

John Adams
Library.

THE TOWN OF
QUINCY PUBLIC LIBRARY

SHELF NO.

31.7

V.

John Arias

ROBERTI STEPHANI
LEXICOGRAPHORUM PRINCIPIS

THESAURUS
LINGUÆ LATINÆ
IN IV. TOMOS DIVISUS,

CUI

POST NOVISSIMAM LONDINENSEM EDITIONEM,
COMPLURIUM ERUDITORUM VIRORUM COLLECTIS CURIS
INSIGNITER AUCTAM,

Accesserunt nunc primum

HENRICI STEPHANI ROB. F.
ANNOTATIONES AUTOGRAPHÆ
EX CODICE BIBLIOTH. P. CIVIT. GENEV.

Nova cura recensuit, digessit, ab Auctorum Citationibus atque
Interpretationibus falsis, Interpolationibus supervacuis, Mendisque
quamplurimis repurgavit,

Suasque passim ANIMADVERSIONES adjecit

ANTONIUS BIRRIUS PHILIATER BASIL.

TOMUS IV.

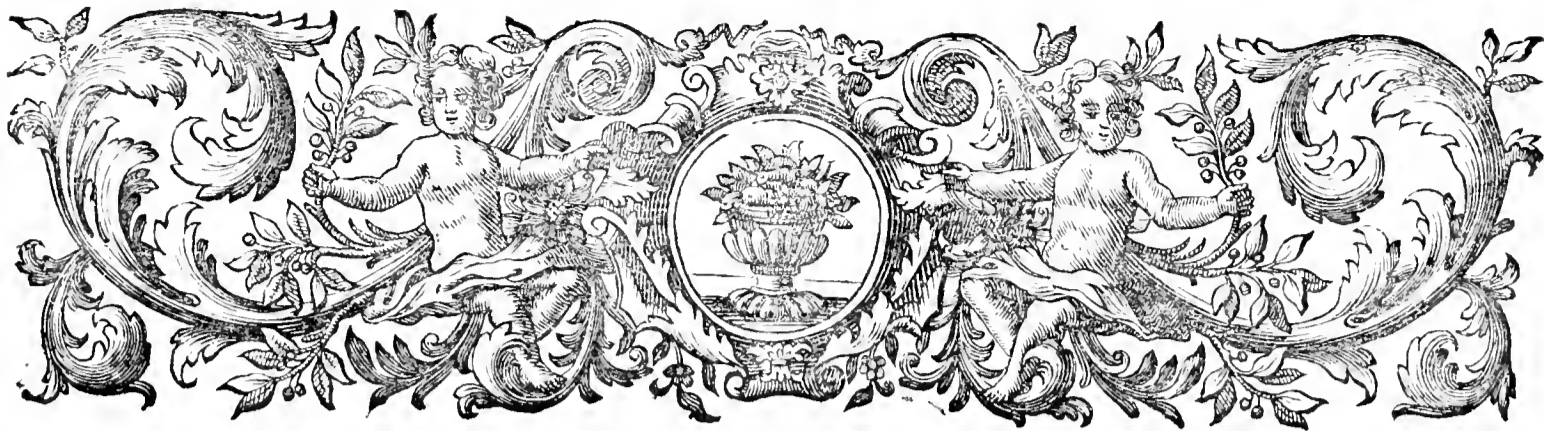
BASILEÆ

Typis & Impensis E. & J. R. THURNISIORUM Fratr.

M DCC XLIII

ADAMS 31-7

2.11

Q

LITTERAM, veteres ignorabant: unde Locuntur, scribebant, non Loquuntur, ut testantur vetustissimi codices. Item Oblicum pro Obliquum. Nonnulli quia q non litteram, sed notam esse putabant, duas in se litteras continentem c & v, Qis, Qæret, & Qid scribere instituerunt absque u, ut Velius Longus ait, quod alii Cuis, Cuæret, Cuid, scribere malebant. Vide Pierii annotationes in Virgilium, ubi scribit veteres asseverasse q, & c & v præ se ferre; post enim c, vocalem vadicatam esse parte illa, quæ ad instar gravis accentus premitur, adcurvata: altera vero quæ

acuti accentus in morem surrigebatur, subter lineam dejecta, vel ex librorum commoditate, vel ne præcedentibus litteris esset impedimento. Quintil. lib. 12. cap. 10. p. 1093. Duras & illa syllabas facit; quæ ad conjungendas demum subjectas sibi vocales est utilis, alias supervacua: ut Equos ac Equum scribimus, quum ipsæ etiam vocales duæ efficiant sonum, qualis apud Græcos nullus est, ideoque scribi illorum litteris non potest. Idem lib. 1. cap. 4. Et K, quæ & ipsa quorundam nominum nota est: & q, cujus similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur. Quasi diceret, Inter KA & QUA hoc servandum est discrimen, ut KA recto sono, QUA paulum obliquato proferatur. Sane qui recte proferunt, hanc (ut ita dicam) obliquationem servant in q litteræ prolatione. Exceptis Latinis, nulla alia lingua hanc litteram habet. Hæc prius non erat, unde & ipsa supervacua est vocata, quia per c cuncta veteres scripserunt. Isidor. 1. 4.

Q. Quintus, vel Quintius. Q. vel QV. Quartus. Q vel QVINT. Quintilius. [De Prænomine Quintus controversia nulla est, & de Quintius confentit Vrsin. in nummis hujus gentis. Solent hæc littera solitaria & Quinarij nummi designari. Pro Quintilius Quintilis forsitan apud Probum legendum. Cetera nugæ germanæ fere sunt.]

Q. B. F. Quare bene factum, Quare bonum factum. Q. B. M. V. Quæ bene mecum vixit.

Q. D. E. R. F. P. D. E. R. I. C. Quid de ea re fieri placeret, de ea re ita censuerunt: Notæ quibus Senatufconsulta designabantur. Probus.

Q. E. R. E. IV. DA. Quanti ea res erit, judicium dabo: Formula est Prætoria.

Q. F. Quinti filius.

Q. L. Quinti libertus, vel liberti. Q. L. F. Quinti Lucii filius. [Immo Quintus.]

Q. M. Quintus Mucius, vel Quomodo.

Q. N. A. N. N. Quando neque ais, neque negas.

Q. R. F. E. V. Quod recte factum esse videbitur.

Q. S. S. S. Quæ supra scripta sunt.

Q U A

QVAES. Quæstor. QVAESS. Quæstores.

QVAM. Quemadmodum.

QUA, QUACUNQUE, V. QUI, quæ, quod.

QUADAMTENUS, vel QUADANTENUS, V. QUIDAM, post QUI, quæ, quod.

QUADI, [Kvadi] Dionii, Bobemorum olim gens, sicut & Marcomani. Hieronymus, Sarmatæ, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliæ gentes equorum & vulpium carnibus delectantur. V. Tacit. Germ. cap. 42. Cluverius Moravos esse putat.

QUADRA, QUADRAGENARIUS, QUADRAGENTI, QUADRAGESIMUS, QUADRAGESIMUS, QUADRANGULATUS, QUADRANGULUS, QUADRANS, QUADRANTALIS, QUADRANTALIS, QUADRANTARIUS, QUADRARIUS, QUADRATA, QUADRATARIUS, QUADRATE, QUADRATIM, QUADRATIO, QUADRATOR, QUADRATUM, QUADRATURA, QUADRATUS, a, um, QUADRIDENS, QUADRIDENNIS, QUADRIRINNIUM, QUADRIFARIAM, QUADRIFARITER, QUADRIFIDUS, QUADRIFINALIS, QUADRIFINIUM, QUADRIFLUVIUS, QUADRIFORIS, QUADRIFORMIS, QUADRIFRONS, QUADRIGA, QUADRIGARIUS, QUADRIGATUS, QUADRIGEMINUS, QUADRIGULA, QUDRIJUGUS, QUADRILATERUS, QUDRILIBRIS, QUADRIMANUS, QUADRIMATUS, QUADRIMENSTRUUS, QUADRIMESTRIS, QUADRIMULUS, QUADRIMUS, QUADRINGENARIUS, QUADRIM-

GENI, QUADRINGENTENI, QUADRINGENTESIMUS, QUADRINGENTI, QUADRINGENTIS, QUADRINUS, QUADRIPARTIO, QUADRIPARTITIO, QUADRIPARTITO, QUADRIPARTITUS, QUADRIPLICATUS, QUADRIRREMIS, QUADRIVIVUM, QUADRO, QUADRULA, QUADRU, QUADRUM, QUADRUMNES, QUADRUPEDANS, QUADRUPEDATIM, QUADRUPEDO, QUADRUPES, QUADRUPULARIS, QUADRUPULATOR, QUADRUPLEX, QUADRUPPLICATIO, QUADRUPPLICATO, QUADRUPPLICO, QUADRUPLIO, QUADRUPLOR, QUADRUPLUM, QUADRUPLUS, QUADRUURS, QUADRUS, V. Singula suo ordine in QUATUOR.

QUADURCUM, Nobile emporium Quadurcorum in Aquitania, Galliarum parte tertia. Hodie Cahors. patria Poete Gallici Clementis Maroti. Plin. lib. 4. cap. 19. Rursus Narbonensi provincia contermini Rutheni, Quadurci, Antobroges, Tarneque amne discreti a Tolosanis Petrogori. Sed rectius Cadurcum scribiur. q. V.

QUÆ, QUÆCUNQUE, QUÆDAM, QUÆLIBET, QUÆPIAM, QUÆQUAM, QUÆQUE, QUÆVIS, V. QUI, QUICUNQUE, QUIDAM, QUILIBET, QUISPIAM, QUISQUAM, QUISQUE, QUIVIS QUÆRO, QUÆSIVI, QUÆSITUM, & per syncopen, QUÆTUM, [Quæro, Quæsi, Quæsitum, Quæsi, Quæsi] ère. Donatus, Non reperitur, nisi quod quæritur, non quæritur, nisi quod prælo non sit. Ter. Eun. 2. 3. 3.

Ubi quæram: ubi invelligem? quem proconter? quam infillam viam? Idem Adelph. 3. 4. 15. Te quærebam ipsum, salve Demea.

Quære, inquit Varro de L. L. lib. 5. 8. dictum ab eo quod, Quæ res ut recuperaretur, datur opera. V. Voss. Etymol.

Per compita quære aliquem. Juven. 9. Sat. 112.

Aditum quære per avia. Virg. 9. Æn. 58.

Argentum quæritur. i. e. Opes quærentur. Hor. 1. Epist. 2. 44.

Argentum quære in sœnus, vel mutuo. Plaut. Afin. 2. 4. 23.

Auribus quære effigiem perfectæ eloquentiæ. Cic. in Orat. 9.

Conjugium quære. Juven. 11. Sat. 15.

Consilium. Ter. Andr. 4. 2. 19.

Diverticula. Cic. 5. de Finib. 74. Quin etiam ipsi voluptarii diverticula quærant.

Excusationem. Cic. 12. Att. 29. Quæ si manebunt, quærenda erit excusatio ad Brutum, & ut nunc est, mansuræ videntur.

Exitum. Cic. 3. Verr. 2. Tamen impudentiæ suæ pudentem exitum quæsisse videatur.

Fidem quære promisso, In re promissa fidem aliquam & veritatem expectere. Plin. lib. 27. cap. 9.

Finem amori. Ovid. Rem. Amor. 143.

Fugam. Cæf. 8. Bell. Gall. 19.

Fugam quære ex aliquo loco. Cic. 7. Att. 16. De pueris in Græciam transportandis tum cogitabam, quum fuga ex Italia quæri videbatur.

Fugam morbi. Hor. 1. Epist. 6. 29.

Gloriam. Cic. 1. Off. 38. Quum vero de imperio decertatur, belloque gloria quæritur. i. e. Captatur.

Immortalitatem ipsa morte. Cic. 2. Tusc. 20. Sed videamus Herculem ipsum, qui tum dolore frangebatur, quum immortalitatem ipsa morte quærebat.

Inimicitias. Plaut. Men. 4. 3. 1. Sed longe alia lectio in codd. novissime emendatis.

Latebram perjurio. Cic. 3. Off. 106. Sed si hoc sibi sumant, nullam esse fidem quæ infideli data sit, videant ne quærat latebra perjurio.

Liberos. Plaut. Capt. 4. 2. 109.

Liberorum quærendorum causa ei credo uxor data est.

Locum injuriæ. Liv. 5. 9.

Locum insidii. Liv. 35. 4.

Locum gratiæ apud aliquem. Liv. 25. 16.

Locum seditionis. Liv. 3. 49.

Materiam amori. Ovid. 1. de Arte Am. 49.

Moras. Ovid. 11. Met. 462.

Moram supplicio. Cic. 7. Verr. 164. Illum, quod moram supplicio quæretet, ideo clamitasse se civem Romanum, sed speculatorem fuisse.

Nova. Propert. lib. 1. 13. 12.

Numen & auxilium per sacras quære surtes. Ovid. 1. Met. 363.

Occasionem. Cæf. 2. Bell. Civil. 12.

Opem quære. Ovid. 5. Trist. 7. 42.

Opes & amicitias. Hor. de Arte Poet. 167.

Periculum voce. Ovid. 2. Met. 565.

Quo modo aliquid hat quære. Ter. Heaut. 5. 4. 16.

Quæris id quod habes. parentes: quod abest, non quæris, patri

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Quomodo obsequare, & serives quod labore invenerit.

Rationem quærit animus. Lucret. lib. 2. 1043.
 Regnum quæritur armis. Lucret. lib. 1. 351.
 Remedium quærere ab aliquo. Cic. 2. Tusc. 45. Cogamusque confiteri, non esse ab eo doloris remedia quærenda, qui dolorem malorum omnium maximum esse dixerit.
 Remedium ad rem aliquam. Cic. pro Cluent. 71. Domo sibi quærendum remedium existimavit ad eam morari, quæ nuptiis afferebatur.
 In remedio aliquid quærere. Plin. lib. 25. cap. 13.
 Requiem quærit sibi. Hor. 1. Epist. 7. 79.
 Risus quærere sibi. Hor. 1. Epist. 7. 79.
 Salutem alicui malo. Ter. Adelph. 3. 2. 2.
 Sermonem. Ter. Eun. 3. 3. 10. i. e. Occasionem colloquendi captare.
 Sitim quærere, Provocare. Cic. 5. Philipp. 19. Ipse interea decem & septem dies de me in Tiburtino Scipionis declamavit, sitim quærens: hæc enim ei causa solet esse declamandi. Budeus.
 Somnum quærere re aliqua, Conciliare, inducere. Plin. lib. 12. cap. 17. Odore strobi arboris somnum ægris quærunt.
 Venenum quærere alicui. Cic. pro Cluent. 125. Qui quum venenum privigno suo quæreret, manifestum sit deprehensus.
 Viam. Ovid. 10. Met. 504.
 Quærebatque viam, qua se, genitrice relicta, Exfereret. Scil. Infans.
 Victoria sollicitis ardua quæritur armis. Ovid. 14. Met. 453.
 Voluptatem. Cic. 1. de Finib. 32. Sed quia nonnunquam ejusmodi tempora incidunt, ut labore & dolore magnam aliquam quærat voluptatem.
 Ad unum exemplum & regulam quærere, Omnes sub uno exemplo comprehendere. Cic. in Sallust. Primum igitur, quoniam omnium majoris Crispus Sallustius ad unum exemplum & regulam quærit, velim mihi respondeat.
 Quærere & Requiere hoc differt, quoniam Requiere, est diu quærere. Afranius Fratris, Proin tu quum quæram, ne requiram te vide. Nonius, 5. 46. ut legit Mercer.
 Quærere, cum Inhinitivo. ut, Quæro doceri. Virg. 6. Æn. 614. Includi pœnam expectant: ne quære doceri, Quam pœnam; aut quæ forma viros, fortunave merfit. Et Cic. 3. de Finib. Egone, quæris, inquit, scire, quid sentiam? Hor. 3. Carm. 27. 56.
 — speciosa quæro
 Pascere tigres. [i. e. Volo, cupio.
 Quærere, Velle, contendere. Plin. lib. 8. cap. 53. Potissimum e monte aliquo in alium transilire quærentes.
 Quærere aliquem, pro Quæstionem habere de aliquo. Liv. 33. 28. pr. In præsentia placuit comprehendere eos qui simul fuissent, quæstionem de his haberi, dum quæruntur, &c. In emendatis codd. existat, Quæstionemque ex his haberi. Qui dum quæruntur, &c. ubi simpliciter ponitur, pro Conquiruntur ad quæstionem.
 Quærere aliquem ad necem. Cic. pro Sext. 54. Vexabatur uxor mea, liberi ad necem quærebantur.
 Quærere, est Judicium, cum de factis inquirunt, unde & Quæsitores appellati. Cic. 1. Att. 17. Senatus censuit, ut de iis qui ob judicandum pecuniam accepissent, quæreretur. V. infra QUÆSITOR.
 Quærere, est etiam id quod nunc dicimus, *Informationem facere*, & Legibus vindicare. Cic. Decernebat enim ut veteribus legibus tantummodo extra ordinem quæreretur. Idem pro Milon. 15. Tulit enim de cæde, quæ in Appia via facta esset, in qua P. Clodius occisus fuit. Quid ergo tulit? nempe ut quæreretur. Quid porro quærendum est? factumne sit? at constat. A quo? at patet. Hæc Budeus.
 Quærere in aliquem. Cic. pro Cluent. 148. Cic. pro Milon. 60. Majores nostri in dominum de servis quæri noluerunt. conf. Quærere tormentis.
 Quærere de crimine. Cic. 2. Verr. 27. Quum Prætores designati fortiterentur, & M. Metello obtigisset, ut is de pecuniis repetundis quæreret.
 Quærere rem, est Agitare causam criminis, ut Prætor quum judicium cogit. Cic. 4. Verr. 72. Illo die rem quæsiturus non esset, quum repente juberetur dicere.
 Quærere rem tormentis, & per tormenta. Cic. pro Cluent. 176. Tormentis omnibus vehementissimis quæritur. Suet. in Tiber. cap. 58. pr. Acta res in Senatu: & quia ambigebatur, per tormenta quærita est.
 Nam quum more majorum de servis in dominum, ne tormentis quidem quæri, &c. Cic. pro Deiot. 3.
 Quærere, [*ἐκπυδαινομαι*] Percontari, sciscitari, petere, interrogare. Plaut. Amph. prol. 127.
 Atque ut ne, qui essem, familiares quæterent. Ter. And. 1. 1. 63.
 — item alio die
 Quærebam: comperiebam nihil ad Pamphilum Quidquam attingere.
 Causam quærere quamobrem. Ter. Eun. 5. 6. 30.
 Identidem quærere. V. IDEM.
 Seria quæramus amoto ludo. i. e. Disquiramus. Hor. 1. Serm. 1. 27.
 Quærere, Disputare, consulere, vel discutere. Cic. 9. Fam. 26. Ille baro te putabat quæsiturum, num unum cælum esset, an innumerabilia?
 Quæro abs te, quare. Cic. pro Rosc. Amer. 73. Non quæro abs te, quare patrem Sex. Roscius occiderit.
 Quærere horas ab aliquo. Plin. lib. 7. cap. 53.
 Circa aliquem quidpiam quærere. Quintil. lib. 7. cap. 1.
 Quærere de aliquo. Cic. 4. Acad. 76. Quæsit de Zenone fortasse quid futurum esset. Liv. 4. 40. Quæro de te, &c. h. e. Abs te.
 Quærere de re aliqua. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 15. Nerviorum de natura moribusque Cæsar quum quæreret, sic reperiebat.
 Quæro ex te. Cic. in Vatin. 10. Quæro illud etiam ex te quod privatus admisisisti. Ter. Heaut. 4. 1. 45.
 — nescio, nisi ut ex ipsa quæras, unde hunc habuerit.
 Quærere secreto ab aliquo. Cæf. 1. Bell. Gall. 18.
 Ex re quæritur, veneficium fuerit, an cruditas. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Eruditius aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Subtiliter aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Verum. Hor. 2. Epist. 2. 45.
 Si verum quæris. Cic. 12. Fam. 8. Spem omnem in Decimo Bruto & Planco habemus: si verum quæris, in te, & in meo Bruto, non solum ad præfens per fugium, sed, &c. [i. e. Ut verum dicam.

Quæro quid sit, cur, &c. Cic. 1. de Orat. 6.
 Et ea res, si quæris, magno ei honori fuit. Cic. 3. Off. 80.
 Quærat aliquis, quæ sint mentis veteres magi. Plin. lib. 30. cap. 2.
 Fortitan quæritis, qui iste terror sit. & quæ tanta formido, quæ tot actales viros impediatur, quo minus. &c. Cic. pro Rosc. Amer. 5.
 Quæret fortasse quispiam, displiceatne mihi legum præsidio a capite periculum propullare? Cic. pro Cluent. 144.
 Quid quæris amplius? Cic. pro Rosc. Amer. 145. [Et sæpe omisso Adverbio, Quid quæris, Quid quæritis. Quod vulgo dicunt, Quid vis amplius? &c.
 Quærere, pro Captare: ut, Quærere furtum, pro Captare furtum, seu adiri & studere ut furtum committas. Plin. lib. 33. cap. 6. Quapropter id furtum quærentes, ovi liquore candido usum eum adulteravere, mox & hydrargyro. De argento vivo & auro loquitur.
 Quærere, nonnunquam significat Comparare, sive acquirere. Ter. Adelph. 5. 4. 15. — Contrivi in quærundo vitam atque ætatem meam. Idem Heaut. 1. 1. 87. Laborans, quærens, parcens, illi ferviens. Ibid. 3. 1. 38. Post illa cœpit victum vulgo quærere. Cic. pro Quint. 13. Nec mirum si is, qui vocem venalem habuerat, ea, quæ voce quæstiverat, magno sibi quæstui fore putabat. Ovid. 2. de Pont. 9. 40.
 Et melius nulla quæritur arte favor. [Nisi pro Captatur.
 Gratiam quærere alicui ad vulgum, dicitur res aliqua. Liv. 6. 34. Eaque ipsa affinitas haud spreta, gratiani Fabio ad vulgum quæstierat. i. e. Comparaverat apud vulgum.
 Invidiam ex re aliqua alicui quærere, Conflare. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Invidiam in aliquem. Cic. pro Rabir. Post. 46.
 Laudem sibi in vita alterius. Ter. Heaut. 2. 3. 74.
 In medium quærere, In commune, sive in communi victum sibi quærere. Tunc enim omnia erant communia. Virg. 1. Georg. 127.
 Finis quærendi. Hor. 1. Serm. 1. 92.
 Quærere rem honeste mercaturis faciendis, &c. Cic. in Parad. 6. Iis, qui honeste rem quærunt, mercaturis faciendis, operis dandis, publicis sumendis, quæsto opus est.
 Quærere multo labore. Cic. 2. de Finib. 111.
 Quærere, Petere. Plaut. Aul. 1. 2. 13. Quid si quispiam ignem quæret? Non quæro ex his illa initia mathematicorum. Cic. 4. Acad. 116.
 Quæri de. Cic. de Orat. In quibus sæpe non de facto, sed de jure atque æquitate quæritur.
 Quæritur inter medicos, cujus generis aquæ sint utilissimæ. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Quærendi Gerund. V. paulo supra, Finis quærit.
 Quærendo juvenum procumbit bucula. Virg. 8. Ecl. 86.
 Quæso antiqui dicebant. V. infra f. l.
 QUÆRENS, entis. Partic. [*ζητῶν*] Ovid. 6. Met. 584.
 Verbaque quærenti fati indignantia linguæ Defuerant.
 Mihi percunctanti, aut aliquid quærenti nunquam defuisti. Cic. 1. de Orat. 287.
 QUÆRENDUS, a, um. [*ζητῆτέος*] Partic. Senec. Herc. Oeth. 211.
 Quoties, genitor, quærendus eras? Lucret. lib. 5. 716.
 — hoc tamen est, ut
 Quærendum videatur, & in discrimen agendum.
 QUÆSITUS, a, um. [*ζητῆτός*] Partic. ut, Artes quæsitæ. Virg. 3. Georg. 549. Ovid. 2. de Pont. 7. 47.
 Artibus ingenuis quærita est gloria multis.
 Odium hominum quæsitum est mihi carmine. Ovid. 2. Trist. 87.
 Salus quærita fuga. Ovid. 14. Met. 216.
 Adulatio quæsitio fuit. Tacit. 3. Ann. 57. h. e. Exquisitior.
 Quæsitissimus, pro Exquisitissimo. Tacit. 2. Ann. 53. Excepere Græci quæsitissimis honoribus.
 QUÆSITUM, i. n. pro Re parta. Ovid. 7. Met. 657.
 — parcum genus est, patiensque laborum,
 Quæsitique tenax. Cic. in Parad. 6. Cui quæsto autem opus sit, quis unquam hunc voce dixerit divitem?
 Quæsitum, idem quod Postulatum. Ovid. 4. Met. 794.
 Accipe quæstui causam.
 QUÆSITUS, ñs. m. Plin. lib. 5. cap. 9. Nilus incertis ortus fontibus, iper deserta & ardentia: & immenso longitudinis spatio ambulans, famaque tantum inermi quæstui cognitus sine bellis, quæ ceteras omnes terras invenero, originem, &c.
 QUÆSITIO, ñnis. f. a Supino Quæsitum, [*ζητῆσις*] Idem quod Quæstio. Plaut. Cæfin. 3. 1. 16. Cave in quæstione mihi sis. Antique.
 QUÆSITIO, ñnis. f. [*ζητῆσις, ζητῆσις, αἰσθησις*] a Quæstum supino. Plaut. Cist. 2. 3. 49.
 Vir tuus si veniet, jube domi opperier, Ne quæstioni mihi sit, quid eum velim. i. e. Ne cogar eum quærere. Al. Ne in quæstione.
 Quæstio, a quærendo. Varr. 5. de L. L. 8. Cic. 4. Acad. 26. Quæstio autem est appetitio cognitionis: quæstionisque finis, inventio.
 Quæstio, est aliquando Dubitatio & disceptatio. Magna. Cic. 2. de Finib. 34. In his primis naturalibus voluptas inest, necne, magna quæstio est. Nulla quæstio est, quin, Controversia nulla. Paulus in l. ult. D. Quod jussu, Si dominus vel pater pecuniam mutuum accepturus, jussu filiove numerari: nulla quæstio est, quin ipsi condici possit.
 Quæstionis est. Ulpianus in l. Sed si damnum. D. de peculio, Sed est quæstionis, utrum ipsa furti æstimatio, &c. Cajus in l. Si noxali. eodem titulo.
 Immensa. Plin. lib. 7. cap. 28. Fortitudo in quo maxime existerit, immensa quæstionis est.
 Disceptatio & Quæstio. Cic. 3. de Orat. 127. De omni re, quæcunque in disceptationem, quæstionemque vocaretur, se copiosissime dicturum esse profiteretur.
 Quæstio de. Cic. 4. Acad. 115. De sapiente loquamur, de quo, ut sæpe jam dixi, omnis hæc quæstio est.
 Asperitas quæstionum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Frigus quæstionum & argumentorum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Vinculum quæstionis. Quintil. lib. 2. cap. 23.
 Dura quæstio, Ad solvendum difficilis. Quintil. lib. 7. cap. 2. Dura prima fronte quæstio.
 Immensa quæstio. V. IMMENSUS. & paulo supra.

Infinitæ. V. INFINITUS.
Legitimæ. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Luforia. V. LUDUS.
Magna. V. Habere in.
Naturales. Quintil. lib. 1. cap. 4. De his Sen. libri 7.
Nodose & anxiet. Macrob. 7. Saturn. cap. 1.
Perdifficilis & perobscura quæstio est de natura deorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 1. conf. Existit quæstio.
Quæstiones perpetuæ. V. PERPETUUS.
Summa quæstio. V. SUMMUS.
Adjuvare quæstionem. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Afferre quæstionem. V. AFFERRO.
Agitare quæstionem. Martian. in l. Creditor. D. qui pot. in pig. hab. Erit autem facti quæstio agitanda, quid inter eos actum sit.
Conscribere fictam quæstionem. V. CONSCRIBO.
Decidere. Ulp. in l. Si fundus. D. de lege commiss. Sed jam decisa quæstio est, ex venditione competere.
Deducitur in iudicium quæstio. Paul. in l. In duobus. D. de iurejur. Si modo eadem quæstio in iudicium deducatur.
Dividunt nostri totam istam de diis immortalibus quæstionem in partes quatuor: primum docent esse deos: deinde quales sint: tum mundum ab his administrari: postremo consulere eos rebus humanis. Cic. 2. de Nat. Deor. 3.
Exoritur aspera & vehemens quæstio de iure belli. Quintil. lib. 5. cap. 10. Existit autem hoc loco quæstio subdifficilis, numquando, &c. Cic. de Amicit. 69.
Esse in quæstione. Plin. lib. 10. cap. 22. Nec sine causa in quæstione est, quis primus tantum bonum invenerit.
Ferre quæstionem. V. FERRO.
Habere aliquid quæstionis dicitur res, quum dubia est & incerta. Cic. in Or. 68. Sed id nec dubium est: & si quid habet quæstionis, hoc tamen, &c.
Habere aliquid in magna quæstione. Plin. lib. 10. cap. 7. Sanqualem autem, atque immutabilem, augures Romani in magna quæstione habent. h. e. Magna est quæstio inter augures quid sit, &c.
Habere quæstionem de aliqua re. Cic. 5. de Fin. 7.
Indicare quæstionem. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Ratiocinativa, atque collectiva quæstio orietur. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Perfolvere quæstionem. V. PERSOLVO.
Hæc quæstio ita procedit, si de peculio agi non potest. Paul. l. 14. D. de in rem verso.
Tenet eum quæstio, qui in jus vocatus est. Papinian. in l. Judicata. D. de except. rei iudicata, Nam & quum alterum ex coheredibus inofficiosi quæstio tenuit, aut etiam duobus separatim agentibus alter obtinuit, libertates competere placuit.
Variare quæstiones. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Versari in quæstione dicitur res, dum de ea disceptatur & dubitatur. Cic. pro Sull. Quæ res in quæstione versetur.
Quæstionem intelligere debemus & tormenta, & corporis dolorem ad eruendam veritatem, inquit Ulpianus, de iniuriis & famosis libellis, l. Injuriarum. D. Idem de S. C. Silianiano l. 1. Quæstionem, inquit, sic accipimus, non tormenta tantum, sed omnem inquisitionem, & defensionem mortis.
Facti in eculeo quæstio est, juris in iudicio. Cic. pro Milon. 58.
Abripere ad quæstionem. V. ABRIPIO.
Accipere quæstioni servos. Plaut. Most. 5. 1. 39.
Habere quæstionem de viri morte. Cic. pro Cluent. 176. V. QUÆRO.
Habere quæstionem mortis paternæ de servis paternis. Cic. pro Rosc. Amer. 78. Mortis paternæ de servis paternis quæstionem habere filio non licet.
Habere quæstionem in caput alterius de furto. Cic. pro Cluent. 182.
Habere quæstionem tormentis. Liv. 33. 30. extr. De Pistrato aliquæ quæstiones tormentis habitæ: & sumptum supplicium est.
Polliceri in quæstionem servos. Cic. pro Rosc. Amer. 77. O dii immortales, rem miseram & calamitosam, quod in tali crimine innocenti facti esse solet, ut servos in quæstionem polliceatur, id Sexto Roscio facere non licet?
Postulare quæstionem ejus est, qui injuriam sibi factam queritur, aut alteri, quam vindicare ad eum pertineat. Liv. 2. 29. Senatus tumultuose vocatus, tumultuosius consulitur: quæstionem postulantibus iis, qui pulsati fuerant, &c. Hæc Budæus.
Postulare in quæstionem. Cic. pro Rosc. Amer. 77. Aliquoties duos servos paternos in quæstionem ab adversariis Sextus Roscius postulavit.
Quæstio & Tormenta. Cic. pro Sull. 78. Quæstiones nobis servorum & tormenta accusator minatur.
Quæstio & Animadversio. Cic. 2. de Legib. 37. Quo in genere severitatem majorum, Senatus vetus auctoritas de Bacchanalibus, & Consulium, exercitu adhibito, quæstio animadversioque declarant.
Quæstio etiam dicitur quam vulgo Inquisitionem dicunt.
Auri Tholofani quæstio. Cic. 3. de Nat. Deor. 74.
Potentissimæ quæstiones. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Adhibere quæstionem. Cic. 1. de Divin. 46. Is quæstione adhibita confessus est, pateramque retulit.
Constituere quæstionem. V. CONSTITUO.
Constituitur quæstio de furto. Cic. pro Cluent. 183.
Decernere quæstionem. V. DECERNO.
Exercere quæstionem inter scarios. Cic. 2. de Finib. 53. Quum Prætor quæstionem inter scarios exercuisset, aperte cepit pecunias ob rem iudicandam.
Facere quæstiones juris. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Ferre quæstionem. V. FERRO.
Ferre quæstionem de iure, non de facto. Cic. pro Milon. 31.
Habere quæstionem. Quintil. lib. 5. cap. 4.
Hoc falsum est: habita enim quæstio est. Cic. 2. de Orat. 173.
Inferenda est alia quæstio. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Instituere quæstionem. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Quæstio quandoque pro Publico iudicio usurpatur, maxime apud Jurisconsultos. Ho omnes, Quæstiones sunt publica iudicia, inde ducto nomine, quod in his reus in iudicia vocatus, nocens sit, an innocens constituto iudicio queritur. Libro singulari de verborum quæ ad jus pertinent signif. Quæstio numaria, pro iudicio privato, in quo non de

capite, sed de pecunia disceptatur. Callistratus, l. ult. Ne de stat. defuncto in Pand. Per quæstionem numariam.
Quæstionem, & iudicium publicum, eodem sensu dixit Cic. in Brut. 127. de C. Galbata loquens: Hic, qui in collegio sacerdotum esset, primus post Romam conditam iudicio publico est condemnatus Paulo post 128. Invidiosa lege Manilia Publico quæstio C. Galbam &c. L. Opimium &c. Gracchani iudices sustulerunt.
QUÆSTIONCŪLA, æ. f. diminut. [ἑρμηνείων] Parva interrogatio vel dubitatio. Cic. 1. de Orat. 102. Quid mihi nunc vos, inquit Crassus, tanquam alicui Græculo otioso & loquaci, & fortasse docto atque erudito, quæstiunculam, de qua meo arbitrato loquar, ponitis?
Minutæ quæstiunculæ. V. MINUO.
**QUÆSTOR, òris. m. [ἑρμῆς] Is dicitur qui quæstionem habet, hoc est qui inquirendum curat de crimine, de eoque iudicium exercendum. Hic Quæstor sedebat pro tribunali, Iudices autem in subsellis, omniaque ferme in potestate habebat. Cic. in Bruto 200. Itaque intelligens dicendi existimator, &c. videt officiantem iudicem loquentem cum altero, nonnunquam circulantem, mittentem ad horas, Quæstorem ut dimittat rogantem. Quæstorem vocat Prætozem, in cuius erat potestate solvere consilium quum liberat, & dare veniam abeundi coactis iudicibus: quod interdum iudices tædio affecti postulabant, horam non expectantes. Idem in Vatin. 34. Quæro ex te, Vatinii, num quis in hac civitate post urbem conditam Tribunus plebis appellavit, ne causam diceret: num quis reus in Tribunal sui Quæstoris ascenderit, eumque vi deturbarit, subsellia dissipavit, urnas deleverit? Ad hanc autem similitudinem, inquit (in 3. Verr. pr.) Alconius, Virgilius Minoem, iudicem apud inferos, tanquam Prætor sit rerum capitalium, Quæstorem appellat. Dat ibi fortitionem, ubi urnam nominat: dat electionem iudicem, quum dicit, Consiliumque vocat: dat cognitionem facinorum, quum dicit, Vitæque & crimina discit. Verba Virgiliti 6. Æn. 432. hæc sunt,
 Nec vero hæc sine forte datæ, sine iudice sedes:
 Quæstor Minos urnam movet, ille silentum
 Consiliumque vocat, vitæque & crimina discit. Per syncopen etiam Quæstor dicitur. Hæc Budæus. V. QUÆSTOR. Cic. pro Font. 11. Quid mihi opus est sapiente iudice? quid æquo Quæstore? quid oratore non sulto? Idem 3. Q. frat. 3. Gravis & firmus Quæstor.
Quæstor distinguendus est a Prætoze: Iudicium enim quæstionis duo video fuisse genera, unum eorum, qui quum Prætores essent, Quæstionis etiam iudices appellabantur; alterum eorum, qui quum Prætores non essent, capitali tamen de crimine quærebant. De Iudice quæstionis Prætoze, patet ex oratione pro Cluentio (148.) in qua ita scriptum est: Juber lex Iudicem quæstionis, hoc est Q. Voconium, eosque, qui illi iudices obvenierint, querere de veneno. Voconium autem Prætozem fuisse duobus argumentis conficio: primum quod in eo loco paulo ante (147.) Cicero dixit; Quid sibi illi scribæ? quid lictores? quid ceteri, quos apparere huic quæstioni video, volunt? Lictores enim, qui magistratum non gereret, non habebat. Iudicem autem quæstionis magistratum nomen fuisse, certe nemo dixerit. Alterum argumentum est, quod ibidem Cicero subjungit de aliis Prætoribus, suam unoquoque quæstionem exercente. Hæc, inquit, quæstio sola ita gubernatur? quid M. Prætorii, & C. Flamini inter scarios? quid C. Orchinii peculatus? quid mea de pecuniis repetundis? quid C. Aquillii de ambitu? quid reliquæ quæstiones? Quibus ex verbis, Prætozem fuisse Voconium, qui Iudex quæstionis appellatur, quis non intelligit? nam, etsi Prætores non nominat; satis tamen constat, de Prætoribus intelligi. A quibus enim & tot quæstiones, nisi a Prætoribus, & tam graves exercerentur, inter scarios, de repetundis, de ambitu, peculatus? præterea, se quæstisse de repetundis, in eo loco Cicero dicit: quod ab eo factum in Prætura, Valerius, (9. 12.) & Plutarchus (in vita) confirmant. Ut omittam, quod Quæstorem Aquilium nominat: cujus annum fuisse legitimum, eundem, qui Ciceroni, ad petendum consulatum, prima docet ad Atticum epistola: ex quo, fuisse collegas in Prætura, licet existimare. Quod etiam libro 2. de Officiis (60.) manifestum est. Collegam enim suum Cicero appellat. Rursus Iudicem quæstionis Junium, qui Prætor non erat, quæstisse de veneno in Oppianici causa, docet Pedianus (in 2. Verr. 29.) his verbis: Junius Quæstor fuit in Cluentii causa, Verre Prætoze, in qua Oppianicus damnatus est. Et alio loco: (3. Verr. 157.) Damnato Oppianico, res in invidia fuit; quod pecunia reus videretur oppressus: & princeps illorum iudicium damnatus est, C. Junius, quod diceretur alios supposuisse, qui reum damnarent, non eos, quos prætor Verres fuerat subfortitus. Neque hic eum Pedianus, neque supra Prætozem nominavit. Cicero autem in oratione pro Cluent. 89. Condemnatus est, inquit, C. Junius, qui ei quæstioni præferat. Adde etiam illud, si placet: tum est condemnatus, cum esset iudex quæstionis. & alio loco: (74.) L. Quinctius, qui cum esset eo tempore tribunus pleb. convicium C. Junio, Iudici quæstionis, maximum fecit. Non fuisse autem Prætozem, aperte, sic inquam aperte, ut clarius esse nihil possit, idem demonstrat in eadem (79.) his verbis: In hanc flammam recentem C. Junium, qui illi quæstioni præferat, injectum esse memini, & illum, hominem Ædilicium, jam Prætozem opinionibus hominum constitutum, de civitate esse sublatum. Ecce, non Prætorium, sed Prætozem opinionibus hominum constitutum dicit: quod, eum Prætozem sine dubio futurum, homines opinarentur. Prætor autem si fuisset, non eum Ædilicium, sed Prætorium vocasset. Laudabant enim veteres, ubi ornare aliquem vellent, ab eo magistratum, quem postremum gessisset, itaque, Homo ædilicium, prætoris, consularis, dicebant. Præterea, quum Prætores in leges non juraverint, neque sententias tulerint: quod & Cicero & Pedianus (in 2. Verr. 17.) docent, a Junio autem Iudice quæstionis ideo multa petita sit, ut in oratione pro Cluentio legitur, quia in legem non jurasset: (erat enim illi jurandum idem, quod iudicibus, leges omnino se esse in ferenda sententia servaturum) satis constat, Junium, quum de Oppianico quæstivisset, Prætozem non fuisse. Quod si quis dixerit, non tam Junium Iudicem quæstionis, quam Verrem Prætozem, in illa Oppianici causa quæstivisse; quia Pedianus ita dicat, (in 2. Verr. 29.) Junius Quæstor fuit in Cluentii causa, Verre Prætoze; & quia idem alio loco (in 2. Verr. 17. & 3. 157.) fortitionem, & subfortitionem a Verre Prætoze factam tradiderit: huic ita responderi poterit, & fortitionem, & subfortitionem, non illius modo iudicii, verum etiam aliorum, ideo pertinuisse ad C. Verrem, quia Prætor urb. erat, quod ipse declarat Cicero in ea pro Cluentio. Prætor autem**

autem urbanus de criminibus non quærebat; quare nec unquam Quæstor dicebatur; sed jus tantum dicebat, hoc est iudices & formam iudicii dabat idemque iudices, quibus alii Prætores ad cognoscendas capitales causas uterentur, fortiebatur, & subfortiebatur. Quod ex Pediano, & ex ipso etiam Cicerone fati liquet. Accedit locus ex lib. 1. accusationis in Verrem: (158.) quo in loco Q. Curtium iudicem quæstionis appellat Cicerone, in causa Verris repetundarum: de qua Prætor M. Acilius Glabrio cognoscebat, eumque Curtium ait Pediano (ad loc.) a Cicerone esse rejectum. Illud addo; quum jam docuerim, Iudicem quæstionis, & Prætor, & non Prætor, de crimine capitali cognovisse; tertium genus iudicium quæstionis interdum fuisse, quorum jus cognoscendi non esset, sed tantummodo fortiendi. quod locus de Q. Curtio proximus jam ostendit, quem cognovisse de repetundis, absurdum est credere: quum, in ea causa Prætor quæstionis Glabrium, ex Cicerone & Pediano fati constet. itaque tertium hoc genus Quæstiones dici non poterant: duo illa superiora genera, quoniam quidem quærenter, Quæstiones & erant, & proprie dicebantur. Ex libro P. Manut. de Legibus Romanis.

Ede re quæstionem. Cic. pro Planc. 43. Et si Quæstor edendus fuisset, quem potius quam tunc, &c.

Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusque, regit quæstor, &c. Cic. pro Sulla, 78.

QUÆSTOR, Æris. m. [κρίσις, ἀρχηγόρ, φορολόγ, χρηματιστής, κριματιστής]

Quæstores, ait Varro de L. L. lib. 4. 14. a quærendo, Qui conquirent publicas pecunias & maleficia, quæ triumviri capitales nunc conquirent: ab his postea qui quæstionum iudicia exercent, quæstores dicti. [Nisi Quæstiones legendum. V. tamen Fest. in Parici & Quæstor.]

Quæstores creatos, regnante Romulo, Ulpianus (l. 1. D. de Offic. Quæstor.) prodidit a Junio Gracchano traditum in iis libris, quos de Potellatibus inscripsit; idem tamen hæc subiungit: Sicuti dubium est, an Romulo & Numa regnantibus, Quæstor fuerit, ita, Tullio Hostilio rege, Quæstores fuisse certum est. Et sane crebrior opinio est, Tullium Hostilium primum in Rempublica quæstores induxisse. Fuit autem quæstura patricius magistratus, nec a principio, multosque deinde per annos, nisi solis patriciis datus est. Postea non tam Quæsturam, quam reliquos omnes magistratus plebi communicatos animadverto. Ex libro P. Manut. de Legibus Romanis.

Urbani Quæstores, ærarium curabant, ejusque pecunias expensas, & acceptas referre in tabulas publicas consueverant. Valer. lib. 2. cap. 8. 1. de Lege triumphali loquens, Ceterum ne tam præclara lex cupiditate lauræ obliteraretur, legis alterius adiutorio fulta est, quam L. Marius & M. Cato Tribb. pleb. tulerunt. Pœnam enim Imperatoribus minatur, qui aut hostium occisorum in prælio, aut amissorum civium falsum numerum litteris Senatui aut essent referre. Jubetque eos, quum primum urbem intrassent, apud Quæstores urbanos jurare de utroque numero vere ab iis Senatui esse scriptum. Hi autem Quæstores signa ex ærario promebant exeuntibus ad bellum Consulibus, aut aliis Imperatoribus. Auctor Liv. lib. 7. (23. pr.) Budæus.

Quattor item sub Imperatoribus munus fuit, orationes Imperatorum in senatu recitare, ut ex Tranquillo (in Tito cap. 6.) colligere est, ubi ait, Orationesque in Senatu recitaret Quæstoris vice. De Quæstoribus etiam illis, qui Candidati principis erant, sic refert Ulpianus (l. 1. D. de Offic. Q.) Hi etenim soli libris principalibus in Senatu legendis vacabant. Annotavit Turnebus Advers. 5. 11. quæ nos eo consilio huc transferenda putavimus, tum ut ne quid antiquitatis (cujus ductu locos alioqui difficillimos in classicis enodes reperias) ignorares, tum quod haud passim sint omnibus obvia. V. in CANDIDATUS notata.

Ærarius Quæstores hodie vocare possumus, quos multarum, id est emendarum receptores vocant. Tacit. 13. Ann. 28. Addidit L. Piso designatus Consul, ne quid &c. neve multam ab iis dictam Quæstores ærarii in publicas tabulas ante quatuor menses referrent, medio temporis contradicere liceret, deque eo Consules statuerent. de Tribb. pl. Budæus.

Quæstor Provincialis, qui comitandæ rei militari primum creatus fuit; eum nunc Thesaurarium bellicum vocamus. Cum Imperatoribus enim Populi Rom. mittebantur Quæstores, id est, cum Consulibus & Prætoribus, ad administrandam rem pecuniariam & prædam, ac manubias in rationes publicas referendas, ut videre est apud Livium multis locis. Cic. 1. Verr. 61. Sic enim a majoribus nostris accepimus, Prætorum Quæstor suo, parentis loco esse oportere; nullam neque graviolem, neque justiore causam necessitudinis posse reperiri, quam conjunctionem fortis, quam provinciam, quam officii, quam publicam muneris societatem. Aconius in Divinationem, (32.) Hæc erat, inquit, prima Senatoris administratio, Quæstorem fieri, & in provincia curam gerere publicæ pecuniæ in usus diversos erogandæ. Inde Cicero in Prætura urbana, five Verr. 3. (34.) Ne diutius teneam, inquit, pecunia attributa numerata est: profectus est Quæstor in provinciam: venit in Galliam expectatus ad exercitum Consularem cum pecunia. Hi autem Quæstores, lictores, & vestem & insignia quæstoria habebant: quod Cicero pro Plancio, 98. ostendit his verbis, Nam simul ac me Dyrrhachium attigisse audivit Plancius, statim ad me, licitoribus dimissis, insignibus abjectis, veste mutata profectus est. Budæus.

Quæstor non principis, sed Sacri palatii dicitur. Quæstor custos est justitiæ. Ex Quæstoribus sunt Codicillares, aut qui vere Quæstores fuerunt. Quæstor leges, preces, interculum minus curæ fuit. Loquimur vero de posterioris temporis Quæstoribus: stante enim Rep. Rom. qui Quæstores dicerentur antea expositum est. Theodosius in Novella De homicid. cas. facti. Cujacius lib. 1. Institutionum civilium.

Quæstor, idem etiam significat quod Quæstor. V. QUÆSTOR. Cic. 4. in Catil. 20. Jam hoc nemini dubium est, qui reo custodiam, Quæstor gratulationem, iudici præmium decrevit: quid de tota re & causa iudicavit. Quibus verbis Quæstorem conjunctionis sese vocat ob decretam sibi Consuli a Senatu quæstionem. Vetus tamen codex legit Quæstor. V. QUÆSTOR.

Creare Quæstores. Ulpianus in l. 1. D. de Offic. Quæstor. ubi ter eam locutionem usurpat.

Seruari heni provinciam Quæstores. Cic. pro Muren. 18.

QUÆSTOR, æ. l. Tacit. 3. Ann. 29. Quæsturam per leges petere. Idem ac

QUÆSTOR, æ. f. Quæstoris dignitas, sicut a Prætor Prætura. Cic. 13.

Fam. 39. Cujus cum patte magna mihi fuit amicitia, jam inde a Quæstura mea Sicilienti.

Sed Quæstura utriusque propemodum pari momento fortis fuit. Cic. pro Muren. 18.

Confedit nomen in Quæstura. V. CONSIDRO. Confignata litteris Quæstura. V. CONSIGNO.

QUÆSTORIVS, a, um. Adj. [κρηματιστής] Quod ad Quæstorem pertinet. Cic. 2. Fam. 17. Quod ego officio quæstorio te adductum, &c.

Ager quæstorius dictus est, Qui ex hostibus captus, per Quæstores Pop. Romano, limitibus actis divisus, est venditus. Flaccus p. 2. Gœf. Hyginus de Cond. agror. pr. p. 205 Quæstorii agri dicuntur, quos Pop. Rom. devictis pulsisque hostibus possedit, mandavitque Quæstoribus, ut eos venundarent.

Vir quæstorius, Qui Quæsturam gessit. Cic. 3. Philip. 30. Qui ædilicii? qui tribunicii? qui quæstorii? V. Manut. in QUÆSTOR.

Sicinius quæstorius mortuus est. Cic. de Clar. Orat. 263.

Legatus quæstorius. Cic. 3. Verr. 56. i. e. Legatum ex Quæstore agens. Acon.

Persona quæstorica. Cic. pro Planc. 100. Abjecta quæstorica persona, comitisque sumpta.

QUÆSTORIUM, i. n. [κρηματιστήριον] in castris, Quæstoris tabernaculum erat. Liv. 10. 32. extr. Itaque captum quæstorium: Quæstorque ibi Panfa occisus. Cic. pro Planc. 99. Thessalonicam me in quæstoriumque perduxit.

QUÆSTUS, ūs, vel i. antique, [κρηματιστής, κέρδω] Dativum & Ablativum plurales facit Quæstibus per i, teste Valla: significatque Lucrum ex nummis, vel re qualibet. Cic. 5. Verr. 109. Tantum de quæstu ac luero dicam unius agri & unius anni.

Quæsti Genit. pro Quæstus. Varro Prometh. Æmulum illius artis, atque obfrigatorum, qui per aliquot annos quæsti nihil fecerit. Antiquum. Ex Nonio 8. 6. Plaut. Aul. 1. 2. 5.

Nam hic apud nos nihil est aliud quæsti furibus.

Quæstus, item Genit. antiquus. Novius apud Nonium l. c. Per deam sanctam Lavernam, quæ cultrix quæstus sit.

Rem aliquam gerere sui quæstus aut commodi causa. Cic. pro Rosc. Amer. 111.

Consequi quæstum. V. CONSEQUOR.

Pecuniam in quæstu relinquere. Cic. in Pison. 86. Nonne festertium centes & octogies, quod, quasi vasarii nomine, in venditione mei capitis ascriperas, ex ærario tibi attributum, Romæ in quæstu reliquisti?

Quæstus, pro Actione ipsa atque artificio lucrandæ pecuniæ, teste Valla. lib. 3. Cic. 1. Offic. 150. Jam de artificibus & quæstibus, qui liberales habendi, qui fordidi sint, hæc fere accepimus. Ter. Eun. 2. 2. 22.

— imperavi egomet mihi

Omnia assentari: is quæstus nunc est multo uberrimus. Quintilianus in proem. lib. 1. Nam ut lingua primum esse coepit in quæstu, institutumque eloquentiæ bonis male uti. Quæstu dixit, quasi Acquisitione.

Carcerarius quæstus. V. CARCER.

Iliberales & fordidi quæstus mercenariorum omnium. Cic. 1. Offic. 150.

Judiciarius quæstus. V. JUDICO.

Opimi. Plin. lib. 10. cap. 51.

Uberrimus quæstus. Ter. Eun. 2. 2. 22.

Abducere a meretricio quæstu. V. ABDUCO.

Callere ad quæstum. V. CALLEO.

Colere quæstum. V. COLO.

Comparare quæstum. Cic. 7. Verr. 26.

Constituere sibi magnos & uberes quæstus. Cic. 4. Verr. 30.

Conterere quæstum. V. CONTRERO.

Duci quæstu & luero emendi. Cic. 5. Tusc. 9.

Facere quæstum in aliqua re. Cic. 15. Fam. 14.

Facere quæstum furtis. Cic. 7. Verr. 140.

Facere maximos quæstus & prædas. Cic. 5. Verr. 119.

Habere Rempublicam quæstui, turpe. Cic. 2. Offic. 77.

Instituere sibi quæstum. V. INSTITUO.

Satiari quæstu. Claud. 1. in Ruff. 199.

Nunquam dives eris, nunquam satiabere quæstu.

Servire quæstui. Cels. lib. 3. cap. 4.

Quæstus quandoque plus est quam Lucrum. Cic. in Pison. 27. Uter eorum perisset, tanquam lanita, in ejusmodi pari lucrum fieri putabat; immortalem vero quæstum, si uterque cecidisset. [Lucrum in singulis capturis est, Quæstus lucrum continuatum & quasi perpetuum ex pluribus capturis. Unde Cic. epitheton Immortalem apposuit. Gloss. Lat. Gr. Lucrum, κέρδω, Quæstus, πέρδω, σφόδρόν. Optime.]

QUÆSTUOSUS, a, um. Adj. [κρηματιστικός] Idem quod Lucrosus. ut, Quæstuosus homo, Qui quæstus & lucri avidior, undique lucella quærit, ut ait Valla. Cic. in Parad. 6. 3. Venio jam ad sumptuosos, relinquendo istum quæstuosum. [Sed errat Valla. Ciceroni enim Quæstuosus dicitur, non Qui sectatur quæstum, sed Qui percipit. Ut ex subjectis ejus verbis apparet.]

Res. Cic. 4. Verr. 115. Quam illa res calamitosa Heraclio, quæstuososa Verri, turpis Syracusanis, miseranda omnibus videbatur?

Quæstuosus & sumptuosus ager, contraria. Cato R. R. cap. 1. Damnum quæstuosum. Cic. 14. Att. 9. Sed tamen ea ratio ædificandi initur, consiliario quidem & auctore Vestorio, ut hoc damnum quæstuosum sit. Edictum quæstuosissimum, & uberrimum. Cic. 5. Verr. 36. Quum illud edictum repente uberrimum & quæstuosissimum nascitur.

Insula quæstuososa margaritis, h. e. Ex cujus margaritis magnus fit quæstus. Plin. lib. 6. cap. 25.

Mercatura quæstuososa. Cic. 5. de Finib. 91. Nec mercatura quæstuososa, si in maximis lucris parum aliquid damni contraxerit.

Ratio quæstuosissima pascendi. Columel. lib. 6. in præfat.

Scientiam quæstuosam habere. Cic. 2. Philipp. 8.

Quæstuosus, cum Genitivo. Cic. 2. Philipp. 35. Cujus domus quæstuosissima est falsorum commentariorum. i. e. Abundans, unde maximum quæstum faciat Antonius. Nam mortuo Cæsare commentaria ejus, Antonii domum translata sunt, in quibus decreta perscripta erant. Hinc Antonius quodcumque ipsius animo collibuisse, tacebat: aliis magistratus dabat, aliis immunitates; & hæc omnia faciebat quasi a Cæsare ante decreta, & incommentaria relata. [Sed iste Genitivus una cum epitheto refertur ad seq. vocem Officina haud dubie. Nulla est igitur hujus vocis cum Genitivo constructio.]

Quæstuosus, cum Ablativo. Curtius lib. 4. 7. 19. A Septentrione Nasamones sunt, gens Syrtica, navigiorum spoliis quæstuosa: quippe obident litora, & æstu destituta navigia notis sibi vadis occupant.

QUÆSTUOSUS, Adv. Cum quæsto. Compar. Plin. 19. 4. Compertum est non aliter quæstuosius censum haberi. Superl. Sen. de Ben. f. 4. 5. Ubi quæstuosissime habeas, unde facillime tollas.

QUÆSTUARIUS, a, um Adj. [κερδωδω] Seneca lib. de Benef. 6. 32. Quum ex adultera in quæstuarium versa, jus omnis licentiæ sub ignoto adultero peteret. [Subauditur Meretricem.] Mancipia quæstuaria. Ulpian. in l. Athletas. D. de his qui not. infam. Lenocinium facit, qui quæstuarium mancipia habet. [Hic quoque de Corporis quæstu κερδωδω. Gloss. Lat. Gr. Quæstuarium, παρακλήκη, πορνειον. An emendandum πορνειον; In Gr. Lat. Πορνειον Quæstuarium. & Παρακλήκη Quæstuarium. scribe Quæstuarium.]

QUÆSTICULUS, i. m. [κερδωδω] Dimin. significat Parvum quæstum. Cic. 2. de Divin. 34. Convenire potest aut fissum jecoris cum lucello meo, aut meus quæsticulus cum cælo, rerumque natura?

QUÆRITO, [κέρζω] Ære. frequentat. Instanter querere. Ter. Adelph. 3. 3. 9. Atque hercle hic de grege illo est: si me fenserit Eum quaeritare, nunquam dicet carnufex. Catull. in Cæmærium, 53. 52. Et multis languoribus peresus Eessem, te mihi amice, quaeritando. Quaeritare, proprie de iis dicitur, qui quotidie in quaerendo vix victum inventiunt, ut ait Donatus ad istuc. Ter. And. 1. 1. 48. Lana, ac tela victum quaeritans Plaut. Qui inops & fordidus quaeritando alit familiam.

QUÆRITO, V. QUÆRO infra.

QUÆRO, [δωω] idem significat quod Rogo: ita Quæfere ponitur ab antiquis pro Quaerere, ut Ennius lib. 3. apud Fest. Otia munita est: idem loca navibus pulchris Munda facit, nautisque mari quaerentibus vitam. Et in Cresphonte, Ducit me uxorem liberorum sibi quaerendum gratia. Cic. in Arato v. 18. — si quaerere perges. Plaut. Bacch. 2. 2. 1. Mirum est me, ut redeam, te opere tanto quaerere. Idem significat ac Oro, rogo. Lucret. 5. 1228. Non divam pacem votis adit, & prece quaerit Ventorum pavidus paces. Anomalum verbum est, Sed præcipue in usu est prima persona utriusque numeri. Quæro, quaerimus. Quidam Quærinus, per tertiam vocalem in secunda syllaba scribi volunt, quod tertiæ esset conjugationis, si integrum reperiretur, ut Legimus. Ter. Eun. 3. 2. 13. Quæro, hercle, ut liceat, (pace quod fiat tua) Dare huic quæ volumus, convenire & colloqui. Idem. Andr. 1. 2. 34. Bona verba, quaero. Cic. 1. de Legib. 6. Quamobrem aggredere, quaerimus, & fume ad hanc rem tempus. Quæro, quid hoc est? Cic. 7. Att. 21. Quid est, quaero, Metelle, iudicium corrumpere, si hoc non est? Cic. 2. Verr. 28. Quæro quid sit mihi faciendum. Cic. 11. Att. 15. Fac quaero, qui ego sum, esse te. Cic. 7. Fam. 15. Reficite vos, quaero, iudices, per deos immortales. Cic. 6. Verr. 105. Quæro deos, Optandi formula. Ter. And. 3. 2. 7. Deos quaero, ut sit superites: quandoquidem ipse est ingenio bono. Deos quaerimus, consilia tua Reipub. salutaria sint. Cic. 11. Fam. 3. A te maxime peto, & quaero. Cic. 3. Fam. 2. Quaero a vobis. Cic. pro Arch. 1. Quaero a vobis, ut in hac causa mihi detis hanc veniam, accommodatam huic reo, vobis quemadmodum spero, non molestant. De te, quaero etiam atque etiam, vide. Cic. 15. Att. 8.

QUÆRITO, [κέρζω] Ære. frequentat. Plin. lib. 21. cap. 3. Semper tamen auctoritas vel ludicro quaeritatum fuit. Vetus codex habet Quæritatum. subaud. Coronarum, ut sit nomen participiale. Loquitur autem de coronis.

Quærito, frequentat. Prisc. lib. 8. cap. de Speciebus verborum. Merfu, merfo, merfus. Quæro Quærito differentiæ causa facit, quia a Quæro, Quærito fit. Ibidem præcedit & Lego, legis, Legito. H. St. V. fol. 105. a. Aldi Nimirum docet Grammaticus a secunda Præteritis persona formari utrumque, ut in iis verbis, quorum Præteritum in *g* terminatur.

QUÆSTICULUS, QUÆSTIO, QUÆSTOR, QUÆSTUOSUS, QUÆSTURA, QUÆSTUS, V. QUÆRO.

QUALIBET, QUALUBET, V. QUI, QUÆ, QUOD.

QUALIS, e. [οἷος, ποῖος, ὁμοῖος, ποιοῖος] relativum, alicujus rei naturam declarans: ut, Qualis pater, talis filius. Cic. de Amicis. 6. Nec sicut vulgus, sed ut eruditi solent appellare sapientem, qualem in reliqua Græcia neminem.

Qualis, interrogative aliquando ponitur. Plaut. Trin. 4. 4. 3. Qualine amico mea commendavi bona? Qualis, Infinite, pro Quis, quæ, quod, vel Cujusmodi. Cic. pro Font. 21. Quamobrem quali fide quali pietate exillimatis eos, qui, &c. Idem pro Lege Manil. 36. Ac primum quanta innocentia debent esse imperatores? quanta deinde omnibus in rebus temperantia? quanta fide? quanta facilitate? quanto ingenio? quanta humanitate? quæ breviter qualia sint in Cn. Pompejo consideremus. Nulla gens est, quæ non etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum censeat. Cic. 1. de Legib. 24. Nihil interest ad beate vivendum, quali utaris victu. Cic. 2. de Finib. 90. Qualis corpore, Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Concedo esse deos: doce me igitur unde sint, ubi sint, quales sint corpore, animo, &c. Qualis & quantus. Cic. 3. Tusc. 56. Nam de ipsius rei natura, qualis & quanta sit, quaeritur. Qualis oratoris, & quanti hominis in dicendo putas esse, scribere historiam? Cic. 2. de Orat. 51. Quid, quale, quantum. Cic. 1. Tusc. 60. Si, quid sit hoc, non vides, at quale sit, vides: si ne id quidem, at quantum sit, profecto vides. Quale, ter repetitum. Cic. 2. de Divin. 135. Ad aperta & clara veniamus, quale est de illo interfecto a caupone Megaris: quale de Simonide, &c. quale etiam de, &c. Tale, quale. Virg. 5. Ecl. 46.

Tale tuum carmen nobis, divine poeta, Quale sopor fessis in gramine, quale, &c. Ut non tales, quales ante habitæ sint, habeantur. Cic. 2. de Invent. 176. Præbe te talem hoc tempore, qualem te jam antea præbuisse. Cic. pro Rosc. Amer. 11. Nullus pilus omnibus rebus talis, qualis sit pilus alius. Cic. 4. Acad. 85. Vidi quosdam in te tales, quales tu eosdem in me videre potuisti. Cic. 1. Fam. 9. Siquis id ageret, ut qualis haberi vellet, talis esset. Cic. 2. Off. 44. Qualis, pro Qualiter, comparationibus faciendis apta particula, apud poetas. Virg. 4. Georg. 511. Qualis, populea mærens philemela sub umbra, Amisos queritur fetus, &c. Ovid. 3. Met. 682. — falcata novillima cauda est, Qualia dimidia sinuantur cornua Lunæ.

QUALISCUNQUE, [οποῖοσάν] Cic. in Pison. 27. Quum tamen ille, qualiscunque est, qui est ab uno te improbitate victus, Gabinius, colligit ipse se vix. Idem 1. Tusc. 95. Totumque hoc leve est, qualecunque est. Sed homines benevolos, qualescunque sunt, grave est insequi contumelia. Cic. 14. Att. 15. Qualescunque summi civitatis viri sunt, talis & civitas. Cic. 3. de Legib. 31. Quæ qualiæcunque in me sunt (me enim ipsum non pœnitet quanta sint) sed apparent in orationibus. Cic. in Orat. 130. Scripta qualiæcunque. Ovid. 1. Trist. 1. 46. Carmina nostra qualiæcunque. Ovid. 3. Trist. 10. 18. Qualis enim cunque est, per Tmesin. Ovid. 4. de Pont. 136. Quale tamen cunque est Ovid. 3. de Pont. 4. 6. [Extenuat fere rem.]

QUALISNAM, Apul. Apol. p. 274. Elmenh. Facile intellectu cuius sit qualisnam accusatio futura esset. [M. lim. divise scribi Qualis nam.]

QUALISQUALIS, Idem quod Qualiscunque Tryphonius in l. Rescriptum. D. De distract. pignor. Quia ex contractu, qualiqui obligatione a debitore interposita. [Separari etiam potest.]

QUALISLIBET, [οποῖοι βυλεῖ, ὁποῖοσάν] Cic. 2. de Nat. Deor. 95. Si innumerabiles unius & viginti formæ litterarum, vel aureæ, vel qualeslibet, aliquo conjiciantur. Legitur & separatis dictionibus, Qualeslibet.

QUALITAS, Ætis. f. [ποιότης] est, Secundum quam quales dicimur; ut albedo, nigredo, advocatio, procuratio, legatio, paternitas filiatio, qualitates sunt, quod secundum eas, albos, nigros, advocatos, procuratores, legatos, patres, filios esse dicimus. Hæc Perottus. Cic. 1. Acad. 25. Qualitates igitur appellavi, quas ποιότητες Græci vocant. Ibid. 25. Sed quod ex utroque (est ex materia & vi) id jam corpus, & quasi qualitatem quandam nominabant. Et 2. de Nat. Deor. 94. Rursum 1. Acad. 26. Et quum ita moveatur illa vis, quam qualitatem esse dicimus, & quum sic ultro citroque versetur, & materiam ipsam totam penitus commutari putant, & illa effici, quæ appellant qualia. Qualitatem aliæ principes, aliæ ex iis ortæ. Cic. 1. Acad. 26. Cæli qualitas. Quintil. lib. 5. cap. 9. Qualitatem litoris nostri contemplerur, si vitemus scopulos, an probeamus. Columel. lib. 8. cap. 17. Qualitas materiæ excipientis. Plin. lib. 2. cap. 80. Qualitatis nomen apud Juriconsultos generale est, ut omne accidens, quicquid est præter substantiam rei, comprehendat. Amplitudo, quæ ipsa quantitatis est & dimensionis nomen a Celso numeratur inter ea, quibus prædia dicuntur qualiter se habere, id est qualia esse. l. quid aliud. 86. De verb. signific. in P. Qualitates autem prædiorum, quoniam quasi a natura insunt, nec possunt ab ipso fundo separari. & qui fundum vendit cum sua illum bonitate, quæcunque est, s. lubricitate, amplitudineque vendidisse censetur: immo illo vendito, nihil de istis sibi retinere potest. Ideo videntur nihil aliud esse, quam ipsa prædia qualiter se habentia, id est iis qualitatibus prædita. Celsus, Quid aliud sunt jura prædiorum, quam prædia ipsa qualiter se habentia? &c.

QUALITER, Adv. V. Dict. anteced. In comparatione Plin. lib. 8. cap. 48. Antiquis enim torus & stramento erat, qualiter nunc etiam in castris gausape. Val. Flacc. 4. 304. Qualiter ex alta cum Juppiter arce coruscat.

QUALITERCUNQUE, aliud Adv. significat Utcunque. Columel. lib. 11. cap. 3. Potest etiam citra hanc operam fieri crispum, qualitercunque fatum.

QUALITERQUALITER, pro Qualitercunque. Ulpian. in l. Quo enim in sine. D. rem ratam haberi, Nam qualiterqualiter quis eundem actum retractat, qui a procuratore actus est, committi stipulationem oportet.

QUALULUS, i. m. [κάλυδω] Genus vasis viminei, per quod vinum guttatim defluit quum calcatur uva, reliqua vero materia exire prohibetur. Virg. 2. Georg. 241. — tu spisso vimine qualos, Cuiusque prelorum fumosis deripe tectis. Plin. lib. 17. cap. 10. Alii in qualo pedibus in profuente deculant, &c. Qualus, In quo gallinæ ova edunt, apud Columel. lib. 8. cap. 3. Idem lib. 9. cap. 15. Saligneus qualus, vel tenui vimine rarius contextus saccus inverle metæ similis, qualis est quo vinum liquatur, obscuro loco suspenditur. Qualum, neutro genere etiam legitur. Cato R. R. cap. 11. Corbulas Amerinas viginti, quala fataria septem, alveos quadraginta. Sunt autem, Turnebo interprete, Quibus ad ferendum opus est, id est ad fementem. Columel. lib. 7. cap. 3. Sint quala mundissima, ne qua earum valetudo, quæ &c. Quidam hic legunt Caula. Sed forte legendum, Sint quam mundissima, &c. Loquitur enim de stabulis ovium. [Gefin. Sintque illa. An Sintque alias?] Vendemiatarii quali. Ulpian. in l. Instrumento. D. de instr. vel instr. leg. Qualus, Cistula, in qua mulieres reponebant pensa. Hor. 3. Carm. 12. 4. — tibi qualum Cythereæ Puer ales, tibi telas, operosaque Minervæ. Studium aufert.

Qualus, apud Apulejum lib. 4. Met. p. 153. Elmenh. accipitur pro Canistro in quo panis servatur. Quamquam prius, cum essem Lucius, unico vel secundo pane contentus mensa decederem, tunc ventri tam profundo serviens, iam ferme tertium qualum rumigabam. Qualus, Vas quo camentarii, sive calcarii, utuntur ad portandam calcem vel gypsum. Ulpian. in l. Sed & si quid inædificaverit, in principio. D.

- de usufructu, Nam si libarium rus mittat, & qualum & calcem portare cogat. i. e. Calcem in qualo. [Hic est Qualus cæmentarius.]
- QUASILLUS**, i. m. & **QUASILLUM**, i. n. [*καλαθῶν*] dimin. a Qualus. Festus, Calathos Græci, nos dicimus quasillos. Cic. in 3. Philipp. 10. At vero hujus domi inter quasilla pendebatur aurum. Quasi diceret, Inter mulierculas & Janificia. Quem locum citat & Servius in illud 2. Eclog. 46.
- Ecce ferunt nymphae calathis. Sed corruptum. Tibul. 4. 10. 3. Sit tibi cura togæ potior, pressumque quasillum.
- Quasillus, Calathus, vas ipsis Janificiis aptum. Propert. lib. 4. 7. 41. Et graviora rependit iniquis pensa quasillis. Gl. L. G. Quasillus, *καλαθῶν*.
- QUASILLARIA**. s. f. Petron. cap. 132. Convocat omnes quasillarias, familiaræque fordidissimam partem.
- QUAM**, [*ὅτι*] Conjunctionio, notæ significationis, cui eleganter in oratione præponitur Tam particula. Ter. Eun. 4. 4. 50.
- Parmenonis tam scio esse hanc technam, quam me vivere. Cic. 2. Verr. 5. Quod si quam audax est ad conandum, tam esset obscurus in agendo, &c.
- Nihil mihi nunc scito tam deesse, quam hominem cum, quicum omnia communicem. Cic. 1. Att. 15.
- Quam, [*ἢ*] eleganter connectit duos Comparativos. Quintil. lib. 3. cap. 1. Sitque salubrior studiis, quam dulcior. Cic. Mil. 78. Non timeo, Judices, ne odio inimicitarum mearum inflammatus, libentius hæc in illum evomere videar, quam verius.
- Comparativo Positivum junxit Columel. Procem. lib. 12. Idcirco timidior rem reddidit, quam virilem pluribus. [Inscite, ut tute, si præcedentia verba adicias, videbis. Et quoniam hunc sexum custodias & diligentiam assignaverat, id circo &c. Quare si $\frac{1}{2}$ Virilem ad Sexum referas, uti debet, non erit Comparativus Positivo junctus, perinde ac si nempe Viriliorem dicere licuisset.]
- Comparativo Verbum. Cic. 15. Fam. 8. Majora erga salutem, dignitatemque meam studia, quam erant a muliere postulanda.
- Quam, pro Magis, vel Potius quam: apud Jureconsultos frequentissimum; Paulus l. 2. D. De rebus credit. Mutui datio consistit in his rebus, quæ pondere, numero, mensura consistunt: quoniam earum datione postsum in creditum ire, quia in genere suo functionem recipiunt per solutionem, quam specie. Ulpianus l. 2. D. De judiciis: Alioquin compelleretur judicium accipere, quam invenire eos, qui satis pro eo dent. Et alibi sapius. [An non hæc dubia? H. St.]
- Quam, pro Quantum, positum post negationem in priore oratione, Tam non necessario sequitur. Liv. 35. 49. Homo, non quam isti sunt, gloriosus. Pro Non tam, quam &c.
- Quam, cum verbis Possum, Queo, Valeo, & similib. Terent. Heaut. 3. 1. 7. Haud faciam: nam quam potero adjutabo senem. Plaut. Men. 5. 9. 4. — tua est imago, tam consimilis est, quam potest.
- Quam, pro Quantum, quibusdam interpositis verbis, cujusmodi sunt, Possum, Valeo, & synonymis, tum Superlativis, tum Positivis additur. Superlativis. Sallust. in Jugurth. cap. 13. pr. Quam maximas potest copias armat.
- Quam cum Adv. Superlativi gradus. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 37. Re frumentaria, quam celerrime potuit, comparata. Cic. de Senect. 46. Convivium ad multam noctem, quam maxime postumus, vario sermone producimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Aves nidos construunt, eoque, quam postum, mollissime subternunt.
- Quam, pro Quantum, Positivum Adv. jungitur. Cicero, Videte quam valde malitiæ suæ confidat. Cic. 2. Philp. 47. Sed reliquum cursum vitæ, quam quidem postum, celeriter perstringam. Vetus codex legit, Videte: quem quidem celeriter &c. Terent. And. 1. 1. 109.
- Rejecit se in eum flens quam familiariter. [Hic videtur pro Perquam dictum. Plura exempla infra habes, in Quam pro Valde.]
- Quam, optantis cum affectus particula, & frequentius cum verbis Volo aut Cupio jungitur. Terent. Adelph. 4. 1. 16.
- Vah! quam vellem etiam noctu amicis operam mos esset dari. Ubi Donatus, Quam vellem, præcipue dicimus in his, quæ non videmus fieri. Cic. 3. de Finib. 10. Quam vellem, inquit, ut te ad Stoicos inclinavisses.
- Quam magis, & Tam magis: ut, Quo magis, eo, vel hoc magis, & Quanto magis, tanto magis, dicunt non parum frequenter Latini. Lucret. lib. 1. 537.
- Et quam quæque magis cohibet res intus inane,
Tam magis his rebus penitus tentata labascit. Virg. 7. Æn. 787.
- Tam magis illa tremens, & tristibus effera flammis,
Quam magis effuso crudefcunt sanguine pugnae. Plaut. Pœn. 1. 2. 135.
- Quam magis aspecto, tam magis est nimbata, & nugæ meræ.
- Quam, pro Quantum, interrogativum. Terent. Eun. 2. 2. 44.
- Quam hoc munus gratum Thaidi arbitrare esse?
- O rem difficilem, planeque perditam! quam nihil prætermittis in consilio dando! quam nihil tamen, quod tibi ipsi placeat, explicas! Cic. 9. Att. 2.
- Quam (hic) In Admirationem adhibitum. H. St.
- Quam timeo, quorsum evadas! Terent. And. 1. 1. 100.
- Quam, cum Indicativo. Cic. in Verr. Incredible est autem, quam multa & quam præclara fuerunt.
- Quam, cum Volo, pro eo quod vulgo dicitur *Tantum, quantum*. Terent. Hec. 4. 4. 12.
- Dum ne reducam, turbent porro quam velint. Cic. pro Cæs. 22.
- Quam velut sit potens.
- Quam, pro Quanto, Comparativo datur: quod raro usu venit. Quintil. Procem. lib. 1. Quam in his quoque libris erunt eadem aliqua &c. omnia compositiora, & quam nos poterimus elaborata. Sed in emendatis codd. Quare in his quoque.
- Quam cum Superl. Varr. de L. L. lib. 7. 2. Impositicia nomina esse voluerunt quam paucissima, &c.
- Quam, & Tam cum gemino Superlativo. Cato R. R. c. 65. Quam acerbissima olea oleum facies, tam oleum optimum erit. Sallust. in Jugurtha c. 31. Itaque quam quisque pessime fecit, tam maxime tutus est. Ter. Heaut. 5. 2. 44.
- namque adolescens quam minima in spe situs etit,
Tam maxime patris pacem in leges conticet suas. Ovid. 1. Amor. 8. 27.
- Tam felix esses, quam formosissima, vellem. [Non est simile illi. H. St. Nisi dicas, Positivum hunc vim Superlativi habere.]
- Quam, pro Valde, elegantissime Superlativo datur, & aliquando Positivo. [Subaud. Fieri potest.]
- Superlativo. Ter. And. 5. 1. 16.
- Quibus id maxime utile est, illum esse quam deterrimum. Idem Heaut. 2. 3. 127.
- Eademque ut esset apud te ob hoc quam gratissima. Cic. de Amicit. 45. Alienis nimis implicari, molestum esse: commodissimum esse, quam laxillimas habere habenas amicitia. Idem 2. de Nat. Deor. 3. Geram tibi morem, & agam quam brevissime poterō.
- Quam proxime hostem, & ad hostem. Cic. 6. Att. 5. Officium meum putavi, exercitum habere quam proxime hostem. Liv. 1. 23. Is ducit exercitum quam proxime ad hostem potest. Cic. 10. Philipp. 26. Operamque det, ut cum suis copiis quam proxime Italiam sit.
- Quam maturime. Tacit. 15. Ann. 74. Ut templum Divo quam maturime publica pecunia poneretur.
- Quam maturimum. Tacit. 12. Ann. 65. Amplecti Britannicum, robur ætatis quam maturimum precari. [Cave putes Hic $\frac{1}{2}$ Maturimum Adverbium esse. Maturum robur dicitur, ut Matura senectus &c. V. ROBUR.]
- Positivo, ut, Quam longe, Quam multa, Quam celeriter. Ter. Eun. 2. 3. 43.
- Continuo occurrit ad me, quam longe quidem. Cic. 3. de Nat. Deor. 54. Soles ipsi quam multi a theologis proferunt? Idem 3. Tusc. 83. Atqui stirpes sunt ægritudinis quam multæ, quam amaræ! Et 7. Att. 15. Suam in Senatu operam, auctoritatemque quam magni æstimat! Et alibi, Scribit ad me quam honorifice de restitutione Sexti Clodii. Quintil. lib. 12. cap. ult. Quam multa, immo pæne omnia, tradidit Varro. Virg. 2. Ecl. 20.
- Quam dives pecoris nivei, quam lactis abundans. Liv. 26. 14. Quam forti animo, &c.
- Quam facile accipiter columbam consequitur. Virg. 11. Æn. 722.
- Liberis dare operam quam honeste dicitur. Cic. 9. Fam. 22.
- Suos valde quam paucos habet. Cic. 11. Fam. 13.
- Valde quam puto jungi, ut Sane quam. H. St. V. SANÆ.
- Quinto die quam, i. e. Postquam, & sic de aliis. Columel. lib. 8. cap. 8. Quinto die, quam sustuleris, condire oportebit. Idem lib. 12. cap. 38. Post nonum diem, quam id factum est.
- Tabellarii venerunt post diem XI & sextum, quam a nobis discesserant. Cic. 16. Fam. 21.
- Postero die, quam illa erant acta, Catulus venit. Cic. 2. de Orat. 12.
- Triduo proximo quam. Plin. lib. 8. cap. 42. Terram attingere ore triduo proximo, quam sit genitus, negant posse.
- Ego autem non commemini ante, quam natus sum, me miserum. Cic. 1. Tusc. 13.
- Sæculis multis ante gymnasia inventa sunt, quam in iis philosophi garrire cœperunt. Cic. 2. de Orat. 21. V. ANTRQUAM.
- Numa sapientiam constituendæ civitatis duobus prope sæculis ante cognovit, quam, &c. Cic. 2. de Orat. 154.
- Tamdiu, quam. Plin. 3. Epist. 16. Si tamdiu, tantaque concordia vixerit tecum, quam ego cum Pæto, volo. Cic. de Clar. Orat. 4. Vixitque tamdiu, quam licuit in civitate bene beateque vivere.
- Quam longa. Virg. 4. Æn. 193.
- Nunchiemem inter se luxu, quam longa, fovere. Servius, i. e. In quantum longa est hiems. Fecit & talem figuram 8. Æn. 86.
- Tibris ea fluvium, quam longa est, nocte tumentem Leniit.
- Quam, geminatum. Ter. Phorm. 2. 3. 61.
- Potius, quam lites secter, aut quam te audiam.
- Te igitur imitabor, quam multa, quam paucis. Cic. 11. Fam. 24.
- Quam, pro Plus quam. Columel. lib. 1. cap. 8. Ferramenta duplicia, quam numerus fervorūm exigit, reflecta & reposita custodiat. Budæus. Alius. quam: Diverfus, quam, Vide in DIVERSUS. H. St. & infra.
- Plusculum quam, ut Plusculum, quam concedit veritas &c. H. St. V. PLUS.
- Nihil libentius quam. Cic. pro Cluent. 151. Quod si fieri posse existimasset, &c. nihil fecisset libentius, quam omnem illam acerbitatem proseriptionis suæ, &c.
- Non me hercule quicquam libentius facio, quam scribo ad te. Cic. 15. Fam. 19.
- Quam pro, Præcedente comparatione. Curt. lib. 5. 4. 25. Ne aurium quidem usus supererat, silvas quatiente vento, qui concutientibus ramis majorem, quam pro flatu, sonum edebat. Liv. Quicquid hinc aut illinc communis Mars belli aufert, multiplex quam pro numero damnūm est.
- Quam quantum. Cic. 3. de Orat. 15. Ut majus quiddam de L. Crasso, quam quantum a nobis exprimeretur, suspicerentur. Cic. 5. Verr. 102. Sexies tantum, quam quantum latum sit, ablatum esse.
- Hic majorem pecuniam Pratori pollicetur, quam quantum tu dedisti. Cic. 4. Verr. 70.
- Quam quoad. Cic. pro Domo 137. Id sperasti Rempub. diutius, quam quoad mecum expulsa careret his mœnibus, esse laturam?
- Quam quod. Cic. 11. Att. 7. Sed ex omnibus, nihil magis tamen desideratur, quam quod in Africam non ierim. Quam quod, subaud. Id, ut sit: Nihil magis desideratur, quam id, quod scilicet non ierim in Africam.
- Quam quomodo. Cic. 3. de Orat. 10. Quod si quis erit, qui ductus opinione vulgi, aut Antonium jejuniorem, aut Crassum pleniorem fuisse putet, quam quomodo a nobis uterque inductus est. Cic. de Senect. 12. Multa præclara in eo viro cognovi, sed nihil est admirabilius, quam quomodo ille mortem M. filii tulit.
- Quam ut. Cic. 3. de Orat. 22. Hoc est altius, quam ut nos humi strati suspicere possimus. Cic. 5. Tusc. 117. Plerumque dolot vehementior, quam ut causa sit cur feratur.
- Quam ut, pro Aliter quam ut. Sueton. in Galba, cap. 8. In secessu plurimum vixit, nec ad geilandum quidem unquam iter ingressus, quam ut secum vehiculo proximo decies h. s. in auro efferret.
- Quam qui. Quintil. lib. 12. cap. 9. Ideoque ne suspiciendæ quidem sunt causæ plures, quam quibus suffectorum se sciat.
- Quam qui, cum Superlativo. Liv. 34. 32. Nam quid minus conveniret, quam nos, qui pro libertate Græciæ adversum Philippum gereremus bellum,

lum, cum tyranno instituere amicitiam? & eo tyranno, quam qui unquam fuit, fœviffimo & violentiffimo in suos? Verba sunt Quintii de Nabide.
 Contra quam, ut Contra facis, quam pollicitus es. Cic. 2. de Legib. 12.
 Cic. 1. Q. frat. 1. 2. Factum est enim mea culpa, contra quam tu necum egeras. Cic. pro Cluent. 12. Generi, contra quam fas erat, amore capta.
 Diversum quam. Quintil. lib. 1. cap. 8. Præfusus quoque & potus, diversum valent, quam indicant.

Extra quam. V. EXTRA.
 Super quam quod. V. SUPER.
 Nulla æque, quam prædictæ falsuræ pabula. Columel. lib. 8. cap. 17.
 Quam minime multi. Cic. 3. Verr. 75. Quo quam minime multi ex illis de istius nefario scelere audire possent.

Quam facite, Quam venuste; irridentis particula. Plaut. Afin. 3. 2. 35.
 Ut assimilabat Sauriam me esse, quam facite! Ter. Eun. 3. 2. 4.
 — quam venuste! quod dedit
 Principium adveniens.

Quam cito. Ter. Eun. 1. 2. 98.
 Labascit, victus uno verbo, quam cito.
 Quam extemplo, sic dicitur, ut Quam mox, apud Plautum, Nunc dicitur, quam extemplo hoc erit factum. [Ubi?

Quam mox, interrogativum cum venustate. Plaut. Afin. 2. 4. 43. Quam mox mihi operam das? Idem Bacch. 4. 6. 6.
 Bone ferve salve, quid sit? quam mox navigo
 In Ephesum, ut aurum repetam? Ter. Eun. 4. 7. 18. Quam mox irruimus?

Quam mox, aliquando non interrogat, & significat Quam cito, vel statim. Ter. Adelph. 5. 6. 1.
 Hera, ego hinc ad hos, provisam, quam mox virginem Arceffant. Cic. pro Rosc. Com. pr. Exspecto quam mox Chærea hac oratione utatur. conf. ibid. 44.

Quam mox, significat Quam cito. Sed si per se ponas Mox, significabit paulo post, vel postea. Festus.
 Quam pæne tua me perdidit protervitas! h. o. Quam parum absuit quin me perdidit &c. Ter. Heaut. 4. 6. 10.
 Quam non multi. Cic. in Brut. Ut intelligatis, primum ex omni numero quam non multi ausi sint dicere, deinde ex iis ipsis, quam pauci fuerint laude digni.

QUAMDE, pro Quam, usos esse antiquos, cum multi veteres testimonio sunt, tum est Livius in primo:
 Juppiter ut muro fretus magis quamde manu, &c. Item alibi;
 Quamde tuas omnes legiones ac populares. Et Lucret. 1. 640.
 Clarus ob obscuram linguam magis inter inanes,
 Quamde graves Grajos inter, qui vera requirunt. Festus. V. Scalig. & Dacer. not.

QUAMDIU, Adv. temporis. [ὅσον χρόνον, εἰς ὅσον, ἕως, ἄχρις ἂν, ἄχρις ἕ] Quanto tempore. Cic. 7. Verr. 112 Homo, quamdiu vixit, domi suæ non solum, post mortem tota Sicilia clarus & nobilis. [Sic distinguo. Tamdiu, Quamdiu. Cic. 9. Att. 3. Ego tamdiu requiesco, quamdiu ad te scribo.
 Quamdiu, interrogative. Cic. in Somn. Scip. 16. Ipsi autem qui de vobis loquuntur, quamdiu loquentur? Vetus exemplar elegantius legit, Quam loqueretur diu? Idem pro Rosc. Amer. 89. Hæc tu, Eruci, tot & tanta si nactus esses in reo, quamdiu diceres? quo te modo iactares? Scribitur & divisè.

QUAMDUDUM, Adv. interrogandi. Plaut. Afin. 2. 4. 43.
 Quam mox mihi operam das? L. hem, optime, quamdudum tu advenisti? Ter. Eun. 4. 4. 30. — venit Chærea.
 PH. Meus fraterne? DO. ita. PH. quando? DO. hodie. PH. quamdudum? DO. modo. [Veteres divisè scriperunt, ut Jam dudum.

QUAMLIBET, Adv. pro Quantumlibet. Plin. lib. 36. cap. 22. Faciliore multo natura finditur in quamlibet tenues crustas.
 Quamlibet esto. Lucret. lib. 2. 542. — quamlibet esto
 Unica res quadam nativo corpore sola.
 Quamlibet parum. Quintil. lib. 1. cap. 1. [Et hoc divisè scribas licet.

QUAMOBREM, V. QUI, quæ, quod.
 QUAMPLURES, a nonnullis negatur esse Latinum: aliis contra, probantibus id ex locis sequentibus: quod an sit æquum, docti viderint. Plaut. Stich. 1. 3. 44.
 Sed curiosi sunt hic quamplures mali. Idem Caf. 2. 2. 13.
 Nec qua quamplura sunt mihi quæ velim. Al. Nec quacum. Gell. lib. 1. cap. 7. Videbatur quampluribus in extremo verbo menda esse. Al. Compluribus. Cæf. 1. de Bell. Civil. cap. 50. pr. Hæc permanserunt aquæ dies quamplures. Al. Complures. Cic. 5. Tusc. 61. Abacosque quamplures ornavit argento, auroque. Al. Complures. [Mihi quidem nulla dubitatio affertur, quin posterior lectio in omnibus his locis sequenda sit. Quin & in priore Plautino loco Complures legerim. V. Gronov. ad Gell. Quamplures tamen tuetur Cort. ad Sall. Catil. cap. 19. pr. ex quo Complures constatum putat.
 In FERRI itidem ex quodam Callistrati loco. H. St. Nisi error est.

QUAMPLURIMUS, a, um. Adj. Cato de R. R. cap. 156. Quamplurimam brassicam ederit, tam citissimum sanus fiet. Illiterati dicunt, Quanto plus, aut quanto magis ederis ex brassica, tanto citius sanus fiet. Quamplurimo vendere. Cic. 5. Verr. 43. Quæro, si ipse excogitare non poterat, quemadmodum quamplurimo venderet, &c. Scribitur & separatim.

QUAMPRIDEM, Quanto tempore ante, Interrogantis particula. Ter. Eun. 3. 3. 11.
 Ubi friget, huc evasit, quampridem pater
 Nihil & mater mortui essent. dico, jam diu. Cic. pro Rosc. Com. 8. Illud vero quod ad rem vehementer pertinet, quæro, quampridem hoc nomen, Fanni, in adversaria retulisti? Et hoc dividere licet.

QUAMPRIUS, Valde cito. Ter. Adelph. 2. 4. 18.
 — obsecro hercle hominem istum impurissimum
 Quamprimum absolvitote. Cic. 3. Fam. 18. Gratissimum mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum veneris.
 Perferre litteras ad aliquem quamprimum. Cic. 2. Fam. 5. [Hoc quoque dividitur rectius, & subauditur Fieri potest.

QUAMQUAM, vel ut frequentius scribitur, QUANQUAM, [ἄρα, ὅτι] Coniunctio causalis, idem significans quod Tametsi. Virg. 2. Æn. 12.
 Quamquam animus meminisse horret. Ter. Adelph. 2. 1. 51.
 Id quoque possam ferre, si modo reddat, quamquam injuriam est.
 Quamquam particulam aliquando subsequitur alia particula Tamem, &

eleganter. Ter. Heaut. 1. 1. 1.
 Quamquam hæc inter nos nuper noticia admodum est, &c.
 Tamen vel virtus tua, vel vicinitas, &c. Cic. in Partit. 127.
 Quamquam uterque, tamen, &c. Et 1. Off. 7. Ea quamquam pertinent ad finem bonorum, tamen id minus apparet. Virg. 2. Æn. 534.
 Quamquam, sed tamen. Cic. 4. Acad. 75. Parmenides, Xenophanes, minus bonis quamquam verbis, sed tamen illis verbis increpant eorum arrogantiam.

QUANQUAM, Verumtamen. Ter. Eun. 1. 2. 92.
 Quamquam illam cupio abducere, atque hac re arbitror Id fieri posse maxime, verumtamen
 Potius, quam te inimicum habeam, faciam ut iusseris.

QUANQUAM, cum interrogatione, & sine interrogatione, venustatem quandam habet corrigentis seipsum. Cic. 2. de Orat. 197. Quamobrem hoc vos doceo, Sulpici, &c. quamquam te quidem quid hoc doceam? qui, &c. Idem 3. de Nat. Deor. 41. Quamquam quem potissimum Herculem colamus, scire sane velim. Cic. 15. Fam. 16. In integro res nobis erit, quamquam quicum loquor? &c.
 Quamquam, Subiunctivo additum. Cic. 2. de Orat. 1. Quamquam ita se rem habere arbitrentur. Idem 1. de Orat. 21. Quamquam vis oratoris, professioque ipsa bene dicendi, hoc suscipere ac polliceri videatur. Alii legunt, Videtur.

QUAMVIS, [ἄρα] Coniunctio adversativa. Cic. 12. Att. 37. Quamvis prudens ad cogitandum sis, sicut es: tamen nisi magnæ curæ tibi esset, ut ego consequerem id, quod magnopere vellem, &c. Quintil. lib. 9. cap. 4. Quamvis enim iuncta sit, tamen soluta videri debet oratio.
 Esti quamvis non fueris suavor & impulsor profectiois meæ, approbator certe fuisti. Cic. 16. Att. 7.
 Quamvis licet. Cic. 3. de Legib. 24. At duo Gracchi fuerunt, & præter eos, quamvis enumeres multos licet, quum deni creantur, nullos in omni memoria reperies, &c.
 Quamvis ille felix sit, sicut est, tamen, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 22.
 Quamvis, pro Quantumvis. Cic. 1. Fam. 15. Quamvis parvis Italiæ latebris contentus essem. Idem pro Rosc. Amer. 47. Quali vero mihi difficile sit, quamvis multos nominatim proferre. [i. e. Quamplurimos. Quamvis incipientes socii. Virg. 3. Æn. 454.
 Quamvis callide facere. Cic. 4. Verr. 34. Investigare, adire, appellare, corrumpere, quidvis facere in eiusmodi rebus, quamvis callide, quamvis audacter, quamvis impudenter [i. e. Quantumvis. Veteres etiam Quam vult, Quam vultis &c. dicebant, divisè.

QUAMVIS subito. Lucret. lib. 4. 157.
 Et quamvis subito, quovis in tempore, quamque Rem contra speculum ponas apparet imago.

QUANDO, Adv. temporis. [ὅτε, ὅταν, ὅπως, ὅποτε, ὅποτε] significat Quo tempore: & acuitur in prima.
 Utinam tunc essem natus, quando Romani, &c. non essem passus, &c. Cic. 2. Off. 75.
 Interrogative sæpe ponitur. Ter. Heaut. 2. 2. 9. Jam aderunt. CLIN. quando istuc erit? Cic. in Pison. 49. Quando hoc bellum aut hic ordo, aut populus susceperat?
 Infinitè aliquando. Cic. 9. Fam. 1. Ex his litteris, quas Atticus a te missas mihi legit, quid ageres, & ubi esses, cognovi: quando autem te visuri essemus, nihil sane ex eisdem litteris potui suspicari.
 Quando gentium. i. e. Quando, absolute, ea forma qua Ubi locorum, & Nusquam gentium. Plaut. Amph. 4. 3. 60. suppos. — quis te misit Furcifer? s. qui me rogat. A. quando gentium? s. dudum, jam pridem, modo.

QUANDO, pro Siquidem, vel quoniam positum, Coniunctio est causalis, habetque accentum in ultima. Virg. 1. Æn. 265.
 — quando hæc te cura remordet. Ter. Adelph. 5. 3. 16.
 Quando ego tuum non curo, ne cura meum. Idem Eun. 1. 2. 116.
 Meus fac sis postremo animus, quando ego sum tuus. Liv. 34. 34.
 Bene vertat, inquit, obsideamus Lacedæmonem, quando ita placet. Cic. 10. Fam. 12. Quam quando complexus es & tenes. Idem est ac Quando quidem. q. V.

QUANDOCUNQUE, sec. c. Adv. [ὅποῦν] i. e. Quocumque tempore. Columel. lib. 2. cap. 10. Quandoquocumque in usus prompserimus, integram lentem reperiemus. Plin. lib. 29. cap. 1. Quandoquocumque ista gens suas litteras dabit, omnia corrumpet. De Græcis.

QUANDOQUE, Adv. temporis. [ὅποτε] Aliquo tempore, Aliquando. Cic. 6. Fam. 19. Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum, quoad ille quandoque veniat.
 Quandoque, pro Quandoquocumque. Hor. 4. Carm. 1. 17.
 Et quandoque potentior
 Largis muneribus riserit æmuli,
 Albanos prope te lacus
 Ponet marmoream sub trabe Cypria. Al. Citrea. Porphy. Quandoque pro Quandoquocumque positum est. Et est sensus: Quandoquocumque apud puellam potior rivale suo fuerit, quamvis ille muneribus commendare se ei conatus sit, marmoreum signum ei & templum decorum statuet. Hactenus Porphy. Idem in Arte Poet. 359.
 Sic mihi, qui multum cessat, sit Chærilus ille,
 Quem bis terque bonum cum risu miror: idemque Indignor, quandoque bonus dormitat Homerus.
 Verum operi longo fas est obrepere somnum. Quammodum si forte aliquid eruditum elegantisque protulit Chærilus, malus poeta, ut portenti simile, dicit se Placcus mirari: ita etiam agre ferre ac stomachari, sicubi negligentius visus est Homerus, qui tamen exultatione non caret: opere enim in longo fas est obrepere somnum. Vide etiam Antonium Augustinum lib. 3. Emendation. cap. 7. & Hotomanum in Commentario verbor. juris, & Lambinum in Horatium.

QUANDOQUIDEM, [ὅτε, ὅποτε] Coniunctio causalis, pro Siquidem, vel quoniam. Virg. 3. Ecl. 55.
 Dicite, quandoquidem in molli confedimus herba. Ter. Hec. 3. 5. 42.
 Illique exopto, ut reliquam vitam exigat
 Cum eo viro, me qui sit fortunator:
 Quandoquidem illam a me distrahit necessitas. Cic. 4. Verr. 9.
 Urbes ac sedes suas relinquerent, quandoquidem jam ante istius injuriis exagitati reliquissent.
 Quandoquidem tu istos oratores, inquit, tantopere laudas, vellem, &c. Cic. de Clar. Orat. 163. Quando.

Quandoquidem honestum ipsa virtus est. Cic. 5. de Finib. 66.

Quandoquidem, Quia. Ter. And. 3. 2. 7.

Deos quæso, ut sit superstes: quandoquidem ipse est ingenio bono. Cic. 2. Philipp. 101. Quandoquidem hæc quondam arationes Campani & Leontini in Populi Romani patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur.

QUANQUAM, V. QUAMQUAM.

QUANTUS, a, um. Adj. [ἄστος, πῶστος, ἄλιος] Modo relativum, modo indefinitum, modo interrogativum est, referturque ad numerum & pondus & mensuram, inquit Perottus. Ter. Heaut. 2. 3. 9.

— væ misero mihi, quanta de spe decidi! Idem Eun. 5. 4. 3.

Quantam, & quam veram laudem capiet Parmeno. Cic. pro Sull. 76. Quantas audacias, quam incredibiles furores. Et 1. Tusc. 86. Is propagatione vitæ, quot, quantas, quam incredibiles hausit calamitates?

Quanta pecunia. Cic. pro Sext. 24. Ab eo provincias acciperent quas ipsi vellent: exercitum & pecuniam quantam vellent. Idem pro Cluent. 87. Quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac summa sua, non modo quanta fuerit, sed etiam ad quam rem data fuerit, ostendat.

Quanti & quam multi mortales. Sallust. ad Cæsarem de Repub. ordinanda. Ep. 1. cap. 2. extr. Minus probantibus doctis.

Quantis animis irerit in L. Quintium Lucullus. Sallust. in oratione Macri Trib. pleb. ad plebem. §. 10. lib. 3. Fragm.

Quantus homo in dicendo. Cic. 2. de Orat. §. 1. Qualis oratoris & quanti hominis in dicendo putas esse historiam scribere? Parit ova quanta anferes. Plin. lib. 8. cap. 25. De crocodilo. i. e. Pari magnitudine.

Quanta potest maxima. Cic. de Amicit. 76. Nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorumque distantia.

Quanta mea sapientia est, Quantum intelligo. Plaut. Stich. 1. 2. 62. Ter. Phorm. 5. 17. 10.

Heus heus, quanta hæc mea paupertas est, tamen

Ahuc curavi unum hoc quidem, ut mihi esset fides. Al. Heus,

quanta quanta. conf. infra QUANTUS QUANTUS. Tantus & Quantus. Cic. 7. Att. 1. Videre mihi videor tantam dimicationem, &c. quanta nunquam fuit. Idem ad Brut. 3. Nam tantæ multitudinis, quantam capit urbs nostra, concursus est ad me factus.

Quantus, Tam. Liv. 9. 38. Profectio Q. Fabii trans Ciminiam silvam quantum Romæ terrorem fecerat, tam lætam famam in Samnium ad hostes tolerat.

Quanti est negotii? ironice, pro Minimi est negotii. Plaut. Truc. 2. 7. 29.

QUANTI, Genitivus, verbis pretii solet addi. Ter. Eun. 5. 6. 14.

Emit! peri hercle: quanti? p. viginti minis. Idem Adelp. 5. 9. 20.

Ob eam rem? D. ob eam. postremo a me argentum, quanti est,

sumito. i. e. Quanto pretio valet, inquit Donatus. [Sub-

auditor ubique Pretii, ut ex Cic. loco. 1. Q. frat. 2. 4. qui infra sequitur,

apparet. conf. Ter. And. 5. 2. 16. & Hec. 5. 3. 1.

Quanti ea res erit, & Quanti eam rem esse appareat, idem valent: in utraque enim clausula placet veram rei æstimationem fieri. Ait Ulpianus, l. inter. 179. D. De verb. signif. Hoc est, non ad id quod interest: sed ad verum rei pretium pertinent. ut l. Arbitro. D. de dolo mal. l. Prætor. 4. §. Hæc autem. Vi bon. rap. Interdum autem id etiam quod interest completitur. ut l. 4. D. de Damno infecto. Hinc formula apud Valerium Probum, Q. E. R. E. T. P. I. R. D. T. Q. D. D. P. F. Quanti ea res erit, tantæ pecuniæ iudicium recuperatorium dabo, testibusque duntaxat decem denuntiandi potestatem faciam.

Quanti minoris. Ulpianus in l. Julianus. D. de action. empt. & vendit. Qui pecus morbosum, aut tigrum vitiosum vendidit, siquidem ignorans fecit, id tantum ex empto actione præstaturum, quanti minoris esset empturus, si ita scisset. Paulo post, Qui furem vendidit, aut fugitivum: siquidem sciens, præstare debet quanti emptoris interfuit non decipi: si vero ignorans, circa fugitivum quidem tenetur, quanti minoris empturus esset, si eum fugitivum scisset. Sed forte utrobique legendum est, Quanto minoris.

Pluris Senatus æstimasset, quam quanti esset annona. Cic. 5. Verr. 195. Quanti plurimo, & Quanti minimo. Ulpianus in l. Ex empto. D. de act. empt. & vendit. Idem ait, non tradentem quanti intersit condemnari: satis autem nun dantem, quanti plurimo auctorem periclitari oportet. Paulo post, Emptorem noxali iudicio condemnatum, ex empto actione id tantum consequi, quanti minimo defungi potuit. Quæ locutio sic resolvitur: Tanti damnari debet venditor, quanti periclitari oportet emptorem, quum plurimo periclitatur, id est plurima pecunia. Quanti minimo defungi potuit, id est quanti explicari potest, quum minimo explicatur.

Quanti conductum erit aut locatum. Cato R. R. cap. 144. Quanti veheret, interrogavi. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Quanti dimiserit. Cic. 7. Verr. 111. In qua docet, quot a civitate sua nautas acceperit, quot, & quanti quemque dimiserit. i. e. Quanta pecunia accepta.

Sed quanti quanti: bene emitur quod necesse est. Cic. 12. Att. 23. subaudi, Liceant horti. Sensus est, Etiam si hortos emam quantavis, non male emero. quod enim necessarium est, id quanquam magno pretio emptum, bene tamen emptum est: horti autem mihi ad sanum necessarii sunt. [Observetur repetitio, ut Quantus quantus apud Ter. V. infra. Translate. Cic. 4. Acad. 120. Quanti libertas ista æstimanda est, non mihi necesse esse quod tibi est?]

Quanti interest. Africanus in l. Qui usum fructum. §. ultimo. D. de usufructu, & quemadmodum, Quanti legatarii interlit moram factam non esse. Quanti est sapere. Ter. Eun. 4. 7. 21.

Quanti est ad famam. Cic. pro Muren. 38. Scil. Momenti. V. Periz. ad Sanct. Min. 2. 3. 2. & 3. 5. 5.

Quanti fuerit. Plaut. Capt. 1. 2. 42. Ego postquam gnatus tuus potius est hostium, Expertus quanti fuerit, nunc desidero.

Quanti penderes illum nunquam ostendisti. Ter. Heaut. 1. 1. 103. Quanti lit homo. Cic. 1. Q. frat. 2. 4. extr. Noli spectare quanti homo sit: parvi enim pretii est, qui jam nihil sit. Al. Nihili. [Lego, Nihili sit. Quanti faciam. Cic. 2. Fam. 15. An dubitas, quum scias quanti, cum illum, tum vero Tulliam meam faciam?]

Quanti sim apud: pro Quanto in pretio & æstimatione. Cic. 7. Fam. 20. Vide, quanti apud me sis.

QUANTISPER, Adv. unde & Aliquantisper. Cæcil Fallacia, apud Non. 11. 20.

Velim paulisper experiri te. Quantisper? non plus triduum. Pompon. Dotata, Possum exorare te ut recedas a me paulisper modo? Quantisper fat habes?

QUANTUM, Adv. quantitatis. Proprie de His, quæ numero, vel mensura constant.

Quantum peditum. Tacit. 4. Hist. 33. Idem in vita Agric. 33. Quantum enim transisse militum, si sese Britanni numerent?

Quantum, subintellecto Tantum. Ter. Phorm. 1. 2. 3. Lectum est, conveniet numerus quantum debui. Subaudi Argentum. Et And. 3. 2. 31.

Quantum maximum potuit. Plin. Epist. 3. 21. Dedit enim mihi quantum maximum potuit, daturus amplius si potuisset.

Quantum plurimum. Columel. lib. 12. cap. 21. extr. Ut exploratum habeat quantum plurimum falsæ (aquæ) vinum, quod fecerit, sine offensa gustus pati possit.

Quantum, Tantum. Quintil. in præm. lib. 4. Ut quantum nobis expectationis adjecit, tantum ingenii aspiret. Virg. 2. Georg. 292. Æsculus in primis, quæ quantum vertice ad auras

Ætherias, tantum radice ad tartara tendit. Idem 4. Æn. 446. iisdem verbis.

Quantum animis erroris inest! Ovid. 2. Fast. 789. pro Quantum error. Quantum ad. Plin. Epist. 216. Quantum ad porricus, nihil interim occurrit, quod videatur istinc esse repetendum. h. e. Quod autem attinet ad porricus.

Quantum attinet ad antiquos nostros, ante, &c. Varr. 1. de R. R. 10. Quantum est adhibere hominem amicum, ubi quid geras! Plaut. Perf. 4. 4. 46. h. e. Quanti est, Quam confert & præstat

Quantum, pro Quantum. Pompon. in l. 2. ff. de Orig. Juris. Quantum est jus in civitate esse, nisi sint qui jura regere possint? (i. e.) Jus autem qui constare potest. H. St. Exstant §. 13. ejusd. l.

Quantum, Quam multum. Plaut. Amph. 1. 1. 198. Nescio quantum familiaris sis: nisi actutum hinc abis, &c. Al. Quam tu.

Quantum assequi potui. Cic. pro Cluent. 51. Sic ad omnia confugi, quantum ego assequi potui, remedia, ac perfugia causarum, ut, &c. Quantum hunc adivi facere verborum. Plaut. Milit. 2. 6. 13.

Quantum conjectura auguramur. Cic. 2. Att. 9. Quantum conjectura auguramur, si erit nebulo iste cum his Dynastis in gratia.

Quantum ego opinione auguror. Cic. pro Muren. 65. Quantum existimare possum. Cic. pro Rosc. Amer. 35. Tres sunt res, quantum ego existimare possum, quæ obstant hoc tempore Sexto Roscio.

Quantum ego intelligere possum. Ter. Heaut. 5. 2. 31. Cic. 3. Fam. 8. Esti, quantum ex litteris tuis intelligere potui, videbam te hanc epistolam, quam ad urbem esses, esse lecturum.

Quantum ex ipsa re conjecturam facio. Ter. Heaut. 2. 3. 25. Quantum e vultu ejus intelligo. Cic. 3. de Legib. 37. Nec mihi placet, nec Attico nostro, quantum e vultu ejus intelligo.

Quantum intellexi. Ter. And. 1. 3. 2. Enimvero, Dave, nihil loci est segnitæ, neque socordæ, Quantum intellexi modo senis sententiam de nuptiis.

Quantum ego sentio. Cic. 4. Acad. 140. Quantum suspicor. Ter. Eun. 1. 2. 62. Quantum ex tuto poterat. Liv. 26. 38. Dasius Annibali amicus, Blasius, quantum ex tuto poterat, rem Romanam fovebat.

Quantum proxime conjectura potest. Liv. 25. 23. Simul altitudinem muri, quantum proxime conjectura poterat, permensus.

Quantum ego illum vidi, nonnihil timeo misera. Ter. Eun. 4. 1. 1. i. e. Quantum intelligere potui ex illius gestibus.

Quantum, pro Sicut. Sueton. in Vesp. cap. 4. Id de Imperatore Romano, quantum eventu postea patuit, prædictum, Judæi ad se trahentes rebelarunt.

Quantum in me situm est. Cic. pro Arch. 11. Huic profecto ipsi, quantum est situm in nobis, & opem & salutem ferre debemus. i. e. Quantum per nos fieri potest. Sæpius tamen per ellipsin dicimus, Quantum in me est.

Quantum in me erit. Cic. 1. Q. frat. 1. 29. Neque te patiar (quantum in me erit) cum exceptione laudari.

Quantum illa ætas capit. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quantum importunitatis habent. Velut per parenthesis dictum. Sallustius in Jugurtha 31. extr. Nam & illos, quantum importunitatis habent, parum est impune male fecisse, nisi deinde faciendi licentia eripiat.

Quantum potest. i. e. Celerrime, ut ait Donatus. Ter. Eun. 5. 1. 20. Comprehendi jube quantum potest. Idem Phorm. 5. 8. 3. Quantum potest, nunc conveniendus Phormio est, Priusquam, &c.

Quantum potes. Ter. Phorm. 4. 3. 69. Quantum potes me certiorum inquit, face. Ter. And. 5. 2. 20. — sublimum hunc intro rape, quantum potes. i. e. Quam cito poteris; quasi dicas, celerrime.

Quantum poterero. Cic. 2. de Finib. 39. Quantum enim poterero minuat contentiones.

Quantum queo. Ter. Eun. 5. 2. 5. — ubi vidi, ego me in pedes, quantum queo, In angiportum quoddam desertum. Deest in hoc loquendi genere, Cito, aut Velociter: ut sit, Quantum cito queo. Sic declarandum, Quantum possim, & quantum potes. [Nisi potius deest Maxime.

In quantum, ut In tantum vide In tantum in 18. H. St. QUANTO, Adv. [ὅσων] comparativo jungitur, eique respondet Tanto. Ter. Heaut. 3. 1. 15. — & quanto diutius

Abest, magis cupio tanto, & magis desidero. Quanto magis, Tanto. Virg. 4. Georg. 412. Sed quanto ille magis formas se vertet in omnes, Tanto &c.

Quanto magis, & Tam magis. Lucret. lib. 4. 79. Quanto ita, pro Quanto tantum. Lucret. lib. 3. 200. — igitur parvillima corpora quanto

Et levissima sunt, ita mobilitate fruuntur. Loquendi genus est quod adverti debet.

Quanto, absque particula Tanto. Ter. Eun. 4. 5. 4. — vah!

-- vah! quanto nunc formosior

Videre mihi, quam dudum?

Quanto magis, similiter Ter. Eun. 1. 3. 1.

Profecto, quanto magis magisque cogito,

Nimirum dabit hæc Thais mihi magnum malum. Cic. 1. Acad. 10.

Quanto magis philosophi delectabunt, si ut illi Æschylum, &c.

Quanto plus delectationis habiturus est, quam ex illis ineruditis voluptari-
bus. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Quanto minoris actiones in jure Civili duæ reperiuntur, quarum altera
Civilis: altera Ædilitia est. Civilis, est quanto minoris empturus erat
emptor, si vitium scisset. I. Julianus de Action. empt. in P. Ædilitia,
est quanto minoris res fuit contractus tempore, quam quanti emptor est.
I. Quod si nolit. §. si plures. de Ædilit. edict. in P.

QUANTOPÈRE, Adv. [ἄσπορ] Contractum ex Quanto opere, pro
quam valde. Cic. 3. Tusc. 6. Quanquam de universa philosophia quanto-
pere experenda esset & colenda, fatis, ut arbitror, dictum est in
Hortensio.

Neque enim tantopere desiderabam, &c. quantopere delector, &c. Cic.
1. de Orat. 164.

Dici enim non potest quantopere gaudeant. Cic. 14. Att. 6.

QUANTUSQUANTUS, a, um. [ὀπισθεν] i. e. Quantuscunque. Ter.
Adelph. 3. 3. 40.

Tu quantumquantus, nihil nisi sapientia es. h. e. Totus, quantus
es, sapientia es. Sic Quanti quanti Cic. V. QUANTI. Vett. divise scripsere.

QUANTUSCUNQUE, a, um. aliud Adj. Idem. [ἐπιλυσις] i. e. Quam magis
est, vel tantus quantus est. Cic. pro Corn. Balb. 56. Quæ neque invidi-
osa est, & quantacunque est, ejusmodi est, ut conservata magis, quam
corrupta esse videatur. Idem 2. de Orat. 122. Atque ego is qui sum,
quantuscunque sum, &c.

QUANTUNCUNQUE, Adv. [ὀπισθεν] Tantum quantum. Cic. 3. de
Fin. 34. Nec rursus in malis. quantumcunque eo addideris, in suo genere
manebit Ibidem, lib. 1. 10. Quantumcunque possim.

QUANTUSLIBET, a, um. Adj. Idem significat, vel Unum quantum tibi ca-
pere licet, non omne; ut, Quantumlibet spatium, non omnem quanti-
tatem spatii, sed unam quam tibi capere libet. Plin. lib. 20. cap. 6. Sup-
purationes quantaslibet sanat, fractæ incoctum fabæ, atque ita in cibo sum-
ptum. Ovid. 6. Fast. 669.

Servus erat quidam, quantolibet ordine dignus.

QUANTUSVIS, a, um. Adj. [πῶς ἢ βέλαι] Idem. Liv. 26. 42. Tum sitam super
portum, fatis amplum quantævis classis. De Carthagine. Lucret. lib. 4. 1165.

Sed tamen esto jam quantovis oris honore. Ibid. 901.

Et manus una regit quantovis impete euntem. De navi.

Quantivis pretii homo. Ter. And. 5. 2. 15.

Quum faciem videas, videtur esse quantivis pretii. Donatus,
Ad magnitudinem refertur Quantivis, non ad parvitatem pretii. Plaut.
Perf. 4. 4. 73.

Nomen atque omen quantivis est pretii. [Ad parvitatem Quan-
tuli vis, vel Quantilli vis, dices.

QUANTUMVIS, Adv. [ὀπισθεν βέλαι] Plaut. Milit. 2. 2. 98.
Quantumvis prolationum, dum modo nunc prima via
nducamus, vera ut esse credat quæ mentibimur. al. Quantum vis.
Et sane hæc quoque veteres divisisse apparent.

Quantumvis rusticus. Hor. 2. Epist. 2. 39.
QUANTITAS, atis. f. [ποσότης, πηλίκτης] Id quo quantum quid esse
dicitur, aut judicatur. Plin. lib. 17. cap. 24. Laborant & fame & cru-
ditate, quæ sunt humoris quantitate.

Quantitas in jure Civili quum opponitur Corpori, sic definienda videtur,
Res cuius vis, ac momentum, vel solum, vel præcipue spectatur.
Corpus vero, Res cuius materia vel sola, vel præcipue spectatur. Ul-
pian. l. 34. §. 2. de Legatis & fideicommiss. lib. 1. Pandectarum vero lib. 30.

Quantitas pro Pretio & valore apud Paulum lib. 2. Sententiarum, cap.
32. Servus qui furtum fecerit, damnumve dederit, nisi id pro sui
quantitate dominus sarcire paratus sit, noxæ dedi potest.

QUANTULUS, a, um. Adj. diminut. a Quantus. Cic. 4. Acad. 82.
Quantulus nobis videtur? De sole. Idem 2. de Legib. 47. Id autem quan-
tulum est?

Misit conjectori quantulum visum est de argento. Cic. 2. de Divin. 134.
Etenim quantulum interest, utrum in Massici radices, an in Italiam aliore
deducamini? Cic. 2. de Lege Agrar. 65.

Ut ne plus nos assequamur, quam quantulum tu in dicendo assecutus es.
Cic. 1. de Orat. 133.

Sed magni referre ea primum quantula constent. Lucret. lib. 2. 893.

Quantula, cui respondet Tanta. Lucret. lib. 3. 379.

Quantula prima queant nobis injecta ciere

Corpora, &c. — tanta

Intervalla tenere exordia prima animæ.

QUANTULUM, Adv. Cic. 5. Verr. 3. Nos qui jam & quid facere, &
quantulum judicare possemus, ostendimus. Hor. 2. Serm. 3. 124.
Quantulum enim summæ curabit quisque dierum.

QUANTULUSCUNQUE, Adj. diminut. a Quantuscunque; significat
quamminimum, vel Quam parum tibi videbitur. Columel. lib. 2. cap.
11. Nam si nox incessit, quantulocunque humore, prius quam obruatur,
corruptitur. Cic. 6. Att. 9. Procura, quantulacunque est, Precianam
hæreditatem. Idem 1. de Orat. 135. Sed de hac mea quantulacunque est
facultate, queritis. Martial. lib. 11. 15.

Nam terra est illi quantulacunque gravis. Ovid. 4. de Pont. 15. 14.

Pars ego sum census quantulacunque rui. Idem 3. de Arte Am. 264.

Inque tuo jaceas quantulacunque toro.

Quantulumcunque videbitur. Cic. 4. Verr. 183. Sed tamen quicquid erit
in his libellis, quantulumcunque videbitur esse, hoc quidem certe
manifestum erit.

Quantulumcunque dicere. Cic. in Orat. 106. Jejunas igitur hujus multipli-
cis, & aquabiliter in omnia genera fuste orationis aures civitatis accep-
imus, easque nos primi, quicunque eramus, & quantulumcunque diceba-
mus, ad hujus generis dicendi, audiendi incredibilia studia convertimus.

Quantulum id cunque est. Cic. 2. de Orat. 67. Per tmesin
QUANTULUSLIBET, Ulpian. in l. 4 §. ultim. D. de Ædilit. edict. Non
denique febriculam quantulamlibet ad causam hujus edicti pertinere.

QUANTILLUS, a, um. Aliud Adj. dimin. a Quantulus Plaut. Capt. 1. 2. 90.
Quantillum argenti mihi apud trapezitam fiet. Item Pseud. 4. 7. 95.

Quid meres? quantillo argenti te conduxit Pseudolus? Al. Argento.
QUANTILLUM, Adv. Plaut. Curc. 1. 2. 14.

Sitit hæc anus. P. A. quantillum sitit? P. H. modica est,
Capit quadrantal.

QUAPROPTER, V. QUA, in QUI, quæ, quod.

QUAQUA, ibid. QUATUR, V. QUISQUE, in QUI, quæ, quod.

QUAQUAM, V. QUISQUAM, in QUI, quæ, quod.

QUARE, V. QUI, quæ, quod.

QUARIATRS, Populi sunt in Gellia Narbonensi, alio nomine Cavaræ, a
Cavo, opinor, Alpium dicti, quorum metropolis est Avenio, hinc Va-
lencia; nunc inferi Delphinates appellantur. Eos, uti antea diximus,
Strabo Quaros appellavit. Plinii vero locus si accuratius inspicitur,
Calepinum mendacii arguet: nam Plinius Cavaras a Quariatibus separavit,
eos ad Antipolim referens, Cavaras supra Druentiam collocans. V. Plin.
lib. 3. cap. 4.

QUARTA, QUARTANA, QUARTANUS, QUARTARIUS, QUAR-
TICRPS, QUARTO, QUARTUM, QUARTUS, V. QUATUOR.
QUASI, [ὡς, ὡςπερ, ὡςτέ, ὡςτέ] Adv. similitudinis, significat Ita ut.
Plaut. Stich. 4. 1. 33.

— fuit olim, quasi ego sum, senex, & ei filia

Duæ erant, quasi nunc meæ sunt: æ erant duobus nuptæ fratribus,
Quasi nunc sunt meæ vobis. Cic. 4. Verr. 187. Repente aspici-
mus lituras ejusmodi, quasi quædam vulnera tabularum recentia. Idem
4. Acad. 40. Sed prius potestis totius eorum rationis quasi fundamenta cog-
noscere. Ter. Adelph. 4. 7. 21.

Ita vita est hominum, quasi quum ludas tesseleris. Ubi Donatus,
rectum erat, si diceret, Ita vita est hominum, quemadmodum tesseleris
ludere, aut quemadmodum ludus est tesserarum.

Quasi, geminatum. Ælius Spartianus in vita Antonini Getæ cap. 4. extr.
Qui quum contenderet, & diceret, quasi joco, quasi serio, omnes cum
liferis occidendos, &c. [Pro, Seu joco, seu serio.

Quasi, simulationem dicit. Ter. And. 3. 2. 19.

Quid credas? quasi non tibi renuntiata sint hæc sic fore. Idem
Adelph. 3. 1. 3.

Jam nunc times, quasi nunquam adfuersis, nunquam tute pepereris?
Cic. 2. de Finib. Quasi me pudeat, inquit, istorum, aut non possim
quemadmodum ea dicantur ostendere. Idem 7. Verr. 129. Quasi ego
excitare filium ejus ab inferis possem.

Quasi tu dicas me te velle argento circumducere. i. e. Verba tua eo ten-
dunt, ut dicas, &c. Plaut. Pseud. 2. 2. 40.

Quasi vero. Ter. Eun. 4. 4. 18.

Tace obsecro: quasi vero paulum interfiet. Cic. 3. Fam. 7. Non
poteram (credo) ante hiemem: sic enim scribis: quasi vero ad cognos-
cendum ego ad illos, non illi ad me venire debuerint.

Quasi uti. Plaut. Merc. prol. 90.

Servom una mittit, qui olim a puero parvulo

Mihi pædagogus fuerat, quasi uti mihi foret

Custos.

Quasi, pro Pane vel fere. Cic. 4. Acad. 82. Quantulus nobis videtur?
mihi quidem quasi pedalis. De sole loquitur. Ter. Heaut. 1. 1. 94. Quasi
talenta ad quindecim coegi. [i. e. Circiter.

Quasi, Ita. Cic. pro Quint. 9. Qui quasi sua res, aut honos agatur, ita
diligenter Sext. Nævii studio & cupiditati morem gerunt.

Quasi contractus, ex duobus verbis una res in Civili jure, est conventio
tacita, nec civilibus verbis pacta: sed magis re ipsa in similitudinem
contrahentium contracta: qua obligantur, qui se vel alienis negotiis
immiscent, vel aliena absque aperto domini consilio auferunt. De illis
Quasi contractibus, est titulus lib. 3. Civilium institutionum,

Quasi possessio, Quasi castrense peculium, nobilia quoque verba apud
Jureconsultos. Quasi possessione ea retinere dicimur, quæ corpora non
sunt: sed jura, ut Prædiorum dotes & onera, quas servitutes dicimus
urbanorum & rusticorum prædiorum, item ea quæ solo jure consistunt:
ut actiones, obligationes, hæreditates. Sic Quasi castrense peculium
est, quod ad exemplum castrensis pecuniæ, filiusfamil. in reipub. ge-
ritione acquirit. Est tit. in P. Civilib. de Peculio tam Castrensi, quam

Quasi castrensi.

QUASILLUS, V. QUALUS.

QUASSO, QUATEFACIO. V. QUATIO.

QUATENUS, V. QUAE IN QUI, quæ, quod.

QUATER, QUATERDENI, QUATERNARIUS, QUATERNIO,

QUATERNUS, V. QUATUOR.

QUATINUS, V. QUAE IN QUI, quæ, quod.

QUATIO, si, sium, [σαλῶ, σίω, κλονῶ, πνέσω, ἐπιδίζω] Ære.
Commovere cum vi quadam. Flin. 7. Epist. 27. Manibus carenas gere-
bat, quatibatque. Liv. 1. 10. Carthaginis mœnia nunc quatit ariete.
Plin. lib. 26. cap. 4. Non satius fuit Æmilianum Scipionem Carthaginis
portas herba patefacere, quam machinis claustra per tot annos quaterere?
Virg. 2. Æn. 611.

Neptunus muros, magnoque emota tridenti

Fundamenta quatit, totamque a sedibus urbem

Eruit.

Quaterere, Suspensum & vicinam rei alicujus motum significat, non ut
Verrius putat Ferire, quum id ipsum verbum Concudere ex præpositio-
ne, quæ est, Con, & Quaterere sit compositum. Quassare autem, est
Sepe quaterere. Festus.

Quaterere aliquem mente solida, pro Excutare, Deturbare. Hor. 3.
Carm. 3. 4.

Justum & tenacem propositi virum,

Non civium ardor prava jubentium,

Non vultus instantis tyranni,

Mente quatit solida. h. e. Non excutit, nec dimovet mente

firma & constanti, vel A consilio & proposito firmo non depellit.

Quaterere, Percutere. Virg. 8. Æn. 596.

Quadrupedante patrem sonitu quatit ungula campum. Nonius.

Quaterere, pro Inscitare. Virg. 9. Æn. 608.

Aut raris terram domat, aut quatit oppida bello.

Nonius. [Hic

ad Arietem mœnia quatiantem alluditur.

Alas quaterere magnis clangoribus. Virg. 1. Æn. 226.

Comas splendidas quantium faces. Catul. in Epithal. 59. 78. i. e. Vi-
brant, Coruscant, Scintillant.

Cymbala quater. Virg. 4. Georg. 64.
Tinnitufque cie, & matris quate cymbala circum. [Videtur
anastrophe cum tmesi, pro Circumquate.
Cursu quater armenta. Virg. 3. Georg. 132. i. e. Exercere.
Haltam certam quatit improbus. Virg. 11. Æn. 767.
Lacertos quatit ille nudos. Ovid. 2. de Arte Am. 89. de Icaro.
Pectora quatit gemitu dux. Valer. 5. Argon. 310.
Pennas quater. Ovid. 4. Met. 676.
Rifu quater aliquem. Hor. 2. Epist. 2. 84. Quia venter rifu succutitur.
Tadam quater manu. Catul. in Epithal. Juliae, 59. 15.
Tonitru quatiantur cærule cæli. Lucret. lib. 6. 95.
Quater foras, pro Excludere. Ter. Eun. 2. 3. 66.
— homo quatietur certe cum dono foras. Ex Nonio.
Membra quatit frigidus horror. Virg. 3. Æn. 30. Idem 5. Æn. 200.
— tum creber anhelicus artus
Aridaque ora quatit.
Ægritudine quati, quasi tempestate. Cic. 3. Tusc. 12. Est naturale in ani-
mis tenerum quiddam atque molle, quod ægritudine, quasi tempestate,
quatitur. [Forte præpositio delenda.
Animum alicujus quater. V. ANIMUS.
Terror quater populos. Senec. Herc. Oeth. 17.
QUATIENS, entis. Partic. [καταδύων] Virg. 11. Æn. 656.
Tullaque, & aratam quatiens Tarpeja securim.
QUASSUS, a, um. [κείστος] Partic. Ruptum. Plaut. Curc. 3. 26.
— nam quid id refert mea,
An aula quassa cum cinere effusius fiet?
Membra quassa Ovid. in Ibin, 17.
Rates quassa. Hor. 4. Carm. 8. 18.
Vox quassa, Fracta, Deficiens. Curt. lib. 7. 7. 20. Sic apud Catull. ad
Flav. 6. 11.
— tremulique quassa lecti
Argutatio. De sono lecti intelligendum.
QUASSUS, ūs. m. [καστός] Cic. 2. Tusc. 50.
Nam attræctatu & quassu sævum amplificatis dolorem. Ex Pacuv.
QUASSO, [κασσάω] Ære. Frequentat. Sæpe, vel multum quater. Plaut.
Merc. 3. 4. 15.
Tristis incedit, pectus ardet, hæreo: quassat caput. Idem.
Epid. 3. 3. 55.
Sed hic quis est, quem huc advenientem conspicio,
Suam qui undantem chlamydem quassando facit? Idem Bacch.
2. 3. 71.
Subducunt lembum capitibus quassantibus. V. Gell. lib. 2. cap.
6. & Macro. lib. 6. Saturn. cap. 7.
Caput quassare. Valer. 1. Argon. 526.
Tullis freuens quassavit me. Catul. ad Fundum, 42. 14.
Quassare, Rumpere. Virg. 1. Æn. 555.
Quass tam ventis liceat subducere classem. Idem 4. Æn. 53.
Quassataque rates, & non tractabile cælum. Plin. Epist. 170.
Quassata atque etiam decussa monumenta.
QUASSANS, antis. Partic. [κασσάντων] Lucret. 4. 591.
— cum Pan
Pinea semiferi capitis velamina quassans, &c.
QUASSATUS, a, um. Partic. [κασσάσθης] Plin. lib. 18. cap. 26.
Antelucanis ferramenta acvere, manubria aptare, dolia quassata sarcire.
Legitur & Quassa.
Domus quassata. Ovid. 2. Trist. 83.
Homo quassatus tempora Lyæo. Sil. lib. 7. 201.
Rates quassata. Virg. 4. Æn. 53. V. in ipso verbo.
Resp. quassata, Afflicta, oppressa. Cic. pro Marcell. 25. Non fuit recu-
sandum, in tanto civili bello, tantoque animorum ardore & armorum,
quin quassata Respub. quicunque belli eventus fuisset, multa perderet &
ornamenta dignitatis, & præidia stabilitatis suæ.
Vasa quassata. Lucret. lib. 3. 435.
QUASSANDUS, a, um. Partic. Ovid. 1. de Arte Am. 696.
Quassanda est ista Pelias hasta manu.
QUASSABUNDUS, a, um. Macro. lib. 5. Saturn. cap. 21. Herculem
fictores veteres. non sine causa, cum poculo fecerunt, & nonnunquam
quassabundum & ebrium. Quassabundum, i. e. Ex vino vacillantem,
& velut casibundum.
QUASSATIO, ōnis. f. Liv. 22. 17. Quassatio irrita.
QUASSATURA, æ. f. Plin. Valer. 4. 5.
QUASSABILIS, e. Adj. Quod quassari potest. Lucan. lib. 6. 22.
Sed munimen habet nullo quassabile ferro.
QUATRIDUO, QUATRIDUUM, QUATRINI, QUATRIO, V.
QUATUOR.
QUATUOR, vel QUATTUOR, [πέντα, πέντα] Nomen numerale
indeclinabile. Virg. 5. Ecl. 65. — en quattuor aras
Disputant viri docti de primæ syllabæ quantitate. Nonnulli correptam
esse volunt nisi duplicatur T, & pro exemplo afferunt illud Enniamum
apud Cic. 1. de Divin. 108.
Cedunt ter quatuor de cælo corpora sancta. Hoc autem rem non
fatis probat. Primo enim varia est lectio, & receptissima hæc est, quæ
sequitur,
Cedunt de cælo ter quatuor corpora sancta. Adeo ut Quatuor sit
vox dissyllaba. V. Christ. Wasium de senario, cap. 9. Secundo, Utram-
vis lectionem accipias, Quatuor pro d. syll. bo facile haberi potest. Por-
ro, si in Quatuor prima sit natura brevis, mirum sane videtur Virgilium
vices hac voce usum semper produxisse [At idem Quater semper enripit.
QUATUORVIRI, [οἱ τεσσαρῆς] ut Triumviri. Pompon. in l. 2. de Origine
juris. §. 30. Cic. 13. Fam. 76. in scriptis, Quatuorviris & Decurionibus.
QUATUORVIRATUS, ūs. m. [τὸν τεσσαρῶν ἀρχή, τεσσαρῆς] Ipsa
Quatuor virorum dignitas. Cic. 10. Fam. 32. Quatuorviratum sibi pro-
rogavit.
QUATER, [πεντακῆς] Adv. numerale. Plaut. Pseud. 1. 3. 111.
Viginti minis? utrum vis, vel quater quinis minis. Columel.
lib. 5. cap. 2.
Quater deni, pro Quadraginta [πεντακῆς δέκα] ut, Ovid. 3. de Pont. 2. 50.
Perque quater denos ut in illa gradus.
Anni quater deni Ovid. 7. Met. 293. [Perperam ἑξήκοντα in edit. Lond.
scribebatur, tanquam Adjectivum compositum.

Quater, pro Sæpius. Virg. 2. Æn. 242.

— quater ipso in limine portæ

Substitit, atque utero sonitum: quater arma dedere.

O terque quaterque beati. Virg. 1. Æn. 98. Tibul. lib. 3. 3. 26.

O mihi felicem, terque quaterque diem.

Quater decies. Cic. 3. Verr. 100. Huic H S quater decies P. Tadio numerata

Athenis testibus planum faciam [i. e. Quater & decies V. Prisc. de Ponderib.

Quater & quadragies. Plin. lib. 7. cap. 27. Sit proprium Catonis quater
& quadragies causam dixisse.

QUATERNI, æ, a. Adj. [τεσσαρες] Distributivum numerale. i. e.
Quater in numero: ut, Quaterni denarii. Cic. pro Font. 9. Hor. 1.
Serm. 4. 86.

Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos. Virg. 10. Æn. 202.

Gens illi triplex, populi sub gente quaterni.

Quaternis diebus latent. i. e. Quatuor quotannis. Plin. lib. 8. cap. 36.

Quaternum jugerum balenæ, pristis ducentum cubitorum. Plin. lib. 9.
cap. 3.

Quaternorum pedum latitudine. Plin. lib. 8. cap. 45. de singulis.

Quaternum pedum spatia. Columel. lib. 5. cap. 5.

QUATERNARIUS, a, um. [τεσσαρησ] aliud Adj. Numerus qui quater
est. Plin. lib. 28. cap. 6. Numerum quoque quaternarium Demetrius con-
dito volumine prodidit, & quare quaterni cyathi, sextarii non essent.

Quaternarii scrobes. Columel. lib. 11. cap. 2. Eorum (scilicet scrobium)
quaternarii, hoc est quoquo versus pedum quatuor, si est commodum
terrenum, XIIII ab uno fiunt. V. SCROBS.

QUATERNIO, ōnis. m. [τεσσαριον, τεσσαρς, τεσσαρησ] Quatuor charta-
rum, five alterius cujuscunque rei compositio ex quatuor. ut, Quatuor
quaterniones militum. V. Voss de Vit. L. L. 3. 40. V. & TRERNIO.

QUATRINI, æ, a. Varro de L. L. 7. 30. Ut est ab uno uni, a tribus
trini, a quatuor quatrini.

QUATRIO, [τεσσαρς] quo verbo Latine Isidorus utitur, pars est in talo,
quam pronam vocant. Galenus in libello de Ossibus, cap. 23. Talus
(inquit) ab imis tibiarum suræque processibus comprehenditur. Ejus pars,
quam Quatrionem vocant, sursum vergit. [In Græco est ἰσσηρον, quod

Quadrifuge, vel Quadrifigam, sonat.

QUARTUS, a, um. [τεταρτη] Adj. numerale, ordinem significans.
Liv. 24. 46. Eofque ubi quartæ vigilie signum cecidisset, ad eum locum
scalas iussit ferre.

Quartus pater, pro Abavo. Virg. 10. Æn. 619.

Pilumnusque illi quartus pater.

Hora quarta. Virg. 3. Georg. 327.

QUARTA, æ f. solenne verbum in Civili jure, quo illa variarum hæreditatum
portio designatur, quæ variis ex causis, variis quoque personis constitu-
to jure debentur, subauditurque Pars.

Quarta Agnatorum,

Quarta Arrogati,

Quarta Curia,

Quarta heredis ex lege Falcidia,

Quarta Trebelliana,

Quarta filiarum ex bonis rei majestatis,

Quarta fiscalis,

Quarta liberorum, quæ in Trientem, aut Quadrantem, pro numero li-
berorum, commutata est,

Quarta matris, aut aviæ Curialium,

Quarta postumi,

Quarta fideicommissarii,

Quarta parentum præmortuis liberis, quas ex Pandectarum libris, Civi-
lis juris candidati habent petere, ne nos in messem alienam (tameñ
Encyclopediam eudimus) misisse falcem pronuntiant. Collegit & Ho-
tomanus libro singulari, de verb. quæ ad jus pertinent significatione.

QUARTUM. Adv. [τεταρτη] pro Quarto. ut, Quartum Consul. Liv. 3. 66. pr.
T. Quintius Capitolinus quartum & Agrippa Furius Consules inde facti.

QUARTO, Adv. Quarto Consul, & Quartum Consul inter se differunt, nam
Quarto, locum designat, & tres ante factos: Quartum vero significat tem-
pus, & ter ante factum. Perottus, ex Gellio lib. 10. cap. 1.

QUARTANUS, a, um. Adj. [τεταρτη] a Quarta scil. die. ut,
Quartana febris, Quæ quarta quaque die novam accessionem habet, seu in-
gravefcit ac fevit. Cic. 3. de Nat. Deor. 24. Vide, quæso, si omnis mo-
tus, omniaque, quæ certis temporibus ordinem suum conservant, divi-
na dicimus, ne tertianas quidem febres & quartanas divinas esse dicen-
dum sit, quarum reverfione & motu quid potest esse constantius?

Febri quartana liberari. Plin. lib. 7. cap. 50.

QUARTANA, æ. f. Subst. subauditio Febris. Cic. 16. Fam. 10. Sed
quom in quartanam conversa vis est morbi (sic enim scribit Curius) spe-
ro te diligentia adhibita etiam firmiorem fore. Idem 8. Att. 6. Modo
enim audivi quartanam a te discessisse.

Quartanas excutere, Sanare. Plin. lib. 20. cap. 6. Quartanas quoque ex-
cutere potum caput unum cum lasericii obolo in vino austero.

Frigida quartana. Hor. 2. Serm. 3. 290.

Vetus quartana. Ulpian. in l. 1. D. de Ædil. edicto.

QUARTANUS, i. m. Quartæ legionis miles. Pl. Tacit. 4. Hist. 37. Dein mutati
in penitentiam primani, quartanique, & duodevicesmani, Voculam se-
quantur.

QUARTANARIUS, i. m. Qui Febri quartana laborat apud Juniores
Medicos. conf. QUATERNARIUS.

QUARTARIUS, i. m. Quartarium apud Catonem sic congii quartam
partem significare existimo, ut Tertarius tertiam, & Sextarius sextam:
Amuræi (inquit ille c. 95 R. R.) in vas æneum indito congios duos: postea
igne leni coquit: rudicula agitatur crebro, usque adeo dum fiat tam cras-
sum quam mel. Postea sumito bituminis tertiarium, & sulphuris quar-
tarium: conterito in mortario per se utrumque. Columel. lib. 12. cap.
5. In sextarios duodequingenta fermenti libram, sici aridæ pondo
quadrantem, falis sextarium: hæc subterito, & subtrita cum quartario
mellis aceto diluito. Quartarium autem dicimus, non quartam partem
alicujus majoris mensuræ, sed vas quod quatuor mensuras caperet: sic
Tertarium, quod tres. Hæc Budæus. Liv. 5. 46. Cui universi selibras
farris, & quarta: ios vini ad ædes ejus, quæ in arce erant, contulerunt.
Quartarius, mulio mercenarius. Festus. Quartarios appellabat anti-
qui muliones mercenarios, quod quartam partem quæstus capiebant.
Lucilius,

Porro homines nequam, malus ut quartarius, cippus
Colligere omnes.

QUARTATO, Adv. Quarta vice. V. Tertiato in TRES.

QUARTICEPS, ipis. vox est a Varrone in libris de Lingua Lat. ut 4. 8. saepe usurpata, significatque non tam ordinem, quam collium & jugorum multitudinem. Sic exponit Turnebus. [In edit. Stephana est Quadriceps, in Gothofrediana Quarticeps. pro Quatriceps, puto.

QUADRINUS, a, um. [τετραδινός] Adj. Idem ac Quaternus, a Quatuor, quemadmodum Trinus. Plin. lib. 11. cap. 36. Mutationes, & in alias figuras transitus, trinis aut quadrinis diebus. Idem lib. 7. cap. 50. Quadrini circuitus febrem, nunquam bruma, nunquam hibernis mensibus incipere. Quadrinæ divisionum copulæ, apud Varr. lib. 9. de L. L. §. 1. ad fin. [Alibi tamen Quadrinus per t. V. QUATUOR. & D. litt.

Quadrinæ molæ dicebantur antiquitus, quæ plurimum farinæ in pistrinis faciebant. Pomponius in Pistore apud Non. 8. 6. Nam plus quæsti facerem, quam quadrinas si haberem molas. Ex Turnebo 12. Advers. 16. Quadrina vasa, sunt Quadrina torcularia, ut apud Catonem de R. R. cap. 18. legimus, quæ plus olei vini que premebant. V. Turneb. 7. 25. Al. Quadraria.

QUADRANS, antis. m. [τετρατημόσιον] Quarta pars alicujus rei. ut, Quadrans pedis. Gell. 3. 10.

Quadrans operæ. Columel. lib. 2. cap. 4. i. e. Quarta pars operæ. Item, Nummi genus, quarta pars assis, vel Hereditatis item proprie. Quadrans erat (auctore Plinio) Nummus. qui & Triuncis vel Triunx, vel Teruncius vocatus est a tribus unciis. Ut enim Sertorius quarta pars est denarii, ita Quadrans quarta pars assis. Juven. 7. Sat. 8.

Nam si Pieria quadrans tibi nullus in arca
Ostendatur. Hæc Budæus. Liv. 3. 18. In Consulibus domum plebes quadrantes, ut funere ampliore efferretur, jactasse fertur. Martial. lib. 3. 7. Centum miselli jam valet quadrantes, &c.

Quadrans ratis, sic dictus, quod in eo, & triente ratis fuerit effigies, ut navis in Assis. Paulus. Idem & Nummus Ratus. V. in Ratis.

Quadrantem solvisse videntur ingredientiens balneum. Hor. 1. Serm. 3. 173. — dum tu quadrante lavatum

Rex ibis. Juven. 6. Sat. 447.
Cedere Silvano porcum, quadrante lavari. [i. e. Publice, quod alias Matronæ non videntur fecisse, ut inspectante populo in Thermis publicis lavarent, quadrate balneatico dato, sed vel domi suæ, vel locis secretis.

Minus locuples uno quadrante. Hor. 2. Serm. 3. 93.
Quadrans, Quatuor cyathorum mensura. V. Sextarius Romanus, in S. X. Celsus lib. 3. cap. 15. de curatione quartanæ febris, Si quarto die cum horrore febris revertitur, vomere, sicut ante præceptum est: deinde post febrem medicum cibum sumere, vini que quadrantem.

Quadrans, Genus ponderis. Plin. lib. 27. Et lib. 28. Ad tussim veterem recens decoquitur, quadrantis pondere, in vini sextariis tribus.
Quadrans, Quarta pars jugeri. Columel. lib. 5. cap. 1. Pars quarta pedes septem millia & ducentos, hoc est quadrans:

QUADRANTALIS, e. Adj. Plin. lib. 13. cap. 15. Quatuor pedum & semipedis per medium ambitum, crassitudine quadrantali. i. e. Pedis quartæ partis.

QUADRANTAL, ilis. n. [ἀμφορέα] Festus, Quadrantal vocabant antiqui amphoras, quod vas pedis quadrati octo & quadraginta sextariis capit. Plaut. Curc. 1. 2. 15.

Sitit hæc anus. P. A. quantillum fuit? P. H. modica est,
Capit quadrantale. Plin. lib. 14. cap. 2. Ne quis vinum Græcum, Aminæumque oclonis assibus æris singula quadrantalia venderet. Varr. 1. de R. R. cap. 57. Quidam ipsam triticum conspergunt, quum addant circiter in M. modicum quadrantale amurcæ. Budæus satis multis verbis docet, se nihil aliud potuisse colligere ex verbis auctorum, quid significaret Quadrantal, quam Amphoram. [Gloss. Lat. Gr. Quadrantale, τετρακταίον, & Gr. Lat. Κεράμιον, Orcium, Amphora.

Quadrantal, Figura est quæ omni ex parte quadrata sit, quales sunt cubi & tesserae, quibus in alveolo luditur; in quamcunque enim partem incubuerint, immotam habent stabilitatem. Gell. lib. 1. cap. 20. Vel qualia sunt quadrata undique, quæ κέρως illi, nos quadrantalia dicimus.

QUADRANTARIUS, a, um. aliud Adj. [τετρατημορέαιον] Quadrante constans. Cic. pro Coel. 62. Nisi forte mulier potens, quadrantaria illa permutatione familiaris facta erat balneari. Per contemptum dictum, id est Quæ accepto quadrante a balneatore familiaris facta est, more meretricum. Sic Cæcilius Clytemnestram quadrantariam dixisse videtur, apud Quintilianum lib. 8. cap. 6. id est impudicam: siquidem quadrantes fuisse prostitutarum pretium, innuit Plutarchus in vita M. Tullii. iniquis, Adolescentem quandam in Clodii fororis loculos, pro argenteis nummis, quadrantes immisisse æreos: quam ob rem delusa puella Quadrans sive Quadrantaria est cognominata ex concubitus pretio. Est autem inquit Plutarchus, nummus ex ære minutissimus, quem quadrantem vocant.

QUADRATA, QUADRATARIUS, QUADRARIUS, QUADRATUS, Adj. V. QUADRUM.

QUADRATUS, i. m. [Κυάδρατος] Apostolorum discipulus, Præsul Atheniensis, una cum Philippi filiabus, prophetico spiritu clarus perhibetur. Christiano magnis ea tempestate terroribus dispersos, sua prudentia redintegravit. Ex Hieronymo & Eusebio.

QUADRUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. Τετραγώνιον, Quadrus, quadra, Quadratus, quadrata: τετραγώνιον, Quadrum, quadratum! Hinc

QUADRATA, æ. f. dimin. Solin. cap. 50. Nunc bractearum, nunc pulveris habet quadrulas.
QUADRUM, i. n. [τετραγώνιον] Quod rectas atque æquales lineas quatuor, & quatuor rectos angulos habet. Columel. lib. 8. cap. 3. Perticæ dolantur in quadrum.

Ut bona summa putes, aliena vivere quadra.
Quadram, Panis fragmentum sive frustum esse nonnulli dicunt: quia olim apud Romanos quadrati panes dicerentur. Martial. lib. 6. 75.

Quam mictis turdumque mihi, quadramque placentæ,
Sive femur leporis, sive quid his simile. Sic apud eundem lib. 12. Quadra casei Tolofatis. [Gloss. L. G. Quadra, Τόμα. Forte Τόμα.

QUADRULA, æ. f. dimin. Solin. cap. 50. Nunc bractearum, nunc pulveris habet quadrulas.

QUADRUM, i. n. [τετραγώνιον] Quod rectas atque æquales lineas quatuor, & quatuor rectos angulos habet. Columel. lib. 8. cap. 3. Perticæ dolantur in quadrum.

In quadrum sententias redigere: h. e. Æqualiter fundere, & suo numero servato æqualiter disponere. Forma enim quadrata, nulla est ex parte neque longior, neque brevior. Cic. in Orat. 208. Quin redigeret omnes fere in quadrum, numerumque, sententias. Vel, In quadrum numerumque, id est in numerum quadratum, sive perfectum & absolutum. [Immo hic Numerus intelligitur, non proprie, sed translate, pro Pedum modulo seu Rhythmo, Cadentiam vulgo vocant. Redigere in quadrum, numerumque, est facere ut apte quadrent, & numerose cadant.

QUADRARIUS, a, um. Adj. [τετραράριος] ut, Vas quadrarium. h. e. ex quadrato lapide factum, ut contractus sit. Cato de R. R. cap. 18. Torcularium si edificare voles, quadrariis vasis, uti contractiora sient, ad hunc modum vasa componito. Ibidemque sepius conf. QUADRINUS.

QUADRO, [τετραγωνίζω] Ære. In quadrum redigere. Columel. lib. 11. cap. 2. Abies atque populus singulis operis ad unguem quadrantur. Hor. 1. Epit. 6. 35. translate,

— & quæ pars quadret acervum.

Quadrare, per translationem, pro Ex omni parte convenire, & absolute esse ponitur. Tractum a lapidibus quadris, qui omnium laterum æquali proportionem inter se optime conveniunt. Virg. 2. Georg. 278.

Arboribus positis secto via limite quadret. Cic. 3. de Orat. 173.

Et tamen eam conjunctionem, sicuti verbum, numerose cadere & quadrare & perici volumus. conf. QUADRUM extr.

Quoniam tibi quadrat, omnia in illis fuisse paria. Cic. de Clar. Orat. 43.

Quadrare ad multa. Cic. 4. Att. 17. Visum est hoc mihi ad multa quadrare.

Quadrare apte in. Cic. pro Coel. 69. Nili omnia quæ cum turpitudine aliqua dicerentur, in istam quadrare apte videntur.

Summa rationum quadrans dicitur, in qua nihil excurrit, & in qua nulla sunt reliqua: id est quum æqualis est summa accepti & expensi. Cic. 3. Verr. 92. Expensa Chryfogono servo sestert. sexcenta millia, accepta pupillo Malleolo retulit. Quomodo ex decies sestert. sexcenta sint facta, quomodo sexcenta eodem modo quadrarint, ut ista de Ch. Carbonis pecunia reliqua sestert. sexcenta facta sint, &c. vos æstimabitis. Budæus.

Orationis quadratæ industria. Cic. in Orat. 197. h. e. Artificium quo sic expolitur oratio, sic coagmentatur & construitur, ut in muro pavimenteque quadrati lapides.

QUADRATUS, a, um. [τετραγώνιος] Partic. h. e. Quatuor angulos habens. Liv. 6. 5. Capitolium quoque saxo quadrato substructum est. conf. Plin. 10. Epit. 37. de Aquæductu Nicomediensium.

Agmen quadratum. Cic. 2. Philip. 108. Agmine quadrato cum gladiis sequuntur securati milites.

Angulis quadratis palmas. Plin. lib. 17. cap. 11.

Imago quadrata. Lucret. lib. 4. 237.

Mensa quadrata. Varro 4. de L. L. 25.

In quadratum pedem serantur. Columel. lib. 2. cap. 10.

Turres quadratæ. Lucret. lib. 4. 354.

Quadrata figura ideo perfecta putatur, quoniam ex nulla parte est neque brevior, neque longior. Unde etiam apud Latinos Quadrare, idem est quod Convenire: nam quadratum solidum in quamcunque partem cadat, semper sui simile est. Hinc Quadratus homo (τετραγώνιος ἄνθρωπος) dicitur Sapiens & constans, ut Aristoteles Ethicorum primo docet. Quadratum autem & in numero, & in figura, & in corpore dicitur. Numerus enim quilibet in se ipsum multiplicatus, dicitur quadratus. Figura vero, quæ lineas quatuor æquales, & totidem angulos rectos continet, quadrata est. Corpus denique solidum quadratum, qui Cubus (κῦβος Gr.) etiam dicitur, duodecim habet lineas omnes æquales, octo rectos angulos, sex æquales extremitates: ita formatum, ut in quamcunque partem ceciderit, semper rectum sit. Ex quo facile potest intelligi, cur Quadrum pro Re perfecta & absoluta ponatur. [V. Praef. Adag. Chil. 4. cent. 8. 35. & H. Steph. Thes. voce Γωνία. Aristot. 3. Rhet. 2.

Quadratus numerus, Mathematicis est, Qui æqualiter æqualis, vel, qui a duobus æqualibus numeris continetur. Eucl. 7. Elemen.

Quadratum & Rotundum, opposita. Cic. 2. de Finib. 36. Hor. 1. Epit. 1. 100. — mutat quadrata rotundis.

Boves quadrati, grandibus membris. Columel. lib. 6. cap. 1. i. e. Formati, & bene membrati, quod vulgo dicunt. Idem de canibus lib. 7. cap. 12. Probatur quadratus potius, quam longus, aut brevis. Idem de gallinis lib. 8. cap. 2. Sint ergo matricis probi coloris, robusti corporis, quadrata, pectorosa, magnis capitibus.

Compositio quadrata. Quintil. lib. 2. cap. 5. p. 150. Burm. Quæ lenis & quadrata, sed virilis tamen compositio. i. e. Æqualiter fusa: forma enim quadrata, nulla est ex parte neque longior, neque brevior. Idem lib. 9. cap. 4. p. 851. Id quod ex illis conficitur, aut severum, aut luxuriosum, aut quadratum, aut solutum erit.

Corpus quadratum intelligit Cælius, Quod sit staturæ mediæ. Celsus lib. 2. cap. 1. Corpus autem habilissimum, quadratum est, neque gracile, neque obesum. Nam longa statura, ut in juvenia decora est, sic matura senectute conficitur: gracile corpus, infirmum: obesum, hebes est.

Quadrata, simpliciter, aut adjuncte Quadrata legio. Sex millium & ducentorum hominum primus C. Marius conscripsit legionem, quum antea quatuor millium fuisset: unde etiam appellabatur Quadrata, inquit Paulus lib. 17. voce Sex.

QUADRATA Roma (locus) in Palatio ante templum Apollinis dicitur, ubi reposita sunt, quæ solent boni ominis gratia in urbe condenda adhiberi. Quia saxo munitus est initio in speciem quadratam. Ejus loci Ennius meminit quum ait,

Et quis existerat Romæ regnare quadratæ. Festus. Ubi vide not.

QUADRATUM, i. n. [τετραγώνιον] Mathematicis figura est, quod & Æquilaterum, & Rectangulum est. Eucl. 1. Elemen. in Defin. Manil. 2. 332. Quadrati forma.

Triangula & quadrata. Cic. 2. de Divin. 89. Quum autem in eam ipsam partem orbis venerint, in qua sit orcus ejus qui nascatur, aut in eam quæ conjunctum aliquid habeat, aut consentiens, ea triangula illi & quadrata nomen. De stellis.

Dimensio quadrati. Cic. 5. Tusc. 57. Passionem quandam Socrates interrogat quædam Geometrica de dimensione quadrati.

Forma cylindri, vel quadrati, &c. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.

Efficere quadratum partibus oris. Quintil. lib. 1. cap. 10.

QUADRATARIUS, i. m. [τετραράριος] Quadratarum dicuntur mar-

morarii, qui marmora ad amissim quadrant. Sidonius lib. 3. Epist. 12. Vide ut vitium non faciat in marmore lapicida: quod factum sive ab industria, seu per incuriam, mihi magis quam quadrataro lividus lector adscribet.

QUADRATE, Adv. Manil. 2. 295.

Ternaque bis senis quadrate fingere signis.

QUADRATIM, Aliud Adv. qualitatis, a Quadra, aut quadro. Flavius Sospater lib. 2. Institutionum.

QUADRATIO, ōnis. f. Vitruv. 4. 3. Anguli quadratio.

QUADRATOR, ōris. m. Qui lapides aut aliam rem quadrat. Cassiod. 2. Epist. 7. Marmorum quadratores.

QUADRATURA, æ. f. Hygin. de Limit. Goef. p. 203. Ut quadraturæ diligenter cludi iussit.

QUADRUPLEX, icis. Adj. pr. c. [τετραπλῆξις] Quod quatuor est modorum, specierum, vel ordinum. Plin. lib. 12. cap. 11. Alia arbor floret, albæ violæ specie, sed magnitudine quadruplici. Liv. 30. 10. Onerarium quadruplicem ordinem, pro muro, adversus hostem opposuit.

Quadruplex iudicium. Plin. lib. 4. Epist. 24. Proxime quum apud centumviros dixissem, subit recordatio egisse me juvenem æque in quadruplici iudicio: procellit animus ut solet, longius: cepi reputare, quos in hoc iudicio, quos in illo socios habuissem. Turnebus 4. Advers. 4. Quadruplex intelligit, quod coactum est e quatuor iudicium consiliis & decuriis, quæ in basilica Julia sedebant. Nam in ea quatuor erant tribunalia. Sunt & apud Fabium Duplicia iudicia lib. 11. in quibus duo consilia ad unam cogebantur hastam, unumque tribunal: in quadruplicibus quatuor. Possent fortasse & Centumvirale iudicium Quadruplex dici, propter quatuor hastas, quatuorque tribunalia, idque verius putem. Tu iudices. [V. in IUDICIUM. Junge Plin. Ep. 5. 22. unde liquet Ipsum centumvirale iudicium, quod alias quadruplex docti fuisse, in Basilica Julia haberi solitum.

Stellæ quadruplices. Cic. in Arat. 93. i. e. Quatuor.

Præter quadruplices stellæ in fronte locatas.

QUADRUPLEXICO, [τετραπλῆξις] Ære. Plaut. Stich. 3. 1. 4. Simul Mercurio, qui me in mercimoniis

Juvit, lucrisque quadruplicavit rem meam.

QUADRUPPLICATUS, a, um. Partic. Varr. de L. L. 8. 24. pr. Vides ut Græci habeant eam quadruplicatam. Sed emendati codd. exhibent Quadrupartitam.

QUADRUPPLICATO, Adv. [τετραπλῆξις] Plin. lib. 14. cap. 4. Emptis quadruplicato vineis.

QUADRUPPLICATIONE, ōnis. f. Ulpian. 1. 2. D. de exceptionibus, Et contra replicationem duplicatio, & contra duplicationem solet dari triplicatio, & contra triplicationem rursus quadruplicatio.

QUADRUPPLUS, a, um. Adj. Relativum. [τετραπλῆξις Gl. L. G.] Plaut. Truc. 4. 2. 49.

Post id ego in te manum injiciam quadruplus, venefica. Ubi interpretes, Quadruplus, id est veniemus quatuor in te irrupentes. Al. Quadrupli.

Confueverat (Tiberius) & quadruplam strenam, & de manu reddere. Suet. Tiber. 34. extr.

QUADRUPPLUM, i. n. Plin. Paneg. cap. 40. Alius auditatem solvendi dupli vel & quadrupli irrogatione multaret.

Quadruplum alicujus rei alicui attribuere, h. e. Quater id quod dicitur. Plin. lib. 7. cap. 48. Cornici novem nostras attribuit ætates, quadruplum ejus cervis, id triplicatum corvis.

Quadruplum, Pœna furis. Quintil. lib. 7. cap. 5. Quum duo fures pecuniam abstulerunt, separatim quadruplum quisque, an duplum debeat. Cato de R. R. in præfatione, Furem dupli condemnari, fœneratorem quadrupli.

Dare iudicium in quadruplum. Cic. 5. Verr. 34. Qui in decumanos, octupli iudicium se daturum dixit, idem habuit in edicto, se in aratorum in quadruplum daturum.

QUADRUPLO, Adv. Plin. lib. 11. cap. 37. Pulmo quadruplo major bubulo. De elephantis.

QUADRUPULARIS, e. Adj. Macrobi. Somn. Scip. 1. 19. Numerus duplarius, triplaris, quadruplarius. [Ut Singularis. Hæc numeralia æquipollere putant in Arius desinentibus, ut Binarius, Ternarius &c.]

QUADRUPLORE, [συνεφάρτεω, εὐδαίμονι] Æri. Quadruplato rem agere, vel crimina publica deferre. Plaut. Perf. 1. 2. 10.

Neque quadruplari me volo: neque enim decet

Sine meo periculo abire aliena ereptum bona.

Quadruplari apud Jureconsultos id dicitur, quod in quadruplum damnatur. Ulpian. in l. Item si quum. §. 1. D. de eo quod metus, &c. Si quis non restituat, in quadruplum in eum iudicium pollicetur. Quadruplabitur autem omne quodcumque restitui oportuit.

QUADRUPULATOR, ōris. m. [εὐδαίμων, φιλοκαλήμων] Afconius in 1. Verr. 24. Quadruplicatores, Delatores erant criminum publicorum, in qua re quartam partem de proscriptorum bonis, quos detulerant, assequabantur.

Quadruplicatores dicebantur, Qui eo quæstu se tuebantur, ut eas res persequerentur, quarum ex legibus quadrupli erat actio. Paulus apud Festum.

Quadruplicatores nomen invenerunt ab illa quarta, quam lex accusatori pro præmio tribuebat. Id ex Cornel. Tacito satis constat, quum scribit 4. Ann. 20. 2. Contra M. Lepidus quartam accusatoribus secundum necessitudinem legis, cetera liberis concessit. Monuit Turnebus Advers. 2. 9. Cic. 1. Verr. 68. Putant fore, uti si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit, per homines honestissimos, virosque fortissimos, non imperitos adolescentulos, aut illiusmodi quadruplicatores, leges iudiciaque administrarent. In eundem, 4. 28. Petit Nævius Turpio quidam istius excursor & emissarius, homo omnium ex illo conventu quadruplicatorum deterrimus. Liv. 3. 72. Populum Rom. quadruplicatoris, & interceptoris litis alienæ personam laturum?

Quadruplicator, ut breviter describam, capitalis est: Est enim improbus & pestifer civis. Hanc definitionem Quadruplicatoris, ut generalem nimis reprehendit. Auctor ad Herenn. lib. 2. 41.

Quadruplicatores beneficiorum vocat Seneca, Qui exiguis magna venantur, 7. de Benefic. 25. Male istis improbis & importunis beneficiorum suorum quadruplicatoribus eveniat, qui admonitionem tam bellam inter amicos sustulerunt.

QUADRANGŪLUS, a, um. Adj. [τετραγωνος] Quod quatuor angulis habet. Plin. lib. 13. cap. 22. Intus granum quadrangula figura.

Quadrangulus homo, pro Perfecto, qualem Plato ait esse difficile reperire. Erasmius in Parœmia Quadratus homo. Bapt. Pius in lib. 4. Lucret.

QUADRANGULATUS, a, um. aliud Adj. Tertull. de Anima, cap. 17.

QUADRICEPS, V. QUARTICEPS, in QUARTUS.

QUADRIDENTENS, entis. Adj. [τετραδεντες] Quod quatuor habet dentes. Cato de R. R. cap. 10. Rutra quinque, rastros quadridentes duos. Et cap. 11. Rutra quatuor: rastros quadridentes duos.

QUADRIDUUM per D non dixerunt, sed per T

QUATRIDUUM, i. n. [τετραημερία] Spatium quatuor dierum. Cic. 6. Verr. 6. Non ablata ex urbibus sociorum quatruidi causa per simulationem Ædilitatis.

Quatruidum per vastas solitudines absumptum est. Curtius lib. 4. 7. 15. Quatruidum fuit. Liv. 3. 3. Sic finem iustitio, quod quatruidum fuit, reditus Quintii Consul in urbem fecit.

Quatruidi navigatio. Plin. lib. 6. cap. 22.

Quatruidi iter. Cic. 12. Fam. 15.

Quatruiduo, ut, Quatruiduo ante. Cic. 3. Fam. 2. Triduo vero aut quatruiduo ante hanc rem pulcherrimam.

Quatruiduo, quo. Cic. pro Rosc. Amer. 105. Mors Sext. Roscii quatruiduo, quo is occisus est, Chrysogono nuntiatur.

QUADRIENNIIUM, i. n. [τετραετία] Spatium quatuor annorum. Cic. 5. Verr. 47. Nam quum quadriennio post in Siciliam venissem, sic mihi affecta visa est, &c.

QUADRIENNIS, e. Adj. Florus lib. 2. cap. 6. Post primum Punicum bellum vix quadriennis requies.

QUADRIFARIAM, Adv. [τετραμερῆς] Quadrupartito, in quatuor partes. Varro apud Non. 2. 181. Et ea quæ ad mortales pertineant, quadrifariam dispertierim. Liv. 4. 22. Quadrifariam diviso exercitu.

QUADRIFARITER, Idem. Paulus in l. Jurisconsultus. D. de Gradib. & affib. Proavus quadrifariter intelligitur. Paulo post, Pronepos quoque & Proneptis quadrifariter intelliguntur. h. e. Quatuor modis, quadrupliciter.

QUADRIFIDUS, a, um. Adj. [τετραμήδης] Quod in quatuor partes findi potest, aut fissum est. Virg. 2. Georg. 25.

Quadrifidasque fudes, & acuto robore vallos. h. e. Ita robustæ, ut in quatuor partes dividi possint. Columel. lib. 4. cap. 33.

Trabs quadrifida. Valer. 1. Argon. 663.

Labor Solis quadrifidus. Propter quatuor anni partes. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 268.

QUADRIFINIUM, i. n. Isid. 15. 14. Quadrifinium, quod quatuor possessionum fines adstringit. Occurrit & apud Rei Agrariæ scriptores.

QUADRIFINIALIS, e. Adj. Apud Goef. alioque de re agraria scriptores.

QUADRIFLUVIUS, a, um. Adj. Vitruv. 2. 9. de abiete, Inna autem, quum excisa quadrifluis disparatur. V. not. Gul. Philandri ad loc.

QUADRIFORIS, e. Adj. [τετραθύρη] Quod quatuor fores sive foramina habet. Plin. lib. 11. cap. 21. Vespæ nidos vere faciunt, fere quadrifores.

QUADRIFORMIS, e. Adj. [τετραμορφον] Quod habet formas quatuor.

QUADRIFRONS, frontis. Jani epitheton apud Servium ad Virg. 7. Æn. 607. Janum certe apud aliquos quadrifrontem esse non mirum est.

QUADRIGA, QUADRIGARIUS, QUADRIGATUS, QUADRIGULÆ, V. QUADRIGUGUS.

QUADRIGEMINUS, a, um. Adj. [τετραπλῆξις] ut, Quadrigemina cornicula. Plin. lib. 8. cap. 23. Cerasitis corpore eminere cornicula sæpe quadrigemina: quorum motu, reliquo corpore occultato, sollicitent ad se aves.

QUADRIGUGUS, a, um. vel QUADRIGUGIS, e. Adj. [τετραγυγος] ut, Quadrigugi, sive Quadriguges equi, Quaterni ad unum jugum alligati. Virg. 10. Æn. 571.

— quin ecce Nyphei

Quadriguges in equos, advesaque pectora tendit.

Certamen quadrigugum. Stat. 6. Theb. 370.

Currus quadrigugus. Virg. 3. Georg. 18. Plin. in Paneg. cap. 22. pr. Jam hoc ipsum, quod ingressus es, quam mirum, lætumque: nam priores invehit & importari solebant: non dico quadrigugo curru, & albertibus equis, sed humeris hominum.

Quadriguges, Absolute ipsi Equi dicuntur, quadrigis juncti. Ovid. 2. Met. 166. — tritumque relinquunt

Quadriguges spatium: nec quo prius ordine currunt.

Nivei quadriguges. Stat. 12. Theb. 533. Gl. Lat. Gr. Quadrigugem, Τετραγυγον.

QUADRIGA, æ, vel potius QUADRIGÆ, arum. pl. f. [τετραγυγον] pro Quadrigugæ, a quatuor equis junctis appellatæ. Gell. lib. 19. cap. 8.

Quadrigas Cæsar, etiam si currus unus, equorum quatuor junctorum agmen unum sit, plurativo semper numero dicendas putat. Sing. est apud Plin. lib. 7. cap. 21. Gloss. Lat. Gr. Quadriga, τετραγυγον.

Binæ quadrigæ Latine loquentibus dicitur, non Duæ. Rationem pete ex Varr. lib. 9. de L. L. 2. pag. 130. ed. tert. Steph. ubi hoc pluribus persequitur.

Quadrigæ initiorum, per metaphoram. Sunt autem (ut Varro pluribus lib. 4. de L. L. 1. extr.) Locus, corpus, tempus, & actio.

Apta quadrigis equa. Hor. 1. Carm. 16. 35.

Nec enim in quadrigis eum secundum numeraverim, aut tertium, qui vix e carceribus exierit. Cic. de Clar. Orat. 173.

Minervam quadrigarum inventricem ferunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 59.

Quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Cic. pro Muren. 57.

Aliquando Quadrigarum nomine intelliguntur etiam Equi, qui quadrigas agunt. Columel. lib. 3. cap. 9. Unde sacrorum certaminum studiosi pernicillimarum quadrigarum femina diligenti observatione custodiunt, & spem futurarum victoriarum concipiunt propagata sobole generosi armenti.

Currus quadrigarum vehi. Cic. 1. de Divin. 144.

Albæ quadrigæ. Plaut. Afin. 2. 2. 13.

Nunquam pol indipiscet quadrigis albis postea. Quo loco Turnebus, Ego quadrigas Jovis interpretor, quæ celerissimo per cælum ferri curriculo censebantur. Mover me Plautus, qui alio loco scribit, Quadrigas si incendas Jovis, nunquam effugies infortunium. Ad currum autem Jovis censebant equos nivali candore junctos esse, ut ex Suetonio videre est. Hæc ille. V. Plaut. Amph. 1. 1. 294. Suet. Aug. cap. 94.

Citæ quadrigæ. Virg. 8. Æn. 642.
 Infanz, audaciori Metaph. Claud. 4. Conf. Hon. 63.
 Nivæ. Claud. de Bell. Get. 127.
 Pernicissimæ quadrigæ. V. PERNIX.
 Pomeridianæ. Cic. in Orat. 157.
 Rosæ, Auroræ. Virg. 6. Æn. 535.
 Poeticæ. Cic. 2. Q. frat. 15. Cursu corrigam tarditatem, tum equis, tum vero (quoniam scribis poema ab eo nostrum probari) quadrigis poeticis.
 Agitantur quadrigæ. Varr. de L. L. lib. 5. 5. extr.
 Vehens quadrigis per. Cic. de Clar. Orat. 331. Sed in te intuens, Brute, doleo, cujus in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis vehementem, transversa incurrit misera fortuna Reipub.
QUADRIGARIUS, a, um. Adj. Sueton. in Calig. cap. 19. Quadrigario habitu, curriculoque bijugi.
QUADRIGARIUS, i. m. [τετραπλάτης] Qui in Circensibus quadrigas agitabat, inquit Asconius. Varro 2. de R. R. cap. 7. Itaque peritus belli alios eligit, atque alit, & docet aliter quadrigarius, ac defultor.
QUADRIGATUS, a, um. Adj. [τετραπυγίτης] Plin. lib. 33. cap. 3. Nota argenti fuere bigæ atque quadrigæ, & inde bigati, quadrigatique dicti. Subauditur Nummi, quod Liv. 22. 52. expressit.
QUADRIGULÆ, arum. pl. f. dimin. [τετραγυλιον] Cic. de Fato 5. Aut Philippus hæc in capulo quadrigulas vitare monebatur? Singulariter Plin. lib. 34. cap. 8.
QUADRILATERUS, a, um. Adj. [τετραπλευρος] Iisd. 2. 12. Figura quadrilatera.
QUADRILIBRIS, e. Adj. [τετραλίβρις] Quod est pondo quatuor librarum. Plaut. Aulul. 5. 1. 2.
 Quadrilibrem aulam auro onustam habeo: quis me est divitior?
QUADRIMANUS, a, um. Adj. Qui quatuor habet manus, qua forma Virgilio dicitur Centimanus Briareus. Julius Obsequens lib. de Prodigiiis, C. Lælio, L. Domitio Coss. puella biceps, quadripes, quadrimana, gemina feminea natura, mortua nata. Hos idem auctor alibi Quadrumanes vocat inflexione tertia. T. Graccho, inquit, M. Juventio Coss. pueri quadrupedes & quadrumanes nati.
QUADRIMESTRIS, e. Adj. Suet. Neron. cap. 14. Consulatus quatuor gessit &c. tertium quadrimestrem.
QUADRIMESTRUS, a, um. Adj. [τετραμηνιαιος] Gloss. Cyrill.
QUADRIMUS, a, um. Adj. [τετραμηνος] Quod habet quatuor annos. Liv. 27. 37. Frusnone infantem natum esse quadrimo parem. Plin. lib. 8. cap. 44. Ad tales partus equis neque quadrimis minores, neque decennibus majores legunt.
 Quadrimus Cato. Cic. 16. Fam. 22. Hoc Cimmeriis velut tenebris involutum, sic explicat Turnebus, ut intelligat de quodam loco laudationis Catonis Uticensis, in quo scripserat aliquid factum a puero quatuor annorum Catone, ejus laudes & decora a prima usque infantia ducens. Hæc ille.
 Merum quadrimum. Hor. 1. Carm. 9. 7.
 Quadrima dies, pro Quarto anno. Alienus in l. Aliud est. D. de pactis dotalibus, Si pater pro filia dotem promisit, ut annua, bima, trima, quadrima, quinto anno a se redderetur.
QUADRIMATUS, us. m. [τετραπια] Ætas quatuor annorum. Plin. lib. 19. cap. 11. Sed ex his, quæ sunt fortissima, nullum extra quadrimatum utile est.
 Quadrimatum agere. Columel. lib. 7. cap. 9. [Sic Bimatus, Trimatus, Quimatus. H. St.]
QUADRIMULUS, a, um. Adj. dimin. Plaut. Pœn. prol. 85.
 Altera quinqueennis, altera autem quadrimula,
 Cum nutrice una perire.
QUADRINGENARIUS, V. QUADRINGENTI.
QUADRIPARTIO, ire. Dictys Cret. 1. 19. extr. Passive, Ita per æquationem numeri atque partium quadripartitur exercitus.
QUADRIPARTITUS, a, um. Partic. [τετραμυρτης] In quatuor partes divisum. Plin. lib. 15. cap. 22. Nucleorumque illis quadripartita distinctio. Cic. 3. Verr. 33. Quare hæc eadem erit quadripartita distributio totius accusationis meæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 6. Legitur & Quadripertitus, per æ secundam vocalem; sed minus recte.
QUADRIPARTITO, Adv. Columel. 4. 26. Brachia quadripartito locabimus.
QUADRIPARTITIO, õnis. f. Varr. de L. L. lib. 4. cap. 1. Quadripartitio magis sic apparebit. Et lib. 6. cap. 2. Et si quid excidit ex hac quadripartitione, &c.
QUADRIPLICATUS, a, um. V. QUADRUPLEX.
QUADRIREMIS, is. f. [τετραρης Gl. L. G.] Navis quatuor remorum ordines habens. Liv. 24. 33. Præmissa quadriremis, quum intrasset fauces portus, cepit. Cic. 7. Verr. 85. Egreditur Centuripina quadriremi Cleomenes e portu.
QUADRIVIUM, i. n. [πυροδοιον] Locus publicus, quo quatuor viæ concurrunt. Juven. 1. Sat. 64.
 Nonne libet medio ceras implere capaces
 Quadrivio.
QUADRO, V. QUADRUS.
QUADRUMANES, V. QUADRIMANUS.
QUADRUPES, edis. o. g. [τετραπους, τετραβόμων] Quod habet quatuor pedes. Ter. And. 5. 2. 24.
 Cura adservandum vincitum, atque audin? quadrupedem constringito. Per translationem dixit Masc. Ovid. 2. Met. 84.
 Nec tibi quadrupedes, animosus ignibus illis,
 Quos in pectore habent, quos ore & naribus effiant,
 In promptu regere est. Femininum, ubi subauditur Bestia, apud Plin. lib. 10. cap. 33. Ut nulla quadrupes possit accedere. Neutr. apud Columel. lib. 11. cap. 2. Nec minus majora quadrupedia character signari debent. Intellige Animalia.
 Eques quadrupes. Ennius lib. 7. Annal.
 Denique vi magna quadrupes eques, atque elephant
 Projiciunt sese. In quo loco illud notandum Equitem pro Equo dici. V. Gell. lib. 18. cap. 5.
 Infans quadrupes. Ovid. 15. Met. 222.
 Absolute positum fere femininum est, ut,
 Cornuta quadrupes. Varr. de L. L. lib. 6. 3. de Elephanto.
 Dissentæ quadrupedes viriili pabulo. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Vasta. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.
 Nihil inter te atque inter quadrupedem interest. Cic. in Parad. 1.
 Vectio quadrupedum. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Efficiamus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones.
QUADRUPEDATIM, Adv. qualitatis, a nomine Quadrupes. ut, Vivere quadrupedatim, Ambulare quadrupedatim. Flavius Sospater libro 2. Infit. Es terminata nomina, videntur ex se duobus modis adverbis figurare, ut quadrupes, quadrupedatim: miles, militariter.
QUADRUPEDO, are. Quatuor pedibus incedere. Turneb. Adverf. 26. 29. Hinc Participium.
QUADRUPEDANS, antis. Partic. [τετραποδίζων] Quod quatuor pedibus graditur, ut equi, & ejusmodi. Plaut. Capt. 4. 2. 34.
 Tum piscatores, qui præbent populo pisces fetidos,
 Qui advehuntur quadrupedanti, crucianti canterio. Plin. lib. 8. cap. 45. Theffalorum gentis inventum est, equo juxta quadrupedante cornu intorta cervice tauros necare.
 Substantive Virg. 11. Æn. 614.
 — pertractaque quadrupedantum
 Pectora, pectoribus rumpunt. i. e. Equorum.
 Adjective, Sonitus quadrupedans. Virg. 8. Æn. 596.
 Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.
QUADRURIS, urbis, f. Civitas quæ ex quatuor urbibus in unam coaluit, velut Athenæ. Festus, Quadrurbem Athenas Attius appellavit, quod scilicet ex quatuor urbibus, in unam domicilia contulerunt, Braurone, Eleusine, Pireæo, Sunio.
QUATUORDECIM, [δέκα πέντε] ex Quatuor & Decem compositum. Plin. lib. 8. cap. 36. Præter quatuordecim dies. Sic lib. 2. cap. 14. Intra quatuordecim partes folis, semper occultam esse. De luna.
 Quatuordecim, subaudito Gradus, pro Equestribus sedilibus in Spectaculis Romanorum. Cic. 10. Fam. 32. Herennium Gallum hiltionem, summo ludorum die, anulo aureo donatum, in quatuordecim festum deduxit. Tot enim fecerat ordines equestris loci.
QUATUORDECIES, Adv. [τεσσαρεσκαιδέκις] apud Plin. lib. 3. cap. 7. Quatuordecies centena.
QUARTADECIMUS, a, um. [τεσσαρεσκαιδέκιστος] Adj. ut, Quartadecima luna. Plin. lib. 2. cap. 59.
QUARTADECIMANUS, a, um. Adj. [τεσσαρεσκαιδέκιστος] Quarta decimani paulum dubitaverant. Tacit. 1. Ann. h. e. Quartadecimæ legionis milites. Idem 2. Ann. 11.
QUADRAGINTA, indecl. [τεσσαράκοντα, sive τετρακοντα] Plin. lib. 2. cap. 8.
 Annos natus magis quadraginta. V. MAGIS Adverbium.
 Jugera quadraginta arvi. Catull. in Mentulam, 112. 2.
QUADRAGENI, æ, a. [τεσσαράκοντα] Distributivum a Quadragenta. Pro Cardinali ipso apud Columel. lib. 5. cap. 2. Centies vicies ducenti quadrageni sunt viginti octo millia & octingenti.
 Quadrageña millia. Cic. 4. Att. 18. Ut ambo h-s. quadrageña Coss. darent, si essent ipsi Coss. facti.
 Quadrageni pedes in terga. Plin. lib. 17. cap. 23.
 Quadragenis diebus latent. Plin. lib. 8. cap. 36.
 Quadrageña, Absolute aliquando ponitur, Subaudito Millia nummum. Suet. de Claris Gram. cap. 23. Nec sufficeret sumptibus, quanquam ex schola quadrageña annua caperet.
QUADRAGENARIUS, a, um. Adj. [τεσσαρακονταρης, η τετρακονταρης] Qui natus est quadraginta annos Arnob. lib. 2.
 Quadragenariæ fistulæ. Vitruv. 8. 7. i. e. Quadragenum pedum.
QUADRAGESIMUS, a, um. [τεσσαρακοστος] Ordinis Adjectivum a Quadragenta. Plin. lib. 14. cap. 20. Cocti parte quadragesima. Idem lib. 2. cap. 8. Quadragesima secunda Olympiade.
 Quadragesimum stipendium. Tacit. 1. Ann. 64.
 Quadragesima, Absolute dicitur, pro Quadragesima parte. Suet. in Calig. cap. 40. Quadragesima summiæ, de qua litigatur, exigebatur. Subaudi, Pars. Idem in Vesp. cap. 1. Publicanum quadragesimæ in Asia egit.
QUADRAGES, Adv. [τεσσαρακοντακις] Auctor de Viris illust. cap. 47. Ipse quadrages quater accusatus, gloriose absolutus.
 Quadrages, subaudito Centena millia nummum, ut in DECIES. Liv. 38. 55. Potius quadrages, quam ducentes quadrages litem æstimatam. Cic. pro Flacc. 30. Sertertium ter & quadrages.
QUADRINGENTI, æ, a. [τεσσαρακοστοι] numerale, Quater centum significans. Plin. lib. 8. cap. 17. Pompejus Magnus quadringentas decem misit, divus Augustus quadringentas viginti. Cic. in Pison. 10. Centum prope annos legem Æliam & Fuliam teneramus: quadringentos judicium, rationemque Cenforiam.
 Tali quadringenti jacti. Cic. 2. de Divin. 48.
QUADRINGENTIES, Adv. [τεσσαρακοσπαις] Cic. 4. Verr. 26. H-s quadringenties accepisse te arguo contra leges. Supple Centena millia.
QUADRINGENTESIMUS, a, um. [τεσσαρακοστος] Adj. ordinis Plin. lib. 8. cap. 6. Anno urbis quadringentelimo septuagesimo secundo. Liv. 5. 45.
QUADRINGENTENI, æ, a. Adj. Distributivum. Plin. lib. 8. cap. 43. Quadringentena millia nummorum.
QUADRINGENTI, Idem syncopatum, vel ut nonnulli perperam legunt, **QUADRIGENI**, vel **QUADRICENI**, æ, a. Liv. 8. 11. Vectigal quoque eis Campanus populus jussum pendere in singulos quotannis (fuere autem mille & sexcenti) denarios nummos quadringenos quinquegenos. Varr. 2. de R. R. cap. 8. Ubi tricenis ac quadringenis millibus admiffarii aliquot venierunt. Suet. Vitell. cap. 13.
QUADRINGENARIUS, a, um. Adj. ut, Quadringenariæ cohortes, Quadringenos viros continentes. Liv. 7. 7. Cic. 6. Att. 1.
QUAXO, are. Quaxare tanæ dicuntur, quem vocem emittunt. Sunt qui non Quaxare, sed Quoaxare, alii Coaxare scribant. Festus. V. COAXO.

Q U E

QUE, [quæ] Conjunctio enclitica, & adjectio syllabica, quæ non nisi in compositione reperitur: & modo copulativa est, ut Virgil. 1. Æn. 5. Arma virumque cano. Et 10. Eclog. 27. Perque nives aliam, perque horrida castra secuta est.

- Expletiva, quando ornatus tantum causa ponitur, in Polyfyndeto. Pro-
pert. lib. 3. 1. 29.
- Deiphobumque, Helenumque & Polydamantas in armis.
- Caufativa, pro Quoniam, sive Quia. Cic. 12. Off. 22. Non nobis solum
nati sumus, ortusque nostri partem patria vendicat, partem amici.
- Que, pro Id est. Plaut. Rudis est, nescitque quid expediat.
- Que, Explanatiorem quandam præcedentium infert. Virg. 1. Æn. 30.
— manet alta mente repõstum
- Judicium Paridis, spreteque injuria formæ. Quasi, Nempe
injuria sprete formæ: vel, Id est injuria sprete formæ. Grammatici
Epexegetam vocant. [V. Ovid. 6. Fast. 292.]
- Que conjunctio, duo membra conjungens. Cic. 2. Fam. 7. Sed tibi &
gratulor: &, ut sempiternæ laudi sit iste Tribunatus, exopto: teque
hortor, ut omnia gubernes & moderere prudentia tua.
- Et ut apud Sueton. in Nerone, Ut e nigro rutilum, ærique assimilem
capillum redderent. pro, Assimilemque ari. Et in Calig. cap. 51. Pro-
ripere se e strato, sub lectumque condere solebat. pro Condereque sub
lectum. H. St. Prior. Suet. locus est cap. 1. Paucula hujus animadver-
sionis verba empectæ culter abstulit. Innuit ita particulam hanc sepe
duo membra connectere, ut non suo tamen verbo, nominive jungatur,
sed inverfa constructione, ut in Cic. loco Teque hortor, pro Hortor-
que te.
- Que, pro Etiam. Apul. Idque ei serio colloquenti non crederem. i. e.
Etiam serio loquenti.
- Que, sepe repetitum legitur apud Cic. 2. de Nat. Deor. 147. Ex quo
videlicet quid, ex quibusque rebus efficiatur: idque ratione concludimus:
singulasque res definimus: circumscripteque complectimur.
- Que disjunctiva pro Ve. Virg. 2. Æn. 36.
Aut pelago Danaum infidias, suspectaque dona
Præcipitare jubent, subjectisque urere flammis. Et eodem modo
apud Hor. 2. Serm. 7. 58.
Quid refert uri virgis, ferroque necari?
Auctoratus eas, an turpi clausus in arca? Pro eo quod est, Quid
refert uri virgis, an ferro necari? Quasi dicat, Nihil hoc ab illo differt.
- QUIS, QUEMADMODUM, V. QUI, QUÆ, QUOD.
- QUËO, quis, quivi, quitum, [διώματι, ἰξωω] quire. Possè: inter ver-
ba defectiva numeratur a Grammaticis. Dicitur Queo, quasi Quiesce.
Unde Quiens Partic. Frequenter additur Negatio, nec unquam alias perio-
dum incipit. Cic. 14. Fam. 1. Non queo reliqua scribere, tanta vis lacri-
marum est. Hor. 2. Serm. 7. 92.
— liber sum, dic age, non quis. i. e. Nequis, non
potes. V. NON.
- Non queat. Catul. 59. 71.
Quæ tuis careat sacris,
Mon queat dare præfides
Terra finibus.
- Quit. Lucret. lib. 3. 646.
Mobilitate mali non quit sentire dolorem.
- Cum quiret. Tacit. 1. Ann. 66.
Quivi. Ter. Andr. 4. 1. 30. — is nunc propterea tibi
Succenset, nec te quivit hodie cogere, illam ut duceres.
- Nec restitui quivere. Tacit. 3. Hist. 25.
- Quiltis, pro Quivistis. Juvenc. 2. 679. — nunquam comprehendere quistis.
- Ero velocior, si quivero. Varro de L. L. 4. 1.
Ut deterretri quiverit. Liv. 4. 24.
Dixit se loqui non quire. Gell. 11. 9.
- Quisse. Idem 15. 1. Turrim ligneam ardere non quisse. Lucret. lib. 5. 1421.
Dispersisse, neque in fructum convertere quisse.
- Queor. Lucret. lib. 1. 1044.
Dum veniant aliæ, ac suppleri summa queatur.
- QUIENS, entis. Partic. Apul. Met. 6. p. 175. Elmenh. Nec indipisci
maritum volatilem quiens.
- QUITUS, a, um. Partic. a Queor. Ter. in Hecyr. 4. 1. 58.
Nam quum compressa est gnata, forma in tenebris noscitur non quita est.
Sed antique, ut ait Donatus. Gell. lib. 20. cap. 1. Sævitia ista pœnæ
contemni non quita est. Apul. Apol. p. 274. Elm. Ne sic quidem quitus est.
- QUIENTIAM, pro Potentiam, veteres aliquando scripsere. Perottus.
- QUERCERUS, V. QUERQUERUS.
- QUERCETUM, QUERCICUS, V. QUERCUS.
- QUERCUS, ùs. m. [ὄρεος] Ablativo plurali Quercubus. Arbor nota. Cic. 1.
de Legib. 12. Quercus glandifera. Virg. 3. Georg. 332.
Sic ubi magna Jovis, antiquo robore, quercus
Ingentes tendat ramos.
- Festus, Quercus dicitur quod id genus arboris grave sit, ac durum: tum
etiam in ingentem evadat, amplitudinem. Querqueram enim gravem &
magnam quidam putant dici. [Lego Querquerum enim grave & magnum.]
- Aeria. Virg. 3. Æn. 680.
Annosa. Virg. 4. Æn. 447.
- Aurita. V. Auritus, in AURIS.
- Decidua. Ovid. 8. Met. 758. Al. Deïona. V. DECIDUUA.
- Dura. Virg. 4. Ecl. 30.
- Fatidica. Senec. Herc. OEth. 11.
- Gemina confurgunt. V. CONSURGO.
- Glandifera. Ovid. 12. Met. 328.
- Ingens. Virg. 11. Æn. 5.
- Rigidæ motant cacumina. Virg. 6. Ecl. 28.
- Sacra. Virg. 7. Ecl. 13.
- Sublimis. Lucan. lib. 1. 136.
- Torta quercu redimitus tempora. Virg. 1. Georg. 349.
- QUERNUS, a, um. Adj. [ὄρεω] Quod est ex quercu. Virg. 1.
Georg. 305.
Sed tamen & quernas glandes. Plin. lib. 3. cap. 5. Querno folio
assimilata. [Ex Querneus, vel potius Quercinus contractum puto.]
- Corona querna. Ovid. 1. Fast. 614.
- Stipes. Ovid. 4. Fast. 331.
- Vimen. Virg. 11. Æn. 65.
- QUERNEUS, a, um. Adj. Idem. Columel. lib. 6. cap. 3. Probatum ma-
xime ulmea frons, post fraxinea, & ab hac populnea, ultimæ sunt ili-
gnea, & querna, & laurea. Idem lib. 9. cap. 1. Querneæ glandis &
iligneæ. Sic Cato R. R. cap. 5.
- QUERCUS, a, um. Adj. Idem Servius ad 6. Æn. 772. Querceani coro-
nam accipiebant, qui in bello civem servassent.
- QUERCICUS, a, um. Adj. Idem. Suet. in Calig. cap. 19. Primo die
phalerato equo, insignisque quercica corona, & cetra, & gladio, aureaque
chlamyde.
- QUERCULANUS, a, um. Adj. Plin. lib. 16. cap. 10. Ubi lucus fageus
fuit, porta querculana. Legitur emendatius Querquetulana.
- QUERCETUM, vel QUERQUETUM, i. n. [ὄρεός] Locus ubi confi-
tæ sunt quercus. Varr. 1. de R. R. cap. 16. Si enim ad limitem querce-
tum habet, non possis recte secundum eam silvam ferere oleam.
Querceta Gargani laborant. Hor. 2. Carm. 9. 7.
- QUERRELA, V. QUERBOR.
- QUERNUS, V. QUERCUS.
- QUERBOR, eris, questus sum, [ὄρεω] quæri. a Quæ & Res, inquit
Perottus, componitur, & significat Lamentari: nam lamentando, quæ
res sit, quæ nos angat, explicamus. Ideo autem sine diphthongo scribi-
tur, & corripit primam, ut a Quæror differat, quod est Passivum verbi
Quæro. Absolute aliquando ponitur. Cic. 1. Fam. 9. Quid multa? que-
stus est graviter. Cæs. 8. Bell. Gall. cap. 4. Bituriges ad eum legatos
mittunt, auxilium petunt contra Carnutes, quos intulisse bellum sibi
querebantur.
- Aves queruntur in silvis. Hor. Epod. 2. 26.
Bubo visa saepe queri ferali carmine. Virg. 4. Æn. 463.
Carmine queri. Ovid. 4. de Ponto, 14. 1.
Ore queri. Hor. Epod. 5. 11.
Dulce queruntur aves. Ovid. 3. Amor. 1. 4.
- Queror, cum Accusativo. Cic. de Amicit. 73. Quorum plerique aut
queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant. Cæs. 1. Bell. Gall.
cap. 39. Abditi in tabernaculis, aut suum fatum querebantur, aut cum
familiaribus suis commune periculum miserabantur. Cic. 5. Att. 8.
Romæ acceperam litteras, Milonem meum queri per litteras injuriam
meam. Ovid. 5. Fast. 233.
Ibat ut Oceano quereretur facta mariti.
- Queri cum aliquo, vel secum, significat Expostulare. Cic. 4. Acad. 81.
Neque tam quereretur cum deo, quod parum longe, quam quod fallum
videret. Idem 6. Att. 7. Mirifice conturbatum vidi puerum, lacrimans
mecum est questus. Eidem, lib. 10. 3. Facile patior quod scribit, se-
cum Tullium & Servium questos esse, &c.
- Queror de. Sall. Catil. cap. 52. Saepe de luxuria, atque avaritia nostro-
rum civium questus sum. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 8. Licere, si velint,
in Ubiorum finibus confidere: quorum sint legati apud se, & de Suevo-
rum injuriis querantur.
- Queri de conditione suorum temporum. Suet. in Calig. cap. 31. Alibi
cum Accus. H. St.
- Queri alicui multa de. Cic. 1. Fam. 9. Multa de mea sententia questus
est Cæsari. Vetus exemplar habet Cæsar. Idem 3. Verr. 156. Is mihi
etiam queritur, quod a nobis XI solis diebus prima actio sui iudicii
transacta sit. [Hic & mihi παρέρηκε.]
- Queri super re aliqua. Hor. 2. Epist. 2. 24.
- Queri apud, quod. Auctor de Viris illustr. cap. 15. Quo cognito, apud
populum questus quod de se tale aliquid timuissent. [i. e. Cum populo.]
Querebatur se, tum quum illa videre coepisset, extingui. Cic. 3. Tuscul. 69.
- QUERENS, entis. Partic. [μερμηδίζω] ut,
Multa querens. Virg. 4. Georg. 320.
Fidibus querens. Hor. 2. Carm. 13. 24.
- QUESTUS, a, um. aliud Partic. [μερμηδίζω] Ovid. ad Liv. 166.
Oraque nequicquam per modo quæsta fluunt. i. e. Per ea, quæ
modo quæsta fuerant. Idem 10. Met. 76.
Esse deos Erebi crudeles questus, in altam
Se recipit Rhodopen.
- QUESTUS, ùs. m. [μερμηδίζω] ablativo plurali Questibus, vel ut quidam
volunt, Quellibus. Virg. 4. Æn. 553.
Tantos illa suo rumpebat pectore questus. Idem 4. Georg. 515.
— & mæstis late loca questibus implet. Cic. 2. de Finib. 94.
Quod ejulatu, questu, gemitu, &c. Ex poeta. Et pro Quint.
64. Qui denique questus, qui mæror dignus inveniri, &c.
- Acerbus questus. Valer. 5. Argon. 623.
- Aniles. Ovid. 9. Met. 276.
- Cæter. Tacit. 3. Ann. 7.
- Fictus. Catul. 60. 36.
- Flebilis. Claud. 1. in Ruff. 127.
- Mæsti. Sil. lib. 13. 258.
- Secreti. Tacit. 3. Ann. 17.
- Absumere questus. Stat. 11. Theb. 646.
Questibus absumptis tristem jam solvere nodum
Cæperat.
- Agere iras vanis questibus, Exercere iras suas tantummodo verbis &
lamentationibus sine effectu. Senec. Thyest. 180. Sic edit. Veneta. Al.
— questibus vanis agis
- Iratus Atræus?
- Ciere flebiles questus. Senec. Theb. 2.
- Edere questus. Ovid. 4. Met. 587.
- Effundere questus pectore. Virg. 5. Æn. 780.
- Effundi in questus, lacrimas, vota. Tacit. 1. Ann. 7.
- Exaudire tristes questus. Senec. Octav. 1.
- Exonerat sic dura suos patientia questus. Lucan. lib. 9. 881.
- Fundere inanes questus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 46.
- Implere cælum questibus. Virg. 9. Æn. 480.
- Implet mæstis late loca questibus. Virg. 4. Georg. 515.
- Opprimere questus. Senec. Troad. 6.
- Parcere questibus. Senec. Herc. OEth. 16.
- Rumpere questus pectore. Virg. 4. Æn. 553.
- Rumpere inexploto questu pectora. Stat. 3. Silv. 3. 8.
- Sedare questus. Senec. Herc. OEth. 14.
- Seponere questus. Senec. Hippol. 4.
- Tunc questus tenere suos. Lucan. lib. 2. 20.
- Volvunt tacitos muto in pectore questus. Lucan. lib. 1. 247.
- QUERITOR, [ὄρεω] quæri. frequenter sic Lexicographi, sed semper
vitiosa lectio est Queritor, qui Queritor. V. QUIRITOR in suo loco.
Tacit.

Tacit. 16. Ann. 34. Igitur flentes, queritantesque qui aderant, faceffere propeere jubet Thrasea. Sed rectius Queritantes.

QUERELA, æ. f. [μεψμοεία, ποίη] Querimonia. Cic. de Senect. 7. Sæpe enim interfui querelis meorum æqualium. Idem 11. Fam. 12. Sed tamen providendum sit, ne qua iusta querela esse possit. Plena querelarum epistola. Cic. 3. Q. frat. 8. Querela temporum. Cic. 2. Fam. 15. Quid in illis fuit, præter querelam temporum? [i. e. De temporibus his.

Querelæ cum. Cic. pro Dejot. 9. Quanquam cui sunt inauditæ cum Deiotaro querelæ tuæ? Ovid. 17. Epist. 12.

Rustica iudicio nostra querela tuo. i. e. Expostulatio. V. Querit cum. In querelis mens. V. IN præpositionem.

Querelæ, Cantus lugubris. Lucret. lib. 4. 588. Chordarumque sonos fieri, dulcesque querelas. Et lib. 5. 1383. Inde minutim dulces didicere querelas.

Falsa enim est querela, &c. Quintil. lib. 1. cap. 1. Femineæ. Stat. 10. Theb. 561. Cravissima. Cic. pro Marcell. 21. Inertes. V. INERTES.

Infestæ. Lucret. lib. 6. 15. Inveterata. V. INVEFFERO.

Iusta querela mea est. Ovid. 4. de Ponto, 3. 22. Mæstæ. Ovid. 3. Met. 239. Molles. Hor. 2. Carm. 9. 18. Supplices. Tibul. lib. 1. 4. 71. Abruptæ. V. ABBUMPO.

Abcondere querelas. V. ABBSCINDO. Adhibere querelas. V. ADHIBEO.

Allurgere haud iustis querelis. Virg. 10. Æn. 94. Audire miseras. Ovid. 2. Met. 342. Canere. Virg. 1. Georg. 378.

Et veterem in limo ranæ cecinere querelam. Compescere querelas. Lucret. lib. 3. 967. Complere querelis nemus. Lucret. lib. 2. 358.

Delata est regi querela a parentibus puerorum. Justin. lib. 1. cap. 5. ubi de Cyro adhuc puero loquitur. Deserri querela potuit ad competentem iudicem. Paulus in l. Si ab arbitro D. Qui satisfacere cogat.

Deplorare querelas solebant. Cic. de Senect. 7. Si Quas legas, ubi alii Quæ, vel, quod præfero, Queis.

Effundunt iustas in numina sæva querelas. Lucan. lib. 2. 44. Expleta est annis ista querela tuis. Ovid. 2. Amor. 6. 8. Expromam multas mente querelas. Catul. Argon. 62. 223. Figere querelas intra se. Juven. 9. Sat. 94.

Habere querelam dicitur res aliqua. Cic. 10. Fam. 28. Ut vestrum illud divinum in Rempublicam beneficium nonnullam habeat querelam. Jacere querelas ore. V. JACIO.

Incendere querelis aliquem. Virg. 4. Æn. 360. Incessit turba querelis. Lucan. lib. 5. 681. Incurat fata querelis. Stat. 1. Achil. 439. Interponere querelas. V. INTERPONO.

Mitto veteres querelas. Stat. 12. Theb. 301. Parere querelas. Senec. Medea, 2. Proferre querelas extrenis medullis. Catul. Argon. 62. 130. Lucan. lib. 5. 761. Tandem ut vox mæstas potuit proferre querelas.

Pullare rabidis querelis injustos calicolas. Stat. 5. Silv. 1. 22. Scalpe querelam nostri memorem sepulcro. Hor. 3. Carm. 11. 52. Querulum carmen.

Sistere querelas. Ovid. 7. Met. 711. Sum. ut, Eorum enim est hæc querela qui sibi cari sunt. Cic. 5. de Finib. 29. Est querela de. Cic. pro Sext. 64. His de tot, tantisque injuriis in focios, &c. Consulium querela esse debuit.

Tollere, Emittere. Lucret. lib. 4. 552. Cum liquidam tollunt lugubri voce querelam. Tolle querelas, Remove. Hor. 1. Epist. 12. 3.

Querela, apud Jureconsultos, peculiari significatione, Eam quasi actionem denotat, qua liberi adversum parentum suorum iudicia inofficiosa, & vice versa parentes contra insana liberorum testamenta, naturalem portionem, id est trientem, aut semissem & postulant & obtinent. Toto titulo de Inofficioso testamento in Pand. Civilibus, & 3. lib. Cod. Justiniani.

QUERIMONIA, æ. f. [μεψμοεία] Querela, lamentatio. Hor. in Arte Poet. 75. Versibus impariter junctis querimonia primum, Post etiam inclusa est voti sententia compos. Cic. 2. Q. frat. 1. Eo metu injecto repente magna querimonia omnium discessimus.

Cum querimonia. V. CUM præpositionem. Quotidiana querimonia populi. Cic. 1. Verr. 9. Malis querimoniis divulgus. Hor. 1. Carm. 13. 18. Querimonias ultro citroque jactare. Liv. 7. 9. Querimoniam habere de re aliqua. Cic. 7. Verr. 71. Ut si me in ea querimonia, quam sum habiturus de istius crudelitate, & de civium Romanorum indignissima morte, non modo vires, verum etiam vita deficiat.

QUERULUS, a, um. Adj. [μεψμοεία, ἰερομανής] Qui conqueritur, sive qui querelis plenus est. Martial. lib. 2. 26. Quod querulum spirat, quod acerbum Nævæ tussit. Idem lib. 4. 44. Missa nec a querulo mappa cliente fuit. Calamitas querula. Curt. 5. 5. 12. Caput querulum. Senec. Thyest. 8. Doloris queruli causa nunquam abest. Ovid. 3. Trist. 8. 32. Fores. Ovid. 3. Fast. 642.

Sub verbum querulas impulit aura fores. Murmure querulo referens questus. Senec. Herc. Oeth. 3. Sono querulo referre aliquid. Propert. lib. 3. 6. 18. Ululatus queruli. Ovid. 5. Epist. 73. Querulus, Canorus aliquando dicitur a poetis. Virg. lib. 3. Georg. 328. Et cantu querula rumpent arbuta cicadæ. Servius. Sic apud Columellam lib. 10. v. 12. Querula rana. Chordæ querulæ. Ovid. 5. Met. 339.

Calliope querulas præterat pollice chordas. Hor. 2. Carm. 7. 30. Sub cantu querula despice tibiæ. Ovid. de Medicam. faciei, 77. Addita de querulo volucrum medicamina nido. [His duobus locis proprie intelligendum videtur. Nam & Tibiarum sonus lugubris questum imitatur, unde & Funeribus adhibita sunt. V. Barthol. de Tib. cap. 15. & Ovid. de Halcyonum nido loquitur, quibus Plenam querelæ vocem tribuit 11. Met. 734. Burmannus de Pullorum querulo strepitu exponit.

QUERIBUNDUS, a, um. aliud Adj. [μεψμοεία] Lamentabilis. Cic. pro Sulla 30. De supplicio P. Lentuli, de carcere, magna & queribunda voce dicebat. Senectus queribunda. Sil. lib. 13. 583.

QUERQUEDULA, æ. f. Avis semper in aquis natans. Varr. 3. de R. R. cap. 3. Altera species eorum que non sunt contenta terra solum, sed etiam aquam requirunt, ut sunt anseres, querquedula, anates. Vulgus nostrum corrupte *cercedulam* vocat.

QUERQUERNI, Hispaniæ citerioris sunt populi. Plin. lib. 3. cap. 3. Simili modo Bracarum XXXIII civitates COLXXXV M. capitum, ex quibus, præter ipsos Bracaros, Vibali, Celerini, Gallaci, Heguæsi, Limici, Querquerni citra fastidium nominentur. [Puto post Limici puncto distinguendum, ut in sola Querquernorum mentione mali ominis fastidium collocet, quasi a Querquera febris dictis.

QUERQUERUS, vel QUERCERUS, a, um. Adj. [μεψμοεία] Quod est frigidum cum tremore: a Græco *κίρκυς*. ut, Febris quercera. Lucilius, Jactas me ut febris quercera. Et alibi, Querquera consequitur febris, capitisque dolores. Plaut. 1. Fragm. 88. Is mihi erat bilis querqueratus. Hæc Festus. ubi not. V. Gell. lib. ult. cap. 1. An tu forte morbum appellari hic putas ægrotationem cum febris rabida & quercera? Querceram enim Gravem & magnam quidam putant dici.

QUERQUETULANUS, a, um. Adj. Querquetulana Porta Romæ fuit ita dicta a Querceto, quod intra muros juxta se habebat. Festus. Al. Querquetularia. V. Querculanus, in QUERCUS.

Querquetulanæ dicebantur Nymphæ querqueto virefcenti præfidentes. Paulus. Festus autem sic, Querquetulanæ viræ putantur significari Nymphæ, præfidentes querqueto virefcenti, quod genus silvæ indicant fuisse intra portam, quæ ab eo dicta sit Querquetularia. Sed feminas antiqui, quas sagas dicimus, viras appellabant, unde adhuc permanent virgines & viragines.

Querquetulani, Populi in prima regione Italiæ, inter eos, qui carnem ex monte Albano quotannis peterent, memorantur Plin. lib. 3. cap. 5. Querquetulanus collis, qui postea Cælius a Cælio Hetrusco, a querceto quoque appellabatur. Alexander Alexandrinus lib. 6. cap. 11.

QUERULUS, V. QUEROR.

Q U I

QUI, quæ, quod; cujus, cui. [qu] Pronomen relativum. Plaut. Truc. 2. 7. 2. Qui amat, nequit quin nihili sit.

Qui Articulo postpositivo, a Græcis *ὅς*, respondens, Quæ relativum cum suo antecedente, indicetur. Rabonius, qui legem nollet. Quæ in lege &c. In Verrem 84. Sic pro M. Fontejo, Existat oratio hominis, (ut opinio mea fert) nostrorum hominum &c. p. p. quæ in oratione &c. H. St. V. 3. Verr. 134. Pro M. Font. 29.

Qui interrogativum, pro Quis. Ter. Phorm. 5. 8. 18. Nam qui erit rumor populi, inquit, si id feceris? Liv. lib. 3. 67. Qui finis erit discordiarum? Cic. pro Quint. 94. Qui deus appellandus est? Idem pro Domo 27. Qui tantus fuit labor? quæ similtas?

Qui, pro Nempe qui, utpote qui: id est Quia. Cic. 5. Att. 9. Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissime navigassemus. Virg. 1. Æn. 392. Quisquis es, haud, credo, invisus cælestibus auras Vitales carpis, Tyriam qui adveneris urbem. Cic. 6. Verr. 33. Pueri autem Sisennæ, credo, qui audivissent, quæ in istum testimonia essent dicta, de isto nusquam oculos dejicere, ab argento digitum non discedere. i. e. Credo, quia audiverant. Ter. Heaut. 4. 3. 6.

O mi Syre, audisti' obsecro? s. quid ni, qui usque una affuerim? Quæ antiqui dixerunt numero plurali, unde declinatum remanet dativo casu Quibus: nam Qui adhuc etiam Quis facit, ut isti istis, Illi illis. Hæc Festus. Servius in illud Virg. 1. Æn. 99.

Quis ante ora patrum. Cato (inquit) in Originibus, Si quis sunt populi. Et declinavit Quis, quium: sicut Pappes, puppium. Quis, [ois] Dativus vel Ablativus pl. a Qui. Cato R. R. cap. 11. Cola, quis flosrem demant, tria. Virg. 1. Æn. 100.

Quis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. Ubi Servius, Ab eo quod est a Qui in *quis* mittit: ab eo quod est a Quo, in *is* mittit. Sed a tertia declinatione in usu sunt Dativus & Ablativus plurales. Valerius Probus, inquit Picrius) Quis lambum esse dicit, passimque dativo & ablativo casu pro *lan. bo* accipi debere: itaque *quis* per *ei* scribendum, ut aliquot habent marmoræ.

Qui, Ablativus sing. etiam fem. Plaut. Amph. 1. 1. 263. Pterela rex qui potitare solitus est, patera aurea. i. e. Quæ. Idem Pfend. 1. 1. 85. — restim volo

Mihi emere, p. Quam ob rem? c. qui me faciam pensilem. i. e. Quo, Quoi, pro Cui. Cic. 2. de Legib. 60. Quoi auro dentes vincli essent. Quojuis, pro Cujus. Cic. 1. de Legib. 52. Ad finem bonorum, quo referuntur, & quojuis adipiscendi causa sunt faciendæ omnia.

Qui, pro Qualis. Cic. 1. de Divin. 52. Xenophon Socraticus, qui vir & quantus? Et contra Antonium, Qui vir & quantus fuisset? Sic in Orat. 180. Et e poeticis numeris, an ex alio genere quedam; & si e poeticis: quis eorum sit, aut qui. Ter. Adelph. 3. 7. 5. Nescis qui vir fiet. Bædæus.

Fac queso qui ego sum, esse te. Cic. — Fam. 24. Talem igitur te esse oportet, qui primum te disjungas, &c. Cic. 10. Fam. 6.

Si qui sunt, qui pauci sunt. Cic. 1. Fam. 1. Regis causa, si qui sunt qui velint, qui pauci sunt, omnes rem ad Pompejum deterrere volunt. Nisi qui (ut scis) Parthicus casus accesserit. Cic. 7. Att. 25. pro Quis. Quibus ipsis, sive Quibus in ipsis. Quintil. lib. 1. Nec tamen si quibus disce

discere ipsis non contigit, minorem curam docendi liberos habeant. Cic. de Senect. 4. Quibus enim nihil opis est in ipsis ad bene beateque vivendum, eis omnis gravis est ætas. Idem de Amicit. 79. Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur.

Quem te appellem? Cic. 13. Philip. 22. O Spartace: quem enim te potius appellem, cujus propter, &c.

Qui, relativum ab antecedente discepsans. Gell. lib. 1. cap. 14. Memorantis multis magnisque rebus, quæ bene ac benevole post redditam pacem Samnitibus fecisset, &c. Enallagen vocant Grammatici.

Qui, pro Ut. Cic. 4. Fam. 3. Me quidem etiam nemini concedo, qui majorem ex pernicie & peste Reipub. molestiam traxerit: tamen multa jam consolantur.

QUEMADMODUM, [ὡςπερ, καθὼςπερ, ὅτι πρότερον] Adv. similitudinis; compositum ex Quem, & Ad, & Modum; quæ tres particule in unum junctæ, idem significant quod Ad quem modum, vel Ad eum modum, quem, &c. Cic. de Amicit. 2. Pergratum mihi feceris, spero item Scævola, si quemadmodum soles de ceteris rebus, quum ex te quærentur, sic de amicitia disputaris quid sentias. Ibid. 37. Ut quemadmodum in se quisque, sic in amicum sit animatus. [Rectius puto divise scribi, ut Quem ad finem, Quem in finem, vel Modum, similiaque. Hinc Aliquando NAM interponitur, & dicitur Quem nam ad modum. Plaut. Bacch. 2. 2. 13.

Qui scire possum? c. nullus plus. p. quem nam ad modum?

Quemadmodum, aliquando interrogative ponitur, pro Quo pacto. Plaut. Pers. 1. 1. 36.

Facere amicum tibi me potius es sempiternum. s. quemadmodum?

t. Ut mihi des nummos sexcentos &c. Cic. 7. Verr. 6.

Quemadmodum est asservatus?

Sic sæpe apud Senecam. H. St.

Quemadmodum, positum ubi sæpius poni consuevit Ut. Cic. 14. Fam. 2. Nam ad me P. Valerius homo officiosissimus scripsit, id quod maximo eum fletu legi, quemadmodum a Vestæ ad Tabulam Valeriam ducta esses. Idem 4. Acad. 69. Excogitat, inquam, quemadmodum mense illo legitimo comitia haberentur.

Quemadmodum spero, Quemadmodum dicere audivi, per parenthesis dicta. Cic. 1. Fam. 2. Nos in Senatu (quemadmodum spero) dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia & iniquitate retinebimus. Idem 5. Verr. 153. Pepercit homini amico, & (quemadmodum ipsum dicere audivi) necessario.

QUÆ, [τις] pronomem femininum a Qui, vel Quis. Interrogative aliquando pronuntiat. Cic. in Verr. Quæ (malum) est ista tua audacia, atque amentia? Idem 1. Philipp. 15.

Quæ tua facilitas, & hujusmodi, per parenthesis posita, pro Pro ea facilitate, humanitate, &c. qua præditus es. Plin. lib. 5. Epist. 2. extr. Sed (quæ facilitas tua) hoc magis dabis veniam, quod se non mereri fatentur. Cic. 6. Att. 9. Spero enim (quæ tua prudentia & temperantia est) & hercule, ut me jubet Acastus, confido te jam, ut volumus, valere.

Quæ tua est humanitas, in principio sententiæ. h. e. Pro tua humanitate. Cic. ad Brut. 4. Quæ tua est humanitas, æquo animo te moneri patieris.

Quæ tua potestas. Cic. Antonio, 14. Att. 13. Quare quoniam hoc a me sic petis, ut (quæ tua potestas est) ea neges te, me invito usurum, &c. Quæ tua virtus. Hor. 1. Serm. 9. 55.

— velis tantummodo, (quæ tua virtus)

Expugnabis. Genus loquendi est observatio dignum, quod tantummodo valet, quantum si diceret: Ea est tua virtus, ut facile sis expugnaturus: vel, Ea, qua præditus es, virtute, facile ad amicitiam Mæcenatis pervenies. Sic sæpe loquitur Cic. ut, 5. Fam. 20. extr. Ibid. 7. 12. & aliis sexcentis locis. Ex Lambin.

Quæ mea mens in suscipienda causa fuit, fides in agenda: eadem vestra in judicanda sit. Cic. 7. Verr. 188.

Quæ, neutrum plurale a Nominativo singulari Quod. Virg. 3. Ecl. 72.

O quoribus, & quæ nobis Galatea locuta est.

Inter Quæ Relativum & Infinitum. Audivi quæ dixisti: hic Quæ relativum est, & subauditur pronomem Ea: ut sit sensus, Audivi ea, quæ dixisti. Audivi quæ dixeris: Quæ hoc loco, infinitum nomen est, nec petit quicquam subaudiri: est enim quasi tu dicas, Audivi qualia tu dixeris: hoc est qualia sint ea, quæ tu dixisti. Cic. 1. Fam. 6. Quæ gerantur accipies ex Pollione. h. e. Intelliges ex Pollione qualia gerantur: id est qualia sint ea, quæ geruntur.

QUARE, [τις] Adv. interrogandi, ex Ablativo Qua re, subaudita præp. Ex. Significatione convenit cum Quam ob rem. Ter. And. 5. 4. 6. Tu negas? itane huc paratus advenis: CH. quare? s. rogas? Cic. 1. de Orat. 71. Namque illud quare Scævola negasti?

Quare, infinite positum. Cic. pro Lege Manil. 49. Quare quum & bellum necessarium sit, ut negligi non possit, &c. Cn. Magnus ad Domicium, in Epist. 8. Att. 12. Miror quid causæ fuerit, quare consilium mutaris. Cic. pro Rosc. Amer. 41.

Quare, in principio orationis, pro Quamobrem. Cic. pro Quint. 12. Quare quod focium tibi eum velles adjungere, nihil erat. Idem 13. Fam. 72. Quare sic tibi eum commendo, ut, &c. Virg. 1. Æn. 631.

Quare, agite, o rectis juvenes succedite nostris. i. e. Proinde.

Quare, pro Ut. Cic. 10. Fam. 21. Omnia feci, quare, Lepido conjuncto ad Rempub. defendendam, minore sollicitudine vestra perditis resistere.

QUAMOBREM, [τις] Adv. interrogandi, διὸ, ὅτι, ὅτι] unica dictio, quibusdam rectius tres, Quam ob rem: Interrogantis particula, & rationem aliquis rei petentis. Ter. And. 5. 2. 21.

— sublimes hunc intro rape, quantum potes.

DR. Quem? s. Davom. D. quamobrem? quia lobet. Cic. 1. de Fin. 15. Quamobrem tandem, inquit, non satisfacit?

Quamobrem, inter dum non interrogat, atque idem significat quod Quapropter, vel Quam ob causam. Ter. And. 2. 3. 8.

— dictum ac factum, invenerit

Aliquam causam, quamobrem ejiciat oppido. Cic. 3. Fam. 10.

Multaque mihi veniebant in mentem, quamobrem istum laborem tibi etiam honori putarem fore. Idem pro Cæcin. 99. Deinde nihil rationis affers quamobrem, si libertas adimi nullo modo possit, civitas possit.

Quamobrem, ut maxima de re æquo animo deliberanti, ita mihi des consilium velim. Cic. 8. Att. 3.

Verum illud est quamobrem hæc commemorarim, quod existimare vos volo, &c. Cic. 6. Verr. 135.

Quamobrem Collectiva particula, Vide IGITUR. H. St.

Quamobrem, quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, utar, &c. Cic. 2. Fam. 3.

Quamobrem, quamquam in uno praelio omnis fortuna Reip. disceptat, &c. tamen ipsa fama, &c. Cic. 10. Fam. 10.

Quas ob res. Cic. 3. Philip. 37. Quas ob res, quod Trib. pleb. verba fecerunt, ut Senatus Cal. Jan. turo haberi, sententiæque de summa Rep. libere dici possint, de ea re ita censo, &c. Lucret. lib. 1. 156.

Quas ob res, ubi viderimus nil posse creari

De nihilo, &c.

Quod, cuius, cui. [τις, πῶς] Interrogativum, & relativum est. ut, Quod ponum? Plaut. Quod facinus ausi tantum? Idem, Nec mihi, quod facinus conscirem, inveni.

Quod, aliquando Appellativi vicem obtinet, id est, rem multis communem significat. Cn. Magnus Lentulo, apud Cic. 8. Att. 12. Ego ad P. Lupum & C. Coponium Prætores misi, ut se vobis conjungerent, & militum quod haberent, ad vos deducerent. [i. e. Quantum habent.

Quod biremium. Tacit. 5. Hist. 23. Complet & quod biremium, quæque simplici ordine agebantur, &c.

Quod castrorum, Quæ pars. Tacit. 1. Ann. 48. Eas aquiliferis, significisque, & quod maxime castrorum sincerum erat, occulte recitat.

Quod floris, quod roboris in juventute erat, amiserant. Liv. 37. 12.

Quod militum. Tacit. 2. Hist. 44. Et a Flavio Sabino, præfecto urbis, quod erat in urbe militum sacramento Vitellii adactum.

Quod provocabulum, est ut plurimum referri solet ad ea, quæ antecedunt, interdum tamen ad ea refertur, quæ sequuntur. Cic. 2. Att. 3. Pompejus, nostri amores, quod mihi summo dolori est, ipse se affixit. Quorum verborum hic ordo est, Pompejus, nostri amores, ipse se affixit, quod mihi summo dolori est. Sic alibi sæpe. Lambinus.

Quod, relativum, aliquando dissentit a suo antecedente. Cicero 2. Off. 70. Omnes non improbi humiles, quæ magna in populo multitudo est, sibi præsidium paratum putant. Sallust. in Catil. cap. 55. pr. Est locus in carcere, quod Tullianum appellatur. ubi Cort. V.

Quod, absolutum, pro Quæ res. Ter. Eun. 3. 1. 55.

Par pari reterto, quod eam mordeat.

Quod, Propter quod, vel itaque. Ter. Hecyr. 2. 3. 3.

Nam (ita me ament di) quod me accusat nunc vir, sum extra noxiam. Ubi Donatus. Deest In eo, ut sit, In eo, quod me accusat nunc vir, sum extra noxiam. An Quod, propter quod? Hactenus Donatus. Videtur hoc loco Quod conjunctio esse, pro Quantum pertinet ad.

Quod, Propter quod, aliter. Plaut. Epid. 3. 4. 20.

Animum advorte: ut quod ego ad te venio, intelligas. i. e. Ut intelligas propter quod ad te venio. conf. QUID.

Quod te obsecro. i. e. Propter quod te obsecro. Hor. 1. Epist. 16. 94.

Quod te per genium, dextramque, deosque penates,

Obsecro & obtestor, vitæ me redde priori. Lambinus. Ter.

Andr. 1. 5. 54.

Quod ego per hanc te dexteram oro, & genium tuum.

Quod, pro Quare, ut, Quod te oro, qui modus est Latini sermonis, quo utebantur quum aliquid timentes narrabant, ac deinde, ne quid tale eveniret, obsecrabant: & perinde est quasi, Quare te oro. Ter. Hec.

3. 2. 3.

Male metuo, ne Philumenæ magis morbus aggravescat.

Quod te, Æsculapi, & te Salus, ne quid hujus sit, oro.

Quod, pro Quæ plurali, inquit Donatus. Ter. Eun. 1. 1. 19.

Et quod nunc tute tecum iratus cogitas,

Egone illam, quæ illum, quæ me?

Qui omnes (quod ad me attinet) vellem viverent. Cic. pro Rosc.

Amer. 90.

Quod attinet ad, aliter. Ter. Adelph. 3. 1. 9.

Quando vitium oblatum est virgini, quod ad illum attinet potissimum. [Nisi Quod hic conjunctio est, & Gr. ὅτι] respondet.

Quod, aliquando tantum accipitur pro quadam continuatione, sive connexionione, quoties Utinam adjunctum habet. Cic. 14. Fam. 4. Quum autem scribo ad vos, aut vestra lego, conficior lacrimis, sic ut ferre non possim: quod utinam minus vitæ cupidi fuissetus, certe nihil, aut non multum in vita mali vidissetus. Ter. Phorm. 1. 3. 5.

Quod utinam ne Phormioni id suadere in mentem incidisset.

Quali, Atque utinam, vel Utinam vero. [Ut Quod si, Quod nisi, &c.

Quod, In quo. Ter. And. 4. 3. 23.

— sed si quid est,

Quod mea opera opus sit vobis, aut tu plus vides,

Manebo.

Quod, pro Qui, vel Quæ &c. auctore Donato. Ter. Eun. 2. 1. 5.

— ego quoque una pereo, quod mihi est charius. i. e. Qui mihi charior sum. Et apud Plaut. Afin. 4. 1. 12.

Alienum hominem intromittat neminem,

Quod illa aut amicum aut patronum o. neminem.

p. Aut quod illa amice suæ amatorem prædicet. Plin. lib. 18. cap. ult.

de tempestatum prælogis, Nube gravida candicante, quod vocant tempe-

statem albam, grando imminet.

Quod absque molestia fiat, Quod commode facere possis, Pace quod fiat tua, &c. modi sunt loquendi, honoris præfatiunculam quandam & humanitatis signum denotantes. Cic. 13. Fam. 24. Atque eum, quod absque molestia fiat, si qua in re opus ei fuerit, juveris. Idem 4. Fam. 5. Tu velim, quod commode valetudinis tuæ fiat, quam longissime poteris, obviam nobis properes. Et 14. Att. 16. Et ipse, quod commodo tuo fiat, cum eo colloquere.

Quod bene verrat, Quod bonum &c. sit, modus bene precandi. Liv. 1. 28. Tum interrex, concione advocata, Quod bonum, faultum, felixque sit, inquit, Quirites, regem create.

Quod inter nos liceat dicere. Cic. 2. Att. 4. Serapionis librum ad me misisti, ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millestimam partem vix intelligo. Vulgus dicit, Quod ego nolui alii dicere vel dici.

Non novisti me? p. quod quidem veniat in mentem. Plaut. Epid. 5. 1. 32. h. e. Quod meminerim. Plin. 12. 14. Nectamen ab ullo (quod equidem sciam) Latino arborum earum tradita est facies.

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod

Quod satis est, pro Quantum satis est. Hor. 2. Serm. 7. 3.
—amicum

Mancipium domino, & frugi, quod sit satis. i. e. Tantum frugi, quantum sufficiat. [Tollendum videtur comma. Ordo est, Mancipium amicum domino, & quod satis frugi sit.]
Sum quod ille, i. e. Talis sum, qualis ille: sum illi similis. Hor. 2. Serm. 7. 40.

Tu cum sis quod ego, & fortassis nequior, ultro Infectere? Sensus est, Quom sis id quod ego sum, id est, similiter vitiosus, ut ego: tu me ultro infecteris?

Quod, pro Quicquid. Cic. pro Domo 111. Ornamentorum quod superfluit in fanis & communibus locis, tota e Græcia, &c. sane frugaliter, domum suam deportavit. Budæus.

Quod nunquam fere. Cic. pro Milon. 18. Nullis Græcis comitibus, ut solebat: sine uxore, quod nunquam fere. Subaudi Facere solitus est, vel Fiebat.

Si quid erit, quod ad quos. Cic. 11. Att. 12. Si quid erit, quod ad quos scribendum meo nomine putes, velim, ut soles, facias.

Quod quum ita est, ex edicto bona possessa non sunt. Cic. pro Quint. 65. Quod superest, modus est loquendi, quod etiam dicitur, Quod reliquum est, quod restat, h. e. Ceterum. Virg. 11. Æn. 15.

Quod superest, hæc sunt spolia. & de rege superbo Primitiæ. Servius, i. e. De reliquo: & est absoluta locutio. Cic. 9. Att. 22. Quod superest, scribe quæso quam accuratissime.

Quod contra, pro E contrario vero. Cic. de Amicit. 91. Peccasse enim se non anguntur, objurgari moleste ferunt: quod contra oportebat, delicto dolere, objurgatione gaudere. Budæus. Subaudi fieri.

Quod genus, pro Quemadmodum, quale est, vel cujus generis est; loquendi genus similitudinem denotans. Lucret. lib. 3. 222.

Quod genus est, Bacchi cum flos evanuit, &c. Ostendit enim a simili animum minutis admodum primordiis consistere, quia quemadmodum cum odor vini aut unguenti evanuit, vinum aut unguentum nihilominus est ad speciem atque ad aspectum: ita postquam animus excelsit e corpore, ipsa extrema corporis cæsura nulla ex parte videtur deminuta. Lambinus.

Quod idem, pro Id quod. Cic. de Arusp. 6. Quod idem in judicio capitis durum atque iniquum est. Idem 3. Philip. 25. Quod idem fecit L. Philippus, viravo, patre, majoribusque suis dignissimus. Budæus.

Quod idem, pro Quod ipsum, quod etiam, id quod. Cic. pro Domo, 71. Quotiescunque de me consultus est, toties eam nullam esse judicavit.

Quod idem tu, Lentule, vidisti in ea lege, quam de me tulisti. Et 2. de Nat. Deor. 53. Quod idem faciunt stellæ superiores. Budæus.

Quod ipsum. Cic. in Orat. 20. Nam & grandiloqui fuerunt, cum ampla & sententiarum gravitate, & majestate verborum, vehementes, varii, copiosi, graves: ad permovendos, & convertendos animos instructi & parati. Quod ipsum alii aspera, trilli, horrida oratione: &c. alii leni, & instructa &c. sunt consecuti.

Quod ipsum aliquando interjectis quibusdam inter Quod & ipsum. Livius libro 44. Quod nisi dii mentem regi ademissent, ipsum ingentis difficultatis erat. p. 559. H. St. Exstant cap. 6. ad fin.

Quod unum. Cic. 14. Att. 20. Nunc autem videmur habituri ducem: quod unum municipia, bonique desiderant.

Quod, pro Quatenus, vel Quatenus, sive quatenus, aliquando quantum. Ter. Phorm. 1. 2. 81. — omnia hæc

Constringam, quod erit mihi bonum atque commodum. Quintil. lib. 1. cap. 7. de Orthographia. Ego, quod consuetudo obtinuerit, scribendum quicque judico, quomodo sonat. Pro Quo ad, vel Quatenus. Alii legunt Nisi quod.

Quod quidem continens memoria sit. Vide in Nullus, ubi affertur exemplum 2 Nullus dum ex Livio. H. St.

Quod, Cur, quamobrem. Virg. 3. Ecl. 35. Si ad vitulam spectes, nihil est quod pocula laudes. Cic. 14. Fam. 12. In viam quod te des hoc tempore, nihil est. Idem pro Rosc. Amer. 1. Credo ego vos mirari, quid sit quod quum is, &c. ego potissimum surrexerim.

Quod, pro Ut, inquit Donatus. Ter. Phorm. 5. 9. 63. Vin' primum hodie facere quod ego gaudeam, Naufistrata, Et quod tuo viro oculi doleant? Cic. 10. Philip. 13. Cur nunquam tam frequens Senatus fuit, quod unus aliquis tuam sententiam secutus sit? Vetus tamen codex legit Ut unus.

Quod, Conjunctio, [ὃν] Quia significat, & Indicativo aliquando, frequentius tamen Subjunctivo jungitur. Indicativo. Cic. 1. Att. 4. Quod ad me scribis de HERNATHENA, per mihi gratum est, & ornamentum Academiæ proprium meæ: quod & Hermes commune omnium, & Minerva singulare est ejus gymnasii. Idem, Utinam illum diem videam, quum tibi agam gratias, quod me vivere coegisti. Subjunctivo. Cic. Attic. Et arcessam, sed prohibebo, quod intelligam multo magis interesse tua, te agere quod agendum esset hoc tempore, quam mea, te adesse comitiis.

Respondisse quod, Vide RESPONDERE. Et 27. illud Quod, an sit pro Quoniam. H. St.

Quod, Sed, verum, at: quo modo sere cum Si vel Nisi jungitur. Ter. Phorm. 1. 3. 19. Quod ni fuisset incogitans. Virg. 1. Georg. 155. Quod nisi & aliduis terram infectabere rastris. Cic. pro Muren.

4. Quod si e portu solventibus, ii qui jam in portum ex alto invehuntur, præcipere summo studio solent. h. e. Si vero.

Quod quum, pro Sed quum. Cic. 3. de Fin. 8. Quod quum accidisset ut alterum nec opinato videremus, surrexit statim. Budæus.

Quod quia, pro Sed quia, verum quando. Cic. 1. de Fin. 37. Quod quia nullo modo sine amicitia firmam & perpetuam jucunditatem vitæ tenere possumus. Budæus.

Quod quoniam. Cic. In præfat. 2. de Invent. 4. Quod quoniam nobis quoque voluntatis accidit, ut artem dicendi præscriberemus. Ubi principium est sententiæ, pro Quando vero nobis, vel, Quam vero nobis. Bud.

Quod pro Quia, ut, Scio quod scribis, vel scribas. Plin. 3. Epist. 5. Quod scitis, mihi pergratum est.

Quod, ut 27. Gr. Justinus lib. 36. circa principium. Igitur Antiochus memor, quod etiam pater propter superbiam invisus, & frater propter segnitiam contemptus fuisset. Et libro 8. Immemores profus, quod in dubiis rebus suis illo deo etiam consiliorum auctore usi fuerant. Varro

Vol. IV.

lib. 7. p. 99. poster. meæ edit. Sed eadem, quæ dicta ad judicandum satis sunt, quod analogias in collatione verborum sequi non debemus. Et p. 91. Sequitur quod in pluribus est dissimilitudo. H. St. Prior Justinus locus est cap. 1. alter cap. 2. lib. cit. Varronis prior. 7. §. 39. posterior. 7. 19. de L. L.

Quod, aliquando præcedentis verbi significationem determinat. Plin. ad Servianum 6. Epist. 25. Gaudeo & gratulor. quod Fusco Salinatori filiæ tuam destinasti. Ulpian. in l. j. §. denuntiare. D. de agnoscendis vel alendis liberis. Sufficit mulieri, notum facere, quod sit prægnans. Mariti est jam aut mittere custodes, aut eidem renuntiare, quod non sit ex eo prægnans. Paulo post, Illud notandum est, quod denuntiatio a marito non incipit, sed a muliere. Ibidem §. ult. Quæ causa si fuerit acta apud judicem, & pronuntiaverit quod ex eo prægnans fuerit: in ea causa est, ut agnosci debeat quasi suus.

Quod, pro Quantum ad illud. Ter. Eun. 4. 7. 15. Sane quod tibi nunc vir videatur esse hic, nebulo magnus est. Idem Adelph. 5. 9. 29.

Ut id ostenderem, quod te isti facilem & festivum putant, Id non fieri ex vera vita. Cic. 3. Fam. 5. Quod itinerum meorum ratio te nonnullam in dubitationem videtur adducere, visurusne me sis in provincia: ea res sic habet: Brundisii quum loquerer cum liberto tuo Phania, &c. Ibidem sub finem, Quod te a Scævola petiisse dicis, ut dum tu abesses, ante adventum meum provincia præficeret: eum ego Ephesi vidi, fuitque mecum familiariter triduum illud, &c.

Quis, quæ vel qua, quod vel quid; cujus, cui. [τίς, τίς] interrogative, aut infinite ponitur, nunquam relative. Ter. Andr. 5. 3. 1. Quis me vult? perii, pater est. Virg. 10. Ecl. 3.

Et quis erit modus, inquit? amor non talia curat. Quis clarior in Græcia Themistocle? quis potentior? qui quum, &c. Cic. de Amicit. 42.

Quis, feminino genere, pro Quæ. Plaut. Aulul. 2. 1. 48. Dic mihi, quæso, quis ea est, quam vis ducere uxorem?

Quo facta, i. e. Quare facta. Ulpian. in l. Pro hærede. §. Papinianus. D. de acquir. vel omit. hære. Qui hæreditatem repudiavit: quo facta statu liber filio nominatim pecuniam dare iustus, &c.

Infinite, apud Plin. Jun. Tum mihi nescio quis in aurem infurravit. Quis omnium. Sallust. in Jugurth. cap. 4. At contra, quis est omnium his moribus, qui non divitiis & sumptibus, &c.

Quis, de duobus etiam dictum. Liv. 39. 53. de Perseo & Demetrio Philippi filii loquens, Et Philippus (inquit) ipse vix sui arbitrii fore, quem hæredem regni relinqueret, credens, sibi quoque graviorem esse, quam vellet, minorem filium censebat.

Inmo hic excusari potest, quasi hoc dicatur generaliter, non jam ad illos duos filios spectando, sed latius. q. d. Non est in meo arbitrio, quem hæredem velim relinquere, sed primum ex duobus filii cogor alterum, deinde non eum quem volo. de Quis, pro Uter, aptius exemplum in meo indice regilrali. 4. 4. H. St.

Quis, & Uter. Quintil. lib. 7. cap. 5. Ex duobus uter dignior, ex pluribus quis dignissimus.

Quis, pro Qualis. Ter. Andr. 4. 2. 19. Quis videor? c. miser æque atque ego. Cic. 2. Fam. 7. Cui scribam video. h. e. Video qualis sit is ad quem scribo. In hoc loco datus Cui non a Qui, sed a Quis declinatur.

Quis ego sum, aut quæ in me est facultas? Cic. de Amicit. 17. Queis, pro Quibus, in Dativo vel Ablativo. Hor. 1. Serm. 1. 75. Queis humana sibi doluit natura negatis. Plin. 22. 1. Mille præterea sunt usus earum, sine queis vita degi non possit. De arboribus. V. in QUI.

Queiscum, pro Cum quibus. Plaut. Capt. 5. 4. 6. Aut anates, aut coturnices dantur, queiscum lussent.

E queis, pro Ex quibus. Columel. lib. 1. cap. 1. Athenæ vero scriptorum frequentiam pepererunt, e queis probatissimi auctores Chereas, Aristandros, &c.

In queis, pro In quibus. Gell. lib. 3. cap. 11. Alii Homerum quam Hesiodum natu majorem fuisse scripserunt, in queis Philochorus & X-nophanes: alii minorem, in queis L. Accius poeta.

Quem ad finem sese effrenata jactabit audacia? Cic. 1. in Catil. 1. i. e. Quousque. Quis quisquam. Plaut. Aul. 5. 3.

Quis me Athenis nunc magis quisquam est homo, cui dii sint propitii?

Quis, [τίς] Nomen substantivum, interrogat, aut infinite capitur, nunquam refert. Cic. 5. Ver. 79. Quid facerent miseri? aut quid recusarent? [Contractum ex Quod id, puto, ut Quis ex Quis, licet corripatur.]

Quid ætatis. Plaut. Merc. 2. 2. 19. Quid tibi ego ætatis videor? i. e. Cujus ætatis, sive quot annos natus tibi videor?

Quid animi. Plaut. Merc. 2. 3. 115. — qui scio

Quid sit ei animi, venirene eam velit, an non velit? Quid causæ. Ter. Andr. 3. 4. 21.

Quid causæ est, quin hinc in pistrinum recta proficiscar via? Cic. 5. Tusc. 32. Quid est causæ, quin si Zenonis rationi consentaneum sit, &c.

Quid sui consilii sit, ostendit. Cæs. 1. Bell. Gall. 21. Quid hominis, Cujusmodi, aut cujus formæ ac naturæ homo. Ter. Heaut. 4. 8. 7. Quæso, quid tu hominis es? Idem Eun. 3. 4. 8. Quid hoc hominis? qui hic ornatus est? Al. Quid hoc ornati est? Cic. 4. Verr. 143. Exponam vobis breviter quid hominis sit.

Quid gentium. Plin. lib. 17. cap. 24. Infestantur & arbores morbis: quid enim gentium caret his malis? h. e. Quæ natio, quæ gens, qui populi? Vetus autem codex habet, Quid enim gentium caret, &c. [Rectius, Quid istuc gaudii est? Ter. Andr. 5. 5. 7. h. e. Quid tibi vult gaudium istud?]

Quid juris sit, quaeritur. Marcianus in l. Filius familias. §. apud D. de Legat. 1. Et Cajus in l. Mortis causa capitur. §. ult. D. de mort. caus. donatione.

Quid mulieris. Ter. Hec. 4. 4. 21. — sed quid mulieris

Uxorem habes? aut quibus moratam moribus? Quis hujus sit rei, sciam. Plaut. Aul. 4. 5. 72. i. e. Quid de hac re futurum sit.

Quid hoc rei est? pro Quæ res, vel Quidnam est? Liv. 1. 45.
 Quis tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa rei tibi est? Ter. Eun.
 4. 7. 34.
 Quid rerum geram, pro Quod negotium, vel quam rem. Plaut. Aulul.
 1. 1. 15.
 Quid sententiæ. Ter. Phorm. 2. 4. 4.
 Quid de hac re dicat, quidve sit sententiæ. h. e. Quid de hac
 re sentiat.
 Quid signi. Plaut. Amph. 1. 1. 266.
 Quid verbi. Ter. Phorm. 2. 2. 29.
 — cœna dubia apponitur?
 s. Quid istuc verbi est? h. e. Quid sibi volunt hæc verba?
 Quid viri. Plaut. Pœn. 3. 5. 15. Apage, nescio quid viri sis.
 Quid, pro Aliquid. Ter. Hec. 5. 4. 25.
 Dic mihi, harum rerum nunquid dixi jam patri? Idem Andr.
 1. 1. 14.
 Si tibi quid feci, aut facio, quod placeat, Simo.
 Quid cum Genet. pl. pro Quantum, Quid rerum portant. Ter. Heaut. 2. 3. 6.
 Quid captivorum ducunt secum? Plaut. Epid. 1. 1. 27. pro Quantum.
 Quid militum, aut nautarum per triennium dederunt? Cic. 6. Verr. 150.
 h. e. Quos, vel quot milites.
 Ad quid. V. AD.
 Quid! admirative dictum a respondente quid factum sit. Ter. And. 1. 1. 61.
 — cho quid Pamphilus? quid? symbolum
 Dedit, cœnavit, &c.
 Quid, Ob quid, propter quid. Ter. And. 1. 4. 7.
 Sed quidnam Pamphilum exanimatum video? vereor quid fiet.
 [conf. in Q U I A N A M quæ notavi.
 Quid, pro Quamobrem. Virg. 1. Æn. 749.
 Quid tantum Oceano properent se tingere soles.
 Quid sit, quod, &c. Cic. 2. Verr. 38. Quid sit, quod P. Septimio Se-
 natore damnato, Q. Hortensio Prætoris, de pecuniis repetundis lis &c.
 Quid ego nesciam factum? Ter. Heaut. 3. 2. 18.
 Scin esse factum ut dico? c. quid ego nesciam? i. e. Cur ego
 nesciam? vel, quid, id est quam rem, quasi dicat, de qua re mihi
 loqueris, quam me scire oportuit? Al. Ni sciam.
 Quid est, quod. Ter. Eun. 3. 5. 11.
 Quid est, quod latus sis? quid tibi vis? fatis ne sanus? quid me
 adspicias? Cic. 4. Verr. 49. Quid est quod tu alios accuses? i. e.
 Quid est in causa, quid est quamobrem, vel propter quod.
 Quid est cur. Cic. 1. de Finib. 33. Hanc ego quam teneam sententiam,
 quid est cur verear, ne ad eam non possim accommodare Torquatos
 nostros?
 Quid est quamobrem quisquam nostrum Censorias subscriptiones omnes
 fixas & in perpetuum ratas putet esse oportere? Cic. pro Cluent. 132.
 Quid, quid? Emphasis. Ter. Eun. 3. 2. 51. Quid? quid aliud volui
 dicere? Donatus, pro, Quid aliud? Ibid. 5. 3. 1.
 Quid? quid venire in mentem nunc possit mihi,
 Quidnam? qui referam &c.
 Quid, quid præterea, quid aliud. Cic. pro Cæcin. 24. Quid? testes,
 quid ajunt? P. Vetilius propinquus Æbutii, se Æbutio cum armatis
 servis venisse advocatum. Quid præterea? fuisse complures armatos.
 Quid aliud? minatum esse Æbutium Cæcinæ.
 Quid? senem quoad expectatis vestrum? Ter. Phorm. 1. 2. 97. Donatus,
 Animadvertite Quid secundum morem quotidianum tum dici, quum sit
 transitus a mentione alterius rei ad alteram. Idem Phorm. 5. 3. 28.
 — age fiat: quid, illa filia amici nostri,
 Quid futurum est? In hoc genere loquendi accipitur Quid, quasi
 pro Autem: ut sit sensus, Senem autem vestrum quoad expectatis? Et,
 Illa autem amici nostri filia, quid futurum est? Cic. in Partit. 4. Quid
 orationis, quot sunt partes? h. e. Orationis autem quot sunt partes?
 Quid, contemnendi adverbium, sive interjectio, vel potius ironice ac
 jocose dictum. Cic. 7. Fam. 1. Nosti enim reliquos ludos, quid? ne id
 quidem leporis habuerunt quod solent mediocres ludi.
 Quid? tu me hoc mandasse existimas, ut, &c. Cic. 2. Fam. 7.
 Quid est, si hoc non contumelia est? Ter. And. 1. 5. 2. Cic. 2. Verr. 29.
 Quid est, quæso, Metelle, iudicium corrumpere, si hoc non est?
 Quid pater, vivitne? h. e. Quid de patre? Plaut. Capt. 2. 2. 32. Et
 Ibid. 31. Quid divitiæ, suntne optumæ?
 Quid, qui pecuniæ cupiditate, qui voluptatum libidine feruntur, quo-
 rumque ita perturbantur animi, ut non multum absint ab infania, quod
 insipientibus contingit, omnibus his nullane est adhibenda curatio?
 Cic. 3. Tusc. 4.
 Quid ergo, & Quid igitur est? Cic. pro Rosc. Amer. 39. De hisce omnibus
 rebus me dicere oportere intelligo. Quid igitur est? non eodem modo
 de omnibus. Ibid. 55. Vident omnes qua de causa huic inimicus venias:
 sciunt hujusce pecunia te adductum esse. Quid ergo est? &c.
 Quid mecum est tibi, aut huic, aut Cum hac re? Plaut. Curcul. 5. 3.
 10. Cic. pro Cluent. 172. Quic huic cum Avito? nihil. Idem pro Quint.
 55. Quid mihi, inquit, cum illa sanctimonia & summa diligentia?
 Quid antonio cum, &c. Cic. 10. Philipp. 11. Cum Illyrico vero, & cum
 Vatinius legionibus quid erat Antonio? i. e. Quid ad eum pertinebant?
 Budeus.
 Quid quidem tibi? pro Quid ad te? Cic. 4. Att. 7. Alii aliter leg.
 Quid, quod; modus dicendi quum quis interrogatur, verbi gratia, Quid,
 quod me etiam occidere vult? Cic. 4. Acad. 95. Quid, quod eadem illa
 ars, quasi Penelope telam texens, tollit ad extremum superiora: utrum
 ea vestra, aut nostra culpa est? Ibid. 26. Quid, quod si ista vera sunt,
 ratio omnis tollitur?
 Quid, quod; lepius repetitum. Cic. 1. de Nat. Deor. 109. Quid, quod
 ejusdem hominis in meum alia, alia in tuum? Quid, quod earum
 rerum, quæ nunquam omnino fuerant, &c.
 Quid, quum ipse Antiochus dissentit quibusdam in rebus, ab his quos
 amat Stoicos, nonne indicat non posse illa probanda esse sapienti? Cic.
 4. Acad. 133.
 Quid illi fiet? Quid illi faciam? Quid illi factum est? Vetusta locutio,
 pro eo quod quidam admirantes, vel accepta aliqua calamitate, aut
 jactura, dicunt. Quid de illo fiet? quid de illo faciam? quid de illo
 factum est? Plaut. Merc. 2. 7. 78. Sed quid illi nunc fiet? Al. Illa. Idem
 Moll. 3. 2. 90.

— quid mihi fiet tertio,
 Qui solus facio facinora immortalia?
 Quid illo fiet? Cic. 6. Att. 1. Quid illo fiet, quem reliquero? Idem 14.
 Fam. 4. Sed quid Tulliola mea fiet? Idem de Lege Agrar. 71. Quæro,
 si, qui velint vendere, non fuerint, quid pecunia fiet?
 Quid te futurum? pro Quid de te. Cic. 4. Verr. 155. Utrum tibi Siculos
 publice, privatimque amicos, an inimicos existimari vis? si inimicos,
 quid te futurum est?
 Quid facerem? pro Quid facere possem? Virg. 1. Ecl. 41.
 Quid faceret? Cic. 3. Off. 60. Stomachari Canius: sed quid faceret?
 nondum, &c.
 Quid faceret aliud? Cic. 3. de Orat. 84. Valerius quotidie cantabat:
 erat enim scenicus, quid faceret aliud?
 Quid sciam? Ter. And. 4. 4. 52.
 Eho inepta, nescis quid sit actum? m. quid sciam? Nisi legen-
 dum est, Qui sciam, i. e. Quomodo, aut unde sciam. aut videtur esse
 Quid sciam, ut illud supra, Quid ego nesciam factum?
 Quid si, vnnulta locutio, pro eo quod quis dicat, Quid futurum est, si;
 vel, rectumne fuerit, si; vel, quid dicas, aut censes, si. Plaut. Afin.
 3. 3. 130. Quid si optaro? L. B. eveniet. Ter. Phorm. 1. 4. 32.
 Quid si assimulo, fatin, est? G. garris. A. voltum contemplantini,
 hem:
 Satin' sic est? G. non. A. quid si sic? G. propemodum. A. quid si
 sic? G. fat est. Idem Eun. 5. 2. 36. Quid si hoc quispiam
 voluit deus?
 Quid tibi videtur: adeon' ad eum? Ter. And. 2. 1. 17. Plaut. Mostel. 3. 3. 1.
 Quid tibi visum est hoc mercimonii? r. totus gaudeo.
 Quid eo? pro Ad quid? Ter. Hec. 5. 3. 11.
 Parmeno, opportune te offers, propere curre ad Pamphilum.
 P. Quid eo? D. dic me orate ut veniat. [Eò, Adv. subaudi Curram.
 Quid tibi huc? Plaut. Bacch. 1. 1. 6. Ter. Heaut. 3. 2. 7. Syre. s. hem.
 c. quid tu istuc? &c.
 Quid tua refert? Ter. Phorm. 4. 5. 11. Quid tua (malum) id refert?
 Quid nostra? pro, Quid nobis confert? quid nos juvat? Cic. ad
 Brut. 17.
 Quid interest, utrum Prætor imperet, vique cogat aliquem de suis bonis
 omnibus decedere? an hujusmodi iudicium det, &c. Cic. 4. Verr. 43.
 Quid postea? Cic. pro Muren. 26.
 Quid tum inde? Cic. pro Muren. 26.
 Quid tum? Ter. Heaut. 3. 3. 41.
 — fuit quadam anus Corinthia
 Hic, huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum.
 c. Quid tum? s. ea mortua est. Cic. 5. Tusc. 107. At multantur
 bonis exules. Quid tum?
 Quid tum si fuscus Amyntas? Virg. 10. Ecl. 38.
 Quid tum postea? Ter. Adelph. 4. 5. 15.
 Neque enim diu huc commigrarunt. æ. quid tum postea? Idem
 Hec. 4. 1. 37. Quid tum postea, si modeste ac raro hoc facit? Ubi Do-
 natus, Idiotismus, quo contemnis crimina leviora.
 Quid deinde? Ter. Eun. 4. 8. 24. Dicam. quid deinde? h. e. Quid
 postea? subaudi Dicam.
 Quid, pro In quo. Cic. de Amicit. 30. Quid enim Africanus indigens
 mei? minime hercle. Quintil. Quid tibi tantum malum feci? quid
 offendi?
 Quid istuc? adverbium est ægre concedentis, inquit Donatus. Ter.
 Eun. 2. 3. 96.
 Quid istuc? si certum est facere, facias: verum ne post conferas
 Culpam in me. Al. Quid istuc?
 Quid nunc agimus? consilium quærentis est, inquit Donatus. Ter.
 Eun. 4. 7. 41.
 Quid quæris? ornate dictum, pro Quid vis præterea? Quid plura?
 Quid vis dicam? Sic loquuntur scriptores, quum paucis rem expedire
 volunt. Cic. 1. Att. 11. Quid quæris: nunc ut ad privata redeam?
 Eidem, lib. 10. 13. Quid quæris? atque jubebat. Est enim suspicio illa
 domestici mali & sermonis Lurtiani. Hor. 1. Epist. 10. 8.
 Quid vultis amplius? Cic. pro Rosc. Amer. 32. Patrem meum, quum
 proscriptus non esset, jugulastis: occisum in proscriptorum numerum
 retulistis, me domo mea per vim expulistis, patrimonium meum possi-
 detis. Quid vultis amplius?
 Quid vis tibi? aut quid quæris? Ter. Heaut. 1. 1. 9.
 Quid verbis opus est? reticentiæ forma, pro eo quod quis dicat, Quid
 cupis præterea? quid multa? Ter. Phorm. 1. 2. 25.
 Cœpi advorsari primo: quid verbis opus est?
 Seni fidelis dum sum, scapulas perdidit.
 Τι δὲ λόγῳ. H. St.
 Quid multa? Utuntur auctores hoc interrogandi genere, quum prope-
 rant ad eventum rei, & quum multis sigillatim enumeratis & comme-
 moratis, significant longum esse cetera persequi. Cic. 1. Att. 10. Si
 unquam mihi επιχρηστικῶς suppeditaverunt, illo tempore. Quid mul-
 ta? clamores tanti fuerunt, ut ego brevior sim, quod eos usque isthinc
 exauditos putem. Hor. 1. Serm. 6. 82. Lambinus.
 Quid multa? Cic. 3. Off. 59. Gravate ille primo: quid multa? impetrat.
 Idem 1. Att. 8. Quid multa? vereor, &c.
 Quid multa verba? Ter. Eun. 3. 5. 20.
 In hac commotus sum. A. ain tu? c. primam dices, scio, si videris:
 Quid multa verba? amare cœpi.
 Videri possit Verba vacare. H. St. Immo & in Quid multa subauditur. q.
 d. Quid multa verba facio? h. e. quod paulo supra Quid opus est verbis?
 Quid multis moror? Ter. And. 1. 1. 87.
 Quid dicam? Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Quid multitudinem, suavita-
 temque piscium dicam? Festinantis sunt verba, & exaggerantis. Budeus.
 Quid dicam, vel Quid loquar; pro Mitto, & Non dico, Præterea. ve-
 nusta loquendi forma, quum aliquid nos tacere simulamus, quod ta-
 men exprimimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Quid dicam quantus amor
 sit bestiarum in educandis custodiendisque iis quæ procreaverunt? Idem
 2. de Nat. Deor. 128. Quid loquar quanta ratio in bestiis appareat?
 Quid censes eos esse facturos, qui omnino virtutem a bonorum sine se-
 gregaverunt, Epicurum, Hieronymum, &c. Cic. 4. de Finib. 49.
 Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum sciunt?
 Ter. Heaut. 4. 1. 29. Cic. pro Cæcin. 30. Quid huic tu homini facias?
 Quid

Quid facias? ut homo est, ita morem geras. Ter. Adelph. 3. 3. 76.
 Quid, aliquando in oratione vacat. Cic. 4. Fam. 1. Trebatio mandavi, ut si quid tu eum velles ad me mittere, ne recufaret. Idem 13. Fam. 73. Nisi quid existimas in ea re violari existimationem tuam. Budæus.
 Quid, pro Quid fecit. Cic. Patruus, inquit, meus cum Saturnino fuit.
 Quid pater? quicum? quid vicini? propinqui, &c.
 Quid est factum? Varr. Quid funus? Quod funus? quid est factum? i. e. Quid est quod accidit?
 Quid enim? hac interrogatione Latini uti solent, quum significare volunt se recte sentire, vel verum dicere, neque eum, quicum loquuntur, contra dicere quicquam posse, ut intelligere licet ex illo loco L. Luceji ad Cic. 5. Fam. 14. Quid enim, tu solus aperta non videbis, qui propter acumen occultissima perspicias? Sic Hor. 1. Serm. 1. 7.
 Militia est potior: quid enim? concurritur, &c. i. e. Quid est, quod contra dici possit, quamobrem ita non sit? Ex Lambino.
 Quid enim? Cic. 2. de Finib. 93. Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest? Vide ne etiam menses. Ut γὰρ apud Græcos interrogationi congruit. Budæus.
 Quid enim aliud quam admonendi essetis, ut morem traditum a majoribus servaretis? Livius.
 Quid enim censet? si L. Mummius videret, &c. Utrum putaret, &c. Cic. in Parad. 5.
 Quid enim, ad amicosne confugiam? Cic. 5. Fam. 15.
 Quid ita? una pars orationis, inquit Donatus, pro Quamobrem. Ter. And. 2. 1. 22.
 Si id facis, hodie postremum me vides. p. quid ita? c. hei mihi, Vereor dicere.
 Quid ita? quia, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 34. Estne hoc illi dicto atque facto Fimbriæ non simillimum? Accufatis Sext. Roscium. Quid ita? quia de manibus vestris effugit, quia se occidi passus non est. Ter. Eun. 4. 4. 57.
 Thais jam aderit. p. r. quid ita? d. quia quum inde abeo, &c.
 Quid ita non? Ter. Phorm. 4. 1. 2.
 Quid ita tantum? Ter. Eun. 5. 4. 36.
 — qua audacia
 Tantum facinus audeat? p. r. quid ita tantum?
 p. a. Annon hoc maximum est?
 Quid nisi, usurpavisse antiquos testis est Afranius in Epistola, Me auctore, mater, abstinebis: quid nisi? Festus. pro Quid ni. q. v.
 Quid aliud nisi. Cic. 1. Tusc. 75. Num quid aliud agimus, quum, &c. quum a negotio omni sevocamus animum? quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad se ipsum advocamus?
 Quidnam, quænam, quidnam. [πίς ἄρα, ἢ μήποτε] interrogativum est. Ter. Andr. 5. 6. 1. Quisnam homo est? p. ego sum. d. o Pamphile. Cic. 6. Verr. 80. Quisnam igitur, per deos immortales, tuebitur P. Scipionis memoriam mortui: quis monumenta atque indicia virtutis, si tu ea relinquis ac deseris?
 Quisnam igitur liber? Hor. 2. Serm. 7. 158.
 Infinitum aliquando. Plin. lib. 11. cap. 37. Delphini quonam modo audiant, mirum. Gell. lib. 9. cap. 2. Tum Herodes interrogat quisnam esset.
 Quidnam, interrog. [τί μὲν] Ter. Phorm. 1. 4. 6. Quidnam ille commotus venit? Cic. 3. Tusc. 56. Quidnam dici potest quamobrem, &c.
 Quidnam, sine interrogatione, pro Quid. Ter. Eun. 5. 4. 1.
 Reviso quidnam Chærea hic rerum gerat. Cic. 14. Attic. 20.
 Quidni, [πίς ἔ, πῶς γὰρ ἔ, τί μὲν] Confirmandi adverbium, Cur non? Ter. Eun. 2. 3. 36.
 Patris cognatum atque æqualem Archidemidem
 Nostin? p. quidni? Subaudi, Nostem. Cic. 2. Off. 75. Laudat Africanum Panætius, quod fuerit abstinent: quidni laudet? sed in illo alia majora.
 Quid ego ni negem, qui egomet sciam? pro Quidni ego negem. Plaut. Amph. 1. 1. 278. conf. Quid nisi, in Quid, ad fin.
 Quisputas, Idem significat quod Quisnam. [Potius disjungenda hæc. In N. Test. H. St. Forfan in sua Novi Testamenti editione id se fecisse innuit.]
 Qua, cujus, cui. [τίς] Nominativo non utimur nisi in compositione, ut Aliqua, Siqua. [Multa hic a Stephano male divulsa, quæ loco suo redere nondum licuit.]
 Quam ad rem. Plaut. Epid. 2. 2. 90. Quam ad rem istuc refert? Idem Milit. 3. 1. 176.
 Quam rem agis? Ter. Heaut. 5. 1. 69.
 Qua causa. Plaut. Men. 3. 2. 25.
 Qua de causa. Cic. 1. Acad. 32. Qua de causa definitiones rerum probabant.
 Qua gratia? i. e. Quamobrem. Ter. Eun. 1. 2. 79.
 Ego excludor, ille recipitur: qua gratia, Nisi illum plus amas quam me?
 Qua ratione. Ter. Phorm. 2. 1. 68.
 Qua ratione inopem potius ducebat domum?
 c. Non ratio, verum argentum deerat.
 Qua de re, pro Quam ob rem. Cic. 4. Verr. 28. Qua de re, Judices, vobis magnopere providendum est. Ter. And. 1. 2. 13. Quid ais? d. qua de re? s. rogas? [Hinc per ellipsin Præpositio factum QUARE.]
 Qua de re, aliter, pro De qua re. Varro 2. de R. R. cap. 2. Emptor stipulatur illas oves, qua de re agitur, sanas recte esse. Cic. 1. de Invent. 82. Firmatur similitudine ejus rei qua de re agitur, ad eam rem qua de re judicatum est. Verum hic locus hodie sic legitur, Judicatum firmatur similitudine ejus rei, de qua agitur, ad eam rem, qua de judicatum est. Sic enim Cic. non infrequenter loquitur, ut hoc ipso primo libro, 27. Aut delectationis non alienæ ab eo negotio, quo de agitur. Et lib. 2. 7. Negare oportebit de vita ejus & moribus quæri, sed de eo crimine, quo de arguatur. Superior tamen lectio etiam Tulliana est. Sic enim ait lib. 1. de Invent. 20. Si locus opportunus ad eandem rem, qua de re narrabitur, fuisse ostendatur. Ibid. Ostendi oportet ejus esse rei signum proprium, qua de re agitur: ut &c. [Pleonasmus ejusmodi delectatur Cæsar, qua pro re arguatur promissit hic tibi? Plaut. Rud. 5. 3. 22.]
 Qua impudentia est? Ute est impudens, vel. Qua est ejus impudentia? Cic. pro Rosc. Com. 45. Quod si facit, qua impudentia est? eumne testem improbat, quem iudicem probat? [Qua pro Quanta, ut Quam pro Quantura, & Quamvis pro Quantavis. Nec hic interrogat.]
 Qua, pro Qua ratione. Virg. 1. Æn. 678.
 Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem. [Subauditur Via.]
 V. QUA, Adv.
 Vol. IV.

Prædicto delectus, qua possit, habiturum. Cic. 6. Philipp. 5.
 QuA, Adv. loci, Per quem locum. Auctor Priap. Carm. 29.
 Ad fontem, quæso, dic mihi quæ sit iter? [Subauditur Parte, ut & in seqq. Esti sit pro Quam in partem. Aliis placet Via subintelligi. Vid. Cort. ad Sall. Catil. 57. 3. Sed non ubique convenit æque.]
 Licet illi vagari quæ velit. Cic. 1. de Orat. 70.
 Perge modo, & quæ te ducit via dirige gressum. Virg. 1. Æn. 404.
 Omnes introitus, quæ adiri poterat in eum fundum. Cic. pro Cæcin. 21.
 Ipse in templum, nescio quæ, per cuniculum ascendit. Cic. 3. Philipp. 20.
 Quæ digitum proferat non habet. Cic. pro Cæcin. 71.
 Quæ proximum. Tacit. 15. Ann. 12. Quæ proximum, & com meatibus non egenum, regionem Comagenam, &c. petivit.
 Quæ visus erat. Sallust. in Jugurth. cap. 101. extr. Postremo omnia, quæ visus erat, constrata telis, armis, cadaveribus, & interea humus infecta sanguine. [i. e. Quam longe lateque.]
 Eâ, quæ, inter se relata. Liv. 6. 24. Et Volsci, quæ modo simulato metu, eâ in veram fugam effusi. Sic locus ille emendandus est, ut ait Rhenanus in Cæciliationibus in lib. 19. Taciti.
 Qua, aut quo. Cic. 8. Att. 3. Sin discedit, quo, aut qua, aut quid nobis agendum sit, nescio.
 Qua, pro Qua ex parte. Ulpian. l. 1. §. 13. Idem Scævola. D. De Siliano senatusconsulto. Attamen ubi decessit, qua extinctum legatum & libertas est, senatusconsulto fore locum dicit. Et alibi sæpe: sicuti Qua, pro Qua ratione utuntur.
 Quæ, aliquando significat Tum, sive partim. Plaut. Trin. 4. 3. 37.
 Neque istis quicquam lege sanctum est, leges mori serviunt, Mores autem rapere properant, quæ sacrum, quæ publicum. i. e. Partim, vel Juxta potius, aut Tum sacrum, tum profanum, inquit Budæus. Cic. 2. Att. 19. Nam gladiatorii, quæ dominus, quæ advocati, fibilis consilii. i. e. Dominus juxta ac advocati.
 Topiarium laudavi, ut omnia convestivit hedera, quæ basim villæ, quæ intercolumnia ambulationis. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Quæ itineris, Quæ de Bruto: modus est dicendi, pro quo inepte dicitur, Ea parte, qua itineris, vel de Bruto mentio fit. Cic. 9. Att. 14. At quam honesta, quam expedita tua consilia, quam evigilata tuis cogitationibus, quæ itineris, quæ navigationis, quæ congressus sermonisque cum Cæsare. Eidem, lib. 15. 18. Intelligo te dissentissimum esse, quæ de Buthrotiis, quæ de Bruto. i. e. Partim ob Bruti ludos, partim ob Buthrotios cives, inquit Budæus.
 Quæ, pro Quatenus. Paulus, Sed nec ille, qui filium alienum possidet, tantum habet, quanti eum patri vendere potest. Sed in præsentia, non quæ filius alicujus, sed quæ homo æstimatur. Budæus.
 QUAPROPTER, [διὰ τί] Adv. interrogandi, responsum quærens, cur quid ita factum sit. Terent. And. 1. 1. 136.
 Factum magis id adeo, mihi ut incommodet,
 Quam ut obsequatur gnato. s. o. quapropter? s. i. rogas? Idem Heaut. 1. 2. 14. Cave faxis, non est opus, pater. c. h. quapropter? c. l. quia, &c.
 Sed quid est, quapropter nobis malum minitemini? Plaut. Bacchid. 5. 2. 25.
 Quapropter, a πῶς ἕνεκα] infinite positum. Plaut. Pseud. 1. 5. 83.
 — animum advorte nunc jam,
 Quapropter te expertem amoris gnati habuerim.
 Quapropter, [ἀπὸ ἧ] Quamobrem. Ter. Adelph. 3. 2. 44.
 — cum amet aliam, non est utile hanc illi dari:
 Quapropter quoquo pacto celato est opus.
 Quapropter nihil est quod metuas, ne quid tecum fingam. Cic. 4. Verr. 180.
 Quapropter quoniam. Lucret. lib. 1. 794.
 Quapropter, quoniam, quæ paulo diximus ante
 In commutatum veniunt, &c. conf. 128.
 QUATERNUS, Adv. [ἄρα, καὶ ἄρα, ἰσὺ ἄρα] significat Quantum, sive Ad quem finem. Cic. de Amicit. 36. Quamobrem id primum videamus, si placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Idem 1. Tusc. 107. Magna culpa Pelopis, qui non erudierit filium, nec docuerit, quatenus esset quodque curandum. Et 2. de Orat. 355. Itaque soli, qui memoria vigent, sciunt, quid, & quatenus, & quomodo, dicturi sunt. Idem 1. Fam. 2. Postulatum est ut Bibuli sententia divideretur: quatenus de religione dicebat, Bibulo assensum est. Liv. ab Urbe cond. Italix, nisi quatenus vallum castrorum cingit, nihil relinqueretis Pœno.
 Quatenus, pro Quoniam, vel quandoquidem. Plin. 3. Epist. 51. ad Caninium Rufum, Et quatenus nobis denegatur diu vivere, relinquamus aliquid, quo nos vixisse testemur. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 26. Confirmavitque pro concione apud Paetorianos, quatenus sibi matrimonia male cederent, permanfurum se in cælibatu. Quincii. lib. 6. cap. 3. Propria tamen vis nominis, & exprimens natura est, quatenus appellatione ipsa non satis significari videtur.
 Quatenus, inquit Festus, significat Qua fine, ut Hactenus, Hac fine. At Quatinus, Quoniam. Sed antiqui Quatenos dicebant: ut Scipio Africanus in ea oratione, quam scripsit postquam ex Africa rediit, Uti negotium natum erat quatenus castra nostra ita munita erant, ut posses partem exercitus abducere. Ex his Festi verbis, videtur Quatinus pro Quoniam per i. rentiam vocalem scribendum: & ita observari video a doctis. Valla, de Quandoquidem pro Quoniam loquens, Eiusdem significati est Quatinus, apud sæculum duntaxat Quintiliani. Nam Cicero dixit Quatenus, solummodo pro Inquantum, sicut Eatenus, pro Intantum. Sæculum autem Quintiliani, a Livio, Virgilio, Horatio exordior: quorum ultimus, 2. Serm. 4. 27. sic ait,
 Quatinus ima petit volvens aliena vitellus. Quo modo hic scripsit Valla, non est certum, quum pro voluntate chalcographi scribatur locus iste, sicut & alii multi. [Quum sine controversia Quatenus ex Qua & Tenus particula sui generis compositum sit, ut tæna, hactenus, &c. liquet futiliter esse, quam afferunt, hujus vocis a sequente distantiam. Tamen si Protinus quoque, pro Protenus usu frequens sit. V. Causaub. ad Suet. Claud. cap. 26.]
 Quatenus id facit. Hor. 1. Serm. 1. 63.
 — jubeas miserum esse libenter
 Quatenus id facit. Quem locum explicat Turnæbus his verbis, Qui insanabilis est, nec deduci de aviditate studioque numerorum accumulandorum potest, eum quum videas in maxima versari miseria, jubeas.

- jubeas eam, quantamcunque avaritia affert. libenter jucundeque ferre. Esse enim puto, Quatenus id facit, ad quam usque miseriam studium lucri perducere solet. Hæc ille.
- QUARINUS, Conjunctio, [qu] significat Quoniam, vel Quia, ut ait Festus. Juven. 12. Sat. 102.
- Quatinus hic non sunt, nec venales elephantum. V. QUATENUS pro Quoniam, paulo ante.
- Quatinus, pro Ut. Macrobi. lib. 2. Saturnal. cap. 5. Non semel præceperat ei pater, temperato tamen inter indulgentiam gravitatemque sermone, quatinus moderaretur profusos cultus, perspicuosque comitatus. [Immo Hic Quatenus est Quem ad finem, Quo ad, In quantum.
- Qui, Adv. ex Ablat. Qui pro Quemadmodum, vel quomodo, venuste ponitur. Ter. And. 2. 1. 36.
- Facite, fugite, invenite, efficite qui detur tibi. Donatus putat hoc in loco pro Quemadmodum accipi. Non minus tamen recte pro Ut, exposueris, ut sit sensus, Efficite ut hæc Philumena detur tibi nuptum, Charine.
- Qui interrogativa. Cic. 4. Acad. 24. Qui poterit esse sapientia? Idem pro Cæcin. 7. Qui igitur convenit, quæ causa fuerit, &c.
- Qui, Quomodo, Qui vocare? Plaut. Amph. 1. 1. 22. Et apud Ter. Adolph. 5. 6. 3.
- Qui, Quamobrem. Ter. And. 5. 4. 52.
- Recte admones, Davo istuc dedam jam negotii. s. non potest. p. Qui? s. quia habet aliud magis ex sese. Donatus.
- Qui, Unde, vel quomodo. Ter. Hec. 4. 1. 37.
- Si modeste ac raro hoc fecit, nonne ea dissimulare nos Magis humanum est, quam dare operam, id scire, qui nos oderit? Idem And. 3. 2. 21. Nam qui istuc tibi incidit suspectio? Idem Hec. 2. 3. 6. Hæc Donatus. Cic. 2. de Fin. 12. Deinde qui fit ut ego nesciam, sciant omnes, quicunque Epicurei esse volunt?
- Qui, Utinam. Ter. Phorm. 1. 2. 71. — est parasitus quidam Phormio, Homo confidens: qui illum di omnes perduint. Ubi Donatus, Qui illum? Qui, utinam est: ut Lucilius lib. 2. Satirarum, Qui te, Momentane, malum jam cetera perdat. Aut, Qui hoc consilium quod dicam, dedit. Item, Qui aut expletivum est, aut pronomen, quo incipiens Phormionem describere, cohortuit consideratione ejus, & in hanc vocem, quasi confusus erupit. Hoc autem certum genus est parenthesis. Cic. 4. Att. 7. De Apollonio quod scribis, qui illi dii irati, homini Græco, &c. In quem sic ait Paulus Manutius, Qui pro Utinam dixit, more Comicorum. [Nisi pro Quin. quocum & confundi solet. q. V.
- Qui, pro ut. Ter. in prol. And. 6.
- Nam in prologis scribundis operam abutitur: Non qui argumentum narret, sed qui malevoli Veteris poetæ maledictis respondeat. Donatus.
- Qui, Quare, cur. Ter. Adolph. 5. 3. 14.
- Cur emis amicam Micio? num qui minus Mihi idem jus æquum est esse, quam mecum est tibi? Ubi Donatus, Aut Num, aut Qui abundat. Et est ordo, Qui minus æquum est esse idem jus mihi, &c. Qui ergo, Quare, vel cur significat. Hactenus Donatus. Al. Num quid. Cic. 5. Tusc. 109. Qui enim beator Epicurus quod in patria vivebat, quam Metrodorus quod Athenis? Hic non inepte posset capi pro Quomodo. Idem 16. Att. 14. Qui minus autem ego istuc recte esse possim quam est Marcellus?
- Qui, Quomodo, qua re, qua ratione. Ter. Adolph. 4. 5. 57.
- Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret? Cic. 16. Att. 14. Qui fieri poterat? Donatus.
- Qui ne, pro Ut non. Ter. in Andr. 2. 1. 34.
- Facite, fugite, invenite, efficite, qui detur tibi: Ego id agam mihi qui ne detur. Verba sunt Pamphili ad Charinum, Ego, inquit, id agam, ut mihi non detur nuptum Philumena.
- Quidum, Quare igitur? Plaut. Amph. 4. 2. 12.
- Prodigium te fuisse oportet olim in adolescentia.
- A. Quidum? m. quia senecta ætate a me mendicas, malum. Ter. Eun. 2. 2. 42. At nunquid aliud? p. quidum? c. quia tristis es.
- Quicum, [qu] pro Cum quo: Qui enim Ablativus est. Ter. Heaut. 1. 2. 4. Quicum loquitur filius? Idem Eun. 4. 6. 21.
- Immo hoc cogitatur, quicum res tibi est, peregrinus est. Cic. 4. Fam. 1. Nemo est omnium, quicum potius mihi, quam tecum, communicandum putem.
- Quo, [mi] Adv. interrogandi ad locum. Virg. 1. Æn. 374.
- Quove tenetis iter? Cic. 6. Fam. 2. Tu velim scribas ad me quid agas, & ubi futurus sis, ut, aut quo scribam: aut quo veniam, scire possim.
- Quo abis? Ter. Hec. 3. 5. 45.
- Mane inquam: quo abis? Ubi Donatus, Bene Quo abis? Quia patrem deferis & uxorem. Sic Virg. 10. Æn. 649.
- Quo fugis Ænea? Ibid. 369.
- Quo fugitis focii? Sic enim loquitur, qui vult ostendere conditionem locorum, in qua perverso modo alius petatur, alius inquitur.
- Quone, pro Quo. Hor. 2. Serm. 3. 295.
- Quone malo mentem concussa? timore Deorum. Ubi Turnebus, Observandum, inquit, arbitrator esse, Flaccum in percontatione particulis sua sponte interrogantibus Quis & Quantum, addere ex supervacuo etiam interrogatricem particulam Næ. ut Quantane, id est quanta? &c. [Hic Quo, non Adv. sed Pronomen est.
- Quo te agis? Donatus, Admonitio discendentis. Nam a quo discedere desideramus, admonemus eum, qua vadat, aut quo eat. Ter. Andr. 4. 2. 25.
- Proinde hinc vos amolimini: nam mihi impedimento estis. p. Ego hanc vitam. d. quid tu? quo hinc te agis?
- Quo non? Ter. Adolph. 4. 6. 4.
- Perreptavi usque omne oppidum, ad portam, ad lacum: Quo non? i. e. Non est locus ullus, quem non adierim.
- Quo, pro Unde. Ter. Adolph. 2. 1. 36. Illuc quæso redi, quo coepisti, Hæc hinc. Ubi Donatus, Figuratè: rectum enim erat, Unde coepisti. Nisi forte, Quo pronomen est modo accipiendum, ut sit a quo.
- Quo gentium fugiam? Plaut. Rud. 3. 1. 44.
- Qua autem, & quo, nihil scimus. Cic. 8. Att. 3. Subaudi Eundem sit, aut simile quid.
- Quo, Conjunctio, varia significat.

- Quo, Quare, inquit Donatus. Terent. And. 2. 5. 18.
- Ego cum illam vidi, virginem forma bona Memini videre: quo æquior sum Pamphilo, Si se illam in somnis, quam illum amplecti maluit.
- Quo ut. Cic. 2. de Orat. 52. Quo etiam feci libentius. ut eum sermonem, quem illi quondam inter se de his rebus habuissent, mandarem litteris. [Refertur ad Compar. & significat Eoque.
- Quo bonum est? pro Quam ad rem utile est? Frequens locutio apud Juven. consul. Gajus in l. aliquando. 13. in fine. ad Velleja. in Pand. Quo bonum est expectare conditionem vel diem, cum, &c. Ulpian. l. 3. §. i. quis ex liberis. de bun. poss. contra tab. in P. Quo bonum est ei contra tabulas dari? Idem in l. si post mortem. 10. §. liberi. eod. Quo bonum est eis favere? Scavola in l. si duo. 92. de solution. Quo bonum est hoc dicere? Similis est nostra loquendi formula eique plane respondet, *Quoy fert-ill?* [Cui bono alias Cic. V. Pro Mil. 32. & 2. Philipp. 35.
- Quo, Quod, quoniam, ex quo, aut quare. Ter. Eun. 1. 2. 16.
- Non pot, quo quenquam plus amem, aut plus diligam, Eo feci, sed ita erat res, faciendum fuit. Cic. 6. Verr. 64.
- Nam rex id celatum voluerat, non quo quicquam metueret aut suspicaretur, sed ut ne multi, &c.
- Non quo libenter male audiam, &c. sed quia, &c. Cic. 2. de Orat. 305.
- Quo minus mirum est, si audientium intentio languescat. Plin. Epist. 19. lib. 2. Cic. pro Quint. 4. Nam quo minus ingenio possum, subsidio mihi diligentiam comparavi.
- Interpellent me, quo minus honoratus sim, dum ne interpellent quo minus Respub. a me commode administrari possit. Cic. 11. Fam. 10.
- Quo minus familiaris sum, hoc sum ad investigandum curiosior. Cic. 4. Fam. 13.
- Quo minus, interrogativum. Cic. 1. de Fin. 58. Neque enim civitas in seditione potest esse beata, nec in discordia minorum domus: quo minus animus a se ipse dissidens, secumque discordans, gultare partem ullam liquidæ voluptatis & liberæ potest? [Nulla est interrogatio.
- Quo magis, pro Quo minus. Imperator in l. 3. C. de judic. Nihil prohibet, quo magis apud eum quoque disceptatio terminetur. Idem in l. j. C. qui dare tutor. Non ideo oportuit impediri, quo magis liberali causa ordinata curator tibi daretur. i. e. Quo minus. q. V.
- Quo, pro Ut. Plin. jun. Neque enim id feci, quo tibi molestus essem. Ter. Heaut. 3. 2. 31.
- Quone, pro Ut non. Cic. 7. Fam. 2. Sed homo acutus ei mandasti potissimum, cui expediret illud venire quamplurimo. Sed eo vidisti multum, quod præstiti, quone plus emerem. [i. e. Quanti, nec est Conj. Eo, quo. Cic. pro Quint. 5. Non eo dico, C. Aquili, quo mihi veniat in dubium tua fides & constantia, aut quo, &c.
- Quo, eo. Cic. pro Quint. 5. Quæ quo plura sunt, C. Aquili, eo te & hos, qui tibi in consilio adfunt, meliori mente nostra verba audire oportebit. Quintil. lib. 3. cap. 7.
- Quo, hoc. Quintil. lib. 2. cap. 2. Nam quo sæpius monuerit, hoc rarius castigabit. De officiis præceptoris.
- Quo plus prodest, hoc præstantior. Cic. 4. Acad. 2. Quo plus in negotiis gerendis res quam verba profunt, hoc erat memoria illa præstantior.
- Quo maxime, ita maxime. Cic. 4. Verr. 27. Quo usque te maxime cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat, ita maxime manus tua putabatur.
- Quo, Ad quid, in quem usum. Hor. 1. Epist. 5. 12.
- Quo mihi fortunas, si non conceditur uti? conf. Quo bonum.
- Quo tibi tantum opus fuerit, id quero. Cic. 4. Verr. 183.
- Martis vero signum quo mihi pacis auctori? Cic. 7. Fam. 24.
- QUOAD, [qu] i. e. Quandiu, ut ait Donatus. Ter. Phorm. 1. 2. 98. Quid, senem quoad expectatis vestrum? Cic. de Amicit. 1. Ego autem a patre ita eram deductus ad Scævola, sumpta vitili toga, ut quoad possem, & liceret, a senis latere nunquam discederem.
- Quoad, Quoad usque, Quamdiu. Cæsar 5. Bell. Gall. cap. 17. Neque finem insequendi fecerunt, quoad subsidio confisi equites, præcipites hostes egerunt.
- Videte nunc quoad fecerit iter apertius quam antea. Cic. 1. de Lege Agr. 5. Ego me ducent in civili bello, quoad de pace ageretur, nolui esse. Cic. 7. Att. 2.
- Quoad vixit, Dum, donec. Suet. de Clar. Gram. 20.
- Quoad tibi æquum & rectum videbitur. Cic. 13. Fam. 15.
- Eatenus quoad. Ulpian. in l. j. D. de peric. & com. rei vend. Quod non delignavit tempus, eatenus periculum sustinere debet, quoad degulsetur vinum.
- Nihil dissentire ita loqui, Quoad vivam, & Quoad moriar: hæc enim quamvis contraria esse videantur, idem tamen significant: quoniam duo tempora, quum inter se opposita sunt, atque ita coherentia ut alterius finis cum alterius initio miscetur, non refert utrum per extremitatem prioris, an per initium sequentis locus ipse confinis demonstretur. Perrottus. V. Gell. lib. 8. cap. 21.
- Quoad, quantitatem rerum aliquando denotat. Cic. 1. de Lege Agr. 12. Audite, audite vos, qui amplissimo populi, Senatuseque judicio exercitus habuistis, & bella gessistis, Quoad quemque pervenit, pervenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. i. e. Quantum.
- Quoad ad in meis Schediasmatis libro 2do. H. St. Sic & in emendatis libris expressum. conf. or. seq. 59.
- Quoad, pro Quantum, fere cum verbo Possum.
- Quoad potuit restitit. Cic. de Senect. 11.
- Quoad longissime potest mens mea respicere spatium præteriti temporis. Cic. pro Arch. 1.
- Quoad, pro Quantum ad. Gajus in l. iij. D. De acquir. rer. domin. Nec interest (quoad feras bestias & volucres) utrum in suo quisque fundo capiat, an in alieno. i. e. Quantum ad feras bestias.
- Quoad, pro Interim dum. Quintil. lib. 10. cap. 3. Nisi forte visus infirmior membranarum potius usum exiget: quæ ut juvant aciem, ita crebra relatione, quoad intinguntur calami, morantur manum, & cogitationis impetum frangunt.
- Quoad munus officii exsequi & meri possis. Cic. de Senect. 21.
- Quoad per me licitum est, pro Quantum vel quamdiu permisi & licuit. Cic. 5. Verr. 77. Denique domi tuæ piratæ, a quo tempore capti sunt, quoad per me licitum est, fuerunt.
- Quoad potest. Cic. 7. Verr. 175. Tulit hæc civitas quoad potuit, quoad necessè

neceffe fuit, regiam iftam veftream dominationem in judiciis, & in omni Repub. tulit.

Quoad ejus fieri poteft, hic Ejus parelcon eft. Auctor ad Heren. lib. 1. 2. Cic. 11. Att. 12. Tu tamen velim ne intermittas, quoad ejus facere poteris, fcribere ad me. Cato R. R. cap. 32.

Quoad ejus poteft. Liv. 30.

Quoad ufque. Actius, Nihil te impedio, quoad ufque rem peragas. Sueton. in Julio Caf. cap. 14.

Quoadufque, Eoufque, oppofita. Ulpian. in l. j. §. Julianus. D. de itin. actuque privato. Julianus ait, quoadufque ingreffus eft, eoufque ei competere interdictum.

Quo ad fejunxit, per tmeftin. Gell. lib. 1. cap. 15. Ulyffem Homerus virum fapientem facundia præditum. vocem mittere ait, non ex ore, fed ex pectore, quo fcilicet, non ad fonum magis, habitumque vocis, quam ex fententiarum penitus conceptarum altitudine pertineret. [Sed Aliter emendd. libri.]

QUOCIRCA, [πρωτέρως] Conjunctio rationalis, i. e. Quamobrem, Itaque. Cic. de Senect. 41. Quod quo magis intelligi poffet, fingere animo aliquem jubebat tanta incitatum voluptate corporis, quanta percipi poffet maxima, nemini cenfebatur fore dubium, quin tamdiu, dum ita gauderet, nihil agitare mente, nihil ratione, nihil cogitatione confequi poffet: quocirca nihil elfe tam deteftabile, tamque peftiferum, quam voluptatem. Quocirca bene apud majores noftros Senatus decrevit, &c. Cic. 1. de Divin. 92.

QUOCUM, [μὲν ἔ] Ablativus a Quicum. Cic. 1. de Legib. 54. Ergo afentiris Antiocho familiari meo: magiftro enim non audeo dicere, quocum vixi. [Qui poteft elfe Ablativus a Quicum, cum hoc ipfum fit Ablativus?]

QUOMINUS, [ὡς μὲν, μὴ ἔ, μὴ ἔ] i. e. Ut non. Ter. Andr. 4. 2. 17. Si poterit heri ut ne pater per me iteriffe credat, Quominus hæ herent nuptiæ, volo. Cic. 1. de Orat. 70. Nullis ut terminis circumfcribat jus fuum, quominus liceat vagari quo velit. Nihil defideramus, quominus Epirum ipfam poffidere videamur. Cic. 2. Att. 14. Illud non perficies, quominus tua caufa velim. Cic. 1. Fam. 7. Abstinere quominus. V. ABSTINERE. Adverfari quominus. V. ADVERSOR. [Rectius divife fcribitur. V. in QVO.]

QUONAM, [πῶς δὲ] Adv. ad locum. Plaut. Trinum. 4. 3. 71. Eamus intro, fequere. s. quo tu te agis? c. quonam, nifi domum? Cic. 8. Att. 3. Eum fi nunc fequor, quonam?

QUONAM, [πῶς γὰρ] Ablativus a Quinam: jungitur Ablativo Modo, eftque tanquam una dictio vice Adverbii pofita. Cic. 2. de Finib. 6. Quonam, inquit, modo? Quia, &c. [Subjungi debet γὰρ QUOMODO.]

Infinite. Cic. 4. de Finib. 69. Admirantes quæramus ab utroque quonam modo vitam agere poffimus.

QUOUSQUE, [ὡς, ἕως ἂν, μέχρι πύθου] i. e. Quamdiu, vel ufque ad quod tempus: & ponitur interrogative. Plaut. Afin. 1. 1. 29. Nani quousque? L. ufque ad mortem volo. Cic. pro Cn. Planc. 75. Atque etiam clamitas, Laterenfis, Quousque ifta dicis? Nihil in Cifpio profecifti. Quousque tandem, primo loco pofitum, & quali ex abrupto prolatum. Cic. 1. in Catil. 1. Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nofta? Quamdiu, &c.

Quousque, cui respondet Quoad. Cic. 15. Att. 24. Quousque inquis? Quoad erit integrum.

Quousque, pro Quatenus. Martian. in l. 1. §. 1. D. Quæ res pign. oblig. poffunt. Facti tamen eft quaestio, fi quærat, quousque eis permiffum videatur peculium adminiftrare.

QUOMODO, [πῶς, πῶς, ὅπως, πῶς πῶς] Adv. i. e. Qua ratione. Quidam volunt elfe Ablativi cafus & feperatum legendum, Quomodo. [Quod ita elfe ex Quo nam modo & fimilibus apparet.]

Interrogative aliquando ponitur. Plaut. Anul. 1. 1. 8. Quomodo tibi fe res habet? Cic. 5. Verr. 70. Etiamne fi plus edidiffet, quam quantum natum elfet? etiam. Quomodo? Magiftratus ex iptius edicto exigere debebant. [πῶς ἂν.]

Quomodo, Quare. Plaut. Stich. 1. 3. 97. Illa quidem nullum facrificavit. G. quomodo? Quid igitur me volt? [Hic Quomodo pofitum videtur, pro Quid ais? Quid ita?]

Admirative aliquando. Cic. de Amicit. 9. Quomodo (ut alia omittam) mortem filii tulit?

Infinite ut plurimum. Ter. Heaut. 5. 3. 2. Idque adeo miror, quomodo tam ineptum quicquam potuerit tibi Venire in mentem, mi vir. Cato R. R. cap. 2. Ubi cognovit, quomodo fundus cultus fiet.

Locutus fum cum Cincio, quomodo fe res habet. Cic. 2. Q. frat. 2. Si Respubl. tibi narrare poffet, quomodo fe fe haberet, non facilius, &c. Cic. 3. Fam. 3. Ita me feciftis Confulem, quomodo pauci in hac civitate facti funt. Cic. 3. de Lege Agrar. 33. Ut enim quæras omnia, quomodo Græci ineptum appellent, non reperies. Cic. 2. de Orat. 18. i. e. Quo vocabulo.

Quomodo, pro Quoquomodo. Cic. 2. de Orat. 140. Verum hoc (ut dixi) nihil ad me. Illud ad me, ac multo etiam magis ad vos, Corta nofter & Sulpici, quomodo nunc fe iftorum artes habent, pertimefcenda eft multitudo caufarum: eft enim infinita.

Quomodo potuiffem, te conveniffem, fi, &c. Cic. 5. Fam. 20. Quomodo, pro Ut. Cic. 13. Att. 2. Ariarathes Ariobarzanis filius Roman venit: vult, opinor, regnum aliquod emere a Cæfare. Nam quomodo nunc eft, pedem ubi ponat in fuo, non habet. Et ad Q. frat. lib. 2. epift. 2. Quomodo res fe habet, non eft facillima. Idem 11. Att. 22. Pharnaces autem, quomodo agit, afferet moram. Hoc autem dicit, quia Pharnaces Ponto, quem occupaverat, non difcedebat: ut ea res Cæfari in Italiam proficifcenti, moram allatura videretur.

QUOMODONAM, [πῶς] Cic. 2. Q. frat. 16. Quomodonam, mi frater, de noftis verfibus Cæfar? Sic Quorfum nam &c.

QUONAM MODO, V. QUONAM paulo fupra.

QUICUNQUE, quæcunque, quodcunque, [ὅστις, ὅσῃ] Cic. 2. de Lege Agrar. 49. Ut quibuscunque rebus poffem, illius abfentis dignitatem vobifcum una tuerer. Quintil. lib. 19. cap. 4. Ex iis, quæ fupra pofui, appareat mole fum quoque claufulæ convenire, dum habeat ex quocunque pede ante fe brevem.

Quicunque is eft, ei me profiteor inimicum. Cic. 10. Fam. 31.

Quicunque, geminatum. Cic. 1. de Orat. 51. Quicquid erit, quæcunque ex arte, quocunque de genere, &c.

Quicunque, interpolitio dictionibus. ut Hor. 2. Serm. 5. 51. Qui testamentum tradet tibi cunque legendum. Hor. 1. Carm. 16. 2. Quem criminofis cunque voles modum Pones jambis.

Quæ me cunque vncant terræ. Virg. 1. Æn. 614.

Quodcunque hoc regni. Virg. 1. Æn. 82. V. QUODCUNQUE.

Omnia quæcunque. Cic. 2. de Orat. 44. Non omnia, quæcunque loquimur, mihi videntur ad artem & ad præcepta elfe revocanda. Idem 3. de Lege Agrar. 5. Omnia quæcunque ille feciffet, elfent rata.

Quæcunque obvertimus oris. i. e. Quibuscunque. Lucret. lib. 4. 168.

Quicunque, pro Qualifcunque. Cic. de Orat. Quicunque in dicendo fumus. Plin. lib. 31. cap. 9. Sed quicunque fal acopis additur. i. e. Omnis generis, five natus, five factitius. Hæc Budæus. Cic. pro Rabir. Post. 21. Quæcunque mens illa fuit, Gabinii fuit. Idem 1. de Orat. 117. Illam ipfam, quamcunque aflequi poterit in dicendo, mediocritatem. Ibidem 117. Illa ipfa facultate, quamcunque habet, &c.

QUODCUNQUE, cujuscunque. [ὅστις] a Quicunque. Virg. 2. Æn. 77. Cuncta equidem tibi, rex, fuerit quodcunque, fatebor. Cic. 3. de Legib. 6. Quodcunque Senatus decreverit, agunto.

Quodcunque, aliquando nomen appellativum eft: ut Cic. 5. Fam. 19. Quodcunque cepiffem confilii. Columel. lib. 1. cap. 5. Quodcunque rubiginis aut spurcitæ refedit, ficcare.

Quodcunque militum, pro Quofcunque milites. Cic. 8. Att. 17. Vos hortor, ut quodcunque militum contrahere poteritis, contrahatis. V. in QUOD.

QUACUNQUE, Ablativus a Quæcunque. Liv. 1. 3. Is Afcanius, ubi cunque, & quacunque matre, genitus (certe natum Ænea conftat) abundante, &c. Quafi dicat, Tametfi incertum ubi, & qua matre fit genitus, tamen, &c.

Separatur nonnunquam apud poetas per Tmeftin. Lucret. lib. 6. 84. Quid faciant, & qua de caufa cunque ferantur.

QUACUNQUE, Adv. pro Per quamcunque partem. Cic. 5. Verr. 44. Quacunque iter facit, ejuſmodi fuit, non ut Legatus Populi Romani, fed ut quædam calamitas pervadere videretur. Idem 15. Att. 18. Quacunque nos commovimus.

Quacunque vacat fparium. Lucret. lib. 1. 509. Sic & per Tmeftin. Idem lib. 1. 209. — qua porro cunque tenet fe Corpus, &c.

QUOCUNQUE, [ὅστις] Ablat. a Quicunque. Plin. lib. 27. cap. 12. Quocunque hæc modo fe habeant, vis earum elft fpiſſare, ac refrigerare. Quocunque tempore mihi poteftas mihi præſentis fuerit. Cic. 1. Fam. 9.

QUOCUNQUE, Adv. [πῶς, πῶς] Plin. lib. 15. cap. 27. Numerofis nominibus & novis, quocunque incedit inſignis. Vetus exemplar legit Quacunque.

Ire pedes quocunque ferent. Hor. Epod. 16. 21. Eleganter interponitur dictio inter Quo & Cunque, per eam figuram quæ Tmeftin dicitur. Cic. 2. Tuſc. 7. Ut enim heri feci, fic nunc rationem, quo ea me cunque ducet, fequar.

QUOMODOCUNQUE, [ὅσῃ] pro Quocunque modo. Cic. 14. Fam. 14. Quomodocunque nunc res fe habet, modo ut hæc nobis loca tenere liceat. Vetus exemplar habet Quomodo quidem. Idem lib. 5. de Finib. 30. Quomodocunque dicitur, intelligi tamen quicquid dicatur poteft.

QUORSUM, contractum ex QUO VORSUM, Adv. ad locum, Verfus quem locum. Cum interrogatione, & fine interrogatione aliquando ponitur. Ter. Eun. 2. 3. 13. Unde is? c. ego nefcio hercle, neque unde eam, neque quorfum eam. Quorfum, Ad quam rem. Ter. Eun. 1. 2. 75. At ego nefciebam quorfum tu ires? h. e. Quid tuis verbis velles? quo tenderes? Idem And. 1. 1. 100. Quam timeo quorfum evadas? i. e. Ad quem finem (vel exitum) perveniat oratio tua. Ibid. 1. 5. 29. Incertum eft, quid agam. m. mifera timeo, hoc incertum quorfum accidat. i. e. Vereor ne illud Incertum, quod dixit Pamphilus, male vertat nobis, & in noſtram perniciem convertatur. Cic. pro Roſc. Com. 43. Quorfum recidat reſponſum tuum, non magno pere laboro.

Quorfum iſtuc? quod vulgo dicitur Ad quod propoſitum? Ter. And. 2. 2. 24. Non cohærent. p. quorfum nam iſtuc? d. ego me continuo ad Chremem. Cic. de Amicit. 42. Quorfum hæc? quia ſine ſociis nemo quicquam tale conatur. Idem Poſt. red. ad Quir. 5. Quorfum igitur hæc diſputatio? quorfum? ut intelligere poffitis, neminem, &c.

Verebar quorfum id caſurum elfet. Cic. 3. Att. 24. Ter. Andr. 1. 2. 4. Mirabar hoc ſi ſic abiret, & heri ſemper lenitas Verebar quorfum evaderet.

Unde mihi lapidem? quorfum eft opus? Hor. 2. Serm. 7. 116. [Ad quid? Quorfum hæc tandem? h. e. Ad quid tandem hæc dicis? Hor. 2. Serm. 7. 21. Legitur & Tendunt.]

Quorfum tandem, aut cur iſta quæris? Cic. 1. de Legib. 4.

QUORSUS, ex QUO VORSUS, Idem. Cic. de Clar. Orat. 292. Quorfus, inquam, iſtuc? non enim intelligo. Idem 2. Att. 21. Nunc repente tanto in odio elft omnibus, ut quorfus eruptura fit, horreamus.

QUIDAM, quædam, quoddam vel quiddam; cujuscumque. [ἕς τις, πῶς τις, δῆνα] Perſonam certam dicit, & ſingulare potius ſignum elft, quam particulare. Ter. Eun. 3. 2. 30. Neque pugnas narrat, neque cicatrices fuas Oftentat, neque tibi obſtat, quod quidam facit.

Quidam ex advocatis, homo & honoribus populi ornatus, & ſumma virtute præditus dixit. Cic. pro Cluent. 177.

Quidam de collagis. Cic. 11. Fam. 21.

Certus quidam. Cic. 1. de Orat. 183. Quæ ſi judicarentur certis quibusdam verbis, non novis nuptiis fieri cum ſuperiore divortium.

Cujuscumque modi. Cic. 4. de Finib. 25. Sumus igitur homines: ex anime conſtantiam & corpore: quæ ſunt cujuscumque modi. i. e. Non cujulibet.

Magni cujuscumque hominis & perſipientis videtur. Q. Cic. de Provinc. Conſul. 44. Cic. 2. de Orat. 208. Craſſi quidem reſponſum excellentis cujuscumque elft ingenii, ac ſingularis.

Quiddam divinum, quiddam portentum simile: pro Nescio quid vel quidvis. Cic. 1. Acad. 33. Ut in his quiddam divinum esse diceret. Idem 3. de Legib. 23. Ego enim fateor in ista ipsa potestate inesse quiddam mali. Et 2. de Orat. 298. Cui quiddam portentum simile esse visum est, posse aliquem &c. Alia exemplaria legunt, Cui quidem.

Cic. sæpe Quædam vel Quoddam cum Adjectivo ponit, ut si quis dicat Divinam quandam majestatem, vel Divinam quandam eloquentiam. Quem usum dat Dio voculæ πῶς, ut, 385. ἀθανάτος πῶς ἰσχυρίας. Perinde ac si dixisset, ἰσχυρίας, ἀθανάτος ὡς εἶπες. Utitur alioqui Dio voce ἀθανάτος non minus audacter & improprie alibi, non adjecta vocula illa, ut dixi in Annot. meis in illum. H. St. Sic Cic. 2. de Or. 298.

QUADAMTĒNUS, vel QUADANTĒNUS, Adv. [μῆξι πῶς] Usque ad quandam partem, aliquantulum. Plin. lib. 29. cap. 10. Tria autem genera ejus, latum, & alterum longius, quadantenus rubens.

QUODAMMODO, [πῶς ποῖ πῶς] Adverbium id significans quod barbare dicitur Aliqualiter, & alias Latine Aliquo pacto. Cic. de Amicit. 29. Quippe quum propter virtutem & probitatem eos etiam, quos nunquam vidimus, quodammodo diligamus.

Quasi quodammodo. Cic. 1. de Orat. 251. Idem 13. Fam. 27. Litteras ad te a M. Lepido Consule, non quæ te aliquid juberent, sed quodammodo quasi commendatitias sumpimus.

QUILIBET, quælibet, quodlibet vel quilibet; cujuslibet. [ὅτις, ὅστις, ὅτις ὅστις] Unus quem tibi capere libet. Hor. 1. Serm. 2. 126. Illa & Egeria est, do nomen quodlibet illi. i. e. Quodcunque placet, non tamen omne nomen. Ovid. 1. de Arte Am. 444. Pollicitis dives quilibet esse potest. Sueton. in Tiber. cap. 12. extr. Non cessavit efflagitare aliquem, cujuslibet ordinis, custodem facis atque dictis suis. Justin. de Hæred. instit. Cuilibet conditioni obtemperare fatis est. Cic. 4. Acad. 132. Ad vos nunc refero, quem sequar? modo ne quis illud tam ineruditum absurdumque respondeat: quemlibet, modo aliquem.

Indutus quilibet. Hor. 1. Epist. 17. 28. Garrere quilibet. Hor. 1. Serm. 9. 13. Arti cuilibet idoneus. Hor. 2. Epist. 2. 7. Quibuslibet temporibus egregius Senatus. Liv. 2. 49. Quolibet modo. Plin. lib. 11. cap. 54. Quidlibet, pro Vili & obscuro, aut etiam Imperito. Plin. lib. 7. cap. 28. Bis ab Annibale captus, neque enim cum quolibet hoste res fuit. Non quælibet injuria est, i. e. Non vulgaris, aut parva, aut levis. Cajus in l. Si vero. D. Qui fatidat. cog. Sane non quælibet injuria est, duci in jus eum, qui fatis idoneum fidejussorem det. Peritus & Quilibet, veluti contraria. Cic. 2. de Divin. 71. Apud majores adhibebatur peritus, nunc quilibet.

QUALIBET, sive QUĀLIBET, Adv. Ubiunque libet, undecunque. Plaut. Mostel. 3. 2. 122. Qualibet perambula ædes oppidō tanquam tuas. Quintil. lib. 5. cap. 13. Si vel maxima flumina in rivos deducantur, qualibet transitum præbent. Quid vis? qualubet esse notus optas? Catull. 38. 6. Sunt qui divise Qua lubet scribunt.

QUIPIAM, quæpiam, quodpiam, & quidpiam vel quippiam; cujuspiam, cuiquam. [ὅστις] Aliquis. Cic. 1. Off. 32. Ut si constitueris te cuiquam advocatum in rem præsentem esse venturum. Idem 3. de Nat. Deor. 80. Nec si uredo aut grando quidpiam nocuit, id Jovi animadvertendum fuit. Quid si hoc quispiam voluit Deus? Ter. Eun. 5. 2. 36. Non vis te moneam quippiam. Nævius apud Charif. p. 192. Absolvere quempiam alteri. V. ABSOLVO. Abrogare quempiam. V. ABROGO. Quispiam, pro Quidam. Gell. lib. 2. cap. 21. Tum quispiam ex iis, qui eodem in numero Græcas res eruditi erant.

QUIDPIAM, cujuspiam. [πῶς] Aliquantulum. Ter. And. 2. 6. 7. Num illi molestæ quidpiam hæc sunt nuptiæ? Quidam scribunt Quippiam.

QUODPIAM, [πῶς] a Quispiam. ut Quodpiam oppidum, pro Quoddam, apud Cic. in Verr. Aliquod quodpiam membrum. Cic. 3. Tusc. 19. Rectius Aliud quodp.

QUOPTIAM, Adverbium ad locum. Ter. Eun. 3. 2. 9. Iturane Thais quoptiam es?

QUISQUAM, quæquam, quidquam vel quicquam; cujusquam, cuiquam. Aliquem, sive unumquemlibet significat. Negative, interrogative, & subjunctive ponitur. Negative. Cic. 1. Fam. 1. Nam cum in sermone quotidiano, tum in feruato palam sic egit causam tuam, ut neque eloquentia majore quisquam, nec gravitate, nec studio, nec contentione agere potuerit. i. e. Ut nemo agere potuerit majore eloquentia, nec gravitate. Non fere quisquam. V. NON. Interrogat fere semper cum indignatione. Cic. 3. Verr. 142. Quid enim quisquam ad meam pecuniam me invito aspirat? Idem pro Lege Manil. 45. Et quisquam dubitabit quid virtute profecturus sit, qui tantum auctoritate profecerit? Virg. 1. Æn. 52. — & quisquam numen Junonis adoret? Subjunctive. Ter. prol. Eun. 1. Si quisquam est, qui placere se studeat bonis Quam plurimis, & minime multos lædere. Cic. Att. Quod si, non modo tu, sed quisquam alius fuisset. conf. ALIUS. Quisquam, pro Quivis. Cic. 14. Fam. 7. Nisi vos fortiores cognosceris, quam quenquam virum. pro Quemvis virum. Quisquam, pro colectivo positum. Plaut. Amphit. 5. 1. 19. Neque nostrum quisquam sensimus, quum peperit, neque prævidimus. Quisquam, feminine. Ter. Eun. 2. 3. 82. Quandoquidem illarum neque quisquam te novit, neque scit qui sis. Quisquam gentium. Ter. Hec. 3. 1. 13. An quisquam gentium est æque miser? Ex emendato exemplari legendum, An quisquam usquam gentium est. Quisquam unus. Liv. 2. 9. extr. Nec quisquam unus malis artibus potest tam popularis esset, quam tum bene imperando, universus Senatus fuit. Ibid. Quia nondum in quenquam unum sævebatur. Quisquam omnium. Cic. 4. Verr. 119. An hoc dubitabit quisquam omnium, quin is venalem in Sicilia jurisdictionem habuerit?

QUICQUAM, vel QUIDQUAM, cujusquam. [πῶς] i. e. Aliquid. Ter. And. 5. 2. 12. Si quicquam mentitum invenies, occidito. Cic. 4. Acad. 6. Nec quicquam aliud videndum est nobis, quos populus Romanus hoc in gradu collocavit, &c. Liv. 26. 15. Quis neque quid facerent, neque quid dicerent, quicquam unquam pensi fuisset. Ipsum quicquam. Lucret. lib. 1. 1056. Ipsum si quicquam posse in se sistere credis. QUACQUAM, Adv. per locum ullum. Lucret. lib. 1. 429. Si nullum foret: haud usquam sita corpora possent Esse, neque omnino quum diversa meare. i. e. Neque omnino per ullam regionem, sive hanc, sive illam meare. Alii codices habent Quoquam: sed sic legit Lambinus, ex fide manuscriptorum. QUOQUAM, Adverbium ad locum. Cato R. R. cap. 72. Boves ne pedes subterant, prius quam in viam quoquam agas. Cic. 4. Verr. 52. O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quo non attuleris tecum istum diem? Quoquam resolvi. Lucret. lib. 1. 1054. — neque quoquam posse resolvi. QUISQUE, quæque, quodque & quidque; cujusque, cuique. [πῶς πῶς] Universale pronomen. Unico verbo contentum est. Virg. 6. Æn. 743. Quisque suos patimur manes. Cic. 2. de Nat. Deor. 58 Ceteræ naturæ, suis feminibus quæque gignuntur. Idem in Sallust. 16. Elogium Appii Claudii & L. Pisonis integerrimorum virorum, quo usus est quisque eorum, pro lege, &c. Quisque homo. Plaut. Merc. 5. 4. 51. Cuique, cuique. Cic. 3. Philipp. 24. Divina vero opportunitas, ut quæ cuique apta esset, ea cuique obveniret. De provinciis. Quid quemque cuique præstare oportet. Cic. 3. Off. 70. Ego quid ad te tuorum quisque necessariorum scribat, nescio. Cic. 1. Fam. 9. Quisque, Superlativis, vel his quæ horum similem habent naturam jungitur: qualia sunt ex numeralibus nomina ordinalia, cum suo interrogativo vel infinito Quotus: vel Positivis his, quæ superlativa publico usu non recipiunt: vel duobus pronomibus Sui & Suus: vel obliquis relativi substantiæ fere junctum invenias. Hæc ex Valla. Superlativis; ut, Doctissimus quisque. Aliquando in diverso casu a superlativo; ut, Maximo quisque animo. Cic. 1. Acad. 133. Certe enim recentissima quæque sunt correctæ & emendata maxime. Idem 1. Tusc. 77. Sed nescio quo modo doctissimus quisque contemnit. [i. e. Ut quisque doctissimus, ita maxime. Ordinalibus. Plaut. Pseud. 4. 2. 17. Nam in foro vix decumus quisque est, qui ipse sese noverit. Idem Merc. prol. 66. Neque nisi quinto quoque anno posse tum visere Urbem. conf. infra Quoque, Ablativ. Cum Quotus. Quotus quisque, i. e. Nullus vel rarus. Cic. 2. Tusc. 11. Quotus enim quisque philosophorum invenitur, qui ita sit moratus? Idem 2. de Divin. 52. Quota enim quæque res evenit prædicta ab istis? Superlativis carentibus, Strenuus quisque, Singularis quisque, Principalis quisque. [Vellem exempla vet. prolata. Cum Sui & Suus. Ter. prolog. Adelph. 21. Quorum opera in bello, in otio, in negotio, Suo quisque tempore usus est, sine superbia. Cic. 5. de Finib. 25. Sua cujusque animantis natura est. Et paulo post, Et sua cuique propria, & ad id apta, quod cujusque natura desiderat. Pictores & poetæ suum quisque opus a vulgo considerari vult. Cic. 1. Off. 143. Ex quo quia suum cujusque sit, eorum quæ natura fuerunt communia, quod cuique obtigit, id quisque teneat. Cic. 1. Off. 21. Obliquis relativi substantiæ. Quintil. Cui quodque loco sit aptissimum. Raro absolutis aliis, vel Comparativis. Suet. in Othon. cap. 2. pr. Ferebatur & vagari noctibus solitus, atque invalidum quemque obviorum vel potentium corripere, ac distento sago impositum in sublime jactare. Quisque cum Comparativo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Sed quo quique pedes sunt temporibus pleniore, longisque syllabis magis stabiles, hoc graviorem faciunt orationem, breves celeberrimæ ac mobilem. Idem lib. 2. cap. 3. Erit etiam eo obscurior, quo quisque deterior. Pro se quisque. Cic. 3. Verr. 68. Pro se quisque, ut in quoque erat auctoritatis plurimum, ad populum loquebatur. Idem 1. de Lege Agrar. 26. Huic pro se quisque nostrum mederi, atque hoc omnes sanare velle debemus. Quoque, Ablativus. Cic. 4. Verr. 139. Quinto quoque anno Sicilia tota censeatur. Idem pro Rabir. Post. 34. Modo vobis inspectantibus in judicio Gabinii tertio quoque verbo excitabantur. Quid quoque loco quadret. Quintil. lib. 6. cap. 4. conf. paulo supra. Quæque, pro Unaquæque. Cic. de Senect. 15. Earum, si placet, causarum quantum quæque valeat, quantumque iusta sit unaquæque videamus. Quisque, de duobus. Cajus in l. Si servus. §. Si inter. D. de verbor. obligat. Quia possit contingere, ut tam stipulator, quam promissor, ante aliquod tempus suo quisque dispensatori notum fecerit. QUICQUE, vel QUIDQUE, [ὅστις, ὅστις] Quintil. lib. 3. cap. 11. Non ut quicque primum dicendum, ita primum cogitandum est. Cic. 3. de Nat. Deor. 60. Vetræ autem non modo hæc non refellunt, verum etiam confirmant, interpretando quorsum quicque pertineat. Primum quicque videamus. Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Quidque, Absolute. Columel. lib. 12. cap. 7. Tum quidque vase conditur. Cic. 6. Verr. 35. Ede mihi scriptum, quid argenti in provincia Sicilia paratis, unde quidque aut quanti emeris. Qui in sua quidque arte optime faciant. Quintil. lib. 1. cap. 2. QUISQUIS, in utroque genere & m. & f. & QUIDQUID vel QUIDQUID, n. cujuscujus. [ὅστις] significat Quicquam. Duo verba petit, quia per relativum declaratur. Plaut. Pseud. 4. 7. 42. Quisquis es, adolescens, operam fac compendi quærere. Liv. 41. 8. Nam &, ne stirpem domi relinquerent, liberos suos quibuslibet in eam conditionem ut manumitterentur, mancipio dabant, &c. Quisquis est ille, si modo est aliquis. Cic. de Clar. Orat. 255. Quisquis, pro Quisque. Cic. 1. Off. 46. Colendum autem esse ita quemque maxime, ut quisquis his virtutibus erit ornatus. Ex vetusto codice legitur, Ut quisque maxime virtutibus his levioribus erit ornatus. Quisquis, generi etiam feminino attribui posse veterum auctoritas voluit. Livius, (Andronicus,) Mulier quisquis es, te volumus. Cæcilius,

elias, Quæso igitur quisquis es mea mulier. Pacuvius. Quisquis tu es, mea mulier, quæ me infueto nuncupasti nomine. Ex Nonio 3. 49.

QUICQUID, vel **QUIDQUID**, [*ὅτι*] infinite capitur, nunquam refert. Cic. pro Rosc. Amer. 122. Quicquid maleficii, sceleris, cædis erit, proprium id Rosciorum esse debet. Ter. Heaut. 1. 1. 31.

Ne lacrima, atque istuc, quicquid est, fac me ut foiam.

De Orthographia Quintil. lib. 1. c. 7. Frigidiora his alia: ut Quicquid quartam haberet, ne interrogare bis videremur. Et Quotidie, non Cotidie: ut lit, quot diebus. Verum hæc jam inter ipfas ineptias evanuerunt.

Quicquid, Quoties. Hor. 1. Ep. 2. 14.

Quicquid delirant reges, plectuntur Achivi.

Quicquid est, pro Quicquid sit, vel quicquid eveniat. Plaut. Curcul. 5. 3. 16. Quicquid est, ipse ibit potius. Al. Quid? Quid est? Idem Truc. 2. 1. 42. Sed fores, quicquid est futurum, feriam. Cic. 1. Verr. 36. Aut enim id mihi satis est, quod est de me opinionis, quicquid est. Virg. 2. Æn. 49.

Quicquid id est, timeo Danaos & dona ferentes.

Quicquid sapit. Plaut. Pæn. 5. 4. 30.

Nunc hinc sapit, hinc sentit: quicquid sapit, meo amore sapit.

Quicquid pauxillum. Plaut. Truc. 5. 48.

Da tu mihi de tuis deliciis summis quicquid pauxillum. Al. Summis quid paux.

Quicquid, pro Quicque. Lucret. lib. 4. 146.

Semper enim summum quicquid de rebus abundat, Quod jaculentur, &c. Lambinus.

QUAQUA, Adv. [*ὅπου*] Plaut. Epid. 5. 2. 9.

Quaqua tangit, omne amburit, si prope astes, æstum calefacit. h. e. Quamcunque partem attingit.

QUAQUA VERSUS, vel **QUAQUA VERSUM**, Idem. Per quemcunque locum. Cæsar in Comment. de B. G. 3. 23. pr. Legatos quaqua versum dimittere. Al. Quoquo versus.

Quaqua versus. Cic. 9. Philip. 16. Circumque eam statuam locum gladiatoribus, ludisque, liberis, posterisque ejus, quaqua versus pedes quinque, habere. Legitur &

QUAQUA. Adv. Ibidem.

QUOQUO, [*ὅπου*] Ablativus, i. e. Quocunque. Cic. 9. Att. 4. Confido igitur adventum nostrum illi quoquo tempore fuerit, ut scribis, ἀσάβησον fore.

Quoquo consilio fecit, fecit certe suo. Cic. pro Rabir. 21.

Hicager, quoquo pretio coemptus sit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur. Cic. 2. de Lege Agrar. 69.

Quoquo modo. Plaut. Men. 5. 2. 75.

Tibi, aut adeo isti, quæ mihi molesta est quoquo modo? i. e. Omnibus modis omnino. Cic. Q. frat. 2. 4. Tu quoquo modo, quoniam Ephesi est, hominem investiges velim: summaque diligentia vel tecum deducas.

Fuit aliquis casus quem tulimus, quoquo modo ferendus fuit. Cic. 6. Philipp. 19.

Quoquo modo ea res huic quidem cecidit. Cic. 8. Att. 3. & 7. Verr. 37.

Tu quum esses Prætor renunciatus quoquo modo. i. e. Quomocunque, sive utcunque.

Quoquo modo de me meritis est. Cic. pro Milon. 94.

Quoquo modo, tamen. Cic. 4. Verr. 70. Quoquo modo se in ea quaestione præbebat, tamen in consilio habebat homines honestos e conventu Syracusano.

Quoquo pacto. Ter. Adelph. 3. 2. 44.

Quapropter quoquo pacto celato est opus. Idem Eun. 5. 9. 53.

Mirum, ni illoc homine quoquo pacto opus est.

QUOQUO, [*ὅπου*] Adverbium ad locum, In quemcunque locum. Cic. 2. de Divin. 149. Ita quoquo sese verterint Stoici, jaceat necesse est omnium solertia.

Quoquo gentium. Plaut. Merc. 5. 2. 17.

Me usque quaerere illam, quoquo hinc abducta est gentium.

QUOQUO VERSUM, sive **QUOQUO VERSUS**, [*πᾶντι*] Adverb. ad locum, i. e. Versus quemcunque locum. Cæsar 3. Bell. Gall. 23. Ejus imperio classem quoquoversum dimitunt. Idem 2. Bell. Civil. 8. Patebat hæc quoquoversus pedes xxx.

Quum quoquoversus spatium vacet infinitum. Lucret. lib. 2. 1052.

QUIVIS, quævis, quodvis, vel quidvis; cuiusvis, cuivis. [*ὅς βούλει*] Unus e multis, sed indifferenter hic vel ille. Ter. Adelph. 2. 3. 1.

Abs quivis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas pro A quovis. h. e. Ab hoc, sive Ab illo, indifferenter. Cic. pro Quint. 84. Utrumque quivis intelligere potuisset.

Non quivis unus e populo. Cic. de Clar. Orat. 320.

De quavis una re. Lucret. 1. 417.

Quævis anni temporibus matura est & tempestiva. pro Quibusvis. Cato R. R. cap. 17. Legitur & Quidvis.

Quidvis potius quam. Cic. pro Cluent. 96. Vis illa fuit, & ut sæpe jam dixi, ruina quædam atque tempestas, & quidvis potius, quam iudicium, aut disceptatio, aut quaestio.

Quidvis perpeti malle, quam. Cic. 5. Verr. 45. Tanta vis erat injuriarum, ut homines quidvis perpeti, quam non de istius pravitate & injuriis deplorare & conqueri mallent.

Quodvis. Cic. de Opt. gen. Orat. 1. Poematum suum quodvis est diversum a ceteris.

Ut lutulentus sus cum quovis volutari. Cic. in Sallust. 3.

Cuivis tempori homo. Cic. 2. de Orat. 271. Per mihi scitum videtur C. Publicium solitum dicere, P. Mummius cuivis tempori hominem esse. Sensus est, P. Mummius lepidus & facetus quum esset, homo cuivis temporis Publicio dictus est, quod in otio, in negotio, in rebus lætis, in asperis, jucundus hominibus esset, & cuicunque temporis aptus. Simile quiddam de Afinio Pollione refert Quintil. lib. 6. cap. 4. ad finem, hunc in modum: Ut de Pollione Afinio feriis jocisque pariter accomodato dictum est, Esse eum omnium horarum.

QUOVIS, Adverbium ad locum.

Quovis gentium. Ter. Heaut. 5. 1. 55.

Immo abeat potius multo quovis gentium, Quam hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.

QUOVISCUNQUE, Martial. lib. 14. 1.

Quoviscunque loco potes hunc finire libellum.

QUIA, [*ὅτι*] Conjunctio causalis. Ter. Heaut. 3. 1. 100.

— an eo sit, quia in re nostra, aut gaudio Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?

Sed quia natura mutari non potest, idcirco veræ amicitia sempiternæ sunt. Cic. de Amicit. 32.

Quia, bis repetitum sequente Subjunctivo, vel Indicativo. Quintil. lib. 12. cap. 11. Non quia prodesse unquam satis sit, sed quia decet hoc quoque prospicere, ne quid pejus quam fecerit, faciat.

Quia, pro Quod, Subjunctivo. Cic. 1. de Finib. 32. Neque porro quisquam est, qui dolorem ipsum, quia dolor sit, amet.

Quia & Quod. Quintil. lib. 1. cap. 4. Danda est tamen omnibus aliqua remissio, non solum quia nulla res est, quæ perferre possit continuum laborem, sed quod studium, discendi voluntate, quæ cogi non potest, constat.

Quia, eo. Sallust. in Catil. cap. 20. pr. Sed quia multis & magnis tempestatibus vos cognovi fortes, fidoque mihi, eo animus ausus est maximum atque pulcherrimum facinus incipere.

Quippe quia. Ter. Heaut. 3. 2. 27.

— quippe quia Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.

Quia enim. Plaut. Amph. 2. 2. 33.

Qui tibi istuc in mentem venit? s. quia enim fero advenimus. Ex Caf. 2. 6. 33.

Quid tu id curas? C. H. quia enim metuo ne in aqua summa natet.

QUIANAM, Interrogat. pro Quare, vel cur, ut annotat Festus. Plaut. Truc. 1. 2. 34. Virg. 5. Æn. 13.

Heu quianam tanti cinxerunt æthera nimbi? Idem 10. Æn. 6.

Calicolæ magni quianam sententia vobis Versa retro? Legitur & Quænam. [Quid nam probarem, si codices juvarent. Nam & Quid causam quaerit. ut Quidve dolens regina deum &c. Sic in Quidni? Quid ita? &c. conf. QUID. Sed V. Felt.]

QUIANE, Significat Certe, revera. Auctor Servius. Virg. 4. Æn. 538.

— quiane auxilio juvat ante levatos, Et bene apud memores veteris stat gratia facti?

QUICQUAM, V. **QUISQUAM**, **QUICQUIS**, V. **QUISQUE**, **QUICQUID**, V. **QUISQUIS**, in QUI, quæ, quod.

QUICUM, **QUID**, **QUIDAM**, **QUIDDAM**, V. in QUI, quæ, quod.

QUIDEM, Adv. affirmandi. [*μὲν, γὰρ, ἴσως*] i. e. Certe. Duobus autem tribusve modis in oratione accipi solet, Uno, ad distinguendas res. ut, Ego quidem scribo, tu vero legis, ille autem dormit. In quo modo his duabus tantum dictionibus jungitur Vero, Autem. Altero, quasi per exceptionem ejus quod affirmas. Quintil. in Infami Decl. 18. cap. 13. extr. Torquebis quidem filium, sed fatebitur mater. Cic. 3. Off. 39. Atqui hoc loco philosophi quidam, minime mali illi quidem, sed non satis acuti, &c. Et sequuntur ista dictiones, Verum, verumtamen, sed tamen, at, attamen, ceterum. Idem ad Brut. 15. Suspicio illud tibi minus probari, quod ab tuis familiaribus, optimis illis quidem viris, sed in Republica rudibus non probatur. V. Vallam lib. 2. cap. 23. Tertio modo, Quum nulla sequitur ex prædictis conjunctionibus, ut apud Cic. de Amicit. 9. Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut si quisquam, ille sapiens fuit.

Tu quidem, ut Ille quidem: sequente semper adversativa Conjunctione. Cic. pro Planc. 52. Fortiustu quidem, quam nonnulli defuncti honoribus, sed apertius quam, &c.

Non tu quidem, sed. Cic. 2. Philipp. 107. Collegam quidem de celo detraxisti: effecistisque, non tu quidem etiam nunc, ut sit similis tui, sed certe ut dissimilis esset sui.

Vos quidem. Cic. 8. Att. 9. Num igitur peccamus? minime vos quidem, sed tamen signa conturbantur, quibus voluntas a simulatione distingui possit.

Ille quidem. Cic. de Clar. Orat. 115. Q. Mucius, enucleate ille quidem, & polite, ut solebat, dixit, nequaquam autem ea vi atque copia, quam genus illud causæ postulabat. Idem 2. in Catil. 10. Essent illi quidem desperandi: sed tamen essent ferendi.

Minus quidem illa severe, quam decuit, non tamen omnino dissolute. Cic. 6. Philipp. 1.

Id quidem ago, & tacitus, Lycida, mecum ipse voluto. Virg. 9. Ecl. 37.

Ea quidem, ut Illa quidem. Cic. 10. Att. 11. Quæ de fratre meo scribis, sunt ea quidem parum firma, sed habent nihil ὑπεροχῆς. Alii legunt Equidem.

Nunc quidem. Cic. 1. Verr. 18. Hanc habent arcem focii, minus muniam aliquanto nunc quidem, quam antea: verumtamen si qua reliqua illis spes est, ea tota posita in lege est.

Jungitur etiam dictioni Ne, sed interjecta semper una dictione: & hoc, quum aliquid vehementer negare cupientes, id quod minus quoque est, negamus. Ut cupientes negare nos aliquem Romæ pulsasse, nos Romæ fuisse negemus. Tunc illum Romæ pulsasti? Ne sui quidem Romæ. Interdum una tantum pars negatur: & altera negata intelligitur, ut in exemplo prædicto. Interdum utraque exprimitur, ut, Non solum homines non times, sed ne deum quidem.

Ne, vel nec quidem. Cic. 10. Fam. 2. Quapropter in privatis rebus, nullum neque officium, neque studium meum desiderabis: ne in publicis quidem, si quid erit in quo me interesse necesse sit, unquam deero, ne cum periculo quidem meo, dignitati tuæ.

Et quidem, vel Ac quidem, pro Atque etiam. Cic. de Clar. Orat. 22. Nobis vero, inquit Atticus, & vehementer quidem. Subaud. Placet. Idem 2. Att. 19. Tantum doleo, ac miserece quidem.

Et quidem, pro Et certe. Cic. 2. de Divin. 93. Post Solstitium Canicula exoritur, & quidem aliquot diebus.

Quidem certe. Cic. 1. Fam. 9. Illud quidem certe nostrum consilium juve laudandum est. Et 2. Q. frat. Aliud hoc tempore de Repub. nihil loquebantur: agebatur quidem certe nihil. Et pro Quint. 1. Qui ut summa haberem cetera, temporis quidem certe vix satis habui.

Quidem hercle certo, vel certe. Ter. Phorm. 1. 3. 12.

Nam tua quidem hercle certo vita hæc expetenda, optandaque est. Idem And. 2. 2. 10.

Mea quidem hercle certe in dubio vita est. [Sic Donat & Mff. An. Certo?]

Quidem profecto. Cic. 6. Att. 5. Nunc quidem profecto Romæ es. Et 10. 4. Hoc quidem est verum profecto.

QUIDNAM, **QUIDNI**, **QUIDPIAM**, **QUIDQUE**, **QUIDQUID**, V. in QUI, quæ, quod.

QUI DVIS, V. QUIVIS. *ibid.*

QUIDUM, V. QUI. *ibid.*

QUIES, *ŕis.* f. [*ἡσυχία, ἡσυχία, ἀρεσκία*] Cessatio a quocunque motu, vel opere : unde etiam pro Somno fumitur, Requies, laxamentum, vacatio, cessatio, finis.

Potest facere Genitivum Quietis, & Quiei quinquæ declinationis. Unde & Requies, requiem & requietem Accusativum facit.

Sed quis utitur? H. St.

Quies & Tranquillitas. *Cic.* 1. de Orat. 2. Qui locus quietis & tranquillitatis plenissimus fore videbatur.

Mors, laborum aut miseriarum quies. *Cic.* 4. in Catil. 7.

Nec eum labor ad quietem revocavit. *Cic.* pro Lege Manil. 40.

Quies & Remissio. *Cic.* pro Cœl. 39. Quem non quies, non remissio, non æqualium studia, non ludi, non convivia delectarent.

Animi quies. *Ovid.* 4. de Pont. 9. 91.

Omnibus una quies operum. *Virg.* 4. Georg. 184.

Quies doctrinarum, Quies litterarum vacatio. *Plin.* lib. 18. cap. 28.

Quies, Somnus. *Ovid.* 3. Met. 437.

Non illum Cereris, non illum cura quietis

Abstrahere inde potest.

In quiete, & Secundum quietem. *Cic.* 1. de Divin. 43. Quæ ei secundum quietem visa sunt. *Ibid.* 53. Ei visum in quiete egregia facie juvenem, &c. *Sil.* lib. 13. 56.

— medius inter somnos, altamque quietem.

Sub his facta quies. *Celsus* lib. 4. cap. 11.

Veniat quies. *Celsus* lib. 6. cap. 6. Noctu vero quo commodior quies veniat, non alienum est, superimponere candidi panis interiorem partem ex vino subactam.

Quies & Vigilia, opponuntur. *Quintil.* lib. 7. cap. 3. Refert enim convivium præcesserit an tristitia, labor an otium, vigilia an quies.

Amica. V. AMICUS.

Fremitu, Somnus turbulentus. *Stat.* 5. Theb. 244.

Grata quies, & primam somnus in horam. *Hor.* 1. Epist. 18. 6.

Infestam miseris faciebant sæpe quietem. *Lucret.* lib. 5. 981. de Feris.

Insidiosa. *Stat.* 1. Silv. 4. 57.

Nocturna. *Senec.* Hippol. v. 100.

Opaca. *Stat.* 10. Theb. 89.

Præfaga. *Stat.* 10. Theb. 318.

Segnis. *Sil.* lib. 3. 166.

Sopita. V. SOPITUS, in SOPOR.

Tremefacta. *Stat.* 1. Achill. 247.

Turbata. *Stat.* 3. Silv. 5. 85.

Et nunquam turbata quies, somnique peracti.

Vefana quies, somnique furentes. *Lucan.* lib. 7. 764.

Abrupta. V. ABRUMPO.

Capere quietem. V. CAPIO.

Dedit feram per membra quietem. *Virg.* 8. *Æn.* 30.

Cura non dat quietem membris. *Virg.* 10. *Æn.* 217.

Dare parva tempora quieti. *Ovid.* 3. Amor. 6. 10.

Datur hora quieti. *Virg.* 5. *Æn.* 844.

Imus ad quietem integri, cui Onusti cibo opponitur. *Cic.* 1. de Divin. 60. Quæ quidem multa plura evenirent, si ad quietem integri iremus : nunc onusti cibo & vino, perturbata & confusa cernimus. De somniis.

Excititur terrore quies. *Ovid.* 4. Fast. 667.

Fugit pigra quies, inersque fomnus. *Stat.* 1. Silv. 6. 91.

Irrigat placidam per membra quietem. *Virg.* 1. *Æn.* 695.

Irrorat quietem oculis somrus. *Sil.* lib. 10. 357.

Laxaverat artus inopina quies. *Virg.* 5. *Æn.* 857.

Laxarant membra quiete. *Virg.* 7. *Æn.* 836.

Levari dulci membra quiete. *Ovid.* de Rem. Amor. 206. al. Pingui.

Mandare corpus quieti. *Lucret.* lib. 4. 846.

Prellit oculos languida nocte quies. *Virg.* 12. *Æn.* 909.

Prellit dulcis & alta quies jacentem. *Virg.* 6. *Æn.* 522.

Reddere se quieti. *Senec.* Hippol. 4.

Sequitur vina quies. *Ovid.* 2. Fast. 305.

Sopitus quiete. *Lucret.* lib. 3. 1051.

Sulcitare e molli quiete. *Catull.* 78. 3.

Tradere se quieti. *Cic.* 1. de Divin. 61. At qui salubri & moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, ea parte, &c.

Turbare quietem alicujus. *Propert.* lib. 1. 3. 17.

Quies, Mors. *Virg.* 10. *Æn.* 745.

Olli dura quies oculos & ferreus urget Somnus.

Quies, Pax. *Plin.* lib. 15. cap. 30. Ipsa laurus pacifera, ut quam præterendi etiam inter armatos hostes quietis sit indicium.

Quies, Tranquillitas, serenitas aeris vel clementia. *Virg.* 2. Georg. 344.

Si non tanta quies irret frigusque caloremque

Inter, & exciperet cæli indulgentia terras.

Quies, Otium. *Virg.* 9. *Æn.* 187.

Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum

Mens agit at mihi : nec placida contenta quiete est *Servius.*

Vobis parva quies, nullum maris æquor arandum. *Virg.* 3. *Æn.* 495.

Portus æterna placidus quiete. *Senec.* Agam. 7.

Adversa. *Sil.* lib. 15.

Blanda. *Stat.* 2. Silv. 2. 140.

Impacata pelagi. *Claud.* 1. in Ruf. 71.

Imperiosa. *Claud.* Conf. Mall. Theod. 241.

— mandata que fortius urget

Imperiosa quies

Mira quies pelagi. *Stat.* 2. Silv. 2. 26.

Modica. V. MODUS.

Oblitura quies. i. e. In qua degunt Ignoti & humiles homines. *Senec.* Hippol. 11.

Secura quies, & nefcia fallere vita. *Virg.* 2. Georg. 467.

Summa. *Lucret.* lib. 2. 310.

Tranquilla. *Lucan.* lib. 1. 261.

Expellere. V. Rumpere.

Impetrare studiis quietem. *Quintil.* in Proœm. lib. 1.

Mitigare febrem quiete & abstinencia. *Quintil.* lib. 2. cap. 17.

Pati quietem non. *Claud.* 2. in Ruf. 7.

Retineri quiete. *Quintil.* lib. 1. cap. 3.

Rumpere, atque expelle quietem. *Sil.* lib. 15. 550.

Rupta quies populis. *Lucan.* lib. 1. 239.

Quietes in plurali. *Sallust.* Catil. 15. Namque animus impurus diis hominibusque infestus, neque vigilis, neque quietibus fedari poterat. *Cic.* 1. Off. 103. Joco uti illo quidem licet, sed sicut somno & quietibus ceteris.

Quietes, Cubilia. *Lucret.* lib. 1. 405.

Namque, canes ut montivagæ per sæpe ferai

Naribus inveniunt intactas fronde quietes.

QUIES, Dea apud Romanos, cui fanum extra urbem via Lavicana sacrum fuit. *Alexander* Gen. dier. lib. 2. cap. 4. Et lib. 4. cap. 16. Næniæ quoque facellum, quod cantu querulo funeribus præfesset pari exemplo ab urbe semotum, extra portam Viminalem statuerunt : sicut fanum Quietis via Lavicana, & Rediculi extra portam Capenam, quod secundo Punico bello constructum fuisse constat. Item, Collina, inquit, porta eo dicta quod anfractus multiplices circum haberet, & partim edita, partim declivia essent loca ad eam : extra eam Veneris Erycinæ, & Quietis templa fuere, & juxta campus Sceleratus : in quo incesti damnatas, vivas defodere Veftales Romani assueverant. De ea scribunt *Augustinus* lib. 4. 16. de Civitate Dei, & *T. Liv.* lib. 4. 41.

QUIES, *ŕis.* Adj. Antiquæ. *Nævius,*

Jamque ejus mentem fecerat Fortuna quietem.

QUIETĀLIS, e. Adj. a Quiete dea Romanorum, de qua jam diximus, Orcus quietalis dictus. *Lilius Syntag.* 1. p. 49. edit. Basil. Sed

QUIETĀLIS, i. m. ab antiquis dicebatur Orcus, inquit *Festus.* Verum Quietalis in *Mss.* exstat, teste *Dacero*, ut & in Fragmento *Fest.*

QUIESCO, quiēvi, quiētum, [*ἡσμαιν, ἀπειμείω, ἡσυχάζω, παύομαι*] *ŕc.* In quiete esse, vacare a labore, cura, officio, negotio, unde etiam pro Dormire fumitur. ut apud *Cic.* pro Rosc. Amer. 65. Propterea quod qui tantum facinus commiserant, non modo sine cura quiescere, sed ne spirare quidem sine metu possunt. *Idem* 6. Verr. 32. Eo quum venio, Prator quiescebat. *Ovid.* 2. Amor. 9. 39.

Infelix, tota quicunque quiescere nocte Sustinet.

Quiescere, de Mortuis dictum. *Tibull.* lib. 2. 4. 49.

Et bene discedens dicet placideque quiescas. *Virg.* 9. *Æn.* 445.

— placidaque ibi demum morte quievit. *Idem* 10. *Ecl.* 33.

— o mihi tum quam molliter ossa quiescant,

Vestra meos olim si fistula dicat amores! *Lucret.* lib. 3. 933.

Cum pariter mens & corpus sopita quiescunt.

Pulveris exigui jactu compressa quiescent. *Virg.* 4. Georg. 87. De apum certaminibus.

Quiescere in propria pelle. *Hor.* 1. Serm. 6. 22.

— in propria non pelle quiessem. Proverbiale est, sumptumque videtur a vestitu, & calceis, quæ tanquam hominum pellis est. Nam libertinus latum clavum, fenatoris ordinis proprium, & calceos lunatos si gerat, intra pellem suam quiescere non putetur. Nisi quis a Cumano asino tractum putet, qui leonem mentiebatur leonis exuvio. *Turnebus.*

Conticuit tandem, factoque hic sine quievit. *Virg.* 3. *Æn.* 718.

Quiescere dicitur, Qui non est insolens & inquietus. *Ter.* in prol. *And.* 22.

Dehinc ut quiescant porro moneo, & desinant

Maledicere, malefacta ne noscant sua. [i. e. Taceant.

Quiesce tu, cujus pater cubito se emungere solebat. Auctor ad *Heren.*

lib. 4. 68. [i. e. Tace.

Quiescere, Abstinere, & superfedere. *Cic.* pro Planc. 90. An si unquam in me vitæ cupiditas fuisset, ego, mense Decembri mei Consulatus, omnium parricidarum tela commossem, quæ, si viginti quiessem dies, in alorum jugulum Consulatum recidissent? *Gell.* lib. 2. cap. 28. Statuere atque edicere quiescebant. i. e. Abstinere, & superfedere.

Quiescas, vel quiesce : h. e. Sine, vel desine. *Ter.* *And.* 3. 4. 19.

— corrigere mihi gnatum porro enitere.

d. Faciam hercledulo. s. potes nunc dum animus irritatus est.

d. Quiescas. *Cic.* 3. Verr. 134. Ille Rabonium quiescere jubet,

& simul ei nonnullam spem societatis ostendit. [i. e. Securum esse, vel potius Non tumultuari, sibi que curam ejus rei relinquere. conf. QUIETUS Partic.

Æquora alta quierunt. *Virg.* 7. *Æn.* 6.

Æquora fava quierant. *Virg.* 4. *Æn.* 523.

Arma quierunt. *Sil.* lib. 7. 253.

Bella quierunt. *Lucan.* ad Pison. 26.

Cineres collapsi, & flamma quievit. *Virg.* 6. *Æn.* 226.

Pascitur in vivis livor, post fata quiescit. i. e. Desinit. *Ovid.* 1. Amor. 15. 39.

Opus quievit tuis humeris. *Ovid.* 2. de Ponto, 9. 60. Sed lectio dubia est.

Potentia. *Cic.* pro Cæcin. 71. Nimia ista, quæ dominatur in civitate, potentia in hoc solo genere quiescit.

Voces hominum quiescebant. *Ovid.* 1. Trist. 3. 27.

Quiescas cetera; activum. *Plaut.* *Milit.* 3. 3. 53. — potin' ut hominem

Mihi des? quiescas cetera. ni lepide ludificata

Ero &c. Quali dicat, Ne de ceteris sis sollicitus, sine ea. *Idem*

Merc. 2. 3. 111.

Quiesce, inquam, istam rem : ego certe videro. [Sed rectius distinguunt alii puncto post Quiesce, sublata sequenti distinctione. In priore exemplo Cetera Adverbii loco ponitur, neque proinde satis constat de verbo hoc transitive sumpto. Nam de seq. loco nihil pronuntio, quam indicatio falsa sit, ex Parisino mendosissimo indice, ut in sexcentis *Plauti* locis, temere descripta. Ne huc pertinet v. 51. ejusd. scen.

Quiesce hunc tumultum qui est ante ostium. *Plaut.* *Most.* 5. 2. 5.

Quiescere, Permittere, sinere. *Cic.* 7. Att. 9. Aut si per Trib. pleb. non

patiatur, tamen quiescat rem adduci ad interregnum. [Quod si post

Quiescat distinguas, sequentia referentur ad Necesse est, quod præ-

cessit. Idque rectius.

Quiesci, Impersonale. *Ter.* *Andr.* 4. 2. 8.

Quibus quidem quam facile poterat quiesci, si hic quiesset.

QUIETUS, a, um [*ἡσυχῆς, ἡσυχῆς, εὐκλῆς, ἀεὶκλῆς*] Adj. ex Partic.

Plaut. *Amph.* 1. 1. 15.

Quietus esto. *Ter.* *Phorm.* 4. 5. 1.

Quietus esto, inquam : ego curabo, ne quid verborum duint. *Ubi*

Donatus. Quietus, securus, ab eo quod præcedit, id quod sequitur.

Quietus esto de. *Plaut.* *Curc.* 4. 2. 6. Meminerò : de istoc quietus esto.

Quietum

Quietum aliquem reddere, Efficere ut quiete & secure vivat. Ter.

Eun. 2. 2. 46.

Æquor quietius. Hor. Epod. 10. 11.

Ac quietus. Virg. 5. Æn. 216.

Amnes quietos irratat diluvies. Hor. 1. Carm. 29. 40.

Aninus in. Virg. 1. Æn. 307.

— in primis regina quietum

Accipit in Teucros animum, mentemque benignam.

Animus solutus & quietus. Cic. pro Rosc. Com. 43. Hoc ego loco, soluto & quieto sum animo : & quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro.

Animo quieto vivere. Cic. 2. Tusc. 2. Qui id quod vitari non potest, metuit, is vivere animo quieto nullo modo potest.

Annus. Liv. 2. 18. Bellum indictum, tacitæ induciæ quietum annum tenere.

Dies cælestium quieti. Cic. 2. de Legib. 19.

Ense quieto latus securum. Stat. 1. Silv. 1. 43.

Gentes agitare quietas. Virg. 10. Æn. 71.

Homo quietissimus. Cic. 6. Verr. 40. Primo mirum omnibus videri Diodorum reum, hominem quietissimum, &c.

Nunquam quietum esse per aliquem. Cic. 10. Fam. 1. Nunquam per M. Antonium quietus fui. Quasi dicat, Semper adversatus est mihi, & persecutus est me.

Inane quietum. Lucret. 2. 238.

Mente quietata consistere. Cic. 2. de Divin. 149.

Nox quietata. Valer. 1. Argon. 158.

Officio quieto fungi. Ovid. 5. Trist. 12. 19.

Offia quietata precor tuta requiescite in urna. Ovid. 3. Amor. 9. 67.

Pax. Senec. Thyeste 7.

Regnum. Hor. 1. Carm. 12. 33.

Respublica quietata, & turbata, contraria. Cic. 2. in Catil. 19.

Sedes. Virg. 1. Æn. 209.

Sermo quietus & remissus. Cic. de Senect. 28.

Somni quieti. Senec. Herc. furent. 10.

Vitam traducere quietam & otiosam. Cic. de Senect. 82.

Urbs quietata, & immunis belli. Virg. 12. Æn. 559.

Compar. ut Exsilium quietius oro. Ovid. 2. Trist. 578.

Superl. Valde quietus. Plin. 10. Epist. 7. ad Trajanum, Ad quam spem, alioqui quietissimum, hortatur natalium splendor, &c. De amico loquitur, cui Præturam petebat. Plura utriusque exempla supra V.

QUIETORUS, a, um. Partic. [*ἠοιχόραυ*] Cic. 2. de Orat. 236. Videmur enim quieturi fuisse, nisi essemus læcessiti.

QUIETE, Adv. [*ἠοιχός, ἠρεμία, ἀπέχευος*] Cic. de Senect. 13. Quiete, & eleganter actæ ætatis placida ac lenis senectus.

Quietissime se recipere. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 46.

QUIESCENTIA, æ. f. Idem quod Quies. Firmic. lib. 1. cap. 3.

QUILIBET, V. in QUI, quæ, quod.

QUIMATUS, QUIMUS, V. QUINQUE.

QUIN, [*ἠοιχός, ἠρεμία, ἀπέχευος*] Adv. varia significat, variusque est ejus usus, ut docet Donatus in Terentium pallim. Gell. lib. 17. cap. 13. Quin particula, inquit, quam Grammatici conjunctionem appellant, variis modis, sententiisque connectere orationem videtur. Perlege caput integrum, ubi multa de hac particula.

Ecquis fuit, quin lacrimaretur, in LACRIMOR EX Cic. 7. Verr. Quin, pro Qui non. Et quid si ita legendum? saltem Quin ex Qui non videtur *συνηρησθησαν*. H. St. Immo ex Qui ne, per apocopen.

Quin, Quod non. Ter. Adelph. 5. 4. 2.

Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit, Quin res, ætas, usus semper aliquando adportet novi.

Quin, pro Quod. Cic. Non dubito, quin eo sis animo, quo ego essem si quid tu me rogares. Ter. And. 1. 2. 1.

Non dubium est, quin uxorem nolit filius.

Non dubitare quin. Cic. pro Domo, 69. Non quod dubitaret, quin ab isto nihil legibus, nihil religionibus, nihil jure esset actum. Idem 5. Att. 11. Non enim dubitabat Zeno, quin ab Areopagitibus invito Memnino impetrari non posset. Idem 9. Att. 11. conf. DUBITO.

Nihil abest quin. Cic. 11. Att. 15. Prorsus nihil abest, quin sim miserimus. Idem in Orat. 233. Abesse non potest, quin ejusdem hominis sit, probos improbare, qui improbos probet.

Facere non possum, quin quotidie ad te mittam. Cic. 12. Att. 26. Idem pro Quin, dixit Ut non, ad Att. lib. 8. 16. Ut ad te nihil dem litterarum, facere non possum.

Non possum quin exclamem. Cic. 2. de Orat. 39. Ibid. 66. De musicis rebus non poterit, quin dicat, hoc onere suscepto, recusare.

Quin, Quominus. Ter. Eun. 5. 2. pr.

Apud Antiphonem uterque, mater & pater,

Quasi dedita opera, domi erant, ut nullo modo

Introire possent, quin viderent me. Cic. Non idcirco causas

Ifocrates non defendit, quin id utile esse & honestum existimaret.

Nemo esset, quin hoc se audisse liquido diceret. Cic. 6. Fam. 7. pr. Nemo nostrum est, ut opinor, quin vota victoriæ suæ fecerit: nemo, quin &c. optaret.

Quin, Qui non, quæ non. Ter. Hec. 2. 1. 43.

Et merito adeo: nam vestrarum nulla est, quin gnatum velit

Ducere uxorem. Quintil. lib. 7. cap. 2. Quis tam imperitus,

quis tam procul a litteris, quin sic incipiat? Cic. 7. Verr. 57. Hic mihi etiam audebit mentionem facere Mamertinæ laudationis: in qua quam multa sint vulnera, quis est vestrum, Judices, quin intelligat?

Ibid. 71. & 140.

Nullum intermissi diem quin, &c. Cic. 7. Att. 5. Ut ne quis a me dies intermitteretur, quin deni ad te litteras. Cic. 8. Att. 12.

Dies fere nullus est, quin hic Satyrus domum meam ventitet. Cic. 1. Att. 1. Nego ullam gemmam aut margaritam fuisse, &c. quin quæserit, insperaverit, abstulerit. Cic. 6. Verr. 1.

Pro Quam non. H. St.

Quin, Quare non, vel, ut non. Ter. Adelph. 2. 2. 39. Nunquid vis, quin abeam? Plaut. Cistell. 1. 1. 119.

Nunquid me vis, mater, intro quin eam? &c. Donatus.

Causæ nihil esset, quin locus judicaret. Cic. pro Quint. 32.

Nullam causam dico, quin. Vide CAUSA. H. St.

Quin, admirative. Ter. Adelph. 2. 3. 9.

Vol. IV.

— illius opera, Syre, nunc vivo, festivum caput!

Quin omnia sibi post putarit esse præ meo commodo. Legendum est Qui, sine liquida, ut in codd. emendatis legitur.

Quin, Certe, profecto. Plaut. Amph. 2. 2. 73.

— at pol quin certa res

Hanc est objurgare, quæ me hodie advenientem domum

Noluerit salutare. Idem Men. 2. 3. 74.

Hercle quin tu recte dicis, eadem ignorabitur.

Quin, Corripiendi vel imperandi vim habet. Ter. Andr. 2. 6. 18.

Quidnam est? n. puerile est. s. quid est? n. nihil. s. quin die quid est.

Quin age, si quid habes. Virg. 3. Ecl. 52.

Quin, Cur non, interrogative fumitur. Ter. Phorm. 1. 4. 33.

Quid conterimus operam frustra? quin abeam? Cic. in Somn.

Scip. 5. Quin tu aspicias ad te venientem Paulum patrem? Ibid. 6.

Quid moror in terris? quin huc ad vos venire propero? Idem 7.

Fam. 8. Quin tu urges occasionem istam? Et pro Rabir. 18. Quin

continetis vocem indicem stultitiæ vestræ? Item 4. Att. 4. Quin tu huc

advolas, & invisis illius nostræ Reipub. germanæ? [Hic est pro

Quid ni?

Quin potius pacem æternam, pactosque hymenæos Exercemus?

Virg. 4. Æn. 99.

Quin ergo, quod juvat, quod carum æstimant, id semper faciant, ament, potent. Sallust. in Jugurth. cap. 85. §. 41.

Quin, Etiam. Ter. Heaut. 3. 3. 21.

— Syre, pudet me. s. credo: neque id injuria:

Quin mihi molestum est. [Plenus Quin adeo diceret.

Quin, Immo. Ter. Heaut. 4. 3. 23.

Quid dicam? quam causam afferam? s. quin nolo mentiri:

Aperte, ita ut res sese habet, narrato. Idem Eun. 5. 2. 63.

Non faciam, Pythias. p. non pol credo, Chærea,

Nisi si commissum non erit. c. quin, Pythias,

Tu me servato. Idem Heaut. 4. 4. 15.

Quin, Quin immo. Ter. Adelph. 4. 2. 5.

Verum. c. perii. s. quin tu animo bono es. Virg. 1. Æn. 283.

— quin aspera Juno,

Quæ mare nunc, terrasque metu, cælumque fatigat,

Consilia in melius referet. Plaut. Capt. 5. 4. 19.

Quid tu ais? adduxit illum hujus captivum filium?

PH. Quin, inquam, intus hic est.

Quin potius. Plaut. Cistell. 1. 1. 12.

Quin potius quod legatum est tibi negotium,

Id curas, atque urbanis rebus te abstines? Plin. Epist. 5. 13. extr.

Quin potius illud, adnota, quæ putaveris corrigenda.

Quin, Quamobrem. Plaut. Epid. 3. 4. 19.

Quin tu alium quæras, cui centones sarcias. Ter. Andr. 1. 1. 18.

Quin tu uno verbo dic; quid est, quod me velis.

Quin, Quin etiam, insuper, præter id. Plaut. Aulul. 2. 4. 34.

Famem hercle utendam si roges, nunquam dabit:

Quin ipsi pridem tonsor ungues demperat,

Collegit, omnia abstulit præsegmina.

Quin taces? correptio est silentium præcipientis, & timorem alicui adimentis, id est, Esto securus: nam tacere, securi est. Ter. Andr. 2. 3. 25.

QUINETIAM, [*ἠν*], *ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, καὶ*] Conjunctio copulativa, qua nectimus quæ conjuncta significare volumus. Cic. de Amicit. 59.

Quoniam enim modo quisquam amicus esse poterit, cui se putabit inimicum esse posse? quinetiam necesse erit cupere & optare ut quam sæpillime peccet amicus. Ibid. 67. Quinetiam si quis asperitate ea est & immanitate naturæ, congressus ut hominum fugiat atque oderit. Virg. 2.

Georg. 269.

Quinetiam cæli regionem in cortice signant. Ter. Eun. 4. 3. 3.

Quinetiam insuper scelus, postquam ludificatus est virginem,

Vestem omnem miseræ discidit, tum ipsam capillo conscidit.

QUINIMMO, [*ἀλλὰ δὲ, καὶ ἀπορρηγί*] Conjunctio, pro Immo vero, vel Immo etiam. Plaut. Cistell. 2. 1. 39.

Itaque me Ops opulenta illius avia. m. quinimmo mater quidem. Al.

Immo *ἀπορρηγί*. Plin. Epist. 4. 9. Prævaluit sententia Cæponis; quinimmo

conferuntur ei ad censendum, acclamatum est, quod solet residentibus.

Cic. 2. Att. 10. Ejus autem Collega, & in me perhonorificus, & partium

studiosus ac defensor bonarum. Quinimmo leviter inter se dissident: sed

vereor ne hoc quod infectum est, serpat longius. Vetus codex legit,

Qui nunc leviter.

Quinimmo quom prosperi quiddam ex provinciis nuntiatum esset. Sueton.

in Neron. cap. 42. H. St. Rectius divisæ Quin immo scribitur.

QUINCTIA, Gens Patricia, Romani, Alba diruta, a Tullo rege translata est. Testes Liv. 1. 30. pr. & Dionys. lib. 1. V. Fulv. Ursini, in Denariis hujus gentis. Ejus familiæ nobiles passim ab Historicis celebrantur.

In quibus cognomento Barbati, qui & Capitolini, Cincinnati, Crispini,

Flaminini, Penni.

Omnium nobilissimus rebus domi forisque gestis T. Quinctius Flaminius,

qui anno U. C. 554. cum Sex. Ælio Pato cos. factus, fortitusque

Macedoniam provinciam, de Philippo & Nabide regibus triumphum

splendidissimum reportavit, libertatemque Græciæ in ludis Isthmiis promulgari curavit. V. Liv. lib. 32. & seq.

C. Quinctio M. Acilio coff. Plin. lib. 7. cap. 36. Idem lib. 33. cap. 1. docet,

In Quinctiorum familia aurum ne feminas quidem habere morem

fuisse. Scribitur & Quintius, sed altera scribendi ratio in Denariis antiquis

occurrit.

QUINCTIA prata, a L. Quinctio Cincinnato dicta. V. Fest. in voce. Liv. 3. 26. Plin. lib. 18. cap. 3.

QUINCUNCIALIS, QUINCUNX, QUINCUPEDAL, QUINCUPLEX, V. post QUINQUE.

QUINDA, n. pl. [*Κυνδα*] Munio est Macedonum, non procul ab Anchiale & Tarso Ciliciæ urbibus, quas belluam illum Sardanapalum uno die condidisse autumant. Strabo lib. 4. Supra Anchialam sunt Quinda,

menium castellum, in quo olim Macedones thesauros servabant. V.

Alexand. Alexandrinum lib. 2. cap. 2.

QUINDECIES, QUINDECIM, QUINDECIMVIR, QUINDENI, V. post QUINQUE.

QUINETIAM, V. QUIN.

QUINGENI, QUINGENARIUS, QUINGENTESIMUS, QUINGENTI, QUINGENTIES, QUINI, & a. V. post QUINQUE.
QUINIMMO, V. QUIN.
QUINQUAGENARIUS, QUINQUAGENUS, QUINQUAGESIES, QUINQUAGESIMUS, QUINQUAGESIS, QUINQUAGINTA, QUINQUATRIA, QUINQUATRUS, V. post QUINQUE.
QUINQUE, [πέντε] Nomen numerale.
 Quinque ter implebat ulnas, i. e. Quindecim. Ovid. 8. Met. 742.
 Quinque pedum usucapio, apud Ciceronem quid sit, lib. 1. de Legib. 55. ipsemet explicat: Ex hac, inquit, non rerum, sed verborum discordia controversia nata est de finibus, in qua (quoniam usucapionem, XII tab. intra quinque pedes esse noluerunt) depasci veterem possessionem Academia ab hoc acuto homine non sinemus, nec Manilia lege singuli, sed ex his, tres arbitri fines regemus. Eum locum sic, & recte, explicat Hotomanus: Ut in controversia vicinorum de finibus, termini requiruntur, quibus repertis, quinque quaque versus pedes definiuntur, qui quamvis longo tempore ab alterutro possessi sint, finibus tamen dicendis reservantur: sic in controversia de finibus bonorum & malorum, quæ philosophos exercet, termini Academicæ disciplinæ a Socrate positi, pervestigandi sunt, & Antiochi arrogantia illius gloriam depascens regenda & coercenda est. Lex autem Manilia unicum adigi arbitrum volebat finibus agrorum regendis: sed quum tres tum essent, facete intulit, nec Manilia lege singuli: sed ex his tres arbitri fines regemus. Aggenus Urbicus p. 53. Gœf. De fine enim lex Manilia quinque aut sex pedum latitudinem præscribit, quoniam hanc latitudinem, vel iter ad culturas accedens occupat, vel circumactus aratri, quod usucapi non potest.
 Quinque primi, [πενταπρωτοι] qui Græce, & cap. 2. C. de privilegiis eorum qui in sacro palatio militant, dicuntur Pentaproti. Cic. 5. Verr. 68. Agyrio Magistratus & Quinque primi, accitu istius, evocantur.
QUINQUIES, Adv. [πεντακις] Quinque vicibus. Cic. 5. Verr. 188. Reperietis quinque tanto, Judices, amplius istum, quam quantum ei in cellam sumere licitum sit, civitatibus imperasse. Idem 11. Philip. 11. At hic, me defendente, quinque absolutus est.
 Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23. Scribitur & Quinquies.
QUIMUS ex. gr. etiam dicere licebit, ut Bimus, Trimus, Quadrimus. H. St.
QUIMATUS, ūs. m. [πενταμία] ut, Bimatus, & trimatus: hoc est, tempus vel spatium quinque annorum. Plin. lib. 8. cap. 45. Vita feminis xv annis longissima, maribus xx, robur in quinquatu. De bobus.
QUINI, & a. [διὰ πέντε] distributivum vel ordinale. Cic. 5. Verr. 114. In mediana singula video ex litteris publicis tibi Halesinos 11 s quinos denos dedisse. conf. QUINDECIM. Plaut. Pseud. 1. 3. 111. Quater quinis minis. Quina millia peditum. Liv. 8. 8.
 Quini deni. Curtius lib. 8. cap. 9. extr. Menses in quinos denos descriperunt dies. i. e. xv. De sapientibus Indorum.
 Quina dena festertium. Sueton. Claud. cap. 10. extr.
 Quini viceni nummi. Liv. 22. 54.
 Quinas hic capiti mercedes exigit. Hor. 1. Serm. 2. 14.
 Quini versus. Nepos, 25. 18.
 Græci stipati quini in lectulis. Cic. in Pison. 67.
QUINIO, ōnis. m. [πενταίος] Tertull. de Anim. c. 6. extr. Quinionem enixa filiorum. conf. c. 46.
QUINARIUS, a, um. Adj. [πενταίος] dicitur Quod quinque completitur. Plin. lib. 31. cap. 6. Fistulas denum pedum longitudinis esse, legitimum est. Et si quinarie erunt, sexagena pondo pendere. V. Octonarius, in octo.
 Quinarii nummi, quod quinos æris valebant, sicuti Denarii, quod denos. Auctor Varro de L. L. lib. 4. 36.
 Quinarius argenteus, quinque libris æris, id est, assibus quinque valebat, hoc est, denarii dimidium. Budæus.
QUINTUS, a, um. [πενταίος] Adj. ordinis, a Quinque. Liv. 31. 7. Non quinto inde mense, quemadmodum ab Sagunto Annibal, sed quinto inde die, quam ab Corintho solverit naves, in Italiam perveniet.
 Quintæ Calendæ, & Quinto Calendas, pro eodem apud Jureconsultos usurpatum ubique comperimus. Et quidni? nam qui dies Nonæ aut Idus non sunt, in mense, Calendæ sunt, illisque diebus calari populus solebat. Feneftella.
 Quintus Prenomen, V. paulo post.
QUINTUM, Adv. ut, Quintum Consul, tempus designat, & quater ante factum. Liv. 27. 6. Declarati Consules Q. Fabius Maximus quintum, Q. Flavius Flaccus quartum. Idem 6. 42. Ut M. Furius Dictator quintum diceretur. [Quod vulgo dicunt Quinta vice, ut pro Quinquies, Quinque vicibus.
QUINTO, Adv. vulgo usurpant, sed sine exemplo probati auctoris.
QUINTANUS, a, um. Adj. [πενταίος] Plin. lib. 17. cap. 22. Semper vero quintanis semitari, hoc est ut quinto quoque palo singulæ jugo pagina includantur. De limitatione vinearum loquitur.
 Quintana febris, [πενταίος] apud Galenum sæpe, quæ quinto quoque die redit.
 Quintani, Quintæ cohortis, aut legionis milites. Tacit. 4. Hist. 71. Adventu quintanorum, quinquadecimanorumque auctæ legiones.
QUINTANA, & f. porta, & statio militum, quum legiones in castra fuerant dispositæ. Alexander Alexandrin. lib. 1. cap. 12. Quarta post Prætorium Quintana dicitur, quippe per eam comiteus in castra convehit, & rerum utensilium copia venalis exponi: inde etiam merces ad usum militaris multitudinis, quæque bello usui forent importari & exportari solita. Liv. 41. 6. Ad quæstorium forum, quintanamque hostes pervenerunt. Sueton. in Neron. cap. 26. Quintana domi constituta, ubi parte prædæ & ad licitiorum dividendæ pretium assumeretur. [Quibus ipsis ex locis, si minus aliunde constaret, satis apparet, Quintana non Portæ, sed Viæ castrensis nomen fuisse, ubi forum erat rerum venalium. Plenissime Lips. de Ml. Rom. lib. 5. Dial. 3. & 4.
QUINTARIUS, a, um. Adj. [πενταίος] Quinarium limite in ita nominavit Hygenus pag. 258. Gœf. Quintum quemque quinarium volunt. Porro autem inter Quintum & Quinarium interest aliquid. Quintus est, qui quinto loco numeratur: Quinarium, qui quinque centurias cludit. Hunc volunt esse quintum, qui est sextus. Nam & legumlibroribus, quemadmodum perlatum est, sic caverunt, ut a Decumano maximo quintus quisque spatio itineris ampliaretur. Erat sane interpretario legis huius ambigua n si eorum formæ sextum quemque limite latorem haberent, significatione qua & minores. Tractemus nunc diligentius quid dixerint a d. 2.

quintum quemque latorem decumano. Quum decumanus erat possessus, polito sunt deinde quinque limites, quorum novissimus factus est latior: his quum decumanus accessit, sex fiunt. Eandem observationem in reliqua limitum parte esse voluerunt, quemadmodum a d. m. quinque limites ducebantur, quorum esset summus latior, sic & ab eo quintario, quum spatium definitum erat, quinque adjectis limitibus, summo, latitudinem suam fervari placuit. Hæc ille.

QUINTILIS, is. m. [Κυνθιλιος] Quintilis mensis xxxi. dierum, ideo dictus est, quod in Anno Romuli quintus in ordine esset. Sed postea in honorem Julii Cæsaris Dictatoris, legem ferente M. Antonio. M. filio Consule, Julius appellatus est, quod hoc mense, a. d. 1 v. Idus Quintiles Julius procreatus sit, inquit Macrobius lib. 1. cap. 12. Meminit & Sueton. cap. 75. Cic. 14. Att. 7. Volo mense Quintili in Græciam.

QUINCUPLEX, Icis. Adj. [πενταπλῆξ] ut Duplex dicitur. Martial. lib. 14. 4.

Cæde juvenorum domini caret area felix,
 Quincuplici cera quum datur altus honor. Quincuplices ceras vocat Tabellas, a numero quinque foliorum: his decretus triumphus nuntiabatur Imperatori, ut placet Domitio Calderino, vel potius Consulatus. [Gloss. Gr. L. Πενταπλῆξ, Quinqueplex, & Πενταπλῆξ, Quinqueplex.

QUINCUPICO, vel QUINQUIPLICO, are. ut, Quinquiplicare magistratus, apud Tacit. 2. Ann. 36. pro In annum quintum prorogare.

QUINCUNX, quincuncis. m. [πενταδύχιος] Gloss. G. L.] Quinque uncia. ut, Uncia remota de quincunce. Hor. de Arte Poet. 327.

Quincunx, Quinque cyathorum mensura, sive potius Quinque cyathi, qui Unciis totidem æquantur. Martial. lib. 11. 37.

Quincunces & sex cyathos, bessemque bibamus:
 Cuius ut fiat, Julius, & Proculus. Idem lib. 1. 28.

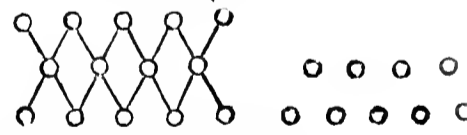
Hæsterna tibi nocte dixeramus,
 Quincunces, puto, post decem peractos. h. e. Post epotes decies quinque cyathos, ut vult Bud. Idem lib. 2. 1.

Te conviva leget misto quincunce, &c. V. Budæum lib. 5. de Asse. Bessem poeta vocat octo cyathos. V. Sextarius Romanus in sex.

[Quod in Londin. edit. & in Theat. Lips. Quincunx Mensuræ genus dicitur, paulum supra dimidiam Heminam continens, quid sit non assequor. Hæmina enim, ἡμισέσση, sive ἡσπύλην Græcorum, cyathos 6. continet, Quincunx vero 5. Nec rem expedit, si & ipsam Heminam in uncias 12. divideris, ut quibusdam placet, ut Libram scilicet mensuralem.

Quincunx, Jugeri pars tertia, & una duodecima, hoc est, quinque uncia. Dividitur enim jugerum, ut as, in uncias duodecim. Columel. lib. 5. cap. 1. Pars tertia & una duodecima, pedes duodecim millia, hoc est, quincunx.

In quincuncem [ἕξ πενταδύχιον] arbores dispositæ cur dicantur, facile ex Quinil. intelligimus, apud quem hæc verba, lib. 8. cap. 3. leguntur, Nullusne ergo etiam fructiferis adhibendus decor? quis negat? nam & in ordinem certaque intervalla redigam eas arbores. Quid enim illo quincunce speciosius, qui in quamcunque partem spectaveris, rectus est? Sed protinus in id quoque prodest, ut terræ succum æqualiter trahant. Cic. de Senect. 59. Quum admiraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam, atque puram, & suavitatem odorum, qui affarentur e floribus, tum eum dixisse, mirari se, non modo diligentiam, sed etiam solertiam ejus. Columel. 3. 15. Hæc in quincuncem vinearum metatio expeditissima ratione conficitur. Fortasse autem antiqui sic Quincuncem appellaverunt exactam plantarum metationem: ut Decussem, exactam spatii divisionem. Hæc Budæus. V. Vit. 2. Georg. 277. seqq. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 73. Ante hos obliquis ordinibus, in quincuncem dispositis, serobes trum in altitudinem pedum fodiebantur. Varr. 1. de R. R. cap. 7. In quincuncem prope sint ordines atque intervalla modica. Baysius, Arborum ordines dicuntur in quincuncem digesti, quando secundi ordinis arbores paribus intervallis sic disponuntur, ut figuram quincuncialem servare adinvicem videantur. Glareanus in Commentariis Cæsaris, quincuncialem ordinem putat dictum, quasi quinquipunctialem, ut sit Quincuncialis ordo, qui in quovis quadrato centro ipsius quatuor angulorum punctis comparatur. Aspectu enim sic fiunt quinque hoc modo: Quod si plura quadrata connecti intelligamus, emerget totius jugeri forma sub ordine & aspectu quincunciali ad hanc formam,

Vide paulo infra Quincuncialis figura &c.

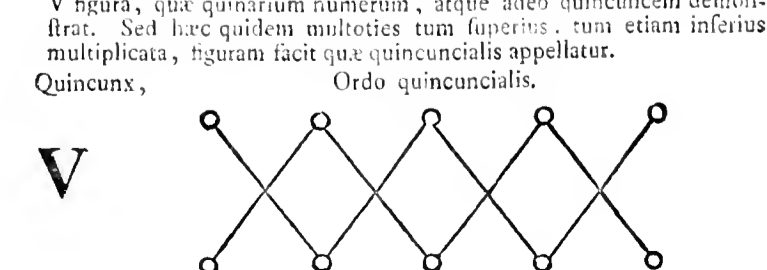
Quincunces usura, sunt Quoties ex centum nummis (ut exempli gratia sit) quinque nummos usura mensuræ nomine percipimus. Sic Semifses usura, trientes, besses & hujusmodi.

Modesto quincunce nutrire nummos, Augere nummos suos scenore quincunciali. Perf. 5. Sat. 149. V. Usura, in v. r. o. r.

QUINCUNCIALIS, e. Adj. ut, Quincuncialis herba: quæ minor est semipede, & septenum ferme digitorum. Plin. lib. 27. cap. 11. Inter omnes herbas lithospermo nihil est mirabilius: Aliqui ægonychon vocant, alii diospyron; alii heracleos: Herba quincuncialis ferè, foliis duplo majoribus quam ruta. Et paulo post, Jacere eam, atque humi serpere auctores tradunt. Budæus.

Quincuncialis figura, ejus figuræ quæ Decussim antiquis significabat, media est. Fiebat vero decussis ad X litteræ formam, quæ quidem apud Latinos decem significat. Atque hæc si per medium secetur, remanebit V figura, quæ quinarium numerum, atque adeo quincuncem demonstrat. Sed hæc quidem multoties tum superius, tum etiam inferius multiplicata, figuram facit quæ quincuncialis appellatur.

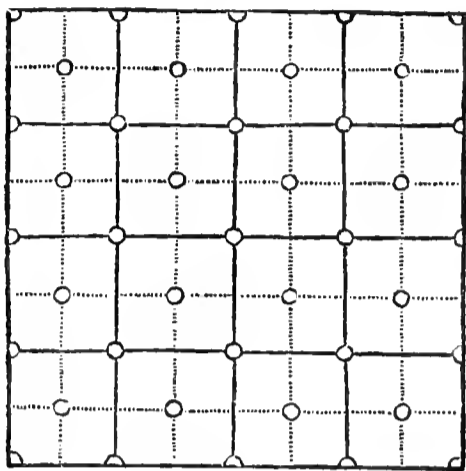
Quincunx, Ordo quincuncialis.

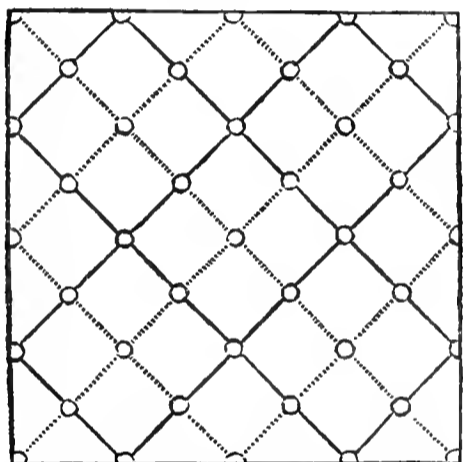
Quincun-

Quincuncialis ordinum ratio. Plin. lib. 17. cap. 11. In disponendis arboribus arbutisque, ac vineis, quincuncialis ordinum ratio vulgata & necessaria, non perflatu modo utilis, verum & aspectu grata quocunque modo intueare, in ordinem se porrigente versu.
Didici, inquit Budæus in Asse, duplicem quincuncialis ordinis rationem esse. Alteram nostrates *Scaccariam*, quasi alveolatam appellant, *en eschiquier*. Sumit enim formam a postica parte alvei, in qua scrupos hodie lustrantes promovent & reducunt. Altera ratio reticulata dici potest, non in quadras ut prior, sed in rhombos conformata, ea forma, qua specularia apud nos plerumque videntur in fenestris lumen vitro transmittentibus, *en lozenges*. Hujusmodi ordinum observatio Northmannis solennis est instituentis pomariis: quorum arboratores e feminariis plantulas transferentes, ita stellatim decussare norunt ordines, ut in quamcumque partem te vertas, rectam semper seriem videas, nusquam obliquante prospectu in longinquum. Hæc Budæus.

Alveolata.

Reticulata.

QUINCUPÉDAL, Mensura quædam quinque pedum, qua fabri murarii in demetiendis parietibus uti solent. Hujus formam & usum sic depingit, Martial. lib. 14. 92.

Puncta notis ilex, & acuta cuspide clausa,
Sæpe redemptoris prodere furta solet.

QUINQUATRIA, orum. n. [*πεντατηρια* Gloss. Lat. Gr.] ab eo quod Quinque, in singulari, sicut Bacchanale & Vulcanale. Festa erant quæ quinque diebus Palladi fiebant mense Martio: ita appellata, quoniam quinque diebus post Idus celebrabantur: nam dies post Idus, ater erat. Inde Quinquatria, quasi quinque ab atro die. Primo die fiebant sacrificia: tribus sequentibus gladiatores in theatro certabant: quinto die erat lustratio. V. Ovid. 3. Fast. 809. &c. Sunt qui dicant hunc diem munusculorum quoque esse, quo tempore matronæ inter se invicem munera militabant, & cœnas servis apponebant, ut viri Saturnalibus. Plaut. Milit. 3. 1. 48.

— da quod dem Quinquatribus,

Præcantatrici, conjectrici, ariolæ, atque aruspicæ. [Immo Nonæ illæ Junæ sunt, quæ Caprotinæ dicebantur. V. Interpp. ad Ovid. 2. de A. A. v. 257. Quamquam & Quinquatrus hilariter transigebant. Quod item de Atris diebus additur nugæ sunt. V. seq. dict. Festa Quinquatria. Hor. 2. Epist. 2. 197.]

Quinquatria, Quinquatriorum, Quinquatribus & Quinquatriis, tam tertiæ quam secundæ declinationis, sicut cetera festorum nomina. Diomedes vero Quinquatræ [vel Quinquatriæ] in prima declinatione protulit. Cic. 12. Fam. 25. Quinquatribus frequenter Senatu causam tuam egi, non invita Minerva. Alludens ad Deæ præsentiam.

QUINQUATRUS, ūs. m. etiam dicitur, sicut Triatrus, Sexatrus, Septimatrus, Decimatrus. Jungiturque hæc particula *ATRUS*, nihil significans, supplementi causa. Auctor Gellius lib. 2. cap. 21. Varro lib. 5. de L. L. 3. Quinquatrus: hic dies unus a nominis errore observatur proinde, ut sint quinque, dicitur, ut ab Fuscianis post diem sextum Eidus similiter vocatur Sexatrus, & post diem septimum, Septimatrus, sic hic quod erat post diem quintum Idus Quinquatrus. Quinquatrus appellari quidam putant a numero dierum, qui fere his celebrantur. Qui scilicet errant, tam hercule, quam qui triduo Saturnalia, & totidem diebus Compitalia: nam omnibus his singulis diebus sunt sacra. Forma autem vocabuli ejus, exemplo multorum populorum Italicorum enuntiata est, quod post diem quintum Iduum est, is dies festus. ut apud Tullianos, Triatrus, & Sexatrus, & Septenatrus, & apud Faliscos Decimatrus. Minervæ autem dicatum eum diem existimant, quod eo die ædis ejus in Aventino consecrata est. Hæc Festus. At Charisius lib. 1.

Quinquatrus antiqui dicebant a Quinquando, id est lustrando, quod eo die arma Ancilia lustrari sint solita.

Quinquatrus, pl. f. pro ipsis Quinquatriis, antique. Cic. 9. Att. 12. Fuit enim pridie Quinquatrus egregia tempestas, qua ego illum usum puto. Idem 2. Fam. 11. Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ quinquatrus afferebantur.

Minores etiam Quinquatrus erant, de quibus Ovid. 6. Fast. 651. Hæc erant Idibus Junis. Idem v. 694.

— superest mihi discere, dixi,

Cur sit Quinquatrus illa vocata dies &c. V. Varr. l. c. Fest. in Minuscula.

QUINQUEFOLIUM, i. n. [*πεντέφυλλον*] Herba, a numero foliorum nomen habens, unde etiam Græcis Pentaphyllon dicitur. Plin. lib. 25. cap. 9. Quinquefolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo commendetur. Græci vocant pentapetes, sive chamæzelon, sive pentaphyllon. Quum effoditur, rubram habet radicem. Hæc inarescens nigrescit, & angulosa fit. Nomen a numero foliorum habet: & ipsa herba incipit & definit cum vite. Idem cap. 6. Foliis per intervalla quinquifolii, aut cannabis, per ambitum incisus quinquepartito.

QUINQUELIBRĀLIS, e. Adj. [*πενταλιβραῖος*] Pondo quinque librarum. Columel. lib. 3. cap. 15. Dispositis lapidibus paucis, qui singuli non excedant quinquelibrale pondus.

QUINQUEMESTRIS, e. Adj. [*πενταμηνιαῖος*] Quod quinque mensium est. Varro 2. de R. R. cap. 7. Quinquemestribus pullis factis, quum redacti sunt in stabulum, obijciendum, &c. Plin. lib. 8. cap. 48. Castrari agnos, nisi quinquemestres, præmaturum existimant.

QUINQUENNĪUM, i. n. [*πενταετία*] Spatium quinque annorum, quod & Lustrum dicitur. Cic. 3. de Legib. 7. Bini sunt, magistratum quinquennium habent. De Censoribus.

Duo quinquennia, Decem anni. Ovid. 12. Met. 584.

In quinquennio. V. IN.

QUINQUENNIS, e. Adj. [*πενταετής*] Quod quinque annorum est. Plaut. Pœn. prol. 85.

Carthaginensi duæ fuere filiæ,

Altera quinquennis, altera autem quadrimula. Columel. lib. 7. cap. 6. Caper quinquennis parum idoneus. Ovid. 4. de Ponto 6. 5.

In Scythia nobis quinquennis Olympias actæ est. Hor. 2. Serm. 2. 57.

Quinquennes oleas est, & silvestria corna.

Vinum quinquenne. Hor. 2. Serm. 8. 47.

QUINQUENNĀLIS, e. Adj. [*πενταετής*] Quod fit singulis quinque annis. Cic. 3. de Orat. 127. Ex quibus Elæus Hippias, quum Olympiam venisset, maxima illa quinquenniali celebritate ludorum, gloriatus est, &c. Quinquennales ludi. Plin. lib. 4. cap. 5.

Quinquennialis magistratus, Qui quinque annis continuis geritur. Liv. 4. 24. Alios magistratus annuos esse, quinquennalem censuram.

Tempus quinquennale. Varr. de L. L. lib. 5. 2.

Vota quinquennialia, in quinquennium suscepta, quod exactum tempus ludis solennibus celebrabatur. Liv. 31. 9. extr. Vovit in eadem verba eos præeunte Max. Pontifice, quibus ante quinquennialia vota suscipi solita erant: præterquam quod tanta pecunia, quantam tum, quum solveretur, Senatus censuisset, ludos, donaque facturum vovit. conf. DE-CENNĀLIA.

QUINQUEPARTĪTUS, a, um. Adj. [*πενταμερής*] Quod in quinque partes divisum est. Cic. 1. de Invent. 59. Quinquepartitam igitur hoc pacto putant esse argumentationem. Legitur etiam Quinquepartitam.

QUINQUEPARTĪTO, Adv. [*πενταμερῶς*] Plin. lib. 25. cap. 6. Foliis per intervalla quinquifolii, aut cannabis, per ambitum incisus quinquepartito, nigris & ipsis, plumosisque.

QUINQUEPEDUM usucapio, QUINQUEPRIMI, V. QUINQUE.

QUINQUERĒMIS, is. f. [*πεντήρης*] Navis quinque remorum ordines habens. Liv. 41. 9. De equites & decem quinqueres naves, si deducere ex navalibus vellet. Cic. 6. Verr. 103. Certos homines in quinqueremi misisse, qui eos dentes reportarent.

Quidam Quinquirem scribunt. H. St.

QUINQUERTĪUM, i. n. [*πενταθλον*] Exercitationis genus, quod quinque artibus his constabat, jactu disci, cursu, saltu, jaculatione, lustratione. Festus. Budæus in l. Athleas. D. de his qui notantur infania. V. Aristot. 1. Rhet. 5. ad fin. & ex eo Hier. Mercur. de A. G. 1. 14. Vandale Diff. 8. De Gymnasticis &c. cap. 4.

QUINQUESSIS, is. m. Numus apud Romanos. Antonius Augustinus ad Festum; Quinquessis, inquit, quinarius, sive victoriatus dicitur esse, quod initio quinque alibus æstimaretur, postea octo valet, ejusque nota erat Victoria. Plinius. [Planiffime hic quidem lib. 33. cap. 3. de Quinario seu Victoriato. Quinquessis vero mentionem nusquam apud antiquos invenio.]

QUINQUEVIR, viri. [*εἰς τὴν πέντε*] dicitur ut Triumvir. Cic. 4. Acad. 136. Nescio an ne Quinquvirum quidem quenquam, nisi sapientem. Idem 2. de Lege Agrar. 17. Toties legibus Agrariis curatores constituti sunt Triumviri, Quinqueviri, Decemviri. Hor. 2. Serm. 5. 59.

Scriba ex Quinqueviro corvum deludet hianem.

QUINQUEVIRĀTUS, ūs. m. [*ἐξ ἑπέντε πέντε, πενταδικαρία*] Officium (vel magistratus) Quinquevirorum. Cic. 9. Att. 2. Repudiari se totum magis etiam, quam olim in Quinqueviratu. putabit. Verus codex legit, xx viratu. Idem de Provinc. Conf. 41. Me ille ut Quinqueviratum acciperem, rogavit. Hic quoque F. Urfin. & Manut. legunt xxviratum.

QUINDECĪM, [*δέκα πέντε*] Numerale nomen indeclinabile. Plaut. Pseud. 1. 3. 112. Et jam quindecim habeo minas.

QUINDECĪMĪR, viri. m. [*εἰς τὴν πενταδικαρία, πενταδικαριδερχθῶ*] Nomen magistratus apud Romanos. Plin. lib. 7. cap. 43. Q. Metellus in ea oratione, quam habuit supremis laudibus patris sui L. Metelli, Pontificis, bis Consulis, Dictatoris, Magistri equitum, Quindecimviri agris dandis, &c. [Non Magistratus hic, sed Officii a S. P. Q. R. extra ordinem demandati nomen est.]

Quindecimviri sacris faciendis, erant apud Romanos Pontifices quindecim, qui tam divinis mysteriis & sacris solennibus, quam respublicis dandis præesse in Algido, in templo Dianæ, jussi sunt per populum. Alexand. lib. 3. cap. 16. [Primum deo ab iplo Tarquinio rege habitus, tos fuisse docet Dionys. 4. 62. Decem dande populus esse jussu, partim patricios, partim plebejos, anno U. C. 387. V. Lib. lib. 8. cap. 37. extr. & 42. pr.]

Quindecimviri Sibyllini, a Sulla Dictatore fuerunt instituti, quum ante Sullae Dictaturam decem duntaxat fuissent, ad quos tum custodia & inspectio librorum, seu carminum Sibyllinorum, quae fata urbis continere putabant, tum Iudorum Saecularium procuratio pertinebat, ut docet Corn. Tacit. lib. 11. Ann. 11. his verbis, Nam is (Domitianus) quoque edidit ludos saeculares; iisque intentius assui, sacerdotio Quindecimvirali praeditus, ac tum Praetor. Quod non iactantia refero, sed quia collegii Quindecimvirum antiquitus ea cura mandabatur, & magistratus potissimum exsequiebantur officia caeremoniarum. Haec Tac. Eodem respexit in Carmine Saeculari Horatius, ubi ait, v. 70.

Quaeque Aventinum tenet, Algidumque
Quindecim Diana preces virorum
Curet, & votis puerorum amicas.

Applicet aures.

Habuisse eos & Magistrum collegii, & Sacro quoque illo, quo vivi homines a Romanis defodiebantur, carmen praere consuevit docet Plin. lib. 28 cap. 2. Cujus sacri, inquit, precationem, qua solet praere Quindecimvirum collegii Magister, si quis legat, protecto vim carminum fateatur. [Malim Quam solet. Sic enim passim vet. loquuntur. V. PRÆBO.]

QUINDECIES, Adv. [δωδεκαπεντάκις] Quindecim vicibus. Martial. lib. 7. 9. Dicere quindecies poteram, quid pertinet ad te?

Quindecies, subaudito, centena millia. Cic. 4. Verr. 61. At illa h-s d. millia haereditaria, accessit ipsius antiqua h-s quindecies pecunia.

QUINDECIMI, a, a. [ἀνά πεντεκαίδεκα] Adj. Idem significat quod Quindecim distributive. Liv. 35. 40. Quindena jugera agri data in singulos pedes sunt, &c. Quindam legunt, Quina dena.

QUINDECIMI, Quina dena, Quina dena. Idem I. Qui quadraginta. & qui ducenta. Ad legem Falcid. in Pandectis.

QUINDECIMUS, a, um. Adj. [πεντεκαίδεκατος] Plin. lib. 9. cap. 51.

QUINDECAGONUM, [πεντεκαίδεκαγωνιον] Figura est aequaliter & aequaliter, composita ex xv angulis, & lateribus aequalibus. Euclid. 4. Element. Probl. 16. Propos. 16. In dato circulo, quindecagonum & aequaliter & aequaliter describere. [Sic vetus Euclidis interpret. Al. Quindecagonum. Sed aut Graecum vocabulum retinendum fuit, aut Quindecangulum Latine dicendum.]

QUINQUAGINTA, indecl. [πεντηκόντα] Virg. 1. Aen. 707.

Quinquaginta intus famulae, &c.

QUINQUAGIES, Adv. [πεντηκοντάκις] Columel. lib. 5. cap. 2. Has duas summas in se multiplicato, quinquagies centeni sunt quinque millia. Plin. lib. 7. cap. 25. Idem signis collatis quinquagies dimicavit.

Quinquagies bis centena, quindecim, &c. Plin. lib. 2. cap. 108.

Quinquagies centena millia. Plin. lib. 2. cap. 108. Quod & per ellipsin Quinquagies tantum dicitur.

QUINQUAGESIES, Adv. Subaudito Centena millia. Plaut. Men. 5. 9. 99. Vivere tota auctione capiet quinquagesies. Alii legendum putant Quinquagesies.

QUINQUAGESIMUS, a, um. Adj. [ἀνά πενήκοντα] Idem in distributione, quod Quinquaginta. Plin. 8. 36. Vivunt quinquagenis annis, quidam & centenis. Idem 15. 24. Juba auctor est quinquagenum cubitorum altitudine in Arabia esse eas. Cic. 5. Verr. 69. In singulos h-s quinquagenis millibus damnari mavultis? Quod & per ellipsin Quinquagena dicebant.

QUINQUAGNARIUS, a, um. Adj. [πεντηκονταριος] Quod quinquagena continet. Cato R. R. cap. 13. Urnam quinquagenariam unam, sextarium olearium unum. Sic cap. 10.

Quinquagenariae cohortes, Quae quinquaginta militibus constabant. Curtius lib. 5. 2. 3. Sed rectius Quingenariae scribitur.

Quinquagenarius grex, h. e. Quinquaginta capitum. Varr. 2. de R. R. cap. 10.

QUINQUAGESIMUS, a, um. aliud Adj. [πεντηκός] Ordinis, ut, Quinquagesimus unus. Plin. lib. 7. cap. 9. Quinquagesimo uno raptus anno.

Quinquagesima liba, Quinquagies oblata Natalitio sacro. Martial. lib. 10. 24.

Natales mihi Martiae Calendae,
Lux formosior omnibus Calendis,
Qua mittunt mihi munus & puellae:
Quinquagesima liba, septimamque
Vestris addimus hanc focis acerram.

Quinquagesimas exigere, ea forma qua & Decumas exigere dicitur. Cic. 5. Verr. 116. Subauditur Partes.

QUINGENTI, a, a. [πεντακισσοι] ut, Quingenti milites: h. e. Quinquies centum. Cic. 16. Att. 8. Nec mirum, quingentos denarios dat. Eodem, lib. 4. 2. Tusculanam villam quingentis millibus, Formianum h-s ducentis quinquaginta millibus. Virg. 10. Aen. 204.

Hinc que quingentos in se Mezentius armat.

Quingentis empto drachmis. Hor. 2. Serm. 7. 43.

QUINGENTIES, Adv. [πεντακοσάκις] Cic. 4. Verr. 27. Ob eam rem h-s quingenties Veneri Erycinae de Sthenii bonis exacturum.

QUINGENTI, a, a. [ἀνά πεντακισσοι] Idem in distributione, quod Quingenti. Columel. lib. 5. cap. 2. Horum pars dimidia duo millia quingenti. Quingena, subaudito Millia, in pecuniaria ratione Romanorum. Cic. 4. Att. 2. Apud eum h-s quingena depofuerunt, ut qui a Catone damnatus esset, id perderet.

Quingeni, pro Singulis quingenti. Suet. in Caes. cap. 38. Populo praeter frumenti denos modios, ac totidem olei libras, trecenos quoque nummos quos pulchritudo olim erat, viritum divisit: & hoc amplius, centenos pro mora. Annua etiam habitationem Romae usque ad bina millia nummum, in Italia non ultra quingentos festertius remisit.

Sunt qui Quingenteni usurpant, sed nulla auctoritate freti. Ethsi sane alterum illud ex hoc per Syncopen natum videtur.

QUINGENARIUS, a, um. Adj. [πεντακοσιακός] Plin. lib. 33. cap. 11. Dispensator Hispaniae Citerioris quingenariam lancem habuit, cui fabricanda officina prius exaedificata fuerat. i. e. Pondo quingentiarum librarum.

QUINGENTESIMUS, a, um. Adj. [πεντακοσιοστός] Plin. lib. 15. cap. 1. Anno urbis quingentesimo quinto.

QUINTANUS, V. QUINTUS, post QUINTUS.

QUINTI, [Κεῖνοι] Populi sunt in Armenia ad Medorum montes. Stra-

bo lib. 11. Has autem montium radices, ad summum usque a mari incipiendo, Albanorum & Armeniorum nonnulli quadam ex parte habitant, partem vero maximam Gelae, Docufinii, & Amardi & Quintii, (al. Quitii, Κεῖνοι) & Anariacae.

QUINTILIANI dicti sunt juvenes, qui per ludum & lasciviam currentes Lupercalia celebrabant. Alexander Alexandrinus lib. 4. cap. 12. Sunt qui putent Romulum & Remum, quum Fauno sacra facerent clamore pastorum excitos, quorum oves abactae erant, in latrones praeda onustos incurrisse nudos, praedamque detraxisse: qua postquam potiti sunt, sacra instituisse, ut nudi juvenes, incincti pellibus, per ludum & lasciviam currerent: ex quibus alii Faviani, nonnulli Quintiliani dicti. V. Fest. in Fabiani, & in ipsa voce.

QUINTILIANUS, i. m. [Κοϊνπιλιανός] Cognomen adoptivum, a Quintiliis tractum. M. Fabius Quintilianus, Rhetor, ortus in Hispania, in civitate Calaguritana, ut Eusebio placet. Ipse Quintilianus Hispanos provinciales suos vocat. Eum dicunt Romam cum Galba Imp. venisse, brevique tempore postea in familiaritatem Domitiani principis receptum sororis ejus nepotes erudiisse. Id quod ipse testatur in proemio lib. 4. Ludum Romae aperuit, primusque e fisco salarium tulit. Laurentius Valla, eum in praecipuis Ciceroni praeferebat, stiloque ejus & doctrinae magnopere adhaerebat. Meminit ejus Martial. lib. 2. 90.

Quintiliane, vagae moderator summe juventae,

Gloria Romanae, Quintiliane, togae. Plinius quoque ejus discipulus 2. Epist. 14. ad Maximum, Ita certe ex Quintiliano praecipit meo audisse memini. Sic lib. 6. Epist. 6. ad Fundanum. Idem 6. Epist. 3. extr. testatur se l. millia nummum donasse nupturae ejus filiae, QUINTILIS, V. QUINTUS.

QUINTILIUS, i. m. Nomen gentile Ro.

Cn. Quintilius, Dictator Romae veneticis matronis puniendis creatus est.

Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 6. Post quem quum Romae de veneticis quaererent, & aliquot matronae damnatae forent, eaque res prodigii haberetur loco: ut mentes alienatae sui compotes fierent, simili memoria ex annalibus repetita, clavi figendi causa Dictator creatus Cneus Quintilius fuit, qui fixo item clavo, quum eo piaculo civium mentes sui compotes fecisset, discordesque animos conciliaisset, Dictatura se abdicavit. Ex Livii 8. 18. Scribitur & QUINTILIUS per Cn.

Quintilius Varus poeta nobilis, ut scribit Eusebius ad Ol. 189. Cremonensis fuit, Virgilii olim & Horatii familiaris, qui obiit ante Virgilii obitum annis sex. Hujus meminit Horatius, cum alibi, tum 1. Carm. 24. ubi ipsius mortem deplorat. Idem esse creditur, qui in Germania cum tribus legionibus totidemque alis & sex cohortibus caesus est. Quam cladem Variam graphicè descripsit Vellejus lib. 2. cap. 117. & 118. V. Gyrard. de Poet. Hist. Dial. 4. & infra s. l. VARUS.

QUINTIPOR, V. QUINTUS, Praenomen.

QUINTUS, [Κίντος] Praenomen antiquis magno in usu. Fuit autem

Quintus a principio is dictus, Qui loco natus esset quinto: ut Sextus, qui sexto: Decimus, qui decimo. Quod & in feminis est servatum, ut Claudia Quinta. Postea tamen Quintus coepit esse praenomen ejus etiam quandoque, qui secundo, vel tertio, atque etiam primo loco natus esset, ut in Metellis, Catulis, & aliis licet reperire. Scribitur & Quintus.

QUINTIPOR, servile nomen frequentius apud antiquos erat, a praenomine domini ductum, ut Marcipor, Caipor. Quamvis sint, qui a numero natorum ex ancilla quinto loco dictum putent. Festus. A Cajo scilicet Marco, Quinto. Por autem, pro Puer. V. Dacer. ad loc.

QUINTIUS, vel QUINTIUS, nom. gentis Ro. V. QUINTIA gens.

QUINUS, V. QUINTUS.

QUIPPE, Adverbium, quo rationem ejus, quod praecessit, reddimus. Terent. Heaut. 2. 4. 9.

Nam expedit bonas esse vobis: nos, quibuscumque est res, non sinunt:

Quipe forma impulsu nostra nos amatores colunt. Cic. 1. de Finib. 21. Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriaque perfecto.

Dixisti quippe, jam fixum & statutum est. Cic. pro Muren. 62.

Movet me quippe lumen curiae. Cic. pro Milon. 34.

Quipe, pro Certe. Cic. pro Caecin. 55. Recte igitur diceret te restituisse?

quippe. quid enim facilius est quam probari iis, qui Latine sciunt? &c.

[Puto tollendum punctum post Quipe. q. d. Quid enim quippe &c.]

Quipe quum. Cic. 2. Off. 34. Harum igitur duarum ad fidem faciendam

justitia plus pollet: quippe quum ea sine prudentia satis habeat

auctoritatis.

Quipe etenim. Lucret. lib. 2. 791.

Quipe etenim multo proclivius exorientur

Candida de pullo, &c. conf. paulo ante Quipe enim.

Quipe etiam festis quaedam exercere diebus. Virg. 1. Georg. 268.

Quipe qui, Ut qui, nempe qui, vel nempe quum. Columel. lib. 11. 3. 55.

de cappari, Quipe quae res etiam in desertis agris, citra rustici operam,

convalescit. Plaut. Amph. 2. 2. 113.

An etiam id tu scis? AL. quippe quae ex te audivi, ut urbem

maximam

Expugnavisses, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 52. Convivia cum

patre inibat, quippe qui ne in oppidum quidem nili perraro veniret.

Quipe quia. Ter. Heaut. 3. 2. 17.

Ego vero laudo. s. recte sane. c. quippe quia

Magnarum saepe id remedium agritudinum est.

Quipe quod. Cic. 1. Fam. 9. Ubi de mea sententia quaestus est Caesar:

quippe quod etiam Ravennae Crassum ante vidisset. Legitur in emen-

datis libris, Quipe qui.

Quipe quoniam. Plin. 26. 10. Insanabilis non est credendus: quippe

quoniam & sponte desinit, in pluribus cura. De podagra morbo.

Quipe ubi. Virg. 1. Georg. 507.

Quipe ubi fas versum atque nefas, tot bella per orbem,

Tam multae fecerunt facies. Lucret. 3. 431.

Quipe ubi imaginibus fumi nebulaeque moventur. Graecanicum

est: est enim quod Graeci scriptores, ἴσχυς dicere solent, quod valet,

praesertim quum. Ait enim principia animae tenuiora esse fumo & nebula,

praesertim quum fumi & nebulae imaginibus soleant moveri. Turneb.

Quipe in principio clausulae. Cic. pro Muren. 74. Quipe, inquit, tu

mihi summum imperium, summam auctoritatem, tu gubernacula Reip.

petas fovendis hominum sensibus, & deliniendis animis, & adhibendis

voluptatibus.

Quippe, indignantis, cum amaro quodam joco. ut Virg. 1. Æn. 43.

Quippe vector fatis.

QUIPPINI, [πικρῶ] Cur non, antique. Plaut. Men. 5. 5. 45.

Ad me face ut efferatur. s. itan' cenfes? MED. quippini? Al.

Quippe ni, rectius.

QUIRIANUS, a, um. Adj. ex Quiriis Italiae populis confectum ac Catoni attributum a Plin. lib. 15. cap. 14. Cato adjicit Quiriana poma, & quæ tradit in doliis condi, Scantiana. Ubi V. Hard. not. & mox QUIRIANUS.

QUIRINA Tribus, V. TRIBUS.

QUIRINUS, i. m. [Κυρινός] inquit Servius, Romulus dictus est, vel quod hasta utebatur, quæ Sabinorum lingua Curis dicitur: hasta enim, id est curis, telum longum est, unde & Securis, quali femicuris. Vel quod Græce κείρατος Rex dicitur: constat autem Græcos fuisse Romanos. Vel propter generis nobilitatem. Mars enim quum lævit, Gradivus dicitur: quum tranquillus, Quirinus. Denique in Urbe duo ejus templa sunt: unum Quirini intra urbem, quali custodis & tranquillii: aliud in Appia via, extra urbem, prope portam, quali bellatoris, vel Gradivi. Hæc Servius enarrans illud Virg. 1. Æn. 296.

Cana fides, & Vesta, Remo cum fratre Quirinus

Jura dabunt, &c. V. Ovid. 2. Fast. 475. [Gloss. Lat. Gr. Qui-

rinus, Ἐυαλίος, & Gr. Lat. Ἐυαλίος, Quirinus.

Genitor urbis Quirinus. Ovid. 15. Met. 862.

Victor. Virg. 3. Georg. 27.

Armifer. Sil. lib. 16. 76.

Iliacus. Sil. lib. 13. 266.

Magnus. Ovid. 4. Fast. 808.

Martigena Quirinus. Ovid. 1. Fast. 199.

Trabbeatus. Ovid. 14. Met. 828.

Collis Quirini, Quirinalis. Ovid. 14. Fast. 375.

QUIRINALIS, e. Adj. [Κυρινάλια] Quirinalis collis dictus est Romæ, quod in eo Quirini templum erat: sive quod in eum commigraverint Sabini a Curibus venientes. V. Fest. & Varr. de L. L. 4. 8.

Quirinalis porta etiam Romæ dicta, sive quod eâ in collem Quirinalem iretur: sive quod proxime eam esset Quirini sacellum. Fest.

Jugum Quirinale. Ovid. 6. Fast. 218.

Litus Quirinalis, Qualem Quirinus habuit. Virg. 7. Æn. 187.

Trabea Quirinalis. V. TRABEA. conf. FLAMEN.

QUIRINALIA, um. n. pl. [Κυρινάλια] Dies quo Quirino fiebant sacra mense Februario. Idem Stultorum feriæ appellatur (ante, quam in eum commigrarent fere Sabini a Curibus venientes post fœdus inter Romulum & Tatium) quod quidem suorum fornacium sacrorum cognominant, eo potissimum rem divinam faciunt. Festus. ubi V. Scalig. Ovid. 2. Fast. 513.

Lux quoque cur eadem stultorum Festa vocetur,

Accipe; parva quidem caula, sed apta subest. &c. Cic. 2. Q.

frat. 13. Comitiales diebus, qui Quirinalia sequuntur, Appius, &c. Ibid. epist. 3. Clodius in Quirinalia produxit diem.

QUIRINIANUS, a, um. Adj. Cato de R. R. cap. 7. Poma Quiriniana. Sic Mff. legitur & Quiriana. V. QUIRIANUS.

QUIRITES, ium. m. pl. Cives Romani dicuntur a Quirino, id est Romulo, urbis Romæ conditore: vel a Curibus, Sabinorum urbe. Auctor Servius enarrans illud Virg. 7. Æn. 710.

— postquam in partem data Roma Sabinis,

Una ingens Amiterna cohors, priscique Quirites. V. de hujus nominis ratione Liv. 1. 13. & 2. 56. Varr. de L. L. 4. 8. & Fest. Cic. pro Cæcin. 96. Qui enim potest jure Quiritium liber esseis, qui in numero Quiritium non est. De Genit. V. mox.

Bellicosi. Hor. 3. Carm. 3. 57.

Mobiles. Hor. 1. Carm. 1. 7.

Quirites interdum ignominie causa Imperator vocabat milites, nimirum quum ob grave aliquod delictum integram legionem exauctoraret: ut est apud Lampridium in Alexandro cap. 54. qui de exauctorata una legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus post illa fremerent, exclamavit, Quirites discedite, atque arma deponite. Mirando exemplo, depositis armis, depositis etiam sagulis militaribus, non ad castra, sed ad diversoria varia discesserunt. Cui simile illud est Cæsaris apud Lucan. lib. 5. 357.

Jam certe mihi bella geram: discedite castris:

Tradite nostra viris ignavi signa Quirites. Quirites enim eos appellans, significabat non esse milites, sed cives tantum Romanos, & paganos jam esse. [V. Suet. Jul. cap. 70. Gloss. Lat. Gr. Quirites, Πολιται Ρωμαίοι, & Gr. Lat. Ἄγχι Ρωμαίοι, Quiritis, & Vocativo Ἄνδρες Ρωμαίοι, Quirites.

Et quamquam hoc nomen Quirites, quidam tantum pluraliter declinari velint, apud poetas tamen reperimus Quiritem, a Quiris Quiritis, vel Quirites Quiritis, vel hic & hæc Quiritis. In Genitivo plurali Quiritium, & Quiritum per syncopen. Pers. 5. Sat. 75.

— heu steriles veri, quibus una Quiritem

Vertigo facit. Ovid. 1. Amor. 7. 29. Minimum de plebe Quiritem. Quiritium fossæ dicuntur, quibus Ancus Marcius circumdedit urbem, quam secundum ostium Tiberis posuit. ex quo etiam Ostiam. Et, quia populi opera eas fossas fecerat, appellavit Quiritium. Festus.

Quiritium jus, erat jus Quiritibus, non etiam peregrinis, inter solos Quirites commune, velut Mancipatio, Usucapio, Cessio in jure, Iusta hæreditas, Emptio ex præda sub corona, Emptio in bonis, sectione vice alioquin. Varr. lib. 2. de R. R. cap. 1. & Ulpian. in fragment.

QUIRITIA, Juno mensalis dicta est apud Romanos. De ea sic Alexander lib. Gen. dierum 1. cap. 17. Rursusque singulas Curias (Romanus populus in tres tribus Titientem, Ramensem, & Lucerem distributus, quinque & triginta postea superavit) in decurias, præfectos illarum Decuriones dixisse, ut in sua quisque Curia sacra facerent, suamque aram haberent: ubi Juno Mensalis, quæ Quiritia dicta est, colebatur: feriasque observarent, ac ex raptarum nominibus, decuriis nomina fuisse multi asseverant.

QUIRITO, [Κυριτικός, διακυστήριος] ære. & frequentius

QUIRITOR, ari. Clamare, Romanorum civium, seu Quiritium auxilium invocare. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Quiritare dicitur is, qui Quiritium hœdem clamans implorat. Et paulo post, Ut Quiritare urbanorum, sic Jubilare rusticorum. Nonius 1. 78. Quiritare, est Clamare: tractum ab iis qui Quirites invocant. Lucil. lib. 12. Satyr.

Concurfans veluti ancarius, clareque quiritans. Budæus, Quiri-

tari, deos hominesque implorare. Liv. 39. 8. extr. Occulebat vim. quod præ ululatus, tympanorumque & cymbalorum strepitu, nulla vox quiritantium, inter supra & cædes, exaudiri poterat. conf. cap. 10. extr. Cic. 10. Fam. 32. Quum quidem pransus, nudis pedibus, tunica soluta, manibus ad tergum rejectis inambularet, & illi misero quiritanti, Cives Romanus natus sum: responderet, Abi nunc. fidem populi implora.

Quiritare, Exclamare. Quintil. lib. 3. cap. 8. Rogatus sententiam, si modo est sanus, non quiriter, sed quam maxime potest, civili & humano ingressu mereri assensum deliberantis velit.

Quiritare, Conqueri. Plin. lib. 9. cap. 17. Quæ reputatio aufert transversum animum ad contemplationem eorum, qui in conquestione luxu coquos emi singulos pluris, quam equos quiritabant. [Eo verifamilis est, hoc verbum non frequentativum a Queror esse, Sed à Quiritium fide implorata deduci, quod & primam brevem habet, & penultimam longam. Gloss. Lat. Gr. Quiritans, Ἐπιβοήθητος.]

QUIRITATIO, ònis. f. Liv. 33. 28. Fuga comitum & quiritatio facta, & tumultus tota urbe discurrentium factus cum luminibus.

QUIRITATUS, ùs. m. Clamor urbanorum, Jubilatus rusticorum, ut ostendit Valla ex auctoritate Varronis de L. L. 5. 7.

Quiritatus infantium. Plin. 6. Epist. 20. Audires ululatus feminarum, infantium quiritatus, clamores virorum.

Eodem habitu & quiritatu. Valer. lib. 6. cap. 2. historia 8. H. St. Adde verba, quæ sequuntur, Sævitiæ tuam execrantem.

QUIRITARIUS, i. m. Cui jure Quiritium dominium competit. Vox apud Jctos occurrens.

QUIRITO, ære. Vocem edere veris. Auctor Philomelæ, v. 55.

Quiritat verres, pardus radit, oncat affellus.

QUIS, QUISNAM, QUISPIAM, QUISPUTAS, QUISQUAM, QUISQUE, V. QUI, quæ, quod.

QUISQUILIA, ãrum. pl. tantum, [Κυριόφυλλον] dici putantur quicquid ex arboribus minutis furculorum, foliorumve cadit, velut quicquid cadit, inquit Festus. Ob id Cæcilius Quisquilias volantes dicit.

Quisquilia, σκύβαλα Gloss. Lat. Gr. [legendum Quisquiliæ. in Gr. Lat. σκύβαλον Stercus, recrementum.]

Quisquilias, Homines nihili vocat Cic. 1. Att. 13. Idem pro Sext. 94. Omitto jam Numerium, Serranum, Ælium, quisquilias seditionis Clodianæ.

QUISQUILIUM, i. n. [κύκλιον δένδρον] vocant exiguum fruticem ilicis, producentem coccum: quod granum est ad tingendis vestes gratissimum. Plin. 16. 8. Omnes tamen has ejus dotes ilex solo provocat cocco. Granum hoc, primoque ceu scapus fruticis parvæ aquifoliæ ilicis: Quisquilium vocant, pensionem alteram tributi pauperibus Hispaniæ donat. Vetus codex legit Cusculium, quem Hard. sequitur.

Hinc natum esse putatur, ut Veltis coccina, litteris per imperitiam interceptis, squallata (vel scarlata) vulgo hodie dicatur, pro Quisquiliata vel cusculiata.

QUISQUIS, QUIVIS, V. QUI, quæ, quod.

Q U O

QUO, QUOAD, QUOCIRCA, QUOCUM, V. QUI, quæ, quod.

QUOCUNQUE, V. QUICUNQUE, in QUI, quæ, quod.

QUOD, Pronom. & Conjunct. QUODAMMODO, QUODCUNQUE, QUODPIAM, QUOI, QUOJUS, QUOMINUS, QUOMODO, QUOMODOCUNQUE, QUOMODONAM, QUONAM, V. QUI, quæ, quod, & ibid. QUICUNQUE, QUIDAM.

QUONDAM, [πάλαι, πότε] Adverbium temporis, Præteritum tempus aliquando notat, pro Olim vel Aliquando. Cic. 1. Catil. 3. Fuit ista quondam in hac Repub. virtus. Idem 2. Fam. 15. Nosti enim, non modo stomachi mei, cujus tu similem quondam habebas, &c. Liv. 1. 47. Omnia onera, quæ communia quondam fuerint, inclinasse in primores civitatis. Cic. 1. de Orat. 135. Consuetudo mea, quæ quondam solitus sum uti.

Aliquando Futurum. Virg. apud Priscian.

— quondam tua dicere facta Tempus erit.

Præfens nonnunquam. Virg. 2. Æn. 367.

Quondam etiam victis redit in præcordia virtus.

Quondam, Semper. Virg. 3. Georg. 99.

Ut quondam in stipulis magnus sine viribus ignis. Servius in 2. Æneidos 678. [Tantum in comparatione poetica.]

QUONIAM, [ὅτι, ἐπεὶ, ἰκάνη] Conjunctio causalis. Ter. And. 1. 5. 15. Aliquid monstri alunt: ea quoniam nemini obtrudi potest, Itur ad me. Idem Eun. 2. 2. 6.

Quid istuc ornati est, inquam? quoniam miser quod habui perdidit.

Quamobrem, quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, utar ea clausula, &c. Cic. 2. Fam. 3. Sic 3. Philip. 29. Quapropter, quoniam res in discrimen adducta est, utrum ille penas Reip. luat &c.

Quoniam, aliquando significat Postquam, auctoribus Felle & Donato. Plaut. Alin. 3. 3. 121.

Quid nunc, quoniam ambo, ut est libitum, nos ambo delulstis, Datistne argentum? Ter. And. 2. 1. 6.

Quæso edepol, Charine, quoniam id fieri, quod vis, non potest, velis id,

Quod possis.

Quoniam & Idcirco, veluti relativa sunt. Propert. lib. 2. 24. 13.

An, quoniam agrestem detraxit ab ore figuram

Juppiter. idcirco facta superba, dea, es?

Quoniam quidem suscepi, non deest. pro Quandoquidem. Cic. pro Sext. Rosc. 30. Idem 2. Att. 1. Quoniam quidem ea, quæ nos scribimus, &c. te etiam delectant.

Quoniam quidem, secundo loco. Columel. lib. 5. cap. 5. Nos autem præcipimus easdem virgas, quum a matre fuerint præcise, sicubi demortuis vitibus ordines vacent, aut si novellam quis vineam instituerit velit, pro vivradice ponere: quoniam quidem partes fermentorum, quæ fuerant obrute, satis multas habent radices, quæ depositæ scrobibus confestim comprehendant.

Quoniam quidem, &c. idem Roscius, &c. Cic. 1. de Orat. 254.

Quoniam, pro Quod, vel quia. Plin. lib. 21. cap. 1. Quo certe vocabulo satis consilii dedere prisci, quoniam & in materiis æriis fumus erodit.

QUOPIAM, V. QUISPIAM, QUOQUAM, V. QUISQUAM, in QUI, quæ, quod.

QUOQUE, [ἐν, ἐς, ἐν] Coniunctio, pro Etiam, similiter. Ter. Eun. 2. 2. 20.

Quicquid dicunt, laudo: id rursus si negent, laudo id quoque. Idem And. 4. 4. 13. Ego quoque hinc ab dextera venire me assimulabo. Cic. pro Rabir. Post. 33. Si per eum reductus insidiosè redissim, me scilicet maxime, sed proxime illum quoque fefellissim.

Quoque enim. Liv. 30. 1. P. Sempronius (ei quoque enim Proconsuli imperium in annum prorogabatur) P. Licinio succederet.

Quoque etiam. Ter. Hec. 5. 1. 35.

Nam non sunt solæ arbitrata hæ: ego quoque etiam credidi.

Quoque certe. Curtius lib. 8. cap. 10. extr. Pueri quoque certe postea, ex ea utenque genito, Alexandro fuit nomen.

Quoque, cum particula Et. Plin. lib. 8. cap. 16. Sunt vero & fortuita eorum quoque elementarum exempla. De leonibus.

Quoque in fine sententiæ, venustatem habet in oratione. Quintil. lib. 8. cap. 6. Nam sit longa & inexpedita: ut in quæstionibus eam iudices similem agmini, totidem lixas habenti, quot milites quoque. Idem lib. 9. cap. 4. Perdidisset gratiam simplicis atque inafectati coloris, perdidisset fidem quoque.

Quoque, pro Quidem veteres dixerunt. Gellius lib. 17. cap. 2. ex Q. Claudio, cuius hæc refert verba, Sese, ne id quoque, quod tum suaderet, facturum esse. Dein Gellius subdit, Ne id quoque dixit, pro Ne id quidem: infrequens nunc ita loquendo, sed in libris veterum creberrimum.

QUOVO, V. QUISQUIS. QUORSUM, QUORSUS, V. QUO in QUI, quæ, quod.

QUOT, [πέντε, ὀπίσσω] Nomen numerale. Plaut. Stich. 1. 3. 59.

Quot adeo cœnæ, quas dessevi, mortuæ!

Quot potiones multæ! quot autem prandia! Admirative dictum.

Et apud Terentium in Hec. 5. 3. 19.

Quot commodas res attuli! quot autem ademi curas!

Tot, quot. Ter. Phorm. 2. 4. 14.

Quot homines, tot sententiæ: suis cuique mos. Hæc eadem verba habet Cic. lib. 1. de Finib. 15.

Quot homines, tot causæ. Cic. 2. de Orat. 140.

Quot, quantæ, quam incredibiles calamitates. Cic. 1. Tusc. 86.

Quot sunt? s. totidem quot ego & tu fumus. Plaut. Rud. 2. 7. 6. Cic. in

Orat. 53. Quot orationum genera, &c. totidem orationes sunt.

Quot modis. Ter. Andr. 1. 5. 13.

— quot modis

Contemptus, spretus: facta, transacta omnia.

Quot annos nata? n. septendecim. Plaut. Cistel. 4. 2. 89. Idem Men. 5. 9. 56.

Quot eras annos natus, quum te pater a patria avehit?

MEN. Septuennis: nam tum dentes mihi cadebant primulum.

Quot mensibus, pro Quolibet mense, sive singulis mensibus: quemadmodum Quot annis, pro Singulis annis. Ulpian. in l. 8. Quum ii. §. 24.

Si cui non. D. De transactionibus, Si tamen ita sine Prætoris transigerit, ut in vicem eorum nummum quot annis, vel quot mensibus, acciperet, &c.

V. Vallam lib. 6. cap. 6. conf. QUOTQUOT, & QUOTBENNIS.

QUOTCUNQUE, Manil. 4. 315.

Totque dabit vires, dominos quotcunque recepit.

QUOTUS, a, um. [πέντε, ὀπίσσω, ποσὸς] Relativum ordinale, quo significatur Cujus numeri, sive in quo numero aut ordine. Ut, Sum primus in civitate, quotus es in tua?

Quotus, simpliciter interrogat, & numerum petit. Cic. 5. Verr. 220.

Quotus erit iste denarius, qui non sit deferendus? Hor. 2. Serm. 6. 44.

Hora quota est?

Quotus, sine interrogatione. [in Oratione directa. H. St.] Hor. 2.

Epist. 1. 35.

Scire velim chartis pretium quotus arroget annus. Martial.

lib. 14. 217.

Dic quotus es, quanti cupias cœnare.

Dic quotus esse velis. Horat. H. St. Immo

Tu quotus esse velis, rescribe. Hor. Ep. 1. 5. 30. i. e. Quo numero convivarum.

Quota pars, i. e. Minima pars. Ovid. 4. de Ponto, 10. 24.

Qui quota terroris pars solet esse mei? Idem 2. Amor. 12. 12.

Ex tot in Atridis pars quota laudis erat? Martial. lib. 1. 28.

Cæsaris hæc nostri pars est quota? Quasi diceret, Minima.

Quoti. Jey deffus. H. St. Sed ejus animadversionem empecta refecuit, residuis his tantum verbis, Plin. Vide in libro meo de Latinitate falso suspecta.

QUOTUSQUISQUE, Nomen numerale, per interrogationem profertur: ut. Quotusquisque est, qui teneat artem numerorum? Quasi dicat, Nullus aut rarus. Et dividi potest, Quotus quisque. Cic. 5. de Fin. 31. Quis est enim, aut quotusquisque, cui, mors quum appropinquet.

Non refugiat timido sanguen, atque exalbescat metu? Ex poeta.

At fuit fama. Quotus quisque istam potest effugere in tam maledica civitate? Cic. pro Cœl. 38.

Quora enim quæque res evenit prædicta ab istis? Idem 2. de Divin. 52.

Quotocuique lorica est? quis equum habet? Curtius lib. 9. 3. 11.

Ne quando perturbatione ordinis impediamur, quo fecius quotoquoque loco libebit, possimus. Auctor ad Heren. lib. 3. 30. Scribitur & divisæ.

QUOTUSCUNQUE, [ὅσοις ἔστω] Tibul. lib. 2. 7. ad finem,

Moverite votis pars quotæcunque deos, i. e. Minima pars.

Quantumvis parva. H. St.

QUOTUMUS, a, um. pro Quotus. Apud Plaut. Pseud. 4. 2. 7.

Quotumas edes dixerit, id ego admodum incerto scio. Al. Quotas.

Ibid. 4. 7. 77. Quotumo die.

QUOTIENS, [πέντε, ὀπίσσω] Relativum divisivum, significat Usque ad quem numerum. Ad bini, terni, quaterni, quini, seni, &c. refertur. Sic docet Priscianus. Cic. 12. Att. 32. Is, opinor, ita partes fecit in ripa Nescio quotenorum iugerum, ut certa pretia constitueret, quæ mihi nota non sunt. Alii tamen dicunt nihil aliud significare quam Quot. [Forte tamen Tullius Nescio quot denorum scripsit, intelligens nimirum incertum supra Dena, ad Vicena, numerum, vel potius Nescio quot centenorum. Dispiciant acutiores.

QUOTUPLEX, icis, Adj. &

QUOTUPLEX, a, um. Adj. [ποσπλάσιον] Ad mensuram vel ad pondus refertur. ut, Meus ager reddit decuplum, quotuplum non reddit tuus?

QUOTIENS, [ὅσῳκι, ὀπίσσω, ποσῳκις] Adverbium numerale, h. e. Quot vicibus. Ter. Hec. 1. 1. 3.

Vel hic Pamphilus jurabat quoties Bachidi? Cic. 4. Verr. 145.

Verum quoties, & quot nominibus a Syracusanis statuas auferes?

Quoties mihi certorum hominum potestas erit? Cic. 1. Fam. 7.

Apud veteres, Quotiens per N scriptum fuisse testatur Pierius his verbis,

In omnibus codicibus antiquis quos evolverim, Quotiens per N scriptum observavi. Quibus astipulatur Caper Grammaticus, ubi dicit,

Sine N scribenda sunt Millies, Centies, Decies. Totiens & Quotiens quum scribuntur, per N scribenda sunt. In cujus sententiam Victorinus etiam descendit, dum ait, Adverbia vero cum N scribenda sunt, Totiens, Quotiens. [Gloss. Lat. Gr. Quotiens, ποσῳκις, & Gr. Lat. similiter.

Ut & Totiens ὅσῳκις. Usus tamen Quoties voluit, & obtinuit hodie.

Quoties jam. Cic. 1. in Catil. 16. Quoties jam tibi extorta est sica ista de manibus? Quoties vero excidit casu aliquo & elapsa est?

QUOTIESCUNQUE, [ὅσοις ἔστω] Cic. pro Cluent. 51. Quotiescunque dico, toties mihi videor in iudicium venire. Idem 3. Tusc. extr. Cetera, quotiescunque voletis, & hoc loco & aliis parata vobis erunt.

QUOTQUOT, [ὅσοις ἔστω] compositum a Quot. Catul. de Acme, 43. 2.

Adeste, hendecasyllabi, quot estis,

Omnes, undique, quotquot estis, omnes.

Quotquot eunt dies, Singulis diebus. Hor. 2. Carm. 14. 5. V. QUOTIDIE.

Si duæ leges, si plures, aut quotquot erunt. Cic. 2. de Invent. 145.

Quotquot annis, pro Quotannis. Varro de L. L. lib. 4. cap. 4. Quod in agris quotquot annis rursus faciendæ eadem, ut rursus capias fructus, appellata iura, &c. Idem paulo ante. Ager restibilis, qui restituitur, ac referitur quotquot annis. i. e. Singulis annis. V. QUOTANNIS.

Quotquot mensibus, pro Singulis mensibus. Varro de L. L. lib. 4. cap. 3. Quæ pertinet in arcem, qua sacra quotquot mensibus feruntur in arcem, &c. V. Quot mensibus in QUOT, ad fin.

QUOTANNIS, [ὅσοις ἐνιαυτοῖς] Singulis annis. Plaut. Epid. 2. 2. 45.

Quid istæ, quæ vesti quotannis nomina inveniunt nova? Cic. 4. Verr. 131. Quod omnes Siculi ex censu quotannis tributa conferunt. Sic 2. de Fin. 101. Columel. lib. 5. cap. 9. Omnis deinde soboles, quæ ex una stirpe nata est, quotannis exstirpanda est. Scribitur & Quot annis. V. seq. dict.

QUOTENNIS, e. Adj. Quot annorum, ut Biennis. Despaut. 655. 657. H. St. Hoc interrogative tantum ponitur, modo usquam occurrit ita scriptum. Quotannis videtur per Aphæresin ex Quot quot annis factum. Nam antiquiores sic usurpabant. V. QUOT, & QUOTQUOT.

QUOTIDIE, pr. & sec. com. Adv. [ὁσμεραι] Singulis diebus. Ter. Heaut. 3. 1. 14.

Nam mihi quidem quotidie augetur magis

De filio ægritudo. Cic. 3. Verr. 129. Quo maximarum rerum frequentissimæ quotidie advocaciones fiunt. Quintil. lib. 1. cap. 7. pr. de Orthographia, Frigidiora his alia: ut Quicquid C quartam haberet, ne interrogare bis videremur. Et Quotidie, non Cotidie: ucfit, quot diebus.

Verum hæc jam inter ipsas ineptias evanuerunt. [V. Cort. ad Sall. Catil. cap. 14. extr. Videtur dici, pro Quoto quoto die.

Quotquot eunt dies. Horatius, quasi alludens ad derivationem, seu potius compositionem. H. St. exstat Carm. 2. 14. 5.

Quotidie, vel potius in singulis dies, breviores ad te litteras mitto. Cic. 5. Att. 7. [Quasi minus recte dixerit Quotidie.

QUOTIDIANUS, vel QUOTTIDIANUS, a, um. Adj. [ὁσμεραινος] Quod quotidie fit. Cic. 2. de Divin. 62. Quia sunt hæc quotidiana, angues non item.

Quotidianum, magis quam Usitatum. Cic. ad Brut. 16. Audire aliquid de te, non solum usitatum, sed etiam quotidianum est.

Cœnam quotidianam alicui apponere. Plin. lib. 9. cap. 35. Ordinariam vulgo dicimus.

Culpa. Catull. ad Mallium 66. 139. prima producta, per Diplasium.

Conjugis hic culpa flagravat quotidiana. [Nisi per se communis est.

Cura. Terent. Phorm. 1. 3. 8. Epistolæ quotidianæ odiosæ. Cic. 8. Att. 22.

Febris. Ter. Hec. 3. 2. 22. Formæ quotidianæ, i. e. Vulgares & usitatæ. Ter. Eun. 2. 3. 5.

O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres: Tædet harum quotidianarum formarum. Ubi Donatus, Quotidianarum, hoc est Levium & usitatarum. Est quippe contrarium, Nova figura oris.

Opera quotidiana & pervagata. Cic. 3. de Orat. 186.

Querimonia. Cic. 1. Verr. 9. Res. Plin. lib. 8. cap. 5.

Sermo quotidianus, Qui quotidie habetur. Cic. 1. Fam. 1. Idem 3. Verr. 199. Nam quid ego de quotidiano sermone, querimoniaque Pop. Rom. loquar. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Sermo quotidianus & familiaris. Cic. pro Cæcin. 52. Sermo hercle & familiaris & quotidianus non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur.

Sumptus quotidiani. Ter. Heaut. 4. 5. 7.

Verba quotidiana. Cic. 9. Fam. 21. Epistolas quotidianis verbis texere solemus. i. e. Quibus in quotidiano sermone utimur.

Vitæ quotidianæ expressa imago. Cic. pro Rusc. Amer. 77. Hæc conficta arbitror a poetis esse, ut effictos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.

Vita quotidiana, assidua, & urbana. Cic. in Pison. 64.

QUOTIDIANO, Adv. pro Quotidie. Plin. lib. 11. cap. 37. Palpebræ in genis homini utrinque. Mulieribus vero etiam infectæ quotidiane. Tanta est decoris affectatio, ut tingantur oculi quoque. [Suspectus locus. H. St.

Sic tamen in libris Mil. extare restatur Harduinus, qui Cura quotidiana suspicatur legendum. Malim Viro etiam, unius literulæ mutatione.

Agnoscis filium Plinii, quavis occasione luxum feminarum perstringentis. Sic enim Fucum superciliorum ἀειφεραζα. conf. in VIRUS.

QUOVIS, QUOVISCUNQUE, V. QUIVIS, in QUI, quæ, quod.
 QUOUSQUE, V. QUO, ibidem.

Q U U

QUUM, [ἔπειτα] vel QUM, vel QUOM, scribebant veteres, quando Adverb. temporis erat. Victorinus in orthographiæ præceptis admonet sic esse scribendum, quum est Adverbium temporis. Ejus hæc sunt verba, Cum autem, si fuerit adverbium temporis, per Q & U, sive unum, sive duo scribatis, ut Quum primum, & Qum facerem. Hactenus Victorinus. Scripserunt veteres & QUOM, per o ante m. Plaut. Amphit. 2. 2. 36.

Gravidam ego illam reliqui, quom abeo. Ter. in prolog. And. pr.

Poeta quom primum animum ad scribendum appulit. Cic. de Amicit. 29. Quom saepe multa, tum memini, &c. subaud. Narraret. Al. Quum. V. CUM Adv.

Quum, pro Quo, auctore Donato. Ter. And. 1. 1. 125.

Prope adest, quum alieno more vivendum est mihi.
 Rex Bocche, magna nobis lætitia, quum te talem virum di monuere.
 Apud Sallustium in Bello Jugurth. col. 795. editionis cum Comment.
 Quum interim injurias pro beneficiis reddimus. pro, Quum interim reddamus. Seneca in Epitola 82. in fine p. 171. Laudo, laudo vos, Quirites, quum gratissimis animis prosequimini nomen &c. pro Quod prosequamini. Cic. initio Philipp. 4. H. St. Lotus Sall. extitit cap. 102. pr. Senecæ Ep. 81. extr. edit. Grut. Ciceronis 4. Phil. 3. Sed in editionibus noviss. ubique Cum expressum est. Notum est autem hanc particulam Indicativo & Subjunctivo modo promiscue jungi, ut loco suo dictum est.

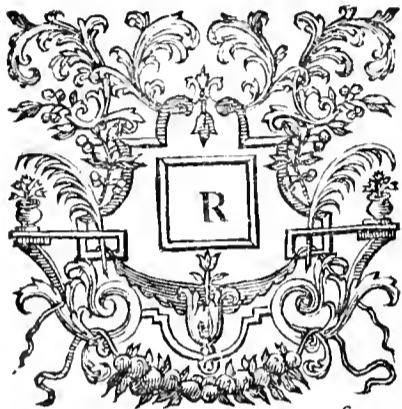
QURIS, vel QURINA, lingua Sabinorum Hasta dicebatur: unde & Quirinum, & Quirites, & Quirinalia dixere. Scribebant vero per C, quoniam Q littera Hetruscis in usu, sicut Romanis, non erat. V. Lilius 3. Syntagmate, pag. 120. edit. Basil. & supra CURIS, & QUIRITES.

Quris cœlibaris, V. Cœlibaris hasta, in CÆLÈBES.

R

LITTERA consonans, semivocalis, Græcis P, g. Olim Romanis, mediis in dictionibus, incognita, cujusque vice, S litteram posuerunt: nam Lasibus, Felsis, Valesiis, Fusiis; pro Laribus, Feriis, Valeriis, Furiis, scripserunt. Pomponius in libro singulari Enchiridii relatus in l. 2. §. Idem Appius. de Origine jur. lib. 1. Pandect. Idem Appius Claudius: qui videtur ab hoc processisse, R litteram invenit, ut pro Valesii, Valerii essent, & pro Fusiis Furiis. V. Paulum, in R. Fabium lib. 1. cap. 4. Orat. institut. Liv. 3. 4. pr. & Cic. 9. Fam. 21.

R littera in compositione consequente L liquida, in alterum L itidem permutatur, ut in Perluceo, Pelluceo; Perlucidus, Pellucidus. Ulpian. l. 19 §. Gemmæ autem. De auro & argento legat. Gemmæ autem, inquit, pellucidæ sunt materiæ. In Pandectis Florentinis, Perucidæ legitur. V. suo loco.

R & L promiscui fere usus in vocibus nonnullis, Latialis & Latiaris, Palilia & Parilia: ita ex ῥαβδολιῶ Latini fecerunt Cantherius: sic Cæruleus olim fuit Cæluleus; Lemures, Remures.

R littera canina a Perf. 1. Sat. 109. dicitur, quod cum rictu pronuntietur, fragorem enim stridoremque concitat, hærente lingua dentibus, spiritu copiosiore, sonitu vero stridulo: itaque ei L opponitur, quod tam lenia verba, quam R exasperat.

R liquida ante se in eadem syllaba quasvis mutas admittit, ut Brevis, Cresco, Draco, Frango, Grador, Pratum, Traho, V & Q exceptis: item post se in diversis universas cum mutas tum liquidas; ut Arvum, Arqus, Perjurus, &c. & in fine solas S & X; ut Ars, Arx. [& T, Fert. R, liquidarum maxime generosa, ut scribit D. Halic. Quæ cum Græce spiritum admittat, usus obtinuit ut aspiratio illa apud Latinos post ponatur, ut ῥητορ, Rhetor; ῥηδη, Rheda.

R. vel RO. Roma.

R. C. Romana civitas.

R. D. Regis domus.

R. E. Requitorium erexit.

R. F. E. D. Recte factum esse dicitur. R. F. E. V. Recte factum esse videbitur. R. FERRARIN. Rurum Ferrarinorum. V. mox R. VE.

R. G. C. Rei gerundæ causa. RG. F. Regis filius.

R. I. Requitorium instituit.

R. L. P. Recte legi possit.

R. N. LON. P. X. Retro non longe pedes decem. [Saltem Non longius pedibus x dicendum.

R. P. Respublica, Romana pecunia, vel Romani principes. RP. C. vel R. P. C. Respublicæ constitutor, Respublicæ causa, vel Retro pedes centum. [In nummis gent. Æmiliæ, Antoniæ, Juliæ, III. VIR.

R. P. C. Triumvir reip. constituendæ.

R. R. Actuum solennis nota apud majores nostros, qua Rationes relatas significabant. Festus, R duobus in compluribus orationibus, quum de actis differitur, etiam perscribi solet, id est Rationum relatarum, quod iis tabulis docentur iudices, quæ publice data atque accepta sint.

R. R. Rurum Romanorum, Ruderibus recollendis, Rejeclis rudibus, alias ruderibus. R. R. R. F. F. F. Regnum Romæ ruet, fame, flamma R. REG. Rurum Regiensium.

R. S. P. Res sua publica, Requitorium sibi posuit.

R. VE. Res Veronenlis. [Cur non & hic Rus Veronense? Sed rectius Res etiam supra.

R A B

RABBA, seu RABBATH, [Ῥαββᾶθ] Civitas Arabiæ Trans Jordanem, seu Decapoleos, quæ quondam Metropolis erat filiorum Ammon, postea a Ptolemæo Philadelpho, qui Arabiam tenuit cum Judæa, Philadelphia nominata est. V. Cellar. Geogr. Ant. lib. 3. cap. 13. 292.

RABIRS, cî. f. [ραβια] & RABIA, æ. apud antiquos; Morbus canum, quum veluti furore quodam acti, huc atque illuc rapiuntur, nec ullum quietis locum inveniunt.

Alii rabiem, quasi Raviem dici putant, a raucitate vocis, quam rabiosi habent similem latratui canis. Plin. lib. 29. cap. 5. Multo tamen utilissime jecur ejus, qui in rabie momorderit, datur.

Canum rabies. Ovid. 14. Met. 66.

Horrenda rabies ferarum. Sil. lib. 16. 104. & Hor. 2. Serm. 3. 323.

Non dico horrendam rabiem?

Inflammanur rabie equi. V. INFLAMMO.

Sparger intentam rabiem draconis. Senec. Herc. OEth. 12.

Venit canibus rabies. Virg. 3. Georg. 496.

Rabies, transfertur & ad hominum vitia. Cic. in Sallust. 9. Quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem meam invasisti. Idem 3. Tusc. 63. Hecubam autem putant, propter animi acerbicatem quandam & rabiem, fingi in canem esse conversam.

Rabies, pro Iracundia. Cic. 4. Tusc. 52. Definitione fortitudinis aperta, quis est, qui aut bellatori, aut imperatori, aut oratori quærat aliquid, neque eos existimet sine rabie quicquam fortiter facere posse?

Rabies, Furor alios laniandi. Hor. in Arte Poet. 79.

Archilochum proprio rabies armavit iambo.

Scelerum rabies. Lucan. lib. 5. 262.

— liceat discedere, Cæsar

A rabie scelerum.

Civica rabies, i. e. Civile dissidium. Hor. 3. Carm. 24. 26.

Effrenata Scytharum rabies, Crudelitas. Firmic. lib. 1. cap. ult.

Innata. Claud. 1. in Ruff. 48.

Promptissima in ferrum. Lucan. lib. 7. 244.

Addere rabiem in fines Italiam puero. Sil. lib. 1. 70.

Collegerat dolor rabiem. Ovid. 9. Met. 212.

Colligit os rabiem. Ovid. 1. Met. 234.

Dissimulare rabiem & minas. Stat. 2. Achil. 32.

Effundit cunctam rabiem, irarumque procellas. Sil. lib. 11. 224.

Parare rabiem alicui, i. e. Furorem bellicum. Hor. 1. Carm. 15. 12.

Placata cruore rabies. Stat. 10. Theb. 283.

Quievit fracta rabies. Claud. de Bell. Get. 432.

Sedare indomitam properat rabiem. Hor. Epod. 12. 9. conf. Sil. lib. 13. 344.

Servat frons irarum rabiem. Sil. lib. 13. 734.

Stimulatus ut furenti rabie vagus animus. Catul. de Berecynth. 61. 4.

Tollere. Hor. 3. Carm. 24. 26.

Tument corda rabie fera. Virg. 6. Æn. 49.

Vertitur jocus in rabiem. Hor. 2. Epist. 1. 149.

Rabies, Fames, ut Virg. 9. Æn. 64. — collecta fatigat edendi

Ex longo rabies.

Improba ventris. Virg. 2. Æn. 357.

Remissa. Stat. 11. Theb. 30.

Rabies de Rebus inanimatis. ut Hor. 1. Epist. 10. 16.

Leniat & rabiem canis, & momenta leonis. De æstu caniculari.

Sæva ventorum. Ovid. 5. Met. 7. Hor. 1. Carm. 3. 14.

Nec tristes Hyadas, nec rabiem Noti.

Comprimere rabiem cæli. Virg. 5. Æn. 802.

Exasperat fretum rabies ventorum. Ovid. 5. Met. 1.

RABIOSUS, a, um. Adj. [ρασιώδης] Rabie correptus. Plaut. Capt. 3. 4. 15.

Hic homo rabiosus habitus est in Aulide.

Canis rabiosa. Hor. 2. Epist. 2. 75. Plin. lib. 29. cap. 5. Est limus salivæ sub lingua rabioli canis.

Fortitudo. Cic. 4. Tusc. 49. Vide ne fortitudo minime sit rabiosa, sitque iracundia tota levitatis.

Jurgia rabiosa fori clamosi. Senec. Herc. fur. 172.

Signi rabiosi tempora, Dies caniculares. Hor. 1. Serm. 6. 126.

RABIOSUS, Adv. [ρασιώδης] Cic. 4. Tusc. 48. Atque hi, collocti inter se prius quam manum conlenerent, leniter & quiete, nihil ne in ipsa quidem pugna iracunde, rabiose fecerunt. De Ajace & Hector.

RABIOSULUS, a, um. Adj. dimin [ρασιωσούδης] Cic. 7. Fam. 16. pr. Primas illas rabiosulas fat fatuas dedisti. Intelligit litteras asperas & mordaces. [An Rabiosulus?]

RABIUDUS, a, um. Adj. [ρασιόδης] Qui rabiem habet. Plin. lib. 29. cap. 5. In canis rabidi morfu tuetur a pavore aquæ, capitis canini cinis illitus vulneri. Idem lib. 8. cap. 9. Domantur autem elephantum rabiidi fame & verberibus.

Rabidum & incitatum agere aliquem. Catul. de Berecynth. 61. 85.

Animi rabidi furor. Catul. de Berecynth. 61. 38.

Aspectu rabido circumspicere. Auctor ad Heren. lib. 4. 62.

Cannes. Ovid. 3. Amor. 12. 21. Sen. OEdip. 932. Plin. lib. 29. cap. 5.

Ceramen. Sil. lib. 16. 410.

Corpus. Cic. in Arat. 110.

Nec toto spirans rabido de corpore flammam.

Dens, Rabie plenus. Martial. lib. 1. 18.

Dolor. Stat. 6. Theb. 83.

Fames. Virg. 6. Æn. 421.

Ferarum rabidarum more. Stat. 8. Theb. 71

Flatus. Stat. 2. Silv. 2. 118.
 Ingenium. Claud. 1. in Ruff. 109.
 Ira. Ovid. 7. Met. 413.
 Miles. Sil. lib. 13. 255.
 Mores. Ovid. 3. de Arte Am. 501. De ira,
 Pertinet ad faciem rabidos compescere mores.
 Murmur. Valer. 4. Argon. 239.
 Os. Virg. 6. Æn. 80.
 Tigres. Virg. 2. Georg. 151.
 Voces. Claud. 1. in Ruff. 44.
RABIDE, Adv. Cic. 5. Tusc. 16. Quid vero illum, quem libidinibus inflammatum & furentem videmus, omnia rabide appetentem cum inexplibili cupiditate, &c.
RABIO, Ære. & **RABO**, [*ραβίω*] Ære. Verbum dictum a Rabie; Nimia ira & quasi rabie agi. Varro, Quid est quod blateras? quid rabis? quid vis? Cæcilius Hypobolimeo, Rastraria: Rabere se ait. Ex Nonio, 1. 186. V. etiam vet. poeta apud Cic. 1. Divin. 66. Item Manil. 5. 207.
 — Latratque Canicula flammans
 Et rabis igne suo. & v. 222.
 Corda micant & lingua rabis.
 Acerrime rabere. Sen. Epist. 29. Videbis eisdem intra exiguum tempus acerrime ridere & acerrime rabere. V. Mur. H. St. Gloss. Lat. Gr. Rabiat, *ραβιάζω*, Scribe Rabit.
RABIENUS, dictus est Labienus orator, mutato nomine, quod omnes passim laceraret. Cæli. lib. 11. cap. 13. In Labieno tanta, & tam impromiscua memoratur libertas, ut libertatis nomen excederet, & quia passim omnes lacerabat, Rabiens vocabatur. In hunc primum excogitata est nova pœna, effectum enim per inimicos, ut omnes ejus libri comburentur. Quæ res inaspirata fuit, & prorsus mira, supplicium de studiis sumi. Eam contumeliam Labienus non tulit, nec superstes (inquit Seneca in Præf. lib. 10. contr.) ingenio suo esse voluit: sed in monumenta majorum suorum se ferri iussit, atque ita includi: veritus (credo) ne ignis, qui nomini subjectus erat, sibi quoque negaretur: nec tantum finivit ipse se, sed sepelivit. Cassius Severus Labieni amicissimus, quum ex Senatu confolto libri ejus comburentur: Nunc (inquit) me vivum uri oportet, qui illos edidici. conf. LABIENSUS.
RABŪLA, æ. m. [*ραβύλα* Gl. Gr. L.] dicitur in multis intentus negotiis, paratusque ad radendum quid, auferendumque: vel est ita dictus, quia acrior sit in negotiis agendis, & quali rabiolus. Hæc Festus. Unde & pro caustidico litigioso accipi solet. Vel dicitur a radendis auribus. Nam ut a Fando fabula, a Nando nabula, a Stando stabula, a Pascendo pabula, ita a Radendo rabula. Nec alia ratione Rabulas in foro dictos puto, ait Hermolæus in Plinium, quam quod suo clamore radant id est offendant aures: & ut ait Quintilianus, nimia verbositate feriant. V. in RADULANUS paulo infra. Quintil. lib. 12. cap. 9. Super omnia, peit illa, quæ plurimum oratori & auctoritatis & fidei affert, modestia, si a viro bono in rabulam latratoremque convertitur. Cic. in Orat. 47. Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimum & perfectissimum querimus. Idem 1. de Orat. 202. Non enim caustidicum nescio quem, neque proclamatorem aut rabulam, hoc sermone nostro conquerimus, &c.
 Rabulæ, Litigiosi, inquit Nonius 1. 106. a Rabie dicti. Varr. *ῥαβύλας*: Ille ales galus, qui suscitabat Atticarum musarum scriptores, an hic quia gregem rabularum?
 Rabula, inquit Nonius rursus, 1. 298. a Rabie dictus est, quem nunc Advocatum, vel Causarum patronum dicimus.
 Rabula sane probabilis P. Antistius. Cic. in Brut. 236.
RABILUS, i. m. [*ραβίλος*] Arabiæ rex, qui Antigoni Macedonem in vico, cui nomen postea factum Motho, interfecit. Stephanus in dictione *Μοθώ*.
RABIRIUS, [*Ραβίριος*] Nom. gent. Ro. C. Rabirius, Eques Romanus, perduellionis, id est læsæ majestatis accusatus a T. Labieno Tribuno plebis, quod Saturninum virum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occiderit, defensus a Cicerone: cujus exstat oratio, quæ inscribitur pro C. Rabirio perduellionis reo.
 C. Rabirius Postumus, Eques item Ro. & Publicanus potens, qui quod Ptolemæum Auletem, Ægypti regem, a subditis expulsum, & per A. Gabinium in regnum restitutum, recuperandi crediti causa, secutus erat, ejusque Dioceten egerat, Repetundarum, vel, ut alii volunt, Majestatis lege Julia postulatus, & a Cicerone item defensus est. V. Cic. orat. pro ipso & Divin. & Suet. Claud. 16.
 Rabirius, Poeta quidam temporibus Ovidii, ut ipse Ovidius testatur 4. de Ponto 16. 5.
 Quum foret & Marfus, magnique Rabirius oris Magni oris vocat, i. e. Magniloquum. Adde Sen. de Benef. 6. 3. Quintil. lib. 10. cap. 1. Alius forte de quo Cic. in Acad. 1. pr.
RABO, Ænis. m. [*ῥαβός*] pro Arrhabone, concisum apud Plaut. Truc. 3. 2. 20. — sequere
 Intro me, amabo, mea voluptas. s. tene hoc tibi, rabonem habeto,
 Ut mecum hac nocte fies. A. peri, rabonem, quam esse dicam
 Hanc beluam? quin tu arrabonem dicis? s. ita facio lucri,
 Ut Prænestinis conia est ciconia.
RABULA, V. RABIES.
RABULANUS, a, um. Adj. V. Radulanus, in RADO.
RABUSCULUS, a, um. Adj. Ravi coloris. ut, Rabuscula vitis vel uva. Plin. 14. 3. V. RAVUS.

R A C

RACEMUS, i. m. [*ῥάκμιος*] Pars botryonis, sive potius ipse Botryon, qui & botrys Græcis, & nostris botrus, hoc est integer uva racemus. Est enim illa Testa uvarum plurima grana continens. Virg. 2. Georg. 102.
 Non ego re, mensis & diis accepta fecundis,
 Transtulerim Rhodia, & tumidis bumante racemis. [An Diis & mensis?
 Extentis racemis tumet uva. Ovid. 4. Trist. 6. 9.
 Fulgentes sole racemi Nil. lib. 7. 208
 Prima mihi variat viventibus uva racemis. Propert. lib. 4. 2. 13.
 Lividi. Hor. 2. Carm. 5. 11.
 Pelli. Virg. 4. Georg. 259.
 Turpes racemos tert uva. Virg. 2. Georg. 69.
 Variis racemis uva. Ovid. 3. Met. 484.

Racemus non solum de vite, sed etiam de aliis plantis dicitur. Plin. lib. 16. cap. 34 de hedera, Aliis densus acinus, & grandior, racemis in orbem circumactis. V. plura in indice Hard.
RACEMOSUS, a, um. Adj. [*ῥακμώδης*] Racemis plenum. Plin. lib. 13. cap. 6. Olivæ modo racemosus.
RACEMARIUS, i. m. [*ῥακμαρῖος*] Malleolus ex quo pampini pullulant vel steriles, vel certe minus feraces. Columel. lib. 3. cap. 18. Nec dubium, quin gemmæ, cacumini proximæ quæ sunt infecundæ, in eo relinquantur, ex quibus pampini pullulant vel steriles, vel certe minus feraces, quos rustici vocant racemarios. [Gloss. Lat. Gr. Racemus, *ῥακμῶδης* & *ῥακμῶδης*. An Racemarius?
RACEMOR, Æri. Racemos facere, item Racemos a vindemiatoribus præteritos sublegere. Varr. R. R. 3. 9.
RACEMATUS, a, um. Partic. seu Adj. [*ῥακμωπῆς*] Quod racemos habet. Plin. lib. 18. cap. 7. de panico, Parvis racemato paniculis.
RACEMATIO, Ænis. f. [*ῥακμωλογία*] Racemorum vindemia, in quando a vindemiatoribus racemi rari prætereuntur: sicut in mellibus peractis, quod superest, spicilegium dicitur. Tertull. Apol. cap. 35. Post vindemiam racematio superstes.
RACEMIFER, Æra, Ærum. Adj. [*ῥακμωφόρος*] ut, Uvæ racemiferæ. Ovid. 3. Met. 666.
 Baccus. Ovid. 15. Met. 413.
 Capilli. Ovid. 6. Fast. 483.
 Bacche, racemiferos hedera redimite capillos.
RACILIUS, Nomen gentis Ro. Plebejæ. L. Racilius, Tribunus pleb. qui de Clodianis facinoribus est questus in Senatu, ut scribit Cic. 2. Q. frat. 6.

R A D

RADAGASUS, Gotthorum rex, cui floruit Arcadii & Honorii Cæsarum temporibus. Dicitur habuisse sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paulus Diaconus.
RADAMANTHUS, V. RHADAMANTHUS.
RADIATIO, **RADIATUS**, **RADIO**. V. **RADIUS**.
RADICITUS, **RADICOR**, **RADICULA**. V. **RADIX**.
RADIUS, i. m. [*ῥαδίον*, *ῥαδῖος*] Splendor a vole micans. Varro, O summe sol, qui totam hanc mundi compagem, tuis radiis illustras. Cic. 5. de Fin. 71. Ita enim parvæ & exiguæ sunt istæ accessiones bonorum, ut quemadmodum stellæ in radio solis, sic istæ in virtutum splendore ne cernantur quidem.
 Solis radii. Lucret. lib. 1. 148.
 Non radii solis, neque lucida tela diei.
 Lumen radiorum. Lucret. lib. 2. 116.
 Verbera radiorum. Lucret. lib. 5. 1103.
 Vires radiorum. Ovid. 4. Met. 247.
 Ardentes radii. Lucret. lib. 6. 754.
 Coruscis radiis insigne jubar. Ovid. 1. Met. 768.
 Micantes. Ovid. 2. Met. 41.
 Tabifici, Pestilentes. Lucret. lib. 6. 737.
 Nubes ardent radiis & auro, i. e. inquit Servius, Radiis aureis. Virg. 7. Æn. 142. [*ῥαδῖος* *διούριον*, pro Radiis aureis.
 Calere radiis. Ovid. 2. Met. 171.
 Erumpunt radii. Virg. 1. Georg. 446.
 Excludunt radios frigora. Stat. 1. Silv. 2. 154.
 Ingruentes folis radios sentit luna. V. INGRUO.
 Inferti lundunt radii per opaca domorum. Lucret. lib. 2. 114. Inferti autem radii dicuntur, qui per domos inferuntur, & in eas subeunt, folisque lumina spargunt. Turnebus. Al. Infertim.
 Interrumpunt nubes radios lucis. Lucret. lib. 5. 288.
 Retexit Titan orbem radiis. Virg. 4. Æn. 119.
 Rubescebat mare radiis. Virg. 7. Æn. 25.
 Radius, Fulgor oculorum, ut vult Plin. Cujus ex oculis radii nocte micantes cernuntur. Gell. lib. 5. cap. 16. Stoici causas esse videndi dicunt radiorum ex oculis in ea quæ videri queunt emissionem, aerisque simul intensionem.
 Radii [*ῥαδῖοι*] quoque rotarum dicuntur, ut apud Virg. 2. Georg. 444.
 Hinc radios trivere rotis. Plin. lib. 16. cap. 40. Sed lignum non aliò pœne, quam ad radios rotarum utile. Virg. 6. Æn. 16.
 Saxum ingens volvunt alii, radiisque rotarum
 Districti pendunt. Ovid. 2. Met. 108. de curru Solis,
 Aureus axis erat, temo aureus, aurea summæ
 Curvatura rotæ, radiorum argenteus ordo.
 Radius, Virga qua Geometræ lineas indicant, Virga qua Mathematici formas suas in pulvere delineabant. Sic Vives in Bucolica. Virg. 3. Ecl. 41.
 Descripsit radio totum qui gentibus orbem. Inventa autem est hæc ars tempore, quo Nilus, plus æquo crescent, confudit terminos possessionum. Ad quos innovandos adhibiti sunt philosophi, qui lineis dividerunt agros. Servius. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 2. Qui obierunt maria & terras, gaudent quum de ignoto multis vel terrarum situ, vel sinu maris interrogantur: libenterque respondent, & describunt modo verbis, modo radio loca: gloriosissimum putantes, quæ ipsi viderint, aliorum oculis objicere. V. Willichium in Bucolica. Putat enim radio significari Dioptram.
 Describere radio cæli meatus. Virg. 6. Æn. 850.
 A pulvere & radio Archimedes excitatus. Cic. 5. Tusc. 64. Ex eadem urbe humilem homunculum a pulvere & radio excitabo, qui multis post annis fuit, Archimedes.
 Radius ferreus. Plin. lib. 10. cap. 42.
 Radius, [*ῥαδῖος*, *ῥαδίον*] Textoris instrumentum, quo telæ annexuntur. Virg. 9. Æn. 476.
 Excussi manibus radii. revolutaque pensæ. V. Ovid. 6. Met. 132.
 Lucret. lib. 5. 1352.
 Infilia, ac fusi, radii, scapique sonantes.
 Acutus radius. V. ACUDO.
 Attriti manu. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 161.
 Radius, Instrumentum quo raduntur mensuræ, alias Hostiorum dicitur. Plaut. Di deæque omnes, tantam nobis iudicium, tot gaudia sine radio cumulent. [Unde hæc sint disquisita lector.
 Radii, Olivæ oblongæ. Virg. 2. Georg. 85.

Nec pingues unam in faciem nascuntur olivæ
Orchades, & radii, & amara pausia bacca. Columel. lib. 5.
cap. 8. Orchis quoque & radius melius ad escam, quam in liquorem
stringitur.
Radius est pastinacæ pisci pro telo. Plin. lib. 9. cap. 42.
Radius, Os minus brachii, & brevis, idemque superius: constat enim
brachium duobus ossibus. Vultus Anatomicorum Facile minus vocat,
ut & in pede Fibulan. Cornel. Cels. lib. 8. cap. 1. Radius, quem *κε-
κιδω* Græci appellant. Plin. lib. 11. cap. 47. Avium quibusdam gravioribus,
in cruribus additi radii. [Immo hic Radii sunt, quæ Calcarea vocant.
V. Plin. 30. 11. Gloss. L. Gr. Radius, *ῥαδῖς*, *ῥαδῖς*. Ubi & pro Surâ ponitur.
Radius virilis, dicitur Membrum virile. Cæl. Aurel. Acut. 3. 13. V. Rei-
nes. Varr. Lect. p. 662.
RADIOLUS, i. m. dimin. Parva olea oblonga. Columel. lib. 12. cap. 47.
Albam pauseam, vel orchitem, vel radiolum, vel regiam dum con-
tundes, primum quamque, ne decoloretur, in frigidam muriam demerge.
[conf. RADIUS, & CERCITIS. Hydoro Radiolæ. 17. 7. q. V.
RADIOSUS, a, um. Adj. [*ῥαδιώδης*] Quod multos emittit radios. Plaut.
Stich. 2. 2. 40.
Commodum radiosus ecce fol superabat ex mari.
RADIO, Ære. Radios emittere, Columel. lib. 10. 288.
Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat vultu. Ovid. 3. Amor. 3. 9.
Argutos habuit, radiant ut sidus, ocellos.
Radiare, Fulgere. Martial. lib. 8. 45.
Vera minus flavo radiant electra metallo. Ovid. 2. Met. 4.
Argenti bifores radiabant lumine valvæ. Propert. lib. 4. 1. 27.
Nec rudis infestis miles radiabat in armis.
RADIOR, Deponentis forma, Ovid. 3. de Pont. 4. 103.
Scuta sed & galeæ gemmis radiantur, & auro. Nisi forte hoc
Passivum sit. Vide Brockhus. ad Propert. 1. 15. 7.
RADIANS, antis. Partic. [*ῥαδιωνοῦν*] Cic. in Arat. 172.
Stellas sub pedibus stratas radiantis Aquari.
Astra. Ovid. 9. Met. 272.
Lumina folis. Ovid. 2. Trist. 325.
Lunæ radiantis imago. Virg. 8. Æn. 23.
Sidera. Ovid. 7. Met. 325.
Radians, Fulgens, ut Virg. 8. Æn. 616.
Arma sub adversa posuit radiantia quercu.
Aurum. Ovid. 4. Met. 636.
Galeæ radiantis nitor ab auro. Ovid. 13. Met. 105.
Templa multo auro. Ovid. 3. de Arte Am. 451.
Toga radiante decorus, Picta, triumphali. Claud. 6. Conf. Hon. 371.
RADIATUS, a, um. Partic. Quod radios habet ut,
Radiatus sol. Cic. 4. Acad. 126. Solis magnitudo (ipse enim hic radiatus
me intueri videtur) admonet, &c.
Radiatus stellæ modo. Plin. lib. 27. cap. 5.
Orbis flammeus radiatus. Cic. 1. de Divin. 44.
Splendor radiatus. Sil. lib. 7. 143.
Rota Varro 3 de R. R. cap. 5. V. RADIUS.
Radiatum caput principis vocat Plin. quod in deos referebatur: qualiter
pinguntur hodie divorum imagines. Sic enim ait in suo Panegyrico 52.
Horum unum si praesitisset alius, illi jamdudum radiatum caput, &
media inter deos sedes auro flaret, aut ebore. [Radiata corona divorum
insigne est in nummis antiquis. Primus vivus sumpsit Domitianus, testi-
bus ejus nummis non nullis, quorum unum servo.
RADIATIO, ðnis. f. [*ῥαδιώδης*] Plin. lib. 36. cap. 5. Et Hecate Epheesi
in templo Dianæ post ædem, in cuius contemplationem admonent æditui
parcere oculis, tanta marmoris radiatio est. Firmicus lib. 1. cap. 1. & 4.
sub finem.
RADIX, icis. f. [*ῥίζα*] dicta est, quod sæpe effossa parumper terra raditur,
ut arbor melius fruticescat. Cic. 5. de Fin. 33. Videamus ea, quæ terra
gignit, corticibus & radicibus valide servari. [Videtur ex Gr. *ῥίζα* per
metathesin factum. V. tamen Voss. Etym.
Ocelli radicis. V. Ocellus, in OCELLUS.
Radix, Cujusvis rei ima pars. ut
Ultima radix linguæ. Ovid. 6. Met. 557.
Radix faxi, a Lucretio 2. 102. dicitur translate, veluti si diceres Stirpem
faxi: sed & Græci terram *ῥιζωαδῆν* non ineleganter solent dicere, eam
stabiliter hærentem fundatamque dicere studentes. Ex Turnebo.
In radice Palatii, id est in ima parte Palatii. Cic. Anteq. iret in exsil. 24.
Cujus templum a Romulo, victis Sabinis, in Palatii radice cum Victoria est
collocatum. De Jovis Statoris templo.
Altræ radices. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Arborea. Ovid. 8. Met. 379.
Bihulæ radicis fibræ. Ovid. 14. Met. 633.
Bulbosa. V. BULBUS.
Carnosa. V. CARO.
Cavernosa. V. CAVERNA.
Lata radice arbor. V. LATUS, adj.
Lenta. Ovid. 11. Met. 78.
Limosa. V. LIMUS.
Nocens. Ovid. 14. Met. 56.
Nudis radicibus arbores. V. NUDUS.
Oleagina, Oleaginea. V. Oleagineus, Oleaginus, in OLEA.
Utilis radix medendi. Ovid. 5. Epist. 147.
Abiunt sursum radices, pro sursum tendunt. V. ABEO.
Affigere radicem terræ. Virg. 2. Georg. 318.
Agere radices. Plin. lib. 16. cap. 31.
Capere radices. V. CAPIO.
Contere radice in pulverem. V. CONTERO.
Descendit radice arbor. Plin. lib. 16. cap. 31. Efculus quantum corpore
eminet, tantum radice descendit.
Descendunt radices. Plin. lib. 16. cap. 31. Quidam non altius descendere
radices, quam solis calor tepesciat, idque natura loci tenuioris crassio-
risve dixerit: quod falsum arbitror
Fruta radicibus pinus. Virg. 5. Æn. 449. [An Radicitus?
Excussa mus ab radicibus teges. Virg. 1. Georg. 319.
Figere radices. Ovid. 2. Met. 583.
Illectere radices in nodum. V. INFLECTO.

Latens in locis asperis. Hor. Epod. 5. 63.
Mittere radicem. V. MITTO.
Niti altis radicibus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Pullulat ab radice silva. Virg. 2. Georg. 17.
Revulsa. Claud. 2. in Eutrop. 29.
Ruptis radicibus vellitur arbor solo. Virg. 3. Æn. 27.
Vulsæ. Virg. 3. Æn. 650.
Radices agere, Translate. Cic. 2. Off. 43. Vera gloria radices agit, atque
etiam propagatur.
Defixum radicibus. Cic. 4. Philip. 13. Virtus est una altissimis defixa radi-
cibus, quæ nunquam ulla vi labefactari potest.
Evellere fibras radicem. Cic. 3. Tusc. 13. Nos audeamus, non solum ramos
amputare miseriarum, sed etiam radicem fibras evellere.
Habiturum malum fundamentum & radices altiores. Cic. ad Brut. 17.
Niti radicibus. Cic. pro Cæl. 14. Nisi tot vitiorum tanta immanitas quibus-
dam facilitatis & patientiæ radicibus niterentur.
Radices montis, [*κρημὸς, ὑπὲρμα*] pro Inferiori parte. Cæl. 1. Bell. Civil.
41. Ab infimis radicibus montis, intermissis circiter passibus quadringen-
tis castra facere constituit. Plin. lib. 9. cap. 18. Duo lacus Italiæ in radi-
cibus Alpium.
Imæ radices montis. V. IMUS.
Radix, metaphorice, de incorporeis. pro Etymo, vel voce primitiva.
Varr. de L. L. lib. 5. 5. Primigenia dicuntur verba, ut lego, scribo,
sto, sedeo: & cætera, quæ non sunt ab aliquo verbo, sed suas habent
radices.
RADIX IDEÆ, [*ἰδέα ῥίζα*]. Nomen peculiare herbæ cujusdam, quæ in
Ida nascitur, eadem folia, quæ rufus habet: adhærent iis veluti exigui
capreoli, e quibus flos. Dioscorides lib. 4. cap. 40.
RADICULA, æ. f. [*ρίζω*] dimin. Plin. lib. 20. cap. 9. Laferis radícula.
Cic. 2. de Divin. 135. Tum secundum quietem visus ei dicitur draco is,
quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre. Columel. lib. 5. cap.
5. Recitius radícula.
Radícula, Herba. Plin. lib. 19. cap. 23. At quæ vocatur radícula,
lavandis demum lanis fuccum habet: mirum quantum conferens candori
mollitiæque. Et paulo post, Struthion Græci vocant, floret ætate,
grata aspectu, verum sine odore, spinosa, & caule lanuginoso: femer
ei nullum, radix magna quæ conciditur ad quem dictum est usum.
Hactenus Plinius. Hanc a Latinis Lanariam herbam appellari Dioscorides
contendit. [Gloss. Lat. Gr. Radix, Lanaria, *Σπυρίδιον, βοτάνη*. Sic enim
distinguentium. Diosc. notha intelligit.
Quin etiam radícula nomen ad raphanum transfertur, quam radicem vo-
cat Dioscorides. [Gloss. Lat. Gr. Radix, *ρίζα δέλιδρον, ἢ ῥαφανῖον*. Et Gr.
Lat. *ῥαφανίς*, Radix. Radiculam Celsus passim ad vomitum excitan-
dum commendat.
RADICESCO, Ære. Sen. Epist. 87. Vidi vitem ex arbusculo suo annosam
transferri. Hujus capillamenta quoque, si fieri potest, colligenda sunt,
deinde liberalius sternenda vitis, ut etiam ex corpore radicescat.
RADICOR, [*ρίζομαι, ῥιζοσολέω*] Æri. Radicem facere, seu capere, vel
emittere. Plin. lib. 18. cap. 7. Frumenta multis radicantur fibris.
Radicari in fruticem. Plin. lib. 13. cap. 4.
Radicari in rectum. Plin. lib. 19. cap. 6.
RADICATUS, a, um. [*ῥιζωαδῆς*] Partic. Columel. de Arbor. cap. 20.
Arbores & radicata semina Autumnno ferito. Sidon. 7. Epist. 8.
RADICOSUS, a, um. Adj. [*ῥιζώδης*] Quod multas radices habet. Plin.
lib. 16. cap. 34. Omnium ederarum generi radicoſa brachia.
RADICITUS, Adv. [*ῥιζώδην* Gl. L. G.] A radice, vel Usque ad radicem.
Cato R. R. cap. 50. Herbasque malas omnes radicitus effodito. Plin. lib.
21. c. 11. Eruitur post æquinoctium vernum radicitus. Catull. Argon. 62. 288.
Nonacrias atque ille tulit radicitus altas
Fagos. Propert. lib. 3. 7. 51.
Huic fluctus vivos radicitus abstulit ungues.
Radicitus, per translationem ponitur pro Omnino. Plaut. Mostell.
5. 1. 62.
Nam omnia malefacta vestra reperi radicitus:
Non radicitus quidem hercle, verum etiam eradicitus. Cic. 2.
de Fin. 27. An potest cupiditas finiri? tollenda est atque extrahenda
radicitus.
Excutere opinionem radicitus. Cic. 2. Tusc. 111.
RADO, si, sum, [*ῥέω, ῥέω, ῥέω*] Ære. Complānare, incidere, extir-
pare, mundare. Columel. lib. 8. Sic tamen, ne quid radatur.
Arenas radit remus. Propert. lib. 3. 2. 23.
Aiva radit imbribus Eurus. Hor. Epod. 16. 54.
Caput radere. Suet. in Calig. cap. 5. Regulos quosdam barbam posuisse,
& uxorum capita rasille, ad indicium maximi luctus. h. e. Radenda
curasse.
Genas radere, i. e. Laniare, lacerare. In legibus XII Tabul. de sum-
ptibus funerum, & sepulcris, tollendaque lamentatione, Mulieres ge-
nas ne radunto, neve lessum funeris ergo habento. Quæ legis verba lic
alii concipiunt, Mulier genas ne carpito: ut videre est apud Cic. 2. de
Legib. 59. Plin. lib. 11. cap. 33. Infra oculos malæ homini tantum,
quas prisca genas vocabant, XII Tabul. interdicto radi a feminis eas
vetantes. Hoc autem sumptum e Solonis legibus testatur Cicero. Solon,
inquit Plutarchus (p. 90. ed. Francof.) lacerationes plangentium sustulit.
Olim autem humanus sanguis ante rogam effundebatur, vel captivo-
rum, ut apud Homerum in rogo Patroeli: vel gladiatorum, unde Bu-
turiarii gladiatores a Romanis vocati: quorum si copia deesset, feminæ
genas laniantes, cruorem effundebant.
Guttur radere. Juven. 6. Sat. 105. Ætatem declarat barbatuli juvenis.
Janua expletis quoque raditur oris. Lucret. lib. 4. 535.
Radit iter liquidum, celeres neque commovet alas. i. e. Secat purum
aerem. Virg. 5. Æn. 217.
Litora raduntur Circeæ proxima terræ. Virg. 7. Æn. 10.
Saxa raduntur impresso vomere. Sil. lib. 8. 393.
Terram radit corvus pedibus. Plaut. Aul. 4. 3. 2.
Tigna lævia radere. Lucret. lib. 5. 1265.
Aures radere Quintil. lib. 3. cap. 1. Quorum ne jejuna, atque arida
traditio averteret animos, & aures, præsertim tam delicatas, raderet, ve-
rebatur. h. e. Læderet, offenderet, fatigaret.
Nomen Pisonis radendum falsis censuit. Tacit. 3. Ann. 17. De Aurelio
Cotta. i. e. Eradendum, Auferendum.

RĀDENS, entis. Partic. [ξίαν] Lucret. lib. 6. 117.
—quam de latere ire

Diverso motu radentes corporis tractum. De nubibus.

Arva radens adheret humo serpens. Stat. 5. Theb. 525.

Flumina radentia ripas. Lucret. lib. 5. 257.

RĀSUS, a, um. aliud Partic. [ξυσμένον] Plaut. Pseud. prol. 13.
In scenam qui jejunos venerit aut sitiens,
Is risu & ventre raso vigilabit fedulo.

Barba rafa. Gell. 3. 4.

Liber rafus lima. Ovid. 2. de Pont. 4. 17.

Littera rafa in extremo margine. Ovid. 1. Amor. 11. 22.

Virgæ rafa hastilia. Virg. 2. Georg. 358.

Tabellæ rafa. Ovid. 1. de Arte Am. 436.

Terra rafa squamis serpentes. Ovid. 3. Met. 75. conf. RALLA infra.

RASUS, ūs. m. Varro de L. L. 4. 31. Homo in pratis festucas abradit, quo ab rasu rastelli dicti.

RĀSOR, ōris. m. [ξυροτήρ] Qui radit. Et per translationem Rasores, Fidicines antiqui appellabant, qui, ut ait Verrius, ita appellati videntur, quia radere ictu chordas videantur artificio quodam. Festus.

RASŪRA, æ. f. [ξυσμός] Columel. lib. 4. cap. 29. Calamus autem non amplius tribus digitis debet allevari aequaliter ex ea parte, qua raditur, ut sit laevis, eaque rasura ita deducitur, ut, &c.

RASŪLIS, e. Adj. [ξυστός] Quasi rasum, nihil exstantis aut redundantis plenitudinis habens, inquit Valla lib. 1. Ovid. 8. Met. 318.

Rasilis huic summam mordebat fibula vestem. Plin. lib. 17. cap. 23. Nuper repertum, draconem ferere juxta arborem: ita appellamus palmitem emeritum, pluribusque induratum annis. Hunc præcisum quammaxima amplitudine, tribus partibus longitudinis deraso cortice, quatenus obruat, unde & rasilem vocant, deprimere sulco, reliqua parte ad arborem erecta, occisum in vite.

Foris rasilis. Catul. in Epithal. Juliae, 59. 168.

Hasta rasilis. Sil. lib. 4. 176.

Rasile, Quasi rasibile. Virg. 2. Georg. 449.

— & torno rasile buxum.

RĀMENTUM, i. n. [ξύσμα, βίνημα] Tenuis cujusque rei particula, a radendo, quasi rasura. Unde Ramenta auri, Ramenta argenti, lignorum & ceterarum rerum dicimus, quæ ex sectione earum rerum decidunt. Plaut. Bacch. 4. 29. Patri omne cum ramento reddidi. Subaudi, Aurum. Columel. lib. 4. cap. 29. Quippe non scobem, sed ramenta facit. De terebra Gallica. V. PSEGMATA. Gloss. Lat. Gr. Ramenta, ξύσμα, βίνημα. Ramentum dici volvere, inquit Fulgent. de Prisco Serm. 31. quasi projectitium quoddam purgamentum. Q. Fabius Lucul. Epic. carm. Vilissimum ramentum, proliviosa pestis.

Auri ramentum, inquit Budæus in lib. 4. de Assè, est Arena aurea, Chrysalis, & Chrysalinos Græce dicta. V. suo loco.

Ferri ramentum. Lucret. lib. 6. 1043.

Fluminum ramenta; i. e. Arena particulae. Plin. lib. 33. cap. 4.

Sulphurata ramenta. Martial. 10. 3.

RAMENTA, æ. f. Plaut. Bacch. 3. 4. 15.

Verum quam illa unquam de mea pecunia

Ramenta fiat plumea propensior, &c. Ex Nonio, 3. 183.

Nunquam hercle hinc hodie ramenta fies fortunator. Plaut. Rud. 4. 3. 77.

RAMENTŌSUS, a, um. Adj. Plenus ramentis. Cæc. Aurel. Tard. 4. 3. Sanguinolenta & ramentosa. [Ramenta intellinorum intelligit.]

RĀDŪLA, æ. f. [ξύρον] Instrumentum ferreum, quo doliorum veterum pix, liquata primum, vel in sole, vel lampade ardenii, educitur, ut deinde iterum picentur ad futuram vindemiam: a radendo dictum. Columel. lib. 12. cap. 18. Nam ea quæ demersa sunt, ferreis lampadibus ardentibus calefiunt: & quum picem in fundum distillavit, sublata lampade rotabulo ligneo & ferrea curvata radula ducitur quod distillavit, aut quod in lateribus hæsit. conf. infra RALLUM.

RADULĀNUS, a, um. Adj. [ξύρινός] Radulana pix dicta, Quæ radula educitur e dolis. Plin. lib. 14. cap. 19. Italiae pars aliqua radulana pice. Subaudi Lenitatem vini excirat. Hermolaus apud Plinium legit Rabulana pice. Sic enim ait in Prioribus castigationibus: Quidam ex L. Columella malunt Radulana, quam Rabulana legere, quod auctor is instrumentum in pice ducenda Radulam, quasi a radendo nominaverit. Sed & Rabula quoque a Radendo flectitur, ut a fando, nando, pascendo, fiando, fabula, nabula, pabula, stabula, mille hujusmodi. Idem in Posterioribus: Rabulana pice, Quidam Radulana, quasi ab instrumento Radula, cujus mentionem Columella faciat. Non probavi, cum ob alia, tum quod instrumentum id, si quid ad propositum pertinere posset, non minus belle Rabula a radendo, quam Radula vocaretur: quando & Rabulæ forenses etiam a radendis auribus, quia & Græci quoque garrulos, ajunt ξυροδέεις esse, & ξυροίον τὸ ἄτι; ut Julius Pollux auctor: vel, ut Festus, a radendo, id est auferendo nomen traxere; quamquam & a Rabiæ, & a Ravi, hoc est raucitate dictos quidam volunt. In Gallia quoque Transalpina instrumentum fabrile, quo assamenta lavigantur & poliuntur, non aliter fere quam Rabo, quasi Rabula vocatur, a radendo: in aliis locis a complanando Planula. Utcunque, verba Columellæ de Radula nihil omnino suffragantur. Ea sunt ultimo ejus libro de pice in universum, non de una aliqua ejus specie. Sunt qui Rabulanam picem, a colore quasi Ravulanam scribendum autem. Est enim Ravus color inter flavum & cæsum. unde, ut Festus ait, ravilicæ dicantur & raviscelli, Plauto. Quidam a loco Ionii sinus Rhaba, de quo, non tamen de pice, Stephanus. Non desunt qui pro Zopissa rabulanam interpretentur. Est autem Zopissa, ut ait Plinius, derasa maritimis navibus pix cum cera. Hæc Hermolaus. V. Beroald. in Columellæ. & Harduin. in Plin. M. habent Rabulana, vel Rapulana, eodem teste.

RĀSĪRO, [ξύρων] ære. frequentat. Sæpe radere. Gell. lib. 3. cap. 4. Comperimus autem ceteros quoque in eisdem temporibus nobiles viros barbam in ejusmodi atate rasitavisse. Faciem quotidie rasitare. Sueton. Oth. cap. 12.

RĀJA, æ. f. [βασις, βάρϑ] Genus piscis plani & cartilaginei. Plin. lib. 9. cap. 49. Simili modo squatina & rhombus abditæ pinnae exteras movent specie vermiculorum, itemque quæ vocatur raja. Hermolaus dicit Græce vocari, a rubi similitudine, qui βάρϑ Græcis dicitur, quoniam in tergo hamos habeat aculeatos, quos etiam habet pastinaca, sed præterea radium in cauda pernicissimum & venenosissimum. Est & alia major Raja, quæ Latinis Lævira, Græcis λαιβάρα dicitur, quod uncus non habeat: Mucosa etiam hæc appellatur quibusdam. Gloss. Lat. Gr. Raja, βασις, ἰχθύος ᾄδϑ.

RALLA, æ. f. Genus vestis a raritate. Nam Rarum, diminutivum facit Rallum, auctore Nonio 14. 14. Ralla vestis, inquit, dicta a Raritate. Plaut. Epid. 4. 2. 46.

Quid istæ, quæ quotannis nomina inveniunt nova?

Tunicam rallam, tunicam spissam, &c. [Ita quidem Nonius, quod spissam necessario opponi Rallæ putaret. Cui subscribit Voff. aliique, quasi a Rarulus, Rallus. Non dubito tamen quin potius Ralla pro Rafula dictum sit, ut innuit Idem. 19. 22. Ralla, inquit, quæ vulgo Rafalis dicitur. Rafas in muliebris luxuriæ suppellectili ponit Juvenal. Sat. 2. 97.]

Cærulea indutus scutulata, aut Galbina rafa. ubi Schol. Rafa, Polita, tenuiter rafa. Græcis sunt ξυροίον, teste Polluce lib. 10. sect. 43. & 6. 10. & 4. 116. & 7. 49. & 96. voce item diminutiva. conf. Suid. Formatur autem Ralla, a Rafula, eodem modo, atque a Radula, ut in seq. dict. posui.

RALLUM, i. n. [ξύρον] Ferramentum est quo raditur vomer, & inharrente terra liberatur atque purgatur. Nomen habet a Radendo. Plin. lib. 18. cap. 19. Purget vomerem subinde stimulus cuspidatus rallo. In editis legitur Rulla, sed corrupte. Posset & melius Ralla legi, quum præsertim reperiam in antiqui critici lexico Rallam esse ξυροίον, quod & interpretationem nostram confirmat. Turneb. [Contractum nempe ex Radula. V. Voff. Etymol. Sic ex Paluda, Palla; ex Trua, Truola, vel Trudula, interposita littera, indeque Trulla; ab Hira, Hirula, Hilla. conf. ad præced. dict. Gloss. Lat. Gr. Ralla, ξυροίον. Gr. Lat. ξυροίον, Ralla, Rallum, Rallus, Rasorium.]

RAMALE, V. RAMUS.

RAMENTA, RAMENTOSUS, RAMENTUM, V. RADIC.

RĀMEX, icis. m. [κράμη] Genus herniæ. Ramices has species sub se continent, Porocelam; quæ est quum ex abscessu aliquo circa scrotum materia subduruit: Sarcocelam, quum in ipso scroto concrevit caro: Circocelam, quum venæ intumuerunt, tunicis testium integris, vel in ipso scroto, vel quum bubonocela dicitur in inguine. Hæc Hermolaus in Gloss. fematis. V. Cels. lib. 7. cap. 22. Plin. lib. 20. cap. 13. Testium vero epiphoris cum ramis lauræ teneris, adeo peculiari in visceribus his effectu, ut silvestri ruta, cum auxungia veteri illitos ramices sanari prodant. Plaut. Merc. 1. 29.

Tua caula rupi ramices, jam dudum sputo sanguinem. V. mæx. Jacet exiguus cum ramice nervus. Juven. 10. Sat. 205. Ubi Vet. Scholiastes, Nervus, penis; Ramicem dicit intestinum. [Sic Hectoris hernia. 6. 326. Ramices, dicuntur Pulmones vel Hernia, inquit Nonius, 2. 743. Alii Ferniones. [Male. Nec melius ipse Nonius, ex loco superiore exponit non intellecto. Nec rectius Pectoris venas Hier. Mercurialis exposuit. Nimirum nemo vidit, servulum ibi loquentem, & cursu examinatum, voci parcere voluisse. Notum autem est, Clamorem juxta æc cursum, non solum anhelosis infestum esse, verum etiam herniosis. Hinc illæ lacrimæ. conf. reliqua apud Non. Gl. L. Gr. Ramex, Επτεροκλήη. Ramices, Longurii apud Columel. lib. 9. 1. 3. Cæc. lib. 5. cap. 14. Lectonum var.]

RĀMICŌSUS, a, um. Adj. [κράμη] Qui ramice laborat. Plin. lib. 30. cap. 15. Ramicos cochlearum cinis cum ture ex ovi albi succo illitus per dies xxx medetur.

RĀMISRS, qui & **RĀMISRS**. Tacit. 2. Ann. 60. Rex quidam Ægypti in Solis urbe, quo regnante Nium a Græcis captum & solo adæquatum est, teste Plin. lib. 36. cap. 8. ubi eum docet quadraginta cubitorum columnas ex alabastrite fecisse. V. Hard. ad Plin. & Marsham. Can. Chron. sæc. 15.

RĀMNBNSRS, [ραμνήποι] Idem qui & Ramnetes. Liv. 1. 13. Eodem tempore & centuria tres equitum conscriptæ sunt, Ramnenses ab Romulo, ab Tito Tatius Titienses appellati.

RĀMNS, vel **RĀMNBTRS**, Tertia pars fuere Populi Romani temporibus Romuli: de quibus plura vide in dictione LUCRRES. Propert. lib. 4. 1. 31. Hinc Titius, Ramnesque viri, Luceresque coloni:

Quatuor hinc albos Romulus egit equos. Alii Rhamnetes scribunt.

RĀMUS, i. m. [κλάδϑ, κλάδος, κλάτ, ἕρϑϑ] est, Id in arbore, inquit Theophrastus, quod a caudice fistum, multiplexque spargitur; unde ramos nonnulli nodos appellaverunt, suntque veluti quedam ipsarum arborum brachia. Unde Virg. 2. Georg. 296.

Tum fortes late ramos & brachia tendens. Cic. 3. de Orat. 179.

Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, non folia, &c. Insignis ramis olivæ. Virg. 6. Æn. 808.

Umbra ingens ramorum. Virg. 2. Georg. 489.

Alti rami. Lucret. lib. 2. 30.

Aureus. Ovid. 7. Met. 277.

Bifurcus. Ovid. 12. Met. 442.

Cæcus. V. CÆCUS.

Felix. Virg. 2. Georg. 81.

Fortis. Virg. 2. Georg. 296.

Fragilis. Virg. 8. Ecl. 40.

Frondens. Virg. 7. Æn. 135.

Ingens. Virg. 3. Georg. 333.

Laureus. V. LAURUS.

Lentus. Virg. 4. Georg. 558.

Longus. Ovid. 2. Met. 352.

Nudi rami, Sine frondibus Lucan. lib. 1. 179.

Pandi rami pondere Autumni. Ovid. 14. Met. 660.

Patuli. V. PATULUS.
 Pingues olivæ. Hor. Epod. 2. 56.
 Jucundior, quam lecta de pinguis
 Oliva ramis arborum.
 Teneri. Ovid. 2. Met. 359.
 Virides. Ovid. 12. Met. 22.
 Abrumpit teneros ramos manibus. Ovid. 2. Met. 359.
 Adoptat ramus ramum. V. ADOPTO.
 Amputans ramos inutiles falce. Hor. Epod. 2. 13.
 Apprehendunt vites ramos. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Compescere fluentes ramos. Virg. 2. Georg. 370.
 Contingere ramos fragiles. Virg. 8. Ecl. 40.
 Decidis ramis quercus. Virg. 11. Æn. 5.
 Deffringere ramum arboris. Cic. pro Cæcin. 60. Qui prætereuntes ramum deffringent arboris.
 Denudat foliis ramos & cortice trunco. Cic. in Arat. 119.
 Deponere corpus sub ramis arboris. Virg. 7. Æn. 108.
 Diffundunt late rami. Cæs. 6. Bell. Gall. 25.
 Diffundit ramis arborem Deus. Columel. lib. 3. cap. 10. Truncum deinde superposuit velut quandam itaturam corporis & habitus: mox ramis diffudit quasi brachiis.
 Direpti rami arbore. Ovid. 11. Met. 29.
 Extendere se rami poterunt. Virg. 2. Georg. 287.
 Fingere ramos humo. Ovid. 2. Fast. 648.
 Flectitur obsequio curvatus ab arbore ramus. Ovid. 2. de Arte Am. 179.
 Frondescunt summi rami. Lucret. lib. 1. 1092.
 Habet ramos pomiferos silva. Sen. Herc. fur. 9.
 Mutilatus. Ovid. de Nuce 37.
 Nutant pondere rami. Ovid. 2. de Arte Am. 263.
 Perculli ventis. Sen. Hippol. 3.
 Stetit ramus nudus fugiente pomo. Senec. Thyest. 2.
 Turgescit in arbore. Ovid. 3. Trist. 12. 15.
 Nunc avis in ramo lecta laremque parat. Ovid. 3. Fast. 241.
 Ramus montis. Plin. lib. 6. cap. 27. Sub monte Cambalido, qui est Caucafi ramus.
 Ramus in radice arborum dicitur, quod in herbarum radicibus Capillamentum. Columel. lib. 5. cap. 10. Quam ad scrobis solum radix pervenit, duritia humi coercita recurvatur, & ex summo duum ramorum ambas radices emittit. De nuce.
 Amputare ramos miseriarum. V. AMPUTO.
 RAMEUS, a, um. Adj. [κλαδίου] Quod ex ramo est. Virg. 4. Georg. 303. — & ramea coltis
 Subjiciunt fragmenta, thymum, casiaque recentes.
 RAMOSUS, a, um. Adj. [κλαδύτης] Ramos habens multos. Plin. lib. 13. cap. 5. Nam quæ durum, acutum, spinosum, habet, oxycedros vocatur, ramosa & nodis infesta. Ovid. 8. Met. 237.
 Garrula ramosa prospexit ab ilice perdix.
 Arbor ramosa. Lucret. lib. 5. 1095.
 Cervix ramosa colubris. Ovid. 9. Met. 73. De Hydra Lernæa.
 Cornua ramosa cervi. Virg. 7. Ecl. 30.
 Corpora ramosa. Lucret. lib. 2. 446.
 Domus Silvani ramosa. Propert. lib. 4. 4. 5.
 Stipes ramosus. Ovid. 3. Fast. 751.
 Compar. Folium ramosus. Plin. lib. 21. cap. 10.
 Superl. Curalium quam ramosissimum. Plin. lib. 32. cap. 2.
 RAMALE, is. n. [κλαδάριον] Ramus inutilis ex arbore decisus. Ovid. 8. Met. 644.
 Multifidæque faces, ramaliaque arida tecto. Perf. 1. Sat. 97.
 Ut ramale vetus vegrandi subere coctum.
 Veteris ramalia fagi. Perf. 5. Sat. 59.
 RAMULUS, i. m. dimin. [κλαδίσκος] Columel. lib. 5. cap. 5. Nam in brachiatis plerumque fit ut crure, aut cornibus boum, ramuli vitium deffringantur. Cic. 1. de Divin. 123. Quom ille respondisset, in agro ambulanti ramulum adductum, ut remissus esset, in oculum recidisse, &c.
 Floridi ramuli. Catull. 59. 22.
 Nitidissimus ramulus. V. NITEO.
 RAMULOSUS, a, um. Adj. [κλαδωδέτης] a dimin. Ramulus. Plin. lib. 16. cap. 24. Ramulosa folia ulmo & cytiso.
 RAMUSCULUS, aliud dimin. [κλωνάριον] Plin. lib. 20. cap. 23. E viridi ferula ramusculus, utilis est ad omnia ea vitia.

R A N

RANA, æ. f. [βάτραχος] Animal palustre notissimum, quamquam in genera divisum. Ranarum aliæ sunt terrestres: aliæ in aquis dulcibus degunt: aliæ marinæ. Ex terrestribus quedam in vepribus tantum vivunt, & rubetæ appellantur, auctore Plin. lib. 32. cap. 5. Aliæ inter arundines, fruticesque versantur. Est & rana arborem scandens, & ex ea vociferans, ob id a calamis calamita. Virg. 1. Georg. 378.
 Et veterem in limo ranæ cecinere querelam. Plin. lib. 10. cap. 29. Quom Theophrastus tradat insectitias esse in Cyrenaica vocales ranas. Cic. 2. de Nat. Deor. 125. Ranæ autem marinæ dicuntur obruere sese arena folere.
 Loquaces. Virg. 3. Georg. 431.
 Palustres. Hor. 1. Serm. 5. 14.
 Turpes. Hor. Epod. 5. 19.
 Virides. Ovid. 15. Met. 357.
 Rana Gyryna. Plato, Nihil rana Gyryna prudentior. In stupidos pro-verbium. Gyryni sunt informes ranarum partus. Cæl. lib. 4. cap. 2. [A forma scilicet corporis pæne rotunda dicti γυρίνοι. Nam γύρω. Circulus.]
 Rana, Morbus bobus peculiaris. Columel. lib. 6. cap. 8. Solent etiam fastidia cibo afferre vitiosa incrementa linguæ, quas ranas vocant veterinarii.
 RANULA, æ. f. dimin. Apul. Met. 9. p. 233. Elmenh. Virens exsiluit ranula.
 RANUNCULUS, i. m. dimin. [βατραχίου]
 Ranunculos per jocum vocat Cicero Ulubrenses, qui sibi obloquerentur, eo quod clamarent tanquam ranæ, quæ præsentim instante vespere, rotas paludes coactionibus implent, 7. Fam. 18. in fine, Nam Ulubris honoris mei causa vim maximam ranuncolorum se commosse constabat.

Alii putant significari Homines habitantes in palustribus locis, Ulubrenses.
 Ranunculus, [βατραχίου] Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. Ranunculum vocamus, quem Græci batrachion. Genera ejus quatuor, Unum pinguioribus quam coriandri foliis, & ad latitudinem malvæ accedentibus, colore livido, caule albo, gracili, & radice alba. Nascitur in limitibus humidis & opacis. Alterum foliosus, pluribus foliorum incisuris, altis caulibus. Tertium minimum est, gravi odore, flore aureo. Quartum simile huic, flore luteo. Omnibus vis caustica, si cruda folia imponantur, pustulæque, ut ignis, faciunt. conf. Apulej. de Herb. c. 8. & 9.
 RANCO, Ære. sicut & RANCO, Ære. de quo verbo infra dicitur. Budæus. posteriore libro Philologia, Rancere fictitia voce tunc dicitur (de cervis loquitur.) Rancentes autem ologyones (sic enim tum vocantur) diluculo venator secundo vento exaudiens: decumanumque esse rancore dijudicans, aut alias memorabili magnitudine, eo decurias canum admovet, indagatore numellato venatus auspiciatum præeunte, ut fere alias solet.
 RANCENS, entis. Partic. [ρανέντιον] a verbo inusitato RANCO, Idem quod Rancidus. Lucret. lib. 3. 720.
 Unde cadavera rancenti jam viscere vermes
 Exspirant? i. e. Unde cadavera e viscere rancenti vermes edunt?
 Lambinus.
 RANESCO, Ære. Idem quod Ranceo. Arnob. lib. 1. p. 12. Præcipiant, olearum fluenta rancefcere.
 RANCOR, oris. m. [ρανέριον] Putor quidam aut odoris gravitas, quæ ex vetustate & putredine ac corruptione nascitur. Palladius lib. 1. cap. 20. Receptacula olei semper sint munda, ne novos sapes veteris rancore infecta corrumpant. Idem in Octobri, cap. 10. Canales, & omnia receptacula olei, calida aqua prius lavabis, ut nihil de anni præteriti rancore custodiant. i. e. De mucido odore, ut exponit Cæl. lib. 7. cap. 27. in fine.
 RANCIDUS, a, um. Adj. [ρανίδιος] Quod est rancore putidum. Hor. 2. Serm. 2. 89.
 Rancidum aprum antiqui laudabant, &c.
 Rancidus, pro Putrido. Lucret. lib. 6. 1153.
 Rancida quo perolent projecta cadavera ritu, &c.
 Rancidus, pro Insuavi aliquando ponitur, ut,
 Rancidus aspectus. Plin. lib. 22. cap. 22.
 RANCIDOR, Adv. [ρανίδιος] Translate Gell. lib. 18. cap. 8. In collocandis verbis immodice faciunt & rancide. Idem cap. 11.
 RANCIDULUS, a, um. Adj. dimin. [ρανιδούλιος] Juven. 11. Sat. 135.
 — non tamen his illa unquam opsonia sunt
 Rancidula. Martial. lib. 7. 33.
 Qui sic rancidulo loquatur ore.
 RANCO, Ære. Verbum fictitium, a voce tigris. Auctor Philomelæ 49. Tigrides indomitæ rancant, rugiuntque leones.

R A P

RAPA, æ. f. [ραπά] Radix esculenta globosæ figuræ. Columel. lib. 11. cap. ult. Napus & rapa duas sationes habent, & eandem culturam, quam Raphanus. Paulo post, Rapæ semina Hyginus putat post trituram jacentibus adhuc in area paleis inspergi debere. Gloss. Lat. Gr. Rapa, [ραπά] & Gr. Lat. Ροπάρα, Rapa.
 Rapa, dicta est, auctore Varro lib. 4. de L. L. 22. quasi Ruapa, quod rueret e rure.
 Lutosa rapa. V. LUTUM.
 RAPUM, i. n. [ραπύρον] Idem. Plin. lib. 18. cap. 13. Genera eorum Græci duo prima fecere, masculinum, femininumque, & ea ferendi modo ex eodem semine. Denfior enim satu masculoscere, item in terra difficili. Semen præstantius quo subtilius. Species vero omnium tres. Aut enim in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiam speciem silvestrem appellavere, in longitudinem radice procurrente, raphani similitudine, & folio anguloso scabroque, succo acri: qui circa messem exceptus oculos purgat, medetur caligini admisto lacte mulierum. Martial. lib. 13. 16.
 Hæc tibi, brumali gaudentia frigore rapa,
 Quæ damus, in cælo Romulus esse solet. Varro de R. R. lib. 1. cap. 11. Nam ex femine brassicæ fato nasci ajunt rapa: & contra ex raporum, brassicam. Columel. lib. 2. cap. 10. Rapa campis in locis humidis lætantur.
 Rapum Seneca dixit, quod in capite radice hæret: nempe fibras quibus arboris radix involvitur: Epist. 87. Magnarum, inquit, arborum truncos circumcisit ramis & ad unum redactis pedem cum rapo suo transtulit, amputatis radicibus, relicto tantum capite ipso, ex quo ille pependerit. Loquitur de modo transplantandi arbores annosas.
 RAPILLUM, i. n. dimin. [ραπίλλιον] Hor. 2. Serm. 8. 8.
 In primis Lucanus aper leni fuit Austro
 Captus, ut aiebat cœnæ pater: acria circum
 Rapula. [Gloss. Lat. Gr. Rapillum, Ραπίλλιον. Scribe Rapulum, Ράπυλον, quod idem ac Ραπυλον. An Rapillum?]
 RAPUNCULUS, i. m. [ραπυλλίδιον] aliud diminutivum, Radicula, quæ commeditur in acetariis.
 RAPICIA, sive RAPACIA, òrum. n. pl. Raporum frondes, quas homines decoctas in cibum sumunt Plin. lib. 18. cap. 13. Quadrupes & fronde eorum gaudet: & homini non minor rapiciorum suis horis gratia, quam cynarum, &c. Cato R. R. cap. 35. Rapinam & coles rapicii unde fiant, & raphanum in loco stercoreto bene, aut in loco crasso ferito.
 RAPINA, æ. f. Ubi feminatur rapum. Columel. lib. 11. cap. 2. Nam & rapinæ, itemque rapinæ, siccaneis locis per hos dies fiunt. Sic Cato R. R. cap. 35. V. dict. super.
 RAPACITAS, RAPACITER, RAPAX. V. RAPIO.
 RAPHARL, RAPHANA, RAPHANIS, RAPHANITIS, RAPHANUS, RAPHIA, V. per RH, RHAPPHARL, &c.
 RAPICIUM, RAPINA, V. in RAPA, & RAPIO.
 RAPIO, rapui, raptum, [ἀρπάξω] Ære. Per vim, aut cum festinatione, auferre.
 De aquis. Virg. 1. Georg. 203.
 Atque illum in præceps prono rapit alveus amni.
 Carinas venti rapuere. Lucan. lib. 3. 46.
 Currum equi rapiunt per avia. Ovid. 2. Met. 205.

Pavore equi rapitur tractus. Sil. lib. 4. 257.
 Pedes quo te rapiunt, & auræ. Hor. 3. Carm. 11. 49.
 Ad se rapere, Trahere. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Quum autem in locis
 femina infedit, rapit omnem fere cibum ad sese, eoque septum fingit
 animal
 Ad se convertere & rapere. Cic. 2. Off. 37.
 Virginem rapere, est Ei vim inferre, & violare. Plin. lib. 15. cap. 29.
 Propter raptas virgines.
 Ad stuprum virgines. Liv. 26. 13.
 Rapi simulatur virgo ex gremio matris, aut si ea non est, ex proxima
 necessitudine, quum ad virum trahitur, quod videlicet ea res feliciter
 Romulo cessit. Rapi solet fax, qua prælucente nova nupta deducta est
 ab utrisque amicis, ne aut uxor eam sub lecto viri ea nocte ponat,
 aut vir in sepulchro comburendam curet, quo utroque mors propinqua
 alterius utrius captari putatur. Festus. [Lego Utriusque amicis.
 Rapere, Per vim stuprare. Quintil. Declam. 259.
 Rapere, cum furore trahere, evellere, auferre. Ter. And. 5. 2. 20.
 Sublimen hunc intro rape, quantum potes. Idem Adelph. 3. 2. 21.
 Ceteros ruere, agere, rapere, tunderem, prosternerem.
 De complexu parentum ad mortem rapere. Cic. 7. Verr. 138. Navium
 præfectos sine ulla causa de complexu parentum suorum, hospitemque
 tuorum, ad mortem, cruciatumque rapuisti.
 In crucem. Cic. 7. Verr. 166. Ille, quisquis erat, quem tu in crucem
 rapiebas, qui tibi esset ignotus, quum, &c.
 In jus aliquem rapere, quod & Trahere, & vocare dicitur. Plaut. Pœn.
 5. 5. 56. Rapiamus in jus. Idem Afin. 2. 4. 32.
 Nam vidi huc ipsum adducere, & rapere in jus Exærambum.
 Al. Adducere trapezitam Exar. Ter. 2. Serm. 3. 72.
 Cum rapies in jura malis ridentem alienis. Al. In jus.
 Ad mortem rapi. Cic. 1. in Catil. 27. Nonne hunc in vincula duci, non
 ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?
 Rapi ad mortem, de illo, qui rapitur, ut supplicio afficiatur. Sed Rapi
 etiam dicitur, Qui morte immatura moritur. V. RAPTURUS Partic. Rapi
 Fatis. H. St.
 Ad pœnam rapere. Cic. pro Flac. 5. Rapitur ad pœnam qui indicia
 communis exitii cepit.
 Ad prætorem aliquem rapere. Plaut. Aul. 4. 10. 30.
 Ad supplicium rapi, quod & Trahi dicitur. Cic. 3. Verr. 7. Rapiunt eum
 ad supplicium dii patrii, quod iste inventus est qui, &c.
 Ad tortorem rapi. Cic. 5. Tusc. 13.
 Præcipitem, famuli, rapite hunc. Ovid. 3. Met. 694.
 Fatis rapi, Trahi. Ovid. 2. de Pont. 2. 32.
 Imperium rapere. Tacit. 3. Hist. 19.
 Invitum rapere aliquem. Ovid. 7. Met. 704.
 In fomite flammam rapere, Raptim excitare. Virg. 1. Æn. 180.
 Limis rapere: subaudi, Oculis. Hor. 2. Serm. 5. 53.
 Sic tamen ut limis rapias, quid prima secundo
 Cera velit versu. i. e. Obliquis oculis raptim perlegas.
 Oscula rapere, Raptim dare. Tibull. lib. 1. 4. 53.
 In partesque rapit varias. Virg. 4. Æn. 286.
 In pejorem partem, Interpretari. Ter. prol. Adelph. 3. Ubi Donatus,
 i. e. Vitio dare, vituperare.
 Se alicunde rapere ocus, Ejicere. Hor. 2. Serm. 7. 118.
 Se aliquo rapere, Conjicere. Ovid. 3. Amor. 5. 29.
 Se rapere ad. Cic. 13. Philip. 18. Inde se, quo furore, quo ardore, ad
 urbem, id est ad cædem oprimi cujusque rapiebat?
 In subtime. Plin. lib. 35. cap. 10.
 Rapere, pro Raptim ac festinanter ducere. Plin. in Paneg. cap. 14. Per
 hoc omne spatium quum legiones duceres, vel potius (tanta velocitas
 erat) raperes: non vehiculum unquam, non equum respexisti.
 Campina rapit acrior sonipes. Stat. 5. Theb. 1.
 Fugam rapere. Valer. 5. Argon. 271.
 Gressus rapit. Lucan. lib. 3. 115. i. e. Quanta vi potest, intendit
 cursum.
 Laborem sibi quisque rapiunt. Sil. lib. 13. 187.
 Viam rapere aliquo. Sil. lib. 8. 182.
 Ad cognitionem rei cura & studio rapi. Cic. 1. de Divin. 111. Rarum est
 quoddam genus eorum, qui se a corpore avocent, & ad divinarum rerum
 cognitionem cura omni studioque rapiantur.
 Cupiditate, aviditate, & similibus rapi. Cic. 3. Verr. 65. Ille qui una
 cupiditate raperetur, totum illius postulatam, causamque neglexit.
 Cupiditate caeca prædæ ac rapinarum rapi. Cic. in Pison. 57.
 ὄρεσι, quæ hominem huc & illuc rapit. Cic. 1. Off. 101.
 Impetus rapit huc, rapit illuc. Stat. 12. Theb. 794.
 Inops mentis rapitur. Ovid. 4. Fast. 457.
 Classis studio inflammato rapitur ad Italiam. Cic. pro Lege Manil. 21. Ab
 eodem Imperatore classem magnam & ornatam, quæ ducibus Sertorianis
 ad Italiam studio inflammato raperetur, superatam esse atque de-
 pressam.
 Disciplinam ad suam aliquem rapere, Attrahere & impellere ad discipli-
 næ suæ cognitionem. Cic. 4. Acad. 114. Neque vero tu solus, sed me
 ad suam disciplinam quisque rapiet.
 Ad id rapi quod bonum videtur. Cic. 4. Tusc. 12.
 In errorem rapi, Præcipitari. Cic. 2. de Legib. 43. Nos opinionibus vulgi
 rapimur in errorem, nec vera cernimus.
 In fraudem aliquem rapere. Cic. 2. de Invent. 36. Eam causam putare,
 quæ homines audaces in fraudem rapere solet.
 Oculis in fraudem rapi. Cic. de Arusp. Resp. 30. Quare inferior es,
 quum in omnem fraudem raperis oculis, quam si omnino oculos non
 haberes.
 In invidiam rapi, Invisum fieri. Cic. 4. Acad. 126. Sed quum rapior
 in invidiam, licetne per vos nescire quod nescio?
 In marorem me rapit stultitia mea. Plaut. Cist. 1. 1. 63.
 In odium aliquem Auctor ad Heren. lib. 1. 8.
 Sensu & conjectura rapi, Duci. Cic. de Arusp. Resp. 54.
 Rapere, de amore sape dicitur, ut
 Ocellos alicujus. Ovid. 2. Amor. 19. 19. Subaudi In amorem.
 Vultus alicujus rapere. Ovid. 3. Amor. 6. 28.
 De morte, & exitio quoque. ut

Flammæ rogales rapuere te. Ovid. 3. Amor. 9. 41.
 Fortuna rapit juvenes. Ovid. ad Liv. 372. Subaudi Morte.
 De luce alma rapi. Stat. 8. Theb. 102.
 Vis leti improvisa rapuit, rapietque geates. Hor. 2. Carm. 13. 20.
 Urbes rapuerunt prælia, Vastarunt. Claud. 2. in Eutrop. 568.
 Rapere antiquum verbum, pro Rapere. Cic. 2. de Legib. 22. Sacrum,
 sacrove commendatum, qui cleperit rapseritve, parricida esto. [Præ-
 teritum syncopatum, pro Rapuerit.
 Spes rapiendi & prædandi uccæcat animos. Cic. 4. Philip. 9.
 RAPIENS, entis. Partic. [ἀρπάζων] Hor. 3. Carm. 3. 52.
 Omne sacrum rapiente dextra.
 Flamma rapiente cursum ocior. Senec. Hippol. 6.
 Ventus rapiens incendia. Lucan. lib. 3. 496.
 RAPIENDUS, a, um. aliud Partic. [ἀρπυσίος] ut, Pignora rapienda
 manu. Ovid. 6. Fast. 446.
 Ad arces rapiendas tendit. Lucan. lib. 6. 14.
 RAPTUS, a, um. similiter Partic. [ἀρπυθής] ut, Raptus a diis Gany-
 medes. Cic. 1. Tusc. 65.
 Sublime raptus. Tacit. 4. Hist. 30.
 Amore cæco raptus furit. Ovid. 2. Fast. 762.
 Auribus raptis populata tempora. Virg. 6. Æn. 496.
 Fortuna rapta ex oculis. Liv. 28. 7.
 Lingua rapta. Ovid. 6. Met. 632.
 Nuptiæ raptæ. Cic. 3. Tusc. 26. Qualis tibi ille videtur Tantalo pro-
 gnatus, Pelope natus, qui quondam a focero OEnomao rege Hippoda-
 miam raptis nactus est nuptiis?
 Occasio rapta. Liv. 27. 18.
 Prædas raptas ad litora vertere. Virg. 1. Æn. 532.
 Tecta rapta. Ovid. 3. Trist. 10. 18.
 Virginitas rapta. Ovid. 8. Met. 85. de filia Erisichthonis.
 Virgo rapta. Hor. 2. Carm. 4. 7.
 Raptus, pro Præceptus immatura morte. Ovid. in lib. Ex Ponto, aut
 de Tristibus,
 Quæ mihi de rapto tua venit epistola Celso. H. St. Exstant
 lib. 1. ex Ponto Ep. 9. pr.
 RAPTUM, i. n. [ἀρπάζειν] Res rapta. Liv. 7. 25. Quos rapto vivere
 necessitas cogeret. Martial. lib. 7. 46.
 Dividere rapta. Liv. 1. 4.
 Potiri rapto. Virg. 4. Æn. 217.
 Vivere de rapto. Ovid. 5. Trist. 10. 16.
 Vivitur ex rapto. Ovid. 1. Met. 144.
 RAPTURUS, a, um. Partic. [ἀρπύζων] Lucan. lib. 3. 99.
 — namque ignibus atris
 Creditur ut capta rapturus mœnia Romæ.
 RAPTUM, Adv. [ἀρπύζων] Velociter, cito, quasi rapto tempore, non
 accepto. Plin. lib. 17. cap. 14. Semine raptim avium fame devorato. Liv.
 3. 23. Fabius, omisiss omnibus, prædam ex castris raptim Antium con-
 vehit. Cic. 1. Att. 17. Et raptim in eam sententiam pedarii currebant.
 Caf. 1. Bell. Civil. 5. pr. His de causis aguntur omnia raptim atque turbate.
 Lucret. lib. 3. 1015.
 — & plani raptim petit æquora campi.
 Ille se raptim domum suam conjicit. Auctor ad Heren. lib. 4. 65.
 Imperia raptim mutata. Sil. 7. 21.
 Raptim mittere. Lucret. lib. 1. 663.
 Raptim scribere. Cic. 2. Att. 9. Subito quum mihi dixisset Cæcilius
 Quæstor, puerum se Romam mittere, hæc scripsi raptim
 RAPTIO, ðnis. f. [ἀρπάζειν] ad personam refertur. Ter. Adelph. 3. 3. 2.
 Disperii, Ctesiphonem audivi filium
 Una fuisse in raptione cum Æschino. Ubi Donatus: Raptio ad
 personam refertur: Rapina ad rem: Raptus ad stuprum, si proprie loqui
 volumus.
 RAPTUS, ðnis. m. [ἀρπύζων] Cic. 6. Verr. 107. Locus ut ipse raptum
 illum virginis, quem jam a pueris accepimus, declarare videatur. Idem
 4. Tusc. 72. Quis aut de Ganymedis rapto dubitat, quid poetæ velint?
 Claud. 2. de Rapt. Proserp. 12.
 It Venus, & raptus metitur corde futuros.
 RAPTURA, æ. f. [ἀρπύζω] Idem. Plin. lib. 11. cap. 24. Quum vero
 raptura incidit, quam vigilans & paratus ad cursum? Castigatum exem-
 plar habet Captura. h. e. Præda. De araneo.
 RAPTOR, ðnis. m. [ἀρπακτής] Plaut. Epid. 2. 115. Raptor hostium
 gloriosus. Idem Trin. 2. 1. 23. Raptores panis & peni. Columel. lib.
 7. cap. 12. Quum & lupi repellere insidias, & raptoem ferum consequi
 fugientem, prædamque excutere atque auferre debeat.
 Audax raptor. Hor. 3. Carm. 20. 4.
 Consilium raptor vertit ad fallaciam. Phædrus 1. 31. 5. De milvio.
 RAPO, ðnis. m. [ἀρπακτής] Idem quod Raptor. Pomponius,
 Ne vos conturbent auri argentique rapones. V. Non. 1. 108.
 RAPAX, æcis. Adj. [ἀρπακτικός] Avidus, & rapinis semper intentus.
 Plaut. Perf. 3. 3. 6. Procax, rapax, trahax. Sueton. Domic. cap. 3. Ino-
 pia rapax, metu sævus. Columel. lib. 8. cap. 17. Rapax lupus.
 Olim surunculus, nunc rapax. Cic. in Pison. 66.
 Falces rapaces. Lucret. lib. 3. 650.
 Fata rapacia. Senec. Herc. OEth. 2.
 Fluvii. Virg. 3. Georg. 142.
 Ignis. Ovid. 8. Met. 843.
 Mots. Tibul. lib. 1. 3. 65.
 Torrens. Senec. Theb. 1.
 Ventus. Valer. 4. Argon. 606.
 Undis rapacibus committere se. Ovid. 8. Met. 550.
 Rapax virtutis ingenium. Senec. Epist. 96.
 Compar. Catull. ad Thallum, 23. 4.
 Idemque, Thalle, turbida rapacior procella. Cic. de Amicit. 50.
 Nihil est enim appetentius similitum sui, nihil rapacius, quam natura.
 Superl. Rapacissima manus. Sallust. in Cic. 5.
 RAPACITAS, ætis. f. [ἀρπακτικότης] Columel. lib. 1. cap. 7. Nisi si ma-
 xima vel negligentia fervi, vel rapacitas intervenit. Martial. lib. 12. 53.
 Diræ filius est rapacitatis.
 Quis in rapacitate avarior! Cic. pro Cœl. 13. De Catilina.
 RAPACIDA, æ. c. Rapacida, imitatione patronymicorum, Homines
 rapaces
 E. 3

rapaces appellantur, joco comico ficti, ut Æacidæ dicuntur ab Æaco. Plaut. Aul. 2. 7. 8.

Rapacidarum ubi tantum fiet in ædibus. Turnebus.

RAPĪDUS, a, um. Adj. [ῥαπίδης] i. e. Velox: ab eorum, qui rapiunt, celeritate. Lucret. lib. 1. 295.

Corripiunt, rapidique rotanti turbine portant. Plin. lib. 16. cap. 39. Tantum tempestivitas etiam in rapida celeritate pollet.

Æquor rapidum. Valer. 4. Argon. 270. Hypallage.

Æstus. Virg. 3. Ecl. 10. Al. Rabidus.

Alæ. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 254.

Amnis. Virg. 6. Æn. 550.

Amnes rapidos tranant. Lucret. lib. 1. 15.

Arma pro Armatis. Sil. lib. 5. 98.

Aura rapida velocius. Ovid. 3. Met. 209.

Bella. Claud. 1. in Conf. Stil. 188.

Canes. Lucret. lib. 5. 890.

Clamores rapidi. Stat. 5. Theb. 96. Alia exemplaria habent Rabidi.

[Sæpeque hæc duo confunduntur. V. infra plura exempla.

Currus. Virg. 12. Æn. 478.

Cursus. Virg. 5. Æn. 291.

Decursus. Virg. 12. Æn. 523.

Equi. Ovid. 9. Epist. 28.

Feræ. Ovid. 11. Epist. 111.

Flamen. i. e. Ventus. Virg. 4. Æn. 241.

Flamma. Ovid. 2. Met. 123.

Flumen. Hor. 2. Serm. 3. 242.

Flumen rapidissimum. Cæs. 1. Bell. Civil. 50.

Gurges. Cic. 2. de Nat. Deor. 106.

Ignis. Virg. 4. Georg. 263.

Iræ. Stat. 3. Theb. 96.

Lapsus rapidi fluminum. Hor. 1. Carm. 12. 9.

Leones. Hor. de Arte Poet. 393. Al. Rapidi.

Lupa. Ovid. 3. de Arte Am. 8. Al. Rabida.

Mare. Tibull. lib. 4. 1. 126. Ob æstus scilicet.

Oratio rapida, Concitata. Cic. 2. de Finib. 3. Quum enim fertur quasi torrens oratio, quamvis multa cujusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coerceas.

Passus. Virg. 7. Æn. 156.

Rotis rapidis insistere. Virg. 3. Georg. 114.

Sol. Virg. 1. Georg. 424.

Torrens. Virg. 2. Æn. 305.

Turbo. Lucret. lib. 1. 638.

Venti. Virg. 6. Æn. 75.

Unda rapidior. Curt. 4. 9. 18.

Volucris rapidissima. Ovid. 2. Met. 716.

Vortex. Virg. 1. Æn. 121.

RAPĪDUS, Adv. [ῥαπίδης] Cic. 2. de Legib. 6. Rapideque dilapsus cito in unum confluit. De Fibreno fluvio.

Ferri rapide. Cic. in Orat. 128. Quod quum rapide fertur, sustineri nullo pacto potest. De argumento quod vocatur παρήκεις.

RAPĪDŪLUS, a, um. Adj. dimin. Mart. Capel. lib. 8. Rapiduli sonitus raucitas.

RAPĪDĪTAS, ætis. f. [ῥαπίδης] Cæs. 1. Bell. Civil. 62. Tum etiam rapiditate fluminis ad transeundum impedirentur.

RAPĪNA, æ. f. [ῥαπίνα] ad rem refertur: Violenta rerum ablatio. Cic. 1. Verr. 3. Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis, avaritia in rapinis, superbia in contumeliis efficere potuisset. Cæs. 1. Bell. Gall. 17. Satis habebat in præsentia hostem rapinis populationibusque prohibere.

Spes prædæ ac rapinarum. Cic. 12. Fam. 12.

Avida rapina. Ovid. 1. Trist. 11. 31.

Ingens. Stat. 10. Theb. 820.

Invidiosa. Ovid. 1. Amor. 8. 55.

RAPĪNĀTOR, ōris. m. antiquum, pro Raptor usurpatum. [ῥαπίνας] Lucil. apud Non. 2. 468. Homo impudicus impune est rapinator.

RAPTO, [ῥαπίζω] Ære. Frequenter rapere. Virg. 1. Æn. 483.

Ter circum Iliacos raptaverat Hæctora muros.

Fortunæ vexata, dissipati liberi, raptata conjux. Cic. pro Sext. 145. V. mox.

Æthere raptavit toto. Lucret. lib. 5. 399.

In crimina raptare aliquem. Propert. lib. 3. 11. 27.

Captus raptatur manu. Stat. 9. Theb. 161.

Curru quadrijugo raptari. Cic. 1. Tusc. 105.

Equorum arbitrio raptatur. Ovid. 2. Met. 234.

Per vim raptari. Ovid. 12. Met. 223.

Ac subito vexantia turbine raptant. Lucret. lib. 1. 280. De ventis loquitur.

Raptare, pro Convincari. Plaut. Aul. 4. 4. 5.

Quid me afflictas? Quid me raptas? Qua me causa verberas?

Conf. Milit. 2. 6. [Est Vexare, Agere trahere. V. in RAPĪO. Sic apud Cic. Raptata conjux, nisi forte In jus raptam intelligit.

RAPTĀTUS, a, um. Partic. [ῥαπτατός] ut, Bigis raptatus. Virg. 2. Æn. 272.

RAPTĪTO, Ære. aliud frequent. Gell. lib. 9. cap. 6.

RAPSA, Oppidum in Pentapoli, seu Cyrenaica regione, apud Plin. lib. 5. cap. 5.

RAPULUM, RAPUM, RAPUNCULUS, V. RAPA.

R A R

RARE, RAREFACIO, RAREFIO, RARENTER, RARESCO, RARIPILUS, RARITAS, RARITUDO, RARO, V. in RARUS.

RĀRUS, a, um. Adj. [ῥαρός, ῥαρός, ῥαρός] proprie dicitur, Quod non est densum. ut, Rari capilli.

Rarum, ut vult Nonius 4. 388. consuetudine Infrequens significat. Virg. 9. Æn. 508.

Quæ rara est acies, interlucetque corona.

Acies rarior. Tacit. 3. Hist. 25.

Aer rarus. Lucret. lib. 2. 106.

Cribrum. Ovid. 12. Met. 437.

Lanugo. Plin. lib. 8. cap. 37.

Locus rarus & angustus. Cic. in Somn. Scip. 14. Vides habitari in terra raris & angustis in locis.

Retia. Virg. 4. Æn. 131.

Retia rara, plagæ, & lato venabulo ferro.

Segeti raræ, Densa opponitur. Colum. 2. 9. Etiam ex rara segete densant facit.

Textum tenue atque rarum. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque illud in Lyfia dicendi textum rarum lætioribus numeris corrumpendum erat.

Umbra. Virg. 7. Ecl. 46.

Rarus, Paucus. Virg. 1. Æn. 122.

Apparent rari nantes in gurgite vasto. Idem 6. Ecl. 40.

Rara per ignotos errent animalia montes.

Frutices rari apparent in vertice. Ovid. 10. Epist. 25.

Lacrima rara per genas manat. Hor. 4. Carm. 1. 34.

Racemi. Virg. 5. Ecl. 7.

Tectis raris habitata mapalia. Virg. 3. Georg. 340.

Vocibus raris hisco. Virg. 3. Æn. 314.

Rarum, Electum. Nonius ex Virg. 4. Georg. 130.

Hic rarum tamen in dumis olus, &c.

Juvenum rarissimus. Stat. 4. Silv. 8. 32.

Facie rarus. Ovid. 14. Met. 337. de Nympha canente,

Rara quidem facie, fed rarior arte canendi. Locutio propter

Ablativum annotanda.

Conjux rarissima. Stat. 5. Silv. 1. 11.

Turba rarissima. Ovid. 2. de Arte Am. 281.

Sunt tamen & doctæ rarissima turba puellæ.

Rarum, Quod non ubique reperitur, unde etiam pro Præstanti fumitur. Cic. de Amicit. 81. Rarum genus (& quidem omnia præclara rara) nec quicquam difficilius quam reperire quod sit omni ex parte in suo genere perfectum. Plin. in Paneg. cap. 60. ad fin. Sed in principe rarum ac prope insolitum est, ut se putet obligatum.

Rarum & Vulgare, contraria. Cic. in Topic. 69.

Solitarium & Rarum. Cic. 1. de Invent. 81. Oportet animadvertere, ne quum aliter multa sint judicata, solitarium aliquod, aut rarum judicatum afferatur.

Rarum est enim, ut se quisque vereatur. h. e. Raro accidit quin. Quintil. lib. 10. cap. ult.

Audentia. Tacit. de German. 31. Rara & privata cujusque audentia apud Catos in consensum vertit.

Fides. Hor. 1. Carm. 35. 21.

Gratia fratrum rara est. Ovid. 1. Met. 145.

Litteras raras tuas quidem, sed suaves accipio. Cic. 2. Fam. 12.

Salus. Plin. lib. 7. cap. 4.

Rarus in potu, Qui raro potat. Plin. lib. 8. cap. 16.

Rarum dictu, esse aliquid cui profit negligentia. Plin. lib. 18. cap. 16. Sic lib. 9. cap. 17. Rarus inventu.

RĀRE, [ῥαρός] ius, issime. Adv. Non dense neque spisse. Columel. lib. 2. cap. 9. Nam nisi rare confertur, vanam & minutam spicam facit.

Subaud. Locus. Gloss. Lat. Gr. Rare, ἄπαινος.

Compar. Plin. lib. 17. cap. 27. Ceteræ rarius tondentur. h. e. Infrequentius.

Rarius fieri. Cic. 1. Fam. 7. Quod si rarius fiet quam tu expectabis, id erit causæ, quod non ejus generis meæ litteræ sunt, ut eas audeam temere committere. [Potest iste Comparativus & a seq. Adv. esse, ut a Sero Sero, a Cito Citius, &c.

RĀRO, aliud Adv. ex Ablativo n. [ῥαρός, ἄπαινος] Insolenter, Non sæpe, Minus sæpe. Cic. 1. Off. 136. Si ad hoc genus castigandi raro, invitique veniamus. Idem pro Rosc. Amer. 37. In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita raro existit, ut si quando auditum sit, portenti ac prodigii similitudine numeretur. Hor. 3. Carm. 2. 31.

Insolenter & Raro, cui Vulgo opponitur. Cic. 1. de Invent. 43. Deinde natura ejus evenire vulgo solet, an insolenter ac raro.

RĀRENTER, Adv. [ῥαρός] Idem quod Raro. Gell. lib. 12. cap. 25. A rarus non dicitur Rare, sed alii Raro dicunt, alii Rarenter. Cato R. R. c. 103. Dato rarenter bibere. Macrobr. 7. Saturn. cap. 12. conf. Non. 2. 731.

RĀRITAS, ætis. f. [ῥαρός, ἄπαινος] Infrequentia. Plin. lib. 2. cap. 18. Namque modo multitudo conferta inest circa dimidios orbis lunæ, placida nocte leniter illustrante eas: modo raritas. Hic Confertam multitudinem opposuit Raritati.

Raritas arborum. Plin. lib. 11. cap. 27. Cicadæ non nascuntur in raritate arborum i. e. Ubi raræ sunt arbores, & non dense consistæ.

Raritas in pulmonibus, Laxitas, mollities spongiosa. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. In pulmonibus inest raritas quædam, & affimilis spongiis mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima.

Mirabilis raritate. V. Mirabilis, in MĪROR.

RĀRĪTŪDO, ïnis. f. [ῥαρός] Idem quod Raritas. Columel. de Arboribus, cap. 3. Et mediocri raritudine optima est vitibus terra. Varro de L. L. 4. 29. Dictum rete a raritudine.

RĀRO, [ῥαρός] Ære. Rarum facere. Cujus composita sunt Difraro, & Interraro, quod est In medio rarum facio, quorum priore Columel. lib. 4. 32. utitur. [Nisi aliter legendum est. V. loc.

RĀRESCO, [ῥαρός] Ære. significat Rarum fieri, five deficere. Columel. lib. 3. cap. 16. Negligentia cultorum magna pars deperit, ac interrim seminum cetera, quæ virent, rarefcunt. Idem lib. 5. cap. 6. Vetustate rarefcit. Virg. 3. Æn. 411.

At ubi digressum Siculæ te admoverit oræ

Ventus, & angusti rarefcunt claustra Pelori. Ubi Servius, Rarefcunt ideo, quia venientibus de Ionio propter curvaturam litorum claustra videntur angustia, quæ paulatim propinquantibus aperiri videntur.

Rarefcere dicitur, quod sit subtilius & minus densum. Ovid. 15. Met. 245. — resolutaque tellus

In liquidas rarefcit aquas.

Colles paulatim rarefcunt. Tacit. de German. 30.

Corpus rarefcit. Lucret. lib. 4. 863.

Lanæ rarefcunt. Plin. lib. 11. cap. 39. Pili quadrupedibus fenestrate rarefcunt, lanæque rarefcunt.

Miles rarefcit. Sil. lib. 17. 427.

Rarefcit multo lavatus vulnere miles,

Atque aperit patulas, prostrato corpore, late

Inter tela vias.

Nubila rarefcunt pluviis. Stat. 1. Silv. 2. 186.

Somnus rarefcit arenæ. Propert. lib. 1. 5. 33.

Tenebræ profunda rarefunt. Stat. 11. Theb. 74.

Phocis, & Aoniæ jaculis rarefcitis umbræ. Stat. 1. Achil. 421.

Umbra rarefcientes. Stat. 1. Theb. 343.

RAREFACIO, [ῥαροποιῶ] ēre. Rarum facere. Columel. lib. 3. cap. 9. Hoc autem facile contingit, si prius rarefeceris eas partes, quas supra ramum fecaturus es, fœno aut stramentis texeris. Ex vetulo codice legendum, Si prius varam feceris, & Eam partem quam, &c. Lucret. lib. 6. 870.

Et rarefecit calido miscentur vapore.

Rarefacit per tmesim dixit Lucret. lib. 6. 232.

— rareque facit lateramina vasis.

RAREFIO, [ῥαροποιῶ] ēri. Rarus fio. Lucret. lib. 1. 648.

Nil prodesset enim calidum denfarier ignem,
Nec rarefieri, si partes ignis, &c.

RAREFACTUS, a, um. [ῥαροφῆς] Partic. Lucret. lib. 2. 1138.

Jure igitur pereunt, quia rarefacta fluendo
Sunt, &c.

Conquassatum ex aliqua re ac rarefactum. Idem 3. 443.

RAREPILUS, a, um. Adj. [ῥαροπῖλος] Quod habet raras pilos. Columel. in præfat. lib. 1. Et id ipsum aliter curatur mutilum, & raripilum, aliter cornutum & fetosum, quale est in Sicilia.

R A S

RASILIS, **RASITO**. V. RADO.

RASIS, is. m. Arabs, Nobilis & antiquus medicus, clarusque scriptis suis, a medicis sæpissime laudatis. Alias Alubecar Muhamed, vel ut vulgo efferunt Abubeter dictus. V. Fabric. Elench. Medicor. vet. Biblioth. Gr. vol. 13. p. 46. & 383.

RASIS, is. f. [ῥασίς] ut ait Columel. lib. 12. cap. 20. Genus est crudæ picis: eaque quanto est vetustior, tanto melior habetur: nam longo tempore durior facta, quum est confusa, in pulverem redigitur, & his medicaminibus admiscetur. Sed locus suspectus est.

RASTRUM, V. RASTRUM.

RASTRUM, i. n. quod in plurali hi Rastri, & hæc Rastra dicimus: Instrumentum rusticum ad glebas confringendas: dictum quod terram radat, & fodiendo conculcet. Ter. Heaut. 1. 1. 36.

— at istos rastros interea tamen

Depone, ne labora. Columel. lib. 2. cap. 10. Subactum solum pluribus iterationibus atrati, vel rastri, largoque stercore satiatum postulant. [Antiqui in recto sing. Raster, i. m. usurparunt, unde in plur. Rastri. Gloss. Lat. Gr. Raster, Δικελλᾶ; & Græc. Lat. Δικελλᾶ, Raster, Rastrum, Videns. Pro Bidens scil. ut assuevit iste Glossographus.

Rastri, quibus dentalibus penitus eradunt terram, atque eruunt, a quo & rutabri dicti. Auctor Varro de L. L. lib. 4. 31.

Rastra, orum. Cornel. Celsus apud Nonium 3. 190. Omnes rastra & atollunt, & adigunt.

Arva obnoxia rastris. Virg. 2. Georg. 439.

Intacta rastro tellus. Ovid. 1. Met. 101.

Graves rastri. Ovid. 11. Met. 36.

Quadridentes rastros. Cato R. R. cap. 10.

Tenaces. Virg. 2. Georg. 421.

Vulnera rastrorum fert tellus. Ovid. 2. Met. 287.

Frangere glebas rastris. Virg. 1. Georg. 94.

Affiduis terram insectabere rastris. Virg. 1. Georg. 155.

Humus patitur rastros. Virg. 4. Ecl. 40.

Rimari terram rastris. Virg. 3. Georg. 534.

Res ad rastros redit, pro ad inopiam, quidam velut proverbio usurpant

ex illo Ter. Heaut. 5. 1. 58.

Nam si illi pergam suppeditare sumptus,
Menedeme, mihi illæc vero ad rastros res redit.

RASTELLUM, i. n. vel RASTELLUS, i. m. dimin. Varro 1. de R. R. cap. 49. Tum de pratis, inquit, stipulam rastellis eradi, atque addere fœnicicæ cumulum.

Columel. lib. 2. cap. 13. Medica obruitur, non aratro, sed ligneis rastellis. Rastelli, inquit Varro de L. L. 4. 31. ut irpices, serræ leves: itaque homo in pratis per fœnicicæ eo festucas abradit: quo abrafu, rastelli dicti.

Rastellis & terram effodiebant. Suet. in Neron. cap. 19. Tubaque signo dato primus rastello humum effodit, & corbulæ congestam humeris extulit.

RASURA, **RASUS**. V. RADO.

R A T

RATARIA, æ. f. Genus quoddam navium, de quibus meminit Gell. lib. 10. cap. 25.

RATIARIUS, V. RAVIS.

RATIASTUM, auctore Ptolemæo, lib. 2. cap. 3. Lemovicum urbs est, quam Galli vulgari nostro sermone *Limoges* nuncupamus.

RATIFICO, **RATI HABITIO**, **RATIO**, **RATIO CINOR**, &c. **RATIONABILIS**, &c. **RATIONALIS**, &c. **RATIONARIUM**, **RATIONARIUS**, **RATIONATOR**, V. Ratus participium, in REOR.

RATIS, vel **RATES**, is. f. secundum Probum, [ῥατίς] Navigium temere factum & inconditum, ut trabes connexæ, & sine fabrica compactæ, quæ navigii vicem præbent. Cic. 9. Att. 14. Circumvallatum esse Pompejum, ratibus etiam exitus portus teneri. [conf. Cæf. 1. Bell. Civ. 25.

Ratis & Navis. Cic. 7. Verr. 5. Quum, aut navibus, aut ratibus, conarentur accedere.

Scirpea ratis. Plaut. Aul. 4. 1. 9.

Tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. Cic. 1. Tusc. 73.

Rates duplices. Cæf. 1. Bell. Civil. 25.

Opitergina. Quintil. lib. 3. cap. 8. p. 247. Burm. conf. Flor. 4. 2. 32.

Advehi ratibus. Varr. de L. L. lib. 4. 7. extr.

Ratis, abusive usurpatur pro Nave a poetis. Virg. 1. Æn. 47.

Disjecitque rates.

Membra ratis. Ovid. 1. Trist. 1. 2.

Dii maris & cæli (quid enim nisi vota supersunt?)

Parcite quassatæ solvere membra ratis.

Ratis dicta Navis longa propter remos: quod hi quum per aquam sublatis sub dextra & sinistra, duas partes efficere videntur. Ratis enim unde hoc translatum, illic ubi plures mali aut afferes. Varro de L. L. lib. 6. 2.

conf. RATIUS

Cavæ. Ovid. 18. Epist. 8.

Celsa. Valer. 5. Argon. 9.

Ceratæ. Ovid. 5. Epist. 42.

Excelsæ. Sil. lib. 17. 623.

Fracturam ratium subita ruina. Lucan. lib. 2. 574.

Frugiferæ. Claud. de Bell. Gildon. 58.

Infana. Valer. 1. Argon. 605.

Intrepida. Senec. OEdip. 11.

Laceræ ratis naufraga membra. Ovid. 1. de Arte Am. 412.

Laceræ ratis fracta membra. Ovid. in Ibin, 277.

Pronæ. Ovid. 14. Met. 548.

Quassatæ. Virg. 4. Æn. 53.

Turbata. Claud. 4. Conf. Hon. 61.

Velivolæ. Ovid. 4. de Ponto, 5. 42.

Victrices. Claud. de Nupt. Honor. & Mar. 178.

Armare rates. Virg. 10. Æn. 165.

Committere ratem vento. Ovid. 3. Fast. 579.

Committere fragilem ratem pelago. Hor. 1. Carm. 3. 11.

Credita est vento ratis. Senec. Agamemn. 6.

Nondum credenda periculis ratis. Stat. 4. Silv. 4. 100.

Dedere fluctibus ratem. Senec. Agamemn. 3.

Flectere ratem. Ovid. 10. Epist. 36.

Frenare ratem. Senec. Medea, 1.

Implicuit Auster rates. Stat. 11. Theb. 520.

Impulerat aura ratem. Ovid. 15. Met. 697.

Mergere ratem in ima. Ovid. 11. Met. 557.

Merfa ratis. Juven. 14. Sat. 301.

Navigare ratibus. V. Navigo, in NAVIS.

Ponere carinas ratibus. Virg. 2. Georg. 445.

Provecta ratis fertur in altum. Senec. Octav. 6.

Recurrit læta ratis. Valer. 1. Argon. 170.

Reficere rates quassas. Hor. 1. Carm. 1. 18.

Regere ratem in undis nocturnis. Virg. 5. Æn. 868.

Regere ratem dubiam. Ovid. 1. de Arte Am. 588.

Repens ratis in alto. Pacuv. apud Varr. de L. L. 6. 2. extr. (Æges) ferme

aderant in æquore in alto ratibus repetitibus.

Repletum mare everfis ratibus. Senec. Agamemn. 13.

Submersis ratibus saturata Charybdis. Ovid. 2. Amor. 16. 25.

Solvere ratem. Ovid. 15. Epist. 213.

Subigere ratem conto. Virg. 6. Æn. 302.

Temperare ratem. Ovid. 13. Met. 396.

Tenuere altum rates. Virg. 3. Æn. 192.

Tentare Thetin ratibus. Virg. 4. Ecl. 32.

Transmare rates vidit. Stat. 1. Achil. 452.

Vectus rate parva. Ovid. 1. Met. 319.

Vectus rate celeri. Catull. de Berecynth. 61. 1.

Vexare rates. Virg. 6. Ecl. 77.

RATIARIUS, i. m. [ῥατίαριος] dicitur ut Navicularius, non opifex, sed negotiator. Paulus de Pignorat. act. 1. 30. dig. Qui ratiario creditur, quum ad diem pecunia non solveretur, ratem in flumine sua auctoritate detinuit: posteaque flumen crevit, & inde ratem abtulit. Si invito ratiario retinisset, ejus periculo ratem fuisse, respondi.

RATITUS, a, um. attributum ex Rate verbo confictum.

Ratium quadrans. Paulus apud Festum, Ratium quadrantem dictum putant, quod in eo, & triente, ratis fuerit effigies, ut navis in Aste. [conf. Varr. L. L. 4. 7. extr. Habebant autem Aste librales duntaxat effigiem rostri navis, Quadrantes vero & Trientes ratis, ut vult Plin. 33.

3. ex eo Festus ac Paulus. Ego tamen etiam in quadrantibus & trientibus antiquis certæ notæ rostrum navis expressum vidi, ut forsitan erraverit Plinius, non attendens veteres Ratim Navem longam vocasse, quæ Ennio Ærata ratis dicitur, ut afferit Varro L. L. 6. 2. Nam poetica licentia Puppim posuit Naso 1. Fast. 239.

At bona posteritas puppim servavit in ære. Ubi V. interpp. ut & ad Fest. ac Plin. vel Lex. Pitisc.

RATIUNCULA, V. Ratio post Ratum, in REOR.

RATUMENNA, æ. m. Auriga fuit, qui quum in ludis Circensibus excussus fuisset, equi ejus cum corona & palma in Capitolium pervenerunt, sedemque ter lustrarunt. Ex quo factum est, ut porta, per quam intraverant, Ratumenna diceretur. Plin. 8. 42. Solin. cap. 45. Al. 57.

RATUMENNA, æ. f. porta, a nomine ejus appellata est, qui ludicro certamine quadrigis victor, Etrusci generis juvenis, Vejis, confternatis equis excussus Romæ periit: qui equi feruntur non ante constitisse, quam pervenirent in Capitolium, conspectamque scitilium quadrigarum (molem,) quæ erant in fastigio Jovis templi, quas faciendas locaverant Romani Vejenti cuidam, artis figurinæ prudenti, quæ bello sunt recuperatæ: quia in fornace adeo creverant, ut eximi nequirent: idque prodigium portendere videbatur, in qua civitate eæ fuissent, omnium eam futuram potentissimam. Festus. conf. loca in dict. super. allata & Plut. in Public. p. 104. edit. Francof.

RATUS, V. REOR.

R A U

RAUCA, æ. f. Vermis est. Plin. lib. 17. cap. 18. Olea, ubi quercus effossa sit, male ponitur: quoniam vermes, qui raucæ vocantur, in radice quercus nascuntur & transeunt. Ulpian. in l. Ex conducto. D. Locati & conducti, Si raucis, aut herbis, fegetes corruptæ sint. Alcianus tamen 7. Parerg. cap. 5. legendum putat apud Ulpianum, Erucis.

RAUCUS, a, um. Adj. [ῥαυκός] Qui nimio clamore vel ob aliam causam, vocem habet compressam & impeditam. [Forsan a Ravi, pro Ravicus. Et proprie quidem animalium voci tribuitur, ut

Sonare raucum quiddam. Ovid. 3. de Arte Am. 289.

Bubones rauci. Ovid. 1. Amor. 12. 19.

Cicadis raucis resonant arbuta, i. e. Clamoris & multum strepentes. Virg. 2. Ecl. 12.

Cornices. Lucret. lib. 6. 751.

Cygni. Virg. 11. Æn. 458.

Dant sonitum rauci per saxa silentia cygni. Raucos cygnos vocat, non quidem canoros, sed alarum concussione inter volandum, raucum per æra sonum efficientes, qualis est tubarum. Talis enim auditur cygnorum volantium sonus, qualis tubarum clangor.

Garrulitas alitum, in quas Pierides conversæ sunt. Ovid. 5. Met. 6-8.

Gutturæ raucæ Avis. Ovid. 3. de Pont. 1. 22.

Mugitus raucos edere. Ovid. 14. Met. 409. Idem 1. Fast. 560.
Mugitum raucos furta dedere sono. conf. Sen. Nat. Q. 2. 27.
Palumbes. Virg. 1. Ecl. 58.
Pectus Senec. Agamemn. 7.
Vox ranæ. Ovid. 6. Met. 377.
Raucus, pro Fesso & defatigato loquendo: ut, Rauca fama. Cic. 9. Fam. 2. Te vero nolo, nisi ipse rumor jam raucus erit factus, ad Bajas venire. i. e. Nisi quum ipse rumor jam defecerit. Budæus.
Chartæ raucæ, i. e. Libelli forenses. Martial. lib. 8. 67.
Male rauci. Hor. 1. Serm. 4. 66. i. e. Admodum rauci, ex quo significat eos admodum vocales & clamorosos fuisse. Lambin.
Orator. Cic. 1. de Orat. 259. Itaque nos raucos sæpe attentissime audiri video.
Querela longa raucus. Propert. lib. 1. 16. 39.
Rumor. Cic. 9. Fam. 2. V. supra Rauca fama.
Dicitur de quovis sono, vel strepitu. ad vocis humanæ, vel alius animalis, raucedinem similitudine accedente.
Æris rauci canor. Virg. 4. Georg. 71.
Aquis raucis fervet mare. Ovid. 18. Epist. 26.
Aquila raucus. Martial. 1. 50.
Bombus tubæ. Lucret. lib. 4. 550.
Concentus rauci, Dissoni. Stat. 6. Theb. 227.
Cornua rauca sonant. Claud. 2. in Ruff. 57.
Fragor. Claud. 2. in Eutrop. 163.
Fremitus. Valer. 2. Argon. 307.
Litus, Undarum allisione. Stat. 5. Theb. 291.
Murmur undæ. Virg. 1. Georg. 109.
Ora Acheloi fluvii. Ovid. 3. Amor. 6. 52.
Poites, Cardines. Propert. lib. 4. 9. 23. Al. 4. 8. 49.
Rivi. Claud. de Conf. Prob. & Olyb. 221.
Stridor. Ovid. 8. Met. 287.
Tympana. Ovid. in Ibin. 458.
Vallis rauca sonat. Stat. 4. Theb. 801.
Unda. Ovid. 11. Met. 783.
RAUCIDULUS, a, um. Adj. dimin. Hieron. Epist. 1. 16.
RAUCITAS, acis. f. [βραχίτης] Vocis obtusæ sonus. Plin. lib. 11. cap. 51. Elephas per nares tubarum raucitati similem elidit sonum.
Raucitas. Morbus. Idem lib. 22. cap. 23. In tussi, uva, fellis veteri suffusione, hydropicis, raucitatibus. Cels. 2. 1. Tussis, defillatio, raucitas.
RAUCEDO, inis. f. Idor. 4. 7. Raucedo, amputatio vocis.
RAUCRO, ui, [βραχίτης] Ære. vel RAUCIO, si, fum, Ære. Raucum esse. Vet. Gloss. Lat. Gr. Raucit, βραχίτης. Priscian. lib. 10. p. 907. Aldi. 133. b. Præteritum & Supinum format Raufi, Raufum, & Lucilii eo versum refert; Raufuro tragicus qui carmina perdit Oreste.
Obraucatus, Vide suo loco, in Solino. H. St.
RAUCIFONUS, a, um. Adj. [βραχίτης] Lucret. lib. 2. 619. Concava raucifonoque minantur cornua cantu. Catull. Argon. 65. 263. Multi raucifonis efflabant cornua bombis.
RAUDUS, vel RUDUS, a, um. Adj. [ἀνεργαστος] significat, inquit Festus, Rem rudem & imperfectam. Nam Saxum quoque raudum appellant poetæ. Æs raudum, non solum imperfectum veteribus dictum, verum & signatum. Unde in mancipando dicebatur, Raudusculo libram ferito, asleque tangebatur libra. Ex Festo.
Rodus modo est Adjectivum, ut supra: modo Substantivum, ut & Rudus in architectura: & quum molem, glebam, massam significat. ut, Hinc rapere manibus rodus saxeam grande & grave. Et apud Lucilium, Plumbi pauxillum rodus linoque mataxam. Hic Rodus est Ponus. Ex Festo item in Rodus. q. V.
RAUDUSCULUM, i. n. dimin. Cic. 4. Att. 8. pr. Nam de raudusculo quod scribis, &c. Id est, modico illo ære. Raudum enim pro ære apud veteres. Cic. hic usurpat pro Minimo sumptu. Eidem lib. 14. 15. Nec mehercule me raudusculum movet. i. e. Pecunia. conf. Fest. l. c.
RAUDUSCULANUS, a, um. Adj. unde, Raudusculana porta Romæ. Val. Max. lib. 5. cap. 6. 3. Genucio Cipo Prætori, paludato portam egressi, novi & inauditi generis prodigium incidit. Namque in capite ejus subito velut cornua emerferunt, responsurumque est, eum regem fore, si in Urbem revertisset; quod ne accideret, voluntarium ac perpetuum sibimet indixit exilium. Cujus testandæ rei gratia, capitis effigies area portæ, qua excefferat, inclusa est: dictaque Raudusculana, quod olim Rauda æra dicebantur. Al. Raudera. conf. Fest. in Rodusculana.
RAVENNA, [Ράβεννα] Urbs in octava regione Italiæ, Sabinorum oppidum, in ora litoris Adriatici, olim tota ligneis compacta ædificiis, aquis diffusa, pontibusque ac lembis peragata: a Thessalis condita perhibetur. Alii post excisam Trojam, alii post confusa hominum labia in Babylone constructam fabulantur. De hac Sil. lib. 8. 603. Livius [ubi?] auctor est, ab Augusto muris cinctam fuisse, quos Valentinianus imperator postea ampliavit, ejusque Archiepiscopo duodecim civitatum Episcopos subjecit, Arimini, Casena, Fori Livii, Fori Cornelii, Faventia, Briucii, Bononia, Mutina, Rhegii, Parmæ, & Placentia: que civitates deinceps sub Exarchatu fuerunt. Hanc urbem vetustam esse, res ab Giltrogothis gestæ commemorant, qui eam regiam posuere. Et Alaricus subinde eam magnificavit, sic Theodoricus, qui in ea octo & triginta annis sedem habuit. conf. Suet. Aug. cap. 48.
RAVENNAS, ætis. [Ραβεννίτης] Ravennæ incola, aut Ad Ravennam pertinens. Martial. 3. 93. Meliusque ranæ garriant Ravennates. V. Tacit. Hist. 2. 100. 5. & 3. 50. 3.
RAVIS, is. f. pr. comm. [βραχίτης] Raucedo vocatur, quæ fit aut nimia siccitate propter clamorem, aut nimio humore ad vocis locum fluente, ex quibus vox homini plerumque negatur. Plaut. Aul. 2. 5. 10. Hucine detruisti me ad senem parcissimum, Ubi si quid poscam, usque ad ravim poscam prius Quam quicquam detur? i. e. Improbe, sapius, clamose, adeo ut vox etiam a tues vociferanti raucedo inquit Erasmus. Idem Fragm. 1. 21. Expungabo hercle omnia ad raucam ravim. conf. Fest. & Nunnus, 2. 730.
RAVES, a, um. Adj. [ἀμείβης, μελανόπυρρον] Veteres dixerunt Obtusum. Unde, Rava vox, Rauca & parum liquida, proxime canum latratum sonans:

unde etiam Causidicus pugnaciter loquens Ravula. Paulus. V. f. I. Rava frumenta, Nimium sicca, torrida & arida appellata esse scribit Festus in Raucos, ex eo: ut suspicatur Turnebus, quod quemadmodum rauci ab ariditate vocis & gutturis appellantur, ab eadem nominata sunt spicarum aristæ, & frumenta rava: nisi quis in Festo Stramenta legat, eodem sensu, quanquam alterum magis illi probetur. [Forte tamen ad colorem referendum epitheton.
Ravus color, Obtusus, id est mistus niger cum fulvo, color inter flavum & cæstum. Nonius 2. 726. Ravum, Fulvum. Cic. 4. Acad. 105. Quia nobismet ipsis modo cæruleum videbatur, mane ravum. Legitur hic in nostris exemplaribus Flavum. Varro 2. de R. R. cap. 9. Facie debent esse formosi, magnitudine ampla, oculis nigricantibus, aut ravis. Quidam legunt Glaucis. Ibid. cap. 2. Cornibus pronis ad rostrum, ravis oculis.
Leones ravis, pro Flavos quidam ex vet. libris legunt. Vide Cruquium. H. St. Locum innuit Horatii ex Epod. 16. 33.
Lupa rava. Hor. 3. Carm. 27. 3.
RAVIDUS, a, um. [μελανόπυρρον] aliud Adjectivum. ut, Ravidus oculi, Nigro & fulvo misti, qui color est inter flavum & cæstum. Columel. lib. 8. cap. 2. Ravidus, vel nigrans oculi. [An Ravuli?
RAVILLUS, a, um. Adj. Dimin. Ravillæ mulieres a ravis oculis dictæ, quemadmodum a cæstis, cæstullæ. Paulus.
RAVULUS, a, um. Adj. dimin. Sidon. 9. Epist. 13. Ravuli choraulæ. conf. Rava vox supra in RAVUS.
RAVISCCELLUS, a, um. similiter Adj. a Ravus. Plaut. apud Festum. Quia inquit hæc mulier, & ille raviscellus qui venit? Legitur & Raviscellus.
RAVIO, Ære. Ad ravim usque clamare. Anglice *to rave*. Plaut. Pcen. 3. 5. 33. Nego & negando, si quid refert, ravio. Meurf. Annuo. V. & Paulum in Festo.
RAURACI, [Ραυρακίς Metaphr. Cæs.] Galliæ Belgicæ populi, ut scribit Cæsar in Comment. 1. 5. & 6. 25. & 7. 75. Plinio lib. 4. cap. 17. 10. Raurici dicuntur, quos nunc Basilienses esse conjectura est. V. Cluver. Antiq. Germ. 2. 5.
RAURACUM, vel RAURICUM, i. n. Oppidum Galliæ, Plin. lib. 4. cap. 12. Eiusdem populi caput. Rauriaca colonia eidem Plin. lib. 4. cap. 17. Nisi Rauriaca legendum, ut in Infeript. apud Gruter. p. 239. n. 8. IN GALLIA COLONIAS DEDUXIT LUGDUNUM ET RAURICAM.
RAURACUS, vel RAURICUS, a, um. Adj. ut Montes Rauraci, Ammian. 22. & Solin. cap. 23. pr.

R E

RĒ, [ἀνέ] Præpositio inseparabilis, a Retro per apocopen facta videtur. Unde Respicio, retro aspicio. Revertor, retrovertor. & non nisi composita reperitur. [Ancipitem in compositis docet Brækhuf. ad Propert. 4. 3. 29. & 8. 44. conf. Ricciol. & Borrich.
Re cum Rursum. Plin. lib. 8. cap. 22. Homines in lupos verti, rursumque restitui sibi. Ibid. cap. 12. Quum prope ventum est, rursus fugæ præsidia repetentes. Plura V. in reliquis compositis.
Re cum Iterum. Plin. 2. Epist. 14. Iterum clamor. Iterum reticuit.
RĒ, ablativus a Res, V. suo loco. Cic. pro Milon. 12. Quum diceret Senatam, non quod sentiret, sed quod ego vellem, re decernere. i. e. Exitu. Vetus codex non habet Re.

R E A

REA, V. BHEA.
READOPTO, V. REDADOPTO.
READUNO, Ære, unde READUNATIO, Ænis. f. Tertull. de Refur. carnis, cap. 30. Recorporatio est readunatio ollium.
REÆDIFICO, [ἀνοικοδομῆω] Ære. Rursum vel denuo ædificare. Reædificare meritum, pro Refarcire. Cic. 6. Att. 1. Cæsarem in merito reædificando diligentiores fore. Al. In Nemorensi ædificando. V. not. Varior.
REAPSE, V. RES.
REASSUMO, umsi, Ære. Plin. 5. Epist. 6. Æstate fluminis nomen arenti alveo deserit, autumnno reassumit. al. Resumit.
REATE, is. n. [Ρεάτη] Oppidum Sabinorum, Italiæ umbilicus, unde Reatini populi. Sil. lib. 8. 417. — magnæque Reate dicatum Cælicolum matri.
REATINUS, a, um. Adj. Reatini, [Ρεατῖνοι] Populi, a Reate oppido quartæ regionis Italiæ inter Nomentanos & Trebulanos. Plin. lib. 3. cap. 12. Varro 2. de R. R. cap. 6. Ego, inquit, de alinis potissimum dicam, qui sum Reatinus, ubi optimi & maximi sunt.
REATUS, V. REUS.

R E B

REBAR, V. REOR.
REBELLIS, e. [ἀπειθεύς] Adj. Qui debellatus refumit bellum, Translate Repugnans, Obstinatus in resistendo. ut, Rebellis amor. Ovid. Rem. Amor. 246. Flammæ rebelles. Stat. 1. Theb. 35. Regio rebellis. Curt. 8. 1. 35.
REBELLIO, Ænis. f. [ἀπειθεύς] Cæs. 3. Bell. Gall. 10. Rebello facta post deditionem: defectio, datis obsequiis. [Dicitur ea forma, qua Perduellio, a Perduellis. Cœptare rebellionem Tacit. 3. Ann. 40.
REBELLUM, i. n. Idem. [ἀπειθεύς] Liv. 42. 21. Qui deditis contra jus & fas bellum intulisset, & pacatos ad rebellium incitasset. Al. Ad rebellandum. V. J. F. Gronov. not.
REBELLIO, Ænis. m. Idem quod Rebells. Gloss. Lat. Gr. Rebello, Ἀπειθεύς, Ἀπειθεύς. Vult in Avid Cail. cap. 9. extr. in Epist. Faustine ad Marcum, Ut, si amas liberos tuos, istos rebelliones acerrime persequaris. Capitol. in Antonino Pio cap. 5. extr. In Achaja, atque etiam Ægypto rebelliones represit. ut vult Cæsarius. q. V.
REBELLIO, [ἀπειθεύς, ἀπειθεύς] Ære. ex Re & Bello, are, compositum; significat iterum bellare. Ovid. 13. Met. 619. de Memnoniis avibus, — quum

—quum fol duodena peregit

Signa, parentali morituræ more rebellant. i. e. Bellum instaurant, bellum iterum in se suscipiunt, more eorum qui inferis parentant.

Rebellare & Bellare. Livius libro 7mo. 130. Volsci, ferocior ad rebellandum, quam ad bellandum, gens. Sicilibi libro 34. pag. 408. & iterum 409 jungit hæc duo verba. II. St. Locus prior est cap. 27. alter cap. 17. extr. tertium non reperias, nisi forte cap. 17. in oratione Catonis pro Rebellare, Bellare Stephanus legebat.

Rebellare, Bellum redintegrare, Renovare, aut Certando resistere. Cæf 8 Bell. Gall. cap. 44. Si tali ratione diversis in locis plures rebellare cœpissent. Liv. 8. 14. Quia cum Latinis rebellare nolissent.

Rebellare vulnera, seu alia vitia dicuntur, quando femel curata repullulant. Plin. lib. 25. cap. 13. Creduntque, eâ rursus satâ, rebellare quæ curaverint vitia: quo scelere & plantagine utuntur.

Rebellat humor. Plin. lib. 13. cap. 12. Minus sorbet politurâ charta, magis splendet. Rebellat sæpe humor, incuriose datus, primo, malleoque deprehenditur, aut etiam odore, quum fuerit indiligentior. [An Inelegantior? V. Hard.

REBELLATIO, ōnis. f. Valer. lib. 7. cap. 3. ext. 9. Quum crebris rebellionibus meruissent ut eorum urbem funditus Romani evertere vellent. Tacit. 14. Ann. 31. Commoti ad rebellionem.

REBELLATOR, ōris. m. & REBELLATRIX, ōris. f. [ἀφηνιαστῆς] Qui vel quæ rebellat. Liv. 40. 35. Dictu quam re facilius sit, provinciam ingenio ferocem rebellatricem confecisse. Ovid. 3. Trist. 12. 47. Teque, rebellatrix, &c.

REBITO, [ἀρεβί] āre. a Re, & Ito frequentativo verbi Eo, compositum; Reverri significat, & redire. Interpositum est autem B, tantum euphoniæ causa. Plaut. Capt. 2. 3. 20.

Si non rebitas huc, ut viginti minas

Dem pro te. Ibid. 3. 5. 89.

At unum hoc quæso, si huc rebitet Philocrates, &c. Antiquum.

REBLATA, V. ANTIUCHIA.

REBOO, [ἀναβοῶ] āre. ex Re & Boare. Virg. 3. Georg. 223.

— reboant silvæque & magnus Olympus. i. e. Refo-

nant, remugiunt. Est autem Græcum verbum. Nam apud Latinos nulum verbum est, quod ante o finalem, habeat o, excepto Inchoo: quod tamen majores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus vocalibus, & dicebant Inchoo. Servius.

Laqueata templa citharis reboant. Lucret. lib. 2. 28.

Tympana reboant. Catul. de Betycynth. 61. 21.

Reboare, cum Accusativo. Sil. lib. 3. 439. de Hercule,

— mæsto clamore ciebat

Pyrenen: scopulique omnes, ac iustra ferarum

Pyrenen reboant. al. Refonant.

REBULLO, ōre. Apul. lib. 5. Met. p. 170. Elmenh. Lucerna fervens oleum rebullivit in ejus humerum. Et alibi, (lib. 1. p. 108.) Spiritum rebullire, pro Mori.

R E C

REC. Recondita.

RECALCITRO, [ἀντακλιζω] āre. Idem quod Calcitro. Hor. 2. Serm. 1. 20.

— nisi dextro tempore Flacci

Verba per attentam non ibunt Cæsaris aurem:

Cui male si palpare, recalcitrat undique tutus.

RECALCO, [καλιμπατώ] āre. Rursus calcare. Columel. lib. 2. cap. 2.

Si velis scribibus egelgam humum recondere, & reocalcare, quum aliquo quasi fermento abundaverit.

RECALCANS, Partic. Apul. 6. Miles. p. 181. Elmenh. Recalcans priora vestigia.

RECÁLEO, ōi, [ἀναλέομαι] ēre. Idem quod simplex Caleo. Virg. 12.

Æn. 35.

— vix urbe tuemur

Spes Italas, recalent nostro Tiberina fluenta

Sanguine.

RECÁLESCO, [ἀναθερμαίνουμαι] Rursus calefcere. Cic. 2. de Nat. Deor.

26. Quod nostris quoque corporibus contingit, quum motu atque exercitatione recalciscunt. Ovid. de Rem. Amor. 629.

Quid juvat admonitu tepidam recalciscere mentem?

Acrius multo atque vehementius Theffalici incendii cineres recalueret. Florus lib. 4. cap. 2.

RECÁLEFACIO, vel RECÁLEFACIO, fēci, factum, [ἀναθερμαίνω] ēre. Rursus calidum facere. Ovid. 8. Met. 444.

— calidumque prioris

Cæde recalcificat conforti sanguine telum.

RECALEFIO, vel RECÁLEFIO, hēri. Scribonius Largus cap. & comp. ult. Rursus recalcifant, & colantur per linteum.

RECÁLVUS, a, um. Adj. [ἀναφάλαγγος] Idem quod Calvus Plaut. Rud. 2. 2. 11.

Recalvom ac filonem fenem, statutum, ventriosum.

RECÁLVASTRE, tri. m. [ἀναφάλαγγος] Qui fronte calvus est, non toto corpore, quasi Recalvatulus, quod est diminutivum. Valla lib. 1. cap. 5.

Sen. Epist. 66. Comatum & crispulum malis, quam recalvastrum. Sed in quibusdam codd. abest hoc κέλευρον. Exstat apud Interp. Vulgar. Levit. 13. 41.

RECÁNDO, ōi, [ἀναλόκκάνομαι] ēre. vel potius RECÁNDESCO, ēre. Iterum candere, sive candidum esse, vel fieri. Ovid. 4. Met. 529.

Seque super Pontum, nullo tardata timore,

Mittit, onusque suum: percussa recanduit unda. i. e. Candida

& alba facta est propter spumam, quam concitarum mare emittere solet. Recandescere, [ἀναπυρόμεθαι] Rursus incalcfcere. ut,

Ira recanduit, Iterum inflammata est. Ovid. 3. Met. 707.

Tellus recanduit. Ovid. 1. Met. 434.

Ergo ubi diluvio tellus lutulenta recenti

Solibus æthereis almoque recanduit æstu.

RECÁNDENS, entis. Partic. [ἀναπυρόμεθαι] Valde candens significat. Plin. 37. 9. Sed esse aliquas scabris lateribus & angulis inæqualibus dicunt, in sole aperto projectas, radius in se recandentes discurrere. Vetus exemplar legit Candentes.

RECÁNNO, cinui, centum, [ἀναφανώ] ēre. Iterum canere. Plin. lib. 10. cap. 33. Adeoque vincit libido etiam fetus caritatem, ut illa furtim &

in occulto incubans, quum sensit feminam aucupis accedentem ad matrem, recanat, & revocetque. De perdice.

Recanere, pro Incantationem retorquere ac dissolvere. Plin. lib. 26. cap. 2. ut legit Turneb. Non pauci etiam serpentes ipsos recanere, &c. Sensus est, ut cantu angues rumpi prisci censebant, sic angues ipsos existimabant, si id præsentirent, recanere, & incantationem referre ac diluere. Quidam legunt Recantare. V. RECANTO. Ceterum magis usurpatur

RECĪNO, cinui, centum, [ἀναφανώ] ēre. Rursus canere. Cic. de Clar. Orat. 171. Illud est majus, quod in vocibus nostrorum oratorum recinit quiddam & resonat urbanus. Hor. 1. Epist. 1. 55.

— hæc recinunt juvenes dictata, senesque.

Nomen alicujus recinere. Hor. 1. Carm. 12. 3.

Parra recinentis omen. Hor. 3. Carm. 27. 1.

RECANTO, [παλιψηδών] āre. est Rem incantatam alio carmine liberare. Plin. lib. 28. cap. 2. Non pauci etiam serpentes ipsos recantari credunt.

Recantare, Iterum cantare. Martial. lib. 2. 85.

Nusquam Græcula quod recantat Echo. h. e. Cantanti vel loquenti respondet.

RECANTĀTUS, a, um. Partic. [παλιψηδύμετος] Hor. 1. Carm. 16. 25.

— nunc ego mitibus

Mutare quæro tristia, dum mihi

Fias recantatis amica

Opprobriis, animumque reddas. Recantatis, i. e. Meliore carmine deleris. Recantantur autem opprobria, quum mutato carmine laudibus corriguntur, ait Acron. Porphyrio vero, Recantari probra dicuntur, quum contraria probris carmina fiunt in eum cui maledixerimus.

Curæ recantatæ. Ovid Rem. Amor. 259.

Nulla recantatas deponent pectora curas. i. e. Amores magicis carminibus repressos.

RECĀPITŪLO, [ἀνακεφαλαιῶ] āre. Summa rerum capita breviter repetere. Tertull. adv. Marc. 5. 17. Ut ita dixerim, sicut verbum illud in Græco sonat, recapitulare, id est, ad initium redigere, vel ab initio recenfere. August. de Civ. Dei lib. 20. cap. 21. Recapitulat ab initio. conf. cap. 14. Quinril. 6. 1. ἀνακεφαλαιῶν vertit Decurrere per capita.

RECĀPITULATIO, ōnis. f. Sic Latine redditur ἀνακεφαλαιωσις. Laur. Valla.

RECASURUS, V. RECIDO.

RECĀUTA, uno verbo, Apochæ species in Novel. 130. cap. 1. de transitu militum, in qua Justinianus offendit de recauta de more facta.

παρα τῆ ὁπλονων τοις ἀποτέλειον ἑστέρ τῆ παρῶ αυτων διαπαρισδρων. Briffonius lib. 16. De verborum quæ ad jus pertinent significat. V. Suid. in ῥικασρον.

RECĒDO, ōi, sum, [ἀναχωρέω, ἀναχωρήσομαι, ἑσείκω] ēre. quasi Retorcedere. Plin. lib. 3. cap. 23. Recedens a mari m. passuum.

Recedere ab aliquo procul. Plaut. Capt. 3. 4. 20.

Accedere ad aliquem, & Recedere ab aliquo, contraria. Cic. pro Planc. 15.

Ab hoste recedere. Ovid. 3. de Pont. 1. 131.

Ex acie. V. ACIRS.

Longius. Virg. 4. Georg. 191.

Recede illuc. Plaut. Rud. 3. 5. 7.

Jube dum recedere istos ambo illuc modo.

Flammæ recedunt. Virg. 2. Æn. 633.

Turpiter victa Venus sæpe recellit. Ovid. Rem. Amor. 199.

Recedere ab armis, pro Cessare, & desistere. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

Posteaquam ab armis recesserunt, in summo otio, rediens a cœna, Romæ occisus est.

A causa alicujus paululum recedere. Cic. Post. redit. in Senat. 6. Qua strage nonnulli permoti magistratus, partim metu mortis, partim desperatione reipub paululum a mea causa recesserunt.

A conditione, a persona, a statu; est quod inmutare conditionem, personam, statum dicimus.

Ab usitata consuetudine. Cic. pro Quint. 67. Usque dum inveniretur, qua ratione res ab usitata consuetudine recederet.

A lege. Cic. 4. Verr. 44. Sin illud dices, te Heraclii voluntate ab lege recessisse: ipse te impedies.

A natura. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Ab officio, Non facere officium. Cic. 3. Off. 19. Quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus.

Nulla dolore cogi, ut ab officio recedatur. Auctor ad Heren. 3. 5.

A vera longe ratione recedit. Lucret. lib. 2. 229.

A sententiis alicujus, pro Illas taxare. Cic. 12. Att. 4. Si a sententiis ejus dictis, si ab omni voluntate consiliiisque, quæ de Repub. habuit, recedam, &c.

A significatione dictio recessit. Cic. 1. Off. 37. Hostis enim apud majores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus, &c. quamquam id nomen durius jam effecit vetustas: a peregrino enim recessit, & proprie in eo, qui arma contra ferret, remansit.

A vitio recedere. Plin. Epist. 182.

De medio. Cic. pro Rosc. Amer. 112. Recede de medio, per alium transigam.

De statu dignitatis recedere. Cic. 1. Att. 17. Neque de statu nobis nostræ dignitatis est recedendum, neque, &c.

In otia tuta. Hor. 1. Serm. 1. 31.

In ventos vita. Virg. 4. Æn. extr.

Dilapsus calor, atque in ventos vita recessit.

In auras tenues recedere. Virg. 2. Æn. 791.

Illa etiam si quando in tergum pulsa recessit. Virg. 11. Æn. 653.

Ab oculis, Mori. Plin. 2. Epist. 1. Vivit enim, vivetque semper, utque etiam latius in memoria hominum & sermone versabitur, postquam ab oculis recessit.

A vita recedere, Mori. Cic. 4. Tusc. 40. Quippe qui ob eam causam a vita recesserit.

Corde alicujus recedere. Stat. 3. Silv. 5. 55.

Sic, ut mater, anias, sic nunquam corde recedit

Nata tuo.

Vita recessit patrio corpore, i. e. Mortuus est pater. Plaut. Merc. prol. 73.

Recedere, pro Reverti. Sallust. in Jugurth. cap. 36. extr. Albinus, Au-

- lo fratre in castris pro Prætoris relicto, Romam recessit. [Sed rectius legitur Decellit, quod proprium in ea re verbum est.]
 Recedo, pro Discedo. Cic. 2. Att. 13. Tu si litteras ad Sicyonios habes, advola in Formitanum, unde nos pridie Non. Maji recedere cogitamus. Ante finem recedere, Quod Galli totidem verbis, *S'en aller devant la fin.* Plin. 1. Epist. 13. Nec tamen permanent, sed ante finem recedunt.
 Recellit cura, fortuna &c. Virg. 2. Æn. 595.
 Quid furis: aut quonam nostri tibi cura recessit? Virg. 3. Æn. 53. Ille, ut opes fractæ Teucrum, & fortuna recessit.
 Recedere, pro Diminui. Plin. 6. Epist. 3. Recessit venter.
 Recedere de. Stat. 11. Theb. 74.
 Rarefcent tenebræ, tantum de luce recessit.
 Recedere, pro Disjungi. Cels. lib. 8. cap. 7. Sed in aliis quidem ossibus ex toto sæpe fragmentum a fragmento recedit: maxillæ vero semper ossa, etiam vexata aliqua parte, coherent.
 Membra caesa recesserunt a cute. Ovid. 6. Fast. 707.
 Ante recessisset caput hoc cervice cruenta, Quam tu, &c.
 Domus recessit, In recessu posita est. Virg. 2. Æn. 300.
 Et magis atque magis (quanquam secreta parentis Anchisæ domus, arboribus oblecta recessit.) &c. i. e. inquit Servius, a frequentia se removet. Et est speciosa translatio, quoties rei mobilis ad immobilem, vel e contra transfertur officium.
 Recedere a, Remotum esse. Curt. lib. 4. 1. Maritima tamen oram, & pleraque longius etiam a mari recedentia, rex ejus insulæ Strato possidebat. conf. Plin. supra a pr.
RECEDENS, entis. Partic. [*ἀναχωρῶν*] ut, Anni venientes & recedentes. Hor. de Arte Poet. v. 175.
 Rursus recedens hospes. Valer. 7. Argon. 118.
RECESSUS, a, um. Partic. Compar. Vitruv. 5. 8. Recessior scena.
RECESSURUS, a, um. [*ἀναχωρήσων, ὑπέξων*] aliud Partic. Ovid. in Ibin. 237. Jamque recessuræ, &c.
RECESSIM, Adv. [*ἀναδρομάδην*] Retro cedendo. Plaut. Amph. 5. 1. 60. Ego cunas recessim rursus prorsum trahere & ducere.
RECESSIO, ðnis. f. Vitruv. 1. 6. Ventus inclinationibus & recessionibus varietates mutatione flatus facit.
RECESSUS, ðs. m. [*ἀναχώρησις, ὑπέξις*] Actus recedendi. Cic. 2. de Nat. Deor. 34. Bestiis autem sensum & motum dedit, & cum quodam appetitu accessum ad res salubres, a pestiferis recessum.
 Accessus & Recessus æstus, contraria. Cic. 2. de Divin. 34. Quid de fretis, aut de marinis æstibus plura dicam? quorum accessus & recessus Lunæ motu gubernantur.
 Recessus in oculo, pro Cavitate, sive profunditate quam vocant. Plin. lib. 8. cap. 33. Oculi in recessu cavo, tenui discrimine, prægrandes, & corpori concolores.
 Oris recessus. Quintil. lib. 1. cap. 5. Quum vox quasi in recessu oris auditur.
 Recessus in collibus. Martial. lib. 4. 64. 4. Lati collibus imminet recessus.
 Angulosi recessus. V. **ANGULUS**.
 Apricus. V. **APRICUS**.
 Longis recessibus ingens spelunca. Ovid. 1. Fast. 555.
 Magni recessus & amœni. Curt. lib. 7. 2. 23.
 Marmoreo superi federe recessu. Ovid. 1. Met. 177.
 Seducti. Ovid. 13. Met. 902.
 Tenebroso recessu carceris oblecta. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 82.
 Tacito Natura recessu Formarit vultus. Stat. 1. Silv. 2. 271. de Utero materno.
 Imitatio Ciceronis, vide in **LATEBRA**. H. St.
 Umbra aliqua aut recessus. Cic. 3. de Orat. 99. Sed habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus, umbram aliquam aut recessum, quo magis id quod erit illuminatum, exstare atque eminere videatur.
 Solutudo & Recessus. Cic. 12. Att. 25. Mihi solitudo & recessus provincia est. i. e. Intra solitudinis & recessus.
 In recessu, & Fronte, contraria. Quintil. lib. 1. cap. 4. p. 38. Plus habet in recessu, quam fronte promittit.
 Letebræ & Recessus in animis hominum. Plin. 3. Epist. 3. Vita hominum altos recessus, magnaſque latebras habet. i. e. Reconditissima arcana. Bud.
RECELILO, is, [*αυακλίνω*] ère. Reducere, & ut ait Festus, Reclinare. Apul. lib. 10. de Atinop. 249. Elmenh. Illa enim, quoties ei parcens nares recellebam accedens, toties nifu rabido, & spinam prehensens, ad eam appliciore nexu inhaerebat. Liv. 24. 34. Ferrea manus, quum injecta prorse esset, gravique libramento plumbi recelleret ad solum: suspensa prora, navim in puppim statuebat. i. e. Deprimeret, inquit Budæus.
 Terra retro recellit, i. e. Reclinat. Lucret. lib. 6. 572.
RECELLICLONIA, ðrum. f. pl. Meretriculæ in Plauto apud Festum.
RECENS, entis. Adj. [*νισαρός, ἀργόφρατος*] Novum, quod nuper accidit. Ter. Adel. 3. 2. 14.
 Ut iram hanc in eos evomam omnem, dum ægritudo hæc est recens.
 Recens, novus. Cic. 11. Fam. 21. Quocirca Segulium negligamus, qui res novas quaerit: non quo veterem comederit (nullam enim habuit) sed hanc ipsam recentem novam devoravit.
 Recens & Vetus contraria, V. Recens e provincia, infra.
 Recens & Inveteratus, contraria. Cic. de Senect. 72. Omnis conglutinationo recens, agre: inveterata facile divellitur.
 Pullus a partu recens. Varro 2. de R. R. cap. 8.
 Dido recens a vulnere. Virg. 6. Æn. 450.
 Recens ab ejus ætate. Cic. 3. de Nat. Deor. 11. Et quos Homerus, qui recens ab illorum ætate fuit, sepultos dicit Lacedæmone.
 Recens a diis, Qui nuper a diis profectus est. Sen. Epist. 91. Non tamen negaverim fuisse alti spiritus viros, &c ut ita dicam, a diis recentes.
 Recens e provincia. Cic. 2. Verr. 5. Quum e provincia recens esset, invidique & infamia, non recenti, sed veteri ac diviturna flagraret.
 Alius alio recentior est in dolore. Auctor ad Heren. lib. 2. 10. Al. Reti-cent-or. [Sed Recentior retinendum, exponendumque Minus dolorem expertus, neque duratus in perferendo eo.]
 Ægritudo. Ter. adelph. 3. 2. 14. V. supra.
 Animo recentes. Ovid. 8. Met. 488.
 Recentissimi bella. Liv. 38. 45.
 Cædes. Virg. 2. Æn. 718. Idem 9. Æn. 455.
 — tepidumque recenti Cæde locum. Al. Tepidaque recentem, eodem sensu.
 Causa recens accessit ad iras. Ovid. 3. Met. 73. al. Plaga. Crimen. Ovid. 9. Epist. 53.
 Cura. Ovid. 3. Amor. 9. 32.
 Delectus recens. Tacit. 4. Hist. 70.
 Dolor. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Epistola recentissima. Cic. 8. Att. 15.
 Exemplum. Claud. 2. in Eutrop. 547.
 Factum. Ovid. 1. Met. 164.
 Fama. Plin. lib. 10. cap. 43.
 Homines recentes. Nuper nati. Hor. 1. Carm. 10. 2.
 Laudes. Ovid. 4. de Pont. 8. 87.
 Litteræ recentissimæ. Cic. 6. Att. 1. Recentissimas a Cybistris meas litteras habere. ais ad x. Cal. Oct. datas.
 Malum. Ovid. 4. Trist. 6. 22.
 Maritus. Plin. Epist. 176. Plaut. Novum dixit. Gr. *νέοζαυμ*.
 Memoria recentiore. Cic. 2. de Nat. Deor. 6. Et recentiore memoria iidem Tyndaridæ Perſen victum nuntiaverunt. i. e. Haud ita multo ante.
 Metu recenti trepidat mens. Hor. 2. Carm. 19. 5.
 Negotio recenti. Cic. 3. Verr. 101. Datam quidem esse tum inter omnes, recenti negotio, facile constabat.
 Re recenti, i. e. Eo tempore, quo res contingit. Cic. 7. Verr. 75. An recenti re, Syraculis, apud notos, inspectante Sicilia pæne tota, securi ferire? Seditio recens. Ovid. 12. Met. 61. al. Repens.
 Sermo hominum recens, & Vetus annalium, contraria. Cic. pro Muren. 17. Itaque non ex sermone hominum recenti, sed ex annalium vetustate eruenda est memoria nobilitatis tuæ.
 Tempore recenti illo tu omnia, &c. Cic. ad Brut. 7.
 Vestigia recentia. Cic. 5. Verr. 79. Præsertim quum in lectulo Decumanæ mulieris vestigia viderent recentia, quibus illum inflammari ad perſeverandum intelligebant.
 Umbræ recentes, Quorum corpora nuper sunt mortua. Ovid. 10. Met. 48. de Orpheo.
 Recentiores, Juniores, vulgo Moderni. Cic. 2. de Finib. 82. Attulisti aliud humanius horum recentiorum, nunquam dictum ab ipso illo, quod sciam. Nonius 2. 755. in hunc locum, Recentiorum, id est novorum.
 Recentiores ex auctoribus. Plin. lib. 12. cap. 17.
 Auctor recentior. Liv. 2. 56.
 Recens, Illibatus, vegetus, purus.
 Candore recenti sol irrigat cælum. Lucret. lib. 5. 283.
 Flores recentes carpere. Hor. 3. Carm. 27. 43.
 Fluvios recentes, pro Aqua statim hausta, Virg. 3. Georg. 301. Servlius.
 Folio velata recenti. Ovid. 3. Fast. 141.
 Poma recentissima. Columel. lib. 12. cap. 44.
 Prata recentia rivis. Virg. 6. Æn. 674.
 Rore recenti gemmantes herbæ. Lucret. lib. 2. 319.
 Recens & Lassus, contraria. Curt. lib. 3. 7. 9. Timere, ne non virtute hostium, sed lassitudine sua, vincerentur. Perſas recentes inde successuros, si laxius stare potuissent. Hinc dicuntur Equi recentes. Ovid. 2. Met. ut paulo post videbis adnotatum. [Hic Recens est idem ac Integrum, recentibus viribus.]
 Animus, i. e. Præservidus. Liv. 21. 52. Recentis animi alter, eoque ferocior. Opponitur Minuto & infractio.
 Equi recentes, Non lassii, vel A lassitudine recreati. Ovid. 2. Met. 63.
 Pede recenti recurrere. Plaut. Trin. 4. 3. 8.
 Vires recentes. Ovid. 4. Trist. 6. 29.
RECENTIS, [*αργόφρατος*] Adverbium est aliquando, idem quod Recenter significans. Virg. 3. Georg. 156.
 Sole recens orto. Suet. in Tiber. Cæf. cap. 1. pr. Inde Romam, recens conditam, cum magna clientum manu, commigravit. h. e. Nuper, modo.
 Recens natus, apud Plaut. Cist. 1. 2. 17.
 Recens dives. Ovid. 3. Amor. 8. 9. Gr. *νέοπλατος*.
 Recentes Roma venerunt. Cic. 16. Att. 7. Rhegini quidam illustres homines eo venerunt, Roma sane recentes.
RECENTER, Adv. Apic. 1. 1. Olivæ de arbore recenter sublata. Pallad. 1. 26. Poma recenter lecta.
 Superl. Plin. lib. 18. cap. 23. Quam recentissime stercoreto solo.
RECENTOR, [*νεογενεῖαι*] ðri. Renovari, & denuo recens fieri. Matius apud Gell. lib. 15. cap. 27.
 Jamjam albicaſcit Phæbus, & recentatur Commune lumen hominibus & voluptas. Nonius 2. 751.
RECENTRO, ui, sum. vel itum, [*καταλεργεῖαι, ἀποκαθαινώ*] ère. Recognoscere, summam totius numeri colligere. Liv. 1. 16. Inter hæc recentet exercitum, militem instruit.
 Captivos recensere. Liv. 26. 49.
 Numerum. Virg. 4. Georg. 436. Subaudi Gregis.
 Numerum porcorum. Columel. lib. 7. cap. 9.
 Vellera ad numerum pecoris. Columel. lib. 12. cap. 3.
 Recensere, Narrare. Cic. 16. Att. 1. Ovis enim recenset multa, quæ vellem. Aliqui legunt, Obius enim recessit multa. al. recens; is &c.
 Facta fortia recensere. Ovid. 9. Epist. 105. Stat. 4. Silv. 1. 29.
 Dinumera factos, nec parva exempla recensere.
RECENTUS, a, um. Partic. [*καταλεργεῖαι*] a Recensio. Suet. in Vesp. cap. 9. Antipissimos ordines, & exhaustos cæde varia, & contaminatos veteri negligentia, purgavit, supplevitque, recensio Senatu & equite, submotis indignissimis, & honestissimo quoque Italico ac provincialium allecto.
RECENTUS, a, um. Aliud Partic. [*ἀπαρχαυθής*] a Recensio, quartæ conjugationis verbo antiquo, ut docet Georgius Valla: Idem quod Recensio. Suet. in Jul. Cæf. cap. 41. extr. Instituit, quotannis in demortuorum locum, ex his, qui recentiti non essent, subfortitio a Prætoris fieret. Claud. in Eutrop. lib. 2. 60.
 Prisca recensitis evoluit secula factis.
RECENTUS, ðnis. f. [*καταλεργεῖαι*] Ipse recensendi actus, ac recognitio. Cic. pro Milon. 74. Eum qui ædem Nympharum incendit, ut memoriam publicæ recentionis, tabulis publicis impressam, exstingeret. Suet. in Jul. Cæf. c. 41. extr. Ne qui novi cætes recentionis causa moveri quandoque possent.
RECENTUS, ðnis. f. Idem. Ulpian. in l. 3. §. Si quis noxali. D. Ad exhibend.

exhibend. Recensitione servorum facta. Sic habent Pandectæ Florentinæ, & Haloander.
RECENSUS, ūs. m. [*ἀπαρίθμησης*] Idem. Sueton. in Caf. cap. 41. Recensum populi, nec more, nec loco solito, sed vicatim per dominos insularum egit.
RECEPTACULUM, **RECEPTO**. V. **RECIPIO**.
RECESSIM, **RECESSUS**. V. **RECIDO**.
RECHAMUS, i. m. Trochlea, per cujus orbiculum funis ductorius trajicitur. Vitruv. 10. 2.
RECHARMIDO, āre. ficta vox a Græco *χάρμη*, Læticia, apud Plaut. in Trin. 4. 2. 135.
 Tute itidem ut Charmidatus es, rursus recharmida. i. e. Conceptam lætitiā & nomen Charmidis deponere.
RECHEDIPNA, V. **TRECHEDIPNA**.
RECIDO, cidi, cāsum, [*μεταπίπτω* Gl. L. G. & G. L.] ēre. ex Re & Cado compositum; Retro, sive iterum cadere. Jungitur præpositionibus Ad vel In. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Quia & recidunt omnia in terras, & oriuntur e terris.
 Recido, c geminato productionis gratia interdum dixerunt poetæ. Lucret. lib. 1. 857.
 At neque recidere ad nihilum res posse. Idem lib. 5. 281. Proport. lib. 4. 9. 18.
 Recidit inque suos mensa supina pedes. Legitur & Decidit. Sed Broeckh. Recidit pr. longa tætur. q. V.
 Tela in jugulum Consulū recidissent. Cic. pro Planc. 90.
 Ramulū adductum, ut remissus esset, in oculum suum recidisse. Cic. 1. de Divin. 123.
 Recidit eventus improspere curationis ejus in caput. Curt. lib. 9. 5. 25. Liv. 36. 29. Ætolorum prava consilia, atque in ipsorum caput semper recidentia, accusavit.
 In te recident hæ contumeliæ. Plaut. Men. 3. 2. 54.
 Ex qua illi fortuna, & in quam recidendum sit. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 In graviolem morbum recidere. Liv. 24. 29.
 In pristinam causam recidere, i. e. In pristinam conditionem. Neratius in l. Quod in litore. D. de acquir. rer. domin.
 In tenebras recidere. Cic. ad Brut. 16. Nonne hoc est in easdem tenebras recidisse?
 Incausum recidit omnis impensa, Perit. Columel. lib. 4. cap. 3.
 Eo recidit, Eo redactum est. Liv. 4. 2. Ne id Jupiter Opt. Max. sineret, regie majestatis imperium eo recidere.
 Recidit ad paucas familias attenuata bellis civitas. Plin. 5. 2.
 Ad luctum reciderunt ex lætitia. Cic. pro Sull. 91. Quam cito illa omnia ex lætitia & voluptate ad luctum & lacrimas reciderunt?
 Ad ludibrium recidit. Curt. lib. 9. 7. 23.
 Ad nihilum recidere. Cic. 7. Philip. 28. Hunc tuum tantum apparatus, tamque præclarum, ne ad nihilum recidere patiare.
 Ad paucos recidit ars musica. Ter. in prol. Hec. 47.
 Recidunt febres, Redeunt. Plin. lib. 28. cap. 16. Quartanis magi excrementa felis cum digito bubonis adalligari jubent: & ne recidant, non removeri septeno circuitu.
 Hoc in memoriam recidit, Redit. Cic. 13. Philip. 19.
 Quorsum recidit responsum. Cic. pro Rosc. Com. 43. Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro.
RECAURUS, a, um. Partic. [*αναπισκάρω*] Retro casurus. Cic. 4. Att. 26. Id ego puto, ut multa ejusdem, ad nihil recasurum. Suet. Aug. 96. Adversa cuncta in illos recasura.
RECIDIVUS, a, um. Adj. [*ἀναποροῦ, ἀποροῦ*] Quod post casum renascitur. Charisius lib. 1. Rediviva dicimus, quæ post interitum redeunt: recidiva, quæ ex suo casu restituuntur. Virg. 4. Æn. 344.
 Et recidiva manu posuissē Pergama victis. i. e. Quæ reciderunt, quasi Didoni se purgans Æneas, Si mihi, inquit, licuisset, ruinas Trojæ protinus instaurassem: non tot, tantisque laboribus ac periculis condere novam quæsitilem. Servius Recidiva, Post casum restituta, interpretatur. Sed V. Interp. Sil. 1. 106. [Recidiva sunt *παλιμπλάτω, Ἐνμειτάπλατω*, Casu pristino obnoxia, Recidiva Pergama, *μεταπίπτω, vel παλιμπλάτω*, quasi quæ iterum excidium minentur. Quam expositionem ipse firmat poeta verbis Anchisæ, 2. Æn. 642.
 — fatis una, superque,
 Vidimus excidia, & captæ superavimus urbi. Huc pertinet Cratetis dictum de Thebis restituendis apud Laertium 6. 93. Qui aliter exponunt, nã illi videntur cum Redivivus & Recidivus confundere, quod & sæpe in Mss. factum. Nec miror. Apposite Gloss. Cyrill. *παλιπλατω*, Redivivus, Tanquam de urbe scilicet ab excidio refluxent. Atque ita forsitan scripsit Virgilius, quod non ausus est rejicere Pierius, ad 10. Æn. 58. Recidivus ea tamen in significatione, quam Servius adstruit, apud Tertullianum sæpe positum occurrit.
 Recidivæ febres. Plin. lib. 30. cap. 11. Cels. 3. 4. Hippocrati *ἀναποροῦ* & *ἀποροῦ* dicitur, quod vulgo Recidivam vocant.
RECIDIVATUS, ūs. m. Renovatio. Tertull. de Resur. carnis cap. 18. Scripturæ recidivatum carnis pollicentur. [Alibi Reviviscatum dicit, nisi fallor.]
RECIDO, cidi, cāsum, [*ἀπίπτω*] ēre. ex Re & Cædo compositum; Incidere. Unde, Recisos ramos dicimus. Cato R. R. cap. 2. Viam publicam muniri, vepres recidi. Martial. lib. 1. 32.
 Quam primum longas, Phœbe, recide comas.
 Barbam recidere falce. Ovid. 13. Met. 766.
 Vulnus ense recidendum est. Ovid. 1. Met. 190.
 Ornamenta ambitiosa recidere. Hor. de Arte Poet. 447.
 Culpa recidit supplicio. Hor. 3. Carm. 24. 34.
RECISUS, a, um. Partic. [*ἀπικτμήσθω*] Plin. lib. 16. cap. 34. Itaque quum trunco inaruit recisa, etiam lætius frucat.
 Caput recisum est. Ovid. 9. Met. 71.
 Columnæ recisæ. Hor. 2. Carm. 18. 4.
 Fustes recisi. Hor. 3. Carm. 6. 40.
 Vultus a cervice recisus. Lycan. lib. 2. 112.
 Vitia recisa a stirpe, Excisa. Claud. 1. in Ruff. 56.
 Coloni cuncti simul ense recisi, Interfecti. Lucan. lib. 2. 194.
 Nationes partim recisæ, partim pressisæ. Cic. de Prov. Conf. 32.
 Ab omni parte recisum, Ancile. Ovid. 3. Fast. 377.

Opus recisum, Breve & contractum. Patere. lib. 2. 89. pr. Quæ magnificentia triumphorum Cæsaris, quæ fuerit munerum, ne in operis quidem justis materia, nedum hujus, tam recisi, digne exprimi potest.
 Compar. Callistrat. l. 2. D. De termino moto, Possunt ad tempus, ut cujusque ætas patietur, relegari: & si junior, in longius: si senior, recisus.
RECISURUS, a, um. Partic. [*ἀπικτμήσθω*] Hor. 1. Serm. 3. 123.
 — quum dicas esse pares res,
 Furta latrocinii, & magnis parva, mineri
 Falce recisurum simili te.
RECISIO, ōnis. f. [*ἀπικτμήσις*] Plin. lib. 21. cap. 4. Omnis autem recisione atque ustione proficit.
RECISAMENTUM, i. n. [*ἀπικτμήμα*] Parvum frustum & quasi ramentum ex re aliqua recisum. Plin. lib. 34. cap. 11. Ocissime vero coronarium æruginem contrahit, recisamentis in acetum additis. De ære.
RECINGO, cingi, cinctum, [*ἀναζώνω*] ēre. Idem quod Discingere, quemadmodum Revincio, & multa alia, significationem habent suis simplicibus contrariam. Plin. lib. 17. cap. 28. Privatim autem contra erucas ambiri arbores singulas a muliere incitati mensis, nudis pedibus, recincta. Subaud. Multi jubent. h. e. Discincta, & vestem recinctam habente, ut menses fluant super humo. Ovid. 4. Met. 510.
 — sumptumque recingitur anguem. i. e. Iterum deponit anguem, quo se antea velut cingulo præcinxerat.
RECINCTUS, a, um. Partic. [*ἀναζώνω*] ut, Vestis recincta. Virg. 4. Æn. 518.
 Tunica recincta. Ovid. 1. Amor. 5. 9.
 Castaque fallaci zona recincta manu. Ovid. 2. Epist. 116.
RECINIUM, sive **RICINIUM**, i. n. sive **RECINUS**, i. m. Vestis antiquissima quadrata, ut ait Varro L. L. 4. 30. ab eo quod dimidiam partem retrorsum jaciebant, ab rejiciendo dictum. Servius Comment. in primum Æneid. 286. Togas etiam feminas habuisse, cycladum & recini usus ostendit. Recinus autem dicitur, quod post tergum rejicitur, quod vulgo Mavorte dicunt. Hæc illi. [Recinus igitur cum dipht. ei veteres scripserunt a Reicio, pro Reicio, ut Reice capellas. Unde apparet Ricinium & Ricinus per i longum scribendum, ut Varronis exhibent codices. Recinium, omne vestimentum quadratum. Ii qui l. 12. tabul. interpretati sunt, esse dixerunt virilem togam, qua mulieres utebantur, pretextam clavo purpureo. Unde Reciniati nimi planipedes. Quam rem diligenter exsequitur Seneca libro secundo de Antiquitate verborum. Festus. conf. **RICIA**, & **RICINIUM**.
RECINIATUS, vel **RICINIATUS**, a, um. Adj. V. dict. præced.
RECINO, V. **RECANO**.
RECUPERATIO, **RECUPERO**, &c. V. **RECUPERO**.
RECIPIO, cēpi, ceptum, [*ἀναδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐκδέχομαι, ὑποδέχομαι*] ēre. ex Re & Capiro; Rursus capere significat. Liv. lib. 9. 11. Recipient arma, quæ per pactiōem tradiderunt. Auctor de Viris illustr. cap. 61. Apud Contrebianum oppidum cohortes loco pulsas redire, & locum recipere iussit. conf. Capere arma, locum, in **CAPIO**.
 Anhelitum recipere. Plaut. Epid. 2. 2. 21.
 Animam. Quintil. in præem. lib. 6. Animam recipere, auramque communem haurire amplius potui?
 Animum. Ter. Adelph. 3. 2. 26.
 Animum vultumque. Ovid. 4. Fast. 615.
 Animum vel animos a, vel ex pavore. Liv. 2. 50. Idem 21. 5. extr.
 Mentem. Virg. 11. Æn. 899.
 Se recipere, pro Ad se redire, & animum ac vires resumere. Cic. in Somn. Scip. 11. Quæ quum intuerer stupens, ut me recepi, Quis hic, inquam, quis est qui complet aures meas tantus & tam dulcis sonus?
 Recipere, Recuperare, ut
 Libertatem pristinam recipere. Cælius in l. Adeo. in prin. D. de acquir. rer. domin.
 Res amissas. Liv. 3. 63.
 Urbem aliquam recipere. Cic. de Senect. 11. Tarentum vero, qua vigiliantia, quo consilio recepit?
 Recipere se, Servare, ab his fere, quæ cum periculo conjuncta sunt.
 Ab undis se recipere. Virg. 4. Georg. 404.
 Ad aliquem fuga recipere se. Cælius. 1. Bell. Gall. 15.
 In portum se. Cic. 5. de Finib. 15. Ex quo tantus error consequitur, ut quem in portum se recipiant, scire non possint.
 In montem sese. Cælius. 1. Bell. Gall. 25.
 Sub murum se. Cælius. 2. Bell. Civil. 14.
 Recipere, In tutum reducere, liberare. Virg. 6. Æn. 111.
 — medioque ex hoste recepi.
 In tutum recipi. Liv. 2. 19.
 In periculo aliquem recipere. Vatin. Cic. 5. Fam. 9. Non puto repudiabis in honore, quem in periculo recepisti.
 Ab aliquo pœnas, Sumere. Virg. 4. Æn. 656.
 Ultra virum, pœnas inimico a fratre recepi. Bene Recepi, inquit Servius, quasi debitas.
 Recipere se, Reverti, simpliciter. Ter. Phorm. 2. 4. 22.
 Percunctatum ibo ad portum, quoad se recipiat.
 Ad diem se recipere. Cic. 3. Off. 45. Qui quum ad diem se recepisset, &c.
 Ex opere se recipere. Plaut. Men. 5. 3. 7.
 Aliquod recipere se. Cic. 1. Att. 20. pr. Cum e Pompejano me Romam recepissē.
 Ab Actio quum Samum insulam in hiberna se recipisset. Suet. in August. cap. 17.
 Domum se recipere. Ter. Phorm. 5. 4. 7.
 Neque me domum nunc recipere, ni mihi esset spes ostensa, &c.
 Ad limina gressum recipere, Regredi. Virg. 11. Æn. 26.
 Ad cœnam se recipere ad aliquem, Ire ad cœnam. Plaut. Capt. 4. 2. 51.
 Ad dominum domum te recipere. Plaut. Trin. 4. 8. 8.
 Ad me recipere te. Plaut. Perf. 1. 1. 48.
 Ex loco aliquo se recipere. Cic. 6. Verr. 22. Et quum ex hisce se locis recipere, eodem deferrentur.
 Domo me recipio tempore. Cic. 11. Att. 6.
 Recipere, in custodiam, Tutelam. Plaut. Rud. 3. 3. 34.
 Nos in custodiam ut tuam recipias & tutere. Et apud Plin. in Paneg. Recipere in tutelam.

Sinu recipere. Cic. de Univerf. 36. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos sinu recipiatis.
 Domum recipere custodiendum aliquem. Liv. 39. 50. pr.
 Recipere se in principem, In qualitatem ac personam Principis. Plin. in Paneg. cap. 76.
 Recipere te ad frugem. Cic. pro Cœl. 28. Sed qui totam adolescentiam voluptatibus dedidisset, emerfisse aliquando, & sese ad frugem bonam, ut dicitur, recepisse.
 Recipere, Accipere, ut
 Animis recipere consilia alicujus. Liv. 22. 39. pr. Sed in emendatis libris est Accipere.
 In aures recipere, Audire. Plaut. Cist. 2. 1. 34.
 Epistolas recipere. Cic. 12. Att. 36. A te heri duas epistolas recepi, alteram pridie datam Hilario, alteram eodem die a tabellario.
 Cæ. an recte Recepi. H. St.
 Sonum recipiunt aures. Cic. 2. de Nat. Deor. 141. Aures quum sonum recipere debeant, qui natura in sublime fertur, recte in altis corporum partibus collocatæ sunt.
 In se omnia recipere, Capere, Comprehendere. Cic. 4. Acad. 118. Plato ex materia, in se omnia recipiente, mundum esse factum cenfet a deo sempiternum.
 Austeritatem recipere dicuntur vina, Admittere, Pati. Plin. lib. 14. cap. 2. Vina, primo dulcisa, austeritatem annis recipiunt, & rubra fiunt. In vestito exemplari legitur Accipiunt.
 Casum recipere res aliqua dicitur. Cæf. 3. Bell. Civil. 51. Quæ res tamen fortasse aliquem reciperet casum, ne imperatorias sibi partes sumpsisse videretur.
 Cunctationem non recipit hæc res. Liv. 29. 24.
 Detrimentum. Cæf. 3. Bell. Civil. 9.
 Prenum recipit equus. Hor. 1. Epist. 10. 36.
 Frigus intima receperunt ossa. Ovid. 11. Met. 417.
 Ignem recipere dicitur lignum, & similia. Plin. lib. 14. cap. 20. Fæx vini siccata recipit ignes, ac sine alimento per se flagrat.
 Incrementum, Capere. Columel. lib. 5. cap. 6.
 Recipere, Approbare. Quintil. lib. 8. cap. 6. p. 737. Burm. de Metonymia loquens, Ex eo quod continetur, usus recipit Bene moratas urbes, & Poculum epotum, Sæculum felix. Budæus.
 Recipere in mores, Observatione quadam, non legibus confirmare. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Recipi in cibum, vel in mensas, dicitur herba, vel avis, quum recipitur pro cibo. Plin. lib. 22. cap. 22. Scolymon quoque in cibos recipit Oriens. Et lib. 10. cap. 22. Quæ novissimæ sunt peregrinarum avium in mensas receptæ, propter ingratum virus. De Africis gallinis.
 In sedem recipere, & Recipere dorso dicitur equus hominem. Plin. lib. 8. cap. 42. Neminem hic alium, quam Alexandrum, regio intratus ornatu recipit in sedem, alios passim rejiciens. De equo Alexandri. Idem ibidem. Nec Cæsaris dictatoris quenquam alium recepisse dorso equus traditur.
 Recipere aliquem, Admittere in urbem, vel Ad se. Cic. 3. Off. 48. Cysilium quandam suadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.
 Adytis recipere suis. Columel. lib. 1. in præf.
 Civitate recipere. Cic. pro Corn. Balb. 31. Ubi est igitur exceptum fœdere Gaditano, ne quem Populus Romanus Gaditanum recipiat civitate?
 Hospitio recipere aliquem. Ovid. 5. Met. 658.
 Mensa, lare, lecto, &c. aliquem recipere. Liv. 26. 25. Cic. 4. Verr. 26. Idem pro Cluent. 170. Quem propter animi importunitatem nemo recipere lecto, nemo adire, &c.
 Portis neu recipi, aut duci in mœnia possint. Virg. 2. Æn. 187.
 Tectis ac sedibus suis aliquem recipere. Cic. 2. de Lege Agr. 89.
 Tectoque animoque recepi. Ovid. 6. Epist. 55.
 Thalamo & animo aliquem recipere. Ovid. 2. de Arte Am. 407.
 Ad deos recipi. Liv. 4. 15.
 Ad se hospitio recipere aliquem domum. Cæf. 2. Bell. Civil. 20.
 Ad sese aliquem. Virg. 2. Æn. 524.
 In aciem secundam aliquem. V. ACIES.
 In cælum. Ovid. 2. Met. 529.
 In domum recipere hospitem. Cic. 1. Off. 139. Sic in domo clari hominis, in quam & hospites multi recipiendi sunt, & admittenda hominum cujusque generis multitudo.
 In navem eandem. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Non injuria sibi illud accidere, qui illum in eandem navem recepissent.
 In ornithona aliquem. V. ORNITHON.
 In amicitiam. Cic. 2. Att. 20. Numestium ex litteris tuis studiose scriptis libenter in amicitiam recepi.
 In deditionem. Cæf. 3. Bell. Gall. 21.
 In familiaritatem aliquem. Cic. 2. Philip. 78. Quem plane perditum ære alieno, egentemque, si eundem nequam hominem audacemque cognoverat, hunc in familiaritatem libentissime recipiebat.
 In fidem civitatem. Plin. lib. 7. cap. 26. Cæf. 2. Bell. Gall. 15. Cæsar honoris Divitiaci causa atque Heduarum, sese eas in fidem receptorum, & conservaturum dixit. Ibid. lib. 8. 27. pr. Cic. 1. Off. 35. Ut ii qui civitates aut nationes devictas bello in fidem recepissent, earum patroni essent more majorum.
 In fidem suam aliquem. Cic. 13. Fam. 70. Ut igitur eum recipias in fidem, habeasque in numero tuorum, te vehementer etiam atque etiam recipere.
 In gratiam & necessitudinem. Cic. 13. Fam. 20. Sed eo vehementius a te recipiendus, ut Lyonem in fidem, necessitudinemque tuam recipias.
 In gratiam. Cic. pro Rabir. Post. 19. Quem, ex tantis inimiciis receptum in gratiam, summo studio defenderim, hunc afflictum violare non debeo.
 Cognitio recepta est, i. e. Admissa est actio causæ. Plin. Epist. 108.
 Ignorantiam alicujus recipere, i. e. Excusationem ignorantie admittere. Ulpian. in l. Si fidejussor. §. 1. D. Mandati, vel contra.
 Hospites recipere. Cic. 3. Verr. 121. Quum suæ partes essent hospitem recipiendorum.
 Recipere servum, inquit Ulpian. D. de servo corrupto, l. 1. est Abscondendi causa servo reliquum præstare, vel in suo agro, vel in alieno, loco, adincoive.

Recipere, Excipere ad usum suum, & reservare: quod fit quum quis venditis ceteris, sibi quippiam reservat. Plaut. Trin. 1. 2. 157.

— ubi nunc adolescens habet?

c. Posticum hoc recepit, quum ædes vendidit. Nonius 4. 399.
 Recipere, est Exceptum facere. Budæus, Recipere, antiquum verbum juris. Gell. lib. 17. cap. 6. Quando mulier, inquit, dotem marito dabat, tum quæ ex suis bonis retinebat, neque ad virum transmittibat, ea recipere dicebatur: sicuti nunc quoque in venditionibus quæ excipiuntur, neque veneunt. Receptitius ergo servus mulieris est proprius, quem cum pecunia reliqua mulier receperat, neque dixerat doti, sed retinuerat.

Nomen absentis recipere. Cic. 4. Verr. 94. Et hac actione quam volentis multi dicent, & qui ex isto ipso audierint, viri primarii nostri ordinis, & alii, qui interfuerint quum absentis nomen reciperetur, i. e. Inter reos reciperetur, inquit Bud. Valer. 3. 7. 9. de M. Antonio, Lex Memmia eorum, qui Reipub. causa abessent, recipi nomina vetabat. V. NOMEN.
 Recipere corpore telum. Virg. 9. Æn. 348. h. e. Educere, inquit Servius. ut 10. Æn. 383.

— hastamque recepat

Offibus hærentem.

Sensu alio Cic. pro Rosc. Amer. 33. Ajunt hominem (ut erat furiosus) respondisse, quod non totum telum corpore recepisset. h. e. Admississet, seu intrare permisisset.

Recipere, Exstinguere, prostertere. Virg. 9. Æn. 348.

Pectore in adverso totum cui cominus enses

Condidit assurgenti, & multa morte recepit. Nonius 4. 399.

Recipere, Facienda suscipere, & cum obligatione promittere. Cic. 5. Fam. 8. Quæ tibi promitto ac recipio, sanctissime esse observaturum. Ter. Phorm. 5. 8. 9.

Quid ad me ibatis? ridiculum. an verabamini

Ne non id facerem, quod recepissem semel? [Subauditur In me.

Ad se recipere, In suam fidem & periculum accipere. Ter. Heaut. 5. 5. 12. Ad me recipio, faciet.

In se recipere. Cic. 13. Fam. 11. Sed tamen separatim promitto, in meque recipio, fore eum tibi & voluptati & usui.

In me recipio & tibi spondeo. Cic. 13. Fam. 18.

Recipere, Promittere. Cic. 6. Fam. 7. Sed tamen ego filio dixeram, liberum tibi legeret & auferret: aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum.

Thermus omnia se facturum recepit. Cic. 5. Att. 13.

Recipere alicui. Cic. 5. Att. 13. Ut ego ei coram dixeram, mihi que ille receperat. Idem 13. Fam. 3. Velim ita tractes, ut mihi coram recepisti.

Causam capitis recipere. Cic. post Red. ad Quir. 11. i. e. Defendendam suscipere. Idem 4. Verr. 1. Recepi enim causam Siciliæ.

Fidem de aliquo recipere. Cic. 2. Att. 22.

Mandatum recipere. Cic. pro Rosc. Amer. 112. Quid recipis mandatum, si aut neglecturus, aut ad tuum commodum conversurus es?

Officium receptum persolvere. Cic. 7. Verr. 112. Quum & Populo Romano satisfactum, & receptum officium Siculis, necessariis meis, erit persolutum.

Onus aliquod recipere. Cic. in Orat. 35. Volo mihi tecum commune esse crimen, ut si suslinere tantam quæstionem non potuero, injusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti.

Inter Recipere, & Suscipere. Cic. 1. Verr. 26. Ego in hoc judicio mihi Sicularum causam receptam, Populi Rom. susceptam esse arbitror. Ubi ficon. Suscipitur totum, Recipitur pars: Suscipitur quod principale est, Recipitur quod hinc pendet: Suscipitur solum aliquid propter se, Recipitur etiam propter aliud. Cic. 2. de Orat. 101. In quo est illa quidem magna offensio, vel negligentia susceptis rebus, vel perfidia receptis. [Suscipimus ultro, Recipimus promisso rogati.

Recipere & Respuere, contraria. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Cognoscere & Recipere. Cic. 1. Tusc. 3. Sero igitur a nostris poetæ, vel cogniti, vel recepti.

Recipere, Revocare. Lucil. lib. 29. Primum ex adverso, si quod est cœnaculum, quo recipiat te. Virg. 2. Æn. 524.

— sic ore effata recepit

Ad sese.

Receptum est, Imperfonale, pro Approbatum est, ut ait Budæus. Plin. lib. 28. cap. 2. Quin & absentes tinnitu aurium præsentire sermones de se, receptum est.

Ratione falsa receptum est. Lucret. lib. 1. 378.

RECEPTUS, a, um. Partic. [αποδεχόμενος] ut Recepti in civitatem dicuntur, Qui cum suffragio cives sunt effecti, ut apud Livium sæpe legitur.

Ex facili nulloque urgente receptus. Lucan. lib. 4. 46.

Cælo receptus. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Sede cælesti receptus. Ovid. 3. de Pont. 5. 53.

Amans receptus tota nocte. Propert. lib. 2. 14. 28.

Ensis receptus pectore. Senec. Thyest. 8.

Receptus mos, est, Quem sua sponte civitas alienum adscivit. Festus.

Perfusio publice recepta. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Preces receptæ. Stat. 4. Silv. 1. 9.

Somnus receptus parte oculo. Ovid. 1. Met. 686.

Verba aure recepta. Ovid. 4. de Pont. 4. 14.

Receptus, Servatus. Virgil. 1. Æn. 182.

— frugeque receptas

Et torrere parant flammis, & frangere saxo. i. e. Liberatas, inquit Servius, ut, Medioque ex hoste recepit. Virg. 6. Æn. 111.

RECEPTUM, i. n. [αποδεχόμενος] Cic. 2. Philipp. 79. Promissum & receptum intervertit, ad seque transtulit.

Promissio ac recepto suo satisfacere. Cic. 7. Verr. 138.

RECEPTIO, ōnis. f. [αποδεχόμενος] Plaut. Alin. 5. 2. 70.

Quid tibi huc receptio ad te est meum virum? i. e. Quare recipis ad te virum meum? Verbale nomen cum casu verbi.

RECEPTUS, ūs. m. [αποδεχόμενος] Ipse recipiendi se actus. Liv. 8. 10. Brevitatem ipsa loci, facillime receptu in tam propinqua castra, haud ægre militem a multa cæde est tutatus.

Receptui canere, est Tuba e prælio exercitum revocare. [ἀνακρούς] Cic. 12. Philipp. 8. Quis enim revocante & receptui canente Senaru properet dimicare?

Per translationem, pro Discedere & abire. Cic. 3. Tusc. 33. Vetat igitur ratio

ratio Intueri molestias, abstrahit ab acerbis cogitationibus hebetem aciem ad miserias contemplandas: a quibus quum cecinit receptui, impellit rursus & incitat ad conspiciendas, totaque mente contractandas varias voluptates.

Receptui signum dare. Liv. 2. 62.

Receptui signum, aut revocationem a bello audire. Cic. 13. Philipp. 15. Receptus nimis pertinacis sententiae, apud Livium lib. 4. 57. pro Relipsentia a sententia pertinaci. Alia constructione, lib. 28. Receptus a malis consiliis.

Receptus, [ῥεπιφωγή] Locus in quo se tuto recipit exercitus, & sine periculo hostem expectare potest. Virg. 11. Æn. 527.

Planities ignota jacet, tutique receptus.

Habere aliquem receptum. Cic. 10. Fam. 11.

Amittere receptum. Cic. 8. Att. 19. Neque ex omnibus oppidis contrahere copias expedit, ne receptum amittam.

РЕСЕРТОР, ὄρις. m. [ῥεπιδερκός] Qui latrones, eorumque surtepta recipit, occultatque. Cic. pro Milon. 50. Suffinisset hoc crimen primum ipse ille latronum occultator & receptor locus, dum neque multa solitudo indicasset, neque caeca nox ostendisset Milonem. Al. Receptor. Ulpian. l. 3. Quo nauf. §. 3. Non tantum. ff. de incend. ruin. naufrag. &c. Non tantum autem qui rapuit, verum is quoque qui recipit, ex causis supra scriptis, tenetur: quia receptores non minus delinquant, quam aggressores. Al. Receptores.

Prædarum receptor. Tacit. 4. Ann. 23.

РЕСЕРТРИХ, ἴσις. f. [ῥεπιδερκίσις] Cic. 6. Verr. 17. Tua, inquam, tua Messana, tuorum adiutrix scelerum, libidinum tellis, prædarum ac furtorum receptrix.

РЕСЕРТІВІЛІС, e. Adj. August. de Trin. 5. 13. Nostra scientia est amissibilis & receptibilis.

РЕСЕРТІТІУС, a, um. Adj. Quod reservatur. Unde, Receptitius servus appellatus est, Nupta mulieris proprius, quem scilicet, quum dote marito daret, sibi reservavit. Quoties enim mulier in danda viro dote, aliqua ex suis bonis retinet, nec ea ad virum transmittit, recipere ea dicitur. Cato apud Gell. lib. 17. cap. 6. V. Recipere, pro Excipere ad usum suum, in ipso verbo.

Receptitia dos apud Cajum l. 31. §. 2. D. de mort. caus. donat.

РЕСЕРТЎРИУС, a, um. Adj. Tertull. de Ref. carn. cap. 27. Locus receptorius.

РЕСЕРТОРИУМ, i. n. Idem ac Receptaculum. Sidon. 5. Epist. 17. Nunciatum est progredi Episcopum de receptorio.

РЕСЕРТО, [ῥεπιδερκωμαι] ἄρε. frequentat. Ter. Heaut. 5. 2. 15.

Ibi tuæ stultitiæ semper erit præsidium, Clitipho, Victus, vestitus, quo in tectum te receptes. Idem Hec. 5. 1. 16.

Quid istuc est? meum receptum filium ad te Pamphilum. Liv. 5. 8.

Animam receptare. Lucret. lib. 3. 504.

Sinu suo cuncta receptat natura. Lucan. lib. 7. 810.

Receptare, Concedere, probare. Lucret. lib. 1. 669.

Scilicet ex ulla facere id si parte receptent, Occidit ad nihilum, &c. Codices veteres habent Reparcent, plane mendose, ut ait Lambin. conf. Recipere telum in RECIPIO.

РЕСЕРТАТІО, ὄρις. f. Ammian. Marcell. lib. 20. sub fin. Pro receptatione spiritus. Sed varia est lectio, de qua V. Valef. in loc.

РЕСЕРТАТОР, ὄρις. m. Qui fures, eorumque furta domi suæ receptat, seu recipit & occultat. Vulgus *Recelatorem* vocat. Marcianus Jurisconf. l. 1. D. tit. De receptoribus, Pessimum, inquit, genus est receptorum, sine quibus latere nemo diu potest. Al. Receptoribus & Receptorum. Receptor hostium atque defensor Rhenus. Flor. 3. 10. 9. Ille latronum occultator & receptor locus. Cic. pro Milon. 50. V. RECEPTOR supra.

РЕСЕРТАСЎЛУМ, i. n. [ῥεπιδερκίον, δοχτήριον, ἀρμηπίεσιον] Confugium. Cic. 7. Verr. 58. Illud tibi oppidum receptaculum præde.

Receptaculum omnium purgamentorum urbis. Liv. 1. 56.

Nisi illud & rei frumentariæ subsidium, & receptaculum classibus nostris pateret. Cic. 4. Verr. 3.

Receptaculum animi corpus. Cic. 1. Tusc. 52. Corpus quidem quasi vas est, aut aliquid animi receptaculum.

Mors æternum nihil sentienti receptaculum. Cic. 5. Tusc. 117.

Cibi receptaculum ventriculus. Lactant. de Opific. Dei, cap. 11.

РЕСЕРПРОС, a, um. Adj. sec. comm. [παλιδρωμος, ἀντιπροσ] dicitur Quod eo redit, unde prodiit. Spiritus reciprocatur quum rursus reorbetur. Et, Unda a litore excussa, rursus litus alluens, reciprocari dicitur. Et, Horæ reciprocantur, quum expleto legitimo cursu, rursus ad pristinum ordinem redeunt. Haud aliter Pronomina reciproca ad id, unde prodierant revocantur. Hæc Erasmus. Varro de L. L. 6. 5. A recipiendo derivat reciprocum, qui esse afferit, id quod aliunde profectum, redit eo unde profectum est. Rectius alii a PROCUS.

Annis reciprocus, Reflexus. Plin. lib. 9. cap. 57.

Mare reciprocum. Idem lib. 5. cap. 4. Tertius sinus dividitur in geminos, duarum Syrtium, vadoso ac reciproco mari diros. Sil. lib. 3. 60.

Fertque, refertque fretum, sequiturque reciproca Tethys.

Argumenta reciproca, Græcis ἀντιπροσθητα dicta, vitium sunt in oratione longe maximum, quum scilicet argumentum propositum referri contra convertique in eum potest, a quo dictum est, & utrumque pariter valet, quale est illud pervulgatum Protagoræ, de quo Gell. lib. 5. cap. 10. V. & lib. 9. cap. 16.

Motus reciproci. Sen. Herc. fur. 12.

Tela reciproca. Varro, Reciproca tendens nervo equino concita tela. Quod sic accipit Turnebus, quum arcus tenditur, sagitta ad nos versus trahitur, quæ mox, dum mittitur, in eam partem, unde trahebatur redit, idque est quod reciprocum appellat.

РЕСЕРПРОСО, [ἀντιπροσθητα, παλιδρωμος] ἄρε. Repetere, reflectere, remittere, retrogredi. Liv. 21. 57. Quum jam spiritum intercluderet, nec reciprocare animam sineret, aversi a vento parumper confedere. Cic. 1. de Divin. 10. Siquidem ista fici reciprocantur, ut si divinatio sit, dii sint: & si dii sint, sit divinatio. Idem 3. de Nat. Deor. 24. Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Liv. 28. 30. Quinqueremem satis credens, deprehensam rapido in freto, in adversum æstum reciprocari non posse.

Reciprocare cepit mare, magno tractu aquis in suum fretum recurrentibus, reddebatque terras paulo ante profundo salo mersas. Curt. lib. 9. 9. 20.

Reciprocate manu telum. Gell. lib. 9. cap. 11.

Reciprocate item, pro Recipere. Nonius 2. 737. Reciproca animum. inquam, odiose. Ex vet. Ennius Andromeda, Riscus profus reciprocatur, fructus feram. [Mercer. Rufus & Floctus. Legendum Riscus, profus. Idem interpretationis loco asteriscum posuit.]

РЕСЕРПРОКАНС, Partic. ut Reciprocantes aquæ. Flor. lib. 2. cap. 8.

РЕСЕРПРОКАТЪС, a, um. Partic. ut Reciprocata vicissitudo. Arnob. lib. 2. adverb. Gent. Cujus est autem pudoris, maledicti & criminis loco dare ea, quæ in te possunt reciprocata vicissitudine retorqueri?

РЕСЕРПРОКАТІО, ὄρις. f. [ἀντιπροσθητα] Retrogressio. Plin. lib. 8. cap. 52. Quum circumactum angustiarum non caperent, nec reciprocationem longitudine in exilitate caeca. Idem lib. 9. cap. 8. Observata æstus reciprocatione. Idem lib. 11. cap. 24. Longitudo filii a culmine ac rursus a terra per illud ipsum velox reciprocatio.

RECISAMENTUM, RECISIO, RECISUS. V. RECIDO.

РЕСІТО, [λέγω, ἀπαγγέλλω, ἀναγιγνώσκω] ἄρε. ex Re & cito, are. compositum; Scripturam clara voce, ut alii audiant, intelligantque, legere. Cic. 4. Verr. 23. Quid ego nunc hic Sext. Pompeji Chlori testimonium recitem?

Recitare identidem. V. IDEM.

Clare recitare. Plaut. in Perf. 4. 3. 30.

Carmen recitare. Ovid. 3. de Pont. 5. 39.

Edictum recitare. Cic. pro Quint. 39.

Litteras in senatu. Cic. 10. Fam. 26. Cave putes ullas litteras unquam graviore, quam tuas in Senatu esse recitatas.

Scripta recitant in medio foro. Hor. 1. Serm. 4. 73.

Recitare de, vel ex. Cic. pro Cluent. 135. Cui loco respondere posse vix videor, quod elogium recitasti de testamento Cn. Egnatii patris. Idem 5. Verr. 26. Da quæso scribæ, reciret ex codice.

De tabulis publicis recitare. Cic. pro Flacc. 40.

Recitatus hæres testamento, Factus, pronuntiatus, scriptus. Plin. lib. 7. cap. 52. Apertoque testamento recitatum hæredem minorem funeri institisse.

Recitare Senatam, aut Senatorem. Cic. pro Domo, 84. Patrem tuum, &c. L. Philippus Censor avunculum suum prætorio in recitando Senatu.

[i. e. In recitando laterculo senatorum. V. Legere senatum in LEGO.]

Recitare, Memoriter enuntiare. Quintil. Declamat. 6. At ista legem recitat. De muliere cæca. Cels. lib. 3. cap. 18. Quin etiam recitare, si qua meminerunt, cogendi sunt. De phreneticis.

РЕСІТАТІО, ὄρις. f. [ἀναγιγνώσκω] Cic. pro Cluent. 141. Crassus tum ita Brutum ultus est, ut illum recitationis suæ pœniteret.

Litteram recitatio. Cic. pro Domo 22.

Item Lectio scriptorum in cœtu amicorum, ut iudicium de iis fieret. Plin. 1. Epist. 13. Possum jam repetere secessum, & scribere aliquid quod non recitem, ne videar, quorum recitationibus affui, non auditor fuisse, sed creditor.

РЕСІТАТОР, ὄρις. m. [ἀναγιγνώσκων] Cic. 2. de Invent. 339. Neque enim vos scripti sui recitatores, sed voluntatis interpretes fore putavit. Idem pro Cluent. 141. Tres & ipse excitavit recitatores cum singulis libellis.

Acerbus recitator. Hor. de Arte Poet. 474.

Recitatores sunt etiam, Qui in cœtu amicorum scripta sua recitant. Sen. Epist. 95. Recitator historiam ingentem attulit minutissime scriptam, arctissime complicatam, & magna parte perlecta; Desinam, inquit, si vultis. Acclamatur, Recita, recita, ab his, qui illum obmutescere illico cupiunt. Plin. 1. Epist. 13. Subinde sibi nuntiat jubeant, an jam recitator intraverit. conf. RECIATIO.

РЕСІЛАМО, pr. comm. [ἀντιλέγω, ἀντιδοκῶ, ἀναβόω] ἄρε. Clamore adversari, non acquiescere, repugnare, refragari. Cic. 6. Verr. 41. Reclamat Sicilia tota, propter cælati argenti cupiditatem reos fieri rerum capitalium. Ibid. 76. Res agitur in Senatu, vehementer ab omnibus reclamatur. Ager canenti domino reclamatur, Respondet ad vocem. Stat. 4. Silv. 5. 10.

Idem 3. Theb. 120.

Fervet iter gemitu, & plangoribus arva reclamant.

Æquora scopulis illisa reclamant. Virg. 3. Georg. 261.

Ratio vera reclamatur. i. e. Contradicit. Lucret. lib. 1. 617.

Theatra tota reclamant. Cic. 3. de Orat. 194. At in his si paulum modo offensum est, ut aut contractione brevius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.

Reclamare in libertatem. V. PROCLAMO.

Reclamo tibi pro reo, i. e. Reprobo cum clamore quæ in reum dicis. Plin. 3. Epist. 9.

Reclamari, Passivum, pro Objici. Quintil. lib. 12. cap. 1. Nunc de iis dicendum, quæ mihi quasi conspiratione quadam vulgi reclamari videntur.

Ab universo Senatu reclamatum est. Cic. pro Domo 10.

РЕСІЛАМАТІО, ὄρις. f. [ἀναβόω] Cic. 4. Philipp. 5. Præclara & luculenta reclamatione vestra factum pulcherrimum Martialium comprobavisti. h. e. Nova acclamatione, iterato clamore. Re, enim, ait Cælius Secundus, hic repetit, non contrarium dicit.

РЕСІЛАМАТОР, ὄρις. m. Apul.

РЕСІЛАМАТРИХ, ἴσις. f. Mart. Capel.

РЕСІЛАМАТІТО, [ἀναβόω] ἄρε. frequent. Cic. pro Rosc. Amer. 66. Magna est enim vis humanitatis, multum valet communio sanguinis, reclamat istiusmodi suspicionibus ipsa natura.

РЕСІЛАНАТОРИУМ, RECLINIS, V. RECLINO.

РЕСІЛІНО, pr. comm. [ἀνακλίω, ἠστυκλίω] ἄρε. Ad aliquid flexum esse, recurvari & reflecti. Cic. in Arato, 417.

At Cepheus caput atque humeros, palmasque reclinat. Plin. lib. 29. cap. 3. Candido ovorum in oculis & pili reclinantur ammoniaco trito, admistoque. Cornarius in Diosc. lib. 2. cap. 41. Ex Galeno Reclinantur exponit Agglutinantur.

Nullum a labore me reclinat otium. Horat. H. St. Exstant Epod. 17. 24.

Reclino, neutrum est apud Senecam in Consolatione ad Marciam, cap. 2. In quem onus imperii reclinare.

РЕСІЛІНАТЪС, a, um. Partic. [ἀνακλίω] Hor. 2. Carm. 3. 7.

Seu te in remoto gramine, per dies

Festos reclinatum, bearis

Interiore nota Falerni. h. e. Resupinum, Recumbentem.

Porphy.

РЕСІЛІНАТОРИУМ, i. n. V. Barthii Adverb. 35. 23.

RECLINIS, e. Adj. [*ἀκλίνας*] Idem quod Acclinis, Recubans, jacens. Martial lib. 9. 91.
 Sic in gramine floreo reclinis,
 Qua, gemmantibus hinc & inde rivis,
 Curva calculus excitatur unda, &c.
 Cubili reclinis. Stat. 1. Silv. 2. 161.
 Pectus recline. Sen. Herc. Oeth. 1643.
 Reclinis in sinu juvenis. h. e. Reclinata. Ovid. 10. Met. 558. De Venere in sinu Adonidis recumbente. Al. leg. Renidens.
 Super pedes cubitantis reclinis Tacit. pag. 256. editionis Plantini. H. St. Lib. 14. Ann. 5.
 Reclinis, & nefcio similis. Tacit. 13. Ann. 16.
 In hisce auctorum locutionibus citatis, veteres quædam Edd. legunt. Reclivis. [Idque H. St. correxit his verbis. Reclivis, pro Reclinis, ut apud Horatium Acclinis scribendum, ubi editur Acclivis.]
RECLUDERE, si, sum. pr. comm. [*ἀνοίγω*] ēre. Aperire. Plaut. Capt. 4. 4. 10. Cellas refregit omnes intus, reclusitque armarium. Virg. 8. Æn. 144.
 Infernas referet sedes, & regna recludat
 Pallida.
 Artus recludere. Sil. lib. 1. 120.
 Cælum luce æstiva. Virg. 4. Æn. 52.
 Enfem. Virg. 4. Æn. 646.
 Jugulum recludere, Aperire. Ovid. 7. Met. 285.
 Occulta recludere, Prodere. Stat. 1. Achil. 498.
 Operta. Hor. 1. Epist. 5. 16.
 Ora fontana recludere, Fonti dare cursum. Ovid. 1. Fast. 269.
 Portas. Propert. lib. 3. 19. 24.
 Tellus recluditur dente unco. Virg. 2. Georg. 423.
 Tellure recludere thesauros. Virg. 1. Æn. 362.
 Recludere, pro Claudere. Justin. lib. 1. 9. Orhanes per internuntios quærit a filia, quæ inter regias pellices erat, an Cyri regis filius rex esset. At illa nec se scire, nec ex alia posse cognoscere, quia lingua separatim recludantur.
RECLUDENS, entis. Partic. [*ἀνοίγων*] ut, Virtus recludens cælum. Hor. 3. Carm. 2. 21.
RECLUSUS, a, um. Partic. [*ἀνεργός*] Apertus. ut, Fores reclusæ. Ovid. 7. Met. 647.
 Domo reclusa vigilare. Hor. 2. Epist. 1. 103.
RECOCTUS, V. RECOQUO.
RECOGITIO, [*ἀναπλιών, ἀναγίγναι*] āre. Iterum atque iterum cogitare. Cic. 2. Q. frat. 2. Sic tu mihi videris in Sardinia de forma Minuciana & nominibus Pompejanis in otio recogitasse. Columel. lib. 1. in præfat. Quæ quum animadvertam, sæpe mecum retractans ac recogitans, quam turpi consensu deferta exoleverit disciplina ruris.
RECOGITATIO, ōnis. f. Tertull. de Cast. cap. 4.
RECOGNOSCO, nōvi, nītum, [*ἀναγινώσκω, ἀναγινώσκω*] ēre. Æstimare significat, & considerare, tractareque, inquit Budæus: In memoriam revocare, vel etiam agnoscere. Cn. Magnus ad Cic. 8. Att. 11. Tuas litteras libenter legi: recognovi enim tuam pristinam virtutem etiam in salute communi. Idem 4. Verr. 18. Quum istius in Quæstura fugam & furtum recognosceret.
 Aliquem penitus recognoscere. Cic. pro Dejot. 4. Perturbat me, C. Cæsar, etiam illud interdum: quod tamen, quum te penitus recognovi, timere desino.
 Amorem alicujus erga se in litteris. Cic. 12. Fam. 12.
 Dona. Virg. 8. Æn. 721.
 Plura. Ovid. 4. Fast. 418.
 Sacra recognosces annalibus eruta prisca. Ovid. 1. Fast. 7.
 Verba sua recognoscere. Cic. ad Brut. 16. Verba tua recognosce, & aude negare servientis adversus regem istas esse preces.
 Vetera. Cic. in Sallust. 2. Quod nullum vos sciatis novum crimen in Sallustium audituros, sed omnia vetera recognituros.
 Recognoscere ex. Cic. 3. Verr. 15. Quæ qualis fuerit, aut meministis, aut ex eo, quem sui simillimum produxit, recognoscere potestis.
 Reminiscendo recognoscere. Cic. 1. Tusc. 57. Bene interroganti respondentem, declarare se non tum illa discedere, sed reminiscendo recognoscere.
 Recognoscere cum aliquo. Cic. in Catil. 6. Recognosce mecum tandem illam superiorem noctem: jam intelliges, multo me vigilare acrius ad salutem, quam te ad perniciem Reipub.
 Recognoscere, Opus compositum emendandi aut limandi, aut reprehendendi causa revidere, inquit Perottus. Cic. 3. de Legib. 37. Quamobrem quoniam, non recognoscimus nunc leges P. R. sed aut repetimus ereptas, aut novas scribimus. Idem 4. Verr. 190. Hæc omnia summa cura & diligentia recognita & collata, & ab hominibus honestissimis ob signata sunt.
 Decretum recognoscere, Retractandi, vel emendandi causa cognoscere & videre. Cic. pro Corn. Balb. 11. Nos Cn. Pompeji decretum, judicium de consilii sententia pronuntiatum, recognoscemus?
 Recognoscere in consilio. Cic. 4. Verr. 30. Quum hos sibi quæstus constituisset magnos, atque uberes ex iis causis, quas ipse instituerat in consilio, hoc est cum sua cohorte, recognoscere. Alii legunt Cognoscere.
 Explorare & recognoscere. Columel. lib. 1. cap. 8. Panis, potionisque bonitatem gustu suo exploret: vellem, manicas, pedumque tegmina recognoscat. i. e. Recenseat.
 Supellestem pecuniamque omnem recognovit. Curt. lib. 5. 1. 24.
 Recognoscere equitum turmas, pro Recensere. Suet. in Octav. cap. 37. Idem in Calig. cap. 16. Equites Romanos severe curiosque, nec sine moderatione recognovit, palam adempto equo, quibus aut probri aliquid, aut ignominia inesset.
 Recognosci ab omnibus. Cognosci, vel iterum cognosci. Cic. 7. Verr. 71. Alii quum a multis civibus Romanis recognoscerentur, ab omnibus defenderentur, securi feriebantur.
RECOGNITUS, a, um. Partic. V. in ipso verbo.
RECOGNITIO, ōnis f. [*ἀναγνώσις, ἀναγνώσις*] Plin. lib. 11. cap. 30. Et quoniam ex diversis convehunt, altera alterius ignara, certi dies ad recognitionem mutuam punitis dantur. De formicis.
 Recognitio eorum, quæ in familia sunt. Columel. lib. 11. cap. 1.
 Recognitio scelerum suorum. Cic. 6. Verr. 110. Qui tandem istius animus est nunc in recognitione scelerum suorum, quum ego ipse in commemo-

ratione eorum, non solum commovear, verum etiam corpore perhorrescam?

Recognitio rei judicata, *Revisio processus* a barbaris dicitur. Budæus in forensibus, Instaurativum (inquit) iudicium & instaurativum dici potest, quæ *Revisio* vulgo dicitur.

RECOLLIGO, lēgi, lectum, [*ἐπιλαμβάνω*] ēre. In unum colligere. Columel. lib. 8. cap. 5. Confestum circumire oportebit cubilia, ut quæ mota sunt ova, recolligantur. Plin. 9. Epist. 13. ad Quadratum, Postea actionem meam, utcumque potui, recollegi, addidi multa.

Annos primos recolligere. Ovid. 7. Met. 216.

Animum alicujus recolligere, qui est in alterum offensior, [*ἐξιδάσκω*] Cic. 1. Att. 5. Quod scribis, etiam si cujus animus in te esset offensior, a me colligi oportere: quid dicas: neque id neglexi, sed est miro quodam modo affectus. i. e. Corrigi, revocari ab ira, inquit interpres.

Ignes sparfos recolligit. Lucan. lib. 1. 157.

Se recolligere dicitur æger, [*ἀναλαμνέσθαι*] Plin. lib. 20. cap. 5. Heraclides contra argentum vivum dedit, & Veneri subinde offensanti, ægrifque se recolligentibus.

Se recolligere a longa valetudine, Resumere & recipere vires. Plin. lib. 23. cap. 7.

Vires recolligere longa ægitudine. Plin. lib. 24. cap. 6.

RECOLLO, āre. Iterum colare. Scribon. Largus, Comp. 268. Postea recolare per linteum duplex.

RECOLLO, colui, cultum, [*ἀνακαταίξω*] ēre. Rursum colere. Liv. 27. 5.

Omnes in urbes, in agros suos reductos, arare, ferere, desertam recoli terram. Tacit. 3. Ann. 72. Quo tum exemplo Lepidus, quanquam pecuniæ modicus, avitum decus recoluit. h. e. Restituit, renovavit. Idem 1. Hist. 77. Et recens ab exilio reverfos nobiles adolescentulos avitis ac paternis sacerdotiis in solatium recoluit. h. e. Rursum coluit, decoravit, honoravit.

Intermissa recolare. Liv. 39. 24. Vestigalia regni, non fructibus tantum agrorum, portorifque maritimis auxit, sed metalla etiam, & cetera intermissa, recoluit, & nova multis locis instituit.

Ingenia recolare. Plin. 7. Epist. 9. Ut enim terræ variis mutatisque feminibus, ita ingenia nostra nunc hac, nunc illac meditatione recoluntur. i. e. Poliuntur, renovantur.

Recolere, [*ἀναλογίζεσθαι, ἀναμνησκέσθαι*] Repetere, meditari, & mente tractare. Diomedes, Superest ut singula recolendo, memoria tenus mandentur, ne frustra cum tempore evanescant. Cic. 113. Philipp. 45. Quæ si tecum ipse recolis, æquiore animo, & majore consolatione moriere.

Studia recolare. Cic. pro Arch. 13. Quantum alii tribuunt tempestivis conviviis, quantum denique aleæ, quantum pilæ: tantum egomet mihi ad hæc studia recolenda sumpsero.

Studio recolare. Virg. 6. Æn. 681.

Inclusas animas, superumque ad lumen ituras

Lultrabat, studio recolens. i. e. Circumibat studiose retractans.

Servius.
 Artes inter se recolare, Exercere. Cic. 1. de Orat. 2. Neque vero nobis cupientibus atque optantibus fructus otii datus est ad eas artes, quibus a pueris dediti fuimus, celebrandas, interque nos recolendas.

RECOLTUS, a, um. Partic. [*ἀνακαταρτήσις*] ut, Humus reculta. Ovid. 5. Met. 647.

RECOMMINISCO, ēris, [*ἀναμνησκόμεναι*] ifci. Reducere in memoriam. Plaut. Trin. 4. 2. 70. Litteris recomminifcar.

RECOMPONO, ēre. Iterum componere & colligere. Ulpian. in l. 25.

Argumento. §. Margarita, Sed si in hoc sunt soluti, ut recomponantur: ornamentorum loco sunt. De lapillis & margaritis.

RECOMPOSITUS, a, um. Partic. [*ἀνασύνεσις*] Idem quod Rursum compositus. Ovid. 1. Amor. 7. 68.

Pone recompositas in statione comas.

RECONCILIO, [*καταλλάσσω, ἀναρξίνομαι*] āre. In gratiam restitnere. Liv. 35. 19. Non movit modo talis oratio regem: sed etiam reconciliavit Annibali. Cic. 6. Att. 7. Cicero Q. filius, pie sane, me quidem certe multum hortante, sed currentem animum patris sui, forori tuæ reconciliavit.

Novi conciliantur, Reconciliantur antiqui, inquit Festus.

Alienare & Reconciliare, contraria. Cic. de Provinc. Conf. 21. Tuus pater, Philippe, nonne uno tempore cum suis inimicissimis in gratiam rediit, quibuscum omnibus eadem Respub. reconciliavit. quæ alienarat?

Animos populi sibi reconciliare. Liv. 1. 27.

Civitates æmulas reconciliare. Plin. in Paneg. cap. 80. O vere Principis, atque etiam Consulis, reconciliare æmulas civitates.

Gratiam cum aliquo. Curt. lib. 10. 8. 12.

Gratiam veterem. Cic. 1. Att. 9. Eo accedebat hortator assiduus Sallustius, ut agerem quam diligentissime cum Lucejo, de vestra veterem gratia reconcilianda.

In gratiam reconciliari. Cic. pro Domo 129. Inimici in gratiam reconciliabantur.

Reducit, reconciliat, restituit in gratiam cum. Cic. de Provinc. Conf. 23. Hic me meus animus in Rempub. pristinus cum C. Cæsare, reducit, reconciliat, restituit in gratiam.

Pacem reconciliare. Liv. 42. 46.

Existimationem reconciliare, pro eo quod est Recuperare. Cic. 2. Verr. 2. In quo reconciliare existimationem iudiciorum amissam possitis.

Filium reconciliare domum, h. e. Tantum efficere ut reducatur filius domum. Plaut. Capt. prol. 33.

In libertatem reconciliare. Plaut. Capt. 3. 4. 45.

RECONCILIATUS, a, um. Partic. [*καταλλάχθεις*] Cic. 1. Fam. 2.

Videbatur enim reconciliata nobis voluntas Senatus esse.

Fructus libertatis reconciliatus. Cic. Anteq. iret in exil. 1. Etsi majores veltri eos imperatores, qui militum virtute hostium fregerunt furorem, jucundissimo fructu libertatis reconciliato, non solum itatus dignos putaverunt.

Reconciliata & Nunquam imminuta gratia, contraria. Cic. c. Fam. 2.

Quod scribis de reconciliata nostra gratia, non intelligo, cur reconciliatam esse dicas, quæ nunquam imminuta est.

RECONCILIATIO, ōnis. f. [*καταλλάξις, ἀνάμιξις*] Cic. pro Cluent. 100.

Irridebatur hæc illius reconciliatio, & persona viri boni suscepta.

Reconciliatio gratiæ, vel concordia. Cic. 3. in Catil. 25. At illæ tamen

omnes

omnes diffensiones, quarum nulla exitium Reipub. quaerivit, ejusmodi fuerunt, ut non reconciliatione concordia, sed intereccionem civium dijudicatae sint.

Pl. Gratiarum reconciliationes. Cic. Post. redit. ad Quirit. 13.

R E C O N C I L I A T O R, oris. m. [*ῥητορικὸς ἰλασθεύς*] Liv. 35. 45. Phaeas reconciliatore pacis & disceptatore de iis, quae in controversia cum Pop. Rom. essent, utendum potius Antiocho censebat, quam duce belli.

R E C O N C I N N O, [*ἀνασπάζω, ἀκόμω*] are. Denuo vel rursus concinnare, hoc est Expolire. Plaut. Men. 2. 3. 72.

Pallam illam, quam dudum dederas ad phrygionem ut deferas, Ut reconcinnetur, atque ut opera addantur quae volo. Cic. 2. Q. frat. 6. Tribus locis aedifico: reliqua reconcinno. Varr. 3. de R. R. cap. 16. extr. Hoc faciundum secundum alvos, ut reconcinnae ad suum quaque opus & domicilium redeant. Al. Reconciliatae.

Reconcinatur detrimentum. Passive. Caes. 2. Bell. Civil. 15. Diuturni laboris detrimentum solertia & virtute militum brevi reconcinatur.

R E C O N D O, condidi, conditum, [*ἀποθήσκει*] are. Reponere, contegere. Cic. 2. de Nat. Deor. 108.

Hoc caput hic paulum sese subitoque recondit. Ex Arato. Plin. lib. 7. cap. 53. Flammæ vi e rogo ejectus, recondi propter ardorem non potuisset.

Caput strato recondere. Ovid. 11. Met. 649.

Gladium recondere in vaginam. Cic. 2. de Invent. 14. Gladium propter appositum e vagina eduxit, & illum alterum occidit, nummos abstulit, gladium cruentatum in vaginam recondidit.

Gladium lateri. Ovid. 12. Met. 482.

Glandem recondere tabulatis fumo, vel cisternis in aquam. Columel. lib. 7. cap. 9.

In vasis aliquid recondere. Columel. lib. 12. cap. 15.

In aliquem locum se recondere. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Interius recondere venerem. Virg. 3. Georg. 137.

Nummos aurumque. Hor. 2. Serm. 3. 109.

Oculos erigere, & Recondere, opposita. Ovid. 4. Met. 146.

Opes recondere. Ovid. 1. de Arte Am. 628.

Uvas recondere in amphoras. Plin. lib. 12. cap. 16. Uvas contegunt, & ita in amphoras recondunt.

Mens aliqua sic recondidit, e quibus memoria oritur. Cic. 4. Acad. 30.

Multi praeterea, quos fama obscura recondit. Virg. 5. Aen. 362.

R E C O N D I T U S, a, um. [*ἀποκρύπτω, ἀποκρύπτω*] Partic. Plin. lib. 10. cap. 33. Merops vocatur, genitores suos reconditos percensens.

Clausum & reconditum. Cic. 6. Verr. 42. Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum, promptissimumque esset.

Sepositum & Reconditum. Cic. 6. Verr. 23. Quod celari oportebat, habebant sepositum & reconditum. Hor. 3. Carm. 28. 2.

— prome reconditum, Lyde, strenua Cæcubum.

Ægyptus recondita. Cic. 2. de Lege Agr. 41. Quid Alexandria, cunctaque Ægyptus! ut occulte latet? ut recondita est?

Angulus reconditus ac derelictus. Cic. 5. Verr. 193. Angulum mihi aliquem eligas provinciae reconditum ac derelictum.

Saltus reconditi. Catul. 32. 11.

Mores penitus reconditi. Cic. 1. de Legib. 26. Tum speciem ita formavit oris, ut in ea penitus reconditos mores effingeret.

Natura tristis ac recondita. Cic. pro Quint. 59. Vixit enim semper inculte atque horride: natura tristis ac recondita fuit: non ad solarium, non in campo, non in conviviis versatus est.

Artes, Arcanae, abstrusae, non vulgares. Cic. 1. de Orat. 8. Studia quae reconditis in artibus versantur.

Litterae reconditae, Interiores. Cic. 15. Fam. 21. Multae erant & reconditae litterae. Idem de Clar. Orat. 265. Erant in eo plurimae litterae, nec ex vulgares, sed interiores quaedam & reconditae.

Reconditoria. Cic. 4. Acad. 10. A me enim ea, quae in promptu erant, dicta sunt: a Lucullo autem reconditoria desidero. Cic. 11. Fam. 20.

Ad has litteras statim mihi rescribe: tuorumque aliquem mitte, si quid reconditum magis erit.

R E C O N D U C O, are. Iterum conducere. Ulpian. in l. Item quaeritur. §. Qui impleto. D. Locati & conducti, Qui impleto tempore conductionis remansit in conductione: non solum reconduxisse videbitur, sed etiam pignora videntur durare obligato. Quintil. Declam. 12. Vicinarum provinciarum copias reconducit.

R E C O N D U C T U S, a, um. Partic. Plin. 29. 1. Unum agrum ex provincialibus hunc ducentis reconductum.

R E C O N F L O R, [*ἀνακρίνω*] are. Rursus conflari. Lucret. lib. 4. 925.

Unde reconfliari sensus per membra repente Possit? h. e. Resuscitari.

R E C O N V E N I O, are. Actionem contrariam intentare. &

R E C O N V E N T I O, oris. f. Voces apud Jctos. [De iterata conventionis.]

R E C O Q U O, coxi, coctum, [*ἀνεψάω*] are. Iterum coquere. Martial. lib. 11. 46.

Altera non deerunt tenui versata favilla, Et Velabrensi massa recocta foco.

Recoquere, per translationem, Rursus erudire, polire & formare, tanquam ea, quae iterum coquuntur, ut meliora fiant. Quintil. lib. 12. cap. 6. de Cicerone, Quum jam clarum meruisset inter patronos, qui tunc erant, nomen, in Asiam navigavit: seque & aliis sine dubio eloquentiae ac sapientiae magistris, sed praecipue tamen Apollonio Moloni, quem Romae quoque audierat, reformandum ac velut recoquendum dedit. Cic. de Senect. 83. Quo quidem me proficiscentem haud sane quis facile retraxerit, neque tanquam Peliam recoxerit.

Spicula recoxit. Lucan. lib. 7. 148.

R E C O C T U S, a, um. Partic. [*ἀνεψάω*] ut, Passum recoctum. Stat. 4. Silv. 9. 38.

Recocti aulici, i. e. (inquit Budaeus) Veteratores, & consummati.

Senex recoctus. Catul. 54. 5. i. e. Qui saepius eundem magistratum gessit. Victorius in Variis lectionibus significari putat, senem illum studio & artificio quodam senectam exuisse, & quasi iterum juvenem factum exquisito cultu corporis. [Videret potius scomma in senem decrepitem & nequam, qui, velut alter Æson, recoctus videretur.]

Scriba recoctus ex Quinqueviro. Hor. 2. Serm. 5. 55. Recocti dicuntur scribae, qui saepius pro Consulibus ad provincias missi, exercitiores facti sunt ex

ipsa frequentia & ipso usu. Acron. Lambinus vero sic: Recoctum scribam appellat, vel quod ex Quinqueviro refectus erat Scriba, quod munus ante Quinqueviratum gesserat: vel quia hic Coranus, quamvis aliquantum esset ætate provecta, ita firmus erat tamen, & validus, ut recoctus esse videretur. Nota autem est omnibus de Æsone a Medea recocto fabula. Alii Recoctum, Vastrum & callidum interpretantur, per translationem. Hæc ille. V. Drakenb. ad Sil. 7. 403.

R E C O R D O R, [*ἀναμνησκόμεναι*] are. Rursus in cor revocare, vel iterum rem Cordi dare, hoc est in mentem revocare, reminisci. Cic. 1. Tusc. 57. Ex quo efficit vult Socrates, ut discere nihil aliud sit, quam recordari. Hor. 2. Epist. 2. 145.

Quocirca mecum loquor hæc, tacitusque recordor. Ovid. 13. Met. 705.

Inde recordati Teucros, a sanguine Teucris Ducere principium.

Recordor hujus rei. Cic. pro Planc. 69. Hujus meriti in me recordor.

Recordor hanc rem. Cic. de Senect. 79. Ut pedestres navalesque pugnas, ut bella a se gesta, triumphosque recordentur. Idem 2. de Lege Agrar. 72. Est operæ pretium diligentiam majorem recordari.

Si rite audita recordor. Virg. 3. Aen. 107.

Benefacta priora recordari. Catul. 74. 1.

Verbera, secures, & cruces recordari. Cic. 5. Verr. 6. Is non tibi plus etiam, quam inimicus esse debeat, quum tua verbera, quum secures, quum cruces ad civium Romanorum supplicia fixas recordetur?

Recordor vocem, vultumque. Virg. 8. Aen. 156.

Et vocem Anchisæ magni, vultumque recordor.

Recordari cum animo suo aliquid. Cic. pro Cluent. 70. Atque hæc, Judices, quæ vere dicuntur a nobis, facilius credetis, si cum animis vestris longo intervallo recordari C. Staleni vitam & naturam volueritis.

Recordor anteferre, pro Recordor me antetulisse. Cic. in Orat. 23. Sed ego idem, qui in illo sermone nostro, qui est expositus in Bruto, multum tribuerim Latinis, vel ut hortarer alios, vel quod amarem meos, recordor longe omnibus unum anteferre Demosthenem. V. Grammaticos.

Recordari de. Cic. pro Planc. 104. Quoniam istis vestris lacrimis de illis recordor, quas, &c. Idem 1. Tusc. 13. Tu si meliore memoria es, velim scire ecquid de te recordere.

Recordor quantum. Cic. 6. Verr. 129. Hinc colligere potestis, si recordari volueritis, quanta religione fuerit, eadem specie atque forma signum illud, &c.

Ut recordor, per parenthesis. Cic. 13. Att. 6. Et, ut recordor, una, &c. Recordanda & cogitanda. Cic. pro Sull. 26. Mihi ne ad ea quidem, quæ pro salute omnium gessi, recordanda & cogitanda quicquam relinquitur temporis.

R E C O R D O, are. ab antiquis usurpatum. Quadrigar. Annal. lib. 5. Is ubi Dacium cognovit, & patria (alii patriæ) eum recordavit. Ex Nonio, 7. 65.

R E C O R D A N S, antis. Partic. [*ἀναμνησκόμεναι*] Cic. 4. Att. 16. O navigationem amandam, quam mehercule ego valde timebam, recordans superioris tuæ transmissionis.

R E C O R D A T I O, oris. f. [*ἀνάμνησις*] Reminiscencia. Cic. 1. Fam. 6. Facile secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.

Conscientia bene actæ vitæ, multorumque beneficiorum recordatio jucundissima est. Cic. de Senect. 9.

Ultimi temporis recordatione & proximi memoria. Cic. de Provinc. Conf. 43.

Acerba sane recordatio veterem animi curam molestiamque renovavit. Cic. 3. de Orat. 1.

Assidua recordatio. V. ASSIDUUS.

Doloris præteriti secura recordatio. Cic. 5. Fam. 12.

Veteris memoriæ non satis explicata recordatio. Cic. 1. de Orat. 4.

Fugere recordationes. Cic. 12. Att. 18. Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodam dolore efficiunt, refugio a te admonenda.

Subit recordatio. Plin. 1. Epist. 9. al. Fundanum.

R E C O R D A T U S, us. m. Tertull. de Resur. Carn. cap. 4. Caro recordatui tuo erepta.

R E C O R R I G O, are. Senec. Epist. 51. Si modo ante incipimus formare animum nostrum & corrigere, quam indurecat pravitas ejus.

R E C R A S T I N O, pr. comm. [*ἀνασθάλω*] are. Idem quod Procrastinare, seu In diem crastinum differre. Columel. lib. 2. cap. 21. Propter quæ procrastinari non debet, sed aequaliter flaventibus jam fatis, antequam ex toto grana indurecant, quum rubicundum colorem traxerunt, messis faciendæ est. conf. Plin. 17. 4.

R E C R E A T I O, V. RECREO.

R E C R E M E N T U M, V. RECRESCO.

R E C R E O, pr. comm. [*ἀνακρίνω, ἀνακρίνω, ἀναζωπεύω*] are. Iterum creare. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. Atqui & nostrorum augurum, & Hetrusco- rum, & aruspicum disciplinam P. Scipione, C. Figulo coss. res ipsa probavit, quos quum T. Gracchus coss. iterum, recrearet, primus rogatorum, ut eos retulit, ibidem est repente mortuus. Sed Al. Iterum, crearet. V. not. Davif. & Bouhier.

Recreare carnes, Rursus creare. Plin. lib. 34. cap. 15. Præcipua tamen commendatio ejus in hygremplastro, ad purganda vulnera fistulæque, & omnem callum erodendum, & raris ossibus carnes recreandas.

Recreari cum recipit res. Lucret. lib. 5. 278.

Recreare, [*ἀνασπάζω*] per translationem, pro Instaurare, & quasi novum facere. Plin. Sic enim defecta longis ægritudinibus corpora recreantur. h. e. Restaurantur & reficiuntur. Idem lib. 12. cap. 1. Ex arboribus recreans membra olei liquor, virefque potus vini.

Viribus recreandis, ore, stomachoque mulcendo, &c. Plin. lib. 23. cap. 24.

Recreari & confirmari. Cic. 7. Verr. 178. Posteaquam iste recreari & confirmari visus est, lex statim promulgata est.

Recreari & restitui. Cic. pro Rosc. Amer. 137. Tum vero in isto bello, non recreatus, neque restitutus, sed subactus, oppressusque Populus Rom. est.

Recreor ejus nomine. Cic. in Somn. Scip. 1. Cujus ego nomine ipse recreor.

Athletos bonorum animos recreare. Cic. 1. Att. 13.

Arbor æstiva recreatur aura. Hor. 1. Carm. 22. 17.

Humerum recreare. Hor. 3. Carm. 20. 13.

Litteris amicorum recreari. Cic. 16. Fam. 6.

Litteris recreari & sustentari. Cic. 4. Att. 9.
 Mentem meam conspectus vester reficit & recreat. Cic. pro Planc. 2.
 E morbo recreatus. Cic. Post. re. ad Quir. 4. Tanquam bona valetudo
 jucundior est eis, qui e gravi morbo recreati sunt, quam qui nunquam
 aegro corpore fuerunt.
 Recreant piacula. Horat. lib. 1. Epist. 1.
 — sunt certa piacula, quæ te
 Ter pure lecto poterunt recreare libello. H. St. v. 37. Hic est
 Sanare.
 Perditum recreare. Cic. pro Lege Manil. 23. Idem 5. Verr. 212. Quibus
 illam tu provinciam afflictam & perditam erexisti, atque recreasti.
 Se colligere & recreare. Cic. 1. Tusc. 58. Quum se collegit atque recrea-
 vit, tum agnoscit illa reminiscendo.
 Se ex magno timore recreare. Cic. 3. in Catil. 8.
 Veritas debilitata recreatur. Cic. pro Quint. 4. Ut multis incommodis
 veritas debilitata, tandem æquitate talium virorum recreetur.
 Vitam recreare. Lucret. lib. 6. 3.
 Vocem recreare. Cic. 2. Att. 23. Et quum recreandæ vocalæ causa necesse
 esset mihi ambulare, hæc dictavi ambulans.
 Urbes dirutæ ac pæne desertæ per aliquem recreatæ. Cic. 1. Q. frat. 1. 120.
 Ex vulneribus recreatus. Cic. 2. de Invent. 154.
RECŒATIO, ònis. f. Plin. lib. 22. cap. 23. Ab ægritudine recreationi
 efficax in cibo.
RECŒATOR, òris. m. Tertull. de Anim. cap. 43. Somnus recreator
 corporum. V. Gruteri Inscript. p. 1095. n. 7.
RECŒO, Ære. pr. comm. Ut refono. Catul. 64. 59.
 Leve tympanum remugit, cava cymbala recrepant. i. e. Cre-
 pitum reddunt.
RECŒSCO, crēvi, pr. comm. [*ἀναθύωμαι*] Ære. Rursum crescere. Plin. lib.
 11. cap. 37. Cartilago rupta non solidescit. Nec præcisæ ossa recrescunt.
 Liv. 26. 41. Vos modo, milites, favete nomini Scipionum, soboli Imperato-
 rum vestrorum, velut accisis recrescenti stirpibus.
 Terra aucta recrescit. Lucret. lib. 5. 261.
 Luna quater latuit, toto quater orbe recevit. Ovid. 2. Epist. 5.
RECŒMENTUM, i. n. [*σκωμῆ*] Id ipsum quod recevit: hoc est,
 veluti purgamentum & recrementum alicujus rei. Plin. lib. 18. cap. 16.
 Farrago ex recrementis farris prædensa feritur. Cels. lib. 6. cap. 8. Ulcera,
 illinenda sunt aut plumbi recremento, aut cerussa. i. e. Scorïa. [Non
 potest a Recresco deduci, repugnante significatione. Potius itaque a Re-
 cerno deducendum, ut ab Excerno, Excrementum. Dicitur autem &
 Recrementum, & Recrementum eadem significatione. Gloss. Lat. Gr.
 Recrementum, *Συνίσχυμα, ἀποπυρρῆμα*; Item Recrementum, *Συνίσχυμα*. &
 Gr. Lat. *Συνίσχυμα, ἡ ῥυπαρὰ τῆς ἄτης*; Detrimentum. Lego Recrementum.
 conf. Recrementum in **RETERO**.
RECVIMINOR, Æri. pr. comm. &
RECVIMINATIO, ònis. f. apud Augustin.
RECŒDESCO, ui, Ære. pr. comm. Renovari. Tractum a vulneribus, quæ
 agitatione nimia, vel male purgata, interdum pejora, id est cruda & nova
 sunt. Cic. 4. Fam. 6. Nunc autem hoc tam gravi vulnere, etiam illa,
 quæ conspauisse videbantur, recrudescunt.
 Recrudescere dicitur dolor, qui denuo repetit. Curt. lib. 7. non procul
 ab initio, Recruduit soporatus dolor. h. e. Sopitus qui fuerat.
 Nefas recrudescit. Senec. Theb. 1.
 Recrudescit feditio. Liv. 6. 18.
 Recruduit pugna. Liv. 10. 19.
RECTA, **RECTE**, **RECTIO**, **RECTOR**, **RECTUS**. V. **REGO**.
RECŒRO, ui, Ætum, [*ἀνάκειμαι*] Ære. proprie est Toto corpore jacere,
 ita scilicet composito, ut facilius somnum capere possis, Quiescere, ja-
 cere. Virg. 1. Ecl. 1.
 Tityre, tu patulæ recubans sub tegmine fagi. Ovid. 2. de Arte
 Am. 342.
 Sub qua nunc recubas arbore, virga fuit.
 Aliter Cic. 1. de Divin. 57. Eum primo, perterritum somnio, surrexisse:
 dein quum se collegisset, idque visum pro nihilo habendum esse duxisset,
 recubuisse. h. e. Rursus cubuisse. [Hic videtur Præteritum a Recumbo.
 Recubare in. Cic. 2. de Orat. 287. Ut M. Lepidus, quum ceteris in
 campo exercentibus, in herba ipse recubisset, Vellem hoc esset, in-
 quit, laborare.
 Toro Tyrio recubare. Tibul. lib. 1. 2. 77.
 Recubare & Confidere. Columel. lib. 7. cap. 3. extr. Neque ab his lon-
 gius recedat: nec aut recubet, aut confidat. [Hic motum habere Re-
 cubet videtur, nisi Recumbat legendum.
RECŒBANS, antis. Partic. [*ἀνακείμενος*] Cic. 3. de Orat. 60. Sed in
 hortulis quiescet suis, ubi vult, ubi etiam recubans molliter & delicate
 nos avocet a Roftris, &c.
 Solo recubans. Virg. 3. Æn. 392.
RECŒDO, di, fum, [*ἀνακράνω*] Ære. Denuo cudere. Varro apud Pe-
 rott. Ut hi solent qui vetera metalla recudunt.
RECŒMBO, cūbui, cubitum, [*ἀνακρίνω*] Ære. Cubandi causa corpus
 submittere. Interdum pro Accumbendi verbo usurpatur. Hor. 1. Epist. 5. 1.
 Si potes Archæicis conviva recumbere lectis, &c. Martial. lib. 2. 19.
 Debet Aricino conviva recumbere olivo,
 Quem tua felicem, Zoile, cœna facit.
 Recumbere, pro Recubare, & jacere. Plin. 4. Epist. 23. Cœnabat Ner-
 va cum paucis, Veiento proximus, atque etiam in sinu, recumbebat.
 Plin. lib. 17. cap. 22. Adeo non recumbat in eo, nec delicate se spargat.
 Recumbebat mecum. Plin. Epist. 200. Recumbebat mecum vir egre-
 gius Fidius Rufinus, super eum municeps ipsius.
 Humo recumbere. Ovid. 14. Met. 100.
 Cervix collapsa in humeros recumbit. Virg. 9. Æn. 434. Ovid. 10. Met. 195.
 Ipsa sibi est oneri cervix, humeroque recumbit.
 Onus recumbit in partes proclinas. Ovid. 2. Trist. 84.
 Recumbunt jugera jugo Janiculi, Adjacent. Martial. lib. 4. 64. Sed ele-
 ganter motum tribuit rei inanimatæ.
RECŒBITUS, ūs. m. [*ἀνάκλιτος*] Plin. lib. 24. cap. 13. Itemque bacu-
 lum ex ea factum, in quodvis animal emissum, etiam si citra ceciderit
 defectu mittentis, ipsum per sese recubitu propius adlabi.
RECŒPERO, [*ἀνακρίνομαι, ἀνακρίνω*] Ære. a Recipio de-
 rivatur, ut ait Perottus: vel forsitan a Reci, antiquo pro Re, & Paro;
 significat Recipiendo parare, vel Rem amissam rursus acquirere. Cæf. 3.

Bell. Civil. 91. Quo confecto, ille suam dignitatem, & nos nostram li-
 bertatem recuperabimus. Cic. 4. Verr. 86. Victorianam recuperare. Liv. 1-
 45. Recuperare imperium.
 Scribitur & Reciperare. Varro de R. R. 1. 13. Se quiete reciperare. Et
 eodem modo Tacit. 12. Ann. 34. Reciperandæ libertatis initium. Et
 2. Hist. 24. Gloriam reciperare.
 Recipero. Puto & a Cicerone ita apud Gell. Vide Annotat. in Justinum,
 sed & Scaligerum. H. St. Etiam in Gloss. Lat. Gr. ordo postulat Recipe-
 ro, etsi scriptum sit, Recuperavit, *Ἀνακρίνω, ἀνακρίνω*. V. Voss. Etym.
 & Cellarii Orthogr.
 Consumpta replere, & erepta recuperare. Cic. pro Muren. 50.
 Judicio suum recuperare. Cic. 5. Verr. 35. Ille autem unde oblatum est,
 judicio suum recuperare nullo modo potest.
 Gloriam. Tacit. 2. Hist. 24.
 Veterem belli gloriam. Cæf. 7. Bell. Gall. 1.
 Jus suum. Cic. 15. Att. 13.
 Aliquam honestatis suæ partem recuperare. Cic. pro Cluent. 120.
 Libertatem. Corn. Tacit. 2. Ann. 45.
 Somnum interruptum. Suet. in August. cap. 78.
 Vires. Tacit. 3. Hist. 22. Et recuperatis cibo fomnoque viribus, confec-
 tum, algore, &c.
 Recuperare aliquem per. Cic. 1. Q. frat. 2. Idem 13. Fam. 77. Ego si
 hominem per te recuperaro, summo me beneficio affectum arbitror.
 Recuperare se, &c. Cic. 14. Fam. 1. Quem ego diem si videro, & si in
 vestrum complexum venero, ac si & vos & me ipsum recuperaro.
 Respub. se adhuc tantummodo ultra est, nondum recuperavit. Cic. 2.
 Philip. 113.
RECUPERATIO, ònis. f. [*ἀνάκτησις, ἀνακρίσις*] Cic. 10. Philip. 20. Ita
 præclara est recuperatio libertatis, ut ne mors quidem sit in repetenda
 libertate fugienda.
 Recuperatio, quæ & Reciperatio est, ut ait Gallus Ælius, quum inter
 populum, & reges, nationesque & civitates peregrinas lex convenit,
 quomodo per recuperatores reddantur res reciperenturque, resque
 privatas inter se persequantur. Festus.
 Reciperationem Turnebus esse dicit, quum inter populos lex convenit,
 quomodo res repetantur recuperenturque. *Σύμβολα*, si credimus Suidæ,
 appellat Demosthenes 7. Philipp. quæ pacta consentiva sunt civitatum
 inter se, quibus jura civibus ultro citroque redduntur. Hæc ille.
RECUPERATOR, òris. m. dicebatur ille, cui Prætor jurisdictionem man-
 dabat privatarum causarum, qui Delegati iudices postea appellari coepti
 sunt a recentioribus, ut ait Budæus. Plaut. Bacch. 2. 3. 36.
 Postquam quidem Prætor recuperatores dedit. Cic. apud Quin-
 til. 7. 3. Etenim recuperatoris non ea sola vis est, quæ ad corpus nostrum,
 vitamque pervenit, sed etiam multo major ea, quæ periculo mortis in-
 jecto, formidine animi perterritum, loco, spe & statu certo dimovet.
 Sed rectius vocandi casu, Recuperatores, ut legitur in emendatis Tullii
 codd. pro Cæcin. 42.
 Sublatus e numero recuperatorum. Cic. pro Flacc. 11.
 Sumere recuperatores. Liv. 43. 2.
 Recuperator a Jure distinguuntur proprie loqui volentibus. Cic. 5. Verr.
 28. De conventu nullum unquam iudicem, neque recuperatorem de-
 dit. Idem pro Cæcin. 8. At si quis mihi hoc iudex, recuperatorve di-
 cat, Potuisti enim, &c.
 Recuperatores, inquit Budæus in Forensibus, hodie Iudices commissarii
 vocantur.
RECUPERATORIVS, a, um. Adj. Quod ad recuperatorem pertinet.
 Cic. 2. de Invent. 60. Non enim oportet in recuperatorio iudicio ejus
 maleficii, de quo inter scarios queritur, præjudicium fieri.
 Iudicium recuperatorium, i. e. Commissariorum cognitio. Bud. in Fo-
 renf. Adde Plin. 3. Epist. ult. & Suet. Vesp. cap. 3.
RECUPERATIVUS, a, um. Adj. ut, Status recuperativus. Aggen. Urb.
 de Limit. p. 63. edit. Goef.
RECŒPIO, Ævi, Ætum, [*ὑπερβίβω*] Ære. Valde cupere. Plaut. Capt. 4. 2. 76.
 Quin ita faciam, ut recuperas facere sumptum, etsi ego vetem. Sed
 Gronovius legit, Ut te cupias.
RECŒRO, [*ἀνακρίνω*] Ære. Diligenter curare. Plin. lib. 13. cap. 12.
 Quæ non esset ita recurata, in suo manit amphitheatrica.
 Ocimo se recurare. Catul. 45. 15. al. Procurare.
RECŒRO, curri, cursum, [*ἀνατρέχω, παλινοδρομῶ*] Ære. Rursum curre-
 re. Ter. Adelph. 4. 1. 10.
 Nunc ubi me illic non videbit, jam huc recurret, sat scio. Cic.
 14. Fam. 3. Desippo quoque ita imperavi, statim ut recurreret.
 Recurrere cursum ad aliquem. Plaut. Cist. 2. 3. 50.
 Recurrere ad. Cic. 2. Att. 12. Quare quanquam jam te ipsum expecto,
 tamen isti puero, quem ad me statim jussi recurrere, da ponderosam
 aliquam epistolam.
 Ad initia recurrere Luna dicitur, quum renovatur. Cic. 2. de Nat. Deor.
 51. Lunæ species mutatur, tum crescendo, tum defectionibus ad initia
 recurrendo.
 In arcem recurrere. Liv. 4. 55. Cic. 13. Att. 45. Equidem Cal. in Tuscu-
 lanum recurrat.
 Recurrere eodem. Columel. lib. 8. cap. 14. Unaquæque recurrit eodem,
 ubi primo peperit.
 Aqua versa recurret ad fontem. Ovid. 5. Epist. 30.
 Hiems. Ovid. 2. Fast. 854.
 Et metuit, ne qua versa recurrat hiems.
 Luna recurrit. Tibul. lib. 2. 4. 18.
 Opus inceptum sæpe recurrit. Ovid. 2. de Arte Am. 360.
 Ad suos auctores recurrere, quod vulgo dicunt, *avoir recours contre son
 auteur, ou vendeur*. Papius Justus in l. Imperator. §. 1. D. de admi-
 nistr. rer. ad Remp. pertinent.
 Ad rationem eam recurrunt, Confugiunt. Quintil. lib. 1. cap. 6 p. 74. Burm.
 In contrarium recurrere dicuntur argumenta, quæ retrorsum aut recipro-
 ce valent. Quintil. lib. 5. cap. 9.
 Recurrere, cum Dativo. ut, Recurrit memoriæ hominum. Plin. in Pa-
 neg. cap. 88. extr. Etenim ut nomine Augusti admonemur ejus, cui pri-
 mum dicarum est: ita hæc Optimi appellatio, nunquam memoriæ ho-
 minum sine te recurret.
 Recurrere, cum Ablativo. ut, Recurrere rure. Hor. 1. Serm. 2. 127.
RECURRENS, entis. Partic. [*ἀνατρέχω*] ut, Sol recurrens. Virg. 7. Æn. 100.
 Anni

Annū recurrentes. Hor. 2. Epist. 1. 147.
R E C U R S I O, ōnis. f. Recurrendi actus. Mart. Capell. lib. 9 in Cl oriamb. pr.
 Quo gemmata poli volvere sidera
 Suevit lege ratā sacra recursio.
R E C U R S U S, ūs. m. [ἀναδρομή] Idem. ut Liv. 26. 42. Ut subeunti saepe
 ad mœnia urbis recursus pateret.
 Annui recursus pomorum. Plin. lib. 16. cap. 25. Natales pomorum re-
 cursus annuos verlicolori nuntio promittunt.
 Ad bonam valetudinem recursus facilis. Cels. lib. 4. cap. 4. Si vero his
 morbus levatus, jamque fauces & cibum & spiritum capiunt, facilis ad
 bonam valetudinem recursus est.
 Ad pristinum militiæ ordinem recursus. Val. Max. lib. 2. cap. 2. de Sena-
 tu Romano.
 Curfus & recursus adversis spatiis inire. Virg. 5. Æn. 583.
 Lydia perfusa Mæandri recuribus. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Celeres recursus spondere. Ovid. 6. Met. 450.
 Insperati recursus. Claud. 1. in Ruff. 331.
 Dant fata recursum. Ovid. 6. Epist. 59.
R E C U R S O, [ἀνατρέχειν] āre. Frequent. Plaut. Mostel. 3. 1. 54.
 Quid ego recursem? aut operam sumam, aut conteram? Virg. 4.
 Æn. 4.
 — multusque recurfat
 Gentis honos.
 Huc & huc recurfare. Senec. Med. 6.
 Cura sub noctem recurfat. Virg. 1. Æn. 666.
 Cura dies noctesque recurfans. Stat. 1. Theb. 316.
 Longe recurfant. Lucret. lib. 2. 105.
R E C U R S I T O, āre. Aliud Frequent. Mart. Capel. lib. 1. p. 10. Hic cur-
 for plerumque recurlitans gaudet occupari.
R E C U R V U S, a, um. Adj. [ἀνακαμπύλω] Idem quod Curvus: nisi ipsa
 præpositio aliquid augeat. V. **P R O C U R V U S**. Columel. lib. 3. cap. 18.
 Quicquid recurvum, & sursum versus spectans, demersum est, quum tem-
 pestivum exiniitur, in modum hami repugnat oblectanti fossori. Plin. lib.
 9. cap. 33. extr. Ad plaufum apertis, ad buccinam recurvis. De Con-
 chis.
 Æra recurva, Hami. Ovid. de Rem. Amor. 210.
 Cornu recurvum. Ovid. 3. Amor. 13. 17.
 Hasta. Ovid. 2. Fast. 560.
 Pedes. Ovid. 2. Fast. 251.
 Puppis. Ovid. 8. Met. 141.
 Rostrum. Claud. 2. in Eutrop. 230.
 Tectum. Ovid. 10. Epist. 71.
R E C U R V O, [ἀνακαμπύλω] āre. Columel. lib. 5. cap. 10. Quum ad
 scrobis solum radix pervenit, duritia humi coercita, recurvatur, & ex
 summo dum ramorum ambas radices emittit. De arboribus pomiferis.
 Stat. 3. Theb. 583.
 Horrentesque situ gladios in sæva recurvant
 Vulnere.
 Aquas recurvare in caput. Ovid. 1. Amor. 8. 6. de Saga.
R E C U R V A T U S, a, um. Partic. [ἀνακαμπύλωθης] Quod recutum
 factum est. Columel. lib. 3. cap. 18. Prætorio capite & recurvato semen.
 Cels. lib. 5. 26. 28. Recurvaro articulo.
 Undis recurvatis ludit Mæander. Ovid. 2. Met. 246.
R E C U S O, [ἀναινομαι, ἀπαύωμαι] āre. Renuere. Tractum ab his, qui ad
 causam actitandam asciti onus rejiciunt. Virg. 2. Æn. 704.
 Cedo equidem, nec, nate, tibi comes ire recuso. Avctor de Viris
 illust. cap. 44. extr. Imperatoris nomen a militibus, & a Senatu trium-
 phum recusavit oblatum. Cic. 4. Verr. 5. Quando id, quod imperaretur,
 recusavit? Ibid. 6. 85. Quum recusaret, vehementer minatur. Virg. 1.
 Georg. 57.
 Et quid quæque ferat regio, & quid quæque recuset? Subaudi Ferre.
 Vires recusant ferre rem illam. Hor. 2. Epist. 1. 259.
 Longe recusare. Virg. 5. Æn. 405.
 Deprecari & Recusare. Cic. 7. Verr. 140. Servilius & recusare &
 deprecari.
 Amicitiam alicujus recusare. Cæf. 1. Bell. Gall. 44.
 Arma. Virg. 5. Æn. 417.
 iussa. Virg. 5. Æn. 749.
 Munus legationis. Cæf. 1. Bell. Civil. 33.
 Periculuni. Cæf. 7. Bell. Civil. 19.
 Sortem. Cæf. 8. Bell. Gall. 1.
 Verbera. Tibull. lib. 1. 9. 37.
 Vetera omnia recusabant animo. Tacit. 2. Hist. 78.
 Vincla leones recusantes. Virg. 7. Æn. 16.
 Filius uxorem grandi cum dote recusat. Hor. 1. Serm. 4. 50.
 Recusare, Negare, negationemque tueri. Cels. in l. 48. D. mandati,
 Quintus Mucius Scaevola ait: Si quis sub usuris creditam pecuniam
 decessisset, & reus, in iudicio conventus, quum recusare vellet sub
 usuris creditam esse pecuniam, & fideiussor, solvendo usuras, potestatem
 recusandi eas reo sustulisset, eam pecuniam a reo non petiturum.
 Recusare actionem, Exceptione depellere. Ulpian. in l. Quod ad hæ-
 redem. D. de magistrat. conven. Idem l. 4. in princip. D. de re judicat.
 ubi etiam paulo post dicitur, Rem judicatam recusare.
 Recusare judicem, pro Rejicere. Cic. pro Flacc. 97. Populum Rom.
 disceptatorem non modo non recuso, sed etiam depono.
 Recusare, pro Accusationem depellere. Cic. de Clar. Orat. 90. Tum
 igitur Galba recusans pro sese. Budæus.
 Recusare de. Cic. 3. Verr. 6. Sin absolvitur, definemus nos de iudiciis
 transferendis recusare.
 Non recuso quin, pro Non abnuo, non inficias eo. Cic. 2. Att. 1. Neque
 recusas, quin non modo, si opus sit, sed etiam si velim, accurras.
 Non possumus, quin alii a nobis dissentiant, recusare. Cic. 4. Acad. 7.
 Non recuso quominus. Cic. 1. de Fin. 7. Nec vero, ut noster Lucilius,
 recusabo, quo minus omnes mea legant.
 Recusatur, Imperf. Passivum. Liv. 1. 24. Cum trigeminis agunt reges,
 ut pro sua quisque patria dimicent ferro: ibi imperium fore unde victoria
 fuerit: nihil recusatur: tempus & locus convenit.
R E C U S A N S, antis. Partic. [ἀνατρέχειν] Cic. 4. Verr. 129. Itaque fit,
 omnibus recusantibus, & plorantibus. Al. Implorantibus.
 Rogatus & recusans hoc feci. Cic. in Orat. 36.

Militibus nullum periculum pro salute Cæsaris recusantibus. Cæf. 3. Bell.
 Civil. 26. pr.
 Ministri recusantes. Ovid. 2. Fast. 387.
R E C U S A R U S, a, um. aliud Partic. Ovid. 4. ex Pont. 13. 27.
R E C U S A T I O, ōnis. f. [ἀνάστασις] Cæf. 3. Bell. Civil. 68. Quod ubi sine
 recusatione fecerunt, &c. Cic. 2. de Orat. 26. Nam hæc ipsa recusatio
 disputationis, disputatio quædam fuit mihi quidem perijucunda.
 Recusatio, pro Defensione seu exceptione. Cic. 2. de Legib. 41. Pœna
 vero violatæ religionis, justam recusationem non habet. Idem 2. de
 Invent. 12. Aliud accusatio aut recusatio conficere debet. Idem 2. de
 Orat. 364. Adimere, inquit, omnem recusationem Crasso volui.
R E C U S A B I L I S, e. Adj. Tertull. advers. Marc. 4. 35. Revelatio prima
 recusabilis, &c.
R E C U T I O, ēre. August. Confess. 8. 11. Incutiebat horrorem, sed non
 recutiebat retro, nec avertebat.
R E C U S S U S, a, um. Partic. [ἀνατροχάς] Virg. 2. Æn. 53.
 — uteroque recusso,
 Insonuere cavæ gemitumque dedere cavernæ. Recusso pro Con-
 cussio, inquit Servius, præpositio pro præpositione.
 Æquor recussum. Valer. 6. Argon. 166.
R E C U S S U S, ūs. m. Plin. lib. 8. cap. 33. In hæc se librant, ut tormento
 aliquo rotati in petras, potissimum e monte aliquo in alium transilire
 quærentes, atque recussu pernicioso quo liberit exultant. De ibicibus.
R E C U S S A B I L I S, e. Adj. Cæf. Aurel. Tard. 3. 6. Recussabilis sphaera,
 quam Italicam vocant. Al. Fera.
R E C U T I T U S, a, um. Adj. [λαπάδερμα, ἀείματι] Curtatus, & cui
 reflecta est cutis glandem penis tegens. Quo nomine dicti sunt Judæi,
 a verendorum cute summa recisa. Martial. lib. 7. 29.
 Nec recutitorum fugis inguina Judæorum:
 Nec te Sarmatico transit Alanus equo.
 Recutitus, Ruptus & exulceratus. Martial. lib. 9. 59.
 Nec ruptæ recutita colla mulæ. i. e. Nova pelle restituta.

R E D

R E D A, V. **R H E D A**.
R E D A B S O L V O, solvi, solutum, [ἀπαύω] ēre. Idem quod Absolvere,
 vel solvere. Plaut. Curc. 3. 84.
 Sequere hac, te redabsolvam qua adveniisti gratia. Componitur
 ex Re, & Absolvo, v littera interposita, ut in plurimis vocibus, quæ
 partim infra sequuntur.
R E O A D O P T O, āre. Iterum sive denuo adoptare. Modestinus in l. si pater
 filium. D. de adopt. Sed nec is in patris potestatem, inquit Jurisconsultus,
 revertitur, quem avus retinuerat, filio dato in adoptionem, quem
 denuo redadoptavit. Nam est in vulgaribus legitur Redadoptavit, in
 Pandectis tamen Florentinis legitur Redadoptavit, ac rectius.
R E D A M B Ū L O, [ἀνασπίζω] āre. Reverti. Plaut. Capt. 4. 2. extr.
 Cura quam optime potes. E. bene ambula, & redambula.
R E D A M O, [ἀνιφιλῶ] āre. In amore respondere, Contra vel similiter,
 sive se amantem amare. Cic. de Amicit. 49. Quid enim tam absurdum,
 quam delectari multis inanibus rebos: ut honore, ut gloria, ut ædificio,
 ut vestitu, cultuque corporis: animo autem virtute prædito, eo qui vel
 amare, vel, ut ita dicam, redamare possit, non admodum delectari?
R E D A N D R U O, āre. antiquum, dicitur in Saliorum exultationibus. quum
 Præful ampiruavit, quod est motus edidit, ei referuntur invicem eodem
 motus. Nonius 2. 739. Redandruere, Redire. Lucil. lib. 9. Sat. Ut vulgus
 redandruet inde. Pacuvius Chryse, Græcos nihil mediocriter redan-
 druare. Alii legunt Redamtruo. q. V.
R E D A N I M O, āre. Tertull. de Resur. Carn. cap. 13. Nec redanimari, sed
 reformari existimentur.
R E D A N I M A T U S, a, um. Partic. Tertul. loc. cit. cap. 19. Redanimatus
 & revivificatus.
R E D A N I M A T I O, ōnis. f. Tertul. loc. cit. cap. 38. Ad præsentem gra-
 tiam redanimationis.
R E D A R D E S C O, [ἀναπυρέμω] ēre. Iterum ardescere, recardescere.
 Ovid. de Rem. Amor. 734.
 Sic nisi vitaris quicquid revocabit amorem,
 Flamma redardescet, quæ modo nulla fuit.
R E D A R G U O, ui, ūtum, [ἐξείργω] ēre. Accusare cum reprehensione.
 Cic. 2. Tusc. 5. Philosophia nascatur Latinis quidem litteris ex his tem-
 poribus, eamque nos adjuvemus, nosque ipsos redargui resellique patia-
 mur. Idem 3. de Nat. Deor. 88. Improborum igitur prosperitates, se-
 cundæque res redarguunt, ut Diogenes dicebat, vim omnem deorum,
 ac potestatem.
 Poterat autem impune, quis enim redargueret? Cic. 2. de Finib. 55.
 Redargue me si mentior. Cic. pro Cluent. 62.
 Inconstantiam alicujus. Cic. pro Domo 21.
 Verba alicujus redarguere armis. Virg. 11. Æn. 688.
 Redarguere, partem refutationis facit. Quintil. lib. 6. cap. 4. Refutatio,
 inquit, non fit in negando, redarguendo, defendendo, elevando.
R E D A R M A T U S, a, um. Partic. Iterum armatus. Did. Cretens. lib. 2.
 cap. 40. Novis jaculis manus utriusque redarmatae sunt.
R E D A U S P I C O, [ἐπιτρέμω] āre. & **R E D A U S P I C O R**, āri. Incipere si-
 gnificat, & Denuo auspiciū sumere vel auspiciari. Plaut. Capt. 3. 5. 109.
 Exauspicavi ex vinculis, nunc intelligo
 Redauspicandum hunc esse in catenas denuo. i. e. Cæpi ego
 illum e catenis eximere, nunc quoque volo ut rursus in catenas redeat.
R E D D O, reddidi, redditum, [ἀποδοῖμι, ἀποπιδῶμι, ἀρέσω, ἀπέσω] ēre.
 ex Re per diaphrasmon prod. & Do, proprie est Ablatum vel acceptum
 restitueret. Ter. Adelph. 2. 4. 16. — reddetur, ne time
 sa. At ut omne reddat. s. omne reddet: tace modo, ac si quere hac.
 Mutuari aliquid ab aliquo, & civisissim reddere aliquid aliud. Cic. de
 Fato, 3.
 Anhelitum reddere, ac per vices recipere, Respirare. Plin. 9. 7.
 Animam reddere, Respirare. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Excipiatque
 animam, eam quæ ducta sit spirita, eandemque a pulmonibus respiret,
 ac reddat. Plin. lib. 11. cap. 37. Sub corde pulmo est, spirantique
 officina, atrahens ac reddens animam.
 Animam reddere, Mori, expirare. ut Virg. 3. Georg. 495.
 Et dulces animas plena ad præsepia reddunt. Ovid. 2. de Pont. 11. 7.

Et prius hanc animam vacuas reddemus in auras.
 Animam tandem post fera tristem vulnera reddidit. Tacit. 4. Ann. [Videntur potius poetæ alicujus verba. Ceterum cum anima reddi dicitur, subauditur Naturæ.]
 Reddere, Retorquere, revibrare, rejicere. Stat. 9. Theb. 121.
 Tandem intermissa jaculantum nube, potestas
 Reddere tela fuit. i. e. In se ab hostibus missa in ipsos retorquere.
 Beneficium reddere, Referre. Ter. Phorm. 2. 2. 22.
 Pro maleficio si beneficium summum nolunt reddere. Quintil. lib. 7. cap. 5. In paupere gravior liberalitas, quam in divite: dante beneficium, quam reddente. Cic. 1. Off. 48. Nam quum duo genera liberalitatis sint, unum dandi beneficii, alterum reddendi.
 Clamorem. Liv. 5. 38.
 Data reddere nolunt. Ovid. 1. de Arte Am. 433.
 Depositem. Cic. 1. Off. 31.
 Dicta reddere, i. e. Respondere. Lucret. lib. 4. 463.
 Gratiam cum fœnore reddere. Columel. lib. 4. cap. 3. Experto mihi crede, Silvine, bene positam vineam, bonique generis, & bono cultore, nunquam non cum magno fœnore gratiam reddidisse.
 Judicium iterum de eadem causa reddere. Ter. Phorm. 2. 3. 57.
 Jura, legesque civitati. Cæs. 7. Bell. Gall. 76. Pro quibus meritis civitatem ejus immunem esse jussit, jura, legesque reddiderat. [Adempta scilicet prius, eidem restituerat.]
 Lucem patriæ reddere. Hor. 4. Carm. 5. 5.
 Me vitæ redde priori. Hor. 1. Epist. 7. 95.
 Merces reddita mihi. Ovid. 3. de Pont. 3. 39.
 Mors ô fortunata, quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. Cic. 14. Philipp. 41.
 Mors jam vitæ reddita. Lucret. 4. 765. Mors vitæ reddita, h. e. (ut opinor) Vita cum morte commutata, inquit Lambinus.
 Odium pro gratia. Tacit. 4. Ann. 18. extr.
 Operam. Plaut. Epid. 1. 1. 21. — te volo
 Percontari, operam da, opera reddibitur tibi.
 Operas reddere. Cic. 16. Fam. 12. Tu Musis nostris para ut operas reddas. i. e. Absolve pensum. [Immo, Sicut ante fecisti, operam des rursus mihi a litteris.]
 Ornamenta reddere. Cic. 2. Verr. 14.
 Pœnæ reddere alicuem, Restituere ad pœnam. Plin. Epist. 275. Reddendumque pœnæ, quam fractis vinculis evasit. conf. lib. 10. Ep. 40. & 41.
 Servum reddere in potestatem domini. Ulpian. in l. Aut damnum. §. ult. D. de pœnis.
 Se convivio reddere, Redire in. Liv. 23. 9.
 Sese epulis reddere. Sil. lib. 11. 368.
 Se labori reddere. Claud. 8. Paneg.
 Spiritum reddere alicui. Liv. 28. 34. Ut aut (si ita videatur) reddant spiritum P. Scipioni, ab eodem illo acceptum: aut servati bis uni debitam vitam pro eo in perpetuum devoveant. i. e. Pro Scipione fundant, quibus ut ne funderetur, defendit Scipio.
 Suggillata reddere colori, Restituere pristino. Plin. lib. 20. cap. 11.
 Vacuum se reddere alicui. Cic. 12. Att. 44. Sed, quæso, confice, & te vacuum redde nobis. i. e. Ab omni sollicitudine vacuum redi.
 Veniam rursus reddere. Hor. 1. Serm. 3. 75.
 Vicem reddere meritis. Ovid. 1. Amor. 6. 23.
 Vicem alteris reddere, aliter. Plin. lib. 2. cap. 8.
 Vitam reddere ferro. Cic. 7. Verr. 89. Quod reliquum vitæ viriumque fames fecerat, id ferro potissimum reddere volebant. i. e. Reliquum vitæ pugnando finire.
 Vitam reddere pro Republica. Cic. pro Planc. 92. Qui pro Repub. vitam reddiderunt, licet me desipere dicatis, nunquam mehercule eos mortem potius, quam immortalitatem assequutos putavi. i. e. Mortui non sunt.
 Voces audire, & reddere, Humaniter loqui, inquit Servius. Virg. 1. Æn. 413.
 Vota reddere, Solvere. Cic. 3. de Legib. 22. Cautè vota reddunto. Curtius lib. 3. 7. pr. Vota deinde, pro salute suscepta, per ludum atque otium reddens, &c.
 Reddere pro pietate. Catull. 74. 26.
 O dii reddite mi hoc pro pietate mea. Ex antiquorum consuetudine id dixit, qui sæpe a diis pietatis sue in ipsos præmia mercedemque petebant, quod æquum esse videretur, a diis eos facilius aliquid impetrare, qui numina pie colerent, venerarenturque. Sic apud Plaut. Red. 1. 3. 6.
 Hancine ego partem capio ob pietatem præcipuam? Ex Turnebo.
 Reddit ager, i. e. Fructum affert. Varro 3. de R. R. cap. 3. Ut LX eo anno reddiderit ea pars villæ: bis tantum, quantum tuus fundus reddit.
 Ter. Phorm. 4. 3. 75.
 Fructum, quem Lemni uxoris reddunt prædia.
 Reddere, pro Dare. Cels. De verb. signif. I. Verbum, Reddendi (inquit) verbum, quanquam significatum habet retrodandi, recipit tamen & per se dandi significationem.
 Colorem vini, Exhibere, referre. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Corpus sepulchro reddere. Virg. 2. Æn. 542.
 Epistolam reddere. Cic. 1. Att. 20. Cincius noster eam mihi abs te epistolam reddidit, quam tu Idib. Feb. dederas. cont. Litteras.
 Exsequias reddere, Solvere. Ovid. ad Liv. 218.
 Farinam reddere dicuntur quæ moluntur. Plin. lib. 18. cap. 9.
 Flores reddit arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. Abies flores croci colore circa solstitium, semen reddit post vergiliarum occasum.
 Gestus reddunt brachia. Ovid. 6. Met. 308.
 Honorem suum cuique & gradum reddere. Cic. pro Rosc. Amer. 136.
 Imaginem reddere. Plin. lib. 11. cap. 37. Adeoque iis absoluta vis speculi, ut tam parva pupilla totam imaginem reddat hominis.
 Imaginibus reddis veris. Plin. lib. 35. cap. 7.
 Impendium reddere usque ad assen. V. A D assen.
 Reddere judicium, Constituere, ut vult. Cræv. Cic. pro Quint. 71. Neque judicium redditum esse usitatum.
 Jura reddere. Ovid. 1. Fast. 252.
 Jura reddere foro. Stat. 1. Silv. 4. 47.
 Jutta reddere funeri. Plin. lib. 10. cap. 2.
 Litteras reddere, Tradere. Cic. 2. Fam. 1. Scripta & obsignata jam epistola, litteræ mihi reddite sunt a te. [Dare litteras significat scribere. Inde Reddere, pro Tradere ei, ad quem datum fuerunt. Non tamen id perpetuum,

Ludos reddere. V. LUDUS.
 Motus genitales. Lucret. lib. 2. 228.
 Nitorem. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Nomen. Plin. lib. 7. cap. 21.
 Odorem reddere, pro Odorem emittere, sive spirare. Plin. lib. 36. cap. 23.
 Partum reddere, Parere. V. Partus, in PARI O.
 Pœnas reddere. V. PœNA.
 Quies nulla reddita est corporibus. Lucret. lib. 2. 95.
 Responsa nec potest consultus reddere vates. Virg. 3. Georg. 491.
 Saporem reddere. Plin. lib. 19. cap. 12.
 Semen reddit arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.
 Solatia reddita confusæ menti. Ovid. 1. de Pont. 3. 3.
 Sonum reddere, pro Facere & excitare. Plin. lib. 11. cap. 51.
 Sonitum reddere. Cic. 1. Tusc. 96. Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat terribissimus.
 Sonitum plangoris reddere, Reciprocare. Ovid. 3. Met. 493. De Echo.
 Statua reddita est ei tum a majoribus pro vita. Cic. 9. Philipp. 5.
 Stridorem reddit janua. Ovid. 11. Met. 608.
 Titulum reddere meritis. Ovid. 13. Met. 372.
 Vitam reddere pro aliquo, Subauditò Naturæ. Ovid. 10. Met. 203.
 Atque utinam pro te vitam, tecumque liceret Reddere.
 Vocem humanam reddit pſittacus. Plin. lib. 10. cap. 42.
 Reddere cum Adj. Facere. ut, Reddo te certior: & Tu me reddidisti probum virum.
 Ut caritas liberorum, amiciores Reipub. parentes redderet. Cic. 12. Fam. 3.
 Arborem reddere truncam. Columel. lib. 2.
 Animum alicujus conciliatum reddere. Cic. 14. Att. 14. Puero quoque hoc a me dabis, si tibi videbitur, ut animum ejus conciliatum reddas.
 Commotum reddere. Ter. And. 5. 2. 13. Ubi Donatus, Commotum, citum, celerem.
 Delibutum gaudio reddere. V. DELIBUTUS.
 Dictum ac factum. Ter. Heaut. 4. 5. 12.
 Dubia omnia. Cic. 4. Acad. 84. Et si una fefellerit similitudo, dubia omnia reddiderit.
 Exercitatum te reddam. V. EXERCITOR.
 Ferociorem & impotentiorum alicuem reddere. Cic. 4. Fam. 9.
 Impetratum reddere aliquid alicui, i. e. Impetrare. Plaut. Epid. 1. 1. 46.
 Incerta omnia reddere. Cic. 4. Acad. 110. Itaque non metuit, ne confundere omnia videatur, & incerta reddere.
 Infectum. Hor. 3. Carm. 29. 47.
 Insignem arte multa reddere alicuem. Virg. 5. Æn. 705.
 Meliorem alicuem reddere. Cic. 2. Att. 1.
 Otiosum alicuem reddere. Cic. 9. Fam. 25. Mathonem & Pollionem inimicos habet Fabius: quid multa? non mehercule tam perscribere possum, quam mihi gratum feceris, si otiosum Fabium reddideris.
 Paria reddere in utramque partem. Cic. 3. de Fin. 12. Qui omnia sic exaquerunt, ut in utramque partem ita paria redderent, uti nulla selectione uterentur ejus, virtutem ipsam sustulerunt. Hic Cicero exponit quid sit Paria reddere, quum ait Omnia exaquerunt.
 Perfectum reddere aliquid, Perficere. Plaut. Afin. 1. 1. 109.
 Promissa reddere alicui. Virg. 5. Æn. 386.
 Segniores reddere ad respondendum, &c. Cic. 1. de Fin. 34.
 Transactum reddere aliquid, Transigere. Plaut. Capt. 2. 2. 95.
 Valtitatem reddere, i. e. Efficere. Liv. 3. 26. Tantam vastitatem in agro Sabino reddidit.
 Reddere, Reponere. Plaut. Most. 1. 2. 29.
 — tempestas venit,
 Confringit regulas, imbricesque: ibi
 Dominus indiligens reddere alias nevolt. V. Nonium 4. 392.
 Reddere, pro Referre, sive recensere. Plin. in præf. Tria, non amplius, ut opinor, absolute quæ traduntur inscripta, ille fecit, quæ suis locis reddam.
 Redde, age, illa, quæ deinceps risisti. Hor. 2. Serm. 8. 80. i. e. Renuntia. Tralatio est.
 Perge, Pomponi, de Cæsare, & redde quæ restant. Cic. de Clar. Orat. 258.
 Causas reddere. Hor. 1. Serm. 4. 116.
 — sapiens vitatu, quodque petitu
 Sit melius, causas reddat tibi.
 Rationem reddere. Plaut. Aul. 1. 1. 6.
 Tibi ego rationem reddam, stimulorum seges?
 Ratio reddenda est. Lucret. lib. 5. 67.
 Rationem reddere facti, vel sue vitæ. Cic. 3. de Fin. Idem 1. Verr. 27. Nihil est enim quod minus ferendum sit, quam rationem ab altero vitæ reponere eum, qui non possit sue reddere.
 Rationem sententiæ suæ redderet. Cic. 1. Tusc. 39.
 Rationem reddere cur. Cic. 4. Acad. 105. Ut etiam si possis rationem reddere cur id eveniat, tamen, &c.
 Rationem reddere, quare. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Reddere alicuem inter philosophos, Referre, & connumerare iis. Quintil. lib. 10. cap. 1.
 Auctoribus suis reddere, Acceptum referre. Cels. lib. 2. cap. 14. Oportet autem neque recentiores viros in his fraudare, quæ vel repperunt, vel recte secuti sunt: & tamen ea, quæ apud antiquiores aliquos posita sunt, auctoribus suis reddere.
 Alicuem reddere, pro Referre, æquare, representare. Plin. Epist. 139. Tante feminae matrem rursus videor amittere, quam hæc ut reddidit, ac refert nobis, sic, &c.
 Clodius omnes Catilinas reddidit. Cic. 4. Att. 3.
 Eloquentiam alicujus eloquentiorem reddere. Quintil. lib. 1. cap. 1. Et Lelii filia reddidisse in eloquendo paternam eloquentiam eloquentiorem dicitur. i. e. Dicitur ita retulisset paternam eloquentiam, ut etiam elegantius patre loqueretur. [An Reddidisse in loquendo, & Eloquentior?
 Exemplum ac effigiem virtutis alicujus reddere, Representare denuo. Liv. 26. 14. extr.
 Facies quas hominum reddunt, qualesque colores? Lucret. lib. 6. 812.
 Nominem alicuem reddere, Habere idem nomen. Virg. 6. Æn. 768.
 Vim alicujus herbæ reddere, Saporem gultu, vel vires referre. Plin. lib. 21. cap. 18.
 Alicuem

Aliquem sibi ipsi reddere, Restituere. Cic. Post redit. in Senat. 1. Qui denique nosmetipsos nobis reddidistis.

Animum reddere alicui, pro Reconciliari alicui, intelligi videtur debere apud Hor. 1. Carm. 16. 28.
— dum mihi

Fias recantatis amica
Opprobriis, animumque reddas. h. e. Spem mihi redintegrandi amoris facias. Acron. Al. Animam. [Significat Animum, velut amissum, restituere exanimato metu, vel aegritudine morituro.]

Animum reddere, aliter. Ter. And. 2. 1. 35.
Nuptias effugere ego istas malo, quam tu adipiscier.

CHAR. Reddidisti animum. [An Animam? i. e. Vitam.]

Reddere, Egerere. Plin. lib. 10. cap. 47. Inter aquaticas mergi soliti sunt devorare quæ ceteræ reddunt. [Reddunt ore scil. assumpta. i. e. Vomunt. An potius Alvo? conf. quæ hic sequuntur.]

Crepitum. Plin. lib. 27. cap. 12. h. e. Pedere.

Excrementa. Plin. lib. 9. cap. 43.

Fimum reddere, pro Cacare. Plin. lib. 8. cap. 15.

Humorem reddere, pro Mejere. Plin. lib. 11. cap. 26.

Onera ciborum. V. ONUS.

Sanguinem reddidit, Exspuit, Vomuit. Plin. Epist. 114.

Urinam reddere. Plin. lib. 8. cap. 42.

Latine reddere, Vertere. Cic. 1. de Orat. 155. Ut quum ea, quælegerim Græce, Latine redderem, non solum optimis verbis uterer, &c.

Verbum reddere pro verbo: Hoc intelligitur interpretando. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. V. not. Gulielm.

Reddere, interdum est, Id, quod ab aliquo acceperis, ac didiceris, vel recitare, vel cantare. Hor. 4. Carm. 6. extr.
Reddidi carmen docilis modorum
Vatis Horati. Et 1. Epist. 2. 13.
Ut puerum sævo credas dictata magistro
Reddere, &c.

Reddere aliquid sine scripto. Cic. de Clar. Orat. 301. Primum memoria tanta, quantam in nullo cognovisse me arbitrator, ut quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet, quibus excogitavisset. De Hortensio loquitur. Cujus rei meminit his verbis Quintil. lib. 10. cap. 6. Cicero certe Græcorum Metrodorum Sceptimum, & Eriphylum Rhodium, nostrorumque Hortensium tradidit, quæ cogitaverant, ad verbum in agendo retulisse. Paulo ante capite eodem dixerat, Assumendus usus paulatim, ut pauca primum complectamur animo, quæ reddi fideliter possint.

Reddibo, futurum antiquum, pro Reddam. Plaut. Men. 5. 7. 49.
Salvum tibi ita, ut mihi dedisti, reddibo. Al. Redhibebo. Idem
Vidular. Ego servabo, quasi sequestri detis, neutri reddibo. Nonius 17. 75.

REDITUS, a, um. Partic. ut, Redditæ litteræ, cujus generis innumerabilia exempla reperies.

Redditus his primum terris. Virg. 6. Æn. 18.

REDITUS, a, um. Partic. [ἀναδιδύται] Catul. de Acme, 40. 4.
Et negat, mihi vestra reddituram
Pugillaria, si pati potestis.

REDITIO, ōnis. f. [ἁναδιδύσει] Quintil. lib. 8. cap. 3. Redditio illa rem utramque comparat.

REDITUS, ūs. m. pro Proventu, vide REDITUS, in REDBO. H. St. REDITOR, ōris. m. August. Epist. 5. Debitorum redditores.

REDEPTIO, REDEPTOR, REDEPTURA, &c. V. REDIMO.

REDO, ūvi, & frequentius ii, itum, [ἰπανέω, ἰπανέωμαι, ἀναδιδύω, ἀναδιδύμαι] ire. Retroire, sive Reverti. Ter. Andr. 1. 1. 110. Redeo inde iratus atque agere ferens. Virg. 9. Ecl. 23.
Tityre, dum redeo, (brevis est via) pascere capellas.

Redire actutum. Plaut. Plend. 1. 5. 148.

Redire rursus. Ter. Eun. 4. 2. 6.

Redire retrorsum. Plin. lib. 9. cap. 31.

Mature redire. Hor. 1. Epist. 7. 97.

Tardius. Ovid. 10. Met. 674.

Domum. Ovid. 5. Fast. 455.
Inde domum redeunt sub prima crepuscula mæsti. Virg. 1. Ecl. 36.
Non unquam gravis aere domum mihi dextra redibat.

Redire a foro. Plaut. Aul. 2. 3. 6. Virg. 1. Georg. 249.
Aut redit a nobis aurora, diemque reducit.

Redire e suburbano. Plin. lib. 8. cap. 40.

Redire ad. Plaut. Amph. 2. 2. 32. Redire ad navim melius est. Ter. Heaut. 2. 3. 37. Ad lanam redit.

Redire in. Liv. 2. 43. Redeunt in castra. V. mox Redire pedibus, &c.

Redire cum Dativo, V. infra Animum mihi redit, & familia plurima, Itque reditque viam toties. Virg. 6. Æn. 122.

Redire viam, & Inire viam apud Jurisconsultos. Cic. pro Muren. 26. Prætor interea, ne pulchrum se ac beatum putaret, atque ipse aliquid sua sponte loqueretur, ei quoque carmen compositum est, cum ceteris rebus absurdum, tum vero nullo usu, utriusque superstitionibus, præsentibus, istam viam dico, Inite viam. Præsto aderat sapiens ille, qui inire viam doceret. Redite viam, eodem duce redibant.

In semitam rectam redire, sive in viam. Cic. 12. Philipp. 6. Quod si est erratum, p. c. spe falsa atque fallaci, redeamus in viam: optimus est portus poenitenti, mutatio consilii.

Redierit victor, seu victus. Cic. 10. Att. 10. Et dubita, si potes, quin ille, seu victus, seu victor redierit, eadem facturus sit.

Redire pedibus. Plaut. Men. prol. 49.
Nunc in Epidamnum pedibus redeundum est mihi.

Pedibus invitis redit. Propert. lib. 2. 25. 20.
Carbasæ redierunt adverso vento. Ovid. 21. Epist. 71.

In ordines redire, dicuntur milites. Liv. 35. 5. Obstabant duces, hastilibus cædentes terga trepidantium, & redire in ordines cogentes.

Redire, pro Refert, revocari. Lucil. lib. 27. Si tamen non ad te hoc redivit, hoc carebis commodo. Et Virg. 2. Georg. 401.
— redit agricolis labor actus in orbem. Ex Nonio 4. 401.

Redire, Reverti, frequens est in formulis post Digressionem. Ter. Heaut. 4. 3. 41.
Quid si redeo ad illos, qui ajunt, quid si nunc cælum ruat?
Atque (ut ad me redeam) meministis, Q. Maximo, fratre Scipionis, &c. Cic. de Amicit. 90. i. e. Ut redeam ad propositum.

Sed redeamus illuc, unde divertimus. Cic. 12. Fam. 25.
Illuc quæso redi, quo cœpisti. Ter. Adolph. 2. 1. 36.
Illuc, unde abii, redeo. Hor. 1. Serm. 1. 108.
Ad pauca ut redeam, Ut in pauca conferam. Ter. Phorm. 4. 3. 43.
Ut ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias.
Ad illa prima redeamus. Cic. de Amicit. 100.
Ad propositum. Cic. 1. Tusc. 23. Utrum igitur inter has sententias dijudicare malimus, an ad propositum redire.
Ad rem. Ter. Heaut. 2. 3. 78. — quas, malum, ambages mihi
Narrare occipis? c. Syre, verum hic dicit: mitte, ad rem redi.
V. Cic. 1. de Fin. 66.
Amores redeunt vel cum odio depositi. Plin. lib. 24. cap. 17.
Animus mihi redit. Ter. Hec. 3. 2. 12.
Animi rediere viris. Valer. 3. Argon. 468.
Calor vere redit ossibus. Virg. 3. Georg. 272.
Color redit. Plin. lib. 13. cap. 25. Restinctis colore suo redeunte.
Color rediit in ora. Ovid. 3. de Arte Am. 730.
Febres redeunt. Plin. lib. 28. cap. 16.
Gramina jam redeunt campis. Hor. 4. Carm. 7. 1.
Mens rediit. Ovid. 14. Met. 519.
Mos redit. Liv. 2. 43. pr. Redibatque, non sua sponte, plebi mos detrectandi militiam.

Rabies eadem redit. Lucret. lib. 4. 1111.

Vires rediere. Valer. 4. Argon. 673.

Virtus redit in præcordia victis. Virg. 3. Æn. 367.

Vultus, ardore remisso, rediit. Stat. 8. Theb. 518.

Ad ineptias redire. Cic. 2. Tusc. 29. Ad ineptias redis: illud enim quod me angebat, non eximis.

Ad ingenium. Ter. Adolph. 1. 1. 46.

Ad pugnam. Virg. 5. Æn. 454.

Ad rationem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Ad se redire, Animum recipere, animam colligere. Cic. 7. Att. 3. Et id, quod animum induxerat, paulisper non tenuit, sed cito ad se rediit.
Adde Ter. Andr. 3. 5. 16. & Adolph. 5. 3. 8.
Ad se, & ad mores suos redire, i. e. Pristinæ mores resumere. Cic. 1. Verr. 57.
Ad somnum res rediit. Lucret. lib. 3. 923.
Ad vestitum suum. Cic. pro Sext. 32.

In alicuiam alicuius redire. Liv. 25. 16.
In concordiam redire. Plaut. Amph. 3. 8. 7.
In conspectum. Cic. 7. Verr. 144. Nunquam te in horum conspectum redituro, nunquam in forum Populi Rom. venturum, &c.
In deditionem. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 25.
In familiam. Quintil. lib. 3. cap. 6. In adoptionem dato redire in familiam liceat.
In fidem alicujus. Liv. 25. 1.
In gratiam cum aliquo. Cic. 1. Fam. 9. Ut cum Crasso redirem in gratiam. Simpliciter Ter. Phorm. 5. 9. 40.
Redeat sane in gratiam, jam supplicii satis est mihi. [Conf. 3. Fam. 8. 27.]
In gratiam redire cum libris. Cic. 9. Fam. 1. Scito enim me, posteaquam in urbem venerim, rediisse cum veteribus amicis, id est cum libris nostris, in gratiam.

In magistrum sepe scelera rediere sua, In caput magistri reciderunt. Senec. Thyest. 4.

In metum redire. Plin. Epist. 164.

In mores patrios. Liv. 29. 1.

Redit in rugas. Perf. 6. Sat. 79.
Jam decies redit in rugas. i. e. Eum tanta summa non fatiat, sed corrugat & iratum reddit, adductumque vultum. Vulgo tamen exponitur Decies crumenam non explet, & eam adhuc rugosam, necdum distentam relinquit. Turnebo prior magis arridet.

In saporem redire. Plin. lib. 11. cap. 42. Caseus redire in musceum saporem, aceto & thymo maceratos, certum est. h. e. Recipere easdem saporis vires, quas mustum, vel Mustum, id est recentem & novum. In sedes antiquas primordia redeunt. Lucret. lib. 6. 87.
In speciem veram rediit, solitumque nitorem. Ovid. 4. Met. 231. De Apolline, qui in feminam mutatus fuerat.

In statum antiquum redire. Liv. 3. 9.
Redit animo aliquid, In memoriam redit. Plin. Epist.
Ad animum alicujus redire. Quintil. lib. 7. cap. 2.

In corda redeunt tumultus, Tumultus recorder. Claud. de Bell. Get. 216.
In memoriam secum redire, Reminisci. Ter. Phorm. 5. 3. 19.
Non temere dico, redi mecum in memoriam. Cic. de Senect. 21. His enim ipsis legendis redeo in memoriam mortuorum.

Res adeo rediit. Ter. Phorm. 1. 2. 5.
Præsertim, ut nunc sunt mores: adeo res rediit,
Si quis quid reddidit, magna habenda est gratia. Ubi Donatus figurate, pro ita ut loqueris, adeo res rediit dixit, & proprie Res rediisse dicitur, quum aliquid pejus expectatione contigit.

Ad nihil redeunt res funditus omnes. Lucret. lib. 2. 755.
Ad restim rediit res, sive ad rastro: Proverbium de re desperata. Ter. Phorm. 4. 4. 5.
In eum locum res rediit, ut, &c. Ter. Adolph. 2. 4. 8.

Redire, Provenire unde sit Reditus, Proventus. q. V. Plin. lib. 14. cap. 4. Varro 1. de R. R. cap. 44. Ut ex eodem semine aliubi cum decimo redeat, aliubi cum quindecimo: ut in Hetruria, & locis aliquot in Italia. In Sybaritano dicunt etiam cum centesimo redire solitum.

Nihil ad me rediit ex his. Cic. 2. de Fin. 78. i. e. Nullum ex his percipio commodum.

Ad te redit hæreditas. Ter. Hec. 1. 2. 97.
Reditur, Imperfonale. Liv. 3. 5. Romam reditum est, iustitiam remissam est. Cic. 3. de Legib. 18. Sed jam, si placet, de provinciis discedatur, in urbemque redeatur.

REDIENS, entis. Partic. [ἰπανέω] ut, Annus rediens. Hor. 3. Carm. 8. 9.
Lunæ redeuntis cornua. Ovid. 10. Met. 479.

REDITURUS, a, um. aliud Partic. [ἰπανέω] Cic. 13. Att. 9. Ad quos dies rediturus sum, ad te scribam. Ovid. 4. de Pont. 5. 43.
Fluminaque in fontes cursu reditura lupino.

Dies non reditura. Propert. lib. 2. 15. 24.

Vela reditura tenebat Eurus. Ovid. 7. Met. 664.

REDITIO, ōnis. f. Cic. 3. Verr. 16. Cæf. 1. Bell. Gall. 7. Ut domum reditionis spe sublata, paratiores ad omnia pericula subeunda essent.

REDITUS, ūs. m. [ῥητοδός, ἀναγκαστὴρ, ἡρόδος] Reverſio. Cic. de Amicit. 13. Idem dicebat ſemper animos hominum eſſe divinos, iuſque, quum e corporibus exceſſiſſent, reditum ad cælum patere.

Aditus & Reditus. Cic. pro Cluent. 119. Hominibus ignominia notatis, neque ad honorem aditus, neque in curiam reditus eſſet.

Itus & Reditus, opponuntur. Cic. 15. Att. 5. Quis porro noſter itus, reditus, vultus, inceſſus inter iuſtos?

Profeſſio & Reditus, contraria. Cic. de Clar. Orat. 227. Inter profeſſionem & reditum L. Sullæ.

Solis anfractus, redituſque. Cic. de Somn. Scip. 3.

Ad meum reditum. V. AD PRÆPOSITIONEM.

Abſcindere dulces reditus. Hor. Epod. 16. 35. i. e. Impedire quo minus revertamur.

Aperire reditum. V. APERTO.

Arcere reditum. V. ARCEO.

Ceſſare ex reditu. V. CESSO.

Conficere reditum. V. CONFICIO.

Excuſare reditus. Ovid. 2. Epift. Sabin. 63.

Ferre reditum, Redire. Catull. de Coma Bereniciſ, 66. 35. Si reditum tetuliſſet iſ, i. e. Si ſopos rediſſet. Idem de Berenicynth 61. 79. Face ut hinc furoris icſtu reditum in nemora ferat. conf. mox Referre.

Morari reditus. Hor. 3. Carm. 5. 52.

Parare reditum ſibi. Hor. 1. Epift. 2. 21.

Parere ſibi reditum. V. Segnis providentia, in PROVIDENTIA.

Parent reditus populo. Ovid. 1. Faſt. 279.

Perimere reditum. V. PERIMO.

Pollicitus maturum reditum. Hor. 4. Carm. 5. 3.

Prohibere reditu aliquem. Cic. 8. Philipp. 32.

Promittere inanes reditus ſibi. Ovid. 11. Met. 576.

Referre reditum. Catull. de Berenicynth. 61. 47. Animo aſtuante ruruſ reditum ad vada retulit. Alii legunt Tetulit.

Reſervare ad reditum. V. AD.

Rupere reditum Paræ. Hor. Epod. 14. 22.

Non erit emiſſo reditus tibi. Hor. 1. Epift. 21. 6.

Reditus in gratiam. Cic. 3. Fam. 50. Quid illa tandem popularia? reditus illuſtris in gratiam, in quo ne per imprudentiam quidem errari poteſt ſine ſuſpicionem perfidiæ.

Gratiæ reditus ei patet. Cic. de Aruſp. Reſp. 52. Quid exiſtimatis eum, ſi reditus ei gratiæ patuerit, eſſe facturum?

Reditus, Proventus, eo quod ſingulis annis redeat. Ovid. 2. de Pont. 3. 17. At reditus jam quiſque ſuos amat: & ſibi quid ſit Utile, ſollicitis computat articulis. Plin. lib. 17. cap. 1. Sic Redire apud Æmilium Probum. Vide in Indice edit. Lambini. H. St. Nepos in Themift. cap. 2. & 10. V. in ipſo verbo ad fin. & infra.

Pecuniæ reditus, i. e. Uſuræ. Scævola in l. 30. D. de adimen. vel tranſferen. legat. §. 1. Et ſi putaveris eam ad bonam vitæ conſuetudinem revertam, ita viginti auri libras ei reddere, quum morieris, interim tamen reditus ejus, id eſt uſuras femiſſes, ei præſtes.

Populi reditus. Ovid. 4. de Pont. 5. 19. Aut populi reditus poſitam componet ad haſtam, Et minui magnæ non ſinet urbis opes.

Tutior reditus. Plin. lib. 16. cap. 17. Nullius quippe tutior eſt reditus minor ſive impendii, aut tempeſtatum ſecurior. De falice loquitur.

Uberiores reditus. Paterc. lib. 2. [Niſi error eſt.]

Scribitur & Redditus, pro Proventu. Sic in Suetonio edit. Bononiensis, & ita ipſe Beroald. Sic in Hiſtoricis Rom. Frob. ut apud Vopifcum in Tacito 295. Redditibus. Puto & Bud. ita ſcripſiſſe. Sed Ovid. in verſu repugnat. Alioqui & Varro (ni fallor) ita videtur voluiſſe ſcribi a Reddendo. H. St. V. Cellarii Orthogr. Lat. Redditus pl. tribuitur & Afconio Pediano.

REDITIO, [ἀποδοσις] āre. frequent. Statim, ſive continuo redire. Plaut. Capt. 2. 3. 20. Si non reditas huc, &c. Exemplaria quæ legimus, Rebitas hoc loco legunt. V. REBITO.

REDHIBEO, ūi, itum, ēre. ex Re & Habeo compositum, D interpoſita, cauſa melioris ſoni. Eſt, inquit Ulpian. De ædificio edicto, l. Redhibere, Facere ut ruruſ habeat venditor quod habuerat: quia id reddendo fiebat, idcirco Redhibitio eſt appellata, quaſi redditio. Feſtus, Redhiberi dicitur, id quod redditum eſt, improbatumque. Plaut. Merc. 2. 3. 83. Quid ſi igitur reddatur illi unde empta eſt? D. minime gentium. c. Dixit ſe redhibere, ſi non placeat. De venditore loquitur. i. e. Pretium reſtituere, re reddita ſcilicet. Idem Men. 5. 7. 49. Salvum tibi, item ut mihi dediſti, redhibebo: hic mane. Al. Reddibo. Subaudi Marſupium. i. e. Reſtituo, reddo. Ulp. in l. Pomponius, D. De acqui. vel amit. poſſ. Præterea quaeritur, ſi quis hominum venditori redhibuerit, an acceſſione uti poſſit venditio ex perſona ejus. Cic. 3. Off. 91. In mancipio vendendo dicendane vitia, non ea, quæ niſi dixeris, redhibeat mancipium?

Redhiberi, tum id proprie dicitur, quod redditum eſt, improbatumque, & qui dedit, idemque ruruſ coactus eſt habere id quod ante habuit. Nonius. [Niſi error. V. & Lex. Pitife.]

REDHIBITIO, ōnis. f. Quintil. lib. 8. cap. 3. An non pudeat certam creditam pecuniam periodis poſtulare, aut circa ſtillicidia aſſici, aut in mancipii redhibitione ſudare? h. e. In agendo tanta uti vehementia, ut ſudorem emitas. Eſt autem Redhibitio actionis nomen, quæ & Redhibitoria actio vocatur. Ea vero actio contra eum intentatur, qui quid corrupti vitio commutaverit ſive vendiderit, ut cogatur & reſtituere pretium, & retro quod tradiderat accipere: hoc eſt enim redhibere, ut ex titulo De ædificio edicto colligi poteſt. Hæc interpres.

REDHIBITOR, ōris. m. Qui venditum recipit, l. 25. ff. de except. rei jud.

REDHIBITORIUS, a, um. Adj. ut, Actio redhibitoria, Exceptio redhibitoria. Pompon. in l. Si tamen. D. de Ædilit. edict. & Papinianus ibidem in l. Actioni redhibitoria.

Judicium redhibitorium. Cajus in l. Si quid venditor. D. de Ædilit. edict. & alibi ſæpius eodem titulo.

REDHOSTIO, ire. antiquum. Redhoſtite, inquit Feſtus, Referre gratiam. Nævius inn Lupo, Vel Vejens regem ſalutat, jube Albanum milium,

comitem, ſenem, ſapientem, contra redhoſtis Menalus. Et Accius in Amphitryone, Cedo cequid te redhoſtium, oum meamſem obiectet facilius? Hæc Feſtus. Quæ valde corrupta eſſe nemo non videt. V. Scalig. not.

Redhoſtit, Redit, inquit Nonius 2. 740. Accius in Amphitryone, Quid hic redhoſtit viam? comitem obiet facilius. Sic Mercer. Hadr. Junius legit, Quid hic redhoſtit eam, quum mi aſſem obhiet facilius. Alii aliter. [Puto pro Kedit apud Non. Reddit ſcribendum. Cetera excutere non vacat. conf. HOSTIO, ire.]

REDHOSTIMENTUM, i. n. vulgo uſurpant, nulla tamen antiquorum auctoritate ſuffragante. V. Cellar. Cur. poſter. p. 365. & Antibar. p. 91.

REDICULUS, i. m. Deus, extra portam Capenam a Romanis cultus. Feſtus, Rediculi fanum extra portam Capenam Cornificius ait fuiſſe, qui Rediculus propterea appellatus eſt, quia accedens ad Urbem Hannibal, ex eo loco redierit, quibuſdam viſis perterritus. V. Alex. Alexandrinus libro Genialium dierum 2. cap. 4. Campus Rediculi appellatus occurrat apud Plin. 10. 43. [Suſpicio tamen Campum, Fanumque rediculi dictum a recto Rediculum, i. n. ut Diverticulum, &c. Ipſe enim Deus Tutanus dictus eſt, qui in ſano colebatur, ut apparet ex Varr. verſibus apud Non. 1. 242.]

REDIGO, ōgi, actum, [καλίσσω] ēre. ex Re & Ago compositum, A in i converſa, & o interpoſita: eſt Vi quadam vel induſtria ducere ad aliquid vel aliquo, & ſemper Accuſativum poſtulat cum præpoſitione, multiſque accomodat ut actibus, & in utramque partem ſumi ſolet. Proprie tamen eſt Ruruſ, vel Retro agere, ut In rura ſua boves actos. i. e. Abactos. Ovid. 3. Faſt. 64. al. In jura. Redigere, pro Agere, ſive ducere. Liv. 26. 12. extr. Hi ſupra LXX comprehenſi, & cum tranſugis novis mulcati virgis, manibuſque præciſis, Capuam rediguntur.

In urbem redigere, Reducere. Auctor de Viris Illuſt. 23. pr. Monte capras redigere. Ovid. 4. Faſt. 511. Filita parva duas redigebat monte capellas. h. e. Reducebat. Hoſtem in caſtra redigere, Vi agere. Liv. 21. 9. Rem ad priſtinam belli rationem redigere, Reducere. Cæf. 1. Bell. Civil. 76. Ad æqualitatem redigere. Plin. lib. 30. cap. 13. Carnesque excreſcentes ad æqualitatem redigit. Ad neceſſitatem ordinis ſui verba. Quintil. lib. 8. cap. 6. In concordiam redigere. Plaut. Amph. 1. 2. 13. In gratiam redigere aliquos. Ter. Phorm. 5. 8. 73. In ſpeciem. Plin. lib. 14. cap. 4. Durantque adhuc vina ducentis fere annis, jam in ſpeciem redacta mellis aſperi. In tranquillum temp. Liv. 3. 40. Facilia ex difficillimis redigere, Facilia reddere. Cæf. 2. Bell. Gall. 27. extr. Quæ facilia ex difficillimis animi magnitudo redegerat. [An Reddiderat?] In memoriam redigere, Reducere, Revocare. Ter. Phorm. 2. 3. 36. Cic. 2. Philipp. 8. Qui autem tibi venit in mentem, redigere in memoriam noſtram, te domi Publii Lentuli eſſe educatum? In teſtatum redigere, Teſtatum facere. Ulp. in l. 1. §. Nece. D. Uſufruct. quemad. caveat. Frequens uſus hujus verbi in Re pecuniaria eſt, ſignificatque Cogere, Colligere ex re aliqua, ut Bona redigere alicujus: Accumulare, in unum reducere. Cic. 4. Verr. 47. Syracuſani, qui præſuerant his Heraclii bonis, verbo redigendis, re diſperſendis, reddebant eorum negotiorum rationem in Senatu. Idem 1. Verr. 56. Deinde bona vendit, pecuniam redigit. Pecuniam ex bonis patriis in prædæ diſſipatione redigere. Cic. 13. Philipp. 10. Quæſtum totum ad ſe redigere. Cic. de Aruſp. Reſp. 42. Unde ut rediit, quaſtum illum maxime ſecundum, uberemque campeſtrem, totum ad ſe ita redigit, ut homo popularis fraudaret improbiffime populum. In ærarium redigere venditum ſub haſta quod prædæ eſt. Liv. 4. 53. In unum pecuniam. Cic. 5. Philipp. 12. Quibus rebus tanta pecunia una in domo coacervata eſt, ut ſi hoc genus in unum redigatur, non ſit pecunia Pop. Rom. deſutura. Sæpe in malum ponitur, & quodammodo Deſperationem vel Rei deminutionem exprimit, ut Redactus eo, & In id loci redactus ſum, ut &c. h. e. Eo deveni, ac perductus ſum. Ter. Eun. 4. 4. 23. Eo redigis me, ut quid egerim, egomet neſciam. Idem Phorm. 5. 7. 86. Et Eun. 2. 2. 7. Ad interitum. Lucret. lib. 5. 875. Ad irritum & vanum victoriam redigere, Irritam victoriam facere. Liv. 26. 37. Ad maciem ultimam. Columel. lib. 4. cap. 3. Ad inopiam redigere aliquem. Ter. Heant. 5. 1. 56. Quam hic per flagitium ad inopiam redigat patrem. Ad onus minimum redigantur membra conſumpta. Ovid. 14. Met. 149. Ad paucos. Cic. pro Marcell. 10. In mala antiqua. Liv. 3. 9. In ſervitutem redigere. Plaut. Aul. 2. 1. 47. Nihil moror quæ in ſervitutem ſumptibus redigunt viros. Ad aſſem redigere pretium alicujus rei. Plin. lib. 18. cap. 3. Ad libros ſex redigere. Varro 1. de R. R. cap. 1. Ad nihilum redigi. Lucret. lib. 1. 791. Ad numerum duorum redigi. Ovid. 6. Met. 199. Ad, vel In peregrinitatem redigere Cenſores dicebantur, Quos albo civium Ro. eradebant. Sueton. in Claudio, cap. 16. Ulpianus l. 10. §. 6. D. De in juſ vocando, Sed ſi per pœnam deportationis ad peregrinitatem redactus ſit patranus, putat Pomponius eum amiſiſſe honorem. In deditionem imperii redigere, Cogere ut ſe dedant. Cic. 4. Philipp. 13. Potentiſſimos reges, bellicoſiſſimas gentes in deditionem hujus imperii redegerunt. In ditionem ſuam. Cic. pro Corn. Balb. 25. Quos Gaditanis adjutoribus armis ſubegimus, atque in ditionem noſtram redegimus. In ordinem. V. ORDO. Quintil. lib. 1. cap. 4. p. 38. Burm. Auctores alios in ordinem redegerunt, alios omnino exemerunt numero. In poteſtatem, Subdere poteſtati ſuæ. Cic. 3. Off. 79. Si ſe Conſulem feciſſent, brevi tempore, aut vivum aut mortuum Jugurtham ſe in poteſtatem Pop. Romani redacturum. In provinciam. Cæf. 1. Bell. Gall. 45. V. PROVINCIA. In turbam ſordidiſſimam. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 15. extr.

Sub imperium redigere. Cæf. 5. Bell. Gall. 29. V. & Gruter. Infcript. p. 226. n. 7.

REDACTUS, & **REDACTURUS**, a, um. Partic. V. in ipfo verbo.

REDACTUS, ūs. m. i. e. Pecunia ex frugibus venditis redacta. Scævola, l. 1. §. 1. D. de usufructu, Sempronio do lego, ex redactu fructuum oleis & porcinæ, partem sextam. sic enim in Pandectis Flor. & manuscriptis codicibus legitur, non Reditu.

REDIMIO, [ἀναστέλλω, πεινίω] Ire. ex Re & Emio, d interposita compositum, & R in i mutata: significat Ornare, coronare, circumdare. Claud. de Rapt. Proserp. lib. 2. 99. Idem in Laud. Seren. 2. Martial. 8. 65. Hic lauro redimita comas, & candida vultu, &c. Ibid. 70. Pieriam tenui frontem redimire corona Contentus, famæ nec dare vela suæ. Cic. 3. Tusc. 43. Incendes odores. & fertis redimiri jubebis & rosa. Redimire & Circumdare. Idem in Somn. Scip. 15. Cernis autem terram eandem, quasi quibusdam redimitam & circumdatam cingulis. Capillos frondibus redimita. Ovid. 1. Fast. 713. Idem 9. Epist. 63. Ausus es hirsutos mitra redimire capillos. Caput coronis redimire. Lucret. lib. 5. 1368. Cervix redimita jacebat. Claud. de Rapt. Proserp. lib. 3. 246. Comas intonsasque viridi redimita corona. Sil. lib. 16. 526. Crinem redimire corymbis. Stat. 1. Silv. 5. 16. Frons redimita corymbis. Tibul. lib. 1. 17. 45. Tempora vittis & sacra redimitus lauro. Virg. 3. Æn. 81. Puppis votiva redimita corona. Ovid. 3. Amor. 11. 29. Fastigium ædis tintinnabulis redimivit. Suet. in August. cap. 91. Loca redimita silvis. Catul. de Bercynth. 61. 39.

REDIMITUS, ūs. m. Solin. cap. 33. Mitrata capita, redimitu pari, rafa in cutem barba. Sed Salmat. legit, Mitrata capita, pars rafa in cutem barba.

REDIMICULUM, i. n. [πεινία, ἠδύμυρον] Ornamentum capitis mulierum, & vittarum tæniæ pendentes a posteriore parte mitræ. Virg. 9. Æn. 616. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Juven. 2. Sat. 84. — accipient te Paulatim, qui longa domi redimicula sumunt Frontibus, & toto posuere monilia collo. Cic. 5. Verr. 76. Hæc civitas mulieri redimiculum præbebat, hæc in collum, hæc in crines. Redimiculum vocant mulieres Catellam, qua maxime utuntur ornatus causa. Paulus. [i. e. Catenulam. Aurea redimicula demere collo. Ovid. 4. Fast. 135. Longa redimicula. Juven. 2. Sat. 84. Auferre collo redimicula. Ovid. 9. Epist. 71. Pendent aure leves bacca, redimicula pectore. Ovid. 10. Met. 265. Redimiculum, per translationem. Plaut. Truc. 2. 4. 41. Ut esset aliquis laqueus & redimiculum. Quum enim redimiculo innexi implexique teneantur crines mulierum, Redimiculum pro quodam vinculo & nodo, quo velut alligatus teneretur Babylonienfis miles, id est miles Græcus, qui Babylone stipendia meruerat, jucunda suavi- que translatione dicit.

REDIMICULO, Ære. Gloss. Lat. Gr. Redimiculat, ἀναλύει δὲ σωματι.

REDIMO, Æmi, Æmptum, [λυτέω, ἀπολυτέω, ἐξωλύω] etc. ex Re & Emo, d interposita euphoniæ causa, compositum: pro simplici accipitur. Plaut. Men. 4. 3. 6. Ego tibi redimam bis tanto plus pallam, quam voles. Paululo redimere. V. PAULULUM. Domum redimere. Cic. 13. Philipp. 10. Eamque, non minoris, quam emit Antonius, redimet: redimet inquam Cn. Pompeji domum filius. Hostias redimere. Cic. 2. de Invent. 96. Jus sepulchri auro redimere. Ovid. 13. Met. 472. Potestatem sepeliendi redimere pretio. Cic. 7. Verr. 119. Voluntates militum redimere largitione. Cæf. 1. Bell. Civil. 39. Amicos sibi redimere, Acquirere. Cæf. 1. Bell. Gall. 44. Quorum omnium gratiam atque amicitiam ejus morte redimere possent. Pacem sibi redimere re aliqua. Cic. 1. Q. frat. 1. 27. Æquo animo parte aliqua suorum fructuum pacem sibi sempiternam redimat, atque otium. Qui ab hostibus capri sunt, vel alicui pœnæ obnoxii, soluto pretio redimuntur. Cic. 2. Off. 55. Liberales, qui suis facultatibus, aut captos a prædonibus redimunt, aut æs alienum suscipiunt amicorum. Ovid. Rem Amor. 229. Ut redimas, corpus ferrum patieris & ignes. Ter. Eun. 1. 1. 29. Quid agas, nisi ut te redimas captum quam queas Minimo: si nequeas paululo, at quanti queas. Qui injuste vexantur, si per solutionem pecuniæ, vel alio incommodo suscepto, liberati fuerint, redemisse vexationem dicuntur. Curtius 5. 9. 3. Sed medici quoque graviores morbos asperis remediis curant: & gubernator, si naufragium timet, jactura quicquid fervari potest, redimit. Acerbitatem a Repub. suis privatis & domesticis incommodis redimere. Cic. 2. Fam. 15. Culpam redimere præteritam. Cic. 10. Fam. 8. Ille præteritam culpam redimere dicitur, qui aliquo egregio facto compensat. Metum virgarum redimere pretio. Cic. 7. Verr. 117. Metum virgarum navarchus nobilissimæ civitatis pretio redemit. Mortem morte redimere. Ovid. 1. de Pont. 3. 105. Pœnam ut per nostram sua redimat perjuriam. Ovid. 3. Amor. 3. 21. Redimere dicitur qui pretio accepto aliquid faciendum suscipit, quod & Conducere dicimus. Cic. 3. Verr. 142. Si pupillo opus redimitur, mihi præda de manibus eripitur. conf. Ibid. 141. Conducere & Redimere, pro eodem. Ulpian. in l. Plenum D. de usu & habitation. Quare etli lanam conduxerit usufructuarius expediendam, poterit etiam per usufructuarias ancillas opus perficere. Itemque si vestimenta texenda redemerit, vel insulam, vel navem fabricandam: poterit ad hoc operis uti usufructuarius. [Insulam. i. e. Domum. V. f. l.] Opus faciendum redimere. Cic. 5. Verr. 128. & 131. Eundemque te memini Cenforias quoque leges in fartistectis exigendis tollere & commutare, ne is redimeret cuja res esset. Vectigalia redimere. Cic. 5. Verr. 78. Ne forte ab nocturno suo quæstu animam ad vectigalia redimenda transferret. Redimere, pro Corruptere: ut, Redimere delatorem, Pecunia eum a delatione deducere. Ulp. l. 26. D. de jure fisci. Eripiendum reum redimere. Cic. 3. Verr. 31. Etenim qua stultitia fuisset, si quam diem, qui istum eripiendum redemerunt, in cautione viderunt, &c.

Redemerunt (inquit) id est, qui susceperunt procuracionem corruppendorum judicum, vel conduxerunt corruppendum judicium. Budæus.

REDIMENDUS, a, um. Partic. [λυτέω] Ovid. 3. Epist. 39. Si tibi ab Atrida pretio redimenda fuisset.

REDIMPTUS, a, um. Partic. [λυτέω] Virg. 9. Æn. 213. Sit, qui me raptum pugna, pretiove redemptum, Mandet humo.

Mercede capitis redemptus. Ovid. 1. Amor. 8. 63. Plausor redemptus, i. e. Ad plaudendum pretio conductus. Petron. cap. 5. V. ibi Burm.

REDIMPTIO, Ænis. f. [λυτέω, ἀνάβυστος] Cic. 2. Verr. 116. Ut primum e provincia rediit, est redemptio hujus judicii facta grandi pecunia. Temeritas redemptionis, Conductionis. Cic. de Provinc. Conf. 11. Iraque, p. c. videtis, non temeritate redemptionis, aut negotii gerendi incitiam, sed avaritia, superbia, &c. pæne afflictos jam atque everfos publicanos. Redemptio, Quod pro liberatione datur. Auctor de Viris Illust. cap. 55. His facile victis, inter captivas uxor Regis Orgiagonis Centurioni cuidam in custodiam data, a quo vi stuprata de injuria tacuit, & post, impetrata redemptione, marito adulterum Centurionem interficiendum tradidit. Sic & Valer. Maxim. lib. 4. cap. 3. 1. de Scipione, Aurum quoque quod pro redemptione puellæ allatum erat, summæ dotis adjecit.

REDIMPTOR, Æris. m. [εργολάβος, ἐκλήμπτωρ] Gl. L. G.] Vectigalium emptor. Hor. 1. Epist. 2. 72. Festinat calidus mulis, gerulisque redemptor. Redemptores, inquit Festus, proprie atque antiqua consuetudine dicebantur, Qui quum ad faciendum aut præbendum conduxerant, effecerantque, tum demum pecunias accipiebant. Nam antiquitus Emere pro Accipere ponebatur. At ii nunc dicuntur Redemptores, qui quid conduxere præbendum, utendumque. Redemptor, Qui certo pretio conducit univerfum aliquod opus faciendum. Cic. 2. de Divin. 47. Et redemptor, qui columnam illam de Cotta & de Torquato conduxerat faciendam, non inertia aut inopia tardior fuit, sed a diis immortalibus ad istam rem reservatus est. Idem 2. Q. frat. 4. Redemptori tuo dimidium pecuniæ curavi. Litium redemptor, seu caularum quis dicatur pulchre explicat Alexandri- nus Alexand. lib. 4. cap. 16. Redemptor caularum is dicitur, qui lites quotidianas pecunia mercari, illasque pactionibus muneribusque pellere conaretur, haud secus quam qui domos ædificiumque faciendum, utendumve pretio conducit: qui etiam Quadruplator, & Interceptor alienæ litis dicitur, quos homines, tanquam inciviles, & malarum artium artifices, Jureconsulti jure inceslere. Pontis redemptor portorium ab eo exigebat. Labeo in l. Cui in plures §. Vehiculum. D. Locati & cond. Silvæ redemptor, Qui conduxit operas ad silvam custodiendam, vulgo Silvanus dicitur. Alfenus in l. Lege. D. Locati & cond. Redemptor κατ' ἐξουσίαν Christus. [λυτέω] Prudent. Cathem. 10. 157. Sequimur tua dicta, Redemptor.

REDIMPTRIX, Æcis. f. Prudent. in Romano v. 774. Prima offeratur in sacramentum necis, Et sit redemptrix prima membrorum omnium.

REDIMPTURA, Æ. f. Redemptio, quæ fit per mancipes. Gallice *Ferme*. Liv. 23. 48. Exhorrandos qui redempturis auxissent patrimonia, ut Reip. ex qua crevissent, ad tempus commodarent. Ulp. in l. Quicunque. §. 1. D. de institoria actione, Labeo quoque scribit, Si quis iis pecuniis stenerandis, agris colendis, mercaturis, redempturisque faciendis præposuerit, &c.

REDIMIÆ, arum. f. pl. Gloss. Gr. Lat. *λύτης*, Redimiæ.

REDIMPTO, Ære. frequent. Tacit. 3. Hist. 34. A propinquis occulte redemptabantur.

REDIMPTITO, [λυτέω] Ære. Aliud frequent. Plautus, Redemptitavere ad unum captos. Cato apud Festum, Lege facta benefactis non redemptitavere.

REDINTEGER, egra, um. pen. comm. Adj. ex Re & Integer compositum; Rursus integrum & renovatum significat. Liv. 8. 32. Tunc Papius redintegra ira spoliari Magistrum equitum, ac virgas & secures expediri jussit. Vetus exemplar habet Redintegrata.

REDINTEGRO, pen. comm. [ἀναεώ] Gl. L. G.] Ære. Rursus inchoare, instaurare, sive innovare & integrum facere. Componitur a Re & Integro, d interposita, euphoniæ causa. Plin. in Paneg. cap. 61. extr. Homini sine istud ingenium est, hominis potestas, renovare gaudia, redintegrare lætitiâ, nullamque requiem gratulationis dare? Animum redintegrare, Instaurare, resumere. Cæf. 2. Bell. Gall. 25. Bellum redintegrare, Renovare. Cic. 11. Fam. 9. Ne bellum nobis redintegrare possit, Antonio sibi conjuncto. Ira redintegrata. V. REDINTEGER. Legatum redintegratur. Ulp. in l. 4. D. de adimend. legat. Locatio redintegratur. Ulp. in l. Qui ad certum. D. Locati. Pacem. Liv. 2. 13. Seditionem redintegrari. Tacit. 1. Ann. 21. Horum adventu redintegratur seditio. Spem victoriæ. Cæf. 7. Bell. Gall. 25. Vires. Cæf. 3. Bell. Gall. 26. Redintegro, plus est, quam Renovo. Auctor ad Heren. lib. 2. 47. Breviter, ut renovetur, non redintegretur oratio.

REDINTEGRATUS, a, um. Partic. ut, Memoria redintegrata. Liv. 3. 56. Acies redintegrata. V. ACIES. Clamor redintegratus. Liv. 3. 63. conf. Aggen. de Limit. p. 52. Gœf.

REDINTEGRATIO, Ænis. f. Renovatio. Ter. And. 3. 24. Amantium iræ, amoris redintegratio est. Cic. Anteq. iret in ex. fil. 10. Nam quid ego improborum facta renovem oratione, ut redintegratione illius conjunctionis animos vulnerem vestros?

REDINTEGRATOR, Æris. m. Vet. Infcript. Grut. p. 459. n. 1. REDINTEGRATORI OPERVM PVBLICORVM. Carnis redintegrator. Tertull. de Refur. Carn. cap. 57.

REDINUNT, pro Redeunt scripserunt veteres. Festus.

REDIPISCOR, redeptus sum, [ἀναπισκομαι] fisci. Recuperare. Assequi. Plaut. Trin. 4. 3. 15. Inter eosne homines condalium te redipisci postulas, Quorum eorum unus furripuit currenti cursori selum?

REDITIO, **REDITUS**. V. REDIO.

REDIVIA, V. REDUVIA.

REDIVIVUS, vel **REDUVIVUS**, i. m. [*κρότων*] Vermiculus, seu animalculum quoddam quod infixo semper sanguini capite vivit, cui uni ex omnibus, cibi exitus non est, sed usque adeo intumescit satietate, ut ipso alimento moriatur. Hoc Græci *κρότων* vocant. Latini Redivivus a rediuvendo, id est solvendo, quod carnem animalium suctu resolvat. Columel. lib. 6. cap. 2. Ventri quoque, & sub femina, manum subjicere convenit, ne ad ejusmodi tactum postmodum pavefcant, & ut redivivi, qui plerumque feminibus inhærent, eximantur. Emendata exemplaria habent Ricini. V. in hac voce.

REDIVIVUS, a, uni. Adj. [*παλιμύχου*] Quod ex vetuste renovatur. Juven. 6. Sat. 361.

Prodiga non sentit pereuntem femina censum,
Ac velut exhausta redivivus pullulet arca
Nummus, & e pleno semper tollatur acerve,
Non unquam reputat quanti sibi gaudia consistunt. i. e. Reviviscens ac renascens, postquam extinctus est.

Lapis redivivus. Cic. 3. Verr. 147. Utrum existimatis minus operis esse, unam columnam efficere ab integro novam, nullo lapide redivivo, an quatuor illas reponere? Et paulo post 148. prolatis edicti verbis, *ΑΔΙΒΙΒΑ ΣΙΜΗ* HABETO. Quasi quicquam redivivi ex opere suo tolleretur: ac non totum opus ex redivivis constitueretur.

Bella rediviva, Renovata. Sil. lib. 10. 257.

Gens rediviva. Sil. lib. 1. 106. conf. **RECIDIVUS**.

REDO, ōnis. m. Genus piscis ignoti. Aufon. Mosella v. 89.

Et nullo spinæ nociturus acumine redo.

REDOLERO, ui vel ōvi, [*ὀδω*] ēre. Multum olere. Virg. 4. Georg. 180.

Fervet opus, redolentque thymo fragrantia mella. [Redolere est Late olere. Eadem particula vis in Reducere, Resonare, aliisque.

Factorem redolet. Columel. lib. 12. cap. 18.

Situm redolet. Plin. lib. 12. cap. 12.

Vinum. Cic. 2. Philipp. 63. is vomens, frustis esculentis, vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal implevit.

Virus. Plin. lib. 12. cap. 12.

Solitudinem, Translate. Plin. lib. 12. cap. 17. Odor ferus, & quodammodo solitudinem redelens.

Antiquitatem redolet; per translationem. Cic. de Clar. Orat. 82. Sed nescio quomodo huius, quem constat eloquentia prestitisse, exiliores orationes sunt, & redolentes magis antiquitatem, quam aut Lælii, aut Scipionis, aut etiam ipsius Catonis.

Nihil igitur illa vicinas redolet? nihil hominum fama? nihil Baje denique ipse quantur? Cic. pro Cael. 47.

Sermonem ejus redolet. Cic. pro Sext. 24. Et quod ita domus ipsa sumabat, ut multa ejus sermonis indicia redoleret.

REDOLENS, entis. Partic. [*ὀδων*] us, Mella redolentia thymi flore. Ovid. 15. Met. 80.

Mala redolentia. Ovid. 8. Met. 673.

REDONES, uni. m. Gallie populi. V. **RHDONES**.

REDOŌNO, [*ἀποδοῖναι*] are. Reddere. Hor. 2. Carm. 7. 3.

Quis te redonavit Quiritem

Diis patriis, Italoque caelo?

Invisum nepotem Marti redonabo. Hor. 3. Carm. 3. 3.

REDONATOR, ōris. m. Inscrip. Grut. p. 1095. n. 7. **REDONATOR LIBERTATIS**.

REDORDIOR, orsus sum, [*ἀναστρέφω*] diri. Rursus ordiri, Retexere: Quod orsus est & textum, filium explicare, & dissolvere. Quod bombyces ordiuntur, nos redordimur: deinde rursum teximus, & pannum conficimus. Plin. lib. 9. cap. 17. Unde geminus feminis nostris labor, redordendi fila, rursusque texendi. Et lib. 11. cap. 22. Primas eas redordiri, rursusque tevere incit.

REDORMIO, [*ἀνακρίνω*] ire. Rursus dormire. Plin. 9. Epist. 36. Paulum redormio: dein ambulo, mox orationem Græcam Latinamve clare & intente, non tam vocis causa, quam stomachi lego.

REDORMITIO, ōnis. f. [*ἀνακρίσις*] Plin. lib. 10. cap. 73. In redormitione vana esse visa, prope convenit. Harduin legi Redormitione.

REDUCO, xi, ōtum, [*ἀνάγω, ἐπιτάσσω, κερτάω*] ēre. Retroducere, retrahere. Suet. in Calig. cap. 27. Equitem Romanum objectum feris, quum se innocentem proclamasset, reduxit: abicissaque lingua rursus induxit. E convivio reducere. Cic. 7. Verr. 31. Curritur ad Prætorium, quo istum & convivio illo præclaro reduxerant paulo ante mulieres cum cantu & que symphonia.

Domum reducere aliquem. Cic. 2. Q. frat. 8. Crassum eos. ex Senatu domum reduxi.

Reducere ad. Cic. 1. Acad. 1. Satis eum longo intervallo ad suam villam reduximus. Virg. 4. Georg. 434.

Vesper ubi e pastu vitulos ad tecta reducit.

In viam reducere. Plaut. Pseud. 2. 3. 2.

Flas dum mox frondosa reducitur, Redit. Virg. 3. Georg. 296.

Amicitiam pulsam & errantem reduxisti. Plin. in Paneg. cap. 81. pr.

Amorem scelerum reduxit. Lucan. lib. 4. 236.

Diem reducit Aurora. Virg. 1. Georg. 249.

Exemplum reducere, libertatem, morem. Plin. in Paneg. Hæc neno: intentio tua, ut libertatem revoces ac reducas.

Exiules reducere. Cic. 7. Verr. 12. Vincit solvantur, exiules reducantur.

Febrim reducit. Hor. 2. Serm. 3. 294.

Lucem reducit Aurora, innecta croceis rotis. Ovid. 3. Met. 150.

Lucus fortuna iterum reduxit. Claud. 2. in Eutrop. 551.

Passus reducere, Retrocedere. Valer. 5. Argon. 374.

Solem reducere. Virg. 1. Æn. 147.

Collectasque fugat nubes, solemque reducit.

Somnum. Hor. 3. Carm. 1. 21.

Spem mentibus anxii. Hor. 3. Carm. 21. 17.

Ad colorem reducere, Revocare. Plin. lib. 27. cap. 12. Caustica vi exulcerat cicatrices, & ad colorem reducit.

Ad divinas reducere & revocare. Plaut. Cist. 2. 3. 17.

Ad etymum varie & multipliciter verba reducere. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Ad maciem reducere obesum corpus. Plin. lib. 34. cap. 8.

Ad planum cicatrices. Plin. lib. 20. cap. 9.

Ad salutem reducere aliquem medicina. Cic. Post red. ad Quir. 15.

Ad consilium vita reducere aliquem. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 9.

Animum alicujus ad misericordiam reducere. Ter. And. 3. 3. 28.

In concordiam pristinam distractos reducere. Balbus Cic. 8. Att. 24. Obsecro te, Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam tue virtutis, ut Casarem & Pompejum, perfidia hominum distractos, rursus in pristinam concordiam reducas.

In gratiam. Ter. And. 5. 4. 46.

Jamdudum res reduxit me ipsa in gratiam.

In gratiam cum aliquo reduci. Cic. pro Rabir. Post. 12.

In memoriam reducere, quod & Revocare dicitur. Cic. 1. de Invent. 98.

Et reducere in memoriam, quibus rationibus unamquamque partem confirmaris.

Reducere, Liberare, & sine periculo recipere. Apulejus, Meque oppido in arcem reduco.

A morte reducere aliquem, Eripere. Virg. 4. Æn. 375.

Amisam classem, sociosa morte reduxi.

Reducere numen, Reconciliare. Virg. 2. Æn. 173.

— numenque reducant. Servius.

Reducere, Attenuare, vel Resinare, Contrahere, In angustum redigere. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14. Nemo hæc ita interpretetur, tanquam reducam liberalitatem, & frenis arctioribus reprimam. [Quod p. p. dicit, Benignitatis fines introrsus referre.

Se reducere undique, pro Contrahere. Senec. Epist. 14. Undique nos reducamus. [Quod paulo supra dixerat In tutum nos reducamus. Estque dictum pro Recipiamus. V. Partic. **REDUCTUS**.

Redduco duplici propter carmen, apud Lucret. lib. 4. 990.

— & crebras redducunt naribus auras. V. **RE**, particula.

REDUCENS, entis. Partic. [*ἐπιναών*] ut, Sinum nitidum reducens. i. e. Aperiens, veste utrimque reducta. Catul. in Camerium, 53. 11.

REDUCTUS, a, uni. Partic. [*ἐπιναχθῆς*] ut,

Reductus de exilio. Cic. 9. Att. 17.

Reductus in gratiam. Cic. pro Cluent. 110.

Eminens & Reductus, opposita. Quintil. lib. 11. cap. 3. Ut qui singulis pinxerat coloribus, alia tamen reductiora, alia eminentiora fecerunt.

Medium vitiorum virtus est, & utrimque reductum, i. e. Remotum. Hor. 1. Epist. 18. 9.

Sinus reductus, Replicabilis. Virg. 1. Æn. 165. Servius.

Vallis reducta. Virg. 6. Æn. 703. h. e. Secreta. Acron. Lambinus vero in illud Hor. 1. Carm. 17. 17.

Hic in reducta valle, &c. Reductam vallem appellat, Quæ sinus quosdam flexuosos & recessus habeat, in quibus quis a ventis & injuria cæli tutus esse queat.

Producta & Reducta. Cic. 5. de Finib. 90. Hæc igitur quum ego tot nominibus Stoicis appellata, partim novis & commentitiis, ut ista, producta & reducta: partim idem significantibus, &c. [Producta, *σπογγώδης*; Reducta, *δυσσπογγώδης* Stoicorum.

Testes reductos possum excitare multos liberalitatis tue. Cic. pro Rabir. Post. 47. Al. Relictos.

REDUCTIO, ōnis. f. [*ἀναγωγή*] Cic. 1. Fam. 7. Quoniam Senatusconsultum nullum exstat, quo reductio regis Alexandrini tibi adempta sit. V. Vitruv. 5. 10.

REDUCTOR, ōris. m. [*καταγωγός*] Liv. 2. 33. Reductori plebis Romanae in urbem, sumptus funeri defuit.

Litterarum fenescientium reductor. Plin. 8. Epist. 12. pr.

REDUCTO, are. frequent. Aurel. Vict. Schottii in Numeriano: Cui exercitum reducatet.

REDUX, ūcis. Adj. [*παλιός* & *παλιόροτος*] Qui ex itinere domum, vel e periculis in tutum, ad exilio sive captivitatis rediit in patriam. Cic. pro Milon. 16. Quid tne reducem esse voluistis? an ut spectante me expellerentur hi, per quos essem restitutus? Virg. 1. Æn. 394.

Namque tibi reduces socios classemque relatam Nuntio.

Facere reducem ab Orco in lucem. Ter. Hec. 5. 4. 12.

— egone? qui ab Orco mortuum me reducem in lucem feceris? Facere reducem in patriam. Ter. Heaut. 2. 2. 16.

Ergo, mea Antiphila, tu nunc sola reducem me in patriam facis.

Gratari aliquem reducem. Virg. 5. Æn. 40.

Carina redux. Ovid. 6. Epist. 1.

Portana redux, quod e bello, aut longinqua peregrinatione, exiliove reduceret, appellata, eoque nomine illi sacrum in urbe fabricarum referunt ex veterum monumentis. Lilius Syntagm. 116. p. 445. edit. Basil. & Alexand. Alexandrin. lib. 1. cap. 13.

Τὴν ἐπιναχθῆς, ut Dio interper. Vide col. 604. II. St. Exstant lib. 54. in Augusto, *πύχνη τε ἐπιναχθῆς* (καὶ πύχνη ὅθι πᾶς ἀπὸ τῆς ἐκκαλιῶσαι) βαρῆσι τῶν θήκων. Occurrit in nummis Augusti, Vespasiani & Hadriani apud Oisfel. Tab. 53. n. 8, 9, 10, 11.

Reduces, pro Redeuntibus simpliciter. Plin. lib. 8. cap. 5. Initur autem biennio, quinis (u. ferunt) cujusque anni diebus, nec amplius: sexto perfunduntur amne, non ante reduces ad agmen.

Chorea reduces, Multitudo comitum divitem aliquem reducentium. Martial. lib. 10. 70.

REDULCERO, [*ἀνέλκω*] are. ab Ulcere fit. ut, Cutis redulceratur, h. e. Rursus ulceroſa fit: vel etiam Plaga redulceratur, h. e. Redintegratur. Columel. lib. 7. cap. 5. Tepesfactumque medicamentum linitur scabrae parti, quæ prius aspera tecta vel pumice defricata redulceratur. Nempe ut facilis medicamentum penetret.

An Illinitur? II. St.

REDULCERATUS, a, uni. Partic. Apul. 5. Met. p. 163. Elmenh. Redulcerato pronus dolere.

REDUNDUS, a, uni. Adj. [*ἀνακαμψῆς*] contrarium est Adunco. Plin. lib. 11. cap. 37. de cornibus quadrupedum. Aliis adunca, aliis redundca. [Adunca antorsus, Redunca retrorsus flexa exponit Hard. Idem in Mff. Redunca extare testatur.

Rostrum redundum. Ovid. 12. Met. 562.

REDUNDUS, [*εὐκαίνα, πολιορκία, πολιορκία, περιουσία*] are. ex **RE** & **UNDA** compositum; significat Superabundare.

Si lacus Albanus redundasset, isque in mare fluxisset, Romam perituram. Cic. 2. de Divin. 100.

Guttur fac pleno sumpta redundet aqua. Ovid. de Rem. Amor. 536.

Pituita redundat. Cic. 4. Tusc. 22.

Sanguine redundare. Cic. pro Lege Manil. 30. Testis est Africa, quæ magnis oppressa hostium copiis, eorum ipsorum sanguine redundavit.

Cenz

Cœna hesternæ redundare. Plin. in Paneg. cap. 63. Non alii marci di fo-
mo, hesternæque cœna redundantes, comitorum suorum nuntios op-
periebantur?
Eloquio. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 151.
Ornamentis omnibus redundare. Cic. 3. Fam. 10. Præsertim quum tu
omnibus vel ornamentis, vel prædiis redundans.
Digito uno. i. e. Plus habere, & supervacaneum. Cic. 1. de Nat. Deor.
110. Tuus autem deus, non digito uno redundat, sed capite, collo,
cervicibus, lateribus, alvo, tergo, poplitibus, manibus, pedibus,
feminibus, cruribus.
Verbis non complere quod proposueris, & Redundare, contraria. Cic.
in Partit. 18. Numeros aures ipse metiuntur, ne aut non compleas verbis
quod proposueris, aut redundes.
Nihil præmittatur, cui opponitur Nihil redundet. Cic. in Orat. 117.
Nulla neque præmittatur, neque redundet.
Deesse & Redundare, contraria. Cic. 3. de Orat. 16. Neque in Antonio
defuit hic ornatus orationis, neque in Crasso redundavit.
Oratio redundat. Cic. 5. de Finib. 14. Critolaus imitari antiquos voluit,
& quidem est gravitate proximus, & redundat oratio.
Vindicta libelli fera redundavit veteris. Ovid. 2. Trist. 454.
Ad amicos infamia redundat. Cic. de Amicit. 78. Erumpunt sæpe vitia
amicorum tum in ipsos amicos, tum in alienos, quorum tamen ad
amicos redundet infamia.
Ad fructum alicujus redundare. Cic. pro Ligar. 8. Quod laudem adoles-
centis propinqui etiam existimo ad meum aliquem fructum redundare.
i. e. Referri, & pertinere. Budæus.
Ad te damni periculum non redundat. Imp. Alexand. 1. Et si scisses C.
De administ. tut.
Redundare de. Cic. 5. Verr. 155. Necessè est quod redundaret de vestro
frumentario quaestu, ad illum potissimum, per quem agebatis, defluxisse.
Redundat ex. Cic. 5. Verr. 103. Quibus quod tum ad remissum, aut
relictum sit, id fuisse tantum, quantum ex eo, quo istius avaritia con-
tenta fuit, redundavit. Cic. 3. Verr. 100. Hinc illic extraordinariæ pec-
uniæ, quas nullo duce, tamen aliqua ex particula investigamus,
redundarunt.
Redundabit ex necessitate onus legatorum ad hæredem. Ulpian. in l.
Si servus plurium sit. §. Si quis ante. D. de legatis. 1.
Redundat in. Plaut. Hoc facinus in tuum redundabit caput. i. e. Redibit,
recidet, revertetur.
Redundat mihi in posteritatem. Cic. 1. in Catil. 29. Certe verendum mihi
non erat, ne quid, hoc paricida civium interfecto, invidiæ mihi in
posteritatem redundaret.
In annum seq. redundare. Cic. pro Muren. 85. Sed quid tandem fiet,
si hæc, elapsa de manibus nostris, in eum annum, qui consequitur,
redundarint?
In eum captio redundat, qui suscepit mandatum. Paulus in l. Si
mandavero tibi. §. ult. D. Mandati.
In genus auctoris miseri fortuna redundat. Ovid. 3. Trist. 1. 73.
In me committi pœna redundet si scelus est. Ovid. 6. Fast. 451.
Redundare, Abundare, superesse. Cic. 3. Off. 91. Nunc fugientes con-
spectum sceleratorum, quibus omnia redundant. Et Hortens. Tum
intelligas, quam illud non sit necessarium, quod redundat. Ex
Nonio 4. 400.
REDUNDANS, antis. Partic. [πλεονάζων] ut, Redundans homo. Cic. de
Fato 7. Inter locorum naturas quantum interlit videmus, alios esse
salubres, alios peccilentes, in aliis esse pituitosos, & quasi redundantes,
in aliis exsiccatos atque aridos.
Is dedit operam, (si modo id consequi potuit) ut nimis redundantes
nos, & superfluentes juvenili quadam dicendi impunitate & licentia, re-
primeret, & quasi extra ripas diffuentes coerceret. Cic. de Clar. Orat.
316. Ibid. 51. Sed parum prelli, & nimis redundantes.
REDUNDATUS, a, um. Partic. [πλεοναχθεις] Ovid. 6. Fast. 402.
Anne redundatis fossa madebat aquis. al. Redundanti.
REDUNDANTER, Adv. Plin. 1. Epist. 20. Ut illud immodice & redun-
danter, ita hoc jejune & infirme.
Compar. Ambros. Epist. 82. Pro remedio parcius, pro deliciis redun-
dantius bibendum.
REDUNDANTIA, æ. f. [πλεονασμός] quam Superfluitatem appella-
mus. Cic. in Orat. 108. Ipsa enim illa pro Roscio juvenilis redundantia,
multa habet attenuata, quædam etiam paulo hilariora.
REDUNDATIO, ònis. f. [πλεονασία] Plin. lib. 7. cap. 6. Fastidium in ci-
bis, redundatio stomachi, indices sunt hominis inchoati. i. e. Nausea,
vel quæ fluctuatio dicitur.
REDUVIA, æ. f. [παρανοχία] Morbus est quum cutis extra ungues fe-
solvit. Plin. lib. 29. cap. 2. Lana succida reduvias sanat ex aqua frigida.
Rediviam quidam, alii Reluviam appellant, cum circa ungues cutis se-
resolvit, quia Luere est Solvere. Festus. Sed peritiores dicunt Redu-
via per quintam vocalem, & l in d mutata. V. PARONYCHIA.
Reduviam curare. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Intelligo me ante tempus,
Judices, hæc scrutari, & propemodum errare, qui quum capiti Sexti
Rosci mederi debeam, reduviam cures. h. e. Qui res maximi mo-
menti & præcipuas negligam, secundarias & infinitis partibus minoris
æstimandas confectæ. Narrat Plutarchus quendam consuluisse medi-
cum de vitio unguium, quum color argueret illum esse vitiatum hepate.
At medicus intelligens ineptum hominis pudorem, Nihil, inquit, tibi
periculi est a reduvia, sed gravius malum urget te. Inde natum pro-
verbium, De reduvia queritur, quo utimur, ubi quis pravo pudore,
levillimis malis querit remedium, dissimulans majora Erasim.
Escarum reduvia. Solin. cap. 45. Trochilus avis parvula est. Ea dum
reduvias escarum affectat, os bellæ hujusce paulatim scalpit, & sensim
scalpurigine blandiente aditum sibi in hujus fauces facit, &c. Reduvias
escarum vocat Reliquias ciborum, inter crocodili dentes hærentium. Has
dormiente crocodilo appetit Trochilus, inde victum sibi parans, ut
scribit etiam Plin. lib. 8. cap. 23.
REDUVIOSUS, a, um. Adj. Asper & extans. Lævius:
Scabra in legendo reduviofaque offendens. V. Fest. in Redivia
cum not. Dacer.

REEXINANTIO, ire. Apic. 4. 2. Reexinanite in cacabum.

REF. C. Reficiendum curavit.
REFACIO, REFECTIO, REFECTUS, V. REFICIO.
REFELLO, felli, [ἠνασσοῦμαι, ἀνασσοῦμαι] ère. ex Re & Fallere;
Quod dictum est, arguendo falsum ostendere, inquit Donatus. Ter.
Phorm. 1. 2. 82.
Quum tu horum nihil refelles, vincam scilicet. i. e. Quum
factum non negabis. Donatus, Refelles, refutabis, redargues, Cic. 2.
Tusc. 5. Et refellere sine pertinacia, & refelli sine iracundia parati sumus.
Virg. 4. Æn. 380.
— neque te teneo, neque dicta refello.
Refello & Approbo, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Ex re ipsa refellere. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Aliquem refellere, Alicujus sententiam oppugnare. Cic. 4. Acad. 15.
Socrates autem de se ipse detrahens, in disputatione plus tribuebat eis,
quos volebat refellere.
Refellere quæ ab aliquo dicta sunt. Cic. 4. de Finib. extr. Ut audias me,
quæ a te dicta sunt refellentem.
Fortunam refellere. Stat. 2. Silv. 2. 226. legitur & Repellere.
Mendacium alicujus refellere & coarguere. Cic. pro Ligar. 16.
Opprobria non possunt refelli. Ovid. 1. Met. 759.
Orationem suam vita. Cic. 2. de Finib. 81. Ita enim vivunt quidam, ut
eorum vitæ refellatur oratio.
Sensus non possunt refelli. Lucret. lib. 4. 481.
Testimonia refellere, & testes, & tabulas dicebant veteres. Cic. pro
Flacc. 17. Nam aut oratio testium refelli solet, aut vita lædi. Tranquil-
lus in August. cap. 56. Testem se in judiciis & interrogari & refelli
æquissimo animo patiebatur. Dicitur & Elevare, apud Quintil. Budæus.
REFERCIO, si, tum, [ἰμπερω] ère. ex Re & Farcio; significat Implere.
Cic. de Senect. 56. Semper enim boni, aliquidque domini referta cella
vinaria, olearia, & penaria est, villaque tota locuples est.
Complere & Refercire. Cic. pro Sext. 77. Meministis tum, Judices,
corporibus civium Tiberim compleri, cloacas referciri.
Omnia refererunt libris. Cic. 2. Tusc. 6. Idem pro Corn. Balb. Quod
eis rebus urbem Italiamque refererunt.
Refercire in. Cic. 1. de Orat. 163. Sed hoc nobis da, Scævola, & perforce,
ut Crassus hæc, quæ coarctavit, & peranguste referit in oratione sua,
dilatet nobis atque explicet.
Sermonibus aures hominum refercire. Cic. pro Rabir. Post. 40. Tum
subinvivum apud malevolos Postumi nomen, propter opinionem pecu-
niæ nescio quam, æstatem unam complures aures referit illis sermo-
nibus.
REFERTUS, a, um. Partic. [ἰμπερωμένος] ut, Refertæ suavitate litte-
ræ, h. e. Omni officio plenæ. Cic. 2. Q. frat. 15. Accepi tuas litteras
datas Placentiæ. Deinde alteras postridie, datas Blandenonæ, cum Cæ-
saris litteris, referitis omni officio, diligentia, suavitate.
Locuples ac Refertus. Cic. 5. Verr. 128. Cum provinciâ tam locuplete
ac refertâ, non modo rem, sed ne spem quidem ullam reliquam cuiquam
feceris.
Plenus & Refertus. Cic. 1. Acad. 17. Sed utrique Platonis ubertate
completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam
quidem plenam ac refertam.
Domus referta, Plena, dives. Senec. Med. 17.
Domus locuples & referta. Cic. 1. de Orat. 161. conf. paulo supra Locuples
& Refertus.
Genitivo aliquando jungitur. Gell. 1. 8. Is librum multæ variæque historiae
refertum composuit. Cic. pro Font. 1. Referta Gallia negotiatorum
est, plena civium Romanorum. Idem 8. Att. 4. Esti propediem video
bonorum, id est lautorum & locupletum, urbem refertam fore.
Genitivo, quia Plenus, quod συνάντησις est, Genitivo jungitur, Græcorum
imitatione. H. St. Ut verba copie. V. Non. 9. 6. & 13. Vechner.
Hellenol. 1. 24. 1.
Elephantorum saltus referti. Plin. lib. 5. cap. 1.
Hominum oppida referta. Varr. de vita Pop. Rom. Ipsa Italiae oppida sunt
vastata, quæ prius fuerunt hominum referta. Ex Nonio 9. 13.
Prædonum mare refertum. Cic. pro Rabir. Post. 20.
Ablativo frequentius. Cic. 3. Verr. 137. Domus erat, non meretricio con-
ventu, sed Prætoris turba referta. Et 7. Verr. 70. Referta piratarum præ-
da navis.
Divitiis puppis referta. Claud. 6. Conf. Hon. 134.
Pecunia annus refertus. Cic. 6. Verr. 41. Primus annus erat provinciæ: non,
ut in Sthenio, jam refertus pecunia. [Si modo ad 6. Annus referendum.
Compar. ut Ærarium refertius. Cic. 5. Verr. 202. Tum refertius erit
ærarium Populi Romani, quam unquam fuit.
Superl. Refertissimus, quod & Confertissimus dicitur. Cic. 1. Q. frat. 1. 33.
Quare, quoniam ejusmodi theatrum totius Asiæ virtutibus est datum,
celebritate refertissimum, magnitudine amplissimum, &c.
REFERRINA faba. V. REFERRINA.
REFERRIO, [ἀναρροῦμαι] ère. Repercutere. Ter. Adelph. 4. 2. 26.
— quia miseram mulierem, & me servolum,
Qui referre non audebam, vicit, hui perfortiter! Ovid. 4.
Met. 349.
Opposita speculi referitur imagine Phœbus.
REFERO, tûli, lûtum, [ἀναφέρω, ἀναρροῦμαι, ἀναρροῦμαι, ἀναρροῦμαι] ferre.
Reportare, quali tetro ferre. Quintil. Decl. 4. 5. Ad patrem arma non
retuli. Tacit. 14. Ann. 24. Quum ex agris segetes domum referent.
Præteritum perpetuo a poetis, propter metrum p. diaphrasmo prod.
scribitur Retulit. Unde quidam communem p. putant.
Humeris suis pecunias alicui referre. Cic. 6. Att. 2. Itaque sine ulla
ignominia suis humeris pecunias populi retulerunt.
Sub tectum referre. Columel. lib. 11. cap. 3.
Pateram referre, pro Restituere. Cic. 1. de Divin. 54. Is pateram retulit.
In tectum referre. Varro 3. de R. R. cap. 6. Præterea ova emit, ac sup-
ponit gallinis: ex quibus ex his excullis pullos refert in id tectum, in
quo pavones habet. [Nisi Desert legendum.
Dexteram ad osculum referre. Plin. lib. 28. cap. 2.
Manum ad poplitem referre. Plin. lib. 28. cap. 4.
Pedem quam mollissime referre. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Pedem retulit ad me. Plaut. Epid. 3. 4. 3.
Ad aliquem referre. In consultationem illius ponere, ut ait Valla lib. 3.
Plaut. Curc. 2. 2. 4.

Tunc ipse, si quid somniaſti, ad me referes. Cic. 1. de Divin. 144.
 Ex eo evenit, ut & Tarquinius augure Attio Navio uteretur, & populus de rebus obscuris & incertis ad Apollinem cenſe referendum. Cic. 1. de Divin. 122.
 Ad Senatum de re aliqua referre, Conſules & ii, quibus Senatum cogere licebat, dicebantur, quum rem in Senatu, ad deliberandum proponerent, rogantes Senatorum ſententias. Cic. 2. in Catil. 11. Reliquis autem de rebus conſtituendis, maturandis, agendis, jam ad Senatum referemus, quam vocari videtis. Virg. 3. Æn. 58.
 Delectos populi ad proceres, primumque parentem, Monſtra deum refero. Et ne dubitares de ſenſu ſermonis, more ſuo aperuit, ſubjungens,
 — & quæ ſic ſententia poſco. Cic. in Piſon. 29. An tunc eratis Conſules, quum quacunq; de re verbum facere cœperatis, aut referre ad Senatum, cunctus ordo reclamabat? oſtendebatque, nihil eſſe vos acturos, niſi prius de me retuliſſetis? Ex Budæo.
 Rem omnem ad Patres Conſcriptos retuli. Cic. 2. in Catil. 12.
 Conſulere ſe, & ad ſe referre. Cic. pro Quint. 53. Sed ne ipſe quidem te conſuluit, ſed ne ipſe quidem ad te retuliſti.
 Ad ſe ipſum aliquid referre, i. e. Perpendere, & quaſi de ſuo facto, alienum metiri. Cic. pro Dejot. 7. Quæ quoniam anguſtiora parietes faciunt, actioque cauſe maxime debilitatur loco; tuum eſt, Cæſar, qui pro multis ſæpe dixiſti, quid nunc mihi animi ſit, ad te ipſum referre.
 Ad arbitrium alicujus referre. Cic. 5. Tuſc. 81. Omnia ad ſuum arbitrium referre, ſuis ſtare judiciis.
 Ad finem aliquem referre omnia. Cic. 4. Acad. 60. Nempe fines conſtituendi ſunt, ad quos & bonorum & malorum ſumma referatur.
 Ad oſtentationem nihil, omnia ad conſcientiam referre. Plin. 1. Epift. 22. Tanquam ad finem ſcil.
 Ad memoriam veſtigiis referre omnia. Cic. 7. Verr. 84. Atque hæc omnia ad memoriam veſtigiis, non ad contumeliam civitatis referri volo.
 Ad ſummam unam referre omnia. Cic. 4. de Finib. 40. Introduci enim virtus nullo modo poteſt, niſi omnia, quæ leget, quæque rejiciet, unam referantur ad ſummam. conf. 32.
 Ad voluptatem, vel ad ventrem referre omnia, & ſimilia, eſt Omnia propter voluptatem facere. Cic. de Amicit. 31. Ab iis, qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe diſſentimus.
 Conſilia referre aliquo. Cic. 1. de Finib. 20. Quid ultimum, quo ſint omnia bene vivendi, recteque faciendi conſilia referenda?
 Curas omnes referre ad aliquem, & in eum conſumere, i. e. Illum ſolum curare, de eo ſolo ſollicitum eſſe. Cic. ad Brut. 18. Rogatus ſum a prudentiſſima femina, matre tua, cujus omnes curæ ad te referuntur, & in te conſumuntur, ut venire ad ſe a. d. v. 111. Calend. Sext.
 In acceptum referre. Cic. 3. Verr. 149. Poſtquam reus factus eſt, primo negabat opus in acceptum referre poſſe. Referre in acceptum, inquit Budæus, eſt Scribere opus eſſe præbitum & probatum, quod Prætoris munus erat in factis tectis.
 In acta referri. Juv. 2. Sat. 136.
 In album referre. Liv. 1. 32.
 In cenſum aliquid referre. Liv. 39. 44.
 In codicem referre. Cic. pro Sull. 44. Tibi, meo familiari & contubernali, prius etiam edituri fuerint indicium ſcribæ mei, ſi voluiſſes, quam in codicem retulerint?
 In commentarium referre. Cic. 7. Att. 3. Quod ipſe in Tuſculano me referre in commentarium mea manu voluit.
 In libellum referre. Cic. 1. Philipp. 19. Niſi forte, ſi quid memoriæ cauſa retulit in libellum, id numerabitur in actis.
 In libros referre. Macrob. 7. Saturn. cap. 15. Quod tantum virum in libros retuliſſe, mirandum eſt.
 In litteras publicas referri. Cic. 6. Verr. 14. Turpitudinem ſummam eſſe arbitrabantur referri in publicas litteras, pretio adductam civitatem.
 In numeros referre. Plin. 2. Epift. 8. extr. Neque enim adhuc nomen in numeros relatum eſt. Militum ſcil.
 Rationibus referre, & in rationes, eſt Rationibus adſcribere, hoc eſt Impenſam vel receptam facere, ut vulgus loquitur. Tranquillus in Veſp. cap. 22. Expugnatus autem a quadam, quaſi amore ſui deperiret, quum perducta pro concubitu feſtaret, quadraginta donaret, admonente diſpenſatore quemadmodum ſummam rationibus referri vellet, Veſpaſiano, inquit, adamato. Alii legunt, Inferri. Dicitur & Referre in rationes, ut Referre in publicas litteras, quod Juvenalis Referre in acta dixit. Budæus. Paulus in l. Neſennius, ad finem. D. de negot. geſſis, Maxime ſi etiam in rationes impenſam eam retuliſſe aviam apparebit.
 In tabulas referre. Cic. 7. Verr. 101. Iſte in tabulas referret, obſignat ſignis amicorum providens homo.
 Acceptum referre alicui, eſt Fateri ſe ab eo accepiſſe: idque In codicem accepti referre: denique eſt quaſi Debitorem ſe profiteri. Significat etiam interdum [Immo ſemper] Fateri, ſibi pecuniam a ſe creditam, a debitore eſſe ſolutam. Cic. pro Cæcin. 17. Se habere ait argentarii tabulas, in quibus ſibi expenſa pecunia lata ſit, acceptaque relata.
 Per translationem autem dicimus, Acceptum referre alicui bonum, vel malum, & tam rei, quam perſonæ, pro eo quod eſt, Ingenue fateri ac prædicare, ſibi illius opera id boni eveniſſe, vel mali. Exempla paſſim reperies. V. in VERO, & ACCIPIO.
 Acceptam referre [*ἀνατίνα*] ſalutem ſuam benevolentiam alicujus, pro fateri accepiſſe. Cic. 11. Att. 2. Te etiam atque etiam oro, ut me totum tuendum ſoliciſſimas: ut ſi ſalvi erunt, quibuſcum ſum, una cum iis poſſim incolumis eſſe, ſalutemque meam benevolentiam tuam acceptam referre.
 Cum Piſin. Ovid. 2. Trift. 10.
 Acceptum refero verſibus eſſe nocens.
 In ararios referre. V. Ararius, adj. in 28.
 In iudices ſelectos referre. Cic. pro Cluent. 121. Deinde Prætores urbani, qui jurati debent optimum quæque in ſelectos iudices referre.
 In Novocomentes retulit, i. e. Adſcripſit iis. Cic. 13. Att. 35.
 In numerum deorum referre aliquem. i. e. Adſcribere diis. Suet. Jul. 88.
 Referre, Adſcribere. Varr. Eumen. Forenſes decernit, ut exſtitimatio nomen meum in ſalutem numerum ſum referat. Nonius 4. 394.
 In reos referre, Reum facere. Relatus inter reos quid ſit, ex Jurecon-

ſultis & Afconio Pediano diſce. Ulpian. in l. 15. §. j. D. ad legem Jul. de adul. Legis (inquit) Julia de adulteris cap. 7. ita cavetur, ne quis inter reos referat eum, qui tum ſine detractione Reip. cauſa aberit: neque enim æquum viſum eſt abſentem reipublicæ cauſa inter reos referri, dum Reipub. operatur. Afconius ad 2. Verr. 5. Quid eſt reum fieri, niſi apud prætorum legibus interrogari? quum enim in juſ ventum eſſet, dicebat accuſator apud Prætorum reo, Aio te Siculos ſpoliaſſe. Si racuiſſet, ſi ei æſtimabatur, ut victo: ſi negaſſet, petebatur a magiſtratu dies inquirendorum ejus criminum, & inflituebatur accuſatio. Hæc ille. Interea autem ejus nomen in reorum album referebatur, ut cauſa ex ordine ageretur, dicebaturque in reos receptus, vel relatus. V. l. 3. D. de accuſat.

Cælum & terram in Deos referret Heraclides. Cic. 2. de Nat. Deor. 34.
 Diem inter neſcitot referre. Auctor de Viris illuſtr. cap. 14. & 23.
 Diem predictam referri, i. e. Anteferri. Feſtus.
 Iudices rejicere, & Referre, contraria. Cic. pro Planc. 41. An vero nuper clariffimi cives nomen editi iudicis non tulerunt, quum ex c. x. v. iudicibus, principibus Equeſtris ordinis, v. & l. x. x. reus rejiceret, l. referret?
 Animum referre ad rem aliquam. Cic. pro Roſc. Amer. 48. Age nunc, refer animum ſis ad veritatem, & conſidera. Ovid. 3. de Arte Am. 499.
 Sed libet a parvis animum ad majora referre.
 Animum ad mala ſua referre. Ovid. de Rem. Amor. 559.
 Animum & oculos ad aliquem. Cic. pro Quint. 47.
 Aſpectum referre in curiam. Cic. de Provinc. Conſul. 38. Qui ſi ex illa jactatione, curſuque populari, bene geſta Repub. referunt aſpectum in curiam, atque huic ampliffimæ dignitati commendati eſſe volunt, non modo non repellendi ſunt, verum etiam expetendi.
 Oculos referre ad aliquem, vel ad terram. Cic. pro Quint. 47. Quum autem ad te, C. Aquili, oculos animumque retuli. Idem in Somn. Scip. 14. Hæc ego admirans, referebam tamen oculos ad terram identidem.
 Oculos & ora in aliquem referre. Virg. 12. Æn. 657.
 Ora retulit ad juvenem, Aſpexit juvenem. Valer. 7. Argon. 79.
 Se referre, pro Redire domum. Virg. 4. Georg. 180.
 Se domum referre ad &c. Redire. Hor. 1. Serm. 6. 115.
 Se iterum Romam referre. Cic. pro Flacc. 50.
 Se ab æſtu referre. Ovid. 14. Met. 52.
 Se in gregem ſuum veterem referre. Cic. 6. Att. 1. Velim te in tuum veterem gregem retuliſſes.
 Se ad ordinem referre. Cic. 4. Acad. 67. Jam enim referam me ad ordinem. i. e. Ordine omnia agam ut ceperam.
 Se ad ſtudia referre, ad philoſophiam. Cic. 2. Off. 45. Exiſtimavi honeſtiſſime poſſe deponi, ſi me ad philoſophiam retuliſſem. i. e. recepiſſem.
 Referre, Reddere. Virg. 8. Æn. 560.
 O mihi præteritos referat ſi Juppiter annos!
 Enſem vaginæ referre. Sil. lib. 7. 508.
 Eodem referri, Reportari. Cic. 1. Tuſc. 119. Si reſtantibus ventis rejiciemur, tamen eodem paulo tardius referamur necelle eſt.
 Rationes referre, pro eo quod vulgo *Computum reddere* dicunt. Cæſ. 2. Bell. Civil. Relatus ad eum publicis rationibus, cum fide, quod penes eum eſt pecuniæ, tradit. Cic. 3. Verr. 37. Ut hoc pacto rationem referre liceret, eo Sullanus repente factus eſt.
 Rationes referre ad ararium. V. Ararium, in 28.
 Manubias referre. Cic. 2. de Lege Agr. 61. Is excipitur unus, ne manubias referre debeat.
 Gratiam referre, eſt factio: ut ſi tu a me ſublevatus, aut pecunia, aut patrocinio, aut manu, aliave ſubſidio, viciffim me aliquo modo ſublevaveris; gratias retuliſti, reddidiſti que, ut ait Valla lib. 5. Liv. 37. 37. Satiatus tandem complexu filii, Renuntiate, inquit, gratias regi me agere: referre gratiam aliam nunc non poſſe, quam ut ſuadeam, ne ante in aciem deſcendat, quam in caſtra me rediſſe audivit. Cic. in Salluſt. 9. Non enim me ſperaviſti mutua tibi gratiam relaturum, ut viciffim tuos compellarem. Referre gratiam hoc loco, etiam verbo dicitur. Cic. 2. Off. 69. Nimirum enim inops ille, ſi bonus eſt vir, etiam ſi referre gratiam non poteſt, habere certe poteſt.
 In malum. Ter. Eun. 2. 3. 93.
 Nunc referam gratiam: atque eas itidem fallam. ut ab illis fallimur.
 Se ipſum exponit Terent. Ubi Donatus, Referam gratiam, non eas, inquit, laceſſam: ſed quod juſtum eſt, vicem reddam.
 Gratia referenda eſt emeritis. Ovid. 1. de Pont. 7. 61.
 Gratia referatur factis. Ovid. 5. Trift. 4. 47.
 Gratiam referre in aliquo. V. in præpoſitionem.
 Gratiam plenius referre. Quintil. lib. 2. cap. 6.
 Gratiam referre in majus, pro Majorem gratiam. Senec. de Benef. 3.
 Gratiam bonam, vel præclaram referre. Cic. 2. Att. 9. Ut ſciat hic noſter Hieroſolymitarum traductor ad plebem, quam bonam meis putiffiſſimis orationibus gratiam retulerit, quorum exſpecta divina *παραφραſια*.
 Gratias referre, Idem. Plaut. Amph. 1. 1. 27.
 Honorem oſtendi. V. Fructum.
 Par referre. Ter. Adelph. 1. 1. 48. Donatus. Par referre, i. e. Benefacere. [Immo Beneficium obſequio rependere.]
 Salutem alicui referre, pro Reſalutare. Cic. 16. Att. 3. Atticam noſtram cupio ſuaviari, ita mihi dulcis ſalus viſa eſt per te miſſa ab illa. Referres igitur ei plurimam ſalutem.
 Vicem referre, Rependere. Ovid. 1. de Arte Am. 370.
 Voces. Cic. 1. Q. frat. 1. 33. Theatrum Alæ ita reſonans, ut uſque Romanam ſignificationes, vocesque referantur.
 Animo aliquid. Ovid. 7. Epift. 26.
 Anean animo noxque dieſque referet.
 Diem referre dicitur ſol. Virg. 1. Georg. 458.
 At h, quum referetque diem, condetque relatum.
 Pedes referunt me in lectum aliquem. Cic. 15. Att. 16.
 Ventus me retulit ad vel in Italam. Cic. 12. Fam. 25.
 Aliquem ore referre, i. e. Ore ſimilem eſſe alicui. Virg. 4. Æn. 329.
 Coloſtem paternam referre. Columel. lib. 7. cap. 2.
 Figuras proſorum. Lucret. lib. 4. 1213.
 Laudem referre familiæ alicuius, Deſitam & antiquam in dignitatem referre, live revocare. Cic. pro Flacc. 1. Quum L. Flaccus veteram Valeræ gentis in liberanda patria laudem prope quingentefimo anno Reipub. retuliſſet?

Consuetudinem repetere atque referre. Cic. 1. Verr. 67. Neque enim magis animos hominum nocentium res unquam ulla commovit, quam hæc majorum consuetudo longo intervallo repetita atque relata. i. e. In usum restituta, quæ deserta & antiquata fuisset.

Figuras proavorum. Lucret. lib. 4. 1213.

Morem referre, Revocare, & quasi rursus ferre. Virg. 5. Æn. 598.
Hunc morem, hos cursus, atque hæc certamina primus
Afcanius, longam muris quum cingeret Albam.
Retulit. [Sic semper, ut dixi. An quia per Syncopen ex Retetuli?]

Mores patris referre, i. e. Expressere, & imitari. Plin. 5. Epist. 16.
Amisit enim filiam, quæ non minus mores ejus, quam os vultumque
referbat: totumque patrem mira similitudine excrisperat.

Saporem falis, Exhibere. Virg. 3. Georg. 397.

Senium parentis referre. Columel. lib. 7. cap. 3. h. e. Imitari, reddere.

Similitudinem referre. Plin. lib. 22. cap. 8.

Sonum eundem referre in cadendo. Cic. in Orat. 38.

Fructum diligentiam referre alicui, Reportare. Cic. 3. Verr. 149. Quum
in eo vestra mihi dignitas fructum diligentiam referret, id sum affectus
ut, &c. i. e. Reciperem a vestra dignitate fructum ob diligentiam meam.
Ovid. 2. Met. 286.
Hos ne mihi fructus, hunc fertilitatis honorem,
Officii que refers?

Quæltum majorem referre. Columel. lib. 1. cap. 3.

Repulsam referre, quod & Ferre repulsam simpliciter dicitur, & Pati repulsam, hoc est Repelli, rejici. Cic. 1. Off. 139. Hic, summi & clarissimi viri filius, in domum multiplicatam, non repulsam solum retulit, sed ignominiam etiam & calamitatem.

Spem referre. Cic. pro Rosc. Amer. 110. Pro re certa spem falsam domum retulerunt. h. e. Reportarunt.

Victoriam. Liv. 4. 17.

Referre, Offendere. Lucret. lib. 1. 76.
Unde refert nobis victor, quid possit oriri,
Quid nequeat. Ex Nonio 4. 394. Est potius

Referre, Narrare, indicare. Virg. 2. Æn. 547.
— referes ergo hæc, & nuntius ibis
Pelidæ genitor. Non. ibid. Cic. ad Brut. 18. At illa retulit,
quæsitivæ quidnam mihi videretur.

Ordine referre. Ovid. 9. Met. 5.

Horresco referens. Virg. 2. Æn. 204.

Acta memoranda referre. Ovid. 13. Met. 956.

Dicta referre. Ovid. 1. Met. 656.

Facta. Hor. 2. Epist. 1. 130.

Palam facta. Ovid. 3. Amor. 14. 8.

Magna facta. Ovid. 4. de Pont. 8. 88.

Referre numerum, Numerare. Virg. 6. Ecl. 85.

Pauca referre. Virg. 4. Æn. 333.

Pugnas referre, Recensere. Ovid. 12. Met. 160.

Versus in ordine referre. Virg. 7. Ecl. 20.

Vera referre. Ovid. 3. Met. 659.

Voces pectore. Virg. 5. Æn. 409.
Tum senior tales referebat pectore voces.

Voce referre. Virg. 1. Æn. 98. Servius, Pleonasmus est.

Ad aures alicujus referre aliquid. Virg. 3. Ecl. 73.
O quoties, & quæ nobis Galatea locuta est?
Partem aliquam venti divum referatis ad aures. i. o. Utinam referatis.

Refertur, pro Narratur. Plin. lib. 7. cap. 41. Una feminarum in omni ævo Lampito Lacedæmonia refertur.

Referre, pro Perferre. Cic. ad Cæs. Junior. Sed hæc videbimus, cum legati responsa retulerint. Ex Nonio 4. 394. V. mox, Responsum.

Epistolam referre. Cic. 4. Att. 11. extr. Statim ut sit qui a te mihi epistolam referat.

Facta referre quæ mandata sunt. Plaut. Capt. 2. 3. 86.

Mandata referre ad aliquem. Cæs. 3. Bell. Civil. 58.

Mandata referre alicui. Virg. 7. Æn. 267.

Responsum referre alicui, Quod responsum est referre & recensere. Cic. 6. Att. 1. Dejotarus etiam mihi narravit se ad eum legatos misisse de re Bruti: eos sibi responsum retulisse, illum non habere. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 35. His responsis ad Cæsarem relatis, iterum ad eum Cæsar legatos cum his mandatis mittit.

Referre, Convertere. Virg. 11. Æn. 425.
Multa dies, variisque labor mutabilis ævi,
Retulit in melius. Ex Nonio 4. 394.

In deterius referre, Interpretari. Tacit. 13. Ann. 13. extr.

In spem sibi aliquid referre alicunde. Plaut. Epid. 3. 2. 3.

Consilia in melius. Virg. 1. Æn. 285.

Referre, pro Respondere. Cic. pro Cæcin. 85. Ego enim tibi refero, si non sum ex eo loco dejectus, &c. i. e. Respondeo. Idem pro Quint. 44. Quid autem a nobis refertur?

Referre introrsus, Revocare. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14. Quare si quis existimat nos, quum ista præcipimus, benignitatis lines introrsus referre, & illi minus laxum limitem aperire.

Gradum referre, quod & Pedem referre dicitur. Liv. 3. 70. Idem 1. 14. Et quum, velur inter pugnae fugæque consilium trepidante Equitatu, pedes quoque referret gradum, plenis repente portis effusi hostes. Ovid. 2. Fast. 502.
Retulit ille gradus, horrueruntque comæ.

Os suum referre in se. Ovid. 2. Met. 303.

Pedem referre, quod inepte dicitur *Retralere se*. Virg. 10. Æn. 794.
Ille pedem referens, & inutilis, inque ligatus
Cedebat. Cæs. 1. Bell. Civil. 44. Pedem referre, & loco excedere, non turpe existimarent. Liv. 3. 22. Inde signum observare jussit, ut pariter & focii rem inciperent, referrentque pedem, si receptui cecisset. Virg. 4. Georg. 485.
Jamque, pedem referens, casus evaserat omnes.

Referre rem judicatam, Retractare. Cic. pro Domo 78. Si Decemviri sacramentum in libertatem injustum judicassent. tamen quotiescunque vellet quis, hoc in genere se rem judicatam referre posse voluerunt. Sic, Referre mysteria dixit lib. 3. de Orat. 72. pro Iterare. Et Ter. in prol. Hec. 7. Referre comædiam, pro Denuo agere.

Ad capita referre, Redigere in. Quintil. lib. 3. cap. 11. p. 295. Burm. Theodori schola, ut dixi, omnia refert ad capita.

Omnia referre ad unum. i. e. In unum omnia conferre. Cic. pro Lege Manil. 52. Si ad unum omnia referenda sunt, dignissimum esse Pompejum. De re intelligitur, non de oratione. Valla lib. 2. cap. 38. Sed in emendatis codd. scribitur, Si uni omnia tribuenda sunt.

Opem referre. Cic. 1. de Divin. 67.
— cives referre opem, & restinguite. Ex præta. Al. Ferte. Idem 3. de Legib. 43. De quibus sæpe opem referre possit. Subaudi Cæli partibus. Al. R. P. i. e. Reip. ferre. i. e. Auxilio esse.

Opes in apertum referre. Cic. in Parad. 1. [Nisi error est.]

Primas referre ad aliquem. Cic. 1. de Nat. Deor. 15. Ad quem tum Epicurei primas ex nostris hominibus referebant. Vetus exemplar habet Deferebant.

Referre & **Referunt Imperf.** V. infra.

Relatum, relatu, Supin. Plin. lib. 32. cap. 11. Præter hæc purgamenta aliqua, relatu indigna, & algis potius annumeranda, quam animalibus. Digna relatu. Ovid. 4. Met. 792.

Fœdum relatu. Ovid. 9. Met. 167.

Horrenda relatu res. Ovid. 15. Met. 298.

REFERRE, Imperf. pr. comm. [*ἀναφέρει*] Utile est significat, & Genitivo jungitur. Refert quum dicimus, errare nos Verrius ait, esse enim rectum Refert, Dativo scilicet, non Ablativo casu. Sed esse jam usu possessum.

Alii Refert, quasi Res fert. An Refert, quasi Fert ad rem, quod fert ad rem. Puto & Gellium meminisse. H. St.

Aliquando his Adverbis jungitur, Multum, plus, plurimum, parum, paulum, paucillum, nihil, aliquid, & similibus. Martial. lib. 9. 102.
Multum, crede mihi, refert, a fonte bibatur,
Quæ fluit, an pigro quæ stupet unda lacu.

Magnopere. Cic. pro Cæl. 57. At quibus servis? refert enim magnopere id ipsum.

Nihil referre iniquitatis. h. e. ut ego quidem opinor, Nihil interesse quod ad iniquitatem attinet. Plin. in Panegyri. cap. 40. extr. Venuisti exigi, quod deberi non tuo sæculo coeperat. Alius ut contumacibus irascetur, tarditatemque solvendi, dupli, vel & quadrupli irrogatione multaret: tu nihil referre iniquitatis existimas, exigas quod deberi non oportuerit, an contituas ut debeatur.

Plurimum refert compositionis, quæ quibus anteponas. Quintil. lib. 9. cap. 4. Cic. 5. de Fin. 90. Tantum refert quam magna dicam.

Cum Genitivis preterii frequentissime constructur, Magni, parvi. Cic. 13. Fam. 99. Ut habeamus aliquam Kempub. cujus consiliis magni referebat te interesse. Ter. Phorm. 4. 3. 41.
— parvi retulit
Non suscepisse: inventa est quæ dotem petat. Cic. 1. Q. frat. 7. 16.
Parvi refert abs te ipso jus dici æqualiter & diligenter, nisi, &c.

Permagni referre eadem primordia sæpe. Lucret. lib. 1. 607.

Cum Ablativis his, Mea, tua, sua, nostra, vestra. Plaut. Curc. 3. 25.
— nam quid id refert mea,
An aula quassa cum cinere effosus fiet? h. e. Non magnopere laboro. Et Amph. 2. 2. 103. Tua istuc refert si curaveris. h. e. Tuo fit commodo. Ter. Phorm. 4. 5. 11. Quid tua, malum, id refert?

Utramque constructionem conjunxit Sallustius in Jugurtha cap. 111. pr. Faciendum aliquid, quod illorum magis, quam sua retulisse videretur. De posteriore V. Periz. ad Sanct. Minerv. 3. 5.

Nihil mea refert utrum tu, &c. Cic. in Pison. 29.

Non adscripti id quod tua nihil referebat. Cic. 5. Fam. 20.

Quid retulit? Ter. And. 3. 2. 16.
Interminatus sum ne faceres? num veritus? quid retulit? Ubi Donatus, Retulit, profuit, vel interfuit.

Refert, cum Infinitivo. Cic. de Clar. Orat. 110. Neque enim refert videre quid dicendum sit, nisi, &c.

Refert, [*ἀναφέρει*] Ad rem pertinet. Plin. lib. 14. cap. 6. Quibus exemplis, nisi fallor, manifestum est, patriam, solumque referre, non uvam. i. e. Ad vini præstantiam maxime pertinet, eligere solum & regionem. Idem lib. 16. cap. 30. de arboribus cædendis, Infinitum refert lunaris ratio, nec nisi a vicissima in tricesimam cædi volunt. Hæc Budæus. Varro 1. de R. R. cap. 8. Refert, inquam, quod genus vineæ sit, quod sunt multæ species ejus.

Plurimum referre aliquid. Plin. lib. 21. cap. 11. Diximus & terram referre plurimum.

Refert in ea re. Cic. 2. de Divin. 97. Fac in puero referre ex qua affectione cæli primum spiritum duxerit.

Aves pascantur, necne, quid refert. Cic. 2. de Divin. 72.

Nec multum refert an villatici corporibus graves, & parum veloces sint. Columel. lib. 7. cap. 12. De canibus loquens.

Nihil refert, quomodo. Plaut. Rud. 4. 4. 25.
Quomodo habeas, nihil id refert, jure, anne injuria? Al. Il-
Iud refert, jure ne, an inj.

Sed refert quomodo adhibeatur. Cic. 3. Tusc. 42.

Nec terræ tantum natura circa has refert. Plin. lib. 16. cap. 33. i. e. Ad rem non tantum pertinet.

Adeone est fundata leviter fides, ut ubi sum, quam qui sum magis referat? Liv. 2. 7.

Refert, Necessè est. Sallustius Catil. cap. 52. Quare vanum quidem hoc consilium est, si periculum ex illis timuit: si in tanto omnium metu solus non timet, eo magis refert me mihi atque nobis timere. Al. Me omittunt. Virg. 2. Georg. 104.
— neque enim numero comprehendere refert.

Ad rem hæc referunt, i. e. Pertinent. Plaut. Pers. 4. 4. 44.

RELATUS, a, um. Partic. [*ἀναφερῶς*] Cic. 2. de Nat. Deor. 144. Sed duros, & quasi corneolos habent introitus, multique cum flexibus, quod his naturis relatus amplificatur sonus. De auribus.
Causa relata mea est. Ovid. 3. Fast. 476.

RELATIO, ònis. f. [*ἀναφορῆς, ἐπιναφορῆς*] Referendi actus.
Criminis relatio, i. Hærio mutua. Ulpian. in l. Is qui reus. D. de publ. judiciis. Is qui reus factus est, purgare se debet: nec arte potest accusare, quæ non fuerit excusatus. Constitutionibus enim observatur, ut non relatione criminum, sed innocentia reus purgetur. [An Reillatione?]

Gratæ relatio. Senec. lib. 5. de Benefic. cap. 11.

Meritorum relatio, Commemoratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. p. 301. Burm.

Relatio, Actus referendi ad senatum. Cic. in Pison. 14. Nam relatio illa salutaris & diligens fuerat Confulis: animadversio quidem & iudicium, Senatus. Ibid. 29. Quis audivit, non modo actionem aliquam, aut relationem, sed vocem omnino, aut querelam tuam? Plin. Epist. 190. Et relationem quidem de eo Cæsar ad Senatum non remisit. Hic propositionem criminis & rei apud Senatum significat.

Jus quintæ relationis, est Jus de quinque rebus quoties senatus haberetur, referendi. Scribit Julius Capitolinus in Pert. cap. 5. ominosum Pertinaci Imperatori fuisse, quod ei, pro jure quintæ relationis, jus quartæ relationis decretum fuisset: par enim numerus infautus est. Nam Probo Imperatori jus tertie relationis decretum est, nec ominosum fuit. V. Vopisc. cap. 12. extr. Initio autem jus unius relationis dabatur, ut Augusto Cæsari. Dion, Et quocumque senatus haberetur, jus esse ei unius relationis, de quacumque re vellet.

RELATOR, ōris, m. Tacit. 1. Hist. 30. Neque enim relatu virtutum in comparatione Othonis opus est.

RELATOR, ōris, m. [μεσίτης] Cic. 8. Att. 24. Incipiam sperare, etiam consilio Senatus, auctore te, illo relatores, Pompejum & Cæsarem conjungi posse.

RELATORIVS, a, um, Adj. Relationem continens. Cod. Theod. lib. 13. RELATIVVS, a, um, Relationem habens. Arnob. lib. 7. p. 221. Honos relativi est ad alterum generis. Pronomen relativum apud Grammaticos.

RELATIVVS, Adv. Augustin. lib. 5. de Trin.

REFERENDARIVS, i, m. Referendarii apud Ro. Imperatores dicebantur, Per quos ipsi singulorum desideria perdiscabant, teste Cassiodoro, qui libro 6. Variar. Epistolar. 17. quibus verbis hæc dignitas solebat concedi, indicat. Horum funguntur ministerio, qui hodie in aulis Principum Cancellarii appellantur. Nominat autem eos ipse Justinianus Spectabiles, qui mox suum post Illustres obtinebant locum. V. No. De Referend. sacri palatii. Alciatus lib. 3. Disput. & Jureconfulti in l. Eos. C de Excusationib. munerum. lib. 10. C. Cocleus hanc vocem ad barbaros relegavit. [Suid. Ραριφινδράτωρ, ἀξιωματὶ Γωμαίων, ἦσαν Ἀναφορεῖς. Scribendum Ραριφινδράτωρ.

REFERVREO, bui, [ἀναζέω] ēre. Valde fervete. Partic. Plin. lib. 16. cap. 11. Item terebinthinam in sartagine referventi.

Crimen refervens. Cic. pro Rosc. Com. 17. Nonne ut ignis in aquam coniectus continuo restinguitur, & refrigeratur: sic refervens salsum crimen, in purissimam & castissimam vitam collatum, statim concidit & extinguitur?

Refervere, aliquando contrarium significat. Cic. de Clar. Orat. 316. Nam & contentio nimia vocis reciderat, & quasi referbuerat oratio. h. e. Refruxerat.

An Referbuerat? H. St. Videtur ad seq. dict. pertinere, nisi vera Steph. conjectura est.

REFERVRSO, [ἀναζέω] ēre. Idem quod Refervere. Cic. 1. de Divin. 46. Ex his Mercurium ex patera, quam dextera manu teneret, sanguinem visum esse fundere: qui quum terram attigisset, refervescere videretur, sic ut tota domus sanguine redundaret.

REFIBVLO, [ἀπτεροπόω] Fibulam tollere, vel solvere. Martial. lib. 9. 28. Refibulavit turgidum faber penem. V. INFIBULO.

REFVCTIO, feci, factum, [ἀνακλιζω, ἀναλαμβάνω] ēre. est Instaurare, renovare, ut Ulp. ait, Quod corruptum est in pristinum statum restaurare. Verbo item reficiendi, tegere, substituere, sarcire, ædificare, & advehere, apportareque ea, quæ ad eandem rem opus sunt, continentur. Hæc Ulpianus l. 1. D. De rivis, §. 6. Deinde Prætor.

Ædes reficere quæ vitium fecerunt. Cic. in Topic. 15. Puppis laceras refeci. Ovid. 2. Epist. 46.

Rates quassas reficere. Hor. 1. Carm. 1. 17. Templum. Cic. 1. de Divin. 4. Quin etiam memoria nostra templum Junonis Sospitæ L. Julius, qui cum P. Rutilio Consul fuit, de Senatus sententia refecit. Hor. 3. Carm. 6. pr.

Delicta majorum immeritus lues, Romane, donec templa refeceris Ædesque labentes deorum.

Villam reficere, vel stabulum Ulpian. in l. Ex conducto. in princ. D. Locati. Reficere opus ex pecunia alicujus. Cic. 3. Verr. 142. Locatur id opus, quod ex mea pecunia reficiatur.

Memoriam iudicium reficere brevi repetitione rerum, pro Recolligere. Quintil. in proem. lib. 4.

Pecuniam reficere ex venditionibus. Papin. in l. Tutores. §. Patruus. D. de administ. tutor.

Reficitur ei tantum ex suis possessionibus. Cic. in Parad. 6. Hoc proposito nunquam eris dives, ante quam tibi ex tuis possessionibus tantum reficiatur, ut eo tueri sex legiones & magna equitum ac peditum auxilia possis. i. e. Redeat.

Testamentum reficere, Facere denuo. Ulpian. in l. Idemque erit. D. de militari testamento.

Reficere Tribunos, & alios magistratus, pro Recreare, seu iterum creare. Cic. de Amicit. 65. Papius legem ferebat de Tribunis reficiendis

Tribum reficere. Cic. pro Planc. 45. Neque hoc liberis nostris interdendum est, ne observent tribules suos, ne diligant, ne reficere necessarii suis suam tribum possint. Conficere Græv. q. V.

Refici, In pristinum statum reponi. Lucret. lib. 1. 557. Nam quidvis citius dissolvi posse videmus, Quam rursus refici.

Reficere, Recreare, delectare. Ad animum refertur, & ad corpus. Plin. Jun. Quum reficiendi animi gratia id fecisset. Idem in Paneg. cap. 77. ad fin.

Ad hæc tam assiduus in Tribunali, ut labore refici ac reparari videretur. Refectus sum, quum tua legerem. Plin. 4. Epist. 3.

Ego hic cogito commemorari, quoad me reficiam: nam & vires & corpus amisi. Cic. 7. Fam. 27. Hic pro Restaurare fumitur, & vires recipere ex morbo.

Exercitum reficere ex labore & inopia, Cibo & potu reparare, atque etiam quiete, ne labore victus deficiat. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 83.

Herbas teneras aurora refecit. Ovid. 3. Fast. 711.

Me consilium Cn. Pompeji recreat, & reficit. Cic. pro Milon. 2.

Solum commune reficere. Cic. pro Sext. 15.

R. nonne se ab imbecillitate. Plin. lib. 26. cap. 11. Reficientibus se ab imbecillitate utilissima.

Se reficere ex magnis caloribus. Cic. 3. Q. frat. 1. Ego ex magnis caloribus, non enim meminimus majores, in Arpinati summa cum amœnitate fluminis me refeci ludorum diebus.

Se reficere ad audiendum. Cic. 6. Verr. 107. Ad ea autem, quæ dicturus sum, reficite vos, quæso, Iudices, per deos immortales.

Viros reficere cibo, Reparare. Liv. 37. 24.

Vultum reficere. Cic. 12. Att. 15.

Refici dicitur, qui convalescit. Plin. 8. Epist. 11. Quamquam vereor ne post gratulationem quoque in metum redeas, atque ita gaudeas periculo liberatam, ut simul quod periclitata sit, perhorrescas. Jam hilaris, jam tibi, jam mihi reddita, incipit refici, transmissumque discrimen convalescendo remeteri.

Arte Æmonia refectus Thelephus, Sanatus. Stat. 1. Silv. 4. 112.

Furiis refecti ardebant. Virg. 3. Georg. 511. Quia languentia corpora in vires quodammodo excitat furor, & facit ea in exitium convalescere. Servius.

REFVCTIO, [ἀνακλιζω] ēre. antiquum, apud Plautum legitur in Truc. 4. 4. 24. Nam refacere si velim, non est locus.

REFVCTVS, a, um, Partic. Cic. 16. Att. 3. pr. Sed tamen idem σύνταγμα mihi ad te retratactus, & quidem σύνταγμα ipsum, crebris locis inculcatum & refectum. Ovid. 4. Fast. 610.

Opibus curisque amici refectus. Hor. 2. Epist. 2. 136.

REFVCTIO, ōnis, f. [ἀνακλιζω] Ipse reficiendi & restaurandi actus. Columel. lib. 12. cap. 3. Ceteraque, si refectioem desiderant, fabris concinnanda tradantur.

Quies & Refectio. Quintil. lib. 10. cap. 3. Tempora ab ipsa rerum natura ad quietem, refectioemque nobis data, in acerrimum laborem convertimus.

Instar refectiois. Plin. in Paneg. cap. 81. pr. Quod si quando cum influentibus negotiis paria fecisti, instar refectiois existimas mutationem laboris.

Valere refectioi, Sufficere viribus ad. Cels. lib. 3. cap. 15.

Dicitur etiam Ciborum refectio. Cels. lib. 4. cap. 9. extr. Si in refectioe quoque manserit tussis, intermittere oportebit uno die. [Hic quoque Refectio est ἀνάκλισις, quam Cæf. Aurel. Resumptionem vocat. Status nempe eorum, qui reficiuntur ex morbo. Non ergo Ciborum refectio.

REFVCTVS, ōis, m. [ἀνακλιζω] Ipsa refectio. Plin. lib. 18. cap. 7. Panem ex hordeo, antiquis usitatum, vita damnavit, quadrupedumque tradidit refectibus. [Hard. Quadr. fere cibus est. Porro Esitatum lego.

REFVCTOR, ōris, m. Sueton. in Vespas. cap. 18. Item colossi refectorem insigni congiario magnaque mercede donavit.

REFVCTO, xi, xum, [κατεπέγραμμ] ēre. Rursus, sive valde figere. Columel. lib. 4. 16. Nam sive prope truncum defigitur palus, pedali tamen spatio refingendus est. Al. Recedendum est. Virg. 4. Georg. 202.

— aulæque & cerea regna refingunt. i. e. Figunt, inquit Servius. Al. Refingunt. [Omnia ergo hæc suspecta sunt.

Refingere, [ἀνακλιζω] Frequentius contrarium significat primitivi: nempe Quod fixum est educere Inde, Refingere tabulas, & leges, i. e. Refcindere. Cic. 13. Philipp. 5. Acta Antonii refcinditis, leges refixistis. Leges enim in tabulis æneis incisæ & affixæ erant.

Æra refingere. Cic. 12. Fam. 1. Cujus æra refingere debebamus, ejus etiam chirographa defendimus.

Leges rigere & refingere. Virg. 6. Æn. 622.

Signa. Hor. 1. Epist. 18. 56.

Sub duce, qui templis Parthorum signa refixit.

REFVXVS, a, um, Partic. ut, Clypeus refixus. Virg. 5. Æn. 36. & Hor. 1. Carm. 28. 11.

Sidera refixa cælo. Virg. 5. Æn. 527.

REFVCTO, [ἀνακλιζω] āre. Reformare. Vulg. Interpr. Sapient. cap. 19. 6. Omnis creatura ad suum genus ab initio figurabatur.

REFVCTO, in. H. St. Unica vocula, quia diffusit atramentum, legi nequit. Occurrit vero id verbum apud Apul. 3. Miles. p. 134. Elmenh. Quantumque poteram latiore me refingens.

REFVCTO, pr. comm. [ἀνακλιζω] āre. Iterum flagitare. Catul. de Acme, 40. 6

Persequamur eam, & refagitemus. Subaudi Codicillos.

REFVCTIO, REFVCTVS, V. REFVCTO.

REFVCTO, xi, xum, pr. comm. [ἀνακλιζω] ēre. Retro flectere. Plin. lib. 11. cap. 50. Canum degeneres caudam sub alvum reflectunt.

Aciem reflectere. Senec. Herc. fur. 8. Aciem oculorum intelligit. Caput leviter reflectens. Catul. de Acme, 43. 10.

Colla mollia ei reflectunt. Virg. 11. Æn. 622.

Oculos reflectere. Ovid. 7. Met. 342.

Pedem reflexit inde. Catull. Argon. 62. 112.

Vifus reflectere. Valer. 5. Argon. 454.

Reflecti in ungues. Ovid. 5. Met. 547. De Afcapho in bubonem verso. Inque caput crescit, longosque reflectitur ungues.

Reflectere, per translationem, pro Revocare, ut, Revocare & reflectere animum ad aliquid. Cic. pro Sull. 46. Fero ego te, Torquate, jam dudum, fero: & nonnunquam animum, incitatum ad ulciscendam orationem tuam, revoco ipse & reflecto.

Reprimere atque Reflectere. Ter. Adel. 3. 2. 9.

Quem neque fides, neque jusjurandum, neque ulla misericordia Reprellit, neque reflexit, neque quod partus inflabat prope.

Incitare & Reflectere, contraria. Cic. 1. de Orat. 53. Quæ nisi qui naturas hominum, vimque omnem humanitatis, causasque eas, quibus mentes, aut incitantur, aut reflectuntur, penitus perpexerit, dicendo quod volet perficere non poterit.

Animum reflexi. Virg. 2. Æn. 741.

REFVXVS, a, um, Partic. [ἀνακλιζω] ut, Cervix reflexa Stat. 1. Achill. 382. Telum reflexum rotabat obliquo Marte. Sil. lib. 16. 54.

Reflexum & Rectum, contraria. Plin. lib. 11. cap. 17.

REFVXVS, Adv. Vice versa. Apul. de Syll. Categor. p. 34. Elmenh. Reflexim inferre, cui opponitur Directim.

REFVXVS, ōnis, f. Apul. ibid.

REFVXVS, ōis, m. Apul. 1. Florid. p. 242. Elm. Prope Oceani reflexus. REFVCTO, pr. comm. [ἀνακλιζω] āre. Retro, vel contra spirare. Cic. 6. Att. 7. Inde quamprimum Athenas, etsi Etesia valde refrarint. Idem 2. Off. 19. Nam & quum prospero flatu ejus utimur, ad exitus pervehimur optatos: & quum refravit, affligimur. De Fortuna.

- REFLOR**, Passiv. Lucret. lib. 9. 936.
Interiorē etiam partem spirantibus aer
Verberat hic idem, quum ducitur, atque reflatur.
- REFLANS**, antis. Partic. Cic. 1. Tusc. 119. Si reflantibus ventis rejicimur.
- REFLATUS**, a, um. Partic. ut, Reflata succolitas. Cael. Aurel. Acut. 2. 29. 151.
- REFLATIO**, ōnis. f. Cael. Aurel. Tard. 1. 1. 12. Ex alto reflatio quædam viarum nuditate permittitur.
- REFLATUS**, ūs. m. [ἀνέπνοα] Plin. lib. 9. cap. 6. Quorum unum mergi vidimus reflatu beluæ expletum unda. Cic. 12. Att. 2. pr. Hic rumor est T. Murcum periisse naufragio, Asinium delatum vivum in manus militum; L. naves delatas in Uticam reflatu hoc.
- REFLABILIS**, e. Adj. ut, Cibi facile reflabiles. Cael. Aurel. Tard. 4. 1. 6.
- REFLORERE**, ūi, pr. comm. [ἐξανθίσκει] ēre. five potius REFLORESCO, ēre. Rursum florere. Plin. lib. 18. cap. 16. Secatur incipiens florere, & quoties refloruit, &c. Idem lib. 19. cap. 8. Cujus natura in carnariis reflorēscens sæpius dicta est. Sil. lib. 15. 738.
Celsus, cen prima reflorēscēte juventa,
Ibat consul ovans.
- REFLUO**, xi, xum, pr. comm. [ἀναρρέω] ēre. Rursum fluere. Plin. lib. 2. cap. 87. Nec unquam eodem tempore, quo pridie, refluit. Virg. 9. Æn. 32. Undis refluxibus stridet mare. Virg. 4. Georg. 262.
- REFLUUS**, a, um. Adj. [παλιρροῦς, παλίρροος] Quod refluit, ut, Refluum mare, Plin. lib. 2. cap. 97.
Gurgis refluxus. Stat. 5. Silv. 1. 91.
- REFLŪMĒN**, inis. n. Fortunatus 1.
Parvula Grammaticæ lambens refluxamina guttæ.
- REFOCILLO**, [ἀνακαίριζομαι, ἀναψύχω] āre. Idem quod Focillare, Recreare, reparare, instaurare. Plin. lib. 3. Epist. 14. Ipse paucis diebus, ægre refocillatus, non sine ultionis solatio decessit, ita vivus vindicatus, ut occidi solent. Verbum ex Focillo, quod Calefacio significat, compositum: quod ex Focillo diminutivo hujus nominis Focus, derivatur. [Immo ex verbo Foculo, ut a Scribo Scribillo, a Sorbeo Sorbillo, ut placet Voss. Sunt qui Focilo scribunt, pr. prod. sec. corr. decepti falsa, ut vult Scaliger, lectione Lucani ad Phōn. 114. V. Voss. Etym. Gloss. Lat. Gr. Focilat, ὀπαίρει. Refocilat, ἀνακαίρει πὺν λεποδυμνησσαντε. Focilatus etiam in Mff. apud Suet. in Aug. cap. 17. Unde a Faucibus deducit & Ricciol pr. prod.
Lugentem efficacibus remediis refocillare. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9.
- REFODIO**, fōdi, fossum, [ἀνασκάπτω, ἀνορύσσω] ēre. contrariam habet significationem suo primitivo: significat enim Extra terram educere, fodiendo eruere. Plin. lib. 15. cap. 18. Quæ mitiore celo refossæ cum arbore, atque in lucem remissæ, novos soles recipiunt. Idem lib. 2. cap. 63. Si ulli essent inferi, jam profecto illos avaritiæ atque luxuriæ cuniculi refodissent. Columel. lib. 4. cap. 32. Sed illud de integro refodi debet.
- REFOSSUS**, a, um. Partic. V. in ipso verbo.
- REFORMIDO**, [ἐπιπλήσσω] āre. Idem quod simplex Formidare, five Valde formidare. Cic. 3. de Finib. 7. Quippò qui ne reprehensionem quidem vulgi inanem reformidans, in ipsa curia soleret legere sæpe. De Catone. Idem pro Cæcin. 84. Itum locum fugis & reformidas.
Crimen amicitiae reformidare. Cic. pro Cael. 14.
Ferrum reformidant frondes. Virg. 2. Georg. 369.
Solem inuictum lumina reformidant. Ovid. 3. de Pont. 4. 49.
Tactum membra faucia reformidant. Ovid. 2. de Pont. 7. 13.
Tempus illud mens reformidat. Ovid. 3. Trist. 6. 29.
Vulnus humus reformidat. Ovid. 1. Fast. 666.
- REFORMIDATIO**, ōnis. f. [ἐπιπληξίς] Cic. in Partit. 11. In suasionē autem, aut spem, aut reformidationem deliberantis.
- REFORMO**, [ἀναπολάττω, ἀναρπύω] āre. In priorem, vel meliorem, formam redigere. Plin. in Paneg. cap. 53. pr. Ut ostendam quam longa consuetudine corruptos depravatosque mores principatus parens noiter reformet & corrigat.
Reformare, & velut recoquere. Quintil. lib. 12. cap. 6. de Cicerone, Qui postquam egit pro Seltio, tamen Apollonio Moloni, quem Romæ quoque audierat, Rhodi rursus reformandum, ac velut recoquendum, se dedit. Legitur &, Rursus formandum.
Reformare ad exemplum. Senec. Epist. 94. Deinde jubetur imitari proposita, & ad illa reformare chirographum.
Reformare, h. e. Constituere denuo. Hermogenianus, De publicanis & vectigalibus. 1. Vectigalia, Vectigalia sine Imperatorum præcepto, neque prædidi, neque curatori, neque curie constituere, neque præcedentia reformare, & his vel addere vel diminuere licet. Budæus.
Reformo, Transformo. μεταμορφῶ. Gloss. Gr. Lat. Ovid. 11. Met. 254.
Sed preme, quicquid erit, dum, quod fuit ante, reformet. i. e. Dum formam inuict in pristina denique. Apul. 3. Met. p. 138. seq. sæpius.
- REFORMATUS**, a, um. Partic. Ovid. 9. Met. 339.
Ora reformatus primos lolans in annos.
- REFORMATIO**, ōnis. f. [μεταμόρφωσις] Apul. 3. Met. p. 140. Elmenh. Facilius hujus reformationis medela suppeditat. & ibid. sæpius.
- REFORMATUS**, ūs. m. Tertull. adv. Valent. cap. 13. Tutelaris reformatus.
- REFORMATOR**, ōris. m. [ἀναπολάτης] Plin. Epist. 12. lib. 8. ad Minucianum, Ipsarum denique litterarum jam senescentium reductor ac reformator.
- REFORMATRIX**, icis. f. Idem. Jct. in Dig.
- REFOVERE**, fōvi, fōtum, [ἀναθάλπω] ēre. Rursum fovere, five nutrire. Columel. lib. 2. cap. 1. Licet enim majorem fructum percipere, si frequenti, & tempestiva & modica iteroracione terra refoveatur.
Artus refovet complexibus. Lucan. lib. 8. 67.
Corpus refoventque fovēntque. Ovid. 8. Met. 536.
Ignes tepidos refoverat. Ovid. 2. Amor. 19. 15. Amoris scilicet.
Membra refovere quiete. Sil. lib. 3. 637.
Oculos inungere ac refovere. Plin. lib. 8. cap. 37. Quod vulgus dicit fomentare.
Vitis absumptas refovere stercore. Columel. lib. 2. cap. 14.
Vires dat refovetque deus. Stat. 6. Theb. 521.
Refovere, per translationem. Plin. in Paneg. cap. 69. extr. Si quid usquam stirpis antiquæ, si quid residuæ claritatis, hoc amplexatur, & re-
- fovet, & in usum Reipub. promit. Ibid. cap. 18. pr. Quam speciosum est enim, quod disciplinam castrorum lapsam extinctamque refovisi, depulso prioris sæculi malo, inertia & contumacia.
- REFOTUS**, a, um. Partic. Suet. Neron. cap. 27. Refotus sæpius calidis piscinis.
Animus refotus. Gell. 15. 2.
- REFRACTARIUS**, V. REFRINGO.
- REFRÆNO**, &c. V. REFRENO.
- REFRAGOR**, pr. comm. [ἀνταρτάω, ἀντιψύχομαι] āri. Resistere, repugnare. Plin. 3. Epist. 19. extr. Proinde hoc te non moveat, si cetera non refragantur, quæ velim quam diligentissime examines. Idem 2. 5. Si materia non refragetur. Plin. lib. 19. cap. 8. Quidam eunuchion, quoniam hæc maxime refragetur veneri.
Refragari, Repugnare, sed proprie verbis. Cic. 11. Philipp. 20. Et si, quis potest refragari, non modo non petenti, verum etiam recusanti? Ingenium illi refragatur. Quintil. lib. 10. cap. 6.
Refragatur, pro Suffragabunt. Sisenna lib. 22. Multi populi, plurimæ concionis Dictaturam omnibus animis & studiis refragavere. Nonius 7. 3. [In edit. Gothofr. Conciones & Refragabunt. Mercer. Contionis & Suffragaverunt. Locus mutilus est, excideruntque loca veterum, ubi Refragare pro Refragari dixerunt, quibus alium subjicit, ubi Suffragaverunt, pro Suffragati sunt legitur. Nihil aliud enim eo capite proposuit sibi Nonius, quam Contrario in genere posita verba referre. Quare a pr. Refragabunt, pro Refragabuntur reliquisse putem, etsi etiam a Suffrago exemplum afferat, quod in aliis item verbis passim facit. Probabiliter autem utrumque arcessitur ab antiquo verbo Fragar pr. prod. quod ex Gr. φραγῶν, ut vult Voss. q. V. Gloss. Lat. Gr. Refragatur, Ἐναπύεται. Refragantes, ἀντιψύχοντες.
- REFRAGATOR**, ōris. m. Tertull. adv. Gnost. cap. 1. Omnes martyriorum refragatores ebulliunt.
- REFRAGATIO**, ōnis. f. August. Epist. 177. In re facillima curvam refractionem & nodos difficultatis posuisse.
- REFRENO**, pr. comm. [ἀνακαίρω, ἀνασίσσω] āre. a Freno deductum verbum, significat Valde frenare, cohibere, coercere: ut, Refrenare libidines. Cic. in Parad. 5. Et 2. de Lege Agrar. 54. O libidinem refrenandam.
Refrenare atque Coercere. Cic. 2. de Divin. 4. His præsertim moribus atque temporibus, quibus ita prolapsa est, ut omnium opibus refrenanda accoercenda sit. De juventute.
Aguas, Earum cursum sistere. Ovid. 6. Epist. 87.
Illa refrenat aquas, obliquaque flumina sistit. De Medea.
Licentiam indomitam refrenare. Hor. 3. Carm. 24. 19.
Morsus refrenat voluptas, i. e. Mitigat. Lucret. lib. 4. 1079.
A gloria refrenare, cui Incitare opponitur. Cic. pro Coel. 76. Semper magno ingenio adolescentes refrenandi potius a gloria, quam incitandi fuerunt.
Areditu refrenare. Cic. 11. Philipp. 4. A progressu arcuit, a teditu refrenavit.
Ab exitio refrenare, i. e. Tueri, defendere. Lucret. lib. 1. 850.
— neque ab exitio res ulla refrenat. Metaphora est.
Refrenor, Passiv. usus est Lucret. lib. 2. 283.
Et projecta refrenatur, retroque residit? i. e. Reprimitur. Lambinus.
- REFRENATUS**, a, um. [ἀνακαταπέδεις] Partic. ut, Religionē refrenatus. Lucret. lib. 5. 115.
- REFRENATIO**, ōnis. f. Senec. 3. de Ira, 15. Necessaria est ista doloris refrenatio, utique hoc fortitis vitæ genus, & ad regiam mensam adhibitis.
- REFRICO**, ūi, ctum, vel āvi, ātum, pr. comm. [ἀναψύχω] āre. Rursum, vel valde fricare. Caro R. R. cap. 87. Id in linteum novum indito, exprimito cremorem in patinam novam, aut in mortarium: id omne ita facito, & refricato denuo.
Refricare, [επιαναείδω] Renovare. Tractum a vulneribus, quæ plerumque fricando renovantur. Cic. 3. de Lege Agrar. 4. Refricare obdurtam Reipub. cicatricem. Idem 5. Fam. 17. Sin autem omnia quæ sentio perscripserim, ne refricem meis litteris desiderium ac dolorem tuum. Nec hæc, quæ refricant, hic memagis argunt. Cic. 12. Att. 45.
Animus memoria refricat cinis patriæ. Cic. pro Sull. 19. Quum cinis patriæ versari ante oculos, atque animus memoria refricare cœperat.
Vulnera refricare. Cic. 5. Att. 15. Appii vulnera non refrico, sed apparatus, nec oculi possunt. V. paulo supra.
Refricare, neutrum. Cic. 10. Att. 19. Crebro refricat lippitudo, non illa quidem periodiosa, sed tamen quæ impediatur scriptio meam.
- REFRIGRO**, xi, pr. comm. [ἀναψύχομαι] ēre. vel potius REFRIΓESCO, ēre. Frigidum fieri. Cato R. R. cap. 105. Ubi jam vinum refrixerit, in dolium quadragenarium infundito. Columel. lib. 2. cap. 2. Et boves inibeat, ut colla eorum refrigescant, quæ celeriter conflagent, nisi assidue refrigerentur: & ex eo tumor, ac deinde ulcera invadunt. Cor refrixit. Ovid. 12. Met. 442.
Refrigescit enim cunctando plaga per auras. Lucret. lib. 4. 707.
Res refrigescit, per translationem. Cic. 3. Q. frat. 8. Sed tota res & timetur & refrigescit. Idem 9. Fam. 10. Ego, cetera qui animo æquo fero, unum vereor ne hasta Cæsaris refrixerit. Al. Cæsari.
Res refrixerit, pro Refrigescit: ut ait Donatus. Ter. Adel. 2. 2. 24. Nihil est, refrixerit res. i. e. Tacet de hac re, nulla amplius mentio fit. Cic. 2. Q. frat. 6. Nam quod de Pompejo Caninius agit, fate quam refrixerit.
- REFRIGĒRO**, pr. comm. [ἀναψύχο, καταψύχο] āre. Frigus inducere, rem calidam frigidam facere. Cic. de Senect. 57. Ubi enim potest illa ætas, aut æque calefcere, vel aplicatione melius, vel igni, aut vicissim umbris aquivæ refrigerari salubrius?
Refrigerare & Incendere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Quorum tantus est concentus ex dissimillimis motibus, ut quum summa Saturni refrigeret, media Martis incendat. De stellis.
Aliquem refrigerat frigus. Cic. 5. Fam. 10. Et eo minus quod me frigus Dalmaticum, quod illinc eiecit, etiam hic refrigeravit.
Æstum refrigerare. Plin. lib. 20. cap. 7.
Calor refrigeratur & extinguitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Refrigerato autem & extincto calore, occidimur ipsi & extingui mur.
Membra refrigerat unda. Ovid. 13. Met. 901.

Piscinas refrigerare. Varro 3. de R. R. cap. 17.
 Thermas refrigerare. Martial. lib. 5. 28.
 Testem refrigerare. Translate, Ad frigus redigere, id est Attonitum red-
 dere, & perturbare, & pæne explodere. Quintil. De testibus interrogan-
 dis, lib. 5. cap. 7. Testis, inquit, brevi interlocutione patroni refutan-
 dus est, aut aliquo, si continget, urbane dicto refrigerandus. Budæus.
REFRIGERATUS, a, um. Partic. [ἀναψυχθῆς] Plin. lib. 12. cap. 15.
 Myrrha melior radice refrigerata.
 Ardens & Refrigeratus, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Quæ, si
 mundus est deus, quoniam mundi partes sunt, dei membra partim
 ardentia, partim refrigerata dicenda sunt.
 Accusatio defessa ac refrigerata. Cic. 2. Verr. 31. Ita, defessa ac refrigerata
 accusatione, rem integram ad M. Metellum Prætozem esse venturam.
 Amor inventionis refrigeratus. Quintil. Tryphoni.
 Sermone levillimo hominum provincialium refrigerato. Cic. 3. Fam. 8.
 Refrigeratus, Refocillatus. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 41. Et quum
 primum frequenti auditorio commisisset, ægre perlegit, refrigeratus
 sæpe a semet ipso. [i. e. A studio & contentione in recitando, subito
 ad silentium & frigus reductus. V. FRIGUS.]
REFRIGESCANTIA, æ. f. Idem quod Refrigeratio. Tertull. de Anima
 cap. 43. Sed non refrigerantiam admittam.
REFRIGERATIO, ðnis. f. [ἀνάψυξις, ψυχρὸς] Plin. lib. 34. cap. 13.
 Additur & in emplastra, quibus lenis quaritur refrigeratio & siccatio.
 Columel. lib. 11. cap. 1. Qui quum sit una profectus, umbras arborum,
 fonticulorumque amœnitatem, vel auræ refrigerationem captavit. Cic.
 de Senect. 46. Et refrigeratio æstate, & vicissim aut fol, aut ignis
 hibernus.
REFRIGERATOR, ðris. m. & **REFRIGERATRIX**, ðcis. f. [ἀναψυκτῆς]
 Plin. lib. 19. cap. 8. Est quidem natura omnibus refrigeratrix.
REFRIGERATORIUS, a, um. Adj. [ἀναψυκτικός] ut, Vis refrigeratoria.
 Plin. lib. 22. cap. 2.
REFRIGORIUM, i. n. Idem. Tertull. de Refur. Carn. cap. 17. Aliter
 anima non capiat passionem tormenti seu refrigerii. V. Cur post. Cellar.
 p. 228. & Antibar. p. 91.
REFRINA, V. REFRIVA.
REFRINGO, frēgi, fractum, pr. comm. [ἀνακλάω, ῥοπήματα] ðre. Rum-
 pendo aperire. Plaut. Capt. 4. 10. Cellas refringit omnes intus.
 Carcerem refringere. Liv. 34. 44.
 Claustra, Translate eleganter. Plin. 2. Epist. 10. Enotuerunt quidam tui
 versus, & invito te claustra tua refringerunt.
 Claustra nobilitatis. Cic. pro Muren. 17. Quum vero ego tanto intervallo
 claustra ista nobilitatis refringissem, ut aditus ad Consulatum posthac, si-
 cut apud majores nostros fuit, non magis nobilitati quam virtuti pateret.
 Aditus. Valer. 1. Argon. 595.
 Dumos. Valer. 8. Argon. 322.
 Belli ferratos postes, portasque refringit. Hor. 1. Serm. 4. 61. de Discordia.
 Portas refringere. Cæs. 2. Bell. Gall. 33.
 Sylvas refringens pectore. Stat. 4. Theb. 139.
 Virgulta refringit pede vago. Catul. de Bercynth. 61. 86.
 Aculei iudicii delinimentis refringuntur. Plin. 3. Epist. 15. extr. Confido
 tamen, me non sic auribus duci, ut omnes aculei iudicii mei illarum
 delinimentis refringantur. Hebetantur fortasse, & paululum retunduntur,
 revelli quidem, extorquerique non possunt.
 Mucronem unguium refringere & hebetare. Plin. lib. 8. cap. 15.
 Radius solis refringitur. Plin. 2. 59.
 Gloriam alicujus. Cic. pro Milon. 5. Nunquam existimavi spem ullam
 esse habituros Milonis inimicos, ad ejus, non salutem modo extin-
 guendam, sed etiam gloriam per tales viros refringendam. al. Infrin-
 gendam.
 Impetus ingeniorum angustissimo gyro refringere. Plin. lib. 9. Epist. 26.
 ad Luperum, Sed hoc intelligi volo, laxandos esse eloquentiæ frenos,
 nec angustissimo gyro ingeniorum impetus refringendos.
 Opes alicujus. Propert. lib. 3. 3. 44.
 Vim fortunæ refringere, Coercere. Liv. 5. 37.
REFRACTUS, a, um. Partic. [ἀνακλασμένος] ut, Aquilo refractus.
 Stat. 4. Silv. 5. 8.
 Claustris pudoris refractis. Plin. 2. Epist. 14.
 Governacula refracta. Lucret. lib. 4. 442.
REFRACTIO, ðnis. f. ut, Refractio seu repercussio luminis, lib. 8. Dig.
 t. 2. l. 17. §. 2.
REFRACTARIUS, a, um. Adj. [ἀσπῆδος] a Refringo, quasi Repercus-
 tiens ad tactum & reluctans: significat Contumacem, & nimis in sua
 sententia tenacem. Senec. Epist. 74. Errant si qui existimant philosophiæ
 fideliter deditos contumaces esse ac refractarios, & contemptores magistra-
 tum. al. Regum.
REFRACTARIOLUS, a, um. Adj. dimin. Cic. 2. Att. 1. Fuit enim
 mihi commodum, quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur,
 enituerat civis ille tuus Demosthenes, & quod se ab hoc refractariolo ju-
 diciali dicendi genere abjunxerat, ut ἀμύπητος πρὸς & πελιπικατῆρς vide-
 retur, curate ut meæ quoque essent orationes, quæ Consulares nomina-
 rentur.
REFRIVA, æ. f. Faba dicitur, ut ait Cincius quoque, quæ ad sacrificium
 referri solet domum ex segete, auspicii causa, quasi revocent fruges, ut
 domum datantes te virtito ad rem divinam faciendam. Ælius dubitat, an
 ea sit, quæ prolata in segetem, domum referatur: an quæ refringatur,
 quod est reratur: sed opinionem Cincii adjuvat, quod in sacrificiis publi-
 cis, quum puls fibata diis datur, nominatur refriva. Hæc Festus. Tur-
 nebus quum illud Te virtito nihil significet, scribendum putat E tritico,
 hoc sensu, Quum obseverant segetem, quia in agrum fruges tulerant,
 quod inauspicatum videbatur domo eas exportasse. ut non redituras, so-
 lebant e segete, aut statim fementi facta, aut postea auspicii causa, do-
 mum fabam referre, pro tritico & frugibus. Retulisseque fabam perin-
 de erat ac retulisse fruges, & auspiciari earum reditum, ominarique, eas
 domem reverturas, non in agro semper remanuras. Plin. lib. 18. cap. 12.
 Namque fabam utique e frugibus referre mos est, auspicii causa, quæ
 ideo refriva appellatur. Al. Refrina, ut & apud Fest. Turnebus in
 quibusdam legi Refriva: edit. Parmens Refriva. [Turnebi senten-
 tiam confirmat ex Mss. Harduin. Cui attipulatur Voss. in Etymol. Ana-
 logia tamen postulare videtur Refertiva, a Refertum antiquo Partic.
 quod & in aliis a Fero deductis ferturam reperimus. Standum tamen

hæc codicum in tam obscuris & antiquis vocabulis. Pro Te virtito, emen-
 dati Festi codd. Re virtito exhibent. An, Domum dotantes revertito?
 i. e. Reverti. vel potius Referto? i. e. Relato.
REFRONDESCO, pr. comm. ðre. Sidon. Apollin. Carm. 22. 46.
 Sponte refrondescit per brachia rosida palmes.
REFUGIO, fugi, fugitum, [ἀποδρόσιον, ἀποδρόσιον, κρηνηφόριον] ðre. Re-
 tro fugere. Plin. lib. 9. 57. Contraque venantes refugere (nempe pisces)
 in suas cavernas. Gellius, Postea quum prælio victus in ultima regione
 refugisset. [Forte In ultimas regiones. De Pompejo, puto.
 Trepidulque repente refugit. Virg. 2. Æn. 380.
 A mari refugere. Columel. lib. 1. cap. 5.
 A pestiferis & nocentibus refugere. Cic. 2. de Nat. Deor. 120. Quinetiam
 a caulibus brassicis, si propter fati sint, ut a pestiferis & nocentibus re-
 fugere dicuntur. De vitibus.
 Aliquo. Cic. 7. Verr. 99. Qui ex illo numero reliqui Syracusas, classe
 amissa, refugerant. Liv. 5. 39. Præter eos, qui Romam refugerant.
 Ad urbem refugere. Liv. 23. 47.
 Ad aliquem refugere. Cic. pro Dejot. 32. Nonne quum esset productus
 testis, & quum tecum fuisset, refugit ad legatos?
 Ad planctum refugit. Stat. 5. Silv. 1. 30.
 Ex cæde nemo refugit. Cæs. 8. Bell. Gall. cap. 36. Magnæ felicitatis esse
 arbitrabatur, neminem ex cæde refugisse.
 In secundam aciem refugere. V. ACIES.
 Tela refugere, Devitare. Cic. pro Cæcin. 22. Et jam ingrediens intra
 finem ejus loci, quem oleæ terminabant, impetum armati Antiochi,
 ceterorumque tela atque incurfus refugit.
 Virum mors ipsa refugit. Lucan. lib. 2. 75.
 Ab instituta consuetudine refugere. Cic. 1. Att. 1. Et postea prorsus ab insti-
 tuta nostra paucorum dierum consuetudine longe refugit.
 Memoriam nostram refugiunt illa, i. e. Non meminimus istorum. Co-
 lumel. lib. 12. cap. 50.
 Refugere, Devitare, valde fugere. Columel. lib. 3. cap. 3. pr. Idque adeo pluri-
 mi dubitant, ut multi refugiant & reformident talem positionem ruris.
 Neque ab hac orationis turpitudine eruditi homines refugerent. Pro M.
 Cælio 500. Lamb. H. St. Exstant segm. 40.
 Animus refugit, eaque reformidat dicere, quæ, &c. Cic. 14. Philip. 9.
 Fortuna refugit procul hæc. Lucan. ad Pison. 116.
 Invidiam refugere muneris, Munus reculare propter malevolam invidorum
 calumniam. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 16.
 Jurgia vicina refugit. Hor. 2. Epist. 2. 171.
 Periculum refugere ac deprecari. Cic. 10. Fam. 31.
 Venerem omnem refugerat Orpheus Ovid. 10. Met. 79.
 Refugere, Reculare. Cic. pro Rosc. Com. 45. Quem ego si ferrem ju-
 dicem, refugere non deberet: quum testem producum, reprehendere
 audebit?
 Refugere ab admonendo aliquo. Cic. 12. Att. 19. Dum recordationes fugio,
 quæ quasi morsu quodam dolore efficiunt, refugio a te admonendo.
 Refugere a dicendo. Cic. 2. de Orat. 10. Pudore a dicendo & timiditate
 ingenua quadam refugisti.
REFUGIENS, entis Partic. [κρηνηφόριον] Auctor de Viris illustr. cap. 7.
 ad fin. Qua re audita Servius, dum ad curiam properat, iussu Tarquinii
 gradibus dejectus, & domum refugiens, interfectus est.
REFUGUS, a. um. Adj. Quod est quasi Retrofugiens, Item refugit, aut rejectum.
 Amnis refugus. Plin. Paneg. 30. Ovid. 18. Epist. 182.
 Spemque suo refugii fluminis ore sequi.
 Mare refugum. Stat. 12. Theb. 634.
 Umbra refuga. Valer. 4. Argon. 41.
 Capilli refuga fronte, h. e. Reflexi, & velut refugientes, quales sunt
 crispi Maurorum capilli. Lucan. lib. 10. 132. Sidon. Capitis apex ro-
 tundus, in patulum a planitie frontis verticem cæsaries refuga crispatur.
REFUGA, æ. m. & f. [δρακόντις] Qui aliorum dominium refuga Ulpian. in l.
 Aut damnum. D. De pœnis, Quique refuga ex opere metalli in metallum
 damnantur. Marcellus, De re militari, in lege, Milites agrum, Quia
 custodiæ refuga, non desertor militiæ est.
 Angelus refugus, vocat Hieron. Epist. 151.
REFUGUS, i. m. [ἀποδρόσιον] Qui se fuga subducit, vel Retro fugit. Ta-
 cit. 13. Ann. 40. Quibus iusserat, ut instantibus cominus resisterent, re-
 fugos non sequerentur. h. e. Refugientes.
 Refugus in locum. Tacit. 3. Hist. 61. Quidam in castra refugi, omnia
 formidine implebant.
REFUGIUM, i. n. [ἀσφυγή] Locus ad quem confugimus. Cic. 2. Off.
 26. Regum, populorum, nationum portus erat, & refugium Senatus.
 Suet. in Tiber. cap. 35. Ne refugium in tali fraude cuiquam esset.
 Refugia, sunt Loca domus abditiora, & penitiora, in quæ imminente vi
 majore, vel hostium, vel incendii, bona sua refugiendi incendii vel
 hostium impetus causa, paterfamilias conijcere solet. Hujusmodi loca
 aperire, & pervia facere, usufructuario non licet. Ulpian. in l. Si cu-
 jus rei D. de usufr. & quemad quis utat. fruar. Sed neque diætas trans-
 formare, vel conjungere, easve separare ei permittitur: vel aditus,
 portæque vertere, vel refugia aperire, vel atrium mutare, &c.
REFUGISCO, ðre. Idem quod Refugere. Commodian. Instruct. 23.
REFULGEO, si, [ἀπλάμπω] ðre. Valde fulgere. Virg. 1. Æn. 592.
 Restitit Æneas, claraque in luce refulsit.
 Cervice rosea refulsit. Virg. 1. Æn. 406.
 Humus refulsit luce purpurea. Ovid. 6. Fast. 252.
 Lucifer refulgens ab occasu. Plin. lib. 2. cap. 8.
 Nubes longe refulget. Virg. 8. Æn. 623.
 Galea radiis refulget adversa. Virg. 9. Æn. 374.
 Sol refulget in liquida aqua. Ovid. 2. de Arte Am. 722.
 Suspectu refulgere. Plin. lib. 9. cap. 38. Color sanguinis concreti, ni-
 gricans aspectu, idemque suspectu refulgens.
 Umbris refulgere. Plin. lib. 37. cap. 5.
 Fama splendida refulget. Propert. lib. 3. 20. 8.
 Spes refulfit. V. SPES.
REFUGENS, entis. Partic. Plin. lib. 11. cap. 28. Nunc pennarum hiatus
 refugentes.
REFUGENTIA, æ. f. Fulgor. Apul. Florid. 4. pr. p. 359. Elmenh. La-
 cunarum refugentia.
REFUNDIO, fundi, fufum, [ἀναχέω] ðre. Idem quod Fundere. Plin.
 lib. 2. cap. 101. Glaciem refundant, cunctaque humiico spiritu laxer.
 De

De Luna. Refundat, i. e. Regelet, resolvat, liquefaciat. Cic. 2. de Nat. Deor. 118. Quibus altæ, renovatæque stellæ, atque omnis aether refundunt eadem, & rursus trahunt indidem. Refundunt, h. e. Remittunt, rejiciunt, rursus fundunt, regerunt. Aquas refundit urna. Propert. lib. 2. 26. 50. Æquor refundit in æquor. Ovid. 11. Met. 488. Unda refunditur. Stat. 9. Theb. 465. Refundere, Reddere, restituere. Ulpian. in l. Si pecuniam. D. de condit. caus. dat. Consequens est, ut dicamus eum refundere quod accepit. Sanguinem alicui refundere & bona, pro Reddere. Liv. REFUSUS, a, um. Partic. [ἀναχυσθῆς] ut, Refusum mare, Redundans. Plin. lib. 36. cap. 26. Oceanus refusus. Virg. 7. Æn. 225. Ponto sonat unda refuso. Virg. 2. Georg. 163. h. e. Retro fuso, & mobilibus oppositis repulso. Stagna refusa vadis. Virg. 1. Æn. 130. i. e. Effusa. Campos pariter vallesque refusas, Litora que implebat Nomas. Sil. 17. 63. [Ubi agitur de Equitatu Numidico, effuse vagante. Forte legendum Refusus, ut referatur ad & Nomas. REFUSUS, ius, illime. Adv. [ἀναχυσθῆς] Redundanter. Compar. Columel. lib. 4. cap. 1. Nam semper in plano refusus egesta humus tumidior est, quam gradus foli crudi. REFUSIO, ñis. f. Macrobr. 1. Saturn. 21. Pluvialis copia est refusio humoris, ad supera tracti. REFUSORIVS, a, um. Adj. ut, Refusoria litteræ. Sidon. 9. Epist. 10. REFUTATIO, [ἀναστροφὴ, ἀποστροφὴ] Ære. Festus, Refutare, redarguere, compositum a Fando, versa a littera in u, unde Confutare, & Refutare, id est redarguere, sive non ita esse ostendere, reprehendere. V. CONFUTO, & Voss Etymol. Cic. in Vatinius testem, 1. Nemo enim horum te ita refutandum, ut gravem adversarium: aut ita rogandum, ut religiosum testem, arbitrabatur. Manifesta refutant id. Lucret. lib. 2. 866. Res vero refutat id. Lucret. lib. 2. 245. Testes refutare. Cic. pro Font. 1. Plus ego in hac causa laboris & operæ confumo in poscendis testibus, quam ceteri defensores in refutandis. Testibus refutare. Cic. 2. de Orat. 2. Quos tum, ut pueri, refutare doctissimis testibus, patre, & C. Aculeone propinquo nostro & L. Cicero ne patruo, solebamus. Refutare, Reprimere. ut, Conatum alicujus refutare, Reprimere aut verbis, aut etiam facto. Cic. de Arusp. Resp. 7. Et aut cedente, aut etiam adjuvante Milone, ejus conatum refutabo. V. Cic. 1. Fam. 9. Bello refutare. Cic. de Provinc. Consul. 32. Semper illas nationes nostri imperatores refutandas potius bello, quam laceffendas putaverunt. Oratione feroci refutando plebem. Liv. 2. 52. Refutare ac Rejicere. Cic. 2. Tusc. 55. In primisque refutetur ac rejiciatur Philoctetes ille clamor. Aspernari & Refutare, Complecti & augere, contraria. Cic. pro Rabir. Post. 44. Quam quidem vos, Judices, in novo genere bonitatem, infusitatem claris ac præpotentibus viris, non modo non aspernari ac refutare, sed complecti etiam & augere debetis. REFUTATUS, a, um. Partic. Cic. pro Lega Manil. 52. Obsolevit jam ista oratio, re multo magis, quam verbis refutata. REFUTATIO, ñis. f. [ἀναστροφὴ] Cic. in Topic. 97. Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græce εἰσὸς dicitur, Latine appelletur Status, in quo primum insitit, quasi ad repugnandum congressa, defensio. Firma refutatio. Quintil. lib. 5. cap. 10. REFUTATUS, ñs. m. [ἀποστροφὴ] Refutatio. ut, Ancipiti refutatu convincere falsum. Lucret. lib. 3. 524. REFUTATOR, ñis. m. Arnob. lib. 1. p. 12. Refutator incredulus. REFUTATORIVS, a, um. Adj. Refutatoriarum preces. l. j. C. de relat. l. 18. C. de appell. & Refutatorii libelli, l. 37. §. j. C. eodem tit. l. 8. eod. in C. Theod. Judex a quo provocatum erat opinionis suæ exemplum litigatoribus dare debebat & acta edere. Quod si cui minus plena, vel contraria viderentur, is refutatorias preces offerrebat, quæ simul mittebantur. Absolute Symmach. lib. 1. Epist. 31. Cujus meritum Perennitas vestra, lectis gestis ac refutatoriis coherentibus, æstinnabit.

R E G

REG. Regio. REG. SACR. Regi sacrorum. REGALIOLUS, REGALIS, V. REX, in REGO. REGÉLO, Ære. contrarium est suo simplici, Gelu resolvere. Columel. lib. 1. cap. 5. Idem lib. 2. cap. 16. Alter quod assiduis humoribus rigens hoc adhibito regelatur. Idem lib. 10. 77. Post ubi Riphææ torpentia frigora brumæ Candidus aprica Zephyrus regelaverit aura. Regelare, Refrigerare. Varro R. R. 1. 57. Granaria, quæ ventus regelare possit. [V. in REGYRO. Uitur & Martialis, & Seneca. H. St. Locum Martialis V. in dict. seq. REGELATUS, a, um. Partic. Calefactus. Martial. lib. 11. 9. Succina virginea quod regelata manu. REGELATIO, ñis. f. Aggen. de Limit. p. 57. Gæf. de Gallia Togata, Immodicas Alpium nives in mare transmittit, & subitarum regelationum repentinas inundationes patitur. RIGÉNERO, [ἀναγεννάω] Ære. Iterum, sive rursus generare. Plin. lib. 12. cap. 1. Platani satæ regeneravere vitium. Idem lib. 7. cap. 11. Signa quædam, nævosque & cicatrices etiam regenerari. Avum regenerare, Similem avo gigni. Plin. lib. 7. cap. 12. Indubitatum exemplum est Nicæi nobilis Pycæ, Byzantii geniti, qui adulterio Æthiopis nata matre, nil a ceteris colore differente, ipse avum regeneravit Æthiopem. h. e. Niger natus est, qualis fuerat avus, quum tamen alba esset mater. Regenerare patrem, idem significat quod Repræsentare, seu naturam & mores referre. Plin. lib. 14. cap. 22. Nec alio magis Drusus Cæsar regenerasse patrem Tiberium ferebatur. Immo, non simpliciter Repræsentare, sed Ita repræsentare patrem, ut redvivus esse videatur, quod ad hanc rem attinet. H. St. RIGENERATIO, ñis. f. [παλιγγενεσία] Vox ecclesiastica, apud Patres passim, & in Vulg. Nov. Test. Interpr. Matth. 19. 28. Tit. 3. 5. occur-

rens. Gloss. Gr. Lat. Παλιγγενεσία, Regeneracio, Recreatio, renacio, ut solet e pro t ante i. RIGERMINO, [ἀναστρέφω] Ære. Iterum germinare. Plin. lib. 16. cap. 33. Et in Ænaria succisa regerminat. REGERMINTIO, ñis. f. [ἀναστρέφω] Plin. lib. 17. cap. 20. Regerminatione cædua, vel salice lætior. RIGÉRO, ñi, stum, [ἀναστρέφω] Ære. Retro portare, reducere, rejicere. Plin. lib. 2. cap. 9. In coitu quidem non cerni, quoniam hauritum omnem lucis averfa illo regerat, unde acceperit. De Luna. Columel. lib. 2. cap. 20. Deinde quum ad alteram partem aræ pervenerint, in acervum culmos regerant. Culpam communem regerere in aliquem. Plin. 10. Epist. 30. Contagia regerere. Plin. lib. 28. cap. 4. Crimen alicui regerere, i. e. In aliquem rejicere. Senec. Hippol. 2. 720. Invidiam regerere in aliquem. Quintil. lib. 11. cap. 1. Alicui regerere alterum, pro Objicere, vel opponere. Cic. 15. Fam. 19. Pro quo tibi proxima epistola tot rusticos Stoicos regeram, ut Catium Athenis natum esse dicas. Regerere in commentarios, In librum referre. Quintil. lib. 3. cap. 6. p. 253. Burm. Sunt enim velut regestæ in hos commentarios, quas adolefcens deduxerat, scholæ. Budæus. De Rhetoricis Ciceronis. REGESTUS, a, um. Partic. ut, Tellus regesta. Ovid. 11. Met. 188. REGESTUM, i. n. Latine dici potest, quod vulgo *registrum* vocamus, teste Budæo. Vopisc. in Probo, 2. Ufus sum etiam ex regestis scribarum porticus Porphyreticæ: Actis etiam Senatus ac populi. Subauditur Libris. REGESTUS, ñs. m. Regesta terra, sive Terra ex fulco egesta, ut ait Budæus. Columel. lib. 3. cap. 13. Quum a superiore parte in inferiorem detrahitur humus, vix justum pattinationi præbet regestum. REGIA, æ. V. REGO. REGIESCO, Ære. Cresco. Festus: & apud eum Paulus: Regiescit, apud Plautum, significat crescit. Sed quum Gires, inquit Turnebus, indidem nomen habere in fragmento significare videatur, Regiescit esse scribendum affirmo, pro Regiescit a Gifco. V. edit. Dacer. REGIFUGIUM, V. REX in REGO. RIGIGNO, ñui, ñtum. [ἀναγεννάω] Ære. Iterum gignere. Hinc passivum Regignor, apud Lucret. lib. 5. 245. — quapropter maxima mundi Quum videam membra, ac partes consumpta regigni. RIGENTUS, a, um. Partic. Pro Renato, utuntur vulgo Theologi. REGILLA, V. REX, in REGO. RIGILLIANUS, Gallieni tempore Imperator Romanus factus est, viro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis fastigium evectus. Nam quum forte milites aliquot apud ipsum cœnarent, exortaque esset quæstio unde Regilliani nomen deductum foret, quibusdam ad Regillum lacum, cuius visio originem ejus referentibus, Grammatista, qui forte aderat deflectere hoc nomen a rege exorsus est: Regi, Regillianus; qua voce veluti omne quodam excepta, succlamatum est protinus a militibus. Merito itaque rex eris. Quum itaque posttridie in publicum prodisset, ab universis Imperator esse consalutatus. Treb. Poll. in xxx tyrann. cap. 10. RIGILIUS, i. m. [Ρηγίλλος] Lacus est in Agro Tusculano, ad quem Aulus Postumius Dictator prospere adversum Tarquinium Superbum, patria ejectum, & Latinos, bellum inferentes, pugnavit Liv. 2. 19. Regillus, Appellativ. V. in REGULUS. REGILLUM, i. n. vel potius REGILLUS, i. m. [Ρηγίλλος Steph.] Oppidum est in Sabinis, unde Claudii oriundi, teste Liv. 2. 16. & RIGILLI, orum. m. pl. Idem. Suet. Tiber. cap. 1. REGIMEN, REGINA, REGIO, V. REGO. REGINDALIA, Ludus, vel potius ea Sors, qua ducta rex creatur. Vide Cæcium Rhodiginum, & Liliam Gyraldum, 13. Syntagmate Histor. deorum. p. 385. ed. Bas. REGIS-VILLÆ, æ. f. [Ρηγισβίλλα] Urbs exigua in extrema Italia, non procul ab Ostia. Strabo lib. 5. A Collis Ostiam navigantibus exiguæ occurrunt urbes, Graviscium, Pyrgi, Alsiurn, Fregenia, ad Graviscos ccc sunt stadia. Inter hæc locus est, quem Regis villam vocant. REGIUM, i. n. vel REGIUM LEPIDI, vel LEPIDUM, [Ρηγιον Λεπίδων Ptol.] Gallia Cisalpinæ oppidum, a quo Regienses. Auctor Plin. lib. 3. cap. 15. Rhegium aliud, cum aspiratione, Promontorium. V. suo loco. REGLUBO, Ære. Gloss. Lat. Gr. Regluvo, Ἐκδίρω. REGLÛRINO, pr. comm. [ἀποροχλάω] Ære. contrarium suo simplici Glutinare. Catull. ad Thallum 25. 9. Quæ nunctuis ab unguibus reglutina & remitte. Reglutinare, Redintegrare. Prudent. Peristeph. 10. 873. Vel amputatum plaga collum dividens Rursus coibit ac reglutinabitur. REGLUTINATUS, a, um. Partic. Deglutinatus. ut, Reglutinatis luminibus. Mart. Capel. lib. 6. p. 191. REGLUTINOSUS, a, um. Adj. [καλαδύς] Valde glutinosum significat. Plin. lib. 11. cap. 15. Sequens probatio, ut sit odoratum, ex dulci acre, reglutinosum, perlucidum. Vetus exemplar habet Glutinofum. [Re adhesit ex precedente voce. REGNO, REGNUM. V. REGO. RÊGO, rex, rectum, [ἰθύνω, ἐθύνω] Ære. Gubernare: quasi rem populi agere. Virg. 4. Ecl. 17. Pacatumque reget patriis virtutibus orbem. Regere & Moderari. Cic. in Somn. Scip. 19. Siquidem deus est, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet: qui tam regit & moderatur, & movet id corpus, cui præpositus est, quam hunc mundum princeps ille Deus. Consilio rem aliquam. Ter. Eun. 1. 1. 13. Aliquem regere disciplina. Cic. 10. Att. 7. extr. Hoc autem vitium puto te exultimare, non nostra indulgentia, sed a natura profectum, quem tamen nos disciplina regimus. Animum regere. Hor. 1. Epist. 2. 62. Animos dictis regere. Virg. 1. Æn. 157. Ingenium alicujus. Plaut. Bacch. 3. 3. 90. Mentem suam. Lucan. ad Pison. 56. Mores regere suo exemplo. Ovid. 15. Met. 814. Naturam suam versare & regere ad tempus. Cic. pro Cæl. 13. Semet ipsum. Cic. 4. Fam. 14.

- Imperium regere. Virg. 1. Æn. 344.
 Opus Aufonias. Ovid. 14. Met. 773.
 Populus imperio. Virg. 6. Æn. 851. Idem 4. Æn. 230.
 Sed fore, qui gravidam imperiis belloque frementem
 Italiam regeret.
 Res imperio. Virg. 1. Æn. 234.
 — ô, qui res hominumque deumque
 Æternis regis imperiis!
 Republicam. Cic. 1. Off. 92. Illud autem est judicandum, maximas
 geri res & maximi animi ab iis, qui Respub. regunt: quod earum admi-
 nistratio latissime pateat.
 Senatum consilium. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Urbes regere in longa pace. Virg. 7. Æn. 46.
 Urbes consiliis. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Bella regere. Sil. lib. 7. 47.
 Fines regere. Cic. pro Muren. 21. Ille exercitatus est in propagandis fini-
 bus, tu in regendis. Fines regi dicuntur (inquit Boethius lib. 2. To-
 pic.) quando agri propositis terminis finiuntur. Nam Regere, antiquæ
 legis xii Tab. significatione, est suis finibus terminatum habere & sta-
 tuere. Justinian. lib. 4. Inst. tit. 17. De officio jud. §. ultimo, Si finium
 regundorum actum fuerit, &c. Eleganter ad ipsos terminales lapides,
 rem inanimatam, transtulit Tibul. lib. 1. 3. 44.
 — non fixus in agris,
 Qui regeret certis finibus arva, lapis.
 Equos, Moderari. Ovid. 1. Trist. 3. 28.
 Lunaque nocturnos alta regebat equos.
 Habenas regere. Ovid. 1. Fast. 25.
 Iter rexit lino Theseus. Propert. lib. 2. 14. 8.
 Ora equi. Ovid. 8. Met. 34.
 Navem, vel Ratem arte. Ovid. 1. Trist. 4. 12.
 Rates gubernacula regunt. h. e. Dirigunt. Plin. lib. 12. cap. 19.
 Rates reguntur remo. Ovid. 1. de Art. Am. 3. al. Movenitur. Sic.
 Cursus, Virg. 6. Æn. 350.
R E G E N S, entis. Partic. Virg. 6. Æn. 30.
 Cæca regens filo vestigia. Sic Iter lino supra.
 Fortuna ita regente. Justin. l. 9. 23.
R E G E N D U S, a, um. Partic. [ῥεγνόμενος] Senec. Octav. v. 446.
 Regenda magis est fervida adolescentia.
 Juvenem suscipere regendum. Cic. 10. Att. 6.
R E C T U S, a, um. Partic. [ῥεκτός] ut, Rectus ad ingenium bonum.
 Plaut. Bacch. 3. 3. 8.
R E C T U S, a, um. Adj. ex Partic. [ῥεκτός, ὀρθός, ἰθύς, ἑυθύς, ἑυθύρως,
 ἰθύροδός] Erectus, Qui stat & erectus est.
 Rectus, Qui nullam in partem inflectitur, cujus contrarium est, Obli-
 quus. Plin. lib. 12. cap. 19. Recto cursu.
 Acies recta oculorum. V. A C I E S.
 Coma recta, i. e. Pressa, Crispæ opponitur. Senec. Epist. 96.
 Flumine recto. Virg. 8. Æn. 57.
 Ipse ego te ripis & recto flumine ducam.
 Lux recta aut obliqua. Lucret. lib. 2. 799.
 Ore recto voces emittere foras. Lucret. lib. 4. 552.
 Platea recta, Via recta. Ter. Phorm. 2. 1. 80. Eo recta via quidem illuc.
 quod & Recta, formâ Adv. per ellipsin dicitur. Cic. 1. in Catil. 23.
 Recta perge in exilium. V. infra.
 Talo recto stare. Hor. 2. Epist. 1. 176.
 — post hoc
 Securus, cadat, an recto stet fabula talo. i. e. Parum sollicitus
 post hoc, utrum exhibetur, atque explodatur comœdia, an probetur.
 Recto talo dixit per tralationem, quia qui stant, recto sunt talo. Ita
 dicebant Stare fabulam, quæ attente audiretur, & quæ placeret: Ca-
 dere & excidere histriones, qui explodebantur. Lambinus. V. s. 70.
 Truncus rectus. Ovid. 2. Met. 822.
 Via recta rem narrare, Narrare rem ut est, nihil mentiri. Ter. Heaut. 4. 3. 28. Immo ut recta via rem narret ordine.
 Via recta animi. Propert. lib. 3. 5. 10.
 Cœna recta. V. C Œ N A & S P O R T U L A.
 Cœna rectæ ius habere, i. e. Buccina ad curiam, inquit Budæus.
 Tunica recta dicebatur, Quæ ita contexta erat, ut veluti rigens staret.
 Vel Quæ a stantibus ab imo in altum texebatur. Hac tirones & novæ nup-
 tæ induebantur. Hanc parentes liberis suis conficiendam curabant,
 omnis causa. Ex Festo.
 Conscientia recta, Translate. Cic. 13. Att. 20. In omni vita sua quem-
 que a recta conscientia transversum unguem non oportet discedere.
 Consilium rectum & tutum capere. Ter. Heaut. 2. 3. 86. Idem And. 2. 1. 11.
 Facile omnes, quum valemus, recta consilia ægrotis damus.
 Indoles recta, i. e. Bonæ naturæ. Senec. Hippol. 20.
 Ingenia recta, i. e. Non depravata. Senec. Hippol. 21.
 More recto servat munia vitæ. Hor. 2. Epist. 2. 131.
 Vitæ rationem rectæ, honestæque, ut quidam putaverunt, ad philoso-
 phos relegendam non concesserim. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Rectus, cum Genitivo: ut, Rectus iudicii animus. Seneca de Vita
 beata.
 Compar. Hor. 1. Serm. 2. 82.
 Sit licet hoc, Cerinthe, tuæ, tenerum est semur, aut crus
 Rectius: atque etiam melius per sæpe togata est.
 Longa trabe rectior. Ovid. 3. Met. 78.
 Superl. Rectissimus in dicendo. Cic. 2. de Orat. 206. Ego mehercule,
 inquit, Antoni, semper is fui, qui de te oratore sic prædicarem, unum
 te in dicendo videri rectissimum.
R E C T U M, i. n. per translationem, pro Eo quod est cum virtute conjun-
 ctum; & pro Bono ponitur: ut Recte Adv. pro Bene. ut, Hor. 2.
 Epist. 2. 44.
 — curvo dignoscere rectum. h. e. Quid sit vitium, quid
 virtus. Porphyrio.
 Non agere iter in rectum. Ovid. 2. Met. 715. i. e. Non recta pergere.
 Rectum est. Cic. 5. Att. 9. Saufejum sine meis litteris ad te venire vix re-
 ctum erit. i. e. Honestum.
 Videre rectum. Hor. 2. Epist. 1. 61.
 Interdum vulgus rectum videt, est ubi peccat.
- Rectum in oratione, & Prævum, contraria. Cic. 1. Acad. 16. Tertia
 de differendo, & quid verum, & quid falsum, quid rectum in oratione,
 pravumve, quid consentiens, quid repugnet judicando.
 Amor recti. Stat. 5. Silv. 3. 248.
 Conscia mens recti. Virg. 1. Æn. 608.
 Capeffere recta. Hor. 2. Serm. 7. 7.
 Colere rectum. Ovid. 1. Met. 90.
 Defendere rectum. V. D E F E N D O.
 Præponere rectum utilibus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 103.
 Servare animi rectum. Hor. 2. Serm. 3. 201. h. e. ut ita dicam, Rectæ
 tudinem.
 Trahere ad. Hor. 2. Serm. 6. 75.
 Quidve ad amicitias, usus, rectumne trahat nos.
R E C T A, Adv. ex Ablat. f. subauditio Viâ. [ῥεχθῆ, ἰεχθῆ] Ter. Eun. 1. 2. 7.
 Cur non recta introibas? Cic. 5. de Fin. extr. Sed tempus est, si videtur,
 & recta quidem ad me. Idem 7. Verr. 159. Sibi recta iter esse Romam:
 Verri se præsto adveniendi futurum. Et 4. Att. 5. Tu de via recta in hortos.
 E navi recta ad me venit. Cic. 6. Att. 8. conf. supra Via recta.
R E C T E, Adv. [ῥεχθῆς, ῥεχθῆς] Proprie est, cui Oblique opponitur. Cic. 1.
 de Fin. 20. Sive aliæ declinabunt, aliæ suo nutu recte ferentur. Primum
 erit hoc quasi provincias atomis dare, quæ recte, quæ oblique ferantur.
 Al. Rectæ, quæ obliquæ.
 Recte translate, Bene. Cic. 4. Acad. 98. Recte conclusit, teneo: sin
 vitiose, minam Diogenes reddet.
 Auguraris recte de me, bene enim tibi cognitus sum. Cic. 9. Att. 19.
 Recte an secus, nihil ad nos. Cic. in Pison. 68.
 Recte atque ordine facere. V. O R D O.
 Recte, in responsione. Ter. Hec. 3. 2. 20.
 Quid tu igitur lacrimas? aut quid es tam tristis? P. A. recte mater.
 Ubi Donatus, Recte mater, Sic dicimus quum sine injuria interrogan-
 tis aliquid reticemus. Alii Recte sic accipiunt, ut intelligant, Nihil
 est mali. Hæc Donatus. [Subauditur Est, ut in seq.]
 Recte, pro Nihil, auctore Donato. Ter. Eun. 2. 3. 49.
 Dum hæc dicit, abiit hora, rogo nunquid velit,
 Recte inquit, abeo. Idem in Heaut. 2. 1. 16.
 Tum quod dem ei, recte est: nam nihil esse mihi, religio est dicere.
 h. e. Nihil. Quare autem Recte pro Nihil dixerit, ostendit subdens,
 Nam nihil &c. i. e. Dicere quod nihil mihi sit, quod dem amicæ, est
 religio, id est, metus mali omnis cavendi. Putabant enim superstitio-
 si illi mortales, si dixissent sibi nihil esse, nihil etiam futurum: & si
 interroganti Quis me petiit? puer respondisset, Nullus, se a nullo
 deinceps experendos: unde respondere solebat, Bona fortuna here;
 id est nullus. Al. Satis est exponunt.
 Recte, ut dicitur, ῥεχθῆ. H. St.
 Recte, pro Sic est, etiam, ita. Ter. Adelph. 3. 3. 79. s. Tu rus hinc abis?
 D. recte. [Subauditur Putas, quod alias addit. V. And. 1. 1. 114.]
 Recte, responsio ad Quid fit? Ter. Adelph. 5. 5. 3.
 Quis homo? ô Syre noster, salve: quid fit? quid agitur?
 s. Recte. D. optime est.
 Recte facitis, Gratia, um actio est, interpretæ Donato. Ter. Eun. 5. 8. 54.
 Mirum ni illos homine quoquo pacto opus est. c. idem arbitror.
 G. Recte facitis. [V. Facis bene, in BENE.]
 Recte parere, Non monstrum parere, inquit Donatus. Ter. Hec. 4. 1. 17.
 — præfertim quum & recte, & tempore suo pepererit.
 Recte, pro Iulte. Ter. Andr. 5. 4. 53. Pater, non recte vinctus est. Et
 Andr. 4. 4. 27. Recte ego semper fugi has nuptias.
 Recte abuti. Quintil. lib. 5. cap. 10. Potest videri hoc nomine recte
 abusus.
 Lata recte, & Vitio lata, contraria. Cic. de Arusp. Resp. 48. Augures
 interrogabant, quæ ita lata essent, rectene lata essent: illi vitio lata esse
 dicebant. [In hoc & seq. est Auspicato, rite.]
 Tabernaculum recte captum. Cic. 2. de Divin. 75.
 Recte apud Juriscon. maxime in stipulationibus, idem quod Arbitratu bo-
 ni viri. I. hæc verba. 73. D. de Verb. sign. l. jam tamen. §. 3. D. jud.
 fol. Cato de R. R. cap. 144. & cap. 146. Varr. R. R. lib. 2. cap. 4.
 Admones recte. Cic. 6. Verr. 5. Sed earum artificem quemnam? recte
 admones, Polycletem esse dicebant.
 Convivari recte. V. Recta cœna, in C Œ N A.
 Dicere non recte alicui, pro Maledicere. Plaut. Pseud. 4. 6. 23.
 Dicis recte. Ter. Adelph. 4. 3. 18. Et recte & verum dicis. Plaut.
 Capt. 5. 2. 7.
 Recte & vera loquere: sed neque tu vere neque recte adhuc
 fecisti unquam. Al. Recta & vera.
 Recte & Secus contraria. Cic. de Clar. Orat. 331. Quæ, si recte esset,
 salute reip. sin secus, interitu ipso testimonium meorum de rep. consilio-
 rum darent. i. e. Si omnia bene & commode cederent. Budæus. V. supra.
 Esse recte alicui, pro Valere. Cic. 14. Att. 16. extr. De Attica pergratum
 mihi fecisti, quod curasti ante scirem ei recte esse, quam non belle fuisse.
 Facere alicui recte. Plaut. Aul. 2. 5. 12.
 Factum recte, & Peccatum. Cic. 1. Acad. 36. Sic inter recte factum
 atque peccatum, officium, & contra officium, media locabat quædam:
 recte sola, &c.
 Ferre molellias recte, i. e. Patienter. Ter. Eun. 1. 1. 33.
 Meministi recte. Ter. Heaut. 5. 2. 43. Sat recte hoc mihi in mentem venit
 [i. e. Opportune, commode.]
 Ministrare recte. Hor. 2. Serm. 8. 70.
 Olere recte, Bene oliere. Plaut. Mostel. 1. 3. 113.
 Oneratus recte. Plaut. Bacch. 2. 3. 115.
 Ille est oneratus recte, & plus iusto vehit.
 Ponere oria recte. Hor. 2. Serm. 7. 112.
 Sperare recte. Cic. 13. Att. 17. Artica nostra quid agat scire cupio, est
 tuæ litteræ (sed jam nimis veteres sunt) recte sperare jubent.
 Valere recte. Plaut. Bacch. 2. 2. 14.
 Quia si illa inventa est, quam ille amat, vivit, recte valet.
 Vivere recte. Hor. 1. Epist. 6. 29.
 Recte, Tuto. Cic. 14. Fam. 14. Si ille Romam modeste venturus, recte
 in præsentia domi esse potestis
 Dare recte litteras. Cic. 1. Fam. 7. Quoties mihi certorum hominum
 potestas erit, quibus recte dem: non præmittam. i. e. Quibus tuto
 & citra periculum dare possum litteras.

Dare recte fundum. Cic. 13. Att. 48. Ut ipse ei Puteolis fundum recte mancipio dare posset. [Delectatur hac phrasi Corn. Celsus, ut ea Recte dari ægris dicat, quæ Sine periculo dantur.]
Esse recte alicubi, pro Sine reprehensione manere. Cic. 16. Att. 9. Qui minus autem ego istic recte esse possim, quam est Marcellus? [i. e. Tuto, seu In tuto.]
Est recte apud matrem. Cic. 1. Att. 7.
Epicurus circuitione quadam deos tollens, recte non dubitat divinatio- nem tollere. Cic. 2. de Divin. 40. h. e. Aperte, non dissimulanter, nec per circuitionem. Al. Recta.
Compar. Rectius. Plaut. Merc. 4. 4. 62.
Eadem licebit mox cœnare rectius.
Meminisse rem rectius. Plaut. Epid. 4. 1. 26.
Perficere rectius. Lucret. lib. 1. 157.
Tenere rem rectius. Plaut. Amph. prol. 110.
Valere rectius. Plaut. Trin. 1. 2. 125.
Superl. ut, Rectissime animadvertere. Cic. 3. de Legib. 12.
Probare rectissime. Ulp. 1. 54. §. 4. Dig. pro socio.
RECTO, Adv. Anton. & Verus apud Papir. 1. 21. pr. D. de Appellat. & relat. Ap- pellationes, quæ recto ad Principem factæ sunt. [An Recta? vel Non recte?] **RECTIO, ðnis. f.** [ῥέσις] Cic. 5. de Fin. 11. Quum autem tertia pars bene vivendi præcepta quæret, ea quoque est ab iisdem, non solum ad privatæ vitæ rationem, sed etiam ad Rerum pub. rectionem relata.
RECTURA, æ. f. ut, Rectura limitum, apud rei agrariæ scriptores. V. Goef. Ind. & Rigalt. Gloss. & Fines regere in ipso verbo.
RECTORA, ðris. m. [ἑβούλας, ἑβούλιος, ἑβούλιος] Qui regit. Cic. 2. de Nat. Deor. 90. Intelligere inesse aliquem, non solum habitatorem in hac cœlesti ac divina domo, sed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis, tantique muneris.
Majestas rectoris. Sil. lib. 15. 417.
Divum Juppiter maximus rector. Virg. 8. Æn. 572.
Juvenum rectores. Virg. 9. Æn. 173.
Olympi rector. Ovid. 9. Met. 498.
Pelagi, Neptunus. Ovid. 1. Met. 331.
Populorum centum. Ovid. 7. Met. 481.
Regum rector maximus. Sen. Troad. 10.
Superum Ovid. 1. Met. 668.
Rectores sequiori ævo proprie dicti sunt Provinciarum præfides. Cassiod. Var. 6. 12. Fuit & dignitas aulæ Constantinop. Suid. Πράκτορας, ἑβούλας. conf. Gloss. Cang.
RECTRIX, icis. f. Quæ regit. Columel. lib. 3. cap. 10. Videmus homi- nibus inspiratam, velut aurigam, reatricemque membrorum animam. Plin. lib. 37. cap. 13. Italia reatrix parenisque mundi altera.
RECTITUDO, ðnis. f. Aggen in Goef. Agrar. p. 46. Rigor suæ rectitu- dinis naturalis nomen accipit.
REGIBILIS, e. Adj. Quod facile regitur. ut, Acies regibilis. Ammian. 19. 15. Juventum regibilis. Idem 15. 2.
REGIMEN, ðnis. n. [ῥέσις] Ipsa rectio. Lucret. lib. 3. 95.
In quo consilium vitæ, regimenque locatum est. Liv. 3. 33. Re- gimen totius magistratus penes Appium erat, favore plebis.
Crumentum regimen manu tractare, Regere in Tyrannide. Stat. 11. Theb. 658.
Lentum regimen navis. Senec. Agamem. 6.
Vocis, sermonisque regimen primores tenent dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
REGIMENTUM, i. n. Idem quod Regimen. Arcad. in l. 1. §. 1. De offic. præf. præf. Regimentis Reipub. ad Imperatores perpetuo translatis, &c. Adde Ammian. 28. 1. & 25. 9. Apud antiquiores non occurrit.
REGITO, [ῥέσις] ðre. frequentat. Varro 1. de R. R. cap. 57. extr. Granaria in agro quidam sublimia faciunt, ut in Hispania citeriore, & in Apulia: ita ut non solum a lateribus per fenestras, sed etiam subtus a solo ventus regitare possit. Vetus exemplar habet Regelare Al. Regyrare, vel Regirare, vel Regerare. [Puto syllabam librariorum omisisse, legendum- que Refrigerare. V. in hac dict. & in BEGELO.]
REGIO, ðnis. f. [ῥέσις, κλίμα] dicta a Rego, quod prius quam provin- ciæ fierent, regiones sub regibus erant, atque ab his regebantur. Virg. 9. Æn. 390.
Euryale infelix, qua te regione reliqui?
Regio & Ora. Cic. pro Sext. 66. Quæ regio, orave terrarum erat latior, in qua non, &c.
Certa regio loci. Lucret. lib. 2. 260.
Terræ regio. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus.
Agrorum regiones. Justinian. lib. 4. tit. 17. De officio jud. §. ultim. Quod si de una re, veluti de fundo: siquidem iste fundus commode regionibus divisionem recipiat, partes ejus singulis adjudicare debet.
Deserta siti regio. Virg. 4. Æn. 42.
Montosa. V. Montosus, in MONS.
Ignota. Ovid. 2. Met. 203.
Cultu vacantes. V. COLO.
Apprehendere regionem. V. APPREHENDO.
Attingere regionem. V. ATTINGO.
Defendere regiones suas & fines. Cic. in Orat. 141.
Obire pedibus regiones. V. OBEO.
Peragere mente regiones. V. PERAGEO.
Regiones cæli quatuor, Ortus, Occasus, Meridies, Septentrio. Ortus & Occasus, mobilia ac varia sunt: Meridies & Septentrio perpetuo statu permanet. Oritur quippe sol non ibidem semper, sed aut Æqui- noctialis oriens dicitur, aut Solstitialis, aut Brumalis. Idem non in eundem semper occidit locum: sed occasus ejus similiter fit. Ab his quatuor regionibus, quatuor venti fiare dicuntur, qui sunt Eurus, Austus, Favonius, Aquilo. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. Sed etiam regio, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis. De regione Lunæ.
Regiones, Cæli spatia, in quæ Augures illud lituo dividebant. Cic. 1. de Divin. 30. de lituo agens, Eo, inquit, Romulus regiones direxit, tum quum urbem condidit.
Ara locata sub media cæli regione. Cic. in Arato, 193.
Australis regio. V. AUSTER.
Vespertina. Hor. 1. Serni. 4. 30.
Arctis regionibus exire. Lucret. lib. 6. 119.
Regio, inquit Budæus, vulgo quæritur dicitur, apud Cic. pro Planç.

32. qui etiam Tractum vocat, Totus ille tractus celeberrimus Venæfræ- nus, Allifanus: tota denique nostra illa aspera & montuosa & fidelis & simplex & faultrix suorum regio, &c.
Viarum regio nota. Virg. 2. Æn. 737.
Recta regione viæ declinare. Lucret. lib. 2. 250.
Regiones, Majores urbis partes appellari cœptæ a similitudine earum regionum, in quas orbis dividitur. Quatuor autem fuerunt anti- quitus urbis Romæ regiones: e quibus prima regio Suburrana: secunda, Exquilina: tertia, Collina: quarta, Palatina. Sub Augusto 14. vocari cœperunt. V. Suet. Aug. cap. 30. & l. 3. ff. de Off. præf. vigil. vel Lex. Pitisc. qui rem late persequitur.
Natura & regio provinciæ, h. e. Natura partis & regionis ejus provinciæ quam incolis, vel cui præficeris. Cic. 1. Fam. 7. Eam esse naturam & regionem provinciæ tuæ, ut, &c [Vulgo Situm, vel Situationem dicunt.]
Regiones vineæ, Fines & limites. Cic. 2. de Nat. Deor. 9. An Attii Navii licuus ille, quo ad investigandum suam regiones vineæ terminavit, con- temnendus est? Al. Investigandam uvam. conf. 1. de Divin. 31.
Regionibus officii sese continere. Cic. 2. de Lege Agrar. 96 Singularis homo privatus, nisi magna sapientia præditus, vix facile sese regionibus officii, magnis in fortunis & copiis continet [i. e. Intra terminos officii sui.]
Modicæ regiones orationis. Cic. 2. de Orat. 67. Sed ita ut sit circumscripta modicis regionibus.
Regionibus circumscriptum vitæ spatium, i. e. Finibus & terminis, ut ait Budæus. Cic. pro Arch. 29. Si nihil animus præsentiret in posterum, & si quibus regionibus vitæ spatium circumscriptum est, eisdem omnes cogitationes terminaret suas.
Regiones & fines eloquentiæ. Cic. in Orat. 141. de Juris scientia loquens, Ea vero, inquit, repugnante eloquentia vix suas regiones finesque defenderet.
Regio, pro Orbita & linea. Cic. 7. Verr. 176. De omnibus nobis, si quis tantulum de recta regione deflexerit, &c. Ibid. 181. Hæc eadem est nostræ rationis regio & via, horum nos hominum sectam atque instituta perfe- quimur. Inde E regione idem pro Rectis lineis accipit. Budæus.
E regione, tanquam Adverb. ponitur in oratione, pro In conspectu, quasi rectis lineis. V. s præf. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 35. Quum uterque utriusque esset exercitus in conspectu, fereque e regione castris castra poneret. Cic. 4. Acad. 123. Nonne etiam dicitis, esse e regione nobis, e contraria parte terræ, qui adversis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?
REGIONĀTIM, Adv. [κατὰ χείρας] Per singulas regiones. Suet. in Cæf. cap. 39. Ludos etiam regionatim urbe tota, & quidem per omnium linguarum histriones. conf. Liv. 40. 51. extr.
REGIONĀLĪTER, Adv. Apul. de Mundo p. 68. Elmenh. Quæ tamen illi cum regionaliter videantur esse pestifera, ad omne salutaria sunt. conf. Cæf. Aurel. Tac. 2. 29.
REGIONĀRIUS, i. m. Frontin. de Colon. p. 134. Goef. Cassium oppidum militi regionarii diviserunt. [Legendum Casinum opp. milites legionarii, ut ex coll. p. 104. liquet.]
REGŪLA, æ. f. [κατὰ Gl. L. G.] Norma, qua lineæ diriguntur, quasi mensuram regens. Columel. lib. 3. cap. 13. Nam duas regulas, ejus latitudinis, qua pascinator sulcum facturus est, in speciem Græcæ litteræ x decussavimus: atque ita mediæ parti, qua regulæ committuntur, antiquam illam cico- niam infiximus.
Regula prima. Lucret. lib. 4. 516.
Denique ut in fabrica, si prava est regula prima. Quo loco Lam- binus, Regula, lignum est rectum, oblongum, & latum, quo fabri utuntur ad exigendas rectitudines, & parietes ædificiorum dirigendos. Fiunt etiam e ferro regulæ. Hæc ille.
Regula & Norma quid differant, V. NORMA.
Exemplum & Regula. Cic. in Sallust. 4. Primum igitur, quoniam omnium majores Crispus Sallustius ad unum exemplum & regulam quarit.
Mediocris regula optima. Cic. 2. Off. 59. In his autem ipsis medio- critatis regula optima est.
Naturæ norma, regula, & præscriptio. Cic. 4. Acad. 140.
Oratoris. Plin. Epist. 9. 26. ad Lupercum, Sed Demosthenes ipse ille norma oratoris & regula.
Philosophiæ regula. Cic. 4. Acad. 29. Hanc esse regulam totius philoso- phiæ, constitutionem veri, falsi, cogniti, incogniti
Omnium una regula est, quam cupio tibi esse notissimam, &c. Cic. 3. Off. 81.
Aberrare a regula & præscriptione vitæ. V. ABERRO.
Dirigere ad regulam. Cic. 1. de Fin. 63. Servata illa, quæ quasi delapsa de celo est ad cognitionem omnium, regula, ad quam omnia judicia rerum diriguntur.
Habere regulam qua vera & falsa judicentur. Cic. de Clar. Orat. 152.
Irrogat regula pœnas æquas peccatis. Hor. 1. Serm. 3. 118.
Loqui ad regulam. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque enim loquuti sunt ad hanc regulam & diligentiam primi homines.
Regula, Baculus quo aliquid rectum tenetur. Columel. lib. 6. cap. 19. Deinde prius quam ferrum admoveas, duabus angustis ligneis regulis, veluti forcipibus, apprehendere testium nervos, &c.
Regula, instrumentum, eundem usum præbens in factura olei, quem fiscus. V. FISCUS loco suo. Columel. lib. 12. cap. 50. Aut regulis, si consuetudo erit regionis, aut certe novis fiscis sampsa exprimi.
REGULĀRIS, e. Adj. [καταρτικός] Quod secundum regulam est, vel quod in regulam trahi potest.
Æs regulare, Quod obsequitur malleis, & quasi in utramque partem re- gii potest, quod etiam ab aliis Ductile appellatur. Plin. lib. 34. cap. 8. In Cypro coronarium æs & regulare est, utrumque ductile.
REGULĀRĪTER, Adv. Ulpian. in l. Quod si servus. §. 2. D. de in rem verso, Et regulariter dicimus toties de in rem verso esse actionem. Idem in l. Regulariter definiendum est. De petit. hæred.
REGULĀTIM, Adv. Idem. Veget. de Re Vet. 2. 41. Regulatim curare.
REGŪLO, ðre. Cæf. Aurel. Tard. 3. 4. 62. Regulantur vel diriguntur eo- rum virtutes non natura loci.
REX, rēgis. m. [βασιλεύς, βασις] Qui regit populum, & regnum possidet. Cic. 2. Off. 41. Mihi quidem, non apud Medos solum, ut ait Herodotus, sed etiam apud majores nostros, justitiæ fruendæ causa videntur olim bene mo- rati reges constituti. Idem 3. de Fin. 75. Rectius enim appellabitur rex, quam Tarquinius, qui nec se, nec suos regere potuit.
Triumphum regum. Ovid. 1. Amor. 15. 33.
Calicolûm rex, Juppiter. Virg. 3. Æn. 21.
Deorum.

Deorum. Hor. 4. Carm. 4. 2.
 Divum pater, atque hominum rex, Juppiter. Virg. 1. Æn. 69.
 Olympi magnus rex. Virg. 5. Æn. 533.
 Fluviatorum rex, Eridanus. Virg. 1. Georg. 481.
 Infernus, Pluto. Virg. 6. Æn. 106.
 Nominis ingentis. V. INGENS.
 Regum rex. Hor. 1. Epist. 1. 107. de Sapiente Stoicorum.
 Æquævus. Virg. 2. Æn. 561.
 Fortissimus gentis Sidoniæ. Sil. lib. 8. 212.
 Indomitus. Lucan. lib. 2. 581.
 Magni. Hor. 2. Serm. 3. 45.
 Minantes. Hor. 2. Carm. 12. 12.
 Purpureus, i. e. Purpuratus, seu purpura ornatus. Ovid. 7. Met. 103.
 Scindei. Stat. 2. Achil. 363.
 Superbus. Virg. 11. Æn. 15.
 Timendi. Hor. 3. Carm. 1. 5.
 Tremendus. Virg. 4. Georg. 470.
 Abacta pauperies opibus regum. Hor. 2. Serm. 2. 45.
 Colere rees, non regna. Sen. Herc. Oeth. 5.
 Constatue e regem populis. V. CONSTITUO.
 Editus atavis regibus. Hor. 1. Carm. 1. 1.
 Expugnati reges, capiuntur, prælia miscent. Lucret. lib. 4. 1007.
 Immire et duo reges totæ Asiæ. V. IMMINEO.
 Imponere regem alicui regioni. V. IMPONO.
 Inducere regem in regnum. V. INDUCO.
 Interceptus mortalitate rex. V. INTERCIPIO.
 Pati imperia regum. Sen. Herc. fur. 6.
 Pati famulum & regem, i. e. Infamam & summam conditionem. Sen. Herc. Oeth. 3.
 Succurrere regis tectis. Virg. 2. Æn. 451.
 Reges etiam appellantur Liberi affinesque regum. Cæf. 3. Bell. Civil. 107.
 Interim controversias regum ad P. R. & ad se, quod esset Consul, pertinere exillimans. Per Reges intelligit Ptolemæi regis Ægyptiorum liberos.
 Populus rex. Adjective. Virg. 1. Æn. 25.
 Hinc populum, late regem, belloque superbum,
 Venturum excidio Libyæ.
 Rex, pro Rectore. Hor. 1. Carm. 36. 8.
 — memor
 Actæ non alio rege puertiz. i. e. Moderatore ac magistro.
 Rex, (ait Donatus) alias Regnatorem, alias Dominum, alias Divitem significat. Sed nunc rationem habet nominis ad aliquid dicti, ad significandum Parasitum. Ut enim parasitus regis est, & libertus patroni: sic contrario rex parasiti est, & patronus liberti. Hæc ille in illud Ter. Phorm. 2. 2. 24. Immo enim nemo satis pro merito gratiam regi refert.
 Rex, Potentior: & is, quem nobis veluti in patronum eligimus, quem affectemur. Martial. lib. 2. 18.
 Capto tuam, pudet heu, sed capto, Maxime, cœnam,
 Tu captas alias: jam sumus ergo pares.
 Mane salutatum venio, tu diceris esse
 Ante salutatum: jam sumus ergo pares.
 Sum comes ipse tuus, tumidique anteambulo regis,
 Tu comes alterius: jam sumus ergo pares.
 Esse fat est servum, jam nolo vicarius esse.
 Qui rex est, regem, Maxime, non habeat. Captare, est Blanditiis & fervilibus officiis aliquid querere, ut scurræ & parasiti. Vicarius, est Servi servus.
 Rex, Dives, qui a clientibus colitur & parasitis. Hor. 2. Carm. 14. 12.
 — five reges,
 Sive inopes erimus coloni. Juven. 1. Sat. 136.
 Vestibus abeunt veteres lassique clientes,
 Votaque deponunt, quamvis longissima, cœnæ:
 (Spes hominum!) caulis miseris, atque ignis emendus.
 Optima silvarum interea, pelagique vorabit
 Rex horum, vacuifque toris tantum ipse jacebit:
 Nullus jam parasitus erit. Spes hominum: acclamatio est poetæ in miseriam clientum, qui diu speraverant se apud divitem cœnatos. Plaut. Capt. 1. 1. 24.
 Nam postquam meus rex est potitus hostium, &c. Verba sunt Ergasili parasiti, Philopolemum ob id Regem suum appellantis, quod sæpe apud eum cœnaret. Hor. 1. Serm. 2. 86.
 Regibus hic mos est, ubi equos mercantur, opertos
 Infpiciunt. Ubi Schol. vet. Reges hic divites sunt, & nobiles.
 Coram rege suo. Horat. Hoc est Patrono & amico suo potentiore. Cruq. 575. H. St. Locus hic est Hor. 1. Epist. 17. 43.
 Coram rege suo de paupertate tacentes
 Plus potente ferent.
 Ærari, &c. reges, Qui præfunt ærario, &c. Cic. 2. de Lege Agr. 15. Atque ego a primo capite legis usque extremum reperio, Quirites, nihil aliud cogitatum, nihil aliud susceptum, nihil aliud actum, nisi uti decem reges, ærarii, vectigalium, provinciarum omnium, totius Reip. regnorum, liberorum populorum, orbis denique terrarum domini constituerentur, legis Agrariæ simulatione atque nomine. [Omnino sic distinguendum est, ut non dicat Reges ærarii, &c. sed Dominos Tullius Decemvires Rullianos, & eo ipso totidem reges.
 Mente rex, qui & Dominus convivii. Macrob. Saturn. lib. 2. cap. 1. Ipse rex mentis, nec in moribus Socrate minor. Varro apud Gell. lib. 13. cap. 11. Dominum autem convivii esse oportet, non tam lautum, quam sine sordibus.
 Nemorensis. V. NERMUS, vel Lex. Pitisc.
 Sætorum rex. Cic. de Arusp. Resp. 12. L. Claudius rex sacrorum. Plin. lib. 11. cap. 37. V. Lex. Pitisc.
 Rex fuit etiam cognomen gentis Marcia. V. MARCIUS.
 REGINA, æ. f. [ῤασιλις, βασιλισσα, βασίλισσα, ἀνωστα] Regis uxor. Cic. 14. Att. 8. Reginae fuga mihi non irrogetta.
 Teque, particeps connubii, focia regni, regina Juno. Cic. Anteq. iret. in exil. 23.
 Regina deum, Juno. Virg. 1. Æn. 13.
 Siderum regina bicornis, Luna. Hor. in Carm. sæcul. 35.

Regina, Quæ provinciæ alicui præest & eam regit: quemadmodum Dido apud Carthaginienses, & Cleopatra in Ægypto.
 Regina, Domina. Plaut. Truc. 2. 6. 50. Sed istæ reginæ domi suæ fuere ambæ. [i. e. Ambæ domi suæ Regibus nuptæ fuerunt, vel Regum etiam filia.
 Omnium regina rerum oratio. Cic. 2. de Orat. 187.
 Pecunia regina. Adjective. Hor. 1. Epist. 6. 37.
 Reginae, Divites, inquit Donatus. Ter. Eun. 1. 2. 88.
 — eunuchum porro dixi velle te,
 Quia solæ utuntur his reginæ: repperi. [Potest tamen & proprie de Regii generis, vel fastigii feminis intelligi. Idque rectius.
 REGULUS, i. m. [βασιλισκος] dimin. quasi Parvus rex, non quod parvæ staturæ, sed quod parvi regni, puta alicujus urbis, aut oppidi, dominus sit: qui generali vocabulo Dominus aut Princeps dicitur. Reguli sunt etiam Filii aut Nepotes regum. Plin. lib. 18. cap. 3. Ut quum reguli Africæ bibliothecas donaret. Liv. 21. 2. [Gl. G. L. βασιλισκος. Regula. Regulus, Avis minima, a quibusdam Regaliolus dictus: alio nomine Trochilus, ut Plin. lib. 10. cap. 74. docet. Et ab Aristotele αἰγισδύς, quasi Rex & præfex avium dicitur. V. REGALIOIOLUS.
 Regulus, Serpentis genus est, quem Græci Basiliscum dicunt. [Gloss. Gr. Lat. βασιλικός, ὁ ὄφις, Regulus. Scribendum βασιλικός. In iisdem male, βασιλικός Reguliosus, Regius, Regalis, Imperialis, Principalis. Regillus, Regulus. Interponendum enim ante duo postrema vocabula, βασιλικός. Quod, ut multa, librarii omiserunt.
 Regulus, nomen proprium. ut, M. Atilius Regulus. V. infra in suo loco.
 REGIUS, a, um. Adj. [βασιλικός] Quod est regis: sive Quod rege dignum est. Cic. 3. Off. 78. Erat autem regius pastor. De Gyge. Apparatu regio acceptus. Cic. de Somn. Scip. 1.
 Bellum regium, Cum rege. Cic. pro Lege Manil. 50. Cur non ducibus diis immortalibus eidem, cui cetera summa cum salute Reipub. commissa sunt, hoc quoque bellum regium committimus?
 Civitatem regiam Ægyptios invenisse, Popularem Atticos scribit. Plin. lib. 7. cap. 56.
 Conditio. Cic. 12. Att. 13. Balbi regia conditio est delegandi.
 Conjux. Virg. 2. Æn. 783.
 Consuetudo. Cic. 5. Verr. 76.
 Dona. Virg. 1. Æn. 700.
 Honos. Virg. 7. Æn. 814.
 Regium imperium pati. Sen. Med. 4.
 Insigne. Tacit. 6. Ann. 42.
 Juvenis. Ovid. 2. Fast. 761.
 Moles. Hor. 2. Carm. 15. 1.
 Nutus regis omnes tuemur interfecto rege. Cic. 12. Fam. 1.
 Ornatus. Cic. 1. Tusc. 116. Codrum, qui se in medios immisit hostes, famulari veste, ne posset agnosci si esset ornatus regio.
 Parens. Ovid. 13. Met. 484.
 Potestas. Cic. 1. Philip. 3.
 Principatus. Cic. 3. de Fin. 32. Sed eos, qui in aliquo honore sunt, quorum ordo proxime accedit ut secundus sit ad regium principatum.
 Progenies. Ovid. 2. de Pont. 9. 11.
 Puer. Virg. 1. Æn. 681.
 Sanguis. Hor. 3. Carm. 27. 65.
 Virgo. Ovid. 2. Met. 570.
 Urbs. Plin. lib. 12. cap. 1.
 Superbum istuc ac regium. Plin. junior. in Panegyri. Vide SUPERBUS.
 H. St. Exstant cap. 7. conf. REGIA Adv.
 Ales regia, Aquila Jovis fatelles. Ovid. 4. Met. 362.
 Chartæ regie Catul. ad Varum, 20. 6. V. PAPHYRUS.
 Morbus regius, qui & Arquat. Plin. lib. 22. cap. 24. Varro regium cognominatum morbum arquat. quoniam mulso curetur. Hor. in Arte Poet. 453.
 Aut mala quem scabies, aut morbus regius urget. Alias Aurigo dicitur hic morbus. Celf. lib. 3. cap. 24. Æque notus est morbus, quem interdum arquat. interdum regium nominant.
 Olea regia. Columel. lib. 5. cap. 8.
 Pira regia, apud Columel. lib. 5. cap. 10. Et lib. 12. cap. 10.
 REGIA, æ. f. [βασιλειον] Domicilium & aula regis. Cic. 3. de Fin. 52. Utenim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem. [Subst. ex Adj. est, & subauditur Domus. Gloss. Gr. Lat. βασιλικός οικος, Aula. Sic & Lat. Gr.
 Cæli regia. Virg. 1. Georg. 503.
 Jam pridem nobis cæli te regia, Cæsar, Invidet.
 Solis regia. Ovid. 2. Met. 1.
 Regia Solis erat, sublimibus alta columnis.
 Aurea regia cæli. Virg. 7. Æn. 210.
 Cælia regia Priami. Ovid. 1. Epist. 34.
 Opulenta. Catull. Argon. 62. 44.
 Parva regia Neme antiqui. Ovid. 3. Trist. 1. 30.
 Festaque confusa resonabat regia turba. Ovid. 12. Met. 214.
 Regia, Romæ status sub regibus. Livius lib. 1. p. 17. Tulit enim & Romana regia sceleris tragici exemplum. H. St. Exstant cap. 46. Nec tam pro Statu sub regibus, quam pro Domo ac stirpe regia positum est.
 Contingere regiam affinitate. V. CONTINGO.
 Urbes ac oppida cognomento velut appellantur Regiæ in Vet. Inscript. sic, BACTRA REGIA: COLONIA AELIA HADRIANA REGIA. [Est Adj.
 Regia, Locus in urbe Roma, ubi Rex immolabat arietem Agonalibus diebus. Varr. 5. L. L. 3. pr. & infra paulo, Ab Dea Ope confixa, cujus in Regia sacrarium. V. Lex. Pitisc.
 REGIA, Adv. [βασιλικός] Ut decet regem, vel ut solet rex. Cic. 1. in Catil. 30. Si in hunc animadvertissem, crudeliter & regie factum esse dicerent. Correctius exemplar habet, Non egregie factum. [Perperam. Policum regie ædificium. Varr. 1. de R. R. cap. 2.
 Statuere regie. Cic. 5. Verr. 115. Nunc, ut hoc tempore ea, quæ regie, seu potius tyrannice, statuit in aratoribus Apronius, prætermittam.
 REGIUS, a, um. Adj. Dimin. a Regius, teste Non. 14. 13. unde
 REGILLA, æ. f. [ῤασιλική] Vestis, quæ & Basilica, & Trabea dicitur, quoniam ea reges uterentur, auro & purpura intexta. Plaut. Epid. 2. 2. 39.
 Quid erat induta? an regillum induculam, an mendiculam?
 Meminit Nonius 14. 13. ubi tamen Regillam tuniculam legit.
 Regillis,

Regillis, tunicis albis, & reticulis luteis, utriusque rectis, textis fursum
versum, stantibus, pridie nuptiarum diem virgines induta cubitum ibant,
omnis causa, ut etiam in togis virilibus dandis observari solet Festus.
REGALIS, e. Adj. [βασιλικός] ad excellentiam & eminentiam pertinet,
& significat Dignum rege. Cic. de Senect. 56. Nihil ei tam regale videri,
quam studium agri colendi.
Animus regalis. Liv. 27. 19.
Arma. Propert. lib. 4. 4. 21.
Armentum. Ovid. 2. Met. 842.
Atria. Ovid. 5. Met. 2.
Aula regalis. Senec. Troad. 771.
Carmen regale, Tragœdia. conf. Scriptum. Ovid. 4. de Pont. 16. 9.
Cultus. Hor. 4. Carm. 9. 15.
Divitiæ. Hor. 1. Epist. 12. 6.
Domus. Ovid. 1. Met. 171.
Epulæ. Ovid. 6. Met. 488.
Gaza regali splendida domus. Catul. Argon. 62. 46.
Genus civitatis regale. Cic. 3. de Legib. 15.
Imago Jovis. Ovid. 6. Met. 74.
Impendia. Plin. lib. 36. cap. 15.
Luxus. Virg. 1. Æn. 641.
Mensæ. Virg. 1. Æn. 690.
Nomen. Cic. pro Lege Manil. 24.
Nomine regali a Senatu dignus existimatus Dejotarus. Cic. de Arusp.
Resp. 29. [i. e. Rex & amicus populi Ro. appellatus. V. in APPELLLO.
Ornatus. Cic. 2. de Finib. 69.
Potestas. Cic. de Arusp. Resp. 54.
Sceptum. Ovid. 5. Met. 422.
Scriptum. Ovid. 2. Trist. 553.
Et dedimus tragicis scriptum regale cothurnis. conf. Carmen, supra.
Sententia. Cic. 1. Off. 38. Regalis sane, & digna Æacidarum genere
sententia.
Solum. Liv. 1. 47. Dii te penates patriique, & patris imago, & domus
regia, & in domo regale folium, & nomen Tarquinium, creat, vocatque
regem. Ovid. 6. Fast. 353.
Tecta. Ovid. 6. Met. 614.
Virgo. Ovid. 1. de Arte Am. 697.
Regales, etiam Filii regum dicuntur. Ammian. 16. 27. Hos sequebantur
potestate proximi, reges numero quinque, regales decem.
Regalia, dicta sunt, Quæ multum felicitatis & fortunæ pollicentur.
Alexandrinus Alexander lib. 5. cap. 25. Subaudi Extia.
Regalia exta appellantur, Quæ potentibus insperatum honorem pollicen-
tur: privatis & humilioribus hæreditates, filiofamilia dominationem.
Festus.
REGALITER, Adv. [βασιλικώς] Idem quod Regie. Ovid. 2. Met. 397.
— precibusque minas regaliter addit.
REGALIOLUS, i. m. [κελίολος] Avis, quam Plin. lib. 10. cap. 74. scribit
appellari regem avium in Italia, propter dissidia & bella, quæ sunt inter
eam & aquilam. V. TROCHILUS. Alii putant Galgulum, quæ avis Græce
dicitur Icterus, a colore. Suet. in Jul. Cæs. cap. 81. Pridie autem eisdem
Idus, avem regaliolum, cum laureo ramulo, Pompejanæ curiæ se inferen-
tem, volucres varii generis e proximo nemore profectas ibidem discerpse-
runt. [Gloss. Lat. Gr. Regaviliolus, Σπίνος. Regavolus, Βασίλιος, κελίολος. At in Gr. Lat. Σπίνος, ὁ σερπῆς. Frincillus, tringillus Regaviliolus
autem, ut solet, pro Regabiliolus, quod idem ac Regaliolus.
REGIFICUS, a, um. Adj. [βασιλικός] ut,
Luxus regificus. Virg. 6. Æn. 605.
— epulæque ante ora paratæ
Regifico luxu.
Paratus regificus. Valer. 2. Argon. 652.
REGIFYCE, Adv. [βασιλικώς] Cic. 3. Tusc. 44.
Vidi ego te, astante ope Barbarica
Tectis cælestis, laqueatis,
Auro, ebore, instructam regifice. Ex poeta. Sil. lib. 11. 273.
Regifice extructis celebrant convivia mensis.
REGICIDA, æ. c. & **REGICIDIUM**, i. n. vulgo Politici usurpant,
pro Percussore regis & Cæde regia.
REGIFUGIUM, i. n. Festus dies apud Romanos 6. Cal. April. quo die
fugisse Tarquinius Ilistoria antiquitatis testis meminit. Lilius Syntag. 17.
Historiæ deorum. V. Aufon. Ecl. de Feriis Rom. v. 13.
REGNUM, i. n. [βασιλεία] Ipsa Regiæ potestatis possessio. Cic. 12. Fam. 1.
Nam ut adhuc quidem actum est, non regno, sed rege liberati videmur.
Regnum, pro Dominatu, sive dominatione. Plaut. Pseud. 1. 1. 13.
Sub Veneris regno vapulo, non sub Jovis.
Aut dominatus, aut regnum. Cic. de Arusp. Resp. 54.
Regnum ac Dicitio. Cic. 6. Verr. 60. Nationes, quæ in eorum regno ac
dicitio sunt.
Everfor regnorum Priami Achilles. Virg. 12. Æn. 545.
Fructus regni feritas. Sil. lib. 1. 148.
Novitas regni. Virg. 1. Æn. 567.
Alterna. Stat. 1. Theb. 1.
Barbara. Hor. 2. Epist. 1. 253.
Cælestia. Ovid. 1. Met. 152.
Continua. V. CONTINVO.
Famosa. Lucan. lib. 7. 277.
Furentia. Sil. lib. 3. 491.
Ignobile. Hor. 1. Serm. 6. 9.
Inamabile Plutonis. Ovid. 4. Met. 476.
Inamœna Plutonis. Ovid. 10. Met. 15.
Inferna. Sen. Herc. fur. 11.
Infelix Erebi. Stat. 8. Theb. 22.
Inhospita regna. Ovid. 11. Met. 284.
Injusta. Valer. 6. Argon. 608.
Invia vivis. Virg. 6. Æn. 154. Orcum intelligit.
Lacerum. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 202.
Lamentabile. Virg. 2. Æn. 4.
Lata. Virg. 4. Æn. 199.
Liberale regnum, Munificum. V. LIBER adj.
Magni regni potentia. Ovid. 6. Met. 153.
Nobile. Ovid. 17. Epist. 153.
VOL. IV.

Opacum, Plutonis. Sen. Herc. fur. v. 809.
Custos opaci pervigil regni canis. de Cerbero.
Opulenta. Senec. Theb. 1.
Pallida Ditis. Lucan. lib. 1. 451.
Piceum Ditis. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 90.
Potentia. Ovid. 1. Amor. 1. 13.
Stabile. Sen. Herc. fur. 6.
Tristia regna, Inferorum regna. Hor. 3. Carm. 4. 46.
Trux regnum. Sen. Herc. fur. 9.
Vasti regni silentia, Inferorum. Ovid. 10. Met. 30.
Uberrima. Virg. 3. Æn. 106.
Viduata lumine, Orcus. Sil. lib. 3. 601.
Abuti regno & licentia ad omnia. V. ABUTOR.
Affectare regnum. Ovid. 1. Met. 152.
Appetere regnum. Cic. pro Milon. 72. In suspicionem incidit regni ap-
petendi. Idem de Senect. 56. C. Servilius Ahala Sp. Melium, regnum
appetentem, & occupare volentem, interemit.
Capessere regna. Virg. 8. Æn. 507.
Concutere regna Jovis. Senec. Medea, 10.
Contribuere in regna. V. CONTRIBVO.
Decernere regnum. V. DECERNO.
Deducere aliquem ex regno. V. DEDUCO.
Deferre regnum alicui. Cic. 2. Philipp. 87. At etiam ascribi jussit in fa-
ctis, ad Lupercalia, C. Cæsari Dictatori perpetuo M. Antonium Con-
sulem, populi jussu, regnum detulisse. Cæsarem uti noluisse.
Detrudere superis regnis Jovem. i. e. Cælo. Virg. 6. Æn. 584.
Dividitur ferro regnum. Lucan. lib. 1. 109.
Dare & Adimere regna, contraria. Cic. pro Milon. 74.
Dominari regno capaci. Sen. Herc. fur. 9.
Exercere regnum. Plin. lib. 10. cap. 21.
Fœdant mea regna suis ruinis. Sil. lib. 15. 538.
Gerere indeferta regna pectore. Ovid. 2. Amor. 9. 52.
Gerere regna superba. Tibul. lib. 1. 9. 80.
Habere regna, Regnare. Virg. 1. Æn. 350. Idem 6. Æn. 566.
Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna.
Impendere regnum. Ovid. 6. Met. 463.
Inducere regem in regnum. V. INDUCO.
Instituere regnum. V. INSTITVO.
Insurgere regnis alicujus. Ovid. 9. Met. 444.
Intercipere regnum. V. INTERCIPVO.
Invadere regnum aliquod. Ovid. 3. Fast. 551.
Locare aliquem in parte regni. Virg. 4. Æn. 374.
Occupare regnum. Cic. 5. Philipp. 17. Neque ii, qui regibus exactis
regnum occupare voluerunt.
Optare locum regno. V. OPTO.
Permittere regnum alicui. Hor. 1. Serm. 3. 123.
Permittere regnum alicui in aliquos. Hor. 4. Carm. 4. 2.
Pollutum regnum sanguine. Sil. lib. 1. 22. al. Crimine.
Possidere regna. Sen. Herc. fur. 9. Ter. Adel. 2. 1. 21.
Prudere regna alicujus. Ovid. 7. Met. 38.
Pulsi regnis. Virg. 7. Æn. 217.
Regere regnum. Ovid. 11. Met. 270.
Refurgunt regna. Virg. 1. Æn. 210.
Sancire regnum. Tacit. 5. Hist. 2.
Sum sub regno. Cic. 7. Att. 7. Nisi eos timere putas, ne sub regno sint,
qui id nunquam, dummodo otiosi essent, recusarunt.
Tenere regna. Lucret. lib. 5. 1127.
Tenere injusta regna. Ovid. 5. Met. 277.
Torpent regna. Virg. 1. Georg. 124.
Trahere ad auxilium septem regna. Senec. Theb. 12.
Viget regnum consiliis. Virg. 2. Æn. 88.
Regnum, Regio quæ a rege possidetur. Cic. 1. de Lege Agrar. 35. Nul-
lum regnum fuit unquam, quod non, si minus jure aliquo, at regioni-
bus tamen certis contineretur. Virg. 1. Æn. 576.
Vultis & his mecum pariter confidere regnis?
Diffona regna, Linguis diversis utentia. Valer. 5. Argon. 607.
Pulsata gemino mari regna Pelopis. Sen. Herc. fur. 13.
Regnum etiam dici potest quicquid a quoquam possidetur. Cic. 1. de
Orat. 4. Nisi hic in tuo regno effemus, non tulissem. i. e. In Tuscula-
no. Item 14. Att. 17. Post in Cumana & Puteolana regna renavigare.
Humida. Virg. 4. Georg. 363. Intelligit regna Cyrenes Nymphæ sub
aquis.
Undosa regna, Najadum. Sil. lib. 5. 21.
Austa regna, Zona torrida. Sen. Herc. fur. 4.
De Possessionibus exiguis. Virg. 1. Ecl. 70.
Post aliquot mea regna videns mirabor aristas. Quem locum imi-
tatur Quintil. Declam. 13. pr. V. not. Burni p. 272.
Regnum, In quo quis ita eminet, ut in eo regnare videatur. Cic. 1. Att. 7.
Aquilium non arbitrabamur, qui denegat & juravit morbum, & illud
suum regnum judiciale oppulit h. e. Juris interpretandi munus: in
quo ita excellebat Aquilius, ut quasi regnare videretur, omnibus ad
unum consilii causa confluentibus.
Amisso forensi regno. Idem 9. Fam. 18. pr. i. e. Eloquentiæ forensis principatu.
Ereptum Censuræ regnum. i. e. Magistratus parte regis. Liv. 4. 32.
Sortiri regna vini talis. Hor. 1. Carm. 4. 18. Hoc, inquit Porphy. ad
Magisteriorum convivia pertinet. V. Talus pro ludo, in TALUS. Lam-
binus in hunc locum, Regna vini ea, inquit, appellat. quæ in convi-
viis constituebantur, in quibus is e convivis, cui tale regnum forte ob-
tigit, leges bibendi ferebat, quibus ceteros omnes parere erat neces-
se. Hujusmodi regem, Arbitrum bibendi nominat idem Hor. 2. Carm.
7. 25. conf. Lips. in Tacit. 12. Ann. 15. 2.
REGNO, [βασιλεύω, βασίς] Ære. Regnum possidere & gerere. Pri-
scian. Rev. solum quod a Regendo nascitur, peperit ex se aliud ver-
bum quod est Regno. Cic. 15. Fam. 2. Illum cohortatus sum, ut in vita
sua conservanda primum regnare disceret: a quibus perpexisset sibi in-
fidias paratas, in eos uteretur jure regio. &c. Idem pro Lege Manil. 7.
Sed ab illo tempore annum jam tertium & vicissimum regnat, & ita re-
gnat, &c. Senec. Medea, 194.
Si judicas, cognosce: si regnas, jube.
Meditatus est regnare. V. MEDITOR.
Impotenter

Impotenter regnare. V. IMPOTENS.
 Latius regnare. Hor. 2. Carm. 2. 9.
 In otio. Sen. Herc. fur. 7.
 Cælo regnare. Hor. 3. Carm. 5. 1.
 Mundu vacuo. Sen. Herc. fur. 1.
 Oppido alicui regnare. Cic. 4. Verr. 136. Timarchidem in Sicilia omnibus oppidis per triennium scitote regnasse. [Nisi Oppidis Ablativus est, & subauditur præpositio, quæ præcessit.
 Regnare in centuriis equitum. Cic. 11. Fam. 16. Quum equitum centurias tenes, in quis regnas.
 Per urbes Grajas. Virg. 3. Æn. 295.
 Advenæ in nos regnaverunt. Tacit. 11. Ann. 24. 7.
 Ardor edendi regnat per fauces & viscera. Ovid. 8. Met. 828.
 Ebrietas geminata libidine regnat. Ovid. 12. Met. 226.
 Oratio in hoc uno regnat. Cic. in Orat. 128.
 Regnavit populorum, pro Rex fuit. Hor. 3. Carm. 30. 11.
 Et qua pauper aquæ Daunus agrestium
 Regnavit populorum. Sic emendavit hunc locum Lambinus, idque optime. Solet enim Horatius structuram Græcam fervare etiam in sermone Latino, ut Deline mollium querelaram, Abitineto irarum, & cetera id genus. Dicerent autem Græci, ἐσαπίδουσι τῶν λαῶν.
 Regnare, pro in auctoritate esse. Cic. 7. Fam. 25. Olim, quum regnare existimabamur, &c.
 Regnare, pro Beatum esse, & suo voto vivere. Hor. 1. Epist. 10. 8.
 Quid quæris? vivo & regno. Phædr. 3. 8. extr.
 Regnare nolo, liber ut non sim mihi.
 Regnatur, Imperf. Virg. 1. Æn. 276.
 Hic jam tercentum totos regnabitur annos
 Gente sub Hæctorea. Sil. lib. 3. 592.
 Hinc Cytherea tuis longo regnabitur ævo.
 Regnatum est. Liv. 1. 17. Oriundi a Sabinis, ne, quia post Tatii mortem ab sua parte non erat regnatum, in societate æqua, possessionem imperii amitterent, sui corporis creati regem volebant. Romani veteres peregrinum regem aspernabantur. In variis voluntatibus regnari tamen omnes volebant. Idem lib. eod. extr. Regnatum Romæ ab condita urbe ad liberatam annos CCXLIV.
 Regnor, Pass' ut, Gentes regnantur. Tacit. 1. Hist. 16. 7. Idem Germ. 47. 7. Trans Lygios Gothones regnantur, paulo jam adductius, quam cetera Germanorum gentes, nondum tamen supra libertatem.
 Gens regnata feminis. Plin. lib. 6. cap. 20. Ab iis gens Pandæ, sola Indorum regnata feminis. i. e. Quibus imperaverunt femine.
 Terra regnata Philippo. Ovid. 4. de Pont. 15. 15.
 Cupido dira regnandi. Virg. 1. Georg. 37.
 Accipere Albam regnandam. Virg. 6. Æn. 770.
 REGNANS, antis. Partic. Virg. 1. Æn. 269.
 Tertia dum Latio regnantem viderit æstas. Justin. 7. 6. 1. Uno ex Anyntæ filii regnante.
 REGNATUS, a, um. Partic. [βασιλευσας] Hor. 2. Carm. 6. 11.
 — & regnata petam Laconi Rura Phalanto. Idem. 3. Carm. 27. 29. & Virg. 3. Æn. 14. Plura. V. in ipso verbo.
 REGNATOR, oris. m. [βασιλευστας] Qui regnat. Plaut. Amph. prol. 45. Deorum regnator, architectus omnibus. Juppiter scil.
 Olympi superi regnator. Virg. 2. Æn. 779. conf. Idem 4. Æn. 269. & 7. 558.
 Regnator agelli, pro Possessore. Martial. lib. 10. 61.
 REGNATRIX, icis. f. [βασιλευστας] ut, Domus regnatricis. Tacit. 1. Ann. 4.
 REGRADO, are. pr. comm. Gloss. Gr. Lat. καθ'εβιβάζω, Regrado.
 REGRADATUS, a, um. Partic. ut, Regradati menses. Solin. cap. 3. conf. Salmast. in loc.
 REGRADATIO, onis. f. Gloss. Gr. Lat. καταβιβασμός, Regradacio. conf. Theod. Cod. tit. 8. l. 5. & Valef in Ammian. p. 65.
 REGRÉDIOR, éris, gressus sum, pr. comm. [ἀναχάζω, ἀναχωρέω] grédi. Retro gradi, reverti. Plaut. Aul. 1. 1. 7. Illic regredere ab otio. Cic. 8. Att. 19. Quamobrem nolito commoveri, si audieris me regredi, si forte Cæsar ad me veniet.
 Ad formandos animos, statuendæque vitæ leges regressi, partem quidem potiore (si dividi posset) retinuerunt. Quintil. proæm. lib. 1.
 In memoriam regredi. Plaut. Capt. 5. 4. 26.
 Regredi & Progredi, contraria. Cic. 1. Off. 33. Cum utrisque separatim locutum, ne cupide quid agerent, nec appeterent, atque ut regredi quam progredi mallent. [Hic Regredi est de Finibus controversis cedere, Progredi vero Fines proferre.
 REGREDO, ère. legitur apud antiquos, pro Revocare. Ennius Achille, Quo nunc, incerta re, atque incrata, gradum regredere conare? V. Nonium, 2. 745. [Non per se Revocare, sed per Gradum addito, significat.
 REGRESSUS, a, um. Partic. Justin. 22. 4. 4. Inde regressus Cretam contenderat. conf. Tacit. 2. Hist. 74. 5.
 REGRESSIO, onis. f. [ἀναστροφή] Gl. L. G.] Cic. 1. Philipp. 1. Exponam vobis brevier consilium professionis, & regressionis meæ. Apul. lib. 2. Aur. Afia. p. 122. Elmenh. Metum istum tibi demam maturata regressione. Regressio, Schema rhetoricum. Quintil. 9. 3. Ἐπίνοδος Græce dicitur; nostri Regressionem vocant.
 REGRESSUS, ius. m. [ἀναχάρισσις] Liv. 24. 6. Neque locus poenitendi, aut regressus ab ira relictus esset. Tacit. 1. Ann. 30. extr. Et Drusus, non expectato legatorum regressu, quia præsentia fati confederant, in urbem rediit.
 Progressus & Regressus, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. Nihil errat quod in onni æternitate conservat progressus & regressus, reliquosque motus constantes & ratos.
 Neque habet fortuna regressum. Virg. 11. Æn. 413.
 Regressus ad aliam actionem. Ulp. in l. Quod in hærede. D. de tributor. action. Eligere quis debet, qua actione experiatur: utrum de peculio, an tributoria, quum scit sibi regressum ad aliam non futurum.
 Mandati regressum habere. Ulpian. in l. Sed si paterfamilias. §. ult. D. ad Senatuscon. Maced. Quia & ipsi mandati habent regressum.
 REGULA, REGULUS. V. REGO.

das tenebras eum claudabant, ac diu post, ubi erat visus sol ardentissimus, repente educebant, & adversus ictus solis oppoliticum continebant, arque intendere in cælum oculos cogebant. Palpebras quoque ejus, ne conniveret posset, sursum ac deorsum diductas infuebant. Tuditanus aurem, somno diu prohibitum, atque ita vita privatum refert. Idque ubi Romæ cognitum est, nobilissimos Pœnorum captivos, liberis Reguli a Senatu deditos, & ab iis in armario muricibus præfixo destitutos, eademque insomnia cruciatos interfisse. Hæctenus Tubero apud Gellium. Cic. in Pison 43. M. Regulus, quem Carthaginenses, resecris palpebris, illigatum in machina, vigilando necaverunt. Idem 5. de Finib. 82. Qui in potestate hostium, vigiliis & inedia necatus est Regulus? De rebus ab eo gestis V. Auctor de Viris Illust. cap. 40. & Valer. Max. lib. 4. cap. 4. 6. conf. Drakenb. ad Sil. 6. 539.
 Mens provida Reguli. Hor. 3. Carm. 5. 3.
 Sunt & alii hujus nominis, inter quos ille M. Aquilius Regulus, de quo Plin. lib. 1. Epist. 5. & passim. Tacit. 4. Hist. 42. Qui & Memmium Regulum cof. & alium Livinejum, & Roscium memorat.
 REGUSTO, [ἀναγούστω] are. Iterum gustare. Cic. 4. Att. 16. Nam Vestorio dandi sunt dies, & ille Latinus Ἀπικισμός ex intervallo regustandus. Eidem, lib. 13. 13. Sed crebro regusto tuas literas: in his aquiesco, tamen expecto novas. i. e. Crebro tuas literas in manus sumo, iis legendis acquiesco, quia scribis te de Attica ægotante bene sperare.
 Laudationem alicujus regustare. i. e. Orationem scriptam de laude. Cic. 13. Att. 48. Velim M. Varronis & Ollii mittas laudationem. Ollii utique: nam illam legi: volo tamen regustare. conf. Sen. de Provid. 3.
 REGUSTATUS, a, um. Partic. Perf. 5. Sat. 138. Regustatum salinum. al. Falernum.
 REGYRO, are. Revolvi. Flor. 4. 2. 6. Postremo in Hispaniam regyavit. V. Gruet. Varr. R. R. 1. 57. sed locus incertus. V. REGELO. Gloss. Gr. Lat. Περιστρέψω, Regyrate.

R E H

REHALO, [ἀλάω, ἀρηίζω] are. ex Re & Halo; Iterum halo, & spiro. Lucret. lib. 6. 522.
 Terraque quum fumans humorem tota rehalat. i. e. Humorena e cælo delapsam iterum atque iterum sursum halat. Lambinus.

R E I

REI. GER. CAUS. Reigerundæ causa. REIP. Reipublicæ.
 REJICIO, icis. jectum, [ἀναβάλλω, ἀνατίθημαι, ἀποτίθημι, ἀποτίθημι] ère. Retro jacere. Virg. 11. Æn. 619.
 Rejiciunt parmas, & equos ad mœnia vertunt. Cæf. 1. Bell. Gall. 46. Suisque imperavit, ne quod omnino telum in hostem rejicerent. h. e. Vicissim jacerent, retorquerent.
 E gremio rejicere aliquid. Ovid. 1. Trist. 1. 66.
 Amictum rejecit ex humeris. Virg. 5. Æn. 421.
 Lictores togulis acceptis fagula rejecerunt. Cic. in Pison. 54.
 Vestem de corpore rejicere. Ovid. 9. Met. 32.
 Rejicere ex humeris vestem. Ovid. 2. Met. 582.
 Cum autem hic de rheda, rejecta pænula, desiluisset. Cic. pro Milon. 29. [Subauditur in tergum.
 Rejectis ad tergum manibus. Cic. 10. Fam. 32. Quum quidem pransus, nudis pedibus, tunica soluta, manibus ad tergum rejectis inambularet.
 Rejicere se in aliquem. Ter. And. 1. 1. 109.
 Ut domus eorum fores extra aperirentur, & janua in publicum rejiceretur. Plin. lib. 36. cap. 15.
 Rejici a vento ad, vel in. Cic. 16. Att. 6. Quum a Leucopetra profectus stadia circiter trecenta processissem, rejectus sum Austro vehementi ad eandem Leucopetram. Et 3. Att. 8. Vento rejectus ab illo in Macedoniam. De navigatione.
 Rejicere, Repellere. Virg. 3. Ecl. 96.
 Tityre, pascentes a flumine reice capellas. V. infra.
 Hostem ab aliquo loco, Repellere. Cic. 2. Fam. 9.
 A studio ad famem aliquem. Ter. prol. Phorm. 19.
 Ille ad famem hunc ab studio studuit rejicere.
 Rejicere, Abjicere, & pro vili habere. Ter. Phorm. 4. 5. 5.
 Nam si altera illa magis intabit, forsitan nos rejiciat.
 Sperrere & Rejicere. Cic. 1. de Finib. 4.
 Rejicere, Repulsam dare. Cic. 3. Verr. 140. Rejecta Chelidone, capiunt consilium necessarium.
 Aliquid a se rejicere & aspernari. Cic. pro Rosc. Amer. 153.
 Refutetur ac rejiciatur clamor. Cic. 2. Tusc. 55.
 Deligere bona, & Rejicere, contraria. Cic. 2. de Legib. 60.
 Rejicere judices, [ἀπολέγειν] aliquando pro Eligere & accipere judices. Cic. 5. Verr. 28. Quid Prator? jubet Recuperatores rejicere. Decurias scribamus, quas Decurias? de cohorte mea rejicies, inquit. Rejecti enim, Electi dicuntur, inquit Afconius. Alibi pro Iniquum dicere, & alium subfortiri cupere: ut ibid. 95. Sic habuisti statutum cum animo ac deliberatum, omnes, qui habitarent in Sicilia, aut qui Siciliam te Pratore attingissent, judices rejicere. Hoc ipse in eadem 137. Iniquum jurare appellat. Cur autem utramque significationem habeat, ex loco ejusdem orationis intelligi potest, 140. Apronio permittis, ut quos velit de cohorte sumat Recuperatores. Indignum, uni potius ex iniquis sumendi, quam utrisque ex æquis rejiciendi fieri potestatem. Qui enim rejicit, is quasi electos sumit. Budæus. V. SUBSORPTIO, [V. & Afcon. ad 2. Verr. 16. seq. & 3. Verr. extr.
 Rejicere ex albo, significat Judicem ut suspectum & iniquum recusare & averfari. Budæus. [Gloss. Lat. Gr. Rejectio, ἀποβολή, ἀπολέγειν, ἀποτίθημι, scribend. ἀπολέγειν.
 Rejicere, pro Remittere & differre. Cic. 10. Fam. 16. Tu quamquam consilio non egres, vel abundas potius, tamen hoc animo esse debes, ut nihil luc rejicias: neve in rebus tam subitis, tamque angustis a Senatu consilium petendum putes.
 In mensem Quintilem rejecti sumus. Cic. 1. Att. 4.
 Rejicere aliquid ad, Remittere. Cic. 9. Att. 15. Sed ne bis eadem legas, ad ipsam te epistolam rejicio.
 Si hac te rejicis. Cic. 8. Att. 15. i. e. Si hanc curam suscipis. Manut.
 Rejicere causam ad Senatum, pro Referre ad Senatum, quod vulgus dicit Remittere. Liv. 3. 13. Summam pecuniæ, quantum equum esset promitti

mitti veniebat in dubium, id ad Senatum rejicitur. Idem 19. 7. De ea re consulationem integram Senatus ad novos magistratus rejecit.

Rejicere sanguinem, Exspuere. Plin. 8. Epist. 1. ad Septimium, Encolpius quidem lector, ille serua nostra, ille deliciae, exasperatis faucibus pulvere, sanguinem rejecit. Idem lib. 5. Ep. 19. ad Paulinum, Hic dum intente, instantique pronuntiat, sanguinem rejecit. Paulo post, Reddidit dixit.

Rejicere, pro Reponere seu reclinare. Curt. lib. 10. 5. 3. Velut omni vita debito liberatus, fatigata membra rejecit.

Per contractionem, Reicere, dempta littera, & per syncopen Reice disyllab. cum diphth. Virg. 3. Ecl. 96.

— a flumine reice capellas. conf. Drakenb. ad Sil. 8. 671.

REJECTUS, a, um Partic. [ἀποθνήσκω] Cic. 2. Verr. 16. Ut primum e provincia rediit, redemptio est hujus iudicii facta grandi pecunia, mansit in conditione atque pacto usque ad eum finem, dum iudices rejecti sunt.

Capillus rejectus circum caput, h. e. Projectus. Ter. Heaut. 2. 3. 49.

Capillus passus, prolixus, circum caput

Rejectus negligenter. [i. e. Retro flexus sine arte.

Os rejectum terrae quemadmodum obtegatur. Cic. 2. de Legib. 55.

Minæ rejectæ retrorsum. Hor. 4. Carm. 8. 16.

Naves tempestate rejectæ. Cæs. 5. Bell. Gall. 5.

Præda rejecta. Hor. 2. Serm. 3. 68.

Rutuli bis rejecti respectant. Virg. 11. Æn. 630.

Conquesti Romæ apud senatum, rejectique ad consulem. Liv. 39. 3. pr.

REJECTIVUS, a, um, aliud Partic. [ἀποθνήσκω] Ovid. 9. Met. 512.

Ergo ego quæ fueram non rejectura petentem,

Ipsa petam?

REJECTIO, ònis, f. [ἀπίδδεις, ἀπίδδεις, ἀποθνήσκω] Ipse rejiciendi actus.

Selectio & Rejectio, contraria. Cic. 3. de Finib. 12. Deinceps ut ea teneat quæ secundum naturam sint, pellatque contraria, quæ inventa selectione, & item rejectione sequuntur.

Rejectio civitatis. Cic. pro Corn. Balb. 29. Quod si civi Romano licet esse Gaditanum sive exilio, sive postliminio, sive rejectione hujus civitatis.

Rejectio iudicum, cui Selectio contrarium est. Cic. 2. Verr. 16. Postquam rejectio iudicum facta est, quod, & in fortitione istius spem fortuna Pop. Romani, & in rejiciendis iudicibus, mea diligentia istorum impudentiam vicerat, renuntiata est tota conductio. [V. omnino Afcon. ad eum locum & seqq. & supra in ipso verbo. conf. Gloss. Lat. Gr. Rejectio sanguinis, pro Fluxu. Plin. lib. 25. cap. 13. sect. 105.

Rejectio, Vomitus. Plin. Et vernatio utilis erat, si postquam sorpta fuerat, statim rejectio sequatur. [Ita Steph. Sed error videtur.

REJECTUS, ùs m. [ἀναρροή] Idem quod Vomitus. Cels. Et rejectus cibi non erit inutilis, si raro fiat. Conf. Hygin. Astr. 3. 36. & ibi Scheffer. [Celsi verba non fideliter adducta puto.

REJICĪLUS, a, um, Adj. [ἀπίδδεις] Rejicula res dicuntur, Quæ propter vitium aliquod rejiciuntur. Varro 2. R. R. cap. 1. Scire oportet in grege, quod rejiculae sint alienandæ. de Ovis. Ibid. Rejiculae soboles. Cato R. R. cap. 2. Vendat boves vetulos, armenta rejicula, oves rejiculas, lanam, pelles. Nonius Rejiculas scribit 2. 757. q. V.

Dies rejiculi. Sen. de Brev. Vitæ cap. 8. & Quæst. Nat. 7. 32.

Rejicula mancipia. Idem Epist. 47.

REJECTIVUS, a, um, Adj. Scriban. de Pass. Christ. cap. 3.

РЕЖЕТО, [ἀνέσθη] Ære. frequent. Lucret. lib. 2. 330.

— clamoreque montes

Icti rejectant voces ad sidera mundi. i. e. Referunt voces. Lambin. Capitol. in Ant. Pio, cap. 12. Quum caseum edisset avidius, nocte rejectavit.

REJECTANS, antis. Partic. Virg. 5. Æn. 469.

— crassumque cruorem

Ore rejectantem, &c.

REJECTATIO, ònis, f. Sulin. cap. 5. Æterna rejectatione terram terra evomit.

REJECTANEUS, a, um, Adj. [ἀποπρονομή] Rejectanea a philosophis dicuntur mala: ut morbus, dolor, &c. quod ab omnibus rejiciantur, vel rejici debeant. Cic. 4. de Finib. 71. Illa autem, morbum, egestatem, dolorem, non appello mala, sed si libet, rejectanea.

REITERO, Ære. Apul. 8. Met. p. 104. Elmenh. Ferinus mugitus reiterans.

REITERATIO, ònis, f. [ἀναρροή] Repetitionem significat. Quintil. lib. 11. cap. 2. Sola, quæ exciderunt, retractantur, ut crebra, reiteratione firmentur.

R E L

RELĀBOR, Æris, lapsus sum, [καταλείπειν] labi. depon. Iterum, vel Retro labi significat. Ovid. 15. Epist. 95.

Huc ades, inque sinus formose relabere nostros.

In præcepta alicujus relabi. Hor. 1. Epist. 1. 18.

Relabi dicuntur flumina, Quum eo refluunt & revertuntur, unde fluxerant. Hor. 1. Carm. 29. 11.

— quis neget arduis

Pronos relabi posse rivos

Montibus, ac Tiberim reverti? h. e. In montes arduos, unde descendunt, posse referri & resuere, quum tu vitæ studia in contrarium verteris, quod nemo speraverat posse fieri. [Retro labi dixit Ovid. 1. Trist. 3. pr.

In caput alta suum labentur ab æquore retro

Flumina.

RELĀNGUO, ùi, [καταλείπειν] Ære. Valde languere. Languidum fieri. Vel potius RELĀNGUESCO, Ære. Ovid. 6. Met. 291.

Imposito fratri moribunda relanguit ore. Cic. 13. Att. 39. Quod autem ille relanguisse se dicit, ego ei tñs litteris lectis σολιώς ἀπάταις significavi me non fore.

Relanguescit animus. Cæs. 2. Bell. Gall. 15. 4. Quod his rebus relanguescere animos, eorumque remitti virtutem exilitarent.

Imperus relanguescit. Liv. 35. 45. Ut tædio & imperus relanguescat regis, & Romani tempus ad comparandum habeant.

RELATIO, RELATOR, RELATUS. V. REFERO.

RELĀVO, lavi, lotum, Ære. Frequenter lavare. Lucret. lib. 6. 799.

VOL. IV.

Dénique si calidis etiam quum te relaxaris,

Plenior efflueris folio ferventis aquar. al. Cunctere Javacris.

RELAXUS, a, um, Adj. [πολύχουστος] Valde laxum & solutum significat. Columel. lib. 11. cap. 3. Relaxa humo plenioris crassitudinis fiat radix.

RELAXO, [ἀρῶναι, χαλῶναι] Ære. Laxum facere, aperire, liberare, dissolvere. Cic. de Senect. 81. Ex quo intelligitur quales futuri sint, quum se plane corporis vinculis relaxaverint.

Vincula tunicarum relaxat, Solvit. Ovid. 2. Fast. 321.

Campum, Aperire. Sil. lib. 7. 715.

Agmina deturbat gladio, campumque relaxat.

Densa relaxare, & laxa densare. Virg. 1. Georg. 420.

Ora fontibus relaxare. Ovid. 1. Met. 281.

Pelagus relaxans fontes Oceani. Sil. lib. 3. 51.

Calor relaxat cæca spiramenta, Aperit breves & occultas cavernulas Ser-vius. Virg. 1. Georg. 89.

Alvum alstringere, & Relaxare, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 136.

Alvus tum alstringitur, tum relaxatur.

Relaxare & Alstringere, contraria. Cic. 10. Att. 6. Pater enim nimis indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat.

Dat intervalla & relaxat dolor. Cic. 2. de Finib. 95. Si longus, levis: dat enim intervalla & relaxat.

Relaxantur infani. Cic. 4. Acad. 52. Quod idem contingit infanis, ut & incipientes furere, sentiant, & dicant aliquid, quod non fit, id videri sibi: & quum relaxentur, sentiant, atque illa dicant Alcææonis, Sed mihi ne utiquam cor consentit cum oculorum aspectu.

Relaxare animum, & Relaxari animis, Recreari. Cic. 1. Off. 122. Atque etiam, quum relaxare animos, & dare se jucunditati volent. Idem 2. Philipp. 39. Verumtamen homines, quamvis in turbidis rebus sint, tamen, si modo homines sunt, interdum animis relaxantur. Sic de Clar. Orat. 21. Relaxa modo paulum animum: aut sane, si potes, libera.

Mentem relaxare. Senec. Hippol. 4.

Relaxatus somno animus, h. e. Resolutus sopore. Cic. 2. de Divin. 100.

Hæc me Peripateticorum ratio magis movebat, &c. qui censent esse in mentibus hominum tanquam oraculum aliquod, ex quo futura præsentiant, si aut furore divino incitatus animus, aut somno relaxatus, seclute moveatur ac libere.

Relaxare se occupatione. Cic. 16. Att. 15. Cum fore agere attentius, si te occupatione ista relaxaris. i. e. Remiseris occupationem istam: plane te illa exsolveris, & omnino reliqueris.

A nimia necessitate aliquid faciendi se relaxare. Cic. in Orat. 176.

RELAXĀTUS, a, um, Partic. V. supra in ipso verbo.

RELAXATIO, ònis, f. [ἀρῶσις] Cic. 7. Fam. 27. Vifa est mihi vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipsa fortasse jam senescens morbi remissio profuisse. Idem 2. de Orat. 22. Verum otii fructus est, non contentio animi, sed relaxatio.

RELAXĀTOR, òris, m. Cæs. Aurel. Acut. 2. 38. Relaxator fluentium.

RELĒGO, [ἀποπέμπω, ἀποδοκιμαζέω] Ære. Separare, femovere. Virg. 3. Georg. 212.

Atque ideo tauros procul atque in sola relegant

Pascua. Cic. 3. Off. 112. Criminabatur etiam quod Titum filium, qui postea est Torquatus appellatus, ab hominibus relegasset, & ruri habitare iussisset. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 30. Ne rejecti, & longe relegati ab ceteris, aut ferro, aut fame intereant.

Relegare alicui causas alicujus rei, i. e. Prætexere illum esse in causa. Tibul. lib. 4. 6. 5.

Illa quidem ornandi causas tibi, diva, relegat:

Est tamen, occulte cui placuisse velit. i. e. Assignat tibi causam sui ornatus, quod te religiosius colere voluerit hodie, sed alia causa subest, quod habet cui placere, quam tibi, ornata mavult.

Relegare, Remittere. Plin. lib. 7. cap. 1. Nec tamen ego in plerisque eorum obstringam fidem meam, potiusque ad auctores relegabo, qui dubiis reddentur omnibus. Patere. 2. 64. 2. Invidiam rei in auctorem relegabat.

Relegare, [ἐξορίσσειν] In exilium mittere. Plin. 2. Epist. 11. Marcianum in quinquennium relegandum, Marius repetundarum pœnæ, quam jam passus esset, censuit relinquendum. Cic. 2. Att. 12. Natio tibi, plane relegatus mihi videor postquam in Formiano sum. Ovid. 2. Trist. 201.

Unde precor supplex ut nos in tuta releges. Cic. pro Sext. 29.

L. Lamiam, qui &c. in concione relegavit: edixitque ut ab Urbe abesset millia passuum ducenta. [Subauditur In exilium, quod addit Liv. 25. 6. Nemo eorum relegatus in exilium est.

Verba alicujus relegare. Ovid. 2. de Pont. 2. 7.

Relegare in alio significato, V. Ulpian. in l. 1. & 2. D. de dote prælegata, vel relegata.

RELEGĀTUS, a, um, Partic. [ἀποπεμφθῆς, ἐξορισθῆς] ut,

Relegatus, Remotus. Cic. 2. Tusc. 20. Ex poeta.

Non sæva terris gens relegata ultimis.

Ambitio relegata, Semota. Hor. 1. Serm. 10. 84.

Relegatus, In exilium missus. Ovid. 4. de Pont. 13. 40.

— sed me jam, Care, nivali

Sexta relegatum bruma sub axe videt. conf. RELEGATIO.

Relegati dicuntur proprie, Quibus ignominia, aut pœnæ causa necesse est ab urbe Roma, aliove quo loco abesse lege, Senatuse consulto, aut edicto magistratus, ut etiam Ælius Gallus indicat. Festus.

RELEGATIO, ònis, f. [ἐξορισμός] est Exterminatio, quum quis exire fines patriæ jubeatur: quod Cicero Sedibus expellere interpretatur. Liv. 3. 10. Exilio & relegatione civium ulciscens Tribunus.

Relegatio ac Supplicium. Cic. pro Rosc. Amer. 43. Tot prædia, tam pulchra, tam fructuosa, Sext. Roscius filio suo relegationis ac supplicii gratia colenda ac tuenda tradiderat?

Relegatio atque Amandatio. Cic. pro Rosc. Amer. 43. Tamen hæc attempta vita & rusticana, relegatio atque amandatio appellabitur?

Jejuna & bella relegatio. Cic. 2. Att. 7. Hæc jejuna ac bella relegatio datur ei, cujus Tribunatus ad istorum tempora reservatur. Emendationes codices legunt. Jejuna tabellarii legatio, &c.

Relegationem semper Exilio minorem facit. Ovid. ut 2. Trist. 137.

Quippe relegatus, non exsul dicor in illo.

RELEGĀTOR, òris, m. in Digest.

RĒLĒGO, lēgi, lectum, [*ἰταναζιδόσω*] ēre. Rurfus legerē. Cic. 2. de Nat. Deor. 72. Qui autem omnia, quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquam relegerent, sunt dicti religiosi ex legendo, ut elegantes ex eligendo.

Scripta relegerē, & Scripta relecta. Ovid. de Rem. Amor. 717.

Pecuniam Idibus relegerē, Recolligere. Hor. Epod. 2. 69.

Hæc ut locutus fenerator Alhus,

Jamjam futurus rusticus,

Omnem relegit Idibus pecuniam,

Quærit Calendis ponere. Tanquam enim eum, inquit Acron,

pro fenoris lucro jam receptæ pecuniæ pœniteret, ita recollectam Idibus, Calendis properat commodare.

Alii Redegit ibi scribunt. V. Cruquium 257. priori parte. H. St. Cruquium, vel potius codices Mss. ejus, sequutus est Bentl. aspernante Cunninghamio.

Iter relegerē, Redire per eandem viam. Stat. 1. Achil. 23.

Litora errata retrorsum relegeris. Virg. 3. Æn. 690.

Sæpe relegerendo feci plura. Ovid. 3. de Pont. c. 11.

RĒLĒGENS, entis. Partic. Gell. lib. 4. 9. Disputatur de versu antiqui Poetæ;

Religentem esse oportet, religiosum nefas: ubi prius mediocritatem, alterum excessum religionis significare dicunt.

RĒLECTUS, a, um. Partic. V. Ovid. supra in ipso verbo.

RĒLĒGIO, V. infra suo loco.

RĒLĒNTESCO, ēre. Idem quod Lentescere. Ovid. 1. Amor. 8. 76.

Neve relentecat sæpe repulsus amor. i. e. Lentus fiat, & imminuatur.

RĒLĒVO, [*ἀνακεφιζω*] āre. Rurfum levare.

E terra corpus relevare. Ovid. 9. Met. 318.

Humeros paternos relevare. Ovid. 4. Fast. 169.

Per translationem ad multa alia transfertur. ut,

Æstus relevare. Ovid. 3. de Arte Am. 697.

Aliquem relevare, Excusare, & quasi noxæ eximere. Cic. 3. Att. 10.

Hæc eo scripsi, ut potius relevares me, quod facis, quam aut castigatione, aut objurgatione dignum putares.

Animum relevare alicui, h. e. Sufficere & erigere. Ter. Adelp. 4. 4. 11.

Caput relevare. Plin. 1. Epist. ult.

Casus alicujus relevare. Ovid. 5. Trist. 3. 43.

Casum communem. Cic. 1. Q. frat. 4. ad fin. Si relevare potes communem casum misericordia hominum: scilicet incredibile quiddam assequeris. Vetera exemplaria legunt, A se levare potest, vel Si levare potest.

Famem copia nulla relevat. Ovid. 11. Met. 129.

Laborem relevare, Minuere. Plin. in Paneg. cap. 19. Ut studium omnium, laboremque, & tanquam exactor intenderes, & tanquam particeps, fociusque relevares.

Laborem longum requie relevare. Ovid. 15. Met. 16.

Pectus mero. Ovid. 3. Fast. 304.

Et relevant multo pectora sicca mero.

Satietas cibi atque fastidium relevatur. Cic. 1. de Invent. 25. Cibi satiety atque fastidium, aut subamara aliqua re relevatur, aut dulci mitigatur. Al. Levatur.

Sitim relevare. Ovid. 6. Met. 354.

Relevari cura, metu, molestiis, Liberari. Cic. 2. de Divin. 7. Ut animus molestiis potissimum relevaretur. Vetus codex habet, Ut & animus molestiis hac potissimum re levaretur. Idem 1. in Catil. 31. Videbimur fortasse ad breve quoddam tempus cura & metu esse relevati.

Dolore relevari. Ovid. 9. Met. 674. al. Labore.

Relevari, Ex morbo convalescere. Ovid. 1. de Pont. 3. 17.

Non est in medico, semper relevetur ut æger.

Fructus dotis relevat onera matrimonii. Paulus in l. Quæris. D. de pactis dotalibus.

Mulier pro parte dimidia relevatur. Papinianus in l. Quum pater. §.

Quum existimaret. D. de leg. 2.

Mulier per senatusconsultum relevatur. Ulpian. in l. Quamvis. §. Inter-

dam. D. ad senatusconsultum Vellejanum.

Relevare aliquem satisfactione. Modestinus in l. Si procuratorem. D. de procurat.

Relevari in aliquo. Ulpian. in l. post rem. D. de transactionib. Etsi transactio non perimit rem judicatam, tamen in eo quod datum est, relevari rem judicatam oportet.

Relevari, pro Exonerari. Ulpian. in l. 4. in princ. D. de censibus. Illam enim æquitatem debet admittere censor, ut officio ejus congruat, relevari eum, qui & in publicas tabulas delato modo frui certis ex causis non potuit; quare & si agri portio chafmate perierit, debet per censitorem relevari.

Relevari, in sensu illo vulgari, qui est, In integrum restitui. Modestinus in l. Etiam. §. 1. D. de minoribus. Ex causa curationis condemnata pupilla, adversus unum caput sententiæ restitui volebat: quia videbatur in ceteris litiis speciebus relevata fuisse.

RĒLEVĀTUS, a, um. Partic. [*ἀνακεφιζέσθαι*] ut,

Mens relevata cura. Ovid. 1. Trist. 10. 12.

Relevata mihi & recreata respublica videtur. Cic. 2. Catil. 7.

RĒLEVĀTIO, ōnis. f. Octav. Hor. 1. 9. Capillorum relevatio.

RĒLEVĀMEN, inis. n. Priscian. Perieg. — facilis relevamine partus.

RĒLĒBO, āre. Papinian.

RĒLĒCINUS, a, um. Adj. Antiquum vocabulum, significat, In occiput refugiente capillamento recrispum. Nomen (ut quidam putant) a Recello deductum, quod significat Retraho, revibro, reclino, & calim reduco. Et quoniam ad cranium capillitium retorquetur, inde Relicinus veluti Recellinus crinis appellatus, euphoniae causa. Apul. lib. 1. Florid. p. 341. Elmenh. de Marsya loquens, Laudans sese, quod erat & coma relicinus, & barba squalidus, & pectore hirsutus. Et Relicina frons dicitur, ut idem paulo post p. 344. de Alexandro M. loquens. Utque omnibus status, & rabulis, & roreumatis, idem vigor acerrimi bellatoris, idem ingenium maximi honoris, eadem forma viridis juvenæ, eadem gratia relicina frontis cerneretur. Frontem scilicet intelligit, quæ lata, aperta, spectabilis, & capillorum tegmento libera visetur. Alii deduci putant a Participio Relictus: ut sit Frons relicina, Capillitio denudata, & velut relicta.

[Onomast. vet. *ῥελεῖνος*, Relicinus. Gloss. Lat. Gr. Licinus, *ῥελεῖνος*, quod idem ac Relicinus. V. Voss. Etymol. in utraque voce.

RĒLĒCTUS, V. RELINQUO.

RĒLĒGIO, ōnis. f. [*ῥηγιόνη, ῥηγιόνη, ἱναζιομὸς*] est, ut ait Cic. 2. de Invent. 161. Quæ superioris cujusdam naturæ (quam divinam vocant) curam carimoniamque affert.

Religio vulgo apud poetas per H. H. St. Male fortassis, quia pr. syll. anceps esse potest, ut in multis aliis.

Religiosi, quasi Relinquo: Vide dict. seq. H. St. Miror hunc Nonii locum omnium a Vossio in Etymol. q. V.

Religio & Superstitio. Cic. 1. de Nat. Deor. 118. de atheis loquens, Horum enim sententiæ (inquit) non modo superstitionem tollunt, in qua inest timor inanis deorum, sed etiam religionem: quæ deorum cultu pio continetur. Cujus dicti meminit Augustinus lib. 4. de Civitate, cap. 30. Idem ibid. lib. 6. cap. 9. Quale autem illud est, quod Varro religionem a superstitione ea distinctione discernit, ut a superstitione dicat timere deos: a religioso autem tantum vereri, ut parentes: non ut hostes timeri?

Religio quid a Superstitione differat. Cic. 2. de Nat. Deori 72. Non enim philosophi tantum, verum etiam majores nostri superstitionem a religione separaverunt. Nam qui totos dies precabantur & immolabant, ut sibi sui liberi superstites essent, superstitionis sunt appellati: quod nomen patuit postea latius. Qui autem omnia, quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquam relegerent: sunt dicti religiosi ex legendo, ut elegantes ex eligendo, tanquam a deligendo diligentes, ex intelligendo intelligentes. His enim in verbis omnibus inest vis legendi eadem, quæ in religioso. Ita factum est in superstitione & religioso, alterum vitii nomen, alterum laudis. Lactantius lib. 4. cap. 28. a Religando dici Religionem tradit, carpitque interpretationem Cicer.

Religare religione ex Cic. H. St. V. paulo infra, & in RELIGO, āre. extr.

Pietas, sanctitas, religio, quæ omnia pure & caste deorum numina tribuenda sunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 3.

Religio est justitia erga deos. Cic. in Partit. 78.

Superstitio imitatur religionem. Cic. in Partit. 81.

Divinam religio, i. e. Religio erga deos. Lucret. lib. 6. 1274.

Prisca religione sacer recessus. Ovid. 10. Met. 693.

Ætheris alti religio. Virg. 12. Æn. 181.

Nondum divina religionis, non humani officii ratio colebatur. Cic. 1. de Invent. 2.

Cadit labefacta religio. Claud. 1. in Ruff. 14.

Conficere sacra Cereris summa religione, carimoniamque. Cic. pro Balb. 55: Confecrata omnium religione. V. CONSECRO.

Eripere religionem e domo Pontificis. Cic. pro Domo, 104. Publiuse Clodius, qui ex Pontificis Maximi domo religionem eripuit, is in meam intulit?

Expiabo religionem ædium mearum. Cic. de Arusp. Resp. 10.

Habet magnam religionem dedicatio. Cic. pro Domo, 126.

Implicare se religionibus. Cic. pro Domo, 105.

Interponere religionem. Cic. in Pison. 50.

Manere in religione. Virg. 3. Æn. 409.

Hæc casti maneant in religione nepotes.

Polluere religionem. Cic. Quid te impurius, qui religiones omnes pollueris, &c.

Possider magnam religionem paternus, maternusque sanguis. Cic. pro Rosc. Amer. 66.

Religare religione. Cic. pro Domo, 124. V. supra.

Suscipere cultum deorum, & puram religionem. Cic. 1. de Legib. 69.

Tollere religionem. Cic. 1. de Divin. 105.

Trahere in religionem. Liv. 5. 23.

Tueri populum antiqua sub religione. Virg. 2. Æn. 138.

Venire in religionem res aliqua dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. Gracchus, quum comitia nihilominus peregisset, remque illam in religionem populo venisse sentiret, rem ad Senatam retulit.

Violare religiones maxims. Cic. 6. Verr. 88.

Ponitur interdum pro Superstitione. Justin. 18. 6. 11. Cruenta sacrorum religione & scelere pro remedio usi. Idem 22. 6. 1. Terrebat eos portentis religio.

Religio, Conscientiæ scrupulus. Cic. de Arusp. Resp. 10. Quæ tanta religio est, qua non in nostris dubitationibus, atque in maximis superstitionibus unius Servilii ac Luculli responso ac verbo liberemur? Hæc Budæus. Ter. And. 5. 4. 39.

At mihi unus scrupulus etiam restat, qui me male habet. p. dignus es Cum tua religione, odio: nodum in scirpo quæris

Liber religione animus. V. LIBER, adj.

Afferre religionem. V. AFFERO.

Cepit quosdam religio. V. CAPIO.

Constringi religione. Curt. lib. 6. 7. 7.

Religio est mihi. Plaut. Curc. 2. 3. 71.

Vocat ad coenam: religio fuit, denegare nolui. Budæus. Ter. Heaut. 2. 1. 16.

Tum quod dem ei, recte est: nam nihil esse mihi, religio est dicere. Suet. Aug. cap. 6. Huc introire, nisi necessario & caste, religio est, i. e. Nefas, non licet.

Religio mihi non est quo minus hoc faciam. Cic. 3. in Catil. 15.

Eximere religionem aliquam. Liv. 4. 31. i. e. Scrupulum, & vanum metum adimere. Budæus.

Exsolvere religione. V. RESOLVO.

Habere religioni, pro Vereri, & averfari. Cic. 2. Off. 51. Nec tamen, ut hoc fugiendum est, ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium defendere impiumque. Budæus.

Impediri religione. V. IMPEDIO.

Incessit dein religio. Tacit. 3. Ann. 71.

Incutere religionem. V. INCUTO.

Infixa animis religio. V. INFIGO.

Injicere religionem alicujus rei. V. INJICIO.

Mederi religioni. V. MEDOR.

Obligare religione, vel Obstringere dicebant veteres, pro eo quod dicimus Conscientiam metum incutere. Cic. 2. Philip. 83. Obstringisti Populum Romanum religione, Augur Auguri, Consul Consuli obnuntiasti. i. e. De caelo servasse te dixisti, ne populus eo die comitia haberet, & vitium obvenisse dixisti (verba sunt auguralia) ut comitia disturbares, & populum

ium adalligares, & morareris hac obnuntiatione. Verebantur enim Romani aliquid agere vetantibus auspiciis, ne male cederet, si contra deorum monita agerent.

Offerre religionem. V. OFFERO.

Oppressa gravi sub religione vita. Lucret. lib. 1. 64.

Solvere civitatem religione. Cic. pro Cæcin. 98. Plaut. Merc. 5. 2. 40. Liv. 7. 2. V. Gronov.

Tangi religione. Liv. 1. 45.

Vertere in religionem. Liv. 26. 11. Et postero die eodem loco acies instructas eadem tempestas diremit: ubi recepissent se in castra, mira serenitas cum tranquillitate oriebatur. In religionem ea res apud Pœnos versa est. i. e. Pœni interpretati sunt id diis non placere, ut pro urbe Roma capienda confligerent, vel ut urbs Roma armis oppugnaretur. Budæus.

Religio iudicis, Integritas, vel anxia cura. Callistratus in l. divus Adrianus. D. de re jud. Conspiratione adversariorum testibus pecunia corruptis, religionem iudicis circumventam esse. [Religio iudicibus & Testibus tribuitur, ob iusjurandum, quo astringebantur. Simia iudex apud Phadrum. lib. 3. fab. 13. 8.

Ac ne religio peccet imprudens mea. Sic in seqq. exemplis.

Religio, quam vulgo *Conscientiam rectam* dicunt. Cic. pro Cæcin. 28. Splendor Equestris ordinis, decus atque ornamentum iudiciorum, exemplar antiquæ religionis. Budæus.

Religio, Fides. Cic. pro Flacc. 10. de testibus, Itaque videte, quo vultu, qua confidentia dicant: tum intelligetis, qua religione dicant. Budæus. Testimoniorum religionem & fidem nunquam ista natio coluit. Cic. pro Flacc. 9.

Religio, Metus, & sollicitudo, inquit Servius. Virg. 8. Æn. 344.

Jam tum religio pavidus terrebat agrestes
Dira loci.

Religio scelerosa. Lucret. lib. 1. 84.

Refrenatus religione. Lucret. lib. 5. 115.

Religiones Plur. Sic apud Suet. in Tiber. cap. 69. pr. Circa religiones negligentior, quippe addictus mathematicæ. Sic puto & apud Livium. H. St. Sæpe in malum, ut Superstitio.

Cælestes religiones. Tacit. 1. Ann. 11.

Colere religiones. Cic. pro Planc. 80. Qui sancti, qui religionum colentes, nisi qui meritam diis immortalibus gratiam iustis honoribus & memori mente perfolvunt?

Expiare solennes religiones supplicio alicujus. Cic. pro Milon. 74.

Sulcipiunt gentes bella pro suis religionibus. Cic. pro Font. 20.

Arcti nodi religionum. Lucret. lib. 4. 6.

Inducere religiones inexpiables in Rempub. i. e. Anxietates & formidines impendentis, qualique adventantis iræ divinæ. Cic. 1. Philp. 13. Ut inexpiables religiones in Rempub. inducerentur?

Religionibus suis tenor suaque observatio reddenda. Val. Max. 1. 1. 8. V. & supra.

Numinum religiones introspicere. Tacit. 3. Ann. 60.

Religio officii, est Latine loquentibus, id quod vulgo *Debitum officii*, hoc est iustam muneris functionem appellant. Cic. 7. Verr. 2. Nani qui sibi hoc sumpfit, ut corrigat mores aliorum, ac peccata reprehendat: quis huic ignoscit, si qua in re ipse ab religione officii declinavit? Budæus. [Vet. Gloss. Lat. Gr. Religio, Θεοσεβεία, Ευσεβεία, Διάθεσις καὶ Αἰδώς. In posteriore significatione hic ponitur. Ibid. Religione, Ακαταβία καὶ ἄδωσις. Διάθεσις autem exponi debet, ut in Gr. Lit. Διαθεσις, σεργή, Affectio, Affectus. Religio officii, pro Religio officii respectu.

Religio recte iudicandi. Plin. 4. Epist. 13. ad C. Tacitum, Si parentem solis jus præceptoris conducendi relinquatur, iidemque religio recte iudicandi necessitate collationis addatur. i. e. Sollicita, & anxia cura probos præceptores idoneosque deligendi liberis suis. Budæus.

Religio, Diligentia, & vehemens cura. Cic. in Orat. 25. Atheniensium religioni quam serviret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. Religionem vocat eam Diligentiam, qua utebantur Attici, ne quod insolens verbum aut loquerentur aut audirent.

Adhibere religionem. V. ADHIBEO.

Oratio nimia religione attenuata. Cic. de Clar. Orat. 182.

RELIGIOSUS, a, um, Adj. [ῥεσιγῆς, ἱουσεῖς, ἰλασῆς] Gellius lib. 4. cap. 9. ex Nigidio Figulo, Quocirca religiosus is appellabatur, qui nimia & superstitiosa religione sese alligaverat: eaque res vicio affligabatur. Sed præter ista, quæ Nigidius dicit, alio quodam diverticulo significationis, Religiosus pro casto atque observanti, cohibentique sese certis legibus, finibusque dici cæptus. Simili autem modo illa quoque vocabula ab eadem profecta origine, diversum significare videntur, Religiosi dies, & Religiosa delubra. Religiosi enim dies dicuntur trifidi omne infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est: quos multitudo imperitorum prave & perperam Nefastos appellant. Itaque M. Cicero in lib. 9. Att. 5. Majores, inquit, nostri funestiorum diem esse voluerunt Allienis pugne, quam urbis captæ, quod hoc malum ex illo. Itaque alter religiosus etiam nunc dies, alter in vulgus ignotus. Idem tamen M. T. in oratione de Accusatore constituendo, (1. Verr. 3.) Religiosa delubra dicit, non ominosa nec tristitia, sed majestatis venerationisque plena. Massurius autem Sabinus in commentariis, quos de indigenis composuit, Religiosum, inquit, est quod propter sanctitatem aliquam remotum ac sepositum a nobis est. Verbum a relinquendo dictum, tanquam cærimonie a carendo. Hæcenus Gell.

Religiosi, ut Nonio 5. 36. placet, dicti sunt, quasi Relinquosi ceterorum omnium, sacrificiis deserviant. V. tot. loc.

Religentes & Religiosi. Bongars. Annot. in Justinum. In his conferendis non religentes solum, sed & religiosi esse debemus. H. St. V. Religens Partic. in RELEGO.

Religiosus & Impius, contraria. V. IMPIUS.

Justus, integer, religiosus, timidus, perferens injuriarum. Cic. 2. de Orat. 184.

Ita non religiosus, ut edat de patella. Cic. 2. de Fin. 22. Atqui reperimus afotos, ita non religiosos, ut edant de patella. V. Patella, in PATINA.

Dedicatio est religiosa. Cic. pro Domo. 125.

Delubrum sanctum, & religiosum. Cic. 6. Verr. 124. Herculis templum est apud Agrigentinos, non longe a foro, sane sanctum apud illos & religiosum.

Dies religiosi, V. paulo ante ex Gellio. Cic. 2. Q. frat. 4. Dies erant duo, qui post Lacinias habentur religiosi. conf. Liv. 6. 1.

Domum tacere aliquam religionem. Cic. de Arusp. Resp. 33.

Limina religiosa deorum. Virg. 2. Æn. 365.

Res religiosissimæ, & Nefas, contraria. Cic. 2. de Invent. 135.

Religiosum est quod jurati legibus judicaverunt. Cic. 1. de Invent. 48.

Religiosum est id facere, Vulgus dicit *Facienda est conscientia*. Liv. 2. 5.

Religiosum habere. Plin. lib. 28. cap. 4.

Religiosus testimonio, vel testis, Fidelis. Cic. pro Cæcin. 26. Huic ego testi gratias agam, quod & in te misericordem se præbuit, & testimonio religiosum. Ita Budæus. Rursum Cic. 4. de Fin. 61. Religiosissimus testis. V. in RELIGIO.

Aures Atticorum teretes, & religiose, Delicata & fastidiosa. Cic. in Orat. 27.

Religiosus, aliquando pro Superstitioso ponitur. Ter. Heaut. 4. 1. 37. Ut itultæ & miseræ omnes sumus religiosæ.

Compar. Agricola religiosiores. Columel. lib. 11. extr. conf. Plin. lib. 29. cap. 1.

Superl. Mortales religiosissimi. Sallust. Catil. cap. 12.

Sacra religiosissima. Paterc. 2. 45. conf. Sen. Nat. Quæst. 7. 16. Petron. cap. 21. & Cic. 1. Verr. 3.

RELIGIOSUS, a, um, Adj. dimin. Hieronym. adv. Ruffin. 1. 3.

RELIGIOSUS, Adv. [ῥεσιγῆς] i. e. Sollicite & accurate, inquit Budæus. Columel. lib. 3. cap. 10. Nihil curioso, nihil religiose administrant.

Religiose testimonium dicere, Ex iusjurandi fide. Cic. pro Coel. 55.

Utrum temeraria, procax, irata mulier finxisse crimen: an gravis, sapiens, moderatusque vir religiose testimonium dixisse videatur. Religiose promittere, i. e. Summa fide. Nepos 25. 15. 1.

Cineres & ossa religiose quiescentia. Quintil. Decl. 10.

Compar. Plin. 3. Epist. 7. Natalem alicujus religiosius, quam suum, celebrare. Idem Paneg. cap. 65.

Superl. Cic. 2. de Invent. 1. Templum Junonis, quod religiosissime colebant, egregiis picturis locupletare voluerunt. Plin. 3. Epist. 15.

Poeticen religiosissime veneror. conf. Petron. cap. 117.

Religiosus, pro Subtimide & verecunde. Cic. 12. Fam. 18. Faciamque id quod debent facere hi, qui religiose & sine ambitione commendant.

RELIGIOSITAS, ætis. f. Apul. Doctr. Plat. p. 16. Elmenh. Justitia cum religiositate, id est *ἰοσιότης*, copulatur; &c. conf. Tertull. Apol. cap. 35.

RELIGIO, [ἀναδίω] ære. Ligare significat, aut Fortius ligare. Columel. lib. 2. Diutiusque perennat quæ firmis truncorum & idoneis locis religata est.

Classem religavit ab aggere. Virg. 7. Æn. 106.

Funiculus a puppi religatus. Cic. 2. de Invent. 54.

Funis ab humeris religatus. Plin. lib. 9. cap. 46.

Religatus ad. Cic. 1. Tusc. 105. Trahit Hectorem ad currum religatum Achilles. Columel. lib. 12. cap. 44.

Religare ex. Cajus, D. de divisione rerum l. riparum, Funes ex arboribus religare.

Religare in. Plin. lib. 2. cap. 65. Religetur in mali cacumine.

Funem religare in querno stipite. Ovid. 4. Fast. 331.

Catena religari. Ovid. 10. Epist. 89.

Classem religavit litore, Alligavit. Ovid. 13. Met. 439. Catull. 65. 174.

Robora catenis religare. Lucan. lib. 2. 671.

Religare lineo funiculo. Columel. lib. 7. cap. 10.

Jussu ipsius quadrigis religatus, ac in diversa distractus est. Auctor de Viris illust. cap. 4. extr.

Religare religionibus bona alicujus, pro Consecrare alicui deo. Cic. pro Domo. 124. Vidimus hoc idem Cn. Lentulo Censori Tribunum plebis facere; nunquid igitur is bona Lentuli religionibus religavit? &c.

RELIGATUS, Partic. [ἀναδιωγῆ] Hor. 4. Carm. 11. 5.

— est hederæ vis

Multa, qua crines religata fulges.

Nodo religatus brachia. Tibul. lib. 1. 8. 5.

Si prudentia extrinfecus religata pendeat. Cic. 3. Tusc. 37.

Somno religata agmina. Claud. 6. Conf. Hon. 472.

Hedera crines religata. Virg. 9. Æn. 352.

RELIGATIO, ðnis. f. [ἀναδίωσις] Cic. de Senect. 53. Et ipsa natura delectat, adminiculorum ordines, capitum conjugatio, religatio, propagatio vitium farmentorumque.

RELIGAMEN, ðnis. n. Prudent. Ppsychom. 359.

Combibat infusum croceo religamine nardum.

RELIGIO, V. suo ordine.

RELINO, lævi & læni, litum, [ἀπορρηγῆ] ære. Quod obturatum oblitumque erat aperire. Ter. Heaut. 3. 1. 51.

Relevi dolia omnia, omnes ferias. Plaut. Stich. 5. 4. 38.

Nolo ego nos pro summo bibere: nulli relerimus postea. Pro Releverimus. i. e. Nulli deinceps vinum deprompserimus. [Solebant enim veteres doliorum opercula pice circumlinere.

Epistolam relinere. Cic. 1. Att. 13. pr. Quotus enim quisque est, qui epistolam paulo graviorem ferre possit, nisi eam per lectionem releverit? Al. Per lectionem vel Pellectionem relevarit. [Lego Pellectionem relevarit. Jocus est, pro Se relevarit perlatione ejus. i. e. perferenda ea.

RELINQUO, liqui, licium, [ἠρηκῆσθαι, ἀπαλειπῆσθαι, ἀπολειπῆσθαι] ære. nota significationis. Plaut. Molt. 1. 3. 45. Reliquit, deseruitque me. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 9. In litore molli atque aperto deligatus ad ancoras relinquebat.

Relinquere ab se aliquem, Dimittere. Plaut. Truc. 2. 6. 32.

Relinquere aliquem, pro Non juvare. Cic. 13. Fam. 64. Tantum a te petimus ut agas eam rem, ne relinquis hominem innocentem ad alicujus tui dissimilis quantum.

Amata relinquere pernix, Deserere. Hor. in Arte Poet. 165.

Amicitiam relinquere. Cic. 2. de Fin. 45. Quid ages tandem, si utilitas ab amicitia (ut fit sæpe) defecerit relinquesne?

Animam relinquam potius, quam illas deferam. i. e. Moriar potius, sive Mori me malim. Ter. Adelph. 3. 4. 52.

Comites in valle reliquit. Ovid. 3. de Arte Am. 711.

Consuetudinem relinquere. Cic. 1. Acad. 17. Illam autem Socraticam dubitationem de omnibus rebus, & nulla affirmatione adhibita consuetudinem differendi reliquerunt.

Dominos relinquens, ut famuli solent, Deserens. Catul. de Berceryn. 61. 51.

In egestate relinquere. Cic. 3. Verr. 72. Nemo jam, Dolabella, neque

tui, neque tuorum liberum, quos tu miseros in egestate, atque in solitudine reliquisti, misereri potest.
 Gaudia relinquere. Ovid. 16. Epist. 204.
 Incertam relinquere aliquam, & vulnere mentis turbatam. Virg. 12. Æn. 160.
 Incepta sula relinquit. Ovid. 6. Met. 34.
 Infecta sacra relinquunt. Ovid. 6. Met. 202.
 Limen. Virg. 5. Æn. 316.
 Lucem. Virg. 4. Æn. 452.
 Mature relinquere aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 100.
 Negotia longa relinquere. Hor. 3. Carm. 5. 54.
 Obfessionem alicujus oppidi. Cic. 10. Fam. 33. Antonium turpiter Mutinæ obfessionem reliquisse.
 Opus inceptum dextra reliquit. Ovid. 2. de Arte Am. 78.
 Spem relinquere, Abjicere. Cic. 1. Tus. 39. Quam (nisi quid dicis) prætermittamus, & hanc totam spem immortalitatis relinquamus.
 Studium rei alicujus. Cic. 4. Acad. 7. Neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.
 Terras dulces relinquere. Virg. 4. Æn. 281.
 Verba imperfecta reliquit. Ovid. 13. Epist. 13.
 Vitam. Virg. 3. Georg. 547. Tacit. 4. Ann. 34. Relinquendæ vitæ certus.
 Prætereo ac relinquo. Cic. 5. Verr. 105.
 Curionem quondam concio reliquit. Cic. de Clar. Orat. 26.
 Animus relinquit eam, pro Deficit, sive concidit animo. Plaut. Mil. 4. 8. 37. Et Men. 5. 2. 6. Reliquere vires.
 A febre quartana relinqui. Cic. 8. Att. 6.
 Olla pavor reliquit. Virg. 3. Æn. 57.
 Vita relinquit eum. Lucret. lib. 5. 64.
 Aculeos relinquere in animis auditorum. V. ACULEUS.
 Dubitationem relinquere apud aliquem. Cic. 15. Fam. 21. Nullam enim apud me reliquisti dubitationem, quantum me amares.
 In medio relinquere. Cic. pro Cœl. 48. Hic ego jam rem definiam: mulierem nullam nominabo, tantum in medio relinquam.
 In opinione alicujus relinquere. Cic. 1. Verr. 16. Verum non id mihi sumo, Judices, & hoc, non modo in oratione mea non pono, sed ne in opinione cujusquam relinquo, me omnibus patronis esse præpositum.
 In spe aliorum relinquere. Cic. 1. Verr. 26. In quo quid eniti, aut quid efficere possim, malo in aliorum spe, quam in oratione mea relinquere.
 In suspensio. Plin. Epist. 248.
 Suspicionem alicui. Suet. Cæs. cap. 86.
 Verbum in ambiguo. Lucret. lib. 4. 1131.
 Consultationi relinquere. Liv. 25. pro Remittere, vel Rejicere ad consultationem
 Direptioni urbem relinquere. Cic. 4. Fam. 1. Urbem, sine legibus, sine judiciis, sine fide, relictam direptioni & incendiis.
 Diis votisque relinquere navem, Permittere. Ovid. 2. Met. 185.
 Præcipiti pinus Borea, cui cuncta remisit
 Frena suus rector, quam dis, votisque reliquit. Pinus, i. e. Navis pinea.
 Relinquere, est Aliquid testamento alicui transmittere, seu legare. Plaut. Aul. prol. 13.
 Agri reliquit eji non magnum modum.
 Absolute, sine Dativo. Ter. Phorm. 2. 3. 46.
 At si talentum rem reliquisset decem,
 Primus esses, &c.
 Æs alienum relinquere. Cic. pro Quint. 15. Propterea quod C. frater aliquantum aris alieni reliquerat. i. e. Mortuus fuerat non persoluto are alieno omni.
 Arraboni relinquere. Ter. Heaut. 3. 3. 42.
 Ea relicta huic arraboni est pro illo argento. i. e. In pignus.
 Confectum relinquere. Cic. 5. Att. 21. Illud tamen non definam, dum adesse putabo, de Cæsaris nomine rogare, ut confectum relinuas.
 Consolationem alicui relinquere. Cic. 15. Fam. 21. Ut unam mihi consolationem relinuas.
 Excusationem relinquere ad aliquem. Cic. 9. Att. 6. Etsi Ciceroni meo rogam purum quom dare Arpini vellem, hanc eram ipsam excusationem relicturus ad Cæsarem.
 Hæredem testamento. Cic. pro Quint. 15. Hæredem testamento reliquit hunc P. Quintium.
 Memoriam alicujus rei. Cic. 2. Off. 55. Prodi, qui epulis & viscerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, venationumque apparatu, pecunias profundunt in eas res, quarum memoriam, aut brevem, aut nullam omnino, sint relicturi.
 Memoriam acrem sui relinquunt. Tacit. 15. Ann. 68. De asperis facitiis.
 Monumentum æternum audaciæ relinquere in sermone hominum. Cic. 3. Verr. 19. Quo maximarum rerum frequentissimæ quotidie advocaciones fiunt: in colloquio, in sermone hominum, audaciæ suæ monumentum æternum relinquere?
 Nihil de tanto patrimonio relinquere. Cic. pro Rosc. Amer. 10.
 Patrimonio filio meo satis amplum in memoria nominis mei relinquam. Cic. 2. Fam. 15.
 Pecuniam in quaestu. Cic. pro Lege Manil. 37. Quid hunc hominem, magnum aut amplum de Repub. cogitare, qui pecuniam, ex arario de promptam ad bellum administrandum, aut propter cupiditatem provinciarum magistratibus diviserit, aut propter avaritiam Romæ in quaestu reliquerit?
 Testamento aliquid alicui. Cic. 3. Off. 93. Quom ei testamento festertium nullies relinquatur.
 Vestigium amoris. Plin. lib. 36. cap. 5.
 Certario relinquitur mihi cum aliquo. Cic. 2. de Fin. 44. Ita ceterorum sententis semotis relinquitur, mihi non cum Torquato, sed cum virtute certatio. [i. e. Reliqua est mihi].
 Ita relinquitur, ut ea fortuita divinari possint, quæ nulla nec arte, nec sapientia provideri possunt. Cic. 2. de Divin. 14.
 Mihi ne ut dubitem quidem relinquitur. Cic. 4. Acad. 120.
 Locum admonitionibus, Relinquam facere. Cic. 1. Fam. 1. Sed plane nec precibus nectis, nec admonitionibus relinquitur locum. i. e. Nec se orari, nec se admoneri finit: adeo præst. omnem diligentiam in tuo negotio.
 Locum precibus non relinquere, dupliciter dicitur. Aut enim significat,

Facere aliquid vel non rogatum; ut Cic. 1. Fam. 1. aut plane Non Admittere preces, ut Ter. And. 3. 4. 23.
 Locum subtilitati nullum relinquere. Plin. lib. 35. cap. 10.
 Locum vituperandi. Cic. 2. Q. frat. 4. Ne cui iniquo relinqueremus vituperandi locum. i. e. Daremus ansam, &c.
 Spem relinquere, Reliquam facere. Cæs. 1. Bell. Gall. 51. Ne qua spes in fuga relinqueretur.
 Præsidium relinquere castris, Imponere. Cæs. 1. Bell. Gall. 51. Postridie ejus diei Cæsar præsidium utrique castris, quod satis esse visum est, reliquit.
 Scriptum relinquere. Cic. de Clar. Orat. 74. Utinam exstarent illa carmina, quæ multis sæclis ante suam ætatem in epulis esse cœnitata a singulis convivis de clarorum virorum laudibus, in Originibus scriptum reliquit Cato. i. e. Scriptis. conf. Nep. 9. 5. 3.
 In commentariis relinquere. Plin. lib. 29. cap. 4. Subaud. Scriptum.
 Relinquitur ut, pro Restat, sive Reliquum est. Cic. 9. Att. 4. Relinquitur, ut, si vincimur in Hispania, quiescamus. conf. paulo supra.
 Relinquendo. Ovid. 3. Trist. 13. 9.
 Inque relinquendo, quod idem fecere sodales,
 Tu quoque dixisses tristis in urbe, vale. al. Jamque relin-
 quendâ.
 RELINQUENS, entis. Partic. Catull. 36. 3. Relinquens Comi mœnia.
 Patern. 1. 17. 7. Occupatam relinquentis materiam, quærit novam.
 RELICTUS, a, um. Partic. [ἀπολειψθείς] Ter. Eun. 2. 2. 55.
 Etiamnum hic stas, Parmeno, eho numnam tu hic relictus custos,
 Ne quis forte internuntius clam a milite ad istam cursitet? Ovid. 2.
 Met. 187.
 Quid faciat? multum cæli post terga relictum. De Phaethonte.
 Postes a tergo relictus. Virg. 2. Æn. 454. [Postici periphrasis].
 Spatium. Virg. 5. Æn. 321.
 Insequitur Salius: spatium post deinde relicto,
 Tertius Euryalus.
 Relictum esse sibi. Plin. 9. Epist. 36. Ab his, quæ avocant, abductus, & liber, & mihi relictus, non oculos animo, sed animum oculis sequor.
 Relictus, Desertus. Virg. 9. Æn. 290.
 At tu, oro, solare inopem, & succurre relictæ. Ovid. 14. Met. 217.
 Solus, inops, exspes, leto, pœnæque relictus. Idem 2.
 Amor. 16. 47.
 Si qua mei tamen est in te pia cura relictus.
 Relictus ab omni honestate, Inhonestus. Cic. pro Rabir. 23. Nemo est, inventus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni, non modo honestate, sed etiam simulatione honestatis relictus, qui se in Capitolio fuisse cum Saturnino fateretur.
 Æs alienum relictum. Cic. pro Quint. 77.
 Ætate relicta dissimilem animum subit. Ovid. 7. Met. 170. De Æsone fene pristinae juventuti restituito.
 Arbitrium relictum cuique intelligendi. Plin. lib. 6. cap. 29.
 Curfus relictos iterare. Hor. 1. Carm. 34. 5.
 Fides relicta. Ovid. 3. de Arte Am. 460.
 Loci relictus. Hor. 2. Carm. 1. 37.
 Officiis omnibus relictis. Hor. 2. Epist. 2. 67.
 Rebus relictis; usitatum loquendi genus veteribus, quod idem valet, atque Rebus aliis omnibus postpositis. Plaut. Epid. 4. 2. 35.
 Ego relictis rebus, Epidicum operam quaerendo dabo. Idem
 Cistel. 1. 1. 6.
 — ita omnibus relictis rebus,
 Mihi frequentem operam dedistis. h. e. Præ aliis omnibus. Lucret. lib. 3. 1084.
 — jam rebus quisque relictis
 Naturam primum studeat cognoscere rerum. Lambin. conf. Ter.
 And. 2. 5. 1.
 Virtute relicta invidiam placare paras. Hor. 2. Serm. 3. 13.
 Vita tantummodo relicta est mihi. Ovid. 4. de Pont. 16. 48.
 Repetere relicta. Hor. 1. Epist. 7. 97.
 Relicta loca sunt, Quæ limites non acceperunt, ut ait Frontinus de limitibus p. 42. Geof. Cic. 1. Lege Agr. 2. Ut a majoribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet.
 RELICTIONE, onis. f. [ἐπινοήσεως] Cic. 3. Verr. 35. Quibus illam relictionem prodicionemque Consulit, &c. Paulo ante dixerat, Consullem, exercitum, provinciamque deseruit. Idem 16. Att. 7. Quod effugissem duas maximas vituperationes. Unam, quam itinere faciendo intelligebam suscipere, desperationis ac relictionis Reip. Aliqui legunt Religionis, sed inepte.
 RELIQUUS, us. m. Gell. 3. 1. Ut, sicut alia in his omnia, præ pecunia, ita labor quoque virilis, exercendique corporis studium relictus sit.
 RELIQUUS, a, um. Adj. [λοιπός, ὑπολοιπός] Quod relinquitur, vel superest. Cæs. 1. Bell. Gall. 13. Demonstrant sibi, præter agri solum, nihil esse reliqui. Ter. Adelph. 3. 2. 48.
 Perit, pro virgine dari nuptum non potest: hoc reliquum est,
 Si inficias ibit, testis mecum est annulus, quem reliquerat.
 Perge reliqua. V. PERGO.
 Dies reliqui. Cic. pro Planc. 99. O reliquos omnes dies, noctesque eas, quibus iste, a me non recedens, Thessalonicam me, in Quaestoriumque perduxit.
 Græcia in reliqua. Cic. de Amicit. 6. Nec sicut vulgus, sed ut eruditi solent appellare sapientem, qualem in reliqua Græcia neminem.
 Oppida erant mihi complura etiam reliqua, quæ adire vellem. Cic. 4. Verr. 65.
 Operam reliquam dare. Plaut. Truc. prol. 15.
 Spes reliqua in. Ter. Eun. 2. 2. 9.
 Irant parasti te, ut spes nulla reliqua in te fiet tibi. Cic. 11. Fam. 5. Spem reliquam nullam video salutis.
 Tempus omne reliquum. Cic. 3. Verr. 30. Menses mihi tres quom eripissetis, ad agendum maxime appositos, reliquum omne tempus hujus anni me vobis remissurum putastis.
 In reliquum tempus sancit. Cic. 1. de Lege Agrar. 13. conf. Cæs. 1. Bell. Gall. 20.
 Tranquillitatis reliquæ spe luctus fugere. i. e. Futuræ. Cic. pro Sext. 73.
 Vaticinationis reliqua brevi contacta sunt. Cic. 1. de Divin. 68.
 De reliquo velim tibi persuadeas, &c. Cic. 1. de Orat. 100. Quoniam,
 id

id quod difficillimum nobis videbatur, ut omnino de his rebus, Crasse, loquerere, assecuti sumus: de reliquo jam nostra culpa fuerit, si te, nisi omnia quae percunctati erimus explicaris, dimiserimus.

In reliquum. Quintil. lib. 4. cap. 5. Propositis enim probationibus, omnis in reliquum gratia novitatis praecipitur.

Reliquos facere, pro Relinquere: ut, Milios facere. Cic. 5. Verr. 126. Quos belli calamitas reliquos fecerat. Budæus.

Reliqui nihil facere de aliqua re, vel alicujus rei, locutio Latinitatis optima. Cic. 5. Verr. 115. Et quibus nihil, non modo de fructu, sed ne de bonis quidem suis reliqui fecit. i. e. Omnia absumpsit. Idem 7. Verr. 39. Et quod reliquum vitae virumque fames fecerat, id ferro potillimum reddere volebat. conf. 128. Nepos, 25, 21. 5.

Reliqui nihil est ei. Cic. 5. Verr. 126. Quid esse reliqui poterat ei, qui per hanc injuriam, non modofrumentum omne amitteret, sed etiam omne instrumentum vendere cogere? conf. 121.

Reliquum est, ut de me id scribam, quod te ex tuorum litteris & spero, & malo cognoscere. Cic. in quadam epistola. Idem 7. Fam. 32. Reliquum est, ut officiis certemus inter nos.

Præter te neminem habeo reliquum, in quo, &c. Cic. 9. Fam. 15.

Reliqui, pl. Cic. 4. Acad. 96. Sunt enim multi, qui omnino Græcas non ament litteras, plures qui philosophiam, reliqui, qui etiam si hæc non improbant, tamen, &c.

Reliquum, i, n. Subst. pro Reliqua summa. Plaut. Cist. 1. 3. 41. Nunc, quod reliquum restat, volo persolvere: Ut expungatur nomen, ne quid debeam Ter. Phorm. 1. 1. 2. — erat ei de ratiuncula Jampridem apud me reliquum paucillulum Nummorum, id ut conicerem.

Reliqua, n. pl. [ἐπίλοιπα] ut, Reliquorum ratio, h. e. Debitorum ab aliquo. Cic. 16. Att. 3. Maxime autem me angit ratio reliquorum meorum: quæ quoniam explicata sunt, tamen, quod & Dolabellæ nomen in iis est, & attributio est mihi nominum ignota, conturbat. i. e. Quoniam sunt solvendo qui mihi debent, vel non sit controversa persecutio. Idem ad eundem, lib. 16. 1. Plin. 9. Epist. 37. ad Paulinum, Nam priore luitro, quoniam post magnas remissiones, reliqua creverunt. Idem 3. Epist. 19. Reliqua colonorum minuit ad tempus. i. e. Debita contracta colonis.

Reliqua, Subductis rationibus, & collatis creditorum debitorumque nominibus, quum eam pecuniam quam ipsi debemus, & quam alii nobis, redigimus in summam: id quod superat a nobis, reliqua dicuntur. Budæus. Accepisse se reliqua mea Camillus scribit. Cic. 6. Att. 1. i. e. Quæ mihi reliqua debentur.

Contrahere reliqua. V. seq. Trahere reliqua.

Trahere reliqua, quod alii Contrahere dicunt. Paulus, ff. de administratione & periculo tutorum. l. L. Titius, Curator Caji Seji, tempore curæ fundum Cornelianum locavit Sempronio: qui Sempronius reliqua traxit. Sic enim habent Pandectæ Flor. & Hæloander. Al. Contraxit. Ibidem paulo post, Ex quibus quidam, quum reliqua traherent, idonei ipso tempore administrationis esse deserunt. Papin. in l. Servus si hæredi. §. 1. D. de statu liberis, Quod rescriptum ita accipi debet: ut si reliqua non trahat, liber sit. Quod si trahat: ita demum, si obtulerit eam quantitatem, quæ refundi debuit, ex fide veritatis. Est igitur Reliqua trahere, idem quod Relinquari.

Sunt, qui secundam producant, vel prima geminatione litteræ producta, scribunt

RELIQUÛS, vel RELIQUÛS, ut, Relicuo tempore. Lucret. lib. 1. 561. conf. 2. 953.

RELICUOR, [λοιπίζομαι] Æri. deponens, Æs alienum ex reliquis rationum contrahere. Paulus de administratione tutorum, l. L. Titius, Paulus respondit, non ex eo quod adulus eum, qui prædia ejus coluit, procuratorem habere voluit: debitum quod ex conditione reliquatus est, agnovisse eum videri. Ulpianus de Muneribus & honoribus, l. Rescripto, Eos demum debitores Reip. accipere debemus, qui ex administratione Reip. reliquantur. Budæus.

RELICUATIO, Ænis. f. [λοιπιωσις] Gl. L. G. Paulus in l. Qui nominibus. D. de administ. & peric. tut. Sed & si pupillus post pubertatem, rationibus a tutore acceptis, reliquationem ejus secutus, usuras acceptaverit: privilegium suum non amittit in bonis tutoris venditis. conf. Tertull. de Anima. cap. 56.

RELICUATOR, Ænis. m. Qui reliqua contraxit: Qui integrum non solvit, sed partem æris alieni servat sibi. Scævola, De solutionibus & liberat. l. Creditor, D. Valerius, L. Titii servus scripsit, Accepi a Marino Materno ex summa majore tot aureos. Quæro an hæc summa in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum superioris anni sit reliquator? Budæus. Conf. Crint. de H. D. 15. 3.

RELICUATRIX, Ænis. f. Tertull. de Anima cap. 35. Anima reliquatix delictorum, donec exsolvat novissimum quadrantem.

RELIQUIA, æ. f. Apul. Apol. p. 277. Elmenh. ex poeta, Converteritorem pridianæ reliquæ.

Reliqua, apud Plinium & Apulejum, ut citat Gulielmus Lilius. Vide CONVERTITUR. H. St. desiderabatur in Lugd. hæc vox. Sed frequentius RELIQUIÆ, arum. f. pl. [λείψανα, κρτέλιμα] ut, Reliquiæ cibi, prandii, cœnæ. Plaut. Stich. 2. 3. 40. Et Men. 3. 1. 13. Idem Pers. 1. 2. 25. Nunc hæc introibo, visam hesternas reliquias Quieverint recte, nec ne. Scribitur & Reliquiæ, pr. prod.

Cibi reliquæ, Excrementa. Cic. 2. de Nat. Deor. 18. Cibi reliquæ depelluntur, tum atringentibus se intestinis, tum relaxantibus.

Cœnæ vel prandii reliquæ, translate. Cic. 12. Fam. 4. Vellem Idibus Martiis me ad cœnam invitasset: reliquiarum nihil fuisset.

Nihil reliquiarum extat. Lucret. lib. 1. 1102.

Animæ reliquias reddere omnes. Lucret. lib. 3. 656.

Belli. Patere. 2. 17.

Cladis reliquæ. Liv. 22. 56.

Conjuratiōis reliquæ. Cic. in Parad. 4. Et reliquæ conjuratiōis, a Catilinæ furis ad tuum scelus furoremque conversæ.

Exercitus reliquæ. Liv. Reliquias duorum exercituum cum cura colligerent. conf. Hist. Bell. Alex. cap. 40.

Febrium reliquæ. Cels. lib. 3. cap. 4.

Flagitiorum reliquias colligere. Cic. 4. Verr. 74. de Timarchide, Non solum nummos, si qui isti exciderant, tollere solebat, ex quibus pecu-

niam maximam fecit: sed etiam voluptatum, flagitiorumque istius ipse reliquias colligebat.

Generis hujus reliquæ. Ter. Adolph. 3. 3. 91. Subaudi Hominum.

Legionum reliquias conservare. Patere. 2. 46. 4.

Motus vitalis reliquæ. Lucret. lib. 2. 954.

Vitæ reliquias membris ex omnibus auferre. Lucret. lib. 6. 825.

Vitæ alicujus lacerare reliquias & distrahere. V. LACER.

Colligere, velut ex naufragio, tantæ cladis reliquias. Liv. 22. 56.

Reliquias alicujus persequi. Cic. de Senect. 16. de Carthaginis everfione loquens, Quam palmam utinam dii immortales, Scipio, tibi referrent, & avi reliquias persequare, i. e. Superioris Africani præscriptum sequare, & peragas inceptum. Budæus.

Reliquæ, pro Ossibus & Cineribus defunctorum. Modestinus in l. Quidam. D. De cond. instit. Quidam testamento suo hæredem scripserat tali conditione, si reliquias ejus in mare projiciat. Plinius lib. 10. 73. ad Trajanum, de reliquiis sepulcorum transferendis epistolam scripsit. Budæus. Suet. Domit. cap. 8. Monumentum, quod libertus ejus, e lapidibus templo Capitolini Jovis desinat, filio construxerat, dituit per milites: ossaque & reliquias, quæ inerant, mari misit.

Receptæ reliquæ ex ardente Troja. Virg. 7. Æn. 244.

Legere reliquias. Suet. Aug. cap. 100. extr.

Colere reliquias suorum. Virg. 4. Æn. 343.

Sic λέψανα, cum apud alios, tum apud Herodianum puto. H. St. Herodian. 4. 1. 6. Καλπην φέροντες, ἕνα ἢ πρὸς δύο λέψανα. Urnam cum Severi reliquiis gestantes, interp. Polit. Sic & alias.

RELIQUIA, orum. n. pl. Phædr. 1. Fab. 23. 6. — ut fruaris reliquiis, Quæ sunt rosuri. Al. Quas. Plaut. Milit. 1. 1. 54. At pedites tibi reliqua erant, si viverent. Al. Peditatus reliquæ.

RELIQUIARIUM, i. n. [ἑστιαίοις λοιπέδοις]. Gloss. Lat. Gr.

RELŒCO, Ære. Rursus locare. Ulpian. in l. Item quaritur §. Si lege. D. Locati & conducti, Si in lege operis locandi comprehensum esset, ut si ad diem effectum non esset, alii relocare id liceret.

RELŒQUOR, Æris. Idem quod Eloqui. Varro lib. 5. de L. L. 7. Hinc etiam amplius dicuntur Eloqui ac Reloqui, in fanis Sabinis, e cella dei qui eloquuntur, &c. Al. Loquuntur.

RELŒUCEO, luxi, [πλάω, ἀλάμπω] Ære. Valde lucere. Virg. 2. Æn. 312. — Sigæa igni freta lata relucet. Cic. 2. de Nat. Deor. 107. Huic non una modo caput ornans stella relucet. Expeeta. Liv. 22. 17. Relucens flamma.

Dies reluxit cæco. h. e. Visum recepit. Tacit. 4. Hist. 81.

Barba reluxit flammis. Virg. 12. Æn. 300.

Focus reluxit vivo torte. Valer. 3. Argon. 115.

Vestis fulgore reluxit. Ovid. 11. Met. 617.

E Vesuvio latissime flammæ atque incendia relucebant. Plin. 6. Epist. 16.

RELUCESCO, Ære. Mart. Capell. 8. Luna, quæ solem spectat pleno lumine relucescit. Idem infra, Plena luminis effluve relucescit.

RELUCTOR, [ἀνταρῶν] Æri. Repugnare, reniti sive obniti. Martial. lib. 5. 36. Suscitanti reluctatur. Claud. 2. Ruff. 354. — equites poscentia cursum Ora reluctantur pressis sedare lupatis.

Dracones reluctantes. Hor. 4. Carm. 4. 11.

Hostis reluctans. Ovid. 2. Amor. 9. 12.

Ore reluctanti it equus. Ovid. 3. Amor. 4. 14.

RELUCTO, Ære. Apul. 4. Met. p. 151. Elmenh. Jam faucibus ipsis hiantis Cerberi reluctabat. Fulgent. de Cont. Virg. Contra omnem furiam sapientia & ingenii arma reluctat.

RELUCTATUS, a, um. Partic. [ἀνταρῶν] Claud. 1. de Rapt. Proserp. 42. Pæne reluctatis iterum pugnantis rebus Rupissent elementa fidem. i. e. Convulsis. Passive enim accipitur. Ut vult Barth. vero, Reluctari ausis, aut quæ tum reluctatæ fuissent. Diu precibus reluctatum ægre vicerunt. Curt. 8. 2. 11.

RELUCTATIO, Ænis. f. Apul. de Mundo, Terrenæ reluctationes.

RELUMINO, Ære. Lumine redonare. Tertull. Apol. cap. 21. Cum ille cæcos reluminaret, leprofos purgaret. Paul. Nolan. Epist. 20. Reluminare, quod cæcatum fuerat.

RELUMINATIO, Ænis. f. Gloss. Lat. Gr. Reluminatio, ἀνταρῶν.

RELVO, ui, Ære. est, inquit Festus, Resolvere, repignerare. Cæcil. in Carine, Ut aurum & vellem, quod matris fuit, reluat, quod viva ipsi opposuit pigner. A Luo compositum, quod est Persolve. Paulus, Reluere, Solvere, repignerare. Usus est Cic. in Sallust. 19. ut in optimo codice legit Turneb. 17. 8. Unde tu, inquit, qui modo ne paternam quidem domum reluere petueris, repente, tanquam fomio beatus, hortos pretiosissimos, villam in Tiburti C. Cæsaris, reliquasque possessiones paraveris? Al. Redimere.

RELŒVIA, æ. f. a Reluendo dicitur, grammaticis auctoribus, Quum se cutis reluit, quod est resolvit circa unguis. Unde Turnebus quam Reduviam dicunt, ipsa vocabuli origine adductus, contra fidem librorum omnium & famam, Reluviam libenter appellaret. Quod probatis, sequere.

REM. P. N. Rempubliam nostram. REMP. Rempubliam.

REMACRESCO, Ære. pr. comm. Suet. Domit. cap. 18. Postea calvitia quoque deformis, ventris obestitate, crurum gracilitate, quæ tamen ei longa valetudine remacruerant.

REMALEDICŒO, xi, ctum, [ἀνταρῶν] Ære. Maledictum maledicto retaliare. Suet. Vesp. cap. 9. extr. De jurgio quodam Senatoris Equitisque Romani ita pronuntiavit: Non oportere maledicōi Senatoribus: remaledicōi, civile falque esse. conf. Tertull. de Idol. cap. 21.

REMANCIPŒO, [ἀναχρησῶν] Ære. pro Mancipatam rem reddere, & iterum mancipare, hoc est redhibere. Boethius in 4. Topic. Fiduciam inquit accepisse dicitur, cuicumque res aliqua ea lege mancipatur, ut mancipati aliquando remancipet. V. FIDUCIA.

REMANCIPATUS, a, um. Partic. Remancipatam Gallus Ælius esse ait, Quæ mancipata sit ab eo, cui in manum convenerit. Festus. V. Lex. Pitisc.

REMANDO, di, sum, [ἀναμνάσκω] Ære. Rursus mandere, Ruminare. Plin. lib. 10. cap. 73. Pontici mures simili modo remandunt. Quant. lib.

L 6. quasi iterum rem in mentem revocare. Jungitur aliquando Genitivo, aliquando etiam Accusativo.

Genitivo. Cic. 4. Att. 2. Reminiscabantur enim Calendarum Januar. Cæs. 1. Bell. Gall. 13. Reminisceretur veteris incommodi.

Accusativo. Ovid. 5. Trist. 4. 30.

Sæpe etiam mærens tempus reminiscitur illud.

Aliquem animo reminisci. Ovid. 1. de Pont. 8. 31.

Nam modo vos animo dulces reminiscor amici.

Actus miseros reminiscitur. Stat. 12. Theb. 391.

Dies reminiscor illos. Accius apud Nonium 9. 8. Heu me miserum, quum hæc recordor, quum illos reminiscor dies. Ubi plura V.

Reminisci & Recordari aliquid. Cic. de Senect. 79. Magno esse argumento, homines scire pleraque antequam nati sint: quod jam pueri, quum artes difficiles discunt, ita celeriter res innumerabiles arripiant, ut eas non tum primum accipere videantur, sed reminisci & recordari.

Reminiscentem recordari de re aliqua. Cic. pro Ligar. 36. Quoniam hoc est animi, quoniam etiam ingenii tui, te aliquid de hujus Quæstoris officio cogitantem, etiam de aliis quibusdam Quæstoribus reminiscentem, recordari. Reminiscendo recognoscere. Cic. 1. Tusc. 29. Declarare se, non tum illa discere, sed reminiscendo recognoscere.

REMINISCENS, entis, Partic. Cic. Anteq. iret in exsil. 11. In nostro eventu aliorum reminiscens casus.

REMINISCENTIA, æ. f. Tertull. de Anima, cap. 23.

Reminiscentiæ, plur. Arnob. lib. 2.

REMISCRO, ui, [ἀναμίσχρμι] ēre. Idem quod simplex Misceo. Hor. in Arte Poet. 151.

Atque ita mentitur, sic veris falsa remiscet.

REMISTUS, vel **R**EMIXTUS, a, um. Partic. ut, Venenum remistum. Sen. lib. 2. de Tranquil. vitæ. Al. de Conit. cap. 7. Venenum mihi dedit aliquis, sed vim suam, remistum cibo, perdidit. Paulin. 6. Nat. Fel. 80. Remixto corpore.

REMITTO, mīsi, missum, [ἀναπέμπω, ἀναπέλω, ἀνίμι, ὑφίμι, ἀποπέλω, ὑφίδωμι] ēre. Retro mittere, ut ait Perottus. Plaut. [Forte in suppos.] Munera accipit frequens, remittit nunquam. Ovid. 13. Met. 702.

Nec leviora datis Trojani dona remittunt.

Remittere, primo loco: & Mittere, secundo. Cic. 16. Fam. 1. Volebam ad te Marionem remittere, quem quum meliuscule tibi esset, ad me mitteres. [Nempe quia & ante jam miserat.]

Ablativo pretii aliquando jungitur. Curt. lib. 4. 11. 15. Captivos, si placet reddi, honestius dono dabimus, quam pretio remittemus.

Remittere aliquid sub furca. Plaut. Caf. 2. 8. 1.

Sine modo rus veniat, remittam ad te virum

Sub furca in urbem, tanquam carbonarium. Quo loco Turnebus, Furca aptati gestabantur carbones, & fusciferi servi sub furca plestebantur, & in exemplum traducebantur. Frumæ etiam furculæ erant, quibus onera tollebantur ferebanturque. Hæc ille. Al. Cum furca.

Ædes remittere alicui, quas emeris. Plaut. Most. 3. 2. 111.

Mandata remittere. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 10. Illi, re deliberata, respondent, scriptaque ad eum mandata per eos remittunt.

Nuntium ad aliquem. Plaut. Capt. 2. 3. 15.

Remittere Rursus emittere, reddere. Columel. lib. 1. cap. 6. Plin. lib. 9. cap. 18. His aquam acceptam ore remittunt.

Remittere, Concedere, condonare, dimittere, ignoscere, & Dativo constructur.

Remitto & Condoneo. Cic. 5. Fam. 10. Meam animadversionem & supplicium, quo usus eram in eum, quem cepissem, remitto tibi & condono.

Dionysio ego, non modo placabilem me præbuissem, sed totum remissem. Idem 10. Att. 16.

Culpam remittens. Valer. 3. Argon. 407. i. e. Condonans.

Legem. Curt. lib. 6. 11. 20. Legem se supplicio conjunctis fontium remittere edixit.

Pœnam. Liv. 40. 10.

Verba aspera remittere alicui, i. e. Non acius objugare aliquem. Ovid. 2. de Pont. 6. 8.

Urgere, & nihil remittere. Cic. 4. de Finib. 77.

De custodia remittere, Negligentiorum heri in custodiendo. Columel. lib. 1. cap. 8. ad finem.

De supplicio remittere. Cic. 7. Verr. 52. Aliquid de summo supplicio remitteres. i. e. Minueres supplicium.

De voluntate nihil remittere. Cic. ad Brut. 17. Persuade tibi de voluntate mea nihil esse remissum, de judicio largiter.

Ex rugis aliquid vis tu remittere? Plin. Epist. 194.

Ex virtute pristina remittere aliquid. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 28.

Annun remittere alicui. Plin. 7. Epist. 16. Ille me in Tribunatu, &c. quum mihi Cæsar annun remisit. i. e. Anno citius petere siverit, quam lege licuit.

Animum remittere a. Liv. 39. 24. Nunquam tamen remisit animum a colligendis in pace viribus, quibus, quandocunque data fortuna esset, ad bellum uteretur. i. e. Nunquam cessavit colligere vires, &c.

Ardorem pugnæ remittere. Liv. 35. 5. h. e. Minuere.

Contentionem. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 14.

Curas remittens. Stat. 4. Silv. 5. 1.

Curam animi remittere. Cic. 6. Verr. 137. Quum diutius in eo negotio, curaque fueram, ut requiescerem, curamque animi remitterem, ad Carpinatii præclaras tabulas revertabar.

Diligentiam in. V. Memoriam.

Iracundiam. Cic. 8. Philipp. 19. Quotidie aliquid iracundiæ remittebat.

Iras. Virg. 4. Georg. 536.

Labores remittere, Cessare a laboribus, sive minus & parcius laborare. Martial. lib. 10. 82.

Memoriam remittere. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 13. Quod fere plerisque accidit, ut præsidio litterarum diligentiam in perdiscendo ac memoriam remittant. i. e. Memoriam non curent, & negligent meminisse.

Nervos remittere, & Intendere, contraria. Plin. lib. 26. cap. 10.

Numeros in cantu. Cic. 1. de Legib. 11. Quemadmodum Roscius familiaris tuus in senectute numeros in cantu remiserat. V. NUMERUS.

Opera belli remittere. Liv. 30. 3. pr.

Saporem remittere, pro Minus acrem reddere, vel temperatiorum. Senec. de Provident. Non mutant saporem maris, neque remittunt quidem.

Sonum vocis intendere, & Remittere, contraria. Cic. in Orat. 59.

VOL. IV.

Spiritus remittant, comprimant animos suos, sedent arrogantiam. Cic. pro Flacc. 38.

Tempus nullum remittis, neque te respicis. i. e. Non cessas. Ter. Heaut. 1. 1. 18.

Remitto, Permitto, sino, concedo. Ovid. 11. Met. 376.

Sed mora damnosa est, nec res dubitare remittit. Cic. 10. Att. 5.

Tullium & Servium questos esse, quia non idem sibi, quod mihi remisisset. V. Burm. ad Quintil. Decl. 2. 1. & Drakenb. ad Sil. 17. 367.

Remittere alicui aliquid, Concedere. Cic. 4. Acad. 106. Sed tibi aut concedendum est ita esse, quod minime vis: aut memoriam mihi remittas oportet, & facile esse ei locum, etiam si comprehensio, perceptioque nulla sit. i. e. Concedas mihi memoriam esse.

Remittere, Rursus demittere: cui contrarium est Erigere. Plin. lib. 8. cap. 32. Quum erexere aures, acerrimi auditus: quum remiserunt, furti.

Remittere, pro simplici Mittere apud antiquos. Lucilius, Cohibet domi mællus fe Albinus, repudium quod filix remisit. Nonius 4. 398.

Nuntium remittere uxori, Repudiare uxorem. Cic. in Topic. 19. Si mulier, quum fuisset nupta cum eo, cui connubii jus non esset, nuntium remisit, quoniam qui nati sunt, patrem non sequuntur.

Repudium remittere, Repudiare. Ter. Phorm. 5. 7. 35.

Quum ego vestri honoris causa repudium altere

Remiserim, quæ dotis tantundem dabat.

Remittere cum Infin. Cessare. Ter. And. 5. 1. 8.

Nam si cogites, remittas jam me onerare injuriis.

Remittere, Dissolvere. Virg. 4. Georg. 35. — (rigore mella

Cogit hiems, eademque calor liquefacta remittit.

Animum remittere, Delectare, inquit Nonius 4. 398. cui contrarium est Intendere. Cic. in Hortens. Quæro enim, non quibus intendam animum rebus, sed quibus relaxam, ac remittam.

Animos remittere & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Legib. 38. Et incitat languentes, & languere facit excitatos: & tum remittit animos, tum contrahit. De cantu.

Fila incepta remisit. Ovid. 2. Fast. 755.

Frena remittere equo, Laxare. Ovid. 1. Trist. 4. 14.

Frenos remittere dolori, per translationem. Plin. lib. 5. Epist. 104.

Frontem remittere, Minus severum effici. Plin. 2. Epist. 5. Idem tamen, qui a te hanc austeritatem exigo, cogor id quod diversum est postulare, ut in plerisque frontem remittas.

Habenas adducere & Remittere, contraria. Cic. de Amicit. 45.

Vincula sæva. Ovid. 2. de Arte Am. 291.

Vultum. Ovid. 2. de Pont. 2. 65.

De suo remittere, Pati deduci. Cic. pro Rabir. Post. 31. Neque sicut Gabini, remittere tantum de suo, nec regis imponere tantum pati suis.

Ex pecunia remittere. Cic. 5. Verr. 82. In illo reprehenditur, quod ex ea pecunia miserit, quam ipse quesierat.

Debitum remittere. Cic. 13. Att. 23. Ne existimes eos, qui non debita consecrari soleant, quod debeatur remissuros.

Decimam ejus, quod solveris. Plin. Epist. 155. Rursus ergo iis, qui solverant, ejus quod solverant, decimam remisit.

Horam remittere de suis legitimis horis, Prætermittere, præterire. Cic. 3. Verr. 121. Hic tu fortasse eris diligens, nequam ego horam de meis legitimis horis remittam.

Inimicitias suas remittere Reip. Condonare in gratiam reip. Liv. 39. 5. Intercessionem remittere, Cessare ab intercessione. Liv. 38. 54.

Jus domini ægro, Manumittere. Martial. lib. 1. 96.

Lacrimis remittere, adolescentiæ alicujus remittere. Plin. Epist. 198.

Multam remittere. V. Multam dicere, in DICO.

Voluntate remittere. Liv. 35. 45.

Remittere alicui dicunt, quæ non exigimus ab eo, et si debita.

Beneficium suum alicui. Cæs. 2. Bell. Civil. 32. extr.

Nomen remittere. Tacit. 4. Hist. 11. Vim principis complecti, nomen remittere.

Officium alicui remittere, cui opponitur Exigere. Plin. Epist. 145. i. e. Condonare.

Remittere, intransitive, Minui. V. DOLOR.

Dolores pedum miserunt, i. e. Remissiores sunt. V. DOLOR.

Febres ex toto remittuntur. Cels. lib. 3. cap. 12. Horror autem eas fere febres antecedit, quæ certum habent circuitum, & ex toto remittuntur.

Furor ille se remisit. Ovid. 4. Epist. 51.

Hiems se remittit Vere. Tibul. lib. 3. 5. 4.

Imbres miserunt. Liv. 40. h. e. Cessarunt, vel Minores fuerunt.

Causam integram ad Senatam remittit, Rejicit. Tacit. 3. Ann. 10. 5.

Librum remittere dicitur arbor, quando librum sua sponte relinquit. Columel. lib. 11. cap. 2. Possuntque, si jam librum remittunt, inferi oleæ, vel emplastrari.

Opinionem, Dimittere. Cic. pro Cluent. 6. Deinde si quam opinionem jam vestris mentibus comprehendistis: si eam ratio convellit, si ratio labefactabit, si denique veritas extorquebit, ne repugnetis, eamque animis vestris aut libentibus aut æquis remittatis. i. e. Discedatis ab ea.

REMITTOR, eris. Pass. pro Interquiesco, occupationis intermitto, & animum remitto. Plin. 1. Epist. 16. Erucio, Est ergo mecum per diem totum: eundem antequam scribam, eundem quum scripsi, eundem etiam quum remittor, non tanquam eundem lego.

Lege remissum, Concessum lege. Ovid. 2. de Arte Am. 599.

Thyades membra remissæ. Senec. OEdip. 5.

REMITTENS, entis. Partic. Valer. Flacc. 3. 407. Culpam remittens.

REMISSUS, a, um. [ἀνεμίσχρμι, ἀνεμίσχρμι] Partic. ut,

Ambage remissa. Ovid. 7. Met. 149.

Hos populos potius in dotem ambage remissa,

Accipe. i. e. Omitti. Alii legunt, Ambage remota.

Ramus adductus, quum remissus esset, in oculum recidit. Cic. 1. de Divin. 123.

Sanguis e pulmone remissus, i. e. Ejectus. Ovid. 1. de Pont. 3. 19.

Remissus. Adj. Laxus, negligens.

Tristis & Remissus, contraria. Cic. pro Cæs. 13. Cum tristibus severe, cum remissis jucunde: cum sensibus graviter, cum juvenute comiter: cum facinorosis audacter, cum libidinosis luxuriose vivere.

Remissus & Acris, contraria. Cic. 1. de Finib. 2. Quanquam in eo se mane, qui cum Torquato est habitus, non remissi sumus: tamen hæc acrior est cum Stoicis parata contentio.

Remissiore esse, & Summo jure contendere, contraria. Cic. 16. Att. 15. Ego, si me non improbitissime Dolabella tractasset, dubitasset fortasse utrum remissior essem, an summo jure contenderem. In ulciscendo remissior. Cic. Post redit. ad Quirit. 23.

Remissus animo. Cæf. 2. Bell. Civil. 14.

Plente remissus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 143.

Remissior aestimatio, quam annoona. Cic. 5. Verr. 214. Remissior aliquanto ejus fuit aestimatio, quam annoona.

Animus remissus. Cic. 2. de Divin. 81. Hæc scilicet in imbecillo remissoque animo multa omnibus modis confusa & variata versantur.

Animo leni & remisso esse. Cic. 2. de Orat. 193.

Animo ad otium & ad omnem comitatem remississimo. Suet. August. cap. 98.

Corpus contentum & Remissum, contraria. Cic. 2. Tusc. 54. Onera contentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt.

Digito inter remissos cadere pocula. Propert. lib. 4. 9. 27.

Frigus remissus. Cæf. 5. Bell. Gall. 12.

Genus dicendi remissus. Cic. pro Sext. 115. Facit, Judices, vester iste in me animorum oculorumque contuitus, ut mihi jam licere putem remissiore uti genere dicendi.

Ira remissior. Liv. 24. 39.

Opus remissum, Humile & non magnæ artis, aut magni laboris. Ovid. 2. Trist. 547.

Pectus remissum. V. PECTUS.

Studia remissa temporibus. Cic. 1. Tusc. 1.

Ventus remissior. Cæf. 3. Bell. Civil. 26.

Remissus, Solutus febrili. Plin. 7. Epist. 1. Quin etiam, quum perustus ardentissima febrili, tandem remissus unctusque, acciperem a medico potionem, &c.

REMISSUS, Adv. [ἀνεμίνως] Leniter vel laxè. Sallust. Pauca timide, remisseque locutus abcessit. [An Demisse? locum frustra quæsi.]

Remisse, Lente, & veluti remisso, id est laxato animo. Cic. 3. de Orat. 27. Quis unquam res, præter hunc, tragicas pæne comice, tristes remisse, severas hilare, forenses scenica prope venustate tractarit? Nonius 4. 398.

Remisse hoc loco, Læto animo interpretatur.

Remisse differere, & Nervose, contraria. Cic. 3. Off. 106. Nervosius qui ista differunt, solum audent malum dicere id, quod turpe sit: qui autem remissius, hi tamen non dubitant summum malum dicere.

Remisse se gerere, ἄνεμιν. H. St.

Remissius agere. Cic. 1. de Finib. 1. Quidam autem non id tam reprehendunt, si remissius agatur: sed tantum studium, tamque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.

Agere verum leniter, remisse, non actuose. Cic. 3. de Orat. 102.

Remisse, leniter, urbane cum aliquo, cui opponitur Graviter, severe, prisce. Cic. pro Cæf. 33.

Remisse & Vehementer, contraria. Cic. 6. Verr. 76. Quum iste nihilo remissius, atque etiam multo vehementius, instaret quotidie.

Remisse, & Serio contraria. Suet. Claud. cap. 33. Ingredientem desituebant poplites minus firmi, & remisse quid, vel serio, agentem multa dehonestabant. conf. Non. 4. 398.

REMISSIO, ōnis. f. [ἐνδοσις, ἀνεσις, πύρεσις, δόνησις] Plin. 4. Epist. 3. ad Hadrianum, Ego raman te vel magis in remissionibus miror; nam, &c. Alii legunt Remissioribus, id est levioribus, & hilarioribus.

Remissio pœnæ. Cic. 4. in Catil. 13.

Remissio, Relaxatio & dissolutio. Cic. 5. Fam. 2. Si humanitas appellanda est in acerbissima injuria remissio animi ac dissolutio.

Quies & remissio. Cic. pro Cæf. 39. Quem, non quies, non remissio, non aequalia studia, non ludi, non convivia, delectarent.

Danda tamen est omnibus aliqua remissio. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Non inutilis laborum remissio. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Remissio morbi senescentis. Cic. 7. Fam. 26. Vifa est mihi, vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipsa fortasse jam senescentis morbi remissio profuisse.

Remissio animorum. Cic. 9. Fam. 24. Nec id ad voluptatem refero, sed ad communitatem vitæ atque victus, remissionemque animorum, quæ maxime efficitur sermone familiari, qui est in conviviis dulcissimus.

Remissio & moderatio vocis. Cic. de Clar. Orat. 313.

Contentio vocis & Remissio, contraria. Cic. 2. de Orat. 261.

Remissio & contractio superciliorum. Cic. 1. Off. 146. Ex oculorum obtutu, ex elevatione, aut superciliorum remissione, aut contractione.

Remissio pensionis. Suet. Jul. cap. 20.

Remissio, Relevatio. Columel. lib. 1. cap. 7. Nam ubi sedulo colitur ager, plerumque compendium, nunquam detrimentum affert, eoque remissionem petere colonus non audet. Rabais de son marché.

Remissiones. Tacit. in Vita Agric. cap. 9. Jam vero tempora curarum remissionumque divisa. conf. supra Plin.

REMISSOR, ōris. m. Ambros. de Off. 1. 7. & Chryfolog. Serm. 84.

REMISSA, æ. f. pro Remissione. Cyprian. lib. 8. Epist. 14. Tertull. adv. Marc. 4. 18. conf. Zimmerm. Anal. Miscell. Mens. 5. §. 1.

REMISSABILIS, a, um. Adj. [ἀνεπιτός] ut, Remissarius vectis in fucula torcularis, quia frequenter remittitur: vel quia ad remissionem factus est. Cato R. R. cap. 19. Vectes longissimos pedum decem & octo, secundos pedum sexdecim, tertios pedum quindecim, remissarios pedum duodecim.

REMISSIVUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 3. 4.

REMIXTUS, V. BEMISCO.

REMOBOTH, Monachorum genus apud Ægyptios deterrimum. Rhodiginus lib. 10. Antiq. lect. cap. 4. Quia vero Antonii anachoretæ facta mentio est, ambiguntque forsam multi, quæ sit cognominis ejus ratio: sciendum in Ægypto tria fuisse monachorum genera. Quidam Cœnobitæ dicebantur, vel ejus gentis lingua Saisfes. Alii Anachoretæ, qui deserta fere incolebant: unde & nominis profuit ratio, ex Græcæ linguæ interpretatione. Tertios Remoboth appellavit, deterrimos, neglectosque: quibus mos est, ut bini ternive habitent simul, suoque vivant arbitrio, conquisita in medium conferentes. Verum apud eos omnia affectata, laxa manicæ, follicantes caligæ, vestis crassior, crebra suspiria, inquit Hieronymus.

REMOLIOR, [ἀμολιόω] ōris. Rursus moliri, vel De suo loco pellere. Ovid. 5. Met. 354.

h. e. Excutere: vel decutere & demoliri.

Arma remolitur. Sil. lib. 1. 36. i. e. Retraçtat, & instaurat. conf. REMOLIO.

REMOLITUS, a, um. Partic. ut, Orbis remolitus. Sen. Herc. fur. 6.

REMOLLISCO, [ἀναμολιόω] ōris. Molle fieri. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 2. Vinum ad se importari non sinunt, quod ea re ad laborem ferendum remollefcere homines, atque effeminari arbitrantur.

Cera remollefcit sole. Ovid. 10. Met. 285. Idem 9. Met. 661.

Sole remollefcit, quæ frigore constitit unda.

Remollefcere, per translationem, Mitem & placatum fieri. Ovid. 1. Met. 377.

— preciosus si numina justis
Victa remollefcunt, si fleçtitur ira deorum.

REMOLLIO, ōvi, ōtum, [ἀναμολιόω] ōris. Valde, vel rursus mollire. Columel. lib. 2. cap. 12. extr. Nihil itaque amplius in iteratione, quam remolliri terra debet æqualiter. Sed in emendatis codd. legitur Remoliri. Artus tactos remollit Salmacis. Ovid. 4. Met. 286.

REMOLLITUS, a, um. Partic. [ἀναμολιόω] Suet. in August. cap. 79. Vultu erat, vel in sermone, vel tacitus, adeo tranquillo serenoque, ut quidam e primoribus Galliarum confessus sit inter suos, eo se inhibitu ac remollitu, quo minus, ut destinarat, in transitu Alpium, per simulationem colloqui propius admissus, in præcipitium propelleret. Grana humore remollita. Apul. Herb. cap. 3.

REMORIUM, i. n. Locus juxta urbem, quem ad inauguranda templa Remus cepit. Alexander lib. 6. Genial. dier. cap. 11. Al. Remoria. q. V.

REMORA, æ. f. a Remo, Romuli fratre, appellatio. Ennius apud Cic. 1. de Divin. 107.

Certabant urbem Romam, Remoramne vocarent. Sic in manuscriptis. Editi habent, Remanne vocarent. Turnebus priorem scripturam magis probat. Advers. 23. 4. V. Grut. not. conf. REMURIA in REMUS.

REMORA, Appellativ. REMORES, V. REMOROR.

REMORBESCERE, [ἀραιόσεν] In morbum recidere, inquit Festus. Verbum antiquum.

REMORDEO, di, sum, [ἀνιδόκνω] ōris. Mordere eum a quo quis est morsus.

Remordere, Cruciare, sollicitare. Virg. 1. Æn. 261.

— quando hæc te cura remordet. conf. Claud. de Bell. Get. 302. Lucret. 3. 840.

Præteritisque admissa malis peccata remordent.

Animus conscientis remordet. Lucret. lib. 4. 1129.

Libertatis desiderium remordet animos. Liv. 8. 4.

REMORSURUS, a, um. Partic. [ἀνιδόκων] Hor. Epod. 6. 4.

Quin huc inanes, si potes, vertis minas,
Et me remorsurum petis?

REMORBOR, [ἀνασάλλω, ἐπιχῶ, ἀνίχω, παρῆλω] āri. Retardare: a Remora pisce, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 4. 18.

Monebo, ne quod vestrum remoror commodum. Idem Eun. 2. 3. 10.

Ut illum di, deæque senium perdant, qui me hodie remoratus est. Ituros remorari. Ovid. 13. Met. 220.

Verba & preces puellæ me remorantur. Propert. lib. 1. 6. 5.

Aliquem remorari a re aliqua. Cic. 1. in Catil. 4. Num unum diem postea L. Saturninum Trib. pleb. & C. Servilium mors a Reipub. pœna remorata est?

Gradum remorari. Plaut. Perf. 1. 2. 28.

Iter. Ovid. 11. Met. 233.

Pœnam. Ulpian. in l. Si quis filio. §. Quid tamen. D. de injusto testamento.

Spes alicujus. Cic. 3. Att. 13. Scito te me iis epistolis potius, & mæ spes solitum esse remorari.

Remorari, sine casu. Liv. 37. 45. In deteriore sua fortuna pacem faciet rex, quia serius facit, quam facere potuit; si nunc remoratus fuerit, &c. Vetus codex habet Moratus. Plaut. Caf. 4. 3. 7.

— nam quid illac nunc
Tam diu intus remoratur, quasi ob industriam?
Non diu remoratus es. Catul. in Epithal. Mallii. 59. 200.

REMORANS, antis. [ἀνασάλλων] Partic. Ovid. 6. Fast. 772.

Et fugiunt, freno non remorante, dies. conf. Ovid. 4. Met. 137. & 10. 671.

REMORATUS, a, um. Partic. [ἀνασάλλων] ut, Calamitas remorata longius serpit. Cic. Anteq. iret in exil. 14.

REMORATIO, ἀναστροφή, ἀστροφία. } In Vet. Gloss. Cyrill.

REMORATOR, παρεκκλύτης. }

REMORATRIX, παρεκκλύτρα. }

REMORAMEN, ōnis. n. Ovid. 3. Met. 567.

— remoraminaque ipsa nocebant. V. Heinf.

REMORA, æ. f. [παρῆλωσις] Idem quod Mora, vel Retardatio. Lucilius, Quæ vox ex te resonans meo gradu remoram facit? Plaut. Trin. 1. 1. 15.

Quæ in rebus multis obstant, odiosæque sunt,
Remoramque faciunt rei privatæ & publicæ. Idem Pœn. 4. 2. 106.

Remora, [ἕρπυλις] Animal aquaticum, admodum breve: a remorando nomen trahens, quod navem, cui adnixum sit, remoretur. Plin. lib. 32. cap. 1. Tamen omnia hæc pariterque eodem impellentia unus ac parvus admodum pisciculus, echeneis appellatus, in se tenet. Ruant venti licet, & faviant procellæ, imperat furori, viresque tantas compefcit, & cogit stare navigia: quod non vincula ulla, non ancoræ pondere irrevocabili jactæ. Et paulo post, E nostris quidam Latinis remoram appellaverunt eum.

REMORBS, um. m. pl. Aves in auspicio dicuntur, quæ acturum aliquid remorari compellunt. Festus. conf. BEMUS.

REMORVRO, mōvi, mōtum, [ἀποκινῶ, ἀστροφέω, ἀναζώζηναι, μεταρῶ] ōris. Amovere, abducere, auferre. Cic. 16. Fam. 11. Accepimus conditiones, sed ita, ut removeat præsidia ex his locis, quæ occupavit. Infantem remove, a lacte depellere. V. INFANS.

Manus remove ex oculis. Ovid. 9. Met. 390.

Oculos remove, & se totum avertere. Cic. pro Corn. Balb. 11. Fuisse judicem ex illis equitibus Romanis, gravissimis viris, neminem, qui removeret oculos, & se totum averteret.

Artem remove. Cic. in Brut. 48. Lyfiam primo profiteri solitum artem esse

Sæpe remoliri lætatur pondera terræ,
Oppidaque & magnos devolvère corpore montes. De Typhoeo.

- esse dicendi: deinde quod Theodorus esset in arte subtilior, in orationibus autem jejunior, orationes eum scribere aliis cepisse, artem removere. Similiter Iocratem primo artem dicendi esse negavisse, scribere autem solum aliis orationes, quibus in judiciis uterentur. Artem removere, h. e. Negavisse ullam esse artem dicendi, ut multi alii negarunt: quod Cic. 1. de Orat. 90. scripsit. Ita vero interpretandum docet particula, Similiter, quæ sequitur. Et Quintil. lib. 2. cap. 18. scribit Lyfiam negasse artem esse.
- Causas desidæ removere. Ovid. 3. Trist. 7. 31.
Invidiam a se removere. Ovid. 12. Met. 626.
Metum. Liv. lib. 2. 2. Hunc tu, inquit, tua voluntate, L. Tarquini, remove metum.
Moram. Plaut. Stich. 2. 1. 37.
Operam suam a populari coetu. Cic. 4. Acad. 18. Quod si, quum fungi munere debeamus, non modo operam nostram nunquam a populari coetu removemus, sed ne litteram quidem ullam facimus nisi forenssem.
Pudorem. Ovid. 8. Met. 157.
Suspicionem levare, atque ab se removere. Cic. 5. Verr. 136. Tum iste, homo innocens, qui illam suspicionem levare, atque ab se removere cuperet.
Vim procul hinc remove. Ovid. 1. Amor. 14. 29.
Nubem animi removit ipse dolor. Ovid. 1. Trist. 3. 13.
Soporem cura removens. Ovid. 6. Met. 439.
Remove aliquem a legibus, Dejicere eum a spe legum ferendarum. Cic. 2. Q. frat. 5. Hunc Catonem Lentulus a legibus removit.
Remove aliquem a Rep. Potestate privare. Cæf. 3. Bell. Civil. 31. Senatus Cœlium a Repub. removendum censuit. V. REPUBLICA.
Remove ab oculis, & Occultare, idem. Cic. 1. Off. 129. Quæ natura occultavit, eadem omnes, qui sana mente sunt, remonent ab oculis.
Remove de medio, Clam auferre. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Multa palam domum suam auferbat, plura clani de medio removebat.
Ex urbe me removi in montes. Hor. 2. Serm. 6. 16.
A vulgo & scæna in secreta se removere. Hor. 2. Serm. 1. 18.
Ministerio sceleris me removi. Ovid. 3. Met. 645.
Se removere ab aliquo, pro Alienare. Cic. 4. Att. 8. Quid sit, quod se a me removit, si modo removit, ignoro.
Se a negotiis publicis removere, Extricare se. Cic. 1. Off. 69. Multi & sunt & fuerunt, qui eam, quam dico, tranquillitatem expetentes, a negotiis publicis se removerunt. i. e. Abdicaverunt se muneribus publicis. [Immo Abstinerunt publicis negotiis, vel Superfederunt.
Se ab amicitia alicujus removere. Cic. de Amicit. 79.
Se a suspicione alicujus commodi. Cic. 2. de Lege Agrar. 22.
Se arte sua removere, Non eam exercere amplius. Cic. in Orat. 5. Ne opifices quidem se artibus suis removerunt, qui aut Ialysi (quem Rhodi vidimus) non potuerunt, aut Coæ Veneris pulchritudinem imitari.
Remoſſe, pro Removisse. Lucret. lib. 3. 68.
— falso terrore coacti
Effugisse volunt longe, longæque remoſſe.
A vulgo remorant se in secreta, i. e. Removerant, fecerant. Hor. 2. Serm. 1. 71. Syncope est. Sil. lib. 11. 175.
— hi sunt qui jura dedere
Terrore expulso, Sidicinaque bella remorant.
- REMORUS, a, um. Partic. Cic. 7. Verr. 80. Remoto atque ablegato viro, non liberius quam ante, &c. Virg. 1. Æn. 230.
Postquam exempta fames epulis, mensæque remotæ.
Ambage verum abdidit. Ovid. 3. Fast. 337.
Arbitris remotis, dicit, esse quæ secreta agere de Repub. velit, &c. Liv. 2. 37.
Custos remotus. Hor. de Arte Poet. 161.
Delectu omni & discrimine remoto, officia tollebantur. Cic. 4. de Finib. 69.
Joco remoto, tibi hæc amicissimo animo præcipio. Cic. 7. Fam. 11. Quod & Amoto joco dicitur.
Nimbi verni jam remoti. Hor. 4. Carm. 4. 8.
Pietas remota. Lucan. lib. 5. 155.
Res remota ab aliquo. Cic. 2. Q. frat. 2. Sine dubio res a Lentulo remota videtur esse.
Remotus, Adj. Qui longius abest.
Remotum procul. Cic. 5. Verr. 85. Etiamne hæc tam parva civitas, tam procul a manibus tuis atque a conspectu remota?
Procul urbe remotus. Ovid. 4. de Pont. 9. 123.
Longa regione remotus. Ovid. 3. Trist. 4. 73.
Remotus ab aliqua re, & subauditur animo.
Longe remotus homo ab ambitione. V. LONGUS.
A cupiditate remotus. Cic. 3. Verr. 35. Quis tam remotus fuit a cupiditate?
Ab inani remotus laude & sermonibus vulgi. Cic. 15. Fam. 4. Si ququam fuit unquam remotus ab inani laude, & sermonibus vulgi, ego profecto is sum.
A pudore remotus longissime. Cic. 2. de Lege Agrar. 31.
A religione remotus testis, Perjurus. Cic. pro Font. 11. Testibus, Judices, non credere cupidis, & iratis, & conjuratis, & ab religione remotis, non solum potestis, sed etiam debetis.
Femina a viris remotissima, Non dedita libidini. Columel. lib. 12. cap. 1. Vitio ab omni remotus. Hor. de Arte Poet. 384.
A culpa remotus, Qui caret culpa. Cic. pro Muren. 73.
A dialecticis remotus homo, i. e. Alienus, non exercitatus in dialecticis. Cic. 14. Att. 12. Hæc conscripsi x. Cal. accubans apud Vestorium, hominem remotum a dialecticis, in arithmeticis fatis exercitatum.
Ab injuriis alicujus remotissimus. Cic. 4. Verr. 160. Homines quietissimi, qui maxime, ab injuriis nostrorum magistratum remotissimi consueverant esse, præsidio fœderis, &c. Al. Remoti conf. rectius.
Ab oratoris officio procul remotæ quæstiones, Sejunctæ. Cic. 1. de Invent. 8.
A sensibus remotum, Insensibile. Lucret. lib. 5. 149.
A suspicione minimi errati remotissimus. Cic. 6. Verr. 40.
Res a memoria nostra remota. Cic. 1. de Invent. 39. Quum autem res ab nostra memoria, propter vetustatem, remotas ex litterarum monumentis repetere instituo, &c.
Locus ab arbitris remotus. Cic. 7. Verr. 80.
Antrum remotus. Ovid. 6. Fast. 121.
Sermo a strepitu forensi remotissimus. Cic. in Orat. 32.
- REMOTUS, Adv. Compar. Cic. 2. de Nat. Deor. 87. de Stellis, Aliæ propius a terris, aliæ remotius eadem spatia conficiunt.
Superl. Remotissime. Augustin. de Trin. 12. 5.
REMOTUS, ònis. f. [ἀρκίνοσις] Cic. 1. de Invent. 15. Ejus partes sunt quatuor, concessio, remotio criminis, relatio criminis, comparatio. Ibid. Remotio criminis est, cum id crimen, quod infertur, ab se & sua culpa, vi, & potestate, in alium reus removere conatur. Et 2. de Invent. 86. Remotio criminis est, cum ejus intentio facti, quod ab adversario infertur, in alium, aut in aliud dimovetur. [Forte & in priori loco Demovere legendum.]
REMUGIO, òni vel ii, òtum, [ἀναμυγκόμεαι, ἀναεργίη] òre. Resonare mugitu. Ovid. 1. Met. 657.
— quodque unum potes, ad mea verba remugis. Verba Inachi ad filiam mutatam in vaccam. h. e. Mugitum reddis, non verba.
Cælum remugit, Tonat. Virg. 9. Æn. 504.
Mons totus circum remugit. Virg. 12. Æn. 928. Terræ scil. Tremore.
Nemus remugit ventis. Hor. 3. Carm. 10. 5.
Nemus remugit bellatore. Stat. 12. Theb. 602.
Sinus Ionius remugiens Noto. Hor. Epod. 10. 19.
Tympanum remugit. Catul. de Bercynth. 61. 29.
Vox ingeminata, Echo. Virg. 3. Georg. 45.
Et vox assensu nemorum ingeminata remugit.
Antro remugit Sibylla. Virg. 6. Æn. 99.
Infans ululatus remugit. Stat. 12. Theb. 274.
- REMULCERO, si, sum, [ἀνακλήω] òre. ut, Corda stimolata remulcere. Stat. 8. Theb. 93.
Minas remulcere. Stat. 8. Theb. 93.
Remulcere, pro Reflectere. Virg. 11. Æn. 812.
Ac velut ille, prius quam tela inimica sequantur, Continuo in montes sese avius abdidit altos, Occiso pastore, lupus, magnoque juvenco, Confcius audacis facti, caudamque remulcens Subjecit pavitantem utero, &c. Caudam remulcens, inquit Turneb. Adverb. 21. 22. i. e. Reflectens: sic enim lupi & canes timentes reflectunt caudam, ut eam sub verenda reducant. Sic & Demulcere aures pro Demittere dixit Lactantius. V. DEMULCERO.
- REMULCO, V. REMULCUS.
REMULCUS, i. m. vel REMULCUM, i. n. ut vult Isidor. 19. 4. Machina, trahendis navibus idonea. Cæf. 3. Bell. Civil. 40. Ad Oricum venit, submersamque navim remulco, multisque contendens funibus, re-duxit. Liv. 25. 30. Itaque Marcellus nocte navim onerariam cum armatis remulco quadremis, trahi ad Achradinam jussit. Idem 37. 24. Contemplatus Eudamius hostes, claudas, mutilasque naves apertis navibus remulco trahentes, viginti paulo amplius integras abscedentes, &c. Qui locus aperte docet, Remulcum, non esse parvam navem, aut scapham, ut quidam sunt interpretati. Quas enim Naves apertas Livius vocat, quis tam stupidus, ut Scaphas intelligat? Quis rursum in superioribus, ubi scribit Navim onerariam remulco quadremis tractam, Quadremem dici putet, aut parvam navem aut scapham? Certe nihil aliud est, Navim remulco trahi, quam Remigio sive remigatione. Naves enim vel plus æquo oneratae, vel fractæ, vel mutilæ, aliis navibus remigum plenis alligatae ducuntur: ut quo simpliciter a nautis duci non possunt, aliorum navigiorum adminiculo perveniant. Itaque quemadmodum navis oneraria quadremi alligata, eorum, qui in ea quadremi erant remigio, traheratur, sic & naves claudas mutilasque navibus apertis alligatae. Sunt qui putent Remulcum esse Funem, ad quem navis alligata remorum vice trahitur, in quibus Isidor. l. c. Sunt qui putent Hastam esse prælongam unco ferreo præfixam, quo navis grandior e minore scapha atrahebatur. V. Voss. Etymol. Scheff. de Mil. Nav. 2. 5. p. 150. seq. conf. Lex. Pitisc.
- Translate Ammian. 18. 5. Non contis, nec remulco, ut ajunt, id est, non flexiloque ambagibus vel obscuris, sed velificatione plena in rempublicam ferebatur.
- REMULCO, [ῥυμβλέω] òre. Latinis minus in usu. Proprie est, Remigando e scapha grandiore navim trahere, quod aliquando non solum necessitatis gratia fit, sed ut navis quietius agatur.
Remulcare dictum, quasi Molli & leni tractu ad progressum mulcere. Sisenna Hist. lib. 2. Si quæ celeriter solvi poterat, in altum remulcare trahit. Non. 1. 282. [Forte Remulco retrahit legendum. Non raro enim, de verbo locutus, nomen, unde fluxit, e. g. profert iste Grammaticus. Suid. ῥυμβλέων, ῥήμα, πὸ τῆς ναὸς ἐκλύειν. conf. dict. super.]
Remulco, est, Quum scaphæ remis navis magna trahitur, ait Festus.
- REMULLUS, i. m. Silvius cognomine, Rex Latinorum ob impietatem fulmine ictus. Ovid. 4. Fast. 49.
Jam tamen Agrippam natum Remulumque nepotem Viderat, in Remulum fulmina missa ferunt. Remulus, V. in ARMUS.
- REMUNCULUS, i. m. Navigium piscatorium, inquit Nonius, 13. 8. Sallust. Histor. lib. 2. Primo incidit forte super (alii per) noctem in remunculo piscantis. Meminit & Gell. lib. 10. cap. 25. al. Renunculus, vel Lenunculus. V. Gell. loc. cit & suo loco.
- REMUNERO, [ἀντιμισθία, ἀνταρκίζω] òre. & REMUNEROR, òri. depon. Retribuere, compensare, beneficium reddere, mutuum gratiam referre. h. e. Munere aliquo, munus aliud compensare. Plin. Epist. 165. Remuneranda est igitur probitas eorum, &c. Cic. Post red. in Senat. 8. Quibus autem officiis T. Annii beneficia remunerabor? Idem 8. Att. 1. Tu si tibi eadem causa est, me remunerare sane velim.
Officio aliquem remunerare. Q. Cic. de Petit. Consul. 29.
Remunerare præmio. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 44.
Remunerari aliquem munere. Cic. 9. Fam. 8. Ut possem te remunerari quam simillimo munere.
Ad remunerandum nihil suppetit præter voluntatem. Cic. 15. Fam. 13.
Supplicis his te remunerabor. Catul. ad Calvum, 14. 24.
- REMUNERATUS, a, um. Partic. Gell. 18. 13. Facete Diogenes sophisma remuneratus.
- REMUNERATIO, ònis. f. [ἀντιμισθία, ἀνταρκίη] Cic. de Amicit. 49. Nihil est enim remuneratione benevolentia, nihil vicissitudine studiorum officiorumque jucundius. Idem 2. Off. 68. A quo enim expeditior & celerior remuneratio fore videtur, in eum fere est voluntas nostra propensior.

REMUNERATOR, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 36. A Deo remuneratore.
 REMUNERABILIS, e. Adj. Sarisb. Epist. 143. Remunerabilis est exul-
 tem ad honorum participium invitare.
 REMURIA, REMURINUS, V. MOX RĒMUS.
 REMURMŪRO, [ἀνὴρ μούριος] āre. Contra murmurare. Stat. 5. Silv. 1. 153.
 Qualiter alta comam silvarum gloria pinus,
 Seu Jovis igne malo, seu jam radice soluta,
 Deficit, & nulli spoliata remurmurat auræ. conf. Fortunat.
 lib. 3. extr.
 RĒMUS, i. m. [Ῥέμος, Ῥέμος] filius Martis & Ilia, a fratre Romulo
 interemptus, ut scribit Liv. 1. 5. &c. Post cujus mortem, oborta pesti-
 lentia, consulto oraculo responsum est, placandos esse manes fratris ex-
 stincti: ob quam rem sella curulis cum sceptro & corona, & ceteris regni
 insignibus semper juxta fancientem aliquid Romulum ponebatur, ut pa-
 riter imperare videretur: unde est illud Virg. 1. Æn. 296.
 — Remocum fratre Quirinus
 Jura dabunt. Hæc Servius. Tibul. lib. 2. 5. 24.
 Romulus æternæ nondum firmaverat urbis
 Mœnia, consorti non habitanda Remo. De ratione nominis
 ita Victor. de Orig. gent. Rom. Romulum scribit a virium magnitudine
 appellatum: nam Græca lingua ῥάμος Virtutem dici, certum est: alte-
 rum vero Remum dictum a tarditate, quippe talis naturæ homines ab an-
 tiquis Remores dicti.
 Fuit hæc nomine alius quidam Æmathionis filius. Item alius Latinorum
 tyrannus, de quo Plutarch. in Romulo.
 RĒMŪRIA, ōrum. n. pl. Remi occisi festi dies. Alex. ab Alex. lib. 4.
 cap. 20. Etiam mense Majo, dies quibus Remuria celebrantur, ut occisi
 Remi umbra placarentur: & Nonis Julii, quæ Caprotinæ dicte sunt, qua
 die Romulus apparere desinit. Postea Lemuria dicti sunt. V. Lex. Pitisc.
 Ovid. 4. Fast. 47.
 Romulus obsequitur, lucemque Remuria dicit. conf. seq. dict.
 RĒMURINUS, a, um. Adj. ut, Remurinus ager dictus, Quia possessus
 est a Remo, & habitatio Remi Remora: sed & locus in summo Aventino
 Remoria dicitur, ubi Remus de urbe condenda fuerat auspicatus. Pau-
 lus apud Festum. q. V.
 RĒMUS, i. m. [ῥέμος, κώπη, κώπη] Instrumentum, quo naves aguntur.
 Cic. 3. Verr. 134. Quam multos esse oporteret, ex ipso navigio, quod
 erat factum sex remorum numero, conjiciebant.
 Remi, sunt navales pedes, sicuti plerumque remus remigis. Virg. 5.
 Æn. 153. — quam deinde Cloanthus
 Consequitur melior remis, sed pondere pinus
 Tarda tenet. Ex Nonio 4. 393. [Sed Mercerus exhibet plenus
 & emendatus, Plerumque Remos remiges Virgilii auctoritate possumus
 dicere. Facit enim id h. l. poëta, per metonymiam adjuncti scilicet.
 Breves remi. Juven. 15. Sat. 128.
 Inflexus. Cic. 4. Acad. 19. Neque vero hoc loco expectandum est,
 dum de remo inflexo, aut de collo columbæ respondeam. i. e. Cur in
 aqua inflexus videatur.
 Lenti remi. Sen. Hippol. 3.
 Validi. Valer. 2. Argon. 311.
 Abstergere remos. Curt. 9. 9. 16. V. ABSTERGO.
 Adjicere vela remis. Ovid. de Rem. Amor. 790.
 Admotum fretum remis. Ovid. 6. Met. 512. Hypallage.
 Aptare remos. Virg. 5. Æn. 753.
 Confusa minutis remis cymba. Propert. lib. 1. 11. 9.
 Consurunt ordine terro remi. Virg. 5. Æn. 120.
 Contorsit remum in hostem. Lucan. lib. 3. 671.
 Convulsam remis dehiscit æquor. Virg. 5. Æn. 143.
 Detergere remos transcurrentes. Caf. 1. Bell. Civil. 58. pr. V. DETERGO.
 Dare aliquem ad remum. V. in præpositione A D.
 Ducere remos. Ovid. 1. Met. 294.
 Franguntur remi. Virg. 1. Æn. 108.
 Impellere remos. Ovid. 4. Æn. 594.
 Impellere navim remis, i. e. Remigara. Cic. 4. Tusc. 9.
 Impellit æquora properantibus remis. Ovid. 3. Met. 65.
 Incumbere remis. Ovid. 2. de Arte Am. 731. Virg. 5. Æn. 15.
 Colligere arma jubet validisque incumbere remis.
 Incurvans lentos gurgite remos. Catul. Argon. 62. 183.
 Inhibere remos. V. INHIBEO.
 Ineunt gravibus certamina remis. Virg. 5. Æn. 114.
 Inlittere remis. Ovid. 5. Met. 558. V. Alarum remi.
 Insurgere remis. Virg. 3. Æn. 207.
 Intenta remis brachia. Virg. 5. Æn. 136.
 Lentandus remus in unda. Virg. 3. Æn. 384.
 Oblitunt remis freta. Ovid. 13. Epist. 5.
 Peragit freta agili remo. Ovid. 15. Epist. 65.
 Perstant in verberibus remorum. Ovid. 3. Met. 662.
 Petit maria agmine remorum celeri. Virg. 5. Æn. 211.
 Petere æquora fummis remis. Lucan. lib. 3. 532.
 Pulsata freta remis resonant. Sen. Octav. 6.
 Reducere remum ad pectora. Ovid. 11. Met. 402.
 Reguntur rates remo. Ovid. 1. de Arte Am. 3. al. Movenitur.
 Sollicitare freta remis. Virg. 2. Georg. 503.
 Stringere remos, Fabricare. Virg. 1. Æn. 556.
 Subducere remos, Tollere. Ovid. 11. Met. 486. Sed varia lectio est.
 Torsit aquas remis. Ovid. 5. Fast. 644.
 Verrunt vada remis. Virg. 6. Æn. 320. & 3. Æn. 668.
 Verrimus & proni certantibus æquora remis.
 Verrebant freta demissi remi. Ovid. 3. Amor. 8. 42.
 Remis ventisque. Virg. 3. Æn. 563.
 Lavam cuncta cohors remis ventisque petivit.
 Ventis remisque, idem quod Remis ac velis, hoc est Citissime; pro-
 verbiale est locutio. Cic. 12. Fam. 25. Atque inde ventis remisque in
 patriam omni festinatione properavi. Vetus codex legit Ventis remis.
 conf. Interp. ad Sil. 1. 566. [Festinationem indicat proverbium.
 A remo ad tribunal. V. A vel A B præpositiones.
 Corporis remos, pro Brachii nudi dicit Ovid. 18. Epist. 215.
 Alarum remi. Ovid. 5. Met. 558.
 Post super fluctus alarum insilire remis
 Optavit. i. e. Possit volare.

Pennarum remos dixit Sil. 12. 68.
 RĒMIGŌ, [ῥέμιγος, ῥέμιγος, κωπηλάτης] āre. Remum agere, Remis navigare.
 Cic. 4. Tusc. 9. Utrum igitur mavis: statimne nos vela facere, an quasi e
 portu egredientes, paululum remigare? Plin. lib. 32. cap. 1. Tenuit &
 nostra memoria Caji principis ab Astura Antium remigantis. Harduin. Re-
 navigantis. Liv. 6. 4. Qui non remigasset Romam.
 RĒMIGANS, antis. Partic. Sen. Epist. 122. extr. Contra aquam re-
 migantes.
 RĒMIGĀRIO, ōnis. f. [ῥέμιγος] Cic. 13. Att. 21. Inhibitio autem remigum
 motum habet, & vehementiorem quidem, remigationis navem converten-
 tis ad puppim.
 RĒMEX, igitis. m. [ῥέμιγος, κωπηλάτης, Gl. L. G.] Qui remos agit, &
 remigandi ministerio fungitur. Plaut. Merc. 4. 2. 5.
 Ninium obsonavit, sed coquos quasi in mari
 Solitus est hortator remiges hortari,
 Ita hortabatur. Cic. 2. de Divin. 114. Quid, inquit, remex
 ille de classe Coponij, nonne ea prædixit, quæ facta sunt? Caf. 3. Bell.
 Gall. 9. Naves interim longas ædificari in flumine Ligeri, quod influit in
 Oceanum: remiges ex provincia institui: nautas, gubernatoresque
 comparari jubet.
 Ictus remigis. Ovid. 3. Amor. 6. 3.
 Officium remigis. Ovid. 15. Met. 367.
 Classis infirma, propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic. 7.
 Verr. 85.
 Opem remigis addere velo. Ovid. 1. de Arte Am. 368.
 Acri remige velocem agit Pristin. Virg. 5. Æn. 116.
 Remige iter carpere. Ovid. 1. Trist. 9. 4.
 Exercere remiges. Nepos, 10. 9. 2.
 Exstructi remigis ordo quater surgens. Lucan. lib. 3. 525.
 Imperare remiges. Cic. 2. de Orat. 40.
 Nominat. Sing. Remigis in Gloss. Gr. Lat. κωπηλάτης, Remigis, Remix.
 [Nisi retrogrado ordine legendum, Remex, remigis. Nam sæpe flexiones
 indicat vocum iste Glossularius.
 RĒMIGŪM, i. n. [ῥέμιγος] Ipsa remorum agitatio & remigatio. Virg. 1.
 Georg. 202.
 Non aliter, quam qui adverso vix flumine lembum
 Remigiis subigit.
 Aptæ remigio aque. Ovid. 2. de Arte Am. 196.
 Aptat remigio biremes. Virg. 8. Æn. 80.
 Findere aquas remigio. Ovid. 3. Fast. 586.
 Meo remigio remi gero. Plaut. Mil. 3. 1. 152. Proverbiale est, huncque
 sensum continet, Illis velint nolint parendum est, quum mei sint. Aliis
 enim fortasse remigibus imperare quod vellem invitis non possem: nunc
 vero meis remigibus & servis remi gero, qui mihi dicto audientes esse
 coguntur. Turnebus.
 Nudum remigio latus navis, Remis. Hor. 1. Carm. 14. 4.
 Remigium, Remigum multitudo. Virg. 3. Æn. 471.
 Remigium supplet, focios simul instruit armis. Cic. 5. Tusc. 14.
 Quæ pugna, quæ acies, quo remigum, qui motus hominum, &c.
 Vitiolum remigium Ulyssis. Hor. 1. Epist. 6. 63. Per metonymiam, Socios
 Ulyssis intelligit, nequam & voluptatibus addictos, ut qui nec a Circes
 poculis temperarint, nec a Lotophagis avelli potuerint. Proverbii speciem
 habet. V. Erasmus.
 Remigium, ad Volatum transfertur. quoniam alis, veluti remis quibusdam,
 ad distindendum aerem utuntur. Virg. 1. Æn. 300.
 — volat ille per aëra magnum
 Remigio alarum. de Mercurio. conf. Idem 6. 19.
 Pennarum remigum. Lucret. lib. 6. 743.
 RĒMULUS, i. m. Dimin. Turpil. ap. Non. 13. 1.
 RĒMILLUS, a, um. Adj. i. e. Repandus, ut docet Festus: Instar remi
 qui inflexus in aqua videtur, secundum Perott. & Dacer.
 RĒMIPES, ædis. Aufon. Mosell. 201. Remipedes lembi. Idem Epist. 3.
 13. Anates remipedes. Sic quoque legendum videtur in Varr. apud Non.
 6. 65. pro Tremipedas.
 RĒMIVĀGUS, a, um. Adj. ut, Remivaga celox. Varr. apud Non. 13. 1.
 RĒMŪRO, āre. Tacit. de Orat. 19. 2. Vidit namque, ut paulo ante dice-
 bant, cum conditione temporum ac diversitate aurium, formam quoque
 ac speciem orationis remutandam. al. Esse mutandam.

R E N

RĒN, rēnis. m. [ῥένος] Renes sunt qui lumbis summis coxis inhaerent.
 ῥένος ῥένος. Fluere, quod rivi spermatis ab his oriuntur. Raro in Singulari
 ponitur. Gloss. Lat. Gr. Renes, ῥένος. Ren, ῥένος. & Gr. Lat. ῥένος, Ren, renis.
 Veteres Rienes dicebant, teste Felto. Rienes, inquit, quos nunc
 vocamus, antiqui Nefundines appellabant, quia Græci ῥένος eos vo-
 cant. Plautus in Satyrione,
 Malo tibi evenisse video: qui glaber erat, tanquam rieni. [Scri-
 bendum puto, Rienes, quos nunc Renes vocamus, Antiqui &c.
 Dolent renes. Plaut. Curc. 2. 1. 21.
 Sed quid tibi est? c. lien necat, renes dolent,
 Pulmones distrahuntur, cruciatur jecur.
 Humores qui ex renibus vesicaque profunduntur. i. e. Urina. Cic. 2. de
 Nat. Deor. 137.
 Laborare e renibus. Cic. 2. Tusc. 60. Quum ex renibus laboraret, ipso
 in ejulatu clamitabat falsa esse illa, quæ &c.
 Tentantur renes morbo acuto. Hor. 2. Serm. 3. 163.
 Renes, pro Lumbis ipsis. Nemeianus in Cynegeticis v. 112.
 Renibus ampla fati validis, diductaque costas. Usus est & ea in
 significatione Aufonius. Turneb. Advers. 5. 6. & Barth. in loc.
 RENICŪLUS, & RENUNCŪLUS, dimin. Marc. Empir. cap. 26.
 RENĀLIS, e. Adj. [ῥενικός] Cæl. Aurel. Tard. 5. 3. Renalis passio.
 RENŌSUS, vel RENŌSUS, Vet. Gloss. Lat. Gr. Renitiosus, ῥενικός.
 [An Rienosus? In Gr. Lat. ῥενικός, Renosus.
 RENANCISCOR, ōris, nactus sum, sci. Reprehendo. Festus, Renan-
 cisceit Verris quidem significare ait Reprehendit: unde adhuc nos dici-
 mus Nanciscitur, & Nactus, id est Adeptus. [Reprehendit, pro Rursus
 prendit scilicet.
 RENARRO, [ῥένος] āre. Idem quod Narrare. Virg. 3. Æn. 717.
 Sic pater Æneas intentis omnibus unus
 Fata renarrabat divinum, cursusque docebat.

Facta renarrare. Ovid. 6. Met. 316.

Utque fit. a factio propiore priora renarrant.

RENASCOR, ēris, nātus sum, [ἀναφύω] nasci. Iterum nasci. Plin. lib. 11. cap. 29. Deinde ad Canis ortum obire, & alias renasci. Liv. 26. 41. Ut revixisse, aut renatum sibi quisque Scipionem Imperatorem dicat. Cic. 1. Tusc. 54. Nam principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec a se aliud creabit.

Renatum bellum. Cic. ad Brut. 13. Renatum bellum est, idque non parvo scelere Lepidi.

Ardor occultus renascitur sub corde. Stat. 3. Achil. 315.

Renascitur malum. Cic. ad Brut. 4. Neu semper primi cujusque mali excidendi causa fit, ut aliud renascatur illo pejus.

RENASCENS, entis. Partic. [ἀναφύω] ut, Renascens annus, pro Primo vere. Plin. lib. 16. cap. 25.

RENATUS, a, um. [ἀνατεφύκω] aliud Partic. ut, Dentes renati. Plin. lib. 11. cap. 37. Equus septimo anno dentes omnes habet, & renatos, & immutabiles.

Dies renatus. Senec. Troad. 1.

Flumen. Lucan. lib. 3. 262.

— rursusque renatum

Fonte novo flumen, pelagi non abnegat undis.

Renata urbs. Liv. 6. 1.

Renasci de. Lucret. lib. 1. 675.

De nihiloque renata forent quæcunque videmus.

RENASCIBILIS, e. Adj. &

RENASCIBILITAS, atis. f. apud Augustin.

RENĀVIGO, [ἀναπλώ] āre. Navigatione redire. Cic. 14. Att. 17. Post in Puteolana & Cumana regna renavigare. Plin. lib. 6. cap. 23. Ex India renavigant mense Ægyptio Tybi incipiente. conf. BEMIGO.

RENĀVO, āre. Cic. 1. Att. 14. extr. Videro hominem, valde petitur, renavabo operam. h. e. Diligenter ac celeriter præstabo. Sunt qui se junctim legant, Re navabo: sunt qui Renovabo. Manutius legit, Video hominem valde pœnitere; navabo operam. Turneb. Advers. 9. 3. ex Mff. Video hominem valde petiturire: Atque ita Bos. Lambin. Gronov. Grav. [Petebat tum cum maxime consulatum L. Luccejus cum C. Cæsare, ab optimatum factione, quæ M. Bibulo studebat, dejectus, teste Suet. in Jul. cap. 19. pr.]

RENĪDRO, ūi, [σπλάω] ēre. Resplendere. Proprium est æris, quum politum & lævigatum fuerit. Stat. 10. Theb. 654.

Emicat ethigies, & sparsa orichalca rident. Hor. 2. Carm. 18. 1.

Non ebur, neque aureum

Mea renidet in domo lacunar. h. e. Fulget. Porphyrio.

Idem 2. 5. 19. V. infra ex Gloss.

Oratio renidet. Quintil. lib. 12. cap. 10.

Renidere, pro Ridere. [μειδῶν, μειδῶν] Catul. in Egnatium, 37. 1.

Egnatius, quod candidos habet dentes,

Renidet usquequaque: seu ad rei ventum est

Subfellium, quum orator excitat fletum,

Renidet illo: seu pii ad rogum filii

Lugetur, orba quum flet unicum mater,

Renidet ille. quicquid est ut unicum est,

Quodcunque agit, renidet. Et paucis interjectis,

Tamen renidere, usque quaque te nollem:

Nam risu inepto res ineptior nulla est.

Renidere dicitur, quicquid hilarem aliquam speciem præ se fert, quo sensu transfertur etiam ad inanitata. Exempla supra vide.

Renidere, Lætari, gaudere. Hor. 3. Carm. 6. 12.

— & adjecisse prædam

Torquibus exiguis renidet. Lambinus. [Gloss. Lat. Gr. Renidet

RENĪDENS, entis. Partic. [σπλάω] Resplendens: ut,

Domus auro renidens. Lucret. lib. 2. 27.

Ère renidenti fluctuat tellus. i. e. Splendet armis rutilantibus. Virg. 2. Georg. 281.

Lares renidentes. Hor. Epod. 2. 65. h. e. Splendentes, aut vultu, aut garrulitate. Acron. [Melius Schol. Cruq. Nitidos, resplendentes.]

Falsum vultu renidens Tacit. 4. Ann. 60.

Os renidens. Ovid. 8. Met. 197.

— puer Icarus una

Stabat, & ignarus sua se tractare pericla,

Ore renidenti modo quas vaga moverat aura

Captabat plumas. h. e. Ore hilari, læto, & ridenti. Acro in illud Hor. 2. Serm. 7. 38.

— nasum nidore supinor: Nidor, inquit, a nimio odore tractum, seu risu: unde & Renider. Ibid. Porphyr. Nidorem pro risu posuit, a quo verbum fit Renideo.

Puer renidens. Stat. 4. Theb. 789. h. e. Labra contrahens. Lactantius. conf. Ovid. 2. de Arte Am. 49.

RENIDESCO, [ἀνασπλάω] ēre. Inchoativum. Lucret. 2. 328.

Fulgur ibi ad cælum se tollit: totaque circum

Ère renidescit tellus. h. e. Splendore armorum perfusa hilaritatem quandam præ se fert, & quasi risu diffundit spectatorem. Lambin.

RENĪTRO, ni, [ἀνασπλάω] ēre. Valde nitere. Plin. lib. 37. cap. 6. Arabicæ excellunt candore circuli præluco atque non gracili, neque in recessu gemmæ aut in dejectu renitente, sed in ipsis umbonibus nitente, præterea subfrato nigerrimi coloris.

RENĪTOR, ēris. nīsus vel nīsus sum, [ἀναρείδω] nīti. Contra, vel adversum nīti. Plin. lib. 2. cap. 82. Postesque alterno pulsu renitentes. Cels. 5. 28. Si magis id renititur.

De hominibus. Liv. 5. 49. Quum illi renitentes pactos dicerent sese, negat eam pactionem ratam esse. Ammian. 18. 2. Renitebatur firmissime Cæsar.

RENITENS, entis. Partic. ut Sanis consiliis male renitens. Sulp. Sev. 1. 20. 8.

RENIXUS, ūs. m. [ἀναρίσσει] Cels. lib. 5. cap. 28. de fistulis, At cartilago ubi subhæsit, ipsa fedes docet, perventumque esse ad eam ex renixu patet.

RENŌ, [ἀναίχθημα] āre. Iterum nare, aut natando redire. Ovid ad Liv. 432. Nullaque per Stygias umbra renavit aquas Hor. Epod. 16. 25.

— simul unis faxa renarint Vadis levata.

RENŌDIS, e. Adj. Julius Capitol. in fine vitæ Clodii Albini. Capillo renodi & crispo. H. St.

RENŌDO, āre. In nodum constringere. Hor. Epod. 11. extr. Aut teretis pueri longam renodantis comam. Valer. 5. Argon 380.

Teque renodatam pharetris, ac pace fruentem. [Hic videtur potius, Resoluto nodo, pharetris liberatam significare.]

RENŌVO, [ἀνατίω, ἀνακάνω] āre. notæ significationis.

Verera renovare. Cic. 1. Acad. 14. Immo vero, & istam, & totam veterem Academiam, aquâ absumptam diu, renovari a te, nisi molestum est, velim. Al. Abforptam, vel A qua absum tam. [An Æque absumptam diu? vel Atque?]

Ager renovatur aratro. Ovid. 5. Trist. 12. 23.

Amicitia ac societas renovata. Liv. 34. 31.

Amores veteres renovamus desiderio. Catul. ad Calvum, 93. 3.

Animum renovare. Hirt. de Bell. Afric. cap. 18. At cohortes, suis ex terrore firmatis, rursusque renovatis animis, legionarios conversis equibus, &c.

Animum alicujus renovare, & revocare ad. Cic. 2. de Orat. 199. Animos Equitum Romanorum, apud quos tum judices causa agebatur, ad Q. Cæpionis odium, a quo erant ipsi propter judicia abalienati, renovabam, atque revocabam. Idem 2. de Invent. 49. Animus aut renovatur ad ea quæ restant, aut omnibus jam dictis exsuscitatur.

Annos renovaverat Titan. Tibul. lib. 4. 1. 113.

Aratrum renovans terram. Ovid. 4. Trist. 6. 13.

Arvum renovaverat taurus. Ovid. 15. Met. 125.

Bellum renovare. Cæf. 3. Bell. Gall. cap. 2.

Campus renovatur aratris. Ovid. 1. Amor. 3. 9.

Casus omnes renovare. Virg. 2. Æn. 750.

Clamorem renovare. Liv. 34.

Commendationem. Cic. 7. Fam. 18. Multa, mihi crede, assequere: ego enim renovabo commendationem, sed tempore.

Consilia belli. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 1.

Desiderium. Cic. Post red. ad Quir. 8. Frater erat unus, qui suo squalore vestros oculos inflecteret: qui suo fletu desiderium mei, memoriamque renovaret.

Dictum renovare, pro Iterum dicere. Cic. 2. de Lege Agr. 24. Hic quoniam video vos hominis dignitate, & contumelia legis esse commotos, renovabo illud, quod initio dixi, regnum comparari, libertatem vestram hac lege funditus tolli.

Dolorem, Memoriam doloris. Virg. 2. Æn. 3.

Fœdus. Liv. 1. 14. Fœdus inter Romam Laviniumque urbes renovatum est.

Honores. Cic. 2. Q. frat. 11.

Hospitium. Cic. pro Dejot. 8. Tu vetus hospitium renovare voluisti. Humum. Martial. lib. 2. 74.

Institutum referre ac renovare. Cic. 1. Verr. 68. Hoc institui, atque adeo institutum referri atque renovari moleste ferunt.

Legendo renovare. Cic. 1. Acad. 11. Hæc inclusa habebam, & ne obsolescerent, renovabam, quum licebat, legendo.

Locationem. Ulp. in l. Item quaritur. §. ult. D. Locati.

Luctus renovabantur acerbi. Tibul. lib. 2. 6. 41.

Memoriam. Cic. pro Muren. 16. Et ut Scæurus memoriam prope inter mortuam generis sui, virtute renovaret. conf. supra Desiderium.

Militiam. Cic. 7. Verr. 146. Renovabitur prima illa militia, quum iste e foro abduci, non, ut ipse prædicat, perduci solebat.

Operam. Cic. 1. Att. 14. V. RENAVO.

Opibus novis se renovare. Cic. pro Muren. 33. Tantum tamen consilio atque auctoritate valuit, ut se, rege Armeniorum adjuncto, novis opibus copiisque renovavit.

Nuptias. Papin. in l. Inter. §. ult. D. de pact. dotalib.

Orationem. Cic. 1. de Invent. 100.

Prælium. Cæsar 3. Bell. Gall. cap. 20.

Recordatione, vel commemorando rem aliquam renovare. Cic. 1. de Fin. 57. Stulti malorum memoria torquentur, sapientes bona præterita grata recordatione renovata delectant.

Scelus pristinum in aliquem renovare & instaurare. Cic. 2. Verr. 11. Quum in Cn. Dolabellam scelus suum illud pristinum renovavit, & instauravit Quæstorium.

Servitutem. Jabolen. in l. Si locus. D. Quemad. servit. amit.

Societatem. Cic. 12. Fam. 27. Quod societatem Reip. conservandæ, tibi necum a patre acceptam, renovas, gratum est.

Studia. Cic. 2. de Divin. 7. Quod quum accidisset nostræ Reip. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia renovare cœpimus, ut & animus molestus hac potissimum re levaretur, & prodessemus civibus nostris qua re cunque possemus.

Testamentum renovatum. Ulpian. in l. In fraudem. §. j. D. de milit. testam. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ, quamvis Revocatum legat Haloander.

Vulnera alicujus. Ovid. 2. Trist. 209.

Renovare a. Quintil. lib. 6. cap. 4. Animum a fatietate, vel a fatigatione renovat, h. e. Recreat vel instaurat, & reficit. De risu.

RENŌVĀTUS, a, um. Partic. [ἀνατελλός] Quintil. lib. 1. cap. 3. Itaque & virum plus afferunt ad discendum renovati ac recentes. De pueris.

Ager renovatus. Ovid. 1. Met. 110.

Clades domus renovata. Juven. 10. Sat. 243.

Lucifer renovatus unda Oceani, Surgens Sil. lib. 7. 639.

Senecta renovata in florem redit. Ovid. 7. Met. 215.

Stellæ altæ & renovatæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 118.

Templum Honoris a M. Marcello renovatum, Restitutum. Cic. 2. de Nat. Deor. 61.

RENŌVĀTIO, ōnis. f. [ἀνακάνω, ἀνακάνω] Cic. 6. Att. 1. Confece-ram ut solverent centesimis sexennii ductis, cum renovatione singulorum annorum

Ufurpatione & renovatione doctrinæ. Idem de Clar. Orat. 150.

Renovatio timoris. Cic. 11. Fam. 15.

RENŌVĀTOR, ōris. m. Inscript. apud Fabrett. p. 102. INSTITVTORI NOVOR. AC RENOVATORI OBR. OPERVM PVBLICORVM.

RENŌVĀMEN, inis. n. Idem, quod Renovatio. [ἀνακάνω] Ovid. 8. Met. 729. Forma semel mota est, & in hoc renovamine manit.

RENŌVĀTĪVVS, a, um. Adj. ut,

K 3

Renova-

Renovativum fulgur vocatur, quum ex aliquo fulgure functio fieri ceperit, si factum est simile fulgur, quod idem significat. Festus.

RENOVELLO, [ἠπανανίδω] āre. Rursus novellum facere. Columel. de Arbor. cap. 6. Ejusmodi itaque vinea, si non aridos in corpore habet truncos, & flecti potest, factis fulcis optime sternitur, atque ita renovellatur.

RENÜMERO, [ἠπαναριθμῶ] āre. Reddere quod ante nobis numeratum fuerat, ut aurum, dotem, &c. Ter. Hec. 3. 5. 52.

Sin alio est animo, renumeret dotem huc, eat.

RENUNTIŌ, [ἠπαρξικῶ] āre. Referre quid actum sit, aut velit aliquis: quoadmodum nuntios referre dicimus, de his ob quæ missi sunt. Cic. 5. Verr. 132. Fremebat tota provincia, nemo id tibi renuntiabat? Idem pro Cluent. 17. Nam hoc persæpe dixisti, tibi sic renuntiari, me habere in animo causam hanc praesidio legis defendere.

Posteaquam mihi renuntiatum est de obitu Tulliae filiae tuae. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 5.

Renuntiare domum ad Senatum acta. Cic. 5. Verr. 73. Qua de re Agrynenfes magistratus, & Quinqueprimi, quos tui quaestus causa evocasti, acta & imperia tua domum ad Senatum suum renuntiaverunt: quorum renuntiatio legibus illorum litteris publicis mandata est. Conf. 3. 88.

Renuntiare, Deferre arcanum, vel rem novam narrare. Cic. pro Cluent. 143. Quisnam tibi hoc renuntiavit? quis tam improbus fuit? cui ego autem narraui? Budæus.

Ut nobis renuntiat. Cic. pro Cluent. 163.

Renuntiare, Aperte denuntiare, significare. Ter. And. 3. 2. 28.

Id ego jam nunc tibi renuntio, here, futurum, ut sis sciens,

Ne tu mihi hoc posterius dicas, Davi factum consilio, aut dolis.

Cic. 2. Verr. 19. Renuntio, inquit, tibi, te hodiernis comitiis esse absolutum.

Renuntiare alicui de re aliqua. Plaut. Men. 2. 3. 67.

Renuntiare ad patrem, dixit Plaut. 1. 3. 49.

Amicitiam renuntiare, redemptionem, repudium, Denuntiare amicitiam discissam, testari se non esse redemptorem, & repudiare uxorem. Tacit. 2. Ann. 70. Componit epistolas, quis amicitiam ei renuntiabat. Ter. Phorm. 4. 3. 72.

Jam accipiat: illis repudium renuntiet, hanc ducat. Cic. 3.

Verr. 141. Itaque renuntiat Rabonius illam ditionem tutoribus: accurrunt tamen ad tempus tutores, digitum tollit Jenius patruus. i. e. Significa: se non esse redemptorem, ex decisione antegressa.

Conductionem renuntiare. Cic. 2. Verr. 16. Renuntia est tota conductio. Ubi Asconius, Renunciatio dicitur recusatio ejus rei, quæ in pactum & promissionem venerat. Alii Conditio legunt. V. not. Verburg.

Hospitium renuntiare alicui dicebatur is, quem contracti hospitii poenitebat, ne hospitii jus violaret. Cic. 4. Verr. 89. Itaque iste vehementer Sthenio infensus, hospitium ei renuntiat, domo ejus emigrat. i. e. Denuntiat sese nolle amplius hospitari in domo ejus. Liv. 25. 18.

Societatem alicui renuntiare. Liv. 38. 31.

Renuntiare deposito, est Rerum deponitarum curam & custodiam deponere.

Ulpian. in l. Si hominem. §. Quoties. D. Depositi vel contra Exceptionibus renuntiare, Declarare se uti nolle. Ulpian. in l. Sed & si quis. §. Quæsitum est. D. Si quis caution.

Excusationem renuntiare. Ulpian. in l. Prætor. §. ult. D. de vacation. muner.

Legationi renuntiare. Paulus in l. Si absentis. D. de legation.

Societati renuntiare. Ulpian. in l. Si convenerit. & Paulus in l. Actione. D. pro Socio.

Renuntiare, pro Nuntium remittere, & salutem ultimum dicere. Quintil. lib. 10. cap. 7. Mea quidem sententia, civilibus officiis renuntiabit. Stoicis renuntiare, Valedicere. Cic. 1. de Orat. 230. Pedem nemo in illo judicio supposit, credo ne Stoicis renuntiaretur.

Vite. Suet. Galb. cap. 11.

Renuntiare, aliter, & quod vulgo dicitur *Contramandare*. Senec. 1. de Clement. 9. Renuntiare extemplo amicis, quos in consilium rogaverat, imperavit. i. e. Indicavit murato consilio nihil se eorum opera in praesens usurum.

Renuntiat Consul, Tribunus, aliisque magistratus, i. e. Declaratur factus Consul, Tribunus, &c. Quod more solenni id in Campo Martio voce ejus, qui comitiis præerat fiebat.

Consulem renuntiare aliquem. Cic. 2. de Orat. 260.

Prætozem. Idem de Lege Manil. 7.

Renuntiat pro suffragio in tribus sacerdotibus. Cic. 4. Verr. 129. de sacerdotibus Jovis, Perfecerat iste imperio, ut pro suffragio Theonastus familiaris suus in tribus illis renuntiaretur. Conf. Lex. Pitisc.

RENUNTIARUS, a, um. Partic. Plin. in Paneg. cap. 92. Tuo judicio Consules facti, tua voce renuntiat sumus: ut idem honoribus nostris suffragator in curia, in Campo declarator existeres.

RENUNTIARIO, ōnis. f. [ἠπαρξικῶ] Relatio. Cic. 5. Verr. 88. Cæso renuntiat se dedisse: cognoscite renuntiationem ex litteris.

Suffragiorum renuntiatio. Cic. pro Planc. 14.

Renuntiatio, Testimonii genus, quod *Rapportum* vulgo dicunt: cujusmodi edere solent architecti & magistri uniuscujusque officii, quum opus est, qui propterea publice sacramento adiguntur. Budæus. Ulpian. in l. 1. in princ. D. Si mensor falsum modum dixerit, Adversus mensorem agrorum Prætor in factum actionem proposuit, a quo falli nos non oportet: nam interest nostra ne fallamur in modi renuntiatione.

Renuntiatio dicitur Recusatio ejus rei, quæ in pactum & promissionem venerat. Asconius in 2. Verr. 16.

Renunciatio, In significatione vulgari, *Renoncement*, ou *Renonciation*. Ulpian. in l. Verum est. in fine. D. Pro socio, Voluntate distrabitur utriusque renuntiatione. *Par y renoncez*, *En y renonceant*.

RENUNTIATOR, ōris. m. Tertull. de Anima, cap. 57. & de Pallio cap. 4.

RENUNTIUS, i. m. [ἠπαρξικῶ] Qui aliquid iterum nuntiat. Plaut. Trin. 2. 1. 22.

Cantrices, cistellatrices, nuntii, raptores panis & peni. Theod. Cod. 3. t. 7. Faciti nuntii, renuntiique corrupti.

RENUS, ūi, ūtum, [ἠνανουσι, ἠπαρξικῶ] ēre. Respuere, & quasi signo aliquo ostendere aliquid sibi displicere. Martial. lib. 2. 14.

Omnia cum fecit, sed renuente Deo.

Nullum convivium renuere. Cic. pro Cæcl. 27.

Fato renuente novos furores. Sil. lib. 10. 49.

Oculo renuente negavi. Ovid. 17. Epist. 89.

Quibus superciliis renuentes huic decem millium crimini? Cic. pro Rabir. Post. 36.

RENŪTUS, ūs. m. [ἠνανουσι] Plin. 1. Epist. 7. Nam ego quoque simili nutu ac renutu respondere voto tuo possum. Nutu, i. e. Assensu, dum promitto non agere adversus Gallum. Renutu, dum nolo adesse Gallo adversus Bæticos.

RENŪTO, [ἠπαρξικῶ] āre. Frequent. Negare, renuere, non velle. Lucret. lib. 3. 351.

Quod superest, si quis corpus sentire renutat.

Simulachra renutant. Lucret. lib. 4. 604.

Incolumis transire potest, simulachra renutant.

R E O

RĒOR, rātus sum, [ῥομίζω, δοκέω] rēri. Existimare, opinari. Quintil. lib. 8. cap. 3. Horridum Reor, tolerabilius Autumo. Ex quo apparet in Praef. Indic. rarius Fabii aetate usurpatum fuisse. V. not. Burm. p. 687. Sallustius in Catil. cap. 57. extr. Optimum factu ratus, in tali re fortunam belli tentare.

Quod minime reris. Virg. 6. Æn. 97.

Illos in quibus eas virtutes esse remur, a natura ipsa diligere cogimur. Cic. 2. Off. 32.

Ducebam animo, rebarque. Virg. 6. Æn. 690. Ter. Hec. 4. 2. 5.

Teque antequam me amare rebar, ei rei firmasti fidem.

Tibi si rebare pudendum iusta pati. Sil. lib. 13. 378. Cic. 3. de Nat. Deor. 15. Rebantur enim fore, ut exercitus imperatorem, equo incitato se in hostem immittentem, persequeretur, id quod evenit.

Ratus sum. Plaut. Amph. 2. 2. 24.

Victis hostibus, quos nemo superari posse ratus est.

Rectius Æneid. xi.

At juvenis, vicisse dolo ratus, avolat ipse. H. St. versus est 712.

Tum restitutas fratribus rebor meis animas. Senec. Herc. fur. 20.

Rear. Virg. 9. Æn. 253.

Quæ vobis, quæ digna, viri, pro talibus ausis

Praemia posse rear solvi?

Uti tenebras omnes Acheruntia reamur. Liqueffe. Lucret. 4. 171.

RĀTUS, a, um. Partic. [ῥομίζω] Priscianus, Reor quoque Ratus facit Participium, ut puto, differentiae causa: quia Ritus aliud significat, & Reus pro Reatus dicebant, quomodo Saucius pro Sauciatus, Lassus pro Lassatus.

Ratus sum, significat Putavi: sed aliquando pro Firmo certoque ponitur Ratus. Festus.

Abunde ratus, pro Satis ratus. Tacit. 2. Hist. 95.

Oblidionem flagitii ratus. Tacit. 3. Ann. 20.

Ratum, [ῥομίζω] Firmum, constans, certum, fixum. Ter. Hec. 4. 1.

39. Ne quod egissem, effet ratum.

Vide an Reor in hac significatione. H. St.

Certus & Ratus. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Qui quum tam certos caeli motus, tam ratos astrorum ordines, tamque inter se omnia connexa & apta viderit.

Constans & Ratum. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. Nihil errat quod in omni aeternitate conservat progressus & regressus, reliquosque motus constantes & ratos.

Ratum & Immutabile. Cic. 2. de Nat. Deor. 95. Astrorum in omni aeternitate rati & immutabiles cursus.

Justum, ratum atque firmum. Cic. pro Cæcin. 96. Si populus jusserit me tuum, aut item te meum servum esse, id justum, ratum atque firmum futurum?

Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis. Cic. 4. Acad. 141.

Ratum & Irritum, contraria. Cic. de Provinc. Consul. 45. Cujus Tribunatus si ratus est, nihil est quod irritum ex actis Caesaris possit esse.

Ruptum & Ratum, contraria. Cic. 1. de Orat. 173. Testamentum ruptum aut ratum.

Dicta rata. Ovid. 2. Fast. 488.

Fides. Ovid. 3. Trist. 10. 36.

Leges natura. Senec. OEdip. 12.

Opus Parcarum. Ovid. in Ibin. 76.

Quæque ratum triplici pollice netis opus.

Pro rata, live Pro rata parte, quod vulgus nostrum *Ad æquipollentiam*, & etiam Pro rata dicit Latinam vocem usurpans. Ulp. in his vero §. Imperator. D. de Soluti. Si vero summa usurarum debitarum non eadem sit æqualiter ad utramque causam proficit, quod solum est: non pro rata. Idem ibidem,

§. 3. Si quis ita caverit debitori in fortem & in usuras ejus se accipere: utrum pro rata & fortis & usurarum decedat. Cic. 1. Tusc. 94. Omnia ista, perinde ut cuique data sunt pro rata parte a vita, longa aut brevia dicuntur. Conf. Liv. 45. 40 & Cæf. 1. Bell. Civil. 17.

Pro rata portione. V. Ad portionem, in præp. a. d.

Rata preces, i. e. Exaudiæ. Ovid. 1. Fast. 596. Budæus.

Spes irrita, ex Ovidio in SPES, sic videtur dici posse & Spes rata. H. St.

Rato tempore, Certo, fixo. Cic. 2. de Divin. 29. Si nihil fieri potest, nihil accidere, nihil evenire, nisi quod ab omni aeternitate certum fuerit esse futurum rato tempore, quæ potest esse fortuna?

Habere ratum aliquid, [ἠδοκίμασι] Approbare, confirmare. Cic. pro Rose. Com. 3. Quis hoc frater fratri, quis parens filio tribuit, ut quodcumque retulisset, id ratum haberet? Hinc Rati habitio.

Judicium ratum habere, & Rescindere, contraria. Cic. in Partit. 125.

Ratum habere aliquid, pro Comperto & constituto. Cic. 1. de Nat. Deor. 10. Id habent ratum, quod ab eo, quem probant, judicatum vident. De Pythagoreis.

Ratum facere augurium. Cic. 1. de Divin. 85. Quid habet aruspex, cur pulmo in eisus etiam in bonis extis dirimat tempus, & proferat diem? Quid augur, cur a dextra corvus, a sinistra cornix faciat ratum? Subaudi, Augurium.

Ratum mihi est, h. e. Probo vel approbo. Cic. 7. Fam. 24. Attamen ista ipsa, quæ te emisse scribis, non solum mihi rata erunt, sed etiam grata.

Superl. Festus, Ratissima quoque ab iis quæ rata dicimus: unde etiam

Rationes

rationes dictæ. Cato in Q. Thermum, Erga Rempublicam multa beneficia ratissima atque gratissima.

R A T O, Adv. Certo. Tertull. de Anima, cap. 35. & ad Uxor. 2. 9. & adverf. Marc. 4. 8.

R A T I F I C O, [*κεῖνω*] Ære. Approbare, quod actum est confirmare. Veteres Ratate pro Ratificare dicebant: unde & Irritare contrarium. Perottus. V. I R R I T O.

R A T I H A B I T I O, Ænis. f. Vox apud Jctos; de qua V. Julian. 3. t. 5. l. 6. §. 6. Nihil agitur ratihabitione.

R A T I O, Ænis. f. [*λόγος, πῖ λογισμός*] a Supino Ratum; est illa Vis animi, qua a ceteris animalibus homo disjungitur, iisque præpollet atque imperat. Cic. 1. Off. 101. Duplex est enim vis animorum atque naturæ. Una pars in appetitu posita est, quæ est *ὄρεξις* Græce, quæ hominem huc & illuc rapit. Altera in ratione, quæ docet & explanat, quid faciendum fugiendumque sit. Ita fit ut ratio præsit, appetitus vero obtemperet. Idem 3. de Nat. Deor. 69. Sic haud scio, an melius fuerit, humano generi motum istum celerem cogitationis, acumen, solertiam, quam rationem vocamus, quoniam pestifera sint multis, admodum paucis salutaria, non dari omnino, quam tam munifice, & tam large dari.

Ratio quasi quædam lux, lumenque vitæ. Cic. 4. Acad. 26.

Omnis ratio valentior amor patriæ. Ovid. 1. de Pont. 3. 29.

Homines rationis egentes. Ovid. 15. Met. 150.

Egestas rationis. Lucret. lib. 5. 1210.

Tentat enim dubiam mentem rationis egestas.

Expers rationis, & Utens ratione, contraria. Cic. in Topic. 69.

Particeps rationis, Quod rationale dicimus. Cic. 1. Off. 11. Homo autem, quoniam rationis est particeps, consequentia cernit, causas rerum videt, earumque progressus & quasi antecessiones, non ignorat, similitudines comparat, rebusque præsentibus adjungit atque annectit futuras.

Tenor rationis. V. Jus singulare, in JUS.

Abstrusa ratio. V. A B S T R U D O.

Bona. Cic. 2. in Catil. 25. Postremo copiam cum egestate, bona ratio cum perdita, mens sana cum amentia, &c. configit. [Videtur hic *ὁμοίως* intelligi. Naturalis. Lucret. lib. 6. 200.

Perdita. V. Bona.

Perverfa. Lucret. lib. 4. 831.

Omnia perverfa præpottera sunt ratione.

Sagax. Lucret. lib. 1. 131.

Scruposa. Lucret. lib. 4. 526.

Vitalis. Plin. lib. 11. cap. 4.

Abtrahere a ratione. V. A B S T R A H O.

Carere ratione. Senec. Troad. 10.

Confirmare quicquam animi ratione, i. e. Intelligentia. Lucret. lib. 1. 426. Utitur autem hoc loquendi genere frequenter.

Demere usum rationis alicui. Ovid. 3. de Pont. 6. 47.

Dictat ratio. V. Dicto, in D I C O, Ære.

Exfolvere animi ratione aliquid. Lucret. lib. 2. 381.

Exspuere ex animo rationem. Lucret. lib. 2. 1040.

Inire impia elementa rationis. Lucret. lib. 1. 82.

Labi a vera ratione. Lucret. lib. 1. 638.

Obtendere rationem turpitudini. V. O B T R E N D O.

Orta ratio ab sensu falso an valeat. Lucret. lib. 4. 485.

Vincere furorem ratione. Ovid. 7. Met. 11.

Vociferari ratio cœpit. Lucret. lib. 3. 14.

Nam simul ac ratio tua cœpit vociferari,

Naturam rerum, &c.

Ratio, pro Respectu & cura. Cic. 10. Fam. 2. Peto a te, ut mei rationem habere velis, & salutis & dignitatis meæ. Sic 2. Off. 64. Habenda autem est ratio rei familiaris. V. mox Habere rationem, & in HABEO.

Ratio prior est, i. e. Potior respectus. Quintil. lib. 1. 1. pr. Et morum quidem in his haud dubie prior ratio est: recte tamen etiam loquantur. h. e. In his morum potius, quam sermonis habenda est ratio.

Ventofa ratio vani favoris. Claud. de Bell. Get. 113.

Ducere sui commodi rationem. Cic. 7. Fam. 17. Ego, si mei commodi rationem ducerem, te mecum esse maxime vellem.

Ducere rationem, aliter. Cic. 8. Fam. 5. Tuus porro exercitus vix unum saltum tueri potest. Hanc autem nemo ducit rationem. i. e. Nemo hanc habet considerationem de paucitate tui exercitus. V. D U C O.

Habere rationem officii in socios. Cic. 4. Verr. 154.

Habenda auctoritatis ratio. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Habere rationem si. Cic. 7. Verr. 37. Neque illud rationis habuisti, si forte expergeret te posses [Suid. ex Theopompo. *ἀγῶν ἐχέειν, φεῖν ἄντιφρον.* Habere rationem alicujus in petitione honoris. V. H A B E O.

Haberi ratio eorum dicebatur in Comitibus, quibus petendi honoris copia jure fiebat, quos vulgo Eligibiles vocant. Liv. 4. 7. Principes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio sui, quam quibus ut indigni præterirentur.

Populari ratione alicui se antepone. Cic. pro Demo 88. i. e. Populi studio ac favore.

Quæ ratio tibi cum illo intercedit? V. I N T E R C E D O.

Laboriosissima vitæ ratio. Cic. pro Lege Manil. 70.

Varia & commutabilis vitæ ratio. Cic. pro Milon. 69.

Ratio, Causa. Cic. 15. Fam. 4. Quum autem ad Cybistra, propter rationem belli quinque dies effem moratus. Cæf. 8. Bell. Gall. 6. Quantum hibernorum opportunitas, bellique ratio postulabat.

Non est ratio. Cic. 2. Verr. 24. Minari denique divisoribus ratio non erat, propterea quod, &c.

Nulla est ratio amittere ejusmodi occasionem. Cic. pro Cæcin. 15.

Rationis est. Columel. lib. 3. cap. 5. Tenuissimo solo vitiarum facere minime rationis est, quoniam, &c.

Operta ratio, Obscura, difficilis. Ovid. 3. Fast. 763.

Parva ratio. Ter. Eun. 3. 5. 27.

Num parva causa, aut parva ratio est? traditus sum mulieri.

Potens ratio. Juven. 14. Sat. 39.

Sordidissima & inquinatissima. V. I N Q U I N O.

Quid habuit argumenti aut rationis res, quamobrem, &c. Cic. 4. Verr. 115. Vidi argentum Cupidinem cum lampade, quid tandem habuit argumenti aut rationis res, quamobrem in eo potissimum Sthenianum præmium poneretur?

Poscitur ab aliquo ratio. Varr. de L. L. lib. 5.

Invenire rationem cur. V. I N V E N I O.

Pendere rationes ex conjecturis. V. P E N D E O.

Reddere rationem doctis dictis. Lucret. lib. 2. 986.

Reddere per facile exemplo rationem possis. Lucret. lib. 2. 762.

Trahere rationem. V. T R A H O.

Exponere facti sui rationem alicui. Cic. de Arusp. Resp. 3.

Probare alicui rationem facti sui. Cic. pro Muren. 3.

Ratio, Modus, via, forma, mos, consuetudo. Sallust. Catil. cap. 40.

At ego vobis (inquit) si modo vultis esse viri, rationem ostendam, qua tanta ista mala fugiatis. Cic. 6. Att. 1. Tantummodo dissimilitudo meæ rationis offendit hominem i. e. Viæ, quam sequor in administranda provincia. [Ibidem Consilium, & Institutum vocat.

Ratio dicendi. Cic. in Partit. 1. Studeo, mi pater, Latine ex te audire ea, quæ mihi tu de ratione dicendi Græce tradidisti.

Assumpta tamen a dialecticis argumentandi ratione. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Artificialis ratio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Fieri celeri ratione. Lucret. lib. 3. 181.

Fusilaris. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Infolita ratio dicendi. V. I N S O L I T U S.

Navigii ratio, Ars navigandi. Lucret. lib. 5. 1004.

Improba navigii ratio tum cæca jacebat.

Alia ratione, Aliter. Cic. pro Quint. 19. Negat se alia ratione facturum, Multis rationibus provifum. Cic. 2. Verr. 27. Verri ne noceri possit, multis rationibus esse provifum.

Nulla ratione. V. N U L L U S.

Pari ratione. Lucret. lib. 6. 902.

In rationem eandem. V. in præpositione I N.

Duæ epistolæ in eandem rationem scriptæ, In eandem sententiam. Cic. 1. Att. 11.

Ad rationem, i. e. Comparisonem. Cic. de Clar. Orat. 46. Et Græciæ quidem oratorum partus, atque fontes vides, ad nostrorum annalium rationem veteres, ad ipsorum sane recentes. Et infra. Ad nostrorum temporum rationem vetus. Budæus. conf. Exquirere paulo post.

Inire rationem, Invenire modum. Ter. Heaut. 4. 2. 7.

Inire rationem de, quomodo, ut, utrum, &c. V. I N I R O, Ære.

Instituere rationem operis. V. I N S T I T U O.

Labuntur sidera vaga & mutabili ratione. Cic. de Univerf. 32.

Tractare rem aliquam ratione modoque. Hor. 2. Serm. 3. 267.

Ratio, interdum Consilium, & propositum significat. Cic. 4. Verr. 10. Ut ego istum accusarem, a quo mea longissime ratio, voluntasque abhorrebat. Et 7. Fam. 17. Posteaquam mea mutata ratio est.

Ratio & Consilium. Cic. 2. Verr. 34. Tua ratio est, ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, ut ante primos ludos comperendinem: ita fiet ut tua ista ratio exiltimetur altuta: meum hoc consilium necessarium.

Veltram nequeo mirari fatis rationem. Ter. Adel. 3. 3. 23. Cic. 10. Philipp. 18. Quæ (malum) est ista ratio, semper optimis causis veteranorum nomen opponere?

Adduci rationibus. V. A D D U C O.

Adhibere rationem. V. A D H I B E O.

Admittere. Juven. 1. Sat. 21.

Afferre rationem quamobrem, &c. Cic. pro Cæcin. 96.

Agitare rationes. V. A g i r o, in A G O.

Augere rem bonis & honestis rationibus. Cic. pro Rabir. Post. 38.

Capere rationem oculis. V. O C U L U S.

Cognoscere rationem facti. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Colligere rationem & rationes. V. C O L L I G O.

Confligere ratione. V. C O N F L I G O.

Dicere rationem. Plaut. Truc. 1. 2. 57.

Dicam coram contra istam rationem meam. Cic. 2. Fam. 2.

Dictare rationem. Plaut. Amph. 2. 2. 38.

Disputare rationibus conquisitis. V. C O N Q U I R O.

Dare rationem. Quintil. lib. 4. cap. 2. Alias causas, aliam, atque aliam rationem dabo.

Dare rationem suarum fabricarum. Plaut. Milit. 3. 1. 175.

Dabatur certa ratio remedii. Lucret. lib. 6. 1224.

Dare rationem, pro Referre. Cic.

Duci aliqua ratione. Lucret. lib. 4. 597.

Exponere rationem suam alicui. Lucret. lib. 1. 945.

Exquirere facta alicujus ad. Cic. 6. Verr. 10. Noli isto modo agere cum Verre, noli ejus facta ad antiquæ religionis rationem exquirere.

Facere ratione. V. F A C I O.

Facere aliquid certum ratione. Ter. Eun. 1. 1. 17.

Facere rem mala ratione. Hor. 2. Serm. 6. 6.

Geratur cum ratione. Lucret. lib. 2. 165.

Jacere rationes. V. J A C E O.

Incumbere toto animo & studio omni in aliquam rationem. Cic. 1. Q. frat. 1. 21.

Inire aliquid ratione. Ter. Phorm. 2. 2. 30.

Infanire certa ratione. Hor. 2. Serm. 3. 271.

Limat ratio. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Repetere altius rationem. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Scrutari aliquid ratione. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Servare, ut, Cic. 2. Fam. 16. Certa quadam ratione non servat.

Subjicere & supponere rationem. Cic. 2. de Invent. 70.

Timere aut cupere aliquid ratione. Juven. 10. Sat. 4.

Tractare rationes. Cic. 7. Att.

Videre rationem opinionis suæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Ratio, Supputatio aliquando dicitur, vel Calculus; Nonnunquam & Expenfa. Plaut. Aul. 3. 5. 53.

Itur, putatur ratio cum argentario. Plin. lib. 12. cap. 14. Schænus patet Eratolithenis ratione, stadia x l. Columel. lib. 1. cap. 3. Ne majorem agrum, quam ratio calculorum patiat, emere velit.

Castrensis ratio. V. C A S T R U M. [Gloss. Cyrill. *ἀγῶν ἑ ἀναλαμπῶν*, Ratio.

Implicita ratio, apud Jurisconsultos, est quotiens ex multis & variis causis, ultro citroque facta sunt nomina, qua computata, vel solvitur quod

quod deberi apparet, vel constituta summæ chirographum datur. Jacob. Cujacius ad l. Emptor. §. Lucius. de pactis. in Pandect.
 Lunaris ratio, Calculus. V. Lunaris, in LUNA.
 Nummaria. V. NUMMUS.
 Accipere rationem. V. ACCIPIO.
 Apparet ratio. V. Non comparet ratio argenti, in COMPAREO.
 Comparet ratio argenti. V. ibid.
 Computare rationem. Columel. lib. 5. cap. 1.
 Conficere, ut Tabulas conficere. Cic. 7. Verr. 146. Cedo rationem carceris, quæ diligentissime conficitur, quo quisque die datus in custodiam, quo mortuus, quo necatus sit.
 Constat ratio. V. CONSTO.
 Constat Pergami non multum auri ratio. Cic. pro Flacc. 68.
 Convenit inter eos ratio accepti & expensi. V. CONVENIO.
 Exacta tenuis ratio saporum. Hor. 2. Serm. 4. 36.
 Habere rationem cum Orco. V. ORCUS.
 Habeo rationem, quid a Pop. Rom. acceperim. Cic. 7. Verr. 36.
 Inducere pecuniam in rationem. V. INDUCO.
 Ponere rationem cum Orco. V. ORCUS.
 Habere rationem de aliquo. Lucret. lib. 1. 128.
 Quapropter bene cum superis de rebus habenda
 Est ratio; solis lunæque meatus
 Qua fiant ratione, & qua vi quæque gerantur
 In terris: tum &c.
 Habere rationem cum terra. V. HABEO.
 Habere rationem cum Musis. V. HABEO.
 Purare rationem argentariam, frumentariam, oleariam, vinariam. Vulgo dicunt, *Audire computum vini, olei, &c.* Cato de R. R. cap. 2.
 Reddere rationem, translate. Lucret. 3. 260.
 — rationem reddere aventem
 Abstrahit invitum patrii sermonis egestas; V. REDDO.
 Reddere rationem de factis aliorum. Cic. 4. Verr. 30.
 Semper ita vivamus, ut rationem nobis reddendam arbitremur. Cic. 4. Verr. 28.
 Rationem conficere ad denarium: Phrasid elegans, & aliquantum subdificilis propter antiquitatis ignorationem. Significat vero, ut ex Turnebo didici, quum summa quadam, quæ in ære debebatur (ut puta si centum millia æris debita sint) in argento solvi desiderabatur: quod sapere sit, quum nemo non magnam summam in argento, quum in minuto ære habere malit. Et hoc est quod Ad denarium rationem conficere, sive solvere dicimus. Erat enim denarius argenteus, & in argento ratio, vel ad denarium fiebat, vel ad festerium. Volusius Macianus, Quare si ad denarium rationem conficies. Et paulo post, Quum ad denarium ratio conficeretur. Rursum Volusius, Si prius inspexeris ad quem modum festeriaria ratio conficiatur.
 Reposcere rationem vitæ ab altero, vocat Cic. 1. Verr. 27. item Edere & expone quod in magistratu quisque gesserit: quod nunc Jurisperiti, nullo antiqui juris exemplo, *syndicari* dicunt. Budæus. [Immo, interprete Pediano, Rationem vitæ reposcere, est Accusatorem esse.
 Revocare ad veritatem rationem, Accurate expendere. Cic. 3. Off. 84.
 Omnes quibuscumque ratio huic aut est, aut fuit. Cic. pro Quint. 75.
 Sæpius in plur. Rationes, tumque plerumque de Publicæ, vel Provincialis pecuniæ administratione & computo intelligitur.
 Vertere rationes vitæ. Lucret. lib. 1. 106.
 Somnia, quæ vitæ rationes vertere possint.
 Rationum summa quadrans, In qua nulla sunt reliqua: illi contraria est, Summa excurrentis. V. Quadro in QUATUOR.
 Domesticæ rationes, Curæ œconomicæ. Quintil. lib. 1. cap. 12. pr.
 Familiæ componere. Tacit. 6. Ann. 16. extr.
 Longæ rationes. Hor. de Arte Poet. 325.
 Sumpuaria. Cic. 13. Att. 45.
 Accipere rationes a colono. Cic. pro Cæcin. 94.
 Componere rationes. Tacit. 6. Ann. 16.
 Conferre rationes. V. CONFERO.
 Conficere rationes in ordinem. V. CONFICIO.
 Confingere rationes. V. CONFINGO.
 Consulere rationibus. V. CONSULO.
 Deponere rationes. Cic. 2. Fam. 17.
 Rationes expunctæ & subscriptæ. V. EXPUNGO.
 Inferre rationibus, apud Latine ac ex formula loquentes, est In rationario perferbere, quid cui sit erogatum. Cæl. Rhod. lib. Lect. Antiq. 12. cap. 21. Suet in Cæsare cap. 47. extr. conf. mox Referre.
 Inferre rationes fallas. Cic. pro Flacc. 20.
 Onerare rationes. V. Onero. in ONUS.
 Putare rationes cum aliquo. Cic. 4. Att. 10.
 Reddere rationes, Reliqua solvere. Africanus, l. 53. D. de condit. & demonstrat. Quamvis, inquit, rationes reddere, nihil aliud sit, quam reliqua solvere, &c.
 Referre rationes. Cic. 3. Verr. 7.
 Rationes ad ararium per Quæstores suos Magistratus ex provinciis decedentes Referre dicebantur, pro eo quod nunc *Computum reddere* dicunt. Cic. in Pison. 61. Rationes ad ararium retuli continuo, Cæsar, sicut lex tua jubebat: neque alia ulla in re legi tuæ parui. Quas rationes si cognovis, intelliges nemini plus quam mihi, litteras profuisse. Budæus.
 Referre rationibus summam, est Inter recepta computare, hoc est *Receptam facere*, ut vulgus loquitur. Sueton. in Vespasiano cap. 22. Budæus. V. REFERO.
 Potius Inferre, ut in aliis, Vide supra. H. St. Ita ex Mss. Salmastii Torrent. Gujet. Gronov. legunt.
 Procurare rationes Gallicæ. Plin. lib. 7. cap. 16. In filio Cornelii Taciti Equitis Rom. Belgicæ Gallicæ rationes procurantis. V. PROCURO.
 Subducere rationes. V. SUBDUCO.
 Subducta bene ratione esse ad vitam. Ter. Adelph. 5. 4. 1. Donatus, Bene disposita, bene computata. Ducere enim, est digitis computare: sed Ducere, est apud alium & palam, Subducere, apud se ipsum & secreto; quo magis in verbo isto majoris attentionis & diligentia signum est.
 Ratio, pro eo quod recentiores Quantitatem dicunt. Cato de R. R. 1. 1. Ad villam quam venies, videto, vasa, rotacula, & dolia multane sient. Ubi non erunt, scito pro ratione fructuum esse. i. e. Secundum quantitatem.

Pro ratione pecuniæ liberius est Brutus tractatus, quam Pompejus. Cic. 6. Att. 3.

Ad rationem & loci & temporis. Plin. 3. Epist. 18. pr.

Ratio Mathematicis, pro Magnitudine & quantitate. Eucl. 5. Elemen. Ratio, est duarum magnitudinum, ejusdem generis, mutua quædam secundum quantitatem habitudo.

RATIUNCULA, æ. f. dimin. Cic. 2. Tusc. 29. Concludunt ratiunculis Stoici, cur non sit malum: quasi de verbo, non de re laboretur. Sic 4. Tusc. 42.

Suggestere ratiunculas. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.

Ratiuncula, Supputatio. Ter. Phorm. 1. 1. 2.

— erat ei de ratiuncula

Jam pridem apud me reliquum pauxillum

Nummorum: id ut conficerem: confeci, assero.

RATIONABILIS, e. Adj. [*λογικός*] Quod ratione utitur. Quintil. lib. 7. cap. 3. Falsa est finitio, si dicas, Equus est animal rationale; Nam equus est animal, sed irrationale. [Formatur *ἀναλόγως* a subst. Ratio, ut ab Auctio, Auctionalis; ab Emptio, Emptionalis. Et hinc Irrationalis. Sed alia ratio in Rationabilis & Irrationabilis, q. V.

Rationalis particula, ut Causalis, Grammatici. H. St.

Quælio rationalis, Quæ in re, non in scripto versatur. Quintilian. lib. 3. cap. 5.

RATIONALIS, is. m. Qui est a rationibus, vel Rationes procurat.

Rationales, & Procuratores Cæsaris iidem erant, ut ait Lampridius in Alexandro, teste Budæo. [Locus hic est cap. 45. Ubi aliquos voluisset, vel rectores Provinciis dare, vel Præpositos facere, vel Procuratores, id est Rationales, ordinare.

Rationales, officiales dicuntur a Constantino, pro iis qui quum in aliqua potestate curatione fuerint, nondum rerum a se administratarum rationem retulerunt. *ῥασιοναὶ* a Græcis appellatur, id est reddendis rationibus obnoxii l. 4. C. de Episc. & Cleric. Lampridius in Alexandro a fisci procuratoribus nihil differre Rationales putat. Hunc Budæus sequitur, cui ego adspulor: nam nos quoque eos, qui rationum cognoscendarum susceperunt officium, seu reddiderint, seu non reddiderint, Rationales dicimus, *Μαῖστρες ρασιοναῖς, ou Gens de comptes*. Primum illud adnotat Hotomannus, lib. singulari de verborum quæ ad jus attinent significatione.

Vide Torr. in Suet. Domitianum cap. xi. H. St. conf. PROCURATOR. f. l. & Lex. Pitisc.

RATIONALITER, Adv. Sen. Epist. 109. Hominem movere rationaliter. Tertull. de Anima cap. 16. Indignabitur Deus rationaliter.

RATIONALITAS, ætis. f. Tertull. de Anima cap. 38. Anima habet immortalitatem, rationalitatem, &c.

RATIONABILIS, e. Adj. Ulpian. in l. 2. §. Ei quoque. D. de judiciis. Et hæc sententia vera & rationalis est. Sen. de Vit. Beat. cap. 14. Rationabilem fortis naturam. [Suspecta tamen hæc dictio cum inde derivatis Vossio fuit, de Vit. Serm. 4. 35. ut & contraria eidem Irrationabilis, ibid. 33. asserente utramque Borrichio Cogit. p. 150. & 216. Ego vero cum videam, Senecæ, Cæli, Fabii codices variare in hac voce, ita ut alii Rationalis, alii Rationabilis præferant, standum esse priore lectione puto, quæ sine controversia Latina est, de sequioris ævi consuetudine nil contra dico. Existat etiam in Gloss. Græco Lat. *ρασιοναῖς ἕξων* Rationabilis. Verum cum formam Adjectivi verbalis habeat, unde formetur non apparet. Non enim dicitur Rationer, sed Ratiocinor, unde lege artis Ratiocinabilis dicendum foret, & forsitan ita scribendum in Gloss. L. Gr. pro Ratiocinale *λογικόν*. & Ratiocinalia *λογικαῖα*. Forte tamen veteres etiam Rationer dicebant, ut Sermenor pro Sermocinor, teste Gell. 17. 2. unde & Rationator. conf. Cellar. Cur. post. p. 119. & Anub. p. 130

RATIONABILITER, Adv. Hieron. Epist. 25. cap. 5. Rationabiliter errare.

RATIONABILITAS, ætis. f. Apul. de Doctr. Plat. 1. p. 9. Elmenh. Rationabilitas, mentis optima portio, capitis arcem tenet. al. Rationabilis.

RATIONARIUS, a. um. Adj. [*ρασιοναῖς*] ut, Rationarius codex, in quo rationes continentur. Marcellin. 18. 5. Quidam ex mercatore opulento rationarius apparitor.

RATIONARIUM, i. n. Commentarius rationum Suet. Aug. cap. 28. pr. De reddenda Rep. bis cogitavit: primo post oppressum Ratim Antonium, memor objectum ab eo sibi sæpius, quasi per ipsum stare, ne redderetur; ac rursus tædio diuturnæ valetudinis, cum etiam magistratibus ac Senatu domum accitis, rationarium imperii tradidit.

RATIONARIUS, i. m. Qui rationarium conficit, vel qui rationibus præest.

RATIONATOR, òris. m. Idem. Ulpianus, in l. Procuratoris. D. de tribut. action. Sed et si duas tabernas ejusdem negotiationis exercuit, & ego fui tabernæ (verbi gratia) quam ad Eucinum habuit, rationator: alius ejus, quam trans Tiberim: æquillum puto, &c. [An Ratiocinator?]

RATIOCINOR, [*ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαι*] òri. Ratione colligere & apprehendere, vel etiam Computare quod dicitur. Cic. 1. Tusc. 4. At nos metiendi ratiocinandi que utilitate, hujus artis terminavimus modum.

Ratiocinari, Argumentis colligere, ut,

Cujus illi conatus, ut ille ratiocinabatur, nec si cuperent, reprimere possent. Cic. pro Milon. 32.

De pecunia ratiocinari. Cic. 2. de Invent. 125. De pecunia ratiocinari sordidum est, quum de gratia referenda deliberetur.

RATIOCINATUS, a. um. Partic. Pass. Vitruv. 10. 15. Omni proportionem eorum ratiocinata ex longitudine.

RATIOCINATIO, ònis. f. [*συλλογισμός*] Computatio. Vitruv. 1. 1. Ratiocinationes cognoscere & percipere.

Tralate ad mentis actum. Cic. 2. de Invent. 18. Ratiocinatio autem, est diligens & considerata faciendi aliquid, aut non faciendi excogitatio, &c.

RATIOCINATOR, òris. m. [*ρασιοναῖς*] Calculator. Cic. 1. Att. 12. Libertum ego habeo, sine nequam hominem, hilarum dico, ratiocinatorem; & clientem tuum.

Ratiocinators officiorum. Cic. 1. Off. 59. Et consuetudo exercitatioque capienda, ut boni ratiocinators officiorum esse possimus; & addendo, deducendoque, videre quæ reliqui summa fiat.

RATIOCINATIVUS, a. um. Adj. [*συλλογιστικός*] Quod ad ratiocinationem pertinet. ut, Ratiocinativum genus orationis. Cic. 1. de Invent. 17.

Ratiocinativa atque collectiva quæstio orietur. Quintil. lib. 7. cap. 6.

Ratiocinativus itatus, id est syllogismus. Quintil. lib. 3. cap. 6.

RATIŌCINIUM, i. n. Ipse ratiocinandi actus. Columel. lib. 5. cap. 1. Hæc non aliena, nec procul a ratiocinio, quod tradituri sumus, breviter præfari oportuit.

R E P

REP. Republica.

REPĀGŪM, i. n. [*ῥεπαῖς σιδηρῆς ῥυακῆς*. Gloss. Græc. Lat.] quod & **REPAGES** dicitur feminino genere, h. e. dicitur potest, ex Re & Pago compositum. Festus, Repagula sunt, ut Verrius ait, quæ patefaciendi gratia ita finguntur, ut ex contrario opagantur, ut Cic. 6. Verr. 94. Postea, convulsis repagulis, effractisque valvis, demoliri signum. ac vectibus labefactare conantur. Quæ poetæ interdum Repages appellant. Hactenus Festus. Plaut. Cist. 3. 18.

Ubi estis, servi? occludite aedes pessulis, repagulis.
Portæ repagula ceciderunt. Ovid. 14. Met. 783.
Convellere repagula. V. **CONVELLO**.
Laxare repagula. Lucan. lib. 1. 295.
Perfringere repagula juris. V. **PERFRINGO**.
Pulsant pedibusque repagula. Ovid. 2. Met. 155.
Rapta robusta repagula de poste. Ovid. 5. Met. 120.
Recludere iram repagulis. Cic. 3. de Nat. Deor. 66. Illa, versa mente, mihi hodie tradidit repagula, quibus ego iram omnem recludam.

REPAGULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Repagularii iudices, seu disceptatores, Commissarii sunt, ad fores Curie jus dicentes. Et sententiæ eorum, vel interfecta, seu interlocutiones, Acta repagularia vocantur. Budæus in Forensibus.

REPANDUS, a, um. Adj. [*ἀνακνυγῶ*] Quod est recurvum & sinuosum, quodque retrorsum patet. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad hæc pertinet pectorosa cervicis repanda ostentatio. Idem 9. 8. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Quam tu nunquam, ne in somnis quidem, vides, nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. conf. Solin. cap. 43.

REPANDIROSTRUS, a, um. Adj. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 26. Repandus vero, nunc retro patentem significat, nunc reflexum: unde Repandirostrum concinnavit Pacuvius, quanquam dure, Quintiliano teste 1. 5.
REPANGO, pēgi, & panxi, pactum, ēre. Idem quod Pangere. Columel. lib. de Arborib. cap. 22. In quo scrobe destinaveris nucem ferere, terram minutam in modum semipedis ponito, ibique semen ferulæ repangito. Idem 5. 10.

REPARGO, si, sum, [*ἀναφείδωμαι*] ēre. Idem quod Parcere. Plaut. Truc. 2. 4. 25.

Utinam a principio rei item parvissem meæ,
Ut nunc reparcis suaviis. Antiquum est.
Reparcere, ex contrario sensu, pro Non parcere, ut in Claudere & Recludere. Lucret. lib. 1. 668.
Scilicet ex ulla facere id si parte reparcent. Sic, enim legit Lambinus, alii aliter, ut annotavit Turnebus.
REPĀRO, [*ἀνακτίζωμαι, ἀνακαμβάνω, ἀνακτίζω, ἀκίωμα*] ēre. Instaurare. & in statum pristinum redigere, quasi rursus parare. Plin. Epist. 291. Sed quæ sunt vetustate sublapsa, reparantur in melius.
Perdere & Reparare contraria. Cic. 5. Verr. 199. Quibus injuriis gravissimis tamen illud erat miserum solatium, quod id perdere videbatur, quod alio Prætoze, eodem ex agro reparare posset.
Reparare quod amiseris. Plin. 6. Epist. 94.
Amissas res reparare. Hor. 2. Serm. 5. 2.
Exercitum. Plaut. Capt. 1. 5. 52. al. Imperare.
Reparare bellum. Liv. 30. 7.
Requies reparat vires. Ovid. 4. Epist. 90.
Reparare, pro Repetere. Ut enim Parare, est Quætere: sic Reparare, Requiere, recuperare. Hor. 1. Carm. 37. 24.
Fatale monstrum: quæ generosius
Perire quærens, nec muliebriter
Expavit enfem, nec latentes
Classe cita reparavit oras. Monuit Turnebus.

Reparare, Redimere, rursus emere. Allenus in l. Quidam. D. de in rem verso, Quidam fundum colendum servo suo locaverat, & boves ei dederat. Quum hi boves non essent idonei, iusserat eos venire, & his nummis, qui recepti essent, alios reparari. Servus boves vendiderat: alios redemerat: nummos venditori non solverat, &c.
Reparari, Passive, Refarciri. Lucret. lib. 1. 1036.
Unde amissa solent reparari in tempore quoque
Reparari labore, ac refici. Plin. in Paneg. cap. 77.

REPĀRĀTUS, a, um. Partic. ut, Vina Syra reparata merce. Hor. 1. Carm. 31. 12. h. e. ut interpretatur Duarenus lib. 1. Anniverf. disput. Vina, quæ sint empta nummis, ex venditione Syre mercis refectis. Jurisconsultis autem, Parare, pro Emendi verbo in usu est. Reparare igitur, pro Parandi verbo ab Horatio est usurpatum, quemadmodum & Redimere, pro eo quod est Emere, ponere solemus. Lambinus. Majores copias esse reparatas. Curt. 4. 911.

REPĀRĀTIO, ōnis. f. [*ἀνακατάστασις*] Sall. in Jugurth. c. 31. Sed sane fuerit regni reparatio, plebi sua jura restituere. Al. Paratio. Prudent. Hymn. Exseq. 120. Mors hæc reparatio vitæ est. Veget. R. M. 3. 14. extr. Reparationis spes.

REPĀRĀTOR, ōnis. m. [*ἀνακαταστήτης*] Stat. 4. Silv. 1. 11. Ipse etiam immensi reparator maximus avi
Attollit vultus &c. conf. Fab. Pict. apud Serv. in 1. Georg. 21.

REPĀRĀBĪLIS, e. Adj. [*ἀνακατάστατος*] ut, Damnum reparabile. Ovid. 1. Amor. 14. extr. & Met. 1. 379.
Pudicitia nulla arte reparabilis. Ovid. 5. Epist. 103.
Vitam abire, ut rem supervacua & reparabilem, finitis. Senec. de Brev. vitæ cap. 6.

REPĀSTĪNO, [*ἀνοπιστῶ*] ēre. Repastinari dicebant veteres vineas, Quæ refodiebantur. Festus, Repastinari is ager dicitur, ut Verrius existimat, cujus natura mutatur fodiendo, quum aut silvester excodicatur, aut lapis mollitur frangendo, ut fiat pascui, vel pecoribus herba. vel hominibus fatione. Cato in ea quam scribit de suis virtutibus contra Thermum, Ego jam a principio in parcimonia, atque in duritia, atque indultria omnem adulescentiam meam abstinui, agro colendo, saxis Sabinis silicibus repastinandis, atque conferendis. Hactenus Festus. Columel. lib. 4. cap. 32. Quum deinde cultus consenuit, repastinandum est. Idem lib. 2. cap. 15. Æstivis deinde mensibus, non aliter ac si repastines, totum iterquilinum raris permisceri oportet. Plin. lib. 13. cap. 13. Cn. Terentium scribam,
VOL. IV.

agrum suum in Janiculo repastinantem, offendisse arcem. conf. Varro 1. de R. R. 18.

REPĀSTINĀTIO, ōnis. f. Cic. de Senect. 54. Quid agri fossiones, repastinationesque proferam?

REPĀTRIO, ōnis. f. Redire. Solinus cap. 46. extr. Hoc Arabiæ sat est, hinc ad Pelusium repatriemus. Idem cap. 40. Assiduis denique exemplis patet eos pepercisse, quum multi captivorum, aliquot leonibus obvius, intacti repatriaverint. h. e. In patriam reverfii sunt.

REPĒCTO, xi, vel xui, xum, [*ἀνακτιζῶ*] ēre. Rursus peccare. Unde **REPĒCTUS**, a, um. Partic. [*ἀνακτιδής*] ut Equi repexi. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 3.

Sparge diem meliore coma: crinemque repexi
Blandius elato surgent temone jugales.
Coma repexa modo. Ovid. 3. de Arte Am. 154.

REPĒCTO, Quod pexum erat & compositum dissolve. Stat. 6. Theb. 418.
Colla toris crinita tument, stantisque repedit
Aura jubar. h. e. Dispergit, dissolve. Lactantius. De equis loquitur.

REPĒDO, [*ἀναπαύω*] ēre. Pedem retrahere, Repedare, Recedere. inquit Festus. q. V. Lucilius apud Non. 2. 718 Rediisse ac repedasse, ut Romam vitet gladiatoribus. Cic. 3. de Legib. 13. Domum cum laude repedandum. Correctius exemplar legit Redeunto.

REPĒLLO, pūli, pulsum, [*ἀποπύω, ἀνακίπτω*] ēre. Retro pellere quod ingruit, rejicere, propellere sive propulsare. in Præf. scribitur & Reppulsi metri causa. Plaut. Bacch. 4. 9. 47.

Confixi, atque hominem repuli: dein pugnam conferui seni. Cic. 6. Verr. 94. Qui primo quum obfistere ac defendere conarentur, male mulcati clavibus ac fustibus, repelluntur.

Armis repellere, Fugare, & avertere aliquem. Cic. pro Cæcin. 33.
Repellere a vel ab. Cic. Post redit. in Senat. 16. Tu meum generum pinguum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, superbissimis & crudelissimis verbis a genibus tuis repulisti? Idem pro Domo, 54. Homines audaces ab ejus templi aditu atque ascensu repulisti?

Jugum servitutis a corpore suo. Cic. Anteq. iret in exsil. 1. Sit is vestris animis acceptissimus, qui a vestro corpore jugum acerbissimum repulis servitutis.

Legatum a se. Julian. in l. Si hæreditatem. D. Mandati.
Servitutem a civibus. Cic. ad Brut. 14. Tibi persuade, non te Llib. Martii, quibus servitutem a tuis civibus repulisti, plus profuisse patriæ, quam si mature veneris, profuturum.

Repellere ab impediendo & lædendo. Cic. de Petit. Conf. 42.
Repellere & Excludere a. Cic. 1. de Orat. 46. Multi erant præterea præclari in philofophia & nobiles, a quibus omnibus una pene repelli voce Oratorem a gubernaculis civitatum, excludi ab omni doctrina, rerumque majorum scientia, &c. videbam.

Quum te a Consulatu repuli. Cic. 1. in Catil. 27.
Bellum repellere. Cic. de Provinc. Consul. 32. Bellum Gallicum, p. c. C. Cæsare imperatore gestum est, antea tantummodo repulsum; semper illas nationes nostri Imperatores refutandas potius bello, quam læsifendas putaverunt.

Causam repellere. Cic. 3. de Finib. Nec qui defendunt eam, versuti sunt in differendo: nec qui contra dicunt, causam difficilem repellunt. [An resellunt? & Versuti? Locum falso notatum non reperi.]

Contumelia repellatur, severitas adhibeatur. Cic. 1. Off. 137.
Dolorem a se. Cic. 1. de Finib. 10. Dolorem aspernari, ut summum malum, & quantum possit a se repellere.

Facinus. Ovid. 15. Met. 777.
Famem arte humili reppulit. Ovid. 4. de Pont. 3. 40.
Fraus concessa est repellere fraudem. Ovid. 3. de Arte Am. 491.

Hiemem ver repellit. Ovid. 10. Met. 164.
Impetum agre repellere. Cic. de Provinc. Consul. 6.
Ictus validos cute reppulit. Ovid. 3. Met. 64.

Nefas reppulit ille. Ovid. 2. Fast. 140. al. Submovet.
Preces aliquid. Ovid. 14. Met. 377.
Sanguinem repellere, pro Depellere, vel extrahere. Plin. 18. 16.
Tellurem hasta. Ovid. 2. Met. 786.

Verba fastidita. Ovid. 4. de Pont. 1. 19.
Vim vi. Cic. pro Sext. 88. Non verebar ne quis, aut vim vi repulsum reprehenderet, aut, &c.

Vim repellere, & Inferre vim, contraria. Cic. pro Milon. 52.
REPULSUS, a, um. Partic. [*ἀπωσθείς*] ut,
Repulsus foribus, pro A foribus, apud Hor. 2. Serm. 7. 90.
A vera ratione repulsum. Lucret. lib. 6. 767.
Æra repulsa toties. Tibul. lib. 1. 3. 24.
Æra repulsa sonant. Tibul. lib. 1. 9. 22. h. e. Frequenter pulsata seu percussa.

Amor sæpe repulsus. Ovid. 1. Amor. 8. 76.
Hostis repulsus. Ovid. 6. Fast. 391.
Noxa repulsa effugiat meis stabulis. Ovid. 4. Fast. 748.
Tellus repulsa est. Ovid. 6. Met. 512.
Teium repulsum ære. Virg. 2. Æn. 545.

Repulsiior secunda conlatione dixit Cato in ea quæ est contra Cornelium apud populum. Nec quis, inquit, incultior, religiosior, desertior, publicis negotiis repulsiior. Repulsiior Comparative dixit a Repulsiio. Fest.

REPULSIŌ, ōnis. f. Cæl. Aurel. Chron. 2. 7. 112.
REPULSUS, ūs. m. [*ἀπωθητός*] Ipse repellendi actus. Plin. lib. 34. cap. 8. Cervumque unâ ita velligis suspendit, ut linum subter pedes trahatur alterno morfu digitis calceque retinentibus solum, ita vibrato dente utrifque in partibus, ut a repulsi per vices resiliat. Idem lib. 11. cap. 37. Vipera prægnans veneno impresso, dentium repulsi virus fundit in morsus.

Repulsus scopulorum. Cic. 1. de Divin. 13.
Rauci repulsus umbonum. Claud. de Bell. Gild. 433.
Assiduus creberque repulsus. Lucret. lib. 4. 105.
Repulsus, pro Repercussus. Plin. lib. 8. cap. 43. de asinis, Repulsi durioris materia claudicantem illico affert.

REPULSA, æ. f. Rejectio ab honore vel magistratu. V. Valer. Max. lib. 7. cap. 5. Dicimus autem Accipere repulsum, & Ferre repulsum. Cic. pro Planc. 51. C. Marius, duabus Ædilitatibus acceptis repulsi, sepies Consul est factus. Idem 5. Att. 19. Quod scribis, libenter repulsi tulle eum, qui cum fororis tuæ filii patruo certaret, hoc magis amoris igitur.

- Gravior mihi morte repulsa est. Ovid. 20. Epist. 167.
 Offensiones & repulſas, quaſi quandaſ ignominiam & infamiam, timere.
 Cic. 1. Off. 71.
 Rara repulſa. Ovid. 2. Amor. 19. 6.
 Sordida. Hor. 3. Carm. 2. 17.
 Tristes. Claud. 6. Conf. Hon. 361.
 Turpis. Hor. 1. Epist. 1. 43.
 Accipere repulſam, V. paulo ſupra.
 Afferre repulſam. V. ΑΦΕΡΩ.
 Aſſequi honores ſine repulſa. Cic. in Piſon. 2.
 Ferre repulſam. Cic. 2. de Orat. 280. Nepos 4. 25. V. paulo ſupra.
 Ferre repulſam & Præteriri. Cic. 11. Philipp. 19.
 Pati repulſam. Ovid. 2. Met. 97.
 Referre repulſam in domum. Cic. 1. Off. 139. Hic ſummi & clariffimi
 viri filius in domum multiplicatam, non ſolum repulſam retulit, ſed igno-
 miniam, &c.
 Dolore repulſæ creſcit amor. Ovid. 3. Met. 395.
R E P U L S O, [ἀπαθίζω] āre. Frequent. unde
R E P U L S A N S, antis. Partic. [ἀπαθίζων] Lucret. lib. 4. 583.
 — ita colles collibus ipſis
 Verba repulſantes iterabam dicta referre.
 Pectus repulſans vera. Lucret. lib. 4. 912.
 Vera repulſanti diſcedas pectore dicta.
R E P E N D O, di, ſum, [ἀνταποδίδωμι, ἀμείβω, ἀμείβομαι, ἀντιπράττω, ἀντι-
 σταθμίζω] ēre. Retribuere, compenſare. Virg. 1. Œn. 243.
 — fatiſ contraria fata rependens. Plaut. Pſeud. 1. 2. 86.
 Sine modo, rependam ego cuncta ob hæc hercle una opera. al. Repre-
 hendam.
 Rependere argento. Plin. lib. 12. cap. 25. de opobalfamo, Alexandro
 Magno res ibi gerente, toto die æſtivo unam concham impleri juſtum
 erat. Omni vero fecunditate e majori horto congios ſenos, minore ſin-
 gulos, cum duplo rependebatur argento.
 Damna ingenio formæ rependo meæ. Ovid. 15. Epist. 32.
 Dona rependere alicui. Stat. 9. Theb. 658.
 Gratia rependatur factō, Reddatur, Referatur. Ovid. 2. Met. 694.
 Pœnas ſceleribus rependere pares. Senec. OEdip. 14.
 Præmia digna. Stat. 9. Theb. 50.
 Pretium pro officiis. Ovid. 2. Amor. 8. 21.
 Vices. Propert. lib. 4. 4. 58.
 Vota alicui rependere prore aliqua. Stat. 3. Silv. 3. 155.
R E P E N S U S, a, um. [ἀντισταθμίζω] Partic. ut, Repenſum aurum pro
 capite alicujus, & Repenſum auro caput, Idem. Cic. 2. de Orat. 259.
 Plin. lib. 33. cap. 3. Quum Septimulejus C. Gracchi familiaris, auro re-
 penſum caput ejus exciſum ad Opimum tulerit.
R E P E N S Ū R U S, a, um. aliud Partic. [ἀμείβων] ut, Magna repenſurus.
 Sil. lib. 17. 578.
R E P E N S O, [ἀντισταθμίζω] āre. Frequent. Columel. lib. 3. cap. 2. Id ta-
 men incommodum repenſat uvarum multitudine. Patere. lib. 2. 12. 15.
 quem vide.
 Repenſans. Seneca Troad.
 Brevi repenſans, quicquid adjecit moræ
 Scyros, &c. H. St. Sed locum aliter in Membranis legi docuit
 Gronov. q. V. Eſt autem v. 206.
R E P E N S A T I O, ōnis. f. Salvian. lib. 4. Ad repenſationem viciffitudinis.
R E P E N S A T R I X, icis. f. ut, Repenſatrix data. Mart. Capell. lib. 9.
R E P E N S, entis. Adj. [ἀφροδίτη, ἰζαφροδίτη, ἰζαπνυῖται] Subitus & re-
 pentinus. Tacit. 6. Ann. 7. Quid repens, aut vetuſtate obſcurum?
 Adventus hoſtium repens, & Exſpectatus, contraria Cic. 3. Tuſc. 52.
 Quanquam hoſtium repens adventus magis aliquando conturbat, quam
 exſpectatus: & maris ſubita tempeſtas, quam ante proviſa, terret navi-
 gantes vehementius.
 Bellum repens. Liv. 10. 7. Si quod repens bellum oriatur.
 Caſus. Liv. 33. 2.
 Cauſa. Tacit. 15. Ann. 68.
 Clades. Liv. 22. 8. pr.
 Clamor. Sil. lib. 3. 220. Claud. de Bell. Get. 460.
 — gaviſa repens per mœnia clamor Tollitur.
 Cogitatio. Tacit. 1. Hiſt. 23. 1. Idem 4. 25. 2.
 Conſternatio. Curt. lib. 10. 2. 15.
 Cura repens. Cic. 3. Tuſc. 29.
 — Ne me imparatum cura laceraret repens. Ex Poeta.
 Deſectio Lucanorum. Liv. 8. 29.
 Diſcordia. Virg. 12. Œn. 313.
 Fama repens belli Gallici allata. Liv. 6. 43.
 Ictus fulminis repens. Lucret. 5. 401.
 Lacrimas repentes fuderunt ſimulachra. Tibul. lib. 2. 5. 77. al. Tepentes.
 Metus. Senec. Troad. 6.
 Perſidia. Tacit. 4. Hiſt. 25.
 Religio repens civitatem eo tempore invaſerat. Liv. 29. 10.
 Sonus. Seneca Medea, 12.
 Terror. Liv. 21. 30.
 Tumultus. Liv. 1. 14.
 Vox. Valer. 2. Argon. 91.
R E P E N T E, Adv. [ἀφροδίτη, ἰζαφροδίτη, ἰζαπνυῖται] Subito, ſtatim.
 Cic. 9. Fam. 12. Gratulor Bajis noſtris, ſiquidem, ut ſcribis, ſalubres re-
 pente factæ ſunt.
 Senſim & Repente, contraria. Cic. 1. Off. 120. Magis decere cenſent
 ſapientes ſenſim diſfluere, quam repente præcidere.
 Modo egens, repente dives. Cic. 2. Philipp. 65.
 Repente præter ſpem dixit. Cic. 4. Fam. 4.
 Sed repente, e veſtigio ex homine, tanquam aliquo Circæo poculo, fa-
 ctus eſt verres. Cic. 1. Verr. 57.
 Repente tanquam ſomnio. Cic. in Salluſt. 20.
 Ruere omnia viſa repente. Virg. 8. Œn. 525.
 Laſpa repente turris. Virg. 2. Œn. 465.
 De repente. V. ΔΕ ΠΡΑΡ.
R E P E N T I N U S, a, um. Adj. [ἀφροδίτη, ἰζαφροδίτη, ἰζαπνυῖται] Subi-
 tum, & a nemine proviſum, ſeu de quo nemo cogitaverat. Ter. And. 5. 4. 34.
 — vix ſum apud me, ita animus commotus eſt metu,
 Spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.

- Exſpectatus & Repentinus. Cic. 2. de Orat. 225.
 Aquas repentinæ ejaculatus eſt. Ovid. 1. Faſt. 270.
 Conſilium. Nepos 4. 4. 5.
 Edictum exoritur peculiare repentinum. Cic. 5. Verr. 36.
 Exitus repentinus & informis. Tacit. 6. Ann. 49.
 Fragor. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 211.
 Nomines. Cic. de Clar. Orat. 242. Ignoti homines & repentini, Quæ-
 ſtores celeriter facti ſunt, oppidano quodam & incondito genere di-
 cendi. Turnebus, Homo repentinus dicitur, homo novus, qui ſubi-
 to repenteque in hominum cognitionem, famam, commendationem-
 que pervenit. conf. REPERTITIUS.
 Mala. Cic. 3. Tuſc. 40.
 Mors. Cic. 2. de Divin. 74.
 Motu repentino accidentia, & Quæ meditata inferuntur, contraria. Cic.
 1. Off. 27. Leviora ſunt ea, quæ repentino aliquo motu accidunt, quam
 ea quæ meditata & præparata inferuntur.
 Nuntius. Cic. 7. Verr. 27. Veniunt Syracuſas parentes, propinque
 miſerorum adoleſcentium, hoc repentino calamitatis ſuæ commoti
 nuntio.
 Tumultus. Ovid. 5. Met. 5.
R E P E N T I N O, Adv. [ἀφροδίτη] Plaut. Pſeud. 1. 1. 37.
 Quafi ſolſtitialis herba, pauliſper fui:
 Repente exortus ſum, repentino occidi. Cic. pro Quint. 14.
 Moritur in Gallia Quintius, quum adefſet Nævius, & repentino.
R E P E R C U T I O, cuſſi, cuſſum, [ἀντιπνυῖται, ἀντιπνυῖται] ēre. Percutientem
 ferire. Plin. 4. Epist. 30. An ut flumina, quæ in mari deſerunt, ad-
 verſantibus ventis, obvioque æſtu retorquentur: ita eſt aliquid, quod
 hujus fontis excuſum per momenta repercutiat?
 Repercutere aciem oculi dicit Senec. Epist. 115. pro Repercutiendo per-
 ſtringere.
 Repercutere alicujus dicta. Quintil. lib. 6. cap. 3. Aliena aut reprehen-
 dimus, aut reſutamus, aut elevamus, aut repercutimus, aut eludimus.
 i. e. Reſellimus. [Immo Retorquemus in adverſarium.
 Repercutere faſcinationes, Diſcutere. Plin. lib. 28. cap. 4.
R E P E R C U S S U S, a, um. Partic. [ἀντιπνυῖται] Plin. lib. 17. cap. 21.
 Quum vero concreti ademere tranſitum, repercuſſa erumpit.
 Repercuſſus ſol. Virg. 8. Œn. 23.
 Sic ut aquæ tremulum, labris ubi lumen ahenis,
 Sole repercuſſo, aut radiantis imagine Lunæ,
 Omnia pervolat late loca. Ubi Servius, Repercuſſo, aut vacat
 RE, aut bene Repercuſſum, quia primo aquam ferit, inde poſtea ten-
 dit ad tecta. Ovid. 2. Met. 110.
 — poliſtaque ex ordine gemmæ
 Clara repercuſſo reddebant lumina Phœbo.
 Imaginis repercuſſæ umbra. Ovid. 3. Met. 434.
 Repercuſſæ clamoribus valles. Liv. 21. 33.
R E P E R C U S S I O, ōnis. f. Sen. Nat. Quæſt. 7. 19. Per repercutionem vi-
 cinorum ſiderum. conf. Ulp. Dig. 2. l. 17. §. 2.
R E P E R C U S S U S, ūs. m. [ἀντιπνυῖται] Ipſe repercutiendi actus. Plin. Epist.
 282. Nec in flumen, ſed in ipſum mare emittere, repercuſſus maris ſer-
 vabit, & reprimet quicquid e lacu veniet. conf. 2. Epist. 17.
 Repercuſſus colorum. Plin. lib. 37. cap. 2. Sunt qui maxime in iis lau-
 dent extremitates, & quosdam colorum repercuſſus, quales in cæleſti
 arcu ſpectantur. La reverberation des couleurs.
 Repercuſſus ſolis, quæ vulgo Reverberatio dicitur. Plin. lib. 5. cap. 5.
 Repercuſſus ventorum. Plin. lib. 5. cap. 9.
 Repercuſſu vox intumeſcit. Tacit. Germ. 3. 2.
R E P E R C U S S I B I L I S, e. Adj. ut, Repercuſſibilis uſus. Cæſ. Aurel. Tard.
 1. 1. Repercuſſibilis ſphæra. Idem ibid. 3. 6.
R E P E R I O, repēri, vel Poëticè, reppēri, repertum, [ἰσείσω, ἀλφω] īre.
 eſt Caſu offendere non quæſitum aliquid. Plaut. Aul. 5. 1. 10.
 Reperi. L. quid reperit? ſ. non quod pueri clamitant
 In faba ſe reperitſe. Ovid. 1. Met. 654.
 — tu non inventa reperta es. i. e. Tu quæ non inve-
 nibilis olim eras. [Sed rectius legitur, mutata diſtinctione,
 — tu, non inventa, repertā
 Luctus eras levior. V. Voſſ. Etymol. in Aperio.
 Reperio, ex Re & Pario componitur: ut, Repertum ſit quaſi Repartum,
 & in lucem proditum. V. Voſſ. l. c.
 Reperire, non eſt aliquando fortunæ. Ter. Phorm. 1. 4. 15.
 Sed ubi Antiphonem reperiam? aut qua querere inſiſtam via?
 Reperiri dicitur aliquis, aut aliqua, Quum palam & aperta nobis eſt.
 Cic. pro Quint. 56. Tamen in iſta populatione & proſcriptione bonorum,
 improbiſſimus reperiebare.
 Pro Comperiebare. H. St. Et reſertur ad Adj. Improbiſſimus.
 Reperitus eſt ingratus. Plaut. Perſ. 5. 3. 59. i. e. Palam viſus & compertus
 eſſe ingratus.
 Aditum ſibi reperire. V. Aditus, in ADEO.
 Auxilium alicui rei. Cæſ. 3. Bell. Gall. cap. 15.
 Cauſam reperire, Invenire rationem quapropter aliquid fieri aut minus
 fieri debeat. Ter. Phorm. 2. 1. 4. Quid mihi dicent? aut quam cauſam
 reperient? Idem Eun. 3. 3. 6.
 Ubi veni, cauſam, ut ibi manerem, reperit.
 Cauſas reperio cur ſenectus miſera eſſe videatur. Cic. de Senect. 15.
 Quum compector animo, quatuor cauſas reperio, cur ſenectus miſera
 videatur.
 Conſilium reperire. Ter. Phorm. 1. 4. 1.
 Nullus es, Geta, niſi aliquid jam tibi conſilium celere repereris.
 conf. Idem Heaut. 3. 2. 22.
 Exitum. Cic. 1. de Nat. Deor. 108. Nec vos exitum reperitis, reſque
 tota vacillat & claudicat.
 Gloriam armis. Ter. Heaut. 1. 1. 60.
 Malefacta veſtra repperi radicitus. Plaut. Moſt. 5. 1. 62.
 Medicinam alicui rei. Cic. 1. Verr. 70. Profecto nulla unquam medici-
 na his tot incommodis reperietur.
 Negotium repperi in hac re. Plaut. Rud. 2. 5. 26.
 Novi aliquid. Cic. 4. Acad. 16. Poſteaquam Arceſilas Zenoni, ut puta-
 tur, obtrectans, nihil novi reperienti, ſed emendanti ſuperiores immu-
 tatione verborum, &c.
 Occaſionem. Plaut. Pſeud. 4. 4. 9.

Periculum suum. Ovid. 8. Met. 333.
 Rationes bellandi. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 50. In novo genere belli n-
 væ ab utrifque bellandi rationes reperiebantur.
 Viam. Cic. 2. Att. 1. Quod si in eam me partem incitarem, profect
 jam aliquam reperire resistendi viam. Idem 5. Verr. 110. Mihim
 inunda ratio, & via reperienda est, qua, &c. Virg. 5. Æn. 807.
 Reperire parentes. Ter. And. 4. 6. 11.
 Hoc non fecus reperies. Plaut. Capt. 3. 4. 93.
 Non reperiebam, quemadmodum posset jungi sententia duorum tam
 versa sententium. Cic. de Clar. Orat. 8. Quibus armis quemadmodu
 uterentur, non reperiebant.
 Quid ad hæc repereris? solvamus inquis. Cic. 7. Att. 3.
 Reperire quamobrem. Ter. Adel. 4. 3. 1.
 Reperio eum venisse Tarentum. Cic. de Senect. 10. Quem Tarentum
 venisse L. Æmilio, App. Claudio Consulibus reperio.
 Non reperitur ullo vestigio. Cic. pro Cluent. 30. Cluentii nummus ni-
 lus iudici datus ullo vestigio reperitur.
 Reperitur de quodam. Plin. lib. 10. cap. 54. Scitum de quodam potre
 reperitur Syracusis, tamdiu potare solitum, donec cooperta terra æ-
 tum ederent ova.
 Reperiam multos, vel potius innumerabiles, non tam, &c. Cic. de
 Finib. 29.
 Reperibo, in futuro antiqui dixerunt. Cæcil. Obolostate, Nunc nim-
 vero est, quum meæ morti remedium reperibit nemo. Auctr No-
 nius, 10. 29.
 Reperibitur, in futuro Pass. dixit Plaut. Epid. 1. 2. 48.
 Quid illa fiet fidicina igitur? aliqua res reperibitur.
 Reperier, pro Reperiri. Lucret. lib. 4. 482.
 Nam majore fide debet reperier illud, &c.
REPERIENS, entis. Partic. Cic. 4. Acad. 16. Zeno nihil nri reperiens,
 sed emendans superiores.
REPERTUS, a, um. Partic. ut, Carmina labore reperta. Lucret. lib. 3. 420.
 Civis repertus frater ejus. Sulpic. Apoll. in Ter. Eun. arf. 11.
 Divina antiqua reperta. Lucret. lib. 5. 13.
 Divitiis repertis incumbere. Virg. 6. Æn. 610.
 Obscura reperta Grajorum. Lucret. lib. 1. 137.
 Superl. Apul. Apol. Per me licet fuerit repertissimud.
REPERTUM, i. n. [ἐρημα] Lucret. lib. 1. 732.
 Carmina quietiam divini pectoris ejus
 Vociferantur, & exponunt præclara reperta. i. e. Inventa,
 quæ ipse Empedocles (de quo hic fit mentio) primus adinvenit. Idem
 5. pr. Divina reperta.
REPERTUS, us. m. Apul. Met. 11. pr. Cere repertu lætata filia. Idem
 Florid. pr. Quippe adhuc ars ista repertu novo commodum oriebatur.
REPERTOR, oris. m. Qui reperit. Ovid. 3. Fast. 762. Plin. 2. 12.
 Doctrinarum repertores. Lucret. lib. 3. 100.
 Hominum rerumque repertor. Virg. 10. Æn. 829.
 Legum. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Opis medicæ repertor Phœbus. Ovid. de Rem. Amor. 76.
 Poenæ mirandus repertor. Ovid. 3. Trif. 11. 51.
 Tormentorum. Claud. 1. in Eutrop. 163.
 Vitis repertor, Bacchus. Ovid. 2. Fast. 329.
REPERTRIX, tricis. f. Apul. Apol. p. 285. Elmenh. Paupertas omnium
 artium repertrix.
REPERTORIUM, i. n. quid sit, declarat Ulpianus De administratione &
 periculo tutorum, l. Tutor, his verbis, Tutor qui repertorium non fecit,
 quod vulgo Inventarium appellatur, dolo fecisse videtur, nisi forte
 aliqua necessaria & iustissima causa allegari possit, cur id factum non sit.
REPERTITIUS, a, um. Adj. Quod repertum est. Sallust in Cic. 1. Re-
 pertitius, ascitus, & paulo ante innotuit huic urbi civis. Repertitius au-
 tem appellatur civis, Turnebo auctore, Qui non est origine civis, sed
 jure, ut in civitate receptus, quasi repertus civis & qualitus. Alii ta-
 men Repertitius legunt eleganter: quidam Irreptitius: non deest etiam qui
 Repertitius, quasi is sit, qui quum se civem Romanum ferat, ab aliis re-
 petatur. Sed Repertitius, quod in veteribus libris perscribitur, ut in-
 genuum & verum libentius retinuerim. [Nec in scite legeris Repertinus.
 V. in voce ex Cic. Homo repentinus. Nihil enim Tullio, nisi novitatem
 objici his verbis perspicuum est. de Repertitius conf. in V. R. P.]
REPETITO, are frequent. Varr. R. R. 1. 1. Indicabo a quibus scriptori-
 bus reperites. al. Reperias.
REPETRO, ivi vel ii, itum, [ἀπαίτιω, μεταίτιω, ἐπιπαλαιμάνω] Ære.
 proprie Restitutum petere. Auctor ad Heren. lib. 2. 19. Id quod ar-
 gentario obtuleris expensum, a socio ejus recte repetere possis. Ter.
 Eun. 4. 6. 12.
 Hanc tibi dono do, neque repeto pro illa abs te quicquam pretii.
 Cic. 7. Verr. 127. Repetere res suas.
 Dare & Repetere. Cic. 1. Tusc. 116. At ea quidem dedit usuram vitæ,
 tanquam pecuniæ, nulla præstituta die. Quid est igitur quod querare,
 si repetit quum vult?
 Beneficium repetere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 15.
 Bona sua repetere ac persequi lite atque iudicio. Cic. 5. Verr. 32.
 Fructum repetere; dictum de rebus ad animum pertinentibus. Cic. pro
 Arch. 1. Earum rerum omnium, vel in primis hic A. Licinius fructum a
 me repetere prope suo jure debet. Hoc dixit Cicero post commemorat-
 um ingenium suum, & dicendi exercitationem, & optimas artes. Est
 autem metaphora a villico, a quo dominus villa rationem fructuum so-
 let exigere.
 Fructum & officii præmium repetere. Cic. Anteq. iret in exil. 4.
 Gratiam pro beneficio repetere. Liv. 1. 47.
 In servitute urbes. Liv. 34. 58.
 Jus. Cic. 1. Verr. 18. Ecquid auctoritatis apud vos in suo jure repetendo
 socii Populi Romani, supplices veltri, habere debeant.
 Poenas ab aliquo, Exigere. Cic. 7. Verr. 16. Verebatur ne Populus Ro-
 manus ab isto eas poenas vi repetisse videretur, quas veritus esset, ne
 istis legibus & vestro iudicio non esset perfoluturus.
 Repetere, Revocare. Plaut. Truc. 4. 3. 72.
 Bene agis mecum, filium istinc tute melius est repetere. Ter.
 And. 1. 5. 14. Hem, repudiatus repeto.
 Repetere, Sæpius petere. Cic. pro Planc. 101. Quid me aspectas? quid
 mea promissa repetis? quid meam fidem imploras?

Repetere, Iterare. Columel. lib. 4. cap. 28. Postea licet eandem pami-
 nationem repetere.
 Audita repetens. Ovid. 20. Epist. 193.
 Omina repetere, i. e. Auspicia iterare. Virg. 2. Æn. 178.
 Extemplo tentanda fuga canit æquora Calchas:
 Nec posse Argolicis exscindi Pergama telis
 Omina ni repant Argis. Sumptum ex disciplina Roman. apud
 quos duces e provincia & exercitu auspiorum repetendorum causa
 Romam sæpe advolabant. Liv. 3. 30. Namque Papirius Dictator a pul-
 lario monitus, quom ad auspicium repetendum Romam proficiscere-
 tur, magistro Equitum denuntiavit, ut sese loco teneret. Ex Turnebo.
 Sermonem de re aliqua. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Somnum. Cic. 13. Att. 37. Deinde somno repetito simul cum sole ex-
 perrectes sum.
 Verba. Ovid. 20. Epist. 9.
 Repetere per judicem. Ulpian. l. 3. §. Si liber. D. de condict. caus. dat.
 Repetere reum. Paulus in l. Reum. D. de accusat. Quod si libelli inscri-
 ptione legitime ordinati non fuerint: rei nomen aboletur: & ex inte-
 gro repetendi reum potestas fiet. i. e. Rursus accusandi. V. R. R. O. S.
 Vox quoque gladiatorum erat, qui isti novo ictu feriuntur. V. Lipf. Sa-
 turn. 2. 20. Huc pertinet tessera percussorum Cal g'æ apud Suet. cap. 58.
 Repete. Sic Liv. 4. 19. pr. Repetitur cuspide ad terram affixit.
 Repetere, [ἐπιπαίτιω] Reverti: ut, Caltra repetere. Liv. 31. 21.
 Domum. Ovid. 3. Met. 204.
 Præsepia tauri repetunt. Virg. 7. Ecl. 39.
 Urbem. Virg. 2. Æn. 749.
 Iter. Ovid. 3. de Arte Am. 747.
 Repetere in Africam. Liv. 25. 27.
 Consilia. Cic. 2. in Verr. 17. Comitibus consularibus factis, eadem illa
 vetera consilia pecunia majore repetuntur i. e. Renovantur. Bud
 Ministeria repetere solita, Redire ad consuetum opus. Plin. 9. Epist. 33.
 Opus propositum. Ovid. 3. Met. 151.
 Relicta repetere, Redire ad intermissa negotia. Hor. 1. Epist. 7. 97.
 Studia. Cic. de Fato. 4.
 Repetere, Petere. Tibul. lib. 1. 3. 39.
 Nec vagus ignotis repetens compendia terris. &c.
 Repetere, est Retorsum petere: ut quum Alte repetitam orationem di-
 cimus. Cic. 3. de Orat. 89. Quorum igitur hæc spectat, inquit, tam
 longa, & tam alte repetita oratio? Alte repetita, pro A principis
 reum exorsa dixit: quod ipsum interdum vitiosum est. Ibid. 23. Repe-
 tam, & non ab incunabulis nostræ veteris puerilique doctrinæ, quen-
 dam ordinem præceptorum. Budæus.
 Repetita longius interrogatio, apud Quintil. lib. 5. cap. 7. Vulgo dici-
 mus, Longissime rem querere, vel longissime vestigare. Hæc Budæus
 Altius repetere. Cic. pro Cluent. 66. Repetam paulo altius, Judices,
 & omnia quæ in diuturna obsecratione latuerunt, sic aperiam, ut ea cer-
 nere oculis videamini.
 Altius omnis rei repetenda oratio est. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Alte & a capite repetere. Cic. 1. de Legib. 18. Alte vero, & ut oportet,
 a capite, frater, repetis quod querimus.
 Ab initiis Urbis. Cajus in l. 1. D. de orig. juris.
 Ab origine prima. Virg. 4. Georg. 286.
 Expediam, prima repetens ab origine famam.
 Ab ultimis, vel Ab ultima antiquitate repetere. Cic. 1. de Divin. 2. Prin-
 cipio Ahyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam.
 Ab ultimo aliquid repetere, i. e. Ab initio, Auctor ad Heren. lib. 1. 14.
 Ex litterarum monumentis res repetere. Cic. 1. de Invent. 1. Quum
 tem res ab nostra memoria propter vetustatem remotas, ex litterarum
 monumentis repetere instituo, &c.
 Longe repetere principia. Cic. 1. de Legib. 20. Dii immortales, quam
 tu longe juris principia repetis!
 Memoriam alicujus temporis. Cic. pro Dejot. 20.
 Altius ordiri, & memoriam repetere. Cic. 6. Verr. 105. De quo si paulo
 altius ordiar, ac repetere memoriam religionis videbor, ignosceite.
 Originem repetere. Cajus in l. 1. D. de orig. juris.
 Rem repetere supra annos multos. Liv. 1. in præfat. Res est præterea &
 immenti operis, ut quæ supra septingentesimum annum reperatur, &c.
 Iade usque repetens. Cic. pro Arch. 1. Nam quoad longissime potest
 mens mea respicere spatium præteriti temporis & pueritiz memoriam
 recordari ultimam, inde usque repetens hunc video, &c.
 Repetere usque a. Cic. 1. de Orat. 91. Quum repeteret usque a Corace
 nescio quo, &c.
 Repetita consuetudo & institutum dicitur, hoc est Longo intervallo rela-
 ta, id est, ut clarius dicam, A longissimis retrorsum temporibus petita.
 Cic. 1. Verr. 67. Neque enim magis animos hominum nocentium res un-
 quam ulla commovit, quam hæc majorum consuetudo, longo interval-
 lo repetita atque relata. Hæc Budæus.
 Repetita die, Locutio a Jurisconsultis usurpata pro eo quod *antidatam* ap-
 pellant. Paulus l. 3. t. 4. D. de fide Instr. Repetita quidem die cautionem in-
 terponi non debuisset. i. e. Die retrorsum ementita. Ubi dies pro tempore in-
 telligi debet, quum feminino genere sit positum, ut in illa locutione An-
 nua, bima, trima die. Ulp. l. 15. Si finita. §. 31. Item D. De d. mmo infecto.
 Videamus si cautio ei offeratur postquam missus est in possessionem, an
 prius decedere debeat, quam si ei caveatur, etiam de eo damno quod
 ei contigerit posteaquam missus est in possessionem: quod quidem magis
 probatur: repetita igitur die cavendum erit. i. e. Referenda retrorsus
 cautio & in præteritum. Huic opponitur, Prolata die, in titulo De
 edendo. Ex Budæo. conf. Ulpian. l. 4. Julianus. §. 6. proinde si D. Ad exhib.
 Repetere, [ἀναμνησκόμενος] pro Recordari. Suet. de Clar. Gram. cap.
 17. Me quidem adolescentulo, repeto quemdam Principem nomine al-
 ternis diebus declamare, alternis disputare. Subauditur Memoria.
 Plin. 3. Epist. 5. Repeto me correptum ab eo cur ambularem.
 Repetere memoriã. Cic. 1. de Or. 1. Cogitanti mihi sæpe numero. & memoriã
 vetera repetenti, perbeari fuisse, Quinte frater, illi videri solent, qui, &c.
 Repetere, pro eo quod Galli *Rigretter* dicunt. Sic enim quidam expo-
 nunt. Cic. 4. Acad. 13. Repetunt jam P. Valerium, qui exactis regi-
 bus primo anno Consul fuit: commemorant reliquos, qui leges popu-
 lares, &c. Repetunt & commemorant videtur eodem sensu dixisse.
 Repetere, pro Referere. Unde Repetere mulam calcibus, & canem
 marsu. Senec. lib. 3. de Ira, cap. 27. i. e. Vicissim impetere mulam,
 & canem.

& canem remordere. *Refrapper des pieds, & remordre.* Idem ibid. lib. 2. cap. 34.

REPETITUS, a, um. [*ἰπιναλιφθής*] Partic. V. supra.

Per arma repetitus. Ovid. 16. Epist. 341.

Clades repetita. Claud. de Bell. Get. 284.

Emptio repetita dicitur Retrorsum petita: ut si re vendita & pretio soluto conveniat inter contrahentes, ut discedat ab ea venditione, & consistat secunda, & quasi alia non præcesserit. Certe ex quo res non est integra (quia pretium solutum est) non potest consistere illa posterior venditio, sed prior censetur repetita: & sic discedit a secunda, & recurrit ad priorem. Pompon. in l. 2. De resc. vend.

Exordia repetita. Sil. lib. 7. 435.

Memoria repetita. Cic. in Parad. 4. Effet juris & æquitatis (quæ vincula sunt civitatis) repetita memoria.

Possessio repetita per interdictum. Cic. pro Cæcin. 9.

Somno repetito. Cic. 13. Att. 37. Deinde quum somno repetito, simul cum sole expectatus essem, datur mihi epistola a fororis tuæ filio.

Vulnus. Ovid. 12. Met. 287.

Semicrimoque novat repetitum stipite vulnus.

Divinatio est ab omni æternitate repetita. Cic. 1. de Divin. 25.

Loci ex intima quæstionum naturalium subtilitate repetiti. Quintil. lib. 1. cap. 4.

REPETUNDUS, vel antique RREPETUNDUS, a, um. [*ἰπιναλιφθής*] Partic. ut, Terra nunquam repetenda. Ovid. 13. Met. 947.

Vulnere repetenda. Sil. lib. 6. 320.

REPETUNDÆ, f. pl. Repetundarum, Repetundis: hos duos tantum casus habet. Repetundarum, vel De repetundis pecuniis a provincialibus accusatur is, qui præfes provinciæ sociorum pecuniis aut vi, aut dolo expilavit. Unde Marcian. l. 1. pr. lib. 48. D. t. 11. de l. Jul. Lex Julia repetundarum pertinet ad eas pecunias, quas quis in magistratu, potestate, curatione, legatione, vel alio officio, munere, ministeriove acceperit. Sed postea latius patuit, ut hoc nomine, omnia, quibus divitiæ constant, contineantur, ut vas pretiosa, vestes, frumentum, navigia: ut etiam si quis populus alteri populo injuriam fecerit, aut captivorum, aut incendii, aut prædiæ, qui injuriam repeteret, diceretur Agere repetundarum rerum. Ergo quum repetuntur quæ sunt ablata, tunc Repetundarum rerum agitur, vel De repetundis. Hæc fere omnia ex Marciano, Ad legem Juliam repetundarum. Plin. lib. 2. Epist. 11. Marium repetundarum pœnæ, quam jam passus esset, censuit relinquendum. Cic. 2. Off. 75. Nondum centum & decem anni sunt, quum de pecuniis repetundis a L. Pisone lata est lex. Valla lib. 1. extr. Repetundarum, & De pecuniis repetundis, non habet alios casus: & dubitari potest Participiumne sit, sive Nomen, an Gerundium. Verres accusatus est repetundarum, vel de pecuniis repetundis. Quum dico Repetundarum, subintelligo Pecuniarum: quo nomine, pecuniæ & omnia quibus divitiæ constant, contineri dicimus. Et paulo post, Hoc autem sive Participium, sive Nomen, sive Gerundium, a tertia conjugatione natum, mutavit *v* in *u*, vel ob hoc saltem ut differret ab illo quod dicitur Ad res repetendas, aut Sunt illi legati ad res repetendas: quo significatur, aut principi aut populo erepta esse vel pecorum, vel hominum, vel locorum, aut terrarum, agrorumque corpora. [Falso in Diptosis poni hanc vocem contra Vallam docuit Voss. de Anal. 1. 48.]

Repetundæ, crimen capitale necne fuerit, dubitatur a doctis. Verum omnem dubitationem tollit una distinctio. Prioribus enim temporibus capitale non fuit: postea, cum avaritia magistratum haud paulo latius manare jam in Provinciis cœpisset, visum est, ut acrioribus remediis obviam iretur. Itaque, lege lata, capitale crimen factum est. Utrumque probatur exemplis. L. Lentulum, de repetundis damnatum, postea cum L. Marcio Censorino Censorem esse factum, tradit Valerius lib. 6. (9. 10.) Quo patet, damnatione, jus Romæ manendi ademptum illi non esse, siquidem Censuram sit affecturus, quam gessit anno ab urbe condita *dv*. Idem illa confirmant, quæ scripta sunt lib. 1. 20. Rhetoricorum ad Herennium; Lex vetat eum, qui de repetundis damnatus sit, in concione orationem habere. Altera lex jubet, Augurem, in demortui locum qui petat, in concione nominare. Augur quidam damnatus de pecuniis repetundis, in demortui locum qui petat, nominavit. Peritur ab eo multa. Veteris enim legis, non ejus, quæ postremis Reip. temporibus lata esset, exemplum videtur attulisse: cum libro 2. de Offic. 75. ita loquatur Cicero: Proximæ quæque leges de repetundis duriores. Hæc mansisse Romæ primis illis temporibus, qui jam de repetundis damnati essent, facile demonstrant. Rursus, capitale crimen fuisse, & eoque damnatos exfulasse, interdictis aqua & igni, A. Gabinii, & C. Verris exemplo cognoscitur. Quod si quis objecerit, non eos lege exfulasse: sed quia, cum solvendo non essent, aut omnino cum nolent solvere, voluntarium in exsilium profecti sunt: adjungemus de C. Catone: quem & esse damnatum de repetundis Cic. 6. Verr. 22. Vellejusque (2. 8. pr.) tradunt, & exfulasse Tarracone, ex oratione pro Balbo (28.) perspicuum sit, cum tamen æstimata ei lis esset tantummodo *115 x v i i i* millibus, ut exfulasse videatur: non, quod fortasse posset aliquis de Gabinio & Verre suspicari, ne solveret quod æstimatum erat, quod minimum sane pecuniæ fuit, sed quia legi, quæ repetundarum damnatis aqua & igni interdiceret, parere cogere. Est etiam apud Vellejum (2. 13.) P. Rutilii exemplum, repetundarum lege damnati: quem exfulasse & Cicero in oratione pro Balbo (l. c.) & epitome Liviana lib. 70. declarat. Verum, ut hæc sint dubia, quæ tamen satis aperta mihi quidem videntur, Pediani testimonio nihil illustrius. Is, ubi exponit illud Cic. 3. Verr. 8. Avaritiæ supplicio communi; subjungit, Æstimatione litis, & exilio. Satis manifeste exsilium cum pecuniaria pœna in repetundarum crimine conjungens. Actionem fuisse in hoc crimine adversus hæredes, nisi si rei in reatu, ut Jurisconsulti loquebantur, perissent: cum ex ipsis cognoscitur Jurisconsultis, rum Valerius indicat (9. 12. 7.) his verbis: C. Licinius Macer, vir Prætorius, Calvi pater, repetundarum reus, dum sententiæ dicerentur, in Mæni-num conscendit: deinde M. Ciceronem, qui id iudicium coegit, prætextam ponentem quum vidisset, misit ad eum, qui dicerent, se non damnatum, sed reum perisse, nec sua bona hæc posse subijci: ac pronus sudario, quod forte in manu habebat, ore & faucibus coarctatis, incluso spirititu pœnam morte præcurrit. Quæ cognita re, Cicero de eo nihil pronuntiavit. Igitur illustri ingenii orator, & ab inopia rei familiaris, & a crimine domesticæ damnationis, insultato paterni fati genere vindicatus est. Pœna vero damnatis de repetundis, quod ex Pediano satis liquet, dupli fuit.

Immo, vel simpli, vel dupli, vel quadrupli ratio ducebatur, ut ipse ait Pedian. in 2. Verr. 38.) Lex per annos *dv* hoc de crimine lata Romæ nulla est: Consulibusque Censorino & Manilio, L. Piso Frugi Tribunus pl. primum de repetundis rogationem tulit, ut Cic. 2. Off. 75. & in Bruto, 106. docet. Eodemque anno, aut certe proximo, alia lex a Cæcilio tribuno pl. lata est: qua damnatum L. Lentulum, eum, de quo proxime meminimus, qui postea Censor fuit, prodidit Valerius lib. 6. (l. c.) Aliæ deinde leges de repetundis, Servilia, Acilia, Cornelia, Julia: quibus singulis aliquamdiu judicia sunt administrata. Nam posterior quæque proximam superiorem abrogavit, sic tamen, ut quædam retineret, atque adeo interdum multa. Non enim dubito, quin quot in rebus crimen repetundarum Servilius constituit, iisdem in rebus, aut omnibus, ut plerisque idem crimen Acilius, quum suam legem ferret, esse voluerit: pœnam vero semper fere auxit posterior lex, & iudicii rationem aliqua re multæ mutarunt. Itaque C. Servilius Glauca, (redeo enim ad quatuor leges, quas proxime nominavi) is qui cum Saturnino Tribuno pl. Prætor est occisus, quum de repetundis rogationem ferret, iovum de Comperendinatione caput primum tulit, intraque spatium hoc iudicii tempus conclusit, ut accusatori dies viginti ad agendum, totidem defensori ad defendendum darentur. Ante hanc legem ampliari quidem hebat, comperendinari vero in iudicio repetundarum non licebat. Quorum alterum lege Servilia confirmatum: alterum, nulla in veteri lege scriptum, sed novum inductum, Acilia sustulit. Qua de re Pedianus (in hoc. infra seq.) sic, Ante legem Glauciæ de comperendinatione, aut tamen sententia dicebatur, si absolvendus esset reus: aut amplius pronunciabatur, si videretur esse damnandus, quum dixissent iudices, Non licet, hoc est, obscura causa est. Itaque ea pars, interposita dilatio, dicebat, in cuius peroratione videbatur obscuritas. Comperendinatio vero utriusque partis recitatio est. Aciliam legem, quam tunc M. Acilius Glabrio, pater ejus, qui Verris in causa Prætor fuit, severissimam fuisse Cic. 3. Verr. 26. & Pedianus (ibid.) tradunt. Nec enim *q* lege comperendinari, aut ampliari reum licebat. Itaque multi, nulli omnino, neque comperendinationis, neque ampliationis, dilatione interposita, semel accusati, semel dicta causa, semel auditis testibus, ea lege damnati sunt. Quod autem eo in loco Cicero dixit, Ego tibi illam Aciliam legem restituo, non dixit, Restituo, quasi de lege ante Serviliam latam, sed habuit rationem præsentis temporis, cum ex lege Cornelia, non jam ex Acilia, de repetundis quærebatur. Acilia enim tollebat omnino & comperendinationem, & ampliationem: quæ utraque, comperendinatio quidem certe, lege Cornelia mittebatur. Id Cicero significavit satis aperte quum (paulo supra) dixit: Adimo enim comperendinatum: quod habet lex in se molestissimum, bis ut causa dicitur. Et in eo, (paulo post,) Glauca primus tulit, ut comperendinaretur reus. Nam si primus Glauca, ergo aliquis post eum idem de comperendinatione tulit. Eum autem Aciliam constat non fuisse, id quod ostendimus. Fuit igitur L. Sulla, cujus ex lege eo tempore judicia de repetundis administrabatur. Idemque declarat Pedianus, quum ait, (in 3. Verr. 24.) Ideo testibus usum esse Ciceronem, ut si posset, comperendinationem tollerent. Frustra enim Cicero conatus esset tollere, ac ne conatus quidem esset, si necessaria fuisset. Quum autem subjungit, (26.) Ita mittam in consilium, ut etiam si lex ampliandi faciat potestatem, tamen illi turpe sibi existimet, non primo iudicare. Hoc dicit: Ita testes interrogabo, ita scelera Verris patefaciam, ut etiam si lex Acilia, quam, quod ad me attinet, tibi restituo, (adimo enim comperendinatum) permittat id, quod minime permittit, dilationem videlicet, iudices tamen haudquaquam ampliantes, (comperendinationem non nominat, quia comperendinatio, non iudicium, sed accusatoris & defensoris erat, eorumque alterutro petente, fiebat, ampliatio vero iudicium) magnitudine criminum, & vi probationum inspecta, sibi turpe arbitrentur non primo iudicare. Et quod Aciliam Cicero mitissimam vocat, quam Aciliam severissimam; uterque recte: severissimam, si cum veteribus, mitissimam, si cum Cornelia conferatur. Hæc pluribus verbis, quia locus Ciceronis in Verrem satis habet obscuritatis: & in eo interpretes omnes implicati, tanquam in salebra hæserunt. Cornelia, L. Sullæ Dictatoris fuit, ut posterior quæque lex, durior, quam Acilia: etsi comperendinationem concedebat, quam Acilia tollebat. Sicuti lex Glauciæ durior, quam vetus: cum tamen Glauciæ lege comperendinari posset reus, veteri lege non posset. Id Cicero (26.) significat his verbis: Utram putas legem molliorem? opinor, illam veterem. Eodemque modo severior, quæ consecuta est, Julia, quam Cornelia. Quod idem Cicero scripsit in oratione pro Postumo, 9. Sunt autem lege Cornelia judicia de repetundis omnia usque ad C. Cæsarum, qui postea Dictator fuit, primum consularum administrata. Consul enim Cæsar novam de repetundis legem rogavit: cujus quidem capita, quæ ex veterum scriptis liceat colligere, hæc maxime fuerunt: Ut repeterentur pecuniæ, quas quis in magistratu, potestate, curatione, legatione, vel quo alio officio, munere, ministeriove publice cepisset, vel aliquis ex cohorte ipsius: Ut urbani magistratus ab omni sorte se abtinerent, neve plus domi munerisve in anno acciperent, quam quod esset aureorum centum: Neve quis ob iudicem arbitrumve dandum, mutandum, jubendumve, ut iudicaret; neve ob hominem in vincula publica concipiendum, vinciendum, vinciriue jubendum, vel ex vinculis dimittendum, neve quis ob hominem condemnandum, absolvendumve, neve ob litem æstimandam, iudiciumve capitis pecuniæve faciendum, aliquid acciperet. Quæ verba non minus pertinebant ad Provinciales, quam ad Urbanos Magistratus. Item, ne quis omnino ob negotium faciendum, vel non faciendum, per calumniam pecuniam acciperet. Cautum præterea, ne Provincie Præsidum avaritia premerentur, aut exaurirentur: ne illi, qui Provincias regerant, quive circa eos erant, negotiarentur, nec mutuam pecuniam darent, senufve exercerent: neque hoc tantum, sed ne uxorem quidem ducere quisquam posset ex ea provincia oriundam, vel domicilium ibi habentem; neve filio uxorem ducenti consentiret: ne iis in liberos populos jus de pecuniis creditis dicere liceret: Item, ne quis de provincia exiret, aut exercitum inde sua auctoritate educeret, bellum sua sponte gereret, in regnum alienum injussu senatus ac populi accederet, ut libertas sociis, ac præmia, ob merita in Rempubl. data, integra, essent: ne cuiquam aurum coronarium aut impetare, aut accipere liceret, nisi cui decretus esset a senatu triumphus: ne dona Quæstorum acciperent, aut venia: ut rectores provinciarum, rationes, prius quam decederent, apud duas in provincia civitates deponerent: ne quis Pro consule, aut

Pro Prætorum Legatum suum ante se de provincia dimitteret: quod ab Ulpiano in lege Meminisse, traditum est. (Immo vix quicquam in hac lege, quæ est 10. De offic. Proc. & Legat. Plura V in l. 4. Observare. ejusd. tit. 16. lib. 1. D.) Spectavit hæc lex non modo ad eos, qui cum aliqua potestate erant, verum etiam ad eos, qui curabant aliquid opus publice faciendum, frumentum comparandum, vel viam reficiendam: item ad Legatos, qui provincialium rectoribus a senatu dabantur, (& a Præfidibus, absumebantur) Præfectisque, & Tribunos, Quæstros etiam, totamque cohortem Prætoriam, si quid accepisse a provincialibus convicti essent. Eadem lege illud etiam sancitum erat, Quid rectoribus provincialium, dum in provincialia irent, a sociis pop. Rom. liceret accipere. Qua de lege Cicero, dum in provincialia proficiscitur, ita fertur ad Att. lib. 5. 14. (Al. 10.) Adhuc sumptus, nec in me, aut publice aut privatim, nec in quenquam comitum. Nihil accipitur lege Julia nihil ab hospite. Postea vero, quam in provincialia pervenit, eodem libro epist. 21. (Al. 16.) sic: Scito non modo nos fœnum, aut quod lege Julia, dari solet, sed ne ligna quidem, nec præter quatuor lectos, & tectum, quenquam accipere quidquam. Ad hanc legem postea Cæsar, rerum potius, fortasse caput hoc addidit, Ut repetundarum convicti etiam ordine senatorio moverentur. Id quidem ab eo factum, Sueton. (cap. 43. vitæ) narrat. Quod vel aucta, ut dixi, sua veteri lege potuit, vel nova lege lata, vel etiam, lege nulla, pro ea, quam omnium rerum unus habebat, potestate. Scriptum etiam apud Marcianum Jurisconsultum (V. l. c.) in venio, lege Julia repetundarum cautum esse, ne judicare, neve testimonium dicere liceret ei, qui ob turpitudinem senatu motus, nec restitutus esset. Ex P. Manutii libro de Legibus Romanis. [V. omnino totum tit. de lege Julia repetundarum, qui est 11. lib. 48. D. Junge Lex. Pitif. in Repetund. & in Lex. Glauca, & quæ eadem rectius sic vocatur, Servilia.]

Repetundarum judicium inde dictum est, quod eo judicio socii pecunias sibi contra leges ereptas repetebant, quas ex condemnatorum litibus æstimatis domum reportarent. [Ut apparet ex Cic. 7. Verr. 128. & 1. Verr. 17. & 18.]

Crimina repetundarum. Tacit. 4. Ann. 19.

Insimulari repetundarum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Postulare aliquem repetundis. Tacit. 3. Ann. 66.

Cicero fere plenius, sublata ellipsi, profert, ut 6. Verr. 56. Ejus, qui primus de pecuniis repetundis legem tulit.

Repetere ab aliquo rationem de pecuniis repetundis. Cic. pro Cluent. 104.

Teneri lege pecuniarum repetundarum. Cic. pro Cluent. 148.

REPETENTIA, æ. f. [ἀναμνησις] Recordatio, & memoria. Lucret. lib. 3. 864.

Interrupta semel quum sit repetentia nostra. Sic legit Lambinus. Quidam vero Repentia: sed prior magis placet. [Gl. L. G. Repentia, Ἐπανάληψις.]

REPETITIO, ðnis. f. [ἀπαίτησις, ἐπαναφορὰ] Cic. 3. de Orat. 204. Et ejusdem verbi crebra, tum a primo repetitio, tum in extremum conversio.

REPETITOR, ðris. . [ἀπαυτητής] ut, Ademptæ nuptæ repetitor. Ovid. 8. Epist. 19.

REPETITIUS, V. Repetitius in REPETITIO, & Reptitius, in REPO.

REPIGNERO, [ἀνιχνυλάζω] ðre. Pignus recipere soluto pretio. Ulpian. tit. Commodati, l. Si ut certo. §. Nunc videndum, in quibus speciebus commodati actio locum habeat: & est apud veteres de hujusmodi speciebus dubitatum. Rem tibi dedi, ut creditor tuo pignori dares: dedisti, non repigneras, ut mihi reddas. Paulo post, Si a me culpa absit repignerandi, creditor autem nolit reddere pignus, &c. Alii legunt Repignoras, & Repignorandi. Est autem Repignorare, Pignus luere.

REPIGNO, ðre. pen. comm. Retardare. Apul. 8. Met. p. 208. Elmenh. Ipso lumine dirarum bestiarum repigratur impetus.

REPIGNATUS, a, um. Partic. Apul. 1. Met. p. 106. Elmenh. Obsepto utero & repigrato fetu.

REPLAUDO, ðre. & Hinc

REPLAUDENS, entis. Partic. Apul. 1. Met. p. 105. Elmenh. Dextra frontem replaudens. Et 6. Met. p. 185. Quadrupedi cursu solum replaudens.

REPLEO, ðvi, ðtum, pr. com. [ἀναπληρόω Gl. L. G.] ðre. Implere. Plaut. Pæn. 3. 88. Ibi te replebo usque unguentorum echeugmatis. Corpora replere tosta carne. Ovid. 12. Met. 156. Delubra mors replerat corporibus exanimis. Lucret. lib. 6. 1270. Dolia replere. Propert. lib. 2. 1. 67. Domos exhaustas. Cic. de Provinc. Conf. 4. Fama repleretur humo. Ovid. 4. Fast. 823. Lagenam replere vino. Martial. lib. 7. 19. Misto lagenam replet ad pedes vino. Litora voce replet. Ovid. 1. Met. 338. Locum rumore. Ovid. 4. de Pont. 4 19. Nemora ac montes silvasque gemitu replebat. Lucret. lib. 5. 990. Populos fama replebat multiplici sermone. Virg. 4. Æn. 189. Tectum omne gemitu replebat. Virg. 2. Æn. 679. Femina lacte repleretur quæ peperit. Lucret. lib. 5. 811. Repletur ex lege, quod sententiæ judicis deest. Ulpian. in l. 4. §. Si quis condemnatus. D. de re judicata. [i. e. Suppletur.] Repleri numerum, Compleri. Lucret. lib. 2. 535. Multa licet genere esse in eo, numerumque repleri.

REPLETUS, a, um. Partic. [ἀναπληρωμένος] ut, Auris repleta. Cels. lib. 7. cap. 8. pr. & paulo post, Specillo tentandum est, alte ne id repletum, an in fummo tantum glutinatum sit. Eruditione repletus. Suet. in August. cap. 89. Terrore trepido repletus. Lucret. lib. 5. 41. Cornu repletum pomis & flore. Ovid. 9. Met. 87. Genus pietate repletum. Lucret. lib. 2. 1167. Infula repleta silvis. Plin. lib. 12. cap. 10. Mare repletum ratibus everlis. Senec. Agam. 13. Templis omnibus repletis refertoque foro. Cic. pro Lege Manil. 44. Vox repleta. Stat. 2. Theb. 625.

REPLETIO, ðnis. f. ut, Bellissima repletio. Imp. Cod. 7. t. 2. l. 15. §. 4.

REPLETURA, æ. f. Idem. ut, Accrescentes repleturæ. Cod. Theod. lib. 13.

REPLICO, pr. com. [ἀναπύλω] ðre. contrarium est sui simplicis Plico. Plaut. Replica tricam, atque extendere. Replicare ad, Retro plicare, flectere. Cato R. R. cap. 4. extr. Eos surculos facito sint longi pedes binos, eos in terram demittito, replicatoque ad vitis caput. conf. 21.

Replicari in rugas, pro Plicari. Plin. lib. 17. cap. 14.

In se replicari. Senec. lib. 1. de Benef. cap. 4. Chryssippi acumen nimis tenuè retunditur, & in se sæpe replicatur.

Replicare, per translationem, pro Rursus explicare, dicere. Plin. Quum sæpius ille replicasset, tandem persuasit.

Memoriam annualem vel temporum replicare. Cic. pro Sull. 27. Si quæris, qui sint Romæ regnum occupare conati, ut ne replices annualem memoriam, ex domesticis imaginibus invenies. Evolve annales.

Replicare nunc est opportuum. Marcell. 30. 499. in m. Vide & in Indice Francf. H. St. Exitant cap. 7. pr. Valef. Sic cap. 1. pr. Scribendo ad Comitatum, affidue Cylacis necem replicabat & Artabanis. i. e. Repetebat, inculcabat.

REPLICANS, antis. Partic. ut, Replicans tempus, Explicans, proferens, ostendens, patefaciens, quod vulgus *deplicans* dicit. Cic. 1. de Divin. 127. Non illa quæ futura sunt subito existunt: sed est quasi rudentis explicatio, sic traductio temporis nihil novi efficientis & primum quidque replicantis.

Replicans, Invertens. Plin. lib. 8. cap. 27. de angue membranam exuente, Exiit autem a capite primum, nec celerius quam uno die ac nocte, replicans, ut extra fiat membranæ quod fuerat intus.

REPLICATUS, a, um. Partic. ut, Intus replicatum. Plin. lib. 9. cap. 33. Cervix replicata. Plin. lib. 34. cap. 8.

REPLICATUS, a, um. Partic. contracte REPLICATUS. Stat. 4. Silv. 9. 29. Replicatæ bulborum tunicæ.

REPLICATIO, ðnis. f. Cic. 1. de Nat. Deor. 53. Modò alium quendam præficit mundo, eique eas partes tribuit, ut replicatione quadam mundi motum regat.

Est & Replicatio verbum Jurisconsultis frequens, ad eas allegationes pertinens, quæ intentionem sustentant adversum exceptionis iniquitatem. De qua tractatus est lib. 4. Instit. Justiniani. inde dicta Replicatio, quod implicatam & tectam exceptionis iniquitatem replicet, atque patefaciat. [Gl. L. G. Replica, Ἀναγλαφίς, Ἀναρεσσημένον. Replicatura, Ἀναδιωχίσις.]

REPLUM, i. n. pr. com. Experimentum quoddam. Vitruv. 4. 6. Item replum, inquit, de impage dimidia & sexta parte. Et 10. 17. Cheloni, inquit, replum, quod est operimentum securiculæ, includitur. In quibus tamen locis Replum legi debere suspicatur Turnebus, ut tanquam ornamentum & vestimentum esse videatur. Auget conjecturam quod hæc dictio vix apud alium Latine loquentem reperiatur. [Philander præcri loco Coronicem impagis arbitratur intelligi, de posteriori non liquere sibi silentio declarat.]

REPLUMBO, pr. com. [ἀναμολυβδύω] ðre. Dissolvere. Ulpian. in l. Cum aurum. D. de aur. argent. mundo legatis. Celsus libro decimo octavo Quæstionum quærit, si centum pondo argenti fuerint relicta, an replumbari debeant, ut sic adpendantur? Et Proculus & Celsus ajunt, exempto plumbo adpendi debere. Nam & emptoribus replumbatæ assignantur, & in rationes argenti pondus sic deferunt. Senec. Nar. Quæst. lib. 4. cap. 4. Argentum replumbatur. De calorib. Æthiopiæ loquitur.

REPLUMIS, e. Adj. pr. com. Quod iterum plumis vellitur. Paulinus Iambo ad Cytherium v. 853.

Ut pullus aquilæ dicitur repascere

Cura parentes nutua:

Quos vis senectæ rursus implumes facit

Nidoque pascendos refert:

Donec replumi velliantur corpore,

Pennisque florescant novis.

REPLUO, ðre. pr. com. Vicissim pluere. Senec. Controv. 5. Præf. Quis ferret hominem de siphonibus dicentem: celo repluunt.

REPO, phi, ptum, [ερωπω] ðre. proprie dicitur de animalibus quæ pedibus & ventre gradiuntur, ut sunt vermes: quavis & ea quæ parvos pedes habent. repere dicantur, ut sunt lacertæ & similia. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 2. 17.

Cum Veneris filia angues repfisse tellus Epirotica

Vidit.

Vulpecula per rimam repferat in cumeram. Hor. 1. Epist. 7. 29. Bentejus legit Nitedula, probante Cuning.

Genibus repere. Plin. lib. 8. cap. 7.

In purpuris repere. Quintil. lib. 1. cap. 2. de infantibus.

Per iter longum causa repere latenti. Lucan. lib. 3. 458. i. e. Promotæ sunt. Nam de turribus loquitur.

Repere, Lente incedere. Hor. 1. Serm. 5. 25.

Millia tum pransitria replinus. conf. REPTO frequent.

Repere etiam Radices dicuntur. Columel. lib. 8. Spatium autem radicibus, qua repant, lapides præbent.

In altitudinem repit vinea. Columel. de Arbor. cap. 16.

REPENS, entis. [ερεπω] Partic. ut, Repens humi. Plin. lib. 16. cap. 34. Animantis repentis itus. Lucret. lib. 3. 389. Sermones repentes per humum. i. e. Humiles, sive filii humilioris. Hor. 2. Epist. 1. 251.

Rêpens, Adj. pro Celeri & subito, pr. br. V. REPENS paulo ante alphabetico ordine.

REPTILIS, e. Adj. [ερευστός] Quicquid repit. ut, Cochleæ reptiles. Sidon. 8. Epist. 12.

REPTITIUS, a, um. Adj. [ερευστός] Sallust. in Cic. 1. Ubi M. Tullius leges, judicia Populi Romani defendit, atque in hoc ordine ita moderatur, quasi unus reliquus ex familia viri clarissimi Scipionis Africani, ac non reptitius, ascitus, ac paulo ante infitus huic urbi civis. Reptitius, i. e. Qui velut clanculum irreplit in hanc urbem novus homo. Sunt qui legant Repetitius, quam recte ipsi viderint. [Si Irreplisse in civitatem Tullium intelligi voluit, cur non potius Irreptitium dixit? Qui autem Ascitus & infitus est, qui potuit irreplisse videri. Quare non prænitet me ejus conjecturæ, quam in REPETITIUS posui.]

REPTO, [ερεύζω] ðre. frequentat. Sæpe seu continue repere. Sine cruribus & pennis reptare. Plin. lib. 11. cap. 29.

Reptare, per translationem, dicimus eum, Qui segniter & quasi testudineo passu incedit, quales sunt qui in hortis aut vineis spatiantur. Hor. 1. Epist. 4. 4.

An tacitum silvas inter reptare salubres?

Pecudes reptant in colli tendentes pabula. Lucret. lib. 2. 518. i. e. Sensim procedunt.

Per vada reptabat pronusequus. Claud. 2. in Eutrop. 443.

Solo nostro reptasti. Stat. 1. Silv. 2. 262. Infans scil. conf. **ῥεπτο**.
 Nive effossa reptans. Stat. 1. Achill. 477. de puero Achille.
 Reptare cum Accusativo. Tacit. 4. Ann. 23. pr. Et adhuc reptabat Africam Tacfarinas. Sed Reptabat in libris emendatis.
 Caput reptant. Plaut. Merc. suppos. 4. 6. 9.
ῤεπτάτῤυς, a, um. Partic. [*ῥεπτάτης*] ut, Ager reptatus. Stat. 5. Theb. 581.
ῤεπτάβῤυνδῤυς, a, um. Adj. Idem quod Reptans. Senec. de Vita beata, cap. 18. Ex ingenti intervallo reptabundus sequar.
ῤεπτάτῤιο, ōnis. f. Quintil. lib. 1. cap. 12. Nec illa per manus & genua reptatio graviter affligit infantium corpora.
ῤεπτάτῤυς, ūs. m. [*ῥεπτάτης*] Plin. lib. 14. cap. 1. de Vitibus, Aliæ improbo reptatu, pampinorumque superfluitate, periticia domini, amplo discursu atria media complentes.
ῤεπτόλῤιο, ūre. Rurfus polire. Columel. lib. 2. cap. 21. extr. Sin protinus ufui destinantur (nempe frumenta) nihil attinet repoliri: fatilque est in umbra refrigerari, & ita granario inferri. Paulo ante Repurgari debere dixerat.
ῤεπτόνδῤερο, ūre. Sidon. 1. Epist. 4. Reminiscaris velle me tibi studii hujusce vicissitudinem reponderare.
ῤεπτόνῤο, pōsui, pōsitum, [*ῥεπτόνῤο*, Gl.Gr.Lat. & L.G.] ūre. Rurfus ponere. Virg. 3. *Æn.* 231.
 — arisque reponimus ignem. i. e. Rurfus adhibemus ignem, & sacrificamus. Liv. 1. 34. Rurfus, velut ministerio divinitus missa, capiti apte reponit.
 Insigne regium, quod ille de suo capite abjecerat, reposuit. Cic. pro Sext. 58.
 Lapidem loco suo reponere. Cic. 3. Verr. 146. Quid erat quod rescinderet, quum suo quemque loco lapidem reponeret?
 Reponere, idem quod Ponere, collocare, ut Membra reponunt stratis. Virg. 4. *Æn.* 392.
 Sensibus imis reponere. Virg. 4. *Ecl.* 54.
 In causa eadem reponere aliquem. Cic. 10. Philipp. 15. Nam si quatuor exercitus ii, de quibus dixi, propterea laudantur, quod pro populi Rom. libertate arma ceperunt, quid est cur hic M. Bruti exercitus non in eadem causa reponatur?
 In coronamenta reponere, pro Inter herbas, quibus coronæ fiunt, numerare. Plin. lib. 22. cap. 21.
 In deos reponere aliquem, pro Inter deos collocare. Cic. 1. de Nat. Deor. 18. Quo quid absurdius, quam aut res sordidas atque deformes deorum honore afficere: aut homines jam morte deletos reponere in deos, quorum omnis cultus esset futurus in luctu?
 In gremio reponere aliquid. Liv. 26. 15.
 In libris aliquem reponere pro alio. Cic. 12. Att. 7.
 In numero aliquem reponere. Cic. de Opt. gen. Orat. 17. Tamen hunc in numero non repono. Sic 1. de Orat. 63. Reponere in numero eloquentium.
 In numero deorum reponere. Cic. pro Sext. 143. Quos equidem in deorum immortalium cœtu ac numero repono.
 In numerum fabularum reponere aliquid. Cic. 1. de Invent. 39.
 In ordinem aliquorum. Columel. lib. 9. cap. 12.
 In obscuritate & silentio reponuntur recte facta. Plin. 1. Epist. 8.
 In tibi aliquem reponere, pro Inter Amicos. Cic. 10. Att. 13. Sic volo te tibi persuadere, mihi neminem esse cariorem, te excepto, Cæsare meo, meque illud una judicare, Cæsarem maxime in suis M. Ciceronem reponere.
 Grues in tergo prævolantium capita reponunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 125.
 Ligna large reponere super foco. Hor. 1. Carm. 9. 6.
 Pocula reponere. Virg. 4. Georg. 378.
 Vina reponite mentis. Virg. 7. *Æn.* 134.
 Animas letis sedibus reponere. Hor. 1. Carm. 10. 30.
 Capillum reponere. Quintil. lib. 8. c. 1. [Loco suo scil. quod & Componere.
 Cervicem reponere, pro Reprimere, contrahere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Reponere omnia in aliquo, Ponere, Collocare. Cic. 9. Fam. 14. Intelligere debes in te repositam esse Remp. i. e. In te fixam, & ex te pendere, in te spem habere. [Velut humeris tuis sustineri.
 Animum suum omniaque sua in aliquem reponere. Valer. 5. Argon. 390.
 Causam reponere in mansuetudine judicium. Cic. pro Sull. 92. Vestræ jam sunt partes, judices: in vestra mansuetudine atque humanitate causam totam repono.
 Fiduciam suam reponere in aliquo. Plin. 3. Epist. 9. ad Minutianum.
 Spem alicujus rei in alicujus virtute reponere. Cic. 5. Philipp. 42. Magnam spem in ejus virtute, auctoritate, felicitate reponere, otii, pacis, concordie, libertatis.
 Spem sui in se ipso reponere. Cic. 5. Tusc. 36.
 Spem unicam senectutis in aliquo reponere. Quintil. in præc. lib. 6.
 In vita alterius vitæ suæ partem reponere. Cic. 1. Q. frat. 3. Testor omnes deos, me hac una voce a morte esse revocatum, quod omnes in mea vita partem aliquam tuæ repositam esse dicebant.
 Reponere, Seponere, Condere, Recondere. ut, Acervum sarris tecto reponunt. Virg. 4. *Æn.* 403.
 Alimenta in hiemem. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Fructus condere ac reponere. Cic. 2. de Nat. Deor. 156. Neque ferendi neque colendi, neque tempestive demetendi, percipiendique fructus, neque condendi ac reponendi ulla pecudum scientia est.
 Provifa ante reponere. Virg. 1. Georg. 167.
 Scortum reponere. Columel. lib. 9. cap. 15.
 Vasa in horreum siccissimum reponi convenit. Columel. lib. 12. cap. 15. Paulo post, Religatas junco, vel qualibet herba, offas reponunt in crates. Ibid. Siccarem in tabulatum reponunt. Quam locutionem idem auctor semel & iterum usurpavit lib. eod. cap. 12. Rurfus cap. 16. Quum deinde modice aruerint, in vasa nova sicco loco reponito.
 Hiemi reponere aliquid, Refervare in hiemem. Virg. 3. Georg. 403.
 Lacrimas reponere. Stat. 5. Silv. 5. 47.
 — repono
 Infelix lacrimas, & tristia carmina servo.
 Odium reponere, donec impetus famæ & favor exercitus languesceret. Tacit. in vita Agric. 39. extr.
 Onus mens reponit, Graves curas deponit. Catul. ad Sirmionem, 29. 8.
 Remum reponere, Cessare a remigando. Plaut. *Asin.* 3. 1. 16.

In medium quæsitâ reponunt. Virg. 4. Georg. 157. Quæsitâ & parta in commune conservant. De apibus. Servius.
 In vetustatem reponere aliquid. Columel. lib. 12. cap. 44. h. e. Ut diu fervetur.
 Reponere, Reddere quod ablatum est. Cic. 13. Att. 13. Catulo & Lucullo alibi reponemus: ita tamen si tu hoc probas: deque eo mihi rescribas velim. Budæus. Al. Catullum & Lucullum.
 Deterioribus reponi, Restitui. Hor. 3. Carm. 5. 30.
 Nec vera virtus, quum semel excidit,
 Curat reponi deterioribus.
 Reponere alicui, [*ἀντιπέθεσθαι*] pro Vicissim objicere, quasi replicare, recriminari. Cic. 1. Fam. 9. Cur autem laudarim, peto a te ut id a me, neve in hoc reo, neve in aliis requiras, ne tibi idem reponam quum veneris: tametsi possim vel absentem. i. e. Ne te vicissim rogem, ne tibi idem objiciam. Budæus.
 Reponere, Vices, reddere. Juven. 1. Stat. 1.
 Semper ego auditor tantum? nunquamne reponam? i. e. Semper ero auditor, & nunquam scribam, aut mea opera recitabo? Nunquam poetis sua recitantibus, me auditore, vicem rependam mea recitans? Nunquam illis paria faciam, aut quod debeo, & ab illis accepi, reddam?
 Cœnam reponere, Dare cœnam ei qui prior dederat. Martial. lib. 2. 37.
 Ullus si pudor est, repone cœnam. Vel potius, Repone cœnam, i. e. Refer quæ sustulisti e mensa.
 Donata reponere, Relinquere, vel reddere. Hor. 1. Epist. 7. 39.
 Fabulas & scripta sua reponere poetæ dicuntur, quum secundo hæc in scena apponunt, i. e. Quum rursus recitant. Solebant enim (ut Porphyrio meminit) qui ludis apud veteres præerant, scriptores, quum primum in scenam prodirent, benigne excipere: ut si forte non recte egissent, iterum ad scribendum audientium benignitate allicerentur: propterea inquit Hor. in Arte Poet. 190.
 Fabula quæ postci vult & spectata reponi. i. e. Primo & secundo in scena recitari. Ibid. 123.
 Scriptor honoratum si forte reponis Achillem. h. e. Si fabulam semel de Achille positam, rursus ponere in animo est.
 Injuriam reponere, pro Rependere. Senec. de Ira, lib. 2.
 Mentem reponere, Reddere animum. Valer. 7. Argon. 295.
 Nummos reponere, Reddere, restituere. Plaut. *Perf.* 1. 1. 38.
 In gradum reponere. Quintil. lib. 5. cap. 7. Dejectum scil. de gradu. V. *Erasm.* *Chiliad.*
 In locum alicujus reponi. Cic. ad Brut. 16. Scilicet ut illo prohibito: rogarem alterum, qui se in ejus locum reponi pateretur.
 In scepra reponere aliquem. Virg. 1. *Æn.* 257.
 In vicem alicujus rei aliud reponere. Columel. lib. 4. cap. 26.
 Reponere, Revocare, reprimere, cohibere. Stat. 7. Theb. 201.
 — quoties jam torta reponam
 Fulmina, quam rarus terris hic imperet ignis. [Ponere dixit Horat. V. supra.
 Repositi pro Reposui. Plaut. *Asin.* 3. 4. 16. Si reposivi renum.
ῤεπόςῤιτῤυς, & per synopen **ῤεπόςῤτῤυς**, a, um. [*ῤεπόςῤιτῤο*, Gl.L.G.] Partic. ut, Repositi & frigidi cibi. Quintil. lib. 2. cap. 4. h. e. Rurfum appositi mensæ.
 Epulæ repostæ. Virg. 3. Georg. 527. i. e. Abundantes, aut variz. Servius.
 Cervice tereti repostæ. Lucret. lib. 1. 36.
 Honos repostus, i. e. Restitutus. Tacit. 14. Ann. 61.
 Judicium mente repostum. i. e. Reconditum. Virg. 1. *Æn.* 26.
 — manet alta mente repostum
 Judicium Paridis, spretæque injuria formæ.
 Pecunia in thesauris repostita. Liv. 31. 13.
 Puer in optima spe repostitus. Antonius Conf. ad Cic. 14. Att. 13. Et volles P. Claudium in optima spe puerum repostitum, existimare, non te insectatum esse, quum potueris amicos paternos.
 Terras tentare repostas. Virg. 3. *Æn.* 364.
 Italiam petere, & terras tentare repostas. i. e. Longe positas. Servius.
 Tellure repostiti, i. e. Sepulti. Virg. 6. *Æn.* 665.
ῤεπόςῤιτῤιο, ōnis. f. Pallad. 1. 32. Repositiones fœni, ligni, &c.
ῤεπόςῤτορ, ōris. m. Restitutor. Ovid. 1. *Fast.* 63.
 Templorum positor, templorum sancte repositor.
ῤεπόςῤιτῤόριῤυμ, i. n. Id quod super antiquorum mensa reponeretur ad fercula collocanda, quæ subinde una cum ipso repositorio adferbantur & auferbantur; vel dictum fortassis quod super eo fercula & mensæ reponerentur. Plin. lib. 28. cap. 2. Bibente conviva mensam, vel repositorium tolli, inauspicatissimum judicatur.
 Positor pro Loco secretiori apto ad asservandas res pretiosas. [*ῤεπόςῤιτῤο*]
 Capitol. Anton. Phil. cap. 17. Gemmas multas in repositorio sanctiore Adriani repererat. [Vulgo Reposforium corrupte, pro Repositorium.
ῤεπόςῤτο, [*ῤεπόςῤτο*] ūre. notæ significationis. Virg. 1. Georg. 275.
 — aut atræ massam picis urbe reportat. [i. e. Urbe rediens portat.
 Dorso vel collo reportare. Columel. lib. 7. cap. 1.
 Humeris suis. Sallust. in Cic. 7. Italia exfulem humeris suis reportavit. Ad aures alicujus reportare aliquid, Nuntiare. Virg. 7. *Æn.* 167.
 Frigidissime reportare. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Commodatum reportare. Cic. 6. Verr. 6. Ut illis benignis usus est ad commodandum, sic ipse diligens fuit ad reportandum.
 Dicta hæc tristitia adytis reportat, Accipit. Virg. 2. *Æn.* 115.
 Exercitum reportare Britannia. Cæsar. 5. Bell. Gall. cap. 23. Duobus comitatibus exercitus reportare constituit. [Proprie de navibus dicitur, ut Deportare. q. V. conf. de Bell. Gall. 4. 29. extr.
 Mandata. Propert. lib. 3. 6. 37.
 Pedem reportat ex hoste. Virg. 11. *Æn.* 764.
 Prædas ac manubias reportare ad Decemviros. Cic. 2. de Lege Agr. 61. Si est æquum prædas ac manubias suas imperatores, non in monumenta deorum immortalium, neque in urbis ornamenta conferre, sed ad Decemviros, tanquam ad dominos, reportare.
 Reportare, Acquirere, Partum referere, ut Benevolentiam de provincia. Cic. 6. Att. 1. Si nihil aliud de hac provincia, nisi illius benevolentiam reportassem, mihi id satis esse. Vetus exemplar legit Deportassem.
 Gaudia mente reportare. Stat. 1. Silv. 3. 13.

Gloriam reportaverat ex Proconsulatu. Plin. 3. Epist. 7. pr.
 Laudem ex hostibus. Cic. 3. de Legib. 18. Nihil præter laudem bonis at-
 que innocentibus, neque ex hostibus, neque a fociis, reportandum.
 Victoriâ ab aliquo rege. Cic. pro Lege Manil. 8. Adhuc ita vestri cum
 illo rege contenderunt imperatores, ut ab illo insignia victoriæ non
 victoriâ reportarent

REPORTATUS, a, um. Partic. ut, Equis & curru reportatus. Cic. Post
 redit. in Senat. 27.

REPORTATIO, ònis. f. Jct. in Dig.

REPORTOSCO; pôposci, poscitur, [*ῥησιμῶ*] Ære. Ab aliquo petere quod
 nobis debet, vel quod a nobis accepit. Virg. 7. Æn. 606.
 — Parthosque reportosce signa. Ter. Adelph. 1. 2. 52.
 — nam ambos curare, propemodum
 Reportosce illum est, quem dedisti.

Reportosce, duobus Accofativis jungitur, ut apud Plaut. in Curc. 5. 2.
 16. Quam tu virginem me reportoscis? Cic. 6. Verr. 115. Sese a suis civibus
 hæc habere mandata, ut ad Verrem adirent, & eum simulacrum Cereris
 & Victoriæ reportoscerent.

Aliquid reportosce ab aliquo. Cic. Post redit. in Senat. 9. Quorum alter
 a me Catilinam, amatorem suum, multis audientibus, alter Cethegum
 confobrinum reportoscebat.

Auxilium datum reportosce. Liv. 3. 23.
 Fœdus reportosce flammis. Virg. 12. Æn. 573.
 Fratrem clamore magno reportoscit. Sil. lib. 17. 460.
 Pacta reportosce. Stat. 11. Theb. 570.
 Pœnas. Virg. 6. Æn. 530.
 — dii talia Grajis
 Instaurate, pio si pœnas ore reportosce.

Pœnas ab aliquo. Catul. ad Licinium, 48. 20. al. Reponere.
 Promissa sua reportosci videt. Virg. 12. Æn. 2.
 Rationem. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 30.
 Rationem vitæ ab altero. Cic. 5. Verr. 1. Legem sibi ipsi indicunt inno-
 centiæ, continentiæ, virtutumque omnium, qui ab altero vitæ ratio-
 nem reportoscent.

Rationem vos reportoscit, quid Achæi Lacedæmoniis bello victis feceri-
 mus? Liv. 39. 37.
 Vicem. Martial. lib. 8. 38.
 Reportosce per judicem, Callistratus in l. Exstat. D. de eo quod metus
 causa, &c.
 Causa reportoscit, Exigit. Ulpian. in l. in eos. D. Ad legem Jul. maje.
 Reportosco, pro Posco. Lucret. lib. 6. 920.
 Quo magis attentas aures animumque reportosco.
 Ad pœnas reportosce aliquem. Virg. 2. Æn. 139.
 Ad supplicium aliquem reportosce. Virg. 8. Æn. 495.
 Propensiores ad bene merendum, quam reportoscentum. Cic. de Amicit. 32.

REPORTOSCONES, um. m. Ammian. 22. 6. Ægyptii controversi & reportoscones
 acerrimi. Hic forte iidem qui Flagitatores acres, molesti & affidui, apud
 Cic. in Brut. 5.

REPORTORIUM, V. REPONO.

REPOTIA, òrum. n. pl. [*ῥησιμῶ*] dicta sunt, quod postridie nuptiarum
 apud novum maritum fiunt, nempe Cœna & comotationes, quia quasi
 reficitur potatio. Hæc Festus. Hor. 2. Serm. 2. 60.
 Cujus odorem olei nequeas perferre, licebit
 Ille repotia, natales, aliofve dierum
 Festos albatu celebret. Ubi Porphyrio, Repotia dicebatur Dies
 post nuptias. Acron vero, Repotia, inquit, dicuntur Septimus dies,
 quo nova solet nupta redire ad parentes suos. Hic pro Festis diebus.
 Gell. lib. 2. cap. 24. Nuptiis autem & repotiis h. s. millies esse. Turne-
 bus hunc Horatii locum aliter explicat his verbis, Sed crediderim etiam
 repotia celebrari solita liberis natis, & cum maritis nova quotannis pro-
 pe fobolia nascatur, ut renovanda sit epulatio, idcirco ea convivia repotia
 appellata. Nec vero Avidieni personæ convenit nuptiale convivium.
 Ea, nisi me fallit augurium, dicere voluit. Non Grammaticus *ῥησιμῶ*
 Græce vocari, veluti sublatis & susceptis liberis & parentibus eos
 alere decernentibus. Nam in Græcorum potestate erat liberis exponere,
 nec alere. Ut autem ita Repotia interpreter, mihi persuadet Aufonius
 Epist. 9. 50. sic scribens,
 Conjugioque dapes, & sacra repotia patrum. Ecce eorum epu-
 las dicit, qui susceptis liberis facti sunt parentes. Hactenus ille, 3. 6.
 [Gloss. Lat. Gr. Reproca, ῥησιμῶ, ἢ μετὰ τὴν ἐορτήν. Scribo Repotia.

REPOTIALIS, e. Adj. ut, Liber repotialis. Pacuv. apud Festum. V.
 Turneb. Advers. 13. 25. Scalig. & Dacer. ad Fest.

REPOTATIO, ònis. f. Varro de L. L. lib. 5. cap. 8. Ab eadem lingua *ῥησιμῶ*
 unde Potio, unde poculum, potatio, repotatio: &c.

REPRESALIÆ, pr. com. Verbum quod ex tyrannide in Jus civile irrepsit, ut
 Corvata quæ diurna opera est. Prendere est manu injecta trahere, ducere.
 Hinc Reprehendere, quasi quod evaserat, ita volente fato, recarpere,
 recuperare. Hinc & Represaliæ elicitorum a Barbaris verbum, pro Re-
 mancipatione. At Barbaros de re omnino non Barbaros, sed quæ in usu
 frequens sit, audiamus: Represaliæ sunt pignorationes hominum, quæ
 concedi solent ob damna, vel injurias adversus quoslibet habitatores lo-
 ci, in quo fuerint admissa hujusmodi delicta, C. 1. de injuriis lib. 6. No.
 Ne personæ, vel rei, vel auri alterius, pro alio oppignerationes fiant:
 sed oppigneratione oblatæ, ejus quadruplum restituatur. Confit. 52.
 Novis fœderibus inter potentissimum Galliarum principem & Allobrogum
 duces Represaliæ funditus sublatae sunt edicto, anno 1588. [Quasi
 Reprehensaliæ. Sed quum Præfaliæ etiam dixisse constet, merito in du-
 bium vocatur hoc etymon. V. Cang. Gloss. Forte a Repressio Repressali-
 æ. An potius a Præfaliæ, Præfaliæ?

REPRESENTO, pr. com. [*παραστάτης*] Ære. Velut præfens
 aliud ostendere vel offerre oculis. Plin. 8. Epist. 6. Attribuitur his, quum
 Senatui, Populoque Romano liberalitatis gratior representari nulla
 materia posset, quam si, &c.
 Aliquid representare animo, In memoriam revocare. Curt. lib. 3. 10. 7.
 Faciem veri maris representare. Columel. lib. 8. cap. 17. h. e. Facere ut
 itagnum quam proxime accedat ad similitudinem maris.
 Imaginem sceleris representare. h. e. Tanquam præfens ostendere.
 Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Iram Deum. Liv. 8. 6. Ad representandam iram Deum ficta.
 Memoriam alicujus rei. Cic. pro Sext. 26. Erat eodem tempore Senatus

in æde Concordiæ, quod ipsum templum representabat memoriam
 consulatus mei.

Mores representare. Hor. 1. Epist. 18. 14.
 Se representare. Columel. lib. 11. cap. 1. Itaque non ægre consequetur,
 si semper se representaverit. i. e. Præfentem se ostenderit, inquit Bu-
 dæus, neque discesserit.

Vicem alicujus rei representare. Plin. lib. 28. cap. 10. Nam si oleum non
 sit, vicem ejus representat.

Virtutem & mores alicujus. Hor. 1. Epist. 19. 14.
 Representare, proprie locum habet in pecunia in diem debita, die præ-
 fenti solvenda: & Diem promissi representare, est Promissum, ante-
 quam dies advenerit, vel certe quum advenerit, contra Budæi sententiam,
 præfentandi verbo utimur pro eo quod est Rem, quæ abest, præfentem
 constituere, ut Cic. pro Sext. 26. Hor. 1. Epist. 19. 14.
 Virtutemne representet, &c. Ex Lambino. V. Pretium representare.

Representare ab aliquo. V. A vel AB PRÆPOSITIONES.

Diem promissorum representare. i. e. Præfere ante diem dictam promissa.
 Cic. 16. Fam. 14. Conserva te mihi: dies promissorum adest, quem
 etiam representabo, si adveneris.

Legata representare. Suet. Calig. cap. 16.
 Mercedem representare, i. e. Exhibere. Suet. in Claud. cap. 18.
 Pecuniam ab aliquo representare. V. PECUNIA.

Pœnam representare, i. e. Statim & sine dilatione exigere. Suet. Claud. c. 34.
 Pretium rei emptæ representare, est Præfenti pecunia solvere, non
 autem ante diem solvere. Cic. 12. Att. 25. Reliquæ pecuniæ vel usuram
 Silio pendemus, dum a Faberio, vel ab aliquo, qui Faberio debet, repre-
 sentabimus. Hæc Budæus. Paulus Manucius hunc Ciceronis locum
 exponens dissentit a Budæo. Sicenim ait, Representare, Budæus hoc
 loco dicit esse, Præfenti pecunia solvere, non, ut aliis locis, Ante
 diem solvere. Non improbo eruditi hominis opinionem: quanquam ne
 cur probem quidem est. Cur enim usitatum verbi significationem sine
 causa negligimus? Sane mihi placet, ac vehementer quidem placet,
 ut hic Representare valeat Ante diem solvere: contra Budæi sententiam,
 fateor: sed nunquid apud me plurius esse debet ullius auctoritas, quam
 ratio & veritas ipsa? Neque tamen illum, quem omnibus nostræ ætatis
 hominibus eruditione video præstitisse, ut male sentientem reprehendat:
 sed quando interpretis partes susceperit, & præter communem utilitatem
 nihil specto, quod meum officium est, quodque mihi a principio ad hoc
 opus aggredienti propositum fuit, id facio, ut omnia libere exponam,
 cum hoc tamen ne quid temere affirmem. Sensum igitur consideremus,
 & enodatum quam planissime poterit exponamus Siliani, in-
 quit, horti, de quibus ad me scripsisti, placent: sed ita, ut numerato
 eos malim accipere, quam æstimatione. Si autem numerato accipimus,
 unde pecunia? habebimus inferi, h. s. d. c., ab Hermogene expressa:
 & d. c. item, quæ domi sunt, erit igitur unde sumamus h. s. m. c. c. que
 autem reliqua pecunia erit, quæ scilicet a nobis supra h. s. m. c. c. Silio
 debebitur, ei pecuniæ solvendæ diem, puta annum, vel bimam,
 præstituemus: interea Silio vel versuram pendemus. Quoniam autem
 hoc posuerat, Versuram pendemus, veritus ne Attico videretur insanire,
 qui hortos eo usque cuperet, ut etiam usuras subire vellet: quasi se ex-
 cufans adjecit, dum a Faberio representabimus: hoc significans, diu-
 turniorem usuram non futuram: quum putet se, pecunia a Faberio de-
 bitore sumpta, representaturum, hoc est solutionem facturum ante
 diem reliquæ pecuniæ solvendæ præfinitam. Certe enim hortos, nisi
 præfenti pecunia potuisset, vel pendendis usuris emere cogitabat: quas
 putabat fore ut non diu penderet, quum speraret, hortorum pretium,
 pecunia a debitoribus suis exacta, brevi se posse totum persolvere.
 Quod confirmat illud aliquanto ante, ut usuram ei pendam a quo emero,
 non plus annum possum assequi, si tu me adjuvas. Simili sententia dixit,
 Representare medicinam, in Epistola ad Titium 5. Fam. 16. & Repre-
 sentare diem, ad Tironem, 16. 14. & Representare libertatem, Philip.
 2. 118. & Representare improbitatem, lib. 16. ad hunc ipsum Atticum
 2. Quibus ex locis quum de significatione hujus verbi liqueat unicuique
 vel negligenter consideranti: quumque in eum, quem ostendimus,
 sensum accipi hoc in loco non absurde possit vox illa Representabimus:
 non video cur assentiar Budæo, docto aliquo viro, & de litteris optime
 merito: quum præfentim Representare pro Præfentem pecuniam solvere,
 quo modo ipse exponit: nusquam apud eos, quos ego auctores in Latina
 lingua vehementer sequor, positum reperiam. Hæc Paulus. [Cujus
 sententiam ita amplector ut statuam, & eam pecuniam, quæ sine mora
 numerata est, Representatam recte dici, & eam, quæ ante diem solvitur,
 Representari. conf. Ant. Schori phras. Latin. & plenissime Gronov. de
 Pec. vet. lib. 1. cap. 6. Gloss. Lat. Gr. Represento, Ἐν παραστάσει πωλῶ,
 Ἀποδοῦναι, Ἀμύνομαι, Ἀποδοῦναι.]

Spectaculum representare, pro Protinus exhibere. Suet. in Calig. 58.
 Tormenta representare. Suet. in Claud. Cæf. cap. 34. Tormenta quæstio-
 num, pœnasque parricidarum representabat, exigebatque coram.

Improbritatem suam representare. Cic. 16. Att. 2. Mihi quidem videntur
 istorum animi incendi ad representandam improbitatem suam. i. e.
 Citius aliquanto, quam fecissent, ostendendam. Sic exponit Paulus
 Manutius.

Libertatem civitatis morte sua. Cic. 2. Philipp. 118. Quin etiam corpus
 liberem obrulerim, si representari morte mea libertas civitatis potest.
 i. e. Dari nunc & statim. [Vel potius Celerius, maturius.]

Libertatem. Ulpian. in l. Si pure. D. de fideicom. libert. & Sævul. in
 l. Thais. §. 1. eodem tit.

Representare, pro Accelerare: Propere edere. Cic. 16. Att. 2. Mihi
 quidem videntur istorum animi incendi etiam ad representandam impro-
 bitatem suam. Sic apud Quirtil lib. 10. cap. 7. Innumerabiles incidant
 subita necessitates, vel apud magistratus, vel representatis judiciis
 continuo agendi. Budæus.

REPRESENTANS, antis. Partic. Cic. 8. Fam. 2. pr. Certe, inquam,
 absolutus est. Me representante pronuntiatum est. Al. Me præfente.
 Gronov. Me in re præfente.

REPRESENTATUS, a, um. Partic. Suet. Othon. cap. 5. Omnibus da-
 na festertia representata.
 Minæ cælestes representatae. Liv. 2. 36.

REPRESENTATIO, ònis. f. [*ῥησιμῶ*] Plin. lib. 9. cap. 6. Hæc scire
 oreas, infestam his beluam, & cujus imago nulla representatione expri-
 mi possit alia, quam carnis imense, dentibus truculentæ.

Repraesentatio, pro Ipsa pecuniarum solutione. Cic. 12. Att. 30. Si enim Faberianum venderem, explicare vel repraesentatione non dubitarem de Silianis, si modo adduceretur ut venderet. Sensus est, Non dubitarem Siliii hortos emere, vel si repraesentandum sit: hoc est, vel si pretium nunc numerandum sit, nulla temporis dilatione. Est enim Repraesentare, quod aliquando futurum est, id praeripere, ut nulla interposita mora, statim fiat. Quoniam autem constituerat hortos ita emere, ut partem pecuniae solveret, reliqua pecuniae usuram penderet: nunc si Faberianum nomen possit vendere, dicit se non cogitare de die, neque solutionis tempus velle differre, sed repraesentaturum, hoc est, non expectaturum diem, quam constituerat, unversumque pretium statim persolaturum.

Concludere repraesentatione. Cic. 13. Att. 29. Nomen Dolabellae jam expeditum videtur, ut etiam repraesentatione concludam.

REPRÆSENTATOR, oris. m. Tertull. adverb. Praxean. cap. 24. Filius repraesentator patris.

REPRÆSENTANDUS, a, um. Adj. Tertull. Apol. cap. 27. Repraesentandae potestatis respectu aliquid facere.

REPREHENDO, vel per syncopen REPRENDO, di, sum, pr. comm. [*ἑπιλαμβάνω*, Gloss. Lat. Gr.] ere. Retrabere, quasi Retro prehendere, & corripere. Plaut. Pseud. 1. 3. 19. Reprehende hominem, adsequere. Propert. lib. 3. 19. 9.

Quam possit nostros quisquam reprehendere cursus.

Manu reprehendere. Cic. 4. Acad. 139. Revocat virtus, vel potius reprehendit manu, pecudum illos motus esse dicit, hominem jungit Deo. Verba elapsa reprehendere. Ovid. 11. Epist. 53.

Vires cupiunt reprehendere vinclum extremum. Lucret. lib. 3. 598.

Se. Ter. Adolph. 4. 4. 15.

Sensi illico id illas suspicari, sed me reprehendi tamen, Ne quid de fratre garrula illi dicerem, ac fieret palam.

Reprehendere, Arguere, increpare. [*ψίζω, κολάζω, γαστρίω* Gl. L. G.] Cic. 4. Aca. 65. Nam si minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coercetur.

Pergraviter reprehendere. V. PERGRAVITER.

Reprehendere & exagitare aliquem. Cic. in Orat. 26.

Discessum alicujus reprehendere & subaccusare. Cic. pro Planc. 86.

Factum alicujus. Ovid. 20. Epist. 49.

Justius reprehendi. Hor. 2. Serm. 4. 86.

Studia aliena. Hor. 1. Epist. 18. 39.

In aliquo vitio reprehendi. Cic. in Partit. 129.

REPREHENSUS, a, um. Partic. Retractus. De fugitivis dixit Curt. 4. 14. 2. Reprehensus ex fuga Persas pugnatos.

Locus reprehensus. Ter. Adolph. prol. v. 14.

Membra reprehensa relinquere. Ovid. 15. Met. 526.

Item Culpatus. Nepos 4. 1. 3. Pausanias in eo reprehensus, &c. V. Hor. 1. Serm. 10. 55.

REPREHENSIO, oris. f. [*ἑπιλαμψίς* Gl. G. L.] Actus reprehendendi, Non nisi translate. Cic. 1. de Finib. 1. Quamobrem differentium inter se reprehensiones non sunt vituperandae.

Non indigna laude. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Levis reprehensio. V. LEVIS.

Abeſſe a reprehensione temeritatis. V. ABSUM. Cic. 10. Fam. 23.

Capere reprehensionem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Si reprehensionem non capit ipsa persona, infamare signatores licet. De testibus.

Fugere reprehensionem. Cic. 10. Att. 3.

Incurrere in varias reprehensiones. Cic. 1. de Finib. 1.

Vereri reprehensionem doctorum atque prudentium. Cic. in Orat. 1.

REPREHENSOR, oris. m. [*ἑπισητής*] Qui reprehendit. Cic. 2. de Nat. Deor. 20. Nam ut profluens amnis, aut vix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facile corrumpitur: sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur.

Delicti reprehensor. Ovid. 17. Epist. 219.

Reprehenſor, pro Emendatore & correctore. Cic. de Opt. gen. Orat. 18. Duo genera reprehensorum.

REPREHENSIBILIS, e. Adj. ut, Ebrietas reprehensibilis. Salvian. lib. 4. de Gubern. Dei, p. 141.

REPREHENSIBILITER, Adv. Rufinus in Apolog. Libellus reprehensibiliter scriptus.

REPREHENSIO, [*ἑπιλαμψίς*] are. frequentat. Liv. 2. 10. Reprehensans singulos, obſiſtens, obſtanſque deum & hominum fidem, testabatur, nequicquam, deserto praesidio, eos fugere.

REPRENOO, &c. V. REPREHENDO.

REPRESSOR, REPRESSUS. V. BEPRIMO.

REPRIMO, pressi, pressum, pr. com. [*ἀνασίλω, κρατάλω, ἐπισημίζω*] ere. Continere, cohibere. Ter. Adel. 5. 3. 8.

Tandem reprime iracundiam, atque ad te redi.

o. Repressi, redii: mitto maledicta omnia. Cic. 2. de Legib. 51. Reprimam jam me, nec inſequar longius, eoque minus, quo plus poenara habeo, quam perivi.

Coercere & Reprimere. Cic. 1. de Finib. 2. Difficilem quandam temperantiam postulant in eos, quod semel jam missum coerceri, reprimique non potest.

Reprimere & Comprimere. Cic. 1. in Catil. 30. Haec Reipub. pestis paulisper reprimi, non in perpetuum comprimi potest.

Fletu reprimi, ne quid scribamus, Prohiberi. Cic. 11. Att. 15.

Bella nascentia repressit. Claud. de Bell. Get. 400.

Conatus hominum reprimere. Cic. 4. Verr. 64.

Consuetudinem peccandi. Cic. 4. Verr. 53.

Famam, sive sermones. Cic. 11. Philipp. 23. Hanc, quaeſc, pro tua singulari sapientia, reprime famam, atque effice ne id, quod non curas, cupere videare.

Ferocitatem alicujus. Cic. 2. Off. 40.

Fluvium redundantem. Cic. 2. de Divin. 69.

Furorem exultantem. Cic. pro Sext. 95.

Gemitum virtute. Ovid. 9. Met. 163.

Impetum populi. Cic. 3. de Legib. 27.

Iram repressit pudore. Ovid. 1. Met. 755.

Objurgationem susceptam. Cic. 4. Att. 15. Nunc reprimam susceptam objurgationem.

Se continere & reprimere a supplicio. Cic. 7. Verr. 73. Fit in eo gemitus omnium & clamor, cum tamen a praesenti supplicio tuo se continuit

pop. Rom. & repressit, & salutis suae rationem Judicum severitati reſervavit

Se reprimere & revocare ab omni contagione vitiorum. Plin. in Paneg. cap. 81. Est magnificum, quod te ab omni contagione vitiorum reprimis, ac revocas: sed magnificentius, quod tuos.

Reprimere, Sustinere, filtere, ut Dextram. Virg. 12. Aen. 939.

Ensem. Stat. 11. Theb. 309.

Cursum. Caes. 1. Bell. Civil. cap. 93.

Itinera. Cic. 10. Art. 1. Dubitaverat nostrum nemo, quin Caesar itinera repressisset. [Itinera dixit, pro itinere celeritate.

Pedem repressit retro. Virg. 2. Aen. 378.

REPRESSUS, a, um. Partic. [*ἑπισημίζω*] Cic. pro Lege Manil. 13. Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt ac retardatos.

REPRESSUS, Adv. Compar. Gell. 12. 11. Repressius pudentiusque peccabitur. al. Suppressius.

REPRESSOR, oris. m. [*ἑπισημίζω*] Cic. pro Sext. 144. Exſtinctorem domesticum latrocinii, repressorem caedis quotidianae, defensores templorum atque tectorum, &c.

REPROBO, pr. com. [*ἀρετώ, ἀρεσίω, ἀποδοκιμάζω*] are. Improbare, rejicere; notae significationis. Cic. 4. Acad. 130. Qui quum Zenonis, fuisset auditor, reprobovit ea, quae ille verbis, Nihil esse bonum, nisi virtutem. Legendum existimo, Re probavit, disjunctim. [Lapis est qui non videat, nec aliter codd. correctiores omnes.

Aſciſcere & Reprobare, contraria. Cic. 1. de Finib. 23. Confirmat autem illud vel maxime, quod ipsa natura, ut ait ille, aſciſcat & reprobat, id est voluptatem & dolorem.

REPROBATUS, a, um. Partic. Scavola Jct. Statuas imperatorum reprobatas conflare.

REPROBATIO, oris. f. cui contrar. Electio. Tertull. Apol. cap. 13. Nec electio sine reprobatione.

REPROBATOR, oris. m. Augustin. Unde

REPROBATRIX, icis. f. Tertull. contr. Marc. 4. 36. Disciplina reprobatrix superbiam.

REPROBUS, a, um. Adj. [*ἀδύκω*] Vulg. Interpr. Rom. 1. 28. Ulpian. l. 24. §. 1. ff. de pign. act. Qui reprobos nummos solvit creditori. Gloss. Gr. Lat. ἀδύκω, Reprobos, Absurdus.

REPROMITTO, misi, missum, ere. pr. comm. Spondere stipulanti. Cic. pro Rosc. Com. 17. Repromittis tu abhinc triennium Roscio? quid? recita istam stipulationem clarius. Plaut. Aſin. 2. 4. 48.

Verum istuc argentum tamen mihi, si vis, denumerare, Repromittam istuc tibi nomine solutam rem futuram. i. e. Stipulatione a te facta me obstringam. Cic. de Clar. Orat. 18. Non me hercule, inquit, tibi repromittere istuc quidem ausus sim. Auctor de Viris Illust. 2. illa petit, quod illi in sinistris manibus gerebant, videlicet annulos, armillas: quibus dolose repromissis, Sabinos in arcem perduxit. Ibid. 12. Necem regis repromittens. Budaeus.

Repromittit, inquit Alciatus, qui nuda stipulatione se obligat. Repromittere differt a Satisfare, inquit Budaeus, ut ex exemplo sequenti Pauli patet, De operis novi nuntiatione, l. Non solum D. Si, quum jure possem te prohibere, nuntiavero tibi opus novum, non alias aedificandi jus habebis, quam si satis dederis. Quod si nuntiavero tibi ne quid contra leges in loco publico facias, repromittere debebis: quoniam de eo opere alieno jure contendo, non meo: & tanquam alieni juris petitor, repromissione contentus esse debeo. conf. l. 9. §. 7. Dig. quod met. causa, &c.

Repromittere, pro simplici Promittere. Suet. in Claud. cap. 19. Quum quidam privato sumpto emissuros se repromitterent, si sibi siccatae agrum concederentur. [Nisi legendum Sese prom. Tertull. de Res carn. p. 61. Frob. Dum praeripiunt, quod post illam repromittitur. An Fore promittitur? sed iterum p. 79. & saepius.

REPROMISSUS, a, um. Partic. Aurel. Vict. de Vir. Illust. cap. 2. V. in ipso verbo.

REPROMISSIO, oris. f. Cic. pro Rosc. Com. 39. Roscius, qui ex jurisperitorum consilio & auctoritate stipularetur a Fannio diligenter, ut quod is exegisset a Flavio, dimidiam partem sibi dissolveret, si quidem sine cautione & repromissione nihilo minus id Fannius societati, hoc est, Roscio debebat.

REPROMITTO, are. pr. & sec. comm. Expiare. Tertul. ad Nation. 1. 17. Neque imagines Caesarum repromittendo hostes populi nuncupamur.

REPUGNANS, REPTILIS, REPTO, &c. V. REPO.

REPUBESCO, [*ἀνηθάω*] ere. Rursum pubescere, juvenem fieri, *rejuvenescere*, quod vulgo dicitur. Columel. lib. 2. cap. 1. Non ergo est exiguum frugum causa terra vetustas, si modo quum semel invalit senectus, regressum non habet, nec revirescere, nec repubescere potest.

REPUDIUM, i. n. [*ἀποδοκίμασι, ἀποδοκίμασι*] proprie dicitur Recusatio ea, qua vir uxorem a se rejicit ob rem aliquam pudendam. Quintil. lib. 7. cap. 5. Simpliciores illae quaestiones injusti repudii. Cajus de divortii, l. Divortium. D. In repudiis, i. e. Renuntiationibus comprobata sunt haec verba, Res tuas tibi habeto. Item haec, Tuas res tibi agito. [Repudium a Divortio distinguit Modestinus] C. quod hoc sit inter conjuges, illud inter sponsum & sponsam. V. loc. in DIVORTIUM. Non tamen ubique antiqui eam differentiam observant. Ceterum verbale nomen puto a Repudio, ut Divortium a Diverto, Repurgium a Repurgo &c.

Repudium Verrius ait dictum, quod fit ob rem pudendam. Festus. Mittere repudium. V. post, in REPUDIUM.

Repudium alicui remittere. Ter. Phorm. 5. 6. 35.

Repudium renuntiare. Ter. Phorm. 4. 3. 73.

REPUDIOSUS, a, um. Adj. Plaut. Perf. 3. 1. 56.

Verum videto, me ubi voles nuptum dare, Ne haec fama faciat repudiosas nuptias. i. e. Ut nemo velit me habere in uxorem propter hanc famam.

REPUDIO, [*ἀποδοκίμασι, ἀποδοκίμασι*] are. Matrimonium dirimere, & quasi ob rem pudendam aliquam uxorem repellere. Sueton. in Caes. cap. 1. Neque ut repudiaret illam compelli a Dictatore Sulla ullo modo potuit.

Repudiat etiam maritum uxor. Quintil. lib. 7. cap. 9. pr. Saepae secubanti amatorum dedit, repudiavit. Ulp. l. Julianus. D. De divortii, Julianus lib. 8 Digestorum, quarit, an furiosa repudium mittere, vel repudiari possit: & scribit furiosam repudiari posse, quia ignorantis loco habetur: repudiare autem non posse; neque ipsam, propter dementiam; neque

neque curatorem ejus. Patrem tamen ejus nuntium mittere posse. Ter. And. 1. 5. 15.

Contemptus, spretus? facta, transacta omnia: hem, Repudiatus repetor.

Repudiare, Non accipere, recusare, respuere, aspernari. Ter. Adel. 5. 4. 4. Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies.

Repudiare & Recipere, contraria. Cic. 5. Fam. 9. Non puto repudiabis in honore, quem in periculo recepisti.

Repudiare & Assumere, contraria. Cic. in Orat. 209.

Beneficium repudiare. Cic. 2. de Finib. 76. Metrodorum non putant ipsum professum: sed quum appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium noluisse.

Conditionem repudiare æquissimam. Cic. pro Quint. 46.

Consilium. Ter. And. 4. 4. 12.

Repudio consilium, quod primum intenderam.

Gratiam alicujus repudiare. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 40.

Morem patrium contumaciter repudiare. V. CONTUMAX.

Obsecrationem alicujus repudiare & aspernari. Cic. pro Font. 38. Cavete, ne periculosum superbumque sit, ejus vos obsecrationem repudiare, ejus preces si dii aspernarentur, hæc salva esse non possent.

Hoc non repudio. Cic. 2. Att. 19. Honestior hæc declinatio periculi, sed ego hoc non repudio.

Voluntatem alicujus. Cic. 3. Verr. 98. Eorum ego voluntatem omnium repudiavi: non modo proditori, sed ne perfugæ quidem locus in meis castris cuiquam fuit.

Auctoritas alicujus repudiata, Neglecta, contempta. Cic. 3. Verr. 153.

Funditus repudiare aliquid. Cic. in Orat. 25.

Repudiari, pro Repulsam ferre in comitijs. Cic. pro Planc. 21. Nunquam enim nobilitas, præsertim integra atque innocens, populo Rom. supplex repudiata fuit.

Iracundia omnibus in rebus repudianda est. Cic. 1. Off. 89.

REPUDIATUS, a, um. Partic. Ἀπωθεῖς. Gloss. Lat. Gr.

REPUDIATIO, ònis. f. [ἀποπηκμή] Cic. 12. Att. 51. Sed mihi simulatio pro repudiatione fuerit.

REPUDIATOR, òris. m. Qui repudiat. Tertul. adv. Marc. 1. 14. Marcionita repudiator creatoris.

REPŪERASCO, [ἀναπύσσομαι] ère. quasi In puerilem ætatem reverti: & De senibus fere semper dicitur, quum delipere vitio ætatis incipiunt. Plaut. Merc. 2. 2. 25. Cic. de Senect. 83. Et si quis deus largiatur ut ex hac ætate repuerascam, & in cunis vagiam, valde recusem. Vetus exemplar legit Repueriscam. Idem 2. de Orat. 22. Quum is diceret focerum suum Lælium semper fere cum Scipione solitum rulticari, eosque incredibiliter repuerascere esse solitos, quum rus ex urbe, tanquam ex vinculis, evolvissent.

REPUGNO, [ἀντιμάχομαι, ἐναντιόομαι, ἀντίσταμαι, ἀνταγωνίζομαι, ἀντιλέγω, ἀντιφέρωμαι, ἀντιφιλονεικῶ] àre. Resistere, contradicere, refragari, oblitere. Cic. de Amicit. 64. Cum omnium rerum simulatio est vitiosa (tolit enim iudicium veri, idque adulterat) tum amicitia repugnat maxime. Non pugnare, sed repugnare. Cn. Magnus Domitio, Cic. 8. Att. 19. Oppugnare aliquem, & Repugnare alicui. Cic. 5. Fam. 2. Quare non ego oppugnavi fratrem tuum, sed fratri tuo repugnavi.

Dictis & factis repugnare & resistere crudelitati. Cic. pro Rabir. 15.

Repugnare & Concedere, contraria. Cic. 1. Fam. 2. Consules neque concedebant, neque valde repugnabant.

Nimium repugnare. Ovid. 1. de Arte Am. 127.

Repugnare alicui rei. Cic. 3. Tusc. 17. His autem perturbationibus, quas in vita hominum stultitia quasi quasdam furias immittit atque incitat, omnibus viribus atque opibus repugnandum est.

Amori fædo. Ovid. 10. Met. 319.

Dictis. Ovid. 2. Met. 103.

In una parte repugnare. Ovid. 15. Met. 854.

Repugnant hæc inter se. Cic. 3. Tusc. 72.

Resistere & repugnare contra veritatem. Cic. pro Rosc. Com. 51. Hoc cum sentit Satorius esse apertum, resistere & repugnare contra veritatem non audet.

Repugnare circa. Quintil. in proem. lib. 8. Circa quæ si is, qui instituitur, non repugnavit, primum ad cetera habiturus est cursum.

Cum sæpe obnitens repugnasset. Patere. lib. 2. 89.

REPUGNANS, antis. Partic. [ἀντιμαχοῦν] Plin. lib. 8. cap. 16. Ita ut devinciatur non repugnans.

Adversans & repugnans natura. Cic. 3. Off. 110.

Cede repugnanti. Ovid. 2. de Arte Am. 197.

Compar. Quo quid repugnantis dici possit? Lactant. de Ira Dei, cap. 9.

REPUGNANTER, Adv. [ἐναντιωδῶς] cui contrarium est Patienter. Cic. de Amicit. 93. Ut igitur & monere, & moneri, proprium est veræ amicitia: & alterum libere facere, non asper: alterum, patienter accipere, non repugnanter.

REPUGNANTIA, æ. f. [ἐναντιότης] Cic. 2. Philipp. 19. Sed qui tantarum rerum repugnantiam non videas, nihil profecto sapis.

REPUGNATIO, ònis. f. Actus repugnandi. Apul. de Phil. Platon. p. 9.

Elmenh. Repugnationes nocivæ.

REPUGNATORIUS, a, um. Adj. Ad repugnandum utilis. Vitruv. lib. 10. cap. ult. In repugnatorijs rebus non tantum machinæ, sed etiam maxime consilia sunt comparanda.

REPUGNAX, æcis. Adj. [ἀντιμαχοῦν] Qui obstitit & reluctatur. Cic. 1. de Orat. 95. Quibus dicere Carneades solebat, ingenium tuum, Craffe, vehementer admirans, me sibi perfacilem in audiendo, te repugnacem in disputando esse visum. Vetus exemplar legit, Perpugnacem.

REPULLULO, [ἀναβλαστῶν] àre. Iterum pullulare. Plin. lib. 16. cap. 20.

Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat.

Repullulare e radicibus. Plin. lib. 16. cap. 44.

REPULLULASCO, [ἀναβλαστῶν] ère. Rursus pullulascere, & novos pullos emittere: & de arboribus ac plantis fere semper dicitur. Columel. lib. 4. cap. 22. Quoniam fere plurimarum stirpium natura sic se comodat, ut juxta cicatricem novellis frondibus repullulascant. Ibid. cap. 24. Nam præstat ex vulnere sobolem repullulascens vellere, quam nodosam & scabram plagam relinquere.

REPULSA, REPULSIO, REPULSO. V. REPULLO.

REPUMICO, àre. videtur a Pumice deduci, ut sit quasi Pumice expolire. Unde

REPUMICATIO, ònis. f. in arboribus dicitur, quando gemmæ hirsutæ propter frigus, expoliuntur Vere. Plin. lib. 17. cap. 26. de remedijs arborum, Item succo emisso quibusdam veluti detractis sanguinis circumrasi corticis, vitium extenuatio, & domitura palmitum. Gemmas si frigus retorridas hirsutasque lecerit, repumicatio, & quædam politura. V. Harduin. in loc.

REPUNGO, púpugi, & punxi, punctum, [ἀνέπιζω] ère. Vicissim pungere. Cic. 1. Fam. 9. Quoniamque illi haberent suum Publum, darent mihi ipsi alium Publum, in quo possem illorum animos, mediocriter laceffitus, leviter repungere. [Pungo Præt. facit Pupugi, sed Composita in xi, ut Compunxi, Dispunxi.]

REPURGO, [ἀνακαθαίρω] àre. Idem quod Purgare, vel diligenter emundare. Plin. lib. 19. cap. 10. Enecatur cyminum ab imo dorso, nisi repurgetur.

Humum repurgare. Ovid. de Nuce 125.

Nomas repurgare. Plin. lib. 23. cap. 4.

Cælum repurgatum. Ovid. 5. Met. 286.

Repurgatus in sincerissimum nitorem. Senec. Epist. 67.

Repurgare, Iterum purgare. Colum. 2. 21. extr. Pura deinde frumenta, si in annos reconduntur, repurgari debent.

REPURGIVM, i. n. a Repurgando, utuntur Justinianus, C. de aquæ ductibus, & Ambrosius ad Theodolium. Non audisti, Imperator, quia quum jussisset Julianus reparari templum Hierosolymis, divino qui faciebant repurgium igne cremarunt.

REPŪTO, [ἀναλογίζομαι Gloss. Gat. Græc.] àre. Diligenter purare. Reputare, per translationem, pro Multum ac diu cogitare, considerare, secum volvere. Ter. Eun. 3. 5. 44.

Dum hæc mecum reputo, arcessit lavatum interea virgo. Idem And. 2. 6. 11.

Etenim eam secum rem recta reputabit via. Cic. 1. Fam. 9. Tamen non reputans quid ille vellet. Idem 2. de Nat. Deor. 119. Hunc horum nihil unquam reputavisse certo scio. Sil. lib. 17. 347.

— sed enim reputa tecum ipsa furores

Sidonios.

Non facile est reputare, utrum, &c. Cic. in Sallust. 14.

Reputare, pro Imputare. Modestinus in l. Nihil interest. §. Si quum filius. D. de inofficioso testamento, Tamen est aliquid quod testatoris vitio reputetur ut merito repellendus non sit.

Reputare, Computare, compensare. Ulpian. in l. 1. §. Si pupillus. D. de tutel. & rationibus distrah. Item sumptus litis tutor reputabit, & viatica, si ex officio necesse habuit aliquo exire vel proficisci. Papin. in l. Sed si nondum. D. relig. & sumpt. funer. Sed si nondum pater dotem recuperaverit: vir solus convenietur, reputaturus patri, quod eo nomine præstiterit. [i. e. Expensum laturus, quod barbari dicunt Super computum ejus missurus, vel positurus.]

REPŪTATIO, ònis. f. [επιλογισμός Gl. L. G.] Consideratio. Plin. lib. 10. cap. 37. Gell. lib. 12. cap. 5. Per incrementa ætatis exorta e feminibus suis ratio est, & utendi consilii reputatio, & honesti contemplatio. Plin. Paneg. cap. 70. Ingenia hebetabat misera sed vera reputatio.

Reputatio, pro Computatione. Cæjus in l. Item ex diverso. D. familiae eriscundæ. Si iudex aut reputationes inter eos fecerit, aut curaverit cautiones interponi, quibus inter eos communicentur commoda & incommoda. Marcellus in l. Titia. D. de solutionibus Titia, quum propter dotem bona mariti possideret, omnia pro domina egit: reditus exegit, & moventia distraxit. Quæro an ea quæ ex re mariti percepit, in dotem ei reputari debeant? Marcellus respondit, reputationem ejus quod proponeretur, non iniquam videri. [Etiam hic est Expensilatio.]

R E Q

REQ. Requiescit.

REQUIES, ei, vel etis. f. [ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις, κηπέπρωσις, ῥασηνη, ἡσυχία, ἡρεμία] Ipse quiescendi actus. Cic. de Senect. 52. Ut meæ senectutis requiem, oblectamentumque noscatis. Charisius lib. 1. Cicero requiem dixit, ad Holtium. [Ut & Requies &c. V. infra.]

Labori requies hæc erat. Ovid. 7. Met. 812.

Requies intervalla. Cic. 1. de Finib. 49. Et ad dolores ita paratus est, ut meminerit maximos morte finiri, parvos multa habere intervalla requies.

In amicitia Scipionis, requies plena oblectationis mihi fuit. Cic. de Amicit. 103.

Requies spatiumque. Virg. 4. Æn. 433.

Tantum temporis quantum ad animi & corporis requiem conceditur. Cic. pro Arch. 13.

Bellorum requies, i. e. A bellis. Stat. 3. Theb. 295.

Doloris feri requies. Ovid. 2. de Arte Am. 490.

Curarum requies animi oblectatio. Cic. 2. Off. 6.

Curæ medicina & requies. Ovid. 4. Trist. 10. 118.

Laborum certa requies. Virg. 3. Æn. 393.

Laboris grata requies. Ovid. ad Liviam, 306.

Mali nulla requies erat. Lucret. lib. 6. 1176.

Pugnæ requiem sperabant. Virg. 12. Æn. 241.

Senectæ meæ fera requies. Virg. 9. Æn. 481.

Alternæ requies. Ovid. 4. Epist. 89.

Quod caret alternæ requie durabile non est.

Mæsta. Stat. 8. Theb. 161.

Tutior. Ovid. 8. Met. 557.

Attulit pugna requiem multorum dierum. Ovid. 12. Met. 146.

Dare requiem ab opere. Columel. lib. 6. cap. 14.

Dare voce requiem & modum. Ovid. 3. Met. 618.

Habere requiem. Cic. 1. Att. 15. Ita sum ab hominibus destitutus, ut tantum requies habeam, quantum cum uxore & filiis & mellito Cicerone consumitur.

Negare requiem. Ovid. 10. Met. 135.

Petit exigua requiem. Ovid. 4. Met. 622.

Poscunt requiem socii. Ovid. 7. Epist. 175.

Quærere requiem. Cic. 5. de Finib. 54. Itaque si aut requiem natura non quæreret, aut eam posset alia quadam ratione consequi.

Quærere requiem ex occupationibus. Cic. 5. Fam. 14. Vel animo defatigato tuo, qui nunc requiem quærat ex magnis occupationibus.

REQUIESCO, evi, etum, [ἀναπαύομαι, ῥασηνίσω] ère.

M

Requies

Requiescere, pro Conquiescere, vel quietem capere, & tranquille vivere, sine ullo animi aut corporis impedimento.

Requiescere, & curam animi levare. Cic. 6. Verr. 13. Quum diutius in eo negotio curaque fueram, ut requiescerem, curamque animi remitterem, ad Carpinatii præclaras tabulas revertabar.

A malis. Cic. 1. Tusc. 107.

Ubi remissa humana vita corpus requiescat a malis. Ex Ennio.

A turba rerum. Ovid. 4. de Pont. 5. 27.

In lectione poetarum. Quintil. lib. 10. cap. 1.

In miseris. Cic. 8. Att. 22. Et limul, crede mihi, requiesco paulum in his miseris, quum quasi tecum loquor.

In sermone alicujus. Cic. 2. de Orat. 234. Sed tamen defessus in labore, atque itinere disputationis meæ, requiescam in Cæsaris sermone, tanquam in aliquo peropportuno diversorio.

In spe alicujus adolescentis. Cic. pro Cœl. 79. h. e. Ex spe futuræ illius probitatis, quietem sibi polliceri.

Non requiescere consilio cujuscumque. Cic. 1. Att. 15. Non sunt permolesti, sed tamen invident & urgent, & nullius amantis consilio aut sermone requiescunt.

Arva requiescunt mutatis fetibus. Virg. 1. Georg. 82.

Aures requirant omnibus. Catul. de Ario, 82. 7.

Cum tot sideribus cælum requievit in illo. Ovid. 4. Met. 661.

Pectora requierunt. Stat. 12. Theb. 514.

Requiescere frequenter, pro Dormire. Virg. 1. Ecl. 80.

Hic tamen hac mecum poteris requiescere nocte

Fronde super viridi.

Leto requiescere. Tibul. lib. 1. 1. 43.

Humo. Ovid. 10. Met. 556.

Somno molli. Catul. ad Mallium, 66. 5.

Noctes longas. Tibul. lib. 3. 7. 21.

In sella. Cic. 1. de Divin. 104. Quum virgo staret, & Cæcilia in sella federet, neque diu ulla vox exstitisset, puellam defatigatam petiisse a matertera, ut sibi concederet, paulisper ut in ejus sella requiesceret.

Requiescere, Quietum facere, sive retardare, cum Accusativo, teste Servio. Virg. 8. Ecl. 4.

Et mutata suos requierunt flumina cursus.

Ubi Servius, Requie-

runt, Cursus proprios retardaverunt, & quietos esse fecerunt. Eodem modo Propert. 2. 2. 47.

Juppiter Alcmenæ geminas requieverat Arctos.

[Apud Virg. post-
set constructio Græca videri, Mutata suos cursus, pro Mutatis cursibus suis, requierunt. Sed sententiam suam pluribus antiquorum exemplis astruit Serv. Cui junge Voff. de Analog. 3. 4. & Sanct. Minerv. 3. 3. litt. R. & ad Quiesco Periz. ibid.]

REQUIËTUS, a, um. Partic. [ἀναπαυμένῳ] Qui requievit. Sallust. Paululum requietis militibus. apud Serv. l. c.

Ager requietus. Ovid. 2. de Arte Am. 351. i. e. Ager qui aliquantulum requievit.

Arvum requietum. Columel. lib. 2. cap. 9.

Lac requietum. Columel. lib. 7. cap. 8.

Requietior. Columel. lib. 2. cap. 1. Neque enim idcirco rudis & modo ex silvestri habitu in arvum transducta secundior haberi terra debet, quod sit requietior & junior.

REQUIËTIO, ònis, f. Hieron. adv. Jovin. 2. 12. Septimo requietionis anno. REQUIËTORIUM, i. n. Sepulcrum. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 1030. N 8 SIBI ET CONVIGI CARISSIMAE REQUIËTORIVM FECIT.

REQUIËRO, sivi, situm, [ἠρξήτω, ἀναζητήτω] ère. Sapius vel rursus quærere, aut investigare. Virg. 1. Æn. 221.

Amisissos longo socios sermone requirunt. Ter. Phorm. 2. 1. 79.

Abi Phædria, eum require, atque adduce huc. Cic. 3. de Fi-

nib. 10. Tu autem quum ipse tantum librorum habeas, quos hic tandem requiris?

Requirere & Quærere hoc differunt: quoniam Requiere, est diu quærere. Afranius Fratris: Proin tutum quæram, ne requiram te vide. Ex Nonio. V. in QUÆRO.

Animo & oculis aliquem. Ovid. 4. Met. 129.

Oculis requirere terram. Curt. lib. 4. 7. 11.

Sermone, V. paulo supra.

Aliquem vocibus requirere. Plin. Epist. 106.

Requirere ab aliquo, Quærere ab aliquo, interrogare aliquem. Cic. 12. Att. 40. Si quis requirit a te? cur Romæ non sim, quia discessus est. Idem

1. Acad. 3. Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem venit a te requirere.

Requirere ex. Cic. pro Cœl. 67. Ex quibus requiram, quonam modo latuerint.

Requisivit rex, quis supremum diem Athenis obiisset. Plin. lib. 7. cap. 29. Illud quoque requisivi, qua ratione ex tot creditoribus nemo neque tum idem fecerit, neque nunc contradicat. Cic. pro Quint. 84.

Studiose requirere. Ovid. 1. de Arte Am. 145.

Cautam. Ovid. 10. Met. 388.

Causas requirit infcius. Virg. 6. Æn. 710.

Domum alicujus. Cic. 6. Verr. 7.

Requirere, pro Infpicere, animadvertere, inquirere. Cajus in l. 4. D. de testam. Si quæramus an valeat testamentum: in primis animadvertere debemus, an is, qui fecit testamentum, habuerit testamenti factionem: deinde si habuerit, requiremus an secundum regulas juris civilis testatus sit.

Requirere, Postulare, flagitare, deposcere. Cic. pro Lege Manil. 34. Quibus amillis, & pacis ornamenta, & subsidia belli requiretis. De Vectigalibus.

Requirere & flagitare. Cic. 7. Verr. 70. Abs te officium tuum debitum generi & nomini requiro & flagito.

Requirere auxilium. Cic. 7. Verr. 142. Omnes hoc loco cives Romani, & qui adsunt, & qui ubicunque sunt, vestram severitatem desiderant, vestram fidem implorant, vestrum auxilium requirunt.

Divitias. Tibul. lib. 1. 1. 41.

Requirere, pro Desiderare quod non adest. Cic. 6. Fam. 6. Vereor ne litterarum a me officium requiras. Nam supra dixerat, Vereor ne desideres officium meum. Idem in Parad. 1. In quo equidem continentissimorum hominum majorum nostrorum prudentiam requiro.

Requirere, pro Desiderio rei amisse teneri, vel præteritæ, vel absentis,

vel eam poscere. Cic. de Senect. 50. Denique isto bono utare dum adfit: quum abfit, ne requiras: nisi forte adolescentes, pueritiam: paulum atate progressi adolescentiam debeant requirere.

Requiri, pro Necessarium esse: & Requiere, pro Opus habere. Cic. 1. de Finib. 61. Virtutem autem nixam hoc honesto, nullam requirere voluntatem, atque ad beate vivendum se ipsa esse contentam.

REQUISITUM, i. n. ut, Ad requilitum respondere. Quintil. lib. 8. præm.

Post requisitum etiam, nisi ejusmodi esset visum verum, quale falsum. Cic. 4. Acad. 77.

Requilita naturæ, dixit Sallustius per periphrasin, ut notat Quintil. lib. 8. cap. 6. pro Exoneratione alvi.

REQUISITIO, ònis, f. Gell. lib. 1. cap. 2. Historiæ antiquioris requisitio.

REQUIRITO, [ἀναζητήτω] ère. frequent. Plaut. Most. 4. 3. 11. Quid tu ut otiosus res novas requiritas?

R E S

RESP. Respublica. REST. Restitutum.

RES, rēi, f. [ῥῆμα, ῥεῖν, ῥεῖν] generalem habet significationem.

Abdita rerum. Hor. in Arte Poet. 49.

Asperitas rerum. Cic. 1. de Orat. 3. Sed tamen in his vel asperitatibus rerum, vel angustiis temporis, obsequar studiis nostris.

Caput & fons rerum. Hor. 1. Epist. 17. 45.

Causas rerum cognoscere. Virg. 2. Georg. 490.

Concordia rerum discors. Hor. 1. Epist. 12. 19.

Creatrix rerum natura. Lucret. lib. 1. 623.

Cursus rerum. Cic. 4. Fam. 2.

Desiderium rerum. Lucret. lib. 3. 931.

Edax rerum tempus. Ovid. 15. Met. 234.

Fama rerum incredibilis. Virg. 3. Æn. 294.

Fundamina rerum mole sub ingenti ponit. Ovid. 15. Met. 433.

Gravitas rerum. Cic. ad Brut.

Inficitia rerum. Hor. 1. Epist. 3. 33.

Interitus rerum. Cic. 6. Fam. 1.

Majestas rerum. Lucret. lib. 5. 7.

Natura rerum. Cic. 4. Acad. 84. Negas tantam similitudinem in rerum natura esse.

Novatrix rerum natura. Ovid. 15. Met. 252.

Opifex rerum, Deus. Ovid. 1. Met. 79.

Perturbatio rerum vel confusio. Cic. 1. Off. 93.

Prudens rerum animus. Hor. 4. Carm. 9. 35.

Prudentia rerum. Virg. 1. Georg. 415.

Sepulchrum commune rerum, terra. Lucret. lib. 5. 260.

Status rerum. Cic. 12. Fam.

Tumor rerum. Cic. 14. Att. 5. Ne deferere viderer hunc rerum tumorem.

Turba, & confusio rerum. Cic. 6. Fam. 6. Exponerem etiam quemadmodum hic, & quanta in turba, quantaque in confusione rerum viveremus.

Turbine rerum miserarum attonitus. Ovid. 7. Met. 614.

Varietas rerum. Cic. 2. Fam.

Abfurda res. V. ABSURDUS.

Acerba. Lucret. lib. 4. 665.

Amplissimis rebus ornatus. Cic. 5. Fam. 2. pr.

Angustæ res, Exiguæ, non magni momenti. Virg. 3. Georg. 290.

Ad faciendam fidem res appositæ. Quintil. lib. 5. cap. 8.

Arcana. Ovid. 4. Met. 223.

Ardua. V. ARDUUS.

Bona. V. BONUS.

Bonæ res, vel optimæ. Cic. 4. Fam. 3. ad fin.

Calamitosa res. Cic. pro Lege Manil. 53.

Certa. V. CERTUS.

Contorta. V. CONTORQUEO.

Contractæ res, Implicatæ, ut vult Gronov. Cic. 7. Fam. 31.

Converse res. Cic. 1. Fam.

Corporea. Lucret. lib. 2. 185.

Credula res amor est. Ovid. 6. Epist. 21.

Declamatoria res, Declamationi apta. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Desperatæ res. Cic. 5. Fam. 21.

Deteriores res. Cic. Quanto deteriores res offensurus sis, &c.

Diffociabilis res principatus ac Libertas. Tacit. Agric. cap. 3.

Everse res. Cic. 6. Fam. 21.

Facilis. Lucret. lib. 2. 1025.

Furtiva. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Horrenda relatu. Ovid. 15. Met. 298.

Illiberalis ad cognoscendum. V. ILLIBERALIS.

Immoderata res est Cupido. Ovid. 4. de Pont. 15. 31.

Implicata res controversiis. V. IMPLICCO.

Incognita res turbat animos. Virg. 1. Æn. 519.

Incommodæ res. Cic. 6. Fam. 4. V. INCOMMODUS.

Incredibilis dictu res. Quintil. in Gladiatore, non procul a fine.

Infirmæ & nugatoria ad probandum. V. INFIRMUS.

Ingeniosa res est. Ovid. 1. Amor. 8. 62.

Inquisita & comperra. V. INQUIRO.

Insolitam rem apportare auribus, Referre aliquid inauditum antea. Lucret. lib. 5. 101.

Invidiosa. V. INVIDEO.

Involutæ & occultæ res. V. INVOLVO.

Luculenta res. Cic. 4. Att. 15. Est enim res luculenta.

Ludicra. Hor. 2. Epist. 1. 180.

Manifestas contra res & veras repugnare. Lucret. lib. 3. 354.

Manifestaria res est. V. MANIFESTUS.

Medicatissima. V. MEDICO, as.

Millesres. V. Missilis, in MITTO.

Molesta & odiosa. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Necopinata. V. NEC.

Negoriosa. V. NEGOTIUM.

Novæ res. V. NOVUS.

Nudæ atque inornatæ. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Operosa res. Cic. 3. Q. frat. 5. Res operosa est, & hominis, &c.

Otiæ plurimi res. Cic. 4. Att. 16.

Otiola. V. Otiolus, in OTIUM.
 Parva res. Virg. 3. Ecl. 54.
 Pensitata. V. PENSO.
 Perditæ res. Cic. 6. Fam. 1. V. Perditus, in PERDO.
 Periculosa res. Cic. 4. Acad. 68. In magnis, periculosisque rebus, &c.
 Perturbata res. Cic. 6. Fam. 6.
 Ridicula & jocosa. Catul. ad Catonem, 54. 1.
 Suaves. Hor. 2. Serm. 8. 92.
 Testata. V. TESTOR.
 Turbulentæ res. Cic. 9. Fam. 1.
 Abducere a re aliqua ad aliam. V. ABDUCO.
 Abire in rem aliquam. V. ABRO.
 Abjicere rem. Cic. 7. Att. 3. Quin nunc ipsum non dubito rem tantam abjicere.
 Abrumpere ex re aliqua. V. ABRUMPO.
 Abstinerere rebus urbanis. V. ABSTINEO.
 Absesse res videtur. V. ABSUM.
 Abstumere aliquot dies frigidis rebus. Plin. 1. Epist. 9. ad Fundanum.
 Abundare in re aliqua. V. ABUNDO.
 Accedere alicui rei. V. ACCEDO.
 Accipere ab aliquo rem aliquam. V. ACCIPIO.
 Accommodare in rem aliquam. V. ACCOMMODO.
 Acquiescere alicui rei. V. ACQUIESCO.
 Addere nomina rebus. Ovid. 5. Met. 525.
 Adducere rem in locum, vel deducere. Cic. 16. Fam. 12. pr.
 Adducere rem in discrimen. Cic. 5. Fam. 21.
 Adhibere rebus cautionem. Cic. 1. Att. 16.
 Agere alias res. Cic. Ita furebat, ut mirarer tam alias res agere populum, &c. V. ALIUS.
 Agere res aliquas. V. AGO.
 Cedit illi res. V. CEDO.
 Cogitare rem aliam ex alia. V. COGITO.
 Conferre rem in pauca. V. CONFERO.
 Consolatur me hæc res. V. CONSOLOR.
 Deducere rem aliquo. Hor. 1. Serm. 1. 15.
 Deducta est eo res. V. DEDUCO. conf. Adducere.
 Deducere rem aliquam in diversas partes. V. DEDUCO.
 Deferre rem ad aliquem, vel alicui committere. Cic. 1. Fam. 8.
 Differre rem. Cic. 10. Fam. 16.
 Esse rem in motu. Cic. Q. frat.
 Esse rem in integro. Cic. 5. Fam. 20.
 Esse rem loco, id est statu. Cic. 12. Fam.
 Exasperare rem verbis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exponere rem verbis. Lucret. lib. 1. 833.
 Habere se. Cic. 10. Fam. 6.
 Jactare rem sermonibus. V. JACTO, in JACIO.
 Imperitare rem æquam. Hor. 2. Serm. 3. 188.
 Inclinari rem. Cic. 1. Fam. 1.
 Increbit res proverbio. V. INCREBRESCO.
 Inducere chaos rebus. Senec. Agamemn. 6.
 Intendere honestis rebus animum. Hor. 1. Epist. 2. 36.
 Ire melius rem, pro Expediri. Cic. 14. Att. 15. Incipit res melius ire, quam putaram.
 Ibat prorsus res. Cic. 14. Att. 20. i. e. Erat cur bene speraremus. *Tout alloit bien: tout l'affaire se portoit bien.* [i. e. Procedeat.
 Loqui magnis de rebus. Lucret. lib. 4. 1012.
 Movere res. Cic. 2. Q. frat. 3.
 Nasci rem. Ter. Hec. 5. 2. 30.
 Notare res nominibus novis. V. NOTA.
 Notare insigni aliqua & nota re quippiam. V. INSIGNIS.
 Pando rem ordine. Virg. 3. Æn. 179.
 Procurare rem. Cic. 6. Att. 9.
 Reddere rationem rei. Lucret. lib. 6. 918.
 Refrigerescere rem. Cic. 1. Att. 16.
 Rejicere rem. Cic. 5. Fam. 6.
 Revocare rem ad manus. V. MANUS.
 Secernere apertas res a dubiis. Lucret. lib. 4. 469.
 Sequar summa fastigia rerum. Virg. 1. Æn. 346.
 Suscipere rem. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Tentare rem. Hor. 2. Epist. 1. 259.
 Res, aliquando relativum est, referens præcedentis. Ter. Phorm. 2. 1. 41.
 Si est, patre, culpam ut Antipho in se admiserit,
 Ex qua re minus rei foret, aut famæ temperans. Ubi Donatus,
 Res ad Culpam relatum. [Ex qua re. i. e. Ex quo.
 Vilissima rerum aqua. Hor. 1. Serm. 5. 85.
 Pulcherrima rerum Roma. Virg. 2. Georg. 534.
 Trepidus rerum. Virg. 12. Æn. 589. ubi vacat Rerum.
 Fessi rerum. Virg. 1. Æn. 182.
 Res, Negotium, causa ipsa. Ter. Adelph. 5. 3. 10.
 Rem ipsam putemus: dictum inter nos hoc fuit. Ubi Donatus,
 Res, causa litis. Ter. Hec. 3. 5. 18.
 Omnem rem scio, ut sit gesta, adveniens audivi omnia. Idem
 Heaut. 1. 1. 23.
 Chreme, tantumne est ab re tua otii tibi;
 Aliena ut cures, eaque quæ ad te nihil attinent? h. e. Præter
 familiaria negotia tua, estne tantum tibi otii ut, &c.
 Res est mihi cum illo. Ter. Phorm. 1. 3. 19. Cic. 13. Fam. 27. Si qui difficiliores erunt, ut rem sine controversia confici nolint, si eos, quando cum Senatore res est, Romam rejeceris.
 Rem habere cum aliquo, i. e. Consuetudinem, amorem. Ter. Eun. 1. 2. 39.
 Integra res. V. INTEGRÆ.
 Parvula. V. PARVUS.
 In invidia res est. V. INVIDEO.
 Accingi ad rem aliquam. V. ACCINGO.
 Agitur res in scenis, aut acta refertur. Hor. in Arte Poet. 179.
 Agere rem quasi alienam. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Agitare res. V. AGITO.
 Agitur res tua. Cic. 5. Verr. 115. Quod si res tua non ageretur, a te potius postulerent, ne amplius, &c.
 Attinet ad rem. Hor. 2. Serm. 2. 27.

Credenda fuit nemini res tanti sceleris. Cic. pro Cœl. 58.
 Gerere rem male. Hor. 2. Serm. 3. 74.
 Gerendis in rebus acer. V. ACER, adj.
 Gerendis a rebus abstrahere. V. ABSTRAHO.
 Gerendis rebus minus apta. Ovid. 1. de Arte Am. 415.
 Habebo si quid in eam rem. V. IN præpositionem.
 Incipiunda in re. V. IN præpositionem.
 Interest nihil ad rem. V. INTEREST.
 Locuti fumus nihil, neque ante rem, neque præter rem. Auctor ad Herenn. lib. 4. 1.
 Ministrare res timide gelideque. Hor. in Arte Poet. 171.
 Monet res. V. MONEO.
 Moventur res magnæ. V. MOVRO.
 Natus res agendis. Hor. in Arte Poet. 82.
 Novi rem omnem. V. NOSCO.
 Salva res est. Ter. Eun. 2. 2. 37.
 Apud Jurisconsultos Res, ut Cajus inquit in l. 1. D. de rerum divisione, sive corporalia, sive incorporalia comprehendit. Corporales res sunt, quæ tangi possunt, ut fundus, homo, vestis: incorporales sunt, quæ tangi non possunt, qualia sunt ea quæ in jure consistunt, sicut hæreditas, usus fructus, obligationes.
 Animales res. Ulpian. in l. a divo. D. de re jud.
 Communis. Hor. 2. Serm. 6. 36.
 Comperendinata res significat Judicium in diem tertium constitutum. Festus. V. COMPRENDINO.
 Confessa. V. CONFITOR.
 Corporales res. V. CORPUS. & paulo supra.
 Incorporales res. V. ibidem.
 Manifestæ. V. MANIFESTUS. Hic est Crimen. V. Afcon. 3. Verr. 122.
 Damnatus rei capitalis. V. DAMNO.
 Ire in rem præsentem. V. IN præpositionem.
 Venire in rem præsentem. Totum ad rem judicariam pertinet, neque admodum ab simile est, ac Justo sacramento contendere. Budæus.
 In re præsentis. V. IN præposit.
 Res prolata, & Rerum prolatio, significat Tempus illud, quum homines feriantur. Declarat maxime Plautus in Capt. 1. 1. 10. ex persona parasiti,
 Ubi res prolata sunt, quum rus homines eunt,
 Simul prolata res sunt nostris dentibus.
 Quasi quum caletur, cochleæ in occulto latent,
 Sui sibi succo vivunt, ros si non cadit:
 Item parasiti rebus prolatis latent,
 In occulto miseri victitant succo suo, &c. Cic. pro Muren. 28.
 Sapiens exultimari nemo potest in ea prudentia, quæ neque extra Romanam usquam, neque Romæ rebus prolatis, quidquam valet. Idem
 14. Att. 5. Meam stultam verecundiam, qui legari noluerim ante res prolatas, ne deferere viderer hunc rerum tumorem. Et 3. Q. frat. 2. a fine, Res prolata, ad interregnum comitia adducta. Idem 7. Att. 12. Istum quidem, cujus phalarismum times, omnia teterrime facturum puto. Nec enim rerum prolatio, nec Senatus magistratumque discessus, nec ærarium clausum tardabit. Rerum igitur prolatio, sive Res prolata, idem est ac si dicas, Vacatio a muneribus: quæ maxime erat ludorum diebus. Ludorum autem nomina, Votivi, Romani, Victoriæ, Plebeji. Quorum primi Votivi xviii Cal. Sept. commissi, per quindecim dies celebrabantur: & continuo Romani per decem dies: quum interea res prolata dicebantur. Confectis Votivis & Romanis, rursus ad negotia: judicia fiebant: senatus habebatur: tum publice, tum privatim quisque saragebat in sua re: hoc usque ad xviii Cal. Novembris. Nam quum inter ludos Romanos & ludos victoriæ dies interlinteret; quod aperte ipse declarat lib. 2. in Verrem: (4. Verr. 130.) recte subducenti perspicuum fiet, ludorum victoriæ commissionem incidere in diem viii Cal. Novembris. iterum igitur res prolata. Victoriæ autem ludi, cumque his Plebeji conjuncti, dies auferebant octo: ut ad iii Nonas Novembris, & magistratus, & cujusvis ordinis homines intermissam rei, sive publicæ, sive privatæ administrationem repeterent. Itaque 4. Att. 16. non procul a fine, Pontinius vult a. d. iii Nonas Novembris triumphare. Ex quo patet, non fuisse diem festum iii Nonas Novembris. Quocumque igitur tempore ad Urbem Cæsar venerit, statim aget quæ putabit e re sua. non eum tardabit rerum prolatio, quo tempore nihil neque publice sit, neque privatim: contemnet antiquum morem: sine senatu, sine magistratibus decernet ipse ex libidine: refringet ærarium, publicæ pecunias ad usum Republicæ servatas, ad rei publicæ oppugnationem convertet. Ex P. Manut. ad 7. Att. 12. [conf. reliq. Interpp. & Afcon. in 2. Verr. 31. & 54.]
 Mobiles res. Ulp. in l. a divo. D. de re jud.
 Moventes res, pro Mobilibus. V. MOVRO.
 Res voluptatum. Plaut. Amphitr. Act. 2. Scena 2.
 Satis parva res est voluptatum in vita,
 Atque in ætate agunda. II. St. priora verba culter abstulit, voluit sine dubio Græcorum more Rem voluptatum, pro Iplis voluptatibus Plautum dixisse, πρὸς ἡδονὰς τῶν ἰσοδῶν, ut ad locum Muretus annotavit.
 Ere, & Ex re. V. E & EX præpositiones.
 Ere nata, i. e. Occasione, ut ait Donatus. Ter. Adelph. 3. 1. 8. V. x præpos.
 Ex re consulere. Tacit. 1. Ann. 24. h. e. Prout res, vel occasio tulerit.
 Pro re pauca loquar. Virg. 4. Æn. 337.
 Pro re nata, Pro eventu rei & occasione. Cic. 14. Att. 6. Antonii colloquium cum heroibus noltris pro re nata non incommodum. i. e. Quantum ad præsens tempus attinet. *Pour le temps.*
 Cum re præsentis deliberare. V. CUM præpositionem.
 Ob rem. V. OB præpositionem.
 Ab re. V. A & AB præpositiones.
 Ab re, i. e. Ab eventu. Liv. 1. 17. Id ab re (quod nunc quoque tenet nomen) interregnum appellatum.
 Verba ad rem conferre. Ter. Eun. 4. 6. 4. Ubi Donatus; Verba ad rem contulit, h. e. Agere quod dicebat, aggressus est. Idem Andr. 5. 1. 5. Ut beneficium verbis inquit dudum, nunc re comprobet.
 Re juvare. Ter. Heaut. 1. 1. 34.
 Aut consolando, aut consilio, aut re juvero. [Nisi hic Re est Pecunia, Re familiari mea.]

Dictu, quam re, facilius. Liv. 31. [i. e. Dicere, quam facere.
 Res, pro Sumptu. Marcianus in l. Quum vir. D. de doli mal. & me. ex-
 cept. Quum vir in area, ab uxore sibi donata, aliquid ædificasset, plerif-
 que placet, doli mali exceptione posita rem servari posse.
 Res, Utilitas. Ter. Hec. 1. 2. 27.
 Ita di deæque faxint, si in rem est Bacchidis. Idem Phorm. 2. 4. 9.
 Ego quæ in rem tuam sint, ea velim facias.
 In rem nostram est. V. IN.
 Cogitare rem suam tractare. V. COGITO.
 In rem suam aliquid convertere. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
 E re, Ex utilitate, utiliter. Papin. in l. Donationes. in §. 1. D. de do-
 nationib. Nec matrem offensam e re petitionem habere. h. e. Matrem
 ex levi offensione eas res utiliter repetere non posse.
 Alicui rei esse. Ter. Adelph. 3. 3. 4.
 Id misero restat mihi mali, si illum potest,
 Qui alicui rei est, etiam eum ad nequitiam abducere. Ubi Do-
 natus, Recte: de hoc enim supra dixit, 1. 2. 15.
 — non fratrem videt
 Rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?
 Res, Patrimonium. Ter. Adelph. 5. 3. 44.
 — at enim metuas ne ab re sint tamen
 Omissiores paulo. i. e. Negligant curare rem domesticam.
 Idem Adelph. 5. 3. 23.
 Tu illos duos olim pro re tollebas tua. Ubi Donatus, Pro re,
 pro Patrimonii tui qualitate.
 Res, Hæreditas. Ter. Phorm. 2. 3. 46.
 At si talentum rem reliquisset decem. Donatus.
 Res, Pecunia, & etiam fortunæ bona. Ter. Eun. 1. 2. 51.
 — ejus frater aliquantum ad rem est avidior. Idem
 Adelph. 5. 3. 48.
 Solum unum hoc vitium affert senectus hominibus,
 Attentiores sumus ad rem omnes, quam sat est. Cic. 2. in Catil. 10.
 Res eos jam pridem, fides deficere nuper cœpit. [Subauditur & Fa-
 miliaris. q. supra V.
 In re mea est. V. IN.
 Res & aurum. Lucret. lib. 5. 1112.
 Accisæ res. V. ACCIDO.
 Ampla res domi. Juven. 12. Sat. 10.
 Angusta res domi. Juven. 3. Sat. 165.
 Arctis in rebus abest pudor, In magna rerum angustia. Valer. 5. Argon. 324.
 Avita res & patria. V. AVITUS, in AVUS.
 Contemptæ rei dominus splendidior. Hor. 3. Carm. 16. 25.
 Contracta res. V. CONTRAHO.
 Curtæ nescio quid semper abest rei. Hor. 3. Carm. 24. 64.
 Modica. Juven. 13. Sat. 143.
 Parvis rebus alta præstatur quies. Sen. Thyest. 5.
 Paupera res, apud Plautum. V. PAUPER.
 Pauperculæ res, modicæ & modestæ. V. MODUS.
 Præclara filius in re sublatu male alitur. Hor. 2. Serm. 5. 45.
 Salva res & perdita, contraria. Ter. Eun. 2. 2. 26.
 Ampliare rem. Hor. 1. Serm. 4. 32.
 Augere rem, Locupletari. Cic. pro Rabir. Post. 3. Ita ut in augenda re,
 non avaritiæ prædam, sed instrumentum bonitati quærere videretur.
 Conficere rem. Cic. Post redit. in Senat. 10. Cum suam rem, non minus
 strenue quam publicam, confecisset. V. CONFICIO.
 Confringere rem. V. CONFRINGO.
 Facere rem, Lucrari. Ter. Adel. 2. 2. 12.
 Nunquam rem facies: abi, nescis inescare homines, Sannio. Ex
 Donato.
 Habere rem, Non inopem esse. Cic. 2. Off. 73. Illud male dixit, non
 esse in civitate duo millia hominum, qui rem haberent.
 Nitet res magna domino sene. Hor. 2. Serm. 5. 12.
 Obstat virtutibus res angusta domi. Juven. 3. Sat. 164.
 Quærere rem honeste mercaturis faciendis. Cic. in Parad. 6.
 Stringat præclaram ingrata malus ingluvie rem. Hor. 1. Serm. 2. 45.
 Vir haud magna cum re. Cic. de Senect. 1. Licet enim verbis eisdem
 mihi affari te, Attice, quibus affatur Flaminium
 Ille vir, haud magna cum re, sed plenus fidei.
 Haud magna cum re. Hinc Pontanus, Ipsique haud magna sane cum
 mentis atque ingenii re, fenes tamen fumus, philosophamurque. In
 principio libri primi de prudentia. H. St.
 Curare rebus alienis, suo vestimento & cibo. Plant. Truc. 1. 2. 35.
 Intercipere res alicujus. Ovid. 9. Met. 122.
 Merfat membra copia rerum. Lucret. lib. 5. 1006.
 Officient tibi multæ res. Hor. 1. Serm. 2. 97.
 Partæ sanguine res. Ovid. 1. Epist. 92.
 Res, Status, conditio. ut, Res publica, Res privata. Cicero, Id
 enim, rebus nostris minime conducebat. i. e. Statui nostro. Virg. 6.
 Æn. 857.
 Hic rem Romanam, magno turbante tumultu,
 Sistet eques. Ubi Servius, Rem Romanam, Statum Reip.
 Tueri armis res Italas. Hor. 2. Epist. 1. 2.
 Privatæ ac domesticæ res. Quintil. lib. 2. cap. 21.
 Obire rem privatam vel publicam. V. OBRO.
 Ordinare publicas res. Hor. 2. Carm. 1. 11. V. RESPUBLICA, infra.
 Cibaria re copiosus. V. COPIA.
 Divina, Sacrificium. Cic. 4. Att. 15. Senex ad rem divinam dicit se vel-
 le discere.
 Facere rem divinam alicui deo. Cic. 3. de Nat. Deor. 47.
 Bellica res. Hor. 4. Carm. 3. 6.
 Rem bellicam administrare. Cic. 2. de Divin. 76.
 Familiaris res ministra & famula corporis. Cic. 1. Tusc. 75.
 Familiaris res mea. Cic. 2. de Orat. 97.
 Familiaris rei naufragia. Cic. 1. Fam. 9.
 Administrare rem familiarem. V. ADMINISTRIO.
 Amplificare rem familiarem. V. AMPLIFICO.
 Communiti re familiari fumus. Cic. 4. Att. 3. extr. V. COMMUNIO.
 Corruptere rem familiarem. V. CORRUMPO.
 Diminui rem familiarem. Cic. 11. Fam. 28.
 Dissipare rem familiarem. Cic. 4. Fam. 7.

Impertire de re familiari. Cic. 2. Off. 87.
 Forensis res. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Revocare se ad curam rei domesticæ, rei forensis, Rei publicæ. Cic.
 pro Cœl. 42. V. RESPUBLICA.
 Frumentaria res. Cic. 8. Att. 2.
 Militaris res divinitus constituta. V. CONSTITUO.
 Militaris rei scientia. Cic. pro Lege Manil. 28.
 Militarem rem discere. V. MILES.
 Navalis res, sive nautica. Cic. 7. Verr. 42. Tacit. 15. Ann. 46.
 Nummaria res. V. NUMMUS.
 Pastoria. V. PASTOR.
 Perdere rem patriam, Patrimonium. Hor. 1. Serm. 4. 111.
 Pecuniaria. V. PECUNIA.
 Pecuniaria. V. Pecuniaris, in PECUS.
 Res privatæ, i. e. Bona privatorum. Cic. 9. Att. 6.
 Invisere res rusticas, vel fructus causa, vel delectationis. Cic. 1. de Orat. 249.
 Res, [ἄρτι] Imperium. Virg. 3. Æn. 1.
 Postquam res Asiæ, Priamique evertere gentem
 Immeritat visum superis. Ibid. 54.
 Res Agamemnonias, victriçiaque arma secutus. Servius.
 Res Romana, pro Acie, vel potius Imperio, Fortuna. Livius, Sed res
 Romana erat superior. Et sic sæpe. Budæus.
 Adepta rerum. V. ADIPISCOR.
 Domina rerum Roma. Ovid. 15. Met. 447.
 Caput rerum. Tacit. 1. Ann. 47.
 Custos rerum Cæsar. Hor. 4. Carm. 15. 17.
 Eventus rerum. Lucan. lib. 5. 779.
 Forma rerum. Ovid. 1. de Pont. 10. 17.
 Imperia rerum. Hor. 2. Serm. 7. 75.
 Inclinationes rerum & temporum. V. INCLINO.
 Origo rerum & molitio. V. ORIGO.
 Potestas summa rerum. Virg. 10. Æn. 100.
 Summæ rerum consulere. Ovid. 2. Met. 300.
 Rem, vel res gerere, pro Pugnare apud Jurisconsultos, & alios. Livius
 21. 60. Malletque adversus singulos separatim, quam adversus duos si-
 mul rem gerere. Plin. lib. 2. cap. 67. In Arabico sinu res gerente C.
 Cæsare Augusti filio, signa navium ex Hispaniensibus naufragiis feruntur
 agnita. i. e. Belligerante.
 Bene gestæ res. Virg. 9. Æn. 157.
 Maxima res effecta. Virg. 11. Æn. 14.
 Abscissa res erat. V. ABSCINDO.
 Tunc res immenso placuit statura labore. Lucan. lib. 3. 381.
 Dare rem in casum. Tacit. 12. Ann. 52.
 Emittere rem de manibus, Occasionem rei gerendæ. V. MANUS.
 Dura. Virg. 1. Æn. 567.
 Inclinata. V. INCLINO.
 Infracta. V. INFRINGO.
 Rem miseram, Adverbium dolentis. Cic. 7. Att. 24.
 O rem lugubrem! V. LUGRO.
 Adversæ res. V. ADVERTO.
 Afflictæ. Virg. 1. Æn. 456.
 Angustæ. Hor. 2. Carm. 10. 21.
 Dubiis rebus non deficere. Virg. 6. Æn. 196.
 Diffidere rebus suis. Liv. 1. 2.
 Duris urgens in rebus egestas. Virg. 1. Georg. 146.
 Egenis in rebus. Virg. 6. Æn. 91.
 Extremæ. Tacit. 1. Hist. 45.
 Fessis rebus ferre finem. Virg. 3. Æn. 145.
 Fluxæ. Sil. lib. 7. 17.
 Fractæ. Virg. 4. Georg. 240.
 Humanæ. Virg. 10. Æn. 152.
 Jucundæ. Hor. 2. Serm. 6. 96.
 Secundæ. Virg. 9. Æn. 301.
 Secundis rebus mersus. V. MERGO.
 Res, quod vulgo Realia vocant.
 Inopes rerum versus. Hor. in Arte Poet. 322.
 Res, Modus. Plaut. Rud. 4. 3. 87.
 Mane jam: repperi rem, quo pacto nec fur, nec socius fies.
 Res, [ἄρτι] Experientia. Ter. Adel. 5. 4. 1.
 Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit,
 Quin res, ætas, usus, semper aliquid apportet novi. Donat.
 Re vera, [ἄρτι] duæ dictiones sunt, aut unica Re vera, vice Adverbii.
 Cic. pro Quint. 7. Deinde habet adversarium P. Quintius, verbo Sex. Næ-
 vium, re vera hujus ætatis homines disertissimos. Idem pro Cluent. 54.
 Verbo ille reus erat: re quidem vera, & periculo, & tota accusatione
 Oppianicus [Sæpe omittitur & Vera; unde liquet non unam esse dictionem.
 Nomine, & Re vera, contraria. Cic. 3. Verr. 76. Quod iste M. Marcel-
 li, & P. Africani monumenta, quæ nomine illorum, re vera Pop Rom.
 & erant, & habebantur.
 Verbo & simulatione, & Re vera, contraria. Cic. 5. Verr. 133.
 Re vera pugnare: quod vulgus dicit, De facto. Hor. 2. Serm. 7. 99.
 Res ipsa. V. IPSE.
 In re ipsa. V. IN præpositionem.
 Ex re ipsa. Quintil. lib. 5. cap. 13. Accusator dat testem, patronus ex
 re ipsa refellit.
 Ex re ipsa natus. i. e. Temporalis. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Reque eapse, pro Re ipsa. Scipio Africanus Pauli filius, quum pro a de
 Castoris dixit, hac compositione usus est: Quibus de hominibus ego sæ-
 pe, atque in multis locis opera, factis, consiliis, reque eapse (sæpe)
 bene meritis spem, &c. Feltus. V. infra.
 Res, Veritas. Ter. Adelph. 4. 7. 15.
 Quid facias? si non in re ipsa tibi istuc dolet,
 Simulare certe est hominis. Al. Si non ipsa re. Item Hec. 5. 2. 8.
 Hæc res hic agitur, Pamphilo me facere ut redeat uxor,
 Oportet. Ubi Donatus, Aut sic intelligendum est, quasi dicat.
 Hoc agebamus, quum tu advenires: aut cum asseveratione pronuntian-
 dum est, ut sit Res, Veritas: quasi dicat, Hic non verba sunt, sed res agitur.
 Res ipsa atque veritas. Cic. pro Rosc. Amer. 44. Vides, Eruci, quan-
 tum distet argumentatio tua a re ipsa, atque a veritate.

Res ipsa indicat. V. **INDICO**, **ARE**.
 Res ipsa loquitur. V. **LOQUOR**.
 Re ipsa & Verbo. Cic. pro Rosc. Amer. 123. Qui recuset, eum profecto, tamen verbo non audeat, tamen re ipsa de maleficio suo coniteri.
REAPSE, [ῥῆσι] significat Re ipsa. Pacuvius, Si non est ingratum reapse quod feci. Fest. Cic. 1. de Divin. 81. Formæ quæ reapse nullæ sunt, speciem autem offerunt. Al. Re ipsa.
RESPUBLICA, æ. f. [ῥηπύβλη] ex duobus integris composita dictio, quam nonnulli disjungunt; Res populi dicitur, & negotium publicum. Videtur tamen debere separari apud Ciceronem in orat. pro Marco Cœlio. Revocent se aliquando ad curam rei domesticæ, rei forensis, rei publicæ. Apud Lamb. tamen Reipublicæ conjuncte. p. 500. H. St. Locum supra in **RES**, status, conditio, V. Conf. 7. Verr. 175. Veteres perpetuo divise scripsisse quis dubitet, ut Res familiaris, Res militaris, Res nummaria, Res frumentaria &c? sed frequentior usus copulavit, ut alia innumerabilia. Unde & sæpe Publica res per anastrophe apud poetas, nec raro tmesi separant oratores, interjecta voce, ut 3. Fam. 8. Et pro re, non privata sua, sed publica. conf. 1. Off. 92. & plura supra. Conjuncte sine dubio Plin. 7. Epist. 15. Reipublicæ suæ negotia curare. Nisi alia lectio in Mss. extaret. Cic. 2. Legg. 33. Et nostra est plena resp. &c. Sed necesse est, caritate eam præstare, qua R. P. nomen univæ civitatis est: pro qua mori: & cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 5.
 Conversiones Rerumpublicarum. Cic. 2. de Divin. 6. Id ipsum a Platone, philosophiaque didiceram, naturales esse quasdam conversiones Rerumpub. ut ætiam a principibus tenerentur, tum a populis, aliquando a singulis.
 Forma Reip. Cic. 3. Fam. 11.
 Interitus. Cic. pro Sull. 33.
 Salus. Cic. 4. Catil. 4.
 Status. V. **STATUS**.
 Summa. Cic. 13. Fam. V. **SUMMUS**.
 Ægra Resp. V. **ÆGER**.
 Beata. V. **BEATUS**.
 Castrata. V. **CASTRO**.
 Commutabilis. V. **COMMUTO**.
 Constituta. V. **CONSTITUO**.
 Nuda a magistratibus Resp. V. **NUDUS**.
 Inclinata. V. **INCLINO**.
 Summa Resp. & Municipalis. Cic. 3. de Legib. 36. Utinam, inquit, M. Cicero, isto animo atque virtute in summa Rep. nobiscum versari, quam in municipali maluisses. conf. 2. 5. Dicitur & Summa Reip. & Res summa & Summa rerum. V. **RES**.
 Abducere aliquem a Repub. V. **ABDUCO**.
 Accedere ad Remp. V. **ACCEDO**.
 Accipere Rempub. V. **ACCIPIO**.
 Accommodare se ad Remp. V. **ACCOMMODO**.
 Adire ad Rempub. V. **ADRO**.
 Administrari eo censu nullius civitatis Respubl. potuit. Cic. 4. Verr. 138.
 Ædificare Remp. V. **ÆDIFICO**.
 Agere Remp. Paulus. 1. 35. §. 3. D. ex quib. caus. major.
 Amplificare Remp. V. **AMPLIFICO**.
 Arroderere. V. **ARRODO**.
 Attingere. Cic. 1. Fam. 9. Atque hanc quidem ille causam sibi ait non attingendæ Reip. fuisse, quod quum ostendisset populum Atheniensem prope jam desipientem senectute, &c.
 Cadere Remp. vel occidere. Cic. 6. Fam. 6.
 Capere Remp. pro Occupare. Sallust. in Catil.
 Capeffere Remp. V. **CAPEFFO** in **CAPIO**.
 Cedere de Rep. V. **CEDO**.
 Celebrare Remp. V. **CELEBRO**.
 Cenferere e Rep. Tacit. 3. Ann. 53. pr. [Subauditur Esse].
 Conferre se ad Rempub. V. **CONFERO**.
 Confligare Rempub. Tacit. 6. Ann. 48.
 Consultare Reipub. V. **CONSULTO**.
 Continere Remp. V. **CONTINRO**.
 Constituere Remp. pro Stabilire vel confirmare. Cic. 6. Fam. 17.
 Convellere Remp. Cic. in Pison. 4.
 Cruentare Remp. vulneribus. V. **CRUENTO**.
 Deficere a Rep. Cic. 12. Fam. 10.
 Delere Remp. Cic. 10. Att. 6.
 Erigere. Cic. 3. Att. 19.
 Excitare. Cic. pro Sext. 99.
 Exurgere. Cic. 12. Fam. 10.
 Facere contra Rempub. Est Hostem esse Reip. vel perduellem. Cic. 2. Q. frat. 1.
 Gerere Remp. Cic. 15. Fam. 12.
 Gubernare Remp. Cic. 1. Fam.
 Habere Remp. Cic. ad Brut. 15. Hoc bello victores quam Remp. simus habituri nescio, victis certe nulla unquam erit.
 Incumbere in Remp. Cic. 10. Fam. 1.
 Interire Remp. Cic. 6. Fam. 21.
 Labefactare & evertere Remp. V. **LABES**.
 Lugere Remp. V. **LUGRO**.
 Mederi Reipub. V. **MEDRO**.
 Mereri bene de Rep. Cic. 10. Fam. 5. Nec quicquam ex omnibus rebus humanis est præclarior aut præstantior, quam de Republica bene mereri.
 Obruere Remp. Sallust. Et quam Remp. servitio non potuerat obruere, &c.
 Opprimere. Cic. 4. Fam. 3.
 Oppugnare. Cic. pro Sext. 120.
 Pendet Resp. e Bruto. V. **PENDEO**.
 Perturbare Remp. Cic. 9. Fam.
 Præcipitare. Cic. pro Sull. 87.
 Profligare. Cic. 3. de Orat. 3.
 Regere. Cic. 4. Acad. 115.
 Reviviscere. Cic. 6. Fam. 10.
 Salvare. Cic. in Pison. 78.
 Serere. Cic. 1. Tusc. 31. Al. Conferere.

Stabilire. Cic. pro Sext. 143.
 Sustinere. Cic. pro Domo. 142.
 Temperare institutis & legibus. Cic. 1. Tusc. 2.
 Temperare res publicas. V. **TEMPERO**.
 Tenere, pro Occupare. Cic. 1. Fam. 9.
 Tenere, pro Gubernare. Cic. 4. Fam.
 Tractare. Cic. 6. Fam. 6.
 Trahere funditus. Tacit. 3. Ann. 54.
 Valtare. Sallust. Profecto neque Respub. sicuti nunc, vastaretur.
 Violare. Cic. 1. Fam. 9.
 Respublicas multarum civitatum pluraliter dixit C. Gracchus in ea quam conscripsit de lege P. Ennii & peregrinis, quum ait: Eæ nationes, cum aliis rebus, per avaritiam atque stultitiam, Respublicas suas amiserunt. Festus. [Lege, Tum per av. conf. ibi Dacer. & quæ supra].
RECUCLA, æ. f. Diminutiv. p. 260. H. St. Reliqua refecta fuerunt. Videtur ex Pontano attulisse. Affertur in Thesaurio Fabriano ex Plaut. C. Tell. fragm. v. 29. qui potius est 32.
 Si quidem imperes pro copia, pro recula. Apul. Met. 4. Paupertinas, pannofasque reculas miserimæ anus. Ut legit Pric. p. 71. Sed Elmenh. p. 148. Reculas, ut sæpius apud Salvianum. Ex quo apparet quam remisse hunc Thesaurum in Stephanianum transfuderint Londinenses. Ceterum Recula potius, quam Recula analogia potest, ut a Spes Specula; a Dies, Diecula. conf. Cang. Gloss.
RESACRO, V. **RESERO**.
RESERVIO, Ære. Iterum sævire. Ovid. 1. Trist. 1. 103.
 Quæque quiescebat, ne mota resæviat ira.
RESALUTO, [ῥεσαλυτω] Ære. Salutantem rursus salutare. Plaut. Pseud. 2. 4. 19.
 Dic utrum Spemne an Matrem resalutem, Pseudole? legitur & hoc modo,
 Dic utrum Spemne an Salutem te salutem, Pseudole? Cic. 2. Philipp. 106. Sed tum nimis inter omnes constabat, neminem esse resalutatum. Martial. lib. 4. 84.
 Securum nullum resalutas, despicias omnes.
RESALUTATIO, Ænis. f. Suet. Neron. cap. 37. Neque proficiscens ququam osculo impertivit, ac ne resalutatione quidem.
RESANESCO, Æni, Ære. Ad sanitatem redire. Lactant. 5. 2. Ut suscepti Deorum cultibus resanescant. Ovid. 1. Amor. 10. 9.
 — animique resanuit error.
RESANO, Ære. Ad sanitatem reducere. Lactant. lib. 4. cap. 20. Ne adduceret eos in pœnitentiam, atque resanaret. Idem 5. 22.
RESARCIO, si, tum, [ῥεσαρχειω] Ære. Idem quod simplex Sarcire, significat Reficere, Id quod detractum est restituere, Explere. Αναρχειωσι reddi Gloss. Lat. Gr. Proprieque de vestibus dicitur. Ter. Adel. 1. 2. 41.
 Fores effregit? restituentur: discidit Vestem? resarciatur. Hæc eadem verba habet Cic. pro Cœl. 38.
 Damnum resarcire. Suet. in Claud. Cæs. cap. 6. Quod decretum abolutum est, excusante Tiberio imbecillitatem ejus, ac damnum liberalitate sua resarturum pollicente.
 Damna resarcire. Cic. 1. Fam. 9.
 Quæstum resarcire. Columel. lib. 11. cap. 1.
RESARREIO, Æni, Ære. Rursus farrere. Plin. lib. 18. cap. 20. Quum hieme prægelida captæ segetes essent, reseverunt, resarrientes campos.
 Resarrere, inquit Varro, ab Serra dictum, i. e. Aperire. Hinc etiam Seræ, quibus remotis fores panduntur. Quidam Referare legunt. V. lib. 6. de L. L. 6.
RESCINDO, scidi, scissum. [ῥεσχεινω, ῥεσχεινω] Gl. L. G.] Ære. Tollere, auferre, destruere. Virg. 1. Georg. 280.
 Et conjuratos cælum rescindere fratres.
 Locum aliquem rescindere. Cic. 2. de Lege Agrar. 3.
 Pontem. Cæs. 1. Bell. Gall. 7. Pontem, qui erat ad Genevam, jubet rescindi.
 Vias. Sen. Phœniss. v. 226.
 Rescindere, ad omnia quæ rescari & scindi possunt aut ferro, aut alio quovis instrumeto, pertinet. Columel. lib. 2. cap. 14. Et quod falx reliquerit, prius quam inarescat, vomis rescindat, atque obruat: id enim cedit pro stercore. Virg. 3. Georg. 453.
 Quam si quis ferro potuit rescindere fumum
 Ulceris os: aliter vitium, vivitque tegendo. i. e. Aperire.
 Pectora ferro rescindere. Stat. 11. Theb. 507.
 Terram rescindere, quod & Proscindere dictum est. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Vitem rescindere. Columel. lib. 4. cap. 29.
 Rescindere, pro Abolere, sive abrogare accipitur, per translationem. Ter. Phorm. 2. 4. 16.
 Mihi non videtur, quod sit factum legibus,
 Rescindi posse.
 Acta alicujus. Cic. 13. Philipp. 5. Acta Antonii rescidistis, leges reflexistis per vim.
 Beneficium. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.
 Comitatus & Concilia. Cic. 2. de Legib. 31. Quid enim majus est, si de jure quærimus, quam posse a summis imperiis & summis potestatibus comitatus, & concilia, vel instituta dimittere, vel habita rescindere?
 Crimina rescindere, Renovare, Refricare, Iterum commemorare. Ovid. 3. Trist. 11. 63. al. Vulnera.
 Damnationem. Cic. 4. Verr. 100.
 Fedus. Patere. lib. 2. 90.
 Injurias alicujus rescindere, & irritas facere. Cic. 4. Verr. 67. Fecerat hæc egregie primo adventu Metellus, ut omnes litius injurias, quas modo posset, rescinderet & irritas faceret. [Injusta Verris acta & decreta intelligit].
 Judicia rescindere, sive rem judicatam. Cic. pro Planc. 10.
 Judicium rescindere, & Ratum habere, contraria. Cic. in Partit. 125.
 Negat probari oportere, eos, qui leges scripserunt, ratum habere judicium, si totum corruptum sit: Si unus accusator corruptus sit, rescindere nititur æquitate.
 Iusta Jovis. Ovid. 2. Met. 677.
 Luctus obductos annis rescindere, i. e. Renovare luctus multitudine annorum obrutos & oblitos. Ovid. 12. Met. 543.

- Paſiones. Cic. de Provinc. Conf. 10. Paſiones ſine ulla injuria factas reſcidiſſit.
- Venditum reſcindenda eſt. Scævola in l. Tutor. D. de minoribus. Pandectarum lib. 18. titulus quintus eſt, De reſcindenda venditione.
- Voluntatem mortui reſcindere. Cic. 3. Verr. 111. Solus tu inventus eſt, cui non ſatis fuerit corrigere voluntates vivorum, nili etiam reſcinderes mortuorum.
- RESCISSUS**, a, um. Partic. [*ἀνεπιγμένῳ*] ut, Propert. lib. 3. 8. 8. Fac mea reſciſſo pectora nuda ſinu.
- Palatum reſciſſum. Lucan. lib. 4. 328.
- Reſciſſoque nocent ſuſpiria dura palato.
- Gloria reſciſſa cunctis. Claud. de Bell. Get. 586.
- RESCISSIO**, ōnis. f. Ulpian. in l. Sed etſi. D. Ex quibus cauſ. major. in integr. reſt.
- Reſciſſio prioris decreti. Calliſtratus in l. pen. D. de decret. ab ordin. faciend.
- Reſciſſio, præciſe pro Reſciſſio matrimonii, quum ſcilicet Prætor matrimonium in danda poſſeſſione pro nihilo ducens, tacite illud reſcindiſt, & quantum ad juſ impetrandæ poſſeſſionis pertinet, exſtinguit. Ulpianus, l. 3. §. 5. D. de bonor. poſſ. contra tab. Si emancipatus filius, uxore non ex voluntate patris ducta, filium fuerit ſortitus, dein nepos, patre jam mortuo, ad bonorum poſſeſſionem avi velit venire: admittendus eſt ad eam. Non enim per reſciſſionem iſ, qui filius juſtus eſt, efficietur non filius, quum reſciſſio quo magis, non quo minus adhibeatur.
- Mortis reſciſſio. Tertul. de Reſur. Carn. cap. 57.
- RESCISSORIUS**, a, um. Adj. ut, Actio reſciſſoria. Ulpian. in l. Exemplo. D. Ex quibus cauſ. major. &c.
- RESCIO**, ſivi, itum, [*μνηſτάω*] ire. Factum aliquod occultius, aut inopinatum, inſperatumque cognoscere: ut vult Gellius 2. 19. vel potius Rem poſtquam geſta eſt, ſcire, quam neſciebas quum gereretur. Sic enim interpretatur Valla carpens Gell. lib. 6. cap. 23. Pro Gellio tamen exempla ſtant antiquorum. Liv. 29. 14. pr. Quanquam nondum aperte Africa provincia decreta erat, occultantibus id, credo, Patribus, ne reſcirent Carthaginienſes. Ter. Adel. 5. 3. 5. Reſcivit omnem rem. Cic. 3. Off. 91. Quærit etiam, ſi ſapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id reſcierit, ſoluturus ſit eos, ſi cui debeat, pro bonis? Cic. 8. Fam. 12. Id poſtquam reſciit, excaudit. [Et hæc Præterita, & quæ apud Gell. ſunt, a ſeq. verbo eſſe poſſunt, & apud Liv. forſan Reſciſcerent ſcribendum.]
- RESCISCO**, [*ἐπιγνώσκω*] ire. Idem. Ter. Hec. 5. 4. 27. Omnia omnes, ubi reſciſcunt; hic, quos par fuerat reſciſcere, Sciunt; quos non autem ſcire æquum eſt, neque reſciſcent, neque ſcient. Ovid. 2. Met. 424. Hoc certe conjux furtum mea neſciet, inquit: Aut ſi reſcierit, ſunt, o! ſunt jurgia tanti. conf. dict. præced.
- RESCRIBO**, pſi, ptum, [*ἀντγράφω, ἀντιγράφω*] ire. Rurſus ſcribere. Suet. in Jul. cap. 56. Exiſtimatque reſcripturum, & correcturum fuiſſe. Alterius ſcripto reſpondere. Ovid. 1. Epist. 2. Nil mihi reſcribas attamen, ipſe veni. [Sic diſtinguo.]
- Manu repida reſcribere. Ovid. 2. Amor. 2. 6. Cui rei fugerat me reſcribere. Cic. 5. Att. 12. Noſtra negotia, (quoniam Romæ commoraris) amabo te, explica, cui rei fugerat me reſcribere. Alicui reſcribere ad. Cic. 11. Fam. 2. Reſcribas nobis ad omnia, rogamus. Ad omnia quæ queruntur reſcribere. Cic. 1. Fam. 9. Reſcribere de aliquo. Cic. 2. Att. 1. Tu tamen de Curtio ad me reſcribe certius.
- Epistolæ alicujus reſcribere. Cic. 7. Att. 16. Uni tuæ diſertiſſimæ epistolæ non reſcripti. i. e. Non reſpondi.
- Reſcribere, pro E contrario ſcribere. Quintil. lib. 10. cap. 5. Melius hoc quam reſcribere veteribus orationibus.
- Reſcribere legionem ad equum, eſt eam quæ peditum erat, in numerum equitum tranſcribere. Caſ. 1. Bell. Gall. cap. 42.
- Argentum alicui reſcribere. Ter. Phorm. 5. 8. 28. Sed tranſi, fodes, ad forum, atque illud mihi Argentum jube rurſum reſcribi, Phormio. Ubi Donatus, Reſcribi, reddi, ſeu per menſe ſcripturam dari. Quoniam ad numerationem pecuniæ antecedit ſcriptura, reſcribere dicebant pro renumerare. Hor. 2. Serm. 3. 76. Dictantis, quod tu nunquam reſcribere poſſis. Plaut. Aſin. 2. 4. 34. — adducit domum etiam ultro, & reſcribit nummos. Eſt autem Reſcribere nummos, non præſentes ſolvere, ſed pro his in certum diem ſolvendis apud Trapezitam ſe obligare, & per argentarium in certam diem cavere redditum iri nummos, qui debeantur. Quæritur enim pro pecunia præſenti cautionem ſolvendæ per menſam pecuniæ apud argentarium factam: & ante dictum erat, Nam vidi huc ipſum adducere ad Trapezitam Exærambum. Hæc Turnebus. Al. Scribit legunt, pro Reſcribit.
- RESCRIPTUS**, a, um. Partic. Cic. 4. Tuſc. 3. ubi ſcribit Cantus reſcriptos fuiſſe ſonis. i. e. Notatos & ſcriptos ſuis ſonis, nec antiquis deſuiſſe muſicam. V. Turnebus.
- RESCRIPTUM**, i. n. [*ἀντιγραφόμενον*] ſignificare videtur id genus Epistolæ, qua Imperatores, aut ſummi Pontifices conſulentibus reſpondent: cujuſmodi ſunt quas Decretales vocant. Ulpian. in l. 1. De appellationibus, Quæſitum eſt an adverſus reſcriptum Principis provocari poſſit: ſi forte Præſes provinciæ, vel quis alius conſuluerit, & ad conſultationem ejus fuerit reſcriptum.
- Immitte reſcriptum. Tacit. 6. Ann. 9. Immitte reſcripto venas reſolvit.
- RESCRIPTIO**, ōnis. f. Idem. l. 8. D. de Off. Præſidis. Sæpe audivi Cæſarem noſtrum dicentem, hæc reſcriptione, &c.
- RESCULPO**, pſi, ptum, ire. Tertull. de Jejun. cap. 5. Populus primi hominis reſculperat crimen. Prudent. Psychom. præf. v. 51. Quam noſtra recto vita reſculpat pede.
- RESĒCO**, ſevi, ſectum, [*ἀνατίμνω*] ire. Reſcindere, de aliquo excindere. Columel. de Arboribus, cap. 6. Veterem vineam, ſi in ſummo radices habebit, reſecare noliſ: alioqui etiam novella vinea, quæ ex reſectione enata fuerit, vim inuſilem habebit. Alas reſecare. Ovid. de Rem. Amor. 701. Ferro reſecare capillos. Ovid. 11. Met. 183. Linguam. Cic. 2. de Divin. 96. Aut quorum linguæ ſic inhærent, ut loqui non poſſent, hæc ſcalpello reſectæ liberarentur?
- Palpebras. Cic. in Piſon. 43. Quem Carthaginienſes, reſectis palpebris, illigatum in machina vigilando necaverunt. De M. Regulo. Ungues reſecare, apud Valer. Max. 3. 2. 15. Ad vivum reſecare. Columel. lib. 6. cap. 12. Reſecare, per translationem. Cic. 4. Tuſc. 45. Hæc tamen ita diſputant, ut reſecanda eſſe fateantur: evelli penitus dicant nec poſſe nec opus eſſe. Idem 2. in Catil. 11. Quæ ſanari poterunt, quacunquẽ ratione ſanabo: quæ reſecanda erunt, non patiar ad perniciem civitatis manare. Libidinem reſecare. Cic. 1. Att. 15. In qua ego naſtus (ut mihi videbar) locum reſecandæ libidinis & coerendæ juvenutis, vehemens fui. Sic 5. Verr. 208. Reſecare audacias ac libidines. Reſeco ſpem longam ſpatio brevi. Hor. 1. Carm. 11. 7.
- RESECANDUS**, a, um. Partic. [*ἀνατιμνέω*] ut, Seges falce reſecanda. Ovid. 1. Epist. 53. conf. paulo ſupra in Verbo.
- RESECTUS**, a, um. Partic. [*ἀνατεμνέω*] ut, Farra reſecta. Ovid. 2. Faſt. 520. Barba reſecta. Ovid. 4. Trift. 10. 58. Lingua enſe reſecta. Ovid. in Ibin. 441.
- RESECTUS**, a, um. aliud Partic. unde Compar. Apulejus Florid. Sic enim ferme aſſolet apud prudentes viros eſſe in operibus elaboratiſ judicatio reſecata, in rebus ſubitariis venia prolixior. Ita Aldus, fed Elmenh. p. 364. Reſtrictior.
- RESECTIO**, ōnis. f. [*ἀνατιμνί*] V. paulo ante in primo exemplo, in verbo ipſo. Columel. lib. 4. cap. 29. Is nodus etiam ſi quatuor digitis a reſectione abſuerit, illigari tamen eum prius, quam vitis ſindatur, conveniet.
- RESECTIO**, ōnis. f. Salvian. de Gubern. Dei, 7. Dum peccata auferre cupiunt, ipſi in peccatorum reſecatione peccant.
- RESEGMEN**, ſinis. n. [*ῥέγμα*] Quod ex aliquo reſecatur: ut Reſegmina unguium. Plin. lib. 28. cap. 1.
- RESEX**, ſecis m. Palmes, qui & Cuſtos, & Præſidiatus palmes, & ſubſidiarius dicitur in vitibus. V. CUSTOS. Columel. lib. 3. cap. 10. Nam conſiteor pampinarios quoque, quum e duro proreperſerint, tempore anni ſequentis acquirere ſecunditatem, & ideo in reſecem ſubmitti, ut progenerare poſſit. Verum ejuſmodi partum comperimus, non tam ipſius reſecis, quam materni eſſe muneris. Pampinum reſecem vocat Columella, Qui reſectus, reſicufque melius provenit: fitque fructuoſior. Idem lib. 4. cap. 21. vocat Cuſtodem & Præſidiarium, & Subſidiarium, ibid. cap. 24.
- RESECO**, vel **RESACO**, ſec. com. [*ἀναλιπαρέω*] ire. eſt aut Eaſdem preces iterare, aut Contrarias facere. Plaut. Aul. 4. 7. 4. — nunc te obſecro, Fac mentionem cum avunculo, mater mea, Reſecroque, mater, quod dudum obſecraveram. Id eſt, Hoc tibi remitto, quod a te tantopere contenderam. H. St. Reſecrare, inquit Feſtus, Reſolvere religione, utique quum reus populul comitiis oraverat per deos, ut eo periculo liberaretur, jubebat magiſtratus eum reſecrare: &c. Neſos 7.6. de Alcibiade. Reſtituta ergo huic ſunt publice bona. Iidemque illi Eumolpidæ ſacerdotes rurſus reſecrare ſunt coacti, qui eum devoverant: pilæque illæ, in quibus devotio fuerat ſcripta, in mare præcipitata. Reſecrare enim ibi legitur per primam vocalem.
- RESECRATIO**, ōnis. f. Auguſtin.
- RESĒDA**, æ. f. Plin. lib. 27. cap. 12. Circa Ariminum nota eſt herba, quam reſedam vocant. Diſcurit collectiones inflammationeſque omnes. Qui curant ea, addunt hæc verba: Reſeda morbos reſeda, ſciſne ſciſne quis hic pullos egerit? radices, nec caput, nec pedes habeant. Hæc ter dicunt, totieſque deſpuunt.
- RESĒDO**, [*ἀναπαύω*] ire. Plin. lib. 27. cap. 12. Idem quod Sedo ſimplex ſignificat. V. dict. præced. **RESĒDA**.
- RESEGMEN**, V. **RESĒCO**.
- RESĒMĒNO**, ire. Ovid. 15. Met. 692. Una eſt, quæ reparat, ſeque ipſa reſeminet, ales.
- RESRMINATIO**, ōnis. f. Columel.
- RESĒQUOR**, eris, ſecutus ſum, [*ἀνακελεύω, ἀντιπύλω*] ſequi. Sequi, Reſpondere. Ovid. 8. Met. 862. Illa dei munus bene cedere ſenſit, & a ſe Se quæri gaudens, hiſ eſt reſecuta rogantem. i. e. Sic reſpondit interroganti. Ovid. 13. Met. 749. Nere ſiſ his contra reſecuta Crateide natam eſt.
- RESĒRO**, [*ἀνοίρω*] ire. Aperire. Cic. 2. Off. 54. Quamobrem, nec ita claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitas aperire non poſſit: nec ita reſeranda, ut pateat omnibus.
- Reſerare, inquit Nonius 1. 195. Aperire, a Sera dictum, qua remota valvæ pateſcunt. Virg. 8. Æn. 244. Non ſecus, ac ſi qua penitus vi terra dehiſcens Infernas reſeret ſedes. [Gloſſ. Lat. Gr. Reſerat, *ἀνοίγει, κρείωσις* *μυχλὸν ἀνοίγει*. Et Græc. Lat. *Μεχλὸς ὄρεος*, Sera. Claudere & Reſerare, contraria. Plin. lib. 10. cap. 21. Fores reſerare. Ovid. 10. Met. 384. Mœnia. Ovid. 8. Met. 61. Urbeſ reſerare, & pandere portas. Virg. 12. Æn. 584. Reſerare Italiam exteris gentibus. Cic. 7. Philipp. 2. Ut conditiones ferret, leges imponeret, reſerare nos exteris gentibus Italiam juberet. Pelagus. Lucan. lib. 2. 682. Ut reſeret pelagus, ſpargatque per æquora bellum. Annum reſerat Janus. Ovid. 4. de Pont. 4. 23. Oracula reſerabo anguſtæ mentis. i. e. Divinæ. Ovid. 15. Met. 145. Secreta reſerans. Valer. 2. Argon. 438.
- RESRĒTUS**, a, um. Partic. [*ἀνοίγμένῳ*] ut, Janua reſerata patet. Ovid. 2. Faſt. 456. Carcere reſerato patent poſtes. Ovid. 3. Amor. 2. 77. Pectore reſerato egerere dapes. Ovid. 6. Met. 663.
- RESĒRO**, ſevi, ſatum, [*ἀναφύω*] ire. Rurſus ſerere, ſeu rurſus plantare. Plin. lib. 18. cap. 20. Nam quum hieme prægelida captæ ſegetes eſſent, reſerunt, reſarientes campos menſe Martio. Columel. lib. 3. cap. 11. Nam de vinetis, quæ longo uſu exoleverant, inter omnes auctores conſtitit, peſſima eſſe, ſi reſerere velimus.
- RESĒRVO**, [*διαφυλάττω, διατηρέω*] ire. Retro ſervare, vel In futurum ſervare. Plin. 10. Epist. 3. Sed hoc votum meum bonitati tuæ reſervatum eſt. Uſum

Usum loquendi populo concessi, scientiam mihi reservari. Cic. in Orat. 160.

Rem toram vobis integram reservavi. Cic. 11. Fam. 21.

Quæ sita reservare. Ovid. 7. Met. 657.

Judici reservare rationem salutis rei. Cic. 7. Verr. 66. Quum tamen a præfenti supplicio tuo se continui Populus Rom. & repressit, & salutis tuæ rationem iudicum feveritati reservavit.

Præfenti sermoni referventur cetera. Cic. 2. Q. frat. 8.

Pœnas in diem. Cic. pro Coel. 59. Pro dii immortales! cur interdum in hominum scelerebus maximis aut connivitis, aut præfentis fraudis pœnas in diem reservatis?

Supplicia reservare alicui. Stat. 8. Theb. 121.

Ad aliam rem aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 151.

Reservabo in congressum nostrum. Cic. 1. Att. 17. Mihi vero ut invident piscinarii nostri, aut scribam ad te alias, aut in congressum nostrum reservabo.

Ad extremum. Cæsar. 3. Bell. Gall. cap. 3.

Ad majora reservare se. Virg. 4. Æn. 368.

Ad meliora sese. Sil. lib. 10. 56.

Ad pœnam vel ad periculum. Cic. 7. Verr. 121. Quos (ut mihi videtur) ab illorum innocentium pœna, Fortuna ad hanc causam reservavit.

Quartam partem agri in praturno reservare. Cato R. R. cap. 29.

Ad spem aliquam. Cic. 3. Verr. 20. Ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reservetis?

Ad tempora dubia. Cic. pro Font. 34. Nonne & hominem ipsum ad dubia Reipub. tempora reservandum, & ceteros studio laudis ac virtutis inflammandos putatis?

In aliud tempus. Cic. 3. de Nat. Deor. 3. Quare & mundus universus, & sol, & luna, & stellæ sensum ac mentem haberent, in idem tempus reservabo.

RESERVĀTUM, i. n. }
RESERVĀTIO, ōnis. f. } Voces apud JCTos.
RESERVĀTOR, ōris. m. }
RESER, V. RESIDEO.

RESER, V. RESECO.
RESIDEO, sēdi, [ἀναπαύω, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι] ēre. Quiescere, sedere, sine motu, ac firmum stare. Virg. 7. Æn. 27.

Quum venti posuere, omnifque repente refedit Flatus.

Residere, deinde spatiari. Cic. pro Rosc. Amer. 59. [In his puto a Resido.

Afelli tergo. Ovid. 3. Fast. 749.

Humi. Ovid. 3. Fast. 15. & 3. de Vrte Am. 696.

Monte suo. Ovid. 5. Met. 364.

Saxo refedit pastor. Ovid. 4. Trist. 1. 11.

In clunes residere dicuntur quædam animalia. Plin. lib. 8. cap. 37. Similiter residet in clunes, & binis pedibus gradiuntur. Alii legunt, Residunt rectius.

In rupe residere. Virg. 5. Æn. 180.

In folio. Ovid. 6. Fast. 613.

Resideamus, si placet. Cic. 3. de Fin. 9. h. e. Sedeamus.

Acies residet hoc campo. V. ACIES, pro Exercitu.

Bellum horum tectis ac sedibus residet. Cic. pro Domo, 61.

Residere, Residuum, vel reliquum esse, remanere, inherere, ut

In corpore mortui nullus residet sensus. i. e. Reliquus est. Cic. 1. Tusc. 104.

In vobis resident mores pristini. Plaut. Truc. prol. 7.

Per artus residet animæ pars. Lucret. lib. 3. 399.

Nam sine mente, animoque nequit residere per artus

Temporis exiguam partem pars ulla animæ.

Si quid amoris residet in te erga me. Cic. 5. Fam. 5.

Auctoritas residet in. Cic. de Senect. 61. Quorum, non in sententia solum, sed etiam in nutu residebat auctoritas.

Culpa ejus rei residet in te. Cic. ad Brut. 16. Cujus culpa non magis in te residet, quam in omnibus aliis. Idem 1. Att. 17.

Culpa in nobis refedit. Lucret. lib. 5. 1424.

Culpa residet penes eum. Alphenus in l. Si ex plagis. §. 2. D. ad l. Aquiliam.

Periculum residet. Cic. 1. in Catil. 31. Videbimur fortasse ad breve quoddam tempus cura, & metu esse relevati: periculum autem residet, & erit inclusum penitus in venis, atque in visceribus Reipublicæ.

Ratio residet in. Cic. Anteq. iret in exsil. 30. Omifera vitæ ratio, quæ tam diu refides in voluptate!

Spes residet in virtute tua. Cic. 12. Fam. 3. Etiam nunc residet spes in virtute tua.

Spes reliquis residet. Cic. Anteq. iret. in exsil. 9. Quomodo spes salutis reliquis residuebit, quum civibus præclusa sit expectatio incolumitatis?

Suspicio. ut. Res gestæ, in quibus nulla potest residere inertie suspicio. Cic. 1. Q. frat. 1. 22.

Ira cum refedissent. Liv. 2. 29. i. e. Quiescent, sedatæ sunt, cessarent. [A Resido. Sic

Tumor animi residet. Cic. 3. Tusc. 26. i. e. Quiescit. [Submisit se, detumuit. Pecunia publica residet apud eum, i. e. In debitos usus ab eo non erogata. Marcianus in l. 4. D. ad legem Juliam peculatus. [Immo Refedit, Detenta est ultra diem solutionis. V. IN RESIDUUM.

Residere efuriales ferias. Plaut. Capt. 3. 1. 8. Itaque venter, gutturque resident efuriales ferias. i. e. Otiantur aguntque ferias esuritione plenissimas, feriantur, quiescunt. Residere enim Feriari est. Sic dicimus Vivo vitam, Servio fervevitum.

Resideor, Pass. Cic. 2. de Legib. 55. Nec vero tam Denicales, quæ a nece appellatæ sunt, quia residentur mortui, quam ceterorum caelestium quieti dies, Feriæ nominarentur, nisi majores eos, qui ex hac vita migrassent, in deorum numero esse voluissent. h. e. Quia feriamur mortuis. Residere enim feriari est, a quiete feriarum ducto vocabulo. Quidam codices habent Residunt.

RESIDENS, entis. Partic. Post factum aliquod sedens, quiescens. Plin. lib. 34. cap. 14. Aristonides artifex quum exprimere vellet Athamantis furorem, Learchum filium præcipitare volentis, & præcipitato illo residens poenitentiam, &c. Alia exemplaria sic habent, Quum exprimere vellet Athamantis furorem Learcho filio præcipitato residentem, poenitentiamque, ferrum & æs miscuit: ut rubigine ejus per nitorem æris relucente, exprimeretur verecundia rubor.

Vertice residens. Sil. lib. 7. 366.

In vertice residens. Sil. lib. 5. 206.

RESER, Idis. Adj. [ἀνακείρω] Qui residet, vel remanet, Otiosus a labore, seu opere, quod exercere solebat. Liv. 2. 32. Timere patres residem in urbe plebem: incerti, manere eam, an abire mallent.

Viros refides in arma movere. Virg. 6. Æn. 813.

Refes aqua. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Piscinas ejus despiciebat, quod æstuarium idonea non haberet, ac in residem aquam & locis pestilentibus habitarent pisces ejus.

Curas refides solvere. Valer. 8. Argon. 250.

Refes animus, Piger. Virg. 1. Æn. 726.

Jam pridem refides animos, desuetaque corda. Ubi Servius, Refides, pigros, & ad amandum inertes.

RESIDUUS, a, um. Adj. [ὑπόλοιπος] Gl. L. Gr.] Quod residet & superest, five reliquum est. Liv. 33. 47. pr. Omnibus residuis pecuniis exactis, tributo privatis remisso, &c. Cic. 10. Fam. 11. Cupio mehercules, nullam residuum sollicitudinem esse.

Quid relatum, quid residuum sit. Cic. 2. de Lege Agr. 58.

Residua & vetus simulas. Liv. 29. 37.

Residuus, pro Relictus. Sueton. in August. cap. 73. Instrumenti ejus & suppellectilis parsimonia apparet etiam nunc, residuis lectis, atque mensis.

Residuus pœnæ suæ homo, Qui tantum in pœnam vivit. Quintil. in Gladiatorum, Cum confectum cladibus senem, & tantum pœnæ suæ residuum confidero.

RESIDUUM, i. n. Paulus in l. Sacrilegi. D. ad l. Juliam peculatus. Lex Julia residuorum. Papin. ibidem. l. ultim. Publica judicia peculatus, & de residuis, & repetundarum. Marcianus ibidem. l. 4. Lege Julia de residuis tenetur is, apud quem ex locatione, emptione, alimentaria ratione, ex pecunia, quam accepit, aliave qua causa, pecunia publica refedit. [i. e. Penes quem pecunie publicæ reliqua, ex pacto solvenda, detenta fuerunt. Gloss. Lat. Gr. Residuo, τῷ ἐπιλοίῳ, & Residuum, ὑπόλοιπον, ἰγκυπέλειμμα, Ἐγνάστια.

RESIDO, sēdi, [ἀναπαύωμαι] ēre. Motum significat. Plin. Epist. 22. extr. lib. 4. ad Sempronium, Nam Viennensium vitia intra ipsos residunt, nostralate vagantur. Al. rectius Resident. Plin. lib. 28. cap. 9. Datur & phthisicis unciatim cum vini veteris hemina decocta, donec tres uncie e toto residant. i. e. Superfint & remaneant, residuæ sint. [Ergo Resident legendum.

Si montes refedissent, amnes exaruisissent. Cic. in Pison. 82.

Retro residere. Lucret. lib. 2. 283. i. e. Quiescere.

Residit in clunes. Plin. lib. 8. cap. 37. De muribus Ponticis. Al. Resident. Sed hæc lectio melior videtur. V. supra in RESIDEO.

Corde ex ira residunt. Virg. 6. Æn. 407.

Omnia quæ commoverat, pace & otio refederunt. Cic. in Sallust. 10.

RESIGNO, [ἀποφραγίζω] Gl. Gr. Lat.] āre. Quod signatum erat aperire, relaxare, patefacere: ut, Resignare litteras. Plaut. Trin. 3. 3. 65.

Jam si obsignatas non feret, dici non potest Apud portitorem eas res resignatas sibi, Inspectasque esse. Cic. 11. Att. 9. Quas si putabis illi ipsi utile esse reddi, reddes: nihil melædet: nam quod resignatæ sunt, habet, opinor, ejus signum Pomponia.

Testamenta resignare. Hor. 1. Epist. 7. 9.

Resignare, [ἐπιφραγίζω] Perfecite signare. Columel. lib. de Arboribus, cap. 20. Prius quam arbusculas transferas, rubrica signato, ut hisdem quibus ante steterunt constituas eas. Qui locus ex castigato exemplari sic fegitur, Rubrica, vel alia qualibet re signato, ut hisdem ventis, quibus ante steterunt, constituas eas.

Resignare, Claudere. Virg. 4. Æn. 244.

Dat somnos, adimitque, & lumina morte resignat. Serv. Turnebus contra Aperire exponit, Advers. 24. 26. & 26. 5. V. Taubm. not.

Fata venientia resignare, Refolvere, vel Revelare. Ovid. 6. Fast. 535. Resignare, pro Rescribere dicebant antiqui, sicuti Subsignare, pro Subscribere: & Resignatum æs dicebatur militi, quum ob delictum jussu Tribuni militum, ne stipendium ei daretur, in tabulas referebatur. Festus.

Resignare, Reddere, ut ajunt Acron & Porphyrio: quod fit quum in libris datorum & acceptorum, pecuniam, quam acceptam signavimus, redditam demonstramus. Hor. 3. Carm. 29. 54.

— si celeres quatit Pennas, resigno quæ dedit. De Fortuna. Idem 1. Epist. 7. 9. Hac ego si compellar imagine, cuncta resigno. h. e. Reddo, restituo.

Resignare, [ἀπυρρῶν] pro Dissolvere, perimere, abrogare. Cic. pro Arch. 9. Nam quum Appii tabulæ negligentius aservatæ dicerentur, Gabinii, quamdiu incolumis fuit, levitas post damnationem, calamitas, omnem tabularum fidem resignasset. Budæus.

Sic, Parem rationem resignare. Senec. de Benef. 6.

Perjuria resignare. Sil. lib. 17. 426.

— irrumpt mole ruinæ

Aufonius globus, & perjuria Graja resignat. h. e. Aperit & laxat Macedonum perjuratorum phalangem densam, & quasi signatam & clausam.

RESIGNĀTUS, a, um. Partic. Cic. 11. Att. 9. Litteræ resignatæ.

RESIGNĀTOR, ōris. m. [ἀποφραγιστής] Gloss. Cyrill. seu Græc. Lat.

RESIGNĀTRIX, icis. f. Tertull. de Habit. mulier. cap. 1. Eva arboris illius resignatrix.

RESIGNĀCŪLUM, i. n. [ἀποφραγισμα] Tertull. Adv. Marc. 2. 10. Tu resignaculum similitudinis. Ex Ezech. 28. 12.

RESILIO, silivi, vel filii, sultum, [ἀναθρόσκω] īre. In contrarium agi, rebellare, inquit Perottus. Lucret. lib. 4. 689.

Omnia quandoquidem cogit natura referri, Ac resilire ab rebus ad æquos reddita flexus. Plin. Quandoque resilit vulnus, & curare scalpello oportet. [Celsi potius, quam Plinii verba putem, quæ apud neutrum tamen reperire licuit.

Grando resilit a culmine tecti. Ovid. 12. Met. 480.

In spatium breve resilire manus. Ovid. 3. Met. 677. Resilire dixit pro Retrahi, seu potius Contrahi.

Resilire dicitur mamma quando sterilefcit, quasi Retro saliat, five intro se recipiat. Plin. lib. 11. cap. 40. Detracto mamma alumno suo sterilefcit illico, ac resilit.

Resilire crimen ab aliquo, translate, pro Non inharere, non convenire

ei. Cic. pro Rosc. Amer. 79. Ubi scopulum offendis ejusmodi, ut non modo ab hoc crimine resiliere videas, verum omnem suspicionem in vosmet ipsos recidere intelligas.

Resilire, A priore emptione discedere, sive abire. Ulpian. in l. Sabinus. D. de in diem additionem. Quid tamen, si hoc erat nominatim actum, ut liceret emptori resiliere, meliore conditione allata? Dicendum erit dissolutam priorem emptionem.

RESULTO, [ἀναπύλλομαι, ἀναβάλλω, Gl. Lat. Gr.] āre. frequent. Sæpe resiliere, inquit Feltus.

Resultant colles clamore. Virg. 5. Æn. 150.
— pulsati colles clamore resultant.
Imago vocis resultat. i. e. Echo vocem reddit. Virg. 4. Georg. 50.
Oranti nox & juga longa resultant. Stat. 2. Theb. 714. i. e. Vocem orantis reddunt.

Resultantia vocibus tecta. Plin. in Paneg. cap. 73. pr.
Resultans sonus. Plin. lib. 11. cap. 19.

RESULTATIO, ōnis. f. August.

RESIMUS, a, um. Adj. [ἀνάσιμος] ex Re & Simus compositum; Qui furtum versus reductas habet nares. Columel. lib. 6. cap. 1. Naribus resimis, patulisque.
Labra. Varro 2. de R. R. cap. 9. Labris subnigris, aut rubicundis, neque resimis superioribus, neque pendulis subtus.
Rostrum. Plin. lib. 8. cap. 25. Rostrum relimo, cauda & dentibus aprorum aduncis, &c.
Lamina. Celsus lib. 8. cap. 3. Lamina autem ænea est, firma, paulum resima. i. e. Repanda.

RESINA, æ. f. [ῥηίνη] Humor ex arboribus destuens, in iisdemque residens. Plin. lib. 16. cap. 10. Pinus fert minimum resinæ, interdum & nucibus ipsi, &c. Plaut. Merc. 1. 2. 28.
Resinam ex melle Ægyptiam vorato, saluum feceris.
Resina terebinthina. Columel. lib. 12. cap. 20.
Resina condita, frigidis stomachis utilia existimantur. Plin. lib. 23. cap. 1. h. e. Quæ resina condita sunt; ut vinum resinatum, & huiusmodi.
Gloss. Gr. Lat. ῥηίνα, Resina. Scribe ῥηίνη, Resina. De quantitate pr. & sec. V. Ricciol. & Borrich. qui rectius produci statuunt utramque.

RESINŪLA, æ. f. dimin. Arnob. 7.

RESINĀRUS, a, um. Adj. [ῥηινώδης] Quod resinam refert. Plin. lib. 24. cap. 11. Alterum sterile, alterum cui & caulis & semen resinaceum, quod cachrys vocatur.

RESINĀLIS, e. Adj. Cæ. Aurel. Tard. 2. 13. Resinale quid in semet habeat. conf. cap. 14. 207.

RESINŌSUS, a, um. Adj. [ῥηινώδης] Quod resina abundat. Plin. lib. 15. cap. 7. Est enim pinguis & resinolissima.

RESINĀTUS, a, um. [ῥηινώδης] aliud Adj. Quod est resina illitum. Juven. 8. Sat. 114. — quid resinata iuventus? [Videtur a Resino, āre. Partic. ut dicitur Picare & Picatus.
Resinatum vinum, Cui resina admixta est. Plin. lib. 23. cap. 1. Martial. lib. 3. 77.
Resinata bibis vina, Falerna fugis.

RESĪPIO, īvi, & ūi, [ῥηίζω] ēre. ex Re & Sapio compositum; Eodem modo, ac ab Oleo, fit Redoleo. Unde dicimus Resipit picem. Plin. lib. 14. cap. 1. Jam inventa vitis per se in vino picem relipiens.

RESĪPISCO, [ἀναρῖπω, ἐπιρῖπω] ēre. est (ut ait Valla lib. 5.) Ad priorem mentis flatum, vel Ad meliorem mentem redire. Ter. And. 4. 2. 15.
Resipisco. p. non Apollinis magis verum, atque hoc responsum est. Idem Heaut. 4. 8. 3. Quum te intelligo, resipisse. pro Resipuisse. Cic. 4. Att. 5. Vix aliquando te auctore resipivi. Al. Resipui. Liv. 36. 22. Ut tunc saltem, experti regiam vanitatem, resipiscerent.
Resipiscere dicitur ægroti, quum ad se redeunt ex defectione vel animi deliquo. Cic. pro Sexto 80. An quod, quum esset ablatum, primumque resipisset, non se referri iussit? Al. Resipisset. Suet. in Tiber. cap. 73. Quum extractum sibi deficienti annulum mox resipiscens requiisisset. [Huc & priorem Terentii locum spectare putem; Nam responso ex ambigua significatione verbi petita est. Gloss. Lat. Gr. Resipisco, ἀναρῖπῶ, ἐπιρῖπω. Ubi Activum vim Passivi habet.

RESIPISCENTIA, æ. f. Budæus in lib. 2. De transitu Hell. Resipiscentiam autem nemo nefcius est, opinor, mæltam & veluti scallentem recordationem esse, ob errorem admissum in vita instituenda, atque in ratione comparanda ad functiones animæ commodas, naturæque rationali consentaneas & congruentes.
Vox a recentioribus solis usitata, ut patet ex Lactant. 6. 24. Μετάνοιαν nos possimus resipiscentiam dicere. [Vetus interpres Bibliorum Pœnitentiam convertit sere. V. in voce.]

RESISTO, stiti, stitum. ēre. Consistere. Liv. 1. 12. Resistere Romani, tanquam cælesti voce iussi. Ovid. 5. Fast. 234.
Resistit ad nostras fessa labore fores. & 2. de Arte Am. 704.
Ad thalami clausas, Musa, resiste fores.
Resistere in gradu aliquo. Cic. 4. de Fin. 50. Quod bonum sit, id esse optabile: quod optabile, id esse expetendum: quod expetendum, laudabile: deinde reliqui gradus: sed ego in hoc resisto.
In voce media. Virg. 4. Æn. 76.
Nihil est jam, unde nos reficiamus, aut ubi lapsi resistamus. Cic. pro Muren. 84.
Resistere, Remanere. Liv. 36. 13. extr. Bæbius resistit ad Pellinæum oppidum.
Resistere, [ἀντισταμαι] Adversari, Repugnare. Cæsar 2. Bell. Gall. cap. 22. Quum diversis locis legiones aliæ aliæ in parte hostibus resisterent. Cic. 5. Verr. 36. Q. Septimio, honestissimo homine, equiteque Rom. resistente Apronio, & affirmante, se plus decima non daturum, exoritur peculiare edictum repentinum.
Resistere & Pervincere. Cic. 2. Att. 1.
Age resistero Peripateticis. Cic. 4. Acad. 115.
Amori resistit robur. Lucan. lib. 2. 379.
Armis resistere. Cic. 2. Tusc. 33.
Malo resistere. Ovid. 1. Met. 288.
Resistere alicui clamore hominum. Cic. 3. Verr. extr. Cui ego nisi vi populi & hominum clamore, atque convicio resistissem.
Arbor resistit ventis. Ovid. 2. de Arte Am. 651.
Resistere immobilem. Plin. lib. 12. cap. 9.
Resistere contra. Columel. lib. 1. cap. 5. Præstrueta valenter resistent contra ea, quæ postmodum superposita incumbent.

Contra veritatem resistere & repugnare. Cic. pro Rosc. Com. 51.
Contumaciter resistere. V. CONTUMAX.
Fortiter resistere dolori. Cic. 5. Fam. 17.
Obfirmate resistere. V. OBFIRMARE.
Paulisper resistere. V. Paulisper in PARUM.
Sero resistimus ei, quem per annos decem aluimus contra nos. Cic. 7. Att. 5.
Resistere dicitur veneno herba aliquis. Plin. lib. 8. cap. 27. Cervus herba cinare venenatis pabulis resistit.
Resistitur, Imperf. Cæ. 1. Bell. Civil. cap. 3. Omnibus his resistitur, omnibusque oratio eos. Scipionis, Catonis opponitur. Liv. 3. 11. Tamen legi resistebatur.

RESISTENS, entis. Partic. ut
Resistens oratio. Quintil. lib. 11. cap. 2. Inde Interruptus actionis impetus, & resistens ac salebroso oratio. h. e. Interfistens, non perpetuo tenore fluens, sed interdum subsistens & hærens.
Species resistentes. V. ADÆRO, āre.

RESISTENTIA, æ. f. Vox barbarâ.

RESOLVO, fulvi, solūtum, [ἀναλύω] ēre. Quod ligatum erat rursus solvere. Ovid. 1. Met. 382.
Et velate caput, cinctasque resolvite vestes. Plin. lib. 8. cap. 12.
Resolvunt illi nodos manu. Ovid. 3. de Arte Am. 272.
Arida nec vinculis crura resolve suis.
Vincire & Resolvere, contraria. Columel. lib. 11. cap. 1.
Colligere & Resolvere, contraria. Quintil. lib. 12. cap. 2. Proprietates vocis cujusque nosse, & ambigua aperire, & perplexa discernere, & de falsis judicare, & colligere ac resolve quæ velis.
Resolvere & Componere, contraria. Senec. Epist. 30.
Ab amplexu resolve. Ovid. 1. Epist. Sabin. 66.
Artus nexos resolve. Virg. 4. Æn. 695.
Artus & animam. Virg. 4. Æn. 695.
Crines. Liv. 24. 26.
Fila resolvunt Parcæ. Ovid. 2. Met. 654.
— triplicesque Deæ tua fila resolvunt.
Galeam alicui. Ovid. 13. Epist. 147.
Latus ense, Ensem latere. Lucan. ad Pison. 132.
Litteras, Vincla litterarum. Liv. 26. 15.
Vittas capitis. Virg. 3. Æn. 370.
Resolvere, Aperire, Referare, ut
Claustra vitæ resolve. i. e. Animam a corpore separare. Lucret. lib. 1. 416.
Fauces resolve in verba, Aperite fauces ad loquendum. Ovid. 2. Met. 282.
Ora sono. Ovid. 13. Met. 126.
Operata resolvimus ora. Ovid. 6. Fast. 249.
Vocem atque ora. Virg. 3. Æn. 457.
Jugulum ferro. Ovid. 6. Met. 643. & 1. 227.
Vulnera. Stat. 5. Silv. 5. 82.
Vulnera resolve. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Bella, Debellare. Sil. lib. 8. 277.
Curas, Dissipare. Virg. 1. Georg. 302.
Fraudes. Sil. lib. 7. 153.
Trititiam animi. Plin. lib. 24. cap. 6.
Gleba se resolvit Zephyro, Mollitur. Virg. 1. Georg. 44.
Humum resolve, Mollire, subigere. Columel. lib. 2. cap. 2. Neque enim aliud est colere, quam resolve & fermentare terram.
Nebulæ ventis ac sole resolvuntur. Ovid. 14. Met. 400.
Tenebras. Virg. 8. Æn. 591.
Resolvere in pulverem, Reducere. Columel. lib. 11. cap. 2.
Resolvere in tabem margaritas. Plin. lib. 9. cap. 35.
Mollire & resolve hominem: pro Effeminare. Senec. Epist. 36.
In desidiam nimia quiete resolve. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. de Appio Claudio.
Vires resolvunt. Lucret. lib. 4. 950.
Emptio sub conditione resolvitur, Ad nihilum redigitur. Ulp. in l. 2. D. de in diem additionem.
Jura sacrata. Virg. 2. Æn. 157.
Obligatio resolvitur. Paulus in l. 3. & 4. D. de rescind. vendit.
Resolvere corruptam partem a viva, Separare. Cels. lib. 5. cap. 28.
Resolvere, pro Numerare pecunias creditoribus, aut aliis quibus promissimus. Plaut. Epid. 3. 2. 16.
Nam leno omne argentum abstulit pro fidicina: ego resolve. Cic. 14. Philipp. 38. Senatam quæ sit antea pollicitus legionibus exercitibusque nostris, ea summo studio, Rep. recuperata, resoluturum. Al. Rep. sul. Resolvere, Refellere. Quintil. lib. 5. cap. 13. Resolvere ex parte diversa dicta difficile erit.
Resolvere, pro Absolvere piaculo. Hor. 1. Carm. 28. 34.
Teque piacula nulla resolvunt. h. e. Nullis hostiis expiaberis. Piacula enim dicebantur quibus facinus expiatur admittum. Acron.

RESOLŪTUS, a, um. Partic. [ἀναλυτός] ut, Comas resoluta puella. Tibul. lib. 1. 3. 31.
Vincla resoluta. Sil. lib. 3. 462.
Amore resolutus, Liber ab amore. Tibul. lib. 1. 9. 83.
Ira resoluta frenis legum. Lucan. lib. 2. 145.
Transactio resoluta. Ulpian. in l. Eleganter. in princ. D. de condition. indebit.
Corpore resoluta somnus habebat regem. Ovid. 7. Met. 328.
Quiete resolutus, Dormiens. Ovid. 9. Met. 468.
Brachia resoluta somno. Ovid. 1. Fast. 371.
Corpora fluxa & resoluta. Columel. lib. 1. cap. 1.
Pondus. Sil. lib. 3. 643.
Dat genitum patiens resoluta pondere moles. h. e. Saxo putrefacto igni & aceto.
Tellus resoluta rarefcit in aquas. Ovid. 15. Met. 245.
Mens in gaudia resoluta. Sil. lib. 11. 305.
Compar. Martial. 10. 98. Resolutior cinædo. i. e. Mollior.
Os resolutus. Valer. Max. 8. 7. ext. 1. de Demosthene, Fertur ori infertis calculis multum ac diu loqui solitus, quo vacuum promptius esset & resolutus.

RESOLŪTUS, Adv. Compar. Tertull. ad Nation. 1. 19. Quo facilius rideatis & resolutius decachinetis.

RESOLUTIO, ōnis. f. Gell. 17. 9. Resolutio lori.
Sophismatis resolutio. Idem 18. 2.
Ventris resolutio. Cels. 2. 6. & alibi passim.

RESŌNO, ui, [ἀνῆχῶ, κενῶν, κενῶν, ῥοχῆν, σμυγῆν] āre. Contra sonantem sonare. Virg. 1. Ecl. 5.
Formosam resonare doces Amaryllida filvas. de Echo.
Gloria virtuti resonat, tanquam imago. Translate. Cic. 3. Tusc. 3.
Resonare, Sonum reddere. Cic. 1. Tusc. 96. Qui quum conjectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum, venenum ut sitiens obbibisset, reliquum sic e poculo eiecit, ut id resonaret. Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit, hoc pulcro Critiæ.
Cornua, quæ ad nervos resonant in cantibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 149.
Cantu assiduo. Virg. 7. Æn. 12.
Ore superbo. Sil. lib. 3. 247.
Æther clamoribus resonat. Virg. 5. Æn. 228.
Æther resonat latratibus. Ovid. 3. Met. 231.
Arbusta resonant cicadis. Virg. 2. Ecl. 13.
At mecum raucis, tua dum vestigia lustro,
Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis. Hic Virgilius e cicadum cantu maximum æstum significat, perinde ac si diceret, At nunc meridiano tempore solis vapore omnia torrentur, quod arbusta cicadis resonantia ostendunt. Per æstum enim cicadæ vehementius canunt. Turnebus.
Avia tum resonant avibus virgulta canoris. Virg. 2. Georg. 318.
Spectacula plaufu resonant. Ovid. 10. Met. 668.
Umbra acutum resonant. Hor. 1. Sermon. 8. 41.
Umbra triste resonant. Hor. 1. Sermon. 8. 41.
Recinere & resonare, per translationem. Cic. de Clar. Orat. 171. Illud est majus, quod in vocibus nostrorum oratorum recinit quiddam & resonat urbanus. V. Urbanus recinere & resonare, in URBS.
Resonavi, pro Resonui apud Manil. 5. 566.
Imperf. Pass. ut, In fidibus testudine resonatur, aut cornu. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.

RESŌNO, ēre. per Tertiam conjugationem ab antiquis reperitur usurpatum. Acc. Æneadis, aut Decio: Clamore & gemitu templum resonit cælitum. Pacuv. Dulorest. Hymenæum fremunt æquales, aura resonit crepitu musico. Non. 10. 4.
Clypei resonant. Ennius apud Priscian. 9. V. Laurenb. Antiquar. p. 427. Dict. Sonit.

RESŌNANS, antis. Partic. [κρῆκων, ἠχίης] ut, Saxa resonantia. Virg. 3. Æn. 432.
Carmina resonantia chordis Romanis. Lucan. ad Pison. 229.
Theatrum. Cic. 1. Q. frat. 1. 33. Quare quoniam ejusmodi theatrum totius Asiæ virtutibus est datum, celebritate refertissimum, magnitudine amplissimum, judicio eruditissimum, natura autem ita resonans, ut usque Romam significationes vocesque referantur.
Unda resonante tunditur litus. Catul. ad Furium, 11. 3.

RESONANTIA, æ. f. Vitruv. 5. 8. Locus ubi non impediatur resonantia. Idem paulo post, Voces sine resonantia perveniunt ad aures.

RESONABILIS, is. Adj. Ovid. 3. Met. 358.
Vocalis nymphæ, quæ nec reticere loquenti,
Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo. Verbum de verbo expressit. Nam Echo dici potest Resonantia. Resonabilis, i. e. Resonans. conf. Aufon. Epigr. 99. & mox RESONA.

RESŌNUS, a, um. Adj. [κροχῆς] ut,
Ictus refoni. Valer. 1. Argon. 619.
Voces resonæ. Ovid. 3. Met. 496.

RESONA, æ. f. [ἠχῆ] in Gloss. Lat. Gr.

RESŌPIO, Ire. Fulgent. Cont. Virg. Tricerberum mellitis refopit offulis.

RESORBĒRO, bui, & psi, ptum, [ἀναρροφῶ, ἀναρροφῶ] ēre. Rursum sorbere. Plin. lib. 4. Epist. ult. An quæ Oceano natura, fonti quoque? quaque ille ratione aut impellitur, aut refoibetur, hac modicus hic humor, vicibus alternis supprimitur, vel egeritur?
Vomere & refoibere, contraria. Ovid. 12. Epist. 125.
Quæque vomit totidem fluctus, totidemque refoibet.
Refoibent interanea, quæ evomerunt. Plin. lib. 9. cap. 43. pr.
Æstum refoibet mare. Lucret. lib. 6. 695.
Lacrimas refoibere. Stat. 5. Theb. 654.
Pontus saxa revoluta refoibet. Virg. 11. Æn. 627.
Vocem refoibere. Plin. lib. 18. cap. 35.

RESORTIOR, [ἀναρροφῶ] īri, a quo verbum Resortus elicuerunt pragmatici, quo Territorium aut jurisdictionem significant. Budæus in notis ad Pandectas adnotavit, ἀναρροφῶν δίκην, inquit, Græcis dicitur, quasi Sortiri iudicium. Sorte enim cognoscendarum causarum diem capiebant, auctore Servio lib. 6. Æn. in illum locum Virgilii, v. 431.
Nec vero hæc sine sorte datæ, sine iudice sedes. Cujus moris reliquias lingua vernacula retinet: Resortiri enim in curiam eos dicimus, qui curiam appellant, hoc est quorum disceptationes in curia per provocationem agitantur. [Nusquam tamen hoc verbum legitur apud veteres.

RESPECTO, & **RESPECTUS**. V. RESPICIO.

RESPERGO, si, sum, [ἀσπράσσω] ēre. Circum circa spargere. Columel. lib. 1. cap. 6. Deinde quum prædictum tectorium inaruit, rursus amurca respergitur. Cic. 7. Verr. 78. Quum Prætoris nequissimi inertissimique oculos prædonum remi respergerent.
Sanguine respergere dextram. Catull. Argon. 62. 230. conf. Liv. 1. 13.
Mero respergere tergora. Columel. lib. 6. cap. 2.

RESPERFUS, a, uni. Partic. [ἀσπράσσω] ut, Resperfa matris cruore virgines. Liv. 24. 26.
Cæde fraterna juvenis resperfus. Catull. Argon. 62. 181.
Pulvere resperfus. Stat. 8. Theb. 8.
Sanguine manus resperfa. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
Comæ resperfa sanguine. Ovid. 3. Fast. 452.
Mensa resperfa cruore. Liv. 39. 43. conf. Idem 1. 48.
Vinum respersum dixerunt antiqui, quia vino sepulcrum spargebatur. Paulus. V. Festus

RESPERREIO, ōnis. f. [ἐπιπράσσω] Cic. 2. de Divin. 48. Habes & resperionem pigmentorum, & rostrum suis, & alia permulta.

RESPERSESUS, ūs. m. [διάρουσις] Plin. lib. 10. cap. 3. Hæc causa est gregatim avibus natandi: quia plures simul non infestantur, resperfu pinnarum hostem obsecrantes.

RESPIRO, spexi, spectrum, [ἀναβλέπω, ἀνακύπτω] ēre. Retro aspicere,

sive flexis in terram oculis aspicere, ut ait Erasmus. Cic. 1. de Divin. 49. Tum ei ducem illum præcepisse, ne respiceret.
Inter Respicere & Prospicere. Prospicere enim advorsum videre significat: Respicere vero, quasi retro aspicere. Varr. Manio, sedens alius alieno sumptu, neque post respiciens, neque ante prospiciens. Ex Natio 5. 85.
Respicit Æneas subito. Virg. 6. Æn. 548.
Infantem tergo Cloanthum respicit. Virg. 5. Æn. 168.
Tellus respicitur. Ovid. 2. Amor. 11. 23.
Tam longe retro respicere non possunt. Cic. 5. Tusc. 6.
A tergo respicere. Virg. 8. Æn. 697.
Respicere ad. Ter. And. 2. 5. 6. Quasi de improvviso respice ad eum. Idem Eun. 2. 3. 50. Quum huc respicio ad virginem. Cic. 1. de Divin. 69. Et noctu ad oppidum respicientes.
Ad aliquid respicere, Subaud. Animo. Quintil. lib. 2. cap. 12. Et quum Latinis studebimus litteris, non respiciamus ad Græcos.
Respicere, Retrorsum aspicere & in præteritum. Cic. pro Arch. 1. Nam quoad longissime potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari.
Mala sua respicere, Considerare. Lucret. lib. 4. 1152.
Vitæ exemplar respicere. Hor. in Arte Poet. 317.
Respicere aliquem, Rationem ejus habere. Cic. 2. Fam. 15. Ut respiciam generum meum, adolescentem optimum, mihi que carissimum. Stat. 3. Theb. 159. — nulloque ululata dolore
Respexit Lucina domum. V. Respicere, Juvare.
Rempub. respicere. Cic. ad Brut. 14. Quod ipsum, si Rempub. cui susceptus es, respicis, tibi jam jamque faciendum est.
Cavere alicui, & respicere eum. Cic. 5. Verr. 26.
Respicere Cæsarem, Juvare, favere, vel obsequi. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 1.
Se respicere, pro Sui rationem habere. Plaut. Pseud. 2. 2. 18.
Se respicere, Sibi prospicere, vel consulere. Ter. Heaut. 1. 1. 18.
Nullum remittis tempus, neque te respicis. Cic. 2. de Finib. 79.
Ne tum quidem te respicies, & cogitabis, sibi quemque natum esse & suis voluptatibus?
Ætatem suam respicere, Prospicere ætati suæ. Ter. Phorm. 2. 3. 87.
Homo aptissimus ad jocandum, minimeque respiciens patriam. Cic. 2. de Nat. Deor. 46.
Respicere aliquem, pro Juvare. Ter. And. 5. 6. 11. Age, me in tuis secundis rebus respice. Al. Rebus omittunt. Idem Adel. 3. 2. 55. Nam hercle alius nemo respicit nos.
Respicit nos Deus, i. e. Custodit, vel diligit. Ter. Phorm. 5. 3. 34.
Di nos respiciunt: gnatam inveni nuptam cum tuo filio. Cic. 1. Att. 13. Nisi quis nos Deus respexerit.
Pietas respicit labores humanos. Virg. 5. Æn. 689.
Periculum rei venditæ ad venditorem debet respicere. Ulpian. in l. Si quis vina vendiderit. D. de pericul. & comm. rei vendit. quod exp. Idem ibidem, dicens, Periculum acoris & mucoris ad venditorem pertinet. Summa imperii ad me respicit, i. e. Ad me pertinet. Cæf. 3. Bell. Civil. 5. extr.

RESPICIENS, entis. Partic. [ἀναβλέπων] Ovid. 1. Trist. 3. 60.
Respicens oculis pignora cara meis.
Æneas mœnia respiciens. Virg. 5. Æn. 3.
Respicens Fortuna. Notum est litteratis omnibus, antiquos idololatrias, varias Fortunæ finxisse functiones, & numina, quæ & illi varia quomæ nomina pepererunt. Respiciens, id est prosperæ fortunæ fanum Romæ ædificatum atque sacratum scimus, non procul a fano Jovis Victoris. V. Alex. ab Alex. lib. 1. Genial. diæ. cap. 13.

RESPICIENDUS, a, um. aliud Partic. [ἀναβλέπων] Ovid. 1. Amor. 8. 38.
Quantum quisque ferat, respiciendus erit.

RESPECTUS, ūs. m. [ἀφροσύνη] Ipse oculorum conjectus. Plautus, Et me respectu terruit. [Puto in suppos.
Effuse ac sine respectu fugit rex Philippus. Liv. 32. 12.
Respectus, Id quod respicitur. Cic. 1. de Divin. 68. Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore. i. e. Horrendum spectaculum.
Respectus, [λόγος] Ratio, qua ad aliquid agendum movemur. Martial. lib. 11. 50.
Sit pudor, & tandem veri respectus & æqui. Cic. ad Brut. 1.
Meus quidem animus in acie est, neque respectum ullum quærit, nisi me utilitas civitatis forte converterit.
Respectus honesti. Lucan. lib. 3. 490.
Movebat hæc multitudo hostium, respectu paucitatis suæ. Justin. 11. 9. 2.
Occultæ musicæ nullum esse respectum. Suet. Neron. cap. 20.
Respectum habere ad aliquem. Cic. 5. Philipp. 49. Itaque quum respectum ad Senatam, & ad bonos non haberet.
Rerum privatarum respectus. Liv. 2. 30. Sed factione, respectuque rerum privatarum, quæ semper offecere, officientque publicis consiliis, Appius vicit.
Abscindere rerum omnium respectum. V. ABSCINDO.
Respectu mei. Ovid. 1. Trist. 3. 100. Ovid. 4. de Pont. 9. 100.
Respectu cupiunt hic tamen esse sui.

RESPECTO, [ἀναπαύσσω] āre. frequent. Ter. Adel. 2. 1. 3. Quid respectas? nihil periculi est. Cic. pro Planc. 45. Ne par ab his munus in sua petitione respectent.
Lumine obliquo respectare aliquem. Stat. 3. Theb. 377.
Si qua pios respectant numina. Virg. 1. Æn. 607.
Sed patet immani, & vasto respectat hiatus. Lucret. lib. 5. 376. i. e. Janua leti valde late, & vaste retrorsum patefacta est. Lambinus.

RESPECTANS, antis. Partic. [ἀναπαύσσω] Lucret. lib. 6. 1232.
Funera respectans, animam & mittebat ibidem. Patere. 2. 107.
Sine sine respectans Cæsarem.

RESPIRO, [ἀναπνέω, ἀπνέω] āre. Recipere intro anhelitum. Ter. Heaut. 2. 2. 12. ὁ Clitipho, timeo. CLIT. respira. Plaut. Epid. 2. 2. 20.
Mare, sine respirem quæso. P. immo acquiesce. B. animo male est, Recipiam anhelitum. Cic. pro Rosc. Amer. 22. Quum tot tantisque negotiis distentem sit, ut respirare libere non possit. Sic 1. de Finib. 53.
Respirare & Reddere animam, h. e. Anhelitum extra mittere. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Eaque ad pulmones usque pertineat, excipiatque animam, eam, quæ ducta sit spiritu, eandemque a pulmonibus respiret, & reddat.
A re aliqua respirare. Quintil. lib. 1. cap. 8. Quum poeticis voluptatibus aures a forensi asperitate respirent.

A metu respirare. Cic. pro Cluent. 200.

Respirat civitas, quum in pristinum statum redit. Cic. 6. Fam. 3. Si armis, aut conditione positis, aut defatigatione abjectis, aut victoria detractis, civitas respiraverit, & dignitate tua frui tibi, & fortuna uti licebit.

Respiraro si te videro. Cic. 2. Att. 24. Item, atque eò si potest acrius, te rogo, ut plane ad nos advoles: respiraro, si te videro.

Respiravi, liberatus sum. Cic. pro Milon. 48.

Respirat cupiditas, Paulum cessat. Cic. pro Quint. 53. Si mehercule hæc tecum duo verba fecisses, Quid ago? respirasset cupiditas atque avaritia paululum.

Respiro, Efflo, Exhalo, aut emitto odorem aliquem. Stat. 2. Silv. 2. 78. — inde malignum

Aera respirat pelago circumflua Neflis.

RESPIRATIO, ònis. f. [ἀναπνοή] Cic. de Univerf. 16. Neque erant anima circumfosa extrema mundi, ut respirationem requireret.

Respiratio parva atque anhela. Cæ. Aurel. Acut. 2. 32. 167.

Mora & respiratio in oratione. Cic. in Orat. 53. Distincta alios, & interponctâ intervalla, moræ, respirationesque delectant.

Respiratio aquarum, pro Evaporatione quam vocant. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Ipse uritur ex respiratione aquarum, earum enim quasi vapor quidam aer habendus est.

RESPIRĀTUS, ūs. m. [ἀναπνοή] Cic. 2. de Nat. Deor. 136. In pulmonibus autem inest raritas quædam, & assimilis spongii mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima: qui tum se contrahunt aspirantes, tum in respiratu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maxime aluntur animantes. Aliqua exemplaria habent, Respirationem; alia, Tom spiritu dilatant, &c. Apul. Met. 4 p. 149. Elmenh. Parvis respiratui circa nares & oculos datis foraminibus.

RESPIRĀMEN, inis. n. [ἀναπνοή] pro Halitu seu meatu spiritus. Ovid. 2. Met. 828.

Vitalesque vias, & respiramina clausit.

RESPIRAMENTUM, i. n. Augustin. Confess. 7. 7. Laxamentum & respiramentum.

RESPIRĀCŪLUM, i. n. Claud. Mamert. 2. 12. Redactæ paululum respiraculo pauſæ vires.

RESPIBIUM, i. n. Gloss. Lat. Gr. Respirationem, ἀναπνοή. ut Suspirationem.

RESPLENDRO, ui, [μεγαλύνω, ἠλῶ] ēre. Idem quod Splendere. Cic. 2. de Finib. 23. Adfint etiam formosi pueri, qui ministrent: resplendeat iis vestis, argentum, vel Corinthium orichalcum, locus ipse, ædificium.

RESPONDRO, di, sum, [ἀποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι, ἀμείβομαι] ēre. notæ significationis. Ter. Adel. 2. 1. 26. Responde. Virg. 10. Ecl. 8.

Non canimus furdus, respondent omnia silvæ.

Responde quod rogo. Plaut. Pseud. 4. 2. 12.

Acute respondere. V. ACUO.

Benigne. Hor. 1. Epist. 7. 63.

Incaute. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Memoriter. V. MEMOR.

Paratissime. V. Paratus, in PARO.

Propalam aliquid. Tacit. 12. Ann. 46.

Pudice Quintil. lib. 5. cap. 11.

Venulle. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Corde sedato. Virg. 12. Æn. 18.

Respondere ad. Cic. 7. Verr. 147. Quid ad hæc cogitas respondere.

Ad ea quæ quæſita sunt respondere. Cic. 1. Philipp. 2.

Ad rogatum respondere, sive ad interrogata. Cic. pro Flacc. 10. Nunquam nobis ad rogatum respondent, semper accusatori plus quam ad rogatum. Liv. 3. 4. Ita responderunt ad interrogata, ut magis suspecti, quam venerant, dimitterentur.

Ad postulata. Cæ. 1. Bell. Gall. 44. Ariovistus ad postulata Cæsaris pauca respondit.

Ad voluntatem alicujus. Cæ. 4. Bell. Gall. cap. 5.

Videat quid de illis respondeat, quos, &c. Cic. 3. Verr. 12.

Respondere alicui in utramque partem. Cic. 4. Acad. 104. Item ea quæ interrogati in utramque partem respondere possumus.

Respondit quod. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Ajunt hominem, ut erat furiosus, respondisse, quod non totum telum corpore recepisset. Accusaturum se.

Respondere pro aliquo. Cic. de Clar. Orat. 122. Ut etiam pro Bruto respondeam.

Graviter respondere contra inimici contumeliam. Cic. de Arusp. Resp. 17.

Respondere criminibus. Cic. 11. Fam. 28. Respondebo criminibus, quibus tu pro me, ut parerat tua singulari bonitate & amicitia nostra, sæpe restitisti.

Maledictis respondere. Ter. in prol. And. 7.

Respondere jus. Plin. Epist. 101.

De jure respondere. Cic. de Clar. Orat. 13. Multaque opera, multaque industria Rutilius fuit, quæ erat propterea gratior, quod idem magnum munus de jure respondendi sustinebat.

Ad nomina respondere, quod vulgo in jure dicitur, Comparere. Liv. lib. 7. 4.

Non respondere citatum: est ut nunc loquuntur in jure, Desicere. Cic. 3. Verr. 19. Budæus.

Non respondere dicitur citatus, Quando non comparet. Marcellus in l. penult. D. de in integrum restitutionem.

Ad tempus respondere, vel ad diem debitor dicitur, qui in mora non est. Cic. 16. Att. 2. Quanquam enim reliqua satis apta sunt ad solvendum, tamen sit sepe ut ii, qui debent, non respondeant ad tempus. Turnebus, Ut Appellari, inquit, dicitur debitor, quum flagitatur ut solvat, ita quum solvere se dicit, Respondere dicitur.

Amore, vel In amore respondere alicui, Amantem redamare. Cic. 15. Fam. 21. Cui ego quidem amori, utinam ceteris rebus possem, amore certe respondebo.

Respondere, Convenire, quadrare, consentire, & parem esse. De rebus inanimatis, atque adeo quibusvis. Virg. 1. Æn. 585.

— dictis respondent cetera matris.

Pariter & æqualiter. V. PARIER.

Respondere, pro Profectum habere, & non fallere consilium & propositum medici. Celf. lib. 2. cap. 10. Id quod si in cura quoque aquæ, quæ inter cutem est, ita respondet, quanto magis necesse est in sanguine respondeat? Alibi Cedere vocat. Budæus.

Varie respondere. Celf. lib. 5. cap. 18. Credo autem, quo pejus id malum est, minusque facile discutitur, eo plura esse tentata: quæ in perfonis varie responderunt. De malagmare ad strumas.

Dextra dextris respondent. Cic. de Univerf. 41.

Ut omnia omnibus, paribus paria respondeant. Cic. 1. de Nat. Deor. 50.

Par pari respondere. Plaut. Truc. 2. 7. 45.

Convenire & respondere. Cic. 3. de Finib. 8. Quid posterius priori non convenit? quid sequitur, quod non respondeat superiori?

Ad normam respondere. Structuram ad normam & libellam & ad perpendiculum respondere oportet i. e. Competere & quadrare. Vitruv. lib. 7. c. 3.

Ad illud respondet. Varro de L. L. 9. 4. Quemadmodum crepat prima ad quartam chordam, sic quarta ad septimam respondet. i. e. Concinit cum septima.

Respondet frumentum ad pondus & mensuram. Senec. de Brevitate vitæ.

Respondet ad spem eventus, h. e. Secundum expectationem accidit. Liv. 28. 6.

Spei respondere. V. SPERS.

Sic Expectationi respondere. H. St.

Respondisset tibi, pro Spei tuæ, aut Expectationi. Vide in OPIMITAS. H. St.

Invidiæ respondere. Ovid. de Rem. Amor. 397.

Labori suo fama responsura. Hor. 2. Sermon. 8. 66.

Labori fructus non respondens. Ovid. 4. Fast. 642.

Laudibus respondere Græcorum. Cic. 1. Tusc. 3. Idem ad Brut. 7. Qui vestris paucorum respondeat laudibus. i. e. Qui vestras æquet laudes.

Meritis favor non respondet. Hor. 2. Epist. 1. 9.

Opinionum hominum tua virtus non respondet. Cic. 3. Fam. 4.

Voto respondere. Plin. 1. Epist. 7. Non ego quoque simili nutu, ac renutu respondere voto tuo possum. i. e. Facere quod desideras.

Si bonitas tua responderit iudicio meo. Antonius Cic. 14. Att. 13.

Neque quicquam tam obscænum dicere, cui non ab initio pueritiæ omnigenere facinoris ætas sua respondeat. Cic. in Sallust. 1.

In omnibus tuis rebus meis optatis fortuna respondit. Cic. 2. Fam. 1.

Respondere patri, pro Imitari mores patris, nec degenerare. Cic. 3. de Finib. 8. Est enim magna curæ (quanquam quidem hoc proprium tuum munus est) ut ita erudiarur, ut & patri, & Scipioni nostro, & tibi tam propinquo respondeat. Budæus.

Nobilitati majorum respondere. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Plenius & uberius respondere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 17.

Respondere, Respicere, seu contra positum esse. Virg. 6. Æn. 23.

Contra elata mari respondet Gnosia tellus. Servius.

Ædificare porticum quæ palatio respondeat. Cic. de Arusp. Resp. 49.

Res sibi respondent simili forma, &c. De speculo. Lucret. lib. 4. 168.

Responsum est, Imperf. Cic. 1. de Finib. 2. Quanquam philosophiæ quidem vituperatoribus satis responsum est eo libro, quo a nobis philosophia defensa & collaudata est.

Responsu, Supinum, pro Responſione sive responſo. Cic. pro Cluent. 164. Videtis hæc quam sint levia genere ipſo, quam breviter responſu.

Etiam in Tertia conjugatione usi sunt veteres. Manil. 5. 734.

Sic etiam magno quædam respondere mundo

Hæc natura fecit. Hinc Martial. lib. 3. 4.

Si quando veniet, dicet responde Poeta.

RESPONDENS, entis. Partic. [ἀποκρινόμενος] ut, Tympana respondentia, i. e. Sonantia, quod pulsata reclamant. Stat. 2. Achill. 175. V. supra.

RESPONSUS, a, um. Partic. unde

RESPONSUM, i. n. [ἀπόκρισις, ἀπόλογία] Ipsum id, quod respondetur. Ter. in prol. Phorm. 17. Is sibi responsum hoc habeat. Idem in prol. Eun. 6. Sciat responsum, non dictum esse. Cic. 7. Att. 16. Ex illius ad nostra responsa responsis intelligentur.

Liberale responsum. V. LIBER, adj.

Fida. Virg. 2. Æn. 376.

Medium. V. MEDIUS.

Torva responsa trucis Senatus. Sil. lib. 11. 121.

Auferre responsum ab aliquo. Cic. 1. de Orat. 239.

Dare. Cic. 6. Verr. 85. Senatus Sopatro responsum nullum dat, sed commotus, perturbatusque discedit. Virg. 1. Ecl. 45.

Hic mihi responsum primus dedit ille petenti.

Elicere. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Ferre ab aliquo. Cic. 1. in Catil. 19. A me quoque id responsum tulisti, me nullo modo posse.

Reddere. Cic. pro Planc. 34. Quum senatus impediretur quo minus id, quod hostibus semper erat tributum, responsum equitibus Romanis redderetur.

Responsa atque decreta jurisconsultorum. Cic. pro Muren. 28.

Responsum, Oraculum. Virg. 9. Æn. 134.

Si qua Phryges præ se jactant responsa deorum.

Τὸν ἑσπερίαν πῆς ἀποκρίσεως Herod. 24. pag. 13. Ἐπιγράμ. δὲ. πῆς ἑσπερίαν κ. τ. ε. H. St.

Responsum aruspis. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. Multa ex aruspis responſis commemorare possum.

E responſo. Tacit. 13. Ann. 24.

Perplexum responsum. V. PERPLEXUS.

Deluſit Apollo animum responſo. Virg. 6. Æn. 344.

Edere responsa. Tacit. 2. Ann. 54.

Horrent divum responſis regna Caspia. Virg. 6. Æn. 798.

Petunt in dubiis responsa. Virg. 7. Æn. 86.

Pofcens responsa sacerdos. Sil. lib. 1. 121.

Reddere responsa. Virg. 3. Georg. 491.

RESPONSIO, ònis. f. [ἀπόκρισις, ἀπόλογία] Cic. pro Corn. Balb. 36. Accusatoris interpretatio indigna responſione. Et in Pison. 55. Responſione inimica. Quintil. lib. 9. cap. 1. Sibi ipſi responſio

RESPONSUS, ūs. m. [ἀναλογία] Conventientia, consensusque. Vitruv. lib. 1. cap. 2. Symmetria est ex ipſius operis membris conveniens consensus: ex partibus separatis, ad univerſam figuræ speciem ratæ partis responſus.

Pontanus 432. A membrorum responſu & conformatione. H. St.

RESPONSOR, òris. m. [ἐχρηστής] Fidejussor, qui pro aliquo spondet. Hor. 1. Epist. 16. 18

Quo responſore, & quo cauſæ teste tenentur. Sed videndum nunquid de eo loquatur, qui de jure respondebat, qualis erat Scævola & alii multi. V. q. feq.

Immo

Imme legendum. Quo res sponfore. Vide Cruquium. H. St.
RESPONSIVE, Adv. Ascon. in Verr. p. 106. Interrogative pronuntian-
 dum est, & contra responsive.
RESPONSO, [ἀποσπένδω] Ære. frequent. Ferociter & asperere alteri com-
 pellanti respondere. Plaut. Men. 2. 1. 57. Responfa aut loquere.
 Responfare cupidinibus, i. e. Resistere, repugnare, contradicere. Hor.
 2. Serm. 7. 85. Acron.
 Gallina dura malum responfat palato, i. e. Non sapit, non convenit pa-
 lato. Vel, ut exponit Acron, Resistit, reluctatur in faucibus. Tralatio
 est. Hor. 2. Serm. 4. 18.
 Fortuna superbe responfare, Contumaciter respondere. Hor. 1. Epist. 1. 68.
RESPONSYTO, [ἀνταποκρίνομαι] Ære. aliud frequerativum a Responfo,
 responfas. Gell. lib. 17. cap. 19. Consulenticus de jure publice respon-
 sitavit. Cic. 1. de Legib. 14. Egone? fummos fuisse in civitate nostra
 viros, qui id interpretari populo, & responfitare soliti sint.
RESPUBLICA, V. supra in RES.
RESPUO, vi, ūtum, [ἀναπνέω, ἀποπνέω] Ære.
 Frenos cum sanguine respuit equus, Exspuit. Stat. 8. Theb. 547.
 Tela in aliquem respuere, Rejicere. Senec. Epist. 54. Quædam tela
 Philosophia discutit, & in eum usque, qui miserat, respuit.
 Respuere, Repudiare, & quasi Cum spūto per contemptum rejicere.
 Liv. 2. 41. Adeo propter suspitionem insitam regni, velut abundarent
 omnia, munera ejus in animis hominum respuebantur.
 Aspernari & respuere aliquid. Cic. 3. de Orat. 97.
 Respuere aliquid, & pro nihilo putare, Cic. pro Cæcin. 56.
 Conditionem respuere. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 42.
 Consolationem. Cic. 3. Tusc. 79. Prodest hæc quidem consolatio, sed
 nec semper, nec omnibus: sunt enim qui respuant.
 Curam. Claud. conf. Mall. Theod. 160.
 Imperium. Columel. lib. 6. cap. 2.
 Interdictum. Cic. 7. Att. 25. Cæsar interdicit si te secundo lumine hic
 offendero, respuuntur.
 Munera parva. Tibul. lib. 4. 1. 7.
 Auribus respuere hominem. Cic. in Pison. 45. Qui vos non oculis fugiat,
 auribus respuat, animo aspernetur?
 Respuunt aliquid aures, per translationem. Quintil. lib. 11. cap. 1.
 Respuat hoc sapientissimi cujusque fides. Plin. lib. 28. cap. 2. h. e. Ne-
 mo sapiens id credit.
 Cadaver humus respuet invifum. Ovid. in Ibin, 170.
 Ab se respuere liquorem dicuntur parietes picati, Vitruv. 7. 4.
 Ictum respuat hoc ferri. Plin. lib. 7. cap. 15. h. e. Ferro non læditur.
 Secures respuere dicitur lignum, Quod securibus non potest findi. Plin.
 lib. 17. cap. 10.
 Tela omnia respuat, h. e. Repulit, rejecit. Lucan. lib. 3. 484.
 Tergus respuens vulnus: h. e. Quod nullo vulnere affici aut offendi po-
 test, præ duritie. Plin. lib. 8. cap. 21.
 Respuor. Pass. Lucret. lib. 2. 389.
 Prætere a lumen per cornua transit, at imber
 Respuerit. i. e. Humorem non transmittunt. Juvenc. 2. 689.
 Respuor a vobis.
RESPUENS, entis. Partic. [ἀποπνέων] pro Adj. Gell. lib. 6. cap. 15.
 Communium vocum respuens minus, & fastidiens.
RESTAGNO, [λιμνάζω, πλημμύρω] Ære. Aquam pigram & residem, sta-
 gni modo, continere. Columel. lib. 2. cap. 17. Itaque si palus in aliqua
 parte subsidens restagnat, fulcis derivanda est: quippe aquarum abun-
 dantia atque penuria graminibus æque exitio est. Idem lib. 8. cap. 15.
 Ora lacus ne corruptantur violentia restagnantis undæ, quæ semper in-
 terfluere debet, opere signino confertuntur.
 Aquis restagnantibus. Plin. lib. 5. cap. 5.
 Flumina restagnant alto vallo. Lucan. lib. 4. 89.
 Lacus restagnant vatto gurgite. Sil. lib. 5. 4.
 Mare. Ovid. 11. Met. 364.
 Palus. Sil. lib. 8. 382.
RESTAGNATIO, ōnis. f. [λιμνασμός] Restagnatio Euphratis. Plin. lib.
 6. cap. 28.
 Alvi restagnatio, Ructus, ut vult Hard. Plin. lib. 11. cap. 37. Ne resta-
 gnatio intempestiva alvi obstrepat.
RESTAURO, [ἐπισκεύαζω, ἀνακλιζω, ἀνοικοδομῶ] Ære. Renovare, Redin-
 tegrare, proprieque de Ædificiis dicitur. Tacit. 3. Ann. 72. 2. At Pom-
 peji theatrum, igne fortuito haustum, Cæsar exstructurum pollicitus est, eo
 quod nemo e familia restaurando sufficeret. Idem 4. Ann. 43. 4. Et Se-
 gestani ædem Veneris, montem apud Erycum, vetustate delapsam restaurari
 postulavere.
 Bellum, translate. Justin. lib. 20. 5. Ita facta societate, & auxiliis Gal-
 lorum auctus, bellum, velut ex integro, restaurat. conf. idem 20. 10. pr.
 & 3. 5.
 Actio furti restauratur. Tryphoninus in l. Si alienus. D. de noxalibus
 actionibus.
 Obligatio vetus restauratur. Papinianus in l. Ob eam. D. de præscriptis
 verbis. Ulpian. in l. Licet. §. 1. D. de jure dotium Restauranda erit in
 diem pristinum obligatio.
 Servitutum. Julianus in l. Si maritus fundum. D. de fundo dotali. Redin-
 tegrare servitutum, dicitur ibidem, eodem significato.
RESTAURATUS, a, um. Partic. ut, Navis restaurata. Ulpian. in l.
 Quid tamen. §. In navis. D. Quib. mod. usufructus, &c.
RESTAURATIO, ōnis. f. Julianus in l. Si maritus fundum. D. de fund.
 dotal. Si eundem fundum Titio reddiderit sine restauratione servitutis.
RESTAURATOR, ōris. m. Spon. Miscel. p. 27. CVRAT. ET RE-
 STAVRATOR.
RESTIBILIS, e. Adj. [παλίμθετος] ut,
 Restibilis ager. Festus, Restibilis ager sit, qui continuo biennio feritur
 farreo spico, id est, aristato; quod ne fiat, solent qui prædia locant,
 excipere. Varro 1. de R. R. cap. 44. Illud quoque multum interest in
 rudi terra, an in ea feras, quæ quotannis obsita sit, quæ vocatur resti-
 bilis, an in versato, quæ interdum requiritur.
 Arbor restibilis. Plin. lib. 16. cap. 32. Est in exemplis, & sine tempesta-
 te, ullave causa alia, quam prodigii, cecidisse multas, ac sua sponte
 refulxerisse. Factum hoc pop. Rom. Quiritibus ostentum Cimbricis
 bellis, Nuceria in luco Jononis, ulmo, postquam etiam cacumen ampu-
 tatum erat, quoniam in aram ipsam procumbebat, restituta sponte, ita

ut protinus floreret. A quo deinde tempore majestas pop. Rom. reful-
 xit, quæ ante vastata cladibus fuerat. Memoratur hoc idem factum
 & in Philippis, saltem procidua atque detruncata: & Stagiris in Museo
 populo alba. Omnia fasti ominis. Sed maxime mirum, Antandri pla-
 tanus, etiam circumdolis lateribus, restibilis sponte facta vitæque redi-
 dita, longitudine quindecim cubitorum, crassitudine quatuor ulnarum.
 Ex his Plinii verbis apparet vocem hanc, Restibilis, ductam esse a ver-
 bo Restituo. [An a Restibilio? vel poscente Analogia, ut & Vossius ma-
 vult, a Resto? V. ejus Etymol. Gothofr. placet a Restituo, ut a Prostibi-
 lio, inquit, Prostibulum. V. Gothofr. not. ad Varr. de L. L. 4. 4. Qua-
 si non & Prostibulum a Prostando dicatur, quia propalam prostat. Gloss.
 Lat. Gr. Restibulis, Ἀγρός δις ἔτιος ἠροστειλαμένω.
 Arvum restibile. Plin. lib. 18. cap. 17.
 Crassitudo restibilis. Plin. lib. 18. cap. 17.
 Fecunditas restibilis. Plin. lib. 28. cap. 29.
 Seges restibilis, est Quæ regetminat, quasi cujus fecunditas in sequen-
 tem quoque annum resistat. V. supra. Varro 1. de R. R. cap. 9. Contra in
 agro pingui, ut in Hetruria, licet videre fructuosas legetes, ac restibiles,
 & arbores prolixas.
 Vineæ restibilis. Columel. lib. 3. cap. 11.
 Vinetum restibile. Columel. lib. 3. cap. 18. Pastinum vocant agricolæ,
 ferramentum bifurcum, quo semina panguntur, unde etiam repastina-
 tæ dictæ fuere vineæ veteres, quæ resodiebantur: hæc enim propria
 appellatio restibilis vineti erat. Restibilis, i. e. Quod restituebatur.
*d'une vieille vigne, qu'on remettoit en nature, & qu'on resuploit de nouveaux
 plants.*
RESTIBILIO, Ære. Restituere. Pacuv. apud Fest. in Sas. Teucrum regi
 sapfa res restibiliet. [Videtur pro Restabilio dictum. V. in dict. præced.
RESTILLO, Ære. Rufus instillo. Prudent. adv. Symmach. 2. 237.
 — ad proprium restillet vena metallum. Cic. 9. Att. 7.
 Litteræ tuæ mihi quiddam quasi animulæ restillarunt.
RESTINGO, vel **RESTINGUO**, stinxi, stinctum, [ἀποσβέννω] Ære.
 Idem quod Exstinguere. Plaut. Casin. 4. 1. 16. Ignem restingunt aqua.
 Liv. 1. 39. pr. Quum quidam familiarium aquam ad restinguendum ferret,
 ab regina retentum, &c.
 Sic Gall. *Estindre & Restindre*. H. St.
 Incendere & Restinguere, contraria. Cic. 4. de Finib. 7. Quid ille incendat?
 restinguat citius, si ardentem acceperit.
 Ignis in aquam conjectus continuo restinguitur & refrigeratur. Cic. pro
 Rosc. Amer. 17.
 Favillas ardentem restinxit lacte. Stat. 5. Silv. 5. 17.
 Flammam restinguere. Hor. 1. Serm. 5. 76.
 Flamma restinguitur. Lucret. lib. 4. 871.
 Ignem restinguere fontibus. Virg. 2. Æn. 686.
 Ignis vento restinguitur. Ovid. de Rem. Amor. 807.
 Incendium restinguere. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 42.
 Restinguere, — & omnes
 Restinxit stellas, exortus ut atherius sol. citat Lactant. de Falsa
 sap. lib. 3. puto esse Lucretii de Epicuro. H. St. Apud Lucret. 3. 1057.
 Præstinxit legitur, sed in Lactantii codicibus 3. 17. 28. constanter Re-
 stinxit. Estque dictum, ut paulo post Studia restinguere, ex Cic.
 Restinguere, per translationem. Cic. 1. de Finib. 43. Omnium cupi-
 ditatum ardore restincto.
 Flammam. Cic. 7. Verr. 14. Exortam videtur flammam, paucorum do-
 lore ac morte restinxisse.
 Genus suum. Plaut. Trin. 3. 2. 50.
 Improbisatem. Cic. 3. Verr. 153. Communi præsidio talis improbitas,
 tanquam aliquod incendium, restinguenda est.
 Incendium, ruina. V. Ruina, in RUO.
 Iracundias restinguere & cupiditates. Cic. 2. de Nat. Deor. 148.
 Sermones restinguere, sive rumores. Cic. 12. Att. 10. Sermunculum
 omnem aut restinxerit, aut fedarit: sunt enim qui loquantur etiam
 mecum.
 Sitim. Cic. 2. de Finib. 9. Eademne, inquam, quæ restincta sitis? Im-
 mo alio genere: restincta enim sitis stabilitatem voluptatis habet, in-
 quit. Virg. 5. Ecl. 47.
 — sitim restinguere rivo.
 Studia. Cic. in Orat. 5. Nec ipse Aristoteles, admirabili quadam scientia
 & copia, ceterorum studia restinxit. conf. Stellas restinguere paulo supra.
 Restinguere incensum aliquem, Sedare iram, lenire. Ter. Phorm. 5. 8. 82.
 Verba alicujus. Ter. Eun. 1. 1. 24.
RESTINCTUS, a, um. Partic. [ἀποσβεσθῆς] ut, Restinctum bellum.
 Cic. 11. Fam. 12. Ex tuis litteris, & ex Græceji oratione, non modo non
 restinctum bellum, sed etiam inflammatum videtur.
 Restincta est feditio, inventum est temperamentum. Cic. 3. de Legib. 24.
 Vapor restinctus omnis. Virg. 5. Æn. 698.
RESTINCTIO, ōnis. f. [ἀποσβεσις] Cic. 2. de Finib. 9. Illa autem vo-
 luptas ipsius restinctionis in motu est.
RESTIO, ūvi, ūtum, Ære. est, Ad referendum, laborandum, colendum-
 ve aptum esse. Columel. lib. 3. cap. 21. Nam & quæ restire incipiunt
 tempestive leguntur: & quæ nondum maturitatem ceperunt uvæ, sine
 dispendio differuntur. Legitur in aliis exemplaribus. Et quæ mature-
 scere incipiunt. Al. Putrescere. [De hac ipsa vero lectione ne 25 quidem in
 editione novissima Gesneri. Nec sane scio quid verbi sit.
RESTIPULOR, [ἀντιπύλω Gl. L. G.] Æri. Restipulari dicitur is, qui cum
 eo certat, a quo sponfione est provocatus, i. e. Vicissim stipulari, &
 mutuam sponfionem exigere. Valer. lib. 2. cap. 3. tit. 1. Valerius spon-
 fione Luctatium provocavit, non se petiturum triumphum, nisi suo du-
 ctu Punica classis esset oppressa: nec dubitavit restipulari Luctatius. Cic.
 pro Rosc. Com. 35. Tua vox est, Fanni: quid tu auferri petis a Flavio,
 si Flavius nihil debet? quid hic porro nunc restipulatur, quod jam pridem
 ipse exegit? quid vero Flavius tibi daturus est? Budæus; Resti-
 pulari, pro Stipulari, sive Vicissim stipulari, vel Post rem actam stipula-
 ri. conf. Varro L. L. 5. 36.
RESTIPULATIO, ōnis. f. [ἀντιπύλωσις Gl. L. G.] Cic. pro Rosc. Com.
 37. Quid enim restipulatio clamat? Quod a Flavio abtulero, partem
 dimidiam, inde Roscio me soluturum spondeo. Et paulo post, Quis est
 hujus restipulationis scriptor, testis, arbiter? quis?
RESTIS, is. f. [ῥαβδός Gl. L. G.] Funiculus. In Accusativo Restem
 vel Restim. Plaut. Perf. 5. 2. 34.

Restim tu tibi cape crassam, ac suspende te. Ibid. 2. 4. 11. Cædere hodie tu restibus. Apul. 1. Met. p. 109. Elmenh. Restim, qua (grabatulus) erat intextus. aggredior expedire. Plin. lib. 17. cap. 10. Eaque intrita restem circumlini.

Despaut. 271. ex Plauto,
 Si nunc me suspendam, meam operam inferim,
 Et præter operam restim sumpti fecerim. Non tamen conjuncte scribit. At ego conjuncte puto scribendum, ut Lucrifacio. Sed in sequentibus ponit & Affisacio, vide ab Affis. H. St. Locus Plauti est Caf. 2. 7. pr. V. in Facio Sumpti facio.

Ad restim mihi quidera res rediit planissime. Ter. Phorm. 4. 4. 5. Hoc adagio summa rerum desperatio significatur; nam in hac solent quidam amentes ad laqueum confugere. Juven. 6. Sat. 30.

Ferre potes dominam, falvis tot restibus, ullam? Erasmus.

Aliorum connexa capita, Restes apud Plinium dicuntur, lib. 20. cap. 6. Restim ducere In saltatione dicuntur chori puerorum puellarumque manibus confertis. Ter. Adolph. 4. 7. 34.

Tu inter eas restim ductans saltabis. Liv. 27. 38. de sacrificio Junoni Regina factio loquens, Per manus recte data virgines, sonum vocis pulsu pedum modulantes, incesserunt.

RESTIARIUS, i. m. & **RESTIO**, ònis. Vet. Gloss. Gr. Lat. *ῥεστωρ* & *ῥεστίον*, Resticularis, restio. Fronto, Restiarius, qui facit; Restio, qui vendit. Suet. cap. 2. vitæ tradit Augusto proavum libertinum restionem exprobratum fuisse.

RESTICULA, æ. f. Dimin. [*ῥεστίον*, *σπαστίον*] Varro 1. de R. R. cap. 41. Tum enim resticulas per ficus, quas edimus, maturas perferunt, & eas quom inauerint, complicant, ac quo volunt, mittunt. Ammian. 14. 23. Hirsutis resticulis cruribus ejus innexis.

RESTICULUS, i. m. aliud Dimin. Ulpian. in l. Si vero. §. fin. D. de iis qui deiecerunt, Si amphora ex resticulo suspensa decidisset, & damnum dedisset. Alias legitur Reticulo. [An Retinaculo?]

RESTICULARIS, is. m. Idem quod Restiarius, vel Restio G. L. V. **RESTIARIUS**. In iisdem *ῥεστωρ*, Restor, Resticularis. [Forte Restio scribendum.]

RESTIFER, òri. m. Restiferi [*σπειράφοροι*] Genus militum Parthorum. V. Suidas in dict. Græca.

RESTITO, V. **RESTO**.

RESTITURO, vi, ùrum, [*ἀνίστημι*, *ἀποκαθίστημι*, *ἐπινοεῖν*] òre. ex Re & Statio; significat Reponere, Reddere. Ter. And. 4. 1. 57.
 Cupio, restitue in quem me accepisti locum. Idem Heaut. 3. 1. 83.
 Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi meis,
 Dum id quero, tibi qui filium restituerem.

Restituere ac redde. Ter. Eun. 1. 2. 67.
 Animum alicui. Liv. 25. 18.
 Calliditatem suam veterem restituere. Cic. pro Rosc. Amer. 61. Restitue nobis aliquando veterem tuam illam calliditatem atque prudentiam.
 Fraudata. Caf. 3. Bell. Civil. cap. 60. Quam maximas potuerunt pecunias mutuati, perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere vellent. Imperium populo Rom. Plin. lib. 7. cap. 26.
 Jus restituere ereptum. Ovid. 1. Fast. 626. al. Exemptum.
 Nomen suum alicui. Caf. 2. Bell. Civil. cap. 32.
 Rem restituere alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 114. Nonne, si ex eo negotio tantulum in rem suam convertisset, damnatus per arbitrum, & rem restitueret, & honestatem omnem amitteret?
 Tutelam restituere, pro Rationem & reliqua tutelæ, apud Africanum in l. 10. D. rem pupil. fal. fore.
 Vitium restituere. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Restituere aliquem, Venia prosequi. Curt. lib. 8. 6. extr. Fratremque, antequam pro salute ejus precaretur, restituit. [Subaudi In gratiam.
 Restituere ex toto, Perfanare. Celf. lib. 8. cap. 20.
 Dies nulla potest igne extinctos restituere. Ovid. 3. de Pont. 6. 36.
 Restituere rem, In statum pristinum reducere. Ter. And. 3. 5. 17.
 Tu rem impeditam & perditam restituas? hem quo fretus siem.
 In antiquum statum provinciam restituere. Cic. 2. Verr. 12. Quam iute per triennium ita vexavit acperdidit, ut ea restitui in antiquum statum nullo modo possit.
 A limine mortis restituere aliquem. Catul. ad Mallium 66. 4.
 Restituuntur proprie volentes, auctore Donato, cupientisque: ut Civis patriæ. Cajus de Verb. signif. l. Plus est: Plus est, inquit, in restitutione, quam in exhibitione: nam exhibere est præsentiam corporis præbere: Restituere vero, est etiam possessorem facere, fructusque reddere. Ejicere aliquem, & Restituere, contraria. Cic. pro Milon. 37. Quæ fuisset igitur causa restituendi mei, nisi fuisset injusta ejiciendi?
 Damnatum. Cic. 9. Fam. 10. Nec committam, ut si ego eum condemnaro, tu restituas.
 Restitui in bona paterna. Papin. in l. Si uno. §. ult. D. loc. & cond.
 Dignitatem in pristinam. Cic. pro Domo, 87. Rursus ab eodem populo placato sunt in suam pristinam dignitatem restituti.
 In gaudium restituere. Plaut. Merc. 5. 2. 44.
 In gratiam. Ter. Hec. 3. 1. 11.
 Rem cognosces, iram expedit, restitues rursus in gratiam. Cic. de Provinc. Consul. 23. Hic me meus in Rempub. animus pristinus ac perennis cum C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam.
 In honorem Tribunicium. Caf. 1. Bell. Civil. cap. 77.
 In integrum restituere, Integrum facere ut prius, instaurare, reparare. Cic. 7. Verr. 12. Hos solent exitus exitiales habere, ut damnati in integrum restituantur, vineti solvantur, exsules reducantur. Ter. Phorm. 2. 4. 11.
 — quod te absente hic filius
 Egit, restitui in integrum aequum esse & bonum. V. **RESTITUTIO**, In locum antiquum gratiæ & honoris restituere. Caf. 1. Bell. Gall. cap. 18. In locum restitui, unde quis decidit. Cic. 2. Att. 14. Primum illud te scire volo, Sampscieramum, nostrum amicum, vehementer sui status pœnitere, restituique in eum locum cupere, ex quo decidit.
 In possessionem. Cic. pro Cæcin. 36. In possessionem in præsentia non restituetur.
 Patentiæ veteri aliquem restituere. Tacit. in vita Agric. cap. 16.
 Republicæ restitui. Cic. 1. Fam. 9. Quom se maximum fructum cepisse dicerent ex libertate mea: meque tum denique sibi vitium Reipub. qualis fuisset, restitutum, i. e. Me tortem & constantem esse in libere loquendo pro Repub. defendenda, qualis scilicet fuisset ante exilium meum.

Restituere, [*ἰσταν ἀδελφῶν*] Instaurare ac reficere. Cic. in Topic. 15. Si ædes exese corruerunt, vitium fecerunt, quarum usus fructus legatus est, hères restituere non debet. Caf. 1. Bell. Gall. cap. 28. Ipsos oppida, vicofque, quos incenderant, restituere jussit. Ter. Adolph. 1. 2. 40. Fores effregit? restituentur.

Aciem restituere. Liv. 5. 18.
 Comus turbatas. Ovid. 3. Fast. 16.
 Horam restituere. Cic. pro Quint. 32. Dicendum necessario est, restituendæ horæ ad arbitrium nostrum. Vetus codex legit Præstituentæ rectius.
 Prælium, sive pugnam. Liv. 6. 8. Idem 4. 38.
 Sanitatem restituere, & sanitati. Plin. lib. 20. cap. 6. Ibid. cap. 7.
 Se restituere, ac reviviscere. Varro 3. de R. R. cap. 16.
 Vina restitui sibi dicuntur, quæ mutata fuerunt. Plin. lib. 14. cap. 18. Vina in apothecis Canis ortu mutantur quædam, posteaque restituntur sibi. Budaus.
 Restitui, pro Restitutum iri. Julianus l. 23. D. de actio. empti.

RESTITUENS, entis. Partic. ut, Capitis ulcera manantia sanitati restituens. Plin. lib. 20. cap. 6.

RESTITUENDUS, a, um. Partic. [*ἀποκαθιστάμενος*] Plin. lib. 17. cap. 10. Inlito restituenda. Ovid. 4. de Pont. 13. 38.
 Cæsaris imperio restituendus eris.
 Lingua suppressa palato restituenda mero. Ovid. 3. Trist. 3. 22.

RESTITURUS, a, um. Partic. ut, Animus restitutus, Liv. 21. 53. Restituta acie, Plin. 29. 6. Ab Alexandro restituta Smyrna. Idem 5. 29. Oppidum restitutum. Idem 6. 16. Potestas restituta. Cic. 2. de Lege Agr. 36. Lux salusque. Idem pro Domo 75. conf. Ibid. 71. & 86.

RESTITURIO, ònis. f. [*ἀποκαθίστασις*] Cic. 4. Att. 1. Profecto hac restitutione fortunæ me ipse non satis dignum judicabo.
 Nemini est triumphus honorificentius, quam mihi salus restitutieque perscripta. Cic. in Pison. 35.
 Restitutio ædificiorum, pro Instauratione. Ulpian. in l. Creditor. Si certum pet.
 Restitutio in integrum. Judicium quod peracta causa sequebatur a Principe pro reo, qui litem perdidit. V. Ulp. l. 1. D. de integr. restit. vel Lex. Pitife.

RESTITUTOR, òris. m. Cic. pro Milon. 40. P. Lentulus, ultor sceleris illius, propugnator Senatus, defensor vestræ voluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ.
 Restitutor orbis, urbis, provinciæ, Tituli Imperatorum in nummis. V. Spanh. de U. & P. num. diff. 13. Vaillant. Occon. &c.

RESTITUTORIUS, a, um. Adj. Cajus in l. Qui proprio. §. Item. D. de procurator. Item quæritur, si judicium acceperit. defensor, & actor in integrum restitutus sit: an cogendus sit restitutorium judicium accipere. Actio restitutoria. Ulpian. in l. Quamvis pignori. D. ad Senatufconsul. Vellejan.
 Interdictum restitutorium. Ulpianus in l. Stipulatio. D. de nov. ope. nuntiat.

RESTO, as, stiti, stitum, [*ὑπελείπω*] ñre. Superesse, sive reliquum esse significat: & vel Personaliter, vel Impersonaliter sumi videtur. Personaliter. Cic. pro Quint. 33. Illud etiam restiterat, quod hesternodie fecerunt, ut te in jus adducerent. V. Id restat, infra. Idem 3. Off. 9. Qui e divisione triperita duas partes abfolverit, huic necesse est restare tertiam. Item ad Brut. 15. Longa sunt, quæ restant.
 De viginti restabam solus. Ovid. 3. Met. 687.
 Dum resto. Idem 3. 626.
 Duæ noctes restant de mense secundo. Ovid. 2. Fast. 758.
 Restat reliquum. Ter. Hec. 4. 2. 11.
 Restat ex. Cic. 2. de Invent. 109. Quid etiam nobis ex eo genere restet & quare restet, admonendum videtur.
 Id restat etiam: ironia est, qua Terentius utentem Æschinum inducit in Adolph. 2. 1. 34. qui lenoni dicens,
 Leno sum, fateor, perniciës communis adolescentium,
 Perjurus, pestis: tamen tibi a me nulla est orta injuria; respondet,
 Nam hercle etiam id restat. Cic. 13. Att. 17. Illud utique scire cupio, quem intellexeris ab eo *ῥεστωρ*, nisi forte Bruzum: id hercle restabat. Quasi dicat: Invidia existit inter pares: at Varro neutiquam Bruto comparandus: cur igitur illi invidet? conf. supra a pr. Reliqua pars est, & restat. Cic. pro Marcell. 28. Hæc igitur tibi reliqua pars est, hic restat actus, in hoc elaborandum est, ut Rempublicam constituas.
 Hoc nunc restat. Ter. Heaut. 5. 5. 22.
 Restat aliud nihil, nisi. Ter. Phorm. 1. 2. 35.
 Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere.
 Quid restat, nisi porro, &c. Ter. Hec. 3. 1. 20.
 Nihil restat præter. Cic. 3. frat. 1. In Maniliano offendi Diphilum Diphilo tardiozem, sed tamen nihil ei restabat, præter balnearia, & ambulationem, & aviarium.
 Unum etiam restat amico nostro ad omne dedecus, ut Domitio non subveniat. Cic. 8. Att. 7.
 Restat. Impersonaliter. Cic. 2. de Divin. 70. Restet etiam de Chaldæis: sed primum auspicia videamus.
 Ire restat. Hor. 1. Epist. 6. 27.
 Ire tamen restat, Numa quo pervenit & Ancus.
 Restat ut. Cic. 4. Acad. 19. Restat ut his respondeam, qui sermonibus ejusmodi nolint personas tam graves allegari.
 Restat mihi. i. e. Futurum est, manet me. Virg. 7. Æn. 271.
 Hoc Latio restare canunt, qui sanguine nostrum
 Nomen in altra ferant. [Hic personale est.]

Restare, Retro itare, Remanere, vel residere, ac immorari, vel remorari. Ter. And. 2. 6. pr.
 Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam
 Portare, & ea me hic restitisse gratia. Idem Eun. 2. 3. 11.
 Ut illum di deaque senium perdant, qui me hodie remoratus est:
 Meque adeo, qui restiterim. Cic. pro Ligas. 5. Tertium est tempus, quo post adventum Vari in Africa restitit. Item 3. Off. 110. Ita incolumis in patria Regulus restitisset, & pro Muren. 79. Ab illo in speculis atque infidiis relictus, in capite atque in cervicibus nostris vestiterunt. [Nisi Præterita sunt totidem a Restito. q. V.
 Ratio nulla est restandi. Lucret. lib. 1. 111.

Restare, Resistere. Ter. Heaut. 5. 3. 6.
 In qua re nisi tam confidenter restas stulta? ego nescio. Cic. 5. de Fin. 74. Quin etiam ipsi voluptarii diverticula querant, & virtutes habeant in ore totos dies, voluptatemque primo duntaxat expeti dicant, deinde consuetudine, quasi alteram naturam effici, qua impulsu multa faciant, nullam querentes voluptatem. Stoici restant. [i. e. Reliqui sunt, de quibus agamus.]
 Restat pro Distat aut Ennium ponere, cum is dicat, Impetus, aut longe mediis regionibus restat. Festus. Subaudi Verrius. [Sic legit Scalig. & in versu Enniano Impetus est, &c. Malim Quin petis. Haut longe, &c. Haut, pro Haud, antiquae.]
 Restavi, pro Restiti. Propert. 2. 25. 53.
 Nec si post Stygias aliquid restaverit undas. al. Restabit ad.
RESTANS, antis. Partic. [ὑπολαπτόμενος] Sil. lib. 10. 25.
 Nunc in restantes mucronem cominus urget.
 Claustra restantia solvit. Sil. lib. 7. 130. i. e. Obstantia. Ita Æra claustris restantia. Lucret. 2. 450.
 Laminæ restantis adversus pila & gladios. Tacit. 3. Ann. 46. 6.
 Dona restantia flammis. i. e. Quæ ex flammis reliqua fuerunt & relicta incendio. Virg. 1. Æn. 683.
RESTITRIX, tris. f. Plaut. Truc. 4. 2. 5.
RESTITO, [ἠφίσταμαι] Ære. frequent. Plaut. Capt. 3. 2. 3.
 — ita me miserum restitendo,
 Retinendoque lassum reddiderunt. Ter. Eun. 4. 4. pr.
 Exi foras, scelette! at etiam restitas?
 Ubi restitaret, mortem denuntians. Liv. 7. 39.
RESTITANS, antis. Partic. Liv. 10. 19. Prope restitantes Consules. Idem 30. 31. Restitantes ac tergiversantes attraxerim. conf. Plin. lib. 8. cap. 16.
RESTINGO, strinxi, strictum, [ἀναστέλλω, κωπεύω, ἀεὶ τήγγω] Ære. Retro stringere, five Valde stringere. Plaut. Capt. 3. 1. 25.
 Saltem si non arriherent, dentes ut restringerent. Plin. 6. Epist. 19. Nam sumptus Candidatorum, foedos illos & infanes, ambitus lege restrinxit.
 Restrinxit Bellona faces. Stat. 11. Theb. 413. al. Restrinxit rectius. Sol exortus restrinxit stellas. Lucret. lib. 3. 1057. al. Præstinxit, vel Restrinxit. V. **RESTINGO**.
 Restringere sermonem, V. **SERMO**. H. St.
 Restringere ad, pro Attringere. Plin. 1. Epist. 8. Nam quum omnes homines ad custodiam pecuniæ natura restrinxerit.
 Restringere, Solvere. Apul. Jumentum restrinxit, abireque stabulo liberum sivit, quod stabularius inventum mox domum reducit.
 Restringere viam, Aperire. Lucret. lib. 2. 405.
 Hæc magis hamatis inter se nexa teneri,
 Proptereaque solere vias restringere nostris
 Sensibus, introituque suo perumpere corpus.
 Restringere, Rursus stringere. Apul. Et duplici, ne solvi facile queat, restringit.
 Restringt nauseam hæc herba. h. e. Reprimit, coercet, facit ad vel contra nauseam. Plin. lib. 8. cap. 27. Ex vetusto codice legendum Restrignit.
RESTRICTUS, a, um. [ἀνασφαλθείς] Partic. ut,
 Lacertis restrictis sensit lora. i. e. Vincit. Hor. 3. Carm. 5. 35.
 Membra catena restrictus. Catul. Argon. 62. 296.
 Imperium restrictum. Tacit. 15. Ann. 48. 5. Idque pluribus probatur, qui in tanta vitiorum dulcedine summum imperium, non restrictum, nec perseverum volunt. i. e. Austerum & rigidum.
 Restrictus, pro Avaro & parco, per translationem; quoniam qui avari sunt, pecuniam ita stringunt, ut nihil prodigant aut profundant. Cic. 3. Fam. 8. Quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior.
 Restrictus & tenax. Cic. pro Planc. 54.
 Compar. Plin. 9. Epist. 19. An restrictius arbitraris, per orbem terrarum legendam dare duraturam memoriam sui, quam uno in loco duobus verficulis signare quod feceris?
 Superl. Imp. Cod. 1. t. 17. l. 2. §. 10. Restrictissima regula.
RESTRICTE, [περισταλθῆναι, φειδόμενος] Parce, cui opponitur Plene. Cic. de Amicit. 58. Ditiore mihi & affluentior videtur esse vera amicitia, nec observare restricte, ne plus reddat quam acceperit.
 Restrictè præfinire. Cic. 2. de Legib. 45. Sed ego cetera non tam restrictè præfinio, vel hominum vitiis, vel subsidiis temporum victus.
 Parce & restrictè. Cic. 2. de Fin. 42. Nec tamen cur id tam parce tamque restrictè faciant, intelligo.
 Superl. Plin. lib. 5. Epist. 8. Tam si laudaveris, parcus: si culpaveris, nimius fuisse dicaris, quamvis illud plenissime, hoc restrictissime feceris.
RESTRICTIM, aliud Adv. Idem. [κωπεύω] Afranius, Eaque firme sedere melius consultoribus, quam restrictim cogitata, atque omnibus rationibus. Nonius, 11. 55.
RESTRICTIO, Æris. f. Augustin. de Morib. Eccl. Cath. cap. 31. Epularum restrictio.
RESTRIGO, Ære. Non stringere, non interquiescere. Sen. Epist. 4. Surge & restriga, ac clivum itum uno, si potes, spiritu exsuperata. V. Scalig. ad Propert. p. 281. & in Catalect. p. 240.
RESTUO, xi, ctum, Ære. Rursus fructus. Tertull. Apol. cap. 6. Licet aras restruxeritis. Idem de Ref. Carn. cap. 31. Deus eam restruebat fidem, quam populus destruebat.
RESTRUCTUS, a, um. Partic. ut, Altitudo muri restructa. Nepos, 2. 6. 5. al. Extructa. Tertull. ad Nation. 1. 10. Varro commemorat statuas a Senatu dejectas, non nili per vim popularium restructas.
RESUDO, Ære. Curt. 7. 10. 3. Solum, sub quo amnis fluit, ne modico quidem refudat humore.
RESUDANS, antis. Partic. Curt. 5. 1. 12. Toto fere solo, propter venas aquarum, resudante.
RESULCO, Ære. Prudent. Vincent. 144.
 Præcica rursus ulcera
 Manus resulfans diruet.
RESULTO, Ære. V. **RESILIO**.
RESUMO, sumpsi, sumptum, [ἀναλαμβάνω] Ære. Iterum sumere. Plin. 4. Epist. 13. pr. Vereor enim ne si hanc intencionem jam in finem laxavero,

ægre resumam. Idem 1. Epist. 18. Nam beneficio tuo in sculam redeo, & illam dulcissimam ætatem quam resumam.
 Ponere & Resumere, opposita. Ovid. 9. Met. 524.
 Inque vicem sumptas ponit, positæque resumit.
 Curas principales resumere. Plin. Paneg. cap. 79. Hic Consularibus curis exsolutus, principales resumpsit.
 Gemitus resumere, Iterare. Stat. 6. Theb. 11.
 Tela. Ovid. 2. Amor. 9. 34.
 Vires, Recuperare. Ovid. 9. Met. 59.
RESUMPTUS, a, um. Partic. Ovid. 4. Met. 665.
 — pennis ligat ille resumptis
 Parte ab utraque pedes. Ibid. 15. 743.
 — specie caeleste resumpta.
RESUMPTIO, Æris. f. [ἀναλήψις] Vide **EPANALEPSIS**. H. St. V. Barth. Advers. p. 2554. de usu hujus vocis in re medica.
RESUMPTIVUS, a, um. [ἀναληπτικός] Cæl. Aurel. Tard. 4. 3. Odoramenta resumptiva.
RESUMPTORIUS, a, um. Idem Acut. 3. 8.
RESUO, ui, utum. [ἀναστρέφω] Ære. Iterum fructus: aliquando contrarium significat suo simplici; ut apud Suet. Aug. cap. 94. Sument virilem togam, tunica lati clavi, resuta ex utraque parte, ad pedes decidit.
RESUPINO, [ὑπάλω, ἀναβάλλω] Ære. Invertere, supinum aliquid devolvere. Ter. Phorm. 5. 6. 24.
 Pone apprehendit pallio, resupinat: respicio: rogo,
 Quamobrem retineat me. Liv. 4. 19. Adfurgentem ibi regem umbone resupinat. Plin. lib. 24. cap. 17. Hac admota, leones resupinari cum hiato laxo.
 Resupinare collum. Plin. lib. 10. cap. 34.
 Valvas resupinare. Propert. lib. 4. 9. 24.
 Resupinare, Pervertere. Juven. 3. Sat. 113.
 Horum si nihil est, aulam resupinat amici. [Ita Mff. Sed Aviam, in correctis est libris. Et hanc tamen lectionem probare nequeo, quum manifeste absurda sit. Vetus Scholiastes Et anum resupinat legisse videtur, unde forsitan sciolus Aviam reformavit. Si hoc minus arripet, lege
 Horum si nihil, ancillam resupinat amici. Est autem sensus obscænus.
 Resupinare, A proposito seu incepto revocare, differre. Accius, Quid agis? perturbas rem omnem, ac resupinas, soror. Nonius, 2. 734.
RESUPINATUS, a, um. Partic. [ἀναεστραπτόμενος] Juven. 8. Sat. 176.
 Et resupinati cessantia tympana Galli. conf. Petron. cap. 29. & Vitruv. 3. 3.
RESUPINUS, a, um. Adj. [ὑπάλω] Qui ventre in alium converso est, facie in caelum versa. Plin. lib. 7. cap. 2. Eisdemque sciopodas vocari, quod in majore æstu humi jacentes resupini, umbra se pedum protegant. Jacuit resupinus humi. Ovid. 4. Met. 121.
 Hæret curru resupinus inani. Virg. 1. Æn. 480.
 Corpora phocærum summo resupina profundo. Ovid. 2. Met. 267.
 Spiritus resupinus. Lucret. lib. 1. 38.
 Equæ tuo pendet resupini spiritus ore.
 Stans resupinus in unguis. Martial. lib. 12. 78.
 Multis dum precibus Jovem salutat,
 Stans fummos resupinus usque in unguis. Mos erat precantium, ut caelum respicientes resupini fummis pedum digitis insisterent. Domitius.
 Vultus resupinus. Martial. 9. 44.
 Resupinus, pro Mollis & effeminatus. Quintil. lib. 5. cap. 12. Quapropter eloquentiam, licet hanc libidinofam resupina voluptate auditoria probent: nullam esse exitimabo, quæ ne minimum quidem in se iudicium masculini & incorrupti, ne dicam gravis & sancti viri, ostendet.
 Resupinus, Negligens. Paul. 1. 25. ff. de probat. Qui solvit, nunquam ita resupinus est, ut facile suas pecunias jactet. conf. **SUPINUS**.
RESURGO, surxerit, surrectum, [ἀνίσταμαι, ἀναγειρόμενος] Ære. Rursus surgere. Ovid. 1. Fast. 523.
 Victa tamen vinces, everfaque, Troja, resurges.
 Resurgere dicitur herba, vel arbor, quæ rursus crescit. Plin. lib. 13. cap. 9. Sed præcipua utilitas, quod casa anno tertio resurgit. Despina Ægyptia. V. Resistibilis arbor, in **RESISTIBILIS**. Ovid. 2. Amor. 16. 9. Amor resurgens. Virg. 4. Æn. 531.
 Incendium resurrexit. V. **INCENDO**.
 Majestas resurrexit. Plin. lib. 16. cap. 32.
 Res Romanae resurgit contra spem. Liv. 24. 45.
 Urbs resurrexit. Curt. 5. 7. 9. Adde Patere. 1. 7. 4. & Propert. 4. 1. 87.
RESURRECTIO, Æris. f. [ἀναστάντις] Tertull. de Res. Carn. passim. quomodo Ecclesiastici omnes pro Mortuorum resuscitatione, & vulg. interpr. Biblior. ut Matth. 22. v. 28. & 32.
RESUSCITO, [ἀνίσταμαι] Ære. Iterum suscitare. Ovid. 8. Met. 474.
 — positamque resuscitat iram.
 Legatum resuscitatur. Paul. in l. Si servo. D. de adimend. legat.
 Prior obligatio novo pacto resuscitatur. Paulus in l. Si unus ex. §. Sed si pactum. D. de pactis. [Gloss. Gr. Lat. Ἀνεστρέφω, Resuscito, Excito.]
RESUSCITATIO, Æris. f. Tertull. Ref. Carn. cap. 30. & 35.
RESUSCITATOR, Æris. m. Idem ibid. cap. 30.

R E T

RET. P. Retro pedes.
RETÆ, arum. f. pl. iunt Arbores, quæ ex tipis fluminum eminent, aut in alveis ipsorum exstant: a retibus dictæ, quod prætereuntes naves impediunt, & quasi irretirent. Unde ex edicto Prætorum. retanda flumina locari solebant, hoc est, purganda, ne quid aut mora aut periculi navi- bus in ea virgulta incidentibus fiat. Hæc fere Gell. lib. 11. cap. 17. ex libro Gaji de Origine vocabulorum. Hinc
RETIO, Ære. ut, Retare flumina, pro Purigare. Gell. l. c. V. Voff. Etymol.
RETARIUS, i. m. Infec. Vet. **NEGOTIATOR ET RETARIUS**
RETALIO, Ære. pro Talionem, five par referre, apud Jurconsultos non raro usurpatum. Talio (inquit interpres verborum juris Spiegelius) pœnæ genus est ex Duodecim tabulis, quo damnus illatum simili damno pensabatur; veluti si oculus eruatur ei, qui alteri oculum effoderit. Unde Retaliare dicimus, Quum par pari refertur. Gell. 20. 1. Quod per imprudentiam factum est, retaliari per imprudentiam debet.
RETARDO, [ἠπείρω, ἀναχάζω] Ære. Remorari, retinere. Cic. de Senect.

neq. 57. Agro bene culto nil potest esse, nec usu uberius, nec specie ornatus, ad quem fruendum, non modo se non retardat, verum etiam invitat, atque allecet senectus. Plin. Epist. 123. Sed quid imprudens, quem revocare conor, retardo? Cic. 1. Att. 7. Sed, mihi crede, simulatque hoc nostrum legerunt, nescio quo pacto retardantur. In via aliquem retardare. Cic. 10. Philipp. 11. Quem nisi in via caduca hæreditates retardassent, volasse eum, non iter tecisse diceres. Flemina objecta retardant equos. Virg. 3. Georg. 253. Ora retardare. Ovid. 3. Met. 82.

— instantiaque ora retardat

Cuspide prætenta.

Retinere ac Retardare. Columel. lib. 2. cap. 2. Incitari & Retardari, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 103. Stellarum motus tum incitantur, tum retardantur, sæpe etiam insistant. Animum alicujus retardare. Cic. 3. Verr. 17. Quum iste, atque istius amici, homines lauti & urbani, sermones hujusmodi dissipassent, quo animos tellium retardarent.

Celeritatem. Cic. pro Lege Manil. 22. Ut eorum collectio dispersa, majorque patrius, celeritatem persequendi retardaret.

Impetum reprimere, ac retardare. Cic. pro Lege Manil. 13. Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt, ac retardatos. Hirt. Bell. Afric. 68.

Iter retardare. Ovid. 3. Trist. 9. 32. al. Morari.

Loquacitatem. Cic. in Vatin. 2.

Maritum alterius retardare dicitur formosa. Hor. 2. Carm. 8. extr.

Menses mulierum. Plin. lib. 21. cap. 21.

Sed vereor, ne nunc mea te fortuna retardet. Ovid. 3. Trist. 7. 22.

Aliquantum retardati sunt Bæotii. Nepos, 15. 9. 2. conf. Tacit. 4. Hist. 34. 9. Idem 6. Ann. 35. 5. & Curt. 4. 15. 28.

RETARDATUS, a, um. Partic. Suet. Othon. cap. 8. Et primo egressu inundationibus Tiberis retardatus. Idem Galba, cap. 20. In auxilium advolare, sed ferius itinere devio, per ignorantiam locorum, retardati. conf. Hirt. Bell. Afric. cap. 66.

Juventa retardata arte. Claud. 1. in Eutrop. 345.

RETARDATIO, ðnis. f. [ἵκρον] Mora. Cic. 5. Philipp. 30. Unde est adhuc bellum, nisi retardatione & mora? Plur. Retardationes facere. Vitruv. 4. 9.

RETAXO, [ἀπιπραχάω] are. Suet. Vespas. cap. 13. Licinium Mucianum nota impudicitia, sed meritorum fiducia minus sui reverentem, nunquam nisi clam, & hæcenus retaxare sustinuit, ut apud communem aliquem amicum querens, adderet clausulæ, Ego tamen vir sum. Retaxare, est eum a quo fueris taxatus, suorum vitiorum admonere, & vicissim reprehendere.

RETE, is. n. [ῥέτιον, πλέγμα, ἀμφίθλησπον] Quo pisces capiuntur. Plaut. Rud. 4. 2. 8.

— neque piscium ullam unciam hodie

Pondo cepi, nisi hoc, quod nunc fero in rete. Cic. 2. de Nat. Deor. 103. Ut in araneolis, aliæ quasi rete texunt; ut si quid inhæserit, conficiant: aliæ ex inopinato observant, &c.

Retæ, ab raritudine dicitur, ut ait Varro de L. L. 4. 29. Al. A rapio. V. Voss. Etymol.

Retis jactus. V. JACTIO.

Fallentia retia. Ovid. 2. de Arte Am. 189.

Rete jaculum. Plaut. Afin. 1. 1. 86.

Jubeas una opera me piscari in aere, Venari autem reti jaculo in medio mari. Nemo, inquit Turnebus, venari possit in mari, nemo piscari in aere, sed venari & aucupari. Rete autem jaculum dicitur ad verriculi discrimen. Nam jaculum jacitur, fundaque etiam appellatur a Marone, a fundendo vel a fundo; ῥέτιον, a Græcis dicitur, inquit Servius, & recte jaculum vocatur. Verriculum autem non jacitur, sed verritur, id est trahitur. Plaut. in Truc. 1. 1. 14. de reti jaculo,

Quasi in piscinam rete qui jaculum parat. Alii emendant, Recte qui jacit vim parat, quibus non assentior. Hactenus Turnebus. V. Jaculum, in JACTIO. [Rete jaculum, non in piscatus, sed in aucupii instrumento erat. Verum alioqui rete.

Rara retia. Virg. 4. Æn. 131.

Exire retibus. Lucret. lib. 4. 1141.

Retia dolum meditantur cervis. Virg. 5. Ecl. 60.

Ponere retia cervis. Virg. 1. Georg. 307.

Servare retia. Virg. 3. Ecl. 75.

Summittere alicui retia. *Baisser les rets, & le laisser evader* Plin. lib. 9. cap. 8. Salto nullus conatur evadere, ni summittantur sibi retia.

Tendere retia cervis. Ovid. 1. de Arte Am. 45. Idem 5. Epist. 19.

Retia sæpe comes, maculis distincta, tetendi.

RETRIS, m. & f. quidam probant uvidum retem, sine squammoso pecu? Ubi in nostris exemplaribus nunc legitur Uvidum rete, neutro genere. Varro 3. de R. R. cap. 5. Intra retem aves sunt omne genus, maxime cantrices: ut lusciniolæ, ac merulæ, quibus aqua ministratur per canaliculum, cibus objicitur sub retem. [Plaut. in eadem Scæ. v. 45. Ubi demisit retem atque hamum, quicquid hæsit, extraho. Gloss. Lat. Gr. Retes augurales, ῥετῆρα ἀγῶν. An Retis Aucupalis? Nisi vox augurii.

RETTIA, æ. f. [ῥέτιον] antiquum pro eodem, ut nonnullis placet. Plaut. Rud. 4. 1. 9.

Jam nunc & operam ludos facit, & retiam. Nunc, legitur Retia, neutro genere. [Vet. Gloss. Gr. Lat. ῥέτιον, Retium. Δίκτιον κυνηγετικόν, Plagula, retium, retia, & Lat. Gr. Retia, Δίκτιον, Σαγήνη. Nisi neutrum pl. est, ut puto.

RETICULUM, i. n. dimin. [πλέγμα] Plin. lib. 31. cap. 6. Item demissæ reticulis in mari concavæ e cera pilæ, vel vasa inania obturata, dulcece intra se colligunt humorem.

Reticulum, [κεκρούφαλον] Genus retis, quod in orbem spargitur: unde aliquando capitur pro Muliebris fascia, quæ capillos continet. Juven. 2. Sat. 96.

Reticulumque comis auratum ingentibus implet. Reticulum, ait Nonius 14. 32. Tegmen capitis muliebre. Varro. Suspendit laribus marinas molles pilas, reticula, ac strophia.

Reticulum, Fascia quadam lanea, vel lineæ ad formam retis facta, quam faciei admovemus ne agnoscamur, vel ut naribus suaves odores admo-

veamus. Cic. 7. Verr. 27. Ipse autem coronam habebat unam in capite, alteram in collo: reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ. Masculinum esse hic contendit Nonius 3. 188.

Reticulum junceum vel lineum. Columel. lib. 12. cap. 51. Reticulum, Instrumentum lusorium, quo pilam accipimus & remittimus. Ovid. 3. de Arte Am. 361.

Reticuloque pilæ leves fundantur aperto.

Reticulum, Sacculus in modum retis, quo viatores pecuniam & panem gestant. Hor. 1. Serm. 1. 47.

Non tuus hoc capiet venter plus quam meus; ut si

Reticulum panis venales inter onusto

Forte vehas humero, nihilo plus accipias, quam, &c. Ubi Acron; Reticulum, Rete quo in urbe panis inter venales servos portari solet.

Reticula etiam appellantur Cancelli quibus loca separantur a communi accessu. Festus in voce Secepsita; Sacraia in Templis reticulo æneo olim sepiebantur, in quo tubæ relictae sunt, per quas manibus sacra tangere licet.

RETICULUM, i. n. [ῥετιδίον] antiquum Diminutivum a Retia, ut nonnullis placet. Plaut. Afin. 1. 1. 86. Quidam legunt Jaculo: alii Reti jaculo. V. supra in RETE.

RETICULUS, i. m. [κεκρούφαλον] Plin. lib. 12. cap. 14. At hercule Alexandria ubi tura interpolantur, nulla fatis custodit diligentia officinas. Subligaria signantur opifici. Persona adjicitur capiti, densulve reticulus: nudemittuntur. V. Lex Pitife.

Reticuli e nervis, pro Cancellis. Varro 3. de R. R. cap. 5. Inter columnas exteriores, pro pariete reticuli e nervis sunt, ut perspic in silva possit, & quæ ibi sunt, neque avis ea tranfire.

Masculine etiam protulit Ulp. in l. fundi nihil. D. de action. empt. & vend. Reticuli circa columnas, plutei circa parietes, item cilicia, vela, ædium non sunt. conf. Non. 3. 188. [Gloss. Lat. Gr. Reticulus, ῥετιδίον καὶ κεκρούφαλον. Reticulum, ῥετιδίον. genere utroque.

RETICULATUS, a, um Adj. [ῥετιδίωτος] Quod factum est in modum retis. Plin. lib. 16. cap. 22. Dictyotheton vocant reticulatam structuram, quam frequentissime Romæ struant, rimis opportunam.

Fenestras reticulatæ, Reticulis objectis munitæ. Varro 3. de R. R. cap. 7. conf. Vitruv. 2. 8.

RETIOLUM, i. n. dimin. Apul. Met. 8. Calcata retiola. Gloss. Cyrill. Retiolium, κεφαλοδεσμίων. [Nec hoc in Gloss reperio, & apud Apul. p. 202. Elmenh. femininum esse apparet a Recto Retiola, æ.

RETIARIUS, i. m. [ῥετιάρης] Gladiatoris genus, qui rete immittit. Nam compositi gladiatores per paria, diversa nomina fortiebantur. Nam alter dicebatur Retiarius, quod rete jaceret: alter Sequitor, perinde ac retiarium fugiens, vel fugam simulans, sequeretur. Quintil. lib. 6. cap. 3. Et Pedito de Mirmillone, qui retiarium consequebatur, nec feriebat: Vivum, inquit, capere vult. V. Gladiator in GLADIUS, & Sequitor, in SEQUOR. & Voss. Etymol.

Retiario pugnante adversus Mirmillonem cantatur Non te peto, piscem peto, quid me fugis, Galle? Quia Mirmillonicum genus armaturæ Gallicum est, ipsique Mirmillones ante Galli appellabantur, in quorum galeis piscis effigies inerat. Hoc autem genus pugnae institutum videtur a Pittaco, uno ex septem sapientibus, qui adversus Phrynonem dimicaturus, propter controversias finium, quæ erant inter Atticos & Mytilenæos, rete occulte lato, impedivit Phrynonem. Festus.

Contra retiarium ferula. Martial. in præf. lib. 2. Denique videas an te delectet contra retiarium ferula. i. e. An id faciendum tibi putes, quod nemo non damnet atque exhibilet. Domitius Calderinus interpres admonet fuisse Proverbium, dici solum in eos, qui infirmo præsidio contra maxime instructum pugnarent. Quanquam idem paulo post alio dilabitur, nempe huc, gladiatores olim, si minus placuissent, ferula cæfos ejici solere. Erasmus.

Retiarius, Qui retia conficit. Gloss. Gr. Lat. Δικτιοπλόκος, Retiarius.

RETINA, æ. f. [ἀμφίβληστροειδής] sive Retiformis, & Reticularis, est in oculis tunica, sive Pellicula pertenuis, quæ in duas dividitur partes, anterior Aranea nominatur: posterior retina. Cæl. Rhodig. Lect. Antiq. lib. 16. cap. 1. V. Anatomicos.

RETĒGO, texti, tectum, [ἀποσκέπτω, ἀνακαλύπτω] ðre. Nudare, aperire. Virg. 1. Æn. 360.

— cæcumque domus scelus omne retexit. Juven. 6. Sat. 277.

Sit tibi zelotypæ retegantur ferina mœchæ.

Animi commenta retegere. Ovid. 13. Met. 38.

Caput retexit. Petron. cap. 17.

Consilium. Hor. 3. Carm. 21. 15.

Damna dies clara retexit Pharsalica. Lucan. lib. 7. 787.

Diem lucifer retegens. Ovid. 8. Met. 1.

Insidias. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 214.

Orbem retexit Titan radiis. Virg. 4. Æn. 119.

Pectus. Ovid. 13. Met. 459.

Silvas ferro, Cædere. Stat. 3. Theb. 174.

Thecam nummariam retegere. Cic. 4. Att. 7.

Vultus retegit scisso velamine. Lucan. lib. 8. 660.

Retecta es, dixit Lucretius, forma quadam Passivi Præteriti, lib. 3. 30.

His tibi me rebus quædam divina voluptas Percipit, atque horror, quod sic natura tua vi

Tam manifesta patens ex omni parte relecta es. Sic enim legendum contendit Lambinus, non Retelecta est, ut vulgo.

RETECTUS, a, um. Partic. [ἀνακαταλυμμένος] ut, Res luce relectæ. Virg. 9. Æn. 461. conf. 12. 374.

Idem quod Tectus, reconditus. Suet. Aug. cap. 78. Post cibum meridianum, ita ut vestitus calceatusque erat, relectis paulisper pedibus, conquiescebat. [An Relectus? Solet enim minima quæque hujus principis attingere, positum corporis, gelus &c.

RETENDO, di, sum, vel tum, [ῥέτιμι] ðre. Laxare, contrariam habet significationem suo simplici. Ovid. 2. Met. 419.

Exiit hic humero pharetram, lentosque retendit

Arcus. Ibid. 3. 166.

— Nympharum tradidit uni

Armigeræ jaculum, pharetramque arcusque retentor.

Passive. Quintil. lib. 1. cap. 3.

RETENTO, [*ἀναπαύω*] āre. Ex Re & Tenta compositum; Iterum tentare. Ovid. 1. Met. 736.

— timide verba intermissa retentat. i. e. Iterum tentat proferre. Idem 10. Epist. 11.

Nullus erat, referoque manus, iterumque retento.

Memoriam retentare. Sen. Epist. 73. Diu res ista non retentavit memoriam meam.

Studium retentare, Intermissa studia repetere. Ovid. 5. Trist. 12. 51.

Viam leti sine fine retentat. Ovid. 11. Met. 792.

Retento, frequent. a Retineo. V. suo loco.

RETENTATUS, a, um. Partic. ut, Dominatio retentata. Aur. Vict. de Cæs. 37. 1.

Precibus frustra retentatis. Ovid. 14. Met. 382.

RETERGO, si, ēre. Rurfus tergere. Ammian. 29. 37. Reterfit obrutas ruderibus fossas.

RETĒRO, trivi, tritum, [*ἀνατρέβω*] ēre. Iterum terere, purgare. Columel. lib. 2. cap. 21. extr. Pura deinde frumenta, si in annos reconduuntur, reteri debent. Emendati libri præferunt, Repurgari.

RETRIMENTUM, i. n. pr. comm. [*ἀπικεῖμα*] a Retero; sicut Detrimentum a Detero. Varro lib. 1. de R. R. cap. 64. Amurca, quum ex olea est expressa, qui est humor aquatilis, ac retrimentum conditum in vas fictile.

Retrimentum, Excrementum sæculentum, & stercois ipsum. Macrobi. lib. 7. cap. 4. In ventre fit prima digestio, cujus sæx, retrimenta sunt, quæ per intestina inferiora orificio trudente labuntur. Idem, Aridiora retrimenta in alvum convenire refert, humidiora in vesicam retrahi.

Intelligit Stercora & urinam. Hæc, Recrementa a Celso vocantur. Gellio item quum ait, Recrementa aridiora in alvum conveniunt. V. RECREMENTUM in RECRESCO. [Videntur hæc duo vocabula veteri errore confusa, ut ex his, quæ ibidem ex Gloss. ascripti apparet. Gloss. Cyrill. Σκύβαλον, Stercus, Retrimentum.]

RETEXO, texui, textum, [*ἀνοπάω, ἀναλύω*] ēre. Quod textum erat, distractis filis resolvere, & non textum reddere.

Telas intertextas retexere. Stat. 3. Silv. 5. 9.

Penelopes telam retexere. V. PENELOPE.

Properata fata retexere. Resolvere, ut possit qui mortuus est ad vitam redire. Ovid. 10. Met. 31. al. Fila, quod eodem redit, quum de Parcibus intelligatur Fata hominum filo nentibus.

Idem ordo retexitur, Resolvitur. Ovid. 15. Met. 249.

Plenum orbem Luna quater retexitur, Dissolvit. Ovid. 7. Met. 531.

Noxas retexere, Reminisci. Stat. 9. Theb. 148.

Retexere, per translationem, Irritum facere. Cic. 2. de Orat. 158. Et ad extremum, ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa querendo reperunt, non modo ea, quæ jam non possint ipsi dissolvere, sed etiam quibus ante exorsa, vel potius detexta prope retexantur. Ovid. de Rem. Amor. 12.

Nec nova præteritum Musa retexit opus.

Retexere orationem, pro In contrarium mutare, expolire, emendare, vel potius Rurfus texere, & ordiri quasi aliam telam. Cic. 2. Philipp. 32. Itaque jam retexo orationem illam: scribam & illos, ut si qui forte quod a te mihi objectum est, quærent sitne verum. i. e. Quod negabam confiteor.

Novi timores retexunt superiora. Cic. 11. Fam. 14. i. e. Irrita & vana reddunt.

Se ipsum retexere. Cic. 11. Fam. 28. An quod adolescens præstiti, quum etiam errare cum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipse retexam?

Retexere, pro Dissolvere, revocare, irritum facere. Cic. 4. Verr. 63. Omnia erant Metelli ejusmodi, ut totam suam Præturam retexere videretur. Supra dixerat, Ut omnes istius injurias, quas posset, retexeret. Budeus.

Retexi, Inf. Pass. [*ἀναλύομαι*] Resolvi. Lucret. lib. 1. 530.

Hæc neque dissolvi plagis extrinsecus icta

pollunt, nec porro penitus penetrata retexi.

RETEXENS, entis. Partic. [*ἀνοπάων*] Hor. 2. Serm. 3. 2.

— scriptorum quæque retexens.

RETEXTUS, a, um. Partic. Ovid. 3. Amor. 9. 30.

Tarda que nocturno tela retexta dolo.

RETIARIUS, RETICULUM, RETICULUS. V. RETE.

RETICEO, [*ἀποσιώπιω*] ēre. A loquendo desistere: & proprie de iis dicitur, quæ dolorem sive sollicitudinem afferunt. Ter. Heaut. 1. 1. 33.

Ne lacrima: atque istuc quicquid est, fac me ut sciam.

Ne retice: ne verere. Cic. 2. de Legib. 41. Quoniam mihi sermo est apud deos, nihil reticebo.

Nihil nec temere dicere, nec astute reticere debeo. Cic. 1. Q. frat. 2.

Non possum reticere. Catull. ad Mallium, 66. 41.

Patefacere & Reticere, contraria. Cic. 14. Fam. 2. Quod ii, qui ea patefacere possent, propter metum reticuisent.

Negare & Reticere. Cic. 3. Verr. 90. Hoc tantum facinus, non modo negare interrogati, sed ne producti quidem reticere poterunt.

Celare & Reticere. Cic. 3. Off. 36. Neque enim id est celare quicquid reticeas: sed quum quod tu scias, id ignorare emolumentum tui causa velis eos, quorum interit id scire.

Reticere de. Cic. 3. Verr. 139. Tamen de Chelidone reticuit, quoad potuit, alio responsum suam derivavit.

Dolores reticere. Propert. lib. 1. 10. 13.

Passiv. Ovid. 20. Epist. 151.

— reticetur formula pacti.

Arteriæ reticendo acquiescunt. Auctor ad Herenn. lib. 3. 21.

RETICENS, entis. Partic. Compar. Auctor ad Herenn. 2. 10. Alius alio reticentior est in dolore. al. Recentior.

RETICENDUS, a, um. aliud Partic. Propert. 2. 24. 4. Reticendus amor. Multa reticenda lingua modesta. Ovid. 19. Epist. 63.

Crimina reticenda deorum. Stat. 1. Theb. 230.

RETICENTIA, x. f. [*ἔχρησθαι, ἀποσιώπησις*] est, Quum id non dicitur quod dici debuit, ut vitium ædium, vel rei venalis. Cic. 3. Off. 65. A Jureconsultis etiam reticentiæ poena constituta est. Plaut. Merc. 5. 252.

Quid taces? dic: enecas me miserum tua reticentia.

Est & Figura rhetorica, Gr. ἀποσιώπησις. V. Quintil. 9. 2. & Cic. 3. de Orat. 205.

RETINA, V. RETE.

RETINĒO, tinui, tentum, [*ἰσχυρῶ, ἀναλαμβάνω, κατέχω, ἐφίστημι*] ēre.

Remorari, quod & Detinere dicitur. Ter. Phorm. 1. 3. 23.

Cui de integro est potestas etiam consulendi, quid velis

Retinere, amare, amittere. Ovid. 1. de Arte Am. 393.

Saucius arrepto piscis retinetur ab hamo.

Aliquem retinere, Remorari. Cic. 13. Att. 14. Quare, nisi jam profecti sunt, retinebis homines.

Euntem retinere. Ovid. 18. Epist. 99.

Firmis vinculis. Ovid. Rem. Amor. 213.

Abalienare & Retinere, contraria. V. ABALIENO.

Amore patriæ retineri. Ovid. 1. Trist. 3. 49.

Animo studia retinere. Cic. 1. Tusc. 1. Retuli me, Brute, te hortante maxime, ad ea studia, quæ retenta animo, remissa temporibus, longo intervallo intermissa revocavi.

Assensum retinere, Dictum est in ASSENSUS. Puto esse tamen apud Ciceronem. H. St. Sustinere se ab assensu, vel assensum sustinere, continere, cohibere frequentius Cic. dicit. Sed istuc tamen etiam ex

4. Acad. quæst. affert Nizol. ubi sæpius Assensus vel Assensionis retentio occurrit. V. infra hoc verbale.

Complexu retinere. Cic. pro Planc. 100. Vi me Plancius & complexu suo retinuit.

Custodiis retineri atque servari. Cic. 5. Verr. 60. Equitem Romanum scitote biduum cibo, rectoque prohibitum, biduum Leontinis in foro custodiis Apronii retentum atque servatum: neque ante dimissum, &c.

Memoria retinere. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Neque plura tamen dici possunt, quam pop. Rom. memoria retinet. Nepos 25. 5. 11.

Mensa. Ovid. de Rem. Amor. 631.

Non facile esuriens posita retinebere mensa.

Morbo retineri. Liv. 34. 10.

Tempestatibus retineri. Cic. 11. Att. 16. At eas Cephalioni dedi, qui multos menses tempestatibus retentus est.

Vi aliquem retinere, aut metu. Cic. 4. Verr. 7. Aut hi qui contra istum legatos decreverant, & testimonium publicum, mandataque acceperant, vi ac metu retinerentur.

In fide retinere animos sociorum. Liv. 25. 41.

In officio. Cic. pro Rosc. Amer. 70. Ut quos natura ipsa retinere in officio non potuisset, ii magnitudine poenæ maleficio summoventur.

In possessione. Cic. 2. Off. 65. Quam quidem ante hanc confusionem temporum in possessione sua principes retinuerunt.

Sermone in longo aliquem retinere, Occupare longo sermone & detinere. Cic. 4. Att. 15. Credo Platonem vix putasse satis consonum fore, si hominem id ætatis in tam longo sermone diutius retinisset.

Virtute retineri in vita. Cic. 3. de Finib. 61. Neque his qui virtute retinentur in vita, nec his qui sine virtute sunt, mors est appetenda.

Commisissa retinent aures. Hor. 1. Epist. 18. 70.

Gaudia, non retinere. Latitiam præ se ferre. Ovid. 12. Met. 285.

Gemitus non retinere. Ovid. 4. Fast. 461.

Lacrimas. Ovid. 1. Met. 648.

Manus. Ovid. 6. Met. 35.

Nummos & similia. Cic. 5. Verr. 170. Quos de publico nummos acceperat, retinuit omnes.

Pilam. Cic. in Pison. 69. Iste claudus (quomodo ajunt) pilam retinere: quod acceperat, testificari. V. PILA.

Se retinere. Cic. 1. de Legib. 52. Quin labebar longius, nisi me retinuissem.

Retinere dicitur qui adversum aliquem tenet, inquit Donatus. Ter. Adel. 1. 1. 32.

Pudore & liberalitate liberos

Retinere fatius esse credo quam metu. [i. e. In officio continere.]

Retinere, Facere, vel aliquem retrahere, ne cadat. Plaut. Curc. 2. 3. 31.

— retine, retine me obsecro.

Vides, ut expalluit? datin' isti fellam, ubi assidat cito. Ter.

Heaut. 2. 4. 23. Ah! retine me, obsecro.

Retinere, pro Tenere etiam accipitur. Cic. 6. Verr. 74. Sagittæ pendebant ab humero, sinistra manu retinebat arcum.

Retinere, Relinquere. Plin. 10. Epist. 40. Et in publicis officiis retinere damnatos, non satis honestum putabam.

Judicem retinere aliquem. Cic. 2. Verr. 31. Quem ego hominem, si ejus fidei diffusus essem, judicem non retinuissem.

Amicos retinere, Conservare. Cic. pro Quint. 59. Id egit, ut amicos obfervantia, rem parcimonia retineret.

Caritatem retinere in aliquem. Cic. de Amicit. 72. Quum cogniti sunt & aut deorum, aut regum filii inventi, retinent tamen caritatem in pastores, quos patres per multos annos esse duxerunt. i. e. Amant semper ipsos pastores.

Decus nativum retinent inviolata. Ovid. de Nuce 52.

Dignitatem in Rep. Cic. 1. Att. 13. Sum enim & ab observando homine perverso liber, & ad dignitatem in Rep. retinendam contra illius voluntatem solutus.

Existimationem. Cic. pro Cluent. 56. Affirmabat enim lacrimans, non se cupidiorum esse civitatis retinendæ, quam existimationis.

Fidem in amicitia, Fidelem esse. Cic. de Amicit. 90. Una illa sublevanda offensio est, ut & utilitas in amicitia, & fides retineatur.

Gratiam alicujus. Cic. 2. Q. frat. 3. Quæ tibi eo scribo quod me de retinenda Sextii gratia litteris sæpe monuisti. Idem 1. Att. 1. Vides enim in quo cursu sumus, & quam omnes gratias, non modo retinendas, verum etiam acquirendas putemus.

Gravitatem. Cic. 1. Off. 137. Rectum est autem etiam in illis contentionibus, quæ cum inimicissimis sunt, etiam si nobis indigna audiamus, tamen gravitatem retinere, iracundiam repellere.

Humanitatem. Cic. 3. Verr. 65. Hic Philodamus, postquam jus suum obtinere non potuit, ut humanitatem suam retineret laborabat.

Invidiam suam apud improbos. Cic. 2. Att. 9. Sunt enim illi apud bonos invidiosi: ego apud improbos meam retinuissem invidiam, alienam sumptissem.

Judicium suum. Cic. 1. de Finib. 50. Qui suum judicium retinent, ne voluptate victi faciant id, quod sentiunt non esse faciendum: Hi voluptatem maximam adipiscuntur, prætermittenda voluptate. i. e. In suo judicio perseverare.

Jus retinere. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 5.
 Jus suum. Cic. de Senect. 37. Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si jus suum retinet, si nemini mancipata est.
 Justitiam. Cic. 1. de Invent. 3. Urbibus constitutis, ut fidem colere, & justitiam retinere discerent.
 Majestatem retinere, pro Conservare, [ἀφουλάττειν] Cic. in Orat. 102.
 Jus omne retinendæ majestatis Rabirii causa continebatur: ergo in omni genere amplificationis exarsumus.
 Memoriam gratissimam alicujus rei. Cic. 3. de Legib. 29. Ille vero, etsi tuus totus est ordo, gratissimamque memoriam retinet consulatus tui, pace tua dixerim, non modo censores, sed etiam judices omnes potest defatigare.
 Modum ludendi. Cic. 1. Off. 104. Ludendi etiam est modus retinendus, ut ne nimis omnia profundamus, elatique voluptate in aliquam turpitudinem delabamur.
 Morem. Cic. 2. de Finib. 2. Qui mos cum a posterioribus non esset retentus, Arcesilas eum revocavit.
 Officium retinere, pro In officio manere. Cic. pro Cluent. 133. Neque enim hoc nomine sanctior, neque probior, neque in omnibus officiis retinendis diligentior esse quisquam potest.
 Pacem. Cic. Cn. Magno, 8. Att. 11. Meaque semper fuerit sententia, primum de pace, vel iniqua conditione retinenda, deinde de urbe.
 Religionem retinere. Cic. 2. Verr. 46. Observant quemadmodum se unusquisque vestrum gerat in retinenda religione, conservandisque legibus.
 Spem retinere. Tacit. 3. Hist. 84.
 Veritatem. Cic. pro Quint. 75. Unum tamen hoc cogitent, ita se graves esse, ut si veritatem volent retinere, gravitatem possint obtinere.
 Virtutem. Cic. 15. Fam. 19. Itaque & Panfa, qui ἠδὲν sequitur, virtutem retinet.
 Vitam retinere. Cic. 5. Verr. 81. Hic tantum potuit, ut nemo illo invito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere posset.
 Utilitatem hæc & gratiam retinent. Plin. 1. Epist. 8.
 Retineor, Palliv. Lucret. lib. 2. 453.
 Nec retinentur enim inter se glomeramina quæque. i. e. Non coherent inter se, neque manent constipatæ. Lambinus.
RETINENS, entis. [κατέχων] Partic. ut, Retinentis pocula rite manu. Lucret. 1. 495.
 Ferociam retinens. Sallust. Catil. 60.
 Vento retinente morari. Ovid. 13. Epist. 3.
 Membra retinentia aliquid animæ. Ovid. 6. Met. 644.
 Retinens, Adj. cum Genitivo, ut Dignitatis retinens. Cic. 1. Q. frat. 2. 3. Fert enim graviter, homo & mei observantissimus, & sui juris, dignitatisque retinens.
 Modestiam retinens. Tacit. 5. Ann. 11.
 Superl. Gell. lib. 10. cap. 20. Salustius quoque proprietatum in verbis retinentissimus.
RETINENDUS, a, um. Partic. [καθηκόντιον] ut, Cura retinendæ puellæ. Ovid. 2. de Arte Am. 295. V. supra plura.
RETENTUS, a, um. Partic. [καταχρησθείς] Gloss. L. G.] h. e. Detentus, remoratus. Martial. lib. 1. 47.
 Expectare jube: velocius ibo retentus. Cic. 1. Verr. 29. Potamonem, scribam & familiarem tuum, rerentum esse a Verre in provincia, quum tu decederes. Sen. Epist. 9. Retentus in navigatione longa. Ovid. 6. Fast. 741.
 Solliciti terrentur equi, frustra que retenti,
 Per scopulos dominum duraque faxa trahunt.
 Lingua retenta metu. Ovid. 11. Epist. 32.
 Verba dolore retenta. Ovid. 10. Met. 474.
 Hoc retento, reliqua voluntas auctoritati aut gratiæ traditur. Cic. 3. de Legib. 39.
RETINENTIA, æ. f. Tenacitas, & memoria. Nomen Lucretianum, & aliis, quod sciam, inusitatum: quod significat, inquit Lambinus, ἀνάμνησιν, sive μνήμην, i. e. Recordationem seu memoriam rerum præteritarum: vel, ut quidam malunt, Continuationem quandam partium, ex quibus constamus, permanentem. Lucret. lib. 3. 676.
 Nam si tantopere est animi mutata potestas,
 Omnis, ut actarum exciderit retinentia rerum, &c. Idem eodem libro v. 864.
 Interrupta femel cum sit retinentia nostri.
RETENTIO, ðnis. f. [κατάχρησις, κράσις] Gl. L. G.] Cic. 13. Att. 11. Semperque Carneades ἀεθροὺν pugilis, & retentionem aurigæ similem facit ἰποχρίν Idem 4. Acad. 59. Ex his illa necessario nata est ἰποχρί, id est assensionis retentio. & 79. Illud certe, opinatione & perceptione sublata, sequitur, omnium assensionum retentio: ut si ostendero nihil posse percipi, tu concedas nunquam assensurum esse. conf. Vitruv. 9. 4. & Lactant. 6. 10.
RETENTUS, ðs. m. Claud. in Rufin. 2. 438. Vivosque imitata retentus.
RETENTOR, ðris. m. Apul. 1. Florid. Retentores suos toto corpore oblidere.
RETINAX, æcis. Adj. Symmach. 1. Epist. 47. Retinax advenarum lotos. H. St. In Lugd. desiderabatur.
RETINACULUM, i. n. [ῥινία, ῥυτήρ, ἀπίγειον, καταχρῆς] Gl. L. G.] Quo aliquid retinetur. Virg. 1. Georg. 265.
 Atque Amerina parant lentæ retinacula viti.
 Retinacula vitæ abruptim multa Corelius. Plin. 1. Epist. 12. ad Calestrium Tironem. h. e. Posthabitis omnibus rationibus, quæ eum retinere potuissent in vita, mori decrevit.
 Unca retinacula. Stat. 3. Silv. 2. 32.
 Ferit retinacula ferro stricto. Virg. 4. Æn. 580.
 Præruptere puppis retinacula. Ovid. 14. Met. 547.
 Solvere retinacula. Ovid. 7. Epist. 55.
RETENTO, [ἰπρήσιον] ære. frequent. Cic. 1. de Divin. 17.
 Quæ penitus sensus hominum vitasque retentat. Ex poeta. Lucan. lib. 4. 723.
 Ipse cava regni vires in valle retentat. h. e. Retinet exercitum.
 Cælum a terris retentare. i. e. Facere ne cælum cum terris misceatur. Lucret. lib. 2. 728.
 Frena retentare. Ovid. 2. Amor. 9. 30.
 Lora retentat. Sil lib. 4. 211.
 Cur me retentas? Plaut. Afin. 3. 3. pr.

Qui tanquam cochlea abscondens retentat sese tacitus. Auct. ad Herenn. 4. 46.
 Retento, compositum a Tecto, ære. V. suo loco.
RETENTANS, antis. Partic. Aur. Vict. de Cæs. 41. 10. Liberis Cæsarium nomina retentantibus. i. e. Retinentibus.
RETENTATOR, ðris. m. Cassiod. 2. Epist. 10. & 1. Epist. 23. Gloss. Cyrill. Διακράτης, Possessor, Detentor, Retentor.
RETENTATRIX, icis. f. Macrobr. 7. Saturn. 4. Secundæ hoc cura virtutis est, quam Græci, quia retentatrix est, vocant καταδίκην. De Digestione.
RETINGO, [ἀναβάπτω] ðre. Stat. 1. Silv. 4. 73.
 — nec in otia pacis
 Permissum laxare animos, ferrumque retingi. Sed hic legendum puto, Recingi, i. e. Discingi. Pallad. 13. tit. 2. Vinum myrtite retingemus.
RETIS, V. RETE.
RETO, ære. V. RETÆ.
RETONDEO, di, sum, [κατακείρω] ðre. Omnino vel perfecte tondere. Plaut. Pseud. 1. 2. 26.
 At hæc retonsa est. V. sine fiet, itidem quoque vos estis plagis omnes.
 Rectius al. Retunsa.
RETONSUS, a, um. Partic. Plin. lib. 18. cap. 17. Retonsarum vero etiam semel omnino certum est, granum longius fieri. De fegetibus.
RETONO, [ἀναερενίζω] ðre. Contra tonare, resonare. Catul. de Bercynth. 61. 82.
 Face cuncta mugienti fremitu loca retonent. Verba Cybeles ad Furorem.
RETORPESCO, ðre. Tertull. adv. Gnost. cap. 1. Pristini sensus retorpescent.
RETORQUO, torfi, tortum, [ἀνίστριψω, ἀνακράπτω] ðre. Retro torquere, vel remittere. Cic. de Senect. 83. Quo quidem me proficiscentem haud sane quis facile retraxerit, nec tanquam pilam retorserit. Vetus codex legit, Neve tanquam Peliam recoxerit. Ovid. 3. Met. 68.
 Ille dolore ferrox, caput in sua terga retorsit.
 Retorquere aliquem, pro In alteram partem invertere. Quintil. Decl. 16. Colla retorquere ferocis equi. Ovid. 4. Epist. 79.
 Currus averfos retorsit. Virg. 12. Æn. 485.
 Retorqueri sub terra. Plin. lib. 17. cap. 10. h. e. Reflecti.
 Retorquere telam, Dissolvere, retexere. Plin. lib. 11. cap. 22. Prima telas bombycinas retorquere, &c. Ex vetusto codice legendum, Reddirdi.
 Retorquere farmentum. Columel. lib. 4.
 Oculos. Ovid. 10. Met. 686.
 Oculos ad urbem. Cic. 2. in Catil. 2. Retorquet oculos profecto sæpe ad hanc urbem, quam ex suis faucibus ereptam esse luget.
 Animum ad praterita. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 3.
 Retorquere gubernacula. Retro flectere, i. e. Reverti. Plin. Paneg. cap. 86. extr. Nec dubito quin agitaverit secum, an gubernacula retorqueret: & fecisset, nisi quod pæne ipso contubernio principis felicius, jucundiusque est desiderare principem.
 Crimina in aliquem, Rejicere. Ulp. l. 14. §. 6. Dig. de bon. libert. Si ab eo petitus, retorsit in eum crimina.
RETORQUENS, entis. Partic. Virg. 8. Æn. 460.
 Demissa ab læva pantheræ terga retorquens. Tertull. de Pallio cap. 2.
RETORTUS, a, um. Partic. [καμπύλον] ut, Retortæ cervices. Plin. Paneg. cap. 34. Quum delatorum supina ora, retortasque cervices agnoscebamus, & truebamur.
 Brachia tergo retorta. Hor. 3. Carm. 5. 22.
 Manibus retortis trahi. Hor. 2. Epist. 1. 191.
 Specus in cochleam retortii. Columel. lib. 8. cap. ult.
 Undæ violenter retortæ. Hor. 1. Carm. 2. 13.
RETORSIO, ðnis. f. verbum vulgare ἵστωριον.
RETORRESCO, [καταχρησθῆναι] ðre. Retorridum fieri. Columel. lib. 3. cap. 3. Deinde fata non ita enutriunt, ut ante convalescant ac profiliant, quam retorrescant. Idem cap. 5.
RETOSTUS, a, um. Partic. [παλίνοστον] Iterum tostus. Plin. lib. 13. cap. 4. Marcescitque non retostus furnis.
RETORRIDUS, a, um. Adj. [καταχρησθῆναι] Quod intempestive, amissis viribus, a sole retorretur. Columel. lib. de Arbor. cap. 17. Si in olea unus ramus aliquanto ceteris latior est, nisi eum recideris, arbor tota fiet retorrida. Idem lib. 3. cap. 11. Igitur si non retorrida & scabra, sed lævia & nitida, & proluxa secundaque viderimus, eam intelligemus esse terram furcularem. conf. Plin. 13. 29.
 Retorridi rami. Sen. Epist. 12.
 Retorridum etiam dicitur Quod igne combustum est: ut Seneca vocat manum Mucii Scævolaæ retorridam, Epist. 66.
 Retorrida frons. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Tralate, Veteratorius, versutus, vaser. ut, Phædr. 4. 1. 7.
 Aliquot secutis, venit & retorridus:
 Qui sæpe laqueos & muscipulam effugerat, &c. De mure.
RETORRIDE, Adv. [καταχρησθῆναι] Plin. lib. 17. cap. 5. Terram amaram, sive macram, si quis probare velit, demonstrant atræ herbæ, frigidam autem retorridda nata.
RETOSTUS, V. RETORRESCO.
RETRACTO, V. RETRAHO.
RETRĀDO, tradīdi, traditum, ðre. pr. comm. Rurfus tradere. Pomponius in l. Tenerur. D. de action. empt. & vendit. Si aream tibi vendidi certo pretio, & tradidi, ita ut insula ædificata partem dimidiam mihi retradas: verum est, ut ædifices, agere me posse ex vendito, & ut ædificatam mihi retradas.
RETRĀHO, traxi, tractum, pr. comm. [ἀνέλκω, ἀνέλκω, ἀνείρω, ἀνακωχῶ] ðre. Retro trahere: sive Rurfus, vel in contrariam partem trahere. Virg. 5. Æn. 709.
 Nare dea, quo fata trahunt, retrahuntque, sequamur. Cic. pro Cael. 3. Licinium autem, cum jam manum ad tradendum pyxidem porrexisset, retraxisset. Idem de Senect. 83. Quo quidem me proficiscentem haud sane quis facile retraxerit.
 Non habeo certum, quæ te res hinc maxime retrahat. Cic. 5. Fam. 14.
 Retrahere ad se argentum. Ter. Heaut. 4. 2. 11.

Ex fuga retrahere Plaut. Merc. 1. Perioch. 7.
 Retrahere verba fugitiva. Varro lib. 4. de L. L. pr. Quare illa, quæ jam majoribus nostris ademit oblivio, fugitiva si sedulitas Mucii & Bruti retrahere nequit, non, si non potuero indagare, eo ero tardior. Translatio est: Fugitivi enim servi dicuntur retrahi, qui e fuga reducuntur ad herum. unde & apud Varronem de R. R. 1. 14. pr. Fugitivarius dicitur, qui fugitivum conquirat & sectatur. De verbis igitur, ut de servis, honesta præclaraque translatione loquutus est. Turnebus Advers. 24. 29. Alii post Fugitiva distinguunt, ut sit Fugitiva oblivio.
 Retrahere se ne. Cic. pro Cael. 64. Qui minus enim Licinius comprehendi potuit, quum se retraxit, ne pyxidem traderet, quam si non retraxisset? Ab ictu se retrahere. Ovid. 3. Met. 87.
 Aliquem a studio. Ter. prol. Phorm. pr. i. e. Revocare. Sic, Retrahere aliquem a Republica. Cic. pro Sext. 34.
 Scipio Annibalem in Africam retraxit. Cic. 2. de Finib. 56.
 Versus erroneos retrahere in corpus. Plin. 1. Epist. 10.
 Nocturnæ quietis imaginem ad spem haud dubiam retraxit. Tac. 16. Ann. 1.
 Retrahere se, Desistere a re aliqua. Catull. ad Alphenum, 28. 9. Hor. 1. Epist. 18. 58.
 Ac ne te retrahas, & inexcusabilis absis. i. e. ut Lambinus, explicat, Ne te nimis longe abducas ab exercitationibus tuis, &c.
 Retrahere verba, pro Reducere & quasi reformare: quum interventu aliquis sermonem interrumpimus. Senec. Epist. 3.
 Passiv. Retrahi ex fuga. Sallust. Catil. 47. extr. V. Partic. RETRACTUS.
 RETRAHENS, entis. Partic. Cic. in Sallust. 10. Ipsa republica manu retrahente me.
 RETRACTUS, a, um. Partic. [ἀναλαχθῆς, ἀναλαχθῆς] Cic. 6. Philipp. 10. Nescio quomodo se conjecit in urbem, atque ita mæstus rediit, ut retractus, non reversus videretur.
 Retractis ac resupinis capitibus. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Retractus in tutum animus. Senec. de Benef.
 Retracti, Fugitivi dicuntur, quum reprehenduntur, ut apud Cic. in Vert. Tranquillus Reprehensos dicit. Salustius Catil. cap. 47. extr. Cæparius (namque is paulo ante ex fuga retractus erat) Cn. Terentio fenatori traditur. Idem cap. 48. Ad Catilinam proficiscentem ex itinere retractum esse ajebant. Bud. conf. cap. 39.
 Retractus locus, pro Remoto. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, Hujus a læva retractus paulo cubiculum est amplum. Liv. 34. 9. Hispanis retractior a mari trium millium passuum in circuitu murus erat.
 Retractus, pro Abdito. Liv. 36. 1. Thespensium emporium est in intimo sinu Corinthiaco retractum.
 RETRACTIO, ònis. f. pro Contractione. Vitruv. 3. 3. Retractiones graduum. Macrob. 1. Saturn. 14. pr. Modo auctio, modo retractio dierum proveniebat.
 RETRACTUS, ùs. m. Tertull. adv. Gnost. cap. 1. Bellicam machinam retractu tela vegetantem de scorpione nominant.
 RETRACTO, pr. comm. [ἀναλαχθῆς] Ære. Rursus, vel retro trahere; frequentativum a Retraho, ut Tracto a Traho. [Nisi potius ab hoc ipso est compositum, est a retinuit, cum alia composita in e mutant, ut Contrecto, Attrecto, Detrecto.
 Arma retractare. Liv. 2. 30. Tutius visum est defendere inermes Latinos, quam pati retractare arma.
 Mentem. Tacit. Germ. 22. extr. Ergo detecta & nuda omnium mens, postera die retractatur, & salva utriusque temporis ratio est.
 Retrahere. Virg. 12. Æn. 889.
 Quæ nunc deinde mora est, aut quid jam, Turne, retractas?
 Largitiones retractare, Revocare, reprobare, Trajanus ad Plin. lib. 10. 112. pr.
 Retractare, [ἀναπιθεῖν] Revocare, velut sub incudem, repolire, repetere. Plin. 7. Epist. 6. ad Macrinum, Præceptum est Serviano, ut vacaret finitam causam retractanti, si quid novi afferret.
 Pedamenta retractare. Columel. lib. 4. cap. 26. Tamen in his, hæc eorumque similia pedamenta post putationem retractanda sunt. partesque eorum putres dedolendæ, &c. Quibus verbis abunde declarat quid sit Pedamenta retractare, nimirum Superioris anni pedamenta in manus resumere, rursus exacuere, putrefactis partibus amputatis, inutilia rejicere, redolare, ut ita dicam. Gallis dicitur, Remanier, reparer.
 Retractare aliquid, Rursus tractare, ut ait Festus, sive Refricare, & iterum commemorare, [ἀναμειψέμεθ' ἑαυτῶν] Cic. 8. Att. 9. Sed hæc omittamus: augemus enim dolorem retractando. Plin. ad Septimum, lib. 1. Epist. 16. Ex Budæo. Hor. 2. Carm. 1. 38.
 Sed ne relictis, Musa proca, jocis,
 Cææ retractes inunera nenia.
 Vulnera cruda retractare, Rursus vel frequenter contrectare. Ovid. 3. Trist. 11. 19. Idem 4. Trist. 4. 41.
 Neve retractando nondum coeuntia rumpe Vulnera.
 Actiones retractare, i. e. Repetere, & iterum tractare & rescribere, repolire, emendare. Plin. 5. Epist. 8. Egi magnas & graves causas, has desino retractare. Ibid. Rescribere vocat. Budæus.
 Dicta retractare. Virg. 12. Æn. 11.
 Materiam eandem. Quintil. lib. 2. cap. 4. V. Partic. RETRACTATUS.
 Verba desueta. Ovid. 5. Trist. 7. 63.
 Diligenter retractare. Cic. 2. de Nat. Deor. 72. Qui omnia, quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter retractarent, & tanquam relegent, sunt dicti religiosi ex relegendo.
 Retractare ac recogitare secum. Columel. in præfat. lib. 1.
 RETRACTANS, antis. Partic. [ἀναλαχθῆς] Sallust. Fragm. cap. 7. Vos mustantes & retractantes verbis. conf. Liv. 3. 49. pr. & cap. 52. & 53. Item Aurel. Vict. de Cæs. passim.
 Retractans juvenens, & calcitrosus, Qui non potest facile duci quo volumus, & retractat ac renuit. Columel. lib. 2. cap. 2. Alii legunt Retrectantem per secundam vocalem. Gallice, *Reffif*.
 RETRACTATUS, a, um. [ἀναμειψέμεθ' ἑαυτῶν] aliud Partic. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quoties eandem materiam, rursus a me retractatam, scribere de integro juberem.
 Compar. Retractatius opus, pro Emendatiori, & lituris pleno. Cic. 16. Att. 3. Sed tamen idem συζητήσας mihi ad te retractatus, & quidem ἀεχέτωπι ipsum, crebris locis inculcatum & refectum. Quasi dicat Limatius & politius.
 RETRACTATIO, ònis. f. [ἀναμειψέμεθ' ἑαυτῶν] Actus ipse retractandi: h. e.

Opinionem revocandi. Cic. 13. Att. 25. pr. Confiteor igitur, & quidem sine ulla dubitatione, aut retractatione. Idem 5. Tulo. 29. Sine retractatione libere dicere. V. Gronov. ad Liv. 3. 49.
 RETRACTATOR, òris. m. Tertull. de Jejun. cap. 15. Retractator officii. conf. Salmast. ad Spartian. Hadr. c. 12. & ad Getam, c. 4. pr.
 RETRECTANS, RETRECTO, &c. V. superius RETRACTANS, &c. in RETRACTO.
 RETRIBUO, vi, ùtum, pr. comm. [ἀποδοιδῆμι, ἀποδοιδῆμαι] Ære. notæ significationis, Reddere. Cic. pro Rosc. Com. 44. Nihil mihi detrahiam, quum illis exactæ ætatis severissime fructum, quem meruerunt, retribuam. Idem Anteq. iret in exsil. 1. Fidei conducit, in loco debitum retribuere. Liv. 2. 41. Pecuniam acceptam retribui populo. Rebus retribuere corpora. Lucret. lib. 5. 278.
 RETRIBUTUS, a, um. Partic. Paulin. Epist. Nec retributa suis, nec potienda tibi.
 RETRIBUTIO, ònis. f. August. Civ. Dei, 22. 23. Tertull. adv. Marc. 5. 4. & 2. 18. Laçant. 4. 13. & 6. 18.
 RETRIBUTOR, òris. m. Paulin. Nolan. Epist. 11. Salvian. Gub. Dei. 1. Tertull. adv. Marc. 4. 29. & 5. 16.
 RETRICES, um. pr. com. aut, si a Gr. ῥιζοποιῶν, ut vult Martin. longa. Rivuli nomen extra Urbem, ex quo aqua irrigandorum prætorum ac hortorum gratia derivabatur. Festus, Retricibus quum ait Cato, in ea quam scribit, quum edisseravit Fulvii Nobilioris censuram, significat aquam eo nomine, quæ est supra viam Ardeatinam, inter lapidem secundum & tertium, qua irrigantur horti infra viam Ardeatinam, usque ad Latinam. conf. Nardin. Rom. vet. 3. 3. vel Lex. Pitisc.
 RETRIMENTUM, V. RETREO.
 RETRO, Adv. utraq. comm. ut vult Ricciol. ut Voff. & Borrich. ult. prod. [ὀπίσθεν, κατῴπισθεν, ὀπίσσω, ἄψὸ ὀπίσσω] contrarium habet Ante. Ter. Heaut. 5. 1. 29. Est mihi ultimis conclave in ædibus quoddam retro. Plin. lib. 28. cap. 6. Contra lippitudines retro aures fricare prodest. Retro ad Alpes versus iter mihi incidit. Cic. 8. Fam. 15. Retro & A tergo. Cic. 1. de Divin. 49. Tum visam belluam vastam, &c. præcepisseque ut pergeret protinus: quid retro, atque a tergo fieret, ne laboraret.
 Retro inhibita rostrata. Liv. 30. 10. V. INHIBEO.
 Vocare retro aliquem. Virg. 4. Georg. 495.
 Longe & Retro. Cic. 5. Tulo. 87. Ut omnia, quæ sine ea sint, longe & retro ponenda censeat. Ibid. 6. Quod tam longe retro respicere non possunt. Virg. 5. Æn. 428.
 Abduxere retro longe capita ardua ab ictu.
 Abscedere retro. V. ABSCEDO.
 Ambulare retro. Plin. lib. 7. cap. 45.
 Cedere retro, sive unica dictione, ut aliis placet, Retrocedere. Liv. 8. 8. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso, eos retro cedentes in intervalla ordinum principes recipiebant.
 Cedentia retro semper arva Aufonæ. Virg. 3. Æn. 496.
 Commeare retro. Cic. 3. de Nat. Deor. 31. Cumque eadem vicissim retro commeant.
 Dare retro, & Retro reddere. Marcellus in l. Si quis duos. D. de solution. Discedere retro. Lucret. lib. 4. 911.
 Fluere retro amnes nostra vidit ætas. Plin. lib. 2. cap. 103.
 Fugit retro. Virg. 11. Æn. 405.
 Ire retro. Hor. 3. Carm. 10. 10.
 Propere retro. Ovid. 5. Epist. 31.
 Recurrere retro, pro Reciprocum esse. Plin. in Paneg. cap. 38. extr. Cur enim posterus amplius honor, quam majoribus haberetur? curve non retro quoque recurreret æquitas eadem? [i. e. Majoribus etiam impertiatur.
 Reserri retro. Virg. 1. Georg. 200.
 Ruere retro. Stat. 12. Theb. 19.
 Versa retro. Virg. 10. Æn. 6.
 Dubiique discesserint, in castra Galli, Græci retro ad naves, victos se, an victores putarent. Livius lib. 7. pag. 9. a principio. Legati retro, unde venerant, iverunt. Sic ὀπίσσω Herodot. lib. 1. non procul ab initio, ὀπίσσω ἀπικέσθαι. Eum fortasse voluit imitari. H. St. Prior Livii locus exitat lib. 7. cap. 25. Alterum repetere difficile est, quum loci notatio paginis neque Froben. neque Feirab. quas alius denotat, respondeat. Herodoti locus est ubi de Arionis fabula. Ita autem sepe idem scriptor, ut paulo supra de Cyaxare, ἀπὸ τῆς ἀσπίδος ὀπίσσω.
 Retro, pro Ante, usurpavit Jul. Capitol. in Pertinace cap. 9. Stipendia, inquit, plurimis retro debita exsolvit. Pacatus in Paneg. Theodosii pr. Cum te semper ultra omnes retro principes laudari oportuerit. Quomodo videtur etiam usum Plin. ad Trajanum 10. Epist. 119. a fine, Hic quoque, ait, non mediocriter hæreo, ne cujusquam retro hæbeat ratio, dandumque quod tunc, quum vincerent, non debebatur.
 Sic, Retro-anni, Retro sæcula, &c. per hyphen dicuntur. V. Borrich. Cogit. adv. Sciopp. p. 282. & Gruter. Inscript. p. 281. n. 4. & p. 283. n. 11. [Hic est Adv. temporis.
 Retro, pro Contra, vel e converso. Africanus in l. Si de eo. D. de acqu. vel amitt. possess. Non ideo magis hoc tempore clam possidere me videri ait. Nam retro quoque, si sciens tuum non a domino emerim, &c.
 RETROAGĒO, Ēgi, actum, [ἀναχέω, ἀναχέω] Ære. Plin. lib. 7. cap. 44. Aut quos non honores curusque illa sua violentiæ Fortuna retro egit, per mediam urbem Censore tracto?
 Capillos retroagere. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Expositionem. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Ordinem. Quintil. lib. 12. cap. 2. conf. Mela 3. 1.
 RETROACTUS, a, um. Partic. Quintil. lib. 9. cap. 4. Dactylus retroactus vocatur Anapaustus. [i. e. Inversus.
 RETROCEDĒO, Ēre. Liv. 8. 8. Pede presso retrocedentes. Al. divisit Retro ced. V. in RETRO.
 RETROCESSUS, ùs. m. Apul. Doctr. Plat. 1. p. 53. Elmenh. Processus & retrocessus, &c.
 RETROCĒTUS, a, um. Partic. a Retrocieo. Lucret. lib. 4. 546.
 Aut reboat raucum retrocita barbara bombum. Sed lectio varia est.
 RETRODŪCO, Ēre. Vitruv. 10. 6. extr. Necesse erat rursus retrodúcere.
 RETROĒO, ĩvi, ùtum, [ἀναχέω, ἀναχέω, ἀναχέω] Ære. Plin. lib. 2. cap. 16. Retroire incipiunt itellæ. Ibid. Et retroire cogit vapor percussus.
 RETROFĒRO, fers, tili, lätum. Retroferre se, pro Retrocedere. Se-

neca in præf. Decl. Nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retroulerit. [Nisi diuise scribendum Retro tulerit.

RETROLĀTUS, a, um. Partic. Cod. Theod. 13. 1. Retrolatarum sanctionum auctoritas. [i. e. Ante latarum.

RETROFLEXO, ěre. Petron. cap. 126. Frons radices capillorum retroflexerat. Al. Retro flexerat.

RETROFLEXUS, a, um. Partic. Apul. Met. 3. Retroflexum effligere lapide gessit. At Elmenh. p. 131. Capillo abreptum, ac retro reflexum.

RETROGRĀDIOR, vel grēdiōr, ěris, gressus sum, [ἀναγρῆζομαι] grādi. Plin. lib. 2. cap. 15. Ab his retrogradiuntur ad solem, & occasu uespertino delitefcunt. Idem lib. 8. cap. 15. Ob id retrograditur in pascendo.

RETROGRESSUS, ūs. m. Macrob. 1. Saturn. 17. Sol retrogressum agit.

RETROGRĀDUS, a, um. Adj. [ἀναπρόδρομος, ὑποδρομῆς, ἀπὸ πρῶτον] ut, Retrogradus exortus. Plin. lib. 2. cap. 17. Firmic. lib. 1. cap. 2.

RETROGRĀDO, āre. Mart. Capell. 8. Eas retrogradare facit.

RETROGRADATIO, ōnis. f. Idem lib. 8. Retrogradatione sui uiciniae solis admotus.

RETROLEGŌ, ěre. Quintil. Decl. 6. Curua litora retrolego. Al. Retro lego.

RETROPENDŪLUS, a, um. Adj. Apul. Met. 5. p. 168. Elmenh.

RETRORSUM, vel **RETORSUS**, [ὀπίσσω, ἔς τ' ὀπίσσω] pro Retro uersum. Plin. lib. 6. cap. 15. Ab ea gente retrorsus ad Cyrum amnem produntur ducenta uiginti millia. Cic. 2. de Nat. Deor. 84. Nam ex terra aqua: ex aqua oritur aer: ex aere æther: deinde retrorsum uicissim, ex æthere aer, inde aqua: ex aqua terra infima. i. e. Contra, siue e conuerso. Hor. 1. Epist. 1. 75.

Omnia te aduersum spectantia, nulla retrorsum. conf. Varro L. L. 4. 30.

Reiecta retrorsum Hannibalis minæ. Hor. 4. Carm. 8. 16.

Retrorsum ualere dicuntur argumenta, quæ reciproca sunt. Quintil. lib. 5. cap. 9. Sed quædam & retrorsum idem ualent: ut uivere hominem qui spirat, & spirare qui uivit. Vulgo Convertibilia.

Retrorsum ad id tempus conventionem reducere emptoris, quo uenditor conuentus sit. Ulpian. in l. Si ex duobus. D. de peculio.

Retrorsum se actio refert. Ulpian. in l. Item illa. §. 1. D. de constituta pecunia.

Retrorsum homo mihi uenit. Africanus in l. Si duobus. D. de diuersis præscriptionibus.

RETORSUS, a, um. Adj. [ὑποδρομῆς] Plin. lib. 26. cap. 9. Negat Apollo pestem posse crescere, quam nuda uirgo restinguat: atque ira retrorsa manu ter dicat, totiesque ambo despuant. Apul. Met. 2. Denique sæpe retrorsa respiciens substitit. i. e. Reflexa, obliquata. Sic Elmenh. in indice, at p. 117. in textu Retrorsus. Idem 4. pr. ubi item Elmenh. p. 145. Ac me retrorsus celeri gradu rursus in stabulum, quo deuerteram, recipio.

RETROSĒCUS, Adv. Tacit. Germ. 38. 3. Apud Sueuos usque ad canitiem horrentem capillum retrosēcus. conf. Voss. Etym. p. 461.

RETROSŪCIO, ěre. Vitruv. 9. 4. Orientis orbem Sol retrosūciens.

RETROTRIMĒTER, tri. m. Inuersus trimeter. Quintil. lib. 9. cap. 4. Sat adeo adjungat retrotrimetros.

RETROVERSUS, a, um. Adj. Ouid. 4. Met. 655. Ipse retrouersus squallentia prodidit ora. conf. Solin. cap. 4. & Lactant. 1. 16. Al. Retro uersus diuise.

RETRŪDO, si, sum, pr. comm. [ἀιολῆω] ěre. Retro trudere. Plaut. Epid. 2. 2. 64.

Cæpi rursus uorsum ad illas pauxillatim accedere, Quali retruderet hominum me uis inuitum. Sulp. Sever. Vita Martin. cap. 4. Retrudi in custodiam iubetur.

RETRŪSUS, a, um. Partic. Cic. 3. Verr. 7. Simulachra iacent ab isto retrusa atque abdita.

Retrusum atque abditum in. Cic. 1. de Orat. 87. Hæc autem esse penitus in media philosophia retrusa atque abdita, quæ illi rhetores ne primoribus quidem labris attigissent.

RĒTUNDO, tūdi, tūsum, [ἀνακρίπτω, ἀμδύνω] ěre. Repercutere, cuspidem uel aciem alicujus rei usu nimio, uel alio casu, perstringere, atque hebetare. Plin. lib. 16. cap. 40. Argumentum afferunt, quod citissimo ascias retundat.

Ferrum retundere iugulis. Lucan. lib. 6. 61.

Gladios retundere, per translationem. Cic. 3. in Catil. 2. Iidemque gladios, in Rempub. districtos, retudimus, mucronesque eorum a iugulis uestris reiecimus.

Mucronem tui retundere. Cic. pro Cluent. 123. Ne Censorium stilum, cuius mucronem multis remediis maiores noltri retuderunt, æque posthac, atque illum Dictatorium gladium, pertimescamus.

Improbiter alicujus retundere, Reprimere. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Linguam & sermones quorundam. Liv. 33. 33.

Tela conjunctionis retundere. Cic. pro Domo 63. In me omnia quæ ego quondam retuderam, conjunctionis nefariæ tela adhæserunt.

In præsentia aliquem. Cic. 16. Att. 14. In præsentia belle iste puer retundit Antonium. h. e. Reprimit.

RETUSUS, a, um. Partic. [ἀμδλυθεῖς] Columel. lib. 4. Quod uenit in retuso & crasso ferramento.

Aurum retusum hebeti mucrone. Lucret. lib. 5. 1273.

Ferrum. Hor. 1. Carm. 35. 39.

Securis. Plaut. Pseud. 1. 2. 26.

Tela. Ouid. 12. Met. 456.

Res retusæ, Fractæ, imminutæ. Sil. lib. 16. 21.

— rebusque retusis

Fidas ductoris tenuit reuerentia mentes.

Cor retusum, Translate. Plaut. Pseud. 4. 3. 8.

Ingenium retusum: cui contrarium est Acutum. Cic. 1. de Diuin. 79. Et sunt partes agrorum aliæ pestilentis, aliæ salubres, aliæ quæ acuta ingenia gignant, aliæ quæ retusa.

RĒTŪRO, āre. Recludere. Varro Agathone, Pueri obscænis uerbis nouæ nuptulæ aures returant. V. Non. Marc. 4. 330.

RĒVĀLESCO, ui, [ἐπίστα, ἀναρῶζω, ἀνασφάλλω] ěre. Ad sanitatem

redire. Gell. lib. 16. cap. 13. Quod in eorum finibus sub ipso oppido ex capitali morbo reualuisset. Ouid. 21. Epist. 231.

Ne tamen ignores ope qua reualefcere possis. conf. 1. 28. §. 3. ff. de usur.

RĒVĀNESCO, [ἀναφαιζομαι] ěre. Iterum evanescere, & in nihilum redigi. Ouid. 2. Amor. 9. 27.

Quum bene pertasum est, animique reuauit ardor, Nescio quo miseræ turbine mentis agor.

An Evanuit? H. St. Al. Refanuit, uel Relanguit. V. Heinf. not.

RĒVĒHO, xi, ctum, ěre. Reducere. Plaut. Bacch. 1. 1. 9.

Ab istoc milite, ut, ubi emeritum sibi sit, se reuehat domum. Liv. 3. 70. Conficerent equos uirosque, ne quis reuheretur inde ad prælium, aut integraret pugnam. Stat. 2. Theb. 734.

— figamque superbis

Arma tholis, quæque ipse meo quæfita reuexi Sanguine.

Aliquem domum reuehere. Hor. Epod. 13. 16.

In castra reuectus Consul. Liv. 2. 47.

Curru reuectus est triumphali. Plin. lib. 7. cap. 26.

Equo reuehi. Liv. 34. 15. pr.

Famam optimam reuehere ex provincia. Plin. Epist. 177.

Manus reuehere, Reducere exercitum. Senec. Med. 7.

Pecuniam ex re uendita reuehere, pro Colligere. Liv. 35.

Prædam reuehere. Liv. 1. 35.

Ad superiorem ætatem reuehi, Incidere in sermonem de superiore ætate. Cic. de Clar. Orat. 225. Sed ad paulo superiorem ætatem reuecti sumus, nunc ad eam, de qua aliquantum locuti sumus, reuertamur.

RĒVĒLO, [ἀποκαλύπτω] āre. contrarium est suo simplici Velo, quod Te-go significat. Unde Revelare, Detegere significat.

Frontem reuelare. Tacit. Germ. 31. 2.

Tempus omnia reuelat. Tertull. Apol. cap. 7.

REVELĀTUS, a, um. Partic. ut, Os reuelatum. Ouid. 6. Fast. 619.

REVELĀTIO, ōnis. f. ut, Revelatio pudendorum. Arnob. 5. Augustin. Confess. 9. 10. Somnia & imaginariæ reuelationes. conf. Hieron. Epist. 25. cap. 2.

RĒVELLO, velli & uulsi, uulsum, [ἀπαράω, ἀναπαράω] ěre. Rursus uellere, Auellere, Exstirpare.

Præterit. Revelli, habet Virg. 12. Æn. 787. Ouid. 6. Epist. 104. & Cic. 5. Att. 20. Perillustres fuimus, & omnes iniurias reuellimus superiores. [Revulsi merito suspectum est. V. in RVELLO.

Reuellere, Attollere. Columel. lib. 2. cap. 3. Boves quum ab opere disjunxerit, substrictos confricat, manusque comprimat dorsum, & pellem reuellat, nec patitur corpori adhærere.

Reuellere frequentius pro Auferre simpliciter & detrahere fumitur, ut in sequentibus exemplis. Cic. 6. Verr. 124. Gorgonis os pulcherrimum, cinctum anguibus, reuellit, atque abstulit. [Vi nempe a ualvis.

Acies reuellunt signa. Lucan. lib. 7. 77.

Claustra reuellere & effringere multorum fores. Cic. 6. Verr. 52. Et apud Liv. 5. 21. Reuellere claustra portarum.

Humum reuellit dente, Aravit. Ouid. 3. Amor. 10. 14.

Tabulam reuellere, in qua nomina ciuitate donatorum incisa sunt. Cic. 13. Fam. 37.

Titulum chartæ de fronte reuellere. Ouid. 4. de Pont. 13. 7.

Reuellere tela de corpore Reip. per translationem. Cic. in Pison. 25. Et absentem, principe Cn. Pompejo referente, & de corpore Reip. tuorum scelerum tela reuellente, reuocauerunt.

Vincula iudiciorum reuellere. Cic. pro Cæcin. 70. Nam qui jus civile contemendum putat, is uincula reuellit, non modo iudiciorum, sed etiam utilitatis, uitæque, communis.

Oscula reuellere. Stat. 3. Silv. 2. 57.

Reuellere ex omni memoria. Cic. 13. Philipp. 26. In quibus tu es uidelicet consularis, cuius totus consularatus est ex omni monumentorum memoria reuulsus.

Reuellor, Pass. Lucret. lib. 1. 602.

Quæ quoniam per se nequeunt constare: necesse est, Hærere: ut nequeant ulla ratione reuelli.

Reuellatur penitus falsorum recepta persuasio. Sen. Epist. 95.

REVULSUS, a, um. Partic. [ἀποπυδῆς] ut, Axis reuulsus temone. Ouid. 2. Met. 316.

Caput a uerue reuulsus. Virg. 4. Georg. 523.

Fores Templi reuulsæ. Suet. Calig. cap. 6.

Gradibus reuulsis, sublato aditu. Cic. in Pison. 23.

Janua effracta & reuulsa. Cic. pro Muren. 33.

Limen reuulsus tellure. Ouid. 12. Met. 281.

Saxum e monte reuulsus. Ouid. 12. Met. 341.

Statuæ reuulsæ iacentesque. Cic. 4. Verr. 144.

Tabula reuulsa. Cic. 4. Verr. 112.

REVULSIO, ōnis. f. [ἀποπυδῆς] Plin. lib. 13. cap. 12. Sed ratio deprehendit uitium, unius scheda reuulsione plures infestante paginas.

RĒVRNDO, didi, dŕtum, [ἀναπαλάω] ěre. Iterum uendere. Ulpian. in l. Julianus. D. de bonis libertorum. Julianus ait, si patronus libertatis causa imposita liberto reuendiderit, filium ejus a bonorum possessione submoueri. Paulo post, Quoties pater ejus donum, munus, operas liberto reuendiderit.

RĒVĒNEO, ĩre. Iterum uenire, rursus uendi. Neratius in l. Lege fundo uendito dicta. D. de sege commissoria, Sed si fundus reuenerit: Aristo existimabat, uenditori de his iudiciis in emptorem dandum esse.

RĒVĒNIO, uēni, uentum, [ἐπαίτχομαι] ĩre. Reverti. Plaut. Amphit. 1. 1. 33.

Victores, uictis hostibus, legiones reueniunt domum. Idem Capt. 2. 3. 87.

Et tua, & tua, huc ornatus reueniam ex sententia. Cic. 1. de Orat. 175. Quum miles domum reuenerit, egissetque lege in hereditatem paternam.

Reuenire ex aliquo loco. Tacit. 3. Ann. 24.

Reuenire in gratiam. Plaut. Stich. 1. 3. 8.

RVVNŪTUS, ūs. m. Macrob. 2. Saturn. 14. Suo post inde reuentu.

RĒVĒRĀ, Ablatiuus ex Re & Verus. V. RES, rei.

RĒVĒRBERŌ, āre. Senec. 2. de Clement. 5. Omnem Fortunæ impetum reuerberabit, & ante se franget.

RÉVĒREOR, ēris. veritus sum, [αἰδέομαι, ἰσχυρομαι] ēri. Timere, vereri, vel etiam honorare. Ter. Phorm. 1. 5. 3.
Nec meum imperium, age, mitto imperium, non simultatem meam Revereri? saltem non pudere? &c. Hæc eadem verba refert Cic. 2. Att. 19. Ter. Hec. 3. 1. 10.
Sed nunc adventum tuum ambas, Pamphile, scio reverituras.
Difficile est primum virtutem revereri, qui semper secunda fortuna sit usus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 17.
Lectum reverere parentis. Ovid. 4. Epist. 127.
Apud Ovidium, pro Vereri simpliciter. H. St.
Revereri & Colere aliquem. Cic. 2. de Invent. 66. Observantiam, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reveremur & colimus.
Revereri, Genitivo junctum. Varro Sardis Venalibus: Non te tui saltem pudet, si nihil mei reveratur? Ubi Nonius 9. 3. Veteribus Genitivum pro Accusativo poni placuit, quod multis exemplis docet.
Revereo & Revereor Priscianus p. 799. refert inter ea, quæ tam Activa, quam Passiva voce unum atque idem significant.
RÉVĒRENS, ior, ἱσχυρός. Adj. ex Partic. [αἰδέμενος] Qui defert, sive dat honorem. Tacit. 1. Hist. 17. pr. Sermo erat erga patrem Imperatoremque reverens. Sed frequentior usus Compar. Plin. 6. Epist. 17. ad Restitutum extr. Nisi forte aliud judicas tu. Quanquam quis uno te reverentior hujus operis, quis benignior æstimator?
Quis enim vel uno die reverentior Senatus candidatus, quam tu, cum omni vita, tum illo ipso tempore, quo judicas de candidatis? Plin. in Paneg. cap. 69.
Illa nulla est reverentior deorum. Ovid. 1. Met. 323. al. Metuentior.
Florus tum de eo qui exhibet, tum qui meretur reverentiam, 2. 12. 11.
Nec reverentior captæ majestatis alius Paulo fuit. Idem 4. 12. 66. Sanctius & reverentius visum est nomen Augusti.
Superl. Plin. 10. Epist. 18. pr. Probum, industrium, atque inter ista reverentissimum mei.
RÉVĒRENDUS, a, um. Partic. [αἰδέσιμος, αἰδέσιμος] ut, Canities reverenda. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 12. leg. Lucida.
Nox reverenda specie tenebrarum. Ovid. in Ibin, 73.
Superl. Reverentissimum, habent Imp. Honor. & Theod. 1. Cod. tit. 55. l. 8. & Inscriptio Christiana apud Fabrett. p. 145.
RÉVĒRĒTUS, a, um. Partic. Gell. lib. 11. cap. 11. Nigidium Cicero summe reveritus. Curt. 6. 2. 8. Fortunam captivæ reveritus. Idem 3. 13. 17. Regis vicem reveritus.
RÉVĒRENTER, Adv. [αἰδέμενος] Honorifice. Plin. 7. Epist. 31. Idem quam reverenter, quam fideliter, amicos colat, multorum supremis judiciis, &c. credere potes.
Reverenter habere fortunam. Aufonius in exhortatione ad modestiam, epigr. 8.
Fortunam reverenter habe, quicumque repente
Dives ab exili progrediere loco.
Compar. [αἰδρημενέστερος] Plin. lib. 8. Epist. 21. Lego enim omnia, ut omnia emendem: quod contingere non potest, electa recitantibus. At illud modestius, & fortasse reverentius, sed hoc simplicius, & amantius. Idem Paneg. 25.
Superl. Suet. Neron. 23. Reverentissime alloquebatur. Idem Octav. cap. 93. pr. Peregrinarum caeremoniarum, sicut veteres ac præceptas reverentissime coluit, ita ceteras contemptui habuit.
RÉVĒRENTIA, æ. f. [εὐσεβεία, αἰδέσιμος, εὐσεβεία] Honor, quem tam verbis, quam factis alicui exhibemus. Cic. 1. Off. 99. Adhibenda est igitur quedam reverentia adversus homines.
Frequentius cum Genit. Propert. lib. 3. 13. 13.
Nulla est poscendi, nulla est reverentia dandi. Columel. lib. 11. cap. 1. Nisi magnitudo rei peperit reverentiam vel discendi, vel proficendi pæne immensam scientiam. h. e. Timorem.
Famæ reverentia. Ovid. 9. Met. 555.
Imperii reverentia. Tacit. 1. Hist. 55.
Sacramenti reverentia. Tacit. 1. Hist. 12.
Claustra pudoris & reverentiæ refracta. Plin. 2. Epist. 14. ad Maximum.
Vultu placido decens reverentia. Ovid. 5. Fast. 23.
Adsit reverentia vero. Ovid. 5. Epist. 11.
Adhibere reverentiam. V. ADHIBEO.
Amittere reverentiam. V. AMITTO.
Constat magistratibus reverentia. V. CONSTO.
Debetur reverentia parentibus. Quintil. lib. 11. cap. 1. Juven. 14. Sat. 44.
Maxima debetur puero reverentia, si quid
Turpe paras.
Exuere reverentiam imperii. Tacit. 1. Hist. 55. 4.
Inservire reverentiæ alicujus, h. e. Deferre honorem. Plin. in Paneg. extr.
Intendere reverentiam auditorum. Plin. 5. Epist. 3. Primum quod ipse qui recitat, aliquanto acrius scriptis suis auditorum reverentiam intendit. i. e. Auget.
Obstat nobis reverentia personæ. Quintil. lib. 9. cap. 2.
Præstare reverentiam. Plin. 3. Epist. 8.
Remissit libertas reverentiam. Stat. 1. Silv. 6. 45.
Rumpere sacramenti reverentiam. Tacit. 1. Hist. 12. 1.
RÉVĒRENDĪTER, Adv. a Reverecundus. ex Ennio apud Priscianum, 15. Al. Revericunditer.
RÉVĒRTO, vel **RÉVĒRTOR**, ēris, verti, vel versus sum, [ἀναστρέφω, μεταστρέφω, ἀναστρέφω, ἀναστρέφω, ἀναστρέφω, ἀναστρέφω] verti. notæ significationis. Ter. Heaut. 1. 1. 70. Domum revertor mæstus. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 54. Suevi, qui ad ripas Rheni venerant, domum reverti cœperunt. Virg. 4. Georg. 132.
— feraque revertens
Nocte domum, dapibus mensas onerabat inemptis.
Iterum reverti. Virg. 6. Æn. 720.
Cum laude reverti. Ovid. 13. Met. 248.
Unde cum honore discesseris, eodem cum ignominia reverti. Cic. pro Muren. 89.
Addiem. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 33. extr. Ad eam diem revertantur.
Ad pristinum actum. Plin. Epist. 246.
Ad vitam. Lucret. lib. 2. 960.
In civitatem. Cic. 6. Fam. 6.
In gratiam cum aliquo. Liv. 8. 35.

Frequenter ad orationem transfertur, ut
Ad causam. Cic. 5. Verr. 109. Ad illam, quam institui, causam frumenti ac decumarum revertar.
Ad propositum. Cic. 2. de Finib. 104. Sed ut ad propositum revertamur, &c. nunc totum illud concludi sic licet.
Eo reverti, unde egressus es. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Reverti, pro Venire, vel divertere. Cic. de Fato 7. Sed Posidonium, æquum est, cum bona gratia dimittamus: ad Chryssippi laqueos revertamur. Cum nihil de Chrysippo antea dixisset.
Reversus sum pro Reverti. Hirt. de Bell. Hisp. cap. 13. Qui cum in oppidum reversi essent. conf. ibid. cap. 18. Phædr. 4. 13. 10.
Sero domum est reversus. V. BORRICH. Vind. 204.
Reverto, ēre. Active, sæpe apud Ciceronem legitur: sed non nisi in Præterito, aut in temporibus a Præterito formatis, ut 3. Fam. 10. Conscendens jam navem, Epheso Laodiceam revertit. Idem 3. Off. 45. Vas factus est alter sistendi ejus: ut si ille non revertisset, moriendum esset ipsi.
Revertit, pro Revertit in tempore Præsenti dictum est antiquis. Pomponius Majali, Cœnam quaritat, si eum nemo vocat, revertit mæstus ad me, nam miser. Ex Nonio 17. 68.
Reverti aliquo. Cic. 8. Att. 3. Ipse ne quo inciderem, reverti Formias. Legati Ameriam, re ignorata, reverterunt. Cic. pro Rosc. Amer. 26.
Ad eum revertit, unde exorta est. Lucret. lib. 5. 1152.
Ad illum animum meum reverti pristinum. Cic. 10. Fam. 28.
Subitoque revertit. Lucret. lib. 3. 1074.
Revertendi, [ἄναστρέφω] Ovid. 1. Epist. 80.
Neve revertendi liber abesse velis.
RÉVĒRTENS, entis. Partic. Virg. 1. Georg. 274.
— lapidemque revertens — reportat. Ibid. 427.
Luna revertentes cum primum colligit ignes.
Adversa revertens. Cic. 2. Tusc. 73. Itaque dubitans, circumspiciens, hæsitans, multa adversa revertens, tanquam ratis in mari immenso, nostra vehitur oratio. h. e. Revolvens & reputans apud se. Nisi forte legendum putes Reverens, i. e. Timens.
RÉVĒRSUS, a, um. Partic. Manil. 5. 464. Sol reversus. Adde Sallust. apud Non. 1. 232. & Cæf. 6. Bell. Gall. 41.
RÉVĒRSŪRUS, a, um. Partic. [ἀναστρέφω] Ovid. 1. de Arte Am. 340.
Pœna reversura est in caput ista tuum.
RÉVĒRSIO, ōnis. f. [ἀναστροφή, ἀναστροφή, ἵπναστροφή] Cic. 1. Philipp. 1. Exponam vobis breviter consilium & professionis & reversionis meæ.
Reverso & Reditus nonnihil differre videntur. Cic. 16. Att. 7. Dii immortales, quam valde ille reditu, vel potius reversione mea lætatus, effudit illa omnia, quæ tacuerat! Qui regreditur ante quam eo perveniat, quo animum intenderat, is non redire dicitur, sed reverti: redire autem, qui ceptum iter absolvit. Reversione igitur, quia quum processisset, ab austro retro versus est: id quod ipse luculentissime dicit in ipso statim initio hujus epistolæ.
Febrium reversio & motus. Cic. 3. de Nat. Deor. 24.
Temporum reversiones. Apul. Doctr. Plat. 1.
RÉVĒRTĪCŪLUM, i. n. Idem quod Reversio. ut, Solis annua reverticula. Apul. 4. Florid. p. 361. Elmenh. conf. 3. Met p. 134.
RÉVĒRSOR, āri. Frequentat. Veget. Mulom. 3. 11. Si dysenteria jumentum apprehenderit, revertatur ejus extalis. [i. e. Descendit intestinum.
RÉVĒRSĀTUS, a, um. Partic. Plin. Valer. 1. 23. Reversata prius palpebra.
RÉVĪLESCO, ēre. Vile fieri. Sen. de Tranquil. vitæ, lib. 1. cap. ult. Sed nec virtuti periculum est, ne admota oculis revilescat.
RÉVĪNCIO, vinctum, vinctum, [ἀναδραπέτω] ire. Retro vincire, vel Vehementer & arcte vincire. Virg. 2. Æn. 57.
Ecce manus juvenem interea post terga revinctum.
Latus ense revincit. Propert. lib. 3. 14. 11.
De muri Gallici structura Cæf. 7. Bell. Gall. 23. Revinciuntur retrorsus, & multo aggere veliuntur.
RÉVĪNCIENS, entis. Partic. ut,
Mentem amore revinciens. Catul. in Epithal. Jul. 59. 33.
RÉVĪNCIUS, a, um. [ἀναδραπέτω] Partic. Lucret. lib. 5. 554.
— nisi esset
Partibus aeris mundi, cæloque revincta.
RÉVĪNCO, vici, victum, [ἐπιδραπέτω] ēre. Convincere & confutare. Lucret. lib. 4. 490.
An confutabunt nares oculive revincet? Cic. pro Arch. 12.
Quære argumenta, si qua potes: nunquam enim hic neque suo, neque amicorum judicio revincetur.
Revincere crimen verbis, aut rebus. Liv. 6. 26.
Revinci in culpa. Gell. lib. 6. cap. 2. Apul. Apol.
Revincere, Vicissim vincere & superare. Lucret. lib. 1. 587.
— nam si primordia rerum
Communiti aliqua possent ratione revincta. i. e. Vicissim superata. Lambinus.
RÉVĪCTUS, a, um. Partic. Apul. Met. lib. 8. p. 205. Elmenh. Simulante revincta Charite suscipit, &c. i. e. Se revinctam simulans, inficit.
Vires revinctæ. Lucret. lib. 5. 410.
RÉVĪCTIO, ōnis. f. Apul. de Syllog. Cat. Utriusvis harum revinctio confirmat alteram.
RÉVĪRESCO, ui, [ἀναστρέφω, ἀναστρέφω] ēre. Iterum virefcere. Columel. lib. 2. cap. 1. Non est ergo exiguarum frugum causa terræ vetustas, si modo quum semel invasit senectus, regressum non habet, nec revirefcere nec repubescere potest.
Silvæ læsæ revirescunt. Ovid. 2. Met. 407.
Revirescere, per translationem, pro Reviviscere & renovari ac renasci. Cic. de Provinc. Consul. 34. Impolitæ vero res, & acerbæ, si erunt relicta, quanquam sunt abscissa, tamen efferent se aliquando, & ad renovandum bellum revirescent. Idem 15. Att. 13. Ille enim nunquam reviruisset, nos timor confirmare ejus acta non coegisset. Ovid. 7. Met. 305.
Arte suum parili revirescere posse parentem. i. e. Rejuvenere cere.
Pignore laudis revirescens, Gaudens, & animum recipiens ob promissa. Sil. lib. 8. 228.
Revirescere, Revivisse. Idem 15. 134. — pars lumina patris,
Pars credent torvos patruum revirescere vultus.

RĒVĪRRO, ēre. Albinovan. de morte Mæcen. 113.
Redditur arboribus florens revirentibus ætas.

RĒVĪRĪDO, āre. Vulg. Int. 4. Efd. 5. 36.

RĒVĪSĪTO, V. **REVISO**.

RĒVĪSĪTO, si, sum, [*ἀνεπιστρέφω*] ēre. Redire ad videndum. Ter. Eun. 5. 4. 1. Revifo quidnam Chærea hic rerum gerat. Cic. 1. Att. 15. Revifet nos aliquando. Eidem 12. 49. Quare quum poteris, revifet nos. Sæpius aliquem revifere. Virg. 7. Ecl. 67. Agrum sæpe revifere. Columel. lib. 1. cap. 4. Domos. Liv. 7. 39. Ad aliquem. Gell. lib. 13. cap. 29. Sedes fuas. Virg. 1. Æn. 419. Urbem. Lucret. lib. 3. 1080. Crebra revifit ad stabulum mater vituli. Lucret. lib. 2. 360. Ad hanc quia signa revifunt. Idem 5. 635. Furor revifit, Redit. Lucret. lib. 4. 1111.

RĒVĪSĒNS, entis. Partic. Catull. 65. 376. Non illam nutrix oriente luce revifens. Ibid. 387. Sæpe pater divum templo in fulgente revifens. Virg. 11. Æn. 426. — multos alterna revifens

RĒVĪSĪO, ōnis. f. Claud. Mamert. ad Sidon. 4. Epist. 2. Revisionis potestas intercluditur.

RĒVĪSĪTO, [*ἀνεπιστρέφω*] āre. Frequent. a Revifo. Iterum vifitare. Plin. lib. 18. cap. 3. Nundinis urbem revifitabant.

RĒVĪSĪSCO, revixi, [*ἀναβίω, ἀναζωπυρθεῖμαι*] ēre. Rursum vivum fieri. Cic. 4. de Finib. 61. Quid si revifcant Platonici illi, & deinceps illi, qui auditores eorum fuerunt, & tecum ita loquantur? Is ubi galli cantum audivit, avum suum revixiffe putat. Cic. in Pifon. 67. Anima moribunda revixit ab alloquiis. Ovid. 4. Trist. 5. 3. Ad verba alicujus revifcere. Ovid. 1. de Pont. 3. 9. Pennæ revifcunt, Renafcuntur. Plin. lib. 11. cap. 28. Nullis eorum pennæ revifcunt avulſæ. Revifcere, per translationem, Ad pristinum ſtatum redire. Cic. 4. Fam. 4. Ut ſpeciem aliquam viderer videre quaſi revifcentis Reip. Et 7. Philipp. 1. Senatam dolent ad auctoritatis priſtinæ ſpem revifcere. Revifcere, respirare a metu cædis, emergere a fluctibus ſervitutis. Cic. de Aruſp. Reſp. 48. Adventu noſtro revifcunt juſtitia, abſtinentia, clementia tui Ciceronis. Cic. 5. Att. 16.

RĒVĪVO, ēre. Idem. Paul. Nolan. de obitu Celfi pueri, 563. — omnes in qua vixerunt carne revivent.

RĒVĪVĪFĪCO, āre. unde

RĒVĪVĪFĪCĀTUS, a, um. Partic. Tertull. de Refur. Carn. cap. 19. Redanimatus & revivificatus Deo.

RĒVĪVĪFĪCĀTOR, ōnis. m. a Reungo, Miniſter & mediſtinus eorum medicorum qui iatralēpticon, hoc eſt reungtoriam medicinam docebant. Plin. lib. 29. cap. 1. Prodicus Selymbriæ natus, diſcipulus ejus, inſtituens, quam vocant, iatralēpticon, reungtoribus quoque medicorum, ac mediſtinis veſtigal inventit.

RĒVŪCO, [*ἀνακλήω*] āre. Rurſum vocare. Plaut. Merc. 2. 4. 6. Mane, mane, obſecro, Charine. c. qui me revocat? Cic. pro Quint. 81. Revocares eum, quem in Galliam miſeras? Revocare in ſignif. pæne contraria pro Iterum vocare. Sed apud Valerium, quia dicit, Revocatus aliquoties, non poteſt Revocatus exponi Iterum vocatus, ſed Juſtus repetere. H. St. Repetere & revocare aliquem. Cic. pro Domo 44. Unde tu me ex jure conſertum vocaſti, inde ibi ego te revoco. Cic. pro Muren. 26. Verba juris. Forum revocare. Ulp. in l. Si quis poſtea D. de judiciis, In ea cauſa juſ revocandi forum non habebit. Quæſtio revocatur inter eaſdem perſonas, quum eadem res, quæ priore judicio petita fuit, ſecundo peritur. Ulp. in l. 3. D. de except. rei jud. Quoties inter eaſdem perſonas eadem quæſtio revocatur, vel alio genere judicii.

Teſtes revocare, quod Recolere dicimus, apud Marcianum in l. Divus, De cuſtodia & exhibitioe reorum. Budæus. Publice aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 11. Ab opere revocare. Cæſ. 1. Bell. Civil. 82. Cæſar ab opere legiones revocat. Ab exilio. Plin. lib. 7. cap. 30. Ab inferis. Cic. pro Milon. 80. Etiamſi propter amicitiam vallet illum ab inferis revocare, propter Remp. non feciſſet. A morte, A liminē mortis. Plin. 7. 44. A limine ipſo mortis revocatus. Idem 23. 6. Dyſentericos a morte revocari. Reprimere ac revocare ſe a contagione vitiorum. Plin. Epist. 137. Ab armis ingenium revocatur. Ovid. 2. Amor. 18. 11. A conſilio revocare. Cic. 3. Att. 15. Quod ſi non modo tu, ſed quiſquam fuiſſet, qui me, Pompeji minus liberali reſponſo perterritum, a turpiſſimo conſilio revocaret, &c. A cupiditate revocare. Cic. pro Cluent. 12. A cuiſu inſtituto. Cic. pro Lege Manil. 40. Non avaritia ab inſtituto cuiſu ad prædam aliquam revocavit. al. Devocavit. Ab incepto furore revocare. Cic. 4. Verr. 99. Commoventur amici Stheni, ſperant fore, ut patris litteris, nuntiis que, filius ab incepto furore revocetur. Ab errore lapſos. Quintil. lib. 2. cap. 6. Ab ira animum. Ovid. 2. Trist. 557. Mentem revocare a. Cic. 1. Tuſc. 37. Magni autem eſt ingenii revocare mentem a ſenſibus, & cogitationem a conſuetudine abducere. A ſcelere. Cic. 2. de Legib. 16. Quam multos divini ſupplicii metus a ſcelere revocavit.

Revocare cum præpoſitione Ad, fere ſemper Referre ſignificat. Cic. 5. Verr. 213. An me ad M. Antonii aſtimationem frumenti, exactionem que pecuniæ revocatus eſt? h. e. Diceſne me imitatum fuiſſe Antonium in exactione pecuniæ, & Emile Antonio aliquid feciſſe, quod ad aſtimationem frumenti attinet?

Ad arbitrium ſuum revocare rem aliquam. Cic. ad Brut. 4. Quod enim nondum Senatus cenſuit, nec populus Rom. juſſit, id arroganter non præjudico, neque revoco ad arbitrium meum. i. e. Nolo arbitratu meo rem peragi.

Ad conjecturam revocare rem aliquam. Cic. pro Domo 15. Nonnulli autem illam rem ad illam rationem, conjecturamque revocabant.

Ad curam revocare aliquid. Plin. lib. 28. cap. 9. h. e. Cum cura & diligentia facere.

Ad manus rem revocare. Cic. pro Cluent. 136. Quum Tribunus plebis populo concitato rem pæne ad manus revocaviſſet. h. e. Ita commoviſſet populum, ut propter eam rem pæne inter ſe digladiarentur.

Ad mediocritatem revocare modum alicujus rei. Cic. 1. Off. 140. Quorum quidem certe eſt adhibendus modus, ad mediocritatemque revocandus.

Ad potentiam ſuam revocare omnia. Cic. de Amicit. 60. Sed impuri cupidam, & ambitioſi, aut omnia ad ſuam potentiam revocantis, eſſe ſententiam.

Ad ſcientiam omnia. Cic. 2. de Finib. 43. Herillus autem ad ſcientiam omnia revocans, unum quoddam bonum vidit.

Ad ſollicitudinem ſuam rerum adminiſtrationem revocare, In ſe recipere. Scævola in l. Mævia. D. de annuis legat. & fideicommiſſ.

Ad exempla aliquem. Cic. 5. Verr. 210. Quo me igitur, aut ad quæ exempla revocas?

Ad memoriam alicujus rei animos aliquorum revocare. Cic. pro Flacc. 60. Revocarem animos veſtros ad Mithridatici belli memoriam, ad illa univerſorum civium Romanorum, per tot urbes, uno puncto temporis, miſerant, crudelemque cædem.

At vero Aſcenſus ibi, Hæreo, utram ſignif. dicere debeam. H. St.

Ad rationem operum operarumque villicum. Cato R. R. cap. 2.

Ad mæſtitiā ſe revocare, Reverti. Cic. 3. Tuſc. 33. Quod ſi qui forte, quum in luſtu eſſe vellent, aliquid fecerunt humanius, aut ii hilarius locuti ſunt, revocant ſe rurſus ad mæſtitiā, peccatique ſe inſimulant, quod dolore intermiſerint.

Ad ſtudia priſtina ſe revocare. Cic. de Clar. Orat. 313. Nam veſtris primum litteris recreatus, me ad priſtina ſtudia revocavi.

Ad vitam revocare, Facere ut aliquis revivifcat. Cic. 7. Att. 2. Sed tamen M. Lepidum, L. Torquatum, C. Caſſium Trib. plebis, Philotimi litteræ ad vitam revocarunt.

Ad vitam revocare, alio ſenſu dicit Lucretius, de mortuis intelligens, quos ſolebant veteres abluere, & per intervalla conclamare, quod plerumque ſolet ſpiritus extremus effluſus eſſe putari, & homines fallere. Lucret. lib. 3. 469. Unde neque exaudit voces, nec noſcere vultus Illorum potis eſt, ad vitam qui revocantes Circumſtant, lacrimis torantes ora, &c. V. Donat. in Eun. Terentii 2. 3. vel ſ. l. CONCLAMO.

Revocare ex. Cic. pro Cæcin. 84. Et me ex hoc (ut ita dicam) campo æquitatis, ad iſtas verborum anguſtias, & ad omnes litterarum angulos revocas.

Ex itinere revocare. Cic. 2. de Divin. 88. Quod enim is, qui divinat, prædicat, id vero futurum eſt, ut ne illud quidem ſciam quale ſit, quod Dejotarum, neceſſarium noſtrum, ex itinere Aquila revocavit.

Ex otio revocare. Plin. in Paneg. cap. 87.

Revocare, cum præpoſitione In. Seneca Epist. 51. Robora in rectum, quanvis flexa, revocabis. i. e. Reſtitues.

In crimen mandati revocare negligentiam alicujus. Cic. pro Roſc. Amer. 113. In minimis privatifque rebus etiam negligentia in crimen mandati, judiciumque infamia revocatur. h. e. Crimine mandati prætermiſſi & infamiæ judicii damnatur. [V. not. Grav.]

In dubium. Cic. pro Cæcin. 38. Populi Rom. cauſa, civitatis juſ, bona, fortunæ, poſſeſſionesque in dubium incertumque revocabantur.

In formam priorem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 21.

In lucem aliquid. Plin. lib. 29. cap. 1.

In memoriam revocare. Non eſt etiam in MEMORIA. H. St. [Dubia phraſis.]

In vitam revocare. Cic. 7. Att. 23. Aliter ſupra.

Facta revocare. Ovid. 1. Mer. 617. — ſi facta mihi revocare liceret. h. e. Si poſſem efficere, ut facta eſſent infecta.

Promiſſum revocare, pro Negare quod promiſſeras. Seneca de Benef. 4. 39.

Gradum revocare, Redire. Virg. 6. Æn. 128.

Labores inceptos. Valer. 3. Argon. 625.

Opus coeptum. Ovid. 1. Epist. Sabin. 54.

Pedem revocare, quod dictum eſt etiam de fluminibus. Virg. 9. Æn. 125. V. Non. 6. 75.

Amor revocatur admonitu. Ovid. de Rem. Amor. 729. al. Refricatur. Revocare avec un ſubſtantif ſemble ne ſtre bien expoſe. H. St.

Euntem. Catull. ad libellum ſuum.

Manus cupidas. Ovid. 1. de Arte Am. 452. Et revocat cupidas alea ſepe manus.

Oculos alicujus. Ovid. 16. Epist. 252.

Pecuniam revocare & exigere ab aliquo. Plin. 10. Epist. 240. ad Trajanum.

Se revocare, Mutare ſententiam. Cic. 4. Acad. 52. Dubitant, haſitant, revocant ſe interdum, hiſque, que videntur, imbecillius aſſentuntur.

Vires victu revocare. Reſumere. Virg. 1. Æn. 218.

Revocare, auctore Nonio 2. 751. Per vices mutuo (ad cœnam) vocare Varr. Sexageſ. Qui nobis miniſtrantur pueri diebus feſtis cicer viride, qui nos provocare ac vocare cum audeant, nos illos revocare timemus. Laſtant. 6. 12. Idem Deus præcepit, ut, ſi quando cœnam paraverimus, eos in convictum adhibeamus, qui revocare non poſſunt, & vicem reddere. conf. Phædr. 1. 27. 3. & Turneb. Adverſ. 28. 13.

Revocare, Inſtaurare. Suet. Claud. cap. 22. Item circa omnium ordinum ſtatum, domi ſoriſque, aut curæxit, aut exoleta revocavit, aut etiam nova inſtituit.

Exordia pugnæ. Virg. 7. Æn. 40.

Libertatem revocare ac reducere. Plin. in Paneg.

Morem revocare. Cic. 2. de Finib. 2. Qui mos cum a poſterioribus non eſſet retentus, Arceſilus eum revocavit.

Prætermiſſum revocare. Plin. lib. 18. cap. 6. Sic Cic. 4. Acad. 11. Philoſophia iſta nunc prope dimiſſa revocatur.

Studia intermiſſa revocare, Reprehendere. Cic. 1. Tuſc. 1.

RĒVŪCĀNS, antis. Partic. Ovid. 1. Met. 503. — neque ad hæc revocantis verba reſiſtit.

RĒVŪCĀRUS, a, um. Partic. [*ἀνακλήω*] ut, Millies revocatus. V. METUR. Petron. cap. 10. Cæſ. 5. Bell. Gall. 7. & Virg. Æn. 1. 235. Voce revocatus de cuiſu Reip. Cic. 10. Fam. 1.

Servare aliquem revocatum a morte. Virg. 5. Æn. 476.
 Puncta revocata. Aufonius,
 Narrantem fido per singula puncta recurfu
 Quæ data per longas, quæ revocata moras. De ludo tesserarum
 loquitur, in quo bolos vel dabant, vel revocabant.
 Revocatus, Eructatus. Ovid. 3. Amor. 5. 17.
 Dum jacet, & lente revocatas ruminat herbas.
REVOCĀTIO, ōnis. f. [*ἀνάκλησις*] Cic. 13. Philipp. 15. Receptui signum,
 aut revocationem a bello audire non possumus.
 Revocatio ad contemplandas voluptates. Cic. 3. Tusc. 33. Levationem
 autem agritudinis in duabus rebus ponit, avocatione a cogitanda molestia,
 & revocatione ad contemplandas voluptates.
 Plur. Virruv. 9. 4. A sole revocationibus.
REVOCĀMEN, Inis. n. [*ῥεωκαμένη*] Idem quod Revocatio. Ovid. 1.
 Fast. 561.
 Accipio revocamen ait: vocemque sequutus,
 Impia per silvas ultor ad antra venit. Idem 2. Met. 596.
 Talia dicenti tibi, ait, revocamina corvus, &c.
REVOCĀTOR, ōris. m. ut, Revocator animarum. Quintil. Decl. 10.
 extr.
REVOCĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Revocatoria emplastra. Theod.
 Prisc. 2. 32. Vulgo Revellentia.
REVOCĀBĪLIS, e. Adj. [*ἀνακλητός*] Qui potest revocari. Ovid. ad Liv. 427.
 — non est revocabilis istis.
 Carmen fatorum nulli revocabile. Propert. 4. 7. 51.
 Damnum revocabile. Claud. 2. in Eutrop. 488.
 Telum non revocabile. Ovid. 6. Met. 264.
 Mansurum, & non revocabile verum. Stat. 1. Theb. 297.
REVŌLO, [*ἀντιγυμνῶ*] ăre. Retro, vel rursum volare. Virg. 1. Georg. 361.
 Cum medio celeres revolat ex aequore mergi. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 125. ăque in tergo prævolantium colla & capita reponunt: quod
 quia ipse dux facere non potest, quia non habet ubi nitatur, revolat, ut
 ipse quoque quiescat. De gruibus.
 De celeri regressu Patrec. lib. 2. cap. 120. pr. Revolat ad patrem Cæsar.
 Paulo post cap. 123. Festinanter revocavit filium. Ille ad patrem patriæ
 expectato revolvavit maturus.
REVŌLANS, antis. Partic. Manil. 1. 190.
 Cum sol aequoreis revolans decurrit ab astris.
REVŌLVO, volvi, vŏlŭtum, [*ἀνακλιῶ, ἀνακλιῶ, ἀνακλιθῶ*] ăre.
 Rursum volvere. Cic. 2. de Nat. Deor. 106.
 Torvus draco serpit subter, supraque revolvens
 Sese, conficiensque sinus et corpore flexos. Ex poeta.
 Fluctus revolvere. Columel. lib. 8. cap. 17. Quoniam gelidum ab imo
 fluctum revolvit in partem superiorem.
 Revolvere iter, Repetere, remeriri retro. Virg. 9. Æn. 391.
 — rursus perplexum iter omne revolvens
 Fallacis silvæ.
 In locum revolvi. Cic. 13. Att. 26. Itaque revolvor identidem in Tuscu-
 lanum.
 Revolvi ad, per translationem, pro Recidere, redire. Cic. 2. de Orat.
 130. Contraque quæ pro reo dicentur, omnia necessario a tempore,
 atque homine ad communes rerum & generum summas revolvuntur.
 Ad sententiam alicujus revolvi. Cic. 4. Acad. 148. Egone, inquit, ad
 patris revolvor sententiam?
 In eandem vitam revolvi, Ter. Hec. 4. 4. 69.
 Nam in eandem vitam te revolutum denuo
 Video esse. Ubi Donatus, Non rediisse, sed revolutum esse,
 tanquam invitum aut nescium; relinquit enim quandam veniam, ut
 velit esse correctior.
 In aliqua revolvi. i. e. In cogitationem aliquarum rerum recidere. Ovid.
 10. Met. 335.
 — quid in ista revolvor? Id fit quum jam consilio stabilito,
 nescio quid novi consilii institutum inturbat.
 Revolvi, Recidere, reduci, ut
 Victoria ad irritum revolvebatur. Tacit. 3. Hist. 26. 2.
 Eo revolvi, vel eodem. Cic. 4. Acad. 18. Et 1. Tusc. 12. Revolveris
 eodem. h. e. Idem dicis. Cels. lib. 7. cap. 26. 2. Cum majore periculo
 eodem revolvuntur.
 In eundem fornnum revolvi, Relabi. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. de Q.
 Metello.
 Retro, quasi ruina quadam, revolvuntur. Cels. lib. 2. cap. 2. pr. Subaudi
 Bona.
 Revolvitur ad emptorem insecti damni stipulatio. Paulus in l. Damni. §.
 Emptor prædii. D. de damno infecto, &c.
 Revolvere libros, ineptias, pro Volvendo tractare & legere, quod de
 libris convolutis veterum proprie dicebatur. Liv. 34. 5. Martial. lib. 11. 1.
 Antiqua revolvere, Repetere, referre. Sil. lib. 8. 49.
 Casus revolvere. Virg. 10. Æn. 61.
 — Xanthum & Simoenta
 Redde oro miseris; iterumque revolvere casus
 Da pater Hiacos Tencriis. Ubi Servius, Si ad Trojam vis referre,
 sic dicit, Nobis redde Trojam per naufragia & pericula. i. e. Patiamur
 denuo quæ pertulimus: duntaxat nobis Troja reddatur. Si vero ad
 Italiam vis referre, sic intellige, Redde nobis Italiam, & libenter
 repetimus ea, quæ in Troja pertulimus.
 Vulnera sua revolvere, Mortes suorum memorare. Stat. 1. Silv. 2. 100.
REVŌLŪTUS, a, um. Partic. [*ἀνακλιθῶ*] Redactus.
 Equo suffosso revolutus. Virg. 11. Æn. 671.
 Pensa revoluta. Virg. 9. Æn. 476.
 Saxa æstu revoluta Pontus refoebet. Virg. 11. Æn. 627.
 Sæcula revoluta, ătates, sive anni jam exacti. Ovid. 4. Fast. 29.
 Revolutus ad dispensationem inopiæ, Redactus. Liv. 4. 11. extr.
 Revolutus, Apertus. Virg. 10. Æn. 256.
 — & interea revoluta ruebat
 Matura jam luce dies. Revoluta, aperta: sicut contra, Involum
 dicimus esse quod clausum est. Servius.
REVŌLŪTIŌ, ōnis. f. Augustin. de Civitate Dei, 22. 12. extr. Post multas
 per diversa corpora revolutiones. Idem lib. 12. de Trin. cap. ult.
REVŌLŪBĪLIS, e. Adj. [*ἀνακλιτός*] Ovid. in Ibin, 191.
 Sisyphæ, cui tradas revolvable pondus, habebis.

REVŌMO, vi, ŭtum, [*ἀνακλιῶ*] ăre. Idem quod Emovere. Plin. lib. 10.
 cap. 72. Dracones avibus devoratis solidis, contentione plumas, & ossa
 revoment. Sil. lib. 10. 326.
 Ac miseri fluitant revomentes æquora nautæ.
 Revomere, Sæpius vomere. Virg. 5. Æn. 182.
 Et falsos rident revomentem pectore fluctus. Servius.
 Charybdis vorat raptas, revomitque carinas. Ovid. 13. Met. 731.
 Revomere, per translationem, pro Rejicere; ut, Humor aquæ revomit
 sursum tigna. Lucret. lib. 2. 199.
 Tam cupide sursum revomit magis, atque remittit.
REŪS; i. m. [*ῥεωκός, ῥεωκίτης, ῥεωκίτης, ῥεωκίτης*] Quicumque in
 litem adducitur, etiamsi nihil amiserit, i. e. Contra quem quispiam lege
 agit. Cic. 2. de Orat. 183. Reos autem appello, non eos modo, qui ar-
 guuntur, sed omnes, quorum de re disceptatur. Plaut. Truc. 2. 7. 58.
 Reus solutus causam dicit.
 Reus dictus est a re, quam promissit, ac debet: Paulus. Reus stipulando
 est, qui stipulatur. Reus promittendo est, qui suo nomine alteri quid
 pro altero promissit: Paulus. Feltus vero, in hunc modum: Reus nunc
 dicitur, qui causam dicit: Et item qui quid promissit, sponditve, ac de-
 bet. At Gallus Ælius lib. 2. significationum verborum, quæ ad jus per-
 tinent, ait: Reus est, qui cum altero litem contestatam habet, sive is
 egit, sive cum eo actum est. Reus stipulando est, idem qui stipulatur
 dicitur; quippe suo nomine ab altero, qui stipulatus est, non is qui al-
 teri adstipulatus est. Reus promittendo est, qui suo nomine alteri quid
 promissit, quive pro altero quid promissit. At Capito Atejus in eadem
 quidem opinione est, sed exemplo adjuvat interpretationem. Numa
 in secunda tabula, secunda lege, in qua scriptum est: Qui horum fuit
 unum judici, arbitrove, reove, eo die diffensus esto. Nunc uterque,
 actor, reusque in judicio me vocatur: itemque accusator de vi, acci-
 tur more veteri & consuetudine antiqua. Hæc Festus. conf. Scalig. &
 Dacer. not. & Lex. Pitisc.
 Petitor & Reus, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 42.
 Capulares rei, i. e. Capulo digni, apud Cæcil. Lucil. & Plaut. ut ex
 Nonio 1. 13. & Fulgentio 23. discimus.
 Diuturni rei, quorum lis diu pendet. Suet. August. cap. 32.
 Nocens reus. Cic. 1. Verr. 9.
 Sontes rei. Claud. 4. Conf. Hon. 88.
 Trepidi rei. Ovid. 1. de Pont. 2. 118.
 Reus est maximis plurimisque criminibus in judicium vocatus. Cic. 4.
 Verr. 95.
 Ambitus reus. Cic. 4. Att. 15. Candidati consulares omnes rei ambitus.
 Capitis reus. Apul. Met. 3. i. e. Rei capitalis. V. infra Facere reum.
 Criminis alicujus reus. Ovid. 16. Epist. 324.
 Culpæ reus. Cajus in l. Ex maleficio. §. ult. D. de act. & oblig.
 Culpæ alienæ. Liv. 24. 22.
 Delicti reus. Nepos 7. 8. 4.
 Facti reus, Qui factum aliquod commisit. Plaut. Cist. 1. 3. 16.
 Injuriarum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Majestatis læsæ. V. 1. 300.
 Peculatus. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Sacrilegii reus est. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Reus de vi. Cic. 2. Att. 56. Nunc reus erat apud Crassum Divitem Ve-
 ctius de vi, & quum esset damnatus, erat judicium postulatorus conf.
 infra Facere reum.
 Avaritiæ reus. Cic. pro Flacc. 7. Et is est reus avaritiæ, qui in uberrima
 re, turpe compendium: in maledicentissima civitate, in suspiciosissi-
 mo negotio, maledictum omne, non modo crimen, effugit. i. e. Repe-
 rundarum pecuniarum, quali propter avaritiam.
 Desidiæ. Martial. lib. 10. 70.
 Fortunæ ejus diei reus. Liv. 6. 24. Orare fingios, universosque, ut se,
 reum fortunæ ejus diei, crimine eximerent.
 Pugnorum reus, ebriciæque noctis. Martial. lib. 10. 87. i. e. Nocturnæ
 petulantia.
 Reus etiam, interdum pro Expromissore accipitur. Ulp. in l. 1. §. Exce-
 ptionem. D. Quorum rerum actio non datur, Exceptionem onerandæ
 libertatis causa, sicut & ceteras, fidejussori non esse denegandam sci-
 endum est: nec ei quidem, qui rogatu liberti reus factus est. Modestinus.
 Quum servus pecuniam pro libertate pactus est, & ob eam rem remi-
 dederit, quamvis servus ab alio manumissus est, reus tamen obligabi-
 tur. Budaëus.
 Reus satisfidandi, ab Ulpiano dicitur, qui satisfidato obligatus est, id est
 fidejussore dato. Reus vero satisfidandi, qui fidejussores accepit ob
 debitum. In l. Qui hominem. §. Quidam. De solutionibus, Dicitur po-
 test quoties reus satisfidandi, reo satisfidandi heres existerit, fide-
 jussores liberari.
 Promittendi reus, qui suo nomine, quid pro altero promittit. Stipulan-
 di reus, qui stipulatur. Modest. in l. j. D. de duobus reis constitit. Qui
 stipulatur, reus stipulandi dicitur: qui promittit, reus promittendi
 habetur.
 Reos, inquit Nonius 6. 71. non solum crimini & culpæ obnoxios, sed
 etiam honesti vel voti debitores promissi, auctoritate voluit. Virg. 5. Æn. 236.
 Constituam ante aras, voti reus. [Seriño, Vel promissi, &c.
 Tutandæ suæ stationis reus dicitur, Qui stationem ea lege custodit, ut
 illi imputetur si quid adversi acciderit. Liv. 25. 30.
 Voti reus, inquit Macrobius 3. Saturn. 2. Qui suscepto voto numinibus
 se obligat. Virg. 5. Æn. 237.
 Constituam ante aras voti reus. [Qui & Damnatus voti. V. DAMNO.
 Agere reum. V. AGO. Agitur autem reus, qui accusatur. Ovid. 20.
 Epist. 91.
 Nunc reus infelix absens agor.
 Agitur spretarum legum reus. Ovid. 15. Met. 36.
 Ampliati rei. V. AMPLIO.
 Argueri reum. V. ARGO.
 Citare reum V. CITO. Cic. Anteq. iret in exil. 6. Non citatur reus au-
 daciæ, virtutis reus citatur.
 Coarguere reum testibus. V. COARGUO.
 Comperdinare reum. V. COMPERDINO.
 Confidere in reum. V. CONSIDRO.
 Constituire aliquem reum, i. e. Facere. Papinian. in l. libertus a patro-
 no reus constitutus. D. de in jus vocand.

Deferre reum criminis. Quintil. lib. 11. cap. 1. h. e. Accusare.
Denuntiare testimonium reus poterit, & inquirere. Plin. 6. Epist. 5. ad
 Ursum, Addidit etiam petendum a Consulibus, ut referret sub exem-
 plo legis ambitus, de lege Repetundarum, an placeret in futurum ad
 eam legem adjici, ut sicut accusatoribus inquirendi, testibusque de-
 nuntiandi potestas ea lege esset, ita reis quoque fieret. ex Budæo.

Eximere ex, vel de re. Cic. 4. Verr. 99.
Facere aliquem reum, pro Accusare, sive reum agere. Tacit. 1. Ann. 58.
 Violatorem fœderis vestri Arminium, apud Varum, qui tum exercitui
 præsidebat, reum feci.

Facere aliquem rei capitalis reum. Cic. 4. Verr. 94. Ea postea quam nu-
 merata est, contentus hac iniquitate non fuit: palam de sella, ac tribu-
 nali pronuntiatur, si quis absentem Sthenium rei capitalis reum facere
 vellet, sese ejus nomen recepturum, & simul ut ad causam accederet,
 nomenque deferret.

Facere aliquem reum de moribus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Fieri reum, inquit Asconius in 2. Verr. 5. est Apud Prætorem legibus in-
 terrogari. Quum enim in jus ventum esset, dicebat apud Prætorem ac-
 cusator reo, Ajo te Siculos, verbi gratia, spoliaste. Si tacuisset, lis
 ei æstimabatur, ut victo: si negasset, petebat a magistratu dies accusator
 inquirendorum criminum, & instruebatur accusatio.

Fieri reum, est Se expromissorem & alieni debiti debitorem constituere.
 Ulp. in l. 1. §. Except. D. Quorum rerum act non dat. Cum enim pro-
 positum sit Prætoris, in hujusmodi obligationibus reo succurrere: non
 servaturus est propositum suum, nisi fidejussorem quoque & eum, qui
 rogatu liberti reus factus fuerit, adversus patronum defenderit.

Pendentes rei. V. PENDEO.
Peragitur reus, qui damnatur. Plin. 3. Epist. 9. Dum ille peragitur reus,
 sedimus. Jurisconf. Peregisse reum non alias quis videtur, nisi con-
 demnaverit. V. PERAGO.

Postulare reum, pro Accusare. Plin. jun. Reum postulavit, tanquam in
 causa prævaricaretur. V. POSTULO, & PRÆVARICOR.

Referre in reos. V. REFERRO.
Repetere reum. V. REPETO.
Subdere reum. Tacit. 1. Ann. 6.
Supponere re reum. Cic. pro Dejot. 42.

REA, æ. f. Seneca Controvers. lib. 4. cap. 29. Rea es. Idem mox, Hæc
 rea non mittenda in exsilium. Ibid. plur. Comparemus inter se duas reas.
 Agi ream falsi criminis. Ovid. de Rem. Amor. 388.
 Agi ream laudis. Ovid. 14. Epist. 120.

REATUS, ùs. m. Vocabulum Augusti ætate inventum a Messala, qui pri-
 mus dixit, ut auctor est Quintil. lib. 8. cap. 3. quo designatur Status &
 conditio reorum, hoc est Habitus demissus, pannosus, squalidus, &
 misericordiam aucupator. Unde reorum Sordes, Sordiditate rei dice-
 bantur. Modestinus, D. de pœnis, in l. Si diutino tempore aliquis in
 reatu fuerit, aliquatenus pœna ejus sublevanda erit. i. e. In eum mitius
 animadvertendum, qui diu fordidatus fuerit: id quod evenire solet, aut
 judicium consilio in diem longiorem judicium rejicientium: aut pro re
 nata, si qua de causa plane non liquebat, reus sæpius ampliatus est.
 Pars enim pœna visa est, longa temporis intercapedo in conspicua cala-
 mitate & miseranda. Paulus D. de bonis damnat. l. Cum ratio, Fraudis
 autem causa adoptio facta videtur, etiam si non reatu, sed in desperatio-
 ne rerum per conscientiam metu imminentis accusatoris quis adoptet.

Dat Fortuna reatum alicui. Martial. lib. 2. 24.
 Si det iniqua tibi tristem fortuna reatum,
 Squallidus hærebo, pallidiorque reo.

Revocare ad reatum. Justin. lib. 4. Histor. cap. 4. Revocato igitur ad reatum
 Alcibiade, duo prælia secunda Nicias & Lamachus faciunt. Ad reatum,
 inquit, i. e. Ad causam dicendam. Budæus.

Sustinere reatum. Apul. 3. Met. p. 133. Elmenh. Nec possum reperire,
 cur justæ ultionis, qua contra latrones deterrimos commotus sum, nunc
 istum reatum sustineam. Idem 7. p. 191. Male conscientie reatum in-
 tra me sustinebo, si quod bonum mihi videtur dissimulavero. Ubi Rea-
 tum pro Tacita criminatione conscientie dixit.

Obligari reatu. Quintil. Decl. Trib. Mar. cap. 8. p. 81. Burm. Nemo pa-
 ternis reatibus obligatur.
 Errone autem mihi hæc opinio inter Jurisperitos, aliosque invaluit, ut
 Reatus pro Crimine exaudiatur. Budæus. Sequiori tamen ævo Ecclesia-
 stici sic usurparunt. V. Prudent. Nat. Dom. 10. Hymn. Jejun. 175. Al-
 cim. Avit. 2. 180.

REVULSIO, REVULSUS. V. REVELLO.

R E X

REX, regis. V. REGO.

R H A

RHĀ, indecl. n. [Ῥᾶ] auctore Ptolemæo lib. 5. cap. 9. Sarmatiæ fluvius,
 in Europa: alio nomine *Volga, Volha*, a Tartaris *Edel* nuncupatus. Ab
 hoc nomen medicamento nobili, (ut Ammian. Marcel. lib. 12. Historia-
 rum inquit) quod Rheon, Ῥῆον, seu Rha barbarum, atque aliud Pontil-
 cum, vocatur. Cornelius Celsus in antidoto Mithridatis 5. 23. 3. radicem
 Ponticam nominavit. V. Diosc. 4. 164. Ruellium lib. 3. cap. 2. & Sal-
 maf. exerc. Plin. p. 796. & Pomp. Melæ interp. 3. 5.

RHABA, æ. f. [Ῥᾶβα] Oppidum est ad sinum Ionium, a quo deducitur
 gentile Rhabæus, Stephan.

RHABARBARUM, [Ῥῆον] V. RHA paulo supra.

RHABATHMOMA, æ. f. [Ῥαβᾶθμουσα] tertia Palæstinæ urbs, alio no-
 mine Areopolis dicta. Auctor Steph.

RHABDENUS, i. m. [Ῥαβδῆν] Rhabbi, magister. Haccas Rhabbenus An-
 toninum instruxit quid nomen Jehova יהוה significaret Hebræis. Lilius
 refert primo Syntagmate historie Deorum.

RHABDOS, i. f. [Ῥαβδος] Latine, Virga. Meteoron apud Apul. de Munde
 p. 64. Elmenh. Ad virgæ rigorem per longum colorata nubecula.

RHACHIS, is. f. [Ῥαχίς] Lat. Spina. Portio est Sturionis, qua dorsum
 hæctit. Est iturio piscis apud Gallos notissimus, nempe Martio Aprilique
 mensibus, multus Rhodanum averso flumine fecat: capitur plurimum
 inter Arelatam & Tarasconem: sed & alibi Cælius de eo scribit lib. 12.
 cap. 12.

RHACINUS, i. m. Piscis pulli coloris a nemine eorum, qui Halieuridæ
 scripserunt, præterquam ab Ovidio commemoratus: ob id fortassis quod
 non alibi, quam in Ponto enascatur, ubi supremis suis temporibus opus
 hoc Ovidius inchoavit. Plin. lib. 32. cap. ult. Orphum rubentem, Rha-
 cinumque pullum, inquit. Rhacinus est ex conchatorum piscium in mari
 degentium numero. V. Ulit. not. ad Ovid. Halieut. v. 103.

RHACODORS, is. f. [Ῥακώδης] Cutis lacera in abscessibus. Cæl. lib. 3.
 cap. 19. Est & in abscessibus cutis nuncupata Rhacodes, puris virulentia
 inligniter attenuata & περιεκαίσις, id est, attritis linteis admodum assimi-
 lis. Lacerosam autem Latine appellant nonnulli, quia lacernæ instar
 rodatur. V. Fœsii Oeconom. Hippocr. in Ῥακῶ.

RHACOMA, ætis. n. [Ῥακωμα] Herba, cujus radix costo nigro est simi-
 lis, minor & ruffior paulo, sine odore, calefaciens gustu & astringens.
 Plin. lib. 27. cap. 12. Rhacoma, inquit, adfertur ex his, quæ supra Pon-
 tum sunt, regionibus.

RHACOSIS, is. f. [Ῥακωσις] i. e. Detritio, laceratio, multa seroti ex-
 tensio est. Galen. in libro finitionum Medicæ artis.

RHADAMANTH, orum. pl. m. [Ῥαδαμανθῆες] Populi in Nabathæa Arabiæ regio-
 ne, quorum originem referunt quidam ad Rhadamanthum Minois fratrem.
 Plin. lib. 6. cap. 28. [Forfan Ῥαδαμανθῆες Nonn. Dionys. 21. 302.]

RHADAMANTHUS, i. m. [Ῥαδαμανθῆς, υός] Jovis ex Europa filius, &
 rex Lyciæ, qui quod severus fuerit, & justitiæ executor, fingitur a poetis
 apud inferos nocentum explorare culpas. De quo Virg. 6. Æn. 566.
 Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna, &c. conf.
 Ovid. 9. Met. 436. & Plin. lib. 7. cap. 56.

RHADAMANTHÆUS, a, um. Adj. [Ῥαδαμανθηεύς] ut,
 Rhadamantheum judicium, [Ῥαδαμανθηεύς κείνους] proverbio de incor-
 rupte judicantibus dictum: Rhadamanthus enim Manium judex, ne-
 que muneribus, neque gratia flecti dicebatur, quo minus severe judicaret.
 Erasmus in Chiliad. V. Suid.

Rhadamantheum jururandum, [Ῥαδαμανθηεύς ὄρκος] quod nullo numi-
 ne contestato aut nominato fit, nefas enim est Deum jurando testem istis
 quisquiliis advocare. Erasmi in Chiliadibus. V. Suid.

RHADAMISTUS, i. m. Regis Iberiæ filius fuit, qui dum simularet cum
 Mithridate rege Armeniæ fœdus inire, & ob id colligandi pollices forent,
 lorum ad terram callido astu decidere simulasse fertur, quo Mithridatis
 pedes vinculo invasit, ipsumque cum uxore & liberis captivum secum
 abduxit, atque occidit. Alexand. Alex. lib. 5. cap. 3. Ex Tacit. Ann. 12. 44. seqq.

RHADATA, æ. f. [Ῥάδατα] Oppidum Syenitarum in Æthiopia, in quo
 felis aurea pro Deo colebatur. Plin. lib. 6. cap. 29.

RHADINE, es. f. [Ῥαδίνη] i. e. Gracilis, tenella. apud Lucret. lib. 4.
 1160. Item

Virgo quædam, quæ Corinthio nuptum data tyranno, dicitur e Samo
 Mante Zephyro navigasse. Strabo lib. 8. In quam hymnum five Epitha-
 lamium concinnavit Stesichorus. V. Casaub. in Strabonis loc. cit.

RHÆVOS, Adj. & n. pl. RHÆVA, [Ῥαῖνα] Galen. de Caulis morbor.
 c. 7. Intempestivi autem, & vehementiores motus labefactant membra,
 ac in quam minime sit opportunum partem circumagunt. Crura etenim
 ac ipsa innitentium corporum gravitate, aut ad exteriora, aut ad inter-
 iora vertuntur, ut magis ad hæc quam ad illa primum tibiæ momentum
 declinet: quibus enim est rector, quam natura conveniat, blaffa fit ma-
 gis: quibus autem cavior, efficitur Rhæva. Voco autem blaffum, quod
 ad exteriora convertitur: Rhæbum autem, quod in contrariam partem.

Al. scrib. Ῥαῖός, vel Ῥαῖός. V. Fœsii Oecon. Hipp. Βλασός Valgum de-
 notat. Ῥαῖός Varum.

RHÆTIA, RHÆTI. V. RHETIA, &c.

RHAGA, æ, vel as, [Ῥαγα] sive RAGÆ, es. f. Mediæ urbs a Nicatore
 condita, & ab ipso quidem Europus, a Persis vero Arfasia appellata. Stra-
 bo lib. 11. conf. seq. dict.

RHAGÆA, pl. n. [Ῥαγᾶ] RHAGÆA, æ. f. [Ῥαγᾶ Ptol.] Regiun-
 cula est in Parthia, affinis Hyrcaniæ & Persicæ regionibus. Rhagis nomen
 impositum dicitur a terræ motibus, qui ibi frequenter fiunt, a quibus
 multæ urbes, ut Posidonius refert, & duo millia vicorum everfa sunt.
 Strabo lib. 11.

RHAGAS, ædis. f. [Ῥαγᾶς] pl. Rhagades & RHAGADIA, orum. n.
 [Ῥαγᾶδία] Diminutiv. vocantur Scissuræ, sive fissa, quæ in sede, pedi-
 bus, labiis, aliave qua corporis parte, proveniunt; dictæ a verbo Græco
 Ῥαῖω, quod significat Rumpo. Plin. lib. 23. cap. 4. Attrita sanat & fur-
 fures, rhagadas, condyloniata, articulos luxatos. Ibid. cap. 3. Usus
 ejus cum aceto, aut vino veteri, aut mulsio, ut quæque causa exlget in
 curatione oris, dentium, aurium, ulcerum manantium, genitalium,
 rhagadam. Idem lib. 7. cap. 15. Arboris ipsius cinis ex melle sedat rha-
 gadia. Alias Scissuras vocat. V. Galen. in lib. Finitionum Medicæ ar-
 tis; & Cels. lib. 6. cap. 18. 7. Qui & Ani fissa vocat. V. in FENDO.

RHAGION, i. n. [Ῥαγιόν] Aranei species, acino nigro similis, ore mini-
 mo sub alvo, pedibus brevissimis, tanquam imperfectis. Dolor a morsu
 ejus qualis a Scorpione. Plin. lib. 29. cap. 4. Sane Ῥαγιόν, dimin. a Ῥαγῆ,
 vertitur Latine, Parvus acinus.

RHAGŌIDES, is. f. [Ῥαγῶδης] Tunicula oculi inferior. Cels. lib. 7.
 cap. 7. 13. Oculus summas habet duas tunicas, ex quibus superior a
 Græcis κροταειδής vocatur. Ea, qua parte alba est, satis crassa, pupil-
 læ loco extenuatur. Huic inferior adjuncta est, media parte, qua pu-
 pillæ est, mollico foramine concava, circa tenuis, ulterioribus partibus
 ipsa quoque plenior, quæ Ῥαγῶδης a Græcis nominatur. Hæc duæ tunicæ
 cum interiora oculi cingant, rursus sub his coeunt, extenuatæque, &
 in unum coactæ, perforamen, quod inter ossa est, ad membranam cere-
 bri perveniunt, eique inhærescunt. Sub his autem, qua parte pupilla
 est, locus vacuus est. Hæc Celsus. [In edit. Linden. κροταειδής legitur,
 quod ex margine, opinor, editionum antiquiorum arripuit, quæ partim
 κροταειδής, partim mendose κροταειδής adscriptum exhibent. Est autem Cho-
 roides, vel Chorioides, & Rhagoïdes unius, ejusdemque tunicæ oculi
 commune nomen, quam vulgo Uveam vocant, dicta. ὅτι τοιαῦτα Ῥαγῶ
 βοτάνων, ut vult Rufus Ephes.]

RHAGŌPŌDES, um. m. [Ῥαγῶπῶδες] Chiropodes, qui morbo pedum
 laborant, quasi rupturas in pedibus habentes. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 12.
 Denique in pedibus quæ fiunt rupturæ, vocantur Chiræ, unde ita affecti
 Chiropodes nuncupati, velut Rhagopodes.

RHAMNUS, um. m. pl. [Ῥαμνῶσι] Hor. de Arte Poet. 342.

Celli prætereant austeræ poemata Rhamnes. Acron, Rhamnes, Luceres,
 Tatienses, Romanæ tribus erant: vel ut verius, Equites. Hactenus ille.
 Rhagnæa

Rhamnes alii a Romulo appellatos: alii Rhamnes & Luceres vocabula esse Tufca volunt, ut refert Varro lib. 4. de L. L. 9. Sed rectius sine aspirata scribitur. V. RAMNENSIS, & RAMNETES.

RHAMNIS, is. f. Urbs fuit in Eubœa, in qua Fortunæ templum habebatur maximum: hinc Rhamnensis, & Rhamnenses. Alexander Alexandrin. lib. 1. cap. 13. [V. RHAMNŪS.]

RHAMNŪS, i. m. [ῥάμνους] Genus fruticis, asperrimum aculeis, & flore gratissimum. Plin. lib. 24. cap. 14. Inter genera ruborum rhamnos appellatur a Græcis, candidior & fruticosior. Is floret ramos spargens rectis aculeis, non ut ceteri aduncis, foliis majoribus. V. Ruell. lib. 1. cap. 123. Diosc. 1. 119. & Columel. lib. 10. cap. 373. Alias Spina alba.

RHAMNŪS, untis. m. [ῥάμνους] Pagus in Attica, non procul a Marathon. Plin. lib. 4. cap. 7. & cap. 12. In hac Fortunæ simulacrum fuit Phidiæ manu factum. Unde

RHAMNŪSIUS, a, um. possess. [ῥάμνους] Quod est ex Rhamnunte. Ter. And. 5. 4. 26.

Hoc certo scio, Rhamnusium se ajebat esse.

Rhamnusia dea, seu Virgo Rhamnusia, Fortuna. Catull. Argon. 62. 395. V. Helych. & Alexandrum ab Alex. lib. 4. cap. 26.

RHAMNŪSIA, æ. f. [ῥάμνους] Indignationis dea, quam Græci Νίμειον vocant. Nam quum Narcissus formæ bonitate abuteretur superbius, recte fingitur ejusmodi Dea adversus eum, qui præsentibus bonis sic indignus. Claud. de Bell. Get. 601.

Sed Dea, quæ nimis obstat Rhamnusia votis. Ovid. 5. Trist. 9. 9. Exiget at dignas ultrix Rhamnusia pœnas. V. NEMESIS.

RHAMNŪSIS, idis. patronym. f. [ῥάμνους] Ovid. 14. Met. 694.

— memoremque time Rhamnuidis iram. h. e. Rhamnusiae deæ.

RHAMPSINITUS, i. m. [ῥαμψίνιτος] Nomen proprium regis Ægypti, ut Herodotus lib. 2. Hist. refert. Idem qui & Ramises & Ramifes, & Rhamphaces, & Rhamphis. conf. RAMISES.

RHĀNIS, idis. f. [ῥάνις] nomen Nymphæ unius Dianæ comitum, cuius meminit Ovid. 3. Met. 171.

Excipiunt laticem Nymphæque, Hyalæque, Rhanisque.

RHĀRHĀ, arum. f. pl. [ῥαῤῥῶ] Suture in cranio, quæ ferratæ inter se coalescunt, Rabboidas sunt qui appellant. Item pisces. V. RHAPHIS.

RHĀRHĀEL, elis. m. [ῥαῤῥῆλ] Raphael Volaterranus, vir insignis doctrinæ & virtutis, nostro ævo excelluit: de quo quoniam Alexander Alexandrinus ejus familiaris ingenue scribit lib. 6. cap. 7. non necesse est hæc paginas replere: sed cupidum lectorem ad Alexandrum remittimus.

Rhaphaeles, Jurisconsulti duo, celebrantur: alter Fulgosius, Comensis alter, quorum uterque Patavii jus civile professus est circiter annum 1420. Volaterr.

RHĀRHĀNA, [ῥαῤῥῆναι Steph.] Nobilis civitas in Decapoli regione Syriæ. Plin. lib. 5. cap. 18. Plurimi tamen Damascus & Optoton riguas amne Chrysoroa, fertilem Philadelphiam, Rhamphanam, omnia in Arabiam recedentia, &c.

RHAPHANE, es. f. [ῥαῤῥῆνη] quæ & Apamia, Oppidum in Media. Plin. lib. 6. cap. 14. Reliqua Medorum oppida, Phausia, Agamizua, Apamia Rhaphane cognominata.

RHAPHANĪTIS, idis. f. [ῥαῤῥανίτις] Iris Illyricæ genus primum. Plin. lib. 21. cap. 7. Illyrica quoque (de Iride loquitur) duorum generum est, Rhaphanitis a similitudine, quæ & melior: Rizotomos subrusa, optima, quæ contactu sternutamenta movet. Illa herba caulem habet cubitalem, erectum. Floret diversi coloris specie, sicut arcus caelestis, unde & nomen habet.

RHAPHANOS AGRIA, [ῥαῤῥανος ἀγρία] Herba, quæ alias Apios, sive Ischas dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8.

RHĀRHĀNUS, sive RAPHĀNUS, i. m. [ῥαῤῥῆνος] Genus radicis hortensis notæ. Plin. lib. 19. cap. 5. Cortice & cartilagine constant raphanitis multique eorum cortex crassior etiam, quam quibusdam arborum. Amaritudo plurima illi est, & pro crassitudine corticis, cetera quoque aliquando lignosa. Et vis mira colligendi spiritum, laxandique ructum. Ob id cibus illiberalis: utique si proxime olus mandatur: si vero cum olivis drupis, rarior ructus fit, minusque foetidus.

Raphanis utebantur veteres ad adulterorum pœnam, quos deprehensos constituebant quadrupedes, ac violenter expilatis partibus pudendis, per podicem fummo cum cruciati grandiores raphanos, aut mugiles pisces, immittebant. Catul. ad Aurel. 16. 19.

Percurrent raphanique, mugilesque. Ubi V. interpp. Juven. 10. Sat. 317.

— quosdam mœchos & mugilis intrat.

Aliud raphani genus agrete, de quo Plin. lib. 20. cap. 4. Est & fativi usus in Italia, & Armoraciam vocant fativam. Sativi vero decocti mane poti ad ternos cyathos, comminuunt & eiciunt calculos.

Raphanus, pro Brassica, Hermolaus in lib. 19. Plin. cap. 7. Attica lingua Raphanus brassicam significat, non radicem, quam illi proprie raphanida, non raphanum vocabant. Sed postea inolevit atque obtinuit, ut Raphanus pro radice caperetur, non pro brassica. Idem in Corollario, cap. 349. Brassicam antiqua Græcia, non Cramben, sed Raphanon appellabat: quod & Ariltoteles, ut Julius Pollux inquit, & Theophrastus, fere sequitur. Hæc ille. Cornarius in cap. 2. lib. 7. Galeni de Compositione pharmacorum secundum locos, Brassicam, inquit, id est κωμύδων, a veteribus fuisse item ῥαῤῥανος dictam. Aristot. lib. 5. cap. 19. de animalium hiltoria testatur, ubi de brassicarum erucis ait, αἱ δὲ ζήζονται ἐν τῶν φύλλων τῶν χλωρῶν, ἢ κρέμονται ἐπὶ τῶν ῥαῤῥανῶν, ἢ κωμύδων. Et sic sane etiam Theophrastus vocat. Atque inde natus error videtur eorum, qui cramben & brassicam, raphanum hodiernum esse existimant, æquivoce raphani decepti, qui veteribus etiam de brassica, (ut dixi) hodie de ea tantum, quam Radicem & Radiculam appellamus, usurpatur, velut etiam Galen. lib. 2. de Aliment. testatur. Plin. certe lib. 17. cap. 24. in fine, Raphanum, ex Theophrasto ut apparet, itidem Raphanum reddidit, quam brassicam oportuit, velut ex eodem Theophrasto, lib. 20. cap. 9. manifestum fit, ubi de brassica idem repetit. Hæc & plura Cornarius. Scribitur & Rhamphanus. Gloss. Cyrill. ῥαῤῥανος, Radix.

RHAPHANĪNUS, a, um. Adj. [ῥαῤῥανίνος] ut, Rhamphaninum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. Dioscor. lib. 1. cap. 36.

RHĀRHĀNĪS, idis. f. [ῥαῤῥῆνις] Idem quod Radix, vel Radicula, item Rhamphanus. Gloss. Cyrill. ῥαῤῥανος, Radix. V. RADIX.

Rhaphanides Thasiæ, apud Cæl. lib. 9. cap. 12.

RHAPHĒA, æ. f. [ῥαῤῥῆα] Oppidum in Palæstina Idumææ, non procul a Rhinocolura. Plin. lib. 5. cap. 13. Forfan idem cum Rhaphia.

RHAPHĒION, i. n. Herba eadem quæ Leontopetalon. Plin. lib. 27. cap. 11.

RHAPHĒIA, æ. f. [ῥαῤῥῆια, ῥαῤῥῆια Steph.] Ptolemæo lib. 5. cap. 19. Urbis Judææ Palæstinae prope Jordanem fluvium, a Judæis Rama appellatur.

Rhaphia, [ῥαῤῥῆια] Locus in Arabia post Gazam, ubi Ptolemæus quartus cum Antiocho Magno, prælium commisit. Strabo lib. 16.

RHAPHIS, idis. f. [ῥαῤῥις] Gr. Acus dicitur. Item piscis genus, qui & Latine Acus dicitur. V. ACUS.

Rhaphidas, ut vult Cæl. lib. 13. Lect. antiq. cap. 28. Dorion in libello de piscibus Rhaphidas aliud multo esse, quam ῥαῤῥας, dicit: nam esse pisciculos, quos & Belonas vocant, auctor est. V. Athen. Deipnosoph. lib. 7.

RHAPHIUS, i. m. Animal. Plin. lib. 8. cap. 19. Pompeji magni primum Iudi offenderunt chaum, quem Galli raphium vocabant, effigie lupi, pardorum maculis.

RHAPSŌDIA, æ. f. [ῥαψῶδία] Sic dictæ sunt partes Homerici poematis. Nepos 10. 6. 4. Verum illum Homeri retulit ex secunda rhapsodia. V. Scalig. Poet. 1. 41. & Salmast. Exerc. Plin. p. 867. & Suid.

RHAPSŌDĪORUM, m. pl. [ῥαψῶδῶν] Divinorum interpretes dicuntur. Cælius Rhod. lib. 7. cap. 1. Constat nimirum divino instinctu ab interpretibus, quos & Rhapsodos nuncupant, alienam enarrari poesin. V. Suid.

RHASCUPOLIS, V. RHESCUROSIS.

RHATŌUS, i. m. [ῥατῶ] fluvius Austrum versus in Ionium sinum influens. Strab. lib. 7. Sed Xyl. probante Casaub legit ῥαχῶ.

RHAURARIS, is. m. Obris, & Atax ex Cemmeno monte, per Galliam Narbonensem in ipsum mare devolvuntur. Strabo lib. 4. Hæc quidem flumina e Pyreneo monte inter Narbonem & Aphrodisium ex utraque Narbonis parte atque etiam ex Cemmeno monte feruntur in mare, quo ex monte & Atax oritur & Obris, & Rauraris: quem integriore lectione quidam vocant Araurim. Gallice, *Eraud, Orb, & Aude.*

RHAXYALI, orum. m. pl. [ῥαξυαλοί] Populi sunt extra Germaniæ fines, trans Albem ad Septentrionis oram. Strabo lib. 7. Verum enimvero quid ultra Germaniam exsistat & quid de aliis ex ordine politis, sive Baskarnas appellare oporteat, ut plures arbitrantur, sive alios intermedios, seu Jazygas, seu Rhaxyalos, seu quoslibet alios ex iis, qui pro tecto carris utuntur, non facile protulerim.

R H E

RHEA, æ. f. [ῥέα] aliis nominibus Ops, Deum mater, Cybele, Magna mater, Dea Phrygia, Vesta, Idaea, Dindymene, Pylena, Pefnuntia, Enthea, aliisque compluribus nominibus vocitata, re vera (ut auctor est Orpheus in hymnis) Protogenis cujusdam filia. Hanc fabulantur Cæli & Terræ filiam, Saturni uxorem, denique terram esse. Cui quanta religione olim sacra Galli dicti, Sacerdotes ejus facerent, auctores sunt Festus in Gallus, Arnobius, Augustinus, alique, ex quibus Lilius, 4. Syntagmate Historiæ deorum. Hujus femiviri, id est exacti sacerdotis, se castrabant furentes. V. Stat. 2. Achil. 154.

Rhea Sylvia, filia Numitoris, Veste sacerdos Romulum & Remum (si fides fabulæ) de deo Marte, aut potius furtivo concubitu ex quopiam adolescente, ut adolent connubio prohibita, & concepit & peperit. Livius lib. 1. 4.

RHEBANUS, i. m. [ῥηβανός] Fluvius in Faucibus Bosphori Thracii, ut scribit Orpheus in Argonaut. Idem forsan, ac

RHEBAS, æ. m. [ῥηβας] Plin. lib. 6. cap. 1. Ergo a faucibus Bosphori est annis Rhebas, quem aliqui Rhæsum dixerunt. Valer. 4. Argon. 698.

— nigrantia quin jam

Litora, longinque exirent flumina Rhebæ.

RHECAS, æ. m. Unus ex iis ducibus qui Laconas Heniochiam deduxerunt. Auctor Strabo lib. 11.

RHECTÆ, arum. m. pl. [ῥεκται] Species terræ motuum, quorum impulsu diffilit tellus, ut habet Apul. de Mundo p. 65. Elmenh.

RHEDA, vel RĒDA, æ. f. [ῥηδῆ] vocabulum Gallicum, ut ait Quintil. lib. 1. in cap. 5. de virtut. & vitiis oration. Est autem genus Leviculi currus, quo gestabantur nobiliores in villas suas, cujusmodi sunt hodie quos Itali *cochos* vocant. Cic. 5. Att. 17. Hanc epistulam dictavi sedens in rheda, quum in castra proficiscer, a quibus aberam bidui. Eisdem 6. 1. Hic Vedius venit mihi obviam cum duobus effedis, & rheda equis juncta, & lætica, & familia magna. Cæsar. 1. Bell. Gall. 51. Omnemque aciem suam rhedis & carris circumdederunt. V. Lex. Pitæe. [Gloss. Gr. Lat. ῥαῤῥῆον, Reda. Conf. Suid. in ῥαῤῥῆον.]

Tollere aliquem rheda. Hor. 2. Serm. 6. 42.

RHEDĀRIUS, a, um. Adj. ut, Rhedarius mulus, Qui rhedam ducebat. Varro 3. de R. R. cap. 17.

RHEDĀRIUS, i. m. [ῥηδῆριος] Antiga, rectorque ipsius rhedæ. Cic. pro Milon. 29. Statim complures cum telis in hunc faciunt de loco superiore impetum, adversi rhedarium occidunt. Conf. Capitol. Max. & Balb. cap. 5.

RHEDONES, um. m. pl. Galliæ populi, in ducatu Britannicæ, de quibus Cæsar. 7. Bell. Gall. cap. 75. Scribitur & sine aspiratione.

RHEGIUM, i. n. [ῥηγῖον] Oppidum situm in margine Italiæ, cui Græci a fractura nomen dedere. Hic enim Sicilia avulsa abruptaque est ab Italia, auctore Plin. lib. 3. cap. 8. Olim Rheginæ civitatis ingens fuit potentia, ob eamque causam nomen civitati factum esse alii autumant, quasi Regia urbs foret. Unde & Strabo scribit quosdam existimasse a quodam rege dici potuisse: sicque absque aspiratione scribendum esset. Ovid. 14. Met. 48.

Liquerat & Zanclen, adversaque mœnia Rhegi. Nunc vulgo dicitur *Rezo*, testis Olivarius in Melam.

Rhegium appellatur id municipium, quod in freto Siciliæ est, quoniam id a rumpendo dictum est, quod est Græce ῥέμα, eo quidem magis, quia in Gallia Cisalpina, ubi forum Lepidi fuerat, Rhegium vocatur. Festus. conf. Justin. 4. 1.

Est alterum illud Rhegium Cisalpinae Galliæ oppidum, non longe a Parma & Mutina a Lepido instauratum, quod & Rhegium Lepidi pro distantia alterius dicitur, a quo Rhegenses.

RHEGINUS, a, um. Adj. [*ῥηγῖνος*] Sil. lib. 13. 94.
Dum Lybis haud lætus Rhegina ad litora tendit.

RHEGINI, oium. m. [*ῥηγῖνοι*] Populi qui Rhegium incolunt. Cic. pro Arch. 5.

RHEGMA, ātis. n. [*ῥήγμα*] in Gloss. Cyrill. Volsura. Estque citra plagam, ut spasma in nervosis, Trauma *ῥήγμα*, ex illato ictu in corpulentis, ut vult Cæl. lib. 3. cap. 17.

RHEGMA, ātis. n. [*ῥήγμα*] Lacus est post Anchialani, qui antiqua navalia habet multa, haud procul a Tarso, qua parte spectat Rhodios. Strabo lib. 14.

RHEGMÖCHASMUS, i. m. [*ῥηγμοχασμός*] Hians ruptura. Celf. 4. 7. 5.

RHEMI, ōrum. m. pl. [*ῥήμι*] Galliae Belgicae populi, ut scribit Cæsar in Commentariis, & Plin. lib. 4. cap. 17. Vulgo *Rhemenses*. [Hi videntur esse, qui Stephano *ῥήμι*, minus recte audiunt. Scribitur & *REMI*.

RHEMIA Lex, pœnam calumniatoribus irrogat: Calumniator enim cum falsa intendat sciens crimina, innocentemque laceret immeritum, ea lege coercetur. V. tit. in Pandect. Civil. ad Sen. Conf. Turpil.

RHENIA, æ. f. [*ῥήνια*] Exigua est insula Delo usque adeo vicina, ut a Polycrate Samiorum Tyranno duæ hæ insulae catenis aliquando fuerint connexæ. In hanc mortuos suos Delii inferebant, eo quod in Delo nec parere licebat, nec mortuos sepelire, nec canem alere. auctor Thucydides lib. 1. & 3. belli Peloponnesiaci. V. Strab. lib. 10. Hermolaus, *Rhenen*, vocat, ut & Steph.

RHENO, ōnis. f. [*ῥήνος*] Vestis pellicea, præcipue ovilla, ad usum humanum redacta. Ab ovibus nomen habet, quas Græci *ῥήνας* appellant. Licebit etiam pelles caprinas *Rhenones* appellare. Plurimum enim his duobus pecorum generibus indifferenter tribuitur. Cæf. 6. Bell. Gall. 20. scribit Germanos uti parvis rhenonum tegumentis. V. & Varr. 4. de L. L. 35. Isidor. 19. 23. Voff. Etymol.

RHENUS, i. m. [*ῥήνος*] Germaniæ fluvius celeberrimus, qui ab Alpibus defluens, tribus ostiis in mare Germanicum effunditur. Cæf. 4. B. G. 10. Rhenus oritur ex Lepontiis, qui Alpes incolunt, & longo spatio per fines Nantuatum, Helvetiorum, Sequanorum, Mediomatricum, Tribocorum, Trevirorum citatus fertur: & ubi Oceano appropinquavit, in plures diffilit partes, multis ingentibusque insulis effectis: quarum pars magna a feris barbarisque nationibus incolitur: ex quibus sunt, qui piscibus atque ovis avium vivere existimantur: multisque capitibus in Oceanum influit. Hactenus ille. V. Tacit. 2. Ann. 6.

Rhenus veteribus Germanis dictus est a puritate, quod unda sit limpissima & pura. Nam *Rein* purum significat. Vel a fluendo, quod *Rinnen* Germanis dicitur. Hic in principio agri Batavorum juxta Lobecam arcem in tria exit cornua, seu ostia. Primum quod ad Austrum labitur, Flandriam atque Selandiam versus, Cornelio Tacito Ann. 2. 6. & Hist. 5. 26. Vahalis, Cæsari 4. Bell. Gall. 10. pr. Vacalos, Plinio 4. 15. Helium, Marliano Wallis, Conrado Celti Balus, Germanis *der Want* appellatur. In hoc Mosæ fluvius defertur. Secundum ostium, quod medium est, nunc Lecca, *der Lech* dicitur. Tertium Frisiam Occidentalem alluens, ad Septentrionemque descendens, Hsula, sive Isele, *die Yffel*, Germanis vocatur. Plinius l. c. & Mela 3. 2. Flevum dicunt. His itaque tribus ostiis Rhenus in Germanicum evolvitur mare, totamque inundat Geldriam, Hollandiam, Selandiam, & Frisiam. Porro quod Ptolemæus & alii multi tria Rheni ostia faciunt, Virgilius loco infra seq. & Veteres duo tantum: hinc accidit, quia tertium ostium, quod hodie *Isele* dicitur, antiquitus non fuit: sed Drusi adversus Germanos bellantis iussu, fossa in mare ducta, factum est, ut munimentum adversus Barbaros esset. Atque ideo Ptolemæo tria sunt Rheni ostia, quæ veteribus duo. Ex Andrea Althameri in Tacitum, & Glareano in Casarem. Ovid. 2. Met. 258.

Hesperioque amnes, Rhenum, Rhodanumque, Padumque.
Caput luteum Rheni. Hor. 1. Serm. 10. 37.
Ripæ feraces Rheni. Lucan. lib. 1. 459.
Bicornis Rhenus: propter duo cornua, seu ostia. Virg. 8. Æn. 727.
[Non necesse est de duobus Rheni ostiis intelligi. Forfan enim imaginem fluvii, virili specie, ac capite bicorni, (quomodo fere fluvios fingebant,) respexit poeta.]
Citatus Rhenus. V. C I T O.
Gallicus. Catull. ad Furium, 11. 11.
Sputans vertice Arctoo. Lucan. lib. 1. 371.
Squallidus. Ovid. 3. de Pont. 4. 108.
Rhenus, pro populis. Rheni accolis, Minax. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 220.
Rebellis. Stat. 1. Silv. 4. 89.
Flumen Rhenum. n. g. Hor. de Arte Poet. 13. Ubi Schol. vet. V.
Alius item fluvius Italiæ Bononiam alluens. Sil. lib. 8. 601.
— parvique Bononia Rheni. conf. Plin. 3. 36.

RHENI, ōrum. m. pl. [*ῥήνι*] Rheni accolæ, Germani videlicet Galli dicti sunt a Pers. 6. Sat. 47. conf. *REMI*.

RHENANUS, a, um. Adj. [*ῥηνῶν*] Unde Cifrenanus, & Transrhenanus, qua dictione utitur Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 16. Ubi autem, qui uni ex transrhenanis, ad Cæsarem legatos miserunt, &c. Rhenana manus. Martial. 9. 36.

RHENON, i. n. [*ῥήνον*] apud Pharmacopolas Rha barbarum, itemque aliud Ponticum: radix est nobilis, quam medicamentis insertam multis uibus applicant. V. *RHA*.

RHESCYPÖRIS, vel *RHESCYPÖRIS*, idis. m. [*ῥησκόρας*] Thracie regis Rhemetalcis frater. V. Tacit. Ann. 2. 64. & 67. Vellej. 2. 129. Spanh. Numm. diff. 8.

RHESUS, i. m. [*ῥήσος*] Rex Thraciæ fuit, inquit Servius, qui quum ad Trojæ veniret auxilia, clausisque jam portis tentoria locavisset in litore, Dolone prodente Trojano, qui missus fuerat speculator: a Diomede & Ulyssæ interfectus, qui & ipsi speculatum venerant, abductique sunt equi, quibus pendebant lata Trojana. Hactenus Servius apud Virg. 1. Æn. 473.
Nec procul hinc Rhesi niveis tentoria velis.
Sithonii tentoria Rhesi. Ovid. 2. de Arte Am. 137.
Nec Rhesi niveæ citæque bigæ. Catul. 56. 26. conf. Suid.

RHESUS, i. m. [*ῥήσος*] Fluvius in Zelia Asiæ regione. Strabo lib. 13. Circa Zeliæ est Tartius amnis, qui eadem via viginti locis transitur, quemadmodum is, de quo poeta dixit,
Et septem Rhesi vada, qui a Nicomedia Niceam fertur.

RHETI, vel potius *RÆTI*, ōrum. m. [*ῥῆτι*] inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur, lib. 3. cap. 20. Hi duce Rheto, a Gallis pulsi, Alpes occupaverunt: & a nomine ducis Rheti condiderunt Rhetiam. Hor. 4. Carm. 4. 17.
Immanes Rheti. Hor. 4. Carm. 14. 15.
Sævi Rheti Claud. in Epithal. Palladii 39. al. Geti. [Ræti, cum diphth. & sine aspirata rectius scribi docet ex vet. monum. Cellar. in Orthographia sua p. 57. & 143. Atque ita constanter Græci.]

RHETIA, vel potius *RÆTIA*, æ. f. [*ῥῆτια*] Regio Europæ est, quæ (ut lib. 2. cap. 12. Ptolemæus refert) ab Occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubii & Rheni: ab Ortu Lycium fluvium, qui in Danubium exit, & Rhetiam a Vindelicis dividit: a Septentrione Danubium: a Meridie Alpibus terminatur, supra Galliam Cisalpinam. Post Rhetiam versus Orientem sequitur Vindelicis, cui Noricum adhæret, OEno tantum fluvio disjuncta. Quidam eam Bavariam appellant.
Rhetia antiquitus in Primam, & Secundam, Ripensem, & Mediterraneam fuit divisa, & ab ipsa Germania Danubio flumine separata. Prima Rhetia, quæ & Superior, complexa est Alpes. Sed & trans Rhenum, & Brigantium lacum, quem Constantiensem vocant, versus Occidentem & Rhodanum flumen suam habet portionem. Insuper bonam ejus provinciæ partem comprehendit, quam Athesinam ab Athesi amne vocant. In Telinam præterea vallem & Larium lacum excurrit: ubi Rheticum vinum in primis generosum profert, quo summopere delectatus est Augustus Cæsar, (teste Suet. cap. 77. vit.) Germani *Peltiner* & *Pasfamer*, Traminium & Vernaciolum vocant. Hi Rheti nunc vulgo *Griajones*, *Graubunter*, Engedini, Curienfes, Athesini, Tirolenses, &c. nuncupantur. Rhetia Secunda sive inferior ab Lyco amne, qui primam a secunda determinat, incipit: & ad OEnum amnem usque porrigitur, qui Rhetiæ & Norici terminus est. Hæc comprehendit Vindelicam. Bojarii ipsam hodie incolunt. Rhetia Ripensis, ea est portio provinciæ, quæ Danubii ripam attingit: in qua sunt Ulma, Guntia, id est *Guntzburgum*, &c. Rhetia Mediterranea est tractus qui interjacet, per quem Iler, Guntia, Camilachus, Mindula, Zafum, & Smuter fluvii labuntur.

Rhetiam in provinciæ formam redegit Augustus Cæsar per Tiberium & Drufum, Vellejo Paterculo 2. 95. Suetonio Aug. 21. & Horatio Carni. 4. 4. & 14. testibus.

Univerfa Rhetia nunc intra Germaniam connumeratur, ad quam olim non pertinebat, moribus, lingua, & flumine Danubio discreta. Germanicum quoque idioma recepit, præter Alpinæ Rhetiæ partem, quæ adhuc Romana lingua utitur. Suevi Alemanni nunc Rhetiam tenent. Andreas Althamerus in Corn. Tacitum. V. Cluver. de Vindelicis & Norico cap. 3. Claud. de Bell. Get. 330.
Prominet Hercyniæ confinis Rhetia silvæ.

RHETICUS, a, um. Adj. [*ῥητικός*] ut, Rheticæ vites, & Rheticum vinum, quod inter generosa Italiæ vina numeratur: quod (ut Strabo lib. 4. scribit) in montanis Rhetorum radicibus nascitur, qui populi Veronam Comumque usque pervenerunt. V. Virg. 2. Georg. 96. Suet. Aug. 77. Arma Rhetica. Ovid. 2. Trist. 226.
Rheticæ vites. Plin. lib. 14. cap. 2.
Rheticæ Alpes, quæ Rhenum effundunt, late porrigitur, & ab Curia Rhetiæ civitate, supra quam Occidentem versus oriuntur, per Helvetios Tridentum usque contra Orientem vagantur, varique asciscunt nomina. Incipiunt (inquit Alciatus in Tacitum) ab Adya monte (Straboni corrupte legitur nunc Adula, nunc Aduela) id est inaccessio, vernacula simplicitate montem *Erallium* nuncupat in Voltore, seu ut imperiti, in valle Telina, & in Venetiam protenduntur, donec Ocriæ fubeant.

RHETICO, ōnis. m. [*ῥητικός*] Mons apud Pomp. Melam lib. 2. 3. Est jugum illud Rhetiæ primæ, inter fines Curientium & Valleianorum, Helvetiis imminens, cujus adhærens vallis reliquias nominis vetusti servat. Vulgo enim *Bretigau*, est Rhetorum ager, pagus, aut vallis pro Rheticone appellatur. Apparet Pomponium *Bretigau* ad Romanæ linguæ figuram in Rheticonem deflexisse. Andreas Althamerus in Tacitum.

RHETOR, ōris. m. [*ῥήτωρ*] Acc. Rhetorem vel Rhetora, Qui artem oratoriam proficitur, & dicendi præcepta tradit. Cic. 3. de Fin. 4. Item ipsæ rhetorum artes, quæ sunt totæ forenses atque populares. Martial. lib. 5. 57.
Omnes grammaticolque, rhetorasque
Divites moneo. Plin. Epist. 3. lib. 3. Jam circumspiciendus rhetor Latinus, cujus scholæ, severitas, pudor, in primis castitas conslet. Rhetor a Sophista & Oratore differt, Rhetor est, qui docet, atque artis traditor est eloquentiæ: Sophista vero, apud quem dicendi exercitium discitur: Orator qui in causis publicis & privatis plena & perfecta utitur eloquentia. Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 17. conf. Voff. de Nat. & Const. Rhet. cap. 1.
Rhetores, & qui dicendi præcepta tradunt. Cic. 1. de Orat. 84. Græce ab eloquendo *ῥήτωρ*, & Latine eloquens dictus est. Cic. in Orat. 61. Antiquum enim verbum *ῥῆω*, & per contractionem *ῥῆ*, quod in futuro facit *ῥήσω*, idem significat quod Eloquor: unde *ῥήσις*, eloquutio, & *ῥήτωρ*, Eloquens.
Cicero noster, dum ego adsum, non cessavit apud rhetorem. Cic. 3. Q. frat. 1.
Eminentissimus rhetor. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Magnus & nobilis. V. *NOBILIS*.
Congredi cum rhetore. V. *CONGREDIOR*.
Rhetor interdum pro Oratore usurpatur. Cic. in Brnt. 42. At ille ridens, Tuu vero, inquit, arbitratu, quoniam quidem concessum est rhetoribus ementiri & in historiis, ut aliquid dicere possint argutus. Ut enim tu nunc de Coriolano, sic Clitarchus, sic Stratoles de Themistocle finxit. Et in historiis, hoc est etiam in hist. his, nedum in aliis rebus, Rhetoribus, & his qui docent artem dicendi, & his qui orant. Utrumque enim Cicero hic complexi voluit: quod & qui docent, declamationes fingunt, ac mentiantur: & qui orant, historias sæpe aliter referant. Sic Æschinem meritum sæpe convincit Demosthenes. Idem libro eodem 265. Reliqui sunt, qui mortui sint; L. Torquatus, quem tu non tam cito rhetorem dixisses, (etsi non deerat oratio) quam, ut Græci dicunt, *παλιπέρι*. Rhetorem, id est oratorem, in hoc enim libro catalogum textit oratorum. Vel Eloquentem: nam Græce ab eloquendo rhetor, & Latine eloquens dictus est, ut ait in Oratore. Πολιτικῶν, civilem, Reipublicæ administrandæ peritum. Idem lib. 2. de Fin. 17.

Quasi vero perpetua oratio Rhetorum solum, non etiam Philosophorum fit. Juven. 1. Sat. 44.

Aut Lugdunensem Rhetor dicturus ad aram.

RHETORICUS, a, um. Adj. [ῥητορικός] Quod ad rhetorem sive rhetoricen pertinet. Cic. 2. de Orat. 10. Rhetoricis nunc quibusdam libris, quos tu agrestes putas.

Ars rhetorica Quintil. lib. 2. cap. 17.

More rhetorico loqui. Cic. 1. de Orat. 133.

Umbra, Umbratilis exercitatio. Juvenal. 7. Sat. 173.

Ad pugnam qui rhetorica descendit ab umbra.

RHETORICA, orum. n. pl. [ῥητορικά] Cic. de Fato, 4. Rhetorica mihi nostra sat nota.

RHETORICI, orum. m. [ῥητορικοί] Libri de Rhetorica scripti. Quintil. lib. 3. cap. 1. Post quem tacere modestissimum foret, nisi & rhetoricos suos ipse adolescenti sibi elapsos diceret. De Cicerone. Idem numero quoque singulari usus est lib. 3. cap. 5. Sicut ex Ciceronis quoque rhetorico primo manifestum est.

RHETORICA, æ. vel RHETORICE, es. f. [ῥητορική] Quintil. lib. 2. cap. 15. Huic ejus substantiæ maxime convenit finitio, rhetoricen esse bene dicendi scientiam. Cic. 2. de Fin. 17. Zenonis est, inquam, hoc Stoici, omnem vim loquendi, ut jam ante Aristoteles, in duas tributam esse partes dicere: rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat, quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem compressius.

Rhetorica duplex est, altera forensis, altera philosophica, quod lib. 2. de Fin. 17. ostendit Cicero, quum ait: Obsequar igitur voluntati tuæ, dicamque si potero rhetorice: sed hac rhetorica philosophorum, non nostra illa forensi, quam necesse est, quum populariter loquatur, esse interdum paulo hebetiorem. De forensi sic idem Cic. in Orat. 13. Sic eloquentiæ hæc forensis, spreta a philosophis & repudiata, multis quidem illa adjumentis, magnisque caruit: sed tamen ornata verbis atque sententiis, jactationem habuit in populo, nec paucorum judicium reprehensionemque pertinuit. Sensus est: Quoniam Philosophi eloquentiam forensis spreverunt, qui poterant ei plurimum professe: populares homines ejus studium amplexi, verborum luminibus exornarunt, & populi judicio contenti, quid de se philosophi sentirent penitus neglexerunt. Hanc igitur forensis eloquentiam philosophi spreverunt, non illam doctam & elegantem, quam in Platone & Aristotele videmus. Spreverunt, inquam, quoniam ab administratione Reipublicæ remoti, suis tantum studiis vacabant. Subdit ibidem Cicero: Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina defuit. Doctis, id est, philosophis: Disertis, oratoribus, qui tantum forensi eloquentia instructi, philosophiam non attigerunt.

Exercere rhetoricen apud Grammaticos. Quintil. lib. 2. cap. 1.

RHETORICE, Adv. Cic. de Clar. Orat. 43. Hanc enim mortem rhetorice & tragice ornare potuerunt. Rhetorice, id est, Eleganter, copiose, electis verbis & ornatis, quibus rhetores uti solent. Tragice, Graviter, & verbis grandibus quibus tragici utuntur.

RHETORICOTĒROS, [ῥητορικότερος] Compar. Græc. Magis rhetor. Cic. 3. de Orat. 169. Quæ quum dixisset, in Albuicium illudens, ne a me quidem abstinuit.

Crassum habeo generum, ne rhetoricotero' tu sis. Versus est fictus a Cicerone ad antiquum morem. Rhetoricotero' dixit pro Rhetoricoteros. Veteres enim s finalem frequenter elidebant.

RHETORICŌS, [ῥητορικός] Æri. Rhetorum, vel oratorum more loqui. Tertull. de Ref. Carn. cap. 5. Ita nos rhetoricari provocant hæretici.

RHETORICO, Ære. Novius Asinio, Age nunc, quando rhetoricasti, responde, quod te rogo. Nonius, 7. 69.

RHETORISSO, [ῥητορικός] Ære. Rhetorice loqui. Pomp. Medico, Dolasti uxorem nunc, & propter me cupis concidere, & jam rhetoricissas. Nonius, 2. 742.

Rhetorissæ. Jo. Picus pag. 364. H. St.

RHĒTRA, æ. f. [ῥήτρα] Responso Apollinis. Dein de legibus Lycurgi dicitur. Ammian. 16. 5. Tanquam adstrictus sumptuariis legibus viveret, quas ex rhetris Lycurgi & axonibus Romam translatas diuque observatas & senescentes paulatim, reparavit Sulla dictator. V. Dempster. Paralip. ad Rosin. Ant. Rom. 8. p. 764.

RHĒTUS, V. RHĒTUS.

RHĒUM, i. n. V. RHA, & RHEON.

RHĒUMA, Ætis. n. [ῥέυμα] Unda, fluxus, catharrhus, fluentum, impetus aquarum, tempestas, ἀπὸ τῆς ῥέως, quod est fluo. Hieron. Epist. 46. cap. 2. [Gloss. Gr. Lat. ῥέυμα, Aquæ cursus. ῥέυμα ποταμῶν, Fluentum, Fluor. ῥέυμα ἐπὶ τοῦ σώματος, Libor. Forfan pro Livor, ut solet. Apud medicos significat quemvis fluxum humoris, vel Distillationem, in quacunque parte corporis. Hinc Gallica vox Rheume, vel Rheūme, ut observat Henr. Stephanus in Thes. suo Græco, q. V. To. 3. col. 680.

RHĒUMĀTICUS, a, um. Adj. [ῥευματικός] Qui rheumate sive fluxione laborat. Plin. lib. 29. cap. 6. Humanissimi eorum cinerem crematarum reservandum ad hos usus in cornea pyxide censuere, aut tritas clysteribus infundendas orthopnoicis, aut rheumaticis.

RHĒMATĪDĪO, Ære. [ῥευματίδιον] Fluxione laborare. Th. Prisc. 1. 12. Si oculi rheumatidiaverint.

RHĒMATISMA, Ætis. n. Idem quod Rheuma, ut vult Cæl. lib. 7. cap. 27. Lect. Antiq. Apud antiquos tamen non invenio.

RHĒMATISMUS, i. m. [ῥευματισμός] Fluxio dicitur. a ῥευματίζωμαι. Plin. lib. 22. cap. 18. Radicem ejus aliqui concisam fervari jubent funiculis pendentem, decoquantque in cibo contra fluxiones, quas Græci rheumatismos vocant. Cæl. Tard. 3. 2. 42. Rheumatismus ventris. Plin. lib. 27. cap. 12.

RHĒXĒNOR, oris. m. [ῥήξηνος] Naulithoi filius, & frater Alcinoi Pheacum regis, & pater Aretes, ab Apolline sagittæ ictu interfectus. Homer. lib. 7. Odyss.

RHĒXĪA, æ. f. Herba, proprio nomine Onochelos. Plin. lib. 24. cap. 3.

R H I

RHIMOTALCES, is. m. [ῥιμοτάλης] Thracum rex, qui ab M. Antonio ad Cæsarem Octavianum transierat. Hic quum Cæsari petulantius, crebriusque inter pocula societatem & convivium exprobraret, illud ab indignante Augusto reportavit: Ἐγὼ, inquit, ἀσπιδίου φίλῳ, ἀσπιδίους δ' VOL. IV.

οὐκ ἔπειθῶ, Amo proditionem, Proditores vero odi. Plutarchus in Apophthegm. p. 207. edit. Francf. V. Cæl. Rhod. Lect. Antiq. lib. 8. cap. 7. & Spanheim. de Usu & Præst. Num. dist. 8 p. 499. Scribitur & Rheumatalces, & Rhymitalces. Plut. Rhymetalces, ῥυμιτάλης.

RHĪNA, æ. f. [ῥίη] Piscis marinus, alias Squatina. Plin. lib. 32. cap. 7.

RHĪNENCHŪTES, æ. m. [ῥινηνχύτης] Instrumentum quo aliquid in nares infunditur. Rhinenchytos Cæl. Aurel. 2. Tard. 4. 82. & 3. 2. 42.

Rhinenchyto ferramento, Adjective. V. Rhodium in Scrib. Larg. p. 38.

RHĪNĪON, i. n. dictum videtur voce diminutiva, hoc est, Limula, quod ad limæ similitudinem cicatrices & callos oculorum deterat: ῥίη enim Lima est. Celsus lib. 6. cap. 6. De Rhinio collyrio, Collyrium vero aptilissimum est, quod Rhinion vocatur. Memini & Galenus lib. 4. cap. 7. De compos. pharmacor. sec. loc. Habet item Paulus lib. 7. quod Rhinarion vocat. [Gloss. Lat. Gr. & Gr. Lat. ῥίη, Lima redditur.

RHĪNĒ, arum. f. pl. sunt Nigriores caricæ. Figsues noires. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 15.

RHĪNNEA, æ. f. Insula Nomadum in mari Arabico. Plin. lib. 6. cap. 28.

RHĪNŌCĒROS, ōtis. m. [ῥινοκέρας] Animal, dictum a ῥίη, ῥίος, quod Nasum significat; & κέρας, Cornu. Plin. lib. 8. cap. 20. Iisdem ludis & rhinoceros, unius in nare cornu, qualis sæpe visus. Alter hic genitus hostis elephantis: cornu ad saxa limato præparat se pugna, in dimicatione alvum maxime petens, quam scit esse molliorem. Longitudo ei par, crura multo breviora, color buxeus. Festus, Rhinocerotem quidam putant esse bovem Ægyptium. Pausanias affirmat rhinocerotæ duo habere cornua, alterum insigni magnitudine ex naribus exstant, alterum quod superne erumpit, exiguum quidem, sed validissimum. Martial. de Spectac. 22. de Rhinocrote & urfo,

Namque gravem gemino cornu sic extulit urfum,

Jactat ut impolitas taurus in sacra pilas.

Rhinocerotis nasum habere dicimus Sagacem & prudentem virum. Martial. lib. 1. 4. ad Librum suum,

Majores nusquam ronchi: juvenesque, senesque,

Et pueri nasum rhinocerotis habent. h. e. Producent mentum & rostrum in tantam longitudinem, ac si esset cornu Rhinocerotis. [Immo Nasum, quo ronchantur. V. RHONCHUS.

Rhinoceros, ponitur pro quodam Vase oleum guttatim fundente lavantibus se in balineis. Martial. lib. 14. 52. Guttus corneus loquitur,

Gestavit modo fronte me juvenecum,

Verum rhinocerotæ me putabis. Juven. 7. Sat. 130.

— exitus hic est

Tongilli, magno cum rhinocrote lavari

Qui solet. i. e. Illo vase ex cornu rhinocerotis facto, quo po-

tentiores utebantur in balneis.

Rhinoceros, per translationem dicitur, Qui dente eminente bronchus est. Lucilius, Bronchus bovillanus dente adverso eminulo, hic est rhinoceros. Quid sit autem Bronchus, vide suo loco.

RHĪNOCĒROTĪUS, a, um. Adj. ut, Cornua rhinocerotia.

RHĪNOCĒROTĪCUS, a, um. aliud Adj. Sidon. Carm. 9. extr.

Rugato Cato tetricus labello

Narem rhinoceroticam minetur.

RHĪNOCLĪSĪA, æ. f. sec. comm. [ῥινοκλίση] alterum Callæ herbæ genus. Plin. lib. 27. cap. 8. Alterum genus ejus, quidam Anchusum vocant, alii Rhinocliam. Folia lactucæ longiora, pluniosa, radice rubra, quæ ignes sacros cum flore potentæ sanat impolita.

RHĪNOCŪRA, æ. f. sive ut Stephanus, RHĪNOCŪRUA, [ῥινοκύρα] legitur in Ægypto fuisse urbs, inde ita nuncupata, quod incolæ forent mutili naribus, ut Stephanus idem interpretatur, & pluribus exposuit Diodorus. Colura namque dicitur, quæ caudam omnino non habent, aut mutilam præcisamque habent. Memini ad Dardanum Hieronymus: sed Rhinocolura ab eo dicitur. Cælius Rhodig. lib. 3. cap. 30. Strabo lib. 16. V. Senec. lib. 3. de Ira cap. 20. cum Not. Lips.

RHĪNOS, [ῥίη] Pellis: hinc λεπίδιον, Andreas non contemptibilis auctor: Si Salamandra (inquit) sanguine, vel manum, vel omnino vestem infeceris, nocumenta ex igne haud profum sentiet. Cælius Rhodig. lib. 10. cap. 10. addit; Postremo, animal nec corio contigitur, nec præfulcitur squamma. Quin eo argumento Græcus poeta λεπίδιον appellavit, quoniam pellem dicant rhinon.

RHĪNTHON, [ῥίηθων] Poeta Comicus, patria Tarentinus, nugator vilissimus in agendis præcipue fabulis, ad quem alludunt tam Varro, quam Columella, apud quos modo legitur Mython, modo Rhython. Varro 1. de R. R. cap. 3. Quis contra nunc Rhinthon non dicit sua nihil interesse, utrum his piscibus stagnum habeat plenum, an ranis? Eadem verba habet Columel. lib. 8. cap. 16. Athenæus lib. 3. δεκασταφιστῶν hunc Rhinthonem citat in comœdia Amphitryone. Cicero quoque ad Atticum 1. Epist. ult. Nam ut ait Rhinthon ut opinor,

Οἱ μὲν παρ' ἄλλων εἰσιν, οἷς δ' ἄλλην μίλει. Ad quem fenariolum, vice proverbii jactatum, putantur alluisse Varro & Columella. Meminit sæpe Pollux. V. & Suid.

RHĪOCHARUS, i. m. [ῥιόχαρα] Fluvii nomen in Colchide. Strabo lib. 10. In Colchidis autem finibus non procul a Diofcuriade Rhiocharus flumen labitur.

RHĪON, i. n. [ῥίον] Achaicæ promontorium est. Plin. lib. 4. cap. 2. Promontorium Antirrhium, ubi ostium Corinthiaci sinus, minus mille passuum latitudine influentis, Ætolique dirimentis a Peloponneso. Promontorium, quod contra procedit, appellatur Rhion. Livius quoque lib. 28. 7. hujus Rhii meminit. conf. ANTIRRHĪUM. Græcis proprie Verticem, vel Rupem significat.

RHĪPHĒUS, a, um. Adj. Rhiphæi montes, [ῥίπηια ὄρη] montes Septentrionalis Scythiæ, quorum Cosmographi omnes meminerunt. Plin. lib. 4. cap. 12. Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirant, quod δῶν τ' ἄπης, hoc est a statu vi deductum putent: quod ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Latini vero tuncem q. mutant in φ, ad differentiam Rhipæorum montium, qui in Arcadia, teste Servio, collocantur. Scribitur & Riphæus, sine aspirata a pr. & Ripæus, ut Græci Arces Rhiphææ. Virg. 1. Georg. 240.

Nix Rhiphææ. Stat. 11. Theb. 115.

Pruina Rhiphææ. Virg. 4. Georg. 518.

RHĪPHĒUS, a, um. Adj. Virg. 3. Georg. 382.

Gens effrena virum Rhiphæo tunditur Euro.

Rhiphæi Populi sunt Septentrionales Rhipæorum montium accolæ.

- Rhiphæos populos Riphath filius Gomer instituit, quos a se Rhiphæos nominavit, ut scribit Josephus lib. 1. Jud. 7.
- RHIPHEARMA, æ. f. Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28. Rhiphearma oppidum, quo vocabulo hordeum appellant.
- RHIPHEUS, sive RIPHÆUS, i. m. dissyll. [ῥιφῆος] unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ovid. 12. Met. 352. Fuit & alter Rhipheus Trojanus, Iustitiæ nomine Trojanis omnibus prælatas: ut auctor est Virg. 2. Æn. 426.
- RHITIMNA, æ. f. [ῥιτιμνα] Ptolemæo lib. 3. cap. 17. Urbs Cretæ, hodie Rhetimum, vulgo *Retimo* sive *Retino*.
- RHIZAGBA, æ. f. [ῥιζαγμα] Forceps, quo Chirurghi dentes radicibus eximunt. Cels. 7. 12. 1.
- RHIZÆI, orum. m. pl. [ῥιζῆοι] Populi Dardaniæ confines. Sunt in Asia populi de quibus Strabo lib. 7. ita scripsit: Post Ardiæorum & Pleætorum oram maritimam Rizoæorum sinus est, & eorundem oppidum cum quibusdam castellis. Hinc
- RHIZICUS, a, um. Adj. [ῥιζικός] ut, Rhizicus sinus. Apud eundem lib. 7. Post sinum vero Rhizicum Lissus, &c.
- RHIZES, um. m. pl. [ῥιζες] Animalia quædam in Æthiopia frequentia, forma tauris persimilia, vira vero & magnitudine, pugnandi quoque viribus elephantibus referentia. Strabo lib. 17.
- RHIZIAS, æ. m. [ῥιζίας] Succus est ex radice laserptii profluens: nam qui e caulibus exprimitur, caulibus appellatur. Plin. lib. 19. cap. 3.
- RHIZINIUM, RHISINIUM, RHIZON, & RHISINUM, i. n. [Strab. & Steph. ῥιζων, Ptolemæo, ῥιζιον] Dalmatiæ oppidum non longe ab Epidaurum, in intimo recessu Rhizonici sinus. Plin. lib. 3. cap. 22. Ab Epidaurum sunt oppida civium Romanorum, Rhizinium, &c. V. Liv. 45. 26. Hodie *Risina*. Volaterranus putat id esse oppidum quod hodie *Catara* vocatur; quoniam sinus Rhizonicus hodie *le Golphe de Catara* dicitur. Hinc
- RHIZONICUS, a, um. Adj. [ῥιζωνικός] ut, Sinus Rhizonicus. Plin. 3. 22.
- RHIZONITÆ, arum. m. pl. [ῥιζωνίται] Populi, Livio lib. 45. 26. & Steph.
- RHIZOTOMUS, i. m. [ῥιζοτομος] Qui radices colligit. Item herba, Subrusæ iris species. Plin. lib. 21. cap. 7.
- RHIZOTOMMENA, n. pl. [ῥιζοτομμία] a ῥιζοτομία. Rhizotomumena scripsit Micton. Plin. lib. 20. cap. 23.
- RHIZUS, i. m. [ῥιζός] Oppidum in Magnesia juxta Melibæam & Erymnas. Plin. lib. 4. cap. 9.

R H O

- RHODÆ, arum. [ῥωαί] sunt Costæ tenuiores mollioresque. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 4. Tenuiores mollioresque costas Græci ῥωαί vocant.
- RHOALI, orum. m. pl. Populi in Mesopotamiæ finibus. Plin. lib. 5. cap. 24. Qui coherent Mesopotamiæ, Rhoali vocantur.
- RHOAS, æ. m. Flumen in Themiscyrena, quod ex Caucaaso defluit. Plin. lib. 6. cap. 4.
- RHODA, æ. f. [ῥωδῆ] Rhodiorum in Gallia Narbonensi metropolis: a quibus Rhodiis & Rhodanum dictum putant. Plin. lib. 3. cap. 4. Oppida de cetero rara, præjacentibus stagnis, Agatha quondam Massiliensium & regio Volcarum Tectofagum: atque ibi Rhoda Rhodiorum fuit, unde dictus multo Galliarum fertilissimus Rhodanus. [Hæc eadem videtur Rhodanusia, ῥωδανυσία Steph. & Rhodope Strab.]
- RHODÆI, orum. m. pl. [ῥωδαίοι] Strabo lib. 6. de Calabria agens, Ceterum in mediterranea regione Rhodæi sunt & Lupiæ. Item paulo supra, Hinc observato ferente vento, Brundisinis propinquant portubus, & egressi Rhodæos urbem Græcam pedestres ocius adventant; ex qua oriundus Ennius poeta fuit. V. RUDILE.
- RHODANUS, i. m. [ῥωδανός] Fluvius Galliæ, a Rhoda, Rhodiorum oppido, ut ait Plin. lib. 3. cap. 4. Adeo magni cursus est, ut vix adversa possit navigari aqua. Ferunt hinc canem ex Alpibus oriri, quæ Italiam a Gallia dividunt, non longe a fontibus Rheni & Danubii. Fertur per Lemanum lacum ad Genevam, & versus Occidentem, per Galliam fluens, Ararim suscipit. Inde ad meridiem conversus, & Maram Druentiamque suscipiens, apud Heracleam, uno ostio, & paulo ulterius duobus aliis in mare Tyrhenum irrumpit. V. Cæf. 1. Bell. Gall. 1. Vulgo, *le Rhosne*. [Quod si Græcis appellationem Rhodani acceptam referimus, multo verifimilius mihi videtur a Rapiditate, qua fertur, nomen invenisse. ῥωδανός enim Rapidus, ut apparet ex Iliad. σ. 576. Gentes feræ Rhodani. Lucan. lib. 6. 145. Celer. Tibul. lib. 1. 7. 11. Torrens. Claud. de mulabus Gallicis 1. Velox. Claud. 2. in Ruff. 111.]
- RHODANICUS, a, um. Adj. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 418. n. 3. DIVI VIENNENSIVM PATRONO RHODANICORVM ET ARRICOR.
- RHODANITIS, idis. f. Sidon. Anac. Epist. 13. lib. 9. Rhodanitas per urbes.
- RHODIA, æ. f. [ῥωδία] Nymphæ marinæ nomen, Oceani & Thetidis filia a roseo, ut videtur, genarum colore impositum. Heliod. in Theogonia v. 351. Rhodia radix, Herbarum nomen proprium, de qua sic Dioscorides, lib. 4. cap. 41. Gignitur Rhodia radix in Macedonia, Costo similis, levior, inæquabilis, quæ contrita rosas redolet. Utilissima capitis doloribus, si madefacta, fronti & temporibus cum rosacei momento imponatur.
- RHODIGIA Jacoba, mulier quædam Rhodigina, quæ malo genio correpta, a Cælio compatriota deprehensa est mendax in futurorum admonitionibus. Demoni malo nomen erat Cincinnatulus. Cæl. lib. 8. cap. 18.
- RHODIGINUS Cælius, ex Rhodigio Insularum oppidulo, homo tantæ lectionis, scienciæ, sapientiæ, ut vere eum anterioribus omnibus humanarum litterarum scriptoribus palmam præripuisse libere, vereque pronuntiem: nostris vixit temporibus, quem tamen ex foliis scriptis cognovimus. Libros Lectionum variarum 30. bibliothecam divinam, posteritati tradidit. [De hoc opere V. Birrii præf.]
- RHODINUS, a, um. [ῥωδίνος] Adj. a Rhodon, ῥωδον, quod Latine Rosam significat. Unde Rhodinum oleum, quod Rosaceum nostri nuncupaverunt. Plin. lib. 15. cap. 7. de oleo factitio loquens, Sic & rhodium e rosæ, juncinum e junco, quod est rosaceo simillimum. Rhodinum, aut cum adiectione Oleum rhodinum. Plin. lib. 13. cap. 1.

Itaque simplicissima Rhodini mistura diu fuit, additis omphacio, flore rosæ, &c.

- RHODIDES, um. f. pl. [ῥωδίδες] Pastilli ex rosæ confecti. Diosc. 1. 116.
- RHODITES, [ῥωδίτης] Gemma a rosæ rubore nomen sortita. Plin. lib. ult. cap. 11. & Diosc. 5. 35
- RHODODAPHNE, es. f. [ῥωδοδάφνη] Frutex est, quem alio nomine vocant Rhododendron, florem habens colore similem rosæ, folium autem indeciduum, simile lauri foliis, unde Rododaphne appellatur, nomine ex rosa & lauro composito: ῥωδον enim Græci appellant, quam nos rosam: & quam nos laurum dicimus, illi vocant δάφνην. V. Plin. lib. 16. cap. 20. Diosc. 4. 82. Prudent. Hamartig. 234. — viridem qui vestit flos rhododaphnen. conf. seq. dict.
- RHODODENDROS, i. n. [ῥωδοδένδρον] quasi Rosa arborefcens dicta. Frutex est idem, qui & Nerion & Rhododaphne dicitur a flore roseo, & folio laureo; eam ait esse Barbarus, quæ vulgo *Sabina herba* dicitur, officinis tamen ea est, quæ *Oleander* appellatur. Plin. lib. 24. cap. 11. Rhododendros ne nomen quidem apud nos invenit Latinum: Rhododaphnen vocant aut Nerium. Mirum, folia ejus quadrupedum venenum esse, homini vero contra serpentes præfidium, ruta addita, & e vino pota. Pecus etiam & capræ, si aquam biberint, in qua folia ea maduerint, mori dicuntur. conf. Diosc. 6. 82. dict. super. & f. l. NERIUM. [Mira autem est in hujus vocis interpretatione Grammaticorum inconstantia. Gloss. Lat. Gr. Rosa Græca, ῥωδὸν ἢ ῥωδοδάφνη. & Gr. Lat. ῥωδοδάφνη, Taxus, Lauria, Andrum, Viburna. An ὄφην Lauriandrum? Rosam lauream etiam appellabant, ut docet Apul. 4. Miles. pr. quem omnino V. RHODOMELI, n. [ῥωδομέλι] Mel rosaceum. Pallad. in Majo, cap. 16. & Diosc. 5. 35.
- RHODONIA, æ. f. [ῥωδωνία] Locus ubi rosæ enascuntur, sicut Ioniam locus in quo violæ excrescunt, quæ vocantur Ia. At Rhoduntia olla. Cælius Rhodig. lib. 7. cap. 10. Ioniam si accentuunculam in postrema recipiat apud Græcos, locum signat, ubi violæ nascuntur, quæ dicuntur Ia, quod probat Libanius: sicuti Rhodonia, ubi rosæ. Sunt qui plantam ipsam eo nomine intelligant: quanquam est & ganeati genus condimentum Rhodonia, in Athenæi monumentis. Sed ῥωδωνία, inquit, λοιπὸν nuncupatur quoque, id est olla rhoduntia; concinnabatur avium cerebellis ac porcorum in rosa decoctis, numerosiore addito item garo, oleo, vino, pipere, ovorum luteis, quæ is vocat πῶν ὠν πὲ ῥωδονά. conf. Suid. & Hesych.
- RHODORPE, es. f. [ῥωδορπη] Oppidulum est Emporiensium, quod plerique a Rhodiis conditum fuisse tradunt. Strabo lib. 3. Casaubon. ῥωδῆ legit. V. RHODA.
- Rhodopes Plin. in Epiro commemorat lib. 4. cap. 1. [Immo Rhodopen montem, postea, quæ ad lavam Epiri sequuntur, in Thracia. V. loc.]
- RHODORPE, es. f. [ῥωδορπη] Mons Thraciæ, a Rhodope Thracum regina ibi sepulta. Vel a Rhodope Strymonis amnis filia, ex qua Neptenus Athon gigantem genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Sed Ovidius ipsam Rhodopen in montem sui nominis conversam tradidit, quod deos aspernaretur. V. 6. Met. 86. Virg. 8. Ecl. 44. Ismarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes. Idem 3. Georg. 351. Quaque redit medium Rhodope porrecta sub axem. i. e. inquit Servius, Qua Rhodope, mons Thraciæ, protentus in Orientalem plagam, Gammaides in Septentrionalem reflectitur. Nam ideo ait, Redit sub axem. Nam axis est Septentrio, qui Græce ἄμιαξα nominatur. Hæc Serv. Nunc vocatur Basilissa, βασιλισσα, quasi montium regina. Aliis Mons argenti dicitur, propter argentifodinas, quæ illic sunt frequentes. Glacialis Rhodope. Ovid. 2. Epist. 113. Thracia. Senec. Herc. Oeth. 12.
- RHODORPEÏUS, a, um. [ῥωδορπηῖος] Adj. possessivum, quinque syllab. ut Orpheus Rhodopeus, i. e. Thracius. Ovid. 10. Met. 50. Idem 3. de Arte Am. 321. Saxa feræque Iyra movit Rhodopeus Orpheus. Rhodopeia spicula, Thracum sagittæ. Sil. 12. 399. Rhodopeiæ arces, Montes Thraciæ. Virg. 4. Georg. 461.
- RHODORPIS, idis. f. [ῥωδορπίς, Suid.] vel RHODORPE, es. [ῥωδορπη] secundum Plin. Meretrix fuit quædam Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ una cum Æsopo captiva fuit. Illam Charaxes Mytilenæus frater Sapphus maxima pecunia redemit, ut Herodotus scribit lib. 2. Cujus rei etiam meminit Sappho in epistola ad Phaonem apud Ovid. 15. Epist. 63. Hanc eandem Plin. lib. 36. cap. 12. pyramidem laudatissimam construxisse scribit, ne quis opes regum miraretur: ut majore sit miraculo, eam tantas opes meretricio quæstu conquisisse: asseritque una cum Herodoto, illam Æsopi philosophi conservam & contubernalem fuisse. Juven. 9. Sat. 4.
- RHODORA, æ. f. Herba. Plin. lib. 24. cap. 19. Rhombotinum (inquit) arborem demonstravimus inter arbuta. Juxta hanc viduam vite nascitur herba, quam Galli Rhodoram vocant: caulem habet virgæ ficulneæ modogeniculatum, folia urticæ in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia, florem argenteum. Præcipua contra tumores, ferovesque & collectiones, &c.
- RHODOS, i. f. [ῥωδός] Nomen urbis, ut ait Strabo, super Orientali promontorio sita, dicta quod capulo rosæ illic invento sit ædificata. Nomen etiam hodie retinet. Ea portubus olim & viis & mœnibus & reliquis ornamentis tantopere ceteras superavit, ut nulla putaretur æqualis: legum præstantia & navalis rei peritia adeo valuit, ut annis multis maris imperio potiretur, & piratarum latrocinia fultur.
- Eodem etiam nomine dicta est insula, in qua ea urbs est, quam Plinius Lyciæ, & primam Cycladum scribit esse venientibus ab Oriente. Prius Ophiussa dicta est, deinde Stadia, postea Telchin, eo quod Telchines insulam incolerent. Auctor Strabo lib. 14. Sunt qui hanc insulam Carpathio mari adignant, ut ex Lucianio versu intelligi licet, Carpathium Rhodos in pelagus se inclinat apertum. Soli sacra est, qui puellenomine Rhodi amore captus, Rhodum ab ea nominavit, ut Diodorus lib. 6. refert. Nam ut Sulinus cap. 21. auctor est, nunquam ita caelum nubilum est, ut in sole Rhodos non sit. Diodorus Siculus lib. 6. cap. 13. Neptenus jam vir, ex alia Telchinum sorore ab se dilecta genuit liberos mares sex, semellam unicam nomine Rhodon: a qua & insula cognominata est. Pindarus etiam a Rhodo Nympha dictam scribit, sed, quæ fuerit Apollinis & Veneris filia. Alii a Rosa nomen ducunt, quæ Græce ῥωδός vocatur: vel quod locus ille pulchras ferat rosas: vel quod dum urbs ædificaretur, in fundamentis inventa sit rosa.

rosa. Aurum Rhodi pluisse ob felicitatem insulae cecinit Pindarus, ubi studia liberalium artium, & in primis oratoriae facultatis floruerunt. In ea fuit admirandae magnitudinis Colossus. In ea etiam urbs opulentissima Lindus, ex qua Chares statuarius, qui Colossum fecit, testat Plin. 34. 7. Gymnasium habuit Asiatica eloquentia & mathematicis studiis clarissimum. V. Viruv. praefat. lib. 6. Dicta etiam est Asteria, Æthraea, Trinacria, Corymbia, Pœdla, Ataberya ab rege. Plin. 5. 31. conf. Meurf. Rhodum, vel Lex Pitisc. Hanc urbem usque ad An. 1522. tenuerunt Equites Joannita, quo Solimannus 2. Turcarum Imp. semestri oppugnatione facta, occupavit, fuoque cum tota insula imperio subjecit.

Aspera Rhodos. Stat. 1. Silv. 1. 104.

Clara Rhodos. Hor. 1. Carm. 7. 1.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mytilenen. Vel quod in ea nunquam (ut ait Plin. lib. 2. cap. 62) tanta nubila obducantur, ut non aliqua hora Sol cernatur: vel quod clara, nobilis & illustris fuit libertate, re maritima, Romanorum amicitia, rebus gestis, pictura, & artibus etiam liberalibus, quas ibi magni viri sunt professi, & in his Posidonius & Molo, cui Cicero & Cæsar operam dederunt. [Sic & Mytilene clara. Nobilis. Catull. de Phafelo, &c. 4. 8.

Phœbea. Ovid. 7. Met. 365.

RHODIUS, a, um. Adj. [ῥοδιῶν] ut Rhodiæ aves. Columel. lib. 8. cap. 11. Vitis Rhodia, Genus est vitis e Rhodo insula primum in Italiam advectum. Virg. 2. Georg. 102.

Non ego te, mensis & diis accepta, secundis
Transferim, Rhodia. V. Varr. L. L. 7. extr.

RHODIACUS, a, um. Adj. Plin. lib. 31. extr. Rhodiæ spongia.

RHODIENSIS, e, Adj. ut Rhodiensis hospes. Suet. Tiber. 62.

RHODUNTIA, æ. f. [ῥοδυντία] est locus sane munitus, apud Heracleam, non procul ab antiqua Thracide. Strabo lib. 9.

RHODUSSÆ, arum. f. [ῥοδουσαι] duæ Insulae in Bosphoro ante Propontidem & Hellespontum. Plin. lib. 5. cap. ult.

RHŒAS, ædis. f. [ῥωάς] tertii generis Papaver, quod nostri appellant Papaver erraticum. Plin. lib. 19. cap. 36.

RHŒBUS, i. m. [ῥωῖος] Equus fuit Mezentii apud Virg. 10. Æn. 861. Rhœbe diu, res li qua diu mortalibus ulla est,
Viximus, &c.

RHŒCUS, V. RHŒTUS, & RHŒCUS.

RHŒDIAS, æ. m. Fluvius Macedoniæ, qui in Axium influit. Plin. lib. 4. cap. 10.

RHŒMATALCES, V. RHIMOTALCES.

RHŒO, ūs. f. [ῥωῶ] Cæl. lib. 7. cap. 15. Vino autem veritas attribuitur: hinc Græci, εἰς τὸ κῆ ἀληθεία ῥέγεται. Superpondii vero id loco fuerit, Staphylum Dionyli filium, ῥωῶ, id est, Rhæo, filiam suscepisse, quam Apollo compressit: id ubi rescivit pater, conjectam in arcam demisit in mare.

RHŒSUS, V. RHŒSUS.

RHŒTACRS, is. m. Fluvius in Armenia, qui ex Caucaso monte in Arabonem influit: Arabo autem in mare Caspium intrat. Strabo lib. 11.

RHŒTUS, i. m. [ῥωῖτος] Marrubiorum Rex in Italia, qui Anchemolo filio Casperiam superduxit novercam, hanc privignus stupravit, quo cognito, quum eum pater persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille, se ad Turnum contulit. Hæc Servius in illud Virg. 10. Æn. 388.

Hinc Stihelenum petit, & Rhœti de gente vestita
Anchemolum, thalamos ausum inceltare novercæ.

Rhœtus, Centaurus, Ixionis filius. Lucan. lib. 6. 390.

Teque sub Ætnæo torquentem vertice vulvas,
Rhœte ferox, quas vix Boreas inverteret, ornos. conf. Horat. 3.

Carm. 4. 55. Rhetus ab aliis scribitur, ab aliis Rhœcus.

Infans multo Rhœtus laccho. Valer. 1. Argon. 141.

Quidam Rhœtum montem Trojanum fuisse dicunt, in quo Ajax Telamonius postquam se ipsum interfecit, sepultus fuit. [Immo Rhœteum.

RHŒTĒUM, i. n. [ῥωῖτειον] Troadis oppidum & promontorium, ubi fuit Ajacis Asylum, inquit Servius, sicut in Sigæo Achilles.

Capax Rhœteum. Ovid. 4. Fast. 279. al. Rapax.

RHŒTEUS, [ῥωῖτειός] & RHŒTĒIUS, a, um. Adj. ut,

Litora Rhœtea. Virg. 6. Æn. 305.

Oræ Rhœtea. Virg. 3. Æn. 108.

Profundum Rhœteum. i. e. Mare. Ovid. 11. Met. 197.

RHŒTI, V. RHŒTI.

RHOICUS, V. RHUS.

RHOITES, æ. m. [ῥωῖτης] Vinum ex malis Punicis expressum, quæ Græci ῥωῖας appellant. V. Plin. 14. 16. Dioscorides lib. 5. cap. 25.

RHOLUS, i. m. Unus ex his architectis, qui Lemnium Labyrinthum ædificaverunt. Plin. lib. 36. cap. 13.

RHOMBITES, æ. m. [ῥομβίτης] major & minor, nomina sunt locorum in Mæotide, de quibus ita Strabo lib. Geographiæ, 11. Navigantibus secus terram & ad octingenta stadia Tanais progredienti, primum est is, qui magnus Rhombites dicitur, ubi piscatio multa est, & conditura apte: deinde aliorum octingentorum stadiorum intervallo, est minor Rhombites; quod promontorium non adeo piscibus abundat. Majores Rhombitani insulas habent stationibus plenas, &c.

RHOMBUS, i. m. [ῥόμβος] Græca vox est, significatque Figuram quadratam solidam, cujus latera omnia sunt æqualia, anguli vero obliqui, re-trapleuros, id est, quatuor laterum. Hic si in terram jactetur, volvitur ad similitudinem fere cylindri.

Rhombus item apud Theocritum est magicum instrumentum. Corymbum ab Atheniensibus quidam dici putant. Apollonii interpres Rhombum esse rotulam dicit, quam loris diverberantes circumagunt, atque ita sonum inde eliciunt. Quidam etiam Didymon vocant Rhombum dimidiatum.

Utebantur maleficæ mulieres ad deducendam lunam tortis filis confecto. Martial. lib. 9. 30.

Quæ nunc Theffalico lunam deducere rhombo.

Rota flaminea rhombi. Propert. lib. 3. 6. 26.

Rhombus, Torques, sive machinula illa, quam vertendo mulieres tramam ad lancium nent.

In re militari etiam transformatum in triquetrum, cuneum seu rostrum vocamus.

Rhombus strumba, seu bombix.

Rhombus, jaculi evibratio, apud Pindatum, quæ sine rotata vertigine

non fiat. Cælius Rhodigin. lib. 9. cap. 22. [Gloss. Gr. Lat. ῥόμβος, Tornus. V. & Suid.

Rhombus, Piscis, quem Græci alio nomine ῥόμβος vocant, ut scribit Athenæus lib. 7. extremo. A figura autem Rhombus appellatus est. Galli lingua vernacula *turlincm*, & *turbonem* nominant. Piscem fuisse magni pretii declarat. Hor. 2. Serm. 8. 30. Juven. 4. Sat. 39.

Incidit Hadriaci sparium admirabile rhombi
Ante domum Veneris. Martial. lib. 13. 81.

Quamvis lata gerat patella rhombum,

Rhombus latior est tamen patella. Sic Plin. lib. 32. cap. 9.

Grandes rhombi. Hor. 2. Serm. 2. 95.

Rhombus, Fasciæ genus apud Galenum in lib. de Fasciis.

RHOMBŌIDES, [ῥομβοειδής] quod Rhombi assimilè est Rhombus, est quadrilatera figura, quæ tamen rectangula non est: sicut Rhomboides, quod in contrarium collocatas lineas, atque angulos habet æquales, non autem rectis angulis, neque lateribus æquis, continetur.

RHOMPHÆA, æ. f. [ῥομφαία] Genus gladii. Liv. 31. 39. Thracas quoque Rhomphææ, ingentis & ipsæ longitudinis, inter adjectos undique ramos impediabant. V. Isidor. 18. 3. Valer. Flacc. 6. Argon. 98.

Æquaque nec ferro brevior, nec rhomphæo ligno. Penultima corripitur a Flacco hoc loco, licet a Græcis scribatur cum diphthongo ῥομφαία. Heinsius legit Rumpia [An Framea? Gloss. Græc. Lat. ῥομφαία, Framia, Gladium. Vox Germanica, teste Tacito, Ein pfriem. V. FRAMBA.

RHOMPHÆALIS, e. Adj. Prudent. Cathem. 7. 93.

Dextram perarmat rhomphæali incendio. i. e. Rhomphæa flammanante.

RHONCHUS, i. m. [ῥόγχος] Stertentis sonus, nomen fictitium. Martial. lib. 1. 4.

Majores nusquam rhonchi: juvenesque, senesque,
Et pueri nasum rhinocerotis habent. de hac & seq. dict. 7.

mox ad RHONCHISSO.

RHONCHOS, ære. Sidon. 1. Epist. 6. Bubsequæ rusticani, subulcique rhonchantes.

RHONCHISSO, [ῥογχίζω] ære. Stertere. Plaut. Cyathiffat dum cœnat: dum dormit, rhonchiffat. [Ita Calepin. Sed locum frustra quæras. In Gloss. Græc. Lat. ῥογχίζω, Runcino, & in Lat. Gr. Runcinat, ῥογχίζεις, & ῥογχίζεις. Sterto vero ῥέγχο in utroque Gloss. longe utique distante significatione, redditur. At in Gloss. Gr. Lat. ῥύχαινα, Nasuta, ῥύχος, Rostrum. Quod Græcis neut. est, & ῥογχιστῆρις quoque scribitur. Sed non dubito, quin etiam ῥύχος, & m. pro Nasuto usurparint, ita ut Martialis Rhynchi scripserit, quum Nasuto intelligi vellet, & minime Stertentis, nisi forte errore litteræ Rhonchos pro Rhynchis Romanum vulgus appellabat, quod ex imitatione Sidonii verisimile sit. conf. Suid in utraque voce.

RHONCHISŌNUS, a, um. Adj. Qui sonat rhonchos, & derisor est. Sidonius Carm. 3.

Nec nos rhonchifonos rhinocerate notat.

RHŌPALON, i. n. [ῥοπαλον] Græcis Clavam significat. Quæ quia Herculi tribuitur, inde sic dicta est Herba, quam alii Nymphæam, alii Heraclion nominant. Plin. lib. 25. cap. 8. Nymphæa nata traditur, Nymphæa, zelotypia erga Herculem, mortua. Quare Heraclion vocant alii, alii Rhopalon, a radice clavæ simili. Ideoque eos, qui biberint eam, duodecim diebus coitu genituraque privati. Laudetissima in Orchomeno & Marathone. Bœoti Madon vocant, qui & semen edunt. Nasctur in aquosis, foliis magnis, in summa aqua, & aliis ex radice prodeuntibus, flore lilio simili, & quum defloruit, capiti papaveris, tenui caule: fecatur Autumnno. Radix nigra in sole siccatur, adverstaturque alvinis.

RHOPALICUS, a, um. Adj. [ῥοπαλικός] Grammaticis Rhopalicus verus dicitur, qui a monosyllaba voce incipiens gradatim crefcit, & ῥοπαλον, i. e. Herculis clavam imitatur, ab angusto & tenui in latitudinem desinens. ut,

Spes Deus æternæ stationis conciliator. V. Salmast. ad Solin. p. 942.

RHOPTRON, i. n. [ῥοπτρον] est quod nos in janua Criticum dicimus. Lyfias: Ad sacrum rhoptrum equum destinavit. Cæl. lib. 8. cap. 13. Ex Suida.

RHŌSOS, i. f. [ῥωσός Steph. ῥωσός Strab.] Oppidum Syriæ ad Casium montem, inter Hsum Ciliciæ & Seleuciam positum. Plin. lib. 5. cap. 22. & Strab. lib. 16. Scribitur & Rhossus.

RHOSIUS, a, um. Adj. Plin. lib. 5. cap. 22. Oppidum Rhosus, & a tergo portæ, quæ Syriæ appellatur, intervallo Rhossiorum montium & Tauri.

RHOSIACUS, a, um. Adj. [ῥωσιακός] Idem. ut, Rhosiaca vasa. Cic. 6. Att. 1.

RHOSHODUSA, æ. f. alio nomine a Stephano Rhodussa dicta, Insula est maris Pontici, paulum admodum a Matra distans. Plin. lib. 4. cap. 13. Al. Rhodusa. q. V.

RHOSSUS, V. ROSOS.

RHOXALANI, orum. m. [ῥωξάλανι] vel RHOXOLANI, [ῥωξολανι] Populi in Scythia Septentrionali, inter Borysthenem & Tanaim amnes, campetria incolentes. Strabo lib. 7. Plin. lib. 4. cap. 12.

RHOXANA, æ. f. [ῥωξάνη] Oxyartis Bactrii filia, & uxor, ex captiva, Alexandri Magni, quæ illi jam vita functo postumum peperit, de qua multa tum apud Q. Curtium lib. 8. 4. 23. qui Cohortanum vocat patrem, & 10. 6. 9. Arrianum lib. 4. & 7. tum apud Plutarchum in opusculo de Virt. & Fortuna Alexand.

RHOXOLANI, V. RHOXALANI.

R H U

RHUDIÆ, V. RUDIÆ.

RHŪS, rhōis. f. [ῥῦς] Fruticis genus, duplicem utilitatem habentis: ab antiquis enim ad condienda opsonia veniebat, & concinnandis conficiendisq; pellibus utilis erat, unde frutex coriarius, & rhus futurius appellatur. Plin. lib. 24. cap. 11. Rhus, quæ erythros appellatur, frutex est, & hujus fruticis semen vim habet atringendi, refrigerandive. Vulgo vocatur *du Rhouloul*. Eo utuntur coriarii ad coria depilandam.

RHOICUS, a, um. Adj. [ῥωικός] Plin. lib. 25. cap. 11. Medici rhoicis utuntur ad contusa. Subaudi Foliis.

RHUSCENO, V. RUSCINO.

RHUSĒLINON, i. n. [ῥησέλινον] Apium rusticum. Apul. de Herb. cap. 8.

RHYAS, ädis. f. [ῥυάς] est, Vitis genus apud Suidam, Item vitium earum, quum effluunt.

Rhyas, dicitur, quum angulos oculi ex latente quadam causa secesserit, aut prava curatione sublatus fuerit, ut lacrimas continere non amplius possit: sed humorem dimittat. Galenus in lib. Finitionum medicæ atis. conf. Suid. in ῥυάδες.

RHYMITALCUS, V. RHIMOTALCES.

RHYMUS, i. m. [ῥυμῶ] Myfiæ fluvius juxta Alasiam fluens, & per Mygdonium campum in Rhyndacum influens. Strabo lib. 12.

RHYNDACUS, i. m. [ῥυνδάκος] Fluvius, teste Strabone lib. 12. ex Arantide ortum habens, qui assumptis ex Abrettana Mylia cum aliis, tum etiam Meccelto, ab Anchora Abatica in Propontidem juxta Besbicum insulam emittit.

RHYNTNON, V. RHINTHON.

RHYPAROGRAPHUS, RHYPODES, RHYPOGRAPHUS, V. RHYPOS seq.

RHYPOS, i. [ῥυπῶ] m. & n. Pulvis fordidus, fordes, pulverulentum. Galen lib. 8 de Simplicium medicamentorum facultatibus cap. 82. Hinc

RHYPODES, is. m. [ῥυπόδες] Emplastrum ad extrahendum, a Sordium colore sicutum Celf. 5. 19. 5. &

RHYPOGRAPHUS, [ῥυπογράφω] vel potius

RHYPAROGRĀPHUS, i. m. [ῥυπαρογράφω] A ῥυπαρός Sordibus, & γράφω Pingo, Sordidarum humiliumque rerum pictor. Plin. lib. 35. cap. 10. Tontrinas futrinaeque pinxit, & asellos, & obsonia, ac similia, ob hoc cognominatus Rhyparographus, in iis consummata voluptatis: quippe ea pluris veniere quam maximæ multorum.

RHYPTUSA, æ. f. [ῥυπτύσα]. Medicamentum abstergens. Celf. 5. 26. 23. A ῥυπύω Abstergo.

RHYSSOSIS, eos, f. [ῥύσσις] Morbus est oculorum, quem Latine Rugationem appellamus. Cæl. lib. 7. cap. 20.

RHYTHMUS, i. m. [ῥυθμός] Latine Numerus dicitur. Quintil. lib. 9. cap. 4. Sunt numeri rhythmici, qui neque finem habent certum, nec ullam in contextu varietatem: sed qua coeperunt sublacione ac positione ad finem usque decurrunt. Diomedes, Rhythmus est versus imago modulata, servans numerum syllabarum, positionem saepe sublacionemque continens. Dissert a Metro: quia temporum, syllabarum, pedumque congruentia in infinitum multiplicatur ac profluit. V. & Suid. Translate Vitruv. 1. 1. Est ratiocinatio medicis de venarum ritmo. i. e. De harmonia & justa proportione pulsuum.

RHYTHMICUS, a, um. Adj. [ῥυθμικός] ut, Rhythmica musicæ pars. Isidor. Orig. 2. 16. & 21.

Tempus rhythmicum. Mart. Capel. 9. p. 327.

RHYTHMICUS, i. m. [ῥυθμικός] Musicus dicitur, Qui numeros in cantu vel in prolacione aut sono observat. Cic. 3. de Orat. 190. Neque tamen hoc tanti laboris est, quanti videtur: nec sunt hæc rhythmicorum ac musicorum acerrima norma dirigenda.

RHYTHMICK, es. f. [ῥυθμική] Mart. Capell. 9. p. 327. Rhythmice est ars omnis in numeris.

RHYTHMIZOMENON, i. n. [ῥυθμιζόμενον] Materia numerorum. Idem 9. p. 336.

RHYTHMIZATIO, ðnis. f. Vet. Interpr. Irenæi 2. 20. Apta rhythmizatio.

RHYTHMŌIDES, is. [ῥυθμοειδής] i. e. Similis numeris. Mart. Capel. 9. p. 327.

RHYTHMŌRŌCIA, æ. f. [ῥυθμορρομία] Rhythmificatio. Idem l. c.

RHYTIUM, i. n. Genus vasis curvi, instar lunæ cornuum. Martial. lib. 2. 35.

Quum sint crura tibi. simulent quæ cornua lunæ,
In rhytio poteras, Phœbe, lavare pedes. al. Imbricio. V. Imbricium, in IMBREX.

RICA, æ. f. est Vestimentum quadratum, fimbriatum, & purpureum, quo Flaminiæ pro palliolo utebantur. Alii dicunt, quod ex lana fiat succida alba, quod conficiunt virgines ingenuæ patrum, matrum, civis, & inficiatur caruleo colore. Hæc Paulus. conf. Festus. Plaut. Epid. 2. 2. 48.

Supparum, aut subminiam, ricam, basilicum, aut exoticum. Nonius 14. 15. Rica est quod nunc sudarium dicimus.

Rica, a ritu, inquit Varro de L. L. 4. 29. quod Romano ritu sacrificium feminae quum faciunt, capita velant.

RICULA, æ. f. dimin. pro Rica ponitur, apud Festum. Turpil. apud Nonium 14. 16. Velitem.

Ducit me secum, postquam ad ædem venimus,
Veneratus deos. Interea aspexit virginem,
Injectam in capite riculam indutam ostrinam.

Rica, & riculæ, inquit Festus, vocantur parva ricinia, ut palliola ad usum capitis facta.

RICINUS, a, um. Adj. apud Non. 14. 15. ut Mitra ricina. Varr. Pro-methæo lib. 1. Aliæ mitram ricinam, aut mitram Melitensem.

RICINIUM, i. n. Palliolium est femineum breve. Varro de Vita populi Romani lib. 1. Et quo mulieres in adversis rebus ac luctibus, quum omnem vestitum delicatorem ac luxuriosum postea institutum ponunt, ricinia sumunt. Cic. 2. de Legib. 59. Extenuato igitur sumptu tribus riciniis, & vinculis purpuræ, & decem tibicinibus, tollit etiam lamentationem. Varro τὴν Μυρίππιν, Nihil magis dicere muliebre, quana de muliebri ricinio palliolium simplex. Quidam Ricinus scribunt. Al. Recinium. q. V. ut & Voss Etym. p. 434.

RICINIATUS, a, um. Adj. Ricinio indutus. Arnob. lib. 6. adversus gentes, Fronte Janus ancipiti, riciniatus Jupiter.

RICINUS, [κρότων] Genus vermis, canes acruis atque boves infestans. Varro 2. de R. R. cap. 9. Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, quod muscæ, & ricini & pulices soleant (si hoc unguine non sis usus) eas exulcerare. Plin. lib. 22 cap. 18. Et ricinos canum necant. Columel. lib. 6. cap. 2.

Ricini quoque ovium sent. Cato de R. R. cap. 103. V. Plin. 11. 34. conf.

RBDIVIVS. Gloss. Lat. Græc. Riginus, κρότων. scribe Ricinus, ut in Gr. Lat. κρότων, φθάρ, Ricinus.

Ricinus, [κίσι] Frutex grana ferens ricinis animalibus similia, unde nomen traxit. Græcis Cici appellatur. Plin. lib. 15. cap. 7. Proximum fit & e Cici arbore in Ægypto copiosa: alii crotonem, alii trixin, alii sesamum silvetre appellant. Et paulo post, Nostri eam vocant ricinum, a similitudine feminis. Vulgus nostrum hodie vocat palmam Christi. Cujus e femine & granis exprimitur oleum cibus lædum, lucernis emplastrisque utile, cicinum appellatum, inquit Dioscorides lib. 4. cap. 164. Galenus Cicinum vocat. Ceterum ricinum Hetrusci phaselum Romanum appellant.

Ricinus, Mori fructus immaturus. Plin. lib. 23. cap. 7. Mori germinatione, prius quam in folia exeant, sinistra decerpi jubentur futura poma, ricinos Græci vocant. Hi terram si non attingere, sanguinem fistunt adaligati.

RICTO, RICTUS, V. RINGO.

RICOTIA, æ. f. Medicamenti genus. Octav. Hor. 1. 5.

RICULA, V. RICA.

RIDEO, si, sum, [γέλω, κειδία, κειδία] Ære. notæ significationis. Cic. 5. Verr. 62. Ridere convivæ, cachinnari. Gell. lib. 1. cap. 19. Rex, quasi avus ætate desiperet, risit.

Fletu misto risit. Stat. 9. Theb. 820.

Ore ridere catuli Gallicani, est Turpiter & late inter ridendum os diducere, ut patulus erat oris rictus canibus Gallicis venaticis. Catull. 40. 9.

Ridere catuli ore Gallicani. Turnebus.

M. Crassus semel in vita risit, ex quo vocatus ἀγέλας. Cic. 5. de Finib. 91.

Alicui ridere. Plaut. Truc. 5. 8. Virg. 5. Æn. 358.

— risit pater optimus olli.

Rideo canterio; Proverbium est, quod Sinius Capito interpretatur de iis, qui principio rei alicujus inchoatæ deficiunt animo. Sulpicius Galba, quum in provinciam exiens ad portam ipsam Canterium suum animadvertisset cecidisse, Rideo, inquit, canteri, te jam lassum esse, quum tam longum iter iturus, vid id sis ingressus. Festus.

Ridere aliqueum, vel aliquid, pro Deridere. Ter. Adelph. 4. 2. 10. Cic. de Arusp. Resp. 8. Quum riferitis impudentiam hominis, tum a me de tota concione audietis. Ovid. 2. Fast. 356.

Ridet amatorem Lyda puella suum.

Deos ridere inultum. Ovid. 3. Amor. 3. 20.

Nivem risi atram, teque hilari animo esse & prompto ad jocandum valde me juvat. Cic. 2. Q. frat. 2.

Risum ridere. Cic. 7. Fam. 26. Videris mihi vereri, ne si istum habuerimus, rideamus γέλωτι Σαρδάνιον. Attricismus. conf. RISUS.

Vitia ridere, pro De vitiis. Tacit. in lib. de moribus German. 19. De severitate in adulteris puniendis, Nemo illic vitia ridet, nec corrumpere & corrumpi, sæculum vocatur. Hoc est, Nemo connivendo vitia probat, vel excusat: nemo aridet, applaudit, blanditur vitiis, nemo vitiis pratexit illud, sic sæculum est.

Versus alicujus ridere. Hor. 1. Serm. 10. 54.

Ab omni conventu rideri. Hor. 1. Serm. 7. 22.

De re aliqua ridere. Cic. 12. Att. 15. De hæresi Vestorina, & de Phetrio-nium more Puteolano risisse me satis, nihil est necesse rescribere.

Ridere in stomacho. Cic. 2. Fam. 15. Hoc aspersi, ut scires me tamen in stomacho folere ridere. [i. e. Non obstante stomacho.

Intempestive ridere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Reddes dulce loqui, reddes ridere decorum. Hor. 1. Epist. 7. 27.

Ridere etiam dicitur quicquid hilaritate nobis adblanditur. ut,

Omnia nunc rident. Virg. 7. Ecl. 55.

Æquora Ponri tibi rident. Lucret. lib. 1. 8.

Angulus mihi ridet, i. e. Arridet, placet. Hor. 2. Carm. 6. 13.

Domus ridet argento, Splendet. Hor. 4. Carm. 11. 6. Acron.

Fortuna ridet vultu fereno. Ovid. 1. Trist. 4. 27.

Tempestas ridet. Lucret. lib. 5. 1394.

Venus dulce ridet. Ovid. 16. Epist. 83.

RIDO, Ære. antiquum, Idem. Lucret. lib. 3. 22.

— diffuso lumine ridit. al. Ridet.

RIDENS, entis. Partic. [γέλων] ut, Arridere ridentibus. Hor. de Arte Poet. 101.

Dulce ridens. Catul. ad Lesbiam, 49. 5.

Undæ ridentes. Lucret. lib. 5. 1003.

RIDENDUS, a, um. Partic. [γελώσις] Hor. 1. Epist. 1. 9.

Solve senescentem mature sanus equum, ne Peccet ad extremum ridendus, & illa ducat.

RIDIBUNDUS, a, um. Adj. [κειδίων] Abunde ridens. Plaut. Epid. 3. 3. 13.

Ita ridibundam, atque hilaram huc adduxit simul. V. Gell. lib. 11. cap. 15. ubi late de his quæ in BUNDUS finita sunt, differit.

RISIO, ðnis. f. [κείδιασις, γέλωσις] Plaut. Stich. 5. 2. 10.

Quot ego voluptates fero, quot jocos.

RISUS, us. m. Idem quod Risio. [γέλω, κείδιασμα] Plaut. Milit. 4. 2. 81.

— nequeo heicte quidem risu meo moderarier. Al. Me admoderarier.

Blando risu fraudem pratexere. Claud. 1. in Rufin. 99.

Gratus risus. Hor. 1. Carm. 9. 22.

Ineptus. Catul. in Egnatium, 37. 16.

Lentus. Hor. 2. Carm. 16. 26. Al. Lætus.

Multus. Hor. 4. Carm. 13. 27.

Solutio risu ludere. Virg. 2. Georg. 386.

Tremulus. Lucret. lib. 1. 928.

Adimere risum. V. ADIMO.

Compefcere mappa. Hor. 2. Serm. 8. 63.

Concitare risum. Cic. 2. de Orat. 215. Atque illud primum quid sit ipse risus, quo pacto concitetur, ubi sit, quo modo exsultat, atque ita repente erumpat.

Consequutus est risus. Cic. 5. Fam. 2. Vifa est oratio non injucunda, & mediocris quidam est risus consequutus.

Consumere risum. V. CONSUMO.

Continere. V. CONTINĒRO.

Elicere risum alicui. Juven. 7. Sat. 212.

Est risus de. Cic. 2. Philipp. 73. Qui risus hominum de te erat?

Excipere aliquid risu & osculo. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Excitare risum. V. RIDĒO.

Excitere sibi risum. Hor. 1. Serm. 4. 34.

Factus est risus. Cic. 6. Verr. 27. Risus populi atque admurmuratio omnium facta est.

Mereri risum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Movere risum. Cic. 6. Att. 3. In quo tamen ille mihi risum magis quam stomachum movere solet.

Movere risum facto aliquo, vel ipso vultu. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Quatere populum risu. Hor. 2. Epist. 2. 84.

Solventur risu tabulæ. Hor. 2. Serm. 1. 86. Audax Metonymia. Tabulæ i. e. Judices.

Tenere risum. Cic. de Clar. Orat. 292. Equidem in quibusdam risum vix tenebam.

Tollere risum. Hor. in Arte Poet. 381.

Risus sæpe plurali numero, non poetæ modo, sed & Oratores dicunt, quum Magnum risum intelligi volunt. Lucret. 5. 1402.

Unde oriebantur risus, dulcetque cachinni.

Lacrimosi. Stat. 6. Theb. 164.

Obscæni. Ovid. 2. Trist. 409.

Teneri risus pueri. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 346.

Captare risus. Cic. 2. Tusc. 17. Epicurus ea dicit, ut mihi risus captare videatur.

Conciliatur risus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Consequantur magni risus. Cic. 2. Q. frat. 6.

Dare risus alicui. Hor. 2. Serm. 5. 98.

Edere miros risus. Cic. 2. Q. frat. 9. Memini quum hominem portarem ad Bajas, &c. miros risus nos edere.

Ridere risum Sardonium *Ris u' b. ste*, apud Gallos; Ridere risum Sardonium, in eos dictum, qui præferunt lætitiæ, cum intus angantur curis, quique blanditiis velant eorum. Risus Sardonius dicitur, quod in Sardinia Apiastro similis herba nascatur, cujus esus diducto ore velut ridentes homines mortem oppetere cogit. V. Chiliad. Describit periphrafi Tibul. lib. 3. 6. 35.

Non bene mendaci risus componitur ore. conf. Risum ridere in verbo.

RISUS, Idoli nomen. Deum enim risuum multi olim populi, risu, gestulatione, summaque lætitiæ coluerunt. Lilius Syntag. 1. lib. Histor. Deorum: Risus simulachrum, ut Dei, Lycurgum apud Lacedæmonios erexisse testis est Plutarchus. (p. 55. ed. Franci.) Putabat enim ille, Risum laboris & modesti victus esse condimentum. Apud Apulejum quoque (2. Met. extr. & 3. Met. p. 134. Eimenh.) Risus, quod etiam interpres notat, mentio est. Hypatenfes Thessali huic Deo quotannis rem divinam in summa lætitiæ faciebant *ῥιλατῶν θεῶν*, id est Dei risus. Pausanias meminit.

RISOR, ὄρις. m. [*ῥιλατῶν*] Hor. in Arte Poet. 225.

Verum ita risores, ita commendare dicaces

Conveniet Satyros.

RISORIBUS, a, um. Adj. Fulgent. Mythol. 2. Riforii honores.

RISIBILIS, e. Adj. Aptus ad ridendum: utuntur eo Philosophi scholastici.

RIDICULUS, a, um. Adj. [*ῥιλοιῶν, κωμικῶν*] Qui vel quod alii risui est, & de quo alii rident. Ter. Eun. 2. 3. 13.

At ego infelix, neque ridiculus esse, neque plagas pati Possim. Cic. 4. Verr. 143. Hoc postulatum de statuis ridiculum esse videatur ei, qui rem sententiamque non perspiciat. Cic. 2. Verr. 19.

Aliis illud indignum, aliis ridiculum videbatur. Plaut. Stich. 1. 3. 68.

Jocos ridiculos vendo, agite, licemini. Al. Logos.

Ridiculus proprie dicitur, Qui in rebus turpibus ridetur. Festus.

Ridiculus, Facetus, quique diceret ea, quibus homines riderent, non ipse rideretur. Cic. in Brut. 217. Cn. Sicinius, homo impurus, sed admodum ridiculus, neque aliud in eo oratoris simile quicquam: is quum Tribunus plebis Curionem & Octavium Consules produxisset, Curioque multa dixisset, sedente Cn. Octavio collega, qui devinctus erat fasciis, & multis medicamentis, propter dolorem artuum, delibutus: Nunquam, inquit, Octavi, collegæ tuo gratiam referes: qui nisi se suo more jactavisset, hodie te illic mæcæ comedissent.

Et libro eodem, 114. Longe autem post natos homines improbilissimus C. Servilius Glaucia, sed peracutus, & callidus, cum primisque ridiculus. i. e. Facetus, cujus etiam joci lib. 2. de Orat. 217. ponuntur.

Facie magis, quam facietis, ridiculus. Cic. 1. Att. 10.

Multa Græcorum ridicula & falsa. Cic. 2. de Orat. 217.

Mus ridiculus. Hor. de Arte Poet. 139.

Poema ridiculum. Hor. 2. Epist. 1. 237.

Rem ὀ ridiculam! Catul. ad Catonem, 54. 1.

Ridiculissimus, antiquum. Plaut. Stich. 2. 2. 58.

Quando adbibero, alludiabo, tum sum ridiculissimus. al. Ridiculissimus.

RIDICULUM, i. n. [*ῥιλοιῶν*] Res, vel Sermo risum excitans. Ter. And. 3. 1. 6. Hui, tam cito? ridiculum. Idem Eun. 5. 7. 3.

Mini solæ ridiculo fuit, quæ, quid timeret, sciebam. Gloss.

Græc. Lat. *ῥιλοιῶν*, Ridiculum, Jocus.

Dicuntur sæpe etiam sententiæ ridicula. Cic. 2. de Orat. 286.

Eludere ridiculum ridiculo. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Est ridiculum ad ea, quæ habemus, nihil dicere, &c. Cic. pro Arch. 8.

Esse in ridiculo. V. IN.

Haberi in ridiculo. V. IN.

Jacere ridiculum, & Mittere. V. JACIO & MITTO.

Iteratu ridiculum. V. ITERUM.

Per ridiculum. Cic. 2. Off. 134. Quum studiose de absentibus detrahendi causa, aut per ridiculum, aut severe, maledice, contumelioseque dicitur. Al. *ῥιλοιῶν* Perdiculum, q. V. f. I.

RIDICULE, Adv. [*ῥιλοιῶν*] Ter. Adel. 4. 5. 42.

— hæc, mi pater,

Te dicere æquam fuit, & id defendere.

m. Ridicule, adversumne illum causam dicerem,

Cui veneram advocatus? Cic. 1. de Orat. 243. Non modo acute, sed etiam ridicule ac facete.

RIDICULARIUS, a, um. Adj. antiquum, [*ῥιλοιῶν*] Idem quod Ridiculum. Plaut. Trin. 1. 2. 28.

Sed hoc animum advorte, aufer ridicularia. Gell. lib. 4. cap. 20.

Qui jurabat cavillator quidam, & canicula, & nimis ridicularius fuit.

RIDICULOSUS, a, um. Idem. Arnob. 5. p. 175. Ridiculosa negotia defendere. Et Hieron. adv. Rufin. 3. 4. pr. Non ridiculosa, ut scribis, sed ridicula mihi forte res accidit. Gloss. Græc. Lat. *ῥιλοιῶν*, Jocosus, Ridiculosus.

RISIRO, Ære. frequent. a Rideo. Nævius apud Non. 3. 116. Clamineunt, irruunt, cachinnos, joca, dicta risitant.

RISILŒQUIUM, i. n. Tertull. de Penit. cap. 10. In risiloquio consistere.

RIDICA, æ. f. [*ῥιλοιῶν*] Pedamentum vineatum. Varr. 1. de R. R. cap. 8.

Pedamentum item fere quatuor generum. Unum robustum, quod optimum solet afferri in vineam & quercu ac junipero, & vocatur ridica. Columel. lib. 4. cap. 12.

Hic annus nondum vehementem palum aut ridicam desiderat. Idem lib. 11. cap. 2. Palos una opera cedere, & exputatos acere centum numero potest: ridicas autem quereas sive oleagineas findere, & dedolatas utraque parte exacere numero sexaginta. Plin. lib. 17. cap. 22.

Pedamenta optima, quæ diximus, aut ridicæ robore, oleaque: aut si non sint, pali e junipero, cupressu, laburno, tambuco.

Pedamentum vinearum, inquit Budæus, aut est fillile ut ridica, quo hodie plurimum utitur: aut est teres, ut palus.

RIDICULA, æ. f. dimin. Senec. Quæst. Nat. 1. 3. pr. Idem videbis accidere, si quando volueris observare fullonem, cum os aqua implevit, & vestimenta, ridiculis diducta, leviter aspergit. [Ald. Tendiculis: Utraque lectio firmatur Mss. V. not. Muret. & Grut. Posset & Rudiculis legi.]

RIDICULUS, Adj. V. RIDĒO.

R I E

RIENES, um. Rienes quos nunc vocamus, antiqui Nefrundes appellabant quia Græci *νεφρῆς* eos vocant. Plaut. in Satyr. Male tibi evenisse video: glaber erat tanquam rien. Festus. V. eund. in Nefrendes. & supra suo ordine REN.

R I G

RIGEO, RIGIDUS, V. RIGOR.

RIGIACUM, i. n. auctor Ptolemæo lib. 3. cap. 9. Attrebatum civitas: vulgo *Arras*.

RIGO, [*ῥιλοιῶν, βερέχων, πιπέζω*] Ære. Madefacere, humorem aspergere. Ac proprie de his dicitur, quæ humoris asperione indigent. Ovid. 2. de Pont. 1. 13.

Juppiter utilibus quoties rigat imbris agros. al. Juvat. Plin. lib. 12. cap. 11. Rigatur arbor gelidis fontibus.

Conspargere & Rigare. Columel. lib. 5. cap. 6.

De flumine. Hor. 3. Carm. 3. 48.

Qua tumidus rigat arva Nilus.

Hortus rigatur fonte. Ovid. 5. Fast. 210.

Ora vatam rigantur Pieris aquis. Ovid. 3. Amor. 9. 26.

Non raro ad lacrimarum periphrafin transferunt poetæ. Ovid. 1. de Arte Am. 532.

Indigno teneras imbre rigante genas. Idem 11. Met. 410.

— ter fletibus ora rigavit. Virg. 9. Æn. 251.

— & vultum lacrimis atque ora rigabat.

Sanguinem venæ rigant vitalem membris Plin. lib. 11. cap. 37.

Kore vitali rigare, Lactare. Cic. 1. de Divin. 20.

— quæ parvos Mavortis femine natos

Uberibus gravidis vitali rote rigabat.

De mictione. Lucret. lib. 4. 1023.

Tum Babylonica magnifico splendore rigantur.

Arma cruore rigare. Virg. 12. Æn. 308.

Cælum lux solis rigat. Lucret. lib. 4. 203.

Metaph. ut, Ingenia omnium rigare. Auctor ad Herenn. lib. 4. 10. Isti, cum non modo dominos se fontium, sed se ipsos fontes esse dicant, & omnium rigare debeant ingenia, non putant fore ridiculum si, quum id polliceantur aliis, arefcant ipsi siccitate.

Rigari, per metaphoram pro Compleri, amplificari, & propagari. Lucret. lib. 2. 262.

Nam dubio procul his rebus sua cuique voluntas

Principium dat: & hinc motus per membra rigantur. Lambinus.

RIGANS, antis. Partic. [*βερέχων*] ut, Nimbi rigantes. Lucret. lib. 6. 520.

Atque aliis aliæ nubes, nimbi rigantes.

RIGATIO, ōnis. f. [*βροχῆ*] Columel. lib. 11. cap. 3. Sin autem sicco loco feri debuerint, quod rigationem ministrari non expediat, mense Feb. sequepudali altitudine sulci faciendi sunt.

RIGATOR, ōris. m. Tertull. adv. Valent. cap. 15. O fletum rigatorem.

RIGUS, ōris. n. Plin. 5. 4. Diarrhytium a Græcis dictum propter aquarum rigus. al. Irrigua. [An Rigua? Sic solet Plin. V. paulo infra.]

RIGUUS, a, um. Adj. [*ῥιλοιῶν*] Quod aquis irrigatur: cui opponitur Siccaneus. Columel. lib. 2. cap. 17. de prato loquens. Ejus igitur, inquit, animadvertimus duo genera: quorum alterum est siccaneum, alterum riguum.

Amnes rigui. Virg. 2. Georg. 485.

Hortus riguus. Ovid. 8. Met. 646.

Salus rigui. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 5.

RIGUUM, i. n. Rigatio, vel Aqua ipse rigantes. Plin. lib. 17. cap. 26.

Rigua æstivis vaporibus utilia, hieme inimica, autumnio varia. Paulo post, Circa canis ortus rigua maxime profant, ac ne tunc quidem nimis, quoniam inebriatis radicebus nocent. Rursus cap. 27. Urit vineas nimium suillum, nisi quinquennio interposito, praterquam si riguis diluatur.

RIGOR, ōris. m. [*ῥιλοιῶν*] Frigus vehemens. Plin. 8. Epist. 2. ad Romanum, Rigor aquæ certaverit nivibus, nec color cedit. Columel. lib. 9. cap. 14. Quam recentissimi rigoris aqua insufa Plaut. Bacch. 2. 3. 46.

Longum est rigorem maleficum exornarier. Al. Strigorem, vel Strigonem. [Locus obscurus, & ut videtur, male habitus. Certe de frigore exponi nequit.]

Calor & Rigor, contraria. Plin. lib. 7. cap. 50.

Horridus rigor tenet artus. Valer. 3. Argon. 263.

RIGOR, is, m. [*ουλερός*] Durities. Virg. 1. Georg. 143.
Tum ferri rigor, atque argutæ lamina ferræ. Servius.
Auri rigor. Lucret. lib. 1. 493.
Conlabefactatus rigor auri solvitur æstu. Tralatio est. [Immo
Hendyadis pro Rigido auro, ferro &c.
Nervorum rigor, Spasmus. Celf. lib. 4. cap. 3.
Formosus. Claud. de Nupt. Honor. 324. [Puto Vigor legendum.
Juris rigor, Translate. Modestini. in l. Si expressim. D. de appel. Si expres-
sim sententia contra juris rigorem data fuerit. [i. e. Rigidam observantiam.
Naturæ rigor. Plin. lib. 7. cap. 19. Exit hic animi tenor aliquando in
rigorem quandam, torvitatemque naturæ, duram & inflexibilem, affectus-
que humanos adimit.
Rigore nimio in id negotium iussit inquiri. Animanus lib. 28. p. 468.
Franci. H. St. Existant cap. 1. ejus libri, sed perperam legitur in edit.
Gronov. Vigore.
Orationi tribuit Quintil. lib. 9. cap. 3. extr. Oratio habeat rectam quandam
velut faciem, quæ stupere immobili rigore non debeat.
Rigor, Rapiditas, *ροιδεν*. Ulpian. in l. 1. D. de fluminibus. ne quid,
&c. Ripa autem recte ita definitur: id quod flumen continet, naturalem
rigorem cursus sui tenens. Idem titulo sequenti proxime, Quod autem,
ait, Aliter fluat, non ad quantitatem aquæ fluentis pertinet, sed ad
modum, & ad rigorem cursus aquæ referendum est. [Rigor hic pro
Tenore dicitur, vel tractu quodam, ut apud scripti Grammaticos.
Stillicidii rigor. Scævola in l. Olymp. § ult. D. de fervit. urb. præd.
Rigor est etiam Tractus rectus. Frontin. de qualitate agrorum p. 31. edit.
Goef. Rigor est, quicquid inter duo signa, vel in medio lineæ, rectum
perspicitur. Et mox: Quicquid in agro mensori operis causa ad finem
rectum fuerat, rigor appellatur.
RIGORATUS, a, um. Adj. [*ουλερός*] Plin. lib. 17. cap. 23. Traduces
Gallica cultura, bini utrinque lateribus, si pars quadrageno distet spatio:
quaterni si viceno: inter se obvii miscentur, alliganturque una conciliati,
virgultorum comitatu obiter rigorati, qua deficiant. h. e. Rigidiores &
firmiores facti. V. ibi Harduin. not.
RIGIDUS, a, um. Adj. [*στυφνός, ἢ ψυχρός* Gl. L. G.] Frigidum. ut
Pruinæ. Lucret. lib. 2. 520.
Hinc Hammiis, illinc rigidis infesta pruinis. Virg. 2. Georg. 316.
Nec tibi tam prudens quisquam persuadeat auctor,
Tellurem Borea rigidam spirante movere. Ovid. 3. Trist. 10. 48.
Nec poterit rigidas scindere remus aquas. [His duobus locis po-
tius pro Duro poni videtur.
Rigidus, [*δύσκιος*] Durus, Erectus, Quod non nisi ex duritie ac-
cidit. Virg. 6. Ecl. 28. — tum rigidas motare cacumina quercus.
Æsculus rigida. Hor. 3. Carm. 10. 17.
Capillis rigidis hirta canities. Ovid. 10. Met. 425.
Cornu. Ovid. 9. Met. 85.
Cruribus rigidis aves ibes. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.
Ensem in rigidum falces conflantur. Virg. 1. Georg. 508.
Ferro rigido fodit pectora. Ovid. de Rem. Amor. 19.
Mons. Ovid. 8. Met. 797.
Rostrum. Ovid. 5. Met. 673.
Silex. Ovid. 10. Met. 242.
Ungues. Ovid. 2. Amor. 6. 4.
Rigidus, Durus, agrestis, ut Ovid. 1. Amor. 4. 36.
Nec mite in rigido pectore pone caput.
Manus rigida, Dura. Ovid. 14. Met. 647.
Signa Canachæ rigidiora esse, quam ut imitentur veritati. Cic. de Clar.
Orat. 70. Intelligit Statuas, in quibus nihil molle expressum.
Caligo rigida. Cic. 1. Tusc. 37.
Per speluncas faxis structas asperis, pendentibus,
Maximis, ubi rigida & crassa constat caligo inferum. Ex quodam
poeta. [Ubi forsitan Frigidam intelligit, vel potius Inflexibilem, atque
inexorabilem.
Rigidus quasi ad animum translatus, Durus, severus, constans. ut,
Leo rigidus. Martial. lib. 10. 65.
Fores. Ovid. 3. Amor. 7. 24. V. in RIGEO, ad fin.
Innocentia rigida. Liv. 30. 40.
Jus est rigidum & inevitabile. Ovid. ad Liviam, 443.
Mente rigida patriæ negavit opem. h. e. Dura & pertinaci. Ovid. 3.
Epist. 06.
Minæ. Ovid. 1. Amor. 8. 24.
Mores. Ovid. de Rem. Amor. 762.
Mors. Lucret. lib. 6. 1194. [Ab effectu, an quia Flesti nequit?
Pudor. Claud. Conf. Mall. Theod. 246.
Sententia. Plin. 4. Epist. 9. Sententiam Macri, ut rigidam duramque,
reprehendunt.
Vultus rigidus & trux. Ovid. 4. Epist. 73.
RIGOR, adv. ut, Submovere rigide. Ovid. 3. de Pont. 3. 55.
Compar. Valer. Max. 9. 7. extr. Disciplinam præfractius & rigidius
adstringere.
RIGIDITAS, acis. f. Vitruv. 2. 9. Rigiditatem habere.
RIGRO, [*ρίγρω*] ère. Frigere. Plin. lib. 6. cap. 13. Verum Alia quoque
magna portio apposta Septentrioni, injuria fideris rigentis, vastas soli-
tudines habet. Sic lib. 8. cap. 36.
Frigorè rigent partes mundi incultæ. Cic. 1. Tusc. 69. Ceteras partes
incultas, quod aut frigore rigeant, aut urantur calore.
Frigore rigere. Lucret. lib. 3. 904. Ovid. 2. de Pont. 7. 72.
Frigore perpetuo Sarmatis ora riget.
Gelu rigere. Liv. 21. 32. Homines intonhi & inculti, animalia, inanimaque
omnia rigentia gelu, cetera visu, quam dictu, fœdiora terrorem
renovavere.
Prata rigent, Horrent gelu. Hor. 4. Carm. 12. 3.
Rigere, Erectum esse, ut,
Coma rigeant terrore gelido. Ovid. 3. Met. 100.
Capilli metu rigent. Ovid. 1. Fast. 97.
Cervix horrida riget. Ovid. 8. Met. 284.
Lingua riget. Ovid. 1. de Arte Am. 515.
Linguaque ne rigeat, careant rubigine dentes. [i. e. Ut loqui
audeas, ne lingua torpeat pudore.
Rigere, Durum esse. Virg. 5. Æn. 405.
Terga boum, plumbo infuto ferroque, rigeant.

Rigere nobis dicuntur, quæ preces non admittunt nostras. Ovid. 1.
Amor. 6. 38.
Roboribus duris janua fulta riget. Sic Propert. 4. 11. 6.
Non exorato stant adamante viæ. i. e. Obltant, resistunt votis
& precibus clausæ forihus adamantinis. Sic & Fores rigidi supra.
RIGENS, entis. [*ρίγνυ*] Partic. ut,
Artus rigentes imbri ventoque. Stat. 1. Theb. 387.
Bruma rigens. Lucan. lib. 1. 16. sc. Gelu.
Caput prædurum ac rigens. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Corpus rigens, Nullo modo flexum. Quintil. lib. 1. cap. 13. A summo
ad imum rigens corpus. Alii legunt, A summis ad ima rigens opus. De
Statuis & picturis.
Membra rigentia. Lucan. lib. 2. 25.
Oculi rigentes, apud Plin. lib. 11. cap. 37. Qui non circumaguntur, ut
ait Budæus.
Palla rigens signis & auro. Virg. 1. Æn. 652. i. e. Signis auro intextis
rigida est.
Vestes auro & ostro rigentes. Virg. 11. Æn. 72.
Ungue rigente secare genas. i. e. Duro. Ovid. 5. Epist. 72.
RIGESCO, [*ρίσσω*] ère. Indurari. Virg. 3. Georg. 363.
Æraque distillunt vulgo, vestesque rigeſcunt. Ubi Serv. Rigeſ-
cunt, Durantur, ut frangi potius, quam scindi posse videantur. Plin.
lib. 17. cap. 22. Uva quæ nascatur e duro rigeſcente.
Lacrimæ rigeſcunt sole. Ovid. 2. Met. 364.
Ubera senlit rigeſcere. Ovid. 9. Met. 357.
RIGIDOR, ari. Rigidum fieri. Senec. Epist. 71. Recta est, flexuram non
recipit: rigidari quidem, amplius intendi non potest. Alii legunt Rīgida est.
RIGĒRĀCĪO, ère. Frontin. Strat. 2. 5. 23. Jejunum exercitum in maximo
frigore tranſitu fluminis rigeſcit. Alii, Rigere fecit.
RIGUUS, a, um. V. RIGO.

RIMA, æ. f. [*ρήμα, ῥήμα, ῥήμα*] Fissura. Rimæ proprie dicuntur,
Exiguæ distantie tabularum in juncturis. Unde tractum est ut omnes
fissuræ, rimæ dicantur. Lucan. lib. 1. 619.
Cor jacet, & faniem per hiantes viscera rimas
Emittunt. Plin. lib. 15. cap. 8. Ut formicæ, rimæque absint.
Agere rimas. Ovid. 2. Met. 211.
Explere rimas dicuntur oratores, per translationem, quum verba
infarciunt, ut pleniorum orationem faciant. Cic. in Orat. 231. Neque
infarciens verba, quali rimas expleat, nec minutos numeros sequens
concidat, delumbetque sententias.
Fatiscunt naves rimis. Virg. 1. Æn. 127.
Invenire rimam; in tergiverſatores dictum, qui nulla in causa tot fidei
vinculis astringi possunt, quin aliquid inveniant, qua elabantur: ut ait
Erasmus. Plaut. Curc. 4. 2. 24.
Rogitationes plurimas propter vos populus scivit:
Quas vos rogatas rumpitis, aliquam reperitis rimam.
Plenus rimarum, dicitur Qui nihil celat eorum, quæ creduntur ipsi. Ter.
Eun. 1. 2. 25.
Plenus sum rimarum, hac atque illac perfluo. Tralatio sumpta
a vase aquario fictili.
Habet & obscænum sensum. Juvenal. Sat. 3. 96.
— vacua & plana omnia dicas
Infra ventriculum, & tenui distantia rima. [Gloss. Lat. Gr.
Rima, *Ρήμας, ῥήμα, ῥήμα, ῥήμα*. A Gr. *ρήμα*, Lat. Rima.
RIMULA, æ. f. dimin. Celf. 8. 4. Ne parvæ rimulæ fallant.
RIMOSUS, a, um. Adj. [*διαρής, διατετατός*] Quod est rimis plenum.
Columel. lib. 1. cap. 5. Quicquid ab inferiore mox appoveris, fissum
erit rimosumque.
Cymba rimosa. Virg. 6. Æn. 414.
Auris rimosa. i. e. Rimarum plena, & hac & illac perfluens, vel quæ
negligenter audit, & audita statim obliviscitur, nec memoriæ mandat.
Hor. 2. Serm. 6. 46.
Et quæ rimosa bene deponuntur in aure. [Schol. Cruq. Rimosis,
h. e. Garrulis. & Auris rimosa, Auris patula est, quæ nihil secreti
continet. Sumptum ex dicto Terentiano, Plenus, &c.
Compar. Gell. 17. 11. Pulmo rimosior.
RIMOR, [*ρήμα, ῥήμα*] ari. Diligenter quærere, scrutari, quasi
rimulas quasque perquirere. Tractum a sibus, qui glandes rimantur de
rimis terrarum, auctore Servio. Virg. 1. Georg. 385.
Dulcibus in stagnis rimantur prata Cayltri. i. e. Pascuntur in
pratis, cibum per terræ rimas requirentes: inquit Servius. At Nonius 4.
395. Rimantur exponit hic, Inhabitant. Pro Servio stant seqq. loca. Cic.
1. de Divin. 130. Sed tamen id quoque rimatur quantum potest.
Diligentissime rimari. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Juga rimari canibus. Claud. de Bell. Gild. 357.
Partes apertas rimari. Virg. 11. Æn. 748.
Vultus alicujus rimari lumine acerbo, Contemplari. Stat. 11. Theb. 526.
Rimari, Scindere, & quasi In rimas agere. Virg. 3. Georg. 534.
Ergo ægre rastris terram rimantur. Servius. [Immo Kimantur,
Fodiunt, Scrutantur. V. RASTRUM.
Rimari, Expleri, pasci. Virg. 6. Æn. 599.
— rimaturque epulis, habitatque sub alto
Pectore. Servius, & Nonius l. c. [Verum rectius subauditur
σπλάγχνος Viscera. Rimatur viscera epulis. i. e. Ad epulas, ut inde famem
expleat. Et expressit hoc ipso verbo poenæ modum.
RIMO, ari. Festus in voce Ruspari: Et ego ibo, ut latebras rusparum
optimas. Ita in schedis legi testatur Dacerius; sed Scaliger legere cupit,
Rimer maritimas. alii, Rimer amaptimas.
RIMANS, antis. Partic. Quærens. Virg. 7. Æn. 507.
— quod cuique repertum
Rimanti, telum ira facit.
RIMATUS, a, um. Partic. Passive. Sidon. 7. Epist. 2. Diligenter, quæ
ad forum pertinuerant, rimatis, convasatisque. [i. e. Conquisitis.
RIMABUNDUS, a, um. Adj. Intente contemplans. Apul. 2. Met. p. 116.
Elmenh. Dum hæc identidem rimabundus eximie delector.
RIMATIM, Adv. Per rimam. Martian. Capella 2. Rimatim ab ostio speculari.
RIMĀ.

RIMATOR, ōris m. Qui rimatur. Arnob. 5. p. 161. Varro in antiquitatis indagazione rimator.

R I N

RINGO, rixi, rictum, ēre. vel RINGOR, ēris. deponens; Os torquere: quod canes faciunt latraturi, vel quum ex ira in rugas deducunt os.

Deducunt. Præt. Rinxi Despauter. Vide Ringi, pro Irasci. H. St.

Ringi, Irasci, & tacitum stomchari, ut ait Donatus. Ter. Phorm. 2. 2. 27.

— quum ille & cura & sumptu absumitur,

Dum tibi sit quod placeat, ille ringitur, tu rideas. Sidonius;

Multum ringitur otiosa virtus. Gloss. Lat. Gr. Ringitur, Πικραίνωμαι,

ὀργίζωμαι, Non. 2. 735. Ringitur, Irascitur.

Ringi dicitur a narium tortura. nam *rin* naris dicitur, ut sit Ringi, quasi narem agi, hoc est narem torqueri, inquit Perottus. Rhingo e Græco habet originem, sed Latinum pænefactum videtur. Ideo aspiremus, an non parum refert. Ex Georgio Valla affert Despaut. 681. Intelligit autem puto factum esse ex *rin* naris. H. St. Immo quasi *rin* naris.

RINGENS, entis. Partic. Petron. cap. 75. Me non facies ringentem, amasiuncula.

RICRO, āre. frequent. est leopardorum quum vocem emittunt. Spartianus in Geta cap. 5. Leopardi rictant.

RICTUS, ūs. m. [τὸ ριχθῆος, sive τὸ κελυθῆος] est Oris distentio, qualis esse solet in ridentibus: a Græcis Gelafinus dicta, inquit. Budæus. Martialis, lib. 3. 93.

Quum comparata rictibus tuis, ora

Niliacus habeat crocodilus angusta.

Rictus, Rixæ, Rixosæ, Ringitur, dici videntur, quia in diversum rumpantur, contrariaque sint recto: quod vocabulum dictum videtur a regendo. Festus.

Ferarum rictum dici volunt, inquit Non. 6. 43. cum Titinnius auctor sit, hominis dici debere: ut, Cave frontem exordem, labia, percilicia, rictus. Item Pomponius Proftibulo, Quis hic est, quamobrem hic proffat, rictum & labia quum confidero?

Columbi rictus. Plin. lib. 10. cap. 9.

Caninus rictus. Juven. 10. Sat. 272.

Crudi. Senec. Agamemn. 9.

Dehiscens rictus ad aures. Plin. lib. 8. cap. 21.

Flexibiles rictus quadrupedis sive equi. Lucan. ad Pison. 53.

Fluidi sanguine. Ovid. 14. Met. 168.

Fulmineus lupi. Ovid. 11. Met. 367.

Immanes. Claud. 4. Conf. Hon. 249.

Lati. Ovid. 3. Met. 673.

Letiferi. Claud. 1. in Ruff. 261.

Modici. Ovid. 3. de Arte Am. 283.

Niger. Sil. lib. 13. 560.

Oblitus spumis. Ovid. 11. Met. 367.

Patuli. Ovid. 6. Met. 378.

Pestiferi. Ovid. 3. Met. 74. De serpente Cadmeo.

Spumantes. Ovid. 4. Met. 98.

Tabido rictu mæsta jacens Fames. Sen. Herc. fur. 9.

Rictus etiam ponitur pro Minaci habitu oris. Tractum a canibus dum ringuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11. Observandum, ne labra distorqueantur, ne immodicus hiatus rictum distendat. i. e. Os in ringentis modum formet. Budæus. [Gloss. Lat. Gr. Rictus, Επισκύνιον. At Gr. Lat. Επισκύνιον, Supercilium.]

Contrahere rictum, eorum est qui mæsti aut meditabundi sunt. Budæus.

Diducere risu rictum, Ad hilaritatem impellere. Hor. 1. Serm. 10. 7.

Budæus.

Diducere rictum, Os aperire. Juven. 10. Sat. 230. Budæus.

Distendere rictum. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Reddere rictum alicujus in loquendo. Plin. lib. 7. cap. 12.

Ruunt nimbofoque spumantia flumina rictu. i. e. Ore vehente nimbos & aquas. Sil. lib. 1. 207.

RICTUM, i. n. ut vult Non. 3. 185. Lucret. lib. 5. 1063.

Mollia ricta fremunt duros nudantia dentes. Adde 6. 1193.

Cic. 6. Verr. 94. Usque eo, iudices, ut rictum ejus ac mentum paulo sit attritius. Gloss. Vet. Rictum, mensura oris.

R I P

RIPA, æ. f. [ῥίπη] Extremitas terræ, aquæ vicina. Dicta quod aquarum agitatione rumpatur. Et proprie est fluminum vel fontium, sicut Litus maris. Ovid. 1. Met. 42.

— campoque recepta

Liberioris aquæ, pro ripis litora pulfant. Cæf. 6. Bell. Gall. 6.

Erat inter Labienum atque hostem difficili transitu flumen, ripisq; præruptis. Sic lib. 5. 18.

Ripa & Litus, pro eodem accipi videntur apud Columel. lib. 1. cap. 5.

Villa semper mare recte conspicit, quum pulsatur, aut fluctu respargitur, nunquam ex ripa, sed paulum summiota a litore.

Ripa de mari Pontico. Plin. lib. 9. cap. 15. Thygni dextra ripa intrant, læva exeunt.

Agger ripæ granineus. Virg. 7. Æn. 106.

Antractu riparum incurvus fluvius. Stat. 4. Theb. 52.

Margo riparum. Ovid. 2. Fast. 222.

Murus riparum. Plin. lib. 16. cap. 37. h. e. Ripæ vicem murorum præbentes.

Vestitus viridissimi riparum. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.

Abruptissima ripæ. Plin. Epist.

Argentæ. Stat. 1. Silv. 3. 44.

Argentæ. Virg. 3. Georg. 555.

Arundinæ. Stat. 6. Theb. 274.

Declives. Ovid. 5. Met. 591.

Fluviales. Ovid. 5. Epist. 25.

Frondeat. Claud. 6. Conf. Hon. 194.

Gelidæ. Hor. 2. Serm. 3. 294.

Limosæ. Ovid. 3. Amor. 6. 1.

Opacæ. Sil. lib. 4. 85.

Pendens ripa. Ovid. 1. de Arte Am. 620.

Peregrina. Ovid. 2. Met. 337.

Tacens. Stat. 4. Silv. 3. 90.

Trementes ripæ verberæ. i. e. Undis & ventis verberatæ. Hor. 3. Carm. 27. 24.

Tumentes ætate ripæ Nili. Lucan. lib. 8. 826.

Virides. Ovid. 2. Met. 371.

Viridissima gramine. Virg. 3. Georg. 144.

Umbrosa. Hor. 3. Carm. 1. 23.

Ascendit eodem equo adversam ripam. Cic. 1. de Divin. 58.

Affuetæ ripis volucres. Virg. 7. Æn. 33.

Caret taciturna ripa ventis vagis. Hor. 3. Carm. 29. 24.

Cingere obliquis ripis flumina. Ovid. 1. Met. 39.

Coercere fluvium extra ripas diffluentem. Cic. de Clar. Orat. 316.

Effusus capacibus ripis annis. Ovid. 3. Amor. 6. 19.

Habitare ripis. Virg. 3. Georg. 430.

Inambulare in viridi & opaca ripa. Cic. 1. de Legib. 15.

Intrare ripas fluminis. Virg. 7. Æn. 201.

Labuntur altis ripis aquæ. Hor. Epod. 2. 25.

Rodunt flumina radentia ripas. Lucret. lib. 5. 257.

Stringens Tiberis ripas flumine pleno. Virg. 8. Æn. 63.

Mætoniæ. Ovid. 2. Met. 252. i. e. Caystri, fluminis Mætoniæ sive Lydiæ.

RIPŪLA, æ. f. dimin. [ῥιψύλα] Cic. 15. Att. 6. Itaque me referunt pedes in Tufculanum, tamen hæc τριψύλα ripulæ videtur habitura celestem fatietatem.

RIPARIUS, a, um. Adj. Quod in ripis habitat, ut, Ripariæ hirundines. Plin. 30. 4. Ita vocant in riparum cavis nidificantes.

RIPARIUS, i. m. [ῥιπαρίου] Gloss. Lat. Gr. In Gr. Lat. ῥίπην, Ripa limitum. Unde apparet Riparium militem intelligi.

RIPARIOLA, æ. f. Hirundo riparia. Marcell. Emp. cap. 15.

RIPARIENSIS, um. de quibus mentio fit C. de Re militari. I. de castris Ripariensibus, erant Milites, qui in imperii limitibus excubabant pro Republica adversus Barbaros: puta in ripis Danubii, ad tuendas Pannonias adversus Sarmatas: & in ripis Euphratis, adversus Parthos. Herodianus lib. 6. 7. Alciatus, Qui ripam inhabitant, Riparii dicuntur: & legiones, quæ prætendebant apud riparios, dictæ Riparienses. Vopisc. Aurel. cap. 38. extr. Septem millibus Hiberorum, & Ripariensium, & Castrianorum, & Dacifcorum interemptis.

RIPENSIS, e. Adj. Juxta ripam, cui opponitur Mediterraneus. Ammian. 26. 30. Dacia ripensis.

RIPATICUM, i. n. Tributum, quod accipitur in ripis. Jcti.

RIPALTA, [ῥιπαλίη] Britannicæ locus, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 3.

RIPERORA, æ. f. Civitas ex Cordubensi conventu populo Romano fædere conjuncta. Plin. lib. 3. cap. 1.

RIPHÆI montes, & RIPHÆI populi, V. in RHIPHEUS, a, um. RHIPHEUS, V. RHIPHEUS.

R I R

RIRA, æ. Fluvius in Thracia, regione Astice, non procul a Cherroneso, Plutarchi patria. Plin. lib. 4. cap. 11.

R I S

RISAGALLUM, i. n. alias Realgar, Pharmaci quoddam genus pulverulentum, quod & virus est, & Aurificibus atque Chymistis usui esse solet ad metallorum faciliorem tractationem & fabricam. V. Matthiolum in Dioscoridem lib. 6. cap. 29. Sunt qui idem esse dicunt, quod Auripigmentum. Alii distinguunt. V. Lexica Chymica & Pharmacia.

RISARDIR, Portus in Mauritania e regione Gaditani freti. Plin. lib. 5. cap. 1.

RISCUS, i. m. [ρίσκος] auctore Donato, est Cista pelle contexta. Nomen Phrygium. Servius vero ait Fenestram esse parvam in pariete. Ter. Eun. 4. 6. 16.

Abi tu, cistellam, Pythia, domo effer cum monumentis.

c. Viden' tu illum Thais? p. ubi sita est. t. in risco, odiosa, cessas?

Riscus, loca in parietibus angusta. Nonius 2. 736.

Riscus in mundo muliebri ponitur ab Ulpiano in l. 25. §. 4. D. de auro, & argen. leg. Pollux 7. Sect. 160. Riscum inter arculas muliebres memorat.

[Gloss. Lat. Gr. Riscus, Κισκός μισαίλη. V. Voss. Etymol. vel Lex. Pitisc.

RISINUM, V. RHIZINIUM.

RISUS, V. RIDEO.

R I T

RITUS, ūs. m. [ῥιτός, ῥιτισμός] Paulus, Ritus, mos est comprobatus in administrandis sacrificiis. Festus, Ritus est mos, vel consuetudo. Cic. 2. de Legib. 22. Ex patriis ritibus optima coluntur.

Antiquus ritus. Juven. 10. Sat. 335.

Barbarici. Lucan. lib. 1. 445.

Profani. Tacit. 2. Ann. 85.

Edificare populi pios ritus. Ovid. 2. Fast. 546.

Exigere ritus humanos ad cælestia. Ovid. 9. Met. 500.

Exuere ritus profanos. Tacit. 2. Ann. 85. extr.

Indere novos ritus. Tacit. 5. Hist. 4. pr.

Lustrari magico ritu. Ovid. 10. Met. 398.

Ritu. Ablat. vice Adv. Instar, vel More, lege, consuetudine, modo.

Cantherino ritu. Plaut. Men. 2. 3. 44.

Certe hæc mulier cantherino ritu astans somniat.

Quadrupedum ritu, & Ferarum more. Lucret. lib. 4. 1260.

Tempestatis ritu mobilia. Hor. 2. Serm. 3. 268.

Vivere latronum ritu. Cic. 2. Philipp. 62. [conf. Varr. L. L. 6. 5.]

Rituis, pro Ritūs, Genitivus antiquus. Varr. Cato, vel De liber. educand. Itaque domi rituis nostri, qui per deum Fidium jurare vult, prodire solet in compluvium. Nonius 8. 93.

RITES, is. m. Idem. [ῥιτός] Stat. 11. Theb. 287.

Hei mihi primitiis ararum, & rite nefasto

Libatus, &c. [Noluit Rituque. An est Adv. Rite?

RITUALIS, e. Adj. [ῥιτισμός] Rituales nominantur Hæruscorum libri,

libri, in quibus per scriptum est, quo ritu condantur urbes; aræ, ædes facerentur; qua facultate muri; et quo jure portæ; quo modo tribus, curiæ, centuriæ distribuantur; exercitus constituantur, ordinentur, ceteraque ejusmodi ad bellum, ad pacem pertinentia. Festus.
RITUALITER, Adv. Rite. Ammian. 29. 7. Ritualiter consecratus.
RITĒ, Adv. [κατὰ ῥῆμα] a Rito verbo, secundum Priscianum, significat Recte, quia nihil traditur ritibus, quod non rectum esse credatur. Vel, ut ait Varro L. 6. 5. quia quod fit rite, id ratum & rectum est. Festus, Rite, bene significat, ac recte. Cic. 2. de Fin. 37. Quam igitur pronuntiabit sententiam ratio? Adhibita primum divinarum humanarumque rerum scientia, quæ potest appellari rite sapientia. Affuerunt testes rite, testamentum ipso præfente conscribunt. Auctor ad Herenn. lib. 1. 23. Gloss. Lat. Gr. Rite, ὀρθῶς, ἑστῆτως. Coli rite. Ovid. 13. Met. 633. Colere deos rite. Cic. 1. de Divin. 21. Perpetrare rite sacrificium. Liv. 44. 37. extr.

R I V

RIVALIS, **RIVALITAS**, **RIVINUS**, **V. RIVUS**.
RIVOLTA Sicca, Nomen loci, in quo contra Venetos pugnarunt Galli non procul ab Addua Italiae flumine. V. Cæl. lib. 5. cap. 1.
RIVSIANA, æ. f. Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, vulgo *Rangen*.
RIVUS, i. m. [ῥῆμα] est Locus, inquit Ulpianus D. de rivis, l. 1. per longitudinem depressus, quo aqua decurrat; cui nomen est, ἀπὸ τῶν ῥῆμα. Festus, Rivus vulgo appellatur tenuis fluviæ aquæ, non spe, consiliove factus, verum naturali suo impetu. Sed & ii rivus dicuntur, qui manu facti sunt, sive super terram fossa, sive super specu. Cujus vocabuli origo ex Græco pendet. Hæc ille. Turnebus legit, Non specu, inciliove. Cic. in Topic. 33. Tanquam rivorum a fonte deductio. Gloss. Lat. Gr. Rivus, ὄχλητος, ῥῆμα. Gr. Lat. ὄχλητος, Rivus canalium, clabata. conf. in R I V U M.
 Aquæ puræ rivus. Hor. 3. Carm. 16. 29.
 Ruris rivus. Hor. 1. Epist. 10. 6.
 Signinus. Ulpian. in l. De rivis.
 Cæmentitius. Ulp. in l. 3. D. de rivis.
 Apertus rivus. Paul. in l. 2. D. de rivis.
 Arens, Siccus fere. Virg. 3. Æn. 350.
 Fluens. Virg. 8. Ecl. 87.
 Garrulus. Ovid. 2. Fast. 316.
 Integer. Ulpian. in l. 1. D. de rivis.
 Lapidosus. Ovid. 3. Fast. 273.
 Mobiles. Hor. 1. Carm. 7. 14.
 Obliquus. Hor. 2. Carm. 3. 12.
 Proni. Hor. 1. Carm. 29. 11.
 Rauci. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 221.
 Saliens rivus dulcis aquæ. Virg. 5. Ecl. 47.
 Structilis. Ulpian. in l. 3. D. de rivis.
 Terrenus. Ulpian. in l. 3. D. de rivis.
 Agit aquas rivus. Ovid. 1. Fast. 404.
 Claudere rivos. Virg. 3. Ecl. 111.
 Deducere rivos. V. D E D U C O.
 Fugiens tenuis per gramina. Virg. 4. Georg. 19.
 Gaudet potis rivis intyba. Virg. 4. Georg. 120.
 Indigenus rivus purgatione & refectione. Ulp. in l. 1. D. de rivis.
 Inficere gelidos rivos sanguine. Hor. 3. Carm. 13. 104.
 Labens rivus cum murmure. Ovid. 2. Met. 456.
 Morari celeres rivos. Hor. 3. Carm. 11. 14.
 Reficere rivos. Ulpian. in l. 3. D. de rivis.
 Trepidat aqua cum murmure per pronum rivum. Hor. 1. Epist. 10. 21.
 Argenti rivus & auri. Lucret. lib. 5. 1255.
 Facundiæ, Translate. Lactantius de Opific. Dei, cap. ult. Tenuis in nobis facundiæ rivus est.
 Fortunæ rivus. Hor. 1. Epist. 12. 9.
 Lacrimarum rivus. Ovid. 9. Met. 655.
 Lactis uberes rivus. Hor. 2. Carm. 19. 11.
 Sanguinis rivus. Plin. lib. 11. cap. 37. Virg. 11. Æn. 668.
 Sanguinis ille vomens rivus cadit, atque cruentam Mandit humum, moriensque suo se in vulnere versat.
 Flumina facere e rivo. Proverbii figuram habet, ut illud, Ex musca elephantum, i. e. E re minima rem maximam. Ovid. 2. de Pont. 5. 22.
RIVUM, i. n. Idem. Gloss. Græc. Lat. ῥῆμα, Rivum, Rivus, Alveum, Flumen. Atque ita sæpe Rei agr. auctores. V. Indic. Gæf.
RIVULUS, i. m. dimin. [ῥυάκιον] Cic. 1. Acad. 7. ut ea fontibus potius hauriant, quam rivulos confectentur. Idem pro Cæl. 19. Nam si ipse orietur & nascetur ex sese: fortasse, ut soleo, commovebor: sive autem ut rivulus accersitus & ductus ab ipso capite accusationis vestra, lætabor.
RIVALIS, e. Adj. Rivus frequentans. [ῥυάκιον] Columel. lib. 8. cap. 15. Datur cammarus, & rivalis alecula, vel si qua sunt incrementi parvi fluviorum animalia.
 Rivalis, Qui eodem rivo utuntur, Ulpian. in l. 1. D. de aqua quotidiana & æstiv. Si inter rivalis, id est, qui per eundem rivum aquam ducunt, fit contentio de aquæ usu, &c. Idem l. 3. eodem tit. Is qui jus aquæ quotidianæ habet, vel fistulam in rivo ponere, vel aliud quodlibet facere potest, dummodo ne fundum domino, aut aquagium rivalibus deterius faciat. V. Gell. 14. 1.
RIVALIS, is. m. [ἀντιρροῦς], Gl. L. G. Qui eandem amat cum aliquo: quemadmodum Procus qui eandem petit. Plaut. Stich. 3. 1. 30. Eadem est amica ambobus: rivalis fumus. Ter. Eun. 2. 2. 37. Sed Parmenonem ante ostium Thaidis tristem video, Rivalis servum.
 Rivalis dicti sunt, inquit Nonius 1. 137. quasi in unum amorem derivantes. Ter. Eun. 2. 3. 62. Miles Thrafo, Phædriæ rivalis. [Gothofr. interponit Rivum. Scripsit puto Nonius, In unam. Amare nullo rivale. Ovid. 1. Amor. 8. 95. Sine rivale diligere dicuntur, qui stulte mirantur, quod nemo alius concupiscat. Veluti limia catulos suos & miratur & amplectitur: & indocti poetæ suas nugas lolli diligunt. Sumpta allegoria ab amantibus quibus est amica deformis, & quam alius nemo velit. Estat adagium in Epistolis

Aufonianis. Cic. 3. Q. frat. 8. O dii, quam ineptus, quam se ipse amans, sine rivali? Hor. in Arte Poet. 444
 Quin sine rivali, teque & tua solus amares. Translatio sumpta vela bestiis, quæ sitiertes, quum ex eodem rivulo haustum petunt, prælium contra fe invicem concitant. Vel are rustica: nam rivales dicuntur ii, quorum agros rivus aliquis determinat, qui incertitudine & mutatione crebra cursus, lites sæpe inter eos suscitatur.
RIVALIS aries. Columel. lib. 7. cap. 3.
RIVALITAS, ætis f. [ζήλοσπιτία] dicta est Æmulatione illa inter amatores. Cic. 4. Tusc. 56. Obtrectare vero alteri, aut illa vitiosa æmulatione, quæ rivalitati similis est.
RIVARIA, æ. f. Ζήλον. Gloss. Lat. Gr. [At in Gr. Lat. Ζήλον, Pelix. Scribe Pellex, ut ex adjectis vocabulis apparet.
RIVINUS, i. m. [ζήλοσπιτία] Idem quod Rivalis. Priscian. in Plaut. Afin. Perioch. 6. Rivinus, amens ob præceptam mulierem.
RIVATIM, Adv. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Quæ igitur ratio facit, ut rivatim aquæ de Ponto fluant, quum foris influentes aquas Pontus accipiat?
RIVORUM, i. n. Minor rivus. ut, In monte posita tria riva, &c. Vet. Auct. Rei agr. Goef. p. 25. V. indicem Goef.
RIVOSUS, a, um. Gloss. Gr. Lat. ῥιψώδης, Rivofus.
RIVIFINĀLIS, e. Adj. Objectu rivi fines inter vicinos faciens. Siculus Flacc. de Condit. Agr. p. 12. Goef. Per omnem tractum rivifinalem. Al. Rivifinem. [Sic Index Goef. in textu vero Rivi finalem divisè scribitur.

R I X

RIXA, æ. f. [ῥίξις] Nomen fictitium, a ringendo, quod est proprium canum quando irritantur. Festus, Rictus, rixæ, rixosæ, ringitur, dici videntur, quia in diversum rumpantur, contrariaque sint recto. Cic. 6. Verr. 148. Ecce autem nova turba atque rixa. h. e. Contentio & pugna. Gloss. Lat. Gr. Rixa, ῥίξις. Græc. Lat. ῥίξις ἢ ῥίξις ῥίξις, Rixa. Calidæ rixæ. Hor. 3. Carm. 27. 70. Dulcis rixa. Propert. lib. 3. 8. 1. Nocturna. Ovid. 3. de Arte Am. 71. Sanguinæ rixæ. Hor. 1. Carm. 27. 4. Vecors. Catull. ad Ravidum 38. 4. Committere rixam. V. C O M M I T T O. Committere se rixæ. Lucan. ad Pison. 187. Concitus ad rixam. V. C O N C I O. Excitare. Catull. ad Ravidum, 38. 4. Inferere rixas. Tibull. lib. 1. 1. 74. Est rixa cum eo magna. Cic. 9. Fam. 22. Sedata rixa. Liv. 2. 29.
RIXOSUS, a, um. Adj. [ῥιψώδης, δύσπετος] Contentiosus. Aves rixosæ, Pugnares, & ad incunda inter sese certamina proclives, cujusmodi erant Græcorum alites, inquit Columella; eorum enim studium erat ferocissimum quemque alitem certaminibus & pugna præparare. Columel. lib. 8. cap. 2.
RIXOR, [ῥιψώδης, ῥιψώδης] ari. Jurgiis agere, contendere. Gloss. Lat. Gr. Rixatur, ῥίξις. Hor. 1. Epist. 18. 15. Alter rixatur de lana sæpe caprina, Propugnat nugis armatus. Proverbium est in eos, qui de re nihil discerant: quod a quopiam eventu natum apparet, contentiose decertantibus duobus, utrum lanam haberet caper, an fetas. Aut alioqui de villis caprinis dimicantibus, re videlicet inutili, minimique momenti, cujusmodi jocus fertur & De asini lana. Loquitur autem Horatius de morosis in amicitia, qui quantumlibet frivola de causa litem cum amico suscipiunt. Rixantur inter se. Plin. lib. 16. cap. 2. Rixari cum aliquo de. Cic. 1. de Orat. 240. Quum esset cum eo Tarracinae de amicula rixatus. Herba aridæ rixantur. Varr. 1. de R. R. cap. 47. Aridæ factæ herbæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quam sequuntur.
RIXO, ari. Antiqui pro Rixor sunt usi. Varr. apud Non. 7. 82. Armorum judicio, ille viros hortari, ut rixarent, præclari philosophi. Idem Serrano, Dormit altius, nimirum vigilans, clamant, calent, rixant. Idem de Rerum Natur. lib. 1. Ne familiæ rixent cum vicinis.
RIXANS, antis. Partic. [ῥιψώδης] Lucret. lib. 6. 1284. Rixantes potius, quam corpora deserentur.
RIXATOR, oris. m. Firmic. lib. 5. cap. 8. Homines erunt mali, litigiosi, rixatores, contentiosi. Quintil. 11. 1. p. 967. Burma. Videns autem rixatores quosdam, &c.

R I Z

RIZONICUS, a, um. V. R H I Z I N I U M.

R O

RO. Roma, Romanus, Romilia. **ROB**. Robigalia.

R O B

ROBERTHON, i. n. [ῥοβόθρον] Herba eadem, quæ Hypocistis. Diosc. 1. 112.
ROBIGALIA, V. ROBIGO.
ROBIGO, inis. f. Dea, quam Romani putabant robiginem sive Rubiginem avertere. Ovid. 4. Fast. 907. Flamen & antiquum lucum Robiginis ibat. Erat & **ROBIGUS**, i. m. deus, cui Robigalia sacra vii Calend. Maji fiebant, quoniam tunc fere segetes robigo occupat, ut ait Plin. 18. 29. V. Varro- nem 1. de R. R. cap. 1. & L. L. 5. 3. vel Lex Pitisc.
ROBIGALIA, um. pl. n. Dies festus septimo calendæ Majas, quo Robigo deo suo, quem putabant robiginem avertere Romani sacrificabant. Paulus. V. Præced. dict.
ROBIGO, vel **ROBIGO**, inis. f. [ῥοβόθρον] Morbus segetum, qui culmis frumentorum innafcitur ex nimio humore, ut ait Varr. Hoc vitio, spicæ marcidæ fiunt, & in pulverem fætidum confriatiles. Virg. 1. Georg. 151. Mox & frumentis labor additus, ut mala culmos Effet rubigo. Servius vero dicit, Rubiginem genus esse vitii quo culmi

culmi pereunt, sed abusive Robigo dicitur: nam proprie Rubigo dici debet. V. RUBIGO. [Gloss. Lat. Gr. Rubigo, ὡς πάχνη γίνεται, ἢ πῦρ Ἐρυσίου καλεῖται. Et Gr. Lat. Ἐρυσίου, Rubigo.]

ROBOR vel **RŌBUR**, ōris. n. [ῥῶβος] Species quercus durissimæ. Piin. lib. 16. cap. 2. Roborum vastitas intacta ævis & congenita mundo. Cic. 2. de Divin. 85. Itaque perfracta saxo sortes erupisse in robore intusculptis priscarum litterarum notis. Gloss. Lat. Gr. Robor, Ἐρυσίου ξύλον, μελέων ῥῶβος, & rursus Robor, Ἐρυσίου. & Gr. Lat. Ἐρυσίου, Robur.

Acutum robur. V. ACUO.

Ambefa flammis. Virg. 5. Æn. 753.

Antiquo robore quercus. Virg. 3. Georg. 332.

Cavum. Virg. 2. Æn. 260. Sic vocat Equum durateum.

Congesta robora. Virg. 3. Georg. 377.

Fiffile robur cuneis scinditur. Virg. 6. Æn. 181.

Grave robur aratri. Virg. 1. Georg. 162.

Indurata flammis. Stat. 4. Theb. 64.

Infabricata. Virg. 4. Æn. 399.

Innata rupibus. Ovid. 7. Epist. 38.

Magnum. Senec. Herc. fur. 9. Clavam intelligit trinodem.

Nodoso robore fregit illi tempora. Ovid. 12. Met. 349.

Solidum. Virg. 2. Georg. 64.

Movere convulsa robora terra. Ovid. 7. Met. 204.

Succidere robur. Ovid. 8. Met. 752.

Robur etiam Fustem lignumque significare videtur, quo fontes tundeantur sustuario. Lucret. lib. 3. 1030.

Verbera, carnicifera, robur, pix, lamina, tedæ. Nam locum hic, ut reor, non significat, nec vinculum: de supplicii enim loquitur, non de vinculis. Turnebus.

Robur quoque in carcere, dicitur Is locus, quo præcipitur maleficorum genus, quod antea arcis robusteis includebantur. Hæc Festus. Quidam legunt Robus. Plaut. Curc. 5. 3. 14. At ego vos ambo in robusto carcere, ut pereatis. Erat enim genus supplicii, quod idem Plaut. Pæn. 5. 3. 34. Codicem robustum vocat. Liv. 38. 59. Ut in carcere, inter fures nocturnos & latrones, vir clarissimus Scipio includatur, & in robore & tenebris exspiret. Valer. Max. lib. 6. cap. 3. in Ti. & C. Gracchos, Quin etiam familiares eorum, ne quis Reipub. inimici amicus esse vellet, de robore præcipitati sunt. Hinc facinora magnitudine rara, novitate dira & inaufpicatissima, Robore digna solent appellari. Apulejus in secunda Apologia p. 325. Elm. O mirum commentum, ô subtilitas digna carcere & robore. Meminit Cælius Rhodig. lib. 17. cap. 8. [Non satis constat idem ne Robur fuerit id, quo dammati rerum capitatum includebantur, necabanturque plerumque laqueo, & illud, unde præcipitabantur. V. Lex. Pitisc. & Just. Rycq. de Capitol. cap. 45.]

Robur, omnium rerum Firmitas, duritiaque. Columel. lib. 2. cap. 9. Quod protinus exile natum sit, nunquam robur accipere manifestum est. Unde Servius dicit, Omne quod forte est, robur vocamus. Virg. 7. Æn. 610.

— æternaque ferri Robora. conf. Lucret. lib. 2. 449. [Apud Colum. Magnitudinem significat.]

Firmamentum & robur. Cic. pro Lege Manil. 10. Sed tamen alterius partis periculum, Sertorianæ atque Hispaniensis, quæ multo plus firmamenti ac roboris habebat, Cn. Pompeji divino consilio ac singulari virtute depulsum est. Gloss. Lat. Græc. Robor, ῥώμη, ῥῆνθη, Σπείρωμα, Σπείρωμα, Ἐρωθίσις. [De posteriori voce conf. Fest. in Robum. Qui & inde Robur Materiam dictam putat, quod Robi, i. e. Rubri coloris multas venas habere.]

Robur, [ἰσχύς] Corporis firmitas, quæ adversus omnes difficultates firmiter obnititur. Cic. pro Rosc. Amer. 149. Fori judicii rationem Messala, ut videtis Judices, suscepit: qui si jam satis ætatis ac roboris haberet, ipse pro Sext. Roscio diceret. Idem 10 Philipp. 16. Alter virtutis robore firmior, quam ætatis, cum istis ipsis veteranis ad D. Brutum liberandum profectus est. V. Ætatis robur seqq.

Ætatis firmiter robur. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Ætatis quam maturimum robur. Tacit. 12. Ann. 65.

Adultum. V. ADULTUS, in ADOLEO.

Virili robore aucta proles. Stat. 4. Silv. 8. 26.

Accessit robur ætati. Cic. pro Cæl. 73. Quum autem paulum jam roboris accessisset ætati, in Africam profectus est. V. ACCEDO.

Subest robur illi ætati. Celsus lib. 2. cap. 10.

Robur, [τὸ ἀνδρείον μὲνθη] per translationem, pro Animi fortitudine, qua quis durat adversus pericula. Cic. pro Font. 16. Equites Rom. quos non vidimus, &c. habuerunt tantum animi, tantum roboris, ut &c. Idem 2. de Orat. 343. Aliæ quæ in ingenii aliqua facultate: aut animi magnitudine & robore. Idem 6. Fam. 1. Quantum in cujusque animo roboris est atque nervorum.

Tenere firmitatem & robur in virtute. Cic. 5. de Fin. 12. Dummodo plus in virtute teneamus, quam ille tenuit, firmitatis & roboris.

Animis inest robur. Lucan. lib. 5. 18.

Incredibili quodam robore animi homo. Cic. pro Milon. 102.

Firmamentum & robur accusationis. Cic. pro Muren. 58. Venio nunc ad Catonem, quod est firmamentum & robur accusationis.

Soboles & robur militum interit. Cic. 11. Fam. 33.

Arboris robur. Ovid. 3. Met. 94.

Herba expers roboris. Ovid. 15. Met. 202.

Non expugnabile. Stat. 6. Theb. 103.

Illibatum robur hominis. V. ILLIBATUS.

Rude. Valer. 3. Argon. 680.

Assumere robora. Ovid. 15. Met. 422.

Capere robur. V. CAPIO.

Collectum robur virefque receptæ. Virg. 3. Georg. 235.

Habere robur. Cic. pro Rosc. Amer. 149.

Mentiri inani sagina verum robur. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Ponebat invictum non pectore robur, i. e. Deponebat. Sil. lib. 11. 157.

Prosequi honore verborum robur. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Stant vires solidæ suo robore. Virg. 2. Æn. 639.

Sumere robur corporibus. Liv. 1. 4.

ROBORBUS, a, a, um. Adj. [ῥοβύβη] Gl. L. G.] Quod est ex materia roboris. Columel. lib. 6. cap. 19. Est autem talis machinæ forma, roboreis axibus compingitur solum.

Pons roboreus. Ovid. 5. Fast. 622.

ROBURNEUS, a, um. aliud Adj. Quod ex robore nascitur. ut, Fruges roburneæ, pro Glande. Columel. lib. 9. cap. 1. 5.

ROBUSREUS, a, um. Adj. denominat. a Robur. ut, Robustea materies, Quæ ex robore erat. Varro 1. de R. R. cap. 38. Alii legunt Robusta. V. Vitruv. 3. 3. & supra Robur quoque in carcere. ex Festo.

ROBUSREUS, a, um. Adj. Idem quod Robustus & Roboreus. Columel. lib. 2. cap. 15. Sed eodem medio loco robustam materiam defigere convenit. Robustus codex apud Plaut. in Pæn. 5. 3. 34. & Robustus carcer, apud eundem in Curc. 5. 3. 14. h. e. Ex robore arbore. [Potest tamen & his locis pro Valido accipi.]

Robustus, [ῥοβύβη, ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν] Quod est multi roboris. Columel. lib. 2. cap. 9. Neque dubium est, ex robusto femine posse fieri non robustum. Gloss. Lat. Gr. Robustus, a, um. ῥοβύβη, ῥοβύβη.

Ad incursum robustus. Plin. lib. 11. cap. 37.

In clamando robustus atque exercitatus. Cic. 1. Verr. 48. In clamando quidem video eum esse bene robustum atque exercitatum.

Exercitatione robustus. Cic. 2. in Catil. 20. Tertium genus est, ætate jam confectum, exercitatione robustum.

Vetustate res robusta. Cic. 1. de Divin. 35. Quæ est igitur ista calliditas, res vetustate robustas calumniando velle pervertere?

Animus. Cic. 1. Off. 67.

Collum. Catull. Argon. 62. 332.

Improbitas. Cic. 2. Philipp. 63. Sed hæc, quæ robustioris improbitatis sunt, omittamus.

Legiones robustissimæ. Cic. 7. Fam. 3.

Malum robustius. Cic. 5. Philipp. 63. Omne malum nascens facile opprimitur: inveteratum sit plerumque robustius.

Plaustra. Hor. 2. Epist. 2. 74.

Satelles robustus, & valens: & audax. Cic. 2. de Lege Agrar. 84.

Ætate robustus, Adolescens, vel Pueritiam egressus. Cic. 5. Philipp. 31.

Magni honores habiti Cn. Pompejo, quum esset adolescens, & quidem jure: subvenit enim Reipub. sed ætate multo robustior.

Ætas robustior. Claud. 4. Conf. Hon. 360.

Puer robustus acri militia. Hor. 3. Carm. 2. 2.

Viribus robustis adolevit ætas. Lucret. lib. 3. 450.

Annus robustior, Adultus. Ovid. 15. Met. 206.

Transit in ætatem post ver robustior annus.

ROBOROSUS, a, um. Adj. ut, Roborosa passio. Veget. de Re Vet. 3. 24.

ROBORARIUM, i. n. [ῥοβύβη] Roboraria, inquit Gellius, antiquis significabant ea, quæ nunc Vivaria vulgus vocat. Sic autem erant appellata, a tabulis roboreis, quibus septa vivebantur: quod genus septorum se adhuc plerisque locis in Italia vidisse scribit. Usus est hoc vocabulo Scipio in oratione contra Cl. Asellum quinta, ut idem Gellius auctor est lib. 2. cap. 20.

ROBORETUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. ῥοβύβη, Quercetum, roboratum.

ROBORO, [ῥοβύβη, ἰσχυρὸν] Ære. Robur addere, firmare. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines nidos luto construunt, stramento roborant.

Artus adulta ætas roborat. Lucret. lib. 4. 1032.

Gravitate roborare constantia. Cic. 1. Off. 112. Catoni autem cum incredibilem tribuisset natura gravitatem, eamque ipse perpetua constantia roboravisset, semperque in proposito, susceptoque consilio permanisset, moriendum potius, quam tyranni vultus aspiciendus erat.

Se roborat eloquentia. Cic. in Orat. 42. Sed quod educata ejusmodi nutrimentis eloquentia est, ipsa se postea colorat & roborat, non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere.

Vox roboratur. Plin. lib. 11. cap. 51.

ROBORATUS, a, um. Partic. Saresb. 7. 1. Humanis viribus roborati intumuerunt.

Compar. Tertull. de Anima, cap. 25. Roboratio exitus.

ROBORASCO, Ære. Navius apud Nonium, 2. 368. Cujus vox gallulascit, ejus jam ramus roborascit.

ROBEUS, a, um. Adj. [ῥοβύβη] apud veteres dicebatur pro Rubeus. Festus, Robum, Rubro colore, & quæ rufo significari, ut bovem quoque Rustici appellant, manifestum est. Unde & materia, quæ plurimas venas ejus coloris habet, dicta est robur: hinc & homines valentes, ac boni coloris, robusti. Apud Colum. Robius. V. indic. Geln.

ROBUS, i. m. Genus frumenti. Columel. lib. 2. cap. 6. Tritici genera complura cognovimus. Verum ex his maxime ferendum est, quod robus dicitur, quoniam & pondere, & nitore præstet.

ROBEUS, a, um. Adj. Rubeus. ut, Robeus color. Varro. de R. R. 2. 5.

ROBUSTUS, ROBUSTUS, V. ROBOR.

R O D

RŌDO, ſi, ſum, [ῥοδάρα, ῥοδοπέδω] Ære. proprie Murium est, qui denticibus fere semper facit demoliantur. Cic. 2. de Divin. 59. Quasi vero quicquam interit mures, diem & noctem aliquid rodentes, scuta an cribra corroferint.

Dentem dente rodere dicitur, qui carpit eum, qui neque lædi queat, neque fentiat: aut qui mordet pari mordacitate præditum quempiam. Martial. lib. 13. 2. in obtrectatorem quendam, — quid dentem dente juvabit

Rodere? carne opus est, si satur esse velis.

Pollicem rodens. Hor. Epod. 5. 78.

Ungues rodere. Hor. 1. Serm. 10. 71.

Ripas radentia flumina rodunt. Lucret. lib. 5. 257.

Rodere alicquem, per translationem, pro Obtrectare alicui, & obscure, ac dissimulanter maledictis insectari. Cic. pro Corn. Balb. 57. More hominum invident, in conviviis rodunt, in circulis iccirco vellicant.

Amicum absentem rodere. Hor. 1. Serm. 4. 81.

RODOR, Pass. Lucret. lib. 5. 259.

Præterea, pro parte sua quodcumque alid auget, Roditur, &c. Tralatio est.

Ferrum roditur scabra rubigine. Ovid. 1. de Pont. 1. 71.

ROSILO, ōnis. f. Plin. lib. 20. cap. 14. Stomachi autem ex aqua item rosiones sistit, & vomitiones cum aceto & polenta. Ibid. cap. 21. Succus decoctæ nervis prodelt, & vesicæ, & intestinorum rosionibus.

ROSOR, ōris. m. Qui rodit. Ambros. Serm. 81. p. 380. Mures, horreorum rosores.

RODUS, V. RAUDUS.

ROECUS, V. RHOCUS.

ROFFREDUS, i. m. Jurisconsultus Beneventanus, jus Civile publice Bononiæ, dein Aretii, professus est circiter annum 1200.

ROGATIANUS, i. m. Nobilis senator, cujus tantam frugalitatem præcat. Cælius Rhodig. lib. 7. cap. 11. ex Porphyrio, ut podagræ morbum ea depulerit.

ROGO, [δέομαι, ἡγομαι, ἡγομαι, ἀξιόω] Ære. notæ significationis. Gell. lib. 13. cap. 20. Crepidarium, inquit, cultellum rogavit a crepidario futuro. Accusativo jungitur rei quam rogamus.

Molestum verbum est, Rogo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2. Molestum verbum est, onerosum, & demisso vultu dicendum, Rogo.

Monito magis eo, quam rogato. Livius. V. MAGIS. H. St. Rogare ad & in. Plin. 1. Epist. 9. ad Fundanum, Ille me ad signandum testamentum, ille in advocacionem, ille in consilium rogavit.

Ab amico rogari. Cic. 9. Att. 9. Quod majus imperium a minore rogari non sit jus. [Hic est Rogare magistratum. V. infra.

De proximo aquam rogare. Plaut. Rud. 2. 3. 73. Rogare aliquem de. Cic. 3. Q. frat. 1. Et simul Taurum, quem tibi audio promississe, qui nunc Romæ erat, de aqua per fundum ejus ducenda rogabo.

Auxilium rogare, Petere precibus. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 13. Legatos ad Cæsarem mittunt rogatum auxilium.

Beneficium hoc meo jure te rogo. Cic. 14. Att. 13. Divitias deos rogare. Martial. lib. 4. 33.

Nunquam divitias deos rogavi. Finem rogant erroris. Ovid. 14. Met. 484.

Opem rogavit summissa voce. Ovid. 4. de Pont. 3. 41. Rogare & orare, ne, vel ut. Cic. 1. Verr. 3. Rogare & orare, ne illos supplices aspernaret, quos me incolomi nemini supplices esse oporteret.

Idem 13. Fam. 67. Te oro atque rogo, ut eum & in reliquiis veteris negotiationis colligendis juves.

At te illud primum rogabo, ne quid, &c. Cic. 13. Fam. 1. Rogare ut, Ter. Heaut. 2. 3. 64.

Ubi dicimus redisse te, & rogare uti Veniret ad te, mulier telam delinit.

Studio magno rogare. Cic. 1. Q. frat. 2. 3. Hoc te ita rogo ut majore studio rogare non possim.

Voce supplice rogare. Ovid. 6. Met. 33. Concinne rogare. V. Concinne. in CONCINNE.

Impudenter rogare, & impudentissime postulare. V. IMPUDENS. Leviter rogare. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 1.

Miserabiliter rogare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14. Molestè rogare. Cic. 1. Att. 17. Jam illud molestè rogo, quod maxime cupio, ut quam primum venias. Molestè refertur ad personam legentis, i. e. Cum molestia tua.

Nominatim rogare. V. Nominatim, in NOMEN. Precario aliquem rogare. Cic. 7. Verr. 58. Quo tempore in tanta inopia navium tantaque calamitate provinciæ, etiam si precario essent rogandi, tamen ab iis impetraretur.

Suppliciter rogare deos. Ovid. 1. Pont. 10. 44. Occidere aliquem rogando. Hor. Epod. 14. 5. i. e. Molestum esse alicui, & instare semper rogando.

Omittere rogare. V. ΟΜΙΤΤΩ. Rogare, Utendum accipere. Cic. 6. Verr. 12. Profecto hinc natum est, Malo emere, quam rogare. [Precario gratis accipere. conf. supra ex Senec.

Rogare utendum. Cato R. R. cap. 5. Mutuum aliquem rogare. V. MUTUUS.

Pecuniam mutuam aliquem rogare. Celf. in 1. Si me. D. Si certum petatur. Vasa inspicienda rogare, i. e. Commolato petere, ut tantum inspiciere liceat. Cic. 6. Verr. 41. Mittit rogatum vasa ea, quæ pulcherrima apud illum viderat, ait se suis celatoribus velle ostendere. Budæus.

Rogare, [ἡγομαι] Interrogare. Plaut. Amphit. 2. 2. 76. Alcumena, unum rogare te volo. AL. quidvis rogare? roga?

Rogavi, pervenissentne Agrigentum? dixit pervenisse. Quæsi, quem admodum revertissent? negavit adhuc revertisse. Cic. 6. Verr. 27.

Rogare de. Plaut. Perf. 4. 4. 90. Jam de hoc rogare omite: non vides nolle eam loqui? Al. Nolle eloqui. Cic. 7. Fam. 23. Estne aut tui pudoris, aut nostri, primum rogare de die? deinde plus annua postulare? [Si modo hic est Interrogare, non vero synonymum Postulare.

De aliquo aliquid rogare. Cic. in Vatin. 10. Tum respondeto ad ea, quæ de te ipso rogabo.

Roget quis. Modus est loquendi, & veluti quædam dilutio eorum, quæ objici possent: pro quo multi inepte dicunt, si aliquis me interrogaret, peteret, diceret. Ter. Eun. 3. 3. 5.

Roget quis, quid tibi cum illa? ne noram quidem.

Rogat, est Consulit populum, vel petit ab eo, ut id sciscat, quod ferat. Unde nos quoque in consuetudine habemus pro Petere & Orare. Cato in dissuasiōe, ne lex Babia derogaretur, ait, Hoc potius agam, quod hic rogat. Festus.

Uti rogas, Formula solennis, qua populus Ro. jubebat, quæ rata esse vellet, quo sensu dici solet, hinc intelliges. Cic. 1. Att. 14. Quum dies venisset rogationi ex senatusconsulto ferendæ, concurrabant barbatuli juvenes, totus ille grex Catilinæ, duce filiola Curionis: & populum, Ut antiquaret, rogabant. Piso autem Consul, lator rogationis, idem erat dissuasor. Operæ Clodianæ pontes occupant: tabellæ ministrabantur, ita ut nulla daretur, Uti rogas. Hic tibi Rostra Cato advolat, &c. Quum populus in campum Martium convenerat, uti rogationem aliquam, aut acciperet, aut antiquaret: tabellæ singulis binæ dabantur, diversè inscriptæ: altera sic. V. R. id est Uti rogas: qua significabant, se rogationem accipere, & velle, uti rogasset is, qui rogationem tulisset: altera, cum littera A, quæ erat antiquatæ, id est sublatæ rogationis nota. Liv. 10. 8. extr. Ego hanc legem, Quirites, quod bonum, faultum,

felixque sit vobis ac reipublicæ, uti rogastis, jubendam cenfeo. Tametsi suspicor mendose scriptum in Livio, Rogastis: non enim populus rogat, sed rogatus jubet: mallem igitur, Rogati: aut Rogati estis: ut apud eundem lib. 33. 26. Ea rogatio in Capitolio ad plebem lata est, omnes quinque & triginta tribus, uti rogatæ, jufferunt. Libro autem de Legibus 3. 38. Vos demum, ut video, legem antiquastis sine tabella. Corrupti igitur Clodiani, qui tabellas ministrabant, quum eas tantum darent, quibus antiquari rogatio posset. Cic. in Pison. 3. Me universa civitas, non prius tabella, quam voce, priorem Consulem declaravit. Ex P. Manut. V. Suffragia quomodo ferri soferent, in SUFFRAGOR.

Legem rogare. Gell. lib. 2. cap. 24. Lex deinde Licinia rogata est. Cic. 2. Philip. 72. Ego leges perniciosas rogavi? Hinc, Legis rogatio dicitur, quoniam rogare populum magistratus solebant, an id placeret, quod stauerant. Rogare populum, est Agere cum populo. In qua re hæc erant verba solennia, Velitisne, jubeatisne, Quirites, ut hoc vel illud fiat? Cic. 2. de Legib. 23. Et si quæ forte a me hodie rogabuntur, quæ non sint in nostra Repub. nec fuerint, tamen erant fere in more majorum, qui tum ut lex valebat. ex P. Manut. De legibus. Ro. V. ADRGO. & infra ROGATIO.

Magistratum aliquem rogare, Rogatis suffragiis creare. Cic. 9. Att. 11. Id assequitur, si per Prætores Consules creantur. Nos autem in libris habemus, non modo Consules a Prætoribus, sed ne Prætores quidem creari jus esse, idque factum esse nunquam: Consules, eo non esse jus, quod majus imperium a minore rogari non sit jus: Prætores autem, quum ita rogentur, ut collegæ Consulium sint, quorum est majus imperium. Idem 1. de Divin. 33. Comititia Consulibus rogandis habuit. Et populum rogare magistratum dicebatur is, qui comitia habebat: id est, populum rogare, ut suis suffragiis eum magistratum crearet, cujus magistratus causa comitia haberentur. Et legitimus in Livio 6. in fine, Factum esse Senatusconsultum, ut duos viros Ædiles ex patribus Dictator populum rogaret. Cic. 7. de Legib. 10. Tribunisque, quos sibi plebes rogasset, jus esto cum patribus agendi. Verba sunt XII Tabul. Rogasset, id est Creaverit rogatione suffragiorum.

Militem sacramento rogare. Liv. 35. 2. Idem 32. 26. Cum quinque legatis profectus, obvios in agris sacramento rogatos, arma capere & se qui cogebat.

Additur interdum nomen potestatis, ut Rogare Consulibus sacramento, id est, jure Consulari. Cæsar in princip. lib. 6. Bell. Gall. Quos ex Cisalpina Gallia Consulibus sacramento rogavisset, ad signa convenire, & ad se proficisci juberet. Al. Consul is &c. divisè.

Sententiam rogare. In senatu primi sententias a Consule rogabantur Consules designati, si modo post consularia comitia senatus haberetur: si ante, rogabat Consul arbitratu suo, non quem vellet ex omni Senatorum frequentia, sed quem vellet e numero Consularium. Et antiquæ consuetudini dabatur, ut quem ordinem interrogandi sententias Consul Calendis Januariis instituisset, eum toto anno conservaret, quo ordine Cæsar neglecto, primum Pompejum post affinitatem Consul rogare sententiam coepit, quum antea Crassum solitus esset. (Suet. Cæf. 21.) Quoniam autem, quum designati Consules fuissent, ii sententiam primi rogabantur: queri potest, uter ex ipsis designatis prior rogaretur. Sciendum igitur, si patricius & plebejus, si duo plebeji designati consules essent, qui priore loco declaratus esset Consul, eum in magistratu priorem quoque sententiam rogasse. Ideoque rogavit in re Catilinaria non C. Antonius, sed M. Cicero, quia Consul priore loco declaratus: nam genere pares erant, uterque plebejus. Et 1. Att. 13. pacificatorem Allobrogum (C. Calpurnium Pisonem intelligit) rogat sententiam M. Pupius Piso Consul, ex familia plebeja: M. Valerius Messala, et si patricius, tamen non rogat. Plebejus igitur anteponitur patricio: cur? quia priore loco declaratus Consul. Uter in magistratu prior rogaret, ostendi: quo conjicitur, & uter rogaretur, quum designati essent. Ex P. Manut. de Senat. Ro.

Sententiam rogare aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 3. Post acceptam hæreditatem, primus sententiam rogabatur, cujus hæreditas est.

In perpetuum rogari. Quintil. lib. 2. cap. 4.

ROGANS,antis. Partic. [δέωντος] ut, Partes rogantis agere. Ovid. 6. Fast. 70.

Veniam dare roganti. Ovid. 6. Met. 33.

Facilis rogantibus. Ovid. 2. Amor. 3. 5.

Verba rogantia. Adjective. Ovid. 20. Epist. 93. Idem 1. de Arte Am. 442.

Flectitur iratus voce rogante deus.

ROGANDUS, a, um. Partic. [δεντέος] Ovid. 3. Trist. 8. 20.

Tunc quoque sollicita mente rogandus erit.

Comitia Consulibus rogandis habere. Cic. 1. de Divin. 53. Qui quum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomarium transgressus esset, comitia Consulibus rogandis habuit. Liv. 38. 42.

Comitia Consulibus rogandis fuerunt ad XII. Calend. Mart. Creati Consules M. Æmilius Lepidus, C. Flaminius. i. e. Rogatione suffragiorum creandis. conf. Cic. 3. de L. L. 10.

ROGATUS, a, um. Partic. [ἡγομένης] ut, Rogatus sententiam in Consulatu. Plin. lib. 7. cap. 48.

Creditores rogati. Cic. 3. Verr. 113. Erat in consilio etiam æquissimus iudex, ipse Verres: erant nonnulli rogati creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias improbitissimi cujusque legati plurimum prodest gratia. Emendatiora exemplaria legunt Rogati, & post hanc vocem distinguunt commatis nota.

Leges rogatas impere. Plaut. Curo. 4. 2. 24.

Puellæ gaudent esse rogatæ. Ovid. 1. de Arte Am. 345.

ROGATUM, i. n. Cic. de Amicit. 39. Æque autem nefas sit, tale aliquid & facere rogatum, & rogare. [Hic potius est Accusativus, a recto Rogatus, m. g.

Non respondere ad rogatum, Ad interrogationem. Cic. pro Flac. 10. Nunquam nobis ad rogatum respondet: semper accusatori plus, quam ad rogatum.

ROGATIO, ðnis. f. [δέσις, δέσις, ἡγομένης] Interrogatio.

Rogatio & huic finitima percontatio. Cic. 3. de Orat. 201.

Judicis rogatio. Cic. 3. Off. 44. Itaque præclarum a majoribus morem accepimus rogandi iudicis, si eum teneremus, quæ salva fide facere possit. Hæc rogatio iudicis ad ea pertinet, quæ paulo ante dixi, honesta amico a iudice posse concedi.

Rogatio, pro Supplicatione, & prece. Valer. Max. lib. 6. cap. 4. de Publico

Publio Rutilio, Quum amici cujusdam injustæ rogationi resisteret, atque is per summam indignationem dixisset, Quid ergo, inquit, mihi opus est amicitia tua, si quod rogo, non facis? respondit, Immo quid mihi tua, si propter te aliquid inhoneste facturus sum?

Alicujus rogatione aliquem diligere. Cic. 3. Q. frat. 1. Rogationis etiam nomine continetur Lex, plebiscitum, & privilegium. Suet. in Cæs. cap. 5. Reditum in civitatem rogatione Plotia confecit. i. e. Lege a Plotio lata. Cic. 4. de Finib. 77. Et eadem imbecillitate & inconstantia L. Tubulum fuisse, qua illum, cujus condemnatus est rogatione, P. Scævola.

Rogatio ea dicitur, inquit Festus, quum populus consultitur de uno, pluribusve hominibus, quod non ad omnes pertineat: & de una, pluribusve rebus, de quibus non omnibus fanciatur. Nam quod in omnes homines resve populus scivit, Lex appellatur. Itaque Gallus Ælius ait, Inter Legem & Rogationem hoc interest: Rogatio est genus legis, quæ lex non continuo est, ea rogatio est, non potest non esse lex, si modo justis comitiis rogata est. V. Ant. Augustin. & Dacer. not. & Gell. 10. 20.

Rogationem a Lege nihil differre ostendit Cic. in Brut. 89. de C. Galba: Rogatione, inquit, Manilia, Jugurthinæ conjurationis invidia, oppressus est. Paulo post, Invidiosa lege Manilia quaestione C. Galbam Gracchani judices sustulerunt. Nihil igitur differunt Lex & Rogatio: nisi prius sit Rogatio, & postea Lex: quo ordine in his exemplis ponuntur. [Rogationem & legem ferre auctor legis & suæ dicitur, quod populum rogat, et si Legem revera ferat populus, rogationem accipiendum demum. Veteres tamen nonnunquam hoc discrimen neglexerunt, ut Legem & Rogationem promiscue dicerent, quum tamen Lex non sit nisi Rogatio perlata; seu quam populus justit. Gloss. Græc. Lat. 'Εισφορῆ νόμος, Rogatio legis, & Lat. Gr. Rogatæ, Εισνεχθήσεται. At minus recte in iisdem, Rogatæ sunt, 'Εκυρώθησαν, & Al. Gloss. Rogatio, Κύρωσι. Nam Κύρωσι est Decernere, Sancire, & Κύρωσι ipsa Sanctio, ut in Gr. Lat. recte legitur. Nec audiendus Nonius 4. 397. Qui Rogare, Instituire significare his locis putat, quum subaudiatur temper Accusativus, Populum, sicut in Ferre rogationem subaudiatur Ad populum. Prorsus sicut in Senatus Sententia censentis, si Senatus frequens assensus comprobasset, in Senatus consultum transibat, similiter Rogatio, iussu populi comprobata, transibat in legem, alioqui neutra ullam functionis vim habebat.

Rogationes & plebiscita. Quintil. lib. 2. cap. 14. Accipere rogationem, i. e. Legem jubere. Cic. 1. Att. 11. Ut Consul populum cohortaretur ad rogationem accipiendam. V. ACCIPIO. Ferre rogationem ad populum. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 1. Perferre rogationem per vim, idem quod Legem perferre. Cic. 2. Q. frat. 2. Sed tamen suspicor per vim rogationem Caninium perlatum. Promulgatur ab eodem rogatio de mea pernicie. Cic. pro Sext. 25.

ROGATIUNCULA, æ. f. [δωκιμύτιον] dimin. Cic. pro Domo 51. Te meam domum consecrasse, te monumentum fecisse, in meis ædibus te signum dedicasse, eaque te ex una rogatiuncula fecisse. Rogatiuncula, Syllogismus. Cic. 1. de Fin. 39. Illum in hac esse rogatiuncula delectatum.

ROGATUS, ùs. m. [ἀξιωματός] Cic. 1. de Nat. Deor. 15. Nam quum feriis Latinis ad eum, iplus rogatu, accessitque, venissent, offendi eum sedentem in exhedra. Impetravit rogatu meo. Cic. 13. Att. 36.

ROGATOR, òris. m. [αἰτητής] ut, Rogator comitiorum, Qui populum suffragia rogat in comitiis. Cic. 1. de Divin. 33. Qui recentibus comitiis in Senatum introducti, negaverunt justum comitiorum rogatorem fuisse. V. MOX.

Rogatores in comitiis dicebantur Consules, qui comitia habebant: sed & illi qui in centuria aliqua rogabant suffragia, & renuntiabant Consuli comitia habenti, interrogante præcone, ut facile colligitur ex verbis Cic. 2. de Orat. 260. de Scipione Maluginensi. Tum autem voce suffragia, non tabella ferebantur, nondum latis legibus tabellariis. Rogatores vero renuntiatores centuriarum fuisse, ita docet Cic. 2. de Divin. 74. Quos quum Ti. Gracchus propter mortem repentinam ejus, qui in prærogativa referenda subito concidisset, in senatum introduxisset, non justum rogatorem comitiorum fuisse dixerunt. Primum vide ne in eum dixerint, qui rogator centuriæ fuisset. Is enim erat mortuus. Sed & Consul renuntiabat, ut Cicero Murænam se renuntiassè dixit in ipso statim orationis pro Muræna principio. Præco etiam populo renuntiabat quem centuria quæque relata & renuntiata a rogatoribus Consulem faceret. [Nec hic alius sane Rogator comitiorum, quam ipse Consul intelligitur, cujus rogationem adversum auspiciam irritam fecit. conf. Non. 4. 397.

Rogator, Postulator, qui quid postulat. Pro mendico Plaut. Ut rogator ostiatim petam panem? Cic. 16. Att. 17. Quanquam hæc epistola non suaforis est, sed rogatoris. V. BUCCA, pro fructo panis, in BUCCA.

ROGATARIUS, i. m. [ἐπιρωτητής] Tabellio qui rogat quod quisque stipulatur, hoc est promittit. Perottus.

ROGATORIUS, a, um. Adj. ut, Rogatoriæ litteræ. Alcuin. de Div. Offic.

ROGATŪRA, æ. f. Gloss. Gr. Lat. Ἀσπασμός, Salutatio, Amplexus, Rogatura.

ROGAMEN, ïnis. n. Eadem Gloss. Δίημις, Rogamen.

ROGAMENTUM, i. n. Idem. Apul. de Syllog. Categ. p. 31. Elmenh. Rogamentum proponere. conf. ROGATIUNCULA.

ROGITO, [ἀξιωματός] Ære. frequent. Multum, vel Sæpe rogare.

Rogitare, Precari. Plin. Patrem adit, rogat ut sui misereatur. Ter. Eun. 2. 2. 35.

— sed ego cesso
Ad Thaidem hanc deducere, & rogare ad cœnam ut veniat.
Rogitare, Sciscitari. Ter. And. 1. 1. 57.
Observabam mane illorum servulos,
Venientes aut abeuntes: rogitabam, heus puer,
Dic sodes, quis heri Chrysidem habuit? Idem Adelph. 1. 2. 2.
Quid tristis es? d. rogitas me, ubi nobis Æschinus
Siet, quid tristis ego sim? Al Rogas Plaut. Aul. 2. 8. 3.
Venio ad macellum, rogitio pisces, indicant
Caros, &c.

Rogitare super aliquo, De aliquo interrogare Virg. 1. Æn. 754.
Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.

VOL. IV.

ROGITATIO, ònis. f. [ῥογιτισμός, ῥογιτισία] Lex, plebiscitum. Plaut. Curc. 4. 2. 23.

Rogitationes plurimas propter vos populus scivit. Rogus, i. m. [πυρῶν] Strues lignorum ad cremanda cadavera. dictus, quod in eo dii Manes rogentur. Plaut. Men. 1. 2. 44.

Age sane igitur quando æquum oras, quam mox incendo rogam? Cic. 3. de Finib. 76. Nam si beatus unquam fuisset, beatam vitam usque ad illum a Cyro exstructum rogam protulisset. Quintil. Decl. 6. Referatur rogam. Hoc est, lignum cremando cadaveri advectum refertur domum. Avidi rogi. Ovid. de Rem. Amor. 38. Flagrans. Senec. Herc. fur. 1.

Lacri. Senec. Octav. v. 307. Impia currus, lacerosque feni Violenta rogos nata negavit. Sed legendum potius, Lacroque feni, cum codd. corr.

Ploratus. Ovid. 4. Fast. 856. Ultima plorato subdita flamma rogo est.

Tepidi. Ovid. 6. Epist. 90. Tristis. Lucan. lib. 8. 762.

Accendere rogam. Lucan. lib. 9. 55. Ascendere in rogam ardentem. Cic. 1. de Divin. 47. Siquidem ad mortem proficiscens Calanus Indus, quum ascenderet in rogam ardentem, O præclarum discessum, inquit, e vita, quum (ut Herculi contigit) mortali corpore cremato, in lucem animus excesserit!

Consumptus rogis. Ovid. 7. Epist. 193. Dare corpus plebejo rogo. Ovid. in Ibin, 154. Exstruere rogam. Lucan. lib. 6. 825.

Imponere aliquem in rogam. Cic. 1. Tusc. 85. Impositi rogis juvenes. Virg. 4. Georg. 477. Prosequi usque ad rogam. Cic. pro Quint. 99.

Rogum etiam neutro genere dicitur, ut auctor est Nonius 3. 186. Afran. Epistola, Pulchre hoc incendi rogam, ardet, tenetur, hoc sepulcro sepeli licet. [Nisi forte ante Incendi distinguendum fuit.

ROGĀLIS, e. Adj. [ὁ τῆς πυρῶς] ut, Ignis rogalis. Stat. 1. Theb. 112. Flammæ rogaes. Ovid. 3. Amor. 9. 41.

ROGĀRIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. Νεμεροκόωντος, Rogarius, bustuarius.

R O M

ROM. ET AVG. Romæ & Augusto, in nummis Aug. & Tiberii. ROM. FEL. Romæ felici.

ROMA, æ. f. [Ῥώμη] Orbis aliquando caput dicta, & amplissimi imperii iure in hunc usque diem felix. Cujus situm atque habitum, quo tempore cepta est condita, observaverunt antiqui, e quorum numero fuit Lucius Tarutius Mathematicus, Chaldaicis litteris eruditus, quem admodum Cic. 2. de Divin. 98. scriptum reliquit. Hæc parvum ab initio oppidum fuit, a juventute Latina Valentia appellatum. Quod quum Evander ad ea loca veniens extendisset, servata prius impositi nominis significatione, Romam nuncupavit. Siquidem Græci Ῥώμην Robur appellant. Alii volunt Troja capta quosdam ex Achivis in ea loca. ubi nunc Roma est, devenisse per Tiberim. Deinde suadente nobilissima captivarum, cui Rome nomen erat, incensis navibus, posuisse fedes, & structo oppido Romen ab ea vocasse. Alii Romam a Romulo dictam volunt. Romulus vero a Romula arbore, id est ficu, sub qua Romulus & Remus pueri inventi sunt cum lupa præbente infantibus Rumen, id est mammam. Vel a Ruminando, quod ætate sub ea pecudes ruminabant. Sunt etiam qui Romulum & Remum a Robore, Ῥοβὸς τῆς Ῥώμης appellatos volunt. Multa de Roma ex variis auctoribus, sed antiquis, vide apud Sext. Pompejum Festum, suo ordine.

Duos populos seminarium gentium Romanarum fuisse reperio, Aborigines, & Trojanos, qui utrique ab Ænea, ut Livius & Dionysius tradunt, communi nomine Latini sunt appellati. Aborigines autem, qui ante adventum Æneæ, Latium, regente Latino, tenebant, docet Dionysius ex Græcis in Italiam venientibus esse constatos. Græcos autem hos nominat, OEnotrum ex Arcadia, Pelasgos ex Theffalia, Evandrum item ex Arcadia, Herculem ex Peloponneso profectum. Atque etiam iidem scribunt, Romulum, superante Latinorum Albanorumque multitudine, urbem in Palatio condidisse. Quæ quum ita sint, jam id dubium esse non potest, quin ad hos populos alii etiam plurimi accesserint, qui Romanam urbem gentibus repleverint. Siquidem accepimus, Romulum Cæninenses, Antemnates, Camerinos, Vejentes, Fidenates, quos bello devicerat, Sabinos vero etiam, quibus eum æquo Marte pugnauerat, in societatem novæ urbis vocasse. Quin etiam multas Etruscorum urbes se ad eum recepisse, initio a Medullia facta, traditum est. Hoc autem Romuli institutum, reliqui deinceps reges studiosissime sibi conservandum esse duxerunt, ut finitimas civitates aut vi, aut benevolentia sibi adjungere, Romanque transferrent. Itaque Tullus Hostilius, eversa Alba, familias ejus urbis Romam traduxit. Ancus Lucumonem Etruscum in senatum accevit. Priscus Ser. Tullium Corniculatum sibi etiam generum adjunxit. Idem post quoque factum est, liberata regio dominatu Repub. Neque enim unquam desitum est, civitatem vicis populis & gentibus dari, Italianque ipsam municipiis devinciri, quousque bello Marfico univèrsa fere civitate donata est. Ex libro Caroli Sigonii de Nominibus Romanorum.

Roma Urbs dicta Ῥώμη Ἰβηρῶν. H. St. Civium Romanorum tria genera fuisse video, senatores, equites, de plebe: qui tres ordines dicebantur, & ex duplici genere constabant, Patricio & Plebejo. Duplex enim est civium Romanorum divisio, quantum altera ad alteram nihil pertinet. Prior hæc, Vel patricii sunt cives Romani, vel plebeji. Posterior hæc, Vel senatores sunt cives Romani, vel equites, vel de plebe; ita vel a genere, vel ab ordine distinguuntur: ut civis Romanus genere patricio natus, equestris tamen ordinis, si nondum in senatum lectus esset, diceretur; sin senator esset factus, ordinis senatorii. Quod si patricius non modo in senatum electus non esset, verum nec inter equites locum haberet; quia scilicet equestri censu non esset, hoc est sestertiorum quadringenta millia non possideret, (minus enim qui habebat, eques esse non poterat, sed, ut Horatii verbis utar, Plebs erat) aut quia, quum quadringenta millia possideret, annulo tamen aureo & equo publico non uteretur, quæ illi, equestris ordinis insignia, Cenfor ob aliquod flagitium ademisset; aut

- denique, quia neque majores ejus, neque pater, neque ipse, cum quadringenta millia, eove amplius haberet, de equestri dignitate laborantem, equestrisque ordinis indicia, annulum scilicet aureum, & equum publicum, neque in militia a Duce, neque domi a Cenforibus, quum censeretur, postulasset: quod tamen vix est ut credi possit. Quis enim contemnit honestatem? quis, quum ab infimo ordine plebejo ad equestris possit ascendere, aut ab equestri ad senatorium, recuset? Si quis igitur patriciæ gentis neque senator esset, neque eques, is Patricius quidem & erat, & dicebatur, idem tamen de plebe & erat, & dicebatur. Quandoquidem, civis Romanus quicumque erat, is de tribus ordinibus unum haberet, senatorium aut equestris, aut plebejum, necesse erat. Senator non es, ergo eques, aut de plebe. Neque senator, neque eques, ergo de plebe. Ordo enim præterea nullus fuperest: at quadringenta millia, qui est equestris census, aut octingenta millia, qui senatorius, possideo: sequitur ergo, ut eques ob quadringenta millia sim, aut senator ob octingenta millia. Falsum. Censur enim dat, non ut eques aut senator necessario sis, sed ut esse possis: neque propter opes honor datur, sed ob inopiam negatur. Turpe enim & indecorum, senator egens: malafque res non omnino malis mentibus quandoque persuadet inopia. Erant ergo Patriciorum tria genera, patricii senatores, patricii equestris ordinis, patricii de plebe. Sed oritur consideratio. Civis Romanus, ex equire senator factus, amittitne ordinis equestris insignia, annulum aureum, & equum? minime. Auctus enim dignitate, tantum abest ut de pristino jure quidquam amittat, ut etiam aliquid præterea consequatur. Nam præter annulum, & equum, quæ equitum erant, habebant senatores tunicam purpuream, ut ab equestri ordine aliqua omnino specie distinguerentur, sicuti equestris ordo a plebe annulo aureo, & equo distinguebatur. Ex Manutii observationibus. [Rectius diceret Tunicam laticlaviam, quæ alba cum clavo purpureo erat. V. suo loco in CLAVUS, &c.]
- Roma, in montibus posita & convallibus, cœnaculis sublata atque suspensa. Cic. 2. de Lege Agrar. 95.
- Urbs Roma. Hor. 3. Carm. 5. 12.
- Altæ Romæ moenia. Virg. 1. Æn. 11.
- Beata. Hor. 3. Carm. 29. 12.
- Bellatrix. Ovid. 2. Trist. 321.
- Dardania. Ovid. 15. Met. 421.
- Domina Roma, Dominans. Hor. 4. Carm. 14. 44. Sic Virgil. de Romanis ait, Populum late regem, 1. Æn. 25. & Romani rerum domini. 1. Æn. 286.
- Ferox. Hor. 3. Carm. 3. 44.
- Magna. Martial. lib. 12. 69.
- Martia. Ovid. ad Liviam, 246.
- Potens. Hor. 2. Epist. 1. 61.
- Princeps urbium. Hor. 4. Carm. 3. 13.
- Pulcherrima rerum. Virg. 2. Georg. 534.
- Regia. Hor. 1. Epist. 7. 44.
- Romæ ambitum varie prodiderunt auctores. Plin. lib. 3. cap. 5. Mœnia ejus collegere ambitu, Imperatoribus Cenforibusque Vespasianis anno conditæ DCCCXXXVIII. pass. XIII. M. CC. Fla. autem Vopiscus tradit, Aurelianum imperatorem ambitum urbis ad triginta millia passuum ampliasse. V. cap. 39. pr. & 21. extr. conf. H. Voss. de magnitud. Rom. vet. in Observ. ejus.
- ROMÆA, Parilia dici cœperunt, Fortunæ templo ab Adriano in urbe restituto. Cælius Rhodig. lib. 5. cap. 4. V. in dictione PARILIA.
- ROMĀNUS, a, um. Adj. [Ῥωμαῖος] Quod ad Romam pertinet, vel e Roma est.
- Achilles Romanus. V. ACHILLES.
- Arces. Virg. 2. Georg. 172.
- Gens. Virg. 1. Æn. 37.
- Lingua Romanæ facundia. Ovid. 1. de Pont. 2. 69.
- Ore Romano profuit Græcia. i. e. Homo Romanus Græce loquitur. Lucan. ad Pison. 77.
- Populus. Hor. 1. Epist. 1. 70.
- Porta Romana, propria appellatione dicta est ea in urbe Roma, quam Romulus infimo clivo Victoriæ instituit. Appellata autem Romana a Sabinis præcipue, quod ea proximus aditus erat Romam. Festus, Romanam portam vulgus appellat, ubi ex epistylis defluit aqua. Qui locus ab antiquis appellari solitus est Statuæ Cinciæ, quod in eo fuit sepulcrum ejus familia.
- Potentia. Ovid. 15. Met. 877.
- Pubes. Hor. 4. Carm. 4. 46.
- Sermo. Quintil. lib. 2. cap. 14.
- Tellus. Virg. 4. Æn. 275.
- Romana urbs, pro Roma. Lactant. de Divino præmio, lib. 7. p. 420. edit. Plantin. cap. 15. H. St. En verba, Non infcite Seneca Romanæ urbis tempora distribuit in ætates.
- Urbis Romanæ conditor. Ovid. 14. Met. 849.
- ROMANUS, i. m. [ὁ Ῥωμαῖος] Qui e Roma est, vel Romam inhabitat. Domini rerum Romani. Virg. 1. Æn. 286.
- Acer Romanus. Virg. 3. Georg. 346.
- Vincit Romanus sedendo; Proverb. in eos, qui tranquillii atque otiosi, tamen quæ volunt, efficiunt. Varro 1. de R. R. 2. pr.
- ROMANULA porta teste Varrone lib. 4. de L. L. 34. in Palatino monte fuit, gradus habens in navalia ad Volupiaæ facellum. conf. 5. 3. ad fin.
- ROMĀNE, Adv. [Ῥωμαῖως, Ῥωμαῖστῃ] Gell. 13. 21. Hæc Romane & severè dixit.
- ROMANENSIS, e. Adj. [Ῥωμανήσιος] Qui alibi ortus est, sed in Roma versatur. Unde Cato in lib. de R. R. cap. ult. Salem Romanensem appellat, non Romæ factum, sed qui Romæ vendebatur.
- ROMANENSIS, e. Adj. Grut. Inscript. p. 41. n. 7. PISTOR ROMANENSIS.
- ROMANICUS, a, um. Adj. [Ῥωμαικός] Cato R. R. cap. 135. Aratra in terram validam Romanica bona erunt, in terram pullam Campanica, juga Romanica optima erunt. Sic Romanicum oleum, apud eundem, cap. 153. in lege oleæ pendentis.
- ROMANIA, æ. f. Barbarie opponitur. Fortunat. 6. Carm. 4. 7. Hinc cui barbaries, illinc Romania plaudit.
- ROMANITAS, ætis. f. pro Orbe, live Imperio Romano, ponitur a Tertull. de Pallio cap. 4. pr.
- ROMANDUES, [Ῥωμανδύες] Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Populi sub Rhomomago. Trunco capite nomine. Nam alii Veromandui, vel Veromandi, q. V. Hodie *Vermandois*.
- ROMILIA, gens Patricia, ex qua T. Romilius cum C. Veturio cos. A. U. 299. idemque 303. Decemvir.
- ROMILIUS, a, um. Adj. ut Romilia lex, cavit, ne alii præter patres & magistratus, sacra inirent, postea plebi quoque aditus ad sacra fuit. Nam rogationibus tribunitiis, primum Sextio Licinia sancitum est, ut Decemviri sacrorum, non ut antea omnes patricii, sed ex parte dimidia de plebe crearentur. Deinde secuta est Ogulnia, ut quum quatuor Pontifices essent, placeretque sacerdotum numerum augeri, quatuor præterea Pontifices, quinque Augures, de plebe omnes allegerentur, ut omnino octo Pontificum, novem Augurum numerus fieret. Ex Manutio de Legib. Rom.
- Tribus Romilia. V. TRIBUS.
- ROMPHÆA, V. RHOMPHÆA.
- ROMPHUS, i. Pedamentivium genus. Alexander Alexandrinus lib. 2. cap. 10. Quod autem nativum ex arboribus in arbores traductis vitibus, nonnulli traduces. quidam Romphos, plerique arbuta dixere, quas in Transpadana Italia ex Cornu, Populo, Tilia, Acere, Orno, Carpino, & Quercu frequenter arbutari tradunt. [Latinum vocabulum non videtur.]
- ROMULA, Arbor dicebatur sub qua Remus & Romulus pueri inventi sunt. V. ROMA, & RUMINALIS.
- ROMULENSIS, e. Adj. Romulensis, Colonia Romanorum in Celtica Hispalensium. Plin. lib. 3. cap. 1. Et a læva Hispalis colonia, cognomine Romulensis.
- ROMULUS, i. m. [Ῥωμύλος] Martis & Iliæ filius, frater Remi, primus rex Romanorum. Cujus & Remi fratris historiam sic scribit Servius, Amulius, inquit, & Numitor fratres fuerunt. Amulius fratrem imperio pepulit, & filium ejus necavit; filiam vero ejus Iliam, Vestæ sacerdotem fecit, ut spem sobolis auferret, a qua se puniri posse cognoverat. Hanc, ut multi dicunt, Mars compressit, unde sunt nati Remus & Romulus, quos cum matre Amulius præcipitari jussit in Tiberim: tum, ut quidam dicunt, Iliam sibi Anien fluvius fecit uxorem: ut alii, inter quos Horat. Tiberis: unde ait, 1. Carm. 2. 17. Uxorius annis. (V. ibi Acronem.) Pueri vero expositi sunt ad ripam vicinam: hos Faustulus reperit pastor, cujus uxor erat ante meretrix, Acca Laurentia, quæ susceptos aluit pueros. Hi postea avum suum Numitorem, occiso Amulio, in regna revocaverunt. Quibus dum cum eo angustum Albæ videretur imperium, recesserunt, & captatis auguriis urbem considerunt. Sed Remus prior sex vulvures vidit, Romus postea duodecim: quæ res postea bellum creavit, in quo extinctus est Remus: & a Romi nomine Romani appellati. Ut autem pro Romo, Romulus diceretur, blandimenti gratia factum est, quod gaudet diminutione. Quod autem a lupa dicuntur nutriti, fabulosum figmentum est, ad celandam auctorum Romani generis turpitudinem: nec incongrue factum est: Nam & meretrix Lupas vocamus, unde & Lupanaria. Et constat hoc animal in tutela esse Martis. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 1. Æn. 278. — donec regina sacerdos Marte gravis geminam partu dabit Iliam prolem. Romulus, Martis filius, educatusque a Lupa dicitur. Quintil. lib. 3. cap. 7. Romulus post excessum suum dixit Proculo Julio, se Deum esse, & Quirinum vocari, templumque sibi dedicari in eo loco jussit. Cic. 1. de Legib. 3. Mavortius Romulus. Virg. 6. Æn. 778. Alius Romulus Silvius, de quo Liv. 1. 3. ROMULEUS, a, um. Adj. [Ῥωμύλιος] possessivum: ut, Colles Romulei. i. e. Romani. Ovid. 14. Met. 845. Culmo Romuleo sedens. Virg. 8. Æn. 654. Ense Romuleo cadit Amulius, i. e. Ense Romuli. Ovid. 3. Fast. 67. Muri Romulei. Sil. lib. 7. 285. Urbs Romulea. Ovid. 15. Met. 625. ROMULUS, a, um. Adj. pro Romuleus: ut, Gens Romula. Hor. in Carm. sæcul. 1. Tellus Romula. Virg. 6. Æn. 876. ROMULIDÆ, arum. m. Patronym. [Ῥωμυλίδαι] dicti sunt Romani a Romulo. Perf. 1. Sat. 31. — ecce inter pocula quærunt Romulidæ futuri quid dia poemata narrent. Arx Romulidarum. Lucret. lib. 4. 687. ROMPOTINUM, V. RUMPOTINUM.

R O R

RORO, ære. V. ROS.

R O S

- RŌS, rōris. m. [Ῥός, Ῥέσις, Ῥέσι, Ῥέσι] Humor qui sereno tempore e caelo fluit, serena nocte, non gelu, neque ardoribus, neque ventis existentibus. Aristoteles lib. 1. Meteor. cap. 10. scribit rorem heri ex vaporazione modica, atque in hoc differre a pluvia, quæ largo vapore progeneretur. Apulejus lib. de Mundo p. 61. Elmenh. Ros nocturnus humor, quem serenitas tenuiter spargit. Al. Serenitatis tenuitas. A Græcis dicitur ὁ Ῥός. Ἡ Ῥός, non, ὁ. Idem tamen error in vulg. Lex. Ex Ῥός factum, ut Mos ex Νέμος. H. St. Gloss. Lat. Gr. Ros, Δρόσος, φλοιός. At hoc posterius Corticem significat. Gelidus. Virg. 2. Georg. 202. Levis. Virg. 6. Æn. 230. Liquidus ros, Aqua fontana. Ovid. 3. Met. 164. Nocturni. Plin. lib. 21. cap. 17. ad finem. Purus ros Castalia. Hor. 3. Carm. 4. 61. Vitreus. Ovid. 1. Amor. 6. 55. Canent recente rore herba. Ovid. 3. Fast. 380. Stillavit sanguineis roribus arbor. Lucan. lib. 7. 837. Quum ros in tenera pecori gratissimus herba est. Virg. 8. Ecl. 15. Amarus ros, Aquæ marina. Virg. 4. Georg. 431. Salis ros, pro Aqua marina. Lucret. lib. 4. 440. Nam quæcunque supra rorem falis edita pars est Remorum, recta est, &c. Rorem falis, i. e. Aquam maris. Lambin. Tepidus,

Tepidus, Lacrimæ. Ovid. 10. Met. 360.
 Lacrimarum rore madidæ coronæ. Ovid. 14. Met. 708.
 Vitalis, Lac. Cic. 1. de Divin. 20.
 Ros maris, vel Ros marinus, Herba. V. infra post derivata.
RORĀLIS, e. Adj. Ovid. 4. Fast. 718.
 Virgaque rores laurea misit aquas. i. e. Ad irrigandum, sive ad aspergendum, vel aspergentes. Alii legunt Roratas.
ROSCIDUS, a, um. Adj. [ροσίδος, ἔροσις, ἔροσις] Quod est rore perfusum; unde Nox roscida dicitur, Quæ rore humecta est. Plin. lib. 18. cap. 28.
 Antra roscida. Ovid. 2. Fast. 332.
 Aurora. Ovid. ad Liviam 281.
 Colles. Plin. lib. 3. cap. 12.
 Gramina. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 104.
 Herba roscida. Varro 2. de R. R. cap. 2.
 Iris. Virg. 4. Æn. 700.
 Mala roscida, Quæ matutino rore humecta sunt. Virg. 8. Ecl. 37.
 Mella. Virg. 4. Ecl. 30.
 Poma. Propert. lib. 2. 20. 36.
 Pruina roscida foliis excussa. Ovid. 5. Fast. 215.
 Solum roscidum. Columel. lib. 3. cap. 2.
 Tellus roscida. Senec. Hippol. 1.
 Folia melle, roscida. Plin. lib. 11. cap. 11. Itaque tum, prima aurora, folia arborum melle roscida inveniuntur.
RORSIDUS, a, um. Idem. Columel. 5. 6. Rosidum & nebulosum solum. [Sic 3. 1. & 4. 30. Alioqui Roscidum, vel Roridum legendum putes.
RORIDUS, a, um. Idem. Propert. 2. 23. 27. V. ibi Broekhuif.
RORULENTUS, a, um. Adj. [ρορulentός, ρορulentός, πολύρορός] Plenum rore. Columel. lib. 5. cap. 6. Cavendum ne aut Septentrionalibus ventis, aut rorulentæ, sed ficcæ ferantur vites. Idem lib. 12. cap. 38. Ne rorulentæ bacca legantur cavendum.
RORĀRIUS, a, um. Adj. Rorarii milites dicebantur, Qui armatura levi prælium primi committebant: quod ut ante pluvias cælum rorare solet, sic illi ante gravem armaturam qui prodibant, rorarii appellabantur, qui & Ferentarii. Hæc ex Festo. Liv. 8. 8. Primum vexillum triarios ducebat: veteranum militem spectatæ virtutis: secundum rorarios, minoris roboris atate factisque.
 Rorarii appellati, quod imbris fere primum rorare incipiat. Varro de vita Pop. Roman. lib. 3. Idem lib. 6. de L. L. 3. Rorarii dicti a rore, qui bellum committebant ante, ideo quod ante rorat, quam pluit. V. Non. 18. 3.
 Vinum rorarium, Quod rorariis dabatur. Festus. V. Heinf. ad Sil. lib. 1. Stewech. ad Veget. lib. 1. cap. 20. & Dalechamp. ad Plin. lib. 2. cap. 60. [Gloss. Lat. Gr. Rogarii, Ῥογαρίαι, scribe Rorarii.
RORĪFER, Æra, Ærum. Adj. [ρορiferός] ut, Aura rorifera. Senec. Hippol. v. 11.
 Biga Lunæ rorifera. Stat. 1. Theb. 138.
 Umbris roriferis terram nox obruit. Lucret. lib. 6. 864.
RORIFLUUS, a, um. fec. comm. Adj. ut, — rorifluam sectemur carmine lunam. Vetus Poeta lib. 2. Catalect. p. 239. edit. Scalig.
RORO, [ρορίζω, ψεκίζω, βύνω] Ære. Humorem instar roris paulatim destillare. Virg. 8. Æn. 645.
 — et sparsi rorabant sanguine vepres. Columel. lib. 11. cap. 2. 1111 Id. Jun. Delphinus vespere exoritur, Favonius interdum rorat. In vetullo exemplari absolute legitur, Nonnunquam rorat. V. infra. Plin. lib. 17. cap. 10. Periculum tantum eo die est, si roraverit quantulumcunque imbrem.
 Undique dant saltus, multaque aspergine rorant. Ovid. 3. Met. 683. De delphinis.
 Oculi rorantur lacrimis obortis. Ovid. 15. Epist. 97. i. e. Rigantur.
 Rorare faxa cruore. Sil. lib. 10. 263.
 Quum videt in scopulo rorantem faxa cruore, Torvoque obtutu labentem in Tartara Paulum.
 Rorat, absolute: quomodo dicimus Pluit, Ningit, Tonat. Columel. lib. 11. cap. 2. Idibus Octobris, & sequenti biduo interdum tempettas, nonnunquam rorat. [Gloss. Lat. Gr. Rorat, ψεκίζω.
RORANS, antis. Partic. [ρορῶν, βύνων] Lucret. lib. 3. 470.
 — lacrimis rorantes ora, genæque.
 Antra rorantia fontibus. Ovid. 3. Met. 177.
 Altra rorantia. Virg. 3. Æn. 567.
 Capilli rorantes. Ovid. 4. Fast. 141.
 Lacrimis rorantibus spargunt ora. Lucret. lib. 2. 976.
 Pocula minuta, atque rorantia. Cic. de Senect. 46.
RORĀTUS, a, um. [ρορατός] Partic. ut, Rorata pruina. Ovid. 3. Fast. 357.
 Mollis erat tellus rorata mane pruina. Alii legunt Rorataque, ut referatur ad Tellus.
 Rosæ roratæ. Ovid. 2. de Pont. 1. 36.
RORATIO, ðnis. f. [ρορατικός] Roris distillatio. ut, Nocturnæ rorationes. Apul. 9. Met. p. 232. Elmenb.
 Roratio, quam Theophrastus Rhoadæ, quasi defluxum, appellat, morbus est vitium, quem vulgo Colaturam vocamus. Plin. lib. 17. cap. 24. Siderationis genus est in vitibus deflorescentibus roratio. Aut quum acini priusquam crescant, decoquantur in callum. Theophrastus lib. 4. de plantis cap. 16. Roratio, inquit, fit quum vitis deflorescens irrorat. Fit autem id genus affectionis, quum acini defluunt: & qui remanent, parvuli sunt. Propter hoc vitium Floralia, ab antiquis instituta sunt. Plin. lib. 18. cap. 29. Floralia quarto Cal. Maji instituerunt, anno urbis quingentesimo sextodecimo, ex oraculis Sibyllæ: ut omnia bene deflorescerent.
RORĀMENTUM, i. n. Capitolin. in Vero cap. 10. Capiti auri roramenta respargere. Alii Ramenta rectius.
ROBESCO, [ροβίζομαι] Ære. Rore aspergi. Vox dubiæ auctoritatis. Plin. lib. 18. cap. 34. Aquilonem prænuntiat terra liccescens, sed rorescens repente, &c. Sic leg. in veteri edit. A. D. 1491. sed hodierna exemplaria omittunt voces, Sed rorescens. Ovid. 15. Met. 245. — resolutaque tellus In liquidas rorescit aquas. al. Rarefcit, quam lectionem recepit Robertus Stephanus. V. RARESCO.
ROSMARINUS, rois marini, m. [Ῥοσμαρίνον. Gl. L. G.] officinis Anthos. Horat. 3. Carm. 23. 15.

Parvos coronantem marine
 Rore deos, fragilique myrto. Dicitur &
ROSMARIS, Ovid. 3. de Arte Am. 690.
 — tegit arbutus herbam,
 Ros maris, & laurus, nigraque myrtus olent. Alii conjuncte scribunt. Idemque
ROSMARINUM, i. n. vel **ROSMARINUS**, i. m. [Ῥοσμαρίς] Frutex. Plin. lib. 19. cap. 12. Libanotis, locis putridis & macris ac roscidis feritur femine. Radicem hober olufatri, nihil a ture differentem. Usus eius post annum stomacho saluberrimus. Quidam eam nomine alio rosmarinum appellant. Idem lib. 17. cap. 13. Et Columel. lib. 9. cap. 4.
 Rosmarinum coronarium. Rosmarinum (Gallice *Rosmarin* appellatur) duplicis est differentiæ: Unum secundum frugiferumque, cujus semen cachrys vocatur. Folia foeniculi habet, &c. Alterum coronarium quo in fertis coronisque amasii abutuntur. De utroque vide Dioscoridem lib. 3. cap. 72. & 73.
ROSA, æ. f. [Ῥόδον] Flos e spina nascens, cui Ῥόδον Græcis nomen est. Plin. lib. 21. cap. 4. Rosa nascitur spina verius quam frutice, in rubo quoque proveniens, illic etiam jucundi odoris, quamvis angusti, &c. Cic. 7. Verr. 27. Sed quum rosam viderat, tunc incipere Ver arbitrabatur. Martialis. 4. 29. 4.
 Hibernæ pretium sic meruere rosæ.
 Flos rosarum. Hor. 3. Carm. 29. 3.
 Atria plena rosarum. Ovid. 2. Met. 113.
 Albentes rose. Ovid. 3. de Arte Am. 182.
 Amœnæ. Hor. 2. Carm. 3. 14.
 Arentes. Virg. 4. Georg. 268.
 Confusa rubore. V. CONFUNDO.
 Plena nimium pudoris rosa, Nimum rubra. Columel. lib. 10. 102.
 Punicea. Hor. 4. Carm. 10. 4.
 Sera. Hor. 1. Carm. 38. 3.
 Carpere rosam. Virg. 4. Georg. 134.
 Deligere primam tenui ungue rosam. Ovid. 4. Epist. 30.
 Fulgent quale rosæ inter sua lilia misitæ. Ovid. 2. Amor. 5. 37.
 Perucidus pulvinus Meliteni rosa factus. Cic. 7. Verr. 17.
 Redimiri fertis & rosa. Cic. 3. Tusc. 43.
 Spargere rosas. Hor. 3. Carm. 19. 22.
 Vivere in rosis, i. e. Florere, & omni felicitate affluere. Martialis. 8. 77.
 Liber, in æterna vivere digne rosa. Cic. 5. Tusc. 73. Etiamnum in cruciatu atque tormentis? m. Antu me in viola putabas, aut in rosa dicere?
 Rosam, quæ præterit, ne quære iterum: i. e. Noli te cruciare desiderio rerum, quæ restitui nequeunt. V. Chiliad.
 Rosas loqui, i. e. Blanditias. Erasmi. ibid.
 Rosam suam vocat amicam amator quidam apud Plaut. Afin. 3. 3. 74. blandiendi gratia.
 Rosa, pro Oleo rosaceo. Cels. lib. 8. cap. 3. Neque alienum est intillare paulum rosæ, vel lactis, quo magis lubrico circumagatur. Ibid. cap. 4. Quod si membrana per inflammationem intument, infundenda erit rosa tepida.
 Rosa Græca. V. RHODODAPHNE.
ROSULA, æ. f. dimin. Dracont. Hexaem. v. 697.
 Qui rosulis stellare nemus, vel floribus agros Imperat Autumni, &c.
ROSEUS, a, um. Adj. [Ῥοδαῖος, Ῥοδαῖός Gl. L. G.] Quod est coloris rosæ, Plin. 28. 19. Afini a coitu spuma collecta roseo panno, & inclusa argento, venerem stimulat. Idem lib. 14. cap. 1. Hic purpureo lucent colore, illic fulgent roseo. Gloss. Græc. Lat. Ῥοδαῖος, Roseo colore.
 Cervix rosea, i. e. Pulchra. Servius. Virg. 1. Æn. 406.
 Convalles rosæ, i. e. Florulentæ, species pro genere. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 85.
 Dea rosea, Aurora. Ovid. 3. de Arte Am. 84.
 Ῥοδαῖόν τε καὶ Ἥως. Roseis Aurora quadrigis. Vide v. c. H. St. V. Virg. 6. Æn. 535.
 Face rosea sol insert lunina cælo. Lucret. lib. 5. 974.
 Genæ rosæ. Virg. 12. Æn. 606.
 Labella. Catul. de Berynth. 61. 74.
 Os roseum. Virg. 2. Æn. 593.
 Rubor. Ovid. 3. Amor. 3. 5.
ROSÆCRUS, a, um. Adj. [Ῥοδαῖος] Quod ex rosa factum est: unde Rosaceum oleum, quod ex rosis oleo infusus expressum est, quod Græci Rhodinon vocant. Plin. lib. 20. cap. 3.
 Corona rosacea. Plin. lib. 21. cap. 3. L. Fulvius argentarius, bello Punico secundo, cum corona rosacea interdum e pergula sua in forum profexisse dicitur.
ROSACRUM, i. n. subaud. Oleum. Plin. 21. 29. & 37. 3.
ROSALIA, ðrum. n. pl. Ῥοδαῖός Gloss. Græc. Lar.
ROSARIUS, a, um. Adj. ut, Abortio rosaria. Suet. Neron. cap. 27. V. in ABSORBEO.
ROSARIUM, i. n. [Ῥοδαῖόν] Copiam fructuum significat, uno loco rosas gignentium: vel Locum in quo sunt hujusmodi fructus. Plin. lib. 21. cap. 11. Rosaria a Favonio tolli oportet esse, iterumque solitio. Columel. lib. 11. cap. 2. Rosarium ferotinum, perfolium & cultum habere jam tempus est.
 Amœna rosaria. Ovid. 5. Trist. 2. 23.
ROSA, Ære. Rosa imbueri. Hinc
ROSĀTUS, a, um. Partic. ut, Propoma rosatum. Pallad. Feb. tit. 32.
ROSĀTUM, i. n. Lamprid. Heliogab. cap. 19. & 21. & Apic. 1. 4. Ubi modum faciendi docet.
ROSETUM, i. n. [Ῥοδαῖόν] Locus rosas confitus. Virg. 5. Ecl. 17.
 Punicis humilis quantum saluina rosetis. [Gloss. Gr. Lat. Ῥοδαῖόν τε καὶ Ῥοδαῖόν, Rosetum & Ῥοδαῖόν. Item Ῥοδαῖόν, Rosum. Puto Ῥοδαῖόν, Rosarium, vel certe Rosetum scripsisse grammaticum, nisi Rosum, n. g. pro Rosa dixit.
ROSENTUS, a, um. Plenus rosarum. Mart. Capella lib. 1. p. 19. Rosulenti splendoris gratia totam aulæ ipsius curiam &c. illuminavit, de Aurora Solem antegressa.
ROSA, æ. f. auctore Festo, Campus in agro Reatino appellatur, quia in eo arva rore humida semper feruntur. Varro lib. 1. de R. R. cap. 7. ad finem, Cæsar Vopiscus Ædificius, causam quum ager apud Cenfores, campos

campos Rosæ, Italæ dixit esse fumen, in quo relicta pertica postredie non apparet propter herbam. Hinc
ROSKĀNUS, a, um. Adj. ut, Rosciani equi. Varro de R. R. 2. 7.
ROSCIUS, V. ROS.
ROSCIUS, i. m. cognomine Otho, [ῥόσιος Ὀθων] Tribunus plebis legem tulit, ut Equitibus Romanis in theatro XIII gradus proximi assignarentur, qui censum CCC. HS. haberent. V. Livii. Epit. 99. De hoc Cicero pro Muren. 21. L. Otho, vir fortis, meus necessarius, equestri ordini restituit, non solum dignitatem, sed etiam voluptatem.
Q. Roscius Gallus, Comædus, Ciceronis præceptor in pronuntiationis & gestus exercitatione, eo præstantiæ venit, ut quum de perfecto in arte aliqua loquimur, in suo genere Roscius a nobis dicatur, teste Cicerone lib. 1. de Orat. 130. Hic a Cicerone defensus est, quum a Fannio quodam ob pecuniariam rationem in iudicium adductus esset. V. Fest.
Doctus Roscius. Hor. 2. Epist. 1. 82.
Sex. Roscius Amerinus, etiam in causa parricidii defensus a Cicerone patrem habuit hominem locupletem, quem quidam clam interfecerunt: filius per occasionem discordiæ cuiusdam, quæ inter eos intervenerat, paternæ cædis auctor accusatur. Præda ad quendam Sullæ satellitem L. Cornelium Chryfogonum redibat, accusatore Erucio, quam causam egit primam publicam Cicero, annos natus XIII ut est auctor Corn. Nepos. apud Gell. 15. 28. De qua causa ipse in Bruto 312.
ROSCIUS, a, um. Adj. ut, Lex Roscia. Hor. 1. Epist. 1. 62.
ROSCIĀNUS, a, um. Aliud Adj. ut, Rosciana imitatio. Cic. 2. de Orat. 242.
ROSEUS, V. ROSA.
ROSIO, V. RODO.
ROSMARINUM, **ROSMARINUS**, **ROSMARIS**, V. in ROS ad fin.
ROSTELLUM, V. ROSTRUM.
ROSTRUM, i. n. [ῥόστρον, ῥόστρον] Gl. L. G.] Quo aves cibum capiunt. Nec solum de avibus, sed etiam de reliquis animalibus, & de ipso homine interdum dicitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Procero corneoque rostro aves. Ovid. 14. Met. 282.
Osque meum fensi pando occallefcere rostro.
Acumen rostri. V. Acumen, in ACUO.
Acies rostri. Plin. lib. 11. cap. 37.
Rostrum, de Quadrupedis, ut
Canum. Plin. lib. 8. cap. 40. Ventos & odorem captantes, prodentesque rostro cubilia.
Caprarum. Varro 2. de R. R. cap. 3. Duo enim genera earum, sub rostro duas ut mammulas penfiles habeant.
Cervorum. Plin. lib. 8. cap. 32.
Hippopotami. Plin. lib. 8. cap. 25. Rostro refimo, cauda & dentibus aprorum, &c.
Suum. Columel. lib. 7. cap. 9. Rostri brevibus & resupinis. Cic. 1. de Divin. 23. Sus rostro si humi a litteram imprefferit, num propterea, &c. & 2. 48. Rostrium suis.
Tragelaphorum. Plin. lib. 8. cap. 33. Eminent rostrum ut in parvo sit haud dissimile fuillo.
Rostrum Piscium, ut
Delphinorum. Plin. lib. 9. cap. 8.
Draconum piscium. Plin. lib. 9. cap. 27.
Testudinum piscium. Plin. lib. 9. cap. 10.
Rostrum de Homine etiam dicitur. Plaut. Men. 1. 1. 13.
Apud mensam plenam homini rostrum deliges. Petron. cap. 75. p. 277 Ut celerius rostrum barbatum haberem. V. Non. 6. 41.
Acutum rostrum. V. Acutus, in ACUO.
Aptum rapinæ. Ovid. 6. Fast. 133.
Corneum. V. Corneus, in CORNU.
Crepitante ipsa sibi plaudat ciconia rostro. Ovid. 6. Met. 97.
Immodicum. Ovid. 6. Met. 673.
Obuncum vulturis. Virg. 6. Æn. 597.
Pandum. Ovid. 14. Met. 282.
Punica. Ovid. 2. Amor. 6. 22. de Piftacco.
Tincta gerens rubro punica rostra croco.
Reduncum. Ovid. 12. Met. 562.
Rigidum. Ovid. 6. Met. 673.
Contingere cibum terrestrem rostris facile. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.
Exacuerè spicula rostris. Virg. 4. Georg. 74.
Prominet immodicum pro longa cuspidè rostrum. Ovid. 6. Met. 673.
Malleorum rostrum. Plin. lib. 34. cap. 14. i. e. Ferreum illud in malleis, quo proprie ad percutiendum utitur.
Rostrum insulæ. Cic. 2. de Legib. 6. Sed ventum in insulam est. Hac vero nihil est amœnius. Ut enim hoc quasi rostro finditur Fibrenus, & divisus æqualiter in duas partes latera hæc alluit, &c.
A similitudine autem rostri avium, aut aliorum animalium, dicta est pars illa navis exprorecta atque acuta e prora, a quo Naves ipsæ, Rostratæ dicuntur. Cæf. 3. Bell. Gall. 13. Rostro enim noceri non posse cognoverant. Virg. 5. Æn. 143.
Convullum remis rostrisque stridentibus æquor. Gloss. Lat. Gr. Rostri, ῥόστρον, ῥόστρον, ῥόστρον.
Rostri, pl. [ῥόστρα] auctore Liv. 8. 14. extr. dictum est Templum, seu forum, ante curiam Hostilium, in quo erat pulpitrum ornatum ex rostris navium Antiatum, ex quo loco Magistratus concionari solebant. Unde sæpe legimus Pro rostris, id est, In rostris: in eo enim ipso rostra ab hostibus capta, fixa erant. Charisius lib. 1. Rostri, locus in urbe ubi concionantur. Cic. 3. Off. 80. Conscripterunt communiter edictum, cum pæna atque iudicio, constitueruntque ut omnes simul in Rostri post meridiem descenderent. V. Græv. not.
Ascendere in rostra. V. ASCENDO.
Convocare ad rostra. V. CONVOCO.
Deducere de rostris. V. DEDUCCO.
Perorasset quum Vectius, descendissetque de rostris. Cic. in Vatin. 26.
Statuere in rostris statuam alicui. Cic. ad Brut. 15.
ROSTRATUS, a, um. Adj. [ῥόστρατος] ut, Rostrata navis. Cic. 2. de Invent. 98. Lex est apud Rhodios, ut si qua rostrata in portu navis deprehensa sit: publicetur. V. NAVIS.
Corona rostrata, Navalis victoriæ præmium. Plin. lib. 16. cap. 4. Virg. 8. Æn. 685.

— cui, belli insigne superbum,

Tempora navali fulgent rostrata corona. Sextus Pompejus, Pompeji filius, in Sicilia piraticam exercuit, contra quem primo cum Agrippa pugnavit Augustus. Postea Agrippæ cura data est, qui eum delevit: ob quod Augustus ei rostratam dedit coronam, quia vicerat navali certamine. Servius. V. CORONA.
Falces rostrate. Columel. 2. 21. *Faucilles bechues, non pointues.*
Impetus rostratus. Qui fit ipso rostro. Plin. lib. 10. cap. 23.
ROSTRĀLIS, e. Adj. Sidon. 1. Epist. 10. Dignum poema, quod apicibus pererrandum auratis iuste tabula rostralis acciperet. [An Perarandum?]
ROSTRO, [ῥόστρον] Ære. Rostro scrutari. Gloss. Lat. Gr. Rostat, ῥόστρον Hinc
ROSTRANS, antis. Partic. Plin. lib. 18. cap. 19. In collibus transverso tantum monte aratur: sed modo in superiora, modo in inferiora rostrante vomere. i. e. Rostrum impingente, ut ait Budæus.
ROSTELLUM, i. n. dimin. [ῥόστρον] Parvum rostrum. Columel. lib. 8. cap. 5. Die vicesimo animadvertit an pulli rostellis ova percuderint. Plin. lib. 30. cap. 11. Muris rostellum, auriculasque summas roseo panno, ipsumque dimittunt.

R O T

ΡῶΤΑ, æ. f. [ῥότος, κύκλος] a rotunditate, seu a ruendo: ruît enim facile in suos orbes. Plaut. Capt. 2. 3. 9.
 — pro rota me uti licet:
 Vel ego huc, vel illuc vortar, quo imperabitis. Plin. lib. 16. cap. 40. Sed lignum non aliò pæne, quam ad radios rotarum utile.
Curvatura summæ rotæ. Ovid. 2. Met. 107.
Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16.
Radii fractarum rotarum. Ovid. 2. Met. 317.
Streptus rotarum. Hor. 1. Epist. 18. 7.
Veltigia rotæ. Ovid. 2. Met. 133.
Currens. Hor. 3. Carm. 10. 10.
Effuse rotæ, Currentes. Propert. lib. 4. 8. 18.
Errantes. Stat. 1. Theb. 220.
Volucres. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 431.
Evitata fervidis rotis meta. Hor. 1. Carm. 1. 5.
Inducere rotam. V. INDUCO.
Terenda hæc erit admiffa meta rota. Ovid. 1. de Arte Am. 40.
Rota figuli. Perf. 3. Sat. 23.
 Udum & molle lutum es, nunc nunc properandus, & acri Pingendus sine fine rota.
Aquariæ rotæ, apud Paulum lib. 4. sentent. tit. 6. sunt, Per quas tollitur aqua.
Aquilega rota. Tertullian.
Rota, pro Vi dicendi, five orationis impetu ponitur. Sidon. 9. Epist. 15.
 Homericæque par & ipse gloria
 Rotas Maronis arte sectans compari. V. Aufon. Profess. Burdigalens. Commem. carm. 5. [Sidonio non est Pro impetu orationis, sed pro ipso curriculo, seu curuli certamine ponitur, quo velut certare inter se ingenia finguntur, parum verecundâ sane metaphorâ.
Fortunæ rota. Cic. in Pison. 22.
Rota, pro Solis orbe a Latinis usurpatur, sicut *δίσκος* pro eodem a Græcis. Sidonius,
 Inde patefecit radiis rota candida cælum. i. e. Sol exortus cælum noctu clausum aperuit luce sua: noctu enim cælum claudi censebant. Hinc illud Maronis, 1. Æn. 178.
 Ante diem clauso componet vesper Olympo. Turnebus. [V. Broekh. ad Tibull. 1. 10. 62.
Rota, Supplicii genus quoddam fuit apud Græcos, quo distento corpore homines torquebantur, sicque definiebant, *ῥότος ἐπὶ βασιλικῶν ὄργανοι, διατάνοι τὰ σώματα τῶν βασιλικῶν.* Cic. 5. Tusc. 24. In eo etiam putatur dicere, in rotam (id est genus quoddam tormenti apud Græcos) beatam viram non ascendere. Apud Josephum, in Maccabæis, ejus supplicii crebra mentio est. Meminit & Aristophanes, sed & Plutarchus quoque in Nicia. Cælius lib. 10. cap. 15. putat illi simile esse, quod apud Gallos grassatoribus infertur, vocaturque vulgo *La Rouë*. Quanquam lubentius crediderim genus quoddam tormenti fuisse ad verum exculpendum. V. Turneb. Advers. 7. 16. [Id quod ex loco Aristoph. in Plut. 4. 3. 26. perspicue apparet, ubi Servile tormentum fuisse docet Schol. Conf. Henr. Steph. Thes. Græc. dict. ῥότος, in ῥότος vol. 4.
Rotæ, Genus caprarum. Varro 3. de R. R. cap. 1. Etiam nunc in locis multis genera pecudum ferarum sunt aliquot, ut in Phrygia ex ovibus, ubi greges videntur complures: ut in Samothrace, caprarum, quas Latine rotas appellant.
Rota, Piscis cetarii generis. Plin. lib. 32. cap. 11.
ROTŪLA, æ. f. dimin. [ῥότῆλος, ῥότῆλον] Plaut. Perf. 3. 3. 38.
 Mirum, quin citius jam a foro argentarii
 Abeunt, quam in cursu rotula circumvortitur. Plin. 18. 18.
Galliæ vero duas addiderunt rotulas.
ROTŪLO, Ære. Saresb. 8. 12. In orbe rotulari quam incedere magis idoneus est.
ROTĀRIS, Adv. Rotarum modo. Apul. 10. Met. p. 253. Elmenh. In orbe rotam flexuoli.
ROTĀLIS, e. Adj. ut, Carpentum rotale. Capitolin. in Macrin. cap. 12.
ROTŪTO, [κύκλος, γύρω] Ære. In modum rotæ versare, vertere, circumagere. Rotavit, ἔδρασκουσι, ἔρροχισσι. Gloss. Lat. Gr. & Græc. Lat. ῥότῆλατος.
Roto. ῥότῆλατος, Roto, Rotor. Δισκῆτος, Roto.
More fundæ rotare aliquem. Ovid. 4. Met. 17.
Canes rotat aper. Ovid. 2. de Arte Am. 374.
Caput ense rotare. Lucan. lib. 8. 673.
Flammæ venti rotant cavis fornacibus. Lucret. lib. 6. 201.
Silvas rotare rapiens amnis dicitur. Stat. 4. Silv. 3. 79.
Telum immane rotat. Stat. 9. Theb. 802.
Circumque infraque rotantur Tyrreni greges. Stat. 1. Achil. 56.
Rotare proprie dicuntur pavones. Columel. lib. 8. cap. 11. Signa sunt extimulatæ libidinis, quum femet ipsum, veluti mirantem caudæ gemmantibus pinnis, protegit: id æquum facit, rotare dicitur. De pavone.
ROTANS, antis. Partic. [κύκλων] ut,
 Turbine rotanti portant res venti. Lucet. lib. 1. 294. conf. Hor. 4. Carm. 11. 11.
 Rotantia,

Rotantia, *Ἐλισσόμενα, Κοιλαιόμενα, Κυλιόμενα*. Gloss. Lat. Græc.
 ROTĀTUS, a, um. Partic. [*κυκλαβής*] ut, Cervix rotata. Lucan. ad Pison. v. 53.
 Ignis rotatus. Ovid. 12. Met. 296.
 Sermo rotatus. Juven. 6. Sat. 448.
 — & curtum sermone rotato
 Torqueat enthymema. Sermonem rotatum, Turnebus hic interpretatur. Orationem conversione conclusam, atque comprehensam ambitu: quod genus dicendi a Cicerone Verfum, ab Aristotele *συμφορητικόν* appellatur: quo genere loquendi contorta oratio est, ideoque brevior, quam sponte naturæ fusa.
 Sol rotatus, i. e. In præceptis datus. Prudent. Cathem. 11. 29.
 Viri rotati. Valer. Flacc. 4. 181.
 ROTĀTIŌ, ōnis. f. Circum actio. Vitruv. 10. 8. Sine porrecto rotationis. Et in fine capituli, Per rotationem circini. V. Apul. Apol. p. 307. Elmenh.
 ROTĀTUS, ūs. m. Idem. Claudian. de Consul. Mallii v. 77. Rapido cæli rotatu.
 Præceptis rotatus. Aufon. Mosella, v. 362.
 ROTĀTOR, ōris. m. Stat. 2. Silv. 7. 7. de Baccho, Et tu, Bassaridum rotator, Evan.
 ROTĀTILIS, e. Adj. Sidon. 2. Epist. 9. Inter rotatiles catastropharum gyros.
 ROTABILIS, e. Idem. Ammian. 23. 4. Agiliter rotabilis.
 ROTHOMAGUS, i. m. [*ροθόμαγος*] Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 8. Galliarum civitas ad Sequanam. Vulgo *Ρομεν*.
 RŌTUNDUS, a, um. Adj. [*ροτύνδης, περιπετής, κυκλίεις, κυκλοπτής*] dicitur quasi collectum, & per omnem circuitum læve sine offensione asperi anguli. Non. 1. 297. ex Cic. Plin. lib. 10. cap. 52. Aquatiliū ova rotunda.
 Dictum rotundum a Retundendo: quod omnis undique retusa & veluti deformata sit asperitas. Habet enim quod rotundum est, unicam superficiem, in qua nec principium notari potest, nec finis. Rotundum etiam e Radendo dici potest. quod circum rasum atque expolitum sit.
 Rotundum a rota dictum, teste Nonio 1. 297. vel rota, a rotundo. Cui subscribit Voff. q. V.
 Quadratum & Rotundum velut contraria. Cic. 2. de Fin. 36.
 Ambitus rotundus. Cic. de Univerf. 23.
 Baccæ rotundiores. Hor. Epod. 8. 53.
 Cælum rotundum. Cic. 3. de Orat. 176.
 Deus volubilis & rotundus. Cic. 2. de Nat. Deor. 46.
 Figuræ rotundæ præstantia & perfectio satis intelligitur ex Cic. de Univerf. 15. & 2. de Nat. Deor. 47. Quid pulchrius, inquit, ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa continet, quæque nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunofum? Cumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim *σφαῖρα* interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui *κύκλος*, Græce dicitur, his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes sint inter se simillimæ, a medioque tantum abfit extremum, quantum idem a summo, quo nihil fieri potest aptius: hujus enim figuræ extremitas paribus a medio radiis attingitur. Hactenus Cicero. Unde persuadent nobis philosophi, cælum, stellas, elementa, mundum denique totum, rotunda atque globosa esse figura formatum a Deo. Hinc factum est, ut quum aliquid egregium & plane perfectum significare volumus, illud rotundum appellemus.
 Forma rotunda ullam negat esse pulchriorem Plato. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.
 Lances rotundæ. Hor. 2. Serm. 4. 40.
 Stellæ globosæ & rotundæ. Cic. de Somn. Scip. 6.
 Rotundum eleganter ad orationem transtulit primus Cicero, ut vult Nonius l. c.
 Clausulæ rotundæ. Quintil. lib. 8. cap. 5. Rotundas clausulas intelligit, Intra quas sententiæ clauduntur, cum sequentibus non hærentes. Budæus.
 Constructio verborum apta, & quasi rotunda. Cic. de Clar. Orat. 271.
 Distributio rotunda. Quintil. lib. 3. cap. 4. Celeri magis ac rotunda usi distributione, quam vera.
 Orator rotundus, per translationem. Cic. in Orat. 40. Thucydides autem præfractior, nec satis, ut ita dicam, rotundus. i. e. Elegans & compolitus: vel rotundam non habens sententiarum & clausularum elegantiam, qua integra clausula integram sententiam comprehendit.
 Ore rotundo loqui. Hor. in Arte Poet. 323. i. e. inquit Parrhasius, Perfecto, pleno, vel sine offensione & aspiratione in se revolvente.
 Rotundior. Compar. Celf. 5. 28. Rotundissimus Superl. Idem 8. 1. & Plin. lib. 10. cap. 52. extr. de ovis, Exeunt a rotundissima sui parte dum pariuntur.
 RŌTUNDA, proprium nomen templi ejus quod Numa Pompilius Vestæ sacravit. Festus, Rotundam, ædem Vestæ Numa Pompilius rex Roman. consecrasset videtur, quod eandem esse terram, qua vita hominis sustentaretur crediderit, eamque pilæ forma esse, ut sui simili templo Dea coleretur. [Sed non videtur post hanc vocem distinguendum, nec dicit Appellasse rotundam, sed consecrasset. Hodie Romæ Sancta Maria rotunda dicitur Pantheon Agrippæ, Deiparæ virgini consecratum.]
 ROTUNDE, Adv. [*ροτύνδης*] Cic. 5. de Finib. 7. Ista ipsa, quæ tu breviter Regem, dictatorem, divitem, solum esse sapientem, a te quidem apte ac rotunde, quippe habes enim a rhetoribus. i. e. Eleganter, Concinne, vel Collecte, ut ait Nonius 2. 727.
 ROTUNDŪLA, æ. f. Idem quod Rotula. Apul. de Herb. cap. 13. His bene commixtis, facies exinde velut rotundulam. [i. e. Pilulam.]
 ROTUNDITAS, atis. f. [*ροτύνδης*] Plin. lib. 9. cap. 30. Cornibus, quæ sunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis. Ibidem cap. 36. Rotunditas oris. Idem lib. 16. cap. 23. Folia in juvenia circinata sunt rotunditatis. Gloss. Gr. Lat. *στρογγυλότης*, Rotunditas.
 ROTUNDO, are. [*στρογγυλίζω*. Gl. G. L.] Rotundum facere. Cic. de Univerf. 31. Quumque similem universi naturæ efficere vellet, ad volubilitatem rotundavit. Vitruv. lib. 10. cap. 11. Id ad circum rotundatur. Caput rotundare, Rotundum habere, vel producere. Plin. lib. 20. cap. 18.
 Rotundare, pro Comple, & perficere. Hor. 1. Epist. 6. 34.
 Mille talenta rotundentur, totidem altera porro,
 Tertia succedant, & quæ pars quadret acervum.
 ROTUNDĀTUS, a, um. Partic. ut, Solis orbis rotundatus. Vellej. 2. 59. 6.

Hendecasyllabi rotundati. Sidon. 8. Epist. 4.
 ROTUNDATIO, ōnis. f. Vitruv. lib. 10. cap. 11. Sic & in rotundatione & in longitudine æqualia spatia fiunt.
 ROTUNDIFOLIUS, a, um. Adj. ut, Phlomidis rotundifoliæ. Apul. de Herb. cap. 71.

R O X

ROXANA, æ. f. [*Ῥοξάνη*] Alexandri concubina, quæ quum prægnans esset ex defuncto rege, eamque præcipuis honoribus Macedones cumulerent, Statim æmulam dolo ad se pertractam, una cum sorore, occidit & in puteo obrui curavit. Auctor Plutarchus in Alexandro extr. V. RHOXANA.
 ROXICUM, i. n. [*Ῥοξικόν*] Corsicæ insulæ civitas. Ptolemæo lib. 3. cap. 2.

R R

RR. R duobus, inquit Festus, in compluribus orationibus, quum de actis disleritur, etiam præscribi solet: id est, Rationum relatarum, quod iis talibus docentur iudices, quæ publice data atque accepta sint.

R U B

RUBEAS, Promontorium est in Ponto. Plin. lib. 4. cap. 13. Philemon Mocimarufam a Cimbris vocari, hoc est mortuum mare, usque ad promontorium Rubeas: ultra deinde Cronium.
 RUBEDO, RUBEFACIO, RUBELLIANUS, RUBELLULUS, RUBELLUS, RUBENS, V. RUBRUS.
 RUBENSIS, e. Adj. ut, Rubensis lacus in Narbonensi provincia, quem præterlabitur Atax. Plin. lib. 3. cap. 4. Flumen Atax e Pyrenæo Rubensem permeans lacum.
 RUBER, quod huc transponi debuit, V. ante RUBRUS.
 RUBĒTA, æ. f. [*Ῥεβήτα*] Plin. lib. 8. cap. 31. Ranæ quoque rubetæ, quarum & in terra & in humore vita, plurimis refertæ medicaminibus. Idem lib. 32. cap. 5. Sunt quæ in veribus tantum vivunt, ob id rubetatum nomine, ut diximus, quas Græci phrynos vocant, grandissimæ cunctarum, geminis veluti cornibus, plenæ veneficiorum. Mira de his certatim tradunt auctores. Juven. 1. Sat. 70. — quæ molle Calenum Porrectura viro miscet sitiente rubetam.
 Rana rubeta. Plin. 25. 10. Auxiliantur contra ranam rubetam. Propert. lib. 3. 6. 27. [Videtur a Rubo dicta. In Gloss. Cyrill. tamen *Ῥεβήτα*, Rubeta, Rana rubra. quasi scilicet a Rubro colore.]
 RUBERTUM, V. RUBUS.
 RUBĒRA, bra, brum. Adj. [*Ῥεβήρα, Φοινίκης, κόκκινος, ἰουβρίας*] Idem quod Rubeus, sed magis in usu est Ruber. Martial. lib. 1. 56.
 Flavaque de rubro ponere mella cado. [Gloss. Lat. Gr. Rubrum, *Ῥεβήρον, Ξαυρόν*.]
 Æquor rubrum. Virg. 3. Georg. 359.
 Aurora rubra. Propert. lib. 3. 13. 16.
 Flamma rubra. Ovid. 11. Met. 368.
 Humor ruber occupat os. Lucret. lib. 4. 1044.
 Sanguis ruber. Hor. 3. Carm. 13. 7.
 Ruber crine. Martial. lib. 12. 54.
 Hunc dico rubrum, brevem, incurvum, canum, subcrispum, cæsum, Auctor ad Herenn. lib. 4. 64.
 Deus ruber hortorum, Priapus. Ovid. 1. Fast. 415.
 Mare Rubrum. Plin. lib. 6. cap. 23 ad finem. Irumpit deinde & in hac parte geminum mare in terras, quod Rubrum dixere nostri. Græcia Erythræum, a rege Erythra, aut (ut alii) solis repercussu talem reddi colorem existimantes: alii ab arena terraque: alii tali aquæ ipsius natura. Cic. 1. de Nat. Deor. 97. V. BRYTHRÆUS
 Compar. Plin. lib. 10. cap. 63. Colorem illico mutant rubriore pilo. Superl. ut, Uva ruberrima. Scribon. Larg. Compos. 249.
 RUBRUS, m. Idem quod Ruber. Solinus cap. 53. Colores duo sunt, quod fingere non valet, rubrus & candidus: ceteros facile menitur. De chamaeleonte. [Gl. Gr. Lat. *Ῥεβήρινος, ἰχθύς*, Rubrus. Ibid. *Ῥεβήρις*, Rubra.]
 RUBRUS, a, um. Adj. [*ἰεβήρος*] Rubeus & Rufus generalia nomina sunt, ad omnia quæ quomodolibet rubent. Etenim sanguineus, roseus, aureus, ostrinus, fulvus, flavus, rubidus, phœniceus, rutilus, luteus, spadicus, rubei seu rufi coloris sunt, aut acuentes eum, quasi incendentes, aut cum colore viridi miscentes, aut nigro infuscantes, aut virenti sensim albo illuminantes. Hactenus Perotus ex Gell. lib. 2. cap. 26. Negant tamen quidam Latinam esse dictionem, Rubeum. Inter quos sic Hermolaus in Plinium lib. 9. cap. 38. Rubens color nigricante deterior. Non Rubeus. Præterissem, inquit idem, hoc ut leve, nisi in omnibus codicibus inolevisset: vulgoque imperiti barbariem suam in eo verbo tueri laborarent. Hactenus Hermolaus. Columel. lib. 6. cap. 1. Colore rubeo, vel fusco. Ubi alii tamen legunt Rubro. Nam in eodem capite legitur, Umbria vastos & albos, eademque rubros. Gellius loco supra adducto, Rufus enim color & ruber nihil a vocabulo rubei differunt. Firmic. lib. 4. cap. 12. Rubeis capillis, oculis sanguinolentis. Gloss. Lat. Gr. Rubeus, *Ῥεβήρος*.
 De alia signific. V. in RUBI, & RUBUS.
 RUBELLUS, a, um. Adj. [*Ῥεβήλιος*] dimin. a Ruber, bra, brum. Rubellum vinum, Vinum subrubens. Martial. lib. 1. 104.
 Et Vejentani bibitur fax crassa rubelli.
 Vites rubellæ, & Vinæ rubellæ appellatæ sunt, quarum materia rubra sit. Plin. lib. 14. cap. 2. Proxima dignitas Nomentanis rubente materia, quapropter quidam rubellas appellaverunt vineas.
 RUBELLŪLUS, a, um. Adj. aliud dimin. ut, Umbilicus rubellulus. Mart. Capell. 5. p. 187.
 RUBELLIANUS, a, um. Adj. ut, Rubellianæ vites. Columel. lib. 3. cap. 2. Sed earum quoque feracior est minor, cujus & folium parcius scinditur, & materia non ita rubet, ut Amineis: a quo colore rubellianæ nuncupantur.
 RUBELLIO, ōnis. m. [*Ῥεβήλιος*] Piscis. Plin. lib. 32. cap. 10. conf. RUBRUS. Item f. Rubigo. Gloss. Lat. Gr. Rubellio, *Ῥεβήλιος, ἔλιος σιδήρεος*.
 RUBOR, ōris. m. [*Ῥεβήρος*] Gloss. Græc. Lat. Color rubens, qui & Rubedo dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. In malis maxime ostenditur rubor. Idem lib. 2. cap. 18. Ardentior in ruborem.
 Dilutus rubor, Debilis, & velut aqua permixta parum intensus atque ardens. Plin. lib. 22. cap. 23. & cap. 23. Tutillimi, qui rubent callo, minus diluto rubore, quam boleti.

- Igneus rubor. Lucan. lib. 5. 214.
 Mistus candore. V. MISCO.
 Tyrii rubores, Purpura. Virg. 3. Georg. 307.
 Virgineus rubor, pro Pudore. Virg. 1. Georg. 430.
 Acuere ruborem. V. ACUO.
 Confessus secreta rubor, Pudor. Claud. de Nupt. Honor. & Mar. 9.
 Consequitur pudorem rubor. Cic. 4. Tusc. 19.
 Ejectus rubor atrita de fronte. Juven. 13. Sat. 240.
 Incanduit ore rubor. Claud. de Nupt. Honor. & Mar. 8.
 Notavit subitus rubor ora. Ovid. 6. Met. 46.
 Præstet ingenuitatem & ruborem suum. verborum turpitudine, & rerum obscenitate vitanda. Cic. 2. de Orat. 242.
 Traxerunt pectora tenuem percussa ruborem. Ovid. 3. Met. 482.
- RUBĒDO**, inis. f. Firmic. lib. 2. cap. 12. Leo significat colorem croceum, atque ad rubedinem declinantem. V. Voss. de vit. Serm. p. 602.
- RUBRO**, [ῥυθραῖος, ῥυθραῖος] ēre. Rubrum esse. Gell. lib. 2. cap. 26. Sed quum aliter rubeat ignis, aliter sanguis, aliter ostrum, aliter crocus. Virg. 2. Georg. 430.
 Sanguineisque inculca rubent aviaria baccis.
 Facies rubet igne sacri veneni. Stat. 9. Theb. 748.
 Prata ante novis rubeant quam coloribus. Virg. 4. Georg. 306.
 Terra rubet sanguine. Ovid. 2. Fast. 112.
 Rubere, Pudore suffundi. Cic. 15. Att. 4. Rubeo, mihi crede: sed jam scripseram, delere nolui. Idem 4. Verr. 187. Hæresere homo, advesari, rubere. [Gloss. Lat. Gr. Rubet, ῥυθραῖος.]
- RUBENS**, entis. Partic. [ῥυθραῖος] ut, Dulce rubens. Stat. 4. Theb. 224.
 — sublimis agebat
 Dulce rubens, viridique genas spectabilis ævo.
 Color rubens. Plin. lib. 9. cap. 36.
 Hyacinthus suave rubens. Virg. 3. Ecl. 63.
 Ferrum rubens igne. Ovid. 12. Met. 277.
 Nupta rubens dulci probitate. Stat. 1. Silv. 2. 12.
 Vina rubentia. Ovid. 5. Fast. 511.
 Zona semper sole corusco rubens. Virg. 1. Georg. 234.
- RUBESCO**, [ῥυθραῖος] ēre. Rubrum fieri. Plin. lib. 9. cap. 35. Miror ipso tantum eas cælo gaudere, sole rubescere, coleremque perdere ut corpus humanum.
 Aurora rubescebat. Virg. 3. Æn. 571.
 Mare radiis rubescit. Virg. 7. Æn. 25.
 Mundus rubescit. Ovid. 2. Met. 116.
 Tum pater, ut terras mundumque rubescere vidit.
- RUBĒFACIO**, fēci, factum, [ῥυθραῖος, ῥυθραῖος] ēre. Ruborem asserere. Sil. lib. 16. 137.
 Vixque Atlantidum rubefecerat ora fororum.
 Setas rubefecit sanguine. Ovid. 9. Met. 383.
- RUBĒFACTUS**, a, um. Partic. [ῥυθραῖος] Ovid. 13. Met. 394.
 Expulit ipse cruor, rubefactaque sanguine tellus.
- RUBĒCUNDUS**, a, um. Adj. [ῥυθραῖος, ῥυθραῖος] Rubore plenus, sive Abunde rubens. In quo alternitatis causa, ut ait Priscianus, c loco b ponitur, ne sit absonum, si Rubibundus dicatur. Ter. Hec. 3. 4. 26.
 Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius. Martial. lib. 14. 114.
 — Cumano rubicundam pulvere testam.
- Cornua rubicunda. Hor. 1. Epist. 17. 8.
 Conjux rubicunda Umbri mariti. Ovid. 3. de Arte Am. 303.
 Compar. Varr. 2. de R. R. cap. 8. Hinnus qui appellatur, ex equo & asina, minor est, quam mulus corpore, plerumque rubicundior.
- RUBICUNDULUS**, a, um. Adj. dimin. Juven. 6. Sat. 425.
 — tandem illa venit rubicundula, totum Oenophorum fitiens.
- RUBIDUS**, a, um. Adj. [ῥυθραῖος] Quod est colore rufo atre multo mistum. Plaut. Stich. 2. 1. 77.
 Rubiginosam strigilem, ampullamque rubidam.
 Panis rubidus, Scaber, atque asper: unde a scabritie, panis secundo coctus, rubidus vocatur, qui & a nautarum usu, nauticus appellatur. Plautus, Exiguam buccellam rubidi panis. Festus, Rubidus apud Plaut. Caf. 2. 5. 2. Panis vocatur parum coctus.
 Rubidæ dicuntur etiam Scortæ ampullæ & rugosæ. Festus.
- RUBRANS**, antis. Partic. a Rubro, are. Rubens, rubeum. Alcim. Avit. 5. 525. Rubranti profundo.
- RUBRICUS**, a, um. Adj. ut, Amurcam rubricam diluere. Columel. 5. 10. Emendati codd. legunt, Rubricam amurca.
 Terra rubrica. Idem 2. 10. Exilem amat terram, & rubricam præcipue. [Potest esse Substantivum per appositionem.]
- RUBRICA**, æ. f. pr. comm. [ῥυθραῖος] Terra rubentis coloris, & minio proxima. Plin. lib. 35. cap. 6. Ex reliquis rubricæ generibus fabris utilissima Ægyptia & Africana: quoniam maxime forbentur. Picturis autem apta nascitur & in ferrariis metallis. [Gloss. Græc. Lat. ῥυθραῖος, Rubrica. At Lat. Græc. Rubrica, ῥυθραῖος. An ῥυθραῖος; Fabrilis rubrica. Dioscorid. lib. 3. cap. 71.
 Sinopica rubrica. Dioscorides ibid.
 Delibutus rubrica. Auctor ad Herenn. lib. 3. 37.
 Notare rubrica. Columel. lib. de Arboribus, cap. 17. ad finem, Omnes arbusculas, prius quam transferas, rubrica notare convenit: ut quum ferentur, easdem cæli partes aspiciant, quas etiam in seminario conspexerant.
 Rubrica, pro Jure civili & publico, ab eo quod capita legum rubrica essent insignira. Perf. 5. Sat. 90.
 — vivere tolle,
 Vindicta postquam meus a Pratore recessi,
 Cur mihi non liceat jussit quodcunque voluntas,
 Excepto si quid Masuri rubrica vetavit? Quod de Jureconsulto Masurio Sabino est intelligendum. Etsi enim Jurisconsultorum officium consumebar potissimum in jure civili & privato enucleando, tamen idem jus publicum in legum functionibus positum explicabam, quod Rubricæ nomine hic intelligendum videtur esse. Nam quamvis Jurisconsulti hodie ob miniata capita juris, Rubricas in ore habeant in quocunque jure, tam privato quam publico, tamen veteres in publico legitimoque Rubricas posuisse videntur, ut majestas legibus accresceret, capitibus earum sinopide aut cinabari notatis, & sanguineum quiddam

& cruentum fortasse etiam minantibus. Itaque a Prudentio in Symmach. 2. 461. scriptum est,

— dicant cur condita sit lex

Bis sex in tabulis, aut cur rubrica minetur,

Quæ prohibet peccare reos? Quintilianus quoque, non de Jure Prætorio, sed de Duodecim tabulis Rubricas intelligit, non tamen tantum ubi criminibus minantur pœnas, cum credibile sit omnia earum capita milto picta fuisse, Verba Fabii sunt 12. 3. Quorum alii se ad album ac rubricas transtulerunt, ac formularii, ac (ut Cicero ait) leguleji esse maluerunt. Ecce hic Album pro Jure Prætorio dixit, Rubricas pro Jure civili, quod Duodecim tabulis continebatur: ut & formularios ad prætorias retulit formulas: legulejos ad duodecim tabularum leges. Ex Turnebo.

RUBRICĒTA, æ. f. [ῥυθραῖος] Color quo mulieres ad emendandum faciei ruborem utuntur. Plaut. Truc. 2. 2. 39.

Buccas rubriceta omne corpus intinxit tibi. Purpurissum etiam dicitur. unde idem Plaut. Truc. 2. 2. 35. Buccas purpuriffatas vocat, Rubriceta intinctas. Al. Rubricæ cera omne &c.

RUBRICOSUS, a, um. Adj. [ῥυθραῖος] ut, Terra rubricosa, h. e. Rubra & rubrica veluti conspersa, aut rubris arenulis, ut differat ab aliis, hoc est, pulla, &c. Plin. lib. 18. cap. 17. In solo autem rubricoso lupinum. Columel. lib. 4. cap. 33. Spissum solum & rubricosum reformidat.

RUBRICO, are. Rubrica tangere. Claudiano tribuit Passeratius.

RUBRICATUS, a, um. Partic. ut, Herba rubricata. Marc. Empir. cap. 33. Libri rubricati, i. e. Quorum capita & tituli sunt minio notati. Petron. Fragm. Tragur. p. 18. V. Not. Scheff. p. 106.

RUBI, orum. [ῥυθραῖος, seu ῥυθραῖος] tantum pluraliter, Oppidum Campaniæ, a ruborum frequentia, seu a colore ruboris. Hor. 1. Serm. 5. 94.

RUBEUS, a, um. Adj. ut, Vimina Rubea, pro Fiscellis quæ inde adferebantur. Virg. 1. Georg. 266.

Nunc facilis Rubea texatur fiscina virga. V. ibi Servium.

RUBIA, æ. f. [ῥυθραῖος, ῥυθραῖος] Herba. Plin. lib. 24. cap. 11. Erythrodanus, quam aliqui erythrodanum vocant, nos rubiam, qua tinguntur lanæ, pellesque periciuntur: in medicina urinam ciet. Vulgus pharmacopolarum *rubram majorem*, & *rubram minorum* vocant.

RUBICŌN, ōnis. m. [ῥυθραῖος] Fluvius Galliam citeriorem a reliqua determinans Italia, cujus multa mentio est apud Plutarchum in vita Pompeji & Cæsaris. Sueton. in Cæs. cap. 31. Consecutusque cohortes ad Rubiconem flumen, qui provinciæ ejus finis erat, paulum constitit. Volaterranus lib. 6. Geograph. de hoc flumine hæc habet, Rubicon ipse nunc Pifitella, parvus quidem amnis, sed memorabilis, quod terminus Gallorum ac Romanæ provinciæ fuerit. Blondus in Italia illustrata, Sequitur magni quondam nominis torrens perexiguus Rubicon, Cisalpinæ Galliæ & Italiæ arva determinare solitus: Pifatellum nunc qui sub Flaminia via, Ruconem qui supra accolunt, vocant: fuitque olim stante & integra Republica Romana, lege prohibitum, ne quispiam armatus illum injussu magistratum transgrederetur. Eaque lex loco mota, in quo ab initio fuit posita, marmore litteris incisa elegantissimis, etiam nunc visitur. Sabellicus in Suetonium, Rubiconem hodie corrupto nomine Riconem accolæ appellant. Priusquam ad mare sit ventum, proximo amniculo insinuatus, aquis & nomine confusus, in Adriam inter Ariminum & Ravennam evolvitur. Sulpicius in Lucan. Ultima Italiæ urbs Ariminum erat: prima Galliæ, Ravenna. Ejus legis seu edicti, cujus meminit Brutus, verba, tum ex ipso Blondo, tum ex Volaterrano, tum ex Petro Crinito lib. 12. cap. 5. de Hon. Discip. sic collegimus; Jussu mandatuve pop. Rom. Consul, Imperator, Tribune, miles, tiro, commilito, armate, quisquis es, manipularis, Centurio, turmarie, legionarie, hic sistito: vexillum sistito: arma deponito: nec citra hunc amnem Rubiconem, signa, arma, exercitum, comeatumve traducito. Si quis hujusce jussionis ergo adversus præcepta ierit feceritve, adjudicatus esto hostis populi Rom. ac si contra patriam arma tulerit, penatesque et sacris penetrabilibus asportaverit. S. P. Q. R. SANCTIO PLEBISCITII. S. V. C. hoc est, Senatufve consulti.

De Rubiconis ortu & nomine sic ait Merula in Galliæ Cisalpinæ antiquitatibus: Rubicon non procul a Sarfina, Plauti patria, fontes habet: vocaturque hæc atate a circumvicinis populis materno idiomate altius Rugum, paulo inferius Rugozum, non procul a sinu, in quem infuit, Adriatico, Pifciatellum ingreditur per duo millia juxta Cisennam. Non est audiendus Vibius Sequester, qui Rubiconem putat eum esse fluvium, qui Varus appellatur inter Avenionem & Niccam in extremis Liguriæ finibus. Hæc Merula.

Undæ Rubiconis. Lucan. lib. 7. 254.

Amœni Rubiconis incola. Claud. ad Gennadium, 1.

Parvus Rubicon. Lucan. lib. 1. 185.

Puniceus. Lucan. lib. 1. 213. Putat Sidonius Rubiconem a rubro arenarum colore, seu puniceo, nomen habere.

RUBICUNDUS, **RUBIDUS**. V. RUBER.

RUBIGO, inis. f. pr. comm. [ῥυθραῖος] in metallis situ quodam contrahitur, arida & rubra, metallum paulatim absumens, qualem in ferro videmus. Dicta a colore, nam veteres Robum, rubrum dicebant.

Dicit tanquam scribens Rubigo. Vide **ROBIGO**. H. St. V. & **ROBUS**, Adj.

Adorandæ rubiginis pocula, Antiqua. Juven. 13. Sat. 148.

Nigræ rubiginis morsu scabri enses. Lucan. lib. 1. 243.

Putris. Stat. 3. Theb. 582.

Salsa. Virg. 2. Georg. 220.

Squalida. Catull. Argon. 62. 42.

Deterfa. Sil. lib. 4. 12.

Exesa inveniet scabra rubigine tela. Virg. 1. Georg. 495.

Obducere rubiginem. Plin. lib. 17. cap. 4. Ferroque omnis rubiginem obducit.

Dicitur & de aliis. ut, Dentium rubigo. Ovid. 2. Met. 776.

Ingenium rubigine læsum. Ovid. 5. Trist. 12. 21.

Nomen rubigine tangere. Catull. 60. 151.

Rubigo, [ῥυθραῖος] idem quod Robigo significat, estque vitium in segetibus. V. **ROBIGO**. Plin. lib. 18. cap. 17. Rubigo quidem, maxima segetum pestis, lauri ramis in arvo defixis, transit in earum folia ex arvis. Rubigo vel Ærugo in segetibus, inquit Budæus, est quam *myllan* nostrates agricolæ vocant. Spicæ enim marcidæ fiunt hoc vitio, & in pulverem tætidum confrictiles.

Sterilem

Sterilem rubiginem non sentiet seges. Hor. 3. Carm. 23. 7.
RUBIGO Dea. & **RUBIGALIA**. V. **ROBIGO**.
RUBELLIO, ðnis. f. Idem quod Rubigo, V. **RUBER**.
RUBIGINOSUS, a, um. Adj. [*ῥαβδῖνος*] Plenum rubigine. Plaut. Stich. 1. 3. 77. Rubiginosam strigilem.
 Rubiginosi dentes. Martial. lib. 5. 29.
RUBIGINO, [*ῥαβδῖνος*] ðre. Rubiginem contrahere. Pass. Apulejus lib. 3. Florid. p. 357. Elmenh. Profecto ut gladius usu splendescit, situ rubiginatur, ita vox in vagina silentii condita, diutino torpore hebetatur.
RUBOR, **RUBRANS**, V. **RUBER**.
RUBRIANUS, V. **RUBRIUS**.
RUBRICA, **RUBRICATUS**, V. in **RUBER**.
RUBRICATUM, i. n. [*ῥαβδῖνος*] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis fluvius. Plin. 3. Vulgo *Lobregat*.
RUBRICETA, **RUBRICO**, **RUBRICOSUS**, **RUBRICUS**, V. **RUBER**.
RUBUS, i. m. vel f. [*ῥαβδῖνος*] Sentis genus. Columel. lib. 11. cap. 3. de sepibus hortorum, Ea femina sint vastissimarum spinarum, maximeque rubi & paliuri, & ejus, quam Græci vocant *κυνόεσσον*, nos sentem canis appellamus. Horum autem ruborum femina quam maturissima eligi oportet. Ibidem in femin. gen. Alternis ordinibus ferulas, alternis rubos in hortis confitas habere. Et Gell. lib. 19. cap. 12. Videt forte vicinum rubos late atque alte obortas excidentem. [At Gloss. Græc. Lat. *ῥαβδῖνος*, Hic Rubus, Rufcus. V. & **RUSCUS**.
 Acuta rubus. V. **ACUTUS**, in **ACUO**.
 Asper rubus. Virg. 3. Ecl. 89.
 Duri rubi. Ovid. 4. de Pont. 4. 4.
 Horrentes rubi. Virg. 3. Georg. 315.
 Mordax rubus. Ovid. de Medic. faciei, 4.
 Puniceï rubi. Propert. lib. 3. 13. 28. i. e. Mori silvestres.
 Caninus rubus. Palladius lib. 1. cap. 34. Columella cynosbaton vocat, & sentem canis. *Eglantier*. V. supra.
 Idæus rubus, ab Ida monte Phrygio. Dioscorid. lib. 4. cap. 34. & Plin. lib. 24. cap. 14. *Un framboisier*.
RUBBUS, a, um. Adj. Spinofus. ut, Virga rubea. Virg. 1. Georg. 226. a Rubo, frutice, vel potius a Rubis oppido Campaniæ, ut putat Servius. V. supra in **RUBI**.
RUBETUM, i. n. [*ῥαβδῖνος*] Locus in quo rubi sunt. ut, Durarubeta. Ovid. 1. Met. 105.

R U C

RUCTAMEN, **RUCTATOR**, **RUCTATUS**, **RUCTITO**, **RUCTO**, **RUCTOR**, **RUCTUOSUS**, V. **RUCTUS**.
RUCTUS, ðs. m. [*ῥαβδῖνος*] Cibi vel potus in stomacho male concocti ventosa per os efflatio. Cic. 9. Fam. 22. Stoici crepitus ajunt æque liberos ac ructus esse oportere. Cels. lib. 4. cap. 5. ad finem, Sed si coacuit intus cibus, aut computruit (quorum utrumlibet ructus ostendit) ejiciendus est. Plin. lib. 20. cap. 18. Anethum quoque ructus movet, & tormina sedat. [Gloss. Lat. Gr. *Ructeus*, *ῥαβδῖνος*. Scribe **Ructus**.
Ructus Nonio 2. 733. a Ructando dictus. Plaut. Pseud. 5. 2. 9. Quid lubet? pergin' ructare in os mihi, p. suavis ructus mihi est, sic sine modo. Lucilius Sarira, Exhalas tum acidus ex pectore ructus. [Rectius Voss. ab antiquo verbo Erugo. q. V.
 Crebri ructus, cruditatis indicium. Columel. lib. 6. cap. 6.
 Ructu gravis herba. h. e. Gravem odorem ipso ructu ori referens, quale est allium. Plin. lib. 24. cap. 15.
RUCTUOSUS, a, um. Adj. [*ῥαβδῖνος*] ut, Spiritus ructuosi. Quintil. lib. 4. cap. 2. Ipsum offendunt temulento fopure profligatum, totis præcordiis stertentem, ructuosos spiritus geminare.
RUCTO, [*ῥαβδῖνος*] ðre. Ructus emittere. Plaut. Pseud. 5. 2. 9. Pergin' ructare in os mihi? Cic. 12. Fam. 25. Quem ego, ructantem & naufragantem, conjeci in Cæsaris Octaviani plagas. Juven. 3. Sat. 108. — laudare paratus,
 Si bene ructavit, si rectum minxit amicus.
 Cui ructare turpe esset, is vomuit. Cic. 2. Philipp. 63.
 Confer sudantes, ructantes, refertos epulis, tanquam opimos boves. Cic. 5. Tusc. 100.
RUCTOR, [*ῥαβδῖνος*] ðri. Depon. Idem significat.
 Aves ructari. Varr. 3. de R. R. cap. 2.
 Versus ructari. Translate dixit Hor. in Arte Poet. 457.
RUCTATUS, a, um. Partic. [*ῥαβδῖνος*] ut, Ructati cruores, Eructati. Sil. lib. 15. 432.
 Permiscetque mero ructatos ore cruores.
RUCTATRIX, ðris. m. [*ῥαβδῖνος*] & **RUCTATRIX**, ðcis. f. Ructatrix herba, Quæ ructus inducit. Martial. lib. 10. cap. 48.
 Nec deest ructatrix menta, nec herba salax.
RUCTAMEN, ðnis. n. Prudent. Hamartig. v. 466.
 Carnis & immodicæ spurco ructamine crudos.
RUCTITO, [*ῥαβδῖνος*] ðre. frequent. Columel. lib. 6. cap. 6. de bove ægotante sic inquit, Gemitus exprimit, locoque stare non patitur, sæpe decumbere & ructitare cœpit, caudamque crebrius agere. Locus corruptus est, legi autem debet, Sæpe decumbere, & agitare caput, caudamque, &c.
RUCTUOSUS, V. **RUCTUS**.

R U D

RUDENS, entis. V. **RUDO**.
RUDEBA, **RUDERO**, **RUDETUM**. V. **RUDUS**.
RUDIÆ, ðrum. f. [*ῥαβδῖνος*] vetus Apuliæ oppidum, Ennii patria. Pomponius Mela lib. 2. 4. Post Barium (inquit) Egnatia, & Ennio cive nobiles Rudie. conf. Plin. lib. 3. cap. 11. [Stephano Rhodæ, *ῥοδαῖ*, nisi error est. Straboni tamen etiam incolæ Rhodæi, *ῥοδαῖ*. V. suo ordine. V. & Alex. ab Alex. lib. 1. cap. ult. Hier. gen. Hodie non exstant.
RUDIUS, a, um. Adj. Hominem Rudium, Cic. pro Arch. 22. Ennium vocat.
RUDINUS, a, um. Adj. Idem. Aufon. Idyll. 12.
 Unde Rudinus ait divini domus altisonum cæl.
RUDIARIUS, V. **RUDIS**, substantivum.
RUDIMENTUM, V. **RUDIS**, adjact.

RUDIS, is. f. [*ῥαβδῖνος*, *σπίδης*] Virga impolita dicitur. Cato de R. R. cap. 104. Hæc rude misceto ter in die, dies quinque continuas.
Rudibus solitos pugnare gladiatores, tellis est Lampridius, quum ait, Commodum in arena rudibus inter cubicularis gladiatores pugnasse. [Habentur cap. 5. Quum autem subjungit, Lucentibus aliquando mucronibus, eo ipso docet, non gladiatoria hæc arma, neque pugnae arenali apta fuisse, verum novitiorum, tironumque hujus disciplinæ exercitationi destinata, præciso etiam ligneo mucrone. Unde & magister, seu Lanista proprie dicti, itemque emeriti & missione donati gladiatoris insigne fuit. Gloss. Lat. Gr. *Rudes*, *ῥαβδῖνος* ἐπιστάτης μάχης, & *rufus* *Rudis* *ῥαβδῖνος*, ἢ τῶν ἐπιστάτων τῶν μαχομένων. Unde apparet & *Rudes* in Recto sing. veteres dixisse. Ceterum miror Dionem, qui eadem de Commodo referens, quæ supra ex Spartiano allata sunt, *ῥαβδῖνος* ἐπιμαχῶν interpretatur. De rude plura Lips. Saturn. 1. 15. & 2. 23. & ex eodem alibi que Lex. Pitisc. & Voss. Etym.
 Accipere rudem, pro Dimitti a munere; Rude donare, pro Dimittere, apud idoneos auctores obvia sunt. Inde ducta metaphora, quod antiquitus gladiatores, quibus permillum erat a gladiatorio munere cessare, Rude donati dicebantur. Ea cessatio dabatur virgâ, quam rudem appellabant: unde hoc modo dimissii, Rudiarii vocabantur. Cic. 2. Philipp. 74. Tam bonus gladiator rudem tam cito accepisti? [Non nisi tamen de Emeritis fere dicitur.
 Compellere ad rudem. Cic. ad Octav. Veteres vulneribus & ætate confectos Julianos gladiatores, egentes, reliquias Cæsaris ludi, ad rudem compulisset? quibus ille septus omnia miseret, nulli parceret. tibi viveret. i. e. Certare facere.
 Donatus rude. Hor. 1. Epist. 1. 2.
 Spectatum fatis, & donatum jam rude, quæris, Mæcenas, iterum me antiquo includere ludo. Item Juven. 7. Sat. 171.
 Ergo sibi dabit ipse rudem, si nostra movebunt Confilia.
 Meruit rudem. Martial. lib. 3. 36. in Fabianum,
 Hoc merui, Fabiane, toga, tritaque, meaque,
 Ut nondum credas me meruisse rudem. h. e. Missionem, vel cessationem ab officio præstando & salutationibus. Domitius sic exponit: Putas me non meruisse rudem, i. e. Ut me alas sine officio: Gladiatores enim ætate ingravescente donabantur rude: qua rude accepta non cogebantur amplius pugnare, sed publica alebantur pecunia.
 Tuta rudis. Ovid. 2. Amor. 9. 22.
 Fessus in acceptos miles deducitur agros:
 Tutaque deposito poscitur ense rudis.
RUDICULA, æ. f. dimin. [*ῥαβδῖνος*] Parva virga impolita ad multa utilis, potissimum autem ad movenda & agitanda ea, quæ super igne decoquuntur: vulgus nostrum *spatulam* vocat. Cato cap. 9. de R. R. R. involvulus in vinea ne fiet, amurcam, igni leni coquito, ridicula agitator crebro, usque adeo, dum fiat tam crassa quam mel. Plin. lib. 29. cap. 3. Non est opus in hoc usu lanas rudiculis esse curatas. Sed hic locus aliter nunc legitur. Columel. lib. 12. cap. 46. [Onomast. vet. *Rudicula*, *σπίδης*.
RUDIARIUS, i. m. [*ῥαβδῖνος*] Rudiarii gladiatores dicti sunt, qui impertrant missionem artis suæ, donati rude. Sueton. in Tiber. cap. 7. Rudiaris quoque quibusdam revocatis auctoramento centum millium.
Rudiaris, Qui saga rudia & nova polit, ut ait Hermol. ex Festo in Rodus.
Rudarius, Qui rudarium cribrum facit, & rudiora linteamina.
RUDIS, e. Adj. [*ῥαβδῖνος*, *ἀδαις*, *σπιδίς*, *ἀπόσπιδος*, *ὑγραφῖνος*] Imperitus, indoctus, infcius, ignarus; a Rudere, derivatur. V. Voss. Etymol. Cic. pro Flacc. 16. Quum in theatro homines imperiti, homines rerum omnium rudes, ignarique confederant.
Rudis ad, ut
 Ad bella rudis. Liv. 24. 48. Ovid. 3. de Pont. 7. 18.
 Ad mala jam pridem non fumus ulla rudes.
 Ad seditiones rudis. Liv. 28. 25.
Rudis in. Cic. 1. de Orat. 40. Quem tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, hæsitantem in majorum institutis, rudem in jure civili.
 In re nulla orator tiro ac rudis, nec peregrinus atque hæspes esse debet. Cic. 1. de Orat. 18.
Rudes, & omnium ignari. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Artium rudes homines. Liv. 1. 7.
 Artium bonarum rudis. Tacit. 1. Ann. 3.
 Belli rudis, Inexpertus armorum. Hor. 2. Epist. 2. 47.
 Conjugii rudis juvenca. Ovid. 4. Fast. 336.
 Exemplorum rudis. Cic. pro Corn. Balb. 47. Dicat se non imperitum fœderis, non rudem exemplorum, non ignatum belli fuisse.
 Litterarum Græcarum rudes. Cic. 1. Off. 1.
 Operum rudes juveni. Ovid. 1. Fast. 83.
 Provinciæ rudis & tiro. Cic. 4. Verr. 17. Nolebat in agendo discere, tamen non provinciæ rudis erat & tiro.
 Rerum rudis. Valer. 1. Argon. 771.
 Rerum omnium rudis. Cic. 1. Tusc. 57.
 Rei militaris rudis. Cic. 4. Acad. 2. Quum esset Roma profectus rei militaris rudis.
 Dicendi rudis. Tacit. 1. Ann. 29.
 Tractandi rudis militares animos. Curt. lib. 4. 2. 17. h. e. Imperitus.
Rudis, cum ad animum transfertur, Rudes illi dicuntur, qui adhuc animum non expolivere disciplinis & doctrina, rerumque usu. Plin. lib. 2. cap. 7. Sedere cœpit sententia hæc, pariterque & eruditum vulgus, & rude, in eam cursu vadit. Feltus, Hominem imperfectum rudem dicimus.
 Anni rudes. Claud. 3. Conf. Hon. 85.
 Campus rudis. V. **CAMPUS**.
 Capilli rudes, Non compti. Senec. Hippol. 3.
 Carmen rude, Inemendatum. Ovid. 1. Trist. 7. 22.
 Discipulum me rudem atque integrum accipe. Cic. 3. de Nat. Deor. 7.
 Epicurus hebes ac rudis. Cic. 2. de Divin. 103.
 Forma ingenii admodum impolita & plane rudis. Cic. de Clar. Orat. 293.
 Genus hominum rude, hebes & impolitum. Cic. 2. de Orat. 133.
 Ingenium rude, Nullis studiis excultum. Hor. de Arte Poet. 410.
 Lanæ rudes. Ovid. 2. de Arte Am. 220. i. e. Impolitæ.
 Materia rudis, Chaos informe. Lucan. lib. 2. 8.
 Moles rudis indigestaque. Ovid. 1. Met. 7.

Pectus. Ovid. 4. Epist. 23.
 Populi Ovid. 1. Fast. 38.
 Puer rudis ignoto amore tactus. Ovid. 2. Amor. 1. 6.
 Sermo rudis. Cic. 1. de Orat. 32. Quid esse potest in otio aut jucundius, aut magis proprium humanitatis, quam sermo facetus ac nulla in re rudis?
 Simplicitas. Ovid. 3. de Arte Am. 113.
 Vetusitas. Ovid. 1. Fast. 131.
 Vulgus. Ovid. 2. Fast. 292.
 Rudis, pro Rustico. Juven. 11. Sat. 143.
 Tunc rudis, & Grajas mirari nescius artes. Budæus.
 Superl. Ammian. 26. 6. In rabido corde rudissimus.
 RUDITAS, ātis, f. [ἀρρωδία, σιωπῆς] Imperitia, & obtusitas ingenii. Perottus.
 Litteratoris ruditatem eximere. Apul. 4. Florid. p. 363. Elmenh.
 Utitur Pontanus 400. 401. H. St. Exemplum Apuleji desiderabatur in Lugd.
 RUDIMENTUM, i. n. [ῥοπαῖδον] Principium sive prima disciplina quæ rudibus datur: quod & tirocinium appellatur. [Gloss. Lat. Gr. Rudimentum, Ἰδοσμός, ῥωπαῖδον].
 Clara rudimenta primæ militiæ. Stat. 5. Silv. 2. 9.
 Dura rudimenta. Virg. 11. Æn. 157. Difficilia.
 Turpe rudimentum. Ovid. 5. Epist. 97.
 Dicendi rudimenta. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Lucis rudimentum, pro Initio vitæ, apud Plin. lib. 7. in proœm.
 Militiæ rudimentis imbutus cum aliquo actæ. Patere. lib. 2. sub finem.
 Regni puerilis rudimentum. Liv. 1. 3.
 Virtutis rudimenta & incunabula. Cic. in Sallust. 8. An ulla alia putas esse rudimenta & incunabula virtutis?
 Deponere rudimenta tirocinii sub aliquo. Justinus lib. 9. pr. Ut sub militia patris tirocinii rudimenta deponeret.
 Ponere rudimentum, Idem. Cic. in Sallust. 2. Verum eo magis odisse debetis hominem, qui ne incipiens quidem peccare minimis rebus posuit rudimentum, sed ita ingressus est, ut neque ab alio vinci possit, &c.
 RUDO, pr. comm. [ῥυδάμαι Gl. L. G. & G. L.] ẽre. proprie ad afinos pertinet, qui Rudere dicuntur, quum vocem emittunt. Perf. 3. Sat. 9. Findor, ut Arcadiæ pecuaria rudere credas.
 Vide MUGIO. H. St. & infra RUDENS.
 Afellus sono intempestivo rudit. Ovid. 6. Fast. 342. Idem 3. de Arte Am. 290.
 Ut rudit a scabra turpis afella mola.
 Rudere, abusive & de leonibus, & de hominibus dicitur. Virg. 7. Æn. 16.
 — fera sub nocte rudentum. Idem 8. Æn. 248.
 Inclusumque cavo saxo, atque insuetu rudentem. i. e. Clamantem: & abusive dictum est. Servius.
 Rudeo, ẽre. per secundam conjugarunt antiqui. Lucilius,
 Hæc inquam rudet ex nostris, atque hinnitabat. Meminit Varr. lib. 6. de L. L. 5.
 RUDENS, entis. Partic. [ῥυδάμενος] ut, Prora rudens. Virg. 3. Æn. 561.
 — primusque rudentem
 Contorsit lævas proram Palinurus ad undas.
 Afellus rudens. Ovid. 1. Fast. 433.
 Leones rudentes. Virg. 7. Æn. 16.
 RUDITUS, ūs. m. Clamor afini. Apul. 8. de Afino, p. 215. Elmenh. Audito ruditu meo. [Gloss. Gr. Lat. ῥυκθμός, Hoc Ruditum. Al. Gloss. Rugitus, ῥυκθμα, scribendum Ruditus.
 RUOOR, ōris. m. Idem. Apul. 3. Florid. p. 357. Elmenh. Vox hominis & tuba rudente torvior, & lyra concentu variatior.
 RUDENS, entis. m. & f. [ῥῆσμα, ῥῆμα, ῥῆστος] Funis nauticus: quod quum vento agitur, veluti rudere audiat. Virg. 1. Æn. 91.
 Insequitur clamorque virtum, stridorque rudentum. Plaut. Rud. 4. 3. 1.
 Heus mane. e. quid maneam? τ. dum hanc tibi rudentem, quam trahis, complico. Cic. 5. Tusc. 40. Non sane optabilis est quidem, inquit, rudentibus apta fortuna. [Gloss. Lat. Gr. Rudentes, Κάλοι. Græc. Lat. κάλοι, ἡ ῥῆστος, Funis, Rudens.
 Rudentes ea causâ sapientissimi dictos volunt, quod funes, quum vento verberantur, rudere existuntur: atque hunc sonum proprium funium, non afinorum putant. Nonius 1. 254.
 Aptare remos & rudentes. Virg. 5. Æn. 753.
 Excutere rudentes. Virg. 3. Æn. 682.
 Explicare rudentem. Cic. 1. de Divin. 127. de fato loquens, Sed est quasi rudentis explicatio.
 Jactare rudentes. Ovid. 4. de Pont. 9. 73.
 Immittere rudentes. V. ΙΜΜΙΤΤΟ.
 Laxare excussos rudentes. Virg. 3. Æn. 267.
 Porrexit innumeros rudentes puppis utrinque. Stat. 5. Silv. 1. 243.
 Sustollant intorti rudentes vela. Catul. Argon. 62. 235.
 Tractare duros rudentes. Juven. 6. Sat. 102.
 RUDENTISIBILUS, i. m. dictio composita, qua usi sunt antiqui, & in primis Pacuvius, ut auctor est Varro lib. 4. de L. L. pr.
 RUDUS, ẽris. n. quod & Raudus dicitur, [ῥεῖπτον] proprie significat Rem rudem, asperam & imperfectam. Ideo hominem imperfectum, Rudem nominamus. Et Rudis, impolita virga: de quibus suis locis.
 Rudus, ẽris frustum, Liv. 26. 11. ẽris acervi, quum rudera milites religione inducti jacerent, post projectionem Annibalisi magni inventi. [Gloss. Lat. Gr. Rudus, ῥῆμα, ῥῆμα, καὶ Καλκός ἀνεργαστός, καὶ ῥῆστος σαρδός. Al. Gloss. Rudus hoc, Σαρδός ῥῆστος. Sed rectius in Gr. Lat. Σαρδός, Cumulus, Σαρδός ῥῆστος. Rudus, Agger. Χῆμα, Agger, Rudus, Tumulus.
 Dicitur autem Novum rudus, & Vetus rudus, sed diversa significatione.
 Novum rudus, est Materia pavimenti, hoc est, saxa recens confusa, seu testæ contractæ cum calce ad pavimentum faciendum. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Deinde ruderi novo tertia pars testæ tuse admisceatur, calcisque duæ partes ad quinque mortarii millionibus præstent responsum. Plin. lib. 36. cap. 25.
 Rividivum rudus. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Rudus si novum erit, ad tres partes una calcis misceatur. Si redivivum fuerit, quinque ad duum milliones habeant responsum.
 Vetus rudus, est Materia pavimentorum & dirutorum ædificiorum, quæ

lapidibus, testis contractis, calceque arena comista constat. Plinius, Complatanæ veteri rudere erant via. [Si hæc Plinii sunt modo.
 Rudus, Stercus, quod raditur, ut vult Nonius 1. 65. Lucil. Sat. lib. 11. Viam sternendam, & jaciendum huc aggerem, & id genus rudus.
 Rudera pl. Rutil. Numant. 1. 412.
 RUDERO, ẽre. Rudus inducere. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Tunc insuper statuminetur, ne minore saxo, quam quod possit manum implere, statuminationibus inductis ruderetur.
 RUDERATIO, ōnis. f. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Primumque incipiam de ruderatione, quæ principia tenet expolitionum.
 Ruderatio, & Statuminetio differunt. Statuminetio fit lapidibus & cæmentis liberalibus & manualibus, sive calce & arena: Ruderatio vero statumini super inducitur cum calce & arena, aut rudere novo, aut redivivo, id est, ex vetere ædificio sumpto, non nuper effosso, quod constat e cæmento, ad differentiam nuclei, qui e testâ confusa constat, & tertio loco inducitur. De his omnibus Vitruvius abunde lib. 7. Monuit Turnebus ex Budæo.
 RUDERATUS, a, um. Adj. Ruderatus ager, Qui veterum ædificiorum materia scætet. Plin. lib. 21. cap. 4.
 RUDETUM, i. n. Locus plenus ruderibus: sive Terra, quæ prius rudis fuerat & inculta, tum autem arata. Cato R. R. cap. 38. Lentim in rudeto & rubricolo loco, qui herbosus non fiet, ferito. Idem cap. 37. Ager rubricofus, & terra pulla, materina, rudeta, arenosa. Vetus exemplar habet Reducto, Rudecta.
 RUDERARIUS, a, um. Adj. Ruderarium cribrum, vilis & furfurarium Apulejus dixit 8. Met. p. 212. Elmenh. [Quo rudus redivivum cribratur.
 RUDUSCULUM, i. n. Non modo pro ẽre infecto vulgus usurpat, sed etiam pro Signato, ut cum dicitur in mancipando: Rudusculo libram ferito, id est, asse libram tangito. Festus. V. RAUDUS.
 RUDUSCULANUS, vel RODUSCULANUS, a, um. Adj. Festus, Rodusculana porta, rudis & impolita relicta, vel raudo, id est ẽre, vineta. conf. Valer. Max. 5. 6. 3.
 RUDECTUS, vel RUDEATUS, a, um. Adj. Cato R. R. cap. 34. Terra pulla, materina, rudecta. Al. Rudeta.
 Loca rudeata. Idem cap. 131.

R U E

RULLIUS, Joh. Inlyti nominis Physicus ac Medicus, qui eruditionia suæ reliquias posteritati, libris de natura stirpium editis, reliquit, qui sæpius in hoc opere laudantur.

R U F

RUF. Rufus.
 RUFILLUS, i. m. Nomen viri apud Hor. 1. Serm. 2. 27.
 Pastillos Rufillus olet, Gorgonius hircum. [Videtur diminut. a Rufinus, vel Rufulus.
 RUFINUS, i. m. Cornelius Rufinus, vir Consularis a Fabricio Censore damnatus, quod decem pondo argenti apud eum inventa essent. Valer. Max. 2. 9. 4.
 Rufinus alter una cum Stilicone & Gildone relictus a Theodosio seniore imperii administrator pro tutela Arcadii & Honorii filiorum, Gildo in Africa, Stilicon in Occidente, Rufinus vero in Oriente, omnes sane cupiditate regni incensum in suos principes arma converterunt: ex quo diversis modis oppressi periere. Exstant in hunc Rufinum Claudianæ poetæ invectivæ. V. Volaterranum.
 RUFÆ, arum. f. Oppidum Campaniæ, cujus meminit Virg. 7. Æn. 739. V. Sil. lib. 8. 568 & ibi Drakenb.
 RUFRENTI, orum. m. Incolæ. Cic. 10. Fam. 21.
 RUFRENTIÆ, arum. f. Oppidum Campaniæ. Cato R. R. cap. 32. Venduntur ad Rustimacerias nummis centum octoginta, temperantur nummis triginta, tantidem Pompejis emuntur. Idem cap. 135. Est & Pompeji, oppidum Campaniæ.
 RUFUS, a, um. Adj. [ῥυφός, Ζαυθός Gl. L. G.] Color non plene ruber. Martial. lib. 14. 129.
 Roma magis fuscis vestitur, Gallia rufis.
 Rufus, qui Rufo capillo est. Ter. Phorm. 1. 2. 1. Si quis me quæret rufus. Idem Heaut. 5. 5. 17. Rufanne illam virginem, &c.
 Quidam scribunt duplici R, Rufus. Sed hi vehementer falluntur, ut palam facit Martial. lib. 8. 51. ubi aperte docet vocativum Rufe constare tantum litteris quatuor. V. SEPTUNX. [Sic & in nummis scribitur. Agna rufa. Hor. 2. Serm. 3. 214. al. Nitida.
 Color. Plin. lib. 12. cap. 12.
 Gingiva. Claud. in Egnatium 37. 19. al. Rufa.
 Vela lutea & rufa. Lucret. lib. 4. 73.
 Et vulgo faciant id lutea, rufaque vela. al. Rufa.
 Compar. [ῥυφώτερος] Plin. lib. 16. cap. 14. Namque & materies maris dura, rufiorque, ac nodosa.
 RUFUS, a, um. Adj. dimin. [ῥυφός] Plaut. Amphit. 4. 4. 63. Ut primum coivit cicatrix rufula.
 Rufuli appellabantur, Tribuni militum, quos Consul faciebat, non populus, de quorum jure quod Rutilius Rufus legem tulerat, qua eis cavebatur multis modis, Rufuli a cognomine Rutilii, ac post Rutilii appellati sunt. Festus. V. Liv. 7. 5. [Apud Fest. puto postremo loco Rutilii legendum, etfi Paulus Rutili habet.
 RUFO, [ῥυφώπιον] ẽre. Rufum facere. Plin. lib. 15. cap. 22. Rufatur capillus primum prodeuntibus nucleis. Et lib. 23. cap. 2. Tunc addito lentificino oleo illita una nocte rufat capillum.
 RUFO, ẽre. a quo RUFESCO, [ῥυφώπιον] ẽre. Rufum fieri. Plin. lib. 10. cap. 29. Grues senectute nigrescunt, merula ex nigra rufescit.
 RUFUS, i. m. [ῥυφός] Cognomen multis Ro. gentibus commune, ut Aureliæ, Cæliæ, Cordiæ, Curtiæ, Luciliæ, Mesciniæ, Minuciæ, Plotiæ, Pomponiæ, Sulpiciæ, &c.
 P. Rutilius Rufus, Trib. mil. sub Scipione Africano, cujus & res gestas, & belli apparatus descripsit. Auctor Appianus.
 Virginius Rufus, Orator egregius, interfectus a Nerone, de quo Tacitus Ann. 15. 71. Virginium, inquit, Rufum claritudo nominis extulit. Et paulo inferius, Nam Virginius studia juvenum eloquentia, Musonius præceptis sapientiæ fovebat.
 Rufus, Poeta Bononiensis, cujus meminit Martial. lib. 6. 85.

Funde tuo lacrimas, orbata Bononia, Rufo,
Et resonet tota planctus in Æmilia.

Rufus Ephesus, Medicus, sub Trajano principe multa conscripsit, quorum nonnihil ad nos pervenit. Sæpe ab antiquis testis citatur. Suid.
Rufus Corinthius, Sophista, quanquam divitiis, & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad ejus laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Auctor Philostratus.

R U G

RUGA, & f. [ρούγῃ] Pl. Rugæ, ῥυτίδες. Gloss. omn. in hominibus præ senectute accidit. Cic. de Senect. 92. Non cani, non rugæ repente auctoritatem arripere possunt, sed honeste acta superior ætas, &c. Ovid. 2. de Arte Am. 118.

Jam venient rugæ, quæ tibi corpus arent.

Aniles rugæ. Ovid. 14. Met. 96.

Cavæ. Ovid. 7. Met. 291. al. Venæ.

Deformes. Claud. 2. in Eutrop. 67.

Senilis. Ovid. 5. Fast. 58.

Cogitur densissima ruga in frontem. Juven. 13. Sat. 215.

Decipere aliquem rugis & supercilio. Cic. Post. red. in Senat. 14.

Exarat senectus frontem rugis. Hor. Epod. 8. 3.

Excudere rugas. Ovid. 1. Amor. 8. 45.

Inducit rugas senectus. Tibul. lib. 2. 2. 20.

Laxantur corpora rugis. Ovid. 3. de Arte Am. 73.

Portare rugas. Ovid. 1. Amor. 8. 45.

Trahere rugam. Juven. 14. Sat. 325.

Turpant te capitis nives & rugæ. Hor. 4. Carm. 13. 11.

Rugæ, pro Severitate. Plin. 9. Epist. 17. Vis tu remittere aliquid ex rugis.

Ruga, non solum in corporibus dici solet, sed etiam in vestibus. Plin. lib. 35. cap. 8. Præter quæ in veste & rugas & sinus invenit.

Ruga in arboribus. Plin. lib. 12. cap. 7. Deest tota illa maturitas, ideoque & rugarum colorisque similitudo.

RUGOSUS, a, um. Adj. [ῥυγώδης, πλυχώδης, ῥυπτώδης] Rugis plenus.

Plin. lib. 12. cap. 13. Amomum laudatur quammaxime punici mali foliis simile, nec rugosis. [Gloss. Lat. Gr. Rugosus, ῥυγώδης, ῥυπτώδης.]

Acina rugosa. Columel. lib. 13. cap. 43.

Cortex rugosus. Plin. lib. 16. cap. 31.

Facies rugosior uva passa. Claud. 1. in Eutrop. 111.

Folium rugosum. Plin. lib. 13. cap. ult.

Frons. Martial. lib. 3. 93.

Genæ. Ovid. 1. Amor. 8. 112.

Palmæ. Ovid. 8. Met. 674.

Senecta rugosa ora pallent. Tibull. lib. 3. 5. 25.

RUGINOSUS, a, um. Adj. Idem. Cal. Aurel. Acut. 1. 11. Cutis veluti ruginosa vel fulcata pannolitas

RUGOSITAS, atis. f. pro Severitate posuit Tertull. de Patient. cap. 15.

Frons nulla mæroris aut iræ rugositate contracta.

RUGO, are. Rugare dicitur vestis, quum multos sinus facit. Plaut. Casin. 2. 3. 30. Vide palliolum ut rugat.

RUGATUS, a, um. Partic. ut, Rugata testa, apud Plin. lib. 9. cap. 33.

RUGIO, pr. anc. [βρυχίσιμος] are. Rugire dicitur leo, quum vocem emittit. Auctor Philomelæ, v. 49.

Tigrides indomitæ rancant, rugiuntque leones. [Ἐλαφὸν κροῖζεν, Bardit, Rugit. Gloss. Gr. Lat.]

RUGIOSUS, us. m. [βρυχίσιμος] Vopisc. in Prob. cap. 19. Una missione centum jubatos leones, qui rugitibus suis tonitrua excitabant. V. Ruditus, in RUDDO.

RUGUSCI, orum. n. Alpini populi inter eos quos maximus ille Cæsar Julius sub jugum Romanorum misit. Plin. lib. 3. cap. 20.

R U I

RUINDUS, sive RUVINDUS, a, um. Adj. [ῥυῖνδος] Plin. lib. 18. cap. 10.

Major pars Italiæ ruido utitur pilo. Hermolaus, Præferratam pilum in molendo propterea vocatur Plinio, ut a pilo ruido (sic enim vocat ipse) distinguatur: ad molas videlicet, quas aqua versat, utili: nec tam, quod sine ferro est, id nomen habet, quam quod asperum, impositumque.

Nam & Ruidus panis Plauto, ut ait Festus, eum significat, qui parum coctus, rugosusque sit, quanquam Rubidus fere scribitur.

RUINA, V. RUO.

R U L

ULLA, æ. f. Instrumentum ferreum, stimulo rusticorum additum, ad vomerem detergendum. Plin. lib. 18. cap. 19. Purget vomerem subinde stimulus cuspidatus rulla. Diminutivum a Runa, quod est teli genus, ut ait Festus. Ennius, apud Fest. in Runa, Runata recedit. Habet autem hoc telum latiore cuspidem. Al. Rallo, quod f. l. V.

RULLUS, i. m. Mendicus, Ἀργύρης. Gloss. Lat. Gr. &

RULLA, æ. f. Χωβακῆ, Ἀρχοικῶν. eadem Gloss. [Videtur a Rure derivari, ut sit tertium Diminut. a Rusticus, Rusticulus scil. Rulticellus, Rullus, a, um.]

RULLUS, i. m. [ῥυλλῶ] cognomen gentis Serviliæ plebejæ. P. Servilius Rullus, teste Plin. lib. 8. cap. 51. solidum apum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis Consulatu legem Agrariam promulgavit, a Cic. duabus orationibus impugnatam. V. Alexandrum Alexandrin. lib. 1. cap. 9.

R U M

RŪMA, æ. f. [ῥῦμα] Gl. L. G.] Idem quod Rumen. A veteribus dicebatur Mamma. V. Non. 2. 756. & RUMEN, ac RUMIS. In Gloss. Lat. Gr. redditur & Ρωτίς. In Gr. Lat. ῥῦμα, Mamma, Papilla, Ruma, Mamilla.

RŪma, Gutturis pars eminent. Servius in Virg. Ecl. 6. 54. Rumatio dicta est a ruma eminent gutturis parte, per quam demissus cibus a certis revocatur animalibus. In emendatis codd. legitur Ruminatio.

RUMO, [ἀνάμυσαρμου, μπουγγίζω] are. Idem quod Ruminare dicebatur apud veteres, teste Festo.

Est etiam Rumare, Lactare, quasi mammam in rumen immittere. [Rumat, Ἐμβροβαρῶν.] Gloss. Lat. Gr.

RUMATIO, onis. f. V. RUMA.

RŪMIA, æ. f. [ῥῦμία] dicta est, Dea, quæ rumis, id est, mammis, hoc est, pueris lactentibus præfidebat. Hujus meminit Augustin. lib. 4. de Civit. Dei. Varro 2. de R. R. cap. 11. Non negarim, inquam, ideo apud divæ Rumiæ facellum a pastoribus factum. Ibi enim solent sacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus.

RUMBOTINUS, V. RUMPTINUS.

RŪMBEN, inis. n. Eminens sub mento gutturis pars, qua cibus in alvum demittitur. Festus, Rumen est pars colli, qua efca devoratur; unde & rumare dicebatur, quod nunc ruminare

RŪmen, Mamma dicitur. [μερῆς] Plin. lib. 15. cap. 19. de Ficu Ruminali, Magisque ob memoriam ejus, quæ nutritrix fuit Romuli ac Remi conditoris appellata: quoniam sub ea inventa est lupa infantibus præbens rumen (ita vocabantur mammam) miraculo ex are juxta dicato, tanquam in comitium sponte transisset.

ῥῦμεν, βρέφῶν τρογιδόν. Suid. 1252. H. St.

Rumen, Nonius 1. 64. docet esse Locum in ventre, quo sumitur cibus, & unde redditur. Pomponius Proflibulo, Ego rumorem pavilacio, dum sit rumen qui impleam. conf. RUMA & RUMIS

RŪMĪNO, [μερῆσι Gl. L. G. & G. L.] are: & RŪMĪNOR, are. est Revomere, ac rursus consumere, quasi cibum ad rumen revocare, iterumque conficere. Columel. lib. 6. 6. pr. Propter quæ bos neque ruminat, neque lingua se deterget.

Herbas ruminare. Ovid. 3. Amor. 5. 17. Virg. 6. Ecl. 54.

Ilice sub nigra pallentes ruminat herbas.

Ruminari, per translationem, In memoriam revocare. Varro Tanaquile, Non modo absens quicquam de te sapius cogitabit, sed etiam ruminabitur humanitatem. Livius Ægisto, Nemo hæc vult ruminabitur mulieri, Alii legunt, Vostre ruminetur Nonius 2. 756. & 17. 103.

Utitur Gellius lib. 19. cap. 7. H. St. Verba hæc sunt, Figuras habitasque verborum, novæ aut insigniter dictorum, in Laeviano illo carmine ruminabamur.

RUMINANS, Partic. Ruminantes, μαρκαμένους. Gloss. Lat. Gr

RUMINATIO, onis. f. [μερῆσιμος] Plin. lib. 11. cap. 37. Quibus neque dentes utrimque, nec ruminatio.

Hiemis ruminatio. Idem lib. 17. cap. 22. Si faucias recenti medicina mordeat quædam hiemis ruminatio. i. e. Frigoris reiteratio. Ducta metaphorâ a cibi repetitione & revocatione.

Ruminatio, Ipsa in memoriam revocatio. Cic. 2. Att. 12. Quanto magis vidi ex tuis literis, quam ex illius sermone, quid ageretur de ruminatioe quotidiana, de cogitatione Publii, &c.

RUMINATOR, oris. m. Arnob. 7. p. 230. Rumiæ sunt prima in gurgulionibus capita, qua dejicere cibos & referre natura est ruminatoribus hæculis. conf. Voss. Etym. p. 438.

RUMINĀLIS, e. Adj. Ficus ruminalis, [ῥαμινάληος ἕρως] sub qua Lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuisse, ut ait Festus: quæ & Romula vocitata est. Sive quod sub ea pecudes æstatis tempore frigora captantes, herbas ruminare confueverunt. conf. Liv. 1. 4.

Ruminales hortiæ, Eorum animalium quæ ruminant. Plin. lib. 8. cap. 51.

RUMINUS, a, um. Adj. Idem. Ovid. 2. Fast. 411.

Arbor erat, remanent vestigia, quæque vocatur

Rumina nunc ficus, Romula ficus erat. ubi V. Heinf.

RUMĪNA, æ. f. Dea eadem, quæ paulo supra Rumiæ dicta est. Varro

Cato, vel de Liberis educandis: Hisce manibus lacte sit, non vino, Cunina propter cunas, Ruminæ propter rumam, id est, præco vocabulo, mammam, a quo subrumi etiam nunc dicitur agni. Ex Nonio, 2. 756.

RŪMEX, icis. m. [λαπάθρον Gl. L. G. & G. L.] Herba genus. Plin. lib. 19. cap. 12. Solum vero ex omnibus lapathum silvestre melius, hoc in fativis rumex vocatur, nasciturque fortillimum.

Rumex, Genus teli, simile spari Gallici, ut ait Festus. Lucilius,

Tum spara, tum rumices portantur, stragula porro. V. Gell. lib. 10. cap. 25.

RUMIA, V. RUMA.

RŪMICA, æ. f. Avis eadem, quæ Cuculus. Gloss. Lat. Gr. Rumica, κόκκυξ. [Hanc vocem restituendam Juvenali puto, Sat. 6. 176.]

Tu tibi tunc rumica places. Ubi vulgo Curruca. al. cum Schol. vet. Uruca, vel Urtica legunt. Certe Cuculi appellatio non nostrum ævo in probris haberi cæpit.

RUMIFERO, RUMIGERRO. V. RUMOR.

RUMIGESTRI, orum. Telorum genus quoddam fuit apud antiquos, de quibus meminit Gell. lib. 10. cap. 25. Rumigestri, faces. Sed quia in Mss. divisè scribitur Rumi geshi faces, Lipsius Rumices, trifaces legit. V. not. Gronov. conf. CRISTUS.

RUMĪGO, are. apud Apul lib. 4. Met. p. 153. Elmenh. Tum ventri profundo ferviens, jam fere tertium qualum rumigabam. i. e. ut interpretor, Ruminabam.

RUMINA, RUMINO, RUMINOR. V. RUMEN.

RUMINUM, i. n. quid sit disquirendum. Gloss. Lat. Gr. Ruminum ἡγερον κήτιον ἕρον περιφύρα.

[An pro Ricinio posuit?]

RŪMIS, is. f. [ῥῦμις] Idem quod Ruma, id est, mamma, sed proprie animalium. Varro lib. 2. de agricultura, cap. 11. Mammæ enim rumis, sive rumæ, ut ante dicebant, a rumi, & inde dicuntur subrumi agni lactentes, a lacte. Sic ibid. cap. 1. Gloss. Lat. Gr. Rumis, ῥῦμα, ῥῦμα.

RUMON, Præceps in Tiberi locus. Alexander Alexandrin. lib. 5. cap. 26. Præterque aram Consi, quæ in circulo fuit, ab accessu hominum femota, etiam ara Ditis & Proserpinæ in loco addito in Martio campo ad Terentum colebatur, locum denominatum, quod ibi Tiberis ripas teneret, qui Rumon propterea dictus & Serra, a Equam rarus erat accessus hominum.

RŪMOR, oris. m. [ῥῦμος, ῥυμῶν, ῥυμῶν, ῥυμῶν] Sermo in populo sine certo auctore, de re quacunque recenti disparatus. Cic. 5. Verr. 98. Multa sunt imposta huic ordinis rumora, multi labores, multa pericula, non solum legum ac judiciorum, sed etiam rumorum ac temporum. Gloss. Lat. Gr. & Gr. Lat. Rumor, ῥυμῶν, ῥυμῶν.

Multitudinis rumor. Cic. 2. de Finib. 49. Honestum quid sit, si id non est in voluptate, negat se intelligere: nisi forte illud quod multitudinis rumore laudetur.

Rumor de. Cic. 12. Fam. 9. Nihil perfertur ad nos præter tumores de oppresso Dolabella, fati illos quidem constantes, sed adhuc sine auctore.

Ex sermone rumor attulit ea ad aures. Cic. pro Lege Manil. 25. Sinite hoc loco, Quirites, sicut Poetæ solent, qui res Romanas scribunt, præterite

prætereire me nostram calamitatem, quæ tanta fuit ut eam ad aures L. Luculli, non ex prælio nuntius, sed ex sermone rumor afferret.
 Aura rumoris. Cic. pro Muren. 35. Totam opinionem parva nonnunquam commutat aura rumoris.
 Adversus. V. ADVERTO.
 Amarus. Virg. 4. Æn. 203.
 Atrox. Tacit. 1. Hist. 54.
 Bellus, vel Non bellus. Cic. 8. Fam. 1. Quod ad Cæsarem attinet, crebri, & non belli de eo rumores veniunt; alius equitem perdidisse: alius, &c.
 Celebris. V. CELEBRIS.
 Clemens. V. CLEMENS.
 Constans. V. CONSTO.
 Crebri rumores. V. Bellus rumor.
 Fallax. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 294.
 Firmus non. Cic. 11. Att. ult. Illum discessisse Alexandria rumor est non firmus, ortus ex Sulpicii litteris.
 Iniquus. Ovid. 4. Fast. 307.
 Injucundus. Cic. 3. Q. frat. 8. Rumor Dictatoris injucundus bonis.
 Magnus. V. MAGNUS.
 Miserabilis. Claud. de Bell. Get. 199.
 Nuntius rumor. Cic. 12. Fam. 10. Nos de Dolabella quotidie quæ volumus, audivimus: sed adhuc sine capite, sine auctore, rumore nuntio. Secundo rumore, h. e. Grato. Tacit. 3. Ann. 29. Utque hæc secundo rumore, ita adversis animis acceptum, quod filio Claudii focer Sejanus destinaretur. Hor. 1. Epist. 10. 9.
 Quæ vos ad cælum effertis rumore secundo. conf. ad finem.
 Sinister. Lucan. lib. 8. 52.
 Tristis. Cic. 15. Fam. 17. Rumores tristiores, sed adiuvant.
 Vagus. Tacit. 2. Ann. 39.
 Validus. Tacit. 4. Ann. 10.
 Afferre rumores. V. AFFERO.
 Affingere rumoribus. V. AFFINGO.
 Aucupari inanem rumorem. V. AUCUPO.
 Colligere rumorem. V. COLLIGO.
 Differre rumorem. Tranquillus in Octav. cap. 7.
 Dissipare rumoribus improbilissimis. Cic. 14. Philipp. 10.
 Excipere rumores. Cic. pro Dejot. 25. At eo, inquit, tempore ipso Nicæam Ephesumque mittebat, qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent.
 Exstinguere rumorem. Cic. 15. Att. 10.
 Flagrare rumore malo. Hor. 1. Serm. 4. 125.
 Inflat animos. V. INFLO.
 Intelligere rumore. Plaut. Catin. prol. 11.
 Nos, postquam populi rumore intelleximus, Studiose expetere vos Plautinas fabulas.
 Pugnare rumoribus cum aliquo. Cic. 3. de Nat. Deor. 13. Rumoribus, inquit, mecum pugnans, Balbe, ego autem a te rationes requiro.
 Serere varios rumores. Virg. 12. Æn. 228.
 Servire rumori, i. e. Famæ. Plaut. Trin. 3. 2. 14.
 Spargere rumorem. Cic. pro Dejot. 25.
 Subdere rumorem. Tacit. 3. Hist. 25.
 Erat claro apud vulgum rumore. Tacit. 15. Ann. 48. De Pisone.
 Afflavit rumor. Cic. 16. Att. 5. Sed tamen rumoris nescio quid afflaverat, commissione Græcorum frequentiam non fuisse. i. e. Nescio quid rumoris affluerat, quum Græci ludi committerentur, infrequentem populum affuisse.
 Affluere rumorem. Cic. 3. Q. frat. 3.
 Ait rumor. Martial. lib. 3. 80.
 Rumor ait linguæ te tamen esse malæ.
 Calent rumores. V. CALEO.
 Diditur hic subito Trojana per agmina rumor. Virg. 7. Æn. 144.
 It facti rumor per oppida. Ovid. 6. Met. 147.
 Fieri raucum rumorem, i. e. Exstingui. Cic. 9. Fam. 2.
 Incedit rumor. Tacit. 1. Ann. 5. h. e. Subit.
 Increbrescit. V. INCREBRESCO.
 Manat frigidus a rostris per compita rumor. Hor. 2. Serm. 6. 50.
 Narrat rumor. V. NARRO.
 Ortus rumor. V. ORIOR.
 Perferret multa etiam ipse rumor. Cic. 2. Fam. 7. Ovid. 2. de Pont. 1. 49.
 Pertulit hoc idem nobis, Germanice, rumor.
 Perstrepit rumor in aula. Stat. 2. Achil. 76.
 Pervaserat rumor, ipso tempore flagrantis urbis, &c. Tacit. 15. Ann. 39.
 Senescunt rumores. Tacit. 2. Ann. 77. h. e. Vanescunt, & consumuntur.
 Serpere rumorem. Cic. pro Muren. 45.
 Est rumor in ambiguo. Ovid. 3. Met. 253.
 Est rumor, erit, & erat. Ter. And. 1. 2. 14.
 Meum gnatum rumor est amare. Idem Phorm. 5. 8. 18.
 Nam qui erit rumor populi, inquit, si feceris? Cic. 1. Fam. 8.
 Rem te valde bene gessisse rumor erat. Sic Martial. 4. 16.
 Surrexit rumor. Tacit. 2. Hist. 42.
 Vagantur rumores. Ovid. 12. Met. 55.
 Miliaque cum veris passim commenta vagantur
 Millia rumorum.
 Venit rumor, datum iri gladiatores. Ter. in Hec. prol. 39.
 Rumor, pro Favore. Virg. 8. Æn. 90.
 Ergo iter inceptum peragunt rumore secundo. i. e. Prospero favore, & auxilio fluminis. V. supra Secundus rumor.
 RUMUSCULUS, i. m. dimin. [ῥυμυλλίον] Cic. pro Cluent. 105. Tum etiam illi quinque, qui imperitorum hominum rumusculos aucupati, tum illum absolverunt, jam suam clementiam laudari magnopere nolebant.
 Rumusculi populares. Cic. 3. de Legib. 35.
 RUMIFERO, [ῥυμειώ] Ære. Rumoribus ferre: antique. Plaut. Amph. 2. 2. 46.
 Quamque adeo cives Thebani vero rumiferant probam. Al. Rumificant.
 RUMIGERO, [ῥυμῖ] Gl. Gr. L. Ære. Vulgo, sed obsoletum. V. Fest. in voce Rumito.
 RUMIGERATIO, ñnis. f. Lamprid. Heliogab. cap. 10. Infami rumigeratione pacis. V. Voss. de Vit. Serm. Lat. 4. 22. p. 769.
 RUMIGERULUS, i. m. [ῥυμυλλίον, ἢ ῥυμυλλίον] Gl. Lat. Gr. & Gr. Lat.] Ammian. 14. 1. Per clandestinos rumigerulus.

RUMIRO, Ære. Festus, Rumitant, rumigerantur. Nævius. Simul alius aliunde rumitant inter se.
 RUMPO, rūpi, ruptum, [ῥυμνω, ῥυμνω] Ære. Frangere.
 Aditus rumpere. V. ADRO, Ære.
 Aera ictibus rumpit. Ovid. 4. Met. 124.
 Amnes fontibus rumpuntur. Virg. 3. Georg. 428.
 Capillos. Ovid. 10. Met. 723.
 — pariterque sinus, pariterque capillos Rupit.
 Diem. ut, Fulmen emicuit, & rupit diem, i. e. Erumpendo emisit lucem igneam. Lucan. lib. 1. 153.
 Frena pudoris. Propert. lib. 3. 19. 3.
 Funem ab litore rumpere, & fugere. Virg. 3. Æn. 640.
 Guttur a cultro, Secare. Ovid. 15. Met. 464.
 Iter rumpere ad litora dicitur fluviis, armorum congerie & corporum: Sil. lib. 1. 54.
 Pectora rumpere ense. Virg. 9. Æn. 432.
 Pectora fremitu rumpere. Lucret. lib. 3. 298. De leonibus.
 Præcordia ferro. Ovid. 6. Met. 251.
 Telum rupit terga novena boum clypei. Ovid. 12. Met. 97.
 Tunicas. Virg. 2. Georg. 75.
 Vestes. Ovid. 6. Met. 131.
 Vincula, Catenas, &c. Virg. 10. Æn. 233.
 Rupimus invitæ tua vincula. Hor. 2. Serm. 7. 70. Rumpere catenas. Cic. 7. Verr. 78. Quid si aufugisset, si vincula rupisset?
 Rumpere intro, Introire protinus. Ter. Eun. 5. 6. 26. Cesso huc intro rumpere? Nonius 4. 396.
 Rumpere, Translate non uno modo, ut Amores tantos rumpi non speret. Virg. 4. Æn. 292.
 Edicta rumpere. Hor. 3. Carm. 15. 22.
 Fidem. Liv. 9. 40. Idem 24. 29. Rupta pacis fides.
 Fœdus. Liv. 3. 25. Virg. 12. Æn. 585. Ibid. 8. 540.
 Fœdera negligere, violare, rumpere. Cic. pro Corn. Balb. 13.
 Imperium. Tacit. 13. Ann. 36.
 Iter ceptum. Ovid. 3. Amor. 6. 88.
 Jus rumpere. Liv. 4. 17.
 Leges. Virg. 1. Georg. 510.
 Vicinæ ruptis inter se legibus urbes Arma ferunt.
 Moras rumpere, h. e. Festinare, quasi moram frangere, in mora non esse. Virg. 3. Georg. 43. Martial. lib. 2. 64.
 Eja age, rumpe moras, quo te spectabimus usque?
 Græcia conjurata rumpere nuptias. Hor. 1. Carm. 15. 7.
 Patientiam rumpere. V. Patientia, in PATIOR.
 Questus pectore rumpere. Virg. 4. Æn. 553. i. e. In questus repente & clare erumpere.
 Quies populis rupta. Lucan. lib. 1. 239.
 Reverentiam sacramenti rumpere. Tacit. 1. Hist. 12.
 Silentium rumpere. Virg. 10. Æn. 64.
 — quid me alta silentia cogis
 Rumpere, & obductum verbis vulgare dolorem?
 Silentia sermone rupit. Ovid. 1. Met. 208.
 Somnos. Lucan. lib. 3. 25.
 Testamentum rumpere. Cic. 1. de Orat. 241. Quia constat agnoscendo rumpi testamentum, ergo in hoc genere juris judicia nulla sunt.
 Testamentum rumpi dicitur, quum permanente suo in statu testatore casu aliquo evertitur. l. 3. §. 2. D. de injusto, rup. & irrito testamen.
 Testamentum ruptum, & Ratum, contraria. Cic. 1. de Orat. 173.
 Verba singultu. Ovid. de Rem. Amor. 598.
 Ruptaque singultu verba loquentis erant. i. e. Interrupta.
 Vocem rumpere, de eo dicitur, qui cum diu tacuerit, repente quidpiam edit. Virg. 2. Æn. 129.
 Composito rumpit vocem, & me destinat aræ. Servius, h. e. Erumpit in vocem. Et dictum est per contrarium. Nam si Silentium rumpere, est loqui: Vocem rumpere, est tacere. Sed aliqua interdum simpliciter, interdum per contrarium intelliguntur. Idem 3. Æn. 246.
 — rupitque hanc pectore vocem. h. e. Cum indignatione loquitur, ut ait Servius.
 ῥυμνω φωνῆ. H. St.
 Rumpere, Disjicere. Virg. 8. Ecl. 71.
 Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis. Non. l. c.
 Ut aliquando ista quæ sunt inflata rumpantur. i. e. Crepant. Cic. in Vatican. 10. Phæd. 1. 24. extr.
 — dum vult validius
 Inflare sese, rupto jacuit corpore.
 Rumpo, i. e. Rumpi facio. Plin. lib. 30. cap. 4. de buprestis, Devoratumque tacto felle ita bovem inflammat, ut rumpat. Martial. lib. 10. 79.
 Invidia rumpi, Crepare, translate. Virg. 7. Ecl. 26.
 Malis rumpi, & Non moveri, contraria. Cic. 3. Q. frat. 9. pr.
 Rumpere, Defatigare. Plaut. Merc. 1. 2. 40.
 — opera licet
 Experiri, qui me rupi currendo tua causa. Ter. Hec. 3. 4. 21.
 Ut me ambulando rumperet? Nonius. 4. 396.
 Rupisse videtur, qui corruptit. Ulpianus, vi bonor. rapt. l. Prætor. Idem in l. Si servus servum. §. inquit. D. ad l. Aquil. Inquit lex, ruperit: quod verbum fere omnes veteres sic intellexerunt, Corruerit. Alphen. in l. Qui infulam. Locati, Qui mulas ad certum pondus oneris lecarat, quum majore onere conductor eas rupisset.
 Mulas rumpere. V. paulo ante, Rupisse videtur, &c.
 Horrea rumpere dicuntur immensæ messes, quum eas Horrea non capiunt. Virg. 1. Georg. 49.
 Rupit, pro Ruperit, Præteritum antiquum in XII Tab. apud Festum, Si membrum rupit, &c. i. e. Ruperit.
 RUMPOR, Passiv. Hor. 1. Serm. 3. 136.
 Urgeris torba circum testante: miserque Rumperis, &c. Plura in ipso verbo.
 RUMPTUS, a, um. Partic. pro Ruptus. Ulpian. l. 3. §. Dig. de injusto, rupto, irritato testamento [Nisi error est].
 RUPRUS, a, um. Partic. ut, Gloss. Lat. Gr. Ruptum, ῥυμνω.
 Aggeres rupti. Virg. 2. Æn. 496.
 Comis ruptis exfulare. Ovid. 15. Epist. 114. al. Scissis.

Fides. Ovid 2. Epist. Sabin. 96.
 Rupi, quam ruptam sum mihi quæsta, fidem.
 Montes rupti. Lucan. lib. 3. 63.
 Puscula rupta lædit teneras manus. Tibul. lib. 2. 3. 10.
 Vincla rupta. Virg. 8. Æn. 651.
 Rupta, Absolute, Fracturam passa. Plin. lib. 20. cap. 6. Convulsis & ruptis, cum sale & oleo.
RUPTIM, Adv. Cæs. 1. Bell. Civil. 5. Aguntur omnia ruptim atque turbate. Sed Raptim legit D. Voss. q. V.
RUPRIO, ðnis. f. Ulpianus in l. Si servus. §. rupisse. D. ad legem Aquiliam, Aquilia enim eas ruptiones, quæ damna dant, persequitur.
RUPTOR, ðris. m. Liv. 4. 19. Hiccone est, inquit, ruptor fœderis humani, violatorque gentium juris? Adde Tacit. 4. Hist. 57.
RUMPI, orum. m. qui & Traduces dicuntur. Varr. 1. de R. R. cap. 8. Quartum pedamentum est nativum ejus generis ubi ex arboribus in arbores traductis vitibus vinea fit, quos traduces, quidam rumpos appellant. [An hi Romphi Alex. Alexandrino? V. f. l.]
RUMPTINUM, i. n. Columel. lib. 5. cap. 7. Est & alterum genus arbuti Gallici, quod vocatur rumpotinum: id desiderat arborem humilem, nec frondosam. Plin. lib. 24. cap. ult. V. hic sequentia.
RUMPTINĒTUM, i. n. Locus arboribus rumpotinis constitus. Columel. lib. 5. cap. 7. Nam fere ita constitutum rumpotinetum animadverti, ut ad octo pedes locis siccis & clivosis, ad duodecim locis planis & uliginosis tabulata disponentur, plerumque autem ea arbor in tres ramos dividitur, quibus singulis ab utraque parte complura brachia summittuntur, tum omnes pæne virgæ, ne umbrent eo tempore, quo vitis putatur, abraduntur. Arboribus rumpotinis si frumentum non inferitur, in utramque partem viginti pedum spatia interveniunt.
RUMPTINUS, i. f. [αῤυπτῖνος] vocatur & alio nomine Populus arbor Italiae Padum transgressis. Plin. lib. 14. cap. 1. Alii tamen legunt Rumborinus. [Hard. ex Colum. de Arb. 16. pr. Opulus legendum censet. Etiam Varr. R. R. 1. 8. Quartum arbuta, ubi traduces possint fieri vitium, ut Mediolanenses faciunt in arboribus, quas vocant Opulos. Gloss. Lat. Gr. Opulus, Κισσόφυλλον. Videtur ea Populi species, quæ Plin. Lybica, junioribus Tremula, & Alpina dicitur.]
RUMUSCULUS, V. RUMOR.

R U N

RUNA, æ. f. Genus teli significat. V. Fest. Hinc
RUNATUS, a, um. Ennius, Runata recedit, i. e. Pilata. Paulus.
RUNCA, V. RUNCINA.
RUNCALIA, vel **RONCALIA**, arum. f. Locus est campestris ad Padum, haud longe a Placentia. Otho Frising. lib. 2. cap. 11. Rerum Æno-barb. Fit mentio in libris Feudorum, De cap. Conrad. in princip.
RUNCINA, æ. f. [ρῦνχινα] Runcinæ (ut ait Hermolaus) sunt Majores ferræ, quibus fabri materiarii fecant arborum moles, subjectis canteriis. Plin. lib. 16. cap. 42. Ad incitatos runcinarum raptus. [Immo & hic est quod seq.]
 Runcina, præterquam quod significat ferram majorem, signat & Planulam, qua levigandis lignis lignarii fabri utuntur. Gallice appellamus *un Chevalet, une planne*. Cæl. lib. 8. cap. 4. [Gloss. Lat. Gr. Runcina, ῤυχνίνα. & Gr. Lat. ῤυχνίνα, Tribula, Runcina. Rufus Lat. Gr. Tribula, Τριβύλη. scr. ῤυχνί. conf. Suid. Hesych. & Hard. in Plin.]
RUNCA, æ. f. pro Runcina veteres usurpaverunt, teste Festo.
RUNCINO, ðre. Varro de L. L. 5. 10. Runcinare a runcina, cujus origo Græca, ῤυχνίνα. Et Arnob. 5. p. 177. Ex arbore ramum, dolat, runcinat, &c. [Gloss. Lat. Gr. Runcinat, ῤυχνίσις, ῤυχνίσις, & Gr. Lat. ῤυχνίσις, Runcino. ῤυχνίσις, Runcino.]
RUNCO, [ῤυχνίσις Gl. Gr. L.] ðre. Eruere, evellere noxias herbas. Cornutus, Runcari proprie segetes vel herbæ dicuntur. Plin. 18. 21. Sili-ginem, far, triticum, semen, hordeum occato, sarrito, runcato, quibus dictum erit diebus. Apud Caton. R. R. cap. 2. Runcare spinas.
 V. BRUNCO. H. St.
RUNCATIO, ðnis. f. [ῤυχνίσις] Evulsio ipsa. Plin. lib. 18. cap. 21. Runcatio, quam seges in articulo est, evulsis inutilibus herbis, frugum radicem vindicat, segetemque discernit a caspite.
RUNCATOR, ðris. m. [ῤυχνίσις] Columel. lib. 11. cap. 3. Quæque præterierio, intelligi oportebit nullam operam postulare runcatoris.
RUNCINA Dea, frumento præesse ab antiquis Idolorum credita est. Lilius Syntagmate, 1. Hiltor. Deorum, Runcina Dea (inquit) tum placabatur, quum frumenta runcanda essent, id est, a terra auferenda. Augustinus & Varro de L. L. [Ubi dixi l. 5. extr. de instrumento, non de Dea.]
RUNCO, ðnis. m. Pallad. 1. 43. Runcones, quibus vepreta persequimur. conf. Isidor. 20. 16.

R U O

Rŭo, rui, rŭtum, [ῤεῖσθαι, ῤίπλω, ἄρισσι, ὀρμῶ] ðre. Concidere. Virg. 2. Æn. 290.
 — ruit alto a culmine Troja. Ter. Heaut. 4. 3. 41. Quid si nunc cælum ruat? Gloss. Lat. Gr. Ruit, Συμπίπτει, ἢ Συνέπτει, Ἐπιφέρειται. Ruere illa non possunt, ut hæc non eodem labefacta motu concidant. Cic. pro Lege Manil. 19. Ovid. 4. de Pont. 3. 36.
 Et subito casu, quæ valuere, ruunt.
 Æther arduus ruit. Virg. 1. Georg. 324.
 Cælum ruit imbribus. Martial. lib. 3. 100.
 Dies ruit, matura jam luce, pro Oritur. Virg. 10. Æn. 256.
 Nox ruit. Virg. 6. Æn. 539.
 Sol ruit interea, & montes umbrantur opaci. Virg. 3. Æn. 508.
 Venti ruunt, qua data porta. Virg. 1. Æn. 87.
 Venti ruant licet, & sæviant procellæ, imperat furori, viresque tantas compefcit. Plin. lib. 32. cap. 1.
 Ver ruit, Præcipitatur, declinat, in finem vergit. Virg. 1. Georg. 313.
 — vel quum ruit imbriferum ver.
 Ruere, Effundi. Virg. 6. Æn. 44.
 Unde ruunt totidem voces responsa Sibyllæ.
 Amnes de montibus ruunt. Virg. 4. Æn. 164.
 Flumina ruunt per apertos campos. Ovid. 1. Met. 285.
 Impetus unde ruit. Ovid. 11. Met. 530.
 Ruere, Festinanter ire, seu in præcepis ferri, & impetum de improvifo facere in aliquem. Virg. 10. Æn. 811.

Quo moriture ruis? majoraque viribus audes? Ter. Heaut. 2. 3. 128.
 Sed heus tu, vide sis ne quid imprudens ruas. Cic. 7. Att. 19. de Cæsare, At illum ruere nuntiant, & jam jamque adesse.
 Ira ruit resoluta frenis legum. Lucan. lib. 2. 145.
 Ad interitum. Cic. pro Marcell. 14. Tantumque apud me grati animi fidelis memoria valuit, ut nulla non modo cupiditate, sed ne spe quidem, prudens & sciens tanquam ad interitum ruere voluntarium.
 Ad urbem ruere infesto agmine. Liv. 3. 3.
 In agendo ruere, & sæpe peccare. Cic. pro Domo, 141.
 In arma media ruere. Virg. 2. Æn. 353.
 In bella. Virg. 7. Æn. 782.
 In facinus. Senec. Octav. 17.
 In fata media. Liv. 8. 24.
 In ferrum. Virg. 8. Æn. 648.
 In fugam. Liv. 26. 40.
 In furias & ignem. Virg. 3. Georg. 244.
 In perniciem suam. Liv. 37. 43.
 In prælium avidi ruunt. Liv. 7. 14. extr.
 In rixam. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 In hostium tela. Liv. 7. 15.
 In vulnera ac tela. Liv. 26. 44.
 Per fas omne nefasque ruere. Lucan. lib. 5. 313.
 Per medios ruit. Virg. 4. Æn. 647.
 Per nefas vetitum gens humana ruit. Hor. 1. Carm. 3. 26.
 Sine lege ruere. Ovid. 2. Met. 204.
 Portis mane ruunt. Virg. 4. Georg. 185.
 Portis ruere. Liv. 27. 41.
 Ruere, Decipi cupiditate. Cic. 3. Off. 55. Si hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere.
 Ruere, Iracunde furere. Cic. 2. Att. 14. Nihil est jam quod magis timendum nobis putem, quam ne ille noster Sampliceramus, quum se omnium sermonibus vapulare videbit, ruere incipiat. Pompejum intelligit.
 Ruere, Evertere, diruere, complanare, Accusativo junctum. Virg. 1. Georg. 105.
 Quid dicam, jacto qui semine cominus arva Insequitur, cumulosque ruit male pinguis arenæ? Servius.
 Ruit nubem ad cælum. Virg. 2. Georg. 308.
 Et totum involvit flammis nemos: & ruit atram Ad cælum picea crassus caligine nubem. i. e. Egerit, emittit, & ruere facit. nam modo Ruit, agentis est. Servius.
 Ruere, Impellere. Ter. Adolph. 3. 2. 21.
 Ceteros ruere, agerem, raperem, tunderem, profternerem.
 Ruere, Eruere, levare. Virg. 11. Æn. 211.
 Mærentes altum cinerem & confusa ruebant Ossa focus. i. e. De cineribus eruebant. Servius.
 Ruere herbas & limum. Eruere, prouere Plin. lib. 11. cap. 37. Cornea & acuta volucris rostra. Eadem raptio viventibus adunca: collecto, recta: herbas ruentibus, limumque lata, ut suum generi.
RUENS, entis. Partic. Virg. 4. Æn. 401.
 Migrantes cernas, totaque ex urbe ruentes. Hor. 1. Carm. 16. 12.
 Nec sævus ignis, nec tremendo Juppiter ipse ruens tumultu.
 Acervus ruens. Hor. 2. Epist. 1. 47.
 Imperium ruens. Lucan. lib. 5. 200.
 Ira ruens. Propert. lib. 3. 14. 44.
 Fulcire ruentem. Sil. lib. 11. 234.
RUITURUS, a, um. Partic. ut, Pons ruiturus. Lucan. lib. 2. 499.
RUINA, æ. f. [ῤυϊνωμένη, κατὰ πλῆθος Gl. L. G.] proprie Casum significat alicujus rei quæ concidit. Cic. 2. de Divin. 40. Eos enim ipsos jocandi causa inducit Epicurus per lucidos & perflabiles, & habitantes tanquam inter duos lucos, sic inter duos mundos propter metum ruinarum. De diis loquitur. Hor. 2. Carm. 19. 15.
 — tæctaque Penthei,
 Disjecta non levi ruina. Ratio carminis exigit Leni, non Levi, Cæli ruina. Virg. 1. Æn. 133.
 Fluctibus oppressos Troas, cælique ruina. i. e. Tonitribus, quorum sonus similis est ruinis. Servius. [Immo Sæva tempestate.]
 Fortunarum ruina. Cic. 1. in Catil. 14. Prætermitto ruinas fortunarum tuarum.
 Mentis illa fuit prima ruina meæ. Ovid. 12. Epist. 32.
 Neronis ruina, i. e. Mors violenta. Plin. lib. 17. cap. 25.
 Patria ruina. Ovid. 8. Met. 498.
 Avida. Stat. 8. Theb. 132.
 Graves. Hor. 2. Serm. 8. 54.
 Impendens. Ovid. ad Liv. 363.
 Innocens. V. INNOCENS.
 Perluens. Juven. 11. Sat. 13.
 Probrosæ. Hor. 3. Carm. 5. 40.
 Putres. Lucret. lib. 2. 1145.
 Tristes. Virg. 1. Æn. 242.
 Cadunt properante ruina summa. Lucan. lib. 5. 745.
 Collabi ruina. V. COLLABOR.
 Convulsa loca ruina. Virg. 3. Æn. 414.
 Dedit ruinam domus. Virg. 2. Æn. 310.
 Dare sonitu ingenti ruinam. Virg. 11. Æn. 613.
 Edere ruinas. Cic. 1. de Legib. 39.
 Facere ruinam, Ruere. Hor. 2. Serm. 8. 54.
 Facere ruinam, per translationem pro Errare, labi, decipi. Lucret. lib. 1. 741.
 Principiis tamen in rerum scere ruinas. i. e. Graviter ceciderunt, lapsi sunt.
 Fit quasi paulatim nobis per membra ruina. Lucret. lib. 4. 940.
 Impendet magna ruina. Cic. 11. Att. 22.
 Incident ruina capitibus nostris. V. INCIDO.
 Labent cuncta quassata ruina. Senec. Thyest. 9.
 Opprimi ruina. V. OPPRIMO.
 Perire ruina. Lucan. lib. 5. 637.
 Restinguere incendium ruina. Catilina apud Sallust. in Catil. cap. 31. extr.
 Incendium meum ruina restinguam.
 Sarcire generis lapsi ruinas. Virg. 4. Georg. 249.

Subdere caput ruinæ, Periculo se exponere. Curt. lib. 5. 10. Ruinæ rerum illos subdere capita, in perniciem trahi.

Tonit horrificis Ætna ruinis. Virg. 3. Æn. 571.

RUIÑOSUS, a, um. Adj. [ῥεινώδης] Quod ruinam minatur. Cic. 3. Off. 54. Male materiata, ruinosa. Subaudi Ædes. Vitruv. lib. 2. cap. 8.

R U P

RUPES, is. f. [ῥημῶδες, ῥημῶται, καὶ παραδείδες Gl. L. G.] est Prærupta pars terræ, vel scopuli, aut saxi prægrandis, propter altitudinem ac proclivitatem inaccessa, quod veluti abrupta sit, a Rumpendo dicta. Fluminum quoque altiores atque inaccessæ ripæ, Rupes dicuntur. Cæf. 2. Bell. Gall. 29. Quod quum ex omnibus in circuitu partibus altissimas rupes, despectusque haberet, una ex parte leviter acclivis aditus, in altitudinem non amplius ducentorum pedum, relinquebatur.

Rupes, proprie de Montibus dicuntur. Virg. 10. Ecl. 14.

Pinnifer illum etiam sola sub rupe jacentem Mænalus.

Acuta. Senec. Agamem. 6.

Aërea. Virg. 4. Georg. 508.

Alta. Virg. 1. Ecl. 57.

Ardua. Ovid. 5. Fast. 293.

Cavata. Virg. 1. Æn. 314.

Exesa. Lucan. lib. 3. 226.

Frigida. Propert. lib. 1. 18. 27.

Frondosæ. Sil. lib. 7. 468.

Maxima. Hor. 2. Serm. 3. 59.

Nubifera. Valer. 4. Argon. 599.

Præcella. Virg. 3. Æn. 647.

Scopulosa. Lucan. lib. 2. 619.

Vastæ. Virg. 1. Æn. 166.

Undifonæ. Stat. 1. Achil. 198.

Excindere rupes. Stat. 3. Silv. 1. 124. [Nisi Excidere legendum.]

RUPICAPRA, æ. f. pr. comm. [ῥυξί ἀγροῦ] Capra silvestris, quasi Rupium capra. Plin. lib. 11. cap. 37. Rupicapris in dorsum adunca cornua, damis in adversum.

RUPICES, um. m. Rupices a rupibus dicebantur & rustici, ut & Petrones a petrarum asperitate appellabantur. Festus. Gell. 13. 9. Sed enim veteres nostri non usque adeo rupices & agrestes fuerunt. V. Tertull. de Pallio cap. 5. & Salvan. de Gubern. Dei, 1. p. 34.

RUPICO, onis. m. Homo nullius pretii. Apul. Florid. p. 344. Elmenh. Rupicones, bajuli, tabernarii.

RUPINÆ, arum. f. pl. Abrupta montium. Apul. 6. Met. p. 184. Elmenh. Vides istas rupinas proximas, & præcutas in his præminentes silices. V. Voff. Etym. in Rupes.

RUPILIUS, i. m. cognomento Rex, Præturam gerens, ab III viris Octaviano M. Antonio, M. Lepido proscriptus est: qua calamitate afflictus, ad Brutum confugit, eumque postea perpetuo secutus est. Hujus meminit Hor. 1. Serm. 7. 1.

Proscripti Regis Rupili pus atque venenum, &c

Hybrida quo pacto, sit Persius ultus. &c.

RUPITIO, ire. Rupitias in XII Tab. significat Damnum dederis. Festus. [Valde obscura hæc sunt, & quod in Gloss. Lat. Gr. exstat, Rupiat, ῥάπτει ὀπίσσω. Rupiam, ῥαπίσσω.]

RUPLUS, i, m. Στροφιῶς γαλιάρως, καὶ Ἀποψήκων. Hæc quoque obscuriora.

RUPTOR, RUPTIO, RUPTUS. V. RUMPO.

R U R

RUR. Rura, vel Rursus.

RURESTRIS, RURICOLA, RURO, ære. V. RUS.

RURINA, V. RUSINA.

RURSUM, RURSUS, [ἀνάπαιιν. Gl. L. G.] Adv. significant Retro. Ter. Hec. 3. 1. 35.

Trepidari sentio, & cursari rursum profum. Donatus, Rursum proprie Retro, Profum Ante significat, & est proverbiale, ut dicimus, Surfum deurfum, Intro foras, Hæc illac, & similia.

Rursum, & Profum, contraria. Varr. Andabat. apud Non. 4. 402. Mortales multi rursum ac profum meant.

Rursum, E contrario, ut vult Donatus. Ter. Eun. 4. 4. 44. Heus tu, negato rursum. i. e. Contrarium superioribus dicitur. Ibid. 2. 2. 20.

Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque.

Rursum, Temporis Adv. Denuo, iterum. Ter. Eun. 1. 1. 16.

In amore hæc omnia infunt vitia: injuriæ,

Suspiciones, inimicitia, induciæ,

Bellum, pax rursum. Cic. pro Muren. 15. Facis ut rursum plebs

in Aventinum sevocanda esse videatur. Virg. 2. Æn. 337.

Rursum in arma feror. Idem 2. Æn. 401.

Scandunt rursum equum.

Rursum & Denuo, simul conjuncta. Plaut. Pœn. prol. 79.

Revertor rursum denuo Carthaginem.

R U S

RUS, rüris. n. [ῥυξός, ῥυξίον, ῥυξός Gl. L. G.] Locus extra urbem, ubi agri sunt & villa. Dicitur quod in agris quotquot annis rursum facienda eadem, ut rursum capias fructus, ut vult Varro L. L. 4. 4. extr. Ter. Eun. 1. 2. 107. Rus ibo. [Ab ῥυξός Voff. An ab ῥυξός per Apharesin, ut ex ῥυξός, ros, ex ῥυξός, mos?]

Rura, veteres incultos agros dicebant, id est, silvas, & pasua. Ex libello variorum auctorum, de Limitibus apud Rigalt. p. 299.

Solatia ruris aves. Ovid. 1. Fast. 441.

Amatores ruris. Hor. 1. Epist. 10. 2.

Amœnum rus. Cic. pro Rosc. Amer. 133. Habet animi relaxandi causa rus amœnum & suburbanum.

Aprica. Hor. 3. Carm. 18. 2.

Aspera dumis. Virg. 4. Æn. 527.

Cretosa rura Cimoli. Ovid. 7. Met. 463.

Devia. Ovid. 1. Met. 676.

Divini gloria ruris. Virg. 1. Georg. 168.

Exiguum rus colere. Virg. 2. Georg. 413. V. illic commentarios.

Ferax. Ovid. 1. Met. 692.

Florea, Prata. Virg. 1. Æn. 434.

Fluvialia. Sil. lib. 13. 85.

Frigida. Virg. 3. Georg. 324.

Gaudentia. Stat. 3. Silv. 1. 78.

Inambitiosa. Ovid. 11. Met. 766.

Ingentia rura colere. Virg. 2. Georg. 412. V. commentarios.

Innocui ruris labor. Senec. Herc. fur. 11.

Obsita pomis. Ovid. 13. Met. 719.

Opaci ruris umbræ. Virg. 1. Georg. 156.

Opulenta. Senec. Troad. 15.

Parva. Hor. 2. Carm. 16. 37.

Pascua. Lueret. lib. 5. 1247.

Saturum. Perf. 1. Sat. 71.

Sobria, In quibus non nascitur vinum. Stat. 4. Silv. 2. 37.

Sordida. Virg. 2. Ecl. 28.

Suburbana. Hor. 1. Epist. 7. 76.

Abducere rus. V. ABDUCO.

Evolare rus ex urbe, tanquam ex vinculis. Cic. 2. de Orat. 22.

Mittere aliquem rus. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Tendit rus. Quintil. lib. 11. cap. 2.

Habitare ruri. Cic. 3. Off. 112.

Morans rure. Martial. lib. 4. 45.

Redire vel venire rure. Ter. Eun. 5. 25. Cic. 5. Fam. 20. Quum Tul-

lius rure redierit, mittam eum ad te. Hirtius Ciceroni, 15. Att. 6. Rure jam redierim.

Est ruri. Cic. pro Cluent. 141. Forte evenit ut in Privernate effemus.

Rure esse autumant. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 18. conf. ad fin.

Carpere rura. V. CARPO.

Inducere in rura oves & armenta. V. INDUCO.

Nutrit rura Ceres, almaque Faustitas. Hor. 4. Carm. 5. 18.

Pascuntur omni rure. Columel. lib. 8. cap. 10.

Peragrarè rura. V. PERAGRO.

Scindere rura bubus. Senec. Troad. 11.

Rus, per translationem, pro Sermone inconcinno, invenusto, illepidò, inornato, & rusticitatis pleno. Catull. in Annales Volusii, 34. 19.

Pleni ruris, & inficetiarum

Annales Volusii, cacata charta. Hor. 2. Epist. 1. 160.

—sed in longum tamen ævum

Manferunt, hodieque manent vestigia ruris. Lambinus.

Merum. V. MRRUS.

Ruri & rure, Adverbialiter, ut Peregre & peregri, docet Flav. Sospater.

Festus, Ruri esse, non rure, dicendum. Testis est Ter. in Phorm. 2. 3. 17. quum ait, Ruri se continebat: ibi agrum de nostro patre, &c.

Rure, κατ' ἀγρὸν, χωρίον, ῥόζοντι. Gloss. Lat. Græc. Ubi aut repetendum puto & κατὰ post primam distinctionem, aut inferendum Rura.

RUSCULUM, i. n. dimin. Gell. lib. 9. cap. 9. Sub urbe in rusculo.

RURINA, æ. f. Dea agrorum apud antiquos. vide in dictione RUSTINA.

RURĀLIS, e. Adj. Quod ad rus pertinet. ut Opus rurale. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 2. Virgilius Theocritum sibi fecit pastoralis operis auctorem, ruralis Heliodum.

Falx ruralis. Cæf. 3. Bell. Gall. 14. Falces præcutæ, infertæ, affixæque longioris, non abumili forma ruralium falcium. Sic enim legit Robortellus Annot. 1. 28. non Muralium, idque ex tribus vetustis codicibus.

[Sed explosus merito ab Hotom. 9. V.]

Officium rurale. Firmicus lib. 8. cap. 11. In Virginis parte decima oritur Spica. Quicumque sub hoc sidere natus fuerit, erit ruralibus officiis semper applicatus, & ad agrorum cultum patientia laboris adjunctus.

RURĀLITER, Adv. Cassiodor. 3. Epist. 51. Neccum fundatis ædificiis ruraliter.

RURESTRIS, e. Adj. [ῥυξίεστος] Quod est ruris, vel eorum proprium, qui ruri degunt: antiquum. Apulejus 4. Met. p. 143. Elmenh. Rurestri vocabulo vulgus indoctum Rosius laureas appellat. Gloss. Græc. Lat. ῥυξίεστος, Ruricola, Rurester.

Opus rurestre, i. e. Rusticum. Paulus in l. Servis urbanis. §. muliones. D. de legat. 3. Muliones de urbano ministerio sunt: nisi propter opus rurestre testator eos destinatos habebat.

RUSTICUS, a, um. Adj. [ῥυξικός] Quod ruris vel rustici est. Cic. pro Quint. 12. Erat ei pecuaria res ampla, & rustica sane bene culta & fructuosa.

Rusticus dicitur, Qui moribus & vita incultus est, quasi semibarbarus. Virg. 2. Ecl. 56.

Rusticus ex Corydon. V. seq. dict.

Aratra rustica. Ovid. 2. de Arte Am. 184.

Conjux. Ovid. 1. Epist. 77.

Convicia. Ovid. 14. Met. 522.

Conda. Propert. lib. 4. 1. 12.

Dona. Ovid. 2. de Arte Am. 264.

Homines rustici & agrestes. Cic. 10. Philipp. 143.

Manus indoctæ ac rustica. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Mores. Cic. pro Rosc. Amer. 75.

Populus. Ovid. 3. Fast. 783.

Proverbium. Liv. 23. 47.

Quarela. Ovid. 17. Epist. 12.

Res rusticas vel fructus causa, vel delectationis invifere. Cic. 1. de Orat. 249. conf. pr. dict.

Silva rustica. Ovid. 4. Epist. 102.

Titulus rusticior. Senec. Epist. 88.

Rustica vinalia appellantur, mense Augusto, quarto decimo Kalend. Septemb. Jovis dies festus, quia Latini bellum gerentes adversus Mezentium, omnis vini libationem ei Deo dedicaverunt. Eodem autem die Veneri templa sunt consecrata, alterum ad Circum maximum, alterum in loco Libitinenfi, quia in ipsius Deæ tutela sunt horri. Fest. Paulus. Rustica vinalia xlv. Kal. Septemb. celebrabantur, quo die primum vinum in Urbem deferebant. V. Alexander lib. 6. diem cap. 8.

Vita rustica & agrestis. Cic. pro Rosc. Amer. 75.

RUSTICUS, i. m. [ῥυξικός, ἢ ῥυξικός] Idem, ut,

Acer rusticus. Virg. 2. Georg. 406.

Jam tum acer curas venientem extendit in annum
Rusticus, &c.

Urbani sunt rustici. Plaut. Merc. 4. 3. 17.

Sermou urbanorum, & Rusticorum, contraria. Cic. in Orat. 81.

Immo, non omnino, qui dicitur Rusticus, intelligendus est Semibarbarus, hæc a Cicerone is quoque, qui non est Urbanus, dicitur Rusticus. H. St. Hæc ideo subiunxit, quia in Lugd. edit. Ciceronis iste locus cum Virgiliano ex 2. Ecl. 56. jungebatur, quom tamen in hoc Rusticus epitheton hominis sit, & Ruralem simplicitatem ipsius denotet, qui muneribus parvulus confidat.

RUSTICUS, Adv. [ἀγροίκος] Ut solet rusticus, hoc est, Imperite. Cic. 3. de Orat. 42. Ex quo sic locutum esse ejus patrem judico, sic majores, non asperere, ut ille, quem dixi, non velle, non rustice, non hiulce, sed presse, & equaliter, & leniter.

Compar. Hor. 1. Serm. 3. 31.

— rideri possit, eo quod

Rusticus tonso toga defluit. i. e. Nimis rustice & negligenter, ut ab imperito tonsore.

RUSTICITAS, ātis. f. [ἀγροικία Gl. Gr. L.] contraria est Urbanitati. Quintil. lib. 6. cap. 3. Martial. lib. 7. 57.

Quære aliquem Curios semper, Fabioque loquentem,
Hirfutum, & dura rusticitate trucem. Plin. lib. 25. cap. 4. Post eum M. Agrippa, vir rusticitati quam delicis propior.

Vultus pudentes sine rusticitate. Ovid. 20. Epist. 59. Rusticiras, Timida quædam & indecens verecundia. Ovid. 1. Amor. 8. 44.

Aut, si rusticitas non vetat, ipsa rogat.

Excutienda est rusticitas. Ovid. 17. Epist. 186.

Rusticitas, pro ipsis Rusticis. Lege 3. §. 3. Cod. de defenf. civit. Utili ratione prospectum est, ut innocens & quieta rusticitas peculiaris patrocinii, id est, defensoris locorum beneficio fruatur.

RUSTICULUS, a, um. Adj. Dimin. Martial. lib. 10. 19.

Nec doctum satis, & parum severum,

Sed non rusticulum nimis libellum,

Facundo mea Plinio Thalia,

I, perfer, &c.

RUSTICULUS, i. m. dimin. [ῥαγροίκος] Qui utcumque moribus rusticis est præditus. Cic. pro Sext. 82. Sensit rusticulus non incautus, &c.

RUSTICULA, æ, f. Avis perdici similis, nisi quod rostrum longius habet, de qua Martial. lib. 13. 76.

Rustica sum perdix; quid refert, si sapor idem est?

Carior est perdix; sic sapit illa magis.

RUSTICELLUS, a, um. Adj. aliud dimin. Varro apud Plin. lib. 7. cap. 10. Rusticellus, inquit, Hercules appellatus.

RUSTICANUS, a, um. Adj. [ἀγροικῆς] Idem quod Rusticus. Cic. 7. Verr. 34. Unum illud, quod ita fuit illustre, notumque omnibus, ut nemo tam rusticanus homo, L. Lucullo & M. Cotta Consulibus, Romam ex ullo municipio vadimonii causa venerit.

Homines rusticani ex municipiis. Cic. 3. Verr. 127.

Parcimonia rusticana. Cic. pro Quint. 92.

Verbum. Cic. 3. de Orat. 39. Et illud quod loquitur, priscum visum iri putat, si plane fuerit rusticanum.

Vita. Cic. pro Rosc. Amer. 44. Tamen hæc attenta vita & rusticana, relegatio atque amandatio appellabitur?

RUSTICARIUS, a, um. Adj. [ἀγροικῆς] Quod ad rusticum pertinet. Cato R. R. cap. 11. Falces silvaticas quinque, arburarias tres, rusticarias decem. Vetus exemplar habet Rusticarias. Varro 1. de R. R. cap. 22. Rusticariæ falces. Et hic Rusticariæ legitur.

RURUS, [ἀγροικῆς] Ære: & РУРОВ, Æri. Depon. Ruri agere. Plaut. Capt. 1. 1. 16.

Dum ruri rurant homines, quos liguriant. Varro Serrano, Dum in agro studiosius rutor, aspicio Triptoleum sculponeatum bigas sequi cornutas. Non. 2. 731.

RURATIO, Ænis. f. Apul. Apol. p. 310. Elmenh. Iste nec diis rurationis, qui eum pascunt ac vestiunt, segetis ulla, aut vitis, aut gregis primitias impertit.

RURICOR, [ἀγροικῆς] Æri. Ruri agere. Cic. 16. Fam. 23. Liceat modo rusticari. Idem pro Arch. 16. Pernocant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

RUSTICITAS, Adv. [ἀγροικῆς] pro Rustice. Pomponius Aleonibus, At ego rusticitatem tangam, urbanatim nescio. Apud Non. 2. 747.

RUSTICATIO, Ænis. f. [γεωργία Gl. G. L.] Columel. lib. 11. cap. 1. Et hoc undecimum præceptum rusticationis memoriæ tradidi. Cic. de Amicit. 103. Neque solum militia, sed etiam peregrinationes, rusticationeque communes.

RUSTICATUS, Ænis. m. Rusticatio. Cic. 12. Att. 1. In rusticatu garrere & scribere. Alii aliter legunt.

RURICOLA, æ, c. [ἀγροικῆς, ἀγροικῆς] Qui colit rus. Columel. lib. 10. 339. Hæc ne ruricolæ paterentur monstra.

Boves ruricolæ. Ovid. 5. Met. 479.

RURICOLARIS, e. Adj. Fortunat. da vita Martin. lib. 1. v. 326. Cultores ruricolares.

USAZUS, V. RUSAZUS.

USCINO, Ænis. Oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul a Pyrenæis montibus, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie, la Tour de Roussillon appellatur.

Item fluvius præter fluens eidem. Strab. lib. 4. E Pyrena fluunt Ruscinio & Illiberis, uterque urbem hatens cognominem.

USCO, Ænis. m. Rurico, Rusco. Καλαγρος, Κόφραγρος. Gloss. Lat. Græc. USCONIÆ, arum. f. Colonia Augusti in Tingitana provincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

USCUM, i. n. sive Ruscus, i. m. [μυρσίν ἀγρία] Virgultum unde vites ligantur, auctore Servio. Virg. 2. Georg. 413.

— nec non etiam aspera rusci

Vimina per silvam. Ex eo enim rusco magis vimina fiebant, ex quo nunc scopæ fiunt. Folia autem habet myrto similia, sed acutiore & rigidiora: unde Myrtus silvestris & chamæmyrsine & oxymyrsine vocatur. [Gloss. Lat. Græc. Ruscum, Χαμυρσάφρα, Κυρσάφρα, ἀδὲ βοτάνη. conf. in RUBUS & Fest. in voce.

Horridior rusco Virg. 7. Ecl. 42. Rusco legit Gifan. Ind. Lucret. Rusco etiam sepes muniebantur antiquis. Columel. lib. 10. 375.

— hirsuta sepes nunc horrida rusco

Prodit.

RUSCARIUS, a, um. Adj. ut, Falx ruscaria, i. e. Ruscis secundis apta. Cato R. R. cap. 11. V. Rusticarius Adj. in RUS & RUSTARIUS.

RUSCO, Ære. i. e. Runcare. Ita legit Havercamp. ad Tertull. Apol. cap. 4.

RUSCURUM, i. n. Populi Rom. oppidum in Tingirana provincia a Claudio civitate honoratum. Plin. lib. 5. cap. 2. Al. Rusconia.

RUSCELLANA, æ. f. Colonia in Hetruria. Plin. lib. 3. cap. 5. Intus colonie, Falisca, Argis orta, ut auctor est Cato, quæ cognominatur Hetruscorum, Lucus Feroniæ, Ruscellana, Senensis, Sutrina.

RUSCADR, es. f. Oppidum in Numidia. Plin. lib. 5. cap. 3. Mela 1. 5. & 7. Ruscadam nominat. Nunc Stora dicitur.

RUSINA, æ. f. Dea fuit, cui rura committebant antiqui, ut ait Divus Augustinus. Eam quidam Rurinam vocitarunt. Lilius Syntagmate primo Hist. Deor.

RUSPINA, æ. f. Oppidum in Africa proprio nomine dicta, non procul ab Adrumeto. Plin. lib. 5. cap. 4.

RUSPINO, Ære. Verbum obscænum. Gloss. Lat. Gr. Ruspinat, ρυρσπίνω.

RUSPOR, [ῥυρσπορῶ] Æri. est Scrutari. Accius Meleagro, Vagent ruspantes silvas. Hæc Nonius 2. 744. Festus, Ruspari esse querere crebro, hoc versu indicatur, Et ego ibo ut latebras ruspans rimer amaptimas.

RUSSATUS, V. RUSSUS.

RUSSUS, & RUSSEUS, a, um. Adj. Coloris nomen, ad rufum inclinantis, dilucidius tamen rubentis. Unde in factionibus aurigantium Ruffati dicebantur, qui hoc colore erant exornati. Thylestus in libello de Coloribus. Gloss. Græc. Lat. Ρυρσός, Rufcus.

Faciem ruffeam, pro Colore ruffeo, dixit Cato, qui e viridi rutilus est, aut flavus. Sic enim scribit, Coronas aureas ruffea facie, galbeas lineas, pelles, redimicula. Al. Rufcea. Turnebus. V. Fest. in Ruscum.

Tunicæ ruffæ, i. e. Militares. Trebell. Pollio in Claud. cap. 14.

Vela ruffa. Lucret. lib. 4. 73.

Et vulgo faciunt id lutea, ruffaque vela. Al. Rufa.

RUSSATUS, a, um. Adj. Ruffata veste indutus. Isidor. 19. 22. Ruffata, quam Græci Phœniceam vocant, nos Coccineam, reperta est a Lacedæmonii ad celandum coloris similitudine sanguinem, ut quoties quis in acie vulneraretur, contemplant adversario animus aufereret. Hæc sub consulibus & Romani usi sunt milites: Unde etiam Ruffati vocabantur.

Hinc Tertullianus de Christiano milite loquens lib. 1. de Coron. cap. 1. Et nunc sanguine suo ruffatus, spe calceatus. V. Alexand. Alexandrin. lib. 1. cap. 20. conf. idem lib. 6. cap. 22.

Ruffata factio, V. FACTIO in FACTIO.

RUSSULUS, a, um. Adj. Dimin. Idem quod Ruffus, ut, Fasciolar ruffulæ. Capitol. in Albino cap. 5. V. Scalig. in Fest. v. Ruseum.

Tunicæ ruffulæ. Vopisc. in Probo cap. 4.

RUSSULUS, a, um. Adj. Idem, ut, Sanies ruffeola. Prudent. Peristeph. 11. 130.

RUSTARIUS, a, um. Adj. ut, Rustariæ falces, apud Varronem sunt, quibus ruri secantur rubi, qui per agros serpunt. Turnebus 13. 26. auctor est, conjiciens ex eo quod legitur apud Festum, Rustum ex rubus. Alii Rustariæ. V. supra.

R U T

RUTA, orum. n. pl. apud Jurisconf. quasi Eruta dicuntur, ut arena, creta, & similia.

Ruta cæsa dicuntur (ut ait Festus) quæ venditor possessionis sui usus gratia concidit, ruendaque contraxit. Ulpian. in l. Fundi. §. Si ruta cæsa, De actionibus empt. & vendit. Si ruta cæsa excipiantur in venditione, ea placuit esse Ruta, quæ eruta sunt, ut arena, creta & similia: Cæsa ea esse, ut arbores cæsas, & carbones, & his similia. Mucius, l. In rutis, de Verb. signif. In rutis & cæsis ea sunt, quæ terra non tenentur, quæque opere stuctili, tectoriove non continentur.

Ne rutis quidem & cæsis. Haud dubie proverbiali figura dictum est a Cic. 2. de Orat. 226. pro eo quod est, Nulla in parte: Sed dicet te, quum ædes venderes, ne in rutis quidem & cæsis, solum tibi paternum recepisse. Est hoc loco Recipere, idem quod Excipere. Meminit & in Topicis de Rutis & cæsis, in fine; & in Partit. 107. Et quum significamus inclementius tolli omnia, neque quicquam fieri reliqui, venuste dicimus, Ne rutis quidem ac cæsis receptis, ut Jureconsultorum more loquar. Ex Erasmo.

RUTA, æ. f. [ῥύζανον] Herba: dicta a ruendo, quod una ex omnibus herbis, propter multiplices ejus usus maxime eruatur. Peculiaris illi auctoritas propter venena, quibus remedium exhibet præsentaneum. V. Plin. lib. 20. cap. 13.

Rutam per translationem, ac prope ænigmatice usurpavit Cic. 16. Fam. 23. scribens, de Lepta, Etenim ad cujus rutam pulegio mihi sermonis tui utendum est. Significat enim Leptam virum fuisse doctum, & acris iudicii, qualis est in condimentis ruta: sed & pulegium quoque, quod ruta opponit, acumen & eruditionem Tironis innuens. Ex Turneb. Advers. 8. 5.

Conjici in rutæ folium; proverbii speciem habet, & significat In spatium minimum cogi & contrahi posse.

RUTULA, æ. f. Ruta pusilla. Cic. 9. Fam. 22. Volo mentam pusillam ita appellare, ut rutulam.

RUTACEUS, a, um. Adj. Ex ruta, aut mixtum, aut omnino confectum. Oleum rutaceum. Plin. Valer. 2. 28.

RUTATUS, a, um. aliud Adj. [ῥυζανωτῆς] Ex ruta factum. Plin. lib. 19. cap. 8. Invenio multum rutatum populo datum. h. e. In quo macerata est ruta, sive ruta medicatum.

Lacerti rutati, Ruta involuti. Martial. lib. 10. 48. 11.

— Secta coronabunt rutatos ova lacertos.

RUTARI, sec. comm. orum. pl. m. dicti sunt olim Rafri, quod eradant terram atque eruant, teste Varrone lib. 4. de L. L. 31.

ROTABULUM, i. n. Instrumentum quo utantur rustici in prouendo igne, panis coquendi gratia. Festus. q. V. Cato R. R. cap. 11. & Columel. lib. 12. cap. 18. Vulgo dicitur Rable. [Al. Rouabie. H. St. Provinciali nempe sermone.

Ponitur & pro Verecro. Nævius obscænam viri partem describens, Vel, inquit, quæ sperat se nupturam iri adulescentulo, ea licet senilem tradet retritum rotabulum. Festus. [An Rotabulum? i. e. Cylindrum.

RUTELA,

RUTELA, æ. f. *Tarantula* Galli appellamus, maxime Massilienses, nam apud eos sæpe Phalangium vidimus, *Tarante*: animal est non ab simile ei quam *tarantulum* vulgo dicimus. Cælius Rhodiginus lib. 7. cap. 16. Phalangium vero ex araneorum decuria, solers recentiorum perperio dici ab Arabibus Rutelam animadvertit, collatis quæ cum Galeno prodit Avicenna, vulgo autem Tarantulam, cujus exitiale virus stuporem lafis inducat, genium labefactionem, demumque universi corporis tremorem, qui in proverbium usque profecerit. Illud gravius multo, qua quis affectione morsus tempore distrahatur, eandem vel ad extrema servare perpetem. Sic qui, uti assolet, per mentis hallucinationem, Regem se aut Deum ementiatur, imaginario malo perdurante, regie claritatis aut divinæ excellentiæ opinionem exuere nunquam. Hæc Cælius.

RUTENI, orum. m. [*Ρουτοί* Strab. *Ρουτοί* Ptol.] Galliæ Aquitanicæ populi, Narbonensi provinciæ contermini, & Cadurcis vicini. Auctor Plin. lib. 4. cap. 19. Vulgo *Rhodes*.

RUTILIUS, [*Ρουτιλιος*] Nomen gentis Ro. plebej. P. Rutilius M. F. Rufus libros Pontificales fecit, de quo Cicero in Brut. 113. Rutilius in quodam tristi & fevero dicendi genere versatus, magnum munus de jure respondendi sustinebat. Sunt ejus orationes jejunæ, multa præclara de jure, doctus vir, & Græcis litteris eruditus, Panæti auditor, prope perfectus in Stoicis. Hic actus in exilium a partibus Sullanis, & a Sulla deinde redeundi potestate facta, respondit illud, quod a Seneca lib. 6. de Benefic. cap. 37. ponitur, Malo ut patria mei exilii erubescat, quam reditu mereat. V. Valer. lib. 6. cap. 4. 4. conf. **RUFUS**.

P. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. De quo Valerius lib. 2. cap. 7. 3. Al. Rupilius.

Rutilius Lupus, rhetor, cujus meminit Quintil.

Rutilium, inquit Festus, Rufum significat: cujus coloris studiosæ etiam antiqva mulieres fuere, unde traxere cognomina Rutiliæ, ut indicat frequenter Afranius. [Sed rectius scribitur Rutilum & Rutilæ. V. infra.]

RUTILESCO, **RUTILO**, V. **RUTILUS**.

RÛTILUS, a, um. Adj. [*ρυτιλός, πυρρός*] Quod habet aliquid ruboris admistum, ut conspicuum & lucidum videatur. Plaut. Rud. 5. 2. 14.

Nam hoc quidem pol e rubigine, non e ferro, fabrefactum est:

Ita quanto magis exerceo, rutilum, atque tenuius fit. Plin.

lib. 8. cap. 18. Albis maculis rutilum colorem distinguuntibus.

Sueton. principio Neronis, Ut e nigro rutilum, ærique assimillem, capillum redderent. H. St.

Aurei, rutili, inquit Varro, & inde etiam mulieres valde rufæ, tutilæ dictæ. V. lib. 6. de L. L. 5. conf. **RUTILIUS** extr.

Canes rutilæ, id est, non procul a rubro colore, immolantur, ut ait

Atejus capito, Canario sacrificio pro frugibus, deprecandæ sævitæ causa

fideris Canticulæ. Festus.

Capilli rutili. Ovid. 2. Met. 319.

Comæ. Plin. lib. 6. cap. 22. Ipsos vero excedere hominum magnitudinem, rutilis comis, cæruleis oculis, oris sono truci.

Cruor. Ovid. 5. Met. 83.

Flamma. Ovid. 3. Fast. 285.

Mars rutilus & horribilis terrenis. Cic. in Somn. Scip. 9. De fidere.

Squamæ. Virg. 4. Georg. 93.

RUTILO, [*ρυτιλός*] ære. Splendere: unde dicimus Autum rutilare.

Arma rutilant. Virg. 8. Æn. 529.

Rutilare, Activum, pro Rutilum facere. Plin. lib. 18. cap. 12. Gallorum hoc inventum rutilandis capillis ex fevo & cinere.

Comam rutilare. Suet. Calig. cap. 47.

Aliter in Gloss. Lat. Gr. Rutilat, *ῥεαυνά, Σκυβαλίλα*. V. **SCRUTINO**.

RUTILANS, antis. Partic. ut, Arva rutilantia. Stat. 11. Theb. 514.

Arvaque fanguineo scribit rutilantia gyro.

Compar. Fortunat. 8. 5.

Vellere candidior niveo, rutilantior auro.

RUTILĀTUS, a, um. Partic. Tacit. 4. Hist. 61. Propexum rutilatum, que crimem patrata demum cæde legionum, deposuit.

Comæ promissæ & rutilatæ. Liv. 38. 17.

RUTILESCO, [*ρυτιλίζω*] Ære. Rutilum fieri. Plin. lib. 8. cap. 55. In Alpibus candidi lepores, quibus hibernis mensibus pro cibatu nivem credunt esse: certe liquefcente ea rutilescunt annis omnibus.

RUTILUS, cognomen gentis Marcie. C. Marcus Rutilus Censorinus, teste Valerio de Moderatione lib. 4. cap. 1. 3. iterum Censor creatus, in concione populum corripuit, quod eam potestatem bis sibi detulisset, cujus majores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum judicassent.

Item Nautiæ. V. Rupert. in Pompom. de O. J. lib. 3. cap. 6.

RUTŪLUS, i. m. Idem, quod Rutilus. V. Salmaf. ad Hist. Aug. in Vespisc. Prob. cap. 19. p. 705.

RUTRUM, i. n. pr. com. [*ρυτρυμ*] Instrumentum quo quid eruitur. A ruendo. Nam sicut Aratum, aratrum; sic Rutum, rutrum facit. Festus, Rutrum tenentis juvenis est effigies in Capitolio, Ephebi, more Græcorum, arenam ruentis, exercitationis gratia, quod signum Pompejus Bithynicus ex Bithynia, supellectilis regie, Romam deportavit. Cato R. R. c. 11. Oportet habere villicum palas sex, rutra quatuor, rastros quadridentes duos. Plin. lib. 36. cap. 23. Experimentum marmorati est in subigendo, donec rutro non cohæreat. Adde Plin. lib. 28. cap. 45.

RUTELLUM, i. n. dimin. [*ρυτελλιον*] Lucil.

Frumentarius est, modium hic secum, atque rutellum,

Una adfert. Nonius 1. 66. a radendo dici putat, proinde quasi

instrumentum sit hostorium ad æquandam mensuram & radendam: cum tamen significari possit instrumentum, quo fruges corruntur in modium, id est, conjiciuntur. Turnebus Advers. 8. 6.

RÛTUBA, æ. m. [*ρυτuba*] Fluvius Liguriæ ex Apennino fluens, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Cavus Rutuba. Lucan. lib. 2. 422.

Dexteriora petens montis declivia Tibrim

Unda facit, Rutubamque cavum.

RUTUBAM, [*ρυτuban*] Veteres Perturbationem appellabant. Varro Sexagesima, Ergo tum Romæ parce, pureque pudentis vivere in patriam: nunc sumus in rutuba. Nonius, 2. 750.

RUTŪLI, orum. m. Antiquissimi Italiæ populi, qui Latium tenuerunt, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Virgil. 8. Æn. 474. & passim.

RUTŪLUS, a, um. Adj. ut,

Castra Rutula. Tibull. lib. 1. 5. 47.

Colles Rutuli. Virg. 7. Æn. 798.

Hostes Rutuli. Ovid. 1. Trist. 5. 22.

RUTŪLUS, i. m. Viri proprium. ut,

Magnanimus Rutulus. Ovid. 1. de Pont. 3. 63.

Et grave magnanimi robur mirare Rutuli

Non uti reditus conditione dati. al. Rutuli. V. **RUTILIUS**.

RUTUPIÆ, arum. f. [*ρυτυπαι*] Britanniæ insulæ portus, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. Vulgo *Sandwich*.

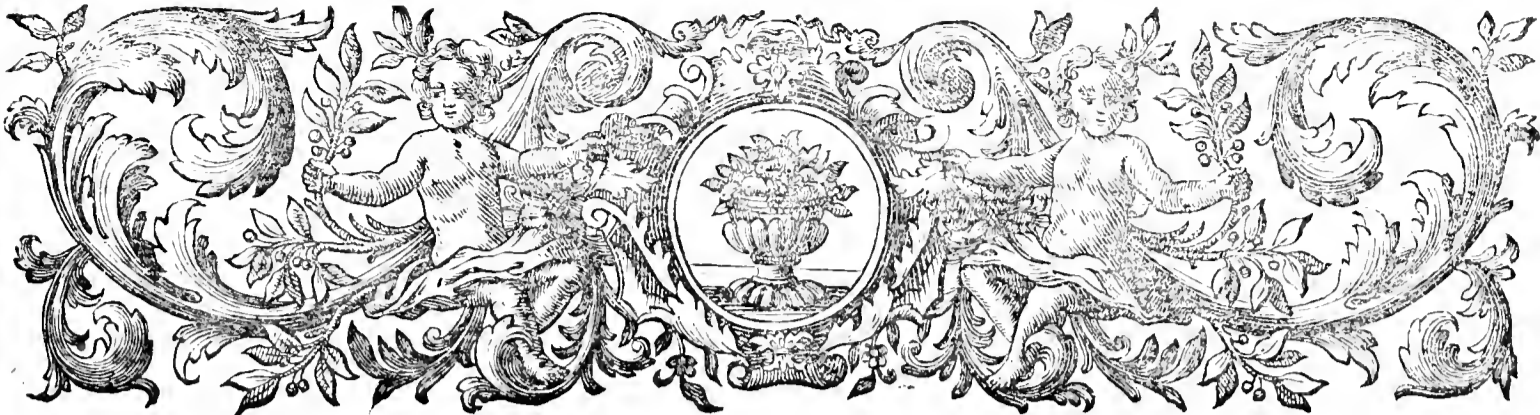
RUTUPINUS, a, um. Adj. [*ρυτυπινός*] Lucan. lib. 6. 67.

Aut vega quum Thevis, Rutupinaque litora fervent,

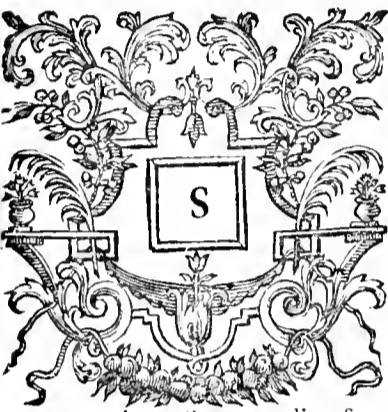
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

RUZASUS, i. m. Augusti colonia in Tingitania. Plin. lib. 5. cap. 2. Ruzafus legio Harduinus.

S

LITTERA semivocalis, quæ tantam habet cum H aspiratione cognitionem, ut veteres eam loco ipsius H aspirationis posuerint, in hujusmodi vocibus & aliis; *άλσ*, fal: *εξ*, sex: *ιπξ*, septem: *ε*, se.
A Græcis derivata est ejus figura, & facili mutatione ex *σ* fit S. Apud veteres Græcos pingebatur ad instar Romanæ G, a qua haud multum differt minuscula C. Sicut Græca *σ* in initiis & mediis, *s* autem tantum in fine vocum scribitur; sic apud Latinos [hac ætate] s principium & medium solummodo, *s* vero finem nec ullum alium locum occupat,

excepto immediate ante aliam f; non enim scribitur *possum*, sed *possum*, vel *possum*.

S litteram in fine dictionis veteres elidebant subsequente consonante. Quintil. lib. 9. cap. 4. de compositione, Ceterum consonantes quoque, eaque præcipue, quæ sunt asperiores, in commissura verborum rixantur, & s ultima cum x proxima, quarum tristior etiam, si binæ collidantur, stridor est; ut Ars studiorum. Quæ fuit causa & Servio (ut dixi) subtrahendæ s litteræ, quoties ultima esset, aliaque consonante susciperetur. Quod reprehendit Lauranius; Messala defendit. Nam neque Lucilium putant uti eadem ultima, quum dicit Serenu' fuit, & Dignu' loco. Quinetiam Cicero in Oratore plures antiquorum tradit sic loquutos. Hactenus Quintilianus. Cic. in Orat. 161. Quinetiam, quod jam subtiliticum videtur, olim autem politius, eorum verborum, quorum eadem erant postremæ duæ litteræ, quæ sunt in Optumus, postremam litteram detrahebant, nisi vocalis sequebatur. Ita non erat ea offensio in versibus, quam nunc fugiunt poetæ novi. Ita enim loquebamur,

Qui est omnibu' princeps. non, Omnibus princeps. &
Vita illa dignu' loque. non, Dignus. V. & Gell. 12. 4. qui hoc affert Ennii exemplum;

Suavis homo, facundu', suo contentu', beatus. [Quam plurima exempla suppeditant Plautus & Lucretius. In soluta tamen oratione hac elisione abstinuisse veteres videntur, præterquam in compositis vocabulis, ut in seq. apparebit.

Tollebatur etiam in dictionibus, quibus annexa est conjunctio enclitica *NE*, ut Scin' pro Scifne; Satin' pro Satifne.

Tollebatur etiam in dictionibus, quæ a Græcis derivatæ fuerunt, ut a *ποιητής*, Poeta. [Dorice *ποιητής*. Nonnullis Vocativus viderur pro recto. V. Priscian. l. 17. extr. Sed rectius habetur pro Æolicæ dialecti proprietate. conf. eundem lib. 6. fol. 61. a. Aldi.

Ciceronis temporibus, paulumque infra (ut inquit Quintil. lib. 1. cap. 7.) fere quoties littera media vocalium longarum, vel subiecta longis esset, geminabatur: ut Causa, Causus, Divisiones; quo modo & ipsum, & Virgilium quoque scripsisse, manus eorum docent. Atque paululum superiores etiam illud quod nos gemina f, dicimus Jussi, una dixerunt. Huic litteræ magna cum T cognatio est, & cum R, ut idem Quintilianus testatur lib. 1. cap. 4. nam & T in S, & rursus S in T transit, similiterque de R: dicit enim, Nam ut Valetii & Fufii, in Valerios Furiisque venerunt: ita Arbos, Labos, Vapos, etiam & Clamos, ac Lafes, ætatis fuerunt. Et hæc ipsa S littera ab his nominibus exclusa, in quibusdam ipsa alteri successit: nam Mertare, atque Pultare dicebant. [Pro Pultare & Mersare. Lafes, pro Lares. V. f. l.

Nonnunquam transit in X, ut *Aias*, Ajax; *πιστix*, Pistrix. [Sic Ulixes in *Mis*. optimæ notæ, pro Ulyffes.

S, si sequatur nomen proprium, denotat Servum vel servam; sic AVG. N. S. Augusti nostri servus. [Nisi est, Augusti numini sacrum.

Item S. pro Sacellum, Sacrum, Scriptus, Semis, Senatus, Sepulcrum, Sequitur, Sibi, Silentium, Stipendium.

S Semuncia. [vel Semis, ut dictum.

∞ Uncia, vel Centuria.

S — Bes.

S. A. Sub ascia. SA. Sua. SA. Sanguis.

S A B

SAB. Sabatina.
SĀBĀ, [Σαβα, Σαβῶ Steph.] Civitas regia Æthiopiæ, inquit Josephus, quam postea Cambyfes sororis suæ nomine, Meroen denominavit. Hanc Nilus circumdans, inexpugnabilem reddebat. Dicta Saba, *σαβῶ* & *σιβῶν*, Vol. IV.

quod est Revereri: quia tus mittit, quo in sacrificiis utuntur: V. SABÆI. Et ideo Turiferam vocat Ptolemæus. Sunt qui dicant, Saba Arabum lingua Mysterium significari. Saba appellatur, quod significare Græci Mysterium dicunt. Plin. lib. 12. cap. 14. Hieronymus vero Conversionem forare autumat.

Saba quidem civitas est regalis Æthiopiæ, ut scribit Hieronymus in libro de Locis Hebraicis: sed tunc scribitur Saba per litteram Samech. Esajæ 43. 3. Dedi propitiationem tuam Ægyptum, Æthiopiæ, & Saba pro te, sortiturque nomen a Saba filio Chus. Genesis 10. 7. Filii autem Chus: Saba, Hevila, & Sabatha. Nam aliud vocabulum Saba scribitur per Sin litteram, & significat Arabiam, a suo auctore Saba filio Regma, ut Genesis 10. 7. Et ab eo dicuntur Sabæi, non Æthiopici, ut supra, sed Arabici, de quibus Strabo libro 16. postquam de Nabathæis multa loquutus est. Unde quando invenitur per Sin litteram scriptum, transfertur Arabia, ut Psalmo 72. 15. Dabitur ei de auro Arabiæ. Et paulo superius 10. reges Arabum & Saba dona adducent. Ubi utraque vocabula in eodem vericulo reperies. Solent itaque in hoc vocabulo facile decipi qui negligenter intuentur orthographiam. Saba igitur per Sin, Arabia est turifera, ad mare Rubrum, odorifera, & dives, ac Beatæ cognomine incluta. Per Samech autem, Æthiopica. Unde facile est intelligere reginam Saba, quæ ad audiendum Salomonem accesserat, 3. Regum 10. non fuisse Æthiopiissam, sed Felicis Arabiæ reginam.

SABÆUS, a, um. Adj. [Σαβῶν] ut, Tus Sabæum, Quod in Saba regione invenitur, vel quod apud Sabæos crescit. Virg. 1. Æn. 420. — centumque Sabæo

Ture calent aræ.

Flores Sabæi. Stat. 5. Silv. 1. 211.

Myrrha Sabæa. Sen. Oeth. 376.

Ros Sabæus. Flacc. 6. Argon. 709.

SABÆI, [Σαβαῖοι] Arabiæ felicis populi, quorum metropolis est Saba, quam Strab. lib. 16. Meriabam vocat: His proxima est (inquit) felicissima Sabæorum terra, quæ maxima natio est. Apud hos tus & myrrha, & cinnamomum nascitur, in ora etiam balsamum, &c. Meriaba, Sabæorum urbs, in monte jacet arboribus pleno. Sub rege sunt, qui judiciorum ac ceterarum rerum potestatem habet. Hæc & plura ibidem Strabo. Hos Josephus lib. 1. a Saba Chusi filio, qui a Cham ortus fuit, dictos affirmat. Sabæos dictos putat Servius *σαβῶν* hoc est, venerari: quod deos per ipsorum tura veneramur, enarrans illud. Virg. 1. Georg. 57. India mittit ebur, molles sua tura Sabæi.

Dociles Sabæi. Claud. 4. Conf. Hon. 305.

Leves Sabæi. Claud. 1. in Eutrop. 321.

Turiferi Sabæi. Valer. 6. Argon. 138.

SABÆUS, Æthiopum rex, qui Anisim Ægypti regem fugavit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit, teste Herodoto, lib. 2.

SABĀJA, æ. f. apud Illyricos Cerevisiæ genus vocatur. Ammian. 26. 8. Est sabaja ex hordeo vel frumento in liquorem convertis paupertinus in Illyrico potus. Ubi V. Lindenbr. qui & Sabajum, i, n. ex Hieron. in Esaj. 6. 19. affert.

SABĀJĀRIUS, i. m. Sabajam potans. Ammian. 26. 8. Injuriose compellabatur ut sabajarius.

SABĀNUM, i. n. [σαβανον] Lintæ vestis genus. Marc. Empir. cap. 26. In sabanum constitutus. V. Casaubon. ad Suet. Aug. cap. 83. Gloss. Græc. Lat. Σαβανον, Sabanum, Lentium. [Ut in N. T. λίντον, pro Linteum.

SABĀOTH, f. pl. [σαβαθ] Hebræis Militiæ vel exercitus: unde Dominus sabaoth. V. Tertul. adverb. Jud. cap. 13.

SĀBĀTA, [Σαββατῆ Steph.] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Sabatium, Plin. lib. 3. cap. 4. Sabatia, Pomponio lib. 2. 4. Maritima civitas Liguriæ, vulgo *Savona*, aliis *Saona*. V. SAVONA.

SABĀTIUS, a, um. Adj. ut, Stagna Sabatia. Sil lib. 8. 498. Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia quique

Stagna tenent. Strab. lib. 4. Ad Genuam Ligusticum emporium, & Sabatia vada nuncupata, quæ paludes sunt, Apenninus quidem a Genua, Alpes vero a Sabatiis initium capiunt: Inter Genuam vero & Sabatios ducenta ac sexaginta stadia intersunt.

SABĀTE, Lacus Italiæ est. Unde fit

SABĀTINUS, a, um. Adj. Colemel. lib. 8. cap. 16. Inde Velinus, inde etiam Sabatinus, & item Volfiniensis, & Ciminus, lupos, aurataque procreaverunt.

SABĀTINA Tribus. V. TRIBUS.

SABĀTHRA, [Σαβαθρα] Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Urbs parvæ Syrtis, Plinio Sabrata dicta, vulgo *Raxanabris*. V. Drakenb. ad Sil. 3. 256.

SABĀZIUS, i. m. [Σαβαζιος] Bacchus five Dionysus ita dicitur ab *σαβῶν*, quod barbari, præsertim Phryges, *σαβῶν* vocant. Auctor Suidas. Est autem *σαβῶν* Bacchari, tripudiare, & more furentium saltare. Valer. Max. lib. 1. cap. 3. 2. de Cornelio Hispano, Idem, qui Sabazii Jovis

cultu

cultu simulato mores Romanos inficere conati sunt, domos suas repetere coegit. Eundem vero esse & Dionysum, cum alii; tum Amphitheus in secundo libro Heracleæ. Minæas vero Patareus Sabazium ait filium esse Dionysi. V. Cælium lib. 7. cap. 15. [Vel potius Suid. Item nomen fuit Jovis, in cujus honorem Cretenses Orgia celebrabant, & eum Sabazium vocabant. V. Valer. paulo ante.

SABAZIA, orum. n. [*Σαβάζια*] Sacra in honorem Bacchi instituta; de quibus. V. Cic. 3. de Nat. Deor. 58. & Arnob. 5. p. 171.

SABBĀTUM, vel **SABBĀTUM**, i. n. [*τὸ σάββατον*] Vox Hebraica, inflexione Latina declinata, significans Quietem, cessationem ab opere. Est autem Septimus dies, quo requievit Deus ab operibus suis. Prima itaque sabbati dicitur, primus dies septimanæ, quem Dominicum etiam nominamus: secunda sabbati, secundus dies: tertia sabbati, tertius dies: quarta sabbati, quartus dies: quinta sabbati, quintus dies: sexta sabbati, sextus dies, a die Dominico: & ipsum Sabbatum septimus dies. Hæc Ethnici Planetarum nominibus appellant: quod nunc quoque retinemus: ut prima a Sole, secunda sabbati a Luna sit tertia a Marte, quarta a Mercurio, quinta a Jove, sexta a Venere, ipsum Sabbatum a Saturno. Apud Græcos & Romanos, semper pro Septimo die, Saturno sacra. Sueton. in August. cap. 76. Ne Judæus quidem, mi Tiberi, tam diligenter sabbatis jejuniis servat, quam ego hodie servavi. Verba sunt Augusti. Idem in Tiber. cap. 32. Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, &c. Hor. 1. Sermon. 9. 69. Hodie tricesima sabbata. V. Justin. 36. 2. 14. Tertul. Apol. cap. 18. Plin. 31. 2. In Judæa rivus sabbatis omnibus siccatur. V. & Sen. Epist. 95. Rutil. Itin. v. 389. De Sabbato gentilicio peculiaris est Jo. Jac. Syrbii disquisitionio. conf. item Broeckh. in Tibul. 1. 3. 18.

Σάββατον, Sabata. Gloss. Græc. Lat. In Singulari apud Latinos antiquiores rarius occurrit.

Festa sabbata observare. Juven. 6. Sat. 158.

Observant ubi festa mero pede sabbata reges.

Peregrina sabbata. Ovid. Rem. Amor. 219.

Nec pluvias opta, nec te peregrina morentur
Sabbata, nec damnis Alia nota suis.

SABBATĀRIUS, a, um. Adj. ut Sabbatarius luxus, i. e. Magnus & Festivus. Sidon. 1. Epist. 2.

SABBATĀRIUS, i. m. [*ὁ σαββατίζων*] Qui sabbatum colit & observat, quod faciunt Judæi. Unde & Sabbatarii a Martiale dicuntur, lib. 4. 4.

Quod jejunia sabbatariorum,
Mæstorum quod anhelitus reorum, &c.

SABBATIZO, are. [*σαββατίζω*] Tertull. adv. Jud. cap. 2. Justos sabbatizasse.

SABBATISMUS, i. m. [*σαββατισμός*] Sabbati celebratio. Augustin. de Civ. Dei, 22. 30.

SABE, Syrorum lingua, Mensis Februarius dicitur.

SABELLUS, **SABELLICUS**. V. **SABINUS**.

SABIDIUS, Vir Romanus, gulæ deditus. Cujus voracitatem & foetorem ex eo animæ, infectatur Martialis lib. 3. 17.

Circumdata diu mensis scriblita secundis,
Urebat nimio fæva calore manus.
Sed magis ardebat Sabidi gula: protinus ergo
Sufflavit buccis terque quaterque suis.
Illa quidem tepuit, digitosque admittere visa est:
Sed nemo potuit tangere, merda fuit. Eundem & hoc epigrammate infectatur, lib. 1. 33.

Non amo te, Sabidi, nec possum dicere quare:
Hoc tantum possum dicere, non amo te.

SABIM, Arabes Deum appellant, & illi decimas mensura, non pondere persolvunt.

SABINA, æ. f. [*τὸ ἄβυθον*] Herba de qua sic Plin. lib. 24. cap. 11. Herba Sabina, brachy appellata a Græcis, duorum generum est. Altera tamaricæ similis folio est, altera cupressifolia. Columel. lib. 6. cap. 4. Alii fabinam herbam, rutamque cum mero diluunt.

SABINA, æ. f. Illyrii appellabant Telum venabuli simile. Ennius apud Paulum,

Illyrii restant ficis fabinisque fodentes. al. Sibynis. V. suo loco.

SABINI, orum. m. [*Σαβίνοι*] Antiquissimi Italiæ populi sunt & indigenæ atque aborigines. Ab iis Picentes, Samnitesque in colonias defluerunt. Sabinorum agrum Tiberis alluit, quemadmodum Umbriam, Latiumque. Quippe inter Umbros ac Latinos sunt Sabini, extendunturque usque ad Nomentum oppidum, & a religione & deorum cultu, hoc est *ἀπὸ τῶν ὁρίων*, dicti sunt Sabini, quasi Sebini. Auctor Plin. lib. 3. cap. 12. Quamquam Silius a Sabo, gentis auctore, Sabinos dici putat, qui lib. 8. 423. sic ait,

— pars laudes ore ferebant,
Sabe, tuas: qui de proprio cognomine primus
Dixisti populos magna ditone Sabinos. Sabum istum Sanci vel Sancti esse filium tradit Dion. Halicarn. Antiqu. 2. 51.

Sabinos vocat fortissimos & florem Italiæ. Cic. pro Ligari. 32.

Tritem & tetricam disciplinam antiquis Sabinis tribuit Liv. 1. 18.

Mulieres Sabine præ ceteris placuerunt tanquam pudicæ & castæ; V. Ovid. 1. Amor. 101. &c. Hor. Epod. 2. 39. Martialis. 1. 63.

Ardui Sabini. Hor. 3. Carm. 4. 21.

Baccifero Sabino nutritagens. Sil. lib. 3. 596. ob oleæ copiam.

Incultæ Sabine. Ovid. 1. Amor. 8. 39. al. Immundæ.

Rigidi Sabini. Hor. 2. Epist. 1. 25.

Tetricæ Sabine. Ovid. 3. Amor. 8. 61.

Veteres Sabine. Juven. 10. Sat. 299.

Hordeum, quod Fordeum Sabini dixerunt. Pontanus de Aspir. p. 18.

Idem p. 49. Nam Foltem & Fostiam (antiqui) dixisse inveniuntur, idque ex Sabinorum lingua. H. St. V. fol. 27. 2. Aldi, ubi de O ante S.

SABINUS, a, um. Adj. [*Σαβίνος*] ut,

Ager Sabinus. Hor. 2. Sermon. 7. 118.

Calum. Idem 1. Epist. 7. 77.

Diota. Hor. 1. Carm. 9. 7.

Gens Sabina. Ovid. 15. Met. 4.

Herba Sabina. Propert. lib. 4. 3. 58. V. supra **SABINA**.

Sol Sabinus. Stat. 5. Silv. 1. 123.

Vile Sabinum. Hor. 1. Carm. 20. 1.

— vile potabis modicis Sabinum
Cantharis. Subaudi, Vinum.

SABELLUS, a, um. aliud Adj. Juven. 3. Sat. 169.

Fictilibus creare pudet, quod turpe negavit
Translatus subito ad Marfos, mensamque Sabellam. Virg. 2. Georg. 167. de Italia loquens,
Hæc genus acre virum Marfos, pubemque Sabellam,
Assuetumque malo Ligurem, Volscosque verutos
Extulit, &c. Idem 8. Æn. 510.

Gnatum exhortaret, ni missus matre Sabella
Hinc partem patriæ traheret.

An quasi Sabinellus? H. St. Gloss. Græc. Lat. *Σαβίνος*, Sabella. Stephanus *Σαβίνος* est etiam regionis nomen, quod apud Latinos ita absolute positum non reperi. Semper enim illi gentile ponunt, additis præpositionibus, ut In Sabinos, vel Sabinis, Ex Sabinis &c. Suspicor tamen Sabinum dixisse, ut Samnium. Quod de aliorum Sabinorum trans Padum regione satis constat, quæ adhuc *Val di Sabio* vocatur.

Anus Sabella. Hor. 1. Sermon. 9. 29.

Carmina Sabella. Hor. Epod. 17. 28.

Jaculator Sabellus. Sil. lib. 4. 221.

Ligonibus Sabellis versare glebas. Hor. 3. Carm. 6. 38.

Pubes Sabella. Virg. 2. Georg. 167. V. supra.

SABELLICUS, a, um. aliud Adj. ut, Sus Sabellicus. Virg. 3. Georg. 255.

Ipse ruit, dentesque Sabellicus exacuit fus.

SABELLIUS, i. m. [*Σαβέλλιος*] Hæreticus Trinitatem Personarum in Deitate negans. V. Arat. 1. Apoll. v. 924. A quo Sabelliani.

SABINUS, i. m. [*Σαβίνος*] Cognomen multarum gentium Romæ fuit. Sabinus Declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio. Cujus meminit Seneca in Declamationibus. [Forfan Afellius Sabinus, de quo Suet. in Tib. cap. 42.

Flavius Sabinus, Vespasiani frater, Præf. Urb. per ann. xii. sub Nerone & Othone, interfectus a Vitellio, qui Vespasiano res contra Judæos gerente, post Othonis mortem, Capitolium cum æde Jovis occupaverat. V. Suet. Vesp. pr. & Vitell. 15. Tac. Hist. 1. 46. Plut. in Othon. p. 1068. edit. Francf.

Sabinus, Sergius, Zeugmatensis sophista, sub Adriano principe. Scripsit Itagen ad materias & hypothefes, Declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas in *Σαβίνος* & *Σίγνη*.

Sabinus Masurius J. C. sub Ti. Cæsare, scripsit Factorum & memorabilium rerum libros. Ejus meminit Pompon. Enchir. C. 13. §. 2. ubi V. Rupert.

Sabinus Syrus, memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hierosolymorum muros ascendit: auctor Josephus lib. 7. cap. 1.

Sabinus Tiro, qui scripsit *περὶ κτηνερμῶν*, id est de Hortensibus, ut scribit Plin. lib. 19. cap. 10.

SABIS, Fluvius inter Belgas. V. **SAMAROBRINÆ**.

SABIUSA, Porta Romæ dicebatur, quæ recta in Sabinos ducebat. [Quis auctor?

SABOTA, [*Σάβω* Steph.] Urbs Arabiæ in monte excelsa, a quo octo mansionibus differt regio eorum turifera. Auctor Camers, Solini interpretes.

SABRATHA, vel **SABRATA**, cum tenui [*Σαβραθρα* Ptol.] Plin. 5. 4. Syrticæ regionis urbs, contingens Syrtim minorem. Meminit Itin. Anton. Solin. cap. 27. Videtur eadem ac Sabathra Ptol. V. **SABATHRA**. Hinc

SABRATENSIS, e. Adj. gentile. Suet. Vesp. cap. 3. pr. Statilii Capellæ equitis Romani Sbratenfis ex Africa delicatam.

SABRIANA, Ptolemyo lib. 2. cap. 3. Æstuarium Britannici maris.

SABRIANA, æ. f. [*Σαβριανὰ* Ptol.] Fluvius Angliæ celeberrimus, qui ortus in comitatu Montgomeriensi, deinde per Angliam fluens, Salopiam & Vigorniam irrigat. Hodie vocatur, *severn*. Hujus meminit Tacit. 12. Annal. 31.

SABUCUS, V. **SAMBUCUS**.

SABULUM, i. n. [*ἄμμος*] Arena tenuior & minutior. Plin. lib. 17. cap. 4. Invicem sabulum album in Ticinensi, multique in locis nigrum, itemque rubrum, etiam pingui terra permixtum, infecundum est. Curt. 4. 6. 9. Defidens sabulum. Gloss. Lat. Gr. Sabulum, *τὸ μίλλον*, *Ἀμμώδης*.

SABULO, onis m. Idem. Columel. lib. 4. cap. 33. de castanea. Pullam terram & resolutam desiderat, sabulonem humidum, vel refractum topium non respuit. Varro 1. de R. R. cap. 9. In quis lapis marmor, rudis, arena, sabulo, argilla, &c. Ibidem 4. Præterea discrimina etiam omnium horum generum subtiliora alia, ut in sabulosa terra, quod ibi refert, sabulo albus sit, an rubicundus. Columel. lib. 3. cap. 11. Nigrum tamen & rutilum sabulonem, qui sit humidæ terræ permixtus, probaverunt antiqui.

Item Qui sabulo cunit. Macrobi. 2. Saturn. 1. [Nisi Subulonem legendum q. V.]

SABULOSUS, a, um. [*ἄμμώδης*] Adj. Plenum sabulo. Columel. lib. 2. cap. 9. Nec in sabuloso solo, sed in arena quoque proveniunt modo humido cælo, vel riguo solo. Plin. lib. 13. cap. 4. Palma gignitur levi, sabulosaque terra. Apud Columel. 6. cap. 23. Stabula sabulosa.

SABULETUM, i. n. [*Σαβυλήτιον*] Locus qui sabulo abundat. Plin. lib. 27. cap. 8. Crocodilium nascitur in sabuletis.

SABURRA, æ. m. Nomen viri proprium, qui secundum post regem Jubam obtinuit locum apud Numidas. Lucan. lib. 4. 723.

Mittitur, exigua qui prælia prima laceffat,
Elicitaque manu, Numidis a rege secundus,
Ut sibi committi simulator Sabura belli. V. Cæs. Civil. 2. 38. seq.

SABURRA, æ. f. [*εὐραστεινός* Gl. L. G.] Arena crassior & vilior, qua naves onerari usque ad certam mensuram, quo stabiliiores sint, consueverunt. Plin. lib. 10. cap. 23. Certum est, Pontum transvolaturas, primum omnium angustias petere, inter duo promontoria Criu metopum, & Carambin; mox faburra stabiliri. De gruib. Liv. 37. 13. Se in animo habuisse tota classe Ephefum petere. & onerarias ducere, multa faburra gravatas, atque eas in faucibus portus supprimeret. Virg. 4. Georg. 195.

— & sæpe papillos,
Ut cymbæ instabiles fluctu jactante faburram,
Tollunt.

SABURRĀLIS, e. Adj. Saburra constans. Vitruv. 9. 9. V. **SACOMA**.

SABURRO, [*εὐραστεινός*] are. Satagere in sabulo, ac mersare. Plin. lib. 18. cap. 35. Echini affigentes sese, aut arena saburrantes, tempestatis signa sunt.

funt. Solin. cap. 15. Grues volaturæ arenas devorant, sublatisque lapillis ad moderatam gravitatem saburrantur.

SABURRATUS, a, um. Partic. [εμβαρρῆς] Saburra oneratus; & per translationem, Plenus, oppletus. Plaut. Cittel. 1. 2. 2. Quæ ubi faburratæ fumus, largiloquæ extemplo fumus.

SABUS, V. SABINI.

SABYLLUS, Gelæ urbis Siciliae tyrannus, post a se ipso interfectum Cleandrum. Auctor Herodotus lib. 6.

S A C

SAC. Sacerdos, Sacrum.

SACA, V. AMANUS & ANANITIS.

SACĀRUM, m. pl. [Σάκκω] sunt Scythiæ populi, quos Herodotus tradit vocari a Perlis omnes Scythas: item Plin. lib. 6. cap. 17. Ultra (inquit) sunt Scytharum populi, Persæ illos Sacas universos appellare a proxima gente, antiqui Aramæos, Scythæ ipsi Persas Chorfaros. Horum meminit & Strabo lib. 11. Dicuntur & Sagæ, teste Mela lib. 3. cap. 5. & 6. V. infra.

Sacrarum, Regio est (ut Ptolemæus lib. 6. cap. 13. ait) in Asia ultra mare Caspium, Sogdianis contermina: in qua nec urbes nec vicus esse testatur: sed incolæ ejus regionis nemora & specus habitant, sagittandi arte peritissimi. Qui olim Bactrianam provinciam occupavere, & optimam Armeniæ regionem adepti sunt, ut lib. 11. Strabo refert, atque usque ad Cappadocas processerunt. Sed quum ex spoliis festa celebrarent, Perfarum imperatores eos noctu adorti, funditus delevire. Hos quidam Saccafanos vocant.

SACCARIA, SACCARIUS, SACCATUS, SACCCELLUS, SACCIA, SACCIPERIO, SACCIPERIUM, SACCO, SACULARIUS, SACCULUM, SACCULUS, V. SACCUS.

SACCHARUM, i. n. [τὸ σάκχαρον] Succus ex certi generis arundinibus collectus, concretusque gummi, vel falsi modo, candidus, ac fragilis & mellei saporis. Quibusdam Mel arundinaceum dicitur. Plin. lib. 12. cap. 8. Saccharum & Arabia fert, sed laudatius India. Est autem mel in arundinibus collectum, gummi modo candidum, dentibus fragile. Amplissimum, nucis avellanæ magnitudine, ad medicinæ tantum usum. V. Harduin. ad loc.

SACCUS, i. m. [ὁ σάκκος] Receptaculum ad pecuniam, frumentum, aut aliud quidpiam condendum; necnon ad vinum percolandum & defæcandum.

Saccus, pecuniæ servandæ. Hor. 1. Serm. 1. 70.

— congelitis undique fassis

Indormis inhians. Idem 2. Serm. 3. 149.

— mensam poni jubet, atque

Effundi fassos nummorum.

Saccus frumentarius, Quo frumentum geritur. Cic. 3. Verr. 95. Quum iste civitatibus frumentum, coria, cilia, fassos imperaret, neque ea fumeret: pro his rebus pecuniam exigeret.

Saccus nivarius, sic loquitur apud Martial. lib. 14. 140.

Attenuare nives norunt & lintea nostra,

Frigidior colo non salit unda tuo. Domitius, Nives in penu

servatæ vina refrigerabant hoc pacto. Coia, vel fassi nivibus implebantur, per quas effusa vina colabantur gratissimo frigore. Hinc Colum nivarium apud Martialem, & Saccus nivarius. V. Nivarius in NIX. Cola autem serviebant lautioribus, erantque majoris pretii: Nam ex politis viminibus, aut certe panno crassiore constabant. Coniciebantur item fassi ad eundem usum linteis, sed minore pretio. Huc faciunt Plinii verba lib. 19. cap. 4. Heu, inquit, prodigia ventris. Hi nives, illi glaciem potant, pœnasque montium in voluptatem gulæ vertunt. Servatur aliorum æstibus, excogitanturque ut alienis mensibus nix algeat. Decoquant alii aquas, mox & illas hiemant. Paulo ante dixerat, In veterari vina, fassisque castrari. Tunc autem Castrari vina dicuntur, quum vires fasso franguntur. Plin. lib. 23. cap. 50. Utilissimum omnibus fasso viribus fractis.

Saccis vina castrare. V. CASTRO.

Saccus vinarius. [Υλίσθη. Gloss. Lat. Græc.] Plin. lib. 24. cap. 1. de quo idem lib. 14. cap. 22. Quinimmo ut plus capiamus, fasso franguntur vires. Columel. 9. cap. 15. Salignus qualis, vel tenui vimine rarius contextus fassus inverfæ metæ similis. Idem lib. 12. cap. 17. Postea in junceis fassellis, vel sparteis fassis percolant.

Bifaccia, Commentator Horatii. Vide in Schediasmate quodam in Charitio, quod est assutum Thesauri col. 104. b. Gall. *Il fait ses Bouges*. H. St. Sed Thesaurus iste Gallicus ad manus non erat nobis, ut satis quo pertineat hæc animadversio appareret. conf. A V R R T A & B I S A C C I U M. Dicitur autem Bifaccium, quod fasso duplici constaret.

SACCIA, æ. f. Gloss. Græc. Lat. Σάκκω, Saccia, fassus.

SACCŪLUS, i. m. dimin. [σακκίον] Cic. 2. de Fin. 23. Cui nihil dum sit, jus & fassulos abstulerit. Vetus codex legit Sarculos. V. not. locus desperatus. Martial. lib. 5. 40.

Excussi loculosque fassulumque. Plaut. Capt. 1. 1. 20.

Vel ire extra portam trigeminam ad fassulum licet. Al. Saccum.

Catul. 13. 8. Plenus fassulus est aranearum.

Pleno cum turget fassulus ore. Juven. 14. Sat. 138.

SACCŪLUM, i. n. Idem. Vet. Gloss. Græc. Lat. Βαλλάνιον, Sacculum, Sacculus. Βαλλάνιον, Sacculum.

SACCCELLUS, i. m. aliud dimin. Vet. Gloss. Lat. Gr. Saccellus, Βαλλάνιον. Petron. cap. 40. Sonantes ære fassellos mittere. [Suid. Σακκίλιον, Βαλλάνιον, Μαρσίπιον: ἐξ ἧς κτ Σακκίλλιον. Scribendum fuit Σακκίλλιον & Σακκίλλιον. Sed ita & alibi Μαρσίπιον, σάκκος, θυλάκιον, σακέλιον. Est litteram in primitivo geminaverat.

SACCĀRIUS, a, um. Adj. ut,

Saccaria navis. Quintil. lib. 8. cap. 2. Fallunt etiam verba, vel regionibus quibusdam magis familiaria, vel artium propria, ut Atabulus ventus & navis Saccaria. V. Cælium lib. 25. cap. 20.

SACCARIUS, i. m. Bajulus vel gerulus [ὁ σακκισφόρος] qui fassis gestandis victitat. Paulus in l. Qui fundum, De contrahend. empt. Ceterum secundum verba non esse exceptum quod ex stipula nasceretur, non magis, quam si quid ex eo quod ex fasso faccarii cecidisset, aut avibus ex ore cecidisset, natum esset. Budæus.

Item, Qui fassos conficit. Vet. Gloss. Gr. Lat. Σακκισπλόκος, Saccarius.

VOL. IV.

SACCARIA, æ. f. [ἡ τῶν σάκκων ἐμπορία] Saccorum mercatura. Apul. lib. 1. de Afino, Saccariam faciens merebam. Sagariam legit Elmenh. pag. 105.

SACCULĀRIUS, i. m. [βαλανποκλήτης] quid significet, declarat Ulpianus, De extraordin. criminibus, L. Saccularii, his verbis, Saccularii, qui vetitas artes exercentes, in fassulos partem subducunt, partem subtrahunt.

SACCO, ære. [ὑλιζω Gl. L. G.] Sacco percolare, uti explicat Columel. 12. 17. Martial. 2. 40.

Cæcuba faccetur, quæque annus coxit Opimi. Plin. 29. 2.

Quæ pinguitudo in linteo faccatur.

Dicitur interdum in eodem sensu Castrare vinum, ut apud Plin. 19. 1. & Vinum liquare, apud Hor. 1. Carm. 11. 16.

SACCĀTUS, a, um. Partic. [ὁ σάκος σακκῶν κεχυμένος] Plin. lib. 20. cap. 19. De diacodio, fit autem hujus papaveris aut cujuscunque silvestris capitibus CXX in aquæ cælestis sextariis tribus biduo maceratis, in eademque discoidis: deinde faccatis, iterumque cum melle decoctis ad dimidias partes vapore tenui. Idem lib. 29. cap. ult. Saccatusque lineis fassis, & in fictili novo repositus loco frigido, minus putrescit addito melle. De adipe avium præparando. Saccatus, i. e. Per fassum colatus, sic vinum Hippocraticum colant pharmacopolæ. Sen. Epist. 86. Non faccata aqua lavabatur, sed sæpe turbida. Sic MSS; sed alia est lectio quorundam exemplarium.

Saccatus corporis humor, Urina. Lucret. 4. 1022.

SACCĪPERIO, ðnis. m. Marsupium majoris modi; a Sacco & Pera. Non. cap. 12. 50. Nubentes affem in facciperione condidissent. V. CæL Rhodig. Lect. Antiq. 11. 12.

SACCIPERIUM, i. n. Idem. Plaut. Rud. 2. 6. 64.

Quod plenum argenti fuit in facciperio.

SACCĪLLUM, [τὸ σάκκον] V. SACRE.

SACER, acra, um. pr. comm [ἁγιος, ἱερός Gloss. Lat. Gr.] Venerabilis, Religione sanctum. Virg. 8. Æn. 591.

Sustulit os sacrum cælo. Plaut. Men. 5. 5. 38.

At ego te sacram coronam surripuisse Jovi scio. Plin. Epist. 177.

Reverere gloriam veterem, & hanc ipsam senectutem, quæ in homine venerabilis, in urbibus sacra est.

Confundere sacra profanis. Claud. 4. Conf. Honor. 238.

Miscere sacra profanis. Hor. 1. Epist. 16. 54.

Ædes sacra. Cic. 13. Fam. 12.

Amor facer. Valer. 3. Argon. 367. Sic vulgati codices; sed rectius in hodiernis editionibus legitur Acer.

Tib. Elegia 2. libri primi. H. St. Reliqua refecta fuerunt. Puto verum 27. ejusdem elegiæ adscriptisse hunc,

Quisquis amore tenetur eat tutusque facerque. Unde forsan non

inscite & Amor ipse Sacer dicitur.

Aræ sacra. Virg. 3. Georg. 160.

Aut aris servare sacris, aut scindere terram. Sic scriptum legimus in nonnullis editionibus, sed in Romano & Mediceo codice legitur Sacros, quod Pierio potius aridet.

Arvum sacrum Martis. Ovid. 7. Met. 100.

Chorus facer. Ovid. 2. Fast. 156.

Dies facer. Hor. 2. Carm. 12. 20.

Effigies sacrae divum. Virg. 3. Æn. 148.

Fontes sacri. Virg. 1. Ecl. 53.

Horror facer. Claud. 6. Conf. Hon. 33.

Ignibus sacris imponit libamina. Virg. 6. Æn. 244.

Jura facerrima lecti. Ovid. 9. Epist. 159.

Locus facer, & Profanus, contraria. Cic. 1. de Invent. 38. & Nep. 2. 6.

Lucus late facer. Virg. 5. Æn. 761.

Medicamen sacrum, Divinum. Ovid. 2. Met. 122.

Mens sacra. Ovid. 6. Fast. 6.

Est deus in nobis, agitante calefcimus illo,

Impetus hic sacrae femina mentis habet. i. e. Divinæ.

Signa sacra & religiosa. Cic. 3. de Legib. 31.

Voce sacra profatur Tellus. Ovid. 2. Met. 278. Alii hic leg. Voce sicca locuta est.

Vulgus sacrum. Cæsus dearum. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 71.

Sacer, cum Genitivo. Plin. lib. 8. cap. 21. Feram nomine Axim, hinc nuli pelle, pluribus candidioribusque maculis, sacram Liberi parvis.

Græco more. H. St. V. ejusd. not. ad primum epigram. Anthologiæ ipsius edit.

Sacer, cum Dativo. Plin. lib. 16. cap. 4. Civica iligna primo fuit, postea magis placuit ex æsculo Jovi sacra. Ibidem cap. 33. Diti sacra cupressus.

Sacrum est ritu. Plin. lib. 11. cap. 37. Morientibus oculos operire, rursumque in rogo patefacere, Quiritium magno ritu sacrum est.

Sacer, Exsecrandus, scelestus. [ὁ ἐξ ἢ ἐσχερός] Virg. 3. Æn. 56.

— quid non mortalia pectora cogis

Auri sacra fames? Plin. lib. 33. cap. 1. Utinamque posset e vita

in totum abdicari aurum, sacra fames, ut celeberrimi auctores dixere.

Homo facer, inquit Festus, is est, Quem populus judicavit ob maleficium, neque fas est eum immolari, sed qui occidit, parricidii non damnatur. Nam lege Tribunicia prima caveretur, Si quis eum, qui plebiscito facer sit, occiderit parricidiane sit. Ex quo quisvis homo malus atque improbus, Sacer appellari solet. Hor. 2. Serm. 3. 181.

— uter Ædilis fuerit, vel

Vestrum Prætor, is intestabilis & facer esto. Budæus, Antiqui

Sacros homines vocabant, quasi Exsecrandos & detestandos. Unde, Sacra fames Virgilio: & Sacer atque intestabilis Horatio, e x i i Tabulis sumptum vocabulum: quod more Gallorum Servius translaticum esse ait. Nam quum Massilienses peste laborarent, unus se ex egentibus

offerre solebat annum integrum alendum publicis cibis & purioribus. Postea verberis, vestibusque sacris ornatus circumducebatur per urbem cum exsecrationibus, precabantur enim ut in eum omnia mala civitatis

incumberent & incidere: sicque projiciebatur. Plaut. Bacchid. 4. 6. 14.

Men' criminatus est? optime est: ego sum malus,

Ego sum facer, scelestus.

Sæpe additur Dativus. Macrobi. lib. 3. Saturn. cap. 7. Hoc loco, inquit, non alienum videretur de conditione eorum hominum referre, quos leges

diis sacros esse jubent: quia non ignoro quibusdam mirum videri, quod

S 2

quum

quum cetera sacra violari nefas sit, hominem sacrum jus fuerit occidi. Cujus rei causa hæc est: Veteres nullum animal sacrum in finibus suis esse patiebantur, sed abigebant ad fines deorum, quibus sacrum esset: animas vero sacratorum hominum diis debitas esse existimabant. Liv. 3. 55. Ejus caput Jovi sacrum esset. Inde Sacratae leges dictæ, ut Festus alibi auctor est, quibus sanctum est, qui quid adversus eas fecerit facer, alicui deorum, sicut familia pecuniaque. Hactenus Budæus. [Lego, Deorum sit, ut.

Sacer item pro Magnus. Sil. 8. 100.

Heu sacri vatum errores. Ubi Heinſius interpretatur Sacros, Magnos ex Græcorum more. Lucanus utrumque conjunxit, 9. 983.

O facer & magnus vatum labor.

Sacer ignis, [*ἱερὸπιλας*, ἢ *ἱεροπιλας* Gl. L. G. & G. L.] Morbus, cujus multa sunt genera, quæ apud Plin. lib. 25. cap. 11. habentur. Columel. lib. 7. cap. 5. Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam vocant palliores. Ea nisi compescitur intra primam pecudem, quæ tali modo correpta est, universon gregem contagione proſternit: sic quidem quod nec medicamentorum, nec ferri remedia patitur: nam pæne ad omnem tactum excandescit. V. IGNIS. Lucret. lib. 6. 600.

Et simul ulceribus quasi inſtis omne rubere

Corpus, ut est, per membra facer quum diditur ignis.

Ignis facer edit contactos artus. Virg. 3. Georg. 566.

Sacer morbus, appellatur Comitalis. Gloss. Græc. Lat. *ἱερὸ νόσος*, Sacer morbus, Morbus fonticus, Morbus comicialis, V. COMITIUM.

Os sacrum. Gloss. Gr. Lat. *ἱερὸν ὄστρον*, Coxendix, Mafpina. [I. Ima spina.

SACRER Mons, appellatur trans Anienem, paulo ultra tertium milliarium, quod cum plebes (Romana) cum secessisset a patribus, creatis Tribunis plebis, qui sibi essent auxilio, discedentes Jovi consecraverunt. Festus. Cic. in Brut. 54. Videmus item, inquit, paucis annis post reges exactos, quum plebs prope ripam Anienis ad tertium milliarium confedisset, eumque montem, qui Sacer appellatus est, occupavisset, M. Valerium Dictatorem dicendo sedavisse discordias, eique ob eam rem honores ampliffimos habitos, & eum primum ob eam ipsam causam Maximum esse appellatum. Hactenus Cicero. Sunt qui Sacrum esse dictum putant, quod in eo leges sacratae sint latae, & magistratus sacrosancti creati. Festo præit Cic. Fragm. Or. pro C. Cornel. V. p. 1794. Verburg.

SACRA Via, Locus in urbe Roma, ubi Romulus & Tatius fœdus fecerunt: cujus meminit Cicero pro Planc. 17. his verbis, Equidem, inquit, si quando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa Sacra via, quum ego ad Fabium fornicem impellor: sed eum qui in me ipsum incurrit atque incidit. Hac, triumphantes in Capitolium ibant. Tendebat autem a regia usque in arcem. Hor. 1. Serm. 9. 1.

Ibam forte via sacra, sic ut meus est mos. Hanc idem auctor Sacrum clivum nuncupavit. V. 4. Carm. 2. & Fest. in Sacram viam.

SACRUM Promontorium, Lusitaniæ locus, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 2. Caput sancti Vincentii hodie dicitur, ubi Cuneus ager. *Cabo de san Vincente*.

SACRUM, i. n. [*ἱερὸν*, *θεῖον* Gl. L. G.] dicitur Omne quod nomine deorum habetur. Frequenter pro Sacrificio.

Familiale sacrum, erat Sacrificium privatum singularum familiarum. V. Macrob. 1. Saturn. 16.

Non gratum sacrum. Lucan. lib. 1. 611.

Novendiale sacrum. V. NOVEMB.

Piaculare sacrum facere, h. e. Sacrificium pro expiatione sceleris. Liv. 29. 19. Sacrum piaculare fieri. Et 29. 21. Prætor Legatique Locros profecti, primam, sicuti mandatum erat, religionis curam habuere. Omnem enim sacram pecuniam, quæque apud Pleminium, quæque apud milites erat, conquistam, cum ea quam ipsi fecum attulerant, in thesauris reposituerunt, ac piaculare sacrum fecerunt.

Populare sacrum dicebatur Publicum, quia pro populo publice fiebat. Festus.

Publicum vocabatur, Quod publico sumptu pro populo fiebat, quodque pro montibus, pagis, curiis & facellis. Festus.

Seclusum sacrum fuit, quod Græci Mysterium vocabant. Festus.

Solenne, Quod certis temporibus annisque fieri solet. Festus. Vocabatur etiam Statum. V. infra.

Solenne, & necessarium sacrum. Tacit. 9. Ann.

Solenne sacrum lustris Troici. Sen. Troad. 8.

Facere sacrum. Liv. 29. 19. V. Piaculare sacrum.

Instaurabat sacrum diis loci. Tacit. 2. Hist. 70. h. e. Adornabat. Sic enim hoc verbum usurpant auctores aliquando.

Jurare per commune sacrum doloris. Stat. 12. Theb. 392.

Sacrum, dicitur Templum; [*ἱερὸν*] Paulus Jureconf. D. *Ad legem Juliam peculatus*, L. Sacrilegi capite puniantur, Sunt autem Sacrilegi, qui publica sacra compilarint. At qui privata sacra, vel adiculas incustoditas tentaverint, amplius quam fures, minus quam sacrilegi, merentur. [Gloss. Lat. Gr. Sacrum, *τὸν σπῆτρον*. & Græc. Lat. *ἱερὸν*, Sacrum, Templum.

Sacrum, sacrove commendatum qui clepserit rapseritque, parricida esto. Cic. 2. de Legib. 22.

Inter sacrum & saxum stare: proverbialis locutio, pro In periculo esse. Plaut. Capt. 3. 4. 84.

Nunc ego inter sacrum saxumque sto, nec quid faciam scio. i. e. In summo vitæ periculo sto. Apulejus in Asino Aureo, lib. 11. extr. p. 271. Elm. Plurimum ergo, duritia paupertatis intercedente, quod ait vetus proverbium, Inter sacrum & saxum positus, cruciabar. Explicat hic Apulejus allegoriam adagii, videlicet alludens ad sacerdotium, cui erat initiandus: & paupertatem faxo duriorum, per quam non suppetebant sumptus. Sumptum apparet ex priscis fœderis feriendi caerimoniis, in quibus PECIALIS porcum faxo feriebat, hæc interim pronuntians, Qui prior populus fœdus rumpet, Juppiter ita eum feriat, quemadmodum ego porcum hoc lapide ferio. Sed undecunque fluxit adagium, satis liquet dici solitum in eos, qui perplexi, ad extremum periculum rediguntur. Ex Erasmo. [Hic Sacrum puto ipsam victimam intelligi. Gloss. Gr. L. *ἱελοῖον*, Victimam, Sacrum.

Sacra pl. [*ἱερα, ἱερίσματα, μυθία*. Gl. L. G.] In priori significatione sæpius apud poetas. Virgilius quoties Sacra nominat, additionem feræ deorum facit, ut 3. Æn. 19.

Sacra Dionæe matri divisque ferebam. Idem 4. Æn. 638.

Sacra Jovi Stygio, quæ rite incepta paravi,

Perficere est animus. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 16. Sacra, Celebritas est, vel quum sacrificia diis offeruntur, vel quum dies divinis epulacionibus celebratur: vel quum ludi in honorem aguntur deorum, vel quum seriæ observantur. Al. Sacra celebritas, rectius.

Ne quid de sacrorum religione mutetur. Cic. pro Domo 36.

Vates sacrorum. Ovid. 11. Met. 68.

Accersita sacra. V. ACCERSO.

Anniversaria sacra. Cic. 1. Att. 18.

Annua sacra. Virg. 1. Georg. 338. & 8. Æn. 173.

Arcana sacra. Ovid. 10. Met. 436.

Fera sacra. Ovid. 13. Met. 454.

Funebria sacra. Ovid. 4. Trist. 4. ad finem.

Gentilitia sacra; ita vocabantur Sacrificia Gentium Romanarum propria.

Liv. 5. 52. An gentilitia sacra ne in bello quidem intermittere, publica sacra & Romanos Deos etiam in pace deferri placet? V. Macrob. 1. Saturn. 16.

Horrida sacra. Sil. lib. 3. 140.

Jugalia sacra. Nuptiarum celebritas aut celebratio. Ovid. 7. Met. 700.

Municipalia sacra. V. MUNUS.

Mystica sacra. Ovid. 2. Epist. 42.

Nefanda sacra. Ovid. 10. Met. 227.

Nuptialia sacra. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Peregrina sacra. V. PEREGRINUS.

Privata sacra perpetua manento. Cic. 2. de Legib. 22.

Pura sacra. Ovid. 2. Met. 713.

Sancta sacra generis. Sen. Herc. fur. 13.

Socialia sacra, Conjugium. Ovid. 21. Epist. 155.

Stata sacra, dicuntur, Quæ stato & certo tempore singulis annis recurrunt, diversa ab illis quæ Indicta vocantur, quæ nimirum vel in alia tempora rejici possunt, vel etiam omitti penitus. Ovid. 1. Fast. 660.

Ter, quater evolvi signantes tempora Fastos,

Nec Sementinæ est ulla reperta dies.

Tum mihi (sensit enim) lux hæc indicitur, inquit

Musa, quid a Fastis non stata sacra petis?

Veneranda sacra. Sil. lib. 7. 382.

Accedere castis sacris. Stat. 1. Achil. 370.

Alligari sacris. V. ALLIGO.

Astringere se sacris. V. ASTRINGO.

Canere sacra. Virg. 2. Æn. 239.

— circum pueri innuptæque puellæ

Sacra canunt. i. e. Hymnos dicunt. Servius.

Conficere sacra. V. CONFICIO.

Facere sacra. Cic. de Arusp. Resp. 57. Itaque ne quis meorum imprudens introspicere tuam domum possit, ac te sacra illa tua facientem videre, tollam altius tectum.

Frequentare sacra. Ovid. 3. Met. 581.

Initiari sacris. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Obire sacra. V. OBIBO.

Parare sacra. Ovid. 12. Met. 11.

Parcere sacris. Hor. 1. Serm. 1. 75.

Peragere sacra de more. Ovid. 5. Fast. 444.

Peregisse mihi videor sacra tradentium artes. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Sacra, Magicum quoddam sacrificium, ad compescendas detrahentium linguas. Ovid. 2. Fast. 571.

Ecce anus; in mediis residens annofa puellis,

Sacra facit tacite, nec tamen ipsa tacet.

Magica sacra. Virg. 8. Ecl. 66.

Legationis sacra. Tacit. 1. Ann. 42. Hostium quoque vis, & sacra legationis, & fas gentium rupistis.

Mensæ sacra. Tacit. 13. Ann. 17. Quanquam intra sacra mensæ, &c. properata sit. sc. Mors.

De sacris autem (qui locus patet latius) hæc sit una sententia, ut conferrentur, & deinceps familiis prodantur, & (ut in lege posui) perpetua sint sacra. Cic. 2. de Legib. 42.

SACCELLUM, i. n. [*σάκελλον* Gl. Gr. L.] Dimin. a Sacrum; significat Locum parvum deo consecratum cum ara. Trebatius Jureconf. scribit, Sacellum, compositum verbum, quasi Sacra cella. Virg. 3. Ecl. 9.

Novimus & qui te, transversa tuentibus hircis,

Et quo, sed faciles Nymphæ rifere, facello. Plin. lib. 8. Epist. 8. ad Romanum, Sparfa sunt circa sacella complura, totidemque dei: sua cuique veneratio, suum nomen. Cic. 2. Lege Agr. 36. Sunt enim loca publica urbis, sunt sacella, quæ post restitutam Tribuniciam potestatem nemo attingit: quæ majores in urbe, partim periculi perfugia esse voluerunt. Idem 1. de Divin. 104. Quum vellet fororis suæ filiam in matrimonium collocare, exisse in quoddam sacellum, omnis capiendi causa: quod fieri more veterum solebat. Plin. lib. 6. cap. 29. Delubrum Ammonis est ibi religiosum, & toto tractu sacella. Propert. lib. 4. 3. 57.

Flore sacella tegeo.

A Sacrum, ut a Lucrum Lucellum. At ego puto dici, quasi Sacra cella. H. St. Dicitur & Ædicula. q. V.

Ponere modicum sacellum alicui deo. Tacit. 3. Hist. 74. Modicum sacellum Jovi Conservatori, aramque posuit.

SACRARIUS, i. m. Aedituus, vel Sacrorum custos. Inſcript. apud Gruter. p. 308. n. 1. SACRARIUS IVNONIS QVIRITIS.

SACRARIUM, i. n. [*ἱερόν, θυσιασθεῖον, ἱεροθῆκη, ναυσθέριον*. Gl. L. G.] Locus sacer in templo, in quo sacra reponuntur. Unde a Cicerone pro Milon. 86. Sacrarium Bonæ deæ nominatur. Ulpian. l. Sacra. De divisione rerum, Sacer locus est, locus consecratus. Sacrarium, est locus in quo sacrae res ponuntur. Propert. 3. 24. 19.

Mens bona (si qua dea es) tua me in sacra dono. Al. Condo. Liv. 7. 20. Cære, sacrarium Populi Rom. diversorium sacerdotum, ac receptaculum Romanorum sacrorum, intactum, inviolatumque crimine belli, hospitio Vestalium, cultisque diis darent.

Diri sacraia Diis. Virg. 12. Æn. 199.

Probrio vetito temerat sacraia: Templum polluit & violat concubitu nefario. Ovid. 10. Met. 605.

Sacrarium, [*τὸ ναίδιον*] pro Sacello, locoque sacro sumpsit Suetonius, de Augusto loquens, cap. 5. Natus est, inquit, Augustus ad capita bubula, ubi nunc sacrarium habetur, aliquanto post, quam excessit constitutum. Cic. 6. Verr. 4. Erat apud Heium sacrarium cum magna dignitate

tate in ædibus a majoribus traditum, perantiquum Ibidem 99. Sacrarium Cereris est apud Catinenses, eadem religione, qua Romæ, qua in ceteris locis. conf. Tacit. 2. Ann. 41.

Sacrarium Fidei fuit in urbis regione prima. Liv. 1. 21.

Sacrarium Martis Gradiui fuit locus in ipsius templo, in quo Ancilia servabantur. V. Servium in Virg. 7. Æn. 603.

Sacrarium, pro Larario in ædibus privatis. Cic. 13. Fam. 2. Cajo Aviano Evandro, qui habitat in tuo sacratio, & ipso multum utor, & patrono ejus M. Æmilio familiarissime.

Sacrarium vocabatur locus, in quem conveniebant senatores, apud Vopiscum in Tacito 294. H. St. In oratione Metti Falconii Nicomachi in senatu habita. cap. 6. Nulla unquam neque gravior, neque prudentior in hoc sacratio dicta sententia est.

Testor mentis sacratio, Jovis jusjurandum. Stat. 3. Theb. 246.

Scelerum sacrarium. Cic. 2. in Catil. 13. Quum aquilam illam argenteam (cui ille etiam sacrarium scelerum domi suæ fecerat) scirem esse præmissam.

Sacrarium principis, pro Interiore ejus consilio usurpatur. V. Inscriptionem Romæ repertam apud Pitisc. in Lex. Ant. Ro.

SACRIS, e. Adj. Sincerus, ad sacrificium idoneus, ut, Sacres porci appellabantur, quoniam puri essent ad sacrificium, ut immolarentur. Plaut. Men. 2. 2. 16.

Adolescens, quibus hic pretiis porci veneunt Sacres, sinceri? Et in Rud. 4. 6. 4. Sunt domi agni & porci sacres. Varr. 2. de R. R. cap. 1. Fere ad quatuor menses a mamma non disjunguntur agni, hædi tres, porci duo, e quis, quoniam puri sunt ad sacrificium, ut immolentur, olim appellati sacres: quos appellat Plautus quum ait, Quanti sunt porci sacres? Ibidem cap. 4. Porci, qui a partu decimo die habentur puri, ab eo appellantur ab antiquis sacres, quod tum ad sacrificia idonei dicuntur primum. V. Turneb. Advers. 29. 32.

SACRO, pr. comm. [*ισχρον*] Ære. Deo dicere, & sacrum facere. Plin. lib. 36. cap. 11. Ejuldem remanet & alius centum cubitorum, quem post cæcitatem visu reddito, ex oraculo Soli sacrauit. Cic. 1. de Divin. 22.

Quod patriæ vocis studiis, nobisque sacraisti. Ex poeta.

Aras sacrare. Virg. 5. Æn. 305.

Conditionem parentum sacrare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 11. Parentum conditionem sacravimus, quia expediebat liberos tolli.

Honorem sacrare alicui. Virg. 12. Æn. 413.

— hunc illi rex ætheris altus honorem

Juppiter erepta pro virginitate sacrauit.

Nomen alicujus sacrare. Martial. lib. 1. 117.

Condedit hic natæ cineres, nomenque sacrauit.

Templum sacrare deo. Plin. lib. 8. cap. 16. extr. Libero patri templum in Samo Elpis sacrauit.

Vota sacrare diis, quod & Consecrare dicimus. Virg. 8. Æn. 715.

— votum immortale sacrauo.

Fœdus sacrare, pro Sancire. Liv. 38. 33. Fœdus, quod in Capitolio, quod Olympiæ, quod in arce Athenis sacratum fuisset, irritum per illos esse.

Carmina sacrarunt avum tuum, Immortalem fecerunt. Ovid. 4. de Pont. 8. 64.

Sacrare, [*σφαζίζαν*] Devovere, & detestabile decernere, & ita morti addicere, ut impune occidi & violari possit. Liv. 2. 8. Ante omnes de provocatione adversus magistratus ad populum, sacrandoque cum bonis capite ejus, qui regni occupandi consilia inisset, gratæ in vulgus leges fuere. Aliter lib. 5. 25. extr. Eum prædam Vejentanam publicando, sacrandoque ad nihilum redigisse, absentes ferociter increpant.

SACROR, ari. Pass. ut, In aris sacrarari. Ovid. 1. Fast. 535.

Utque ego perpetuis olim sacrauo in aris,

Sic Augusta novum Livia numen erit.

SACRĀTUS, a, um. [*σκρατος*] Partic. Ponitur pro Sacro, ut

Caput sacratum. Virg. 3. Æn. 371.

Exorat pacem divum, vittasque resolvit

Sacraui capitis.

Corona. Ovid. 4. de Pont. 14. 55.

Tempora sacraua mea sunt velata corona. i. e. Corona hederacea

Baccho sacra, qua coronabantur poetæ.

Dona ducum sacraua. Lucan. lib. 1. 138.

Jura. Virg. 2. Æn. 157.

Fas mihi Grajorum sacraua resolvere jura. i. e. Jusjurandum

militare. Serv. [Aperire juris jurandi religione celanda.]

Homines sacraui dicebantur, Qui diis sacra faciunt, & sese dicant. Macro. 3. Saturn. 7. Augustin. de Civ. Dei, 2. 26.

Leges sacraua, Quibus sacer jubetur esse alicui deorum, qui quid adversus eas fecerit, sicut familia, pecuniaque. ex Fest. q. V. Liv. 2. 54. Præcipuus pavor Tribunus invaserat, quam nihil auxilii sacraua leges haberent morte Collegæ monitos. Idem 36. 38. pr. Sub idem ferme tempus Ligures, lege sacraua coacto exercitu, nocte castra Proconsulis aggressi sunt. conf. Cic. pro Domo 43.

Opus alicui sacratum. Ovid. 2. Trist. 552.

Sede sacraua recondere. Virg. 1. Æn. 685.

Compar. Plin. lib. 16. cap. 44. Nihil habent Druidæ (ita suos appellant magos) visco, & arbore, in qua gignatur, sacrauius.

Numen nullum sacrauius. Sil. lib. 8. 228.

Superl. [*ισκρατος*] Gl. Gr. L.] Plin. lib. 33. cap. 4. Aurea statua prima omnium nulla inaniate, & ante quam ex ære aliqua illo modo fieret, quam vocant holosphyratum in templo Anaitidis posita dicitur, quod in situ terrarum nomine hoc significavimus, numine illis gentibus sacrauissimo.

Pontifices sacrauissimi. Sidon. 7. 6.

SACRATE, Adv. August. Epist. 22. Aliud bene, aliud sacrate vivere.

SACRATIO, ðnis. f. Macro. Saturn. 3. 7. Sacrationis vocabulo observantiam divini juris implevit. Conf. Fest. in Sacramento.

SACRĀTOR, ðris. n. August. Epist. 140. Sacrauo justitiæ.

Item nomen proprium apud Virgil. 10. Æn. 747.

Cædicus Alcathoum obruncat, Sacrauo Hydaspem.

SACRAMENTUM, i. n. [*σκραμεντον*] Gl. L. G.] Quod jusjurandi sacratione interposita geritur, ut ait Paulus. conf. Festus.

Contendere Sacramento. Cic. 7. Fam. 33. Nisi cetera, qua sunt a me in secundo libro de Oratore, per Antonii personam, disputata de ridiculis,

ἐπιχειρῶ & arguta apparebunt, ut Sacramento contendas mea non esse. Est autem Contendere Sacramento, Contendere deposita certa summa pecuniæ, sicut fiebat in sponsione. Qua de re vide paulo post, Sacramentum ex Varronis, &c.

Contendere iusto Sacramento. Cic. 1. de Orat. 41. Quod vero in extrema oratione tua, Crasse, quasi tuo jure sumplisti, oratorem in omnis sermonis disputatione copiosissime posse versari, id nisi hic in tuo regno effemus, non tulissem: multisque præissem, qui aut interdicto tecum contenderent, aut te ex jure manu confertum vocarent, quod in alienas possessiones tam temere irruisses. Agerent enim tecum lege, primum Pythagoræi omnes atque Democritici, ceterique in suo genere Physici: vindicarentque ornati in dicendo & graves, quibuscum tibi iusto Sacramento contendere non liceret. Iusto Sacramento cum Pythagoræi & Democritici contendere oratori non licere dixit Scævola, propter præstantiam ingenii eorum hominum, qui fundatores auctoresque fuerunt magni nominis sectarum, quibuscum Sacramento & vindicatione contendendo de Physicæ speculationis explicationisque professione, nullus sane orator litem vincere posset: vel propter tanti nominis præjudicium, vel quia impudentiæ daretur, si quis illis viris doctrinarum possessione non cederet, qui nomina sua professione earum rerum usque adeo illustrarunt. Hæc Budæus.

Obstringere alicquem religione Sacramento. Justin. 1. 9.

Rogare alicquem Sacramento. Quintil. lib. 12. cap. 2. Sed hæc inter ipsos, qui velut Sacramento rogati, vel etiam superstitione constricti, nefas ducunt a suscepta semel persuasione discedere. i. e. Jurejurando adacti & jurati. Budæus. V. 2000.

Sacramentum, ex Varronis verbis intelligi potest lib. 4. de Lingua Latina 36. extr. Sacramentum (inquit) a Sacro. Et qui petebat, & qui inficiabatur, de aliis rebus utrique quingenos æris ad pontem deponere: de aliis item rebus certum alium legitimum numerum assium. Qui judicio vicerat, suum sacramentum a sacro auferbat: victi, ad ærarium redibat. Id est, ut Budæus exponit, victus ea pecunia, quam deposuerat, multabatur in pœnam injustæ litigationis, quæ ærario cedebat. Sacramentum dixit, ipsam Pecuniam lite depositam apud Pontificem. Decipi enim docti putant eos, qui in Varrone legunt, Ad pontem: quum sit legendum, Apud Pontificem, vel forte rectius Ad Pontificem. Et igitur Sacramentum, Litis genus simile Sponsionis. Cic. 1. de Orat. 42.

Quibuscum tibi iusto Sacramento contendere non liceret. i. e. Deposita pecunia contendere. In privatis enim controversiis, ne calumniatores impune discederent, moris erat, ut qui litem contenderet, adversarium sponsione certæ pecuniæ lacefferet, si veram causam haberet. V. Vindictæ in VINDE X. Festus lib. 17. Sacramentum Æs significat, quod pœnæ nomine penditur, sive eo qui interrogatur, sive contenditur. Id in aliis rebus L assium est, in aliis rebus D inter eos, qui judicio inter se contenderent. Et id quidem propter ærarii inopiam, & sacrorum publicorum multitudinem, consumebatur in rebus divinis. Hæc Festus. Cic. pro Cæcin. 97. Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemviris religionem injecisset, non posse sacramentum nostrum iustum judicari, quod Aretinis adempta civitas esset, &c.

Sacramentum militare. [*σκρατος στρατιωτικος* Gl. L. G. & G. L.] Veget. de Re Mil. lib. 2. 5. Milites jurare solent, & ideo militiæ sacramenta dicuntur. Jurant autem se omnia strenue facturos, quæ præceperit Imperator, nunquam deserturos militiam pro Romana Repub. Plin. 10. Epist. 29. ad Trajanum, De servis inter tirones inventis, Ipse enim dubito ob hæc maxime, quod, ut jam dixerant Sacramento militari, ita nondum distributi in numeros erant.

Longum sacramentum. Tacit. 1. Hist. 5.

Solenne sacramentum. Tacit. 1. Hist. 55.

Accedere Sacramento alicujus. V. ACCEDDO.

Adigere Sacramento alicujus. V. ADIGO.

Dicere Sacramento. Cato apud Fest. in voce. V. DICO, Ære.

Dicere Sacramento. Tacit. 5. Hist. 59. Instantibus Tribunis dixit sacramentum. Idem 1. Ann. 28. Percennio ne, & Vibuleno sacramentum dicturi sumus? V. DICO, Ære.

Dicere perfidum sacramentum. i. e. Falso jurare, pejerare. Hor. 2. Carm. 17. 9.

Exuere sacramentum. Tacit. 3. Hist. 42. Cujus sacramentum cunctis circa hostilibus non exuerat.

Imbutus Sacramento. Tacit. 1. Hist. 76. Miles urbanus longo Cæsarum Sacramento imbutus, &c.

Interrogari Sacramento. Fest. in voce bis. Frequentius tamen Rogare. q. V. Obligare Sacramento. Cic. 1. Off. 36. Secundo eum obligaret militiæ Sacramento.

Renovare Sacramento in nomen alicujus. Tacit. 1. Ann. 8. Addebat Messala Valerius, renovandum per annos sacramentum in nomen Tiberii.

Rogare Sacramento milites. Cæf. de Bell. Gall. 6. 1.

Teneri Sacramento. Suet. in Cæf. 43. Sanxit, ne quis civis major viginti annis, minorve decem, qui Sacramento non teneretur, plus triennio continuo Italia abesset.

Sacramenta, Milites ipsi a Juvenale dicuntur, 16. Sat. 36.

Præmia nunc alia, atque alia emolumenta notemus

Sacramentorum. h. e. Milium juratorum & Sacramento rogatorum. [Nisi potius Militiam, vel Ipsa stipendia intelligit, i. e. Annos militiæ. Gloss. Græc. Lat. Στρατια, Militia, Sacramentum.]

Sacramentum fœdalis juris, est Formula seu pactio, in quam se obligant fœdalis vel collegati. Justin. 20. 4. Sed recentiori ex juvenibus, cum fœdalis jure Sacramento quodam nexi separatam a ceteris civibus vitam exercent, quasi cœtum clandestine conjurationis haberent, civitatem in se converterunt. Sic Plin. 10. Epist. 97. de Christianis ad Trajanum refert, Eos se Sacramento, non in scelus aliquod obstringere, sed ne furta, ne latrocinia, ne adulteri committerent, ne fidem fallerent, ne depositum appellati abnegarent. Et hoc sensu accipitur, cum Christiani per Sacramento baptismi Ecclesiæ inseruntur. Sic utuntur Hieronymus, Tertullianus alique Scriptores Ecclesiastici.

Inviolati cubilis sacramenta custodiat. Lactant. Divin. Institut. Epit. cap. 6. p. 540. Plant. H. St.

Aliquando etiam pro Mysterio ponitur, ut, Redemptionis sacramentum, pro Mysterio Redemptionis. Fulgent. de Incarn. cap. 2.

SACRAMENTALIS, e. Adj. Ad sacramentum pertinsens. Gloss.

SACRIFICIÆ, arum. m. pl. [*ἱερὸδύλα*] Tacit. 3. Hist. 74. pr. Domitianus prima irruptione apud ædituum occulatus, solertia liberti lineo amictu turbæ facricolarum inmixtus, ignoratusque, apud Corneliolum Primum, paternum clientem, juxta Velabrum delituit. Macrob. 5. Saturn. cap. 19. Velut ad facricolarum, fagarumque, carmina & devotiones fugientem. Et ipsi Ciceroni hanc vocem refert Guilliel. 6. Verr. 111. Omnes facricolæ & Antistites Cereris esse videntur. Vulgo, Accolæ.

SACRIFĒR, Æra, um. [*ἱεροφῆρος*] Adj. Qui fert sacra: ut Rates sacriferæ, Quæ sacra vehunt. Ovid. 4. Fast. 252. Quum Trojam Æneas Italos portaret in agros, Et dea sacriferas pæne secuta rates.

SACRIFICUS, a, um. [*ἱεροφῆρος*] Adj. Quod ad sacra facienda pertinet, ut, Sacrificæ tibis, Quibus utebantur in sacrificiis. Plin. lib. 16. cap. 36. Nunc sacrificæ Tuscorum e buxo tibis. Aræ sacrificæ. Valer. 8. Argon. 243. Dies sacrifici. Ovid. 13. Met. 590. — diesque Des mihi sacrificos, caliturasque ignibus aras. Os sacrificum. Ovid. 1. Fast. 130. Preces sacrificæ. Sen. Med. 2. Ritus sacrifici. Ovid. 15. Met. 483. Vestis sacrificæ. Sil. lib. 3. 27.

SACRIFICUS, i. m. [*ἱεροφῆρος, ἱεροφῆρος*] Qui sacra facit. Ancus sacrificus. Ovid. 6. Fast. 803.

SACRIFICULUS, i. m. [*ἱεροφῆρος*] Diminut. ut pleraque, contemptum denotans. Liv. 35. 48. extr. Sueton. in Domit. cap. 1. Ardente templo, apud ædituum clani pernoctavit: ac mane Isiaci celatus habitu, interque sacrificulos vanæ superstitionis, &c. Sacrificulus & Vates. Liv. 25. 1. & 39. 8. Rex sacrificulus, qui, Rex sacrorum, in locum Regum expulso, ad sacra patranda creatus. Liv. 2. 2. Idem 6. 41. Vulgo ergo Pontifices, Augures, Sacrificuli reges creentur, cuilibet apicem Dialem, dummodo homo sit, imponamus. Unde apparet ex Patriciis lectum. Meminit. Gell. lib. 10. cap. 15. conf. RBX.

SACRIFICIUM, i. n. [*θύσια, ἱεροφῆρα* Gl. L. G.] Sacrum, seu res divina. Liv. 1. 28. Sacrificium Iultrale in diem posterum parat. Sacrificium facere. Cic. de Clar. Orat. 56. Quum M. Popilius sacrificium publicum cum lana faceret, quod erat Flamen Carmentalis. Idem 15. Fam. 11. In eo sum majorum exemplum secutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cujus vos Pontifices ad aram in Velabro sacrificium facere soletis. Et de Arusp. Resp. 12. De illo ipso sacrificio quod fit pro salute Pop. Rom. Anniverfaria sacrificia. Cic. 6. Verr. 128. Penetræ sacrificium, V. Penetræ in PENETRŌ. Perpetrare sacrificium. Liv. lib. 44. 37. extr. Sacrificio rite perpetrato.

SACRIFICĀLIS, vel **SACRIFICĀLIS**, e. [*ἱεροφῆρος*] Adj. ut, Apparatus sacrificialis. Tacit. 2. Ann. 69. Sacrificalem apparatus, festam Antiochenfium plebem per lictores proturbat. Al. Sacrificalem. Apul. Met. 9. pr. Epulæ sacrificiales. V. Tertull. adv. Hæret. cap. 40. Macrob. Saturn. 3. 2.

SACRIFICŌ, [*ἱεροφῆρα*, Gl. L. G.] Ære. Sacrum facere. Plaut. Mostel. 1. 3. 84. Edepol summo Jovi si vivo argento sacrificassem. Idem Capt. 2. 2. 41. Quin etiam, ut magis nefas, genio ubi suo quando sacrificat, Ad rem divinam quibus est opus, Samiis vasis utitur. Deæ forti sacrificare. Ovid. 3. Fast. 850. Suem sacrificare. Ovid. 4. Fast. 414. Sacrificare, & Litare. Plaut. Pœn. 2. 42. Si hercle istuc unquam factum est, tum me Juppiter Faciat, ut semper sacrificem, neque unquam item. De differentia inter Sacrificō & Lito V. Non. 5. 12. & LITO. f. l. Sacrificare alicui deo vel Deæ. Plin. lib. 3. cap. 5. Namque diva Angerona, cui sacrificatur ante diem xii Cal. Januarii, ore obligato, &c. Orco sacrificare. Plaut. Epid. 2. 1. 7. V. ORCUS. Sacrificare absolute, Immolare hostias. Nepos 23. 2. 4. Videtur Varro innuere, dictum fuisse Sacrificor, pro Sacrificō. H. St. V. Varr. de L. L. 8. 61. In edit. Lugd. desiderabatur locus sequens. Sacrificor pro Sacrificō scribit Nonius ex Varrone 7. 98.

SACRIFICANS, antis. Partic. [*θύων*] Vulg. Interp. Isai. 66. 3. Sacrificans de grege.

SACRIFICĀTUS, a, um. Partic. Cypr. Epist. 52.

SACRIFICĀTIO, ōnis. f. [*θύσις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Itaque in ea dea, quod est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio externa est.

SACRIFICĀTUS, ūs. m. Apul. Met. 7. Nullum pecus sacrificatui habere.

SACRIFICĀTOR, ōris. m. Tertull. de Spectac. cap. 8.

SACRILĒGUS, i. m. [*ἱεροφῆρος* Gl. L. G. & G. L.] Qui sacra, aut de sacro legit, id est furatur. Plin. lib. 24. cap. 17. Ophusian in Elephantem ejusdem Æthiopiæ, lividam, difficilemque aspectu, qua pota terrorem minasque serpentium obversari, ita ut mortem libi eo metu consciscant, ob id cogi sacrilegos illam bibere. Sacrilegum interpretatur Cicero, Qui aliquid e sacro abstulerit. Cic. 2. de Legib. 40. Sacrilego pœna est, neque ei soli, qui sacrum abstulerit, sed etiam ei, qui sacro commendatum, quod & nunc multis fit in facis. Sacrilegus & Hostis sacrorum. Cic. 3. Verr. 3. Non sacrilegum, sed hostem sacrorum, religionumque. Græcos vocat Cicero sacrilegos, 5. Verr. 69. Juven. 13. Sat. 150. Hæc tibi si non sunt, minor exstat sacrilegus, qui &c.

SACRILEGUS, a, um. Adj. ut Bellum sacrilegum. Cic. 7. Verr. 187. Ceteros iterum deos, deasque omnes imploro atque obtestor, quorum templis & religionibus iste, nefario quodam furore & audacia intinctus, bellum sacrilegum semper, impiumque, habuit indictum. Furores sacrilegi, Bellum contra Principem sacratum. Martial. lib. 9. 85. Quum tua sacrilegos contra, Norbane, furores Staret pro domino Cæsare sancta fides. Ignes sacrilegos admovere templis. Tibul. lib. 3. 5. 11. Lingua sacrilega. Ovid. Rem. Amor. 367. Manus sacrilega. Hor. 2. Carm. 13. 2. Cic. 12. Philipp. Sanguis sacrilegus. Virg. 7. Æn. 595.

Sacrilegus in conviciis quoque fuit. Ter. Adelph. 2. 4. 1. Ubi est ille sacrilegus? Idem Eun. 5. 1. 13. Quid ais, sacrilega? Adelph. 3. 2. 6. O genera sacrilega! Artes sacrilegæ meretricum. Ovid. 1. de Arte Am. 435. Superl. Plaut. Rud. 3. 4. 1. Exi e fano, natum quantum est, hominum sacrilegissime.

SACRILEGR, Adv. Tertull. Apol. cap. 12. Contumeliosissime & sacrilege.

SACRILEGIUM, i. n. [*ἱεροφῆρα* Gl. L. G.] Ipsum sacrarum rerum furtum. In fodalitium sacrilegii alicujus abire. Cic. in Sallust. 14. Admittere sacrilegium. Quintil. lib. 4. cap. 2. Committere sacrilegium. Quintil. lib. 7. cap. 3. Facere sacrilegium. Quintil. lib. 5. cap. 10. Si quis sacrilegium faciet, faciet & furtum. Reum esse sacrilegii. Quintil. lib. 4. cap. 2. Sacrilegium verius, quam sacrum videbatur. Curt. 4. 3. Prope sacrilegium ratus sum. Liv. 4. 20.

SACRILEGO, ἱεροφῆρα. Gloss. Græc. Lat.

SACRIM, Ἀπαρχὴ γλεύκος. Gloss. Lat. Gr.

SACRIMENSIS, m. ἱεροφῆρα. Gloss. Græc. Lat.

SACRIPORTUS, ūs. m. Sacer portus. Locus Romæ sic dictus. Varr. de L. L. 4. 8. In hac regione sacriportus est. conf. Aur. Vict. Vir. ill. cap. 68. 75.

SACROSANCTUS, a, um. Adj. [*ἅγιος, ἱερός, ἁγιοστανός, ἀφιερωμένος* Gl. L. G.] Maxime sanctus, vel Inviolabilis. De quantitate antepenultimæ ambigi potest; Corripitur a Vossio Arte Gram. 2. 20. auctoritate Drepanii, cujus hic versus est, Telaudet cæli sacrosancto exercitus ore. [Verum si quondam separatim constructum fuit Sacro sanctus, quemadmodum dicitur, Edicto, Fide, Lege, Jurejurando sanctum quid esse, ut admodum verisimile est, rectius producitur o, ut in his, quæ cum Adv. in o composita sunt. Cui sententiæ accedit Borrichius. ad v. 135. Parnass. Sacrosanctum, Quod jurejurando interposito est institutum: si quis id violasset, morte pœnas penderet: ut ait Budæus. Cic. pro Corn. Balb. 35. Quid fuit in rogatione ea, quæ de Pompejo a Gellio, & a Lentulo cōss. lata est, in quo alicui sacrosanctum videretur? Sacrosanctum nihil esse potest, nisi quod per populum, plebemve sanctum est. Cic. pro Corn. Balb. 35. Sacrosanctus Trib. pleb. dicebatur, quem violare nefas erat: qui sine capitali piaculo attingi violentur non poterat. [ὁ ἱεροφῆρα] Plin. lib. 7. cap. 44. Quum resistendi sacroque sanctum repellendi jus non esset, virtutis suæ opera & censura periturus, &c. Liv. 9. 8. Tum Postumius, Interea dedite, inquit, profanos nos, quos salva religione potestis: dedetis deinde & istos sacrosanctos, quum primum magistratu abierint. Ibid. Pro eo, quod spondendo pacem, servassent exercitum Populi Romani, pœnam nullam meritos esse: neque ad extremum, quum sacrosancti essent, dedi hostibus violari posse. Ideo principes Romanos legimus Tribuniciam potestatem assumere sibi solitos: ut augustiores se & sacrosanctos facerent: id quod in numismatis quoque eorum exstat. Tranquil. in Aug. cap. 27. Tribuniciam potestatem perpetuam recepit. Tacit. 1. Hist. 47. Accurrunt Patres: decernitur Orthoni Tribunitia potestas, & nomen Augusti, & omnes principum honores. De hac potestate, multa Cic. lib. 2. de Legib. Sacrosancta potestas, h. e. Tribunitia. Liv. 29. 20. Comprehendere Tribuni juberent, ac jure sacrosanctæ potestatis reducerent. Sacrosanctæ possessiones. Cic. 2. in Catil. 18. Ergo in vastatione omnium tuas possessiones sacrosanctas futuras putas? h. e. Intactas, & ab omni injuria tutas. Sacrosanctæ ecclesiæ dictæ, In quibus est jus asyli. Compar. Valer. Max. lib. 5. cap. 3. in Phocionem, Honore aræ decoratos cineres sacrosanctiores colis.

SACROVIR, ūri. m. Cognomen Julii apud Tacit. 3. Ann. 40. 1. & 3. 44. 3.

SACROVIRIĀNUS, a, um. Adj. ut, Bellum sacrovirianum. Tacit. 4. 18. 1.

SACERDOS, ōtis. c. [*ἱερός, καὶ ἱερεὺς* Gl. L. G.] Qui deo dicatus est ad sacrificia faciendâ: a Saceris dictus. Apud Romanos varia erant Sacerdotum genera, Flamines, Dialis, Martialis, Quirinalis, &c. Sali, Pontifices minores, Pontifices maximi, Reges sacrorum, sacrificuli, Augures, &c. V. Liv. 10. 6. & Lucan. 1. 595. qui multa sacerdotum genera descriperunt. Cic. 4. Acad. 121. Sed quum sacerdotum deorum vacatione habeant, quanto est æquius habere ipsos deos? Musarum sacerdos; Poeta, vates. Hor. 3. Carm. 1. 3. Ovid. 3. Amor. 8. 23. Ille ego Musarum purus, Phœbique sacerdos. Casti sacerdotes. Virg. 6. Æn. 661. Doctus sacerdos. Claud. 6. Conf. Hon. 326. Religiosus libertatis sacerdos. Cic. pro Domo 111. Stuprorum sacerdos. Cic. pro Sext. 39. Cum fororis adultero, cum stuprorum sacerdote, cum venefico. Maximum sacerdotem creare. Cic. 4. Verr. 128. Furiata sacerdos. Stat. 2. Theb. 21. Magna sacerdos. Virg. 6. Æn. 544. Longæva sacerdos. Virg. 6. Æn. 321. Sacra Cereris per Græcas semper curata sunt sacerdotes. Cic. pro Corn. Balb. 53. Pro Augure Romano. Plin. 2. Epist. 1. Illo die, quo sacerdotes solent nominare. conf. 4. Epist. 8. Est etiam Sacerdos in propriis nominibus. V. Quintil. 6. 3. Cic. in Verr. passim.

SACERDOTISSA, æ. f. Vet. Inscriptio Hispanica; CORNELIÆ CLEMENTIS FILIÆ TVSCÆ SACERDOTISSÆ PERPETVÆ. Sed raro admodum invenitur; Sacerdos potius frequentissime de femineo sexu dicitur. [Forte in Inscr. distinguendum SACERDOTI SSÆ. i. e. Sacrosanctæ. Sacerdotissa Flaminica. Gell. lib. 10. cap. 15. Eadem ferme ceremoniæ sunt, quas Flaminicas sacerdotissas Dialis sacerdos ajunt observitare. Ita vet. edit. Idem tamen lib. 13. cap. 19. Sacerdotes feminas dicit: & istud Sacerdotissa eruditi plerumque, ut Glossæ, rejiciunt.]

SACERDŌFŪLA, æ. f. Varro de L. L. 4. 24. Sacerdotulæ in capite capital nunc solent habere. V. Gronov. ad Gell. l. c.

SACERDŌTIUM, i. n. [*ἱεροφῆρα, ἱεροφῆρα* Gl. L. G.] Sacerdotis dignitas. Liv. 30. 26. Augur in locum ejus inauguratus Q. Fabius Max. Filius: in ejusdem

eiusdem locum Pontifex, (nam duo sacerdotia habuit) Ser. Sulpicius Galba Idem lib. 9. 29. Gens Potiria, cujus ad aram Herculis familiare sacerdotium erat.
 Auctus sacerdotiis & honoribus. V. AUGURO.
 Inire sacerdotium. Cic. pro Domo 135.
 Mandare sacerdotia per religionem populus non poterat. Cic. 2. de Lege Agr. 18.
 Præditus sacerdotio. Cic. pro Domo 136. Quum Licinia virgo Vestalis, summo loco nata, sanctissimo sacerdotio prædita, T. Flaminio, Q. Metello coss. aram & ædiculam & pulvinar sub sacro faxo dedicasset. Idem 1. de Divin. 89. In qua & reges augures, & postea privati eodem sacerdotio præditi Rempub. religionum auctoritate rexerunt. Tacit. 11. Ann. 11. Iisque intentius affui, sacerdotio Quindecimvirali præditus.
 Venire in sacerdotium. Cic. pro Domo 37. Cur enim quisquam vellet Tribunum plebis se fieri non licere? angustiorum libri esse petitionem Confulatus, in sacerdotium quum possit venire, quia Patricio non sit locus, non venire?

SACERDOTALIS, e. Adj. [*ἱερατικός*] Quod ad sacerdotem pertinet. Liv. 5. 40. extr. Virgines, sacraque in plaurum imposuit, & Cære, quo iter sacerdotibus erat, pervexit. Emendatis in codd. scriptum est, Sacerdotibus.

Lex sacerdotalis. Tertull. adv. Jud. cap. 5.
Nomen sacerdotale. Macrob. 3. Saturn. 5.

ΣΑΚΩΜΑ, ætis. n. [*σάκωμα, σάκωμα*] est Æquipondium, hoc est quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum, vel quod lanci trutinæ sursum latæ adjungitur, ut graviori fiat æqualis. Teltis Julius Pollux lib. 4. cap. 24. Aristoteles in Mechanicis dicit *σάκωμα ποιῆν*, pro Æquilibrium facere. Vitruvius lib. 9. cap. 3. de Archimede, Quum auream coronam votivam diis immortalibus in quodam fano constituisset ponendam, immani pretio locavit faciendam, & aurum ad facoma appendit redemptori. Is ad tempus opus manufactum subtiliter, regi approbavit, & ad facoma pondus coronæ visus est præstitisse. Idem eod. lib. cap. ult. Pendet ex una parte phellos sive tympanum, quod ab aqua sublevatur, ex altera æquo pondere phelli facoma saburræ.

SACRAMENTUM, &c. V. SACER.
SACRĀNI, Populi sunt, quorum origo sic Servio narratur in illud Virg. 7. Æn. 795.

Et Sacrae acies, & picti scuta Labici. Dicunt quendam Corybantem venisse ad Italiam, & tenuisse loca, quæ nunc Urbi vicina sunt. Et ex eo populos ducentes originem, Sacranos appellatos. Nam sacriati sunt Matri deum Corybantes. Alii Sacranas acies Ardeorum volunt, qui aliquando quum pestilentia laborarent, Ver sacrum voverunt, unde Sacrani dicti sunt Hactenus Servius [Nugæ sunt Scriptis Maro Sarricanae.

SACRATUS, SACRIFICICO, SACRILEGUS, SACRO, SACRUM. V. SACER.

S A D

SADDŪCÆI, [*Σαδδουκαῖοι*] Judæorum de gente dicebantur, Qui Sadducæum (*Σαδδουκ*) quendam magistrum legis sequentes, neque resurrectionem credebant, neque angelos, neque spiritus esse. V. Hieron. in Matt. cap. 22. Tertul. adv. Hæret. cap. 45.

SADYATTES, fuit Ardyos filii Gygis filius, qui post patrem regnavit in Lydia. Vide Herodotum lib. 1. Historiarum.

S Æ

SÆCŪLUM, sive per Sync. **SÆCLUM**, i. n. [*σῆκλον* Gl. G. L. & L. G.] pro Certo annorum ambitu usurpari solet. Spatium centum annorum, inquit Feltus. Et Varro de L. L. 5. 2. extr. Sæculum spatium annorum centum vocarunt. Liv. lib. 1. 18. pr. scribit Numam Pompilium ante Pythagoram centum amplius annis fuisse. Unde Cic. 2. de Orat. 154. Ex quo etiam quidam Numam Pompilium, regem nostrum, fuisse Pythagoræum ferunt, qui annis permultis ante fuit quam ipse Pythagoras: quo etiam major vir habendus est, quum illam sapientiam constituendæ civitatis, duobus prope sæculis ante cognorit, quam eam Græci natam esse fenserunt. Virg. 4. Ecl. 5.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.
 Sæculum, nonnulli scribunt, & revera legitur *Σαῖκλον* apud Dionem cum *αι*. Vide **SÆCULARIS**. H. St. Nempse in edit. Lugd. cum e Sæculum scriptum fuerat. Cum diphthongo autem rectius scribi fatis constat inter eruditos. V. Cellarii Orthogr. p. 144. Sic & in nummis perpetuo ad infimam usque ætatem scribitur.
 Sæculum alii scribunt, a Sequendo, eo quod sequatur se, atque in se revolvatur. Varro l. c. a Sene derivat, quod longissimum spatium fensendorum hominum id putaverunt. Sed V. paulo supra.
 Sæculum, spatium xxx annorum nonnulli dici putant. Servius in illud Virg. 8. Æn. 508.

Sed mihi fera gelu, sæclisque effeta senectus. Notandum, inquit, dicta sæcula etiam in uno homine, secundum eos, qui dicunt sæculum triginta annos habere. Nam alii volunt centum & decem: alii mille annis putant sæculum contineri. Hæc ille. Plaut. Milit. 4. 2. 87. Quin mille annorum perpetuo vivunt ab sæculo ad sæculum. [Sed rectius ante Ab distinctio ponitur. Millenarium sæculum in nummis. V. Oisfel. Tab. C.]

Aliquot sæcula, vel sæculis. Cic. 6. Verr. 73. Aliquot sæculis post P. Scipio bello Punico tertio Carthaginem cepit. Idem de Univerf. 1. Quum aliquot sæcula in Italia viguisset.

Tot annis & sæculis. Cic. 5. Verr. 21. Verres tot annis, atque adeo sæculis, inventus est, qui hæc, non commutarit, sed evertit.

Tot sæculis, vel sæcula. Cic. 6. Verr. 122. Parietes, quorum ornatus tot sæcula manserat. Idem 4. Acad. 15. Nihilne tot sæculis, fummis ingeniis, maximis studiis explicatum putamus?

Multis sæculis ante. Cic. de Clar. Orat. 74. Atque utinam exstarent illa carmina, quæ multis sæclis ante suam ætatem in epulis esse cantitata & singulis convivis, &c.

Sæculis multis ante gymnasia inventa sunt, quam in his philosophi garrire coeperunt. Cic. 2. de Orat. 21.

In multa sæcula, i. e. Diu & in multos annos. Cic. 11. Fam. 14. In multa sæcula videbamus Remp. liberatam.

Postera sæcula. Lucret. lib. 3. 980.

Priora sæcla scriptorum. Lucret. lib. 3. 629
 Proximam sæculum. Cic. in Brut. 35. Denique Pisistratum proximo sæculo Themistocles insequutus est. h. e. Ætate sequenti. Nam sæculum integrum, id est spatium centum annorum, esse non potuit: siquidem annis septuaginta post Pisistratum Themistocles fuit.

Serere arbores, quæ alteri sæculo profunt. Cic. de Senect. 24.
 Sempiternis sæculorum ætatibus non immutari. Cic. 2. de Nat. Deor. 53.
 Viræ vestre tot sæcula aguntur. Ovid. 3. Met. 444.

Proinde licet quotvis vivendo condere sæcla. Lucret. lib. 3. 1103.
 Senectus effeta facilis. Virg. 8. Æn. 508.

Animantum sæcla brevi spatio mutantur. Lucret. lib. 2. 77.
 Propagare multa sæcula Reip. Cic. 2. in Catil. 11.

Sæcula & posterit. Martial. lib. 10. 19.
 Multaque vivendo vitalia vincere sæcla. Lucret. lib. 1. 203. Post multa sæcula, & ætates multas, superesse adhuc in vivis, Multas ætates vitæ, & adhuc vivere.

Sæculum, pro Tempore sæpe usurpatur: ut, Sæculum sterile, effectum. Plin. Epist. 112. Cic. in Parad. 6. Etiam ipse fortasse in hujus sæculi errore verfor. Idem 9. Philipp. 13. Hujus sæculi insolentia. Virg. 1. Æn. 295.

Aspera tum positis mitescent sæcula bellis. [Hic non tam tempus, quam ætatis alicujus homines & mores denotat.]

Æreum sæculum. V. ÆS.
 Aurea sæcula. V. AURUM.

Fecunda culpæ sæcula. Hor. 3. Carm. 6. 17.
 Impia sæcula. Virg. 1. Georg. 467.

Rude sæculum. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Sæculum, pro Moribus sæculi. Tacitus in lib. de Moribus German. 19.

verba faciens de eorum in puniendis adulteris severitate: Nemo, inquit, illic vitia ridet, nec corrumpere & corrumpi sæculum vocatur. h. e. Nemo arridet, applaudit & blanditur vitiis: nemo vitia excusat, hoc illis prætexens, Sic sæculum est. Nunc vero nullis non vitiis, flagitiisque obtendimus illud, Sic sæculum est, culpamque corrupti moris in sæculum rejicimus.

Insipiens sæclum & inficetum. Catull. 41. 9.
 Sæculum, sive potius Sæclum, sæpius Lucret. usurpat pro Genere, solum, multitudine: ut, Serpentina sæcla. lib. 6. 766. & lib. 3. 751.

Deliperent homines, saperent fera sæcla ferarum. i. e. Feræ bestia. Idem lib. 4. 1221.

Et muliebri oritur patrio de femine sæclum. & lib. 2. 994.
 Et genus humanum parit omnia sæcla ferarum.

Ut propagando possit procudere sæcla. Lucret. lib. 5. 848.
 Ethicis ut cupide generatim sæcla propagent. Lucret. lib. 1. 21.

Sava sæcla leonum. Lucret. lib. 5. 861.
 Buccera sæcla. Idem 5. 864. V. BUCERUS in BOS.

SÆCULARIS, e. Adj. Quod centesimo quoque anno instauratur: ut, Ludi sæculares apud Romanos. Plin. lib. 7. cap. 48.
 Carmen sæculare apud Romanos. exstat & Catullum.

Sæculares ludi apud Romanos, post centum annos fiebant, sæculum in centum annos extendi existimabant. Paulus.
 Auctores Christiani utuntur pro Mundano & perituro. ut, Viri sæculares. Tertull. de Corona, cap. 7. i. e. Mundanis curis dediti. Codices sæculares, i. e. Profani. Hieron. Epist. 22. 13.

SÆCULARIA, orum. n. pl. cum æ. *Τὰ περὶ σαῖκλῶν ἐπετέλειοι*. Dio 367. Paris *Ἀδύναται ἰστορικῶν*. 358. H. St. Subauditur Sacra. V. Oisfel. Tab. C.

SÆPĒ, [*σάπης*] Adv. ius, illime. i. e. Frequenter. Recipit diphthongum, ut differat a Sæpe Ablativo nominis Sepes. Sed V. Voff. Etym. qui utrumque diphth. scribi vult. Ter. Eun. 5. 2. 34.

— sæpe ex hujusmodi re quapiam,
 Malo ex principio, magna familiaritas
 Constant est. Idem Hæaut. 4. 1. 53.

Non licet hominem esse sæpe ita ut vult, si res non finit.
 Multum & Sæpe. Cic. 1. de Invent. pr. Sæpe & multum hoc mecum cogitavi, boni ne, an mali plus, &c. Idem pro Quint. 3. M. Junius, &c. in hac multum & sæpe versatus.

Sæpe ac diu. Cic. pro Quint. 96.
 Sæpius, *Πλειστάκις, πικρότερον*. Gloss. Lat. Gr.

Semel, atque iterum, ac sæpius. Cic. pro Font. 16.
 Sæpe, & Sæpius. Cæsar Ciceroni, 9. Att. 6. Etsi hoc & feci sæpe, & sæpius mihi facturus videor.

Quod etsi sæpe dictum est, dicendum tamen est sæpius. Cic. 3. Off. 69.
 Iterum & sæpius te rogo. Cic. 13. Fam. 43.

Nimium sæpe. Cic. 2. de Fin. 41. Interdum, vel potius nimium sæpe. V. NIMIS.

Non sæpe. Cic. 1. Fam. 7. Scis temporibus illis non sæpe in Senatu fuisse. Subaud. Pompejum.

SÆPIOR, us. Compar. & Superl.
SÆPISSIMUS, a, um. Adjectiva antiqua ab adv. Sæpe, ut testatur Priscian. lib. 15.

SÆPICŪLE, Adv. Idem quod Sæpe. Frequens vox est apud Apul. ut 1. Met. p. 107. Elmenh. Ut lacrimæ sæpicule de gaudio prodeant & 2. pr. Sæpicule nomen inter tuos frequentatim educatores. Sic 6. p. 185. & 9. p. 235. Occurrit & semel in Plaut. Caf. 3. 5. 59 Sæpicula peccas. Sed

SÆPIUSCŪLE, Adv. Priscianus asserit a Sæpius derivari; & ita legit Plaut. l. c.

SÆPNUMERO, Adv. [*σάπης*] composita dictio ex Sæpe & Numero. Idem significat quod simplex Sæpe. Plin. lib. 11. cap. 37. Septimo mensē genitis sæpenumero foramina aurium & narum desuere. Cic. 16. Fam. 21. Sum totos dies cum eo, noctisque sæpenumero partem. Cic. de Senect. 1. Sæpenumero mirari soleo, &c.

Sæpiusnumero. Gell. 3. 16. pr. Gigni hominem septimo rarerent, nunquam octavo, sæpe nono, sæpiusnumero decimo mensē Ita Mill.

SÆPINUM, [*Σάπινον*]. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Urbs Samii. Hodie *Σάπινο*.

SÆTABIS, [*Σαίταβις*] Urbs ad Suaronem fluvium apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. Augusta Valeria alio nomine dicta, Sectanis olim, nunc *Χαίτινα*.

SÆVIO, **SÆVITIA**. V. post SÆVUS.

SÆVUS, a, um. Adj. [*ζαλιπός, δεινός*] Significationes varias recipit, proprie tamen tribuitur iratis.

Sævus, [*ἐχθρός*] Inimicus. Virg. 1. Æn. 8.
 — *Σαυὰ* memorem Junonis ob iram.

Sævus, [καταπίος] Fortis. Virg. 1. Æn. 105.
 Sævus ubi Æacidæ telo jacet Hector.
Manibus sævum esse. Tibull. lib. 1. 10. 67.
 Sed manibus qui sævus erit, scutumque, fudemque
 Is gerat.
Sævus alicui, Iratus. Virg. 1. Æn. 462.
 — & sævum ambobus Achillem.
Sævus, Magnus. Virg. 12. Æn. 107.
 — maternis sævus in armis.
Sævus, Potens. Virg. 1. Æn. 142.
 Non illi imperium pelagi, sævumque tridentem,
 Sed mihi forte datum.
Sævus, Durus, crudelis. Virg. 5. Æn. 270.
 Quom sævo e scopulo multa vix arte revulsus. Ter. Adel. 5. 4. 12.
 Ergo ille agrestis, sævus, tristis, parcus truculentus, tenax. Ex
 Nonio 4. 413 hæc omnia. [Subtilius, quam verius distantia notata.
 Gloss. Lat. Græc. Sævus, χαλεπός, & Græc. Lar. καλίσπος, Sevus,
 Severus, Acerbus, Durus, Atrox. A Sævus deducit Voff.
Adulationes sævæ. Tacit. 4. Ann. 20. Nam pleraque ab sævis adulationi-
 bus aliorum, in melius flexit. De Lepido.
Amor sævus. Virg. 8. Ecl. 47.
Amore sævo faucia Medea. Cic. pro Coel. 18.
Armis sævis cominus certare. Virg. 12. Æn. 890.
Belluæ sævæ. Hor. 1. Carm. 12. 22.
Belli sævi certamina. Lucret. lib. 1. 476.
Cædes sæva. Ovid. 1. Met. 161.
Catenæ sævæ. Hor. 3. Carm. 11. 45.
Dolor sævus. Sil. lib. 13. 234.
Dolores sævi animo exciderant. Virg. 1. Æn. 29.
Facies sæva ac deformis. Tacit. lib. 3. Hist. 83.
Faces sævæ. Virg. 4. Æn. 566.
Feræ sævæ. Ovid. 7. Met. 387.
Gelu sævum. Valer. 1. Argon. 512.
Gens sæva. Cic. 2. Tusc. 20.
Horror sævus. Virg. 2. Æn. 556.
Hiems sæva. Valer. 7. Argon. 52.
Jocus sævus. Hor. 1. Carm. 33. 12. Idem 2. Epist. 1. 148. Jocus scil. Deus.
Ira sæva. Ovid. 1. Met. 453.
Lea sæva. Ovid. 4. Met. 102.
Militia sæva. Hor. 1. Epist. 18. 55.
Necessitas sæva. Hor. 1. Carm. 35. 17.
Noverca sæva. V. NOVERCA.
Odor vini sævus. V. ODOB.
Paupertas sæva. Hor. 1. Carm. 12. 43.
Rabies ventorum sæva. Ovid. 5. Met. 6.
Scopulo e sævo revulsus. Virg. 5. Æn. 270.
Tempestates sævæ. Tacit. in vita Agric. 22.
Turbines sævi. Cic. 3. de Orat. 155.
Venenum sævum. Virg. 12. Æn. 857.
Ventus sævus. Cic. 5. Att. 12. A. d. V111 Iduum ab Ceo jucunde inde ad
 Gyrum sævo vento, non adverfo.
Verbera sæva. Virg. 3. Georg. 252.
Verba sæva. Hor. Epod. 12. 13.
Vox sæva. Cic. 2. de Divin. 115.
 Unde superstitiosa primum sæva evasit vox fera. [Obscurus lo-
 cus. An Sæcla evasit?
Sævum, Adverbialiter. ut, Cui sævum aridens, Sil. 1. 398. Sævum
 fremere, Claud. de Rapt. Proserp. 1. 285. & 2. 242.
Compar. Juvencis indomitis sævior. Ovid. 13. Met. 798.
Pestis nulla sævior. Virg. 3. Æn. 214.
Superl. Centaurorum favorem sævillimus Eurytus. Ovid. 12. Met. 219.
Sævillimus quam qui unquam. Liv. 34. 32. pr. Et tyranno, quam qui
 unquam, sævissimo & violentissimo in suos?
Juno sævissima. Virg. 2. Æn. 612.
Iussa sævissima matris ferre. Valer. 3. Argon. 47.
SÆVE, Adv. [χαλεπός. Gl. G. L.] Suet. Tiber. cap. 59. Multa sæve &
atrociter factitavit.
Compar. Aut sævius aut lenius, agendo. Columel. 11. 1.
Superl. Quædam loca æstate sævissime candent. Idem 1. 4.
SÆVITERR, Aliud Adv. Plaut. Pseud. 5. 2. 3.
 Num mea gratia pertimescit? magis cogito, sæviter, blanditerno
 alloquar.
Nimium sæviter. V. NIMIS.
SÆVITIA, æ. f. [ἀσέβεια] Crudelitas. Plin. lib. 6. cap. 17. Proxima
 inculta sævitia gentium. Idem lib. 18. cap. 31. Hoc non tam sæpe pro-
 ventu nimio evenit, quam sævitia insidiantium caritati civili. Tibull.
 lib. 1. 6. 3. Quid tibi sævitiæ mecum est?
Clementia & Sævitia, contraria. Cic. in Partit. 11. Quas res sibi proponet
 in istis tribus generibus orator? c. p. Delectationem in exornatione;
 in judicio, aut sævitiæ, aut clementiam.
Intestabilis sævitiæ, sed obiectis libidinibus. Tacit. 6. Ann. 51.
Intolerabilis sævitiæ. V. INTOLERABILIS.
Nefanda sævitiæ mos, parcere morti pereuntis. i. e. Crudelè est hominem
ita cruciare, ut non statim moriatur, sed efficere ut elanguat, quo
sint cruciatus graviores. Lucan. lib. 2. 180.
Adhibere sævitiæ in aliquem. V. ADHIBEO.
Afflicta sævitiæ. Tacit. 13. Ann. 30. Italiam luxuria, sævitiæque afflic-
 tavisset.
Demere aliquid sævitiæ. Catull. ad Juventium 96. 6.
Da breve sævitiæ spatium, pelagique, turæque. Ovid. 7. Epist. 73.
Glifcit sævitiæ. Tacit. 6. Ann. 19. Quantumque sævitiæ glifceret, miseratio
 arcebatur.
Relinquere sævitiæ. Ovid. 6. Met. 688.
Trahere aliquid ad sævitiæ. Tacit. 3. Ann. 22. Exemit etiam Drufum
 Consulè designatum dicendæ primo loco sententiæ quod alii civile
 rebantur, ne ceteris assentiendi necessitas fieret: quidam ad sævitiæ
 trahebant.
SÆVITIBS, æi. f. Idem. Tacit. 11. Ann. 10. Per sævitiæ & luxum adegit
 Parthos.
SÆVITAS, ætis. f. Idem quod Sævitiæ. Firmicus lib. 5. cap. 5. Semper

ad arma parati, unde alior sua fortitudine aut sævitate deterreant. Apul.
 Met. 9. En rei sævitatè. Sævitatè Elmenh. p. 221.
SÆVITUDO, inis. f. Plaut. apud Non. 2. 796. Mole sævitude mala fit
pejor.
SÆVIDICTUS, a, um. Adj. Ter. Phorm. 1. 4. 36.
 Ne te iratus suis sævidictis dictis protelet. Al. Sævdictis, aut
 Sævdis dictis.
SÆVIO, ivi, vel ii, itum, [μαίνωμαι, χαλεπαίνω] Tre. Crudeliter in ali-
quem agere, aut Vehementius irasci. Virg. 6. Æn. 544.
 — ne sævi, magna sacerdos. Liv. 28. 34. extr. Ceterum
 se neque arma iis adempturum, neque se in obsides innoxios, sed in
 ipsos, si defecerint, sæviturum. Idem 3. 45. Sævite in tergum, & in
 cervicè nostras, pudicitia saltem in tuto sit.
Graviter sævire. Virg. 4. Georg. 456.
Flagellis sævire. Juven. 10. Sat. 180.
Rabie fameque sævit. Ovid. 11. Met. 369.
Accipiter in aves omnes sævit. Ovid. 11. Met. 345.
Amor refurgens sævit. Virg. 4. Æn. 532.
Dolor sævit in erepto amore. Propert. lib. 2. 8. 36.
Ira sævit in illum. Ovid. 14. Met. 193.
 — ò si quis referat mihi casus Ulyssè,
 Aut aliquem ex focis, in quem mea sæviat ira.
 Quo fortuna magis sævit, magis ipse resistit. Ovid. 2. de Pont. 3. 51.
Latratu canum sævit in auras. Virg. 5. Æn. 257.
Sævitur. Imperf. Liv. 7. 19. pr. In Tarquinienses acerbe sævitum, mul-
tis mortalibus in acie cæsis. conf. 28. 19. pr.

S A G

SAGA, æ. f. [ἡ φαρμακία, ἡ φαρμακώδεια, ἡ ἰατρὸς] Mulier prudens,
 versuta, quæ multa scire vult, inquit Cic. 1. de Divin. 65. Item Perita
 facrorum, & divina. Acron, Saga dicta est Incantatrix & malefica,
 quod satis agat: & ea est quæ carminibus & herbis mala hominibus dice-
 batur vel arcessere, vel pellere. Hor. 1. Carm. 27. 21.
 Quæ saga, quis te solvere Thessalis
 Magus venenis, quis poterit deus? Columel. lib. 11. cap. 1. Sa-
 crificia, nisi ex præcepto domini, facere nesciat, aruspiciem sagamque
 sua sponte non noverit: quæ utraque genera, vana superstitione rudes
 animos infestant.
Rapacis sage præcepta. Tibull. lib. 1. 5. 59.
Thessala saga. Propert. lib. 3. 24. 10.
Saga est etiam, virorum Indagatrix ad libidinem, ut interpretatur No-
nus 1. 86.
Saga, Vestis. V. SAGUM.
SAGÆ, [Σακæ] Idem qui Sacæ antea dicti, Auctor Pomponius Mela
lib. 3. cap. 5. & 6.
SAGANA, æ. f. Priscian. 4. Sagana & Saga idem significant.
 Item celebris Venetica apud Hor. Epod. 5. 25. [Non videtur proprium.
SAGAPENUM, i. n. [σαγαπέριον, ἢ σαγαπένιον] Succus est herbæ ferula-
ceæ, quæ in Media nascitur. Optimum est translucens, fulvo forinsecus
colore, & intus albo, nescio quid inter laser & galbanum redolens, gu-
stu acri. Auctor Dioscorides lib. 3. cap. 95. Officinæ interpolato voca-
bulo Serapinum appellant. Sagapeni meminit Plin. lib. 20. cap. 18. &
alibi. Dicitur & Sacopenium. V. & Suid.
SAGARIA, SAGARIUS. V. SAGUM.
SAGARIUS, live SAGARIS, [Σαγγάριος. Steph. & Suid.] Fluvius Phry-
giæ, teste Herodoto lib. 3. Livius autem in octavo de bello Macedonico
fluvium esse dixit Gallogræciæ, qui per Phrygiam defluens; & ad Bere-
cynthum pertingens, in Propontidem tandem influit. Emendati codd.
Livij sic habent, lib. 38. cap. 18. Sangarius ex Adoreo monte per Phry-
giam fluens, miscetur ad Bithyniam Tymbrivum fluvio: Inde major jam,
geminatis aquis, per Bithyniam fertur, & in Propontidem sese effundit,
non tamen tam magnitudine memorabilis, quam quod piscium accolis
ingentem vim præbet. Strabo lib. 12. Sangarius fontes habet apud San-
giam vicum. Distat a Pefinunte c. l. stad & magnam Phrygiæ Epicteti
ac Bithyniæ partem percurrit, ut ab urbe Nicomedia paulo pluribus
quam ccc. stad. ablit, ubi Gallus amnis in eum influit, &c. Homerus
apud eundem Strabonem lib. 13.
 Ὅς Φρυγίῳ ναίοντι ῥοῆς ἐπὶ Σαγγαρίῳ. id est,
 Sangarium Phrygiæ campos habitantis ad amnem. Plin. lib. 6.
 cap. 1. sub linem, Sagaris fluvius ex inclytis. Oritur in Phrygia, accipit
 vastos omnes, inter quos Tembrogium & Gallum. Idem Sangarius a ple-
 risque dictus. V. & Solinum cap. 55. pr. Ovid. 4. de Pont. 10. 47.
 Huc Lycus, huc Sagaris, Peniusque, Hypanisque, Cratesque
 Influit, & crebro vortice tortus Halys. Apparet igitur hunc
 fluvium & Sagarim dici & Sangarium. [Et Sagarum & Sangarium appel-
 lant alii. V. Burni ad Ovid. & infra SANGARIUS.
SAGATUS, V. SAGUM.
SAGACITAS, SAGACITER, SAGAX, V. SAGIO.
SAGENA, æ. f. [σαγήνη] Genus retis piscatorii. Gloss. Græc. Lat. Σα-
γήνη, Verriculum, & Lat. Græc. Verriculum, Σαγήνη. conf. Suid.
 Manilius lib. 5. 678.
 Excipitur vasta circumvallata sagena.
SAGINA, æ. f. [σάγια, ἢ σάσις. Gl. G. L.] Cibis quo animalia pingua
efficiuntur. Plin. lib. 9. cap. 56. Saginam cochlearum commentatus est
 sapa & farre, aliisque generibus. Columel. lib. 8. cap. 14. Est facilis ha-
 rum avium sagina. [Gloss. Lat. Gr. Sagina, σαζαλήνημα.
 Immunda sagina. Propert. lib. 4. 8. 25.
 Qui dabit immundæ venalia facta saginæ. Al. Farta.
 Sagina, Nepotatus. Juven. 4. Sat. 67.
 — genitalis agatur
 Ite dies, propea stomachum laxare saginis. Plaut. Mil. 3. 2. 31.
 Postules sagina ejicere cellaria.
 Cedere saginam. Plaut. Most. 1. 1. 62.
 Quomodo occiperitis, bibite, pergræcamini,
 Este, effercite vos, saginam credite. Sciver, Tendite. V. Sal-
 maf. not. Ibid. 1. 3. 79. — dies noctesque estur,
 Bibitur, neque quisquam parcimoniam adhibet. sagina plane est.
 Sagina, Largitio. Cic. pro Flacc. 17. Qui multitudinem illam, non au-
 ctoritate, sed sagina tenebat. De Mithridate. V. loc.
 Sagina,

Sagina, [τὸ λίπτον, τὸ πικρόν] Pinguedo supervacua, arte, non natura aducta, per totum corpus dispersa. Justinus lib. 21. 2. pr. Sublatis deinde æmulis in segnitium lapsus, faginam corporis ex nimia luxuria, oculorumque valetudinem contraxit.

Conjicere se in faginam. V. **CONJICIO.**

Sagina dicendi, Ubertas. Quintil. lib. 10. cap. 5. Forensibus certaminibus exercitatos, & quasi militantes reficit ac reparat hæc velut fagina dicendi.

Inanis fagina. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Sagina, Onus jumentis. Gloss. Græc. Lat. Σάγμα, Sagina. [Hæc videtur propria vocis significatio, ceteræ translatae. V. in seq. dict.]

SAGINO, [σάγω Gl. Gr. L.] Ære. Pinguetificare. Columel. lib. 6. cap. 37. Ea herba viridis, nec tarde tamen arida, fœni vice faginat jumenta, verum modice danda, ne nimio sanguine stranguletur pecus. Ibid. cap. 27. Ordeo faginandus equus. Ibid. Quidam etiam præcipiunt eodem ritu quo mulos admillarum faginare, ut hæc fagina hilaris plurimis feminis sufficiat. Varro 3. de R. R. cap. 3. Et nata nutrire, faginareque in macellum ut perveniant.

Saginat animum, Σάσσει ἄνουν. Saginatus, Σαγμαίνων Gloss. Lat. Græc. [Est autem Σάγμα, Onus, vel Clitellas impono. V. Henr. Steph. Thef. Gr. Voss. legit Sagmat, & Sagmatus. Sed parum sibi conlat, quum τὸ Sagina a Σάγμα, Onero deducatur, de ceteris, quasi ab eadem radice non sint, neget. Suidas etiam Σάγμα pro Sagmate dici docet, Σάγμα, τὸ τῆ ὄου ἐπιθήμα. Sed & Telum notare in Σάγμα docet. Gloss. Græc. Lat. Σάγμα, Sagina. Σαγματιστοῖς, Saginarius. An potius Sagma & Sagma-rius scribendum? conf. seqq. dict.]

Saginare exquisitis epulis. Plin. lib. 9. cap. 35.

Saginari sanguine civium. Cic. pro Sext. 78.

Saginare plebem populares suos ut jugularentur. Liv. 6. 17. pr.

SAGINATUS, a, um. Partic. [ὁ σαγιστός] ut, Porcus faginatus. Propert. lib. 4. 1. 23.

SAGINATIO, ōnis. f. [λιπασμός, πιασμός] Plin. lib. 8. cap. 51. Pinguetunt sexaginta diebus, sed magis tridui inedia faginationem orsa.

SAGINATOR, ōris. m. Gloss. Græc. Lat. Σαγματισ βουῶν, Saginator.

SAGIMEN, ōnis. n. Calepinus probat ex Columel. lib. 6. cap. 38. Ne nimio fagine stranguletur pecora. Ubi nunc legimus, Ne nimio sanguine stranguletur pecus.

SAGINARIUS, a, um. Adj. Quod faginatum est. Unde a Servio Mulus faginarius, Bos faginarius.

SAGINARIUM, i. n. [τὸ σαγιστήριον] Locus ubi faginantur altitia. Varro lib. 3. de R. R. cap. 10. Ad faginandum eligunt pullos circiter sesquimensæ qui sunt natu, eos includunt in faginario, ibique polentam & pollinem aqua madefacta dant cibum, ita ut perinde se faturent.

SAGINARIUS, i. m. Qui faginas conficit. [Gloss. Græc. Lat. Σαγματιστοῖς, Saginarius. Miror Voss. non hic quoque legere Sagmarius.]

SAGIO, [καλὸς ὁσφραίνωμαι] Ire. Acute sentire. Cic. 1. de Divin. 65. Sagine enim, sentire acute est: ex quo Sage anus, quia multa scire volunt, & Sagaces dicti canes. Is igitur qui ante sagit, quam oblata res est, dicitur prælagire, id est futura ante sentire. Hæc Cic. conf. Priscian. 4. & Voss. Etym. [Quantitas tamen discrepat.]

SAGAX, acis. Adj. [ἀγέφρων, ἀγχιῖνος, παύερτον, αἰσθητικὸς Gl. L. G.] Acutus, folers. Feltes, Sagaces appellantur, multi ac solertis acuminis. Martial. lib. 12. 87.

Excogitavit homo sagax & astutus. Cic. 6. Att. 3. Quæstorem nemo dignum putat: etenim est levis, libidinosus, sagax. Al. Tagax. An Fugax? Mens sagax. Cic. 2. de Finib. 45. Homines enim, et si multis aliis, tamen hoc uno a bestiis plurimum differunt, quod rationem habeant a natura datam, mentemque & acrem & vigentem, celerimeque multa simul agitantem, & ut ita dicam, sagacem, quæ & causas rerum, & consequentiones videat.

Sagax ad. Cic. 10. Fam. 23. Sed certe nimia ejus indulgentia in Lepidum, ad hæc pericula perspicenda fecit eum minus sagacem. Cic. in Catil. 1. 19. Quem tu videlicet & ad custodiendum te diligentissimum, & ad suspicandum sagacissimum, & ad vindicandum fortissimum fore putasti.

Acies oculorum sagax. V. **ACIES.**

Animus sagax. Lucret. lib. 1. 403.

Curæ sagaces. Hor. 4. Carm. 4. 75.

Cura sagaci aliquid videre. Cic. 1. de Divin. 22.

Mens sagax. Lucret. lib. 1. 1021. conf. supra.

Naris sagax. Lucan. lib. 7. 829.

Palatum sagax in gustu. Plin. lib. 8. cap. 37. de muribus, Quorum palatum in gustu sagacissimum, auctores quoniam modo intellexerint, miror.

Ratione sagaci videndum est. Lucret. lib. 1. 131.

Naturæ rerum sagacissimus, Peritissimus. Columel. lib. 1. cap. 1. Nam qui se in hac scientia perfectum volet profiteri, sit oportet rerum naturæ sagacissimus, declinationum mundi non ignarus.

Nasum sagax, apud Plaut. in Cure. 1. 2. 17.

Canem esse hanc quidem magis par fuit: sagax Nasum habet. [Nisi post Sagax distinguas, ut Nasum habet, sit exegefs ejus vocis. V. Martial. 1. 42. 18.]

Sagaces canes dicuntur, auctore Festo, Qui ferarum cubilia præsentiant. V. **SAGIO.**

Catulo sagaci sectari leporem. Ovid. Rem. Amor. 201.

Anser sagacior canibus. Ovid. 11. Met. 599.

Superl. Sagacillimus, Ἀγχιῖνος, φρονιμώτατος. Gloss. Lat. Græc. V. supra.

SAGACITER, Adv. [ἀγχιῖνος] Perspecte, prudenter, callide. Cic. 1. de Orat. 123. Acuto homine nobis opus est, & natura usuque callido, qui sagaciter perscrutetur, quid sui cives, iique homines, quibus aliquid dicendo persuadere velit, cogitent, sentiant, opinentur, expectent. Columel. lib. 7. cap. 12. Satisque pulchre funguntur officio, si & advenientem sagaciter adoriuntur, & latratu conterrent. Liv. 27. 28. pr. Ibi duo duces sagaciter moti sunt, alter ad inferendam, alter ad cavendam fraudem.

Compar. Odorari sagacius. Hor. Epod. 12. 4. Cic. 6. Att. 4.

Superl. Sagacissime odorari. Cic. 2. de Orat. 186. Omni mente in ea cogitatione curaque versor, ut odorari, quam sagacissime possim, quid sentiant, quid existant, quid expectent, quid velint.

SAGACITAS, acis. f. [ἡ ἰσαδιότης] Calliditas. Cic. 6. Verr. 29. Tuam tantam fuisse sagacitatem, ut eas per illum ipsum inspiceres, ubi erant depositæ, &c. Idem 3. Verr. 105. Utrum admonitus, an tentatus,

an (qua est iste sagacitate in his rebus) sine duce ullo, sine indice pervenerit ad hanc improbitatem, nescio.

Narium sagacitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.

Sagacitas etiam sensuum corporis. Sen. Epist. 96.

Vigili sagacitate ocula facinora perquirere. Firmic. lib. 5. cap. 5.

SAGITTA, æ. f. [βέλος, ἢ βέλα Gl. L. Gr.] Jaculi genus, quod arcu emittitur. Dicta Sagitta, quod satis longe agatur. Vel a Satis & Ictus: ad longum enim spatium profert ictum suum. Vel quod Sagax sit ictus ejus. V. Voss. Etym.

Aculeus sagittæ. V. **ACULEUS.**

Acuta sagitta. V. **ACUO.**

Hamatæ. Ovid. 3. Trist. 10. 63.

Infestæ. Juven. 15. Sat. 74.

Leves. Virg. 5. Æn. 68.

Missiles. Hor. 3. Carm. 6. 16.

Pennigeræ. Sil. lib. 8. 375.

Sceleratæ. Ovid. 1. de Arte Am. 199.

Volucris sagitta. Sil. lib. 7. 646.

Acuere sagittas. V. **ACUO.**

Aptare nervo sagittas. Virg. 10. Æn. 131.

Armatus sagittis ac face Cupido. Quintil. lib. 2. cap. 4. Et quid ita cederet Cupido puer, ac volucer, & sagittis ac face armatus?

Aperare sagittas ossibus. Tacit. de Germ. 46. Sola in sagittis spes, quas inopia ferri ossibus asperant.

Configere sagittis. V. **CONFIGO.**

Celeres sagittas corripere. Virg. 1. Æn. 191.

Depromere sagittam pharetra. Virg. 11. Æn. 858.

Diverberat auras sagitta. Virg. 5. Æn. 503.

Primaque per cælum nervo stridente sagitta Hyrtacidæ juvenis volucres diverberat auras.

Emittere sagittas arcu. V. **EMITTO.**

Expellere sagittas arcu. V. **ARCUO.**

Ire in aliquem sagittis. Stat. 3. Silv. 5. 4.

Non metuo ne læsa fides, aut pectore in isto Alter amor, nullis in te datur ire sagittis.

Imbuit sagittas Phœbi primus draco. i. e. Tinxit cruore suo. Sen. Herc. fur. 6.

Imponere sagittam nervo. Ovid. 8. Met. 380.

Impellere. Virg. 12. Æn. 856.

Non fecus ac nervo per nubem impulsa sagitta.

Infigere sagittarum venabula prætereuntibus. V. **INFIGO.**

Pendebant sagittæ ab humero. Cic. 6. Verr. 74.

Promere celeres sagittas. Hor. 3. Carm. 20. 9.

Volans sagitta. Ovid. 3. Trist. 10. 55.

Uti nudis sagittis ad bella. Ovid. Rem. Amor. 25.

Sagita, Signum cæleste. Plin. lib. 18. cap. 26. Pridie Nonas Januarii Cæsaris Delphinus matutino exoritur, & postero die Fiducula, quo Ægypto Sagita vesperi occidit.

Sagittam, inquit Columel. lib. 3. cap. 17. rustici vocant Novissimam partem furculi: sive quia longius recessit a matre, & quasi emicuit atque profuitur: seu quia cacumine attenuata, prædicti teli speciem gerit. Idem lib. 3. cap. 10. Nam si sagittam, id est superiorem partem malleoli, vituperandam censebant, quum esset eadem pars furculi frugiferi: quanto magis vel ex optima vitis parte natum flagellum, si est sterile improbatum ab his ratio ipsa declarat? Sic Plin. lib. 17. cap. 21. pr.

Sagitta, Herba. Plin. lib. 21. cap. 17. extr. Item pistanam dicit a Græcis vocari, quam inter ulvas sagittam appellamus.

SAGITTULA, æ. f. dimin. Apul. Met. 10. p. 254. Elmenh. Pinnulis & sagittulis.

SAGITTARIUS, a, um. Adj. [ὁ ἀπὸ τὸ βέλος ποιῶσαι ἐπιτιθέει] Quod ad sagittam pertinet, sive idoneum est ut ex eo fiant sagittæ. Plin. lib. 16. cap. 36. Suum genus sagittario calamo.

SAGITTARIUS, i. m. [σάγης Gl. L. G. & G. L.] Qui sagittas emittit, Artis sagittandi peritus. Cic. 5. Att. 20. Magna tormentorum copia, multis sagittariis, magno labore, apparatu, multis faucibus nostris, incolumi exercitu negotium confecimus. Idem 15. Fam. 4. Usaque multis tormentis, multis sagittariis, magno labore meo, sine ulla molestia sumptive fociorum, septimo & quinquagesimo die rem confeci.

Translate. Idem pro Sext. 133. Neque putavi, quum omnibus machinis ac tormentis, vi, exercitu, copiis oppugnater, de uno sagittario me queri convenire.

Sagittarius, Signum cæleste. Plin. lib. 17. cap. 24. Quum sit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario.

Sagittarius, Numisma erat Persicum, a notæ genere ita nuncupatum. Quod genus nummi iidem erant qui Darici quoque dicuntur, auctore Plutarcho in Apophthegmatis Lacon. p. 211. ed. Francf. Ex quo celebre manavit Agesilai dictum, se ex Asia pulsum triginta millibus sagittariorum, quum Persarum rex, ea numerorum summa corruptis per Timoclerem Atheniensibus, effecisset ut is de provincia decederet. conf. eund. in Ages. p. 604. & in Arat. p. 1021.

SAGITTIFER, Adj. [εὐλοφός] Qui fert sagittas: ut Geloni sagittiferi. Virg. 8. Æn. 725.

Pecus sagittifera. Claud. de Histrice, 48.

Pharetræ sagittiferæ. Stat. 1. Achill. 416. & Ovid. 1. Met. 468.

SAGITTIPOTENS, [σάλοφότης] Cic. in Arato v. 311.

Mense sagittipotens folis quum sustinet orbem.

SAGITTO, [σάγω Gl. Gr. L.] Ære. Sagittas emittere. Curt. 7. 5. 42.

Sagittandi celebris usus. conf. Justin. 41. 2. 5. Voss. de Vit. Ser. 1. 23. & 4. 23.

SAGITTATUS, a, um. Partic. Cæl. Aurel. Tard. 2. 12. Quidam in bello sagittatus. Plaut. Trin. 2. 1. 16.

Quam ex templo saviis sagittatis percussus est. [Hic videtur Adj. non Partic. τὸ Sagittatis. i. e. Sagittis instructis.]

SAGITTATOR, ōris. m. Pontanus de bello Neapol. 519. Sagittatorem petisse. Id est eum, qui sagittam emittit. H. St.

SAGMA, æ. f. vel **SAGMA**, aris. n. [σάγμα] Sella, quam vulgus *basium* vocat, super qua componuntur fascine: vel instratum, quo molitur fiat festio. Sed & pro Sarcina quandoque ponitur. Ex Cælio lib. 1. cap. 47. V. in **SAGINA** & derivatis ab eodem conf. Polluc. lib. 10. 116. & 142. & 7. 157.

SAGMARIUS, a, um. Adj. Sarcinarius: ut, Equus sagmarius, qui onera portat. V. Salmaf. ad Vopisc. Aurel. cap. 7. Voss. Etymol. & paulo supra

- in SAGINATUS. Suid. Σαγμήσια. τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον τῆλδον, πῖ βα-
 ζάλλοντα τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὴν μετακρούειν τῶν ἵππων δέον.
- SAGMEN, inis n. [ὁ σάγμεν] quasi Segmen; Herba vulgaris ubique
 sponte sua crescens, de qua sic Felus, Sagmina vocantur verbenæ, id
 est herbæ puræ, quia ea loco sancto arcebantur a Consule, Prætorive,
 legatis proficicentibus ad fœdus faciendum, bellumque indicendum.
 Vel a Sanciendo, id est confirmando. Nævius, Jus sacratum Jovis juran-
 dum sagmine. Et alibi, teste Paulo, Scapos arce verbenas sagmine
 fumpferint. Liv. 1. 24. Jubesne me, rex, cum Patrepatrato populi albanī
 fœdus ferire? Jubente rege: Sagmina, inquit, te, rex, pascō. Rex
 ait, Puram tollito. Facialis ex arce graminis herbam puram attulit: ita
 postea regi interrogavit: Rex, faciasne me tu regium nuntium, Populique
 Rom. Quiritium, vasa, comitesque meos? Rex respondit, Quod sine
 fraude mea, Populique Rom. Quiritium fiat, facio. Hactenus Livius.
 V. Idem 30. 43. Plin. lib. 22. cap. 2. Quoniam non aliunde sagmina in
 remediis publicis fuere, & in facris, legationibusque verbenæ. Certe
 utroque nomine idem significatur, hoc est Gramen ex arce cum sua terra
 evulsum. Marcianus in l. Sanctum. D. de divisione rerum Sanctum est,
 quod ab injuria hominum defensum atque munitum est. Sanctum autem
 dictum est a sagminibus. Sunt enim Sagmina quædam Herbæ, quas legati
 populi Romani ferre solebant, ne quis eos violaret. conf. SANCTUS.
- SAGOCHLAMYS, V. SAGUM.
- SAGRA, æ. f. [Σάγρας Strab.] Fluvius est in ora magna Græciæ in Italia.
 Auctor Plin. lib. 2. cap. 10. de Locris & Italiæ fronte. Hujus meminit &
 Cic. 2. de Nat. Deor. 9. Quum ad fluvium Sagram Crotoniatas Locri
 maximo prælio devicissent. Ibid. 3. 13. De Sagra Græcorum est vulgare
 proverbium, qui, quæ affirmant, certiora esse dicunt, quam illa quæ apud
 Sagram.
- SAGULATUS, SAGULUM, V. SAGUM.
- SĀGUM, i. n. [τὸ σάγον] Vestimentum apertum & infibulatum, quodque
 reliquis vestimentis superindueretur. Sil. 17. 531.
 — humeris imponit honorem
 Fulgentis saguli.
 Sinistras fagis involvunt. Cæf. de Bell. Civil. 1. 75.
 Sagum fuit Index belli, ut Toga pacis, quam tamen Consulares non
 gestabant: id quod ostendit Cic. 8. Philipp. 32. Equidem, Patres Con-
 scripti, quanquam hoc honore usi togati esse solent, quum est in fagis
 civitas: statui tamen a vobis, ceterisque civibus in tanta atrocitate
 temporis, tantaque perturbatione Reip. non differre vestitu. Non ita nos
 gerimus hoc bello Consulares, ut æquo animo pop. Rom. visurus sit
 nostris honoris insignia. Budæus. [Magno exorto bello populus univèrsus
 nempe, positis togis, faga sumebat, nec ante ad pristinum habitum
 revertebatur, quam belli periculum depulsum esset. V. Ferrar. de Re
 Vest. 2. 3. & 7.
 Sagum autem Militare ac bellicum gestamen fuisse, cum ex Nonio 14. 10.
 tum ex Tranquilli verbis in Augusto, cap. 26. intelligimus, Consulatum
 (inquit) vicelimo ætatis anno invasit: admotis hostiliter ad Urbem
 legionibus, missisque, qui sibi nomine exercitus deposcerent. Quum
 quidem, cunctante Senatu, Cornelius Centurio, princeps legationis,
 rejecto sagulo, ostendens gladii capulum, non dubitasset in curia dicere,
 Hic faciet, si non feceritis vos. Capitolinus in M. Antonino Philosopho
 cap. 27. Per Brundisium veniens in Italiam, togam & ipse sumpsit, &
 milites togatos esse iussit, nec unquam fuerunt sagati sub eo milites.
 Hæc Budæus.
 Ad faga ire, & redire ad togas. Cic. 14. Philipp. 2.
 Lugubre sagum mutare Punico. Hor. Epod. 9. 28.
 Sumere sagum. Cic. 7. Verr. 93. Tum iste excitatus exit, audit rem
 omnem ex Timarchide, sagum sumit.
 Sagum, est etiam Vestis stragulæ genus, oon dissimilis cilicio. Suet. in
 Orh. cap. 2. Ferebatur & vagari noctibus solitus, & invalidum quemque
 obviorem, vel potulentum corripere, ac distento fago impositum in
 sublime jactare. Plin. lib. 16. cap. ult. ad finem, de visco loquens,
 Sacerdos candida veste cultus arborem scandit, falce demetit, candido
 id excipitur fago. Ceterum quod Tranquillus, In sublime fago jactare,
 dicit, vulgo *ternare* dicunt, i. e. Sago excutere sursum versus. Hæc
 Budæus. Cic. 7. Fam. 10. Valde metuo ne frigeas in hibernis: quamobrem
 camino luculento utendum censeo. Idem Mucio & Manilio placebat,
 præsertim qui fagis non abundares: quanquam vos nunc istic fatis calere
 audio. Columel. lib. 1. cap. 8. Quæ cuncta prohibentur pellibus
 manicatis, centonibus confectis, vel fagis cucullis. [Videtur tamen
 omnibus his locis de veste eadem exponendum, quæ non foliis a militibus
 gestabatur. conf. CUCULLUS.]
- SAGA, æ. f. Vestimenti idem genus. Cato de R. R. cap. 59. Quoties
 cuique tunicam aut sagam dabis, prius veterem accipito, unde centone
 fiant. [Nisi Sagum Cato reliquit.]
- SAGUS, i. m. [Σάγος Gl. G. L.] Idem. Ennius apud Non. 3. 201.
 — tergum fagus pinguis operat.
- SAGULUM, i. n. dimin. [σάγιον] Brevius sagum. Virg. 8. Æn. 660.
 Virgetis lucent sagulis. Cæf. 5. Bell. Gall. 41. Gladiis cæspites
 circumcidere, manibus, sagulisque terram exhaurire cogebantur. Cic.
 in Pison. 54. Togulæ lictoribus ad portam præsto fuerunt: quibus illi
 acceptis, sagula rejecerunt, & catervam Imperatori suo novam præbuerunt.
 [Gloss. Græc. Lat. Σάγιον, Lodix. Hæc autem est Stragula vestis. Ceterum
 non videtur esse Diminutivum, nisi quod Sagum, quia contractus erat,
 eo etiam Sagulum, quasi distaret a Sago, diminutiva voce, dicebatur.
 Fulgentis saguli honor. Sil. lib. 17. 531.
 — atque humeris imponit honorem
 Fulgentis saguli.
- Sagulum gregale. Liv. 7. 34. Hæc omnia sagulo gregali amictus,
 centurionibus item manipularium militum habitu ductis, ne ducem
 circumire hostes notarent, perlustravit.
 Sagulum Hispanum, apud Liv. 27. 19. extr.
 Sagulo militari operatus. Liv. 21. 4. de Annibale, Multi sæpe militari
 sagulo operatum, humi jacentem, inter custodias, stationesque militum
 confexerunt. [Forte hic Lodricula est.]
- SAGĀTUS, a, um. Adj. [σαγαφορος] Qui fago indutus est. Suet. in Cæf.
 cap. 48. Convivatum assidue duobus tricliniis, uno quo sagati, palliative,
 altero quo togati cum illustrioribus provinciarum discumbent. Martialis
 lib. 6. 11.
 Viste purpureum, Marce, sagatus amem?

- Deinde eras sagati prodeamus. Cic. 14. Philip. 1.
 Sagati milites erant ad bella exeuntes, ut Paludati Consules, & reli-
 qui exercituum duces, qui Imperatores etiam vocabantur. Budæus. V.
 supra & Lex. Pitisc.
 Galli sagati, braccatique. Cic. pro Font. 23.
 SAGULĀRUS, a, um. Adj. [σάγιον ἰνδεδυμένον] Sagulo indutus. Suet.
 in Vitell. cap. 11. Urbem denique ad clasticum introiit paludatus. ferroque
 fuccinctus, inter signa atque vexilla, sagulatis comitibus, ac detectis
 commilitonum armis.
 SAGARIUS, a, um. Adj. Ad faga pertinens. ut Ulp. in l. procuratores.
 D. de Tributaria actione, Duas negotiationes exercebat, puta sagariam
 & linteariam.
 Sagaria communio. Ulp. in l. Cum duobus. §. Quidam. D. pro socio,
 Quidam sagariam communionem inierunt.
 Senatus auctoritate sagaria. Sifenn. apud Non. 14. 10.
 SAGARIUS, i. m. [σαγαρίτης] Qui faga vendit. Gruter. Inscript. p. 650.
 n. 2. MERCATOR SAGARIVS.
- SAGARIA, æ. f. [σαγαρηλία] Exercitium vendendi faga: sicut ab
 Argento, Argentaria.
 SAGESTRE, is. n. Lucil. Turnebus 12. 16. sic explicat; Operimentum
 crassum, ut fagorum erat crassior pannus. V. SEGESTRE.
- SAGŌCHLAMYS, ŷdis. f. [Σαγοχλάμυς] Vestis composita ex Sago
 Romano, & Chlamyde Græcica. Treb. Poll. in Claud. cap. 14.
 SĀGUNTIA, [Σαγυντία] Ptolemæo lib. 2. cap. 4. & Plin. lib. 3. cap. 3.
 Hispaniæ urbs. Eidem etiam Saguntia dicta, cap. 1. Seguntia Liv. 34. 19.
 Nunc Seguntia.
- SĀGUNTUS, i. m. vel SAGUNTUM, i. n. [Σάγυνθος] Hispaniæ civitas ultra
 Iberum fluvium a Zacynthiis condita. Florus 2. 6. Saguntus vetus
 Hispaniæ civitas, & opulenta, fideique erga Romanos magnum quidem,
 sed triste monumentum. Strabo, Saguntus (inquit) occurrit a Zacynthiis
 condita, quam Annibal, contra populi Romani fœdera, diruens belli
 Punici secundi fuscitavit incendium. Hactenus ille lib. 3. Hujus urbis
 situm eleganter describit lib. 1. Silius. v. 270. seq. Meminit cladis Liv.
 lib. 21. cap. 7. seq. Nunc vulgo dicitur *Morvedre* teste Olivario in Melan.

S A I

- SĀII, [Σάιοι] sunt Populi, qui Thracia relicta, in Samum insulam naviga-
 runt, eamque coluerunt. Strabo lib. 10. Sunt qui a Saiis, prisca Thraciæ
 cultoribus, & qui continenti finitimam habitant, Samum appellatam esse
 dicunt. Seu illi sint, qui Sapæi aut Sinti vocabantur, quosque poeta
 Sintias nuncupat, aut alii. Saiorum quidem meminit Archilochus,
 Ἄσπιδ' ἔμιν Σαίων πρὸ ἀέλιου, κ. τ. ε.
 SĀIS, aëos. f. [Σαίς] Civitas est in Ægypto, paulo infra Osiridis asylum.
 distat a Naucratis Fluvia schænis duobus. Strabo lib. 17. Plin. 5. 10. extr.
 SĀITRS, [Σαίτης νόμος] Præfectura in Ægypto, hinc dicta, auctore
 Plin. lib. 5. cap. 9.
 SĀITRĀ, [Σαίται] Populi in Asia, juxta Sufianem, teste Plin. 6. 27. de quibus
 sic scribit Alexander Alexandrinus lib. 3. cap. 2. Genial. diæ. Sicut Saitanis
 reges qui imperitarunt, intra septa templi sepelire affluetum erat, hoc
 sepultura genus optimum pietatis ultimum officium æstimantes.

S A L

- SĀL, falis. m. & n. conf. Non. 3. 197. & Priscian. 5. 1. extr. fol. 46. Aldi.
 [άλς] Quo in condendis cibis utimur. Dicitio Græca, ὀ ἄλς, metathesi
 litterarum. [Non est Metathesis, sed mutatio spir. asp. in s, & apocope.
 mascul. Cato l. c. Ex sale, qui apud Carthiginienfes fit. Salustius in Jugur-
 thæ cap. 89. extr. Neque salelem, neque alia gulæ irritamenta quærebant.
 Modius falis. Cic. de Amicit. 69. Verumque est illud, quod dicitur,
 multos modios falis simul edendos esse, ut amicitia munus expletum sit.
 Concha falis puri. Hor. 1. Serm. 3. 14.
 Animam pro sale datam sui ait Chrysiippus. Cic. 2. de Nat. Deor. 160.
 Sal torridum. Columel. lib. 7. cap. 5.
 Sal fossilis. Cels. lib. 6. cap. 13.
 Fusile sal. Columel. lib. 6. cap. 33. Al. Fossile rectius.
 Flos falis. Plin. lib. 32. cap. 10.
 Flumina falis. Plin. lib. 31. cap. 7. Sed & summa fluminum densantur
 in sale, amne reliquo veluti sub gelu fluente, ut apud Caspicas portas,
 quæ falis flumina appellantur.
 Grumus falis. Plin. lib. 33. cap. 4. Torretur & cum falis grumo.
 Montes falis nativi. Plin. lib. 32. cap. 7. Sunt & montes nativi falis, ut
 in Indis Oromenus, in quo lapidinarum modo cæditur renascens:
 majusque regum vectigal ex eo est, quam ex auro atque margaritis.
 Aspergere sale carnis, & Sale carnes. V. ASPERGE.
 Obruere sale. V. OBRUO.
 Sales pl. [ἄλας, ἄλατα. Gl. L. G. & G. L.] pro Condimento ipso. Co-
 lumel. lib. 7. cap. 8. Aspergitur tritis salibus.
 Sal, interdum est Vitium in gemmis. Plin. lib. 37. cap. 2. De myrrhinis.
 Sal, aliquando Mare dicitur, [ἡ ἄλς] quia salsum est, & ex ejus aqua sal
 elicitur. Virg. 1. Æn. 39.
 — & spumas falis ære ruebant. Idem 5. Æn. 848.
 Mene falis placidi vultum, fluctusque quietos
 Ignorare jubes? Idem 3. Æn. 383. & 10. 214.
 Tremuli falis adversæ undæ. Catul. Argon. 64.
 Vesco sale faxa peresa. Lucret. lib. 1. 327.
 Sal, Transiate, pro Sapientia. Ter. Eun. 3. 1. 10.
 Labore alieno magno partam gloriam,
 Verbis sæpe in se transfomet, qui habet sale,
 Qui in te est. Ubi Donatus; Sal neutraliter, Condimentum:
 masculinum, pro Sapientia. Sed V. supra ex Non. & Pritc.
 Sal, [ἄσάτος Gl. L. f.] Urbanitas, jocus, & dicta ad risum vel delecta-
 tionem composita, tam singulari, quam plurali numero. Catul. de Quinta
 84. 4.
 Nulla in tam magno est corpore mica falis. h. e. Nihil venustum.
 Quintil. lib. 6. cap. 3. non recte exponi dicit, Nihil in corpore
 ejus esse ridiculum. Victorius lib. 12. Variar. lect. cap. 13. Salem
 apud Catullum interpretatur Venustatem, argutiamque ac leporem:
 quomodo Græci salum sua voce, quæ huic respondet, acremque pulchri-
 tudinem appellabant, ἄλ. υρόν ἔδριμὸν κελῆσιν, intelligentes, non inermes,
 nec parum aptam ad conciliandos sibi eos qui vidissent: sed contra
 mistam venustate quadam, ac factam ad alliciendum, quæque tanquam
 pungit

pungit ac vehementer commovet, ut dapes fale conditæ delectare magis excitareque desiderium cibi consueverunt. Id testatus est Plutarchus in 5. lib. *συμποσιακῶν* capite extremo. Plin. lib. 31. cap. 7. Ergo hercule vita humanior sine fale nequit degere, adeoque necessarium elementum est, ut transferit intellectus ad voluptates animi quoque. Nam ita sales appellantur, omnique vitæ lepos & summa hilaritas: laborumque requies non alio magis vocabulo constat.

Salis enim fatis est, fannionum parum. Cic. 9. Fam. 16. V. Sanna.

Sal dicendi & facetiæ. Cic. 1. Q. frat. 2 §. 2. Quibus quidem in rebus, si apud te plus auctoritas mea, quam tua, sive natura paulo acrior, sive quædam dulcedo iracundiæ, sive dicendi fal, facetiæque valuisse, nihil sane effet quod nos pœniteret.

Sal humanitatis. Cic. 1. Att. 10. Pure loquuntur, cum humanitatis sparsæ fale, tum insignes amoris notis.

Sal & lepor, vel facetiæ. Cic. 5. Tusc. 55. C. Cæsaris, in quo mihi videri fuisse specimen humanitatis, falis, suavitatis, leporis. Idem 1. Off. 135. Sale vero & facetiis Cæsar, Catuli patris frater, vicit omnes.

Sal & venustas. Cic. 1. de Finib. 8. Quem quidem locum cura multa venustate & omni fale, &c.

Facetus fal. Plin. lib. 36. cap. 63.

Verficuli habent falem ac leporem. Catul ad Aurelium, 16. 7.

Frequentius plurali numero Sales Martial, lib. 3. 20.

Lepore tinctos Attico sales narrat.

Librorum sales. Propert. lib. 3. 21. 28.

Amari sales. V. AMARUS.

Asperfi sales. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 170.

Liberi sales. Seneca Suasoria prima. Callisthenem occidit Alexander propter intempestive liberis sales.

Periculosi sales. Sen. lib. 1. de Tranquill. vitæ, cap. 4. Quidam urbanitatem nesciunt continere, nec periculosis abstinere salibus.

Protervi sales. Stat. 1. Silv. 6. 6.

Et ridens jocus, & sales protervi.

Vehemens salibus natis intra pomœria, h. e. Urbanis, non rusticis. Juven. 9. Sat. 11.

Urbanus sales. Cic. 9. Fam. 15.

Sal, in nominativo etiam dicitur, auctore Prisciano. Ennius lib. 4. Annal.

Cæruleum spumat fale conferta rate pulsum. i. e. Mare.

SALARIUS, a, um. Adj. [*ἰσάριος*] Quod ad fal pertinet. Plin. lib. 31. cap. 7. Sicut apparet ex nomine Salaria viæ, quoniam illa fal in Sabinos portari consueverat. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 2. 11.

Salaria via Romæ est appellata, quia per eam Sabini fal a mari descerebant. Liv. 7. 9.

Annona salaria. Liv. 29. 37. Vectigal etiam novum ex salaria annona statuerunt.

SALARIVS, i. m. [*ἀλοπώλης*] Qui fal, vel falsamenta vendit. Martial. lib. 1. 42.

Quod viles pueri salariorum.

SALARIVM, i. n. dicitur Stipendium, seu Merces, quam quis pro servitio meritis est. [Gloss. Lat. Græc. Salarium, Ὀψώνιον, παροχή, συνθήκη, ἀλαπών. Posteriori synonymon originem vocis declarat V. hic seqq. Vox *συνθήκη* corrupta videtur.

Salarium, a Sale originem habere, vel ipsius vocabuli sono notum est: accedit auctoritas Plinii (31. 7.) verborum non incallidi investigatoris. Nam honoribus, inquit, etiam militariæque interponitur, salariis inde dictis. Salaria autem tribunorum militarium & ducum erant Annonæ ipsorum: proinde ἀλάριον Græci, sic enim recentiores hoc nomen amulati sua effinxerunt lingua, interpretantur *συνθήκη*. Vopiscus in Aureliano cap. 9. Nam illi Romam venienti salaria sui ordinis sunt decreta. Deinde sic scribit, Panes militares numero sedecim, panes militares castrenses quadraginta, vini mensalis sextarios quadraginta, porcellum dimidium, gallinaceos duo, porcina pondo triginta, & quæ sequuntur. E quibus quis non intelligit annonam cuique destinatam & assignatam Salarium dici? Latius tamen patuit hoc vocabulum, significavitque non tantum eorum Annonam, verum etiam Commoda & Stipendium. Plin. 34. 3. pr. Nec pudet tribunorum militarium salariis emere. Quod Juvenalis dicit, 3. Sat. 133.

Alter enim, quantum in legione Tribuni Accipiunt, donat Calvine vel Catiænæ. Hæc ex Turnebo.

Salario aliquem sustentare. Suet. Tiber cap. 46.

Salarium Proconsuli solitum offerri. Tacit. Agric. 42. 5.

Salarium annuum, & Salarium constituere. Scævola in l. ult. D. de act. & obligat.

SALARIIVS, i. m. Cui salarium solvitur. Ulpian. Nisi si salarius fuit, & hoc convenit, ut sumptus de suo faceret ad hæc itinera. hoc est, de salario. lib. 17. Dig. r. 1. leg. 10. §. 9.

SALINA, æ. f. [*ἀλις*] Locus ubi fit fal. Frequentius pl. Salinae [*ἄλαί, ἢ ἄλαι* Gl. L. G. & G. L.] Cic. 5. Att. 12. De strue salinarum plane rogo. Idem pro Lege Manil. 16. Quum publicani familias maximas, quas in salinis habent, quas in agris, quas in portibus atque custodiis, magno periculo se habere arbitrentur. al. Saltibus. V. Turneb. Advers. 1. 5.

Salinae ab ora maritima remotissimæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 132.

Salis magna vis ex salinis congesta. Cæs. 2. Bell. Civil. 37.

Stagnum salinarum. Hirt. Bell. Afr. 8.

Salinae pro Salibus & jocus ex ambiguo. Cic. 7. Fam. 32. Quibus in literis omnia mihi perijocunda fuerunt, præter illud, quod parum diligenter possessio salinarum mearum a te procuratore defenditur. Sic Salinas celebrare. Manil. 5. 682.

SALINARIIVS, a, um. Adj. Ad salinas spectans. ut Areæ salinarie apud Vitruv. 8. 3.

SALINATOR, oris. m. Qui rei salariae operam dat. Arnob. inter artifices numerat lib. 2. Et hinc Livio Salinatori cognomen est inventum. Liv. 29. 37. de M. Livio & C. Claudio Censoribus loquens. Vectigal etiam novum ex salaria annona statuerunt, sextante fal & Romæ, & per totam Italiam erat. Romæ pretio eodem, pluris in foris & conciliabulis, & alio alibi pretio præbendum locaverunt. Id vectigal commentum alterum ex Censoribus fatis credebant, populo iratum, quod iniquo iudicio quondam damnatus esset: & in pretio falis maxime oneratas tribus, quarum opera damnatus erat, credebant. Inde Salinatori Livio inditum cognomen. Hæc T. Livius. Hunc solo cognomine appellat Cic. in Bruto 73. Ludi

juventutis, quos Salinator Senenſi prælio voverat. Quo in loco *ἀλάριος* est; quum ludos enim vovit, nondem Salinator dicebatur, ut ex verbis Livii apparet, scribentis eum, quum Censor esset, id est annis tribus post, quam Consul ludos voverat, Salinatorem appellatum fuisse. Prælium autem Senense describit Liv. lib. 27. cap. 46. & seqq.

SALIVM, i. n. [*ἀλοπώλης*] Vasculum in quo fal reponitur, tum ad mensæ usum, tum ad sacrificia paratum. In eo enim cum fale diis primitiæ offerebantur. Perf. 3. Sat. 25.

— purum & sine labe salinum. Liv. 26. 36. Ut salinum patellamque deorum causa habere possint.

Exiguum salinum. Stat. 1. Silv. 5. 131.

Regustatum salinum digito terebrare. Perf. 5. Sat. 138.

Salinum ponitur pro quocunque Vase fictili mensæ pauperis. Hor. 2. Carm. 16. 13.

Vivitur parvo bene, cui paternum Splendet in mensa tenui salinum. [Si splendet, argenteum sane, non fictile salinum intelligitur. Indicat pro omni argento mensæ, unicum salinum pauperi sufficere.

Uterque patellam Deorum & salinum habuit. Val. Max. 4. 4.

Salinum in mensa pro Aquali solitum esse poni ait (Cincius) cum patella, quia nihil aliud sit fal, quam aqua. Salinum cum fale in mensa ponere figulis religioni habetur, quod quondam in Esquilina regione figulo, cum fornax plena vasorum coqueretur, atque ille proxime eam convivatus, super modum potus, somno esset oppressus cum convivis suis, præteriens quidam petulans, ostio patente, ex mensa salinum coniecit in fornacem, atque ita, incendio excitato, figulus cum suis concrematus est. Hæc Festus.

SALIVLLVM, i. n. Dimin. Plaut. Trin. 2. 4. 91.

— verum nos homunculi,

Salivllum animæ qui cum extemplo amissimus, &c.

Purior salivllo. Catull. ad Furium, 23. 19.

SALMACIVS, a, um. Adj. [*ἀλμακός*] Gloss. Lat. Græc. Ibid. Salmacium, ἀλμακόν. Et Salmacia aqua, ἀλμακόν ὕδωρ. De alia v. notione V. in SALACIA. Salinacida contendit legendum Salmac. Sed receptam lectionem ex Plinio Valeriano asserit Turneb. Advers. 28. 37. Nec aliter in Plinii codicibus lib. 31. cap. 3. V. in SALMACIS.

SALIFODINA, æ. f. Vitruv. 8. 3. Per salifodinas percurrentes fontes & lacus.

SALIVITRVM, vel SALIVNITRVM, i. n. Plin. 31. 10. Salnitrum sulphuri concoctum vertitur in lapidem. Hard. Sal nitrum, divisè.

SALLO, li, sum, [*ἄλιζω*] ère. Idem, quod Salire, & quidem antiquiore usu. V. SALIO. Lucil. Sat. 4.

Sallere murænas, mercem in frigidaria ferre. Sallust. in tertio Histor. Parte consumpta, reliqua cadaverum ad diuturnitatem usus fallerent. Hæc ex Prisciano lib. 10. extr. q. V.

Pecus occidere & fallere. Varr. de L. L. 4. 22.

SALSVS, a, um. Adj. ex Partic. [*ἀλικός, ἀλικός, ἀλυρός, ἀλυρόδης*] Quod fale conditum aut aspersum est, sive Quod falis saporem habet. Plaut. Rud. 2. 7. 31. Itaque alvum prodi speravit nobis falsis poculis.

Æquora falsa. Hor. Epod. 16. 34.

Fluctus falsos pectore revomere. Virg. 5. Æn. 182.

Lacrimæ falsa. Lucret. lib. 1. 126.

Rubigo falsa. Virg. 2. Georg. 220.

Saporis falsi humor. Lucret. lib. 4. 223.

Sudor falsus. Virg. 2. Æn. 273.

Compar. Marina aqua falsior. Plin. 31. 7.

Superl. Mare falsissimum. Plin. 31. 6.

Salsus etiam pro Facetus, a fale qui facetas significat. Cic. 2. Philipp. 42. Salsum omnino hominem. Hinc Salsum, in consuetudine, pro Ridiculo tantum accipimus, inquit Quintil. lib. 6. cap. 3. Cic. 9. Fam. 15. Accedunt non Attici, sed, falsiores quam illi Atticorum, Romani veteres atque urbani sales.

Dictum falsum. Quintil. lib. 6. cap. 3.

SALSVS, Adv. [*ἀσείως*] Cic. 2. de Orat. 275. Valde hæc ridentur, & hercule omnia quæ a prudentibus, quasi per dissimulationem non intelligendi, subabsurde falseque dicuntur. i. e. Acute, & quasi cum quadam reprehensione.

Dicere false. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Compar. Nihil dicitur falsius. Quintil. ibid.

SALSIVLVS, a, um. Adj. Dimin. Ammian. 28. 4. Aqua falsula. conf. SALSIVLÆ. f. l.

SALSIVSIVLVS, a, um. Adj. dimin. Augustin. Confess. 8. 3. Ebriosi falsivscula comedunt.

SALSIVRA, æ. f. [*πείραγμα*] Idem quod Salsamentum. Columel. lib. 8. cap. 17. Nulla tamen æque, quam prædictæ falsuræ pabulum, commode dantur, quoniam odorata sunt. Idem frequenter lib. 12. cap. 53. Et Varro de R. R. 2. 4. Corpus suis in falsura fuit. Plaut. Cure. 2. 1. 27.

Nunc dum falsura fat bona est. Idem Stich. 1. 2. 35.

Quia ita meæ animæ falsura evenit.

SALSIVLIVGO, inis. f. Plin. 31. 7. Salsilago tota liquida.

SALSIVGO, inis. f. Plin. 31. 7. Appellatur in salinis falsugo.

SALSIVTIVDO, inis. f. Plin. 20. 14. Salsitudo corporis. Vitruv. 1. 4. Inconsuetu falsitudo.

SALSIVDO, inis. f. [*ἀλυκός*] Ipse falis sapor. Onomast. vet. Lat. Gr.

SALSIVPOTENS, entis. Adj. Plaut. Trin. 4. 1. 1. Salsipotens Neptunus.

SALIV, [*ἄλιζω*] ire. Sale condire. Columel. lib. 12. cap. 53. Cocto fale, nec nimium minuto, sed suspensa mola infracto, diligenter salito. Cels. lib. 2. cap. 18. Item pisces omnes, qui falem non patiuntur, solidive saliantur.

SALIVIO, ivi, itum, ire. veteres dixerunt. Sisenna, Sic meam paludem multi piscium salientorum causa a navibus semionustis commeant. Ex Prisciano lib. 10. extr. ubi plura V.

SALIVIVS, a, um. Partic. [*ἀλιδής*] Corn. Severus, (apud Priscian. l. c.) Ad quem saliti pomiliones adferebantur. Sed rectius cum simplici l. scribitur.

SALIVIVS, oris. m. [*πείραξις*] Gloss. Lat. Græc.

SALIVIVRA, æ. f. [*πείραξις*] Condimentum cum fale factum. Columel. lib. 12. cap. 21. Fœnum Græcum, quom est aridum factum, molitur, & ex eo molito post salitaram musti cochlear cumulatam.

SALIVS, ære. [*πείραξις*] Gloss. Græc. Lat. Hinc

SALSATIO, ōnis. f. [πελάγους] Gloss Græc. Lat.

SALSAMEN, īnis. n. Atrob. 7. Pulpamenta & falsamina. [Gloss. Lat. Græc. Salamen, πικρόζωρον. [An Salsamen? Nam in Græc. Lat. Τα-είχον, Salsamen.

SALSAMENTUM, i. n. [πελάγους Gl. L. G. & G. L.] Quod fale conditur ad usum diuturnum, ut pisces, & cetera id genus. Ter. Adel. 3. 3. 27.

— falsamenta hæc, Stephanio,

Fac macerentur pulchre. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Præterea falsamenta in eas piscinas emptitia conjiciebat. Sic Cic. 2. de Divin. 117. De vino aut falsamento putes loqui, quæ evanescunt vetustate. Adde Columel. 12. 13. Gell. 2. 7.

SALSAMENTARIUS, a, um. Adj. [πελαγονικός] Quod ad falsamenta pertinet. Plin. lib. 32. cap. 8. Quin & testis cadi falsamentarii tuis cum axungia veteri, mirum in modum prodest. Columel. lib. 2. cap. 10. In vasis oleariis, falsamentariisque. Plin. lib. 28. cap. 9. Parotidas admista farina falsamentaria testæ. Subaud. Sanat.

SALSAMENTARIUS, i. m. [πελαγονικός G. G. L.] Qui falsamenta vel facit, vel vendit. Auctor ad Herennium. lib. 4. 67. Ut si falsamentarii filio dicas: Quiesce tu, cujus pater cubito se emungere solebat. Suet. in Vita Hor. pr. Patre, ut ipse tradit, libertino, & exactionum coactore, ut vere creditum est, falsamentario. [Eeg. Ut vero.

SALA, [Σάλα] Oppidum & Fluvius Mauritanie. Plin. 5. 1. [An Stephani Σάλας;

Est item Sala, Oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ superioris atque Armeniæ. Ptolem. lib. 4. cap. 1.

Est & Franciæ orientalis fluvius. V. SALII Germaniæ populi.

SALABASTRÆ, Gentes sunt circa Indum, auctore Plin. lib. 6. cap. 20.

SALABRIA, quæ & Sarabrea, civitas est Cappadociæ, Ptolemæo lib. 5. cap. 6.

SALACIA, æ. f. Amphitrite, Dea aquæ, a Salo ciendo appellata. Paulus apud Festum, Salaciam, inquit, dicebant Deam aquæ, quam putabant salum clere, hoc est mare movere: unde Ovidius,

— Nymphæque salaces. Quo vocabulo poetæ pro Aqua usi sunt. Pacuvius, Hinc sævitiam salaciæ fugimus, id est fluctum.

Hæc ille.

Oceanus & Salacia, cæli fatu, terræque conceptu generati. Cic. de Univerf. 35.

Salacia, scribit Gellius 13. 21. in Romanis comprecationibus quæ ritu Romano fiebant, nominari Latiam Saturni, Salaciam Neptuni, Horam Quirini.

Est autem Salacia, quam poetæ Amphitriten appellant, Neptuni uxor.

Salmacia item dicitur, ut in antiquo lexico legisse se Turnebus scribit.

V. August. 4. de Civit. Dei, & Lilium 5. Syntagm. [Gloss. Lat. Græc.

Salmacia, Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐς.

SALACIA, Urbs imperatoria ad Tagum Lusitanie fluvium. Plin. lib. 4. cap. 22. Nunc pagus cui nomen *Alcazar de sal*.

SALACOMA, ætis. n. [σαλακώμα] Cic. 14. Att. 2. Altera epistola de Madaro scripta: apud quem nullum salacoma. i. e. Apud quem nulla mea fuit inanis jactantia, tanquam interitu Cæsaris recuperata Republica ul. *Φαλακώμα*.

SALACON, vel SALACO, ōnis. m. [Σαλάκων] Autolyçi pater, mollisculus, & deliciis diffusus, defamatusque propterea, ut vult Scholiast. Aristoph. Hinc fit substantivum nomen Salaconia, (σαλακονεία) quo Deliciæ molliores significantur. Aristoteles in Rhetoricis lib. 2. cap. 16. pr. a Delicato disparare Salaconem videtur: nam divitum mores exprimens, eos esse ait Frypheros, id est deliciosos & Salaconas. Et Trypheros quidem ob deliciis & felicitatis ostentationem: Salaconas autem & Solæcos, quia insueverint omnes circa id quod amant immorari, quodque admirantur, ac putare eisdem ceteros affici, quibus ipsi. Est vero deductum nomen a verbo *σαλακωνίζεν*, quod nos Cevere dicimus. Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 16. Hefychio & Suidæ, is dicitur Salacon, qui totidem fere litteris *ἀλάκων* vocatur, id est Superbus, arrogans, gloriosus, jactabundus, insolens, præferox. Cic. 7. Fam. 24. Cognovisti meam causam & istius salaconis iniquitatem. [Nec aliter Aristot. d. I At Suidas & Hefy. Divitiis in paupertate simulantes exponunt, qui & *παραλακωνίζον* dicitur.

SALACONIA, æ. f. [σαλακωνεία] Græca vox a Latinis usurpata. Jactantiam significans cum vanitate & superbia conjunctam. Quidam & Mollitiem interpretantur V. dict. super.

SALÆ, Populi Themiscyrenæ regionis apud Plin. lib. 6. cap. 4.

SALAMANDRA, æ. f. [σαλαμάνδρα] Plin. lib. 10. cap. 67. Sicut salamandra, animal læerti figura, stellatum, nunquam nisi magnis imbribus proveniens & ferentitate deficiens. Huic tantus rigor, ut ignem tactum exstinguat, non alio modo quam glacies. Eiusdem sanie, quæ lactea ore vomitur, quacunque parte corporis humani contacta, toti defluunt pili: idque quod contactum est, colorem in vitiliginem mutat. Aristoteles de natura animalium, scribit esse animal in igne vivens. V. Ælian. Hist. An. cap. 31. Petron. cap. 107. extr. Quæ salamandra superciliosa tua excussit?

SALAMANTICA, [Σαλαμάντικα] Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Oppidum est in orientali tractu Lusitanie in Hispania Verronum, vulgo *Salamancæ*.

SALAMEO, ōnis. Salambonem Babyonii Venerem dicunt. Lampridius in Heliogabalo cap. 7. Salambonem (inquit) omni placentu Syriaci cultus & jactatione exhibuit.

SALAMBRIÆ, [Σαλαμβρία] Civitas est Cappadociæ in Gardaucrotæ præfectura Ptolemæo lib. 5. cap. 6.

SALAMINUS, Unus ex iis diis, qui Idæi appellantur. Lilius lib. Historiæ Deorum, Syntag. 1. Sunt qui Idæos quatuor tantum numerent; Salaminum, Damnancum, Herculem & Acmonem. Hos Rhææ Deum matris minitros, id est Dactylos dixerunt.

SALAMIS, vel SALAMIN, īnis: sive SALAMINA, æ. f. [Σαλαμίς, ἰσθμ.] Insula in mari Euboico contra Athenas sita, in qua urbs est ejusdem nominis, ubi Telamon, Ajacis & Teuceri pater, regnavit. Sed quum reverteretur Teucer a bello Trojano, nec inimicos Ajacis ultos fuisset, expulsus a patre, in Cyprum navigavit: ibique urbem aliam condidit nomine Salaminam. Inde Jovis Salaminii cognomen Teucero auctore, qui ad Salaminem Cyprî huic deo inigne & magnificentum templum extruxit, ut auctor est Tacitus, 3. Ann. 62. Cic. 1. Off. 75. Citeturque Salamis clarissimæ testis victoriæ. De qua V. Nepot. Themist. cap. 5.

Salamina. Cic. 1. Tusc. 119. Ante enim Salaminam ipsam Neptunus obruet, quam, &c.

Item Urbs Cyprî a Teucro condita. V. supra. Hor. 1. Carm. 7. 28.

— Teucer, Salamina patremque

Cum frugeret, &c.

Certus enim promissit Apollo,

Ambiguam tellure nova Salamina futuram.

SALAMINIUS, a, um. Adj. possess. [Σαλαμίνιος] Ex Salamine urbe: unde Solon Salaminus dicitur. Cic. pro Arch. 19. Homerum Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vendicant, Salaminii repetunt, Smyrnæi vero suum esse confirmant.

Salaminia pugna. Nepos 3. 2.

Salaminium trophæum. Cic. 1. Tusc. 110.

SALAMINIACUS, [Σαλαμινιακός] aliud Adj. nt, Mare Salaminicum. i. e. Mare Salaminis insulæ. Lucan. lib. 5. 109. Salaminia tropæa. Sil. 14. 283.

SALAPHITANUM, Urbs Africae provinciæ apud Plin. lib. 5. cap. 4.

SALAPIA, [Σαλαπία] Urbs est Apuliæ Daunorum, meretricio Hannibalis amore nobilitata. Plin. lib. 3. cap. 11.

SALAPITTA, æ. f. [σάλαπιττα] Gloss. Lat. Gr.

SALAPUSIUS, a Sale & Pulus compositum nomen. Pulus enim, sive pufus, & pulio, apud Latinos dicitur Puer. Quo nomine dictus est Calvus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob staturam puerilem, plenus falis & oratoriæ mordacitatis. Carul. 54. 5.

Di magni, salapufum disertum. [Sed mira lectionum varietas

V. not. H. Voff. An Salapufus, pumilio salitus? V. Sallitus in SALLIO.

SALAR, aris. m. Piscis. Aufon. Mosel. v. 88.

Purpureisque salar stellatus tergora guttis

Rapacissimi salares. Sidon. 2. Epist. 2.

SALARIA, Regio, vel via potius, Italiæ, suis castaneis Romæ nobilitata; quas & Salarianas appellaverunt. Meminit Varr. R. R. 1. 14. Hinc

SALARIANUS, a, um. Adj. Plin. lib. 15. cap. 23. Pura & plana est ex eis & Salariana. Subaud. Castanea. V. in SAL.

SALARIVM, V. SAL.

SALAS, [Σάλας] Fluvius Germaniæ, inter quem & Rhenum quum Drusus Germanicos belligeraret, domitis hostibus, victor oppetiit. Strabo lib. 7. Vulgo Isala, *Isel*.

SALASSI, [Σαλασσοί] nunc Saluffiani, *Saluffes*. Regio seu Marcha est nobilissima inter Alpium juga, auro abundans, quæque olim Ebrodunum Pedylorum metropolim attingebat: ea Salassos habitatores habuit, de quibus sic scribit Strabo lib. 4. Post istos & Padum Salassi sunt. Et paulo post, Salassorum quidem regio magna est, profundam utrinque vallem, agrumque claudentibus rupibus, eorum etiam pars in superiora extenditur cacumina. Item paulo post; Tellus Salassorum aurifodinas habet, quas Salassi, quum olim potentia valeret, possidebant, &c. conf.

SALASSII.

SALADURS, Colchorum rex ditissimus ob peritiam auri inveniendi. De eo sic Plin. lib. 33. cap. 3. Jam regnaverat in Colchis Salauces & Eubopes, qui terram virginem nactus, plurimum argenti aurique eruisse dicitur in Suanorum gente, & alioqui velleribus aureis inclyto regno. Sed & illius aureæ cameræ, & argentæ trabes narrantur, & columnæ atque parastatæ, victo Sesoistre Ægypti rege, tam superbo, ut prodatur annis quibusque sorte reges singulos e subjectis jungere ad curum soletus, sicque triumphare.

SALAX, æcis. Adj. [καταξεν, καταξενία] Gl. L. G.] Libidinosus, vel qui præceptus in libidinem fertur. Vossius in Etym. a Salio est Salax; ut ab Audeo, Audax. Alii a Sale deducunt, quia Sal libidinem excitare puratur. Columel. lib. 7. cap. 9. Maximeque quod ad rem pertinet, quam salacissimos oportet esse mares, qui & annicula ætate commode progenerant. [Salacia primum pecora mascula dicta videntur, quæ cupidius salirent, i. e. feminas inirent. Inde ad homines, ut alia, translantur. V. SALLIO, ire, infra.

Aquæ salaces. i. e. Scaturientes, quasi e terra profilientes. [Quis auctor? Aries falax. Ovid. 4. Fat. 771.

Cibi salaces, Venerem concitantes; ut, Eruçæ salaces. Ovid. de Rem. Amor. 799.

Herba falax. Ovid. 2. de Arte Am. 422.

Taberna falax. Catull. ad contubernales, 37. 1.

SALACITAS, ætis. f. Lascivia & protervisio in Venerem, [τὴ ἀφροδισιατικῆ] Plin. lib. 10. cap. 36. Passeri minimum vitæ, cui salacitas par. conf. Columel. 8. 2. Pallad. 1. 29.

SALDÆ Colonia, [Σαλδα κολώνια] Mauritanie Cæsariensis urbs Ptolemæo auctore lib. 4. cap. 2. hodie *Algier* vel *Algeria*, olim Barbarosse regnum. Saldæ colonia Tingitanæ provinciæ apud Plin. lib. 5. cap. 2. Al. Salde.

SALDUA, Urbs Hispaniæ apud Melam. lib. 2. 6. Nunc vulgo dicitur *Ubeda* teste Olivario.

SALÆ, Stagnum est Mæoniæ, eodem in loco, in quo olim Sipyllum, totius regionis caput, terræ hiatu defedit. Plin. lib. 5. cap. 29.

Sale, is. n. pro Sal. V. in SAL. De Sale promont. V. SALENTINUM.

SALIBERA, æ. f. fec. com. [σάληβρα] Frequentius pl. Salebræ, a Salto dictæ, ut ait Nonius 2. 228. edit. Gothofr. Nam Mercerus hæc verba omisit: sunt loca inæqualia & aspera, quæ quasi sine saltu præteriri non possunt. Martial. lib. 11. 91.

Carmina nulla probas, molli quæ limite currunt,

Sed quæ per falebras, altaque saxa cadunt. Hic per translationem. Propert. lib. 3. 15. 15.

Luna ministrat iter, demonstrant astra falebras. Hor. 1. Epist. 18. 53.

Qui queritur falebras & accebum frigus.

Translate Cic. 2. de Finib. 30. Hic si distingere & dividere didicisset, si loquendi vim, si denique consuetudinem verborum teneret, nunquam in tantas falebras incidisset. i. e. In tantas asperitates, & incultas orationis formulas.

Salebra recto ling. Valer. Max. 6. 9. 5. Tristitiæ falebra. Apul. lib. 1. Met. Verborum falebra. Cic. 5. de Finib. 81. Quod vestri non item, tria genera bonorum, proclivius currit oratio, venit ad extremum, hæret in falebra. Sed numerus singularis minus est frequens. [Gloss. Lat. Gr. Salabræ, (Sic enim scriptum) Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀναμαλίαι, ἢ βόθροι. Onomast. vet. Salebræ. Ἐκρήματα.

SALIBRATUS, a, um. Adj. Sidon. 2. Epist. 2. Fluvio intratur, qui falebratis saxorum obicibus anfractus, &c.

SALIBRATIM, Adv. Sidon. ibid. ut alii legunt.

SALIBROSUS, a, um. Adj. [σάληβροσος] Quod multas habet falebras, quodque est asperum. Martial. lib. 11. 2.

Lectores tetrici, falebrosum ediscite Santram. Per translationem. Quintil. lib. 11. cap. 2. Inde interruptus actionis impetus, & resistens ac falebrofa oratio.

Salebrofa & exfiliens oratio. Sen. Epist. 101.

SALERRITAS, Ætis. f. Asperitas viæ. Apul. Met. 6. p. 178. Elmenh. Inaccessa falebritate lubricus.

SALĒJUS, i. m. Pauper quidam Poeta. Juven. 7. Sat. 80.

— tenuique Salejo
Gloria quantalibet. conf. Quintil. 10. 1.

SĀLENTIA, [Σαληνια] Urbs Messapiorum, a qua

SALĒNTINUS, a, um. Adj. [Σαληντινός] Nomen gentile, Stephano Sallentinus litt. gem. Ovid. 15. Met. 51.

Præterit & Sybarim, Salentinumque Neæthum.

Campi Salentini. Virg. lib. 3. Æn. 400.

Et Salentinos obfedit milite campos.

Salentini campi, peninsula forma intra Tarentinum & Adriatici fauces propanfi, Isthmo se juxta Brundisium & Rudias contrahente, non amplius cœcæ stadiis lato, quod ex Ptolemæi tabula discitur.

Cohortes Salentiæ. Sil. lib. 8. 576.

SALĒNTINI, [Σαληντινοί] Populi dicti, quod in falo amicitiam fecerint Idomeneus & Locrenses. Hos, Strabo scripsit esse Cretenses. V. Serv. ad 3. Æn. 400.

Regio Salentinorum, quæ nunc (ut quidam volunt) Terra Idruntii, sive Terra di Bari vocatur, in Italia sita est, & Apuliæ finitima. In ea est Iapygium promontorium, quod & Salentinum dicitur. Salustius, Omnis Italia coacta in angustias scinditur in duo promontoria, Pachynum & Salentinum. Salentini Illyrici, Cretæ. Festus Pompejus: Salentini a falo dicti sunt, Cretæ & Illyrici, qui cum Locrensisbus navigantes societatem fecerunt ejus regionis Italiæ, &c. V. seq. dict.

SALĒNTINUM, i. n. [Σαληντινον] Ptolemæo promontorium est extremum totius Italiæ, quo illa quam longissime in mare excurrit, quod alio nomine Acra Iapygian Græci appellant. Plin. lib. 3. cap. 11. Sale dicitur a Pomponio Mela lib. 2. 4. de Italiæ sinibus, Primus (inquit) Tarentinus dicitur, inter promontoria Salen, & Lacinium, in eoque sunt Tarentus, Metapontum, Heraclea, Croto, Turium.

SALĒRNUM, i. n. [Σαληνον] Picentiorum oppidum in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5. A Surrento ad Silarum amnem xxx. m. pass. ager Picentinus fuit Tuscorum, templo Junonis Argivæ, sub lafone condito, insignis. Intus oppidum Salerni, Picentia. Volaterranus dicit Salernum fuisse ab Romanis contra Picentes & Lucanos munitum, ob initam cum Annibale societatem. Castrum Salerni. Liv. 32. 29.

SALĒRNUM, i. m. Gentile, ut

Pugnax Salernus. Sil. lib. 8. 583.

SALĒTES, Una ex Jovis filiabus, quam Nilo ortam, Minervam Ægyptii fabulantur: Alexandrinus Alexander Genial. Dierum, lib. 6. cap. 4.

SALGĀMA, orum. n. pl. [σαλγάμα] appellabantur a præfice Quæcunque conditanea ad victum in valis servabantur, interdum sicca, sæpe cum liquamine & jute: ut puta mala, pyra, fici, uvæ, rapæ. Columel. lib. 10. 117.

Tempore non alio vili quoque falgama merce, Capparis, & tristes inulæ, ferulæque minaces, Plantantur. Idem lib. 12. cap. 4. Post hoc præceptum, locum & vasa idonea falgamis præparari jubent. Locum esse debere aversum a sole, quam frigidissimum & siccissimum, ne situ penora mucorem contrahant. In Codice Imperatorio, lib. 12. legitimus Salgami nomine contineri culcitram, lignum, oleum.

SALGAMĀRIUS, i. m. [σαλαγαμάρης] Columel. lib. 12. cap. 44. Libros tres edidit, quos inscripsit nominibus coci, & cetarii, & falgamarii.

SALGANUS, [Σαλγανός] Perisarum dux a Metabate non procul ab Euripo interfectus. Suspiciatur Metabates præ malitia classem eo fraude illum conjecisse, & angustum in mare minime perivum induxisse. At ubi intellexisset falsum se, Barbarus ille prænitentia ductus, ipsum clallis ductorem indigna cæde peremptum cernens, honore sepulturæ decoravit. Strabo lib. 9. V. subjecta.

Salganeus item Locus in Aulide ad Euripum fluvium de quo sic Strabo lib. 9. Prope quidem locus est sublimis cognomento Salganeus, ab Salganeo cognomentum assequutus ibi sepulto. Is homo fuit Boeotius origine, qui sese navigantibus & Malea hoc mare Persis ducem præbuit. Ipsum vero classem præfectus Metabates, priusquam Euripum attingeret, occidit, & occisum in eo loco sepelivit.

SALI, orum. n. Aviculæ sunt, quas Aristoteles αλιίδες, & αλιίδες appellat, secunditatis magnæ, ut Perdices, gallinæque. Plin. lib. 10. cap. 52. Plurima ova pariunt Itruthiocameli, gallinæ, perdices, fali.

SALIA, [Σαλια] Fluvius est Hispaniæ ad oram Britannici maris, a quo Saleniæ colæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap. 6. nominalle existimat Hermolaus

SALIARIS, V. SALIUS in SALIO.

SALICA LEX, V. SALII Germaniæ populi.

SALICASTRUM, SALICERTUM, SALICUM, SALIGNEUS. V. SALIX.

SALICI, Populi sunt in Cordubensi conventu. Plin. lib. 3. cap. 1. Conventus vero Cordubensis circa flumen ipsum Ossigi, quod cognominatur Laconicum, Ilburgi, quod Forum Julium, Ipasturgi, quod Triumphale. Et paulo post, Mox Ripepora tæderatorum, Salici.

SALI, [Σαλιοι] Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, ejus regionis incolæ quæ vulgo Franconia vocatur. Sidonius, in Paneg. Socero dicit.

Sauromata, clypeo, Salius pede, falce Gelonus. Ammianus Marcellinus lib. 17. cap. 8. de Constantio scribens, Quibus, inquit, paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet quos consuetudo Salios appellavit. Andreas Althamerus in Tacitum, suspiciatur ita fuisse nuncupatos ab Sala fluvio. Franci enim illa Orientalis irrigatur fluminibus Mæno, Radiantia, Ælto, Sala, Sinna, & Tubero. Hi Gallis expulsi, eorum fedes occuparunt, Franciamque de suo nomine appellarunt. Ab his Saliis putat Alciatus Legem Salicam nomen duxisse, quasi dicas Francicam.

Sali, Appellativ. V. in SALIUS.

SALINÆ, arum. Urbs Siciliæ juxta Lilybæum palmis abundans. Sunt & aliæ non pauca ejusdem nominis urbes, a salis fontibus nomen sortitæ, inter quas minime convenit præteriri, quæ apud Sequanos visuntur, & structure genere, & salis proventus adeo admirandæ, ut non immerito octavum libi locum inter orbis miracula possint vindicare. Vulgo a nobis dicuntur *salins* non procul a Claudiano monte.

SALINÆ, Appellativum, SALINATOR, SALINUM, &c. V. SAL.

SĀLIO, falvi, vel falii, vel falui, faltum, [πιδίον, ἀλιναί Gl. G. L. & L. G.] Ære. Virg. 2. Georg. 383.

Mollibus in pratis unctos saliere per utres. Quidam legunt Saluere. Plin. lib. 10. cap. 38. Saliunt aliqua aves, ut pallæres. Ad strepitum tibicinæ salire. Hor. 1. Epist. 14. 26.

Saliendo se exercere. Plaut. Bach. 3. 3. 25.

Salire de muro. Liv. 25. 24.

Salire e terra. Lucret. lib. 1. 188. i. e. Prodire, emitti.

Grando falit in tectis. Virg. 1. Georg. 449.

Salit mihi cor, per translationem. Plaut. Cistell. 2. 6. 62.

Salire dicuntur animalia ratione carentia, Quando mares ineunt feminas, nam saliendo ascendunt. Ovid. 2. de Arte Am. 485.

Læta salitur ovis, tauro quoque læta juvenca est.

Salire matrem; de equo dictum. Varr. 2. de R. R. cap. 7.

Salire in aqua. Varr. 3. de R. R. cap. 10.

SALIENS, Partic. [αλλομενός] ut Mica saliens. Ovid. 4. Fast. 409.

Farra deæ, micæque licet salientis honorem

Detis, & in veteres turea grana focos. Micam salientem pro Sale accipit. [Non tamen, ut in Lond. Thef. a sale, verum a saltu arcessendum epitheton, quod in igne crepitent & subsiliant falis micæ.

Aqua saliens, pro Currente. Plin. 2. Epist. 17. 24. & Suet. Aug. cap. 82.

Grandine saliente graves ceciderunt nimbi. Ovid. 14. Met. 543.

Rivo saliente sitim restinguere. Virg. 5. Ecl. 47.

Vena saliens sanguine. Virg. 3. Georg. 460.

SALIBNS, m. Salientes Latinis dicuntur Capita fistularum, atque etiam ipse tubulorum, fistularumque Scaturigines, quæ & Siphunculi dicuntur & Siphunculi, ab aquæ expressione, tanquam ex siphone salientis. Hos Græci κερύες dicunt, Vitruvius lib. 8. cap. 3. Hæc maxime considerantur Athenis: ibi enim ex ejusmodi locis fontibus, & in Alty, & ad portum Piræum, ducti sunt salientes, e quibus bibit nemo, sed lavationibus & reliquis rebus utuntur, bibunt autem ex puteis. Ibid. cap. 7. Budæus. Cic. 3. Q. frat. 1. Equidem hoc quod melius intelligo, affirmo, mirifica suavitate te villam habiturum piscina & salientibus additis palæstra & silva viridicata.

Κερύδον. In vulg. exp. Instar salientium. H. St.

SALITIO, ðnis. f. Actus salienti. Veget. de Re Milit. 1. 18. Salitio equorum.

SALIVS, ðs. m. [πιδίμα Gl. G. L.] Qualis est cervorum & leporum. Virg. 9. Æn. 554.

— saltu supra venabula fertur. Dicitur & de hominibus.

Sic Virg. de Turno 9. Æn. 815.

Tum demum saltu præceps, sese omnibus armis
In fluvium dedit.

Superbus saltu. Virg. 12. Æn. 326.

Agrestis saltus. Ovid. 14. Met. 521.

Facilis saltus. Claud. de Bell. Get. 178.

Rapidus saltus. Stat. 1. Achil. 178.

Volucer saltus. Stat. 6. Theb. 569.

Dare saltum. Ovid. 1. Fast. 507. i. e. Salire.

Insilire saltu. V. INSILIO.

Superare viam saltu. Virg. 3. Georg. 141.

Uti excursionem & saltu. Cic. de Senect. 19.

Saltus, Silva, V. cum derivatis suo ordine.

SALTUOSUS, a, um. Adj. [πιδίτης] Gloss. Græc. Lat.

SALTICUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Gnost. cap. 8. Contumeliosa cæde truncatur in puellæ salticæ luear.

SALTŪARIS, e. Adj. [πιδίμαπικρός] Plin. lib. 2. cap. 95. Sunt & in Nymphæo parvæ insulæ, Saltares dictæ, quoniam in symphoniciæ cantu ad ictus modulantium pedum moventur.

SALTUATIM, Adv. [πιδίμαπικρός] h. e. Per saltus. Gell. lib. 9. cap. 4. Atque item esse alia apud ultimas Orientis terras miracula: homines, qui monomeri appellantur, singulis crinibus saltuatim currentes, vivacissimæ pernicitatis.

Saltuatim scribere; h. e. Non scribere rem aliquam suo ordine, sed ut sese offert, id est digredi. Sisenna lib. 1. Histor. Nos una ætate in Asia & Græcia gesta litteris idcirco continentia mandavimus: ne vellicatio, aut saltuatim scribendo, lectorum animos impediremus. ex Non 2. 758. conf. Amm. 26. 12. Sidon. 4. 3.

SALTO, [όρση, όρχουσαι] Ære Frequent. Tripudiare Cic. in Catil. 2. 23. Hi pueri tam lepidi, ac delicati. non solum amare & amari, neque cantare & saltare, sed etiam ficas vibrare, & spargere venera didicerunt. Vetus exemplar legit, Psallere. Idem 3. Off. 93. At si dares hanc vim M. Crasso, ut digitorum percussione heres possit scriptus esse, qui revera non esset heres, in foro, mihi crede, saltaret.

Nemo fere saltat sobrius. Cic. pro Moren. 13.

Nudus in convivio saltaret. Cic. in Pison. 22.

Laudes alicujus saltare, pro Saltationibus immiscere, ut ait Budæus. Plin. in Paneg. cap. 54. pr. Ita Cantari saltarique commentarios dixit Tacit. de Orat. 26. [Veteres nimirum, non ad organorum sonum duxerunt, sed & Cantica desaltabant, sumpto etiam habitu Deorum aut Heroum, quorum personas cantando agebant. Apud Jac. est Fracta modulibus oratio.

In oratione saltare. Cic. in Orat. 226. Saltat, incidens particulas.

Carmina saltantur theatro. Ovid. 5. Trist. 7. 25. i. e. Populus saltat ad carminum mensuras.

Saltata poemata populo. Ovid. 2. Trist. 5. 9.

SALTĀBUNDUS, a, um. Adj. Gell. 20. 2. Saltabundi caneant, quæ nuncstant canunt.

SALTĀRIO, ðnis. f. [όρχηστis, όρχηστρίς Gl. Gr. L.] Cic. pro Muren. 135. Intemptivi convivii, amœni loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. Idem 3. de Fin. 24.

Cordax saltatio. V. Cordax, in COR.

Saltationi Titius nomen. Cic. de Clar. Orat. 225. Quos Sex. Titius consequutus, homo loquax sane & fatuus acutus, sed tam f. latus & mollis in gestu, ut saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Titius nomen esset. Amatam saltationem Curetes docere: Pyrrichen Pyrrhus. Plin. lib. 7. cap. 56.

SALTĀTIUNCŪLA, æ. f. dimin. Vopisc. in Aurel. cap. 6. Pueri saltatiunculas in Aurelianum compererent.

SALTĀTUS, ūs. m. [*ἄρχη*] Ipsa saltatio. Liv. 1. 20. Per urbem ire canentes carmina cum tripudiis solennique saltatu iussit. Ovid. 14. Met. 637.
Quid non & fatyri, saltatibus apta Juventus,
Fecerit?

SALTĀTOR, ōris. m. [*ἄρχη*] Gl. L. G. & G. L.] apud Romanos nomen contemptum inlinuans. Cic. pro Muren. 13. Idem 1. Off. 150. Adde huc, si placet, unguentarios, saltatores, totumque ludum talarium. conf. Suet. Calig. cap. 54. Plin. 35. 11. Quintil. 6. 3.
Facere aliquem saltatorem. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Motus certus datus saltatori. Cic. 3. de Fin. 24.

SALTĀTRIX, icis. f. [*ἄρχη*] Gl. L. G. & G. L.] Cic. in Pison. 18. Tu ex tenebricosa popina Consul extractus, cum illa saltatrice tonsa, Senatam Reip. occasum atque interitum lugere vetuisti. Gabinium intelligit. conf. Justin. 9. 8. Plin. 10. 23.

SALTĀTRICŪLA, æ. f. [*ἄρχη*] dimin. a Saltatrix. Gell. lib. 1. cap. 5. Dionysiamque eum, notissimæ saltatriculæ nomine, appellaret.

SALTĀTŌRIUS, a, um. Adj. [*ἄρχη*] Quod ad saltationem pertinet: ut, Ludus saltatorius, In quo saltare docetur. Scipio Africanus Æmilianus, apud Macrob. Saturn. lib. 2. 10.
Orbis saltatorius. Cic. in Pison. 22. Quumque ipse nudus in convivio saltaret, in quo ne tum quidem, quum illum suum saltatorium verfaret orbem, Fortunæ rotam pertimefcebat.

SALTĪTO, Ære. Frequent. a Salto. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 14. Sed quid loquor de histrionibus, quum Appius Claudius, vir triumphalis, qui Salius adfque fenecitum fuit, pro gloria obtinuerit, quod inter collegas optime saltabat. Arnob. 1. 2. Saltitaret & caneret. Adde Quintil. 9. 4. Vopisc. in Aurel. cap. 6.

SALISSATIO, ōnis. f. [*παλῆς*] Palpitatio. Gloss. Gr. Lat. [In iisdem Gloss. Salatio, *παλῆς* viciofa puto lectio, pro Salto. Nam in Græc. Lat. *παλῆς*, Saltio. c. pro t. ante i ubique ponit.

SALISATOR, ōris. m. Gloss. lfid. 8. 9.

SALAX, SALIUS, V. suo ordine.

SALIALIUM, i. n. [*Σαλιῶν*] Gloss. Lat. Gr. Quod Oedipo indiget enarratore.

SALIOCANUS, Portus Galliæ, Urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 8. Vulgo *δ. Ραυῆς*.

SALĪSII, vel SALĒSII, [*Σαλιῶσι*] Stephano pars Pannonum. Forfan iidem ac Salassi.

SALISUBSULUS, V. SALIUS.

SALĪVA, æ. f. vel SALĪVUM, i. n. [*σάλῃ*] Gl. L. G. & G. L.] Sputum: quod fere falis saporem habet. Vel a saliendo, quod in ore saliat & crescat. Plin. lib. 28. cap. 4. Quidam vero aggravant ictus ante conatum simili modo saliva in manu ingelta.
Jungere salivas oris. Lucret. lib. 4. 1101.
Jejuna saliva. Plin. lib. 28. cap. 4.
Spurca saliva lupæ committæ. Catul. ad Juventium, 96. 10.
Mercurialis saliva, pro Lucro. Perf. 5. Sat. 12.
Tenuis saliva turdorum, i. e. Gultus, aut fapor. Perf. 6. Sat. 24.
Item in genere pro quovis Succo aut humore. Plin. 9. 36. Purpuræ conchæ vivunt saliva sua.
Saliva lacrimationum, Humor lacrimarum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Saliva siderum. Plin. lib. 11. cap. 12. Sive est cæli fudor, live quedam siderum saliva.
Saliva vino innocentissima. Plin. lib. 23. cap. 1. Sua cuique vino saliva innocentissima, sua cuique ætas gratissima, hoc est media.

SALIVŌSUS, Adj. [*σαλιῶδης*] Quod salivæ saporem habet, vel salivæ est simile. Plin. lib. 16. cap. 38. Humor ulmis salivofus. Sub finem carminis obscæni,
Quibus repletus, aut salivofis aquis,
Obefam ad uxorem redis.

SALIVĀTUM, i. n. V. Salviatum in SALVIA, etsi hæc verior lectio videtur.

SALIVĀRIS, e. Adj. ut, Herba salivaris. [*πύρεθρον*] Diosc. 3. 86.

SALIVĀRIUS, a, um. Adj. [*σαλικός*] Plin. lib. 9. cap. 51. Quæ durioris testæ sunt, ut murices, purpuræ, salivario lentore proveniunt. i. e. Viscositate salivæ simili.

SALĪVO, [*σαλιῶν*] Ære. Salivam facere, sive emittere. Plin. lib. 9. cap. 36. Congregantur verno tempore purpuræ, mutuoque attritu lentorem cuiusdam ceræ salivant.
Salivare etiam est, quod Salviare quoque a nonnullis dicitur. Quid autem hac voce intelligant vide infra suo loco. Columel. lib. 6. cap. 5. Tunc panacis & eryngii radices fœniculi feminibus miscendæ, & cum defruti ac moliti tritici farina, candentique aqua conspergendæ, eoque medicamine salivandum ægrotum pecus. Ibid. cap. 37. de alinc admiffario, Et defecto viridi pabulo, & largo ordeo firmandus, nonnunquam etiam salivandus erit.

SALIVATIO, ōnis. f. Cæl. Aurel. Acut. 3. 2. Plurima salivatio.

SALIUNCA, æ. f. [*ἀλιόρον, λιγύρον*] Gl. L. G.] Nardus Celtica, ut putat Ruellius, lib. 2. cap. 7. Herba statim e terra exsilians. Plin. lib. 21. cap. 7. Saliunca foliosa quidem est, sed brevis, & quæ neci non possit. Radici numerosæ cohæret: herba verius quam flos, densa veluti manu pressa, breviterque cæspes sui generis. Pannonia hanc gignit, & Norici, Alpiumque aprica.
Humilis saliunca. Virg. 5. Ecl. 7.

SALIUNCANUS Portus, maritimum Galliæ Celticæ oppidum ea in parte, qua Britanniam insulam spectat. Auctor Ptolemæus lib. 2. cap. 8.

SALIUS, i. m. [*ἄρχη*, ὁ πῶς διαπιστῆ ὅπλα θεραπειῶν, ὑμῶν, ἀσύτῆνις. Gl. L. G.] Martis Gradiivi sacerdos. Pompejus Festus, Salios a saliendo & saltando dictos esse, quamvis dubitari non debeat: tamen Polemon ait, Arcada quendam fuisse nomine Salium, quem Æneas a Mantinea in Italiam deduxerit, qui juvenes Italicos *εὐόπων* saltationem docuerit. At Critolaus Saonem ex Samo thrace cum Ænea Deos Penates, qui Lavinium transfulerit, Saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatos esse Salios, quibus per omnes dies ubicunque manent, quia amplæ ponuntur cœnæ, si quæ aliæ magnæ sunt, saliares appellantur.
Salii, Sacerdotes Martis dicti, quod in portandis Ancilibus saltare eos mos esset. Liv. 1. 20. Numa item Salios duodecim Marti Gradiivo legit, tunicaque pictæ in ligno dedit, & super tunicam æneum pectori tegumen, cælestiaque arma (quæ Ancilia appellantur) ferre, ac per urbem ire

canentes carmina cum tripudiis solennique saltatu iussit. V. Plin. lib. 27. cap. 3. Cic. 3. de Orat. 197. Ut epularum solennium fides ac tibiz. Saliorumque versus indicant. Ovid. 3. Fast. 387.
Jam dederint Saliis a saltu nomina dicta.
Exultantes Salii. Virg. 8. Æn. 285.
Curia Saliorum. Cic. 1. de Divin. 30.
Iidem vocantur Salifubuli, a Catullo, 18. 6. V. infra.

SALIUS, a, um. Adj. ut, Salius mos. Hor. 1. Carm. 36. 12.
Neu, morem in Salium, sit requies pedum. i. e. Neu cessemus Saliorum more saltare. Erant autem Salii Martis Gradiivi sacerdotes a Numa Pompilio instituti, qui certis anni temporibus carmina cantabant cum tripudiis & saltibus solennibus: de quibus qui plura scire volet, legat Dionys. Halycarn. lib. 2. Ex Lambino.
Salie virgines, Cincius Salias virgines esse ait Conductitias, quæ ad Salios adhibebantur cum apicibus paludate, quas Ælius Stilo scripsit sacrificium facere in Regia cum Pontifice paludatas cum apicibus in modum Saliorum. Festus. Ego Salias, illis non absimiles exitimo, quas Salii Provincialibus Aquarum Sextiarum (quæ urbs in Provincia est Massiliensium) cives Sacramentario die, per vicus salire, rident.

SALIARIS, e. Adj. Ad Salios pertinens. Saliare Numæ carmen. Tacit. 2. Ann. 83. conf. Hor. 2. Epist. 1. 86.
Cursus Saliaris. Sen. Epist. 15.
Saliare Cœnæ, Dapes, Epulæ, [*Σαλικὴ δᾶπνη*] auctore Festo, Magnæ & copiosæ cœnæ dicebantur, & opiparæ, quales solebant facere Salii sacerdotes Martis. Hor. 1. Carm. 37. pr.
Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus, nunc Saliaribus
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat dapibus. V. SALIUS.
Epulari Saliarem in modum. Cic. 5. Att. 9.

SALĪSUBSŪLUS, Mars dictus a saliendo subfultandoque: Nonius ex Pacuvio. Catull. 18. 6.
Sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat,
In quo vel Salifubuli sacra fuscipiunt. [Sed vocem nihili esse contendit I. Vossius, & a Mureto suppositum verbum, qui pro Pacuviano affertur, vultque legi Salii ipfulis.

SALĪX, icis. f. [*ἰπία*] Gl. L. G. & G. L.] Arbor: a saliendo dicta: vel quia casu terræ impacta salit ac repente furgit. V. Plin. lib. 16. cap. 37. Virg. 10. Ecl. 40.
Mecum inter falices lenta sub vite jaceret.
Salicem, Verrius, Virgulti genus, non Arboris dicit, & ridicule interpretatur dictam, quod ea celeritate crescat, ut salire videatur. Festus.
Amaræ falices. Virg. 1. Ecl. 79.
Amnicolæ falices. Ovid. 10. Met. 96.
Curva falix. Ovid. 5. Met. 594.
Erratica. Vitruv. 8. 1.
Fecundæ falices viminibus. Virg. 2. Georg. 446.
Frugiperda falix. V. Frugiperda, in FRUGES.
Glaucæ falices. Virg. 4. Georg. 182.
Lenta falix. Virg. 3. Ecl. 83.
Munda falix apud Jurisconsultum, Ea dicitur, quæ omni spurcitiâ & frondibus liberata & purgata est, aptaque est ad vincendum & alligandum: ut quum ex arundine juga fiunt, aut pedamenta adminiculaque vitum. Verba Jurisconsulti sunt, Et falicis munda annua librarum viginti millia. Ex Turnebo. V. I. Cajus. D. de ann. legatis.
Perticalis falix. V. Perticalis, in PERTICA.
Teneræ falices. Lucret. lib. 2. 361.
Viminalis falix. V. Viminalis, in VIMBEN.
Salicis tria genera. V. Columel. lib. 4. cap. 30. & Plin. lib. 16. cap. 37.
Salix Græca, *ἄλκυ, δένδρον*. Gloss. Lat. Græc.

SALIGNUS, a, um. Adj. [*ἰπιδός*] Quod ex falice factum est. Columel. lib. 7. cap. 10. Deinde ab ictu virgæ oportet tumentem venam ferro rescindi, detractoque sanguine colligari saligno libro, vel etiam ulmeo. Idem lib. 11. cap. 3. Et lib. 6. cap. 2. Salignea clava.
Virgas saligneas instituendi salicti causa si quis defixerit, hæque radices egerint. Ulp. in l. 3. §. j. D. arb. furt. cæsar.

SALIGNUS, a, um. Adj. Idem. Columel. lib. 7. cap. 1. Quippe vel foliis, spinisique, vel perticis salignis alitur.
Crates unbonum salignæ. Virg. 7. Æn. 632.
Falx saligna. Virg. 4. Georg. 110.
Fores salignæ. Stat. 4. Theb. 161.
Fustis salignus. Hor. 1. Serm. 5. 22.
Lectus salignus. Ovid. 8. Met. 659.

SALICTUM, & per syncopen, SALICTUM, i. n. quod est usitatus, [*ἰπιδόν*] Gl. L. G. L.] Locus falicibus conlitus. Varro, Idoneus locus eligendus ubi faciat salictum.
Flos salicti. Virg. 1. Ecl. 55.
Amœna salicta. Cic. 1. de Divin. 40.
Contentia salicta fronde glauca. Virg. 2. Georg. 13.
Dentis salictis obfessa palus. Ovid. 11. Met. 363.
Humile salictum. Juven. 11. Sat. 67.
Incultrum salictum. Virg. 2. Georg. 415.
Udum salictum. Hor. 2. Carm. 5. 8.
Instituere salictum, V. paulo ante Virgas saligneas.

SALICTARIUS, a, um. Adj.
Adjective apud Plin. 21. 15. Lupus salictarius; Herba quedam.

SALICTARIUS, i. m. Qui salictum curat, & ex eo materiam salignam viti pedandæ jugandæque parat. Meminit Cato de R. R. cap. 11. ubi de vinea instruenda loquitur.

SALICASTRUM, i. n. [*ἀργεῖα μπιλά*] Labrusca in falicetis nascens. Plin. 23. 1. Est labrusca similis, sed in salictis nascens, ideo distinguitur nomine, quum eisdem usus habeat, & salicastrum vocatur.

SALIO, SALLO, V. SAL.

SALLUSTIUS, i. m. [*Σαλλῆστῆς*] C. Sallustius Crispus. Natus est Amiterni, oppido Sabinorum. A. U. C. 668. Obiit autem A. U. C. 723. Scripsit Historiam Romanam, egrægius opus, de quo Martial. 14. 191.
Crispus Romana primus in historia. Tacit. lib. 3. Ann. 30. Crispum Equestri ortum Iose, C. Sallustius rerum Romanarum florentissimus

mus auctor, fororis nepotem in nomen adfcivit. V. CRISPUS. V. Quintil. lib. 2. cap. 5. Hodie ejus exstant tantum,

1. Bellum Jugurthinum.

2. Bellum Catilinarium, five de Conjuracione Catilinæ liber.

3. E sex libris Historiarum populi Romani, a morte Sullæ A. U. C. 626. usque ad Catilinæ conjurationem, pauca quædam fragmenta.

4. Duæ Oraciones (five Epistolæ) de Republica ordinanda: quas quidem nonnulli Sallustii esse negant.

5. Declamatio in Catilinam, & alia in Ciceronem; de quibus V. Voffium de Vit. Serm. 3. 6.

Subtilissimæ brevitatis artifex dicitur Gell. 3. 1.

SALLUSTIANUS, a, um. Adj. ut Tacit. 13. Ann. 47. Horti Sallustiani. Sallustiana brevitatis. Quintil. lib. 4. cap. 2.

SALMACIS, idis f. [Σαλμάκεις] Nympha Cæli & Terræ filia, fertur causa fontis Halicarnassi aquæ appellandæ fuisse Salmacidis, quam qui bibisset vitio impudicitia mollesceret, ob eam rem, quod ejus aditus angustatus parietibus, occasionem largitur juvenibus perulantibus antecedentium [alias antecedentium] puerorum puellarumque violandarum, quia non patet refugium. Ennius, Salmacidas spolia sine sudore & sanguine. Festus. Ita enim legendus est ille senarius, non Salmaci da. Itaque M. Cicero lib. 1. de Off. 61. Intelligendum est, &c. sic restituendum est: Et si quid ejusmodi: Salmacidas spolia sine sanguine & sudore. [Salmacida spolia Scalig ad Fest. Alii tamen divise Salmaci, da spolia malunt. V. Ant. August. Dacer. ad Fest. Turneb. Advers. 28. 37. & interpp. Cic. Item Fons in Caria, juxta Halicarnassum. Dicitur Venereus ab amœnitate incolarum, ubi paulatim homines illecti, omnem feritatem deposuerunt. Strabo lib. 14. Salmacis fons, nescio quamobrem calumniatus, tanquam emolliens eos qui inde bibant. Hominum enim mollities videtur ab acre, vel ab aqua causam trahere, quum ea minime sint causa mollitiei, sed divitiæ, & victus incontinentia. Spolia quoque sine labore parva, Salmacia dicuntur, & Salmacida Bajas dixit Macer. [ap. Sen. puto] Ovid. 4. Met. 285.

Unde sit infamis, quare male fortibus undis
Salmacis enervet, testosque remolliat attus,
Discite. V. ibi fabulam.

Undæ obscenæ Salmacis. Ovid. 15. Met. 319.
Oppidum Caria hoc nomine memorat Steph.

SALMACIS, Adj. [Σαλμάκεις] ut, Salmacides aquæ. Plin. lib. 31. cap. 3. Nam nitrosas atque Salmacides, in desertis Rubrum mare petentes, addita polenta, utiles intra duas horas faciunt. [Immo Salmacidas Accuf. pl. f. ab Adj. Salmacibus, a, um. quo de supra V. & Harduin. ad loc.

SALMANI, Gentes sunt in Arabia. Auctor Plin. lib. 6. cap. 26.

SALMANTICA. V. SALAMANTICA.

SALMO, ðnis. m. Genus piscis. Alia Sale, alia Saliendo ducunt. Plin. lib. 9. cap. 13. In Aquitania salmo fluviatilis, marinis omnibus præfertur. Quibusdam tamen Salmo rectius placet dici. Aufon. in Mosel. v. 97.

Nec te, puniceo rutilantem viscere, salmo,
Transferim, lætæ cuius vaga verbera caudæ
Gurgite de medio summas referuntur in undas. Onomast. Vet.

Salmo, Ἀψακτός.

SALMŌNA, æ. f. Fluvius in Mosellam profluens. Aufon. Mosell. v. 366. Nec fastidios Salmonæ usurpo fluores.

SALMŌNE, [Σαλμών] Una ex octo urbibus Pisanae regionis, in qua olim Salmoneum imperasse auctor est Strabo lib. 18. conf. Steph. & Actor. 27. 7.

SALMŌNEUS, ðos. vel i. m. trisyllabum, [Σαλμωνεύς] Æoli filius, non regis ventorum, sed cujusdam apud Elidem, ubi regnavit: qui fabricato ponte areo, super eum agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quem jaculatus esset facem, eum jubebat occidi. Hic postea verum expertus est fulmen. Hactenus Servius enarrans locum Virg. 6. Æn. 580.

Vidi & crudeles dantem Salmoneæ pœnas, &c.

SALMŌNIS, idis f. [Σαλμωνίς] patronym. Ovid. 3. Amor. 6. 43.
Siccus ut amplecti Salmonida posset Enipeus.

Nympha Salmonis, Tyro Salmoneos filia. Valer. 5. Argon. 478. [V. Ovid. 6. Met. 116. vel potius Homer. Odyss. λ. 235.

Ex hac & Cretheo natus est Æson lafonis pater.

SALMŌNIS, Dæmon quidam Thracum. Herodot. lib. 4.

SALMYDESSUS, [Σαλμυδουσίς] Regio Ponti finitima, quam cœno increvissæ Strabo lib. 1. auctor est. V. eundem lib. 7. & Steph.

SAL-NITRUM, ut vulgo nunc dicitur, factitium est, & ad tormenta ignium missilia repertum, veteribus autem fuisse videtur incognitum αλονίτρον. Corrupta tamen dictio est: nam legitur apud Plinium 31. 10. Sal nitrum sulphuri concoctum in lapidem vertitur. V. in SAL & NITRUM. & Hard. in loc.

SALO, ðnis. m. [Σάλων] Fluvius est apud Celtiberos non procul a Bilbili oppido, optima ferri temperatura nobilis. Martial. lib. 10. 96.

Auriferumque Tagum sitiam patrumque Salonem.

Salo, Dalmatarum emporium, quod Cæsar vastavit incendio. Strabo lib. 7. Dehinc Dalmatarum litus & eorum emporium Salo. Ea gens annos complures adversus Romanos bella gessit. Castella ad quinquaginta habuerunt dignitate præstantia, In his & oppida quædam Salo, Priamo, Ninia, atque Sinotium & novum & vetustum, quæ Cæsar Augustus vastavit incendio. conf. SALO & SALONÆ.

SALOBRIASÆ, Populi sunt circa Indum, apud Plin. lib. 6. cap. 20.

SALŌME, es. f. [Σαλώμη] Soror ejus Herodis, qui data Antonio pecunia regnum Judæorum inuaserat, quo tempore Jesus Christus de Maria virgine natus fuit. Strabo lib. 16. Cæsar & Herodis filios, & sororem Salomen, & Berenicen ejus filiam, honore profecutus est.

SALŌMŌN, ðnis. m. [Σαλωμών] Nomen regis Hierusalem, & Pacificus interpretatur. Pacem enim habuit cum omnibus regibus, sapientissimus judicatus. Templum Deo pulcherrimum extruxit, ut in litteris Sacris habetur. Ab Hebræis Schelomoh scribitur, a Græcis vero Sulomon. Σολομών.

SALOMONIUS, a, um. Adj. possess. [Σαλομώνιος] ut, Templum Salomonium, apud Lactant. 4. 13.

SALON, [Σάλων] Regio est Bithyniæ pascendis bobus idonea. Unde etiam Salonensis caseus dicitur. Strab. lib. 12. conf. Steph. in Σαλώνεια, & SALO supra.

SALONA Litorea, Oppidum in Provincia, medio itinere inter Avenionem Cavarum & Phocenium Massiliam, nobilitatem Craucea lapidea Craucea est plantities, quæ cum quinquaginta miliaria per circuitum habeat, non possis tamen digito terram tangere, quin te saxum impediatur: tantus est lapidum (quos ex Herculis pugna relictos fabulantur) in ea plantities

numerus. Sunt & apud Salonem Marii monumenta & Cæsar: nempe callata via, murus Marius, Augusti lapides, & missilia multa passim veniuntur. Gallice. *Salon de cran.*

SALŌNÆ, arum. f. pl. [Σαλώναι] Urbs Dalmatiæ, capta olim ab Afinio Pullione. Hor. 2. Carm. 1. 15. conf. SALO, SALONINUS, & Steph.

SALŌNIUS, a, um. Adj. [Σαλώνιος] ut, Quercus Salonix. al. Chaonix. Claud. 3. Conf. Hon. 118.

SALŌNINUS, [Σαλωνίνος] Serv. in 4. Ecl. pr. Afinius Pollio, inquit, ductor Germanici exercitus, quum post captas Salonas, Dalmatiæ civitatem, primo meruisset lauream, post etiam Consulatum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium, quem a capta civitate, Saloninum vocavit, cui nunc Virgilius Genethliacon dicit, quem constat natum risisse statim: quod parentibus omen est infelicitatis: nam ipsum puerum inter ipsa primordia periisse manifestum est.

Saloninus dicitur est & Gallieni Imp. filius a matre Cornelia Salonina. Peritit a militibus Postumiani occisus Colonia Ubiorum, & a patre Romæ fuit consecratus.

SALONENSIS, [Σαλωνίτης] In SALON.

SALONIĀNI, Catones, Catonis Censorii genus apud Romanos celebre, ex Salonio cliente Catonis, cujus ille filiam uxorem duxit, atque genuit anno suæ ætatis LXXX. Plin. lib. 7. cap. 14.

SALPA, æ. f. [σαλπη] Genus piscis circa Ebusum, obsænus alibi, & qui coqui non possit, nisi verberatus, ut ait Plin. lib. 9. cap. 18. Ibid. cap. 51. Salpæ Autumnio gignuntur.

SALPIÆ, [Σαλπιαί] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Apulorum urbs in Ionio pelago: Salapia Plinio. q. V.

SALPINA, Palus in Apulia juxta Salpiam civitatem meretricio amore Hannibalis inclitima. Lucan. lib. 5. 377.

Quos recipit Salpina palus Sunt qui non Salpiam: sed Salapiam & Salapinus scribant, de quo suo loco scripsimus.

SALPUGA, æ. f. Genus formicarum. Plin. 29. 4. & 34. 4.

SALSAPARILLA, æ. f. aut, ut nonnulli voluerunt, Sparta parilia, Ebulo similis herba, de qua ad Dioscoridem scribit Matthiolum lib. 11. cap. 111.

SALSAMENTUM, &c. SALSÆ, V. SAL.

SALSICORTEX, icis. a nonnullis appellatur Arbor ex genere glandiferarum, quam Græci ἀλιφλοιον nominant. Est autem hæc arbor cortice atque caudice crassissimo & plerumque cavo, fungosoque Sola corde caret etiam quum vivit putrescens, fulmine frequenter icitur, etiam si altitudine non excellat: ideo ad sacrificia uti nefas erat apud Æoles. Eadem fere sterilis est, & si quando glandem tulerit, ea adeo est amara, ut præter fœces, a nullo attingatur animali, ac ne ab iis quidem quum aliud pabulum possunt nancisci. [V. Plin. 16. 6. ad fin.

SALSILAGO, SALSITUDO, V. SAL.

SALSOS, Amnis in Caffandro Indiæ. Plin. lib. 6. cap. 25.

SALSŪLÆ, ærum. f. pl. [Σάλυκεις] Fons Narbonensis Gallia juxta Ruscinonem, non dulcibus, sed falsioribus, quam marinæ sunt, aquis defluens. Pomponius Mela lib. 2. 5. Vulgo *Saulses*: ubi est arx munitissima regum Gallia ditiosis.

SALSURA, V. SAL.

SALTATOR, SALTATRÍCULA, SALTATRIX, V. SALIO, & SALTO.

SALTEM, [σάτιν, γέν. Gl. L. G.] Conjunction adversativa, per defectionem dicitur, quasi Si aliter non potest. Perottus.

An Si autem aliter non potest? H. St.

Servius in 4. Æn. 327. Saltem, Vel hoc. Est autem sermo tractus a captivis, qui quum tenerentur ab hostibus, dicebant sublatiis manibus, Salutem concede. Inde per synæresin, hic natus est sermo, ut in contemptu rerum multarum petitori aliquid saltem dicamus. Donatus in Andr. 2. 1. 13. Desperatis rebus, solam petentes salutem, hoc verbo utimur. V. Gellium lib. 12. cap. 14. Ter. And. 3. 2. 14.

— itanè tandem idoneus

Tibi videor, quem tam aperte fallere incipias dolis?

Saltem accurate, ut metui videar, certe si resciverim. Idem

Phorm. 2. 10. 2. Cic. 8. Att. 16. Quare nunc saltem ad illos calculos revertamur. Eidem. 9. 6. Eripe mihi hunc dolorem, aut minue saltem.

Atque alioquo, si non bono, at saltem certo statu civitatis hæc inter nos studia exercere possemus. Cic. 9. Fam. 8.

Vix saltem. Quintil. lib. 6. cap. 5. Illud vix saltem præcipiendum videtur. Nonnulli scribunt Saltim. V. Priscian. 15. & Voff. Etymol.

SALTIÆ, Populi sunt juxta Pontum Euxinum, postea Pheirophagi a tenuitate victus appellati.

SALTITO, SALTO, SALTUARES, SALTUS verbale, &c. V. SALIO.

SALTUS, ðs. m. [σαπτι, ὕλης πέδι. Gl. G. L.] Denfior silva & invia, quod ibi arbores saliant, in quo pasci & æstivare pecudes solent: ut ait Valla lib. 4. Sunt qui dicant Saltus esse Loca arboribus expedita, quia facile in his saltetur. Virg. 3. Georg. 143.

Saltibus in vacuis pascant, & plena secundum

Flumina. Plaut. Caf. 5. 2. 41.

Ubi illum saltum video obseptum, rogo ut altero finat ire.

Saltum, Gallus Ælius libro secundo significationum, quæ ad jus pertinent, ita definit: Saltus est, ubi silvæ, & pastiones sunt, quarum causa case quoque. Si qua particula in eo saltu, pastorem aut custodum causa, aratur, ea res non perimit nomen saltui, non magis, quam fundi, qui est in agro culto, & ejus causa habet ædificium, si qua particula in eo habet silvam. Festus.

Significat etiam Campi spatium. Vide Pontanum in 3. Georgic. 471.

Saltus, salti, secundæ declinat. antiquis. Accius Menalippo, Hic Menalippum interea trajectus nemorum in salti faucibus. Nonius. 8. 18.

Nemorum saltus. Virg. 6. Ecl. 57.

Apri saltus venatibus. Ovid. 5. Epist. 17.

Floriferi saltus. Lucret. lib. 3. 11.

Innoxius saltus. V. INNOXIUS.

Invii saltus. V. INVIVS.

Profundi. Virg. 2. Georg. 391.

Umbriferi saltus. Juven. 10. Sat. 194.

Cingere saltus indagine. Virg. 4. Æn. 121.

Circumdare magnos saltus canibus. Virg. 1. Georg. 149.

Depascere saltus. Ovid. 5. Fast. 283.

Detrudi de saltu agroque communi. Cic. pro Quint. 28.

Occupare saltus. V. OCCUPRO.

Peragraré virides saltus. Lucret. lib. 2. 355.

- Sepire **salutem** plagis. Lucret. lib. 5. 1250.
 Pyrenæi Cæs. Bell. Civil. 1. 37. Celeriter Pyrenæos **salutem** occupari jubet.
 Sic cap. seq. pr. Alter a **salute** Catuloniensi, &c.
Salutem pro Magna possessione accipit Catullus, ut a Varrone memoratum est in libris de R. R. 1. 10. extr. Sic autem scribit Epigr. penult.
 Firmano **salute** non falso mentula dives. Turnebus. V. H. Voff.
SALTUARIUS, vel **SALTARIUS**, i. m. [ἀγροφύλαξ, Gl. L. G. & ἀγροφύλαξ Gl. L.] Silvarum seu **salutem** custos. Pomponius de Ufu & Habit. lib. 7. l. Si ita, D. Dominus proprietatis, etiam invito usufructuario vel usufructuario, fundum, vel aedes, per **salutarium**, vel **insularium**, custodire poterit. Petron. cap. 53. **Salutarium** testamenta.
SALTUENSIS, e. Adj. Qui **salute** a publico redimit, conducitve, Diocletianus & Maximianus Principes. Cura pervigili observare debet Sublimitas tua, ne coloni, vel **salutenfes**, ultro etiam se offerentes ad militiam suscipiantur armatam, aut cogantur inviti. Per **salutem** pascunt pecora, sunt enim herbofi **salutem**, quos si cultore destitutas, deserta silvæ fient: itaque eos haud esse avocandos ab opere principes constitunt: Ex agris quippe sitia: ex **salutibus** carnes accipiunt. Antoninus. videl. j. de fugit. Colon. lib. 11. C. & l. 13. Qui militat. non possunt. l. 13. De fundis patrimonial. eodem lib.
SALTUOSUS, a, um. Adj. [σαλτός] Locus **salutibus** plenus. Liv. 27. 12. Aperta erat regio sine ullis ad insidias latebris: itaque in loca **salutiosa** cedere inde cœpit. Nepos 14. 4. 2. Regio **salutiosa**.
SALUBER, **SALVRO** V. **SALUS**.
SALVIA, æ. f. [ἐλισσαφακός, ἡ ἐλισσαφακός] Herba, dicta quod diversos sanat morbos. Plin. lib. 22. cap. 25. Noltri, qui nunc sunt, herbarii elisphacon Græce, Latine **salviam** vocant, mentæ similem, canam, odoratam. Partus emortuos ea apposita extrahunt. Item vermes aurium ulcerumque. Idem lib. 26. cap. 6.
SALVIA RUM, i. n. Genus potionis, quo veterinarii seu mulomedici utuntur in ægrotantium animalium curatione. Græce **σαλπίς** vocant, a **Salvia**, quam veteres pro succo accipere consueverunt. Quidam tamen volunt **Salvium**, a **Salvia** succo deduci. Columel. lib. 6. cap. 10. pr. Recens tussis optime **salviam** farinæ ordeaceæ discutitur. Plin. lib. 27. cap. 11. Ex hac in tres modios **salviam** additur. Docti quidam contendunt legendum esse **Salvium**, & ita in vetustis haberi codicibus testis est Harduinus, in loc. & Victor. ad Colum. 6. 9. pr. Porro **Salvium** appellant, quod Apfyrtus & alii, qui de medicina equorum scripserunt, **σαλπίς** vocant & **Salviam**, quod illi **σαλπίς**.
SALVIO, Ære. **Salvium** in potum dare, vel, ut alii volunt, **Salviam** more demittere. Columel. lib. 6. cap. 24. Vel tenero olere, commisso torrido, molitoque milio, & per unam noctem lacte macerato **salviam**. Alii legunt **Salviam**.
Salviam pecus, h. e. **Salviam** potionandum. **Salvium**, quod a quibusdam **Salvium** dicitur, Potionis genus est, quo in veterinis jumentisque maxime utuntur veterinarii, hoc est, medici veterinorum. Sunt autem Veterina, Animalia quæ vehere possunt. **Salvium** a **Salvia** quasi succo dictum videtur. Qui **Salvium** legere mavult, a **Salvia** sive **Salvia** nuncupationem trahit. Hæc in Columellam Beroaldus. V. Gesneri indicem.
SALVIA, Mater Apuleji.
Salvia, Oppidum Trecentium in quinta Italiæ regione. de quo Plin. lib. 3. cap. 13. Hard. conjuncte, Urbefalvia Pollentini.
SALVIUS Fufius inter eximii roboris viros recensetur a Plin. lib. 7. cap. 20. in hunc modum: Fufius **Salvius** duo centenaria pondera pedibus, totidem manibus, & ducenaria duo humeris contra scalas ferebat [Harduinus dividit, ut duo nomina gentilicia sint. Homines Italici generis sæpe occurrunt cum Cognomine simili gentili in **ius**, aut forte corruptum fuit cognomen hujus Romani. An **Salvius**?
Salvii in Romana historia in primis memorandi Orthonis cognomine, de quibus V. Suet. pr. vitæ Orthonis Imp.
Salvius Julianus cognomento Severus, origine Mediolanensis, nobili familia, juris peritissimus fuit. Is perpetuum edictum diligentissime composuit: floruit sub Hadriano, post Christum anno 134. V. Rutilium lib. singulari de vita Jurifcon.
SALVIANDUS, a, um. Adj. ut, **Salvianum** interdicitum de quo lib. 43. P. tit. 33. quo adversus se frustrantes creditores, ad pignora recuperanda, agunt.
 Fuit & proprium nomen Presbyteri Massiliensis, cujus exstant de Gubernatione Dei libri III. & Adversus avaritiam IIII. ut & Epistola.
SALUM, i. n. [σάλς] Mare dicitur a sapore **salis**. Vel a verbo Græco **σαλίζω**, quod significat movere, fluctuare. Virg. 1. Æn. 541.
 Perque undas superante **salis**. Cic. 3. Tusc. 67. Nec tam ærumnoso navigassem **salis**. [Ex Gr. **σαλίζω**, de q. V. Suid.
 Spumante **salis** fit sonitus. Virg. 2. Æn. 200.
Salus, masculinæ protulit Ennius Hecuba, Undantem **salis**. Non. 3. 199.
SALUS, Ætis. f. [ὑγία, σωτηρία Gl. L. G.] Incolumitas Plaut. Capt. 3. 3. 3. Hic ille est dies, quum nulla vitæ **salus** sperabilis est mecum. Ter. Adel. 4. 1. 3.
 — utinam quidem
 (Quod cum **salute** ejus fiat) ita se defatigarit velim,
 Ut triduo hoc perpetuo prorsum e lecto nequeat furgere. h. e. Si-
 ne malo aliquo. Ibid. 3. 2. 2.
Salus, contrarium habet Exitium. Cic. pro Rosc. Amer. 149.
Rerum salus. Lucan. lib. 2. 221.
Reipub. salus. Cic. 5. Verr. 207. Reip. **salus** deerit, si improborum exemplis improbi iudicio ac periculo liberabuntur.
Salus omnis in focis. Plin. lib. 9. cap. 46.
 Cum **salute**. V. **CUM** præpositionem.
 Dubius **salutis** Æneas. Ovid. 15. Met. 437.
 Incertus sum **salutis** meæ. Ovid. 3. Trist. 3. 4.
 Socius **salutis**. Virg. 5. Æn. 174.
 Via prima **salutis**. Virg. 6. Æn. 96.
 Afflicta **salus**. V. **AFFLIGO**.
 Dulcis **salus**. Ovid. 5. Trist. 7. 3.
 Insecta alicui sua **salus**. V. **INSECTUS**.
 Afferre **salutem**. Cic. 3. de Legib. Cui ne reditus quidem ad bonos, **salutem** a bonis potuit afferre.
 Amittere **salutem**. V. **AMITTO**.
 Confidere de. V. **CONFIDO**.
Confistit salus. V. **CONSISTO**.
 Consulere **saluti**. Cic. 4. Fam. 14. Idem 2. Att. 19. **Saluti**, si me amas, consule. V. **CONSULO**.
 Consulere de salute alterius. V. **CONSULO**.
 Continetur **salus** publica incolumitate illius. V. **CONTINERO**.
 Dare **salutem**. Cic. 1. de Or. 32. Dare **salutem**, liberare periculis. Ovid. 4. Ep. pr. Debere **salutem** suam alicui. Ovid. 4. de Pont. 15. 3.
 Deferere **salutem**. Cic. 1. Fam. 7. Multum enim interest, utrum laus minuatur, an **salus** deferatur.
 Desperare **salutem**. Ovid. 3. de Pont. 7. 23.
 Donatus aterna **salute**. Lucret. lib. 5. 1214.
 Ferre opem & **salutem** indigentibus. Cic. 2. de Finib. 118. Et pro Arch. 1. Huic profecto ipsi, quantum est situm in nobis, & opem & **salutem** ferre debemus.
 Fulcire **salutem**. Lucret. lib. 3. 125.
 Habere **salutis** rationem. Cic. 1. Fam. 6.
 Jacere **salutem** in reliqua. V. **JACIO**.
 Impetrare precibus **salutem**. V. **IMPETRO**.
 Incumbere ad **salutem** Reipub. V. **INCUMBO**.
 Invisa est mihi ipsa quoque **salus**. Ovid. 4. de Pont. 14. 5.
 Juncta **salus** nostra est. Ovid. 20. Epist. 233.
 Monstrat **salutis** iter Fortuna. Virg. 2. Æn. 387.
 O focii, qua prima, inquit, Fortuna **salutis** monstrat iter.
 Periclitanda **salus**. V. **PERICLITOR**.
 Petere **salutem**. Cic. 6. Fam. 19.
 Posita est nostra **salus** in te uno. Ovid. 3. Met. 648.
 Potiri stabili **salute**, Firma esse valetudine. Ovid. 20. Epist. 179.
 Quæsitæ **salus** fuga. Ovid. 14. Met. 236.
 Recuperare **salutem**. Cic. 14. Fam. 1.
 Reducere ad **salutem**. Cic. Post. redit. ad Quirit. 15. An ego quum mihi esset exploratissimum, &c. dubitarem quin is me confectum consularibus vulneribus, consulari medicina ad **salutem** reduceret.
 Restituere **salutem**. Cic. pro Domo 75.
 Retinere **salutem**. Cic. 6. Fam. 21.
 Sperare. Virg. 2. Æn. 354.
Saluti esse alicui. Cic. 9. Att. Quum ei **saluti**, qui mihi fuerit, fuisses, tamen lectis ejus litteris, quas, &c.
 Superest **salus**. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Vocari ad perniciem, & ad **salutem**, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Eadem facultate fraus hominum ad perniciem, & integritas ad **salutem** vocatur.
 Utitur medicis suis, non ad **salutem**, sed ad necem. Cic. de Arusp. Resp. 35.
Salus, Remedium. Virg. 2. Æn. 354.
 Una **salus** victis, nullam sperare **salutem**.
 Suprema **salus** in aliquo. Virg. 12. Æn. 653.
Salutem dicere alicui, **Salutare**, **salutem** precari. Plaut. Capt. 2. 3. 29. Omnium primum **salutem** dicitur matri & patri. Cicero **salutem** dicit Appio Pulchro, lib. 3. ad Fam. atque ita in ceteris epistolis. Idem 5. Tusc. 90. Anacharis Hannoni **salutem**. Subaudi Dicit. Sic 4. Att. 47. Dionysio plurimam **salutem**. [Gloss. Lat. Græc. **Salutem**, **Χαίρει**. Et plenus Græc. Lat. **Χαίρειν λόγῳ**, **Salutem** dico.
 Accepta, redditaque **salute**. Liv. 7. 5.
 Adscribere **salutem** alicui. Cic. 6. Att. 20. Filiola tua gratum mihi fecit, quod tibi diligenter mandavit, ut **salutem** mihi adscriberes. V. **ASCRIBO**.
 Dicere multam, plurimam **salutem**. V. **MULTUS**.
 Dicere multam **salutem** foro & curiæ. Cic. 7. Fam. 33. Quas si ut volumus exceperimus, ego vero multam **salutem** & foro dicam, & curiæ: vivamque tecum, & cum communibus nostris amatoribus. h. e. Jubebo valere curiam: nihil mihi amplius cum curia erit commune.
 Dic a me illi **salutem**. Cic. 14. Fam. 1.
 Data redditaque **salute**. Liv. 3. 26. [An Dicta?
 Impertire **salutem** alicui, & Impertire aliquem **salute**. Cic. 2. Att. 12. Ter. Eun. 2. 3. 39.
 Mittere **salutem** alicui. Ovid. 16. Epist. 1. & 4. 1.
 Mittere **salutem**, & Referre **salutem**: pro **Salutare**, & **Refalutare**. Cic. 16. Att. 4. Atticam nostram cupio suaviari: ita mihi dulcis **salus** visa est, per te missa ab illa: Referes igitur ei plurimam **salutem**.
 Nuntiare **salutem**. V. **NUNTIO**.
 Referre. V. **MITTERE**.
SALUS, [Υγία] Dea apud Martianum Capell. In sedecim, inquit, discernitur cælium omne regiones, in quarum prima, sedes habere memorantur post Jovem dei Consentes, Penates, **Salus** ac Lares. Lilius Syntag. 1. lib. Historiæ deorum. Ferebatur Æsculapii filia, & hanc precari solebant, ut morbos depelleret. Ter. Hec. 3. 2. 2.
 Male metuo, ne Philumenæ magis morbus ingravescat,
 Quod te, Æsculapi, & te, **Salus**, ne quid sit hujus, oro. Et
 Plaut. Capt. 3. 3. 14.
 Neque jam fervare, **Salus** si vult, me potest: nec copia est. Item meminit Tacit. 12. Ann. 23. Ejus typus frequens in nummis. V. Oisfel. Tab. 80.
SALUBER, bris, bre: vel **SALUBRIS**, bre. Adj. [ὕγιανός, ἢ ὑγιανός Gl. L. G. & G. L. σωτηρία idem Gl.] Quod præbet sanitatem, ut ait Valla: unde Aer, Cibus, Locus, **Salubres** dicuntur. Columel. lib. 1. cap. 2. **Salubri** celo.
 Annus **salubris**, & Pestilens, contraria. Cic. 1. de Divin. 130.
 An **Saluber**? Il. St.
 Aquæ **salubres**. Hor. Carm. sæcul. 31.
 Aura **salubris**. Ovid. 3. de Arte Am. 693.
 Fluvius **saluber**. Virg. 1. Georg. 272.
 Herbis **salubribus** sanare curas. Tibul. lib. 2. 3. 13.
 Locus. Varr. de R. R. 1. 2.
 Lympha **salubris**. Propert. lib. 3. 22. 26.
 Malvæ **salubres** corpori. Hor. Epod. 2. 58.
 Verba **salubria**. Ovid. 6. Fast. 753.
Salubris huic rei. Plin. lib. 8. cap. 27.
 Adoptio **salubris** pupillo, i. e. Utilis. Ulpian. in l. Nec ei. §. Et primum. D. de adoption.
 Consilium **salubre**. Cic. 8. Att. 12. Quare nunc saltem ad illos calculos reverta-

revertamur, quos tum abjecimus, ut non solum gloriosis consiliis utamur, sed etiam paulo salubribus. [An Salubrioribus? vel Paulum salubribus? Factum salubre. Ovid. Rem. Amor. 316.
 Liber studiis salubrior, quam dulcor. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Princeps. Sueton. in Aug. cap. 42. pr. Sed ut salubrem magis, quam ambitiosum principem scires. II. St.
 Sententia Reipub. saluberrima. Cic. pro Domo 16.
 Quicquid falsum aut salubre in oratione, id proprium Atticorum est. Cic. in Orat. 90.
 Salubris, pro Sano aliquando accipitur. Liv. 3. 8. Graviore tempore anni jam circumacto, defuncta morbis corpora salubriora esse cœpere. Cic. 9. Fam. 12. Gratulor Bajis nostris, siquidem, ut scribis, salubres repente factæ sunt. [Hoc vel de Aquis Bajanis, vel de Cælo, sub quo positæ sunt intelligendum est, neque proinde Salubre pro Sano. Comp. & Superl. exempla supra extant. Gloss. Græc. Lat. Υγιεινότερον, Saluberrimus. Item Σωτηριώδης, Saluberrimus.]
SALUBRĪTĒR, Adv. [ὕγιεινός] Liv. 3. 62. Et trahi bellum salubriter, & mature perfici potest.
 Emere salubriter. V. BMO.
 Refrigerari salubrius. Cic. de Senect. 57. Ubi enim potest illa ætas aut æque calefcere vel apricatione melius, vel igni; aut vicissim umbris, aquisve refrigerari salubrius?
 Superl. Plin. lib. 27. cap. 3. Sed majores, oculorum quoque medicamentis aconitum miseri saluberrime promulgavere.
SALUBRĪTĀS, ātis, f. [τὸ ὑγιεινόν] Sanitas. Plin. lib. 37. cap. 13. Jam fitu ac salubritate cæli atque temperie, accessu cunctarum gentium facili, &c. Cato R. R. cap. 157. De brassica Pythagorea, quid in ea boni sit, salubritatisque. Cæs. 8. Bell. Gall. cap. 52. Quantum satis esset ad mutationem locorum, propter salubritatem.
 Urbis vel alicujus loci salubritas. Cic. 2. de Lega Agrar. 94.
 Afferre salubritatem. V. AFFERO.
 Vini salubritas. Plin. 14. 6.
 Dictionis salubritas, per translationem. Cic. de Clar. Orat. 51. Ita peregrinata tota Asia est, ut se externis oblineret moribus: omnemque illam salubritatem Atticæ dictionis, quasi sanitatem perderet, ac loqui pæne dedisceret. De eloquentia. V. Succus orationis, in SUCCUS.
 Salubritates in plur. dixit Vitruv. 5. 3.
SALUTĀRIS, e. Adj. [ὕγιαιος, σωτηριᾶτος Gl. L. G. & G. L.] Idem quod Saluber, hoc est salutem præstans, vel ad salutem idoneum. Cic. ad Octav. Nulla enim remedia quæ vuloeribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria.
 Cultura agrorum generi universo salutaris. Cic. de Senect. 56.
 Salutaria stella ad ortus puerorum. Cic. 1. de Divin. 85. Quid astrologus, cur stella Jovis aut Veneris conjuncta cum Luna ad ortus puerorum salutaria sit, Saturni Martisque contraria?
 Accessus ad res salutares, A pestiferis recessus, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 34.
 Civis beneficus & salutaris. Cic. pro Milon. 20.
 Salutares litteræ. Quæ consolationem afferunt. Cic. 6. Att. 9. Sic ergo habeto, salutares te mihi litteras misisse: neque solum has longiores, quibus nihil potest esse explicatius, nihil perfectius, sed etiam illas breviores. &c. Idem 2. de Nat. Deor. 27. Salutaria calor. Et 3. de Fin. 66. Salutaria Juppiter.
 Salutaria severitas vincit inanem speciem clementiæ. Cic. ad Brut. 2.
 Salutaria littera dicitur A, quod Absolutionis nota fuit in tabulis judicium. V. A præpositionem.
 Salutaria digitus, Qui pollicis est proximus, qui & Index dicitur. Suet. de August. Cæs. cap. 80.
 Salutaria porta appellata est ab æde Salutis, quæ ei proxima fuit. Paulus. Compar. Cic. 14. Fam. 17. Nihil magnificentius, nihil præclarior actum unquam, nihil Reipub. salutarius.
SALUTĀRĪTĒR, Adv. [σωτηριώδης Gl. G. L.] Cic. de Clar. Orat. 8. Tum arma sunt ea sumpta, quibus illi ipsi, qui didicerant eis uti gloriose, quemadmodum salutaria uterentur, non reperiabant. Cic. 10. Fam. 24.
SALUTĀRĪUM, i. n. Munus a convalescentibus debitum. Tertull. Apol. 46. Statuis & salutariis remunerari.
SALUTĪFER, Æra, Ærum. Adj. [σωτηριῶν φέρον] Ferens salutem. Martial. lib. 5. 1.
 Puer salutifer orbi. Ovid. 2. Met. 632. de Æsculapio.
 Venit urbi salutifer. Ovid. 15. Met. 744.
 Opem salutiferam dare. Ovid. 21. Epist. 174.
 Sorte salutifera succurrere rebus miseris. Ovid. 15. Met. 632.
SALUTĪFĪCĀTOR, ōris, m. Salvator. Apud Ecclesiasticos.
SALUTĪGER, Æra, Ærum. Idem quod Salutifer. Aufon. Ecl. de Nom. 7. dier.
 Sexta salutigerum sequitur Venus alma parentem.
 Item Qui salutem nuntiat. Apul. de Deo Socr. p. 4. Elmenh. Interpretes & salutigeri.
SALUTĪGERŪLUS, a, um. Adj. Idem. Plaut. Aulul. 3. 5. 28.
 Salutigerulos pueros, vehicula, qui vehar. Pueros salutigerulos vocat, Servos qui jussu dominæ hunc illum salutant, suntque Nuntii & Renuntii. al. Sandaligerulos legunt.
SALUTĪGERŪLUS, i, m. ἐπιτοκίτης Gloss. Lat. Græc. i. e. Saluator.
SALŪTO, [ἀσπιζομαι, σωτηριώδης Gl. L. G. & G. L.] Ære. Salutem dicere, quod non accedentibus solum, sed abeuntibus quoque attribuitur. Ter. Eun. 2. 2. 29.
 Salutant, ad cœnam vocant, adventum gratulantur. Idem Adel. 3. 3. 92.
 Opperiar hominem hic, ut salutem, & colloquar. Cic. 5. Att. 23.
 Domus te tota nostra salutata. Idem de Univerf. 2. Venissetque eodem Mitylenis me salutandi & visendi causa.
 Salutare benigne, comiter appellare unumquemque. Cic. 13. Philip. 4. Liv. 23. 4. pr. Plebem adulari, salutare, benigne invitare.
 Salutare, Salutem precari. Plin. lib. 28. cap. 2. Cur sternutamentis salutemur? h. e. Quum sternutamus.
 Salutabant antiqui, non homines modo, sed & loca, quo veniebant, vel redibant. Virg. 3. Æn. 524.
 Italiam læto focii clamore salutant. Ovid. 1. Trist. 1. 15.
 Vade liber, verbisque meis loca grata saluta.
 Agros salutare. Ovid. 3. Met. 25. Idem 15. Met. 687.

Affuetasque domos, habitataque templa salutata.
 Salutare, pro eo quod Vale dicere vulgo dicitur. Plaut. Milit. 4. 8. 29.
 Etiam nunc saluto te familiaris, priusquam eo.
 Conservi, conservæque omnes bene valete & vivite. Stat. 4. Theb. 31.
 Stant tamen, & nota puppim de rupe salutant.
 Salutare deum, Venerari. Ter. Phorm. 2. 1. 81. Cic. pro Rosc. Amer. 55.
 Quod si luce quoque canes latrent, quum deos salutatum aliqui venerint, opinor iis crura suffringantur. Plaut. Bacch. 2. 3. 113. Salutatum ire Deos. Ter. Phorm. 1. 5. 81.
 At ego Deos Penates salutatum domum Devorant. [Ob adventum scilicet felicem ture supplicabant.]
 Salutare deum precibus. Martial. lib. 12. 74.
 Deum læto clamore salutare. Ovid. 15. Met. 731.
 Salutare, Appellare, ut Regem, Imperatorem &c. Hor. de Arte Poet. 87.
 Descriptas fervare vices, operumque colores
 Cur ego, si nequeo, ignoroque, poeta salutor? V. Liv. 1. 6. Cic. 2. Fam. 10. Suet. Aug. 58.
 Salutare: Servare. Plin. lib. 17. cap. 22. Sequenti anno palmites salutentur, pro viribus matris, singuli aut gemini. Salutentur dixit, pro Serventur incolumes, nec refecentur. [Sed lectio dubia est. Dalec. legit Summittantur, Harduin. Salventur. Sed quum paulo post Nurriantur dicat, cum idem intelligi velit, suspicor Plinium reliquisse, Palmites alitentur, verbo frequentativo ab Alo deducto; ut quasi alludere videatur ad fetus animantium, qui pro viribus matris aluntur, aut macello destinantur, vel ad liberos quoque, qui pro facultatibus patris familias, vel tollebantur, vel exponebantur.]
 Salutari, Passivum. Cic. de Senect. 62. Salutari, appeti, decedi, &c. Visne salutari sicut Sejanus? Juven. 10. Sat. 90.
 Esse salutatum te vult mea littera primum. Ovid. 2. de Pont. 7. 1.
 Salutanti mutuam salutationem reddere. Senec. 2. de Tranquil. Vitæ, cap. 13.
SALUTĀBUNDUS, a, um. Adj. Mart. Capel. 1. 7.
SALUTĀTIŌ, ōnis, f. [ἀσπασμός Gl. L. G. & G. L.] Cic. in Pison 96. Quis enim te aditu, quis ullo honore, quis denique communi salutatione dignum putet?
 Dare se salutationi, Admittere salutantes. Cic. 7. Fam. 28. Quum enim salutationi nos dedimus amicorum, &c. [De matutinæ salutationis officio intelligendum est, quod solenne domi potentiorum civium fuit. conf. lib. 9. Ep. 20. Sall. Catil. cap. 28. pr. & Cort. not. Lampr. Alex. 18. & dict. seq.]
 Tempus consumere salutationibus. V. CONSUMO.
 Facere salutationem. Liv. 2. 1. Curt. 10. 8. extr. Utrumque agmen, mutua salutatione facta, coit. Ritæ militaris est. conf. in FACERE, & CONSALUTO.
SALUTĀTOR, ōris, m. [ἀσπαστοργός Gl. L. G. & G. L.] Cic. de Petit. Consul. 28. Jam deductorum officium, quo majus est, quam saluatorum.
 Saluator mercenarius. Columel. in præfat. lib. 1. An honestius duxerim mercenarii saluatoris mendacissimum aucupium, circumvolitantis limina potentiorum, &c. Eos notat, qui sportularum spe singulis matutinis veniebant potentiores salutatum. V. Juvenal. Sat. 5. v. 15. seq. [Togati autem & calceati id officium obire cogebantur salutigeri isti.]
 Regum saluator. Stat. 2. Silv. 4. 29.
SALUTĀTRĪX, icis, f. Adjective, Turba salutatrix. Juven. 5. Sat. 21. Charta salutatrix. Martial. 9. 109.
SALUTĀTŌRIUS, a, um. Adj. [ἀσπαστός Gl. G. L.] Plin. lib. 15. cap. 11. Omnia jam & virorum saluatoris cubilibus inclusa. i. e. Vestibulis.
 Saluatoris casus, qui & Vocativus dicitur: ut, Salve Ænea. Priscian. lib. 5. cap. de Casu.
SALUTĀTŌRIUM, i. n. Senec. 2. de Tranquil. Vitæ, seu de Const. c. 14. Itaque illi quoque, quisquis erit, qui saluatorium publicum exerceat, donabit. Qui saluatorium publicum exerceat, is est, quem Seneca & Janitorum & Oltiarum appellat. [Saluator scilicet, seu Salutigerulus. Sed emendati codd. præferunt, Salutationum publicum. V. Grut. not. Certe est veterem lectionem sequaris, tamen non erit substantivum, sed Adj. & Saluatorium, referreturque, ad dict. Publicum. Quasi nempe Salutatores non minus laboris sustineant in colligendo lucello ex hoc molesto officii genere, quam qui Publicum exercent. in vectigalibus po. Ro. exigendis.]
SALVE, [σάω Gl. L. G. & G. L.] Verbum defectivum, sic conjugatur, Imper. Salve, salveto. Pl. salvete, salvetote, Inhn. falvere. Ter. Phorm. 2. 1. 56.
 Here salve, saluum te advenisse gaudeo.
 p. ð Bone custos salve. Hor. lib. 1. Epist. 10. 1.
 Urbis amatorem Fuscum falvere jubemus
 Ruris amatores.
 Multum salve. V. MULTUS.
 Salve cura deum. Tibul. lib. 3. 4. 43.
 Salve lata dies. Ovid. 1. Fast. 87.
 Salve sancte parens. Virg. 5. Æn. 80.
 Dionysium falvere jubeas. Cic. 4. Att. 15.
 Salve & Vale. Salve dicimus in salutatione matutina: Vale, quum discedimus. Sueton. in Galba c. 4. Ut liberti fervique bis die frequentes adessent: ac mane falvere, vespere valere sibi singuli dicerent. Utrumque Virgilius posuit, quum scripsit, 11. Æn. 97.
 — Salve æternum mihi maxime Palla,
 Æternumque vale. Turnebus.
SALVEŌ, Ære. dixit Plaut. pro Salvus & sanus sum: in Trucul. 2. 2. 4.
 Salve. s. satis est mihi tuæ salutis, nihil moror, non salveo.
 Salvebis, in futuro, dixit Cic. 6. Att. 6. Valebis igitur, & valere Pythiam & Cæciliam nostram jubebis litteris, & salvebis a meo Cicerone. i. e. Cicerone meus te salutata. [Puto Salveo, Salvus sum, Ære. ut Audio, Aufus; Gaudeo, Gavissus; Prandeo, Pransus &c.]
SALVUS, a, um. Adj. [σῶς, σωτός Gl. Lat. Gr.] i. e. Sanus. Ter. Phorm. 2. 1. 56. Saluum te advenisse gaudeo. Idem And. 4. 5. 7.
 — ð Mysis falve. M. falvus sis, Crito. Ubi Donatus; Salvus sis, Afferentio salutantis est, non quasi responsio.
 Te saluum venisse in Epirum vehementer gaudeo. Cic. 5. Att. 20.
 Sum salvus, si hæc vera sunt; h. e. Tutus, extra periculum. Ter. Andr. 5. 6. 9.
 Salvus & incolumis. Cic. 2. de Invent. 169.
 Salvus, ad inanimata transfertur. Plaut. Merc. 1. 62.

Quid alia armamenta? A. falva & fana sunt. h. e. Integra. Ter. Eun. 2. 2. 37. Salva res. & 2. 2. 27.

Quibus & re falva & perditā profueram, & profum sæpe. h. e. Dum divites erant. Plura infra V.

Salva res est, quum faltat fenex; ab Apollinaribus ludis tractus mos. Servius in 8. Æneidos v. 110. conf. 3. 279. Feltus, Salva res est, quum faltat fenex, quare Parasiti Apollinis in scæna dicitent, causam Verrius reddit: quod P. Sulpicio & Cn. Fulvio consulibus, M. Calpurnio Pisone Prætorē Urbis faciente ludos, subito ad arma exierint, nuntiatio adventu hostium, victoresque in theatrum redierint, folliciti, ne intermissi religionem adferrent, instaurandique essent, inventum esse ibi C. Pomponium libercinum mimum, magno natu, qui ad tibicinem faltaret. Itaque gaudio non interruptæ religionis editam vocem nunc quoque celebrari. De Ludis Apollinaribus V. suo loco.

Clypeus falvus, Servatus. Cic. 2. de Fin. 97. Simulatque ipse gravi vulnere exanimari videret se, ut primum dispexit, qualivē, falvuse esset clypeus. Quum esse flentes sui respondissent, &c.

Epistola falva. Cic. 7. Fam. 26. Quod epistolam conscissam doles, noli laborare: falva est domi.

Res falva est. Plaut. Capt. 2. 2. 34. V. supra. conf. Satin' falvæ? in SATIS.

Respublica fana ac falva. Cic. 12. Fam. 23.

Salvum me fac, Σάσω με. Gloss. Græc. Lat. Hinc Salvifico ductum verbum.

Salvus, Illæsus, inviolatus, integer, & fere duobus Ablativis. ut Auspiciis profcriptionem illam falvis rogatam esse dicebant. Cic. de Provinc. Conf. 45.

Capite falvo. Cic. pro Cæcin. Cecinæ placuit & amicis, quoad videretur falvo capite fieri posse, experiri.

Fide falva aliquid facere. Cic. 3. Off. 44. Itaque præclarum a majoribus morem accepimus rogandi iudicis, si eum teneremus, quæ falva fide facere possit.

Gratia falva. Quintil. lib. 11. cap. 3. Quum aliquid detrahere falva gratia velis, concedas alia omnia.

Jure falvo amicitiam. Cic. 13. Fam. 77. pr. Quum his temporibus non sane in senatum ventitarem, tamen ut tuas litteras legi, non existimavi me, falvo jure nostræ amicitiam veteris, multorumque inter nos officiorum, facere posse, ut honori tuo deessem.

Lege falva. Cic. 3. Fam. 6. Et ut habere rationem possis, quo loco me, falva lege Cornelia, convenias. Idem 1. Fam. 2. Ne quid agi cum populo, aut falvis auspiciis, aut falvis legibus, aut denique sine vi possit, &c.

Magnitudine falva tua, domine, descendas oportet ad meas curas, quum jus mihi dederis referendi ad te. Plin. Epist. 248.

Officio falvo aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amer. 4.

Pietate falva. Ovid. 15. Met. 109.

Corpora missa neci falva pietate fatemur.

Pudore falvo. Ovid. 1. de Pont. 2. 68.

Gratia quod vestro falva pudore queat.

Reverentia falva, &c. Martial. lib. 1. 29.

Virginitate falva. Ovid. 16. Epist. 160.

Urbe. Cic. 16. Fam. 12. Modo ut Urbe falva.

SALVE, Adv. Plaut. Men. 5. 2. 26. Salven' arcessi jubes? Apul. Miles. 1. extr. Quam falve agit, inquit, Demeas noster? conf. Satin falve, in SATIS.

SALVIFICUS, a, um. Adj. } Apud Ecclesiasticos.

SALVIFICO, Ære. Salvum facere. V. SALVUS.

SALVIFICATIO, Æris. f. σωτηρία, Gloss. Græc. Lat. }

SALVIFICATOR, Æris. m.

SALVO, [σώζω Gl. G. L.] Ære. Salvum reddere, Conservare. Quintil. lib. 12. cap. 10. Quod si non eveniret, omnes pares essent, & idem omnes deceret. At loquuntur, & falvant personarum discrimen, ita quo quisque plus efficit dicendo, hoc magis secundum naturæ eloquentiam dicit. In castigatis exemplaribus legitur Servant. Cic. 2. de Nat. Deor. 9. Itaque maximæ Reipub. partes in iis bellis, quibus Reipub. falus continetur, nullis auspiciis administrantur, nulla perennia falvantur. Hoc verbum apud veteres doctissimorum iudicio non invenitur: ideoque hi duo loci suspecti sunt, cum & in meliore sensu legi possit, Servant & Servantur. Quintil. Decl. 5. 7. Perdiderunt pulchritudinem sanctitatemque naturæ, qui putant illis parentibus jura succurrere, quibus apud liberos falvanda est de mutua caritate reverentia. Castigatioribus codices habent Salvaest, &c. Apud Lactantium tamen legitur Salvare, oppositum verbo Perdere, de ira Dei cap. 5. 449. Vivificare, quam occidere: falvare, quam perdere. H. St. Sic apud alios Latinos patres, ut Sedul. 1. 109.

SALVATIO, Æris. f. vox apud Ecclesiasticos scriptores non infrequens.

SALVATOR, Æris. m. [σωτήρ Gl. L. G.] Verbale, de quo nullum exemplum legi apud idoneos Latine linguæ auctores. Servator enim Latine magis dicitur. Cic. 4. Verr. 254. negat existare Latinum nomen, quod respondeat Græco vocabulo σωτήρ. V. dictionem SOTER. Sed Lactantius, Arnobius, aliique Patres Latini hac voce utuntur. Et veterem fuisse & vere Latinam probare videtur vetus Inscriptio apud Gruter. p. 19. IOVI CVSTODI QVIRINO SALVATORI PRO SALVTE CAESARIS NERVÆ TRAIANI AVG. COL. SARM.

Salvator quidem plus significat, quam Servator; Servare enim est vox militaris denotans Parcere in bello, quos interimere possumus: Salvare autem est, non tantum Vitam, sed & Felicitatem & meliorem omnino Itatum impertire. V. SREVO.

SALVATRIX, Æris. f. Fulgent. de Nativ. Christi. Et Prosper. Aquit. Epist. 16. Salvatrix gratia Christi.

SALYES, um; vel SALYI, orum. m. pl. [Σάλυες] Straboni & Ptolemæo, Populi sunt Narbonensis Gallie Liguribus finitimi, Plinius tamen Sallios vocat & Salluvios, Liguriam eos adscribens: Ligurum celeberrimi ultra Alpes. Salyes Liv. 21. 26. Salyi Flor. 2. 3. 5.

Vocantur & Salvii in Epitome Livii. Et Salluvii apud Plin. & Marcellin.

Salyes, sunt Populi, qui Salona atque vicinos agros inhabitant. Salona castellum est provincie ejus nostræ, quæ Massiliam & Sextias Aquas principes civitates habet. Strabo post princip. lib. 4. A Massilia itaque initio capto, & ducto per medium agrum inter Alpes, & Rhodanum cursu usque ad Druentiam amnem, per stadia quingenta Salyes incolunt.

S A M

SAMA, æ. f. Creta Italica. Hidor. 20. 4. Al. Samia.

SAMACIA, [σαμακία] Ornamenta quedam muliebria ex Polluce lib. 5. cap. 16.

SAMÆNA, [σάμωνα, ἢ Σαμείνη] est Navigium dicrotum, hoc est birem, rotundum, concavum, ac in ventris similitudinem formatum, ut mare percurrere & celeriter converti possit. Alii Samænam, Numisma intelligunt. Cæl. lib. 7. cap. 31. V. Hesyeh. & Suid.

SAMANEI orum. m. pl. sunt Gymnosophistæ apud Indos, quos Porphyrio folis pomis, oryza, aut farina vivere afferit. Eos rex veneratur ut deos, quod illorum precibus omnia a Deo impetrare se credit. Vitam hanc fastidiant, itaque emori student, beatos tum demum se futuros opinati. Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 25.

SAMARA, V. SAMERA & SAMAROBRINA.

SAMABARRIA, Gentes circa Indum, auctore Plin. lib. 6. cap. 20.

SAMARIA, [Σαμαρεία] Judææ Palestinæ regio est, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 13.

Est autem Civitas regalis in Israel, a qua tota regio decem Tribuum est Samaria. Postea Sebaste dicta ab Augusti nomine. Dicitur quoque Sihar, & Sichem, & Sichima: ea est Palestinæ inter Judæam & Galileam sita. Hinc

SAMARITANI & SAMARITÆ, [Σαμαρείται] dicti sunt, qui Samariam habitant, quorum frequens mentio in Bibliis.

SAMAROBRINA aut SAMAROBRIVA, æ. f. [Σαμαροβρίνη] civitas Gallie dicitur Cæsari & Ptolemæo lib. 2. cap. 9. inter Belgas, ubi Cæsar Gallorum concilium indixit. Cæs. de Bell. Gall. 5. 24. pr. Hanc Cameracensem esse urbem nonnulli autumant, quam Scaldis fluvius interfuit. Constantior tamen opinio urbem esse putat Novioduno vicinam, quam vulgo Sancti Quintini dicunt: hanc enim præterfluit Samara fluvius.

SAMERICUS, i. m. [Σάμεριχος] Famosi sacrilegi nomen, qui cum Dianæ ἱεροπόλη, fanum aliquoties expilasset: tandem deprehensus annum perpetuum in quæstione tormentisque habitus, miserimo mortis genere excarnificatus, sacrilegii poenas luit. Hinc factus est locus proverbio, ut Sambico graviora pati dicamus, quem significare volumus Exquisitissimo tormenti genere excruciarī. V. Cæl. lib. 18. cap. 3.

SAMBRACIA, Æ. f. Insulæ & oppidi nomen in Chaldæorum Arabia apud Plin. commemoratur lib. 6. cap. 28.

SAMBRUCINI, Populi sunt circa Indum teste Plin. lib. 6. cap. 20.

SAMBUCIA, æ. f. [σαμβύκη] Auctore Festo, Organi & instrumenti musici genus. Vitruv. 6. 1. Sambuca, inquit Porphyrius in Ptolemæi harmonica, Triangulum instrumentum est, quod ex inæqualibus longitudine sicut & crassitudine nervis efficitur. V. Hidor. 3. 20. Athen. lib. 14. Soid. & Barth. Adverf. 55. 9.

Sambuca primo usam Sibyllam produnt aliqui a Sambyce quodam inventa, unde & nomen. Est vero organum id, oxyphthongon, quo tetra-chorde Parthi sunt usi, ac Troglodytæ. Cæl. lib. 9. cap. 4.

Sambucam citius caloni aptaveris alto. Perf. 5. Sat. 95.

Sambuca, eodem Festo auctore, Machina, qua urbes expugnantur, similiter vocatur: nam ut in organo chordæ, sic in machina intenduntur fuses. conf. Veget. de Re Mil. 4. 21. Athenæus 14. 8. & Polyb. 8. 5. & Suid.

SAMBUCINA, æ. f. [σαμβυκίσις] Quæ sambuca canit. Plaut. Stich. 2. 2. 57. Post, ut occæpi narrare, fidicinas, tibicinas, Sambucinas advehit secum forma eximia.

SAMBUCISERIA, æ. f. [σαμβυκίσις] apud Festum, Idem quod Sambucina. Liv. 39. 6. Tunc psalteria, sambuciserialque, & convivalia ludionum oblectamenta addita epulis. conf. Arnob. 2.

SAMBUCUS, i. f. [ἄκτις] Arbor. V. Plin. lib. 24. cap. 8. Scribitur & Sabucus. Seren. cap. 4. & Sæpius. Gloss. Lat. Gr. Sabucus, ἄκτις, ἁδῶ-βονίης. Et Græc. Lat. ἄκτις, τὸ φυτόν, Sabucus.

SAMBUCEUS, a, um. Adj. [ἀκτιδός] Quod ex sambuco est. Auctor de Viris Illust. cap. 10. Juvenibus regis Delphos euntibus, ridiculi gratia comes adfectus, baculo sambuceo aurum infusum deo donum tulit.

Sambucea arbor. Plin. lib. 29. cap. 4.

SAMBULOS, Mons in Perfide Herculi facer. Alex. ab Alex. lib. Genial. dierum 2. cap. 14.

SAMBYCE, V. SAMBUCA.

SAMĒ, [Σαμη] Insula ante sinum Ambracium, quæ & Samos, & Cephalenia dicta est, non procul ab Ithaca, si Ovidio credimus 1. Trist. 4. 67. Nec mihi Dulichium domus est, Ithaceve, Sameve. Dulichiumque Sameque. Virg. 3. Æn. 271.

Item Oppidum ejusdem insulæ a Romanis dirutum. Plin. lib. 4. cap. 12. V. & SAMOS.

SAMĒRA, æ. f. [πέλιος σάμερος] Columel. lib. 5. cap. 6. Atineam ulmum Trimellius Scrofa non ferre fameram (quod est semen ejus arboris) falso est opinatus. Plin. lib. 16. cap. 17. Atineæ, inquit, non ferunt famaram: ita vocatur ulmi semen: omnesque radicum plantis proveniunt: reliquæ femine. Scribitur enim & Samara.

SAMIA, SAMIARIUS, SAMIATOR, &c. V. SAMOS.

SAMICUM LITUS, ubi facellum est Neptuni maxima veneratione cultum, in Asia situm est. Strabo lib. 8.

SAMIO, SAMIUS, V. SAMOS.

SAMMŌNIUM, [Σαμμώνιον] Promontorium est Cretæ, adversum Rhodum, apud Plin. lib. 4. cap. 12. Al. Samonium, & Salmone. q. V.

SAMNITES, um, & ium. m. [Σαμνίται, ἢ Σαμνίται] Populi in Samnio, quod nunc Aprucium vocamus, regio Italiae inter Picenum, Campaniam & Apuliam. V. Liv. 7. 29. Flor. 1. 16. Urbes in ea sunt Adria, Aquila, Amiternum, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, Athina, Beneventum, Corfinium. Quidam etiam Sannites per duplex n scribunt. Rectus sing est Samnis.

Samnites quondam apud Caudinas furculas Romanum exercitum profli-gaverunt, quos postea L. Papius sub jugum misit. De Samnitibus multa Strabo lib. 5. & historia Romanae scriptores V. Liv. maxime 1. 7. 29. Samnitibus, inquit Festus, nomen factum ab hættis, propter genus hættæ, quod σαμνία appellant Græci. Alii dicunt Sabinis, vere sacro voto, hoc genus hominum extra fines ejectum, Comio Castronio duce, occupasse collem, cui nomen Samnio, a quo Samnites.

Curio ad locum sedenti magnum auri pondus Samnites quum attulissent, repudiati sunt. Cic. de Senect. 55.

Samnites, Gladiatorum genus quoddam fuit. Ductum autem est nomen a Samnitibus illis, qui diu ancipiti Marte cum Romanis bella gesserunt, ut testatur Livius 9. 40. Et Romani quidem ad honorem Deum insignibus armis hostium usi sunt: Campani ab superbia & odio Samnitum, gladi-

gladiatores, eo ornato armarunt, Samnitiumque nomine appellarunt. V. Lipf. Saturn. 2. 11. vel Lex. Pitisc.

SAMNIUM, i. n. [*Σάμνιον*, *Σαμνίος*] Regio Samnitium. Flor. 1. 16. Populus Romanus ruinas ipsas urbium diruit, ut hodie Samnium in ipso Samnio requiratur. conf. Varro de R. R. 2. 1.

SAMNITICUS, a, um. Adj. [*Σαμνιτικός*] Flor. 1. 16. Bellum Samniticum. Suet. Vitell. cap. 1.

SAMNITIUS, a, um. Adj. Liv. 7. 29. pr. Samnitium bellum ancipiti Marte gestum. [Nisi vel Samniticum legendum, vel Genitivus pl. est Samnitium. Sic Bellum fugitivorum Cic. 7. Verr. 5. & 2. Agrar. 83. Bellum Pyrthi. 5. Epitt. 12. Bello Latinorum. 2. de Nat. Deor. 6. Affert etiam *Σαμνιτικόν* Steph. apud quem pro *Βρετανίας*, *Βρετίος* legendum puto. Sed apud Latinos non invenio. Samniti bello dixit Plin. 34. 6.]

SAMONIUM, Cretæ insulæ promontorium Rhodo obversum, sicut contrario litore Cyrenas versus, *κελεύς μετώπον* prominet. Pomponius Mela, lib. 2. 7.

SAMORNION, [*Σάμωρον*, ἢ *Σάμωρα* Steph.] Urbs Ephesus apud Plin. lib. 5. cap. 29.

SAMOS, vel **SAMUS**, i. f. [*Σάμος*] est Nomen duarum insularum, quarum altera est in mari Icario, modica, & Junoni dicatissima, quod in ea nata fuerit & educata, & Jovi nupta. Unde Virg. 1. Æn. 20. Posthabita coluisse Samo. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, ubi antiquissimum fuit templum, & simulacrum (Junonis) in habitu nubentis figuratum: & sacra ejus anniversaria nuptiarum ritu celebrabantur. A qua & Juno Samia dicta est. In ea Pythagoras quoque philosophus ortum habuit, necnon & una ex Sybillis, quæ exinde Samia dicta est, quam ferunt de Christo prædixisse. Fiebant etiam in ea vasa fictilia egregie ex creta fabricata, quæ Samia vocabantur. Ferunt hanc insulam Thraciæ adjacere, quæ postea ex commistis Thraciæ populis Samothracia appellabatur. Virg. 7. Æn. 208.

Thraciamque Samum, quæ nunc Samothracia fertur. Nunc vulgo vocatur *Samo*.

Altero vero est Samos insula, a Plinio collocata prope Ithacam apud Dulichium: de qua videtur Suetonius intelligere, quom non multum distet ab Epiro, ubi de Augusto ait cap. 17. Ab Actio quum Samum insulam in hiberna se recepisset. Same vero, ut ait Servius, in 3. Æn. 271. civitas Thraciæ est Cephalenia. Apud Strabonem tamen legimus Samum & Samen, Samum urbem esse, Samen vero insulam. Sunt qui scribant Samothraciam insulam esse, quæ prius Dardania vocabatur a Dardano, qui Palladium Minervæ secum ferens, eo confugisse traditur. Post Samiis insula bello ejectis, quum eo se in Thraciam ex Asia reciperent, inditum nomen, ut pro Dardania, Samothracia vocaretur. [Samus Ioniae oræ adjacet, e regione ostii Caystri fl. Samothrace vero in ora Thraciæ ad ostium Hebræi fluvii, & ipsa olim Samos Thracia dicta. V. Geographos, & Suid. in *Σαμωθράκι*. Mela quoque 2. 7. Samon & Samen vocat. Juno Samii colebatur. Cic. 6. Verr. 71. Concinna Samos. Hor. 1. Epist. 11. 2.]

SAMIUS, a, um. Adj. [*Σάμιος*] Quod e Samo insula est. ut Afferit his Samius. i. e. Pythagoras. Sidon. Carm. 15. 52. Bathyllus Samius. Hor. Epod. 14. 9. Terra Samia. Plin. 35. 16. Teltæ Samiæ. Tibull. lib. 2. 3. 51. Vasa Samia, Fictilia. Plaut. Capt. 2. 2. 41. Cic. pro Muren. 75. Plin. 35. 12. conf. Plaut. Men. 1. 2. 65. Gell. 17. 8. Plin. 36. 21. Isidor. 20. 4. Samium, est Testeum. Lucil. Sat. lib. 14. apud Non. 4. 434. Et non pauper uti Samio, curtoque catino. Cic. 6. de Republ. Exitit oratio Lælij, quam omnes habemus in manibus, quam sympuvia Pontificum diis immortalibus grata sint, Samiæque, ut is scribit, capedinet.

Confringi vas cito Samium solet. Plaut. Bacch. 2. 2. 24. Samium, Acutum, si credimus Nonio l. c. unde & Samiare dicimus Acuere, quod in Samo hoc genus artis polleat. Lucil. Sat. lib. 8. Hanc ubi vult male habere, ulcisci pro scelere ejus, Testam fumit homo Samiam. sibi que illico telo Præcidit caulem, testefque una amputat ambo.

SAMIOLUS, a, um. Adj. dimin. [*Σαμιόλον*] Plaut. Stich. 5. 4. 12. Nos nostrum Samiolo poterio tamen vivimus.

SAMIA, æ. f. [*Σάμια*, *σάμιος*] Placentæ genus, veteribus nobilitatæ. Tertull. adv. Marc. 3. 5. Non tamen ut de Glebis credas te unquam placentas & Samias cœturum. Athenæus 14. p. 644. C. Excellere Samias placentas, V. Salmast. in Vopisc. Aurel. cap. 7. Jun. in Tertull. Casaubon. in Athen.

SAMIO, Ære. Veteres pro Acuere ponebant, & quasi Samiæ testæ acumen inducere, auctore Nonio 4. 434. V. paulo ante Samium, Acutum, &c. conf. Stevetch in Veget. 2. 14. Aufon. Epist. 4. 68. [De Samio Lapide V. Plin. 36. 21. Unde Samiare, ut a Pumice Pumicare, & Pumicator, pro Politore.]

SAMIATUS, a, um. Partic. Vopisc. Aureliano cap. 7. Ferramenta famiata. Nonius l. c. Acuta & mucronata explicat: & recte, quod ex eo credo, quia Samia creta polita & nitida acuerentur. Vim enim in ea detergendi esse noverunt omnes: igitur & detergendo ferramenta acuit, unde ducta Nonii interpretatio, quæ mihi valde probatur. Nam & Samiator in vetere lexico *ἀκρωτίς* exponitur, & in antiqua inscriptione, Samiariis doryphoron legitur. Ex Turnebo. V. super & seq. dict.

SAMIATOR, Æris. m. Qui arma acuit & tergit. Gloss. Lat. Græc. Samiator, *Ἀκρωτίς*. Litem Cotarius & Samiator, *Ἀκρωτίς*. V. Salmast. in Vopisc. Aurel. cap. 7.

SAMIARIUS, i. m. Idem. Turneb. Adv. 17. 21. ex antiqua Inscriptione, SAMIARIUS DORYPHORON. Gloss. Græc. Lat. *Ἀκρωτίς*, Samiarius, Cotarius, Acuator. in Lat. Græc. Samiator, q. V.

SAMOLUS, i. m. Herba. Plin. 24. 11.

SAMOSATA, n. pl. [*Σαμοσατά*] Urbs Asiæ ad Euphratem, auctore Strabone, lib. 14. Samosata Luciano sophista alumno nobilitis. V. Steph.

SAMOTHRACE, es. five SAMOTHRACIA, æ. f. sec. com. [*Σαμοθράκι*] Stephano insula est maris Ægei, Thraciæ adjacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta, a Dardano quodam Trojano, qui Palladium secum ferens eo traditur confugisse. Gentilia sunt Samothrax & Samothracius. Virgil. 7. Æn. 208.

Thraciamque Samum, quæ nunc Samothracia fertur. Fuit hæc insula religione & templo Junonis celeberrima; ubi Cereris & Proserpinæ mysteria celebrata fuerunt. V. Strab. & Liv. 45. 5. Diod. Sic. 5. 47.

Hic & inventum fuit annulorum genus ferreotum; unde Lucret. 6. 1042. Exultare etiam Samothracia ferrea vidi. conf. SAMOS.

SAMOTHRACIA, Gemma nigri coloris ab insula Samothracia nomen sortita, quia in illa invenitur. Plin. lib. 37. cap. 10. Samothracia insula, ejusdem nominis gemmam dat, nigram ac sine pondere, similem ligno.

SAMOTHRACES, um. m. pl. [*Σαμοθράκιες*] Populi hujus Insulæ. Curt. 8. 1. 26. Dii Samothraces, i. e. Castor & Pollux. Varr. de L. L. 4. 10. V. & Macrobr. 3. Saturn. 4.

SAMOTHRACIUS, a, um. Adj. [*Σαμοθρακικός*] Macrobr. 3. Saturn. 4. Samothracicis religionibus mystice imbutus.

SAMPSA, V. SAMSA.

SAMPSICERAMUS, [*Σαμψικεραμῶς*] Bassi Cæcilius filius fuit, qui juxta Apamiam & Arethufam regnavit: Phylarcha quoque genti Emisenæ præfuit. Strab. lib. 16. Sampsiceramus, Pompejus vocatus est a Cic. 2. Att. 14. a regulo quodam in Syria Sampsiceramo devicto, ut est apud Strabonem. [V. quæ Græv. de hoc nomine ex Reinesio affert. Puto tamen Tullium scripsisse Sampsiceramus, vel Sampsiceramicus noster. Ut sit nomen triumphale, datum Pompejo ob victoriam de Sampsiceramo reportatam. Sic alibi Hierosolymarium vocat, ob Hierosolyma capta.]

SAMPSUCHUM, i. n. five **SAMPSUCHUS**, i. m. [*σαμψύχον*] Herba quæ & Amaracus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 22. Sampsuchum, five amaracum, in Cypro laudatissimum & odoratissimum. conf. Idem 13. 1. Scribitur & Sanfucus. V. AMARACUS. Columel. lib. 10. 172. Nataque jam veniant hilaris sampsucha Canopo. [Gloss. Græc. Lat. *Σαμψύχον*, Casia, Sambuchum. Scribendum Sambuchum.]

SAMPSUCHINUS, a, um. Adj. [*σαμψύχινος*] ut, Sampsuchinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 22. & 13. 1.

SAMSA, five **SAMPSA**, five **SANSA**, æ. f. Cum ossulis pressa oliva dicitur. Columel. lib. 12. cap. 49. Et quum est in famam redacta, tunc sal coctus, tritusque manu permiscetur cum ceteris aridis condimentis. Idem lib. 12. cap. 50. Et aut regulis, si consuetudo erit regionis, aut certe novis fificinis sampsæ exprimi.

SAMULA, vel **SAMULLA**, ob diuturnam vitam (vixit enim centum decem annis) ab Alconio Pediano primum, deinde a Plinio lib. 7. cap. 48. nobilitata mulier. Al. Sammula. [Forte Samiola, ut sit gentile Samiæ mulierculæ.]

S A N

SANABILIS, **SANATIO**. V. SANO.

SANĀTRES, um. m. pl. dicti sunt, inquit Paulus, Qui supra, infraque Romam habitaverunt: quod nomen iis fuit, quia quum defecissent a Romanis, brevi post redierunt in amicitiam, quasi sanata mente. Iraque in *χιι* cautum est, ut idem juris esset Sanatibus quod fortibus, id est, bonis, & qui nunquam defecerant a Populo Romano. conf. Festus. Gell. 16. 10.

SANAUS, Phrygiæ oppidum, Apolloniæ metropolis, teste Strabone libro 12. Ptolemæus *Sanida* appellat.

SANAZARIUS, Jac. Libertus Accii Sinceri apud Alex. ab Alex. lib. Genial. diæ. 2. cap. 1. Sed V. elogium ejus apud Jov. p. 149.

SANCHONIATHON, Æris. m. [*Σαγχωνιάθων*] Berytius, Scriptor inter antiquissimos numeratus, quem vel ante tempora Trojana floruisse prodiderunt Porphyrius Tyrius philoſophus in quarto eorum, quos adversus Christianos libros evomuit, & Eusebius Pamphil. lib. 1. Præpar. Evang. Eam theologiam Philon Byblius, non ille Hebræus, in Græcam linguam transtulit. Lilius Syntag. 1. Hist. deorum. conf. Suid.

SANCIO, Ivi, itum, vel fanxi, sanctum, [*κρῆνῶ*, *ἱερῶ* Gl. L. G. & G. L.] Ære. Confirmare, religiose instituere. Cic. de Amicit. 40. Hæc igitur prima lex in amicitia fanciatur, ut neque rogemus res turpes, nec faciamus rogati. Virg. 12. Æn. 200. — qui fœdera fulmiue fancit. Ubi Servius; Sancit, Confirmat, sancta esse facit: quia quum sunt fœdera, si coruscatio fuerit, confirmantur. Vel certe quia apud majores aræ non incendebantur, sed ignem divinum precibus eliciebant. Sancire autem proprie est Sanctum aliquid, id est, consecratum facere, fuso sanguine hostiæ: & dictum sanctum, quali sanguine consecratum. Hactenus Servius. Cic. 1. de Legib. 20. Populariter interdum loqui necesse erit, & eam legem, quæ scripto fanciat quod vult, aut jubendo, aut vetando, ut vulgus, appellare.

Cavere & Sancire. Cic. 2. de Fin. 101. Quum reliqui nihil sit omnino quod pertineat ad nos, tam accurate, tamque diligenter caveat & fanciat. V. Hotom. in 6. Verr. 114.

Sancire ne. Cic. 6. Verr. 9. Sanxerunt, ne quis emeret mancipium, nisi in demortui locum. i. e. Venerunt & interdixerunt lege.

Sancire de. Cic. 4. Verr. 123. In quibus multa sanxit de atate hominum. Cæsar digna scelere hominum perditorum fancit. Cic. 4. in Catil. 8. Cærimonias violatas religione sancire. Cic. 1. Tusc. 27. Quas maximis ingenii præditi, nec tanta cura coluissent, nec violatas tam inexpiabili religione sanxissent.

Dubia sancire. Cic. 3. de Lege Agr. 13. Quæ dubia sunt, per vos sancire vult. i. e. Possessiones dubii juris confirmare legis auctoritate.

Exilium sancire. Tacit. 1. Ann. 65.

Fidem sancire. Stat. 5. Theb. 155.

Leges sancire. Cic. 2. Tusc. 33. Cretum quidem leges, quas sive Jupiter, five Minos sanxit, de Jovis quidem sententia, ut poetæ ferunt. [Gloss. Lat. Græc. Sancit legem, *Κρῆνῶ νόμον ἔθηκε*. Non tamen omnes leges jure jurando sancitæ, sed pœnis. V. Cic. pro Corn. Balb. 3.]

Leges de ambitu sancire. Cic. pro Planc. 44.

Legem sancire in aliquem. Hor. 1. Sermon. 3. 67. Quam temere in nosmet legem sancimus iniquam!

Orbem purgatum sanxerat Hercules. Propert. 4. 9. al. 10. 73. [i. e. Furum & sanctum fecerat.]

Pacem victoria sancit mundo. Claud. de Bell. Get. 573.

Pœnas sancire malorum. Stat. 3. Theb. 244.

Præcepta sancire. Quintil. lib. 2. cap. 13. Neque enim rogationibus, plebisve scitis sancta sunt ista præcepta.

Regnum ab Antonio Herodi datum victor Augustus sanxit. Tacit. 5. Hist. 9. Societatem sancire. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 4. Quibus tam convenit hæc adhortatio, quam vobis, societatem humani generis sancientibus. Templum sancire. Coripp. 4. 264.

Augurem sancire aliquem. Cic. 13. Philipp. 12.
 Carmina sancire alicui, Dicare, consecrare. Stat. 3. Silv. 3. 215.
 Capite sancire. Cic. 10. Att. 1. Ego vero Solonis, popularis tui, ut puto, etiam mei, legem negligam, qui capite sanxit. i. e. Multavit, vindicavit, punivit lege sua.
 Dictis connubia sancire. Claud. in Epithal. Pallad. 129.
 Dolore suo sancire militaris imperii disciplinam. Cic. 1. de Fin. 33.
 Edicto sancire ne. Cic. pro Flacc. 67. Prætor sanxit edicto, ne ex Asia exportari liceret de frumento.
 Exsecrationibus publicis sancire. Cic. 3. Off. 55. Quod Athenis exsecrationibus publicis sanctum est. i. e. De quo lege cautum est si quid admitteretur hujusmodi, &c. Budæus.
 Fidem dextra ejus volebat sancire. Liv. 28. 35. pr. i. e. Firmare, ut cap. 17.
 Fide sancire. Liv. 25. 8. Congressi cum Annibale, rursus fide sanxerunt, liberos Tarentinos, leges, suaque omnia habituros.
 Fœdera sancire fulmine. de Jove, Virg. 12. Æn. 200.
 Audiat hæc genitor, qui fœdera fulmine sancit.
 Fœdus capite, vel sanguine, alterius cum aliquo sancire. Liv. 25. 16. Nisi imperatoris, & ejuldem hospitis, prodiiti capite ac sanguine fœdus cum hostibus sanxisset. conf. 23. 8. extr.
 Jurejurando sancire. Liv. 39. 37.
 Lege sanctum est. Cic. 2. de Legib. 65. Id quoque ne fieret, lege sanctum est.
 Lege nat. Communi jure Gentium sanctum. Cic. de Arusp. Resp. 32. Hoc si minus jure Civili perscriptum est, lege tamen naturæ, communi jure Gentium, sanctum est.
 Pœna sancire aliquid. Cic. pro Planc. 47. Religione. V. Cærimonia sancire.
 SANCIBNDUS, a, um. Partic. Gloss. Lat. Græc. Sancienda, *κυρωθία*.
 SANCTUS, a, um. [*κεκυρωμένος* Gl. L. G.] Partic. usurpat Liv. 10. 9. De provocatione legem diligentius sanctam. conf. Exsecrationib. sancire.
 Sanctus, Adj. Ulpian. ff. de divisione rerum. I. Sacra loca, scribit Sanctum esse, Quod nec factum, nec profanum est, sed sanctione aliqua firmatum: ut, Sanctæ leges, h. e. Sanctione quadam subnixæ. Marcian. in l. Sanctum ff. De divisione rerum, ait Sanctum proprie dici, Quod ab injuria hominum defensionem atque munitionem est. Tractum a sagminibus herbis, quas legati Populi Romani ferre solebant, ne quis eos violaret. V. SAGMEN. Alii dicunt Sanctum esse Religiosum, sacrum, & incorruptum. Virg. 12. Æn. 648.
 Sancta ad vos anima, atque istius infcia culpæ
 Descendam. i. e. Incorrupta. Idem lib. 11. 158.
 — tuque, ô sanctissima conjunx,
 Felix morte tua. i. e. Castissima. Juven. 14. Sat. 68.
 — & sanctam filius omni
 Aspiciat sine labe domum, vitioque carentem. Unde, Sanctus vir, dicitur Integer moribus. Donatus in Ter. Adelph. 5. 7. pr. Sanctum dicitur, Quod omni observatione inviolatum est.
 Sanctus, *ἅγιος*, *ἄγιος*. Sanctum, *ἄγιον*, *κεκυρωμένον*, *ἄγιον*, Sancta, *ἱερόθ*.
 Sanctissimus, *ἱερότατος*, *θειότατος*, *ἰσοτάτος*. Hæc Gloss. Lat. Gr. In Græc. Lat. *ἅγιος*, Sanctus, Justus. Item *ἄγιος*, Sanctus. *ἄγιότατος*, Sanctissimus.
 Sanctus & personis & rebus variis modis tribuitur, & vel quid Sanctione, venerationeve inviolabile denotat, ut. Cic. 2. Philip. 60. Tanta enim est caritas patriæ, ut vestris etiam legionibus sanctus essem, quod eam a me servatam esse meminissent. Sic
 Amicitia sanctum nomen & venerabile. Ovid. 1. Trist. 8. 15.
 Animal sanctius. Ovid. 1. Met. 76.
 Antiquius & sanctius. Cic. 12. Att. 19.
 Concilium sanctum patrum. Hor. 4. Carm. 5. 4. Al. Consilium.
 Consilium sanctissimum gravissimumque. Cic. in Catil. 1. 9. Hic, hic sunt, in nostro numero, P. C. in hoc orbis terræ sanctissimo gravissimoque consilio.
 Fides induciarum sancta. Liv. 8. 36.
 Fidem sanctam violare. Catul. 74. 3.
 Jus sanctum atque integrum. Cic. pro Rosc. Amer. 109.
 Leges sanctæ. Hor. 2. Serm. 1. 81.
 Libertas. Liv. 3. 52.
 Memoria sancta. Tacit. 4. Hist. 10.
 Officium sanctum & solenne. Cic. pro Quint. 26.
 Testimonia firmissima & sanctissima. Cic. pro Rosc. Com. 43. Firmissimis enim & sanctissimis testimoniis virorum optimorum causa Roscii communita est.
 Sanctus, ad Mores relatum inculpatus, pro Casto & Puro,
 Sanctus atque integer. Cic. pro Rosc. Amer. 109.
 Sanctus & innocens. Liv. 32. 27.
 Nihil jam sanctum atque sincerum in civitate. Cic. pro Quint. 5.
 Ætate grandis natu, natura sanctus & religiosus homo. Cic. pro Rosc. Com. 44.
 Sanctum, augustum, & religiosum. Cic. de Arusp. Resp. 12.
 Sanctus & reverentius visum est nomen Augusti. Flor. 4. 12. 66.
 Amor sanctus. Cic. 3. de Fin. 61. Ne amores quidem sanctos a sapiente alienos esse arbitrantur.
 Di sancti. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
 Flumen sanctum. Virg. 8. Æn. 72.
 Fons sanctus, augustusque. Cic. 5. Tusc. 36. Ex hoc igitur Platonis, quasi quodam sancto augustoque fonte, nostra omnis manabit oratio.
 Numina sancta Palladis. Virg. 3. Æn. 543.
 Ornatus sanctus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Hic. ornatus virilis, fortis & sanctus sit, nec effeminatam levitatem, nec fucos eminentem colorem amet.
 Pietas sancta. Sen. Octav. 4.
 Præmia virtutis sancta & casta esse oportet. Cic. 2. de Invent. 114.
 Pudicitia. Liv. 3. 52.
 Sententia sancta. Lucret. lib. 3. 372.
 Vires sanctissima. Virg. 6. Æn. 65.
 Vir sanctissimus. Cic. 10. Fam. 21. At Laterensis, vir sanctissimus, suo chirographo mittit mihi litteras, &c. Plin. 2. Epist. 9. Nam pater ejus Erucius, clarus vir, sanctus, antiquus, disertus. Ad Mores perfectissimos, vitæque integritatem refertur hic Sanctus.
 Sanctum, Interius, arcanum, secretum, ut

Ærarium sanctius. V. *Æs*, aeris. Cic. 6. Verr. 140. Primum mihi litteras publicas, quas in ærario sanctiore conditas habebant, proferunt.

Aula sanctior. Martial. lib. 5. 6.

Admittas timidam, brevemque chartam

Intra limina sanctioris aulae. V. AULA.

Sanctum ad silendum. Liv. 23. 22. extr. Et si quid unquam arcani sanctive ad silendum in curia fuerit. conf. SANCTUARIUM.

SANCTULUS, a, um. Adj. dimin. Hieron.

SANCTE, Adv. [*ὁσίως*] Auguste, Religiose. Cic. pro Font. 12. Cum his vos testibus vestram religionem conjungetis, ab his quicquam sancte aut moderate dictum putabitis?

Pie sancteque Deum colere. Cic. 1. de Nat. Deor. 57.

Auguste sancteque consecrare aliquem. Cic. 2. de Nat. Deor. 62.

Sancte, Firmiter. Ter. Hec. 2. 2. 26.

— sancte adjurat,

Non posse apud vos Pamphilo se absente perdurare. Cic. 5. Fam.

8. Meque ea, quæ tibi promitto ac recipio, sanctissime observatum, diligentissimeque esse facturum. Idem 13. Fam. 20. Quam ego necessitudinem sancte colendam puto.

SANCTIO, ðnis. f. [*κώρωσις* Gl. Gr. L.] Lex cum terrore pœnæ. Cic. pro Corn. Balb. 3. Primum enim sacrosanctum nihil esse potest, nisi quod populus, plebsve sanxisset. Deinde sanctiones sacrandæ sunt, aut genere ipso, aut obtestatione & consecratione legis aut pœnæ, quum caput ejus, qui contra facit, consecratur. Idem 6. Verr. 149. Nisi vehementius homini minatus essem, nisi legum sanctionem, pœnamque recitarem, tabularum mihi potestas facta non esset. Liv. 4. 41. Ægerrime plebs ferebat jacere tamdiu irritas sanctiones, quæ de suis commodis ferrentur.

Fœderis sanctio. Cic. pro Corn. Balb. 36.

SANCTOR, ðris. m. [*κυρωτής*] Qui aliquid sancit. Tacit. 3. Ann. 26. Sed præcipuus Servius Tullius sanctor legum fuit.

SANCTITAS, ætis. f. [*ἀγιότης*, *ἀγιωσύνη*, *ὁσιότης* Gl. G. L.] est (ut ait Cic. 1. de Nat. Deor. 116.) Scientia colendorum deorum. Idem Post red. in Senat. 33. Mecum libertas, mecum etiam frugum ubertas, mecum deorum & hominum sanctitates omnes & religiones affuerunt. Sic pro Cœl. 32. Si matrem familiæ, secus quam matronarum sanctitas postulat, nominamus. Item 3. Philip. 15. Quod in juventute habemus illustrius exemplum veteris sanctitatis?

In genere Sanctitas est Innocentia, integritas, justitia. Nepos 6. 4. 1.

Petit ut sibi testimonium daret, quanta sanctitate bellum gessisset. conf. Sidon. 6. 10. Tacit. 14. Ann. 60.

Sanctitas regum, Majestas. Suet. Cæs. cap. 6.

Constituere sanctitatem in aliquo. V. CONSTITUO.

SANCTIMONIA, æ. f. [*ἀγιότης*, *ὁσιότης* Gl. G. L.] Idem. Cic. pro Rabir. perd. reo, 30. Quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse. Idem pro Quint. 55. Quid mihi, inquit, cum ista summa sanctimonia ac diligentia?

Habere domum clausam pudori & sanctimonia. Cic. pro Quint. 93.

Nuptiarum sanctimonia. Auct. ad Herenn. lib. 4. 45.

Femina sanctimonia insignis. Tacit. 12. Ann. 6.

SANCTIMONIUM, i. n. [*ἀγιασμός*, *ἀγιότης*]. Gloss. Græc. Lat.

SANCTIMONIALIS, e. Adj. Sanctimoniam addictus. Augustin. de Civ. Dei, 1. 16.

Sanctimoniales appellant Imperatores Virgines, Deo devotas, dicatas & consecratas. Rub. de Rapt. Virg. & l. unic. ad finem. lib. 9. C. tit. 13.

Ut hæc tantummodo lex (inquit Princeps) in hoc capite pro omnibus sufficiat, quam de sanctimonialibus, & virginibus, & viduis, locum habere sancimus.

SANCTIMONIALĪTER, Adv. Just. Cod. 1. tit. 3. l. 56. §. 1.

SANCTITUDO, ðnis. f. [*ἀγιασις*] Idem ac Sanctimonia, sed antiquius. Accius Tereo, Alia hic sanctitudo est, aliud & nomen, & numen Jovis. Idem Phœnissis. Delubra cæli, tu maris sanctitudines. Cic. lib. 4. de Rep. Eisdem terminos hominum curæ, atque vitæ, sic Pontificio jure sanctitudo sepulturæ. Nonius 2. 805. conf. Gell. 17. 2. & 13. 3.

SANCTUARIUM, i. n. [*ἀγιασθῆριον*] Sacer locus, templum, sacrum. Sanctuarium, sive Sanctuaria Mithridatis appellavit Plinius, Quæ alio loco Arcana, lib. 23. cap. 8. In sanctuariis Mithridatis, maximi regis, devicti, Cn. Pompejus invenit in peculiari commentario ipsius manu compositionem antidoti. conf. SANCTUS extr.

Sanctuarium non solum Locum sacrum, aut Sacrosanctum significat: sed etiam Tabulas, aut Librum, in quo sancta referuntur, rescribuntur, subnotantur. Hinc, Sanctuarium principis dixit Siculus Flaccus, pro Libris atque Commentariis, in quos agrorum formæ referebantur, vel potius Locum ipsum & tabularium, in quo hujusmodi libri repositi adservabantur, significare voluit. Sic. Flacc. in libro de Conditionibus agror. p. 16. Gœf. Quod si quis contradicat, Sanctuarium Cæsaris respici solet. Omnium enim agrorum, & divisorum & adsignatorum, fornias, sed & divisionem commentarius & principatus in sanctuario habet. Qualescunque enim formæ fuerint, si ambigatur de earum fide, ad sanctuarium principis revertendum erit. Al. Divisionum commentarios princ.

SANCTRSCO, ðre. Accius apud Non. 2. 576.

SANCTIFICUS, a, um. Adj.

SANCTIFICIUM, i. n.

SANCTIFICIO, ðre. *ἁγιαζω*. Gloss. Græc. Lat. Prudent. Cath. 3. 15.

SANCTIFICATUS, a, um. Partic. [*ἁγιασμένος*] Vulg. Interp. Joh. 17. 19.

SANCTIFICATIO, ðnis. f. [*ἁγιασμός*, *ἁγιασμός*, *ἁγιασθή*]. Gloss. Græc. Lat.

SANCTIFICATOR, ðris. m.

SANCTILOQUEUS, a, um. Adj. Prudent. Apoth. 1002. Septem hæ voces leguntur passim in Scriptoribus Ecclesiasticis.

SANCUS, i. m. Unus ex iis diis, quos in 16. cælorum ordinibus Marcianus Capella enumerat. Ex duodecima (inquit) Sancus tantummodo advocatur. Refert Syntagmate 1. lib. Histor. Deor. Lilius Giraldu.

Sabinis Sanguis, Græcis Hercules, Latinis Dius Fidius appellatur. Varr. de L. L. 4. 10. Nomen a Sanciendo ductum. Propert. 4. 10. extr.

Nunc quoniam manibus purgatum sanxerat orbem,

Sic Sancum Tatiam composuere Cures.

SANDALIDRS, um. f. pl. [*σαנדάλιδες*] Palmæ genus, a similitudine sandalii dictum. Plin. lib. 13. cap. 4. de palmis, Quarta, inquit, auctoritas, sandalidum, a similitudine appellatum.

SANDALION, [*Σανδάλιον*] Insula in mari Ionico auctore Plinio lib. 5. c. 31.

SANDA.

- SANDALIŌTIS**, [*Σανδάλιας*] Sardinia insula denominata est, ab effigie sandalii, hoc est solæ, quam nonnulli Ichnuffan vocant, a similitudine vestigiū, quod Græce *ἰχθυό* dicitur. Plin. 3. 5.
- SANDALIUM**, i. n. [*σανδάλιον, βλαυπιον*] Calceamenti muliebris genus, quod & viri gestabant, Græci *σανδάλιον*, voce diminutiva a *σάδλον*, vocant. Ter. Eun. 5. 7. 4.
- Utinam tibi committigari videam sandalio caput. [Gloss. Græc. Lat. *Σανδάλιον*, Gallicula. An Caligula? Sed V. Gallicæ in GALLUS.
- SANDALIUM**, Farris Gallici genus. Plin. lib. 18. cap. 7. Galliæ quoque suum genus farris dedere, quod illi brance vocant: apud nos sandalium nitidissimi grani. Hard. Bracem, & Sandalam, cujus not. V.
- SANDALIARIUS**, a, um. Adj. Sandaliarius vicus, ab Apolline Sandaliario, cujus effigiem ornatum sandalio, quod est calceamenti genus, in quarta urbis regione auctores ponunt. Alex. ab Alex. lib. 9. Genial. Dier. cap. 18. Meminit Suet. Aug. cap. 57. Gell. 18. 4.
- SANDALIARIUS**, i. m. Qui sandalia conficit. Reines. Inscript. class. 1. n. 299. GENIO VIARVM L. LVTATIVS L. L. PACCIVS SANDALIARIVS.
- SANDALIGÉRULUS**, a, um. Adj. [*σανδαλιεφόρος*] Qui sandalia fert. Plaut. Trinum. 2. 1. 22. Flabelliferæ, sandaligerulæ.
- SANDANIS**, Vir fuit quidam Lydus, qui frustra Cræso suadere conatus est, ne bellum Persis inferret. Herodotus lib. 1. & 2. Sandanis a quibusdam appellatur.
- SANDAPILA**, æ. f. [*νεκροφορέιον*, Gl. L. G.] Genus feretri, quo mortui efferebantur. Martial. lib. 2. 81. Idem lib. 8. 75.
- Permutatur onus, stipataque tollitur alte
Grandis in angusta farcina fandapila.
Fabri fandapilarum. Juven. 8. Sat. 157.
- Sandapilam antiqui dici voluerunt Feretrum mortuorum, id est, Loculum, non in quo nobilem corpora, sed in quo plebejorum, atque damnatorum, cadavera portabantur, sicut Stesimbrotus Thasius de morte Polycratis Samiorum regis scripsit, dicens, Posteaquam de cruce depositus, fandapila etiam deportatus est. Ex Fulgentio de Prisc. ferm. §. 1.
- SANDAPILARIUS**, i. m. [*νεκροθάπτης*] Sidon. 2. Epist. 8. Vespillonum fandapilariorum ministeria.
- Sandapilarii erant Vespillones, aut ex eorum grege, quos Vulturios seu Codonophoros, id est tintinnabula gestantes, sive anteambulones, feralese præcones, appellarunt. Budæus in notis ad Pand. Vide POLLINCTOR. H. St.
- SANDAPILO**, ðnis. m. Idem. Gloss. Lat. Græc. Sandapelo, *νεκροθάπτης*. V. Voss. Etymol.
- SANDARACHA**, æ. f. [*σανδαράχη*] Festus, Sandaraca scribit & Sandaracinus. Plin. lib. 34. cap. 18. Sandarachæ quoque propemodum dicta natura est. Invenitur autem & in aurariis, & in argentariis metallis, melior quo magis rufa, quoque magis virus redolens, ac pura friabilisque. Valet purgare, sistere, excalescere, perfodere. V. idem lib. 35. cap. 6. Vitruvius architecturæ lib. 7. cap. 12. Cerussa vero, quum in fornace coquitur, mutato colore ad ignem incendii sandaracha fit. Id autem, incendio facto, ex casu didicerunt homines: & ea meliorem usum præstat, quamquæ de metallis, per se nata, fuditur. Hinc conjicere licet duplicem esse sandaracham metallicam, Follitiam nempe & Factitiam. Follitia est colore cinnabaris. Vulgo *Arsenicum rubrum* vocatur, de qua Vitruv. 7. 7. extr. Factitia fit, cerussa in fornace cremata. Plin. l. c. Adulterinam vocat. Errant Arabes medici, qui putant Sandaracham esse nostrum Vernicem: quum hic sit Juniperi gummi. Philander in Vitruvium l. c. & Ruell. lib. 1. cap. 90.
- Sandaraca, Genus coloris. Festus.
- Sandaraca, Herbae nomen apibus gratissimæ, quam alio nomine Cerinthum & Erithacen appellant. Plin. lib. 11. cap. 7.
- SANDARACHINUS**, a, um. Adj. [*Σανδαράχινος*] Colore sandarachino. Nævius, Merula sandaracino ore. Festus.
- SANDARACHATUS**, a, um. aliud Adj. [*σανδαράχωνος*] Cui sandaraca admilla est. Plin. lib. 35. cap. 15. Item lendes (tollit) in palpebris, aceto sandarachato admisso.
- SANDARACURGIUM**, [*Σανδαράκουργιον*] Mons est concavus in Ponto de quo sic scribit Strab. lib. 12. Sandaracurgium mons est concavus propter metallorum effusionem: hunc operarii maximis cuniculis fubeunt. Solebant olim publice operari & fossoribus utebantur fervis, ex aliquo maleficio redemptis. Nam præter operandi laborem, qui maximus est, dicunt aërem ex metallis letiferum esse, atque intolerabilem, propter odoris gravitatem & glebis prodeuntem. Unde corpora cito ibi mori, sæpeque metallorum effusionem deficere, propter operariorum incommoditatem, qui cum plures sint quam ducenti, continue & morbis, & labe absumuntur. Hæcille. [Videtur *Σανδαράκουργιον*, Sandaracurgium penult. prod. dicendum, id enim Sandarachæ officinam, seu fabricam denotat.
- SANDAREOS**, Gemma, a Sandareso Indiæ loco sic dicta. Plinius de Carbunculis, lib. 37. cap. 7. Cognata est huic Sandaresos, quam aliqui Garamantitum vocant: nascitur in India, loco ejusdem nominis.
- SANDASEL**, seu **SANDARESEON**, Gemma quæ expolita, ad Sandaresi splendorem quamproxime accedit: Plin. lib. 37. cap. 7.
- SANDASTROS**, Gemma eadem. Plin. l. c.
- SANDIX**, V. SANDYX.
- SANDBANES**, Fluvius est Albanæ, qui in Caspium mare erumpit: Strabo lib. 11.
- SANDRACORA**, Locus Cappadociæ. Strabo lib. 14.
- SANDYX**, Ycis. f. [*σάνδυξ*] Herba. Virg. 4. Ecl. 45.
- Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos. Plinius de Sandyce herba intelligit, & ut verum fateamur, est concinnior sententia agnos inter pascentium ejus herba, quam comedant, fuco colorati. Contra tendunt Grammatici recentiores: censent enim Sandycem esse Colorem sandaracha & rubrica temperatum, quod & Plinius retulit. Videtur & de Herba loquutus potius quam de Pigmento Græti cum scripsit Cyneg. 86.
- Interdum Libyco fucantur sandyce pinnæ. Quasi ea litirs in Lybia proveniat: nisi si quis censet metallum illius pigmenti illic fuisse, aut officinam, quando in factitiis pigmentis erat: sed illud alterum de planta verius crediderim in Gratio, ut & in Vopisco cap. 29. extr. cujus hæc verba sunt, Dicitur enim sandyx Indica talem purpuram facere si curetur. Hæc ex Turneb. Advers. 15. 20.
- Sandyx, Genus coloris metallici, auctore Plinio lib. 35. cap. 6. Sandaracha (inquit) si torreatur, æqua parte rubrica admilla, sandycem facit.
- Amictus sandycis, i. e. Sandycini coloris. Propert. lib. 2. 25. 45. V. & Helych. Suid. *Σάνδυξ, χρώμα κόκκινον*.
- SANE**, **SANESCO**, V. **SANUS**.
- SANGA**, [*Σάγγα*] Plinio lib. 4. cap. 20. Fluvius Cantabrorum in Hispania citeriori.
- Est etiam Servi nomen. Terent. in Eunuchō.
- SANGARIUS**, [*Σαγγάριος*] Fluvius est Lycaoniæ apud Plin. lib. 5. cap. ult. Oritur in Phrygia. Idem auctor lib. 6. cap. 1. Ejus meminit & Servius. in 6. Æn. 785. Alio nomine dicitur & Sagaris, & Coralius, ut testatur Plin. lib. 6. cap. 1. sub finem. Vulgo *Zigari*, conf. **SAGARIUS**. Hesiod. in Theog. v. 344. Magnum vocat.
- SANGARIUS**, a, um. Adj. [*Σαγγάριος*] ut, Sangarius puer, Ganymedes. Stat. 3. Silv. 4. 41. V. Steph.
- SANGENOS**, i. m. Gemma ex Opalorum genere. Plin. lib. 37. cap. 6. Sunt & qui privatum genus ejus faciunt, Sangenonque ab Indis vocari dicunt. Traduntur vero nasci & in Ægypto & in Arabia, & vilissimi in Ponto. Item in Galatia ac Tharso & Cypro.
- SANGURN**, ðnis. n. usurpabant antiqui pro m. Sanguis, ðnis. Lucret. 1. 836. Visceribus viscus gigni, fanguenque creari. Charitius lib. 1. Sanguis masculino genere dicitur, & facit hunc Sanguinem. Sed Cato de habitu ait, Sanguen demittatur. [Hoc ex loco falso colligebat Thef. Lond. compiler, Sanguen etiam masculino in genere veteres posuisse, quum contrarium Charitius velit intelligi. Sanguen illi fervet. Petron. cap. 59. conf. Non. 3. 203.]
- SANGUIS**, ðnis. m. [*αἷμα*] a Sanguen veteri, unde Sanguinis in Genitivo: Humor est vitalis in venis contentus. Celsus lib. 5. cap. 26. 20. de fanguine & sanie, &c. Malus est fanguis, nimium aut tenuis, aut crassus, colore vel lividus vel niger, aut pituita mistus, & varius. Optimus, calidus, rubens, modice crassus, non glutinosus. Itaque protinus ejus vulneris expedita magis curatio est, ex quo fanguis bonus fluxit. Sanguis interdum ultimam producit. Sil. 10. 23.
- Et color, & fanguis, & tela minora periclo. V. Drakenb. ad loc. Ovid. 6. Fast. 488. Et 10. Met. 459.
- Amore fanguinis asper. Sil. lib. 1. 148.
- Dulcedine fanguinis asper lupus. Ovid. 11. Met. 402.
- Detractio fanguinis, Cels. lib. 2. cap. 8. & Sanguinis missio. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- Fluxio fanguinis. [*αἰμορραγία*] Plin. lib. 23. cap. 1. & lib. 20. cap. 17.
- Habitus fanguinis. Cels. lib. 2. cap. 10. Incidenda ad medium vena est: ex qua cum fanguis erumpit, colorem ejus, habitumque oportet attendere. Profluvium fanguinis, per nares. Columel. 6. 33.
- Tenuitas fanguinis. Plin. lib. 11. cap. 39.
- Vitio occurrit fanguinis quinquifolii succus. Plin. lib. 26. cap. 7.
- Altilis fanguis. V. **ALŌ**.
- Ater fanguis. V. **ATER** Adjectivum.
- Conglobatus fanguis. V. **CONGLOBO**.
- Corruptus fanguis. Claud. 2. in Eutrop. 17.
- Crassus fanguis. V. **CRASSUS**.
- Generosus fanguis. Ovid. 13. Met. 457.
- Integer fanguis. V. **INTEGER**.
- Juvenilis fanguis. Ovid. 7. Met. 334.
- Largus fanguis. Claud. Conf. Mall. Theod. 309.
- Niger fanguis. Ovid. 12. Met. 326.
- Pinguis, Pinguior, pinguis fanguis. Plin. lib. 11. cap. 38.
- Rapidus fanguis. Claud. 3. Conf. Hon. 101.
- Rutilus fanguis. Lucan. lib. 1. 610.
- Salfus fanguis. Ennius in Cresphonte, apud Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 2. Neque miseræ lavere lacrimæ salsum fanguinem.
- Tenuis fanguis. Plin. lib. 11. cap. 38.
- Tætri fanguinis profluvium. Lucret. lib. 6. 1203.
- Vitiosus fanguis. Cels. lib. 2. cap. 10. Nam si is crassus & niger est, vitiosus est (subaud. Sanguis) ideoque utiliter effunditur.
- Vitiosus fanguis, & Verus, opponuntur. Cic. de Clar. Orat. 282. Metuensque, ne vitiosum colligeret, verum fanguinem deperdebat.
- Altringit rigens fanguis sicca vulnera. Lucan. lib. 4. 291.
- Avertere aliquo profusionem fanguinis. Cels. lib. 2. cap. 11.
- Avertitur interdum fanguis, ubi alia parte prorumpens, alia emittitur. Cels. lib. 2. cap. 10.
- Augere fanguinem. Plin. lib. 20. cap. 7.
- Coagulant fanguinem, & ideo rejicientibus fanguinem profunt. Plin. lib. 24. cap. 11. De gummium generibus.
- Coit celerrime taurorum fanguis, atque durefcit: ideo pestifer potu maxime. Aprorum & cervorum, caprarumque & bubalarum omnium non spifatur. Plin. lib. 11. cap. 38.
- Cohibere fanguinem vulnere. Plin. lib. 22. cap. ult.
- Concrefcere fanguinem non patitur thymum e melle. Plin. lib. 21. cap. 21.
- Concretum fanguinem ventris, aut vesicæ absumit heliochrysum. Plin. lib. 21. cap. 25.
- Concreti fanguine crines. Valer. 3. Argon. 286.
- Concutitur fanguis. al. Quatitur. Lucret. lib. 3. 250.
- Conquievit fanguis. Cels. lib. 4. cap. 4. ad finem.
- Densari fanguinem prohibet Balsaminum. Plin. lib. 23. cap. 4.
- Detrahere fanguinem. Cels. lib. 2. cap. 10.
- Detractus fanguis venis. Lucret. lib. 3. 443.
- Diffunditur fanguis per venas in omne corpus. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
- Discutit conglobatum fanguinem acerum. Plin. lib. 23. cap. 1.
- Dare aeternum fanguinem dicuntur, Qui se invicem vulnerant. Sen. Thyest. v. 339.
- Quis vos exagitat furor,
Alternum dare fanguinem,
Et sceptrum scelere aggredi? V. infra.
- Duratur fanguis, h. e. Concrefcit. Quintil. Decl. 2.
- Editur fanguis per urinam. Cels. lib. 2. cap. 7. [An Redditur?
- Effunditur fanguis. Cels. lib. 2. cap. 10.
- Egestus fanguis per immensos fletus. Ovid. 10. Met. 136.
- Emitat fanguis. Lucret. lib. 4. 1043.
- Emittere fanguinem. Cels. lib. 2. cap. 10.
- Erumpit fanguis. Cels. lib. 2. cap. 10.
- Erumpit gravitee fanguis. Cels. lib. 4. cap. 7. 5. De tulli.

Exit sanguis ex gingivis, ex ore. Celf. lib. 4. cap. 7. 4. De tussi.
 Exonerare oculos suffusos sanguine. Plin. lib. 8. cap. 5.
 Exfcerare sanguinem spumantem. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Exspirans sanguinis flumen de pectore. Lucret. lib. 2. 354.
 Exspuere sanguinem. Celf. lib. 4. cap. 7. De tussi. Plin. lib. 26. cap. 7.
 Extrahunt inutilem sanguinem raphani. Plin. lib. 20. cap. 4.
 Extrahit densatum sanguinem abiga pota. Plin. lib. 24. cap. 6.
 Extundit sanguinem frequens tussis. Celf. lib. 4. cap. 7. 4. De tussi.
 Facere sanguinem, Fundere. Liv. 2. 30. extr. Plusque ibi sanguinis,
 promiscua omnium generum caede, quam in ipsa dimicatione factum.
 Idem. lib. 35. 51. pr. Nondum, aut indicto bello, aut ita commisso,
 ut strictos gladios, aut sanguinem usquam factum audissent.
 Fertur sanguis ex pectore, aut ex latere, aut ex jecinore. Celf. lib. 4.
 cap. 7. 4. de tussi.
 Fervefcit sanguis. Perf. 3. Sat. 115.
 Fluere mihi soler sanguis. Celf. lib. 4. cap. 7. 4. De tussi.
 Fluit mihi sanguis ex naribus. Celf. lib. 2. cap. 7. [Gloss. Græc. Lat.
 Αἱμορραγία, Sanguinem fluo.
 Fluens sanguis per nares. Plin. lib. 26. cap. 13.
 Fundere sanguinem. Celf. lib. 2. cap. 10.
 Fuso per venas sanguine extinguitur. Tacit. 4. Hist. 11. De caede
 Calpurnii Galeriani. i. e. Incisis venis.
 Fundere sanguinem de rege, h. e. Ob regem. Curt. lib. 10. 5. 13.
 Hebet gelidus sanguis tardante senectate. Virg. 5. Æn. 395.
 Incitatur sanguis ex ea parte. Scribonius Largus comp. 84.
 Incitatur sanguinis eruptio musculorum compressione. Scribonius Largus
 comp. 84.
 Inficere æquor sanguine. Hor. 3. Carm. 6. 34.
 Inficere rivos rubro sanguine. Hor. 3. Carm. 13. 8.
 Madens vestis sanguine. V. MADEO.
 Manat cicatrix multo sanguine. Sen. Troad. 3.
 Minuere sanguinem. Plin. lib. 32. cap. 9.
 Miffetur letifero sanguine orbis. Ovid. 1. Fast. 123.
 Mittere sanguinem ex brachio, Venam fecare in brachio. Celf. lib. 2.
 cap. 10. conf. ΜΙΤΤΟ.
 Mittere sanguinem in brachiis. Celf. lib. 2. cap. 10. Mitti vero is debet,
 si totius corporis causa fit, ex brachio: si partis alicujus, ex ea ipsa parte,
 aut certe quamproxima: quia non ubique mitti potest, sed in temporibus,
 in brachiis, juxta talos.
 Miffus sanguis e corpore. Lucret. lib. 2. 194.
 Mittere sanguinem translate dicuntur oratores, quum adversariorum
 argumenta ita solvunt, ut causa ipsa stare non possit. Unde Quintil. lib.
 8. cap. 6. Illa agendis causis jam detrita, Pedem conferre, & Jugulum
 petere, & Sanguinem mittere, inde sunt: nec tamen offendunt.
 Obfiterit frigidus circum præcordia sanguis. Vfrg. 2. Georg. 484.
 Occupare sanguinem. Celf. lib. 8. cap. 4. Inter quæ si sanguis fertur,
 spongia subinde in aceto tincta cohibendus est, occupandusque objectis
 linamentis, & caput altius excitandum.
 Pellere sanguinem per urinam. Plin. lib. 35. cap. 15.
 Pellit copiosum sanguinem per nares. Plin. lib. 27. cap. 8. De crocodilo.
 Perfusus sanguine. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Perfolves calido sanguine pœnas mihi. Virg. 9. Æn. 422.
 Procedit sanguis ex ore. Celf. lib. 4. cap. 7. 4. De tussi.
 Profuit sanguis. Celf. lib. 4. cap. 7. 4. De tussi.
 Prorumpit ex naribus sanguis. Celf. lib. 4. cap. 7. 4. De tussi.
 Redditus sanguis per os. Plin. lib. 26. cap. 13.
 Reddere sanguinem per urinam, vel alvum. Scribonius Largus comp. 149.
 Refugere sanguinem in metu, certum est: multisque non transfuere
 transfollis. Plin. lib. 11. cap. 38.
 Rejjicientibus sanguinem datur succus porri. Plin. lib. 20. cap. 6.
 Rejjicientibus sanguinem occurrit quinquefolii succus. Plin. lib. 26. cap. 7.
 Reliquit sanguis corpus. Ovid. 3. Met. 39.
 Respondet sanguis per menstrua. Celf. lib. 4. cap. 7. 4. Sæpe femina, qui-
 bus sanguis per menstrua non respondet, hunc exspuunt. De tussi.
 Revocetur sanguinis cursus. Celf. lib. 5. cap. 26. De curatione adversus
 profusionem sanguinis in vulneribus.
 Saliens vena sanguine. Virg. 3. Georg. 460.
 Satiare ferrum sanguine. Ovid. 5. Fast. 575.
 Siftere sanguinem. Plin. lib. 25. cap. 8.
 Siftit sanguinem ex vulnere glycyrrhiza commanducata. Plin. lib. 22.
 cap. 9.
 Siftit sanguinem interiorem ruta pota, & narium indita. Plin. lib. 20. c. 13.
 Siftit æque maribus ac feminis sanguinem menta. Plin. lib. 20. cap. 14.
 Siftunt sanguinem vulnerum folia vitium. Plin. in præcæm. lib. 23. Sic
 lib. 31. cap. ult.
 Trahere sanguinem. Celf. lib. 2. cap. 10. Plin. lib. 21. cap. 19.
 Venit sanguis. Celf. lib. 2. cap. 10.
 Vocatus in corpus sanguis. Ovid. 2. Met. 235.
 Vomens globos sanguinis. Ovid. 12. Met. 238.
 Vomere sanguinem. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Vomens rivos sanguinis. Virg. 11. Æn. 668.
 Sanguis ærarii, per translationem, pro Substantia, quæ in ærario conti-
 netur. Cic. 5. Verr. 83. Quæ quum de Populi Romani victu, de vecti-
 galium nervis, de sanguine de traxisset ærarii, Tertiar minæ condo-
 navit.
 Sanguis sæpe pro hominibus, vel hominum vita, nonnunquam & pro
 caede, ut Plenus sanguinis homo, Sanguinis effusionem appetens, san-
 guine coinquinatus.
 Captivus sanguis. V. Captivus in CAPIO.
 Venalis sanguis. Valer. 6. Argon. 558.
 Dare sanguine pœnas. Virg. 2. Æn. 366.
 Dandus invidiæ est sanguis, nihil ne ego quidem moror, quominus Decem-
 viratu abeam. Livius 3. 54. pr. conf. supra.
 Exforbere, ut, Ne judicio iniquo exforbeatur sanguis tuus. Cic. 1. de
 Orat. 225.
 Luere quippiam sanguine. V. LUO.
 Pofcere pœnas cum sanguine. Virg. 2. Æn. 72.
 Sitire sanguinem. Sen. Troad. 10.
 Sumit pœnam feclerato ex sanguine. Virg. 12. Æn. 949.
 Sanguis, pro Vigore & viribus. Cic. 4. Att. 16. Amiffimus, mi Pomponi,

omnem succum & sanguinem, sed etiam colorem & speciem pristinam
 civitatis: nulla est Resp. quæ delectet, in qua acquiescam.
 Sanguis orationis incorruptus translate, Cic. in Brut. 36. Succus ille, &
 sanguis incorruptus usque ad hanc ætatem oratorum fuit, in qua natu-
 ralis inesse, non fucatus nitor. Sanguis, i. e. Oratio fortis, robusta,
 vires, lacertos, & nervos habens. Sic enim solet a Cicerone per trans-
 lationem dici, ut Viri fortes & robusti dicuntur, Qui plurimum sangui-
 nis habent: unde Plaut. Bacch. 1. 2. 45.
 Nihil moror discipulos mihi esse jam plenos sanguinis:
 Valens afflicta me nunc jam vacuum virium. Incorruptus,
 h. e. Purus, fanus, integer, non vitiosus. Hinc eodem in dialogo 51.
 dixit, Salubritatem Atticæ dictionis, quasi Sanitatem, & Sanum ge-
 nus dicendi in Calidio: in libello vero de Opt. gen. orat. 8. Incorru-
 ptam sanitatem, & bonam valetudinem. Semper enim Atheniensium,
 ut in Orat. 25. scribitur, ita prudens sincerumque judicium fuit, ut
 nihil possent, nisi incorruptum & elegans, audire.
 Sanguis, Progenies. Virg. 1. Æn. 19.
 Progeniem sed enim Trojano a sanguine duci
 Audierat, &c.
 Auctor sanguinis. Virg. 7. Æn. 49.
 Cognatio sanguinis Transalpini. Cic. Post reedit. in Senat. 14. Is non me,
 quanquam equidem non cognorat eum, propter Pisonum affinitatem,
 quam longe hinc ab hoc genere cognatio materna Transalpini sanguinis
 abstulisset.
 Degener sanguinis. Stat. 9. Theb. 619.
 Gradu sanguinis propior. Ovid. 3. Epist. 28.
 Nomina sanguinis, Nomina confanguinitatis: ut pater, frater, soror,
 &c. Ovid. 9. Met. 465. de Byblide quæ fratrem amabat,
 Jam dominum appellat, jam nomina sanguinis odit,
 Byblida jam mavult, quam se vocet ille forem.
 Vincula cari sanguinis, Confanguinitas. Propert. lib. 1. 15. 16.
 Alto a sanguine genus. Virg. 4. Æn. 230.
 Aureus sanguis, Proles aurea sub Saturno. Stat. 3. Theb. 559.
 Carus sanguis. V. Vincula &c. paulo ante.
 Claro sanguine genitus. Sen. Octav. v. 90.
 Cognatus sanguis. Virg. 12. Æn. 29.
 Confors sanguis. Ovid. 8. Met. 444.
 — calidumque prioris
 Cæde recalfecit consorti sanguine telum. i. e. Occidit etiam
 fratrem ejus.
 Obscuri sanguinis deformes otus. Stat. 5. Silv. 3. 116.
 Paternus & maternus sanguis. Cic. pro Rosc. Amer. 66. Magnam vim,
 magnam necessitatem, magnam possidet religionem paternus, maternus-
 que sanguis.
 Regius sanguis. Hor. 3. Carm. 27. 65.
 Attingere aliquem sanguine. V. ATTINGO.
 Cohære sanguine alicui, pro Confanguineum esse. Quintil. lib. 8. cap. 3.
 Conjungi sanguine alicui, Idem. Cic. 2. de Invent. 66.
 Hortamur fari, quo sanguine cretus. Virg. 2. Æn. 74.
 Rumpere vincula sanguinis. Propert. 1. 15. 16.
 Sanguis pro Morte, vide in TRANSCENDO. H. St.
 Sanguinum, Αἱμάτων. Gloss. Lat. Græc. Sic Interp. vulg. Joh. 1. 13.
 Sanguinibus.
 SANGUICÛLUS, i. m. [αἱμοῦλοι] Sanguis hædi, sive suis, &c. in cibum
 formatus. Plin. lib. 28. cap. 14. Utuntur ad utrunque vitium & coagulo
 hædi in vino myrtite, magnitudine fabæ poto: & sanguine ejusdem in
 cibum formato, quem sanguiculum vocant.
 SANGUINEUS, a, um. Adj. [αἱματώδης Gl. G. L.] Ad corpus aliquando
 refertur, & Plenum sanguine, vel Sanguinolentum significat.
 Caput sanguineum. Ovid. 3. Trist. 9. 30.
 Guttæ sanguineæ. Ovid. 2. Met. 360.
 Imber sanguineus. Cic. 2. de Divin. 60.
 Pulmo sanguineus. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Color sanguineus. Plin. lib. 14. cap. 3.
 Cometa sanguinei. Virg. 10. Æn. 273.
 Frutices sanguineæ. V. Virga sanguinea infra.
 Mora sanguinea. Virg. 6. Ecl. 22.
 Virga sanguinea, Cujus cortex ad sanguinis similitudinem rubet. [Plin.
 lib. 24. cap. 10. Sic, Frutices sanguineæ. Idem lib. 16. cap. 18.
 Aliquando ad animum, pro Crudeli, cruentoque. Apulejus, Immani ac
 sanguinea voce perterritus. Virgil. 4. Æn. 642.
 At trepida, & cæptis immanibus effera Dido,
 Sanguineam volvens aciem, &c.
 Bellum sanguineum, Cruentum. Stat. 5. Theb. 5.
 Cædes sanguinea. Ovid. 13. Met. 65.
 Rixæ sanguineæ. Hor. 1. Carm. 27. 4.
 SANGUINALIS, e. Adj. ut, Sanguinalis herba, [πλύζονι] eadem quæ
 Sanguinaria, inde nomen habens, quod sanguinis fluorem, undecunque
 ferat, sifit. Columel. lib. 6. cap. 12. Celf. lib. 2. cap. ult. Herba
 sanguinalis, quam Græci πλύζονι vocant.
 SANGUINARIUS, a, um. aliud Adj. [φιλαιματῶ] Sævus, crudelis
 sanguinem friens. Cic. Itaque gravem illam ac sanguinariam vocem
 audivimus. Sic Sanguinarius homo, Qui gaudet humano sanguine.
 Juventus sanguinaria. Cic. 2. Att. 7.
 Nuntius sævus, sanguinarius. Plin. lib. 19. cap. 4.
 Sententia sanguinaria. Plin. lib. 4. Epist. 17. De hujus nequitia, sangui-
 narii que sententis, in commune omnes super cœnam loquebantur. i. e.
 his quibus morti homines adjudicaverat.
 Herba sanguinaria dicta est, cujus succus infusus navibus, supprimit
 sanguinem. Columel. lib. 7. cap. 5. Est etiam gravis perniciosa herbæ
 sanguinariæ, quam si pasta est ovis, toto ventre distenditur, contrahi-
 turque, & spumam quandam tenuem tatri odoris exspuit. conf.
 SAGUINALIS, ubi aliud etymon allatum.
 SANGUINARIUS, i, m. Bestiola, insectorum generis, quæ & Hirudo.
 Onomast. vet. Lat. Græc. in tit. de Serpentib. Sanguinarius, αἱμοπίης.
 Gloss. Græc. Lat. Αἱμοπίης, Sanguinarius.
 SANGUINOLENTUS, a, um. Adj. a Genit. Sanguinis. [αἱματώδης Gl.
 G. L.] Plenus sanguinis, & sanguine conspersus. Auctor ad Heren. lib.
 4. 52. Sanguinolenta palma
 Color sanguinolentus. Ovid. 1. Amor. 12. 12.

- Littera sanguinolenta**, Quæ exitio sit alicui. Ovid. in Ibin, 4.
Pectora sanguinolenta. Ovid. 3. Epist. 50.
Seditio. Varro de Vita pop. Rom. apud Non. 6. 101. Magistratus gravatim
 feditioibus sanguinolentis urbem perturbavere.
Sanguinolentos appellant Jurisconsulti Ro. & Principes, Infantes recenter
 editos, quique vixdum fordes materni uterum amiserunt, cum aut venduntur
 aut exponuntur. Constantinus. Si quis, propter nimiam paupertatem,
 egestatemque, victus causa, filium, filiamve sanguinolentos vendiderit. l.
 ii. C. de patribus. qui fil. diftraxer. lib. 4. C. tir. 43. non enim ibi Sanguinolentos
 legendum est: sed Sanguinolentos. Auctor mihi est ea
 Rubrica, quæ 8. lib. C. tit. 52. inscribitur, De infantibus expositis
 liberis & servis, & de iis qui sanguinolentos nutriendos acceperunt.
- SANGUILENTUS**, a, um. aliud Adj. a genit. Sanguis Idem. Scribon.
 Largus Compof. 143. Eriamfi sanguilentam urinam faciant. Idem comp.
 182. Oculi sanguilenti conspiciuntur. Semperque ita usurpat hic auctor.
 V. Lexic. Rhodii.
- SANGUINOSUS**, a, um. Adj. Idem Cæl. Aurel. Acut. 3. 4.
SANGUISUGA, æ. [βδίκη] Vermis in aqua degens, qui & Hirudo dicitur.
 Plin. lib. 32. cap. 7. Idem prætere sanguifugarum cinis ex aceto
 illitus putatur. Idem lib. 8. cap. 10. [In Gloss. Græc. Lat. βδίκη, Suga.
 βδίκη χερσαία, Hirudo. βδίκη ὑδατι, Sanguifuga. At Lat. Græc.
 Hirudo, Λιμανία βδίκη, & Sanguifuga, βδίκη, λιμανία. conf. SANGUINARIUS.
- SANGUINO**, [αἱμώσσω, αἱμώτιω Gl. G. L.] ære. Sanguine manare.
 Quintil. in Declam. 10. Tum repetitis sanguinare planctibus jam convallescentes
 lacerti. Ibid. non procul a fine, Quando non lividum pectus
 & sanguinans vidit lacertos.
 Coluber veneno noxio colla sanguinans. Apul. Met. 5. p. 166. Elmenh.
 Lex a contactu femine sanguinantis submovet. Tertull. ad Marc. 4. 40.
 Eloquentia lucrosa & sanguinans. Tacit. in Orat. 12. Plin. lib. 30. cap. 9.
 Si pedes sanguinent. Sed varia est lectio. [Apud Tacit. suspicor sanguinantis
 legendum. In Gloss. Græc. Lat. Φλεβοτομία, Sanguino. Φλεβοτομία, Sanguinor.
 Ubi Sanguinem mittere significat. Unde est Gall. Saigner. At alibi in iisdem Gloss. αἱμάσω, Sanguino, αἱμώτιω,
 Sanguino, Sanguinor. Quod Italis sanguinare, illud vero sanguinari.]
- SANGUINATIO**, ðnis. f. [αἱμώσις] Cæl. Aurel. Tard. 4. 6. & 1. 4.
 Gingivarum sanguinatio.
- SANGUS**, i. m. Deus Sabinorum ex quo & Sangi dicti sunt. Sangi facellum
 urbis regione seprima statuit P. Victor. Cæl. lib. 2. cap. 3. V. SANCUS.
- SANICULA**, æ. f. Herba, quam nos Ozeille vel *ayrette* appellamus, a
 Matthiolo describitur in Dioscoridis lib. 4. cap. 9.
- SANIES**, ði. f. [ἀνθή, ἰχθὺς Gl. L. G. & G. L.] Cels. lib. 5. 28. Sanguis omni-
 bus notus est: Sanies est tenuior hoc, varie crassa, & glutinosa, & colorata:
 Pus crassissimum albidissimumque, glutinosius & sanguine & sanie. Exit
 autem sanguis ex vulnere recenti, aut jam faneferente: sanies est inter
 utrunque tempus. Pus ex ulcere jam ad sanitatem spectante. Virg. 8.
 Æn. 487.
- & sanie taboque fluentes. Cic. in Pison. 43. Saxa spar-
 gens tabo, sanie, sanguine atro.
 Jocinoris recentis inassati sanies. V. INASSATUS.
 Putris sanies. Stat. 12. Theb. 569.
 Serpentium sanies. Sen. Med. 9.
 Ejectat saniem permixtus viscere sanguis. Lucan. lib. 3. 658.
 Emittere saniem coniecto ferro. Ovid. 7. Met. 338.
 Eructare saniem. Virg. 3. Æn. 632.
 Exspirant saniem tabificam. Sil. lib. 6. 276.
 Vomunt saniem serpentes. Ovid. 4. Met. 493.
 Sanies, pro Infectura purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 38. Rursusque mergitur
 carminata, donec omnem ebibat saniem.
 Pro Pettifero serpentis afflatu. Sil. 12. 10.
 — saniem sublati faucibus efflat. conf. supra.
- Oleæ sanies amara, pro Fæce. Plin. lib. 15. cap. 3.
- SANIOSUS**, a, um. Adj. [ἰσχυρός] Sanie & impuro sanguine consper-
 sus. Plin. lib. 7. cap. 15. Ergo quum gravidis fluxit, invalidi, aut non
 vitales partus eduntur, aut faniosi, ut auctor est Nigidius.
- SANITAS**, V. SANUS.
- SANNA**, æ. f. [μάνη Gl. L. G. & G. L.] Solutus derisus dicitur, a na-
 rium sonitu. vel in genere, Derisus aliquis gestu mimico expressus. Ju-
 ven. 6. Sat. 305.
 I nunc, & dubita, qua forbeat æra fanna
 Tullia, quid dicat notæ Collatia Mauræ.
 Postica fanna. Perf. 1. Sat. 58.
 Rugosa fanna cadat naso. Perf. 5. Sat. 91. i. e. Subfannatio, quæ fit cum
 crispatione & corrugatione nasi, remittatur. V. Schol. Juven. l. c.
 Sanna, pro Derisore. Gloss. Lat. Græc. Sanna, Subfannator, μάνη.
- SANNAS**, æ. m. [σάννας] apud Cratinum, Fatuum indicat: unde &
 Sanna verbum Latinis frequens, defluxit, etiamfi a narium sonitu Gram-
 maticiponitur ductum. Cæl. Rhodig. Ant. Lect. 8. 43.
- SANNIO**, ðnis. m. [χλδασής] Qui soluto risu, & contortis corporis
 totius partibus immoderatam quandam alios deridendi formam effingit,
 & aliorum mores inepto quodam gestu per contemptum exprimit, ut
 stultus propemodum videatur, ac ridiculus. Cic. 2. de Orat. 251. Quid
 enim potest esse tam ridiculum, quam sannio est? sed ore, vultu, imi-
 tandis moribus, voce, denique corpore ridetur ipso. Idem 9. Fam. 16.
 Salis enim satis est, fannionum parum. Proverbi forma.
 Sanniones, dicuntur, a Sannis, qui sunt in dictis fatui, & in motibus,
 & in schemis, quos μωρὸς vocant Græci, inquit Nonius 1. 302. [Sic
 legit & Mercer. Suspicio tamen Μάνης scribendum. Quæ vox & Sannam
 & Sannionem denotat. V. Suid. in ea dict. Gr.]
- SANNO**, ære. vel SANNOR, æri. Dep. unde Defannare, & Subfan-
 nare compof. Gloss. Græc. Lat. Μικτιρίζω, Sannor, Defanno.
- SANNATOR**, ðnis. m. Μικτιρατής. Gloss. Lat. Græc. & in Græc. Lat.
 Μικτιρατής.
- SANALI**, Populi sunt immani auricularum patularum prolixitate totum
 corpus tegentes, de quibus, ut suspicor, prodigiosa illa fabula ficta est,
 quia toto corpore pelliti & brachati erant, ut cum hinc inde penderent
 pellium prægrandes alæ, aures viderentur. Pomponius Mela. 3. 6. Et
 Sannalos, quibus magnæ aures, & ad ambiendum corpus omne patulæ,
 nudis alioqui, pro veste sunt. Vulgo *Sannalos* legitur, sed ex veteri libro
 Æ Turnebus restituit. Al. Otomegalos.
- SANNAUS**, Lacus de quo Plin. lib. 2. cap. 103. Lacus Sannaus in Asia
 circumnascente ablinthio inficitur.
- SANNYRION**, ðnis. [Σανυρίων] cognomine Canabus, poeta comicus
 Atheniensis, de quo V. Cæl. Rhodig. lib. 8. Lect. Antiq. cap. ult. vel
 potius Athen. & Suid.
- SANO**, ære. Sanor, æri. V. SANUS.
- SANQUALIS**, is. f. Avis. Plin. lib. 10. cap. 7. Sanqualem avem atque
 immussulum, augures Romani in magna questione habent. Immussu-
 lum aliqui vulturis pullum arbitrantur esse, & sanqualem ossifraga. Mas-
 furius sanqualem ossifragam dicit esse, Immussulum autem pullum aquilæ,
 prius quam albicet cauda. al. Sangualis. conf. IMMUSULUS.
 Sanqualis avis appellatur, quæ in commentariis Auguralibus Ossifraga
 dicitur, quia in Sangi Dei tutela est. Festus.
 Sanqualis porta appellata est, ab avi Sanquali, ideoque eodem est nomi-
 ne, quo avis ipsa appellatur. Festus. Paulus dicit, esse proximam ædi-
 bus Auci. Al. Ædi Sangi.
- SANSUCUS**, V. SAMPsUCHUM.
- SANTALUM**, i. n. [σάνταλον] (quod vulgus nostrum Sandalum vocat)
 Græcis recentioribus, inquit Ruellius, Lignum est quod India mittit.
 Hujus tria genera apud pharmacopolas, candidum, rubrum, luteum:
 quibus simul commixtis, fit compositio vulgaris, quæ Triafandali appella-
 tur, vel trium sandalorum, ad roborandum ventriculum, & cardiacos
 affectus. Quin etiam nulla non fere medicorum potiones hodie his fan-
 talis imbuntur, ut gratiam a fumentibus ineant, & aliquid jucundi sa-
 poris habeant. Ex Ruellii commentariis.
- SANTERNA**, æ. f. [χρυσοκόλλα] Plin. lib. 33. cap. 5. Chryfocollam &
 aurifices sibi vendicant agglutinando auro, & inde omnes appellatam si-
 militer utentes dicunt. Temperatur autem ea Cypria æruginis, & pueri
 impubis urina, addito nitro. Teritur Cyprio ære in Cypriis mortariis:
 santernam vocant nostri. Idem lib. 34. cap. 12.
- SANTONES**, & Santoni, five Xantones, [Σάντωνες Steph.] populi
 Galliæ, non longe a Tolofatum finibus, quæ civitas est in Provincia,
 ut Cæsar Comment. lib. 1. cap. 10. pr. scribit. Lucan. lib. 1. 422.
 — gaudetque amoto Santonus hoste. Vulgo *Xaintonge*.
 Alii *Santonges*, & oppidum ipsum *Saintes*, *Xaintes*.
- SANTONICUS**, a, um. Adj. [Σαντονικός] Juven. 8. Sat. 145.
 Tempora Santonico velas adopena cucullo. V. Martial. lib. 14. 128.
 Oceani litora Santonici. Tibul. lib. 1. 8. 10.
 Santonica Herba, quam Ablinthium Santonicum vocat Plin. lib. 27. cap.
 7. a Galliæ civitate nomen accepit, estque absinthii genus illius, quod
 nobis in vulgari usu est. Columel. lib. 6. cap. 25. Potest etiam cum
 arida fico & ervo conteri herba Santonica, & formata in offam, sicut
 Salviatum demitti. V. Diosc. 3. 28. qui Σαντονίον vocat.
- SANTONICUM**, i. n. [Σαντονικόν] Semen herbe Santonicæ, vel ipsa herba.
 Gloss. Lat. Græc. Sandonicum, Σαντονικόν, βοτάνη. Quod vermes scil. necat.
- SANTONUM** Portus, [Σαντωνών λιμὴν] Ptolem. lib. 2. cap. 7. Galliæ
 urbs. Vulgo *La Rochelle*.
- SANTONUM** Promontorium [Σαντωνών ἄκρον] in Gallia. Ptolem. lib. 2.
 cap. 7. Vulgo *Blaye*.
- SANUS**, a, um. Adj. [σῶς, Gl. L. G. ὑγιής] Integer & incorruptus,
 bene valens. Cic. pro Sext. 135. Non ea est medicina, quum sanæ par-
 ti corporis scalpellum adhibetur. Idem pro Sext. 97. Qui integri sunt,
 & sani.
 Sanum facere aliquem. Cic. 2. Philipp. 101. Quasi medicus ille te sa-
 num fecisset. [Ambiguo sensu.
 Medicamento sanum fieri. Cic. 3. Off. 92. Si quis medicamentum cui-
 piam dederit ad aquam intercutem, pepigeritque, si eo medicamento
 sanus factus esset, &c.
 Fieri sanum ex morbo. Cato R. R. cap. 157.
 Sanum abire ex. Propert. lib. 2. 12. 12.
 Nec quisquam ex illo vulnere sanus abit.
 Respub. sana ac salva, translate. Cic. 12. Fam. 23. Nullam partem per-
 æratem sanæ ac salvæ Reip. gustare potuisti.
 Sanum genus dicendi. Cic. in Brut. 202. i. e. Incorruptum. V. SALUBRE.
 Sanus, Ad animum translatum. Ter. Eun. 3. 5. 8. Quid mihi quæram?
 sanus sim: ane infaniam? Idem Heaut. 4. 3. 29. Satis sanus est,
 aut sobrius? Sic Cic. 2. de Divin. 94. Sanus homo.
 Pro sano aliquid facere. Cæl. 5. Bell. Gall. cap. 7. extr. Nihil hunc se
 absente pro sano facturum arbitrat, qui præsentis imperium neglexisset.
 Homo sanus, cui opponitur Furiosus. Cic. 4. Acad. 89.
 Male sanus, i. e. Infaniens. Cic. 9. Att. 15.
 Mentis sanus. Plaut. Trin. 2. 4. 53.
 Mens bene sana. Hor. 1. Serm. 9. 44.
 Mentis sanæ homo. Cic. 2. de Nat. Deor. 44. Esse igitur deos ita per-
 spicuum est, ut, id qui neget, vix eum sanæ mentis existimem.
 Mentis sanæ vix compos. Ovid. 8. Met. 35.
 Mente sana scribere. Cic. 9. Att. 18. Missi etiam Cæsaris ad eos sana
 mente scriptas litteras, quomodo in tanta infania?
 Compar. Hor. 2. Serm. 3. 241. — qui sanior, ac se
 Idem illud in rapidum flumen, jaceretve cloacam?
 Saniores oratores. Cic. de Clar. Orat. 51.
- SANE**, Adv. [σάνης, ὑγιανός Gl. L. G. & G. L.] Plaut. Curc. 1. 3. 20.
 Nam bonum est paucillimum amare sane, insane non bonum est.
 Sane, [μέντιζε, εὐκότως, ὑγιᾶς, ἀμαλορημίας, ὕμνος. Gl. L. G.] Adv. 2
 Sanus. Quandoque (inquit Valla) affirmative ponitur pro Certe: ut,
 Ita sane. Cic. 1. Fam. 9. Sane molle Pompejum id ferre constabat. [In
 Gloss. male ὕμνος, pro ὕμνος.
 Sane, pro Quidem. Cic. in Verr. 6. 182. Sane homini præter opinionem
 improvviso incidi. [Pro sane quidem.
 Herennius tribulis tuus, sane homo nequam. Cic. 1. Art. 19.
 Sane; Permissiva particula, quando aliquid adversario tribuimus: ut, Sit,
 sane, ut vis. Cic. Quid enim habet commodi, quid non potius laboris?
 sed habeat sane. Quintil. in Corpore projecto, Tulerit sane filius noster
 merito pœnas, dederit spiritum supplicio. h. e. Esto tulerit, fac tulerit.
 Sane, pro Satis, ac Valde aliquando ponitur: quando qui sani sunt,
 iidem & validi, ut ait Donatus in illud Ter. Adolph. 4. 2. 41.
 Sane hac multo propius ibis, & minor est erratio. [Pro Certe, pro.
 Sane bene, pro Bene quidem. Cic. pro Quint. 12. Erat ei pecuaria res
 ampla, & rustica, sane bene culta & fructuosa. [Bene abundat, nec
 recte cum Sane copulatur. Etiam hic Certe est.

Sane, quod. Ter. Eun. 4. 7. 15.

Sane, quod tibi nunc vir videatur esse hic, nebulo magnus est, ne metuas.

Ne fit sane. Cic. 4. Acad. 57. Negas tantam similitudinem in rerum natura esse, pugnas omnino cum adversario facili: ne fit sane videri recte potest. [Dist. Ne fit, sane.]

Sane si placet, Responsive. Cic. in Partit. 2. Si ego te vicissim eisdem de rebus Latine interrogem? c. p. Sane si placet.

Sane; in principio sententiae. Cic. 2. de Nat. Deor. 44. Sane restat, ut qualis eorum natura sit, consideremus. Budæus. Vetus exemplar non habet Sane.

Sane, pro Satis. Cic. 4. Verr. 69. Sopater, cum hoc belli improvisum accidisset, commotus est sane. Sic apud eundem saepe. Budæus.

Sane autem vellem obsequi voluntati tuae. Cic. 3. Fam. 5.

Et sane; Affirmativum est. Quintil. lib. 1. cap. 2. Et sane concipiat quis vel declamantis habitum, vel orantis vocem, incessum, pronuntiationem, illum denique animi & corporis motum, nonne, &c.

Sane quam, Admirantis. Cic. 11. Fam. 13. Sane quam vulm gavifus. Idem 2. Q. frat. 5. Nam quod de Pomponio Caninius, sane quam refrixit. Sane quidem, Permittentis. Ter. And. 1. 2. 24.

Nempe ergo aperte vis, quæ restant, me loqui? d. sane quidem.

Cic. 2. de Legib. 8. Sane quidem hercle, & est ista recte dicendi via.

Sane tamen; in principio sententiae. Quintil. in Mathematico, Sane tamen claritas patriæ privatos vicerit metus.

Sane quia vero. Ter. Eun. 1. 2. 9. —quid taces?

PH Sane quia vero hæc mihi patent semper fores. Ironicon est.

Sane pol, Multum. Ter. Andr. 1. 4. 2.

Sane pol, illa temulenta est mulier & temeraria. Donatus.

Recte sane. Ter. Adolph. 4. 2. 48. Ubi potetis vos. d. recte sane. Ubi

Donatus; Recte sane, hic ironia est, non approbatio.

Non sane, pro Non admodum. Cic. 3. Tusc. 74. Mediocritatem, vel perturbationem, vel morborum mihi non sane probant. i. e. Non valde eos probat. Idem 2. de Fin. Post enim Chrysiptum non sane est disputatum. Idem de Senect. 3. Rem haud sane, Scipio & Læli, difficillem. Budæus.

Non sane, Responsive. Cic. in Partit. 3. Semperne igitur ordinem collocandi, quem volumus, tenere possumus? c. p. non sane.

Non ita sane verus. Cic. de Clar. Orat. 41.

Compar. Sanius. in propria signif. Hor. 2. Carm. 7. 26.

—non ego sanius

Bacchabor Edonis: recepto

Dulce est mihi furere amico. i. e. Libet mihi Edonos illos Thraciæ populos, intemperanter bibendo, imitari. [Immo Bacchantes.]

SANITER, Adverbium priscum auctore Nonio 11. 51. Afran. Megalensibus, Adesto, assentio te non amare me, at adorare saniter.

SANITAS, ætis. f. [ὄγία, ἰαμα, ῥάσις Gl. Gr. Lat.] proprie ad corpus pertinet. Quintil. lib. 5. cap. 10. Si robor corporibus bonum non est, minus sanitas.

Petere sanitatem ægri. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Reddere sanitatem veram. Cels. lib. 8. cap. 2.

Reddita sanitas. Cels. lib. 5. cap. 20.

Metri sanitas. V. METRUM.

Insulsiatam & insolentiam tanquam insaniam quandam orationis odit, sanitatem autem & integritatem quasi religionem & verecundiam oratoris probat. Cic. de Clar. Orat. 283. V. Succus orationis, in succus.

Eloquentia omnem illam salubritatem Atticæ dictionis, quasi sanitatem, perdidit. Cic. de Clar. Orat. 51.

Qui incorrupta sanitate sunt, quod est proprium Atticorum. Cic. de Opt. gen. Orat. 8.

Animi sanitas. Cic. 3. Tusc. 9. Ita fit ut sapientia sanitas sit animi, insipientia autem quasi insanitas quædam, quæ est infania eademque demencia.

Sanitas, Absolute sapissime, pro Bono statu mentis, & Animo quieto ac tranquillo. Cic. 12. Fam. 10. Quibus tamen ad sanitatem redeundi ante Cal. Septemb. potestas facta est.

Suum quemque scelus de sanitate ac mente deturbat. Cic. in Pison. 46.

Alienus a sanitate. Cic. pro Sull. 83. Adeone vobis alienus a sanitate, adeo oblitus constantiæ meæ, adeo immemor rerum a me gestarum esse videor?

SANITAS Dea, cuius tessera, seu symbolum ab Alexandro illo Magno tribus datum legitur, ut eorum vestibus insueretur. Lilius Syntag. 1. Historiæ Deorum. [Nisi est Hygea, seu Salus.]

SANO, [σῶζω, ὑγιαίνω, Gl. L. G. & ὑγιαίνω, ἰάομαι Gl. L.] ære. Sanum facere. Cic. 4. Tusc. 82. Citiusque repentinus oculorum tumor sanatur, quam diuturna lippitudo depellitur.

Corpora vix ferro quædam sanantur. Ovid. Rem. Amor. 527.

Medicina sanat dolores. Propert. lib. 2. 1. 57.

Carmine & herbis sanare. Ovid. 10. Met. 397.

Vulnera sanare. Ovid. 1. de Pont. 3. 22.

Sanare vulnera Republicæ; per translationem. Cic. 4. de Finib. 66.

Remediis sanare vulnera. Cic. 7. Verr. 121. Qui te existimares, avaritiæ vulnera crudelitatis remediis posse sanare.

Animos sanare & mentes consolatione. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 38. Idem 1. Bell. Civil. cap. 35. conf. infra.

Curas sanare. Tibull. lib. 2. 3. 13.

Dolorem levare, minus quam sanare. Cic. 5. Fam. 16. Quæ levare dolorem tuum possit, si minus sanare potuisset.

Malum sanabunt vina. Propert. lib. 3. 17. 10.

Malum nativum sanare. Cic. pro Domio 12.

Rempubliam ægram & labentem sanare & confirmare. Cic. pro Milon. 69.

Sanare, Ad sanam mentem perducere. Cic. 2. in Catil. 17. Quos quidem ego, si ullo modo fieri possit, non tam ulcifeci studeo, quam sanare, & ipsos placare Reip.

Sanor. Lucret. lib. 3. 509.

Et quoniam mentem sanari, corpus ut ægram,

Cernimus, &c.

Domus sanata discordia. Liv. 2. 32.

Sanari est ad contulium redire. Cæsar. lib. 2. de Bello civili. Uti majore spatium temporis interjecto, militum mentes sanarentur. Et sic identidem.

Bud. H. St. Exstant cap. 30. extr.

SANATOR, ðris. m. [ἰατρος] Vulg. Interp. Exod. 15. 17. Ego Dominus sanator tuus.

SANATIO, ðnis. f. [ἰασις] Cic. 4. Tusc. 35. Eorum igitur malorum in una virtute posita sanatio est. Ibid. 60. Hæc est propria, & certa sanatio, si doceas, &c.

SANABILIS, e. Adj. [ἰασιμος Gl. G. L.] Quod facile sanatur. Cic. 4. Tusc. 80. Qui autem natura dicuntur iracundi, aut misericordes, aut invidi, aut tale quid, si sunt ejusmodi, constituti quasi in mala valetudine animi, sanabiles tamen.

Genus vulneris sanabile. Ovid. 2. de Pont. 2. 59.

Vulnus sanabile. Ovid. Rem. Amor. 101.

SANESCO, [ἰαίνωμαι] ðre. Sanum fieri. Columel. lib. 8. cap. 7. Sed vulnera facta igne, dum sanescunt, defricare bubula urina convenit. Plin. lib. 17. cap. 27. Diu enim dolent talia quoque ulcera & difficile sanescunt. Adde Cels. 3. 18. & 5. 26.

Sanescere pro Sanari identidem Celsus dicere solet, & de morbo & de

homine. Bud. H. St. V. loc. præced. & CONSANESCO.

SANATES, V. in suo loco.

S A O

SAOCONDARIUS Castor, [Σαυκονδάρης] qui regiam habuit ad amnem Sangarium Phrygiæ, uti auctor est Strabo lib. 12

SAOS, [Σάος] vel SAOCER, [Σαώκη] Mons Samothracis insulæ apud Plin. lib. 4. cap. 12. Attollitur monte Saocæ decem m. pass. importuossissima omnium.

SAOS, fl. V. SAVUS.

S A P

SAPA, æ. f. [ἰψημο, Gl. L. G.] a Sapiditate dicitur; & est Mustum coctum ad mediam, vel tertiam partem, de quo Plin. lib. 23. cap. 2.

Vino cognata res sapa est, multo decocto, donec tertia pars supersit. Ex albo hoc melius. Idem lib. 9. cap. 56. de cochleis, Quin & faginam earum commentus est sapa & farre, aliisque generibus. Varro lib. 3. de R. R. cap. 14.

Sapa, inquit Nonius 17. 14. quod nunc Mellacium dicimus, mustum ad mediam partem decoctum. Varro de Vita pop. Rom. lib. 1. Sapam appellabant, quod de musto ad mediam partem decoxerant. hæc Nonius.

conf. DEFRUTUM.

Purpurea sapa. Ovid. 4. Fast. 778.

SAPÆI, [Σαπαιοί] Populi sunt in Thracia. Plinius lib. 4. cap. 11. Inter Eletos, Diobefos, Carbylesos, inde Bryfas, Sapaos. Ovid. 1. Fast. 389.

Extacantum vidi Triviæ libare Sapaos.

SAPERDÆ, æ. m. [σαπέρδης] Saperdæ, inquit Nonius 2. 823. quasi Sapientes ut elegantes. Varro Modio, Omnes videmus nobis esse belli, festivi, saperdæ, quum simus corpiæ: ut legit Liplius; i. e. Scurræ, ut exponit Scaliger. V. Voff. Instit. Or. 5. 5. 1. vel σαπέρδης, i. e. Putidi, ut legit & exponit Junius, cum eoque Mercerus. [Forte Σαπέρδης quum simus σαπέρδης, conjuncte legendum. q. d. Pisciculi putidi, vel Nugariorum. Nam quævis sale conditum piscem eo nomine comprehendit docet Etymologus.]

Saperda, [σαπέρδης] est Ponticum (inquit Cæl Rhodig. lib. 13. cap. 26.) obsonium. Perf. 5. Sat. 134.

—saperdam advehe Ponto. Athenæus lib. 7. Saperdam appellat Coracium. Photion Saperdam pro Apua inveterata arundini inserta usurpat. Item pro Succidia & larido.

SAPERDION, [Σαπέρδιον] cognomen alterius Phrynes meretricis. Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 15. Scribit Apollodorus Phrynas fuisse duas: quarum alteram Claufigelota cognominarunt, Saperdion alteram. Ex Athen. lib. 13.

SAPHAR, Urbs regia Arabum, apud Plin. lib. 6. cap. 23.

SAPHON, onis. m. Funis in prora positus ut ex Cæcilio habet Isidor. 19. 4.

SAPHRUS, V. SAPPHRUS.

SAPIDUS, SAPIENS, SAPIENTIA. V. SAPIO.

SAPINOS, Gemma ex genere Iaspidum. Plin. lib. 37. cap. 9. Dilutior eodem sapinos vocatur.

SAPINUS, i. f. [ἰάπην] Plin. lib. 16. cap. 20. Abietis quæ pars a terra fuit, enodis est: hæc qua diximus ratione fluviata decorticatur, atque

ita sapinus vocatur: superior pars nodosa duriorque, fusterna. Et in ipsis autem arboribus robustiores Aquilonis partes. Et in totum deteriores ex humidis opacisque: ipsiores ex apricis & diurnæ. Ideo Romæ infernas abies supernam præfertur. conf. Vitruv. 1. 2. & Varr. de R. R. 1. 6.

[Videtur primam longam habere, quum in Gloss. Lat. Græc. geminetur littera, Sapinus, πίνος. Sappinus, πίνος. At in Græc. Lat. Πίνος, Pinus. Πίνος, Latix, Pinus, Tæda. Quasi nihil distaret a Pinu, & Picea, quæ Abies rubra Botanicorum, Mas Theophr. & forsitan Sapinus nigra Catoni R. R. cap. 31. pro Plinio, qui, non arboris sui generis, sed Materia abiegnæ nomen esse docet, consuetudo Gallorum stat, quibus adhuc Sappinus Abies dicitur.]

SAPINÆUS, a, um. Adj. [ἰάπηνος] Columel. lib. 12. cap. 5. Alii nucibus sapinæ ardentibus idem efficiunt. conf. Vitruv. 2. 9.

SAPPIO, ðvi vel ði, itum, vel (quod frequentius) ði, itum, [σαπίζω] ðre. Proprie pertinet ad sensum gustûs: dicitur quæ res ipsa sapere, quæ aliquem habet saporem. Juven. 11. Sat. 81.

Qui meminit, calidæ sapiat quid vulva popinæ.

Jucundissime sapiat. Columel. lib. 7. cap. 8.

Mare sapiat. Plin. lib. 14. cap. 7.

Oleum male sapiet. Cato de R. R. cap. 66.

Palatus sapiat. Cic. 2. de Finib. 24. Nec enim sequitur ut cui cor sapiat: ei non sapiat palatus. h. e. De saporibus recte judicet.

Sapio, interdum refertur ad odorem: ut apud Plinium 13. 3. cum dicuntur jucundiora unguenta esse, quæ terram sapiunt, quam quæ crocum. i. e. Redolent. Plaut. Plend. 2. 4. 47.

Sed istic servus, ex Carylo huc qui advenit, quid sapiat?

CH Hircum ab alis. Editi habent, Ulque a cunabulis, nulli aut inepto sensu. Turnebus.

Sapere, [σαπίζω, φρονέω Gl. L. G.] ad animum sapissime transfertur, pro Sapientem esse, seu Rectam sententiam vel opinionem habere. Ter Adel. 3. 3. 32.

Illuc est sapere, non quod ante pedes modo est

Videre, sed etiam illa, quæ futura sunt,

Prospicere. Ibid. 5. 3. 41.

— video, eos sapere, intelligere, in loco

Vereri, inter se amare. Cic. 14. Fam. 1. Nam quid ego de

Cicerone dicam? qui quum primum sapere cepit, acerbissimos dolores miseriasque percepit.

Intelligere & Sapere. Cic. 2. Off. 48. Quem qui audiunt, intelligere etiam & sapere plus quam ceteros arbitrantur.

Nemo mortalium omnibus horis sapit. Plin. lib. 7. cap. 40.

Pectus sapit illi. Plaut. Bacch. 4. 4. 12.

Rem suam sapit. Plaut. Pseud. 1. 5. 81.

Desiste, recte ego meam rem sapio, Callipho. h. e. Scio quid mihi agendum sit.

Semitam sibi sapere. Cic. 1. de Divin. 133.

Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam. Ex poeta.

Sapiunt male miseri. Plaut. Merc. 4. 6. 8.

Sapere pleno pectore. Plaut. Epid. 2. 2. 101.

Sapitis plus, vel fatis. Plaut. Epid. 2. 2. 77. Idem Trin. 3. 2. 10.

Sapere recta. Cic. 14. Att. 5. Nam ista quidem Cæsaris libertorum conjuratio facile opprimeretur, si recta saperet Antonius.

Sapere ad. Plaut. Perf. 1. 3. 28. Sapis multum ad genium. h. e. Nosti probe curare cuticulam & indulgere genio. Plaut. Truc. 4. 4. 1.

Blitteæ & lutea est meretrix, nisi quæ sapit in vino ad rem suam.

Aliquid sapere. Cic. 7. Fam. 29. Quanquam quis, qui aliquid sapiat, nunc esse beatus potest?

Nihil sapere. Cic. 2. de Divin. 81. Idem 1. Verr. 55. Hic plane nihil sapit.

Per se sapere. Hor. in Arte Poet. 367.

Sapivi, pro Sapui antiquis. Novius Virgine prægnante, Quando ego plus sapivi, qui fullonem compressi quinquatribus. V. Nonium 10. 31.

Sapisti, Præterit. Martial. lib. 9. 6.

Nubere vis Prisco, non miror, Paula, sapisti.

APIENS, entis. Adj. ex Partic. [σάφης, φρόνιμος. Gl. L. G.] Qui sapit. Cic. 1. Off. 16. Ut enim quisque maxime perspicit, quid in re quaque verissimum sit, quique & acutissime, & celerrime potest videre & explicare rationem, is prudentissimus & sapientissimus rite haberi solet.

Idem pro Cluent. 84. Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit, ipsi veniat in mentem: proxime accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperat.

Misera mors sapienti non potest accidere. Cic. 4. in Catil. 3.

Sapiens ad. Cic. 10. Philipp. 17. Quis aut sapientior ad conjecturam rerum futurarum?

Ad normam alicujus sapiens. V. NORMA.

Facere sapientem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Formare sapientem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Judicatus sapiens. V. JUDICO.

Dictum sat sapienti. Plaut. Perf. 4. 7. 19.

Ætas fera & sapientior. Ovid. 1. de Arte Am. 65.

Consilium sapiens. Ovid. 13. Met. 433.

Excusatio sapiens. Cic. 1. Att. 16.

Mores sapientes. Plaut. Rud. 4. 7. 25.

Nutrices sapientes. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Populus sapiens. Hor. 2. Epist. 1. 18.

Puella sapiens. Ovid. 10. Met. 622.

Vir bonus & sapiens. Hor. 1. Epist. 7. 22.

Sapientes σοφῶν ἄνδρων apud Græcos memorantur septem, Cleobulus, Solon, Chilo, Pittacus, Thales, Bias, Periander, quorum multæ sunt sententiæ, quas leges vitæ vocat Quintil. 5. 11. Iactantius 4. 1. temere eos sibi sapientum nomen tribuisse affirmat. conf. Cic. de Amic. 6. Saniens cognomento dictus est C. Lælius. Cic. 1. c. & de Senect. 5.

APIENTIA, æ. f. [σάφια, φρόνιμος, Gl. L. G.] in primo sensu ad sensus corporeos pertinet, & de Sapore dicitur. Sic lusit in hac voce, ut quidam volunt, Ter. Adel. 3. 4. 72.

Hoc falsum, hoc adustum est, hoc lautum est parum:

Illud recte: iterum sic memento: sedulo

Monéo, quæ possum, pro mea sapientia. Sed plerumque ad animum refertur, & est (ut ait Cic. 4. Tusc. 51.) Rerum divinarum & humanarum scientia cognitioque, quæ cujusque rei causa sit. conf. Idem 2. Off. 5.

Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant. Cic. 1. Off. 153.

Ita fit, ut mater omnium bonarum rerum sapientia sit: a cujus amore, Græco verbo Philosophia nomen invenit. Cic. 1. de Legib. 58.

Sapientia, hominis custos & procuratrix. Cic. 4. de Finib. 1.

Sapientia, moderatrix omnium rerum. Cic. 1. de Invent. 5.

Doctores sapientiæ, pro Philosophis. Tacit. 14. Ann. 16.

Præcepta sapientiæ. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Professores sapientiæ. Quintil. in proœm. lib. 1. de philosophis.

Studia sapientiæ. Tacit. 14. Ann. 56.

Sapientia custodiendæ civitatis, Politicæ scientia. Cic. 2. de Orat. 154.

Cælestis sapientia. Hor. 1. Epist. 3. 27.

Compositissima sapientia. Plin. lib. 18. cap. 3. in fine; qui locus nunc aliter legitur.

Consummata sapientia. V. CONSUMMO.

Erudita sapientia. Cic. Philipp. 13. 6. Næ ego istam eruditam sapientiam non audiam.

Fracta sapientia cadet. Ovid. 5. Trist. 12. 13.

Inops dicendi sapientia. V. INOPS.

Infians sapientia Epicureorum. Hor. 1. Carm. 34. 2. Oxymoron.

Oscitans & dormitans sapientia. Cic. 2. de Orat. 144. Istam oscitantem & dormitantem sapientiam, Scævolarum & ceterorum beatorum otio concedamus. Sapientiam vult accipi Jurisprudenciam. Oscitantem & dormitantem, quia languet otio, domique secura manet. Signum languoris & securitatis est oscitatio. Significat Jurisconsultos non agitari tumultu forensium causarum dictionumque, quibus insudant caudicidi: sed in otio securaque tranquillitate de jure consulentibus domi respondere.

Par sapientis. V. PAR.

Perversa sapientia Tiberonis. Cic. pro Muren. 75.

Compilare sapientiam alicujus. V. COMPILO.

Sapientiam pro Judicio viderit ponere Cic. in Orat. 70. Sed est eloquentiæ, inquit, sicut reliquarum rerum, fundamentum sapientia. Utenim

VOL. IV.

in vita, sic in oratione nihil est difficilius, quam quid deceat videre. σοφίαν appellant hoc Græci, nos dicimus sane decorum. Certe multa sunt vocabula, quæ Cicero pro Animi sagacitate usurpat: ut, Prudentia, Sapientia, Judicium, Consilium, Ratio, Intelligentia, Mens & nonnulla alia, quæ sapenúmero idem significant: ut non mirum sit hoc loco Sapientiam pro Judicio poni. Ell igitur Judicium, Eloquentiæ fundamentum: sicuti etiam reliquarum rerum omnium. Nam si quis judicio careat, non tantum infans erit, sed etiam omnia perquam insipienter tractabit. Hanc interpretationem plurimum juvant ipsius Ciceronis verba præcedentia. [Et Horatii imitatio in Arte v. 309.

Scribendi recte sapere est & principium & fons.

SAPIENTIĀLIS, e. Adj. Sapientia pollens. Tertull. de Anim. 15. Summus in anima gradus vitalis & sapientialis.

SAPIENTIPŌTENS, Adj. [σάφια πόντος] Cic. 2. de Divin. 116. Postremo quantum semper fuit, ut apud Ennium est, stolidum genus Æaci-darum, bellipotentibus sunt magis quam sapientipotentibus, tamen hanc Amphiboliam versus intelligere potuisset.

SAPIENTER, Adv. [σάφως] Plaut. Men. 5. 7. 2.

Vitam sapienter instituere. Ter. And. 1. 1. 40.

Fallaciter & Sapienter, contraria. Cic. pro Domo 77. Quia jus a majoribus nostris, qui non fictæ & fallaciter populares, sed vere & sapienter fuerunt, ita comparatum est, &c.

Agendum sapienter. Ovid. 13. Met. 377.

Amare sapienter. Ovid. 21. Epist. 57.

Facere sapienter. Cic. pro Rosc. Amer. 70.

Facere aliquid sapienter & fortiter. Cic. 1. Fam. 7.

Monere sapienter. Cic. 3. de Finib.

Uti ratione sapienter. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Compar. Cic. 2. Fam. 6. Nemo est, qui tibi suadere sapientius possit te ipso.

SAPOR, oris. m. a Sapiro, [σάουρον, νόστος. Gl. L. G. & G. L.] Qualitas illa, quæ lingua sive gustu deprehenditur. Interdum etiam ipse Sensus, quo aliquid sapimus, vel quale sit dignoscimus, i. e. Gustus. Plin. lib. 15. c. 27. Interim quæ sunt communia & pomis omnibusque succis saporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, suavis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, falsus, &c. Cic. 3. de Finib. 34. Ut enim mel, etsi dulcissimum est, suo tamen proprio genere saporis, non comparatione cum aliis, dulce esse sentitur.

Sapor oris. Plin. lib. 30. cap. 4. Oris saporem commendari. [Saporis Emendari.

Acumen saporis. V. ACUMEN in ACUO.

Acidulo sapore jucunda pira. Plin. lib. 15. cap. 15.

Asper in ore sapor. Virg. 4. Georg. 277. Plin. lib. 2. c. 100. Sapor maris asper.

Asperimus sapor. V. ASPER.

Calidus ac vinosus sapor. V. CALIDUS, in CALOR.

Cerealis sapor. V. CEREALIS, in CERES.

Cibarius sapor. V. CIBUS.

Dulcis sapor. Hor. 3. Carm. 1. 19.

Durus sapor. Virg. 4. Georg. 102.

Ferruginei saporis aqua. Plin. lib. 31. cap. 2. V. FERRUM.

Fœdus sapor. Lucret. lib. 2. 401.

Horridus sapor. Plin. lib. 3. cap. 13.

Ingrati saporis caseus. V. INGRATUS.

Infirmi saporis vinum. V. INFIRMUS.

Inimitabilis sapor. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Jucundus sapor. V. JUCUNDUS.

Medicatus sapor. V. MEDICO.

Mulsus sapor. V. MULSUM.

Salsi saporis humor. Lucret. lib. 6. 928.

Tardus sapor. Virg. 2. Georg. 126.

Tristis sapor. Ovid. 4. Trist. 6. 12.

Vinosus sapor. Plin. lib. 12. cap. 13.

Adjudicare saporem. V. ADJUDICO.

Capi aliquo sapore. Cic. pro Cæl. 42.

Confurcare tætro sapore omnia. Lucret. lib. 6. 21.

Domare saporem durum. Virg. 4. Georg. 102.

Imbuere sapore. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Infuscare saporem. V. INFUSCO.

Nosse saporem. V. NOSCO.

Perficere saporem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Redolere saporem, Translate. Quintil. lib. 6. cap. 3. Atticifinos, redolens Athenarum proprium saporem. conf. SAPIO.

Sapor, per translationem, pro Jucunditate sermonis. Cic. de Clar. Orat. 172. Granius obruebat nescio quo sapore vernaculo. Budæus. V. Urbanus recinare & resonare, in URBES.

Sermonem habere non publici saporis. Petron. cap. 5.

Sapor item, pro Sapientia. Arnob. 3. Quisquamne est hominum rationis alicujus sapore contactus. Et Ennod. Epigr. 15.

Tu mea vel tenui perfundis corda sapore. conf. Barth. Advers. 43. 19.

SAPŌRO, āre. Sapore imbuere. Petr. Chrysol. Serm. 15. Christus in nuptiis aquas saporavit in vinum.

SAPORĀTUS, a, um. Petron. Fragm. p. 675. Burm.

Mille saporatam medicatis frugibus offam. Haud multum differt ab illo Virg. 6. Æn. 420.

Melle saporatam & medicatis frugibus offam

Objicit. sed alii legunt Soporatam: de qua lectione V. Turne-bi Advers. 28. 45. & 29. 6. V. in SOPOR.

Saporatos cibos dixit Ammian. 3. 2.

Pulmenta bene saporata. Tertull. de Spectac. cap. 27.

Comparativo usus est Arnob. 5. Ex sanguine saporatiore genus ducunt.

SAPŌRUS, a, um. Adj. Lactant. 3. 16. extr. vocat Piper & Palmas, merces saporas, Tanquam, inquit, sapientia cum saporis mercibus fuerit invec-ta.

[Ubi Genitivum ego fing. esse puto τὸ Saporis. Sed exstat apud Prudent. 4. Cathem. 94.

Nil est dulcius ac magis saporum.

SAPORŌSUS, a, um. aliud Adj. Constant. Afer. de Febr. cap. 4. Sanguis est omnibus elementis saporosior. [Hinc Gallorum saporosus.

SAPĪDUS, a, um. Adj. Quod gratum habet saporem. Apic. 9. 10. Jus sapidum, & cap. 11. Pisces sapidiore. conf. Apul. Met. 2. p. 117. Elm. Attamen barbaram esse hanc vocem censet Vossius. V. Borrich. Cogit. p. 232.

SAPĪDR, Adv. Superl. apud Apul. Met. 8. extr. Femur fapidissime concoctum.

SAPĪRES, [Σάπιρες] Stephano, Populi in Ponti mediterraneis, qui & Sabires, Σάβιρες dicuntur. Orphæus in Argonauticis 753. Sapiri a quibusdam appellantur.

SĀPIS, is. n. Fluvius Italiæ in Flamminia prope Cæfenam urbem. Plin. lib. 3. cap. 15. Est & Sapis, Galliæ Cisalpinæ fluvius Senogalliam urbem subterlabens, juxta quam & Ifaurus fluit. Lucan. lib. 2. 406. Crustumiumque rapax & junctus Sapis Ifauro. adde Sil. 8. 450. [Idem qui superior fluvius est, nec Junctus hic proximitatem indicat, verum ad omnes, quos ibidem recenset Lucanus, Italiæ fluvios jungendum, & hunc cum Ifauro dicit.]

SĀPIUM, vel SAPPĪUM, i. n. Picis genus. Plin. lib. 16. cap. 12. Inter hæc genera proprium quidam fecere sapium, quoniam ex cognatione earum feritur, qualis dicta est in nucleis. V. not. Hard. [An Sappinium.]

SAPLŪTUS, V. ZAPLUTUS.

SĀPO, onis. m. pr. dub. [σάπων] Gl. G. L.] Plin. lib. 28. cap. 12. Prodest & sapos: Gallorum hoc inventum rutilandis capillis, ex fevo & cinere. Optimus fagino & carpino duobus modis, spissus ac liquidus; uterque apud Germanos majore in usu viris, quam feminis.

SĀPOR, V. SĀPIO.

SĀPPHĪRUS, i. f. [σάπφειρος] Lapis pretiosus cæruleus opacus. Plin. lib. 37. cap. 2. Sapphirorum, æquo cum purpura, optimæ apud Medos, nusquam tamen pellucidæ. Præterea inutiles sculpturæ intervenientibus crystallinis centris. Quæ sunt ex iis cyanei coloris, mares existimantur. conf. Diof. 5. 100. Tertull. adv. Marc. 2. 10. [Differt a Sapphiro juniorum Sapphirus Plinii. Foran est Lazuli dictus lapis officinis.]

SĀPPHĪRĪNUS, a, um. Adj. [σάπφειρινός] ut, Lapis sapphirinus Plin. lib. 37. cap. 2. De Cyano loquens, Inest ei aliquando & aureus pulvis, non qualis in sapphirinis. In sapphiris enim aurum punctis collucet cæruleis.

SĀPPHĪRĀTUS, a, um. Adj. [σάπφειρωτός] Sapphiris intertextis variegatus. Sidonius 2. Epist. 10. Ac si sub versicoloribus figuris vernans herbida crusta sapphiratos.

SĀPPHĪŌ, ūs. f. [Σαπφώ] Nomen mulieris vatis. Unde Sapphici versus appellati. Ferunt autem nonnulli fuisse duas hoc nomine, quarum una Eresia, quæ & antiquior Lyrica: qua tempestate Alcæus claruit, Stesichorus, & Pittacus, tempore Tarquinii Prisci. Ea plectrum prima invenit. Scripsit Lyricos modulus, Epigrammata, Elegeia, lambos, & Monodias. Altera Mytilenæa, longe junior, cujus pulcherrimum opusculum ad amicum Phaonem exstat. Scripsit & alia multa apud Græcos, ut merito nona inter Lyricos poetas annumeretur. V. Suid. Ælian. V. H. 21. 19. Strab. lib. 13. & Hor. 2. Carm. 13. 25. In eam exstat Antipatri Sidonii epigramma in Anthologia cap. 8. 9. E junioribus V. Tanaq. Faber de Poët. Græc. Perizon. ad Ælian. l. c. & Fabric. Bibl. Græc. Vol. 1. p. 589. Mascula Sappho. Hor. 1. Epist. 19. 28. Lesbica Sappho. Ovid. 2. Trist. 365.

SĀPPHĪCUS, a, um. Adj. [Σαπφικός] ut, Carmen Sapphicum. Diomed. p. 508. Musa Sapphica. Catull. ad libellum, 35. 17.

SĀPPOS, pr. com. [σαππός] Nugatorius, nugax, fœdus in Gl. G. L. ex ponitur. Sed & Putrem denotat, unde de caseo loquens Plin. lib. 28. cap. 9. Sapron, inquit, vocant, qui cum sale & forbis siccis e vino tritus potusque medetur cæliaci.

SĀPROPHĀGUS, i. m. [σαπροφάγος] Qui saprum devorat. Martial. lib. 3. 77. Nescio quod stomachi vitium secretius esse Sulpicer: ut quid enim Bactice saprophagis? [Græce scribendum σαπροφαγής, ut sit secunda præf. Indic. Σαπροφαγής, Putribus vescor, nequaquam vero nomen. Explicationem pete ex superiore Plin. loco. An Ad quid enim?]

SĀPSA, a veteribus dictum est pro Ipsa, vel Seipsa. Ennius, Quæ res sapiam loco sese ostendat. conf. SAS.

SĀPULA, æ. f. Σάμβα in duobus Gloss. Lat. Gr. Pifcis genus.

S A R

SĀRĀBALLUM, i. n. Vestis erat Parthorum fluxior. Hieronymus in Daniele. [Puto esse dict. seq. diminutivum Saraballium, Σαράβαλλοι.]

SĀRĀBARĀ, ōrum. n. pl. [σαράβαρα] Vestis erat Medica fluxa. Alii interpretantur crurum Operimenta & indumenta. Ejus mentio apud Septimum Florentem de Pall. cap. 4. Monuit Turneb. 7. 10. V. Salmast. not. p. 321. Suid. & Hesych.

SĀRĀCA, [Σάρακα] Ptolemæo lib. 6. cap. 2. Oppidum in mediterraneis Mediæ. Steph. in Arabia collocat. Est & Ptolem. lib. 5. cap. 10. Sarace civitas in Colchide.

SĀRĀCĒNI, ōrum. m. pl. [Σαρακηνή] Suid. Arabum gens, vaga & inculta. Saraceni Steph. q. V.

SĀRĀNGÆ, Populi sunt Caucafi juga incolentes apud Plin. lib. 6. cap. 16.

SĀRĀPANI, Populi sunt Colchidis, de quibus sic scribit Strabo: Navigator autem usque ad Sarapanos, quæ munitio urbis habitatores recipere posset. Strabo lib. 10.

SĀRĀPARÆ, Populi sunt circa Caucasum, non procul ab Hyrcano: Plin. lib. 6. cap. 16.

SĀRĀPIS, V. SĀRAPIS.

SĀRĀPŪS, ōdis. m. [σαράπυς] Homo latus pedes habens, qualem Alcæus Pittacus fuisse refert. A naturæ quippe deformitate multi cognomina sua traxerunt. Alex. ab Alex. lib. Genial. Dier. 2. cap. 11. ex Suid.

SĀRĀSA, Urbs Parthorum quos Carduchos appellabant. Strabo lib. 16.

SĀRĀSTES, V. SĀRĀSTES.

SĀRĀONIS, idis. Lacus in Ægypto extrema apud Strabonem lib. 1.

SĀRĀSMUS, i. m. [σαράσμυς] Latine dicitur Jocus cum amaritudine: ut apud Virg. 2. Æn. 547. — referes ergo hæc, & nuntius ibis Pelidæ genitori: illi mea tristitia facta, Degeneremque Neoptoleum narrare memento. V. Suid.

SĀRCINA, æ. V. SĀRCIO.

SĀRCIO, si, tum, [σάρκιον] Gl. L. G.] Ire est Integrum facere, inquit Festus. Proprie est Vestes confluere. Transfertur tamen etiam ad alia. Plin. lib. 11. cap. 10. Apes ruentes ceras fulciunt, pilarum intergerinis a solo fornicatis, ne desit aditus ad farciendum. Caro R. R. cap. 31. pr. Vimina matura: falices per tempus legantur, uti sit unde corbulæ fiant, & veteres farciantur. conf. 23. pr.

Sarcire, Rependere beneficium. Cic. 13. Fam. 62. Primum tibi ago gratias, &c. deinde impudentia prosequor, sed idem sarciam.

Damna sarcire, Reparare. Columel. lib. 9. cap. 15.

Detrimentum sarcire, Restaurare. Cæf. 1. Bell. Civil. 45. Dum sarcire acceptum detrimentum volunt, temere infecuti fugientes, &c.

Fideicommissum sarcire. Ulpian. in l. Fideicommissa. §. si quis alicui decem. ff. de legat. 3.

Infamiam sarcire, Delere. Cæf. 3. Bell. Civil. 74.

Ruinam sarcire generis lapsi. Virg. 4. Georg. 449.

Ufuram longi temporis, magnitudine officiorum sarcire. Cic. 3. Fam. 1. Quod cum ita sit, perniciam profecto, ut longi temporis usuram, qua caruimus intermissa nostra consuetudine & gratia, & crebritate, & magnitudine officiorum meorum sarciam.

SĀRTUS, a, um. Partic. [ἐπισκευαστός] ut, Male facta gratia neququam coit. Hor. 1. Epist. 3. 31.

Sarta tecta vocabantur, auctore Festo, Opera publica, quæ locabantur, ut integra præstarentur.

Sarta tecta exigendi cura ad Censores spectabat, interdum etiam ad Ædiles, raro ad Prætores, nec nisi quum Senatus decreverat. Cic. 3. Verr. 128. In fartis tectis vero quemadmodum se gesserit. Ibid. 130. Quum L. Octavius C. Aurelius Censules ædes sacras locavissent, neque potuissent omnia facta tecta exigere, neque ipsi, neque ii Prætores, quibus erat negotium datum, C. Sacerdos & M. Cæsius: factum est Senatusconsultum, quibus de fartis tectis cognitum & judicatum non esset, uti C. Verres, P. Cælius Prætores cognoscerent, & judicarent. Idem paulo post, 121. Quæsit quis ædem Castoris fartam tectam deberet tradere. Et rursum, Monumentum illa amplitudine, illo opere, quamvis fartum tectum, integrumque esset: tamen aliquid se inventurum, in quo moliri prædarique posset, arbitrabatur. Ex cujus orationis lectione, facile intelligimus quomodo facta tecta locari forent exigere. Hæc Budæus. [At hic coll. exigunt Gloss. Lat. Græc. Sarta tecta ὑποσκεύασται. Scribendum, ὑποσκεύασται.]

Censores facta tecta acriter & cum summa fide exegerunt. Liv. 29. 37. Idem 42. 3. Censorem moribus regendis creatum, cui facta tecta exigere facis publicis, & loca tuenda more majorum traditum esset. Quibus facta tecta ædium sacrarum locorumque communium tueri possunt. Cic. 13. Fam. 11.

Dicitur interdum cum conjunctione, Sarta tecta, & Sartum & tectum, quum plena est locutio, quomodo Cicero sæpe usus est. Budæus [Cic. 3. Verr. 136. Verum etiam in his fartis tectis dominata est. Ut Afcon. Addidit que, ut esset plenum dictum. Nam Sarta tecta dicuntur Sartum tectum habere aliquid, per translationem est Integrum & incorruptum servare. Budæus. Nonnunquam & cum præpos. a. V. post Sartum & tectum Cic. de homine. H. St. Vide locum ex 13. Fam. infra.] Utuntur & hac locutione antiqui metaphoricôs. Cic. Anteq. iret in exilium 14. Si igitur aliquo tempore his hominibus consulueris, quorum animus est religionis pietate defunctus, debetis mihi quoque prospicere qui numini deorum consecratum fartum tectum ab omni periculo conservavi, & vos ut tutam tranquillamque fortunam traheretis, mea pe feci vigilantia. Quo tamen in loco, non Periculo, ut in omnibus exen plaribus legitur, sed Piaculo lego: hoc sensu, ut Cic. significet animi suum integrum intactaque ab omni piaculo conservasse: id est indigni facinore & gravi aliqua pœna expiando, ac nihil in sese scelestum admisisse. Idem 13. Fam. 50. Hoc mihi da atque largire, ut M. Curius fartum & tectum, ut ajunt, ab omni incommodo, detrimento, molestia sincerum integrumque conserves. Plaut. Trinum. 2. 2. 36. joculari metaphora usus est, Sarta tecta tua præcepta usque habui mea modestia. h. e. Omnibus numeris obedientiæ tibi parui: unguem latum, aut digitum transe sum, a tuis præceptis non discessi. Budæus.

SĀRTE, Adv. Festus, Sarte in Auguralibus pro Integre ponitur, Sane farteque audire videreque.

SĀRTOR, ōris. m. [σάρτις] Non. 1. 24. Sartores dicti, non solum a faciendi, verum etiam a fariendo. Plaut. Capt. 3. 5. 3. Sartor, fatorque scelerum & mesur maxime. Et in subsequenti aperuit. V. loc. & infra in SĀRRIŌ.

SĀRTEIX, ōcis. f. apud Frontonem.

SĀRŪRA, æ. f. Reflectio, instauratio. Columel. 4. 26. Jugo, si non erit opus nova fartura, recentia vincula inferantur. conf. in SĀRRIŌ.

SĀSŪRA, æ. f. Idem. Varr. R. R. 3. 9. Ego quæ requiro, farturæ, a farturæ, membra de palumbis. V. Turnebi Advers. 24. 22. al. Farturæ conf. Aslura, in ASSO.

SĀSCĪNA, æ. f. [σασκίνα] ἰδιωματὸν Gl. L. G.] a Sarcio derivatur, ait Perottus: & proprie Urensium est, & eorum quæ ad cultum, a ornatum, & ad reliquum usum pertinent, veluti Fascis, quem quis itinere faciendo portare possit. Plaut. Mostel. 2. 1. 83. Unde advenienti sarcinam imponam feni.

Fida sarcina. Propert. lib. 4. 3. 46.

Magna sarcina. Ovid. 3. Epist. 68.

Constringere sarcinam. Plaut. Trin. 3. 2. 93.

Sarcinæ pl. Σακίαι ἰδιωματὸν, πύσι. Gloss. Lat. Græc. Et Græc. Lat. Σακίαι πύσι, Sarcinæ, singulare non habet. [Nam fere de Militum onerique Sub sarcinis esse dicuntur, dum iter faciunt. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 17. Hanc (legionem) sub sarcinis adoriri. Quod Metaphr. Græc. reddit, ἐν πύσι σκευοφόροις ἰππίσταϊς.]

Colligere sarcinas dicuntur milites, Quum castra movere volunt: & quum in aliam domum immigrant, sarcinas suas componere solent. [Immo Vasa colligere id est. Colligere vero sarcinas solebant, instante pugna Sall. Jugurth. 97. Et ipsi hostes aderant, & priusquam exercitus a instrui, aut sarcinas colligere, denique antequam signum ullum acciperet, equites &c. Translate tamen in priore significatione posuit videtur Varro 1. de R. R. pr. Annus enim octogesimo admonet me, sarcinas colligam, antequam proficiscar e vita. Conjicere sarcinas in medium. V. CONJICIO. conf. Liv. 8. 11. Sarcinas etiam vocamus Res nostras domi, cistis capsisque composita Quintil. in Passu cadaverum, Jacent relictae sine herede sarcinæ. Hæc ex Valla lib. 4. cap. 49.

SĀRSCĪNAS, ātis. neutro genere dixit Plaut. Mostel. 3. 2. 83. Quis sarcinatis equa est, si umbram non habes? De hac varia est Auctorum opinio. V. Interp. in loc. In emendatis codd. Sarcinatis, V. in SĀRSCĪNAS.

- SARCINŪLA**, *æ. f. dimin.* [*σάρκινος*] Juven. 3. Sat. 161. Apræ sarcinulæ, & expeditæ. Catul. ad Veranium, 28. 2. Colligere sarcinulas. Juven. 6. Sat. 145. conf. Petron. 81.
- SARCINĀLIS**, *e. Adj.* Ad farcinas pertinens. Ammian. 15. 7. Sarcinallium jumentorum actuarius. itemque
- SARCINĀRIUS**, *a, um. Adj.* [*σάρκινος*] Quod ad farcinas pertinet. Cæf. 1. Bell. Civil. 81. Illi & inopia pabuli adducti, & quo essent ad id expeditiores, omnia farcinaria jumenta interfici jubent.
- SARCINARIUS**, *i. m.* Ἀρχιφορῶν, Gerulus, Onera ferens, Sarcinarius, Bajolor. Gloss. Græc. Lat.
- SARCINŌSUS**, *a, um. Adj.* Saginatus. Apul. 8. Met. p. 208. Elmenh. Lupos enim numerosos, grandes, & vastis corporibus farcinosos, &c.
- SARCINO**, [*σάρκινος*] *äre. Vet. Onom.*
- SARCINATUS**, *a, um. Partic.* [*σάρκινος*] Sarcinis onustus. Plaut. Pæn. 5. 2. 19. Viden' homines farcinatos consequi?
- SARCINATOR**, *öris. m.* Sartor, qui refarcit ac reparat; vel Qui farcinas compingit. Plaut. Aul. 3. 5. 41. Petunt fullones, farcinatores petunt. Lucilius apud Non. 2. 818.
- Sarcinotem esse funnum, fuere centonem optime. Paulus De furtis: in L. Fullo, Fullo vel farcinator, qui polienda & farcienda veftimenta accepit, ex contræctatione eorum furtum facit. [At in Gloss. Græc. Lat. est Idem qui Sarcinarius, nempe *σάρκινος*.]
- SARCINATRIX**, *icis. f.* [*σάρκινος*, Gl. L. G. *σάρκινος, ἡ κραιπνή* G. L.] Quæ vestes fuit & reficit. Cajus in l. Et ancillarum, De peculio, D. Et ancillarum nomine, & filiarum familias in peculio actio datur: maxime si qua sarcinatrix, aut texitrix erit, aut aliquod artificium vulgare exerceat. Sarcinatricis in machinis. Varro apud Non. 1. 276. V. SARCITRIX.
- SARCITOR**, *öris. m.* Idem ac Sarcinator. Inscript. apud Fabrett. p. 753. M. PVIIVS. M. L. VRBANVS. SARCITOR. SIBI. ET CLARAE. CONLIBER. ET LAVRENTINAE. F.
- SARCITRIX**, *icis. f.* Non. 1. 276. improbatur. Sarcinatricis, inquit, non (ut quidam volunt) Sarcitricis, quasi a Sarciendo; sed magis a Sarcinis, quod plurimum vestium fumant. [Videtur jocus Varronis.]
- SARCIMEN**, *inis. n.* [*σάρκινος*] Sutura. Apulejus Met. 4. p. 149. Elmenh. Tunc tenui sarcimine summas oras ejus adæquavimus, & juncturæ rimam setæ densitate sepsimus.
- SARCITRECTOR**, *öris. m.* Isidor. 19. 19. Sarcitector dicitur, quod ex multis hinc inde conjunctis tabulis unum tecti faciat corpus; idem & tignarius.
- SARCION**, [*σάρκινος*] est veluti Caro quadam gemmarum. Vena, vitiumque Carchedoniis & Smaragdus peculiare. Plin. 37. 5. Caruncula Lat.
- SARCITES**, [*σάρκινος*] Gemma, quæ bubulas carnes representat. Plin. lib. 37. cap. 10.
- SARCOCOLLA**, *æ. f.* [*σάρκοκόλλη*] Lacrima arboris in Perfide nascentis, inquit Dioscorides; dicta ab effectu, quem præstat, & vi potestatisque sua, nempe a vulneribus glutinandis, hoc est carnis, quas Græci *σάρκινος* vocant, *κόλλη* enim illi glutinum vocant. Plin. lib. 24. cap. 14. Sunt qui & sarcocollam spinæ lacrimam putent, pollini turis similem, cum quadam acrimonia dulcem. Idem lib. 13. cap. 11. Fit & ex sarcocolla (ita vocatur arbor) gummi utilissimum pictoribus ac medicis, simile pollini thuris. Vides quemadmodum Plinius & Arborem ipsam & Gummi, eodem nomine appellet. conf. Diosc. 3. 90. Apul. de Herb. cap. 31.
- SARCOMA**, *ätis. n.* [*σάρκωμα*] Isidor. 4. 7. Superfluum carnis incrementum, quo ultra modum corpora saginantur. [A v. *σάρκω*. Gloss. Gr. Lat. *σάρκωμα*, Pulpamentum.]
- SARCOPHĀGOS**, *i. m.* [*σάρκοφαγος*] Sepulchrum, auctore Nonio 1. 13. Macer in l. Funeris sumptus. D. de relig. &c.
- Sarcophagus, Lapis. Plin. lib. 2. cap. 96. At circa Asson Troadis lapis nascitur, quo confumuntur omnia corpora: sarcophagus vocatur. Contentus sarcophago. Juven. 10. Sat. 172.
- SARCŪLUM**, *i. n.* & **SARCULUS**, *i. m.* [*σάρκω*, *σάρκω* Gl. L. G.] a Sarriendo dicitur, Instrumentum est rusticum, quo segetes purgantur. Cato de R. R. cap. 10. Sarcula octo, palas quatuor. Plaut. Trucul. 2. 2. 21. Ita me amabit sarculum, ut ego me ruri &c. Cessant sarcula. Ovid. 1. Fast. 699. Dispersa per agros sarcula. Ovid. 11. Met. 36. Arare sarculis. Plin. lib. 18. cap. 19. Agros findere sarculo patrio. Hor. 1. Carm. 1. 11. Sarculi vel simplicis vel bicornes. Pallad. Jan. tit. 43.
- SARCŪLO**, [*σάρκω* Gl. L. G.] *äre.* Sarculo abscondere. Columel. lib. 5. 9. Primo (plantæ) sarculari debent, ita ut simplex stilus altitudinem maximi scrobis non excedat. Al. Sarculari. q. V.
- SARCULATIO**, *önis. f.* [*σάρκω*] Idem quod Sarritio. Plin. lib. 18. cap. 21. Sarculatio indurata hiberno rigore foli tristitia laxat temporibus vernis. Videtur legendum Teporibus.
- SARDA**, *æ. f.* [*σάρδα*] Genus gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 7. Omnia autem hæc genera, scilicet contumaciter resistunt, partemque ceræ in signo tenent. E diverso ad hæc sarda utilissima, quæ nomen cum sardonice communicavit. Ipsa gemma vulgaris & primum Sardinibus reperta. Sarda, Piscis ex genere pelamidum. Plin. lib. 32. cap. ult. V. SARDINIA.
- SARDABALA**, Fluvius Tingitanæ provinciæ. Plin. lib. 5. cap. 2.
- SARDACHATRS**, Gemma Achates a Sardinia nomine accepto, quod ibi invenitur a ceteris degenerans. Plin. lib. 37. cap. 10.
- SARDĀNĀPĀLUS**, *i. m.* [*Σαρδωνάπυλος*] Ultimus Assyriorum rex, de quo Justinus lib. 1. 3. Fuit hic omnis generis luxuriæ deditus: nec erubuit inter scortorum greges nere, quin & muliebri habitu feminas omnes lascivia antebat. Quamobrem indignati Assyrii tali femine parere, duce Arbace desciscientes, bellum Sardanapali intulerunt. Qui victus, in regiam se recepit, & extructa pyra, se atque divitias in incendium misit. Hic fuit a Nino trigessimus rex, ut ait Diodorus lib. 3. Biblioth. Et moriens condidit hoc epitaphium,
- Ede, bibe, lude, post mortem nulla voluptas. Cic. 5. Tusc. 101. Quomodo igitur jucunda vita potest esse, a qua absit prudentia, absit moderatio? ex quo Sardanapali, opulentissimi Syriæ regis, error agnoscutur, qui incidit iussu in busto
- Hæc habui, quæ edii, quæque exsaturata libido
Hæsit, ac illa jacens, multa & præclara relicta. [Scribendum videtur Assyria, ut 2. de Fin. 106]
- Athenas autem aliud huic Epitaphium attribuit. V. 12. 7. conf. Max. Tyr. Diff. 29. extr. & Clem. Strom. 1. 2. extr. Juven. 10. Sat. 362.

— & potiores

Herculis ærumnas credat, sævosque labores,
Et Venere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

- SARDANAPALICUS**, *a, um. Adj.* Sidon. 2. Epist. 13. Sardanapalicum in morem.
- SARDEMISSOS**, Tauri montis promontorium est, quod inter Lyciam & Pamphyliam in nostrum mare imminet. Plin. lib. 5. cap. 27.
- SARDISSUS**, [*Σάρδισσος*] Urbs Lyciæ, quæ a Lynesse non multum distabat: ab ea urbe dicitur esse Sardessus Juppiter, quod in ea urbe sanctissime coleretur *Σαρδισσος Ζεὺς*. Auctor Stephanus.
- SARDI**, V. SARDINIA.
- SARDIA**, [*σάρδια*] inter Ornamenta muliebria recensentur a Polluce lib. 7. cap. 22. ad finem.
- SARDIÆI**, [*Σαρδιαῖοι*] Populi ad Pannonias gentes relati a Strabone lib. 7. Sunt & Sardiæi (inquit) ad meridiem procedenti, quorum ab initio Adriæ sinus regio montana, ad Rhizonicum sinum progrediens, agrumque Sardiæorum inter mare gentesque Pannonias cadit. Alii Sardiæos provinciam inter Illyricos statuunt. Casaub. Adriæos putat esse.
- SARDICA**, *æ. f.* [*Σαρδική*] Illyrii civitas; de qua Epiphanius Tom. 2. l. 2. Scribitur & Sardia: Hodie *Triadizza*.
- SARDICENSIS**, *e. Adj.* Attributum a Sardica Sardicensis synodus (inquit Spiegel.) non a Sardibus, sed Sardica Illyrii civitate dicta, de qua post Epiphanium lib. 2. Tom. 2. V. & Vadianum, Illyria, Histor. tripart. lib. 4. cap. 21. Theodor. lib. 2. cap. 4.
- SARDINIA**, [*Σαρδῖνη*] Insula maris Mediterranei. Salustius, Sardinia, in Afro mari, facie humani velligii, in Occidentem, quam in Orientem, latior prominat. A Sardo Herculis filio dicta, ut lib. 12. Silius, & Solinus scribit. De ea Plin. lib. 3. cap. 7. Eadem Sandalotis & Ichnusa, a forma sandalii, vel humani velligii dicta. Claud. de Bello Gildon. 508. Humanæ speciem plantæ sinuosa figurat
Insula: Sardiniam veteres dixere coloni. Sardiniam Ptolemæus multo longiore facit, quam sit lata. Nam Eoum litus *CLXXXVIII* mil. pas. longitudinis habet, maxima latitudine *CCXXII* mil. pas. cognita. Eadem prope & Pomponii Melæ 2. 7. sententia est. Nam angustius spectare eam in Ortum quam Occasum ait, litoribus videlicet medio contractis: in universon autem ubique spatiosiore esse, quam Corfica sit, etiam tractu quo latissima est. De Sardinia Pausanias in Phocic. p. 332. Wech. & Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 16. Ferax est, & inter subsidia frumentaria Romæ, ut scribit Varro de R. R. lib. 2. præf. conf. Plin. 3. 7. Opima Sardinia. Hor. 1. Carm. 31. 3. Aere fuit infaluberrimo infamis. Unde Cic. 7. Fam. 27. Sardum quandam patria sua pestilentiore fuisse dixit. V. SARDI. Et in hoc Martialis Sardiniam Tiburi opponit lib. 4. 60. Nullo fata loco possis excludere: quum mors Venerit, in medio Tibure Sardinia est. Et Claud. de Bello Gildon. extr. Hinc hominum pecudumque lues, hinc pestifer aer Sævit, & exclusis regnant Aquilonibus Austris. V. & Tacit. 2. Ann. 85.
- SARDUS**, *a, um. Adj.* [*Σάρδος*] Hor. de Arte Poet. v. 375. Mel sardum; i. e. Pestillum.
- SARDI**, [*Σάρδοι, Σαρδοῖοι, Σαρδῶνες*] Indigenæ, qui in Sardinia nati sunt. A Græco insulæ nomine *Σαρδῶν*, ut vult Steph Sardi venales. In eo libello cui titulus est, De Viris illustribus, quem alii Plinio, nonnulli Suetonio tribuunt, utriusque reclamante stilo, cap. 57. hujusmodi quoddam adagium refertur, Sardi venales: de negotio infinitæ prolixitatis atque inexplicabili. Idque hinc esse ortum tradunt, quod Ti. Sempronius Gracchus, quum altero consulatu Sardiniam donuisset, tantum ex ea captivorum adduxit, ut longa venditione res in proverbium abierit. Plutarchus in problematis Rom. Quæst. 53. aliam affert causam, nimirum olim inolevisse morem apud Romanos solennem, ut qui ludos ederent in Capitolio, Sardos venales pronuntiant, prodiretque puer quispiam, per ludibrium monili cinctus, quam bullam vocant. Eum morem hinc ortum putat, quod Veientes Hetruscum populi multum temporis cum Romulo bellum gessissent, quod horum urbem postremam Romulus expugnasset. Usus est hoc adagio Cic. 7. Fam. 24. Habes, inquit, Sardos venales, alium alio nequiorum. Sentit Cicero de contemptis & improbis, & ni fallor, patria quoque Sardiis. Nam ita scribit paulo ante hunc locum, Id ego in lucris pono, non ferre hominem pestilentiore patria sua. Erasmus.
- SARDŌUS**, *a, um. Adj.* [*Σαρδῶν*] ut Sardoia herba felino similis, id est apio: eam Pausanias in Phocic. p. 332. Wech. nasci in ambitu fontium ait, ac eam mortem cum risu specie afferre. Inde Homerum ac posteros, Sardonium risum, nuncupasse. V. in RISUS, & infra SARDONIUS.
- Sardoia lex est, Senescentes jam parentes fustibus letaliter a filiis cædi ac mox contumulari. Cæl. Rhodig. lib. 19. Lect. Antiq. cap. 26. Regna Sardoia. Ovid. 4. Fast. 289.
- SARDŌNIUS**, *a, um. Adj.* [*Σαρδῶνιος*] Solin. cap. 4. Sardonius risus, [*Σαρδῶνιος γέλας*] Proverbium de risu ficto aut amarulento, aut infanso denique. Sensus & origo proverbii varie traditur auctoribus. Zenodotus in collectaneis suis Æschylum citat, qui hujusmodi ferme tradiderit in opere de paræmiis. Gentem esse quandam Carthaginensium coloniam, que Sardonem regionem inhabitet: eum morem esse, senes septuagesimum prætergressos annum Saturno sacrificare, ridentes interim, ac mutuo sese complexores. Nam turpe ducebant, in funere aut ejulatum edere, aut lacrimas profundere. Hinc adimulatum risum, Sardonium vocari coeptum. Timæus apud eundem Zenodotum ait, Sardonis consuetudinem fuisse, ut filii parentes jam grandiores juxta fossam aut præcipitium, in quo sepelendi forent, collocarent: atque inde fustibus cadentes, in eam darent præcipites. At illi interim pereuntes ridebant, existimantes eam mortem felicem atque egregiam, quod liberorum iniquitate interirent. Sunt qui dicunt in Sardonum insula herbam nasci quandam, cui Sardoæ cognomen sit, apud similem: eam sapore quidem esse dulcem, verum gustatam, ora hominum in tristis dolore contrahere, ut veluti ridentes emorian-tur. Hoc sensisse videtur Solinus, cumque hoc Servius grammaticus, enarrans hunc Virgiliani Thyridis versum ex Eclog. 7. 41. Imo ego Sardois videar tibi amarior herbis. M. Full. 7. Fam. 21. Videris,

- Videris, inquit, mihi vereri, ne si istum habuerimus, rideamus *ῥίλα-
τα Σαρδωνίων*. Significans futurum, ut si Cæsar rerum potiretur, mul-
tis arridere atque applaudere cogentur, quæ magnopere displicerent.
Alii risum Sardonium ridere, in hoc Ciceronis loco interpretantur,
Præsens, & qualicumque delectationis causa perniciem tibi arcessere:
sive in ea re esse hilarem, quæ paulo post magnum malum est allatura.
Plura de origine proverbii apud Erasum in Chiliadibus, unde hæc de-
sumpta sunt.
- Sinus Sardonii. Claud. de Bell. Get. 218.
- SARDONICUS, a, um, Adj. [*Σαρδωνικός*] Rutil. 1. 354.
Nec quæ Sardonico cespite massa fluit. Al. Sardonio. [Sed o
longum Græca consuetudo postulat. Aut igitur Sardoo legendum, aut
poëtica licentiâ tribuendum.]
- SARDINIENSIS, e. aliud Adj. Nepos, 24. 1. 4. Triumphus Sardinienfis.
- SARDINIA, Pifcis genus ad condimenta & salituras utilis, apud Italos
plurimum. Columel. lib. 3. cap. 17. Tabentes haleculas, & salibus ex-
sam chalcidem, putremque fardinium. Sardelam exp. Beroald.
- SARDIS, [*Σάρδεις*] Urbs Lydiæ magna, ad latus Tmoli montis maxime
celebris, ut restis est Herodotus lib. 1. Et Plin. lib. 5. cap. 29. Eadem
fuit olim regia Croesi Lydorum regis, ut late ostendit Herodotus, & Hor.
1. Epist. 11. 2.
Quid concinna Samos, quid Croesi regia Sardis? Terminat au-
tem nominativum & accusativum in *is* productam, quomodo Tralis &
Syrtsis.
Frequentius legitur pluralis Sardes. Nepos, 1. 4. 1. Atheniensium auxi-
lio Iones Sardes expugnassent.
Magnæ Sardes. Ovid. 11. Met. 137.
Vade ait, ad magnis vicinum Sardibus amnem. Intelligit Pa-
ctolum.
- SARDIANUS, a, um, Adj. [*Σαρδιανός*] Sardiiani balani a Græcis dictæ
sunt Castaneæ, quod circa Sardis primum fuerint inventæ. Plin. lib. 15.
cap. 23.
- SARDO, Ære. Antiquum verbum, quo Nævius usus est. Paulus: Sarda-
re, intelligere: Nævius,
Quod bruti nec fatis fardare queunt.
- SARDONICI, [*Σαρδόνιον ὄρη*] Montes Liburniæ. Ptolemæo lib. 2. cap. 17.
Vulgo *Maranai*.
- SARDONYX, ychis. m. & f. [*σαρδόνυξ*] Lapis pretiosus. Componitur
ex Sarda, quæ lapis fuit in Sardinia primum compertus, coloris rubentis,
& Onyx gemmâ, cui est candor subcandidus, unguis humani similitu-
dine, quasi utriusque colorem obtineat. Plin. lib. 37. cap. 7. E diverso
ad hæc farda utilissima, quæ nomen cum sardoniche communicavit. Ju-
ven. 6. Sat. 382.
— organa semper
In manibus, densi radiant testudine tota
Sardoniches. Perf. 1. Sat. 16.
Et natalitia tandem cum fardonyche albus.
- SARDONYCHUS, i. m. Idem. [*σαρδόνυξ*] Juven. 13. Sat. 139.
Arguit ipforum quos littera, gemmaque princeps
Sardonychus, loculis quæ custoditur eburnis. Sed in emendatis
codd. Sardonychum. Genitivo pl.
- SARDONYCHATUS, a, um. [*σαρδονυχωτός*] Sardoniche ornatus. Mar-
tial. lib. 2. 29.
Cujus & hinc lucet sardonychata manus.
- SARDOUS, V. SARDINIA.
- SARDUS, i. m. [*Σάρδος*] Urbs Illyrici, teste Steph. &
SARDENUS, a, um, Adj. [*Σαρδηνός*] f. Sardina, *Θήσσα*, Gloss. Lat. Gr.
- SARDUS, [*Σάρδος*] Herculis filius, qui adhuc puer, ab Iolao eorum fu-
rori subtractus, quos Hercules vivens lacerasset, cum fratribus aliquot in
Sardiniam insulam pervenit, eamque, quæ antea Sandaliois, seu Ichnusa
vocabatur, a nomine suo Sardiniam creditur appellasse.
- SAREPTA, Æ. f. [*Σαρέπτα*] Urbs Sidoniorum, inter Tyrum & Sidonem
sitâ; ubi divinus vates Elias esurientem viduam miraculo pavisse scribitur
in Sacris litteris. Sarapta, *Σαρέπτα*, Steph. Hinc
- SAREPTANUS, a, um, Adj. possess. [*Σαρέπτανός*] Sidonius Apoll.
Carm. 17. 15.
Vina mihi non sunt Gazetica, Chia, Falerna,
Quæque Sareptano palmitè missâ bibas.
- SARGACÆ, Populi juxta Mæotidem, quorum oppida Murmetion, Pan-
ticapæum, Theodolia, Hermisium. Pomponius eos Satarchas appellat
cap. 1. lib. 2. De Scythia Europæa de quibus suo loco.
- SARGAPISBS, Tomyris filius, qui a Cyro Persarum rege captus, cum mani-
cas & brachiorum vincula eximi sibi impetrasset, se ipsum interfecit.
Herodotus.
- SARGAURASANÆ, Regio Cappadociæ apud Plin. lib. 6. cap. 3.
- SARGUS, i. m. [*Σάργος*] Pifcis genus, inquit Festus, qui in Ægyptio
mari fere nascitur. Lucil. in Sat.
Quem præclarus elops, quem Ægypto fargu' movebit. Plin. lib.
9. cap. 51. Ibid. cap. 17. Lutarium semper comitatur fargus nomine
alius pifcis: & canum fodiente eo, excitatum devorat pabulum.
- SARI, n. indecl. [*σάρις*] Genus fruticis proveniens in aqua, radice dura
intortaque, ferrariis officinis utile, de quo Plin. lib. 13. cap. 23. Fruticosi
est generis & Sari, circa Nilum nascens, duorum cubitorum altitudine,
pollicari crassitudine, coma papyri, similibus manditur modo, radice
ferrariis officinis præcipua, carbonis usu, propter duritiam. Vocatur &
Saripha.
- SARISSA, Æ. f. [*σάρισα*] Hastæ Macedonica genus, auctore Festo.
Liv. 9. 19. Arma, clypeus, sarissæque illis: Romano scutum majus, cor-
pori tegumentum. Idem 37. 42. Ibi simul perturbati ordines, & impe-
ditus intercurfu suorum usus prælongarum hastarum (sarissas Macedo-
nes vocant) intulere signa Romanæ legionis.
Macedonia sarissa. Ovid. 12. Met. 466. Lucan. lib. 8. 298.
Primi Pellæas arcu fringere sarissas. Idem lib. 10. 47.
- SARISSOPHOBUS, i. m. [*σαρίσσοφοβος*] Alexander lib. 6. Genial. Die-
rum cap. 13. Sequitur inde tempestatibus, Græcorum duces diversas
turmas legioneseque describere, inter quas Macedonum robur sarissopho-
bus magno æstimatur, quo velur firmissimo munimento in posterum usi
sunt.
- SARMATIA, Æ. f. [*Σαρματία*] Sarmatarum regio. Sunt autem duæ
Sarmatiæ secundum Ptolemæum: quarum una est in Europa, quæ (ut

- libro tertio scribit) a Septentrione Oceano terminatur, ab Occasu parte
Germaniæ, a Meridie Lazigibus Metanastis. In ea est Olbia, quam nunc
Russiam & Tartariam esse crediderunt. Altera Sarmatia est in Asia, ut
idem lib. 5. refert, quæ a Septentrione terra incognita terminatur, ab
Occasu Sarmatia Europæ, & Tanai fluvio. In ea sunt Caucasii montes.
SARMATÆ, arum. m. pl. [*Σαρμάται*] Populi Scythiæ sunt, qui a Gre-
cis Sauromatæ dicuntur ab oculis lacertarum, *σαῦρος* enim lacerta est,
ὄμμα oculus. Nomina diversa habent Sarmatæ, habitant montes & sal-
tus, utuntur plaustris pro domibus, pascunturque lacte equino, unde
quidam eos vocant *ἰππομόλγος*, hoc est equarum mulfores: alii *γαλακτο-
φάγος*, hoc est lacte vescentes. Sunt etiam quidam interius habitantes,
qui sanguinem equinum lacte mistum potant, quos vocant Gelonos. Virg.
3. Georg. 115.
Item Sarmatæ alii sunt, qui cruda farina equino sanguine mista, e cruris
venis aluntur. Alii etiam, qui pro victimis homines immolant. Alii bello-
rum & cædis amatores, quibus bellantibus mos est cruorem ejus, quem
primum interemerint, ex ipsius vulneribus bibere: & ut quisque plures
interemerit, ita apud eos eximius habetur.
Sunt etiam in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina vescuntur,
alii qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur
Anthrophagi, *ἀνθρώπων τῆς ἀνθρώπων*, hoc est ab hominibus edendis.
Iidem ab usu plaustrorum Hamaxobitæ Pomponio, Hamaxobii Ptolemæo
vocantur. Hi, ut auctor est Mela lib. 2. 1. auri & argenti, maximarum
pestium ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob sæva hiemis
admodum assidue demersis in humum sedibus, specus aut suffossa habitant,
totum braccati corpus, & nisi qua vident etiam ora vestiti. Horum
meminerunt Plin. lib. 4. cap. 12. Et Strabo libro 11. Sarmatæ nunc
Poloni vocantur. Olivarius in Melam.
Discors Sarmata. Claud. 4. Conf. Hon. 484.
Frigidus Sarmata. Sen. Herc. Oeth. 2.
Intonsi Sarmatæ. Sen. Herc. sur. 7.
Refugi Sarmatæ. Stat. 4. Silv. 7. 50.
Vagus Sarmata. Sen. Hippol. 1.
- SARMATICUS, a, um, Adj. [*Σαρματικός*] ut,
Belli Sarmatici jejunia. Lucan. lib. 3. 282.
Braccæ Sarmaticæ. Valer. 5. Argon. 424.
Hiemes Sarmaticæ. Stat. 5. Silv. 1. 128.
Juga Sarmatica. Ovid. 1. Trist. 7. 40.
- SARMATICE, Adv. [*Σαρματικῶς*] Ovid. 5. Trist. 12. 59.
Jam didici Græce, Sarmaticeque loqui.
- SARMATIS, Idis. f. [*Σαρματίς*] patronym. Adjective. Ovid. 1. Pont. 2. 11.
Tereat haud manes Sarmatis umbra meos.
Tellus Sarmatis. Ovid. 1. Trist. 2. 82.
- SARMENTITIUS, SARMENTOSUS, SARMENTUM, V. SARPO.
- SARMENTUS, i. m. [*Σαρμέντιος*] Nomen viri proprium, qui scurrilitate
claruit, cujus meminit Hor. 1. Sermon. 5. 52. — nunc mihi paucis
Sarmenti scurræ pugnam, Messique Cicerri,
Musa, velim memores. conf. Voss. Etymol. in Sarmentum.
- SARNUS, i. m. [*Σάρνος*] Campaniæ fluvius, ex Sarno, ejusdem nominis
monte, ortum ducens, juxta oppidum in Sarni redicibus situm: primoque
magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas definit, quæ graves
incolis nebulas toto anno emittunt: deinde coactus rupibus Vesevum
montem radit, & inde parvo contentus cursu, in Tyrrhenum mare in-
fluit. Strabo lib. 5. Plin. 3. 5.
Mitis Sarni opes. Sil. lib. 8. 519.
Pompejanus Sarnus. Stat. 1. Silv. 2. 265.
- SARON, [*Σάρον*] Deus marinus, qui arti nauticæ præesse existimabatur,
a quo datum est mari nomen. Lilius Syntag. 5. Hist. deorum.
Stephano est locus apud Træzenem. Hinc
- SARONICUS, [*Σαρωνικός*] Portus in Achaia, ad Isthmum Corinthiacum.
Ptolemæus sinum facit Saronicum. Plinius quoque lib. 4. cap. 5. Sinus
(inquit) Saronicus, olim querno nemore redimitus, unde nomen, ita
Græcia antiqua appellante quercum. Multi a Sarone deo marino. Nam
Saronem fuisse regem, qui illic post Althepum, Neptuni filium, regnarit,
in Corinthiacis scribit Pausanias. p. 73. Wech. Saronicus sinus, dictus
& Megaricus.
- SAROPHAGES, Gentes Indiæ sunt, accolæ Indi fluminis, auctore
Plinio lib. 6. cap. 20. [Forte Saurphagi, *Σαυροφάγοι*, quod Lacertis
vescerentur.]
- SARPEDON, ðnis. m. [*Σαρπηδών*] teste Homero lib. Iliad. 16. Jovis
filius ex Laodamia Bellerophontis filia. Herodotus vero in Polyhymnia
scribit eum fuisse Jovis filium ex Europa, ac Minois fratrem. Hic quom-
aliquando rex esset Lyciæ, & in armis strenuus, Trojanis contra Græcos
favet; & multa bellando virtutis documenta demonstrans, a Patroclo
tandem interfectus est, ut idem Homerus scribit.
Sarpedon Jovis progenies. Virg. 10. Æn. 471.
Ingens Sarpedon. Virg. 1. Æn. 100.
Lycius Sarpedon. Ovid. 13. Met. 256.
Est & Sarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquando regni Sarpedonis,
& quod Ciliciam a Pamphylia distinguit. Pomponius Mela lib. 1. 13. in
descriptione Ciliciæ. Stephano Urbs Thraciæ.
- SARPO, pli, prum, Ære. Idem quod Purare, apud Priscianum: unde
Vineta sarpta. Hinc nos hodie Falcem vinitorium, Sarpam vocamus. Sed
fortasse tamen verius sit Sarpam ab Harpe deduci, & sibilum, ut plerumque,
in densum spiritum exasperari: atque adeo Falcem lignatoriam sic vo-
camus, propterea quod cedit & putat arbutulas. Turnebus Advers. 6. 16.
V. Voss. Etymol.
- SARPTUS, a, um, Partic. ut Sarpta vineta, Putata, id est pura facta.
Virgulus enim relicta impedimento vitibus solent esse, quæ ideo abscin-
duntur: inde etiam Sarmenta scriptores dici putant. Sarpere enim antiqui
pro Purgare dicebant. Hæc Festus. V. Turnebi Advers. & Voss. l. c.
- SARMENTUM, i. n. frequentius pl. Sarmenta [*κλήματα ἢ φρύγανα* Gl. L. G.]
Sarmenta sunt Virgule vitium supervacuæ abscissæ. V. SARPO. Varro
de R. R. lib. 1. cap. 31. Juncidum enim sarmentum propter infirmitatem
sterile, neque ex se potest ejicere vitem, quam minorem vocant flagellum,
majorem etiam unde viti nascuntur, palmam.
Sarmentum pro Palmite. [*κλήμα τὸ ἐπί τῳ ἐχόν*, Gl. G. L.] Columell. lib.
3. cap. 16. Nec tamen eam vitem feracem dixerim, cujus singulæ viti-
æ in singulis sarmentis conspiciuntur: sed si per unumquemque pampinum
major uvarum numerus dependet. Idem lib. 3. cap. 10. Et lib. 4. cap. 6.
Amputa.

Amputatio farmentorum, & Immissio, contraria. Cic. de Senect. 52.

In vitibus nova farmenta cultura excitantur. Cic. 2. de Orat. 88.

Silvescere farmentis dicitur vitis. Cic. de Senect. 52. Vitis, quæ natura caduca est, & nisi sulca sit, ad terram fertur: eadem ut se erigar claviculis suis, quasi manibus, quicquid est nacta complectitur: quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agrorum, ne silvescat farmentis, & in omnes partes nimia fundatur.

Sarmenta, Lignosi illi ramusculi quibus stipatim affiguntur uvarum acini. Plin. lib. 23. cap. 1. Sarmenta earum, in quibus acini fuere, astringendi vim habent, efficaciora ex ollis.

Frequentius de Aridis, seu vitium, seu aliarum fruticum virgultis usurpant antiqui, unde utrumque apud Græcos nomen habent, Nam κλημα proprie Fragmentum significat, & φρύζανον Arefactum quid, a φρύζω vel φρύτω, Torreo, Arefacio. Gloss. Græc. Lat. Κλημα κλημα, Sarmentum. Quidam etiam Cremia vocant. Cato R. R. cap. 37. extr. De vinea & arboribus putatis farmenta degere. Al. Deterge, vel Digere.

Devecta farmenta cremare. Virg. 2. Georg. 408.

Ligna & farmenta circumdare, ignem subjicere cœperunt. Cic. 3. Verr. 69.

SARMENTITIVUS, a, um. Adj. [φρυζαντινός] Quod est ex materia farmentorum. Columel. lib. 6. cap. 26. Verum vulnera ejus farmentitio cinere cum argenti spuma linienda sunt. Cæl. lib. 10. cap. 8. Lego denique Christianos quomodoque Sarmentitios & Semassios probrose nuncupatos, quod ad stipitem dimidii assis revincti, farmentis circumjectis comburentur.

SARMENTOSUS, a, um. aliud Adj. [φρυζανώδης] Quod plurimum habet farmenti. Plin. lib. 25. cap. 11. Pylilion alii cynoides, alii crystallion, alii ficelion, alii cynomyian appellant, radice tenui, supervacua, farmentosum.

SARRA, æ. f. [Σάρρα] Nomen civitatis, quæ postea Tyrus dicta est, teste Gellio lib. 14. cap. 6. a qua Sarranum Ostrum est nominatum. Sed id quoque a pisce quodam accepit, qui illic abundat, & Sar Tyria lingua vocatur, ex cujus sanguine fericum in purpuram tangebatur.

SARRANUS, a, um. Adj. [Σαρράνος] Quod ex Sarra est. Unde, Sarranæ vestes, Tyriæ dictæ sunt, quæ & Ostrinæ & Purpureæ. Virg. 2. Georg. 506. — Sarrano dormiat ostrum.

Aulæa Sarrana. Juven. 10. Sat. 38.

— aut pictæ Sarrana ferentem

Ex humeris aulæa togæ, i. e. Togam pictam & purpura distinctam: ut sit periphrasis Togæ triumphalis.

Gens Sarrana. Sil. lib. 1. 72.

Numina Sarrana. Sil. lib. 8. 46.

Viola Sarrana. Columel. lib. 9. cap. 4.

SARRACA, [Σάρρα] Duorum urbium nomen, quarum una est in Media: altera in felici Arabia. Ptolem. lib. 6. cap. 2. & 8.

SARRACENI, [Σαρράκηναι] Populi post Nabathæos Arabiæ populos, ut auctor est Stephanus Al. Saraceni.

SARRACUM, i. n. Quo ligna, marmora, & grandiores lapides vehi consueverunt. Juven. 3. Sat. 255. — longa coruscet,

Sarraco veniente, abies. Idem 5. Sat. 23.

— illo tempore, quo se

Frigida circumagunt pigri farraca Bootæ. Quintil. lib. 8. cap. 3. p. 685. Burm. An quum dicit in Pisonem Cicero, Quum tibi tota cognatio in farraco advehatur, incidisse videtur in fordidum nomen?

Nonnulli scriptum esse potius Soracum volunt, ducentes a Gr. Σόρακον. Et Soracum habet Plaut. Perf. 3. 1. 64. Feltus, Soracum dicitur, Quo ornamenta portantur scænicorum. Plautus d. l. in Persa,

Librorum eccillum habeo plenum foracum. Sunt tamen qui Soracum, de quo Pollux lib. 1. f. 245. & lib. 10. f. 129. 130. & Suid. a Sarraco, vel Saraco, vel Serraco, tot modis enim scribitur, distinguunt, Gloss. Lat. Græc. Sarraca, Σαράκα. Plautra exponit Schol. Juvenal. loc. postea.

SARRASTES, [Σαράστοι] Populi Campaniæ Sarno amni vicini, a quo & nomen accepisse putantur. Virg. 7. Æn. 738. — late jam tum ditioe premebat

Sarrastes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

SARRIO, ïvi, itum, [σαράριον, σαράριον, σαράριον] Ære. Sarculis fodere, purgare, quod fit quum fegetes leviter scalpendo, & raris a noxiis herbis purgamus. Plaut. Capt. 3. 5. 5.

Nam semper occant prius, quam farrunt rustici. Varr. 1. de R. R. cap. 29. Prata purgari, salicta feri, fegetes farriri.

Sarrire frumenta. Cato R. R. cap. 37. extr.

Sarrire faxum. Martial. lib. 3. 93.

Scribitur & Sario. Gloss. Lat. Græc. Sario, Βορραριζω. Sic fere Mff.

SARRITIO, ðnis. f. [σαράριος] Varro de R. R. lib. 2. cap. 12. Peracta sementi, sequens cura est farritionis. Columel. lib. 2. cap. 9. Frequentem tamen exigunt farritionem.

SARRITURA, æ. f. [σαράριον] Columel. lib. 11. cap. 2. Sarritura quoque frumentorum iteratur egregie, modios tres una opera recte farrit. Et apud Plin. 18. 27. legitur Sartura. Ab æquinoctio fartura nocere & vineæ & fegeti æstimatur. conf. dict. seq.

SARRITOR, ðnis. m. [σαράριος] Qui farrit. Columel. lib. 2. cap. 13. Triticum modii quatuor vel quinque bubulcorum operas occupant quatuor, occatoris unam, farritoris duas primum, & unam quum iterum farritur. Scribitur & pro Sarritor, Sartor apud Plaut. Capt. 3. 5. 3.

Sator fartorque scelerum, & messor maxime. V. SARTOR.

SARRITORIVS, a, um. Adj. Columel. 2. 13. Opera farritoria.

SARSENNA, æ. m. Pater & filius, nobilissimi scriptores, quos Plinius commemorat damnasse arbutorum rationem ad vites sublevandas, lib. 17. cap. 23.

SARSINA, æ. f. [Σάρσιννα] Plin. lib. 3. cap. 14. Oppidum in Umbria, ex quo Plaut. poeta comicus ortus est. Sil. lib. 8. 463.

— his Sarfina dives

Lactis, &c. V. Drakenb. ad loc. qui ostendit quosdam hunc locum nominare Saffinam. Martial. 9. 59.

Nec tua Bajanas Sarfina malit aquas.

SARSINAS, ætis. m. Ibi natus. Plin. 3. 14.

Sarsinatis Fem. Plaut. Most. 3. 2. 83.

Quid, Sarsinatis ecqua est? si Umbram non habes.

SARSURA, V. in SARCIO.

SARTAGO, ðnis. f. [τάρρα] Gl. L. G. & G. L. Patella ænea, in qua caro frigitur. V. Vell. Etym. Plin. lib. 16. cap. 11. Item terebinthum in sartagine referrenti. Juven. 10. Sat. 64. de Italis Sejani confectis,

Fiunt urceoli, pelves, sartago, patellæ. conf. Onomast. vet.

Sartago loquendi, translate. Perf. 1. Sat. 79.

Hos pueris monitus patres infundere lippos

Quum videas, quærifne unde hæc sartago loquendi,

Venerit in buccas? h. e. Hic linguæ stridor, qualis ex sartagine, cum aliquid frigitur, sonat: vel, Hic corruptus ac depravatus loquendi mos. Frigendo enim sartago confusum & diffonum reddit strepitum. V. Casaubon. ad loc. qui aliter exp.

SARTOR, V. SARCIO, & SARRIO.

SARUS, Fluvius Cappadociæ apud Plin. lib. 6. cap. 3.

S A S

SAS, Verrius putat significare Eas, teste Ennio, qui dicit libro primo, Virgines nam sibi quisque domi Romanus habet sas: quum Suas magis videatur significare. Sicuti ejusdem libro quarto fatendum est

Eam significari, quum ait, Nec quifquam philosophiam, (quam doctrinam Latina lingua non habet, sapientiaque perhibetur,)

Infomis vidit, prius quam sam discere cœpit. Feltus. [Puto, Quam ipsam licuit, idque omnino intelligi voluit poeta.

SASON, ðnis. m. [Σασον] Insula est inter Epirum & Brundisium, ut auctor est Strabo lib. 6. Sil. lib. 7. 480.

Adriaci fugite infaultas Sasonis arenas.

SASSUMINI, Populi sunt in Aquitanica Gallia apud Plinium lib. 4. cap. 19.

SASURI, Gentes sunt in India auctore Plin. lib. 6. cap. 19.

S A T

SAT, V. SATIS.

SATAGITÆ, Populi in Asia Scythica apud Herodotum lib. 4.

SATAGO, V. SATIS.

SATAN, indecl. ΣΑΤΑΝΑ S, æ. m. [σατανᾶς] Hebraicum verbum, quod Adversarium hostemque significat. Quo nomine appellatus est Diabolus, quod bonorum adversarius sit: nam & δεισολογία calumniantem, impostoremque significat. Quicquid enim animæ ad deum tendenti resistit & adversatur, & quicquid paci est contrarium, hoc verbo Satanas recte exprimitur: sicut legitur in Regum libris. Quia suscitavit deus Salomoni Satanam, adversus eum qui erat pacificus. Et, filii Sarrivi cur efficiamini mihi hodie in Satan? Ex Jobi historia apparet Malum genium eo verbo, velut propria notatione, designari. Item in Evangelio Matthæi, ductus est Jesus Christus Dei spiritu in desertum, ut ibidem a Satana tentaretur. Sed cum idem Christus Jesus D. Petrum, fatalia impedire volentem, redarguendo Satanam appellavit, figurate loquutus est. Dæmones enim scelerati, quoque ad bonos exercendos Deus plerumque commovet atque excitat, proprie pessimi sunt mortales, eorum ductu. [V. tu Suid. vel potius Suic. Thef. Eccl. Satanas princeps hujus mali generis. Tertull. Apol. cap. 22.

Satanas præter Notam calumniantis significationem, Terræ malleum apud Hieremiam cap. 50. denotat Cæl. lib. 2. cap. 9.

SĀTARCHÆ, [Σατάρχει] Populi sunt Septentrionales, ad paludem Mæotin vergentes, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. 1. Hi bellicosissimi sunt. De quibus Valer. Flacc. 6. Argon. 144.

Exomata, Torinique, & flavi crine Satarchæ.

SATARCHÆI, Gentes sunt eadem circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

SATAROS, notiore nomine Patara, Urbs in Lycia apud Plin. lib. 6. cap. 27.

SATASPES, is. m. Vir Archamenius fuit, Theaspis filius, qui cum Zopyri filiam violasset, & ob eam rem a Xerxe cruci destinatus esset, intercessione matris, quæ Darii erat soror, impetravit ut in exilium ageretur, donec Africam universam lustrasset, cumque jam aliquot menses aliqua in peregrinatione consumpisset, navigationis tædio adductus in Persidem rediit, regique retulit sese reliquum itineris conficere non potuisse, quod naves a magnetibus retinerentur: quod quum Xerxi fabulosum videretur, hominem, ut antea destinarat, cruci affixit. Herodot. lib. 4.

SĀTELLES, itis. m. [δουροφάρος, σωματιφυλάξ] Miles mercede conductus, ut ab dominantis latere non discedat. Plin. lib. 12. cap. 14. Sed præter hos, & custodes satellitesque, & ostiarii, & ministri populantur Liv. 2. 12. Comprehensum regii satellites retraxissent ad tribunal regis. Ovid. 5. Fast. 538.

Ille dææ custos, ille satelles erat.

Administri & satellites alicujus. Cic. pro Quint. 90.

Vides tamen tyranni satellites in imperiis Cic. 14. Att. 5.

Per medios ire satellites. Hor. 3. Carm. 16. 9.

Rigidus satelles. Hor. 1. Epist. 17.

Satelles Jovis, Aquila. Cic. 2. Tusc. 24.

Tristi advolatu, aduncis lacerans unguibus,

Jovis satelles pastu dilaniat fero. Ex Poeta. Sic 1. de Divin. 106.

Satellites alicujus dicuntur, Qui partibus ejus devoti ac mancipati sunt. Liv. 23. 12. Ista, quæ modo Mago jactavit, Himilconi, ceterisque Annibalis satellitibus jam læta sunt. conf. loca Cic. supra.

C. Manlius audaciæ satelles atque administer tuæ. Cic. 1. in Catil. 7.

Ministri ac satellites cupiditatum alicujus. Cic. 5. Verr. 21. Qui primus certos instituerit, nomine Decumanos, re vera ministros ac satellites cupiditatum suarum.

Satellites voluptatum virtutes. Cic. 2. de Fin. 37.

SATRELLIVM, i. n. [δουροφάρος, το δουροφάρος] Luciano collectivum nomen est, ipsos significans Satellites, tuendi corporis causa adhibitos, quemadmodum Servitium accipitur pro ipsis Servis, Sodalitium pro ipsis Sodalibus. Gloss. Vet. V. SODALIS.

An Luciano? H. St.

SATRELLIVS Quadratus, (uti ait Seneca Epist. 27.) fuit quidam stultorum divitum arrosor, & quod sequitur arrosor, & quod duobus his annexum est, derisor.

SATIAS, V. in SATIS.

SĀTICVLVS, i. m. Populus Campaniæ moribus asper, de quo Virg. 7. Æn. 729. — amnisque vadofi

Accola Vulturini: pariterque Sativulus asper. Al. Satriculus.

SATIBS, SATIBETAS, SATIN', SATIO verbum, &c. V. in SATIS.

SATIŌ, ōnis. V. SERO, fevi.
 SATIS, Adv. [*ἄλλως, ἰκανῶς*] & per apocopen Sat; significat Quantum opus est. Plaut. Men. 5. 5. 49.
 Arceffe homines, qui illunc ad me deferant. s. quot sunt fatis? Hor. 1. Epist. 2. 6.
 Quod fatis est cui contingit, nihil amplius optet. Cic. de Amicit.
 98. Satis erat respondere magnas, ingentes inquit.
 Puto ex *ἄλλως*, mutato λ in τ. Hinc construitur cum Genitivo Satis. H. St. Imitatione nempe Græcorum, ut & reliqua Adv. copiaz. Exempla infra V. Satis ad. Cic. 5. Verr. 172. Sed ab iis, quos repudias, exigis tantum pecuniæ, quantum ad eum numerum frumenti fatis sit, quem civitati Imperas.
 Mihi autem ad vincendum fatis est, fuisse procuratorem, quicum experiri posset, quales is, &c. Cic. pro Quint. 68.
 Satis cum periculo. Ter. And. 1. 1. 104.
 Satis audacter. Plaut. Amph. 3. 1. 208.
 Satis bene. Plaut. Pœn. 1. 2. 73.
 Satis certe, vel certo, scio. Ter. Adelph. 2. 3. 3. Idem Heaut. 1. 1. 19.
 Hæc non voluptati tibi esse, fatis certo scio.
 Satis diu hoc jam faxum volvo. Ter. Eun. 5. 9. 55.
 Satis recte mones. Plaut. Perf. 4. 4. 53.
 Satis sæpe jam & virtutem militum & fortunam tentatam. Sallust. in Jugurth. cap. 62. pr.
 Satis, fatis. Ter. Heaut. 3. 1. 30.
 Non possum; fatis jam, fatis pater durus fui. Gloss. Lat. Græc.
 Satis fatis est, *ἄλλως, πολλῶς ἔστιν*.
 Satis tempore. Cic. 4. Verr. 128. Satis putabat se ad comitia tempore venturum, si pridie venisset. h. e. Satis tempelive.
 Satis abundeque, *ἰκανῶς καὶ ἰσχυρῶς*. Gloss. Lat. Græc.
 Satis abundeque coerceri menforem visum est, si &c. Ulpian. in l. 1. §. Hæc actio. ff. Si menfor falsum modum dixerit Papinianus l. Tutores qui post. §. 1. ff. de administratione tutorum. Quum fatis abundeque sit, vel in una specie per amici laborem domino consuli.
 Satis superque. [*ἰσχυρῶς, κρείττε*] Virg. 2. Æn. 642.
 — fatis una superque
 Vidimus excidia. Cic. 2. de Nat. Deor. 2. Nam contra Epicurum fatis superque dictum est. Hor. Epod. 1. 31.
 Satis superque me benignitas tua
 Ditavit.
 Responſa non dabantur fida fatis. Virg. 2. Æn. 375.
 Satis fortis homo, & fatis plane frugi. Cic. 5. Verr. 67.
 Imbrem fatis largum cælo demittere. Virg. 1. Georg. 23.
 Satis magna pecunia. Cic. 1. Offic. 25. Ut nuper M. Crassus negabat ullam fatis magnam pecuniam esse ei, qui in Repub. princeps vellet esse.
 Satis multa. Cic. 11. Fam. 10. Satis me multa scripsisse, quæ litteris commendari possint, arbitror. Idem 4. Acad. 147. Et quoniam fatis multa dixi, est mihi perorandum.
 Satis sanus. Curt. lib. 4. 1. 23. Interdum, fatifne sani essent, qui tam proterve libi illuderent, percontabatur. conf. Satin'.
 Satis, cum Genitivo; Satis causæ. Ter. And. 1. 1. 111.
 Nec fatis ad objurgandum causæ. V. supra Satis ad.
 Satis exemplorum alienæ clades præbent. Liv. 32. 21.
 Satis historiarum est? Plaut. Bacch. 1. 2. 50.
 Orationis fatis est. Vide Oratio in ORO.
 Satis est mihi tuæ salutis, nihil moror. Plaut. Trucul. 2. 2. 4.
 Satis temporis ad dicendum. Cic. 4. Verr. 1.
 Satis jam verborum est. Plaut. Capt. 1. 2. 16.
 Satis credo. Ter. Eun. 5. 9. 21.
 Gaudeo. c. fatis credo: nihil est Thaide hac, frater, tua dignius.
 Satis jam delusum cenſeo: nunc rem, ut est eloquamur. Plaut. Afin. 3. 3. 141.
 Satis habeo. Plaut. Capt. 2. 3. 86. Ter. Adelph. 3. 2. 15.
 Satis mihi id habeam supplicii, dum illos ulciscar modo. Sallust. in Jugurth. 31. 20. Satis habebatis animam retinere. [conf. Cic. 5. Fam. 2. 14. Vulgo dicunt Contentum esse.
 Et ne fatis habeas semel circuire. Cato cap. 1. R. R.
 Satis mirari nequeo. Ter. Eun. 3. 4. 9. Quid illud mali est? nequeo fatis mirari.
 Nec fatis, extremas Coriti penetravit ad urbes. Virg. 9. Æn. 10.
 Non fatis alere. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Sed quum agellus eum non fatis aleret, ut opinor, ludimagister fuit. [i. e. Non sufficeret ad alendum.
 Non est fatis æstimare, parens melior homini, an tristior noverca fuerit. Plin. lib. 7. in præfat. h. e. Non fatis æstimari possit.
 Non enim fatis intelligebam: per parenthesis positum. Cic. 4. Acad. Me quoque jocansne, an ita fentis? (non enim fatis intelligebam) cepit hortari, ut sententia delisterem.
 Satis pernoſti qualis sim. Ter. Adelph. 3. 2. 23.
 Satis prospicere oculis, Satis cernere, Satis videre. Plaut. Amph. 5. 1. 7. Ter. Adel. 3. 3. 85.
 Sed quis illic est, quem video procul? estne hic Hegio,
 Tribulis noster? si fatis cerno, is hercle est.
 Plus quam fatis opus est, doleo. Cic. 7. Verr. 122.
 Satis præceptum. Plaut. Pœn. 3. 2. 17.
 Satis scire. Liv. 1. 9.
 Quum hominem nomino, fatis mihi videor dicere. Cic. pro Quint. 40.
 Quare de hoc fatis. Cic. 6. Att. 9. Subaudi Dictum est.
 Satis hoc tibi est. Ter. Eun. 4. 7. 39. Hic furti se alligat. сн. fatis hoc tibi est.
 Quod fatis est sapio mihi. Perf. 3. Sat. 78.
 Satis est, *ἰκανῶς ἔστι*. Gloss. Græc. Lat.
 Non est fatis, nisi præfens confirmassem, ne id quidem fatis est. Cic. 5. Verr.
 Non fatis est id, cur alia percipi posse dicas, alia non posse. Cic. 4. Acad. 44.
 Satin', pro Satisfne. Ter. Eun. 5. 2. 12. Satin' id tibi placet? c. non. Idem And. 4. 5. 10. Satin' sanus es, qui me id rogetes?
 Satin' falvæ? Modus loquendi apud veteres, quum ubi quid turbati erat, interrogabant an fatis falvæ res essent. Ter. Eun. 5. 5. 8.
 Hem quid est? quid trepidas? fatin' falvæ? dic mihi. Alii sic legunt,
 Hem quid est quod trepidas? satisfne falve? dic mihi. In quem

locum sic ait Donatus; Salve, Integre, recte, commode. Plaut. Trinum. 5. 2. 53. Satin' falve? dic mihi. Nunc Adverbium est: producta est & littera. Sallustius, Inde ortus sermo, percontantibus utrinque, fatin' falve? quam grati ducibus suis, quantis familiaribus copiis agerentur. Hactenus Donatus. [Sed errat magister, & sine dubio Satin' falvæ scribendum, subauditurque Res. Quod & sæpius additur. Liv. 1. 58. Quærentique viro, Satin' falvæ? Minime, inquit. Quid enim falvi est mulieri, amissa pudicitia. Qua ex responſione apparet fatis, non esse Adv. Salve h. l. Sic
 Satin' falva omnia. Liv. 3. 26. Admiratus, rogitanſque fatin' falva omnia? togam prope e tugurio proferre uxorem Raciliam jubet.
 SAT, [*ἰσχυρῶς* Gl. G. L.] Adv. per apocopen, a Satis; significat Abunde, vel Quantum opus est. Virg. 10. Ecl. 70.
 Hæc fat erit divæ vestrum cecinisse poetam.
 Sat honum te facit. Cic. pro Rosc. 89.
 Sat commode. Ter. And. 3. 1. 17.
 Sat diu vixit. Plaut. Capt. 4. 2. 12. Cic. 15. Att. 3. Modo & libenter fuerit, & fat diu.
 Sat est. Ter. And. 1. 1. 143. Sat est, curabo. Cic. de Senect. 48. Quantum fat est.
 Sat est oculi. Plaut. Stich. 1. 2. 34. Sat litium; apud eundem legitur in Rud. 2. 7. 25. Cic. 2. de Fin. 62. Testium fat est.
 Sat fecit officium. Ter. Eun. 4. 5. 3.
 Sat habere. Ter. And. 4. 2. 22. Sat habeo. Idem Eun. 3. 2. 32.
 Ubi tempus tibi erit, fat habet, si tum recipitur.
 Sat scio. Ter. Adelph. 3. 3. 6. Perſuaſit ille impurus, fat scio. Ibid. 4. 1. 10. Pone hic SATIO. H. St. quia in Lugd. separata erat hæc dictio a SATIS.
 SATAGO, ægi, [*ἀγωνία* Gl. L. G.] Ære. Sat habere quod agas, Anxium esse, anxie distorqueri difficultate aliojus rei conficiendæ. Cum Genitiv. Ter. Heaut. 2. 1. 13.
 Nam hic Clinia, est is suarum rerum fatagit. Al. Sat agitat.
 Satagere, Diligentem esse, seu festinare. Plaut. Afin. 2. 4. 34.
 Nunc fatagit, adducit domum etiam ultro, & scribit nummos.
 Satagere de. Gell. lib. 9. cap. 11. Consulibus de vi ac multitudine hostium fatagentibus. h. e. Sollicitis.
 Agere & Satagere. Quintil. lib. 6. cap. 4. Afer venuste Manlium Suram multum in agendo discursantem, salientem, manus jactantem, togam dejicientem & imponentem, Non agere dixit, sed fatagere. h. e. Anxie multa simul agere, sed ita, ut nullum pro dignitate conficiat.
 SATISACCIPIO, æpi, eptum, [*ἰκανῶς λαμβάνω, συγκοφίμαι, κερτ-εφίμαι*] Ære. dictum est eodem modo, quo Satisfacere. Nam quia id, quo quis contentus erat, ei prælabatur, Satisfieri dictum est: ita quia tales quibus contentus quis futurus esset, sic dabantur, ut verbis obligarentur, Satisfacipi dictum est. Hæc Pomponius in l. stipulationum alia. ff. de verbor. obligar. Plaut. Stich. 4. 1. 4. Cic. pro Rosc. Com. 40. Qua de causa Flavius, quum de tota lite faceret pactionem, neque satisfaciperet a Roscio, neque judicio absolveretur a Fannio. Idem pro Quint. 44. Si veretur ut res judicio facta parata sit, judicatum solvi satisfacipiat. Cato R. R. cap. 2. Quæ satisfacipienda sient satisfacipiantur.
 Plerumque separatim scribitur, Satis accipio. Idque more veteri rectius. Satisfacipere, contrarium habet Satisfidare. q. V.
 Satis acceptum, per translationem pro Certum, compertum, & firmum, veluti datis fidejussoribus & sponſoribus. Satis enim accipit, cui prædes & sponſores dantur. Plaut. Mostel. 1. 3. 90.
 Si acceptum fat habes, tibi fore illum amicum sempiternum. Et in Stich. 4. 1. 4.
 Satis abs te accipiam, nisi videam mihi te amicum esse, Antipho. Ex Turnebo.
 SATISACCEPTIO, ōnis. f. [*ἰκανοκλησία*] Stipulatio. Satisfacceptionem appellat Pomponius in l. Stipulationum alia. de Verb. obligar. Stipulationem, quæ ita obligat promissorem, ut expromissores quoque ab eo accipiantur: id est qui idem promittunt.
 SATISDO, dædi, dæum, [*ἰκανὸν δίδωμι*] Ære. significat Fidejubere, promittere per vadem, sive fidem suam pignori dare, & re ipsa certum facere. Cajus ff. Qui satisfidare cog. l. 1. Satisfidatio eodem modo appellata est, quo Satisfactio. Nam ut Satisfacere dicimur ei, cuius desiderium implemus: ita Satisfidare dicimur adversario nostro, quum pro eo, quod a nobis petit, ita cavemus, ut eum hoc nomine securum faciamus, datis fidejussoribus. Cic. 5. Att. 1. De satisfidando te rogo quoad eris Romæ, tu ut satisfides. Cic. pro Quint. 30.
 Judicatum solvi satisfidare. Cic. 4. Verr. 60. Amici, si quis quid peteret judicio, securum agi passuros, judicatum solvi satisfidaturos esse dicebant. Satisfidare Genitivo junctum. Cic. 3. Ver. 146. Qui redemerit, satisfidet damni infecti. Scilicet Nomine.
 SATISDÆTUM, i. n. [*ἰκανοδέξιν*] Cic. 16. Att. 15. Sed & illi turpe arbitror, eo nomine, quod satisfidato debeat, procuratores ejus non disſolvere. Pomponius, in l. Et magis, ff. de solut. Potius enim eo nomine exsoluisse videor, quod satisfidato, quam quod sine satisfidatione debeo. Satisfidato promittere. Papinian. in l. 2. in princip. ff. de custod. reor. Ulpianus duobus locis in l. Sed & si quis §. Quæſtum est. ff. Si quis caution.
 SATISDATIO, ōnis. f. [*ἰκανοδέξια* Gl. G. L.] Cic. 5. Att. 1. De satisfidando vero te rogo quoad eris Romæ tu ut satisfides: & sunt aliquot satisfidationes secundum mancipium, in his Memmianorum prædiorum vel Attilianorum.
 Capitatis satisfidatio, Cum aliquid in nos recipimus cum obſtrictione capitis. Plin. lib. 36. cap. 5. Nec minor quæſtione est in Septis, Olympum & Pana Chironemque cum Achille qui fecerint, præſertim quum capitali satisfidatione fama judicis dignos. Hinc autem & ipse Plinius lib. 34. cap. 7. apertius declarat his verbis, Ætas nostra vidit in Capitolio, priusquam id novissime conflagravit, a Vitellianis incensum, in cella Junonis, canem ex ære, vulnus suum lambentem: cuius exitium miraculum & indiscreta veri similitudo, non eo solum intelligitur, quod ibi dicata fuerat, verum & nova satisfidatione: nam summa nulla par videbatur: capite tutelarios cavere pro ea, instituti publici fuit.
 Satisfidationem implere non potuit. Papinian. in l. 2. ff. de custod. reor. Præſtare satisfidationem Ulpian. in l. si fidejussor §. si necessaria. ff. qui satisfid. cog. Si necessaria satisfidatio fuerit, & non facile possit reus ibi præſtare, ubi convenitur: potest audiri, si in alia ejusdem provincie civitate satisfidationem præſtare paratus sit. Si autem satisfidatio voluntaria est, non in alium locum remittitur.

SATISDATOR, oris. m. [*ἰκανοδότης* Gl. L. G. & G. L.] Sidon. 4. Epist. 24. Curatori necdum satisfactor est inventus.

SATIS EXIGERE, vel non exigere; ea forma dicitur, qua Satisfacere, vel non dare. Ulpian. in l. Julianus. §. Si tibi. ff. ad exhibendum. Paulus in l. Lucius Titius. §. Cum in testamento ff. de administrat. tutorum. A quo magistratus fatis exegerit rem salvam fore [Semper divide legas.

SATISFACIO, ēci, actum, [*πληροφῆραι* Gl. Gr. L.] ēre. Tantum facere quantum fatis sit irato, ad vindictam, inquit Afconius in 3. Verr. 79. Publice satisfacere, h. e. Publico nomine Cic. 3. Verr. 70. Sed aliqua ex parte violatus sit, nisi publice satisfactum sit, ei civitati bellum indici atque inferri solere. i. e. Nisi decreto publico traditi ad pœnam sint culpæ auctores, inquit Afcon.

Dativo jungitur. Plaut. Amph. 3. 2. 8. — quin ego illum aut deferam, Aut satisfaciat mihi ille, atque adjuvet infuper. Cic. 7. Att. 23. Cui nos valde satisfacere multi ad me scripserunt. conf. 11. Fam. 13. pr. Satisfaciat, quibus debet. Cic. 11. Att. 16. extr. [i. e. Solvat debita. Al. Quibus debeat.

Satisfacere, & fraudata restituere. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 60. extr. Satisfacere de visceribus suis, pro Suis visceribus æs alienum dissolvere, hoc est sua ipsius pertenui re. Cic. 1. Q. frat. 3. Sentio quid sceleris admiserim, quum de visceribus tuis & filii tui satisfactorum sis quibus debes, ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine frustra dissiparim. Satisfacere alicui in pecunia. Cic. 8. Fam. 12. Ut si mihi in pecunia minus satisfecisset, per hanc speciem similtatis cum confectarer. De re aliqua plene & statim satisfacere. Quintil. lib. 4. cap. 5. Deo alicui satisfacere, Pro ope præstita sacrificare. Cic. 14. Fam. 7. Cui quidem tu deo, quemadmodum soles, pie & caste satisfacias: id est Apollini & Æsculapio. Satisfacere alicui, pro Purgare se ei. Cic. 2. Philip. 49. Acceperam enim jam ante Cæsaris litteras, ut mihi satisfieri paterer a te. i. e. Ut acciperem tuam excusationem & purgationem. Inde, Satisfactio, pro Purgatione & excusatione. Satisfacere cumulate alicui. Cic. 2. Q. frat. 4. Idem in Topicis. Satisfacere de injuria. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 1. Seseque paratos esse demonstrant, omnibus rationibus de injuriis satisfacere. [i. e. Reparare damnum. Exultationi hominum satisfacere, Purgare se hominibus. Cic. 5. Verr. 133. Commoveri te oportuit, vocare Apronium, nec illum ante tibi satisfacere, quam tu omnium exultationi satisfecisses. Opinioni omnium ut satisfiat. Cic. pro Rabir. Post. 45. Suspicioni alicujus satisfacere. Cic. pro Rabir. Post. 45. Sed ut omnium vel suspicioni, vel malevolentiae, vel crudelitati satisfiat, occultat pecuniam Postumus, latent regiae divitiæ. [Pro Crudelitati, Iego Crudelitati, ut lententia postulat. Error frequens in Mss. Frequens usus hujus verbi in his, quæ ad officium pertinent, ut, Amicitiae satisfacere. Cic. 10. Fam. 1. conf. infra ad fin. Causæ & officio suo satisfacere. Cic. 1. Verr. 40. Mandatis alicujus satisfacere. Cic. 6. Att. 1. Noli enim putare, me quidquam maluisse, quam ut mandatis tuis satisfacerem, nec ulla de re plus laborasse. Vetus exemplar hic habet, Ut mandat is facerem. Naturæ & legibus satisfacere. Cic. pro Cluent. 29. Morte & Exilio ipse exp. Officio erga aliquem in re aliqua satisfacere, Fungi officio. Cic. 2. Q. frat. 2. In ea re nos, & officio erga Lentulum mirifice, & voluntati Pompeji præclare satisfecimus. Promisso nostro ac recepto satisfactum est. Cic. 7. Verr. 138. Vitæ satisfacere, vel ætate, vel factis, vel gloria. Cic. 10. Fam. 1. pr. Voluntati voluntate satisfacere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 35. Loco in disputatione alicui satisfacere. Cic. 1. de Legib. 5. Nec enim fatis fieri censent huic loco, qui nunc est in manibus, nisi hoc ipsum naturæ jus esse disputarint. Immortalitati laudum alicujus satisfacere. Cic. 13. Fam. 17. Nunc autem incensus studio rerum tuarum, cas litteris Græcis mandare cupiebat. Possit arbitror: valet ingenio; habet usum: jam pridem in eo genere studii, litterarumque versatur: satisfacere immortalitati laudum tuarum mirabiliter cupit. i. e. Laudes tuas reddere immortales. Histriones in dissimilimis personis satisfaciunt. Cic. in Orat. 109. Sæpe interjectis quibusdam ponitur, ut Cic. 4. Fam. 8. extr. Me certe in omnibus rebus fatis nostræ conjunctioni amorique facturum.

SATISFIO, [*πληροφῆραι*] ēri. Ovid. de Rem. Amor. 698. Quamquam a te quidem cumulate satisfiit & mihi & omnibus. Cic. 13. Fam. 33. Plura supra V. Satisfacit, pro Satisfiit. Varr. apud Priscian. 8.

SATISFACTIO, ōnis. f. [*πληροφῆραι* Gl. L. G.] Purgatio, excusatio. Cic. 7. Fam. 13. Hic tu me etiam infimulas, nec satisfactionem meam accipis. Idem 4. Att. 6. Et simul ne βαρύτης mea, quæ in agendo apparuit, in scribendo sit occultior, & aliquid satisfactio levitatis habere videatur.

SATISPRÆSTO, [*ἰκανῶς παρέχω*] āre. Idem quod Satisfacere. [Divide melius.

SATIOR, us; ōnis. Adj. Melior. Plin. lib. 17. cap. 5. Erit igitur hæc optima, & operi satior. De terra tenera. Harduinus exhibet, Optima & operi & fatis.

SATIUS, [*ἕκκειον* Gl. L. G.] Adv. compar. a Satis, & significat Melius, quasi ultra id, quod opus est. Ter. Heaut. 3. 1. 66. — & tibi perdere Talentum hoc pacto satius est, quam illo minam. Virg. 2. Æcl. 15. Nonne fuit satius tristes Amaryllidis iras, Atque superba pati fastidia? Cic. 7. Att. 1. Video cum altero vinci satius esse, quam cum altero vincere. [Comparativum a Satis esse dubitare nos non sinit Glossographus Græcus, ἰκανῶς, Abunde, Satis. ἰκανώτερον, Satius. Non igitur satius esset, dicit aliquis, ab initio, præsertim quum scribas, ad optimum & electissimum verbum devenire? Est quum non est satius, si &c. Auctor ad Herenn. lib. 4. 36. Multo satius est. Lucret. lib. 5. 1126. Nimio satius. V. NIMIS.

SATIETAS, ātis. f. [*χορτάσις* προσδῆς Gloss. Lat. Gr. Κόρη Gr. Lat.] Fastidium ex copia abundantis cibi, aliterve rei. Cic. 7. Verr. 99. Posteaquam e portu piratæ, non metu aliquo affecti, sed satietate exierant. Cibi fatietas & fastidium, aut subamara aliqua re relevatur, aut dulci mitigatur. Cic. 1. de Invent. 25. Omnibus in rebus similitudo est satietatis mater. Cic. 1. de Invent. 76.

Satietas vitæ. Plin. lib. 4. cap. 12. Satietas hominum. Ter. Eun. 3. 1. 13. Satietas nolli & Desiderium, contraria. Cic. 2. Att. 5. Satietas & Aviditas, contraria. Plin. lib. 12. cap. 17. Citra satietatem. V. CIRCA præpositionem. Abire in satietatem. Plin. lib. 8. cap. 16. Affert hæc res multum hominibus satietatis ac fastidii. Cic. pro Muren. 21. Afficere satietate. Cic. 7. Verr. 99. V. supra. Capere satietatem. Ter. Eun. 3. 1. 13. Somnere. Phorm. 5. 4. 6. Deesse non. ut, Satietas voluptatibus non deest. Plin. lib. 5. cap. 1. Defatigari satietate, vel Defessum esse. Cic. 2. de Orat. 177. Et 2. Fam. 3. Dare satietatem. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Explere naturam satietate vivendi. Cic. pro Marcell. 28. Facere. ut, Omnium rerum satietas, vitæ facit satietatem. Cic. de Senect. 76. Ferre satietatem ex copia. Quintil. lib. 5. cap. 14. Et odium ex quadam servitute, & ex copia satietatem, & ex amplitudine fastidium tulerit. Fugere satietatem. Cic. Facillime fugiant satietatem. Habere satietatem, pro Afferre. Cic. 15. Att. 16. Occurreret varietas satietati. Cic. in Orat. 174. Parere satietatem. Cic. 4. ad Herenn. 7. Superare satietatem. Cic. pro Mur. 21. Ego mei satietatem magno meo labore superavi. Tenet me alicujus rei satietas. Sallust. in Jugurth. 31. Nisi forte nondum etiam vos dominationis eorum satietas tenet. [i. e. Pœnitet nondum. Trucidare ad satietatem. Liv. 24. 38. extr. Vincere satietatem. Cic. 3. de Orat. Vitare satietatem. Cic. ad Herenn.

SATIAS, ātis. f. [*πληροφῆραι*] pro Satietas aliquando ponitur. V. Non. 2. 791. Ter. Eun. 5. 5. 3. Ubi satias cœpit fieri, commuto locum. Idem Hec. 4. 2. 18. Satias me jam tenet studiorum istorum. Lucret. lib. 5. 40. Nil, ut opinor, ita ad satietatem, &c. Fessus satiate vivendi. Lucret. lib. 2. 1037. Facta satias frumenti. Sallust. Frumentique ex inopia gravi satias facta. Satias eum cepit amoris in uxore. Liv. 30. 3. Cibi satias. Lucret. lib. 5. 1390. Satias capit. Macrob. lib. 7. Saturnal. cap. 12. Cur qui avidius vorant, facilius satias capit, quam qui eadem quietus ederint? Male al. Capiunt.

SATIES, ēi. f. Idem. [*κόρη* Gl. G. L.] Nec finis satiesve. Sil. lib. 4. 110. Satie necari. Plin. lib. 8. cap. 51. Sed non fatis certa est hæc vox Saties. Nam in utroque loco (scil. tam Plinii, quam Silii) datur lectionum varietas V. Drakenb. ad Sil. l. c.

SATIUS, [*χορταίνω, χορταίνω, ἐπιφορεῖν, χορτάζω*] āre. a Sat deduci videtur; significatque Saturare, seu explere, & habere quod fatis sit. Pertinet ad omnes sensus, & frequenter ad animum transfertur. Ad Sat se jungi non debet, quum sit inde. H. St. Id factum fuit in Lugd. Ad corpus. Columel. lib. 8. cap. 9. Satiatque semodius cibi in diebus singulis vicenus & centenos turtures. Satio populum tritico, χορτάζω τὸν ἄμυρον σίτου Gloss. Græc. Lat. Ad animum. Cic. de Senect. 52. Satiari delectatione non possum, ut meæ senectutis requietem, oblectamentumque noscatis. Legendo non posse satiari. Cic. 3. de Fin. 7. Nunquam expletur, nec satiatur, cupiditatis fatis. Cic. in Parad. 1. Animum non posse satiari in lacerando alicujus corpore. Cic. 11. Philipp. 8. Cor satiari. Ovid. 9. Met. 178. Cupiditatem satiari. Plin. lib. 34. cap. 8. Desideria naturæ satiari. Cic. 2. de Fin. 15. Veniebat enim ad cœnam, ut satiaret animo quieto desideria naturæ. [i. e. Famem & sitim. Iram satiari. Ovid. 3. Trist. 8. 19. Lumina satiavit longo visu. Stat. 4. Silv. 6. 34. Oculos satiavit amore. Propert. lib. 2. 16. 23. Odium satiari, cupiditates explere. Cic. in Partit. 96. Pectora sua satiari luctu alterius. Ovid. 6. Met. 281. Fretum non satiatur aquis. Ovid. 8. Met. 836. Numerus satiari. Cic. in Orat. 215. Satiari videtur a Plinio positum pro Abundare, lib. 5. cap. 9. Propterea observatum est, prout in Mauritania nives imbresve satiaverint, ita Nilum increfcere. [Subaudi Ipsum Nilum. scil. aquis

SATIANS, antis. Partic. Apul. Met. 5. p. 162. Elmenh. Hæc autem novissima, quam fetu satiente postremo partus effudit.

SATIATUS, a, um. Partic. [*πληροφῆραι, διακωρῆς, διάκωρῆς*] ut, Cruore hostium satiatus. Tacit. 2. Ann. 21. Longo nimis ludo satiatus. Hor. 1. Carm. 2. 37. ad Martem. Somno satiatus. Liv. 2. 65. Supplicii satiati nocentium. Liv. 8. 20. Ira nondum satiata cadibus. Lucan. lib. 7. 805. Libido mentis satiata. Catul. Argon. 62. 147. Senecta vita longa satiata. Sen. Herc. fur. 10.

SATIATE, Adv. Vitruv. 2. 9.

SATIANTER, Adv. Apul. Met. 7. p. 195. Elm. Satianter pastus.

SATÛR, ūra, ūrum. Adj. [*χορταίνω, ἐπιπλησις*] Quod est cibo plenum. Ter. Hec. 5. 2. 2. Sed quum tu satuta atque ebria eris, puer ut satur sit facito. Cic. 1. de Divin. 77. Præclara vero auspicia, si esurientibus pullis res geri poterit, fatius nihil geritur. Altilium satur. Hor. 1. Epist. 7. 35. h. e. Saturatus altilibus. Rerum satur omnium. Ter. Adel. 5. 1. 3. Fricando satur. Plaut. Pœn. 1. 2. 21. Capellæ saturæ. Virg. 10. Æcl. 77. Colonus satur, Locuples, copiosus. Tibul. lib. 2. 1. 23. Conviva satur. Hor. 1. Serm. 1. 119. Cor saturum. Catull. 46. 4. Verna satur, Bene pastus. Martial. 2. 90. Sit mihi verna satur; sit non doctissima conjux; Sit nox cum somno; sit sine luce dies.

SATUR, Fecundus & abundans. Pers. 1. Sat. 71. — nec rus saturum laudare Virg. 2. Georg. 197. Saltus, & saturi petito longinqua Tarenti. Ubi Servius; Saturi, aut Fecundi: aut Quod juxta oppidum Saturnum. Tarentum enim & Saturnum

Saturum vicinæ sunt Calabriae civitates. [Nugæ exp. Juvenal. Sat. 6. 297. Adque coronatum, & petulans, madidumque Tarentum. Præsepia fatura. Virg. 3. Georg. 214.

Satur color, Plenus, vehemens, & quem vulgus nostrum *oneratum* vocat. Plin. lib. 37. cap. 10. Ion apud Indos violacea est, sed raro faturæ colore lucet.

Vellera fucata faturæ colore. Virg. 4. Georg. 335.

Satura jejune dicere. Cic. in Orat. 132. Eloquentes nec fatura jejune dicet, nec grandia minute, nec item contra: sed erit rebus ipsis par & æqualis oratio. Sensus est, Si quæ res sunt faturæ, hoc est plenæ, & quæ magna dicendi copia explicari possunt, non eas jejune, & exiliter tractabit orator, esset enim indecorum: sed quantam maximam poterit ubertatem orationis illis adjunget.

Compar. Saturior lactis agnus. Columel. lib. 7. cap. 4. Sen. Q. Nat. 1. 5.

SATULLUS, a, um. Adj. dimin. Varr. de R. R. 2. 2. Ut agni fatulli fiant lacte.

SATURÆ, æ. f. Lanx variis frugum, pomorum, vel similibus, generibus referta. Porphyri in Hor. 1. Serm. 1. pr. Lanx plena diversis frugibus in templum Cereris infertur, quæ Saturæ nomine appellatur. Diomed. 3. p. 481. Lanx referta variis multisque primitiis in sacro apud præfatos Diis inferebatur, cujus generis lancium meminit Virg. 2. Georg. 194.

Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. Et Ibid. 394.

— lancefque & liba feremus.

Nimirum mos erat apud antiquos, quando Cereri, Baccho, aut aliis Diis agri, annua vota solverent pro læto frugum fructumque proventu, ut primitias rerum collectarum, in lancem congeritas, cuique Deo ratione ejus cultus, offerrent. Et cum lances refertæ fuerint variarum rerum copia, Lances faturæ appellabantur, vel uno verbo Saturæ. Et hinc, Aliarum rerum mixturas, vocarunt Saturas. Postea ad multa alia vox translata est. [Pro ipsa Satietae in Gloss. Græc. Lat. κόρη, Saturæ, Satieta, Satietae.

Satura vocabatur Farciminis genus variis rebus refertum. Varro Plautin. Quæst. 2. Satura est, ubi uva passa & polenta & nuclei pinei ex mullis conspersi: ad hæc addunt alii de malo Punico grana. Diomed. 3.

Satura etiam vocabatur Poematis genus e vario metrorum genere compositum, ab illa Saturæ significatione, qua quod varium est, confusumque sic dicitur. Diomed. 3. p. 483. Olim carmen, quod ex variis poematibus constabat, Satura vocabatur, quale scripserunt Pacuvius & Ennius. At Varro non tantum vario & metro & argumento faturam condidit; sed etiam profam miscebat carmini. Has faturas a Menippo, philosopho Cynico, quem imitatus est, Menippeas dixit. Gell. 2. 18. Servus Menippus fuit, cujus libros M. Varro in faturis æmulatus est, quas alii Cynicas, ipse Menippeas appellat. Quintil. 10. 1. Alterum illud est, & prius faturæ genus, quod non sola carminum varietate mistum condidit Terentius Varro. Quod, si non solum carmine constitit, profa etiam scriptum fuisse consequitur. V. Voss. Instit. Poet. 3. 10. 1. & Voss. Etymol. Schott. Observat. Philolog. 1. 4. Cafaubon. 2. de Sat. Poet. J. C. Scal. Poet. 1. 12. Postea suaviori littera Satira dici cœpit. V. SATYRA.

Per faturam, antiqui ritu proverbii, pro Re confusa ac mista, scribit Justinian. in Procem. de Rat. disc. Jur. Et primi anni (ait) hoc opus legentibus tradebatur, non secundum edicti perpetui ordinationem, sed passim, & quasi per faturam collectum, & utile cum inutilibus mixtum. Et pro eo quod inordinate & nullo recto instituto, (sed more quodam saltantis & ludentis satyri.) Confit. de Lat. lib. toll. Cum dedititii liberti jam sublati sunt, ea propter imperfecta Latinorum libertas incertis vestigiis titubant, & quasi inducta per faturam adhuc remanet. Quomodo dixit Sallust. de Bell. Jugurth. cap. 31. Postero die quasi per faturam sententiis exquisitis in deditionem accipitur. i. e. Passim, & nullo ordine, nec more majorum, & ut poeta quidem loquitur, Seminatum hinc inde exquisitis sententiis.

Item, Lex vocabatur Satura, quæ multa simul comprehendit. [νόμος πικρὸς ἀειδίχων. Gl. L. G.] Diomed. & Festo auctore, Satura est Lex multis aliis legibus conferta. Hinc, Per faturam fieri dicitur, Quicquid raptim & confuse fit. Lucil. apud Diomed. 1. 3.

Per faturam ædilem factum qui legibus solvat.

SATURIO, ðnis. m. [ἄλκιμος] Idem quod Satur. Plaut. Perf. 1. 3. 23. Nam esurio venio, non advenio Saturio. [Jocus est ex proprio nomine Saturionis parafiti. Gr. Σατωρίων.

SATURITAS, ætis. f. [χρησμία Gl. L. G.] Plaut. Capt. 4. 2. 85. Proin tu deum hunc faturitate tranquillum facias tibi. conf. v. 97.

De colore Plin. lib. 9. cap. 39. Sic gignitur laudatus ille pallor, faturitate fraudara.

Saturitas, pro Abundantia. Cic. de Senect. 56. Neque solum officio, quod hominum generi universo cultura agrorum est salutaris, sed etiam delectatione, quam dixi, & faturitate, copiaque rerum omnium, quæ ad victum hominum, & cultum etiam deorum pertinent.

Saturitas, pro Excrementis ventris. Plin. lib. 10. cap. 33. Notabili munditia egerunt excrementa pullorum, adultioresque circumagi docent, & foris faturitatem emittere.

SATURO, [κορεννός, χρησιζω Gl. L. G.] ære. Explere. Ad omnes sensus pertinet, proprie tamen ad gultum. Virg. 10. Ecl. 30.

Nec cythiisof faturantur apes, nec fronde capellæ.

Nuper nati mammas appetunt, earumque ubertate faturantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 118.

Famem epulis faturare. Claud. de Phœnice 13.

Expleri & Saturari hanc habent differentiam: Expleri est tantummodo plenum esse; Saturari, supra modum. Cic. lib. 6. de Repub. Quæ quia expleri, nec faturari ullo modo possunt. Non. 5. 13. Al. Satiari.

Placare & Saturare. Cic. pro Domo 44. Explevi animos invidorum, placavi odia improborum, faturavi etiam perfidiam & scelus proditorum.

Saturare se sanguine. Cic. 2. Philip. 59. Versatus in bello est, faturavit se sanguine dissimillimorum sui civium.

Odiu faturare sanguine. Cic. pro Flacc. 95. Mactare victimam gratiorum, quam si L. Flacci sanguine illius nefarium in vos omnes odiu faturaveritis?

Saturnus appellatus quod se faturat annis. Cic. 2. de Nat. Deor. 64.

Stercore faturare terram. Columel. lib. 2. cap. 9.

Cum Genitiv. contr. in Gloss. Lat. Græc. Saturo exercitum commeatus, χρησιζω τὸ στρατικὸν ἱππιδίον.

SATURATUS, a, um. [διάχορος, χορηγός] Partic. ut, Juno faturata. Virg. 5. Æn. 608.

Multa movens, neodum antiquum faturata dolorem. Synecdoche.

Expletus & Saturatus. Cic. 5. Verr. 100. Ut aliquando ex eorum agris, atque urbibus expleti atque faturati, cum hoc cumulo quæstus, decederent. Cæde armenti faturati leones. Ovid. 10. Met. 541.

Homines faturati honoribus. Cic. pro Planc. 20.

Mens faturata bonarum cogitationum epulis. Cic. 1. de Divin. 61.

Lumina faturata cara figura. Carul. Argon. 62. 220.

Saturatæ vestes murice, i. e. Tinctæ. Martial. lib. 8. 48.

Compar. ut, Saturatior color. Plin. lib. 21. cap. 8.

SATURANTE, Adv. Compar. Fulgent. Mytholog. 3. Hæc faturantius Apulejus enarravit.

SATURATIM, Adv. [κατακόσμος] Gloss. Gr. Lat.

SATURATIO, ðnis. f. [χρηστία προφήτης] Gloss. Vet. Lat. Græc.

SATURATUS, us. m. χρηστία Gloss. Græc. Lat.

SATURABILIS, e. Adj. [χρησιμότης] Gloss. Vet. Lat. Gr.

SATULLO, [χρησιζω] ære. Idem quod Saturare. Varro apud Non. 2. 786. Neque in pulvere mythico coquam carnes, quibus fatullem corpora, & famem ventris.

SATOR, SATIVUS. V. SERVO, SEVI.

SATRÆ, Populi Græcorum in litoribus Thraciæ. Herodotus lib. 7.

SATRĀPA, vel SATRĀPRS, æ. m. pr. comm. [σατράπης] dictio Persica, quæ apud nos Præfectum significat. Ter. Heaut. 3. 1. 43.

— fatrapes si fiet

Amator, nunquam fufferre ejus sumptus queat. Al. Sattapa.

Mardonius, fatrapes regius, natione Medus, regis gener. Nepos 4. 1. 2.

V. Gell. 10. 18. Plin. 6. 26. Freinsh. indic. in Curt.

SATRAPS, æpis. m. Idem. Sidon. Carm. 2. 78.

Quisque sedet, sub rege fatraps.

Non est prætereundum factum Pharnabazi fatraps regii. Nepos 6. 4. 1.

Sed de hoc Genitivo, (qui vel a Satraps, vel a Satrapes deduci potest) V. Voss. de Anal. 2. 3.

SATRĀPIA, æ. f. [σατράπεια] Præfectura, vel Provincia apud Persas. Plin. lib. 6. cap. 20. Et enim plerique ab Occidente, non Indo amne determinant, sed adjiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Paropamisadas.

Dicitur & Satrapæa. Curtius lib. 5. 1. 44. Mazeum transfugam satrapea Babyloniam donat. Idem lib. 6. 2. 11.

SATRĪCUM, i. n. pr. comm. [an Σατρία Steph. ?] Clara Latii civitas apud Plinium lib. 3. cap. 5. conf. SATICULUS.

SATRĪCUS, i. m. pr. comm. Quidam a Silio memoratus, quem filius suus interfecit. Sil. lib. 9. v. 68. 77. 104. 111.

SATRUS, a. um. Adj. Vietus. Plin. 8. 5. Cato eum, qui fortissime præliatus esset in Punica acie satrum tradidit vocatum, altero dente mutilato. Al. Surum. V. Harduin. in loc.

SATULLO, & SATULLUS. V. SATUR, in SATIS.

SATUM, i. n. [σάτων] Genus mensuræ Palæstinæ, quæ capit sesquimodium, sive, ut nos lingua nostra dicimus, Sesquibœetium. V. Suid.

SATUR, SATURA, Appellativ. V. in SATIS.

SATURA, æ. f. Palus, quæ & Pomtina, juxta Circejos fuit viginti trium olim urbium locus, uret Muciani sententia apud Plinium lib. 3. cap. 5. Hæc ad viam usque Appiam pertinebat, ubi & navibus trajiciebatur inter Appii forum & Anxuren. Virg. 7. Æn. 801.

— queis Juppiter Anxurus arvis

Præsudet, & viridi gaudens Feronia luco,

Quæ Saturæ facit alta palus, gelidusque per imas

Querit iter valles atque in mare conditur Ufens. conf. Sil. 8. 381.

SATURABILIS, SATURANTE, SATURATIM, SATURATIO, SATURATUS, SATURIO, SATURITAS, SATURO, V. SATUR, in SATIS.

SATURĒJA, æ. f. [θύμρα Gl. L. G.] Herba fragrantis odoris, quæ & Cunila dicitur, & Origanum Heracleoticum: a Saturo dicta, quod nullum fere condimentum sine ea fiebat, propter quod faturitatem inducere videbatur. Columel. lib. 10. 233.

Et fatureja thymi referens thymbræque saporem. Plin. lib. 19. cap. 8. Thymbram vero, quæ sit cunila Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, fatureja dicta, in condimentario genere. Seritur mense Februario, origano amula.

SATURĒJUM, i. n. Idem. Ovid. 2. de Arte Am. 415.

Sunt qui præcipiunt herbas fatureja nocentes

Sumere. Martial. 3. 74.

Improba nec profunt jam fatureja tibi.

SATURĒJUM, i. n. Urbs in Apulia. Scribitur & Saturum. Hinc

SATURĒJANUS, a, um. Adj. ut, Caballus Saturejanus. Hor. 1. Serm. 6. 59.

SATURCHEI, Populi sunt circa Mæotim apud Plinium lib. 6. cap. 7.

SATURNIA, V. SATURNUS.

SATURNIA, æ. f. Colonia civium Romanorum in agro Caletano, teste Liv. 39. 55. Hinc

SATURNINI Populi in Etruria. Plin. 3. 5.

SATURNINUS Volusus, Urbis præfectus, cui, ut Plinius lib. 11. cap. 38. commemorat, quotannis sanguis per ora profluxit, tamen nonagesimum excefferit annum.

L. Apulejus Saturninus, Tribunus plebis fuit seditiosus, qui cum perniciosi legibus rempublicam perturbaret, sumptis ex Senatusconsulto armis, in Capitolio occisus est a Scæva quodam Q. Crotonis servo, cui iocirco libertas præmii loco data est. Fuerunt multis post annis, quia C. Rabirio occisum dicerent, quo nomine ille a T. Labieno in iudicium vocatus, & perduellionis reus factus, a Cicerone defensus est pulcherrima illa oratione, quæ pro C. Rabirio Postumo perduellionis reo, inscribitur. V. Flor. 3. 16. & Aur. Vict. de Vir. Ill. cap. 73.

Saturninus, item Hæreticus, de quo Iren. 1. 22. Euseb. H. Eccl. 4. 7.

SATURNUS, i. m. [Κρόνος] Cæli filius, auctore Cicerone lib. 2. de Nat. Deor. 63. Vetus (inquit) hæc opinio Græciam opplevit, scilicet exfectum Cælum a filio Saturno, vinctum autem Saturnum ipsum a filio Jove. Physica ratio non inelegans inclusa est in impiis fabulis. Cælestem enim altissimam æthereamque naturam, id est igneam, quæ per sese omnia signeret, vacare voluerunt ea parte corporis, quæ conjunctione alterius egeret

egret ad procreandum. Saturnum autem eum esse voluerunt, qui cursum & conversionem spatiorum, ac temporum contineret, qui deus Græce id ipsum nomen habet: *Κρόνος* enim dicitur, qui est idem *Ζεὺς*, id est spatium temporis. Saturnus autem est appellatus, quod fatuaretur annis. Ex se enim natos comesse fingitur solitus, quia consumit ætas temporum spatia, anni que præteritis infatigabiliter expletur. Vincitur autem a Jove, ne immoderatus cursus haberet, atque ut eum siderum viculis alligaret. Haec Cicero. V. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 40. 41. 42. Alii philosophi interpretantur Saturnum Cronon, veluti a fatietate intellectus, eo quod Græce Satietas *κρόνος*; Intellectus vero sive mens *κρόνος* dicitur, ut sit nomen compositum Saturnus ex prima parte Latina, & posteriore Græca, ipsa Satietas mentis. Sunt qui Saturnum a Satu deducant, quoniam peritiam ruris, & fatorum omnium primus edocuisse fertur. V. Fest. & Varr. L. L. 4. 10. Quidam a verbo quod Græci dicunt *κρόνος*, quo Virilia significantur, quod patris pudenda abscidisse, atque in mare projecisse dicitur: unde Venerem procreantem ferunt, quæ a spuma, unde coaliuit, Aphrodites nomen accepit. Rarissime in monumentis veterum apparet. Alias pingebatur homo senex & canus, barba proluxa, incurvo corpore, capite aperto, trilitis & pallidus cum falce adunca. Albric. de Deor. Imag. f. 1. Macrob. 1. Saturn. 7. De quo Virg. 7. Æn. 179.

Vitifator curvam servans sub imagine falcem, Saturnusque senex. Dextra serpentis portabat imaginem, qui caudam propriam dentibus commordebatur. Sinistra vero filium parvum ad os applicabat, & eum devorare videbatur.

Saturno, dies festus celebratur mense Decembri, quod eo ædis est dedicata, & is culturæ agrorum præsidere videtur, quod etiam falx est ei in signe. Festus.

Dies Saturni religiosa habebatur. Tibull. 1. 3. 17.

Aut ego sum causatus aves, aut omina dira,

Saturni aut sacrum me tenuisse diem. V. SABBATUM. &

Broekh. not.

Dens curvus Saturni, i. e. Falx. Virg. 2. Georg. 406. Servius.

Saturnus regnis a Jove pulsus erat. Ovid. 3. Fast. 796.

Aureus Saturnus. Virg. 2. Georg. 538. Quia sub Saturno fuit ætas aurea.

Gravis Saturnus. Pers. 5. Sat. 50.

Impius Saturnus. Hor. 2. Carm. 27. 22. Quia liberos devoravit, & patrem vinxit.

Senex Saturnus. Virg. 7. Æn. 180.

Saturni stella, Phænon Græce, xxx fere annis cursum suum conficit.

Cic. 2. de Nat. Deor. 53.

Sidus grave Saturni. Propert. lib. 4. 1. 84.

Stella Saturni frigida. Virg. 1. Georg. 336.

SATURNIUS, a, um. Adj. [*Σατυρνίου*, *Κρόνίου*] ut,

Arva Saturnia. Virg. 1. Æn. 573.

Conjux Saturnia. Sil. lib. 10. 338.

Juno Saturnia. Virg. 3. Æn. 380. V. SATURNIA.

Mons Saturnius, Tarpeus & Capitolinus, Romæ notissimus. V. ibid.

Regna Saturnia. Virg. 4. Ecl. 6.

Stella, quam in terris Saturniam nominant. Cic. de Somn. Scip. 9.

Tellus Saturnia frugum parens. Virg. 2. Georg. 173.

Versus quoque antiquissimi, inquit Festus, quibus Faunos fata cecinisse hominibus videtur, Saturnii appellantur: quibus & a Nævio bellum Punicum scriptum est, & a multis aliis plura composita sunt.

SATURNIA, æ. f. [*Σατέρνηια*] Nomen regionis, & oppidi. Virg. 8. Æn. 358.

Janiculum huic, illi fuerat Saturnia nomen.

Æditiora etiam loca (ut Diodorus scribit) Saturnia dici consueverunt.

Saturnia, Italia: & Mons, qui nunc est Capitolinus, Saturnius appellabatur, quod in tutela Saturni esse existimatur. Saturnii quoque dicebantur, qui castrum in imo clivo Capitolino incolebant, ubi ara dicata ei deo (Saturno) ante bellum Trojanum videtur, quia apud eam supplicantes aperti capitibus. Nam Italici, auctore Ænea, velant capita, quod is, cum rem divinam faceret in litore Laurentis agri Veneri matri, ne ab Ulyse cognitus interromperet sacrificium, caput adoperuit, atque ita conspectum hostis evitavit. Hæc Festus.

Item Cognomen Junonis, quod sæpe absolute ponitur Ovid. 1. Trist. 2. 7. Oderat Æneam, propior Saturnia Turno.

SATURNALIA, ñrum. n. pl. [*Κερνία*] Festa septem, seu quinque dierum, mensè Decembri, Saturno dicata; erantque dies illi pleni lætitiæ, in quibus Romani synthesin vellem fuebant. Diebus quoque his munera ultro citroque mitti remittique solebant, quæ Saturnalia dicebantur. Suet. in August. cap. 75. Saturnalibus, & si quando alias libuisset, modo munera dividebat, vellem & aurum & argentum: modo nummos omnis note. Cic. 5. Att. 20. Saturnalibus mane, &c. Hor. 2. Serm. 3. 5. De Saturnalibus vide Macrobius lib. 1. Saturnal. cap. 7. 8. & 10.

Secundis & tertiis Saturnalibus, pro Secundo & tertio die Saturnaliorum. Cic. 13. Att. 50. Sed quom secundis Saturnalibus ad Philippum vesperi venisset, villa ita completa militibus est, &c. Paulo post, Ille tertiis Saturnalibus apud Philippum ad horam, nec quenquam admittit.

Hilara Saturnalia. Cic. 5. Att. 20.

Saturnalia, Proverbii modo, Vitam lautam & Securam vocabant. Petron. cap. 44. Seneca in Apocoloc.

SATURNALITIUS, a, um. Adj. [*Κρόνίου*] Quod ad Saturnalia pertinet. Martial. lib. 5. 19.

Saturnaliæ ligulam misisse felibræ. Ibid. 30.

— potiusque videtur

Saturnalitis perdere, Varro, nuce. V. Gell. 18. 2. Spartian. in Had. cap. 7.

SATURNIGENA, æ. m. Nomen Jovis a Saturno geniti. Aufon. Idyll. 15. 22.

Testatur Saturnigenam nec nomine cessat

Incurare Jovem. conf. Sidon. Carni. 9. 132.

Apposuit, sed sine exemplo Hen. Steph. quom in Lugd. desideraretur.

SATURO, V. SATUR.

SATUS, V. SERO, SEVI.

SATYRA, æ. f. [*σατυρα*] quasi Satura dici videtur, ob earum varietatem, seu propter copiam rerum, quæ ibi tractantur. Est enim Satyra, Carmen maledicium, & ad carpenda hominum vitia compositum: quale scripserunt Lucilius, Horatius, Juvenalis, Persius. Accipit & id carminis

hunc titulum, quod personis, factisque fatiatum abundare videatur. Quidam a Satura lance, quæ referta multis variisque primitiis, in sacrificiis diis offerebatur. Alii a Lege Satura, dictam existimant, quæ uno rogatu multa simul comprobat. De qua lege supra V. Varro a quodam farciminis genere, quod multis rebus referebatur, dictam Saturnam esse scribit. Unde in 2. lib. Plautinarum quæstionum habetur, Satura est uva passa & polenta, & nuclei pinei ex multo consperli. Donatus in Terentium, Deinde aliud genus fabulæ, id est satyra, sumptit exordium, quæ a Satyris, quos illotos semper ac petulantes esse legimus, vocitata est. Potest etiam dici, Satyram ideo vocatam, quod in antiqua satyra introducebantur Satyrorum personæ, aut si quæ erant ridiculæ similes Satyris. Duo quippe Satyrarum genera fuisse constat. Alterum antiquius, quod sola carminum varietate constabat: Alterum recentius, apertam hominum reprehensionem continens, & acrem vitiorum objurgationem.

Nondum satis inter doctos convenit, utrum quando de Horatii, Persii, aut Juvenalis carminibus sermo fit, scribendum sit Satyra, an Satura, an Satira. H. Casaubonus de Poet. Sat. contendit veram orthographiam esse Saturnam, aut Satiram, non Satyram; atque adeo non a Satyris, sed a Satura lance nomen esse factum. Eadem sentit Scaliger ad Manil. lib. 5. p. 408. At Heinio contra videtur nulla esse firma ratio, quare non scribatur Satyra ex recepto modo, & a Satyris deducatur. [V. Voff. Etymol. in utraque dictione Satura & Satyra. Omnino Latinum nomen videtur, & Græcam litteram respuere. Satyra Romanis Satyrici generis feminam denotat, ut infra dicitur. Græci nunquam omnino hoc genus poematis, nec nomen ejus, usurparunt. Nam quod illi *Σατυρικόν* vocant, subaudita voce *δραμα*, id fabulæ genus est, multum a Satura Latinorum discrepans; quæ casu inventa, ante fabulas in theatro Romæ, producta fuit, teste Livio lib. 7. cap. 2. quem omnino vide.

Livens satyra. Stat. 1. Silv. 3. 103.

SATYRA, femina, SATYRIASIS, SATYRIASMUS, SATYRICE, SATYRICUS, SATYRIDES, SATYRION, SATYRISCUS, SATYRISMUS, V. SATYRUS.

SATYRUS, [*Σατύρος*] Satyri Animalia sunt in ultimis Libyæ gentibus, quæ nihil hominis, præter effigiem, habent. Simiarum genus. Plin. 9. 45. Satyri autem dicti esse creduntur Grammaticis, quod in libidinem semper sint proni, a virili membro, quod Græci *σατύριον* dicunt. V. Etymolog. magn. Veteres hujusmodi monstra pro semideis, sive pro sivefribus diis, coluerunt, quemadmodum Faunos, Silvanosque: Faunos ac Satyros, nemorum deos esse dicentes, Panas agrorum, Silvanos silvarum: confundunt tamen hæc omnia a poetis. Ovid. 1. Met. 192.

Sunt mihi semidei, sunt rutilica numina Fauni, &c.

Ex superiori parte forma hominis induti sunt (nisi quod capite cornuti) ex altera vero capri; unde Capripedes nominari solent. V. Plin. 7. 2. Solin. cap. 44. Hor. 2. Carm. 19. 3. — aures

Capripedum Satyrorum acutas.

Recte observat Casaubonus Poet. Sat. 1. 2. Satyros haud esse in rerum natura, sed omnia de iis dicta a Poetis esse meras fabulas & figmenta. V. Melam lib. 3. 10. in descriptione Æthiopiæ.

Juventus Satyrorum in Venerem prona. Ovid. 1. Fast. 397.

Agrestes Satyri. Hor. in Arte Poet. 221.

Lascivus Satyrus. Sil. lib. 3. 103.

Leves Satyri. Ovid. 1. de Arte Am. 542.

Protervi Satyri. Hor. in Arte Poet. 233.

Saltantes Satyros imitari. Virg. 5. Ecl. 73.

Satyrus de Simulacro Cic. 6. Verr. 135. Satyrus, qui apud Tarentinos in æde Vestæ est.

Item Satyrus, est scriptor Satyrarum apud Flor. de Arte Poet. 225.

Verum ita risores, ita commendare dicaces

Conveniet fatyros. [Immo hic Satyri sunt Dramatis Satyrici Græcorum personæ, Satyri effigie sumpta.

Suidas pro Saltatore ponit, *Σατύρος*, ὁ χορευτής. [Nempe quia Satyri assidue tripudiantes ingebantur. At in Gloss. Græc. Lat. *Σατυριστής*, ὁ σατυρικός, Ludio.

SATYRISCUS, i. m. dimin. [*Σατυρικός*] Cic. de Divin. 1. 39. Dionysii mater fomniavit fe peperisse Satyriscum.

SATYRA, æ. f. [*Σατυρα*] Satyrum generis, vel Satyris similis femina. Lucret. lib. 4. 1162.

Simula, Silena ac Satyra est; labiosa Philema

SATYRICUS, a, um. Adj. [*σατυρικός*] Vitruv. 5. 8. Genus scænarum fatyricum.

Satyricum signum. i. e. Priapi effigies, quæ in hortis constitui solet ad fascinationes hortorum arcendas, Græce *σατυρικόν ἀγαλμα*. Plin. lib. 19. cap. 4. Quam rem comitata est & religio quædam: hortosque & fores tantum contra invidentium fascinationes dicari videmus, in remedio Satyrica signa. Quamquam hortos Veneris tutelæ Plautus adsignat. V. Harduin. in loc. & Fest. in Rustica vinalia.

SATYRICUS, i. m. [*σατυρικός*] Qui satyras scribit. Sidon. 4. 1. Si quid fatyricus figuratum condidit. Sed V. in SATYRA.

SATYRICE, Adv. [*σατυρικός*] Acriter, cum convicio. V. ibid.

SATYRISTES, æ. m. [*σατυριστής*] Ludio. V. in SATYRUS ad hn.

SATYRIDES, idum. f. [*Σατυρίδες*] Intulæ, in quibus inhabitant Satyri. Labet ad hunc locum ea adscribere, quæ Pausanias in Atticis narrat se a quodam Euphemio Care de Satyris accepisse. Dicebat igitur Euphemus (inquit Pausanias) cum in Italiam navigaret, se vi ventorum & tempestate abreptum, a recto cursu longe admodum aberrasse, atque in mare peregrinum, & inauditum, in quo denique navigari non solet, delatum esse. In eo mari insulas esse multas desertas atque incultas, in quibus habitarent tamen homines feri, & agrestes, & rubi: quibus caudæ, non multo caudis equinis minores, ad coxas usque propenderent: insulas autem illas appellari Satyridas. Hæc Pausanias in Attic. p. 21. Wech. V. & Ptolem. 7. 2.

SATYRISMUS, i. m. [*σατυρισμός*] apud Hippocratem Tuberculum prælongum, cujus visuntur modi sub ipsas Satyrorum aures. Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 8. V. Idor. 4. 8. qui vocat Satyrialem, vel potius Facii Oecon. Hippocr. in voce.

SATYRIASIS, vel SATYRIASMUS, i. m. [*σατυρίασις*, *σατυρισμός*] Pulsus tertium, & velut Singultus quidam inguinis sequens inflammationem quandam passionem feminalem receptaculi, cum irritatione & turgore. Quod si non cessaverit pulsus ille, solent feminaria vasa intendi, vel spasmus nasci. Satyriasmus (inquit Galenus lib. 2. Methodi) est virilis

membri præter naturam arrectio, σατυριῶν enim Græcis Arrigere est: & rei Veneræ pruritu extimulari. Idem & Priapismus dicitur, ab obsceno hortorum custode ducto nomine, qui veretro prægrandi sculpi solet, & erecto. [V. Fœf. l. c. Accurata morbi hujus descriptio existat apud Cæl. Aurel. Acut. 3. 18.]

SATYRIUM, i. n. [σατυριῶν] Herba. Plin. lib. 26. cap. 10. Concitaticem vim habet satyrium. Duo ejus genera: una longioribus foliis quam oleæ, caule quatuor digitorum, flore purpureo, radice gemina, ad formam hominis testium, alternis annis intumescente ac resedente. Altera satyrium, orchis cognominatur, & femina esse creditur: distinguitur internodiis, & ramotiore frutice, radice fascinis utili. Nascitur fere juxta mare. Rura, inquit Ruellius lib. 3. cap. 65. vocant *testiculum sa-*

ocrotis. Satyrium bibisse, pro Ad libidinem esse incitatum & inflammatum, e vi illius herbæ. Petronius cap. 8. Ubique omnes mihi videbantur satyrium bibisse. conf. Apul. de Herb. cap. 15. & in dict. ORCHIS.

SATYRUS, i. m. [σατυρῶν] Inlignis quidam architectonem quem commemorat Plin. lib. 36. cap. 9. A Satyro (inquit) architecto aliqui devecum tradunt rate.

S A U

SAUCIO, [σαυμαίνω, λυσιόω Gl. G. L.] are. Vulnerare. Plaut. Rud. 3. 4. 53.

Quid causæ est, quin virgis te usque ad faturitatem fauciem? Cic. 2. Verr. 67. Servi nonnulli vulnerantur, ipse Rubrius in turba fauciatur. Genas fauciatur ungue. Ovid. 3. de Arte Am. 708.

Per latus alicujus fauciari, Metaphora proverbialis. Cic. in Vatin. 13. Omniaque mea tela sic in te conjicientur, ut nemo per tuum latus (quod soles dicere) fauciatur.

Vites fauciare. Columel. lib. 4. cap. 4. Ferro fauciare vitem. Columel. lib. 4. cap. 24. Si neque is reperitur, faucianda ferro est, atque exulceranda vitis in ea parte, qua pampinum studemus elicere.

Famam fauciare, translate Plaut. Bacch. 1. 1. 30.

Animum fodicant, bona destimulant, facta & famam fauciant. Sauciabitur. Fut. Pass. Cic. de Fato 36. Ex his igitur necesse est invito Epicuro, alterum verum esse, alterum falsum: ut fauciabitur Philocteta, omnibus ante sæculis verum fuit: non fauciabitur, falsum.

SAUCIATUS, a, um. Parric. [σαυθής Gl. G. L.] Columel. lib. 11. cap. 1. Sive quis (quod plerumque accidit) fauciatus in opere noxam ceperit, adhibeat fomenta.

SAUCIATIO, ðnis. f. [σαυθής] Cic. pro Cæcin. 41. Et fauciatio quaeretur, quum fugam factam esse constabit?

SAUCIUS, a, um. [σαυμαίνος Gl. G. L. & G. L.] Adj. quod nascitur a Participio Sauciatus: quomodo Laffus, a Laffatus: & Lacerus vel Lacer, a Laceratus. Significat Vulneratus. Virg. 2. Æn. 223.

Quales mugitus, fugit quum faucius aras Taurus. Cic. pro Cæcin. 40. Nemo inquit, occisus est, neque faucius.

Leviter faucius. V. LEVIS. Vulnere gravi faucius. Virg. 12. Æn. 5. Pectus faucia Bellona. Tibull. lib. 1. 6. 49. Al. 7. 55. Brachia direpta faucia fecit acu. Ovid. 1. Amor. 14. 18. Gladiator confectus & faucius. Cic. 2. in Caril. 24. Saucius, ex Labore etiam dicitur. Apulejus lib. 2. de Asino p. 121. Elmenh. cum Genitivo junxit, Mihi vero, fatigationis hefternæ etiam nunc faucio, da veniam.

Nubila dividuis clarescunt faucia fulcis. Claud. Conf. Prob. 102. Terra faucia vomeribus. Ovid. 1. Met. 102. Trabs securi faucia. Ovid. 10. Met. 372. Saucia vina mero. Martial. 4. 6. Saucius sævo amore. Cic. pro Cæl. 18. Animus faucius, Iratus. Cic. 1. Att. 17. Subesse nescio quid opinionis incommodæ, fauciumque ejus animum, & infedisse quasdam odiosas suspiciones.

Mens faucia amore. Lucret. lib. 4. 1041.

Saucius pro Ebrius. Martial. 4. 66.

Incaluit quoties faucia vena mero. [Ad libidinem quoque]

Saucius refertur, quomodo sæpe Apulejus. Sic idem 3. 68.

Hic, jam depoliro post vina rosasque pudore,

Quid dicat nescit, faucia Terpichore.

Mulieres faucia. Petron. cap. 67. Interim muleres faucia inter se riferunt,

ebriæque junxerunt oscula. conf. Justin. 24. 8. & 1. 8. [An Ebriæque?]

SAUCIETAS, ðtis. f. Lælio. Cæl. Aurel. Chron. 2. 13. 179.

SAVERA, æ. f. [Σάβρα] Vicus est Lycaoniæ, qui postea in urbem magnam evadens, metropolim regionis obtinuit. Strabo lib. 12.

SAUFÆJUS, i. m. prænomine Appius Romanus quidam, qui cum a balneo reversus mulfum bibisset, ovumque forberet, morte repentina absorptus a Plin. lib. 7. cap. 53. commemoratur.

Licet me Saufeium putes esse, nihil est me inertius. Cic. 2. Att. 8. conf.

Nepos 25. 12. 3. Cic. 4. Att. 6. & 7. 1. Fulv. Ursin. in Famil. Ro.

SAVILLUM, SAVIOR, SAVIUM. V. SUAVIUM.

SÄVO, ðnis. m. Fluvius est in finibus Campaniæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Piger Savo. Stat. 4. Silv. 3. 66.

Item oppidum Liguriæ, alias

SAVONA, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vadum Sabbatium Plinio 3. 5. Sabatia Pomponio 2. 4. Urbs Liguriæ notissima: hodie Genuensium ditionis.

Vulp. *Savone*. [Priscis Savo, ðnis. m. ut Narbo, Salo &c. Apud Pomp. Sabatia n. pl. esse putant, & subaudiri Vada. V. Cellar. Geogr. Ant. 2. 9. 1. 52. Steph. tamen Σάβρατια. f. g.]

SAURA, æ. f. [σαύρα] Lacerta, quæ in maceris & in sepibus delitescit.

Gloss. Lat. Gr. Scribitur & m. g. Σαύρα, Saurus. q. V.

Est & Piscis nomen, quem & Latini Lacertum nominant. Diosc. 2. 57.

Gloss. Græc. Lat. Σαύρα, σαυρίν, Σαύρα, ἰχθύς, Lacertus.

SAURITES, æ. f. [σαυρίτης] Gemmæ species, quæ in ventre viridis lacerta traditur inveniri. Plin. lib. 37. cap. 10. Harduin. Sauritis.

SAUROCRONOS, i. m. [σαυροκρόνος] Signum, quod Praxiteles mira arte fabricasse dicitur. Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & puberem subrepenti lacertæ cominus sagitta insidiantem, quem Sauroctonon vocant. [q. d. Lacerticidam.]

SAUROMĀTÆ, arum. m. pl. [Σαυρομάται] Idem populi Græcis dicuntur qui Latinis Sarmatæ. V. SARMA TÆ. Soli usurpant poetæ.

Inter Sauromatas Getaque. Ovid. 3. Trist. 3. 6.

Truces Sauromatæ. Juven. 15. Sat. 125.

Avidi Sauromatæ. Stat. 3. Theb. 352.

SAURUS, i. m. [Σαύρος] Nobilis statuarius, cujus opera commemorat

Plin. lib. 36. cap. 5.

Item Latro ab Hercule interfectus. Pausan. lib. Eliac. p. 199. Wech.

Item Piscis ita vocatus. Plin. 32. 8. V. SAURA, & LACERTUS.

SÄVUS, i. m. [Σάβος] Fluvius qui ex Alpibus defluit in Germaniam,

mox intrat Illyricum: labitur per mediam Segestem, Pannoniam & Tauriscos. Strabo lib. 4.

Pannonius potorque Savi. Claudian. de Laud. Stil. 2. 192.

S A X

SAXONES, um. m. pl. [Σάξονες] Ptolemæo lib. 3. cap. 11. Germaniæ populi, non longe a Cimbris, in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuis. Unde nomen dicitur vix constat.

Domitus Saxo. Claud. 1. in Eutrop. 392.

SAXONIA, æ. f. Duplex hodie est, superior & inferior. V. Cluver.

SAXONICUS, a, um. Adj. ut, Domus Saxonica.

SAXUM, i. n. [πέτρα Gl. G. L. & G. L.] majus, (asperius, duriusque.)

quam Lapis. Cic. de Fato 6. Quid mirum igitur, ex spelunca saxum in

crura ejus incidisse?

Saxum, aliquando pro Lapide accipitur.

Saxum filex. Liv. 1. 24. extr. Id ubi dixit, porcum faxo silice percussit.

Radices validæ faxi. Lucret. lib. 2. 102.

Robur faxi. Lucret. lib. 1. 881.

Adamantina faxa. V. ADAMAS.

Antiqua faxa, Ingentia. Virg. 12. Æn. 897.

Arentia. Ovid. 13. Met. 691.

Avulsa faxis faxa. Virg. 2. Æn. 608.

Circumlita musco faxa. Hor. 1. Epist. 10. 7.

Cruda. Valer. 2. Argon. 542.

Dura. Virg. 3. Georg. 230.

Frigida. Stat. 10. Theb. 52.

Grave. Ovid. 13. Met. 26.

Ingens. Virg. 6. Æn. 616.

Intemerata gradu, Inaccessa. Sil. lib. 3. 499.

Liquefacta faxa. Virg. 3. Æn. 576.

Liquefacta faxa volvit Ætna. Virg. 1. Georg. 472.

Lucida faxa. Stat. 3. Silv. 3. 200.

Missilia faxa. V. Missile in MITTO.

Obliqua faxa. Ovid. 8. Met. 552.

Obluctantia faxa. Stat. 3. Silv. 1. 20.

Præruptis oppida faxis. Virg. 2. Georg. 156.

Putria faxa. Claud. in Eutrop. 2. 277.

Rigidum faxum. Ovid. 4. Met. 517.

Rubrum faxum quadratum. Vitruv. lib. 2. cap. 8. V. ORTHOSTATA.

Scruposa faxa. Lucan. lib. 5. 675.

Surda faxa. Ovid. 3. Amor. 7. 58.

Venerabile tumuli faxum. Lucan. lib. 8. 855.

Vivum faxum. Ovid. 14. Met. 712. in Iphis fabula,

Durior & ferro, quod Noricus excoquit ignis,

Et faxo, quod adhuc vivum radice tenetur. h. e. Quod nondum

e terra est effossum. Saxa enim nondum a sua radice avulsa, & viva

tendantur, & duriora sunt.

Aptant faxorum orbis altis murorum turribus. Lucan. lib. 2. 451.

Asperari faxo pugionem, & mucronem ardescere jussit. Tacit. 15. Ann. 54.

Avulsa faxis faxa. Virg. 2. Æn. 608.

Cavari. Ovid. 1. de Arte Am. 476.

Dura tamen molli faxa cavantur aqua.

Conjicere grandia faxa. Virg. 4. Georg. 26.

Defendere faxis. Virg. 10. Æn. 130.

Facere molle manu, Sculptere scienter. Ovid. 3. Fast. 832.

Quique facis docta mollia faxa manu.

Frangere corpora ad faxum. Virg. 3. Æn. 625.

Ingerere faxa. V. INGERRO.

Intorquere faxum. Sil. lib. 7. 623.

Perrumpere faxa. Hor. 3. Carm. 16. 10.

Pertundunt guttæ faxa. Lucret. lib. 4. 1281.

Peti faxis a populo. Ovid. de Nuce, 2.

Revulsam faxum e monte. Ovid. 12. Met. 341.

Rotare mœnibus avulsa faxa. Stat. 10. Theb. 528.

Signare carmine faxum, Insculpere epitaphium. Ovid. 2. Met. 326.

Structum faxo. Virg. 3. Æn. 84.

Templa Dei faxo venerabar structa vetusto.

Subigere faxum, Rotare, volvere. Sil. lib. 13. 610.

Volant faces & faxa. Virg. 1. Æn. 154.

Volvere faxa insetto pondere. Virg. 9. Æn. 512.

Volvere faxum. Ter. Eun. 5. 9. 55. Satis diu jam hoc faxum volvo. Do-

natus admonet Proverbium fuisse, dictum in eos, qui inextricabili sudo-

re affligerentur: tractumque putat a notissima Sisyphi fabula, faxum

apud inferos sursum ac deorsum volventis. Unde Virg. 6. Æn. 616.

Saxum ingens volvant alii.

Saxum, pro Scopulo. Virg. 1. Æn. 112.

Tres Notus abreptas in faxa latentia torquet. Ibid. 541.

Perque undas superante falo, perque invia faxa

Dispulit.

Ardua faxis infula. Virg. 3. Æn. 271.

Acuta faxa. Hor. 3. Carm. 27. 61.

Asperum faxum. Cic. in Pison. 43. Tu naufragio expulsus uspiam, fa-

xis fixus asperis, &c. ex Ennio.

Aspera faxa. Ovid. 6. Met. 76.

Cæca faxa. Virg. 5. Æn. 165.

Candentibus late faxis Anxur impositum. Hor. 1. Serm. 5. 26.

Cava faxa. Virg. 3. Æn. 566.

Dolosa faxa, Sub undis latentia. Sen. Troad. 9.

Fera. Valer. 4. Argon. 585.

Gelida. Lucret. lib. 3. 905.
 Immania. V. IMMANIS.
 Invia. Virg. 1. Æn. 541.
 Lævia faxa. Virg. 1. Georg. 110.
 Latentia faxa. Virg. 1. Æn. 112.
 Navifraga faxa. Stat. 5. Theb. 415.
 Perefæ. Lucret. lib. 1. 327.
 Præcipitia. Ovid. in Ibin, 495.
 Procurrentibus in faxis infelix hæfit. Virg. 5. Æn. 204.
 Rauca. Virg. 5. Æn. 866.
 Refonantia. Virg. 3. Æn. 432.
 Regentia faxa. Sen. Herc. Oeth. 2.
 Salebrofa faxa. Ovid. 4. Epift. 103.
 Uudifonum faxum. Valer. 4. Argon. 44.
 Illidere faxis. V. ILLIDO.
 Saxum, pro Monte. Virg. 2. Æn. 307.
 — fupet infcius alto,
 Accipiens fonitum faxi de vertice pafior. Servius.
 Apricis in faxis mitis coquitur vindemia. Virg. 2. Georg. 522.
 Concava faxa. Virg. 5. Æn. 677.
 Hirta dumis faxa. Stat. 3. Silv. 1. 13.
 Immobile faxum Capitoli. Virg. 9. Æn. 448.
 Nubilofa faxa. Lucan. lib. 6. 91.
 Ducere faxa, ac filvas. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Saxum, Genus cretæ. Plin. 35. 17.
SAXULUM, i. n. Dimin. [παραδου] Cic. 1. de Orat. 196. Ut Ithacam illam in afperimis faxulis, tanquam nidulum affixam, &c.
SAXEUS, a, um. Adj. [πιδανος, λιθινου Gl. L. G.] Quod est e faxo. Plin. lib. 12. cap. 1. Saxæ intus crepidinis corona mulcosos complexa pumices.
 Dislepta faxea domorum. Lucret. lib. 6. 951.
 Effigies faxea. Catul. 62. Argon. 61.
 Imber faxeus ingruit. Sil. lib. 13. 181.
 Moles faxea. Ovid. 12. Met. 283.
 Pons faxeus. Lucan. lib. 4. 15.
 Septa faxea. Lucret. lib. 4. 703. — quoniam per faxea fepta Non penetrat.
 Strata faxea detrita vulgi pedibus. Lucret. lib. 1. 317.
 Tecta faxea. Ovid. 10. Epift. 128.
 Umbra faxea. Virg. 3. Georg. 145.
SAXOSUS, a, um. Adj. [πιδανος Gl. G. L.] Quod abundat faxis. Columel. lib. 5. cap. 10. Loca aprica, calculofa, glareofa, interdum & faxofa amat.
 Flumina faxofa. Virg. 5. Ecl. 84. Plin. lib. 5. cap. 24. Mox ubi perfregit, (Taurum fcil.) Euphratem, ultra quoque faxofum & violentum.
 Frutex faxofus, In faxis crefcens, vel faxolis locis. Plin. lib. 15. cap. 7.
 Incendia faxofa Phlegethontis. Sil. lib. 13. 565.
 Montes faxofi. Virg. 2. Georg. 111.
 Viam faxofam terere. Propert. lib. 4. 5. 20.
 Hypanis fonans faxofum. Virg. 4. Georg. 370.
SAXOSUS, a, um. Adj. Sicul. Flacc. Goef. p. 4. Locis faxuofis & fterilibus.
SAXOSITAS, atis. f. Cæl. Aurel. Tard. 3. 6. 82. &
SAXITAS, atis. f. [οκιδανος] Idem 3. 4. pr. Saxeam duritiem vocat. 3. 6. pr.
SAXIALIS, e. Adj. Frontinus de Colon. p. 132. Goef. Termini lapidei, alii faxiales, alii morales.
SAXATILIS, e. Adj. [πιδανου Gl. L. G.] Quod faxa incolit: ut, Pifces faxatiles. Columel. lib. 8. cap. 16. Kurfus optime faxofum mare nominis fui pifces nutrit, qui fcilicet, quod in petris ftabulentur, faxatiles dicti funt, ut merula, turdique, nec minus melanuri. Sic Plin. lib. 9. cap. 15. [Peculiare quoque genus pifcium faciunt ejus nominis Gloffographi. In Lat. Græc. Saxatilis, φιδανου, οκιδανου, Saxatiles, φιδανες. In Græc. Lat. φιδανος, οκιδανος, Saxatila.
 Saxatilis pifcatus, Qui inter faxa fit. Plaut. Rud. 2. 1. 10.
 Saxatiles aves, Quæ faxa incolunt. Varro 3. de R. R. cap. 7. Unum agreffe, ut alii dicunt faxatile, quod habetur in turribus ac columinibus villa, a quo appellatæ columbæ.
SAXETUM, i. n. [πιδανου] Locus faxofus & petricofus. Cic. pro Lege Agr. 2. 66. Quod folum tam exile & macrum est, quod aratro perstringi non poffit? aut quod est tam afperum faxetum, in quo agricolarum cultus non elaboret?
SAXETANUS, a, um. [πιδανος] Adj. Quod in faxetis habitat. Martial. lib. 7. 77.
 Quom faxetani ponatur cauda lacerti.
 Colias faxetanus. Plin. 32. 11. al. Sexitanus, ab oppido Bæticiæ Sex. [Atque ita etiam apud Martialem fcribendum effe ex eodem Plinii loco liquet.
SAXIFER, era, erum. Adj. Valer. Flacc. 5. Argon. 60.
 — faxiferæ furgat quibus imber arenæ.
SAXIFICUS, a, um. Adj. [πιδανος] ut, Os faxificum, i. e. Vultus temere afpicientes in faxa vertens. Sen. Herc. fur. 11.
 Saxifica Medufa. Lucan. lib. 9. 670.
 In quo faxificam juffit fpectare Medufam.
 Vultus faxificus. Ovid. 5. Met. 217.
SAXIFRAGUS, a, um. Adj. Saxifragæ undæ. Cic. 3. de Orat. 165.
SAXIFRAGUM, i. n. & **SAXIFRAGA**, vel **SAXIFRAGIA**, æ. f. Herba, cujus permulti variam fententiam habent: alii enim eam effe putant Bipinnellæ fimilem, folio tantum minore ac magis ferato & minime pilofo, quam vulgus parvam aciem pafioris vocat. Græci Empetron, alii genus alterum adianti effe putant: de quo Plin. lib. 2. cap. 21. Calculos e corpore mire pellit, frangitque, utique nigrum: Qua de caufa potius, quam quod in faxis nafceretur, & a noftris Saxifragum appellatum crediderim.

S C

S. C. Senatus confultum, i, &c. SC. Sicut. SCA. Sancta. SCA. vel SCAPT. Scaptia, fcil. Tribus. SCAPHAR. Scapharum. SCD. Secundum. S. C. D. Senatus confultus decrevit. SCDO. CSL. Secundo conful. Vol. IV.

S. C. D. E. R. I. C. Senatus confultus de ea re, ita cenfuit. S. C. F. S. Sibi curavit de fuo. S. C. E. C. Simul cum eo conditus. SCE. LC. I. ROM. Sanctæ ecclefiæ Romanæ. S. C. FAC. C. vel S. C. F. C. Senatus confulto faciendum curavit. SCI. Sancti. SCATE. Sanctitate. SCIMP. Scipio Imperator. SCL. Scilicet. SC. L. Sacre largitionis. SC. L. CM. Sacrarum largitionum comes. SCM. Sanctum. SC. MM. Sanctæ memoria, vel facræ. SCOR. Sanctorum. S. C. P. S. Senatus confulto Plebifciturum. SCR. Scriba. SCS. Sanctus. SCTI. Sancti.

SCABELLUM, V. SCAMNUM.

SCABER, abra, brum. Adj. pr. comm. [πιδανος, πιδανος] a Scabie deducitur; & Afperum lignificat: quod scabies afperitatem inducat ipfi cuti. Virg. 1. Georg. 495.

Exefa invenies scabra rubigine pila. Hinc Ungues & Dentes dicuntur scabri, qui fordidi funt, etiamfi non fint afperi tactu: ut ait Valla in Raudenfem.

Intonus & scaber. Hor. 1. Epift. 7. 90.
 Afpectu scabro res, pro Re quæ afpectu scabra apparet. Plin. lib. 12. cap. 25.
 Corticem scabrum myrrhæ quidam dixerunt. Plin. lib. 12. cap. 15.
 Dentes scabri rubigine. Ovid. 8. Met. 802.
 Enfis. Lucan. lib. 1. 243.

Et scabros nigræ morfu rubiginis enfes.

Molæ scabræ. Ovid. 6. Fast. 312.

Oves scabræ. Plaut. Trin. 2. 2. 140.

Pectus scabrum. Cic. 3. Tusc. 26.

Atque intonsa infucat pectus illuvie scabrum. Subaudi Barba.
 Pecus scabrum, pro Scabiofo. Cato R. R. cap. 96. Si hæc fic feceris, non scabræ fient, & lanæ plus, & meliorem habebunt. Columel. lib. 7. cap. 4. ad finem.

Rubigo scabra. Virg. 1. Georg. 495.
 Versus scabri. V. Versus in VERTO.

Unguis scaber. Ovid. 3. de Arte Am. 276. Celf. lib. 6. cap. ult. ad finem, At ubi scabri unguis funt, circumaperiri debent, qua corpus contingunt. Compar. Plin. 33. 6. Lapis scabrior & horridior.

SCABRUM, i. n. [πιδανου] Idem quod Scabritia. Plin. lib. 37. cap. 2. Infestantur plurimis vitis, scabro, ferrugine, maculofa nube, &c. De crystallis.

SCABRE, Adv. [πιδανος] Afpere. Varro Manio. apud Non. 2. 761. Ager derelinquetur, ac periret, fquale, scabreque illuvie & vultitudine.

SCABRITIA, æ. f. [πιδανος] Afperitas: unde Plinius Unguina scabritiam dixit. Idem lib. 20. cap. 7. Communia autem fporie nafcentibus, candor, caulis interdum cubitali longitudine, & ipfo & foliis scabritia.

Arteriæ scabritias fanat ex paffo. Plin. lib. 17. cap. 12.
 Cutis scabritias in facie emendat oleum raphaninum. Plin. lib. 23. cap. 4.
 Faucium scabritiæ. Plin. lib. 29. cap. 3.
 Genarum scabritiæ. Plin. lib. 23. in proem.

Oculorum scabritias ac pruriginem emendare. Plin. lib. 28. cap. 7. V. mox.
 Unguium scabritias expolit. Plin. lib. 14. cap. 4.

SCABRITIES, æi. f. [πιδανος] Idem. Columel. lib. 7. cap. 5. Potest etiam scabritiem tollere succus viridis cicutæ. Plin. lib. 31. cap. 9.

SCABREDO, inis. f. Idem quod Scabritias, hoc est afperitas & inaequalitas, πιδανος, quo verbo Hieronymus est ufus in Divi Hilarij vita. fit Apul. de Herb. cap. 73.

SCABRO, onis. m. l. 12. §. ult. D. de edil. edict. Qui illuvie laborat, nec os colluit. Voff. Etym. V. Cujac. Obferv. 2. 10.

SCABROSUS, a, um. Adj. [πιδανος] Idem quod Scaber. Plin. lib. 20. cap. 21. Hippolapathi radices privatim unguis scabrosos detrahunt. Herdwin. legit Scabros.

SCABRORUS, a, um. Adj. [πιδανος] Columel. lib. 4. cap. 24. extr. Quo plerumque fit, ut quod præcidi debeat, perfingatur, & fic vitis laniata scabrataque putrefcat humoribus, nec plagæ confanentur. [Videtur Parric. a Scabro, are. Scabrum reddere.]

SCABRES, æi. f. [πιδανου Gl. L. G. & G. L.] a Scabo, vel a corporis Scabritia, i. e. afperitate dicta est, quæ ut Celfus fcribit lib. 5. cap. 25. fupra. 16. est durior cutis, rubicundior, ex qua pullulæ oriuntur, quæ in humidiores, quædam ficiores. Exit ex quibusdam fanies, fitque ex his continuata exulceratio pruriens. [Ita vet. edit. Alii Humor cutis rubicundus, al. Tumor durior. Al. Durities cutis, quod Lind. feceris est. Morgan. Afpritudinis cutis. Sane Oculorum vitium Afpritudinem memorat Celfus lib. feq. cap. 6. 26. Sed Durities ex finitione scabiei non excludenda esse apparet ex fubjecta descriptione Imperiginis, quæ fimplitudine scabiei repræfentet, Nam & rubet, inquit, & durior est, & exulcerata, & rodit. Forte excidit vocabulum, fcribendumque fupradodo, vel, ut alias quoque folet, Afperitas durior cutis, &c. Non enim dubio a Scabendo habet, ut Prurigo a Pruriendo. Atram. Gloss. Lat. Gr. Scaber, Scaver, πιδανος. Id autem est Scabies, quafi hinc dicta fit Scabies.]

A Pfora diftinguere videtur Plin. lib. 20. cap. 17. Ad scabiem, pruriginem, pforas. [Scribo Porriginem. Sic & 28. 7. V. fupra.]

Vetusta scabie levis canis. Juven. 8. Sat. 34. Idem 2. Sat. 79.
 — grex totus in agris

Unius scabie caoit & porrigine porci.
 Ferre scabiem. Virg. 3. Georg. 299.

Tentat turpis oves scabies. Virg. 3. Georg. 441.
 Urget illum mala scabies. Hor. de Arte Poet. 453.

Scabies voluptatis, Titillatio. Cic. 1. de Legib. 47. Animis omnes tenduntur infidia, vel ab iis, quos modo enumeravi, &c. vel ab eis, que penitus in omni fenfu implicata infidet. imatris boni, voluptatis, malorum autem mater omnium: cujus blanditiis corrupti, que natura bona funt, quia dulcedine hac & scabie carent, non ceruuntur fati.

Modo haud multum abfimili Scabiem dixit Horatius de nimio Lucri audido, quod, scabiei ad instar, animum follicitat ac pungit, 1. Epift. 12. Cum tu inter scabiem tantam & contagia luci Nil parvum fapias. Dicitur & Scabia, æ. in utroque Gloss.

SCABIOLA, æ. f. Dimin. [πιδανου] Onomast. Græc. Lat. vet.

SCABITIOO, inis. f. Idem. Petron. cap. 99. Omnem scabitudinem animo, tanquam bonarum artium magifter, deleter sine creatrice.

SCABIOSUS, a, um. Adj. [πιδανος, πιδανος Gl. G. L.] Qui scabie laborat. Plin. lib. 29. cap. 2. Utile tale existimantes erotis, & duris, in nis, angulis scabiofis & lacrimantibus. Perf. 2. Sat. 13.

Y 2

— nim.

— namque est scabiosus, & acri

Bile tumet. Gloss. Lat. Græc. Scabiosus, ψαρὸς, λευγός.

SCABIO, Ære. Scabie laborare. Gloss. Græc. Lat. ψαριώ, Scabio.

SCABRO, scabi, [κνηθῶ Gl. L. G.] Ære Scalpere, quasi unguibus fodere. In Gloss. Lat. Gr. Scavere, frigare, pro Scabere, Fricare. Plin. lib. 8. cap. 27. Si vero squamæ obtorpuere, spinis juniperi se scabit. Ibid. cap. 25. Mox dentes, & intus fauces quoque ad hanc scabendi dulcedinem quammaxime inhiantes.

Caput scabere. Hor. 1. Serm. 10. 71.

— & in versu faciundo

Sæpe caput scaberet, vivos & roderet ungues.

Mulum muli scabunt. Proverbium, in mutua facientes. V. Erasmi. Chil. Aliæ scabentes sese. Plin. 36. 25. Scil. Columbae.

SCABILE, SCABILLUM. V. SCAMNUM.

SCABINUS, i. m. Consul civitatis seu rector: Gallice *Echevin*, appellatur. Infulanus, Nichil vetat (inquit) omnino, quin iudices vulgo *Scabinos*, aut ejusmodi homines vocemus *Juratos*, quo nomine etiam scimus in plerisque orbis terrarum partibus a plebe recenser. Profert exemplum e Cic. lib. de Invent. 1. 48. Religiosum est quod jurati legibus adjudicaverunt. Exstat quoque verbum hoc in Pontificio jure, cap. 1. §. 1. De immunitate Ecclesie. lib. 6. Decretal. & cap. 2. De alienat. judic. mutan. caus. fact. [Jurati erant iudices Romæ. Sed hoc nil ad Scabinos, de quibus V. Cang. Gl.]

SCADIRA, Æ. f. Una ex Sporadibus insulis in sinu Pagasico. Plin. lib. 4. cap. 12. Sed Cycladum & Sporadum extimam, Gerontiam, Scadiram, &c. Harduin. legit Scandilam.

SCÆA, Ærum. pl. f. [Σκαίω] Porta Trojana, in qua sepulcrum fuit Laomedontis, ut Homerus lib. 3. Iliados scribit. Virg. 2. Æn. 612.

— hic Juno Scæas favissima portas

Prima tenet. Sil. lib. 13. 73.

Scæa porta, i. e. Sinistra. Cæl. lib. 1. cap. 10. Quod si dextra cæli pars Oriens est, significat vero ipsum hoc Grammaticorum ratio, Scæas portas affruentium dici, quod Occidentales forent: nam Scæa intelligi sinistra, Occidentaliaque. [Immo potius a Scæis Thraciæ populo, ut vult Strabo. V. SCÆUS.

SCÆNA, V. SCENNA.

SCÆVA, V. SCÆVUS.

SCÆVUS, a, um. Adj. [σκαιός] Paulus, Scæva res dicitur Mala, quasi sinistra, σκαιός enim Græce, sinistrum dicitur. At Festus, Scævam volugis quidem & in bona & in mala revocat: cum ajunt bonam, & malam scævam. At scriptores in mala ponere consueverunt, ut apud Græcos invenitur positum. Pro sinistro Scævum usurpavit Hostius. Vulgus Scævam & malam rem vocat. Varro de L. L. 6. 5. Dicta ab scæva, id est sinistra, quod quæ sinistra sunt bona auspicia existimantur.

Translate Gell. lib. 12. cap. 14. Scævus profecto & cæcus animi forem.

In bonam partem Gloss. Græc. Lat. Σκαίος, Scævus, Oportunus. [Nisi forte Importunus legendum.

SCÆVA, Æ. f. Omen & augurium significat, estque & bona scæva & mala. Plaut. Caf. 5. 4. 4.

Hac ibo, caninam scævam spero meliorem fore. Est igitur Canina scæva, Cum canis latrat, aut ringitur. Ait enim minus grave fore feni latratum canis, quam probra & contumelias & jurgia, quibus ab uxore rixosa onerabitur. Turnebus 8. 11. Quem reprehendit Gronov. cujus not. Plautin. V.

Scæva, Æ. f. [σκαιά] Latine dicitur Sinistra. apud Fest. & Varr. de L. L. 6. 5.

Scæva, Ἀγιστὴ χεῖρ. Gloss. Latino Gr.

SCÆVA, Æ. m. [σκαιός] Qui sinistra manu pro dextera utitur: quos Ulpianus l. Qui clavum, De Ædilitio edicto, ait non esse morbosos aut vitiosos, præterquam si imbecillitate dexterae validius sinistra utuntur: sed hos non scævus, sed mancos dici. conf. SCÆVOLA.

Scæva etiam in Cognomen transit. Hor. 1. Epist. 17. 1.

Quamvis, Scæva, satis per te tibi confulis, & scis. In quem locum observat Torrentius illud Juniorum & Cassiorum cognomen fuisse. conf. Hesych.

SCÆVITAS, Ætis. f. Perversitas. Ammian. 30. 12. Artium scævitas, i. e. Perversa earum abusus. Gellii Prefat. Male doctorum hominum scævitas, i. e. Sinistra voluntas. Arnob. 2. Scævitas innumerabilis vitiorum, Apul. Met. 9. p. 221. Elmenh. En indignæ rei scævitatem.

SCÆVOLA, Æ. m. [Σκαϊόλας] a Scæva appellatus est, uti nos docet Varro de L. L. 6. 5. Unde ita dictus est Mucius nobilis vir Romanus, qui debilitata dextra, sinistra usus est. Liv. 2. 12. V. MUCIUS.

SCÆVUS, a, um. Adj. [σκαιός] Thrax, aut Trojanus: Strabo lib. 13. Multa enim apud Troes & Thracas eisdem nominibus appellantur, ut Scæi Thracæ quidam, & Scævus annis, & Scævus murus, & Scævæ Trojanæ portæ. conf. Steph. in Σκαίω, & Hesych.

SCÆLA, Æ. vel SCALÆ, Ærum. f. pl. [κλίμαξ, κλίμακς Gl. L. G. & G. L.] a Scandendo, quod iis altiora scandamus. Nam proprie Scalæ sunt, Quæ ex pluribus gradibus constant. Plaut. Rud. 3. 1. 10. Rogare scalas ut darem utendas sibi.

Vide GRALLÆ. H. St.

Lapsu scalarum exanimatus. V. LABOR, laberis.

Applicare scalas parieti. Liv. 26. 44.

Admovere. Curt. 9. 1. 18.

Ascendere scalis muros. Virg. 9. Æn. 507.

Conjicere se sub scalas tabernæ librariæ. Cic. 2. Philipp. 21.

Hærent parietibus scalæ. Virg. 2. Æn. 442.

Induere scalas. Ovid. 14. Met. 650.

Induerat scalas, lecturum poma putares. Qui scalas ferunt, videntur eas induere, quum collo, per interstitia scælæ transmissio, ferunt. Scalam, a Scalis distinguunt quidam hoc pacto: ut Scala sit, quæ ex teretibus lignis, aut funibus, aliavæ materia simili, huc atque illuc transferri possit. Caus Jureconf. in l. Si pignore. D. de furtis. Vel scalam sciens accommodaverit ad ascendendum. Scælæ vero, latiores habent gradus, & immobilæ permanent. Plin. lib. 14. cap. 1. Eriam nunc scalis rectum Ephesie Dianæ scanditur. Confunditur tamen sæpe hæc differentia. Sallust. in Jugurth. cap. 60. extr. Deinde ubi unæ atque alteræ scælæ comminutæ: qui superstererant, afflicti sunt. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 81. Cic. pro Milon. 41. Quum se ille fugiens in scalarum tenebris abdidisset. Sic Columel. lib. 12. cap. 50.

SCALĀRIS, e. Adj. Vitruv. 10. 13. Regulæ scālari forma compactæ.

SCALARIUM, i. n. [κλίμακείον] Gloss. Gr. Lat. [Binc Gall. Escalier.

SCALABIS, [Σκαλαβίς] alio nomine, Præsidium Julium: Municipium civium Romanorum, & Colonia in Oceano Lusitania, a qua Scalabitanus conventus legitur apud Plin. lib. 4. cap. 22. Hæc

SCALABISCUS, [Σκαλαβίσιον] Ptolemæo lib. 2. cap. 5. eadem Lusitaniæ civitas, antea Julium præsidium, sive Turris Julia: hodie Trofilum, vulgo *Trugillo*. Harduin. putat Σκαλαβίς καλ. i. e. καλάνια scribendum.

SCALDE, [Σκαλδή] Fluvius Galliæ Belgicæ, ex Cæsar's commentariis notissimus. Plin. lib. 4. cap. 17. A Scalde ad Sequanam Belgica, &c. Aliis vocatur Scaldis: in Veromanduis ortus inter Artesiam & Hannoniam, per Flandriam & Brabantiam infra Antverpiam in Oceanum decurrit, Cameraco, Valencenis, Tornaco, Gandavo & Antverpia urbibus irrigatis. V. Cluver. lib. 2. cap. 12.

SCĀLI, orum. m. pl. Pices plani, qui supine vescuntur. Plin. 9. 24.

SCALMUS, i. m. [σκαλμός] Lignum teres, cui nautæ remos loro quodam alligant, ut ad navigandum firmiter remigent: sive ut alii volunt, Lignum crenatum ac fenestratum in apicem capiens remum, ut facilius ac solidius impellatur. Vitruv. 10. 8. Remi circa scalmos strophis religati. Cic. 3. Off. 59. Venit ipse mature: scalmum nullum videt. Idem de Clar. Orat. 196. At vero ut contra Crassus ab adolescente delicato, qui in litore ambulans, scalmum reperisset, ob eamque rem ædificare navem concupivisset, exorsus est: similiter Scævolum ex uno scalmio captivum centumvirale judicium hæreditatis effecisse.

Naviculæ duorum scalmorum. Cic. 1. de Orat. 174.

Græca vox est. Gloss. Græc. Lat. Σκαλμός, ἔρτα ἢ κόπη δεσμεῖται, Scalmus, Strutus. conf. Polluc. 1. segm. 87. & 10. 134. & Etymol. M.

SCALPHAS, Æ. f. est Asofia terræ locus apud Strabonem lib. 9.

SCALPO, psi, ptum, [γλύφω, κνηθῶ Gl. L. G. & Gr. L.] Ære. Fodere, & unguibus pruritus auferre: scalpunt enim homines unguibus, & gallinæ pedibus. Plin. lib. 9. cap. 45. Contactos pices, attrituque petrae scalpentes pruritus, invadit. De urtica marina.

Caput scalpere uno digito. Juven. 9. Sat. 133.

Terram scalpere unguibus. Hor. 1. Serm. 8. 26.

Scalpere morfu. Columel. lib. 7. cap. 5.

Scalpere, Fodere. Gloss. Græc. Lat. Σκαλίδνῶ, Scalpo.

Scalpere gemmam [γλύφω] aut aliquid aliud dicimus, auctore Diomede, non Sculptere. Cic. 2. de Nat. Deor. 150. Itaque ad pingendum, fingendum, ad scaldendum, ad nervorum eliciendos sonos ac tibiarum, apta manus est admotione digitorum.

Scalpus e faxo. Cic. 4. Acad. 100. Non enim est e faxo sculptus, aut e robore dolatus: habet corpus, habet animum, movetur mente. Vetus codex legit Sculptus: & sic optima exemplaria.

Scalpere querelam sepulcro. Hor. 3. Carm. 11. 50.

— i secundo

Omine, & nostri memorem sepulcro

Scalpe querelam. conf. SCULPO.

SCALPTUS, a, um. Partic. [γλυπτός Gl. G. L.] ut Hor. 2. Serm. 3. 23. Quid scaldptum infabre, quid fufum durius esset. Plura supra V.

SCALPTOR, i. n. [γλυπτής Gl. G. L.] Scaldptura.

SCALPTOR, Æris. m. [γλυπτής] Qui scaldptura. Plin. lib. 37. cap. 4. Expetuntur a scaldptoribus, ferroque includuntur, nullam non duritiem ex facili cavantes. Plin. 3. Epist. 10. Sed tamen ut scaldptorem, ut pictorem, qui filii vestri imaginem faceret, admoneretis, &c.

SCALPTURA, Æ. f. [γλυπτή] Plin. lib. 37. cap. 7. Omnia autem hæc genera, scaldpturæ contumaciter resistunt, partemque ceræ in signo tenent. Adde Vitruv. 4. 1. & 3. 3. Solin. cap. 33. Pallad. Nov. t. 15.

SCALPTORIUM, i. n. Instrumentum, quo scapulae prurientes fricantur. Martial. 14. 83. habet hunc titulum, Scaldptorium

Defendet manus hæc scapulas, mordente molesto

Pulice, vel si quid pulice fordidius [An scarificando utile ferramentum?] SCALPER, pri. m. [εργασπός] Quo quid exciditur. Cels. lib. 8. cap. 3. Tunc excisorius scaldper, ab altero foramine ad alterum malleolo adactus, id, quod inter utrumque medium est, excidit. Ibid. cap. 4. Ab eoque scaldper duabus lineis ad rimam agendus. Unde apud eundem Scaldpellus pro Ferramento venisicæ identidem accipitur. lib. 2. cap. 9.

SCALPRUM, i. n. [σμίλα Gl. G. L.] Scaldpra sunt, Ferramenta futoria, primore parte curva, & a flexu procurrentia acie recta quibus corium fecant. Hor. 2. Serm. 3. 106.

Si scaldpra & formas non futor. Subaudi Quis emat. Sed & a similitudine in falce vinitoria pars illa, quæ sic acie est recta, post sinum curva, Scaldprum vocatur a Columella. Nomen adeptum est a scaldpendo. Eo enim commodius sic post flexum procurrentem, quam directo, scaldpi potest. V. Turnebum. Scaldpro utuntur diversi artifices. Cato de R. R. cap. 42. Ficos & oleas altero modo. Quod genus aut ficum, aut oleam esse voles, inde librum scaldpro eximito. Columel. lib. 4. cap. 2. Quæ pars vinitoriæ falcis a flexu procurrit, scaldprum: quæ deinde adunca est, rostrum appellatur.

Scaldprum librarium. Suet. in Vitell. cap. 2. Ac post Præturæ honorem inter Sejani conscios arreptus, & in custodiam fratri datus, scaldpro librario venas sibi incidit.

Scaldprum fabrilè vocat Livius, Quo magistri elephantos interimebant. Liv. 27. 49.

Scaldprum inter Instrumenta chirurgica numerat Cornelius Celsus, iniquens lib. 8. cap. 4. Tum demum ad manum scaldprumque veniendum est. Scaldper ab eodem dicitur. V. paulo ante. [Nec hic Neurum videtur.

Studiorum scaldprum. Tacit. 5. Ann. 8.

SCALPIUM, i. n. Idem. Gloss. Lat. Gr. Scaldpium, Σμίλα.

SCALPRĀTUS, a, um. Adj. [καλαπηνροεδής] Ferramentum scaldpratum dixit Columel. lib. 9. cap. 15. Ad similitudinem scaldpri formatum, quo ait opus esse ad castrandos apum alveos.

SCALPELLUS, i. m. vel SCALPELLUM, i. n. dimin. [σμιλιόν Gl. L. G. & G. L.] Instrumentum latricum. Cic. pro Sext. 135. Non ea est medicina, quum sanæ parti corporis scaldpellum adhibetur, atque integræ. Cels. lib. 7. cap. 7. Non nimium adducto ungue, scaldpellus adhibendus est. Ibid. cap. 19. Sed primo rectus scaldpellus quam levissima manu teneri debet, donec serotum ipsum diducat.

Resecare linguam scaldpello. Cic. 2. de Divin. 96.

Scaldpellus, Ferramentum, quo chirurgi venas incidunt. Cels. lib. 2. cap. 10. At si timide scaldpellus demittitur, summam cutem lacerat: neque venam incidit. *Lanceolam* vulgo vocant.

Scalpellum agricolæ. Columel. lib. 5. cap. 11. Medium truncum acuto scalpello permodice findito.

SCALPELLLO, Ære. Scalpello incidere. Gloss. Lat. Gr. Scalpellat, *κατασχίζει, κατακνίζει.*

SCALPTÛRO, [*σκαλπτω*] Ære. Plin. lib. 36. cap. 25. Pavimenta credo primum facta, quæ nunc vocamus barbarica, &c. Romæ scalpturatum in Jovis Capitolini æde primum factum: est post tertium Punicum bellum initum. Hoc est (ut ego quidem interpretor) Variis scalpturis elegantius factum.

SCALPÛRIO, Ære. Idem quod Scalpere, quod proprie est galli gallinæ quum terram frequentibus ictibus percutit. Plaut. Aul. 3. 4. 8. Ubi erat hæc defossa, occæpit ibi scalpurire unguis Circumcirca. al. Scalpturire. V. not. Glandorpii ad Cic. 4 Fam. 5. conf. Non. 2. 789.

SCALPÛRIGO, Æris. f. Prurigo. Solinus cap. 45. Os beluæ hujusce paulatim scalpit, & sensim, scalpurigine blandiente, aditum sibi in usque fauces facit.

SCAMANDER, dri. m. [*Σκάμανδρος*] Fluvius Trojæ, ex Ida monte descendens, quem Hæliodorus in Theog. v. 345. *Ἰδίων Σκάμανδρον*, id est, Divinum Scamandrum appellavit. Catull. 65. 353. Unda Scamandri. Parvi Scamandri frigida flumina. Hor. Epod. 13. 14.

SCAMANDRIA, æ. f. [*Σκαμανδρία*] Urbs parva a portu Iliensi parum remota. Plin. lib. 4. cap. 30.

SCAMANDRIUS, i. m. [*Σκαμάνδριος*] Hectoris & Andromaches filius, quod nomen ei pater Hector imposuerat, teste Homer. lib. 6. Iliados 400. sed ceteri Attyanacta vocari maluerunt, quod solus illius pater urbem tutaretur.

SCAMBUS, i. m. [*σκαμβός*] Qui crura depravata habet curvaque. Suet. in Othon. cap. ult. pr. Fuisse, inquit, traditur & modicæ staturæ, & male pedatus scambusque. In quibusdam editis Nec legitur: sed cum calvitium nec ad corporis habitum pertineat, nec officiat in rebus gerendis, quis merito hunc locum ambigua fidei esse non credat? Turnebus in manuscriptis modo Campus, modo Cambus reperisse se quodam loco scribit: quo fit ut legendum censeat Scambus, sicut reposuimus. Nec mirum esse debet, hanc vocem usurpasse Suetonium, cum & tanta scribendi libertate usus sit, & hanc appareat vocem Latinis usitatem fuisse. Sic enim apud Nonium 1. 109. legitur: Strabones sunt, quos Scambos nunc dicimus: videlicet a depravata oculorum acie. [Sed in edit. Gothof. Quos strabos. Mercer. Sunt Strambi quos nunc dicimus. Utrumque Græcum vocabulum, idem oculorum vitium denotans, ut suo loco dicitur, Strabo & Strabus. Sic enia legendum, unde Strabo Gallo adhæsit cognomen. Sed apud Sueton. certatim docti viri Turnebi conjecturæ applaudunt, Torrent. Cafaub. Salmast. quum in optimis Mss. Cambus, in aliis ipsa vox expressa legatur. Facili nimirum, & frequenti librorum mendo, præcedentis vocis ultima littera primam sequentis elisit. Gloss. Græc. Lat. *Σκαμβός*, Scambus, Valgus, *Σκαμβός*, Curvus, Lat. Gr. Scambus, *Σκαμβός*, *Σκαμβός*, Scribe Valgum. conf. Suid. in ipsa voce.

SCAMMA, ætis. n. [*σκάμμα*] Spatium definitum certamini & fossa vel stadiis circumscriptum. Hieron. Epist. 61. 5. De scammate egregia, est E proposito divagari. [Proprie Fossam significat, a *σκαπνω*. Gloss. Græc. Lat. *σκάμμα*, Fossam.

Interdum pro ipso Certamine athletico intelligitur. Tertull. ad Martyr. cap. 3. Epistates vester vos spiritu unxit, & ad hoc scamme produxit. conf. Helych.

SCAMMŌNĒA, vel **SCAMMŌNĒA**, æ. f. vel **SCAMMŌNIUM**, i. n. [*σκαμμώνιον*] Herba in transmarinis regionibus, præsertimque Asia & Colophonio agro crescens, cujus succus valet ad medicinas, quanquam quidam Scammoniam, fém. gen. pro Herba: Scammonium autem neutro, pro Succo radicis ponunt. Plin. lib. 24. cap. 15. Sed Græci clematidas, & alias habent, unam quam aliqui echitem vocant, alii laginem, nonnulli tenuem scammoniam: & pedales, foliosos, non dissimiles scammonie ramos habet, nisi quod nigriora, minoraque sunt folia. Cic. 1. de Divin. 16. Quid scammonie radix ad purgandum, quid aristolochia ad morsus serpentum possit. Adde Caton. de R. R. cap. 157. Cels. 3. 24. [Et præcipue Plin. 26. 8. qui n. g. pro Succo ponit, qui Græcis *ἔπις σκαμμωνίας*.

SCAMNUM, i. n. [*σκάμμα*] Quod lecto veluti gradus apponitur, ut per id in lectum facilius ascendatur. Varro de L. L. 4. 35. Quia simpliciter scansione scandebant in lectum non altum scabellum, in altiore Scamnum, duplicata scansio Gradus dicitur. Ovid. 1. de Arte Am. 162. Et cava sub tenerum scamna dedisse pedem. Scamnum, pro Subsellio sæpe ponitur, quoniam in his sedere consuevimus. Ovid. 6. Fast. 305. Ante focos olim scamnis considere longis Mos erat. [Gloss. Græc. Lat. *βάθρον*, Sedilium, Scamnum, Subsellium, hæc Sessio.

Scamnum in agris. Plin. lib. 18. cap. 19. Scamna inter duos sulcos cruda ne relinquuntur, glebæ ne exsulent. Columel. lib. 2. cap. 2. Sed ita necubi crudum solum & immotum relinquat, quod agricolæ scamnum vocant. Idem lib. 4. cap. 13. Scamna etiam in arboribus dicuntur, Rami & brachia per quæ vites ascendunt. Plin. lib. 12. cap. 1. Aliud exemplum Caji principis in Veliterno rure mirati, platani unius tabulata, laxisque ramorum trabibus scamna patula. Scamnum regni, Thronus. Cic. 1. de Divin. 108. Auspicio regni stabilitaque scamna solumque.

SCAMNATUS, a, um. Adj. In scamna divisus, ut, Ager scamnatus. Frontin. de Colon. p. 333.

SCAMNELLUM, vel **SCAMELLUM**, vel **SCAMILLUM**, i. n. Dimin. Parvum scamnum. Ut enim a Mamma Mamilla diminuitur, sic a Scamnum Scamillum, auctore Prisciano 3. p. 615. qui & illud affert, Verum infirma scamillorum obice fulta fores. Alibi Scabillum legere maluit. Usus est hac voce & Vitruvius 5. 9. m. g. cum scribit, Adjectionem per scamillos impares, i. e. Per parvula scamna. Hæc Turneb. 2. 2. [Utrumque ut synonymon affertur in Gloss. Græc. Lat. *Υπερδίων*, Scabellum, subsellium, scamillum, suppositorium.

An a Scamnum Scameillum, elisa littera n ut Columella, pro Columnella; Deinde b, præposito Scabellum? H. St. Nisi hoc ex Scandibulum forte est.

SCABELLUM, vel **SCABILLUM**, i. n. dimin. [*σκαπέλλον*] Gl. L. G. & G. L.] Cato de R. R. cap. 10. Sbamnum in cubiculo unum, scabilla tria, fellas quatuor. al. Scabilia, sed male. Scabellum, quo scarnici saltabant pedibus subiecto. Cic. pro Cæli. 65. Mimi ergo est etiam exitus, non fabulæ: in quo quem clausula non invenitur, fugit aliquis e manibus, deinde scabella concrepant, autum tollitur. Suet. in Calig. cap. 54. Repente magno tibiærum & scabellorum crepitu cum palla tunicaque talari prostruit.

SCAMOS, Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

SCANDALIUM, [*σκάνδαλιον*] Nomen (opinor) insulæ apud Strabonem, quam Pomponius Mela lib. 2. cap. 7. Scandillas nominat. Sita est in mari mediterraneo, apud quam est Con civitas Com. V. Strabonem lib. 14.

SCANDĀLUM, i. n. [*σκάνδαλον, σκανδαλίον*] Græca vox est, quam nos Offendiculum, vel Ruinam, vel Impactionem possumus dicere. Verbum adeo frequens apud Sacrarum litterarum scriptores, ut in nostrum quoque idioma transitum fecerit. Ejus duo sunt genera: Scandalum datum, Scandalum acceptum. Datum, est cum antea inculpatæ vitæ homo, in scelera prolabitur, eo utique iudicio, ut probus nihilominus videri velit, cum tamen sit nequissimus factus, sine oratione. Acceptum dicitur cum viri boni, nihil contra virtutem aut dicentes, aut facientes: vitæ suæ integritate offensionem sunt nefariis, aut alias imperitis, hypocritivæ: quæ res nihil bonos viros movere debet, uti sæpe Jesus Christus docuit. V. Tertull. de Virg. Veland. cap. 3. & alibi sæpe. Effertur & m. g. Gloss. Lat. Gr. Scandalum, *σκανδαλίον*. Nisi error est.

SCANDALIZO, [*σκανδαλίζω*] Ære. Præbere scandalum, Offendere. Tertull. Scandia, vel **SCANDINAVIA**, æ. f. Regio in Europæ partibus, Borealis, quam veteres Insulam crediderunt. Ita Plin. lib. 4. cap. 13. refert Insulam esse incomperatæ magnitudinis; sed certo certius hodie compertum est tractum esse telluris fatis amplum, & revera Continentem; quæ dividitur in Sueciam & Norvegiam. V. Cluver. Introd. Geogr. lib. 3. cap. 19. Notandum est autem, quosdam fuisse, qui Scandinaviam existimarent eandem esse quam Codoniam, de hac re citantes Mela lib. 3. cap. 6. & Solin. Polyhist. cap. 33. sed perperam.

SCANDIANUS, a, um. Adj. ut, Scandiana mala. Columel. lib. 5. cap. 9. Præterea malorum genera exquirenda, maxime Scandiana, Matiana, orbiculata. Ab insitore Scandio, teste Plin. 15. 14. [Malim tamen Scantius & Scantiana scribere per t. Scantia Vestalis meminit Tacit. 4. An. 16. extr. Scandiorum nusquam mentio. conf. infra suo ordine

SCANDIX, icis. f. [*σκανδιξ*] Herba, quæ inter olera silvestria a Græcis ponitur. Plin. lib. 21. cap. 15. Reliqua vulgarium in cibo apud eos herbarum nomina condrylla, hypochæris, & caucalis, anthriscum, scandix, quæ ab aliis tragopogon vocatur, foliis croco simillimis. Idem lib. 22. cap. 22. Scandix quoque in olera silvestria a Græcis ponitur, ut Opion. & Erasistratus tradunt. conf. Suid.

SCANDO, di, sum, [*βαίνα, αναβαίνα*] Ære. In altum ingredi. Cic. de Senect. 27. Ut si qui gubernatorem in navigande nihil agere dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cursent. In adversum scandere. V. **ADVERTO**. In subjectum scandere, felium modo. Plin. lib. 10. cap. 18. In aggerem scandere. Liv. 3. 67. In arces Tarpeias scandere. Ovid. 2. de Pont. 1. 57. Cymbam. Propert. lib. 3. 18. 24. Scandenda est torvi publica cymba Canis. Equum scandere. Virg. 2. Æn. 401. Montem scandere. Catul. 102. 1. Muros scandere. Virg. 2. Æn. 237. — scandit fatalis machina muros. Gradus ætatis paulatim scandere adultæ. Lucret. lib. 2. 1121. Super titulos majorum suorum scandere. Lucan. ad Pison. 33. Scandere versum, apud Grammaticos est, Pedibus suis mensurare.

SCANDOR, Pass. Plin. lib. 14. cap. 1. Etiam nunc scalis tectum Ephesiz Dianæ scanditur vite una Cypria. Sic lib. 2. cap. 16. Quæ quum ita sint, manifestum erit ab exortu matutino latitudines scandi.

SCANSIO, ðnis. f. Ascensio per gradus. Vitruv. 6. 1. Scansiones fanorum. conf. Varr. L. L. 4. 35. Scansio versusum. V. supra **SCANDO**.

SCANSOR, ðris. m. [*σκάνσορος*] Strator, qui equum scil. parat ut inscendatur. Vet. Gloss. Lat. Græc. [Fortassis tamen est is, qui Catastroma conscendere consuevit, nauticus nempe in operis; Vel faber, qui Catastromata facit. In eodem Gloss. *σκανσορος*, Strator.

SCANSŌRIUS, a, um. Adj. Vitruv. 10. 1. Machina scansoria.

SCANSĪLIS, e. Adj. [*σκανσίλιος*] Per quod facile ascenditur. Plin. lib. 17. cap. 11. Ficunque sic etiam scansilem fieri. Ficem arborem vocat scansilem, quæ ita affurgit, & ita provenit, ut scandi facile possit. Scansilis annorum lex, Per quam ad ætatem veluti quibusdam annorum gradibus ascendimus. Plin. lib. 7. cap. 49.

SCANDŪLA, æ. f. [*σκανδύλα*] Scandula, Parva tabella, hoc est in parvas laminas scissæ, quibus tecta teguntur. a Scando. vel ut aliis placet Scindo. Plin. lib. 16. c. 10. Scandula e robore aptissima, mox e glandiferis aliis, sagoque: facilissima ex omnibus, quæ refinam ferunt: sed minime durans, præterquam e pinu. Scandula contactam fuisse Romam usque ad bellum Pyrrhi annis quadringentis LXX, Cornelius Nepos auctor est. Columel. lib. 8. cap. 3. Ab cohorte forinsecus prædictis fenestellis scandula similiter injungantur, quibus irrepant aves ad requiem nocturnam. De gallinariis. conf. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 42.

SCANDULĀRIUS, i. m. Faber est lignarius, qui scandulas tegendis domibus aptas fabricat. Scandularios jure immunitatis gaudere testatur Aurelius Arcadius libro singulari de muneribus civilibus. Quibusdam (inquit) aliquam vacationem muneri graviori condito tribuit, ut sunt mensores, carpentarii, scandularii, gladiatores, aquilices &c. Ultimo responso, de Jure immunitatis, lib. 50. P. titu. sexto, Quod ideo receptum fuisse putem, quia, ut Cornelius Nepos auctor est: Scandulas Roma conrecta fuit, usque ad bellum Pyrrhi, annis videlicet, CCCLXX. Bud. V. L. 6. D. de jure immunit.

SCANDULĀRIS, e. Adj. Apul. Met. 3. p. 137. Elmenh. Tectum scandulare conscendit. Al. Scindulare.

SCANDULACA, Herba est, quam Scandulatam vocari debere Turnebus opinatur, quasi Scandulas habeat. Ea herba strangulat frumenta, ac orobanche videtur esse. Nos Convolyvulum appellamus. V. Festum.

SCANTACE, is. f. Oppidum Zamarenorum apud Nabataeos. Plin. lib. 6. cap. 28.

SCANTIANUS, a, um. Adj.
Scantiana poma, a Scantio inventore dicta, quæ Cato tradit in dolis, optime condi, referente Plinio lib. 15. cap. 14.
Scantiana uva a Varrone dicta est, quæ alio nomine Amminea major appellatur, ut refert idem Plin. lib. 14. cap. 4. conf. SCANDIANUS.

SCANIUS, V. SCATINIUS.

SCAPANE, es. f. [σκαπάνη] Ligonem indicat, quem & Scaphium vocant: communius etiam Tzapion, inquit Theocriti interpres. Cæl. lib. 9. cap. 22. Gloss. Græc. Lat. Σκαπάνη, Rastrum. conf. SCAPHIUM.

SCAPHIA, æ. f. [σκαφή] Navicula ex ligno cavata: a σκαφίω, fodio, cavo. Unde & σκαφή a multis Fissura, Alvus, Linter traducitur, quæ navim majorem sequitur. Et, Parvæ ad piscandum naves, Scaphæ dicuntur. Liv. 25. 3. Quum merfissent eas in alto, exceptis in præparatas scaphas nautis, multiplices fuisse merces ementiebantur. Cic. de Invent. In scapham confugeret.
Biremis scapha. Hor. 3. Carm. 29. 62.
Confendere in scapham. Auctor ad Heren. lib. 1. 19.
Scapha piscatoria. Jultin. 2. 14. 10. Gloss. Græc. Lat. Σκαφή, πλοίαριον, Alveum, Alveus, Cumba. Σκαφή, Scapha, Lintreum, Alveum. Σκαφή, πλοίαριον, Fossura.

SCAPHÈ, es. f. [σκαφή] Vitruv. 9. 9. pr. Vas concavum ad hemisphærii formam confectum. conf. SCAPHIUM.

SCAPHÛLA, æ. f. dimin. [σκαφιδιον] Veget. de Re Mil. 3. 7.

SCAPHÛTA, æ. m. [σκαφίτης] Scaphitæ sunt, qui scaphis navigant. Cæl. lib. 8. cap. 3. Sic & Scapharii dicuntur.

SCAPHARIUS, i. m. Qui scaphis negotiatur. Gruter. Inscript. p. 258. n. 1. SCAPHARII QUI IVLIAE ROMVLAE NEGOTIANTVR.

SCAPHALOS, i. m. [σκαφαλον, ἀλιητήρ] Hautor. Cæl. lib. 8. cap. 3. ex Hesych.

SCAPHIS, idis. f. [σκαφίς] Scaphides Vasa sunt, in quibus melicerides, id est favi collocantur. Cæl. lib. 8. cap. 3.

SCAPHISTÈRIUM, i. n. [σκαφιστήριον. Gl. G. L.] Instrumentum Columellæ purgandis feminibus aptum. Cæl. lib. 8. cap. 3.

SCAPHIUM, i. n. [σκαφίον] Proprie Alveolum denotat, Dimin. a Σκάφη, vel σκαφίδιον.
Vas, quod fordidum & ventris purgandi causa fit. Ulpianus in l. Q. Mucius. D. de aur. arg. & c. Scaphia, habita ventris causa, non puto argento legato contineri. Apud Julium Pollucem 10. 9. pr. Matula est, in quam meijunt feminae. Juven. 6. Sat. 264.
Et ride, positis scaphium cum fumitur armis. [Alii de Capitis ornamento exponunt. Male scholiastes de poculo. V. infra.]
Scaphium mœchæ. Martial. 11. 12.
Vas amplum. Lucret. lib. 6. 1044.
Et ramenta simul ferri furee intus ahenis
In scaphiis, & c. Ex Lambino. conf. Vitruv. 8. 1.
Scaphium. Plaut. Bacch. 1. 1. 37.
Pro galea scaphium, pro insigni fit corolla plectilis. Ubi Scaphium non videtur esse Vas illud, cui solent immejere mulieres. Nec Ornamentum capitis meretricii videtur, quod forma scaphæ & rotunditate colligeret capillum. Scribunt & Grammatici Græci, Genus esse tonsuræ meretriciæ sed pro certo, Poculum est oblongioris figuræ laterumque in scaphæ similitudinem flexorum. Plaut. Perf. 1. 3. 44.
Ampullam, strigilem, scaphium, foccos, pallium. Habet autem aliquam similitudinem ejus forma cum galeæ figura, ut pro ea indui posse videatur. Hæc Turnebus 2. 30. [Verum ut capiti indui posset vix poculi modulus recipit. Quare nil vetat etiam hic spurcius illud vasculum intelligere, quod Σκαφίδα Hesych. appellat. Quem omnino conf. & ad omnia hæc Lexic. Pitiscii. Nec abhorret Plautina jocandi licentia. V. & Henr. Steph. Thef. Græc. in voce, & Voss. Etymol. Scaphia pro Poculis Cic. 6. Verr. 37. & Plaut. Stich. 5. 4. 11. planillime.]
Scaphia, inquit Marcianus Capella 5. 1. Vasa sunt ex ære rotunda, quæ horarum ductus stili, seu gnomonis proceritate discriminant. Cæl. lib. Lect. Antiq. 8. cap. 3. conf. Philand. in Vitruv. 9. 9. pr.
Scaphium, [σκαφίον] Instrumentum rusticum, δὲ τὸ σκαφίον, hoc est fodio. Ligonem intelligit Erasmus. [Etiam hoc per jota scribitur in Gloss. Græc. Lat. Σκάφιον, ἢ τὸ ἄρνη κηκερικὴ, Acisculum. Et Lat. Græc. Sarculum, Σκαλῖς, σκαφίον. Junge Polluc. 10. 29. sect. 129. At Suid. Σκαπάνη, Σκαφίον, ἄρνη, δικάλιον, ὁ παρ' ἡμῶν τζακὸν λεγόμενον. Α τζακὸν Gall. Sca. conf. SCAPANÈ.]

SCAPHUS, i. m. Rei cujusvis civitas. Vitruv. 9. 9. Æqualiter per id cavum influens aqua sublevat scaphum inversum, quod ab artificibus phellos, sive tympanum dicitur. V. not. seq.
Est etiam Meatus aurium tortuosus. Cæl. Rhodig. lib. 3. cap. 29. Quærat hic forte quispiam, cur meatus ille aurium (scaphum vocant) anfractu sit tortuosus. [Græcum est, σκαφόν, ut ex Polluc. 2. f. 85. apparet, & gen. neutri. Neutrum & Vitruv. facit. Quare suspicor Scaphium reliquisse.]

SCAPOS, i. f. Insula desertâ est maris mediterranei non procul a Chersoneso. Plin. lib. 4. cap. 12.

SCAPTÈSULA, æ. f. [Σκαπτήσῦλη] Festo, Locus, ubi argentum effoditur in Macedonia, dictus. a fodiendo, quod est Græce σκαπέν. Ut autem notior sit hujus vocabuli origo, Scaptèsula dicta est, quasi σκαπτή ὕλη, id est, fossilis materia, mutata est enim aspirationis nota in s, Scaptehula, Scaptèsula, ut in ὕψος, ὕπερ super, & c. Lucret. 6. 810.
Quales exspirat scaptèsula subter odores. Sic legit Lambinus. Gifanius autem aliique Scaptensula. [V. Steph. de Urb. in ipsa dict. Græc.]

SCAPTIA, [Σκαπτή] Plin. lib. 3. cap. 5. Oppidum in Latio, a quo

SCAPTIUS, a, um. Adj. ut
Scaptia Tribus vocitata est. V. TRIBUS.
Pubes Scaptia. Sil. lib. 8. 397.
Est & gentile Ro. P. Scaptius, homo de plebe, Ardeatium agrum testimonio suo ad Pop. Romanum transfudit. Liv. 3. 71.

SCAPÛLA, æ. f. [σκαπμία, ἀρσπλάτη Gl. G. & G. L.] Humerus unde pender. Fere pl. A scandendo, ut quidam volunt: quia mobilis veluti mollibus jugulis a cervice demittitur. V. Ibid. 11. 1. A Gr. Σκάπτω Voll. Plaut. Trin. 4. 3. 2.
Ne subito metus exoriatur scapulis, stultitiam abde.

Varro 2. de R. R. cap. 7. Lumbis deorsum versus preffis, scapulis latis, spina maxime duplici.
Tutari scapulas. Claud. 1. in Eutrop. 76.
Radiantibus scapulis gestati enses. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 91. al. Capulis.
Seni fidelis dum fum, scapulas perdidit. Ter. Phorm. 1. 2. 26.

SCAPULĀRIS, e. Adj. Ad scapulas pertinens.
Scapulares, Servi dicti sunt, quia scapulis cæduntur.
Scapularis vestis, Quæ tantum scapulas tegit. V. Cang. Gloss.

SCAPILLIUM, i. n. [μεπίφρεον] Veteres pro Tergo usurparunt, & aliquando pro ipsa Scapula. Unde & Spatium, quod inter scapulas quasi vallicula, interscapillum dicitur. Perott. V. in dict. ipsa.

SCĀPUS, i. m. [σῦλον] Columnæ pars inter basin & capitellum. Columnæ partes, inquit Budæus, sunt, scapus, quasi columnæ corpus: supra scapum, capitulum: infra scapum, spira, quæ basis sæpe appellari solet: infraque spiram, stylobates. Hactenus ille ex Vitruvio. Vitruvius lib. 3. cap. 3. In summis columnarum scapis. Ibid. Imus scapus. Sic alibi frequenter.
Scapus alio nomine Cardinalis. Rectum illud & paulo crassius lignum in valvis, quo fores ipsæ sustinentur & reguntur præcipue, & cujus capitibus seu ambabus extremitatibus in superiori & inferiori cardine insertis, valvæ ipsæ voluntur aut aperiendæ aut claudendæ. Vitruvius lib. 4. cap. 6. Fores ita compingantur, uti scapi cardinales sint ex altitudine luminis totius duodecima parte. Inter duos scapos tympana ex duodecim partibus, & c.

Candelabrorum scapi. Plin. lib. 34. cap. 3.

Scapus trutinæ. V. AGINA.

Scapus, [καυλός] Ruell. lib. 1. cap. 2. Radix, est in quo alimentum allicitur, & terræ cohæret. Caulis vero, in quod idem deferretur nutrimentum, simplexque supra terram affurgit. Is si in stili modum sursum prorepat, aut in altum feratur, Scapus Latinis nominari consuevit, ducta a columnaribus scapis similitudine. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Quibus quum sursum serpit, ad scapum lupini. Plin. lib. 18. cap. 10. Inventus est jam & scapus unus centum fabis onustus. Iis constat classicis auctoribus, scapum pro caule frequenter usurpatum. Idem quoque, quod in virgulæ modum, vel teli rectitudinem confurgat, thyrli nomen sibi vindicavit. Hactenus Ruellius. V. & THYRSUS.

Albuci scapus. Plin. lib. 21. cap. 17.

Asphodeli scapus. Columel. lib. 9. cap. 4.

Ferulæ scapus. Plin. lib. 22. cap. 4.

Loti scapus. Plin. lib. 13. cap. 8.

Arbores grandiscapiæ. Pincianus apud Senecam. Sed malim Grandiscapæ. Vide in mea Proodop. H. St. Exstant verba Ep. 86. extr. Vulgo legitur Grandis copix.

Scapos quidam interpretantur Siliquas leguminum: citantes Plinianum illud lib. 18. cap. 10. Inventus est jam & scapus unus centum fabis onustus. Sed hi vehementer falluntur. Non enim dicit Plinius inventam siliquam, quæ centum fabas contineret, sed scapum, seu colem fabaceum, in quo tam multæ erant siliquæ, & in iis siliquis tam multæ fabæ, ut centenarium explerent numerum.

Scapus, in chartarum ratione, pro Plagularum congerie. [χάρτυ τόμος, τόμος βιβλίαν, χάρτης. Gl. L. G.] Plin. lib. 13. cap. 12. Premitur deinde prelis, & siccantur sole plagulæ, atque inter se junguntur, proximarum semper bonitatis diminutione ad deterimtas. Nunquam plures scapo quam vicinæ. Id putatur esse, quod vulgo manum papyri vocamus, aut ramam potius. V. PAPHYRUS.

Scapus, ut aliqui putant, dicitur In quo semina quarundam herbarum dependent, ut in papavere. In papavere enim & similibus Scapus, in arundinibus, in glandulis, in avellanis, Panicula appellatur. V. Cæl. lib. 12. cap. 14. & quæ paulo supra exstant.

Scapi, In quibus uvarum grana sunt. Varro de R. R. lib. 1. cap. 54. Quæ calcate uvæ erunt, earum scapi cum folliculis subjiciendi sub prelum, ut si quid reliqui habeant musti, exprimatur in eundem lacum. Vetus exemplar habet Scopi. Meminit Cælius lib. 12. cap. 14. V. SCOPUS.

Scapi, [καυνοίς χειρῶν] Gl. L. G.] Instrumenta textoris, quorum pulsu tela coarctatur & condensatur. Lucret. lib. 5. 1352.
Infubula, ac fusi, radii, scapique sonantes. Ex Lambino in Lucretium.

SCARABANTIA, æ. f. Oppidum Bojorum in Norico: Plin. lib. 3. cap. 24.

SCARABÆUS, i. m. [σκαράβη] Gl. L. G. & G. L.] Animal, insectorum generis, volatile. Plin. lib. 11. cap. 28. Quibusdam pennarum tutelæ crusta supervenit, ut scarabæis: quorum tenuior fragiliorque penna, his negatus aculeus. Sed in quodam genere eorum grandi cornua prælonga, bifalcis dentata forcipibus, in cacumine quum libuit ad morsum coeuntibus, infantium remediis etiam ex cervice suspenduntur. Lucanos vocat hos Nigidius. Aliud rursus eorum genus, qui e fimo ingentes pilas averfis pedibus volvant: parvosque in iis contra rigorem hiemis vermiculos fetus sui nidulantur. Volitant alii magno cum murmure ac mugitu. Alii focos & prata crebris foraminibus excavant, nocturno stridore vocales.

SCARDONA, æ. f. [Σκαρδῶνα] Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Liburniæ urbs, hodie Scardo.

Item Annis Liburniam a Dalmatia segregans. Plin. lib. 3. cap. 22. Ab ea fit attributum.

SCARDONITANUS, a, um. Adj. quod utitur Plinius eodem lib. cap. 21. Conventum Scardonitanum petant lapides, inquit ille.

SCARIFICIO, [ἐπιζέω, ἐπιζέω] Ære. Scapello aperire, quo aliquid facilius exeat. Plin. lib. 22. cap. 23. Pedum clavos, circum scarificatos ferro, mistum ceræ extrahit. Legitur & Circumscarificatos, unica dictione. Idem lib. 32. cap. 7. Dentium dolores sedantur, ossibus draconis marini scarificatis gingivis. Idem 28. 1. Vi interempti dente gingivas in dolore scarificari Apollonius efficacissimum scripsit. Cato R. R. cap. 52. Quem radicem capere voles scarificato, trajicitoque. Scarificare etiam dolorem aliquando dicimus. h. e. Scarificando dolorem expellere. Plin. lib. 28. cap. 11.

SCARIFICATIO, ðnis. f. Apertio facta tenui vulnere, ut humor facilius exeat. Columel. 6. 12. Post scarificationem ferro factam.

SCARIFIO, eri. Scribonius Largus Comp. 262. Malagma ad lumborum dolorem, qui ante leniter scarifiant.

SCARIFO, Ære. Id quod Scarifico. Gloss. Lat. Græc. Scarifo, Σκαρίσσι, Κατι-

κρίζω. Scarifat, Καταρίζω, Κατακρίζω, Κατακρίζω. [Recte, opinor. Est enim ex Græco Σκαριφάω, quod & σκαριφένω & σκαριφίζω dixerunt, unde forsitan apud Plin. & R. R. scriptores Scarifzare scribendum, vel Scarifare reponendum, ut vult cum Voss. Salmast. codd. Mss. antipulan- tibus.

SCARIOLO, æ. f. Herba est Seridi similis, de qua apud Dioscoridem Matthiolum lib. 2. cap. 125. ex Serapionis sententia. Al. Seriola.

SCARIPHISMOS, i. m. [σκαριφισμός] Oratio philosophorum tanquam umbra & ænigma: auctor Aristophanes. Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 6. V. Suid. Hefych.

SCARITIS, æ. f. [σκαρίτης] Gemma est quæ Scari piscis colorem refert, ut ait Plin. lib. 37. cap. 11.

SCARPHĒA, sive SCARPHĪA, æ. f. [Σκάρφεια] Insula Helladi adiacens in mari Ægeο, non procul ab Attica: de qua Plin. lib. 4. cap. 12.

Est & Scarphia, Urbs Locrorum Epiconidiorum decem stadiis distans a mari. Strabo lib. 9. a Stephano Phocidi falso assignata.

Scarphia, Civitas in Græcia, quam Demetrius Calatianus terræ motu everfam fuisse prodidit, ab inisque fundamentis humi esse dejectam, septingentis ac mille non minus corporibus oppressis. Strabo lib. 1.

SCARTHON, Fluvius Asiæ ex Pholoë in Heliensem agrum viginti locis fertur. Strabo lib. 13.

SCĀRUS, i. m. [σκαρός Gl. G. L.] Piscis. Plin. lib. 32. cap. 2. Mihi videntur mira & quæ Ovidius prodidit piscium ingenia, in eo volumine quod Halieuticon inscribitur v. 9.

— sic & scarus arte sub undis Incidit, &c.

Scarum inclusum nassis, non fronte erumpere, nec infestis viminibus caput inferere: sed aversum caudæ ictibus crebris laxare fores, atque ita retrorsum erumpere. Quem luctatum ejus si forte alius scarus extrinsecus videat, apprehensa mordicus cauda, adjuvare nifus erumpentis. Dipphilus apud Athenæum libro 8. scarum commendat his verbis, Scarus molli, seu tenera carne præditus est, friatilis, dulcis, levis, ad concoquendum facilis, facile redditur, ventrem mollit. Addit idem, recentem scarum esse suspectum, propterea quod lepores marinos captat, iisque velocit, idcirco ejus intestina vim bilis effectricem habent. Idem libro 7. hunc solum ex omnibus piscibus dormire dicit, & propter eam causam nunquam noctu capi. Oppian. lib. 1. Άλιευτ. 134. solum vocalem esse scribit. [Solum & ruminat. V. Ovid. Halieut. 119. & Suid.

SCĀTEBRA, Fluvius in Callinate, frigidus, abundantior æstate. In eo, ut in Arcadiæ Stympiali enascuntur aquatiles muscoli. Plin. lib. 2. cap. 103. Scatebra, Nomen commune V. post SCATEO.

SCĀTRO, vi, [βράω, βράζω] Ære. Ebullire, & ita plenum esse ut exiliat quod continetur. Cic. 1. Tusc. 69.

Fontes scatere, herbis prata convestiri. Ex poeta.

Ablativo jungitur. Columella lib. 6. cap. 16. Solent etiam neglecta ulcera scatere vermibus.

Amore scatet tuus animus. Plaut. Perf. 2. 1. 9.

Belluis pontus scatens. Hor. 3. Carni. 27. 26. h. e. Repletus, pullulans, fremens, ebulliens. Acron.

Miraculis scatet. Plin. lib. 7. cap. 2.

Remediis scatet urtica plurimis. Plin. lib. 22. cap. 13.

Scateo, cum Genitivo. Gell. lib. 1. cap. 17. Irarumque & molestiarum muliebrium per diem, perque noctem scatebat.

Terra scatet ferarum. Lucret. lib. 5. 41.

SCĀTO, Ære. per tertiam. Idem quod Scateo. Lucret. lib. 5. 597.

— ita ad fatiatem terra ferarum

Nunc etiam scatit, & trepidi terrore repleta'ft. Et ibid. 950.

Largifluum fontem scatere, atque erumpere flumen.

SCĀTEBRA, æ. f. fec. com. [βρασμός] Ebullitio aquæ surgentis. Virg. 1. Georg. 110.

— scatebrisque arentia temperat arva. Ubi Servius,

Scatebris, Ebullitionibus, quæ fiunt quum aqua in aliquas rimas defluerit. Plin. lib. 19. cap. 10. Mirum est & illud, scatebra fonticuli semper emicante, lacum nec augeri nec effluere.

Fontium scatebræ. Plin. lib. 5. cap. 1. [Gloss. Lat. Græc. Scatebra, βρασμός ὕδατος διὰ γῆς, πίδαξ ὕδατος, πρηφίλυξ. Scatebris, Πομφολυξίν, Βόθραις.

SCĀTŪRIGO, inis. f. Idem. Columel. lib. 3. cap. 13. Nam præstat non conferere, quam in summa terra suspendere: nisi tamen si scaturigo palustris obvia (sicut in agro Ravennate) plusquam sesquipedem prohibeat infodere. Plin. lib. 31. cap. 3. In nigra scaturigines non fere sunt perennes.

Scaturigines turbidæ & tenues emicare cœperunt. Liv. 44. 33.

SCĀTURIGINOSUS, a, um. Adj. Columel. lib. 5. cap. 8. Creta ex toto repudianda est, magis etiam scaturiginosa, & in qua semper uligo consistit.

SCĀTŪREX, vel SCĀTŪRIX, icis. f. Idem. Varr. Est modus matulæ, &c. Ismenias hic Thebogenes fuit scaturex. Ex Nonio 2. 794.

SCĀTŪRIO, [βλάω, βλάζω, φλύζω, ἀνακλύζω] Ære. Idem quod Scatere: quod est, non solum aquarum, sed herbarum, & ceterorum sua sponte ubertim nascentium. Columel. lib. 3. cap. 1. Modice tamen rosicidum solum, quod fontibus non in summo, non in profundo terræ scaturiat, sed ut vicinum radicibus humorem subministrat.

Scaturire aliquid. Cic. 8. Fam. 4. de Curione, Totus, ut nunc est, hoc scaturit. Id est, undique bonum virum olet, & Cæsaris adversarium sapit. Alii legunt, Hoc statum erit, Alii, Hic scaturit. V. Turneb. Advers. 13. 20. [Scribitur & geminata littera, Scaturrio. Gloss. Lat. Gr. Scaturrit, Πυρρῶ, καὶ βράζει, καὶ πρῶνιζα. At Græc. Lat. βράζω, Scaturio.

SCĀTINIA Lex, vel ut nonnulli, SCANTINIA, est Qua præposteræ Veneris usus coërcebatur, ita a Scatinio latore dicta. Juven. 2. Sat. 38. Quod si vexantur leges ac jura, citari Ante omnes debet Scatinia.

Postulandum me lege Scatinia curant. Cic. 8. Fam. 12. conf. ibid. 14. V. Lex Pitisc. [P. Scatinii Pontif. meminit Liv. 23. 21. extr. Sed rectius sine n scribi puto. Apud Varr. enim L. L. 7. 38. extr. Scatinia familia jungitur Atinix, ut ἀνάλογον. Sic & Vatinia.

SCĀURUS, i. m. [σκαύρος] Qui talos pedum tumentes ac porrectos habet. Hor. 1. Serm. 3. 43.

— hunc varum distortis cruribus, illum Balbutit scaurum, pravus fultum malis talis. Acron, Scauri fuit

Qui exstantes talos habent. Alii dicunt Scauros esse, Qui habent talos inverfos. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantum, exceptis quibusdam. Namque & hinc cognomina inventa Planci, Plauti, Scauri, Panfæ. conf. SCAMBUS.

SCĀURUS, [Σκαύρος] Cognomen Æmilix & Aurelix gentis Ro.

M. Æmilius Scaurus, cujus pater, quamvis Patricius, carbonarium ob pauperatem negotium exercuit; ipse primo dubitavit, honores peteret, an argentariam faceret. Sed eloquentiæ consultus, ex ea gloriam peperit. Corful Ligures & Gantificos domuit, atque de his triumphavit. Cenfor viam Æmiliam stravit, pontem Mulvium fecit: utrique nomine ab se imposto. Hæc Victor de V. l. c. 72. Plinius lib. 34. c. 7. Nat. Hist. dicit eum principem fuisse civitatis, & Marianarum rapinarum socium. Sallust. in Jugurth. cap. 15. Scaurus homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed vitia sua callide occultans.

Scaurus alter, superioris filius, L. Sullæ privignus, de cujus Ædilitate lege Plinium lib. 34. cap. 7.

M. Aurelius Scaurus, Cos. ut Vellej. 2. 12. vel ut Liv. scribit, confularis legatus, a Cimbris suo exercitu captus est: & quum ad conciliam ab his evocatus eos deterreret, ne Alpes transiret Italiam petitori, eo quod diceret Romanos vinci minime posse, a Bolo rege, feroci juvene occisus est. Liv. Epit. lib. 67.

Frontinus in 4. 1. 13. scribit, Scaurus filium suum, quod in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum venire vetuit: adolescens verecundiæ ignominia pressus, mortem sibi conscivit. Eadem Victor l. c. Huic alii codd. T. plures M prænomen adscribunt.

SCĀZŌN, ontis. m. [σκάζων] Quoddam genus iambici versus delumbe & claudum, quod & Choliambum appellant. Habet enim in fine pro iambo spondeum. Differt autem a perfecto senario iambico, quod hic in sexta sede spondeus esse debet, tum in quinta semper iambus: nam quum scandantur jugati hi pedes in choliambo, tertius pes jugatus, semper esse debet epiritrus primus, id est, prima brevis ante tres longas. Cavendum igitur ne in quinta sede ponatur spondeus, aut alii, quos integer senarius iambicus in ea suscipit. Hanc legem accurate servavit Persius his versibus claudis, in Præfat. 1.

Nec fonte labra proli Caballino,

Nec in bicipiti somniasse Parnasso, &c. Ecce in quinta sede semper est iambus, & in sexta spondeus, vel pro spondeo trochæus. Dicitur autem Scazon a Græcis, quia claudicat: nam sextus pes in hoc metro major est, quam sextus, qui in senario perfecto. Σκάζω enim, est Claudico: unde Σκάζων, σκαζικός, Participium, id est, Claudicans. Eadem ratione χαλκίαιβον dicunt. Χαλκός enim Græce, Latine Claudus: unde Choliambus componitur, quasi Claudiambus. Hujus carminis inventor fuisse dicitur Hipponax.

Scazonta mittit ad Apollinarem. Martial. 7. 25.

Scazontes convicio extorquent. Plin. 5. Epist. 11.

S C E

SCRACERIGES, Fluvius Cercetarum in Colchide ex Caucasii jugis defluens. Plin. lib. 6. cap. 5.

SCĒLATITI, Populi sunt in Africae regionis Mauritania. Plin. lib. 5. cap. 1.

SCĒLEBĒ, arum. f. pl. [σκληβή] inter Calceamentorum genera positæ a Polluc. lib. 7. cap. 12. ubi scribit nonnullos existimare, eandem esse cum Autopodiis, de quibus supra. Has autem Gualtherus vertit Ocreas. [Immo cum ibi, tum aliis locis, idem genus calceamenti ac Anaxyrides facit, ἀυτοπόδιον nufquam meminit. Nec erat his opus in Lexico Latino.

SCĒLEBRATUS, SCĒLESTUS, &c. V. SCĒLUS.

SCĒLĒTUS, i. m. [σκλητῆς] Cadaver exarefactum, vel decarnatum, sola ossium compage constans. Vet. Gloss. Græco lat. Σκλητῆς, Larva, Scelctus. [Ejus descriptionem hanc affert. Apul. Apolog. p. 314. Elmenh. Macilentam, vel omnino evisceratam formam dici cadaveris fabricatam, profus horribilem & larvalem. Subjicit enim p. seq. Dudum ergo cum audirem scelctum perquam impudenti mendacio dicitari. Et rursus, En vobis, quem scelctus ille scelctum nominabat. Et p. p. Hiccine est sceletus? hæccine est larva? Et rursus, Hunc, qui scelctum audet dicere, &c. & Hunc denique, qui larvam putat. Suid. Σκλητῆς. ὁ ξηρὸς. Etymol. M. Σκλητῆς, ὁ νεκρὸς, ἀπὸ τῆς σκληρῆος. τὸ ξηραίνεσθαι. Eadem Plutarchi sententia Sympof. 8. extr. quam sequitur etiam Henr. Steph. Pollux tamen 4. 2. f. 194. ἀπὸ τῶν σκληρῶν arcessit. conf. Galen. de Ossib. pr. Imperite vulgo n. g. faciunt.

SCĒLIO, onis. m. [σκληῶν] Petron. Fragm. cap. 50. Annibal, homo vafere & magnus scelio. Al. Scelero. q. V. in SCĒLUS.

SCĒLITHRIA, [σκληθρία] sunt Parvi tripodes. Cæl. Rhodig. lib. 8. Lect. Antiq. 15.

SCĒLOTYRBER, es. f. [σκλητοτύρβη] Morbi genus, quo compages in genibus resolvuntur. Plin. lib. 25. cap. 3. In Germania trans Rhenum, castris a Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu, fons erat aquæ dulcis, qua pota intra biennium dentes deciderent, compagesque in genibus solverentur, stomachacem medici vocant, & scelotyrbem. Hoc mali genere Ælii Galli exercitum laborasse ex Arabicorum fructuum usu, auctor est Strabo lib. 15. Ficit etiam mali hujus mentio in medicis definitionibus Galeno attributis. conf. Voss. Etymol.

SCĒLUS, Æris. n. [σκλημία, ἀσκλημία, ἐνσκλημία Gl. L. G.] Flagitium, facinus, nefas. Plaut. Stich. 1. 2. 24.

Advorsari sine dedecore & scelere summo haud possumus. Virg. 9. Ecl. 17.

Heu! cadit in quemquam tantum scelus?

Ἐλεῖμα apud Suidam pro Scelera, ut puto. Vide col. 456. H. St.

Pygmalion, scelere ante alios immanior omnes. Virg. 1. Æn. 351.

Ministri sceleribus. Tacit. 6. Ann. 36.

Affinis scelerum. Cic. pro Sull. 70.

Artifex scelerum. Sen. Troad. 8.

Conatus scelerum. Stat. 5. Silv. 2. 87.

Hortator scelerum. Virg. 6. Æn. 529.

Imago sceleris. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Instinctur sceleris. Tacit. 1. Hist. 22.

Machinator, vel architectus scelerum. Cic. pro Cluent. 60.

Molimen sceleris. Ovid. 6. Met. 473.

Ministri atque socii scelerum. Lucret. lib. 3. 61.

Ferox scelerum. Tacit. 4. Ann. 12.

Lugubris sceleris ara. Ovid. 10. Met. 224. [Sed vexatæ lectiois locus est. Lugubris scelerum reliquisse poetam puto. Constructio Græca of- fudit tenebras sciolis.]
 Claustrinum scelus. V. Claustrinus in CLAM.
 Crudele scelus. Virg. 2. Æn. 124.
 Detestabile scelus. Cic. de Amicit. 27.
 Exitiale scelus Lacæna. Virg. 6. Æn. 511.
 Gravissimum scelus. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Importunum scelus. V. IMPORTUNUS.
 Impunita scelera. V. IMPUNITUS.
 Infandum scelus. Senec. Agam. 13.
 Infestum scelus & immane. Cic. pro Cluent. 188.
 Ingens scelus. Senec. Octav. 3.
 Invisum scelus. Senec. Herc. fur. 1.
 Leve scelus. Sen. Theb. 2.
 Nefandum scelus. Lucan. lib. 4. 228.
 Nefarium scelus. Cic. 1. Fam. 9.
 Sævum scelus. Lucan. lib. 7. 766.
 Non usitatum scelus. Sen. Theb. 2.
 Abesse ab aliquo scelere. V. ABSUM. Ovid. 3. Fast. 310.
 Abuti scelere, Abuti scelere & perfidia ad alicujus exitium. V. ABUTOR.
 Accepi scelus majus pretium sceleris. Sen. Theb. 1.
 Addere scelus in scelus. V. ADDO.
 Admittere scelus. Hor. 2. Serm. 3. 212.
 Affluere scelere. Cic. pro Cluent. 189.
 Aggredi scelus. Ovid. 2. Amor. 2. 63.
 Alligare se scelere. Cic. pro Flac. 41.
 Anhelare scelus. V. ANHELO.
 Arcere scelus. Senec. Thyest. 1.
 Astringi scelere. Cic. pro Sext. 108.
 Coarguere sceleris. V. COARGUO.
 Committere scelus. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Conari scelus. Quintil. lib. 5. cap. 3.
 Concipere scelus. V. CONCIPIO.
 Contaminari scelere. Cic. de Provinc. Consul. 14. Hoc statuit senatus primum homini sceleribus flagitiis contaminatissimo nihil esse credendum, &c.
 Convictus scelere. Sen. OEdip. 12.
 Coopertus sceleribus. V. COOPERTIO.
 Cruentari scelere. V. CRUENTUS.
 Cumulare scelus scelere. V. CUMULO.
 Damnare aliquem sceleris. Ovid. 5. Fast. 624.
 Defungi scelere aliquo. Senec. Theb. 2.
 Devincire se scelere. Cic. de Arusp. Resp. 5.
 Edere scelus in aliquem. Cic. pro Sext. 58.
 Esse in scelere. Cic. pro Sull. 38.
 Exercent curæ supplicium sceleris parati. Stat. 3. Theb. 4.
 Expendere scelus. Virg. 2. Æn. 229. — & scelus expendisse merentem Laocoonta ferunt. h. e. Supplicium: ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Servius, Meritas sceleris pœnas dedisse.
 Expiare scelus. Cic. in Pison. 85.
 Facere scelus. Cic. pro Rosc. Amer. 25. Intelligitur, Judices, id quod jam ante dixi, imprudente L. Sulla scelera hæc & flagitia fieri.
 Facere palam aliquod scelus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Imbuere scelere gladium. Cic. 5. Philip. 20.
 Liberare scelere, vel A scelere. Cic. pro Marcell. 13.
 Loquuntur mera scelera. V. MERRUS.
 Moliri scelus. Cic. Sexcenta alia scelera moliri.
 Obligare aliquem scelere. V. OBLIGO.
 Pendere eos pœnas inmani pro scelere omnes. Lucret. lib. 5. 119.
 Perficere scelus. Cic. pro Cluent. 194. Neque ad scelus perficiendum cæsis hostiis posse placari.
 Prætermittere, vel præterire scelus. Cic. 1. Fam. 9.
 Refugere. Ovid. 3. Fast. 51.
 Amne jubet mergi geminos, scelus unda refugit.
 Relinquere monumenta scelerum. Ovid. 1. Amor. 7. 31.
 Rependere pœnas sceleribus pares. Senec. OEdip. 14.
 Resistere sceleri. Ovid. 10. Met. 322.
 Solvere breves pœnas magnis sceleribus. Sen. OEdip. 12.
 Suscipere scelus aliquod. Cic. 11. Philip. 2.
 Suspectare scelus alicujus. Tacit. 1. Annal. 5.
 Tegendis sceleribus obscurum. Tacit. 6. Ann. 24.
 Velandum scelere scelus. Senec. Hippol. 5.
 Uleisci scelera. Senec. Thyest. 3.
 Volutari in scelere. Cic. 9. Fam. 3.
 Scelus & Flagitium, differunt. Flagitium, peccatum est ab aliqua animi mollitie, aut ignavia profectum, quod dedecus ac turpitudinem affert: Scelus autem, vel cum aliqua crudelitate & cæde, vel cum impietate conjunctum est. Itaque Libidines flagitiosas dicimus, & Flagitiosam vitam. Cic. 9. Att. 12. Spes me sustentabat fore, ut aliquid conveniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitii admitteret. Sceleratum Cæsarem, flagitiosum Pompejum esse significat.
 Scelus, pro Scelerato aliquando ponitur. Terent. Andr. 5. 2. 3. Scelus quem hic laudat? Ubi Donatus, Non est hic solocifnus, ad sensum enim, non ad verba respexit. Ibid. 3. 5. 1.
 Ubi illic scelus est, qui me perdidit? Donatus; quia Scelus, Scelertus intelligitur, Qui subjunxit, non Quod.
 SCCLERSTUS, a, um, Adj. [ἀσέλγος, ἀβέλγος] Qui scelus committit. Plaut. Milit. 3. 1. 139.
 Et minus audacter scelesti facerent facta, &c. Et paulo ante, Qui improbi essent & scelesti, iis adimerent animam cito.
 Quo, quo scelesti ruitis? Hor. Epod. 7. 1.
 Civis scelestus. Cic. in Sallust. 6.
 Cœna scelesti. Plaut. Rud. 2. 6. 24.
 Facinus scelestum ac nefarium. Cic. pro Rosc. Amer. 37.
 Manus scelestas evitare. Senec. Agam. 11.
 Pectus scelestum. Senec. OEdip. 12.
 Res scelesti, atrox, nefaria. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
 Servitus scelesti, Ienonis ædium. Plaut. Curcul. 1. 1. 40.
 Scelestus, Infelix. Plaut. Mostel. 3. 1. 1.

Scelestiorem ego annum argento fœnorii
 Nunquam ullum vidi, quam hic mihi annus obtigit.
 Plebs scelesti, Misera. Hor. 2. Carm. 4. 17.
 Compar. Liv. 5. 27. Scelestior fermo.
 Superl. Plaut. Amph. 2. 1. 2. Scelestissimum te arbitror.
 SCCLERSTE, Adv. [ἀσέλγως] Cic. 6. Att. 1. Illud de gestu histrionis tu scelesti suspicaris, ego ἀσέλγως scripsi.
 Scelesti atque impie. Liv. 24. 25. pr.
 SCCLEROSTUS, a, um, Adj. [καπίρατος] proprie dicitur, ut vult Do- natus, Auctor scelerum multorum. Ter. Eunuch. 4. 3. 1.
 Ubi ego illum scelerosum, misera, atque impium inveniam? conf. Lucil. & Afran. apud Non. 2. 809.
 Facta scelerosa atque impia. Lucret. lib. 1. 84.
 SCCLERO, ðnis. m. Cic. 9. Att. 18. In qua erat Eros scelero. Sed varia est Lectio. Lambinus legit, Eros celeris; alii, Eros celeri; alii, Oratio celeris; alii, Area scelerum; alii ἀλας scelerum, & MS. Pal. Æro scelerum. Gronovius autem l. ἀχρόση leti. V. Verburg, in loc. Barth. Advers. 11. 17. Petron. cap. 50. Annibal, homo vafer, & magnus scelero. Al. Scelio, vel Stellio. V. Reines. in Petron. p. 74. & reliquos interp. p.
 SCCLERO, [μιάρα] Ære. Polluere scelere. Virg. 3. Æn. 42.
 Parce pias scelerare manus. Ubi Scelero verbum non dici, ait Serv.
 Dextram sanguine scelerare. Stat. 9. Theb. 666.
 Sanguine vivo fauces scelerare. Stat. 8. Theb. 761.
 Animum scelerare. Sil. lib. 16. 122.
 Penates scelerare. Catul. in Argon. 65. 404.
 Impia non verita est divos scelerare penates.
 SCCLERATUS, a, um, [ἀσέλγος, μισαρός Gl. L. G.] Adj. ex Partic. dicitur auctore Donato in 4. Eun. 3. pr. In quo scelus sit constitutum, vel commissum. Significat proprie Scelere pollutum. Cic. 9. Att. 15. Ego autem illum male sanum semper putavi, nunc etiam impurum & sceleratum puto. Ovid. 3. Met. 5. — factio pius & sceleratus eodem.
 Amor habendi sceleratus. Ovid. 1. Met. 131.
 Arma scelerata devovere. Ovid. 5. Met. 102.
 Audacia scelerata. Plin. lib. 7. cap. 44.
 Gens scelerata. Virg. 9. Æn. 137.
 Hasta scelerata, Sub qua bona proscripitorum civium venduntur. Cic. 2. Off. 29. Idem sexto & tricesimo anno post a sceleratiore hasta non receffit. conf. 7. Att. 2.
 Ignes scelerati. Ovid. 6. Fast. 59.
 Mens stulta, non scelerata nobis fuit. Ovid. 1. Trist. 2. 100.
 Miles sceleratus. Lucan. lib. 3. 130.
 Prælia scelerata. Lucan. lib. 2. 251.
 Puellæ sceleratæ facta. Ovid. Rem. Amor. 299.
 Sanguis sceleratus. Ovid. 5. Fast. 575.
 Terra scelerata. Virg. 3. Æn. 60.
 Telum sceleratius. Sen. de Ira, 3. 14.
 Vox inhumana & scelerata. Cic. 3. de Fin. 64.
 Campus sceleratus, Romæ appellatus est, proxime portam Collinam, in quo virgines Vestales, quæ incestum fecerant, defodiabantur. Et, Sceleratus vicus Romæ, in quo, quum Tarquinius Superbus interficien- dum curasset Servium regem, focerum suum, corpus ejus jacens filia car- pente supervecta est, properans in possessionem domus paternæ. Hæc omnia scelerata dicta sunt, h. e. Polluta scelere. V. Fest. & Liv. 1. 48. & 8. 15.
 Porta scelerata, quæ & Carmentalis dicitur vocata, quod per eam sex & trecenti Fabii, cum clientium milibus quinque, egressi adversus Hetruscos, ad amnem Cremeram omnes sunt interfecti. Festus. V. & Serv. ad Virg. 8. Æn. 337.
 Sedes scelerata, Impiorum apud inferos proprie dicta. Tibull. 1. 3. 67.
 Vicus sceleratus Liv. 1. 48. V. paulo ante Campus sceleratus.
 Compar. Alio scelerator. Ovid. 11. Met. 781. Plura supra exempla.
 Superl. Homini post homines natos sceleratissimo. Cic. pro Domo 23. conf. Quintil. Declam. 10. & 372. Sallust. Jugurth. cap. 102.
 Sceleratus, ad inanimata etiam aliter transfertur. Virg. 2. Georg. 256.
 — at sceleratum exquirere frigus,
 Difficile est. h. e. Nocens, omnia exurens. Servius. Plaut. Pseud. 3. 2. 28.
 Teritur sinapis scelerata cum illis: qui triverunt, Priusquam triverunt, oculi ut exsillent facit.
 In Inscriptionibus sceleratos se vocant li, qui parentibus aut filiis monu- menta ponunt; quasi Infelices. Fahrrett. p. 237. FILIIS SVIS INFE- LICISSIMIS FECIT MATER SCELERATA [q. d. Impia, quod supervixit.]
 SCCLERATE, Adv. [μιαρός] Cic. 1. Q. frat. 1. Quare peccavi, scele- ratique feci.
 In aliquos loqui scelerate. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
 Bellum scelerate susceptum. Cic. 1. in Caril. 26.
 Superl. Cic. pro Sext. 133. Omnes est infidias sceleratissime machinatus.
 SCENA, vel SCÆNA, x. f. [σκηνη μέγαν, θυμική Gl. G. L.] Inum- bratio, δὲ τὸ πρὸς οὐρανόν. Apud antiquos enim theatralis scena parietem non habuit: sed de frondibus umbracula quærebant, ut docet Servius. In- umbrationis igitur causa reperta fuit scæna, ubi prius carmina incondi- ta decantabantur. Quare & a nonnullis Tabernaculum ac Papilio tradu- ctum fuit: postea tabulata cœperunt componere in modum parietis. Sed quum in orbem deducta fuit scæna, redactum est nomen ad eam partem theatri, quæ ab uno ejus cornu ad aliud ducebatur. Constat autem scæ- nam theatri frontem, binis pluribusve contignationibus constructam, in quibus histriones recitabant, mimique, & ceteri ludii, varios ludos ac gesticulationes edebant. In scæna autem, quum hemicycli formam haberet, gradus sediliaque fuere: de quibus primarii magistratus, hono- rarioresque spectarent: eorumque sedilium pars intima Orchestra est dicta. Placidus Grammaticus scribit esse cameram hinc inde compositam, quæ in umbræ locum in teatro erat, in quo ludii actabantur. Item Scæ- nam dici arborum in se cubantium, quasi concameratam densationem, ut subter positos tegere possit. Item scenam vocari compositionem ali- cujus carminis, quæ digna sit agi in teatro, exclamationibus tragicis.
 Scena sic definitur a Labeone, apud Ulpianum, De his qui notantur in- famia. l. 2. Quod ait Prætor §. 5. Ait Prætor. Quæ ludorum faciendarum causa quolibet loco, ubi quis consistat, moveaturque, spectaculum sui præbiturus, posita sit in publico, privatoque, vel in vico: quo tamen loco passim homines spectaculi causa admittantur. Hactenus Labeo. Scena autem versatilis erat, aut ductilis. Versatilis, quæ subito tota quibus-

quibusdam machinis vertebatur, & aliam picturæ faciem ostendebat. Ductilis, quæ tractis tabulis hac atque illac, interiorum picturæ speciem denudabat. Virg. 1. Georg. 24.
 Vel scena ut veris discedat frontibus. Idem 1. Æn. 433.
 — immanesque columnas

Rupibus excidunt, scenis decora alta futuris. [Pro Theatro.
 Scena cum diphthongo scribitur perpetuo Varro, etsi fatetur ex Græco σκηνή ductum esse vocabulum. Rationem autem hanc affert, quod in pluribus verbis a ante b alii ponant, alii non ponant. V. ipsum de L. L. 6. 5. conf. Cellar. Orthogr.

Scenæ spectacula amantur. Ovid. 3. de Arte Am. 351.
 Scena sine arte. Ovid. 1. de Arte Am. 106.
 Struere scenam. Tacit. 1. Ann.

Sceleribus scena referta. Cic. 3. de Nat. Deor. 69. Nec solum scena referta est in sceleribus, sed multo vita communis pæne majoribus. Idque tum in vita, tum in scena intelligi potest ex iis fratribus, qui in Adelpis sunt. Cic. de Senect. 65.

Orestes agitur in scenis. Virg. 4. Æn. 471. Ἐκπύρα γὰρ ὀδύμην.
 Agere gestum in scena. Cic. 2. de Orat. 233.
 Stare in scena. Hor. 2. Epist. 1. 205.

In scenam producere, & Reducere in scenam. Plin. lib. 7. cap. 48.
 Dignus qui spectetur in scena. Cic. pro Quint. 78. Etenim cum artifex ejusmodi sit, ut solus dignus videatur esse, qui in scena spectetur, tum ubi ejusmodi est, ut solus dignus videatur, qui eo non accedat.

In scena, in concione, in qua rebus fictis & adumbratis loci plurimum est. Cic. de Amicit. 97.

Scena totius rei hæc est, pro eo quod est, Hæc est totius rei actio, metaphoræ e fabularum actione. Cic. 8. Fam. 11. Scena rei totius hæc, Pompejus, tanquam Cæsarem, &c. Scenæ, Partes actuum in fabulis. Scena totius rei hæc est. i. e. Actio.

Discutiendæ tamen oratione hujusmodi scenæ. Quintilianus lib. 6. cap. 1.
 Servire scenæ, M. Tullius dixit, pro eo quod est Servire temporis, & rebus præsentibus sese accommodare. Translata ab hiltionibus fabularum metaphora, qui non suo potestate ingenio agunt, sed hoc unum spectant, ut quovis modo populi oculis placeant, alioqui explodendi exhibilandique. Sic enim scribit ad Brut. 9. Tibi nunc populo, & scenæ, ut dicitur, serviendum est. Erasmus.

Ne quid scenæ deesset; i. e. Apparatus ad fallendum composito. Petron. cap. 117. conf. MIMUS.

Scena minore, pro minore apparatu & ostentatione, usus est Suetonius Calig. cap. 15.
 In scena esse dicitur, Qui oculos hominum ad se convertit. Ovid. 1. Trist. 8. 48.

Scena manet dotes grandis amice, tuas.
 Scena, Inumbratio montis, &c. aut alius rei similis. Virg. 1. Æn. 168.

— tum filvis scena coruscis
 Desuper horrentique atrum nemus imminet umbra.

Scena ab aliis, a quibusdam Sacena, appellatur Dolabra pontificia apud Festum. Eribid. Livius, Corruit quasi ictus scena. V. loc. & not. [An Sacena a Secando?

SCENALIS, e. Adj. [σκηνάλῃς] ut, Species scenalis. Lucret. lib. 4. 77.
 Namque ibi confessum caveai subter, & omnem Scenalem speciem patrum, matrumque, deorumque, Inficiunt. h. e. Colorant omnem ornatum & cultum scenæ.

SCENARIUS, a, um. Adj. Idem. Ammian. 28. 4. Artifices scenarii per fibilos exploduntur.

SCENATICUS, a, um. Adj. Idem. Comici nitidi, scenatici. Varr. apud Non. 2. 822.
 SCENATILIS, e. Adj. Idem. Varro apud Non. 2. 822.
 Sed, o Petrulle, ne meum taxis librum,
 Si te pigeat hic modi scenatilis. Mercer. Pepigat hic modo.

SCENICUS, a, um. Adj. Idem. [σκηνικός, θυμειλικός Gl. G. L.] Quod ad scenam pertinet, vel in scena agit.
 Nihil scenicum apud Græcos pudori est. Liv. 24. 24.

Actores scenici. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Adulteria scenica. Ovid. 2. Trist. 514.
 Artifices scenici. Cic. pro Arch. 10. Quod scenicis artificibus largiri solebant, id huic, summa ingenii præditi gloria, noluisse.

Decor scenicus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Dicacitas scenica. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Ostentatio scenica. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Plebs scenica. Stat. 1. Silv. 6. 73.

Venustas scenica. Cic. 3. de Orat. 27. Quis unquam res præter hunc tragicas pæne comice, tristes remisse, severas hilare, forenses scenica prope venustate tractavit?

SCENICUS, i. m. absolute, pro Actore in scena, vel Hiltione. Cic. pro Planc. 30. Quod dicitur Atinæ factum a juvene, veteri quodam in scenicos jure, maximeque oppidano. Idem 1. Off. 114. Solum igitur quisque noscat ingenium, acremque se & bonorum & vitiatorum suorum judicem præbeat, ne scenici plus quam nos videantur habere prudentiæ. conf. Suet. Neron. cap. 21. Tacit. 15. Ann. 59.

SCENICUS, Adv. [σκηνικῶς] ut, Facere aliquid scenice. Quintil. lib. 6. cap. 1.

SCENOFACTORIUS, a, um. Adj. [σκηνοποιητικός] ut, Ars scenofactoria, Quæ sunt umbracula & tabernacula, quacunque re fiant, ut aulæis vel pellibus. Legitur in vulg. Act. Apost. 18. 3. de Paulo, & Aquila, Erant autem scenofactoriæ artis. In Græco est σκηνοποιός.

SCENOPEGIA, arum. n. pl. [σκηνοπέγῃα] Festa tabernaculorum, in quibus Judæi faciebant tabernacula ad similitudinem tabernaculorum, in quibus habitaverant, quæ ex Ægypto profugi, peregrinarentur in eremo. Ab σκηνῶν, & πέγῃαι. Vulg. Int. Joh. 7. 2. V. Levit. 23. 34.

Aliter in Gloss. Græc. Lat. Σκηνοπέγῃα σκηνατικά, Tentoria.
 SCENOS, Indeclinatum nomen loci cuiusdam in Asiæ limitibus, non procul ab insula Sadano, quæ est maris Troglodytici, apud Plinium lib. 6. cap. 29.

SCENÆ, arum. pl. f. [Σκηναί] Urbs Persica nobilis. Steph. ex Strab. lib. 16. Hinc, ut idem vult,
 SCENITÆ, [Σκηνίται] Populi.
 Sed alii sunt Arabiæ Felicis, auctore Plinio lib. 6. cap. 28. vagi, & a

Vol. IV.

tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur ubi libuit. De his & Solinus cap. 46. his verbis, Scenitæ carnibus faillis abstinent. Sane hoc animalis genus, si invecum illo fuerit, moritur illico. Hos Scenitas deinde Saracenos appellatos, indicat Ammianus lib. 22. cap. 15. & lib. 23. cap. 6. Scribitur & Schenitæ.

SCENOGRAPHIA, æ. f. [σκηνογραφία] dicitur quasi Scenæ imaginaria excitatio, vel potius, ex definitione Vitruvii 1. 2. est Frontis & laterum abscedentium adumbratio, ad circinque centrum omnium linearum responsum. Quomodo differat ab Orthographia & Ichnographia plenus docet Salmast. Exercitat. Plin. p. 577.

SCENSA, æ. f. Scenfas antiqui dicebant, quam nunc cenas, quæ autem nunc Prandia pro Cenis habebant, & pro Cenis Vespernas appellabant. Festus. Sed locus contaminatus videtur, ut & Pauli ibidem subjectus.

SCÉPTICA, æ. f. [σκηπτική] Philosphorum secta, sic dicta ἀπὸ τῆς σκηπτικῆς, i. e. Cogito, consulto, quod semper querat, & nunquam inveniat, inquit Diogenes Laertius in Pyrrhonis vita f. 70. Idem paulo post f. 74. Sceptici sectarum omnium dogmata evertere perstabant, nihil ipsi dogmatis afferentes, ceterorum tantum enuntianda dogmata atque enarranda proponentes, nihil definiendo. Gell. lib. 11. cap. 5. Quod Pyrrhonius philosophos vocamus, ii Græco cognomento σκηπτικῶν appellatur. Id ferme significat, quasi Quæsirores & consideratores. Vide ibidem multo plura, ubi querit, quid inter Pyrrhonios, & Academicos philosophos interfit. Utrique enim nihil affirmant, nihilque comprehendendi posse putant. Sed ex omnibus rebus perinde visa fieri dicunt, quas Phantasias appellant, non ut ipsarum natura est, sed ut effectio animi corporisve est eorum, ad quos ea visa perveniunt. Tandem respondet, in hoc potissimum differre inter sese, quod Academici quidem ipsum illud, Nihil posse comprehendendi, quasi comprehendunt; & Nihil posse decerni, quasi decernunt; Pyrrhonii Ne id quidem ullo pacto videri verum dicunt, quod nihil esse verum videtur. V. Sext. Empiric. l. 1. & Suid. in Πύρρον.

SCÉPTICUS, a, um. Adj. [σκηπτικός] V. dict. super. In Gloss. Græc. Lat. redditur, Consultus, Meditativus. Philosophi Sceptici dicuntur Græcis & ἰσὶ δὸς τῆς σκεψῆως, & δὸς τῆς ἐπιπέτης, aliisque nominibus.

SCÉPTUM, i. n. [σκηπτῆρον] Virga, qua reges pro majestatis insigni utuntur. Proprie autem Sceptrum Jovis erat, ab eo ad reges & principes & magistratus translatum. Hinc ad fœdera faciendâ semper adhiberi sceptrum consuevit, quando veteres in hoc Jovis simulacrum adhibere solebant cum scepro. Quod quum difficile esset aliquando præsertim quando fœdera cum remotissimis fiebant, inventum est ut sceptrum, quasi imaginem Jovis tenentes fœdes percuterent. Cic. pro Sext. 57. Sedens cum purpura & scepro & insignibus illis regiis. De rege Ptolemæo.
 Gravitas sceptri. Ovid. 2. Met. 847.
 Eburno scepro innixus. Ovid. 1. Met. 178.
 Exitiale sceptrum tyrannis. Stat. 1. Theb. 34.
 Gemmantia scepra. Ovid. 3. Met. 264.
 Regale sceptrum. Ovid. 3. Amor. 1. 13.
 Sublime sceptrum Jovis. Claud. 2. Conf. Stilich. 210.
 Superba scepra. Lucret. lib. 5. 1136.
 Sceptrum figurate usurpatur pro ipso Imperio. ut,
 Accipere scepra alicunde. Virg. 7. Æn. 173.
 Capit scepra loci, rerumque moderamen. Ovid. 6. Met. 677.
 Potiri sceptris. Virg. 9. Æn. 267.
 Potiri perenni scepro & regem esse. Ovid. 15. Met. 585.
 Reponere aliquem in scepra, Regno restituere. Virg. 1. Æn. 257.
 Tenere scepra. Virg. 1. Æn. 61.
 Transfere sceptrum alio. Stat. 11. Theb. 649.

SCÉPTIFER, æra, ærum. Adj. [σκηπτειφόρος] ut, Manus sceptriferæ. Ovid. 6. Fast. 480. Sil. 17. 143.
 Sceptriferas arcta palmas vinxere catena.

SCÉPTIFERUS, æra, ærum. Adj. Idem. Sil. 16. 244.
 Sceptrifero cum rege pari sub honore residunt.

SCÉPTUCHUS, i, m. [σκηπτύχῃς] Latine Sceptrum tenens. Tacit. 6. Ann. 33. Contra Pharasmanes adjungere Albanos, accipere Sarmatas, quorum sceptuchi, utrinque donis acceptis, more gentico, diversa induere. Al. Sceptruchi. [Sed altero Homerus reges denotare solet. V. Iliad. æ. 278.]

SCERIA, V. SCHERIA.

SCHASTERIA, æ. f. [χαστηρία] Pars quedam navis, ubi interquiescente remigatione reponebantur remi. Plaut. Afin. 3. 1. 16.
 Quin post, reposivi remum, sola ego in schasteria. Sic legit Turnebus Adverf. 4. 13. sed perperam; nam codices omnes castigatiores exhibent Casteria.

SCHĒDA, æ. f. [σχῆδα, χῆδα] Tabella five pagella phylaræa hoc est tiliacea, qua pro chartis prisca uti solitos Eustathius & Ælianus asseverant. Hodieque Græcorum vulgus Schedas vocat Tabulas eas, quibus supputatores numeris scribendis utuntur, ut mox litu spongiæ leviter aboleri possint.

Scheda, Folium chartæ, five papyri, nondum compactæ & ligatæ, quod & Philyram Græco vocabulo nuncupamus. Plin. lib. 13. cap. 125. Sed ratio deprehendit vitium, unius schedæ revulsionem. Cic. 1. Att. 17. Nunc, framas me, si te a me amari scis, enitere per amicos, clientes, hospites, liberos denique ac servos tuos, ut scheda ne qua deperat. Nam & Græcis his libris, quos suspicor, & Latinis, quos scio istum reliquisse, mihi vehementer opus est. Vetus codex legit Schida.

Schedæ, pro Libris monumentisque litterarum. Martial. lib. 4. 91.
 Nec summa potes in scheda teneri.

Excutere omnes schedas. Quintil. lib. 1. cap. 8. conf. Isidor. 6. 14.

SCHEDŪLA, æ. f. dimin. [σχῆδύλα] Cic. 15. Fam. 16. Hæc te tertia jam epistola ante oppressit, quam tu schedulam, aut litteram. Vetus tamen exemplar legit Schedam. V. Suid. in Σχῆδάριον.

SCHEDIA, æ. f. [σχῆδα] Ratis est Latine, ut in Gloss. utroque expressum, id est, navigium temere factum, & inconditum, ut trabes connexæ, & sine fabrica compactæ, quæ navigii vicem præbent, auctore Festo & Suid. Ulpian in l. 1. D. de exercit. act. Navem accipere debemus, five marinam, five in aliquo stagno naviget, five schedia sit. Sic enim legit Budæus & Haloander Pandectæ quoque Florentine sic habent. Sunt tamen qui legant Synedria.

Schedia, ponitur aliquando pro Ponte, seu Loco fluminis quoquo modo juncto

juncto, auctore Suida. Herodotus certe Pontem, quo Darius Bosporum junxit, Schediam vocat. Pons tumultuarius.

SCHEDION, i. n. [*σχιδιον*] dicitur a Græcis Extemporaneum, id est, quicquid inelaboratum, quicquid temere factum est, nec satis confectum. Budæus. Gloss. Græc. Lat. *Σχιδιον*, Ex tempore dictum. Suid. *Σχιδιον*, *ἐκ τῆς ἐπιμιμῆς*. Unde

Schedia, orum. n. pl. [*σχιδιασματος*] Incondita & extemporanea carmina dicuntur, quæ nostri Silvas appellant. Er Græci *σχιδιαζων* usurpant pro eo quod est Ex tempore dicere. Gloss. Græc. Lat. *Σχιδιαζων*, *παρὰ χρεῖμα λέγω*, Ex tempore dico. Schedia, inquit Festus, usus quoque pœmata dicit & versus, non satis perfecti qui essent. Sic Aufonius Libellum Epigrammatum, gratia puellæ conscriptorum, vocat Schedium, Bisfûla in hoc schedio cantabitur, aut Erasinus. V. Sidor. 9. 16.

SCHENICUS, a, um. [*σχενικος*] Extemporarius, subitarius, tumultuarius, inelaboratus, qua voce usus est Apulejus in Florid. In ipso (inquit) schedico & incondito experimini, an idem sim repentinus, qui præparatus. Sed Elmenh. p. 364. exhibet, Etiam in isto, ut ait Lucilius, scedio. pro Schedio.

SCHEDIUS, [*σχιδιος*] Phocensium princeps fuit, cui & honorificum sepulcrum ædificarunt in Daphno antiqua sua urbe, ac diruta. Huic sepulchro nomen est Schedieum, *Σχιδιῶν*. Strabo lib. 9.

SCHEMA, âtis. n. [*σχῆμα*] Forma Latine dicitur, figura, sive cultus, ornatusve. Gloss. Græc. Lat. *Σχῆμα*, Figura, cultus, habitus. Lat. Gr. Figuræ, *Σχῆματα*.

Geometrica schemata. Vitruv. in præfat. lib. 6.

Schema, Rhetoribus, inquit Quintil. lib. 9. cap. 1. proprie dicitur, Quod est a simplici ac in promptu posito dicendi modo pœtice vel oratorie mutatum. Cic. de Clar. Orat. 275. Erant autem & verborum & sententiarum illa lumina, quæ vocant Græci *σχῆματα*, quibus, tanquam in lignis in ornatu, distinguebatur omnis oratio.

Ornamenta verborum, sententiarumque, quæ appellantur *σχῆματα*. Cic. in Topic. 34.

Non injucunda schemata. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Schemata cognitionum, non Stemmata dici putat Alciatus lib. 2. Pargon cap. 30. Sicque apud Paulum in l. penult. de gradib. legendum esse admonet.

Schema, Figura, Scomma ambiguo sensu jactum, ut Dubium schema. Martial. lib. 3. 68.

Schemate non dubio, sed aperte nominat illam, Quam recipit sexto mense superba Venus. Illam, Mentulam. Sexto mense, Augusto, quo matronæ Romæ eam in fanum Veneris extra Collinam portam ritu solenni ferebant. V. FIGURA.

SCHEMA, æ. f. Idem pro Ornatu & habitu. Plaut. Amphit. prol. 117.

Nunc ne hunc ornatum vos meum admiremini, Quod ego huc processi sic cum fervili schema. In antiquioribus codicibus Scema absque aspiratione scriptum visitur.

Forma quædam concubitus, & complexus. Sueton. in Tiber. cap. 43.

Non cui in opera edenda exemplar impetratæ schemæ deesset. Quibus verbis significatur Forma ea concubitus & complexus, quam a portentosis illis & extremæ libidinis hominibus impetrat imperator, qui hiantibus & avidissimis oculis talem impuritatem spectabat. Ex Turneb. Al. codd. Imperatæ, vel Impuratæ, vel Perpetratæ. [Quid si Impuratæ scriptis Tranquillus, i. e. Nondum patratæ? Sed omnino placet Imperatæ cum Casaub. Ex saltatorum vario flexu ac statu arcessitum vocabulum videretur. V. Polluc. lib. 4. segm. 105. & Suid. in *Ἀστυνάσσεια*.

Schema, pro Schemate fermonis obliqui. Petron. cap. 44. Nec schemas loquebatur.

SCHEMATISMUS, i. m. [*σχηματισμός*] Figuratio, a *Σχηματίζω*, Figurō. Quintil. 1. 8. Vitia in carmine metaplasmus, & schematicos & schematicata vocamus. [Hic sunt Grammaticæ figuræ.]

SCHENITÆ, V. SCENITÆ.

SCHERIA, æ. f. [*Σχέρια*] Insula est ex adverso Thesprotiæ, a Buthro XII m. pass. distans, quæ aliis nominibus Phæacia & Corcya dicitur, Alcinoi hortis celeberrima, olim etiam Drepane appellata. Plin. lib. 4. cap. 12.

SCHESIS, [*σχίσις*] vox Græca est, Habitum, vel Habitudinem significans, ut est in Gloss. Græc. Lat. Accipitur autem apud Rhetores pro Figura non ab simili anthypophoræ, qua aduersariorum affectum quemlibet fingimus, cui mox respondeamus. Exemplum vide apud Rufinianum.

SCHIDIA, orum. n. pl. [*σχιδια*] a *σχίζω*, Findo, sunt Fragmenta quæ fabri materiarum ex ligno dejiciunt. Ex Cæl. lib. 14. cap. 13. Vitruv. lib. 2. cap. 1. Intervallaque, quæ relinquuntur propter crassitudinem materię, schidiis & luto obstruunt.

SCHINALUS, Piscis vulgo, notiore nomine Sphondylus. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 2.

SCHINIS, [*Σχίνις*] Pausanias in Corinthiacis, in Isthmi initio locus est, ubi Schinis latro apprehensas piceas in terram flecebat, & quos pugna vicisset, hos alligatos sinebat in aerem efferri: quocirca quum utraque arbor alligatum ad se traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partem, sed utrinque pariter convelleret, eveniebat ut, qui alligatus esset, laceraretur. Eodem pacto ipsum quoque Schinim Theseus dilaniavit, viamque, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infestam, tutam reddidit. In edit. Wsch. p. 44. Sinis, *Σίνις*. V. SCINIS.

SCHINOS, [*σχίνος*] Arbor est eadem cum Lentisco, mastichen exsudans, ex cujus ligno cuspides fiunt, perurgandis dentibus accommodæ, unde *σχινος* a Græcis dicti sunt Homines delicatiores, qui ut dentibus candorem concilient, perpetuo lentiscum arrodunt. Ex Cælio. V. LENTISCUS.

SCHINUSSA, æ. f. [*Σχίνουσα*] Insula est Asiatici maris, auctore Plin. lib. 4. cap. 12.

SCHISMA, âtis. n. [*σχίσμα*] in Gloss. Græco Latino Scissura, Scissus, a verbo Græco *σχίζω*, quod est Scindo, Findo. Hinc Divisionem in Religione Schisma dicimus, cum varii varia de ejus partibus sentiunt, integris manentibus principiis. Hinc &

SCHISMATICUS, a, um. Adj. [*σχισματικός*] Schismatici, dicti sunt Qui in Ecclesia diversum ab Orthodoxis sentiunt & statuunt, falsis principiis, Tertull. adv. Marc.

Schismaticum accurate definit Augustinus, & ab Hæretico distinguit. V. libr. de Fide & Symb. cap. 10.

SCHISTOS, [*σχιστός*] Fissilis, Scissilis; vel Fissus, Scissus, ut *Σχιστός*

σχιστός, Serum lactis. Plin. lib. 28. cap. 9. Medici speciem unam addidere lactis generibus, quod schiston appellaverunt.

Schista ova. Plin. lib. 29. cap. 3. Fiunt & tota lutea, quæ vocant schista quum triduo incubata tolluntur.

SCHISTUS, sive SCHISTOS, i. m. [*σχιστός*] etiam Lapis est, crocei coloris, in tenuissimas bractæas fissilis, unde & nomen habet *σχιστός*, idque *κατ' ἐξοχήν*. Multi enim præterea sunt lapides fissiles, quos hoc nomine non dignamur. Effoditur in quibusdam Hispaniæ locis circa Iberum fluvium, morsus omnino expers: unde & ophthalmicis medicamentis in primis idoneus est. Hodie Seplassarii ejus loco utuntur Creta alba.

SCHŒNEUS, [*σχῆνος*] qui & Iasius, rex Arcadiæ fuit, filius Abantis & Atalanta pater. Hinc

SCHŒNEIUS, a, um. Adj. [*σχῆνειος*] ut, Virgo Schœneia, Atalanta. Ovid. 2. Trist. 399. &

SCHŒNEIS, idis. patronym. f. [*σχῆνεις*] Ovid. 16. Epist. 263.

Ut tulit Hippomenes Schœneida, præmia cursus.

SCHŒNICŒLÆ, vel **SCHŒNICŪLÆ**, ærum. f. pl. Meretrices, propter usum unguenti schœni sic appellatæ. Festus. Varro de L. L. 6. 3. Diobolares, schœnicolæ, miraculæ: Meretrices dicuntur quæ schœno unguentario (sic enim in Varrone legendum existimo) nonnullam odoris gratiam arcesserent, quas & schœno delibutas ipsemet Plautus dixit Pœn. 1. 2. 55. Turneb. V. seq. dict.

SCHŒNUS, i. m. [*σχῆνος*] Latine dicitur Funis & Juncus. Gloss. Lat. Gr. Juncus, *Σχῆνος*, Græc. Lat. *Σχῆνον*, Funis. Plaut. Rud. 2. 1. 5.

Hi schœni enim, atque hæ arundines sunt nobis, quæstu & cultu. Al. Hisce hami, atque &c. Cato de R. R. cap. 105. Schœnum & calamum in pila contundito, quod fiet sextarium unum. Columel. lib. 12. cap. 20. Est Unguenti genus fordidissimi ex *σχῆνω* seu junco odorato confecti. Turneb. Advers. 23. 18.

Schœno delibutæ. Plaut. Pœn. 1. 2. 55.

Miseras, schœno delibutas, fervolicolas, fordidas. Meursius tamen explodit hanc sententiam, & Scænum pro Cæno dixisse antiquo sermone Plautum putat. [Certe si quod fuit Schœninum unguentum ex junco odorato, id non potuit vilius esse, quum juncus iste inter pretiosissima exotica numeratus sit.]

Schœnus, Mensura est Ægyptiaca, sexaginta stadia capiens, auctore Herodoto: licet Plin. lib. 5. & 12. quadraginta stadia dicat, id est quinque millia: nisi sit error notarum. Budæus. Porro loci Pliniani sunt lib. 5. cap. 10. & lib. 12. cap. 14.

SCHŒNUS, untis. f. [*σχῆνος*] Urbs Græciæ infra Thebas. Plin. lib. 4. cap. 7.

Schœnus, Portus in Græcia, in ora Megarensium. Plin. lib. 4. cap. 7.

Schœnus sinus maris Carpathii. Plin. lib. 5. cap. 28.

Schœnus, untis. f. [*σχῆνος*] Flumen Athenis proximum (ut ait Strabo) a juncis dictum, proindeque juncarios in Hispania campos Schœnuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio, ab amne quem Schœnicam appellant. V. Steph.

SCHŒNUS, i. m. [*σχῆνος*] Fluvius est Bœotiæ per ejusdem nominis oppidum labens quinquaginta stadiis a Thebis. Strabo lib. 9. Puto eundem esse, cum eo quem Schœnuntem Plin. lib. 4. cap. 7. appellat.

SCHŒNISMUS, âtis. n. [*σχῆνισμός*] &

SCHŒNISMOS, [*σχῆνισμός*] Mensura quædam terræ est, & torturæ genus, quod fit per funes.

SCHŒNŒBATES, æ. m. [*σχῆνοβάτης*] Qui per funes ludendo graditur, a *σχῆνον* funis, & *βαίω* ascendo. Gloss. Græc. Lat. *Σχῆνοβάτης*, Funambululus. Juven. 3. Sat. 77.

Augur, schœnobates, medicus, magus, omnia novit.

SCHŒNOBATICUS, a, um. Adj. [*σχῆνοβάτικος*] Quod ad schœnobatem pertinet. Cic. 8. Fam. 1. Ego, qui scirem Q. Pompejum Baulis schœnobaticam facere, & usque eo, ut ego misererem ejus esuriei. Ubi interpres, Schœnobaticam facere artem, id est, qui scirem eum propter paupertatem factum schœnobatem, id est funambululum. Vetus autem codex habet Embæneticam. V. suo loco.

SCHŒNOPLŒCOS, [*σχῆνοπλόκος*] Qui funes torquet, quem Latini Restionem appellant. Gloss. Græc. Lat. *Σχῆνοπλόκος*, Resticularis, Restio.

SCHŒLA, æ. f. [*σχῆλα*] Litterarum ludum significat, a verbo Græco *σχολάζω*, inquit Paulus, quod est Vaco: quia ceteris rebus omittis, vacare liberalibus studiis pueri debent. Aufon. Eidyll. 4. 16.

— Grajo schola nomine dicta est, Et huc pertinet illud Virg. 4. Georg. 564.

— studiis florentem ignobilis otii. Ideo & Ludus vocatur, quia studia sunt animi liberalis ludus.

De Scholæ & Ludi vocabulis ita Festus: Scholæ dictæ sunt, non ab otio ac vacatione omni, sed quod ceteris rebus omittis vacare liberalibus studiis pueri debent: ut etiam Ludi appellantur, in quibus minimeludatur, ne tristi aliquo nomine fugiant pueri fungi suo munere.

At Schola, in significatione maxime usitata, est Locus, in quo ars aliqua publice docetur. Plin. 7. Epist. 24. extr. Lætor etiam, quod domus aliquando C. Cassii hujus, qui Cassianæ scholæ princeps & parens fuit, ferviet domino non minori. Hic est Schola Jurisconsultorum.

Philosophorum scholæ. Quintil. in præm. lib. 1. Cic. in Orat. 95. E phitosophorum scholis tales fere evadunt.

Epicuri schola. Cic. 2. de Fin. 67. Nunquam audivi, in Epicuri schola Lycurgum, &c. nominari.

Cætus scholarum. Quintil. lib. 2. cap. 9.

Consuetudo scholarum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Exercitationes scholarum. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Frequentia scholarum. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Magnæ scholæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Audire hominum de schola. Cic. 2. de Orat. 8.

Definire in schola. Cic. 5. de Finib. 89. Nec ego solus, sed tu etiam Chrysippe, in foro, domi, in scholis definis.

Eligere scholas. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Explicare scholam, Præcepta doctrinæ exponere. Cic. 2. de Finib. 1.

Fugere scholas. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Institutæ severe scholæ. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Homo politus e schola. Cic. in Pison. 59.

Vitare scholas. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Erat & in balneis Schola, apud Vitruvium lib. 5. cap. 10. Pars labri sive alvei, a praestolando, ut Hermolaus arbitratur dicta: ut occupato ab his, qui priores venissent, labro, in schola ceteri circumspicientes recte stare possent. Aliis magis placet, Scholam apud Vitruvium esse Porticum in circuitu labri, sive folii aut alvei, id est fossae lapideae, balnearum. Erat & in porticibus, auctore Plinio lib. 35. cap. 18. Et Hestonam nobilissimam pinxit, & Alexandrum (inquit) & Philippum cum Minerva, qui sunt in schola, in Octaviae porticibus. conf. 36. 5.

Scholae, pro Disputationibus & controversiis atque dissertationibus, quae in scholis inter doctorem & discipulos otiose agitari solent, apud Cic. 1. Tusc. 8. Ponere jubebam de quo quis audire vellet, & id aut sedens, aut ambulans disputabam. Itaque dierum quinque scholas (ut Graeci appellant) in totidem libros contuli. Ibid. lib. 3. 81. Separatim autem certae scholae sunt, de exilio, de interitu patriae, &c. Haec Graeci in singulis scholas, & in singulos libros dispartierunt. Explicare scholam aliquam. Cic. 2. de Finib. pr.

Regestae scholae in commentarios. Quintil. lib. 3. cap. 6. Sunt enim velut regestae in hos commentarios, quas adolescens deduxerat, scholae. De Ciceronis rhetoricis. Alii sic legunt, Sunt enim velut res regestae in hos commentarios, quas adolescens deduxerat schola.

Vertere se ad alteram scholam. Cic. in Pison. 60. Vertes te ad alteram scholam, differes de triumpho. Pomeridianis scholis Aristoteles praecipere artem oratoriam coepit. Quintil. lib. 3. cap. 1. h. e. Disputationibus & praedicationibus pomeridianis.

Schola, non solum est eorum collegium, qui bonarum litterarum studia persequuntur: sed ut diximus militum: Scholas porro militum undecim fuisse Justinianus in l. ultima. C. de loc. & conduct. significat. In qua lege, non Opinione, uti hactenus lectum est, sed Optionibus est legendum. Et in l. 7. C. de aqueductib. ubi Calculis scriptum est quomodo esse debeat Scholis. Veget. de Re Mil. 2. 21. In orbem quandam per diversas cohortes & diversas scholas promoveantur. Scholae illae tametsi ex Vegetio colligi possunt, nonnullas tamen earum formas referre lubet. Est igitur;

Schola Equitum, Peditum, Scutariorum, Clibanariorum, Agentium in rebus, Domesticonum, Silentiatorum, Palatinorum, Societatis sacrarum largitionum, Gentilium. Ex l. 6. C. de advocat. diversur. judic. l. 9. de annon. civilib. in C. Theod. & in Notitia imperii Romani, & apud Marcellinum lib. 14. 22. & lib. 26. l. penult. C. de offic. milit. judic. l. j. de agentib. in reb. l. 12. C. l. j. C. de offic. magistr. offic. l. 12. C. de offic. factor. scrib. l. j. C. de praefost. agent. in reb. l. 7. C. de principal. agentib. l. 3. C. ubi Senator. l. 4. C. de Silentiar. lib. 12. l. 11. §. fin. autem. & §. illo proculdubio. C. de judic. l. 13. C. de palat. sacrar. larg. lib. 12. C. Marcellinus lib. 26. 2. & in Notitia. Inde Scholaris militia l. 38. de Decurionib. in C. Theod. quomodo ait Scholari nomen quidam dederunt militiae. Notavit Brissonius in eo libro, quem de Verborum, quae ad jus pertinent, significatione edidit lib. 17.

Sunt aliae vocis Scholae significationes, quas V. apud Vales. ad Ammian. lib. 14. conf. LUDUS & Lex. Pitisc.

SCHOLARIS, is. c. novatum a novitis Jurisperitis verbum, Eum significat, qui scholas cujusvisque ordinis assidue frequentat. Utitur Fridericus Imperator in sua. l. Habita. quae subicitur tit. Ne filius pro patre. lib. 4. C. tit. 13. Omnibus (inquit) qui causa studiorum peregrinantur scholaribus, & maxime divinarum atque sacrarum legum professoribus, &c. Scholares militantes sunt in sacro Palatio. Nam & Scholae militum sunt, Vegetio, Severo Sulpicio in vita Martini c. 2. Alciati in tit. De privilegiis scholar. lib. 12. C. V. dict. praec. & Cellar. Cur. sec. p. 319. seq.

SCHOLASTER, vel SCHOLIARCHUS, i. m. Is recte dicitur, qui in collegiis sacerdotum Scholasticus barbare vocatur. Erasim. in opusculo de Pronuntiatione. Spieg. [Quasi illa minus barbara sint.]

SCHOLICUS, a, um. Adj. [σχολικός] Gell. lib. 4. cap. 1. pr. Ostentabat quispiam Grammaticae rei doctior scholica quaedam nugalia, de generibus & casibus vocabulorum differens. Nisi malis Scholica Substantivum n. esse.

SCHOLASTICUS, a, um. Adj. [σχολαστικός] Quod ad scholam pertinet. Unde, Scholastica disciplina; & Scholastici discipuli, Qui discendi causa scholas frequentant. Quintil. lib. 7. cap. 2. Quaedam in scholasticis ponuntur ad conjugendam modo rei feriem. Controversiae scholasticae. Quintil. lib. 4. cap. 2. 66. & 69.

Scholasticus, pro Declamatore, solum in fictis causis & otiosis versato, non in veris litibus. Plin. 2. Epist. 3. Scholasticus tantum est. Quo genere hominum nihil, aut simplicius, aut sincerius, aut melius. Nos enim, qui in foro verisque litibus terimur, multum malitiae, quamvis nolentes, addiscimus. Schola & auditorium & haec causa res inermis, innoxia est, nec minus felix, senibus praesertim.

SCHOLASTICUS, i. m. est, Qui sese litteris dedit. Plin. Epist. ult. lib. 1. Scholasticis porro, ut hic est, sufficit abunde tantum soli &c. Sever. Sulp. Dial. 1. 5. Quia scholasticus es, non immerito te versu comici illius admonere. i. e. Eruditus. [Atque ita Plin. supra, & saepe Apulejus.]

SCHOLĪUM, i. n. [σχολιον] Interpretatio brevior, breve scriptum. Cic. 16. Att. 7. Velim σχολιον aliquid elimes ad me, oportuisse te istuc facere. (Haec sunt Attici ipsa verba) Itane, mi Attice, defensione eget meum factum, praesertim apud te, qui id mirabiliter approbasti? ego vero istum σχολιον μὲν συντάξομαι, sed ad eorum aliquem, quibus invito & dissuadentibus profectus sum. Etsi, quid jam opus est σχολίω; si perseverassem, opus fuisset. Eidem, lib. 3. 18. Hic autem jam languescit, & ait tibi illum jure iratum; sed utar tuo consilio. σχολια enim tibi video placere. [Suid. σχολιον, τὸ διδασκαλικόν, σχολιον δὲ, σχολια, σημειολογικῶς, ἢ κατασκευαστικῶς, ἢ ἐρημικῶς.]

S C I

SCIENA, ae. [σκίαινα] Piscis, ex illorum genere, qui lapidem in capite habere perhibetur. Plin. lib. 9. cap. 16. [Gloss. Graec. Lat. Σκίαις, ἰσθῦς. Nulla adjecta interpretatione. Hujus vero femininum est Σκίαινα, ut ἀλκυονίς, λυκαυτα. At Onomat. vet. Umbra, σκία. de Pisce item.]

SCIAGRAPHIA, [σκιαγραφία] Prima illa & rudis pictura delineatio, quae & Ichnographia dicitur, quomodo scilicet futuri operis lineamenta carbone, creta, vel rubrica ducuntur. Vitruv. 1. 2. V. ICHNOGRAPHIA. [Latine Adumbrationem sonat.]

SCIAMACHIA, [σκιαμαχία] Umbratilis pugna: ut Gell. lib. 13. cap. 21. transtulit. ad quam Juvenalis alludens Sat. 7. 173. dixit.

Ad pugnam qui rhetorica descendit ab umbra. Umbratilis autem

pugna propterea dicebatur, quia hujusmodi pugnae simulacra sub tecto fieri solent: non ut vera pugna, in sole & pulvere. V. paulo ante in SCHOLASTICUS.

Talem sciamachiam, seu pugnam umbratilem ex Ennio descripsit Virg. 5. Aen. 363.

Sciamachia, Pugna umbratilis, quae in proverbium abiit de iis, quae fieri nequeunt. Caes. Rhodig. Lect. Antiq. 11. 6. Ex Suid. q. V.

SCIAPODES, [Σκιάποδες] Populi sunt Troglodytis finitimi, ut ex Ctesiae sententia tradit Plin. lib. 7. cap. 2. Qui & Monoceli a singulis cruribus sunt appellari, mirae pernicitatis ad saltum. Sciapodes inde dicti, quod in majore aestu humi jacentes resupini, umbra pedum se protegant. Augustinus in lib. de Civitate Dei. V. Suid.

SCIATHERICON, i. n. [σκιαθηρικόν] Horologium apud Plinium dicitur lib. 2. cap. 76. i. e. Umbrae indagatorium. Est autem Solarium, quo hodie utimur ad horas aequales aequinoctialesque colligendas: antiqui autem ad inaequales & temporales. Alii Sciotericon legunt apud Plinium.

SCIATHERAS, ae. m. five SCIO THERON, i. n. [σκιαθήρας ἢ σκιοθήρων] Instrumentum gnomonicum, quo umbras indagamus. Hoc Architecti in metandis urbibus utebantur, octavo caeli regiones exacte colligentes, ventorum vim, molestam urbibus, oppositis platearum angiporumque angulis, frangebant aut amoliebantur: auraeque corporibus salubres platearum directionibus admittebant. Vitruv. 1. 6. A Graecis autem σκιαθήρας vocatur, quod ἦμα indagine significet. [Apud Suid. Σκιοθήρας, ἰδὲ παλαις.]

SCIATHOS, i. f. [Σκιάθω] Insula est in mari Aegaeo, teste Plin. lib. 4. cap. 12. & Herodoto in Polymnia. Valer. 2. Argon. 8. Jam Sciathos subsedit aquis.

SCIATICA, ae. f. Lumbago, quae vocatur & Morbus sciaticus. Vox corrupta est a medicis, pro Ichiacus, ab ἰχθυὸν coxendix. V. Voss. de L. L. 1. 1. & 2. & suo ordine h. v.

SCIBILIS, V. SCIO.

SCIBONES, Telorum genus antiquis, ut refert Gellius 10. 25.

SCIENS, SCIENTER, SCIENTIA, SCILICET, V. SCIO.

SCILLA, Saxum. V. SCYLLA.

SCILLA, ae. f. [σκίλλα Gl. L. G. & G. L.] five ut Varro appellat, Squilla, Hippocrates vero etiam Scella per 2; Herba & terra & mari crescens. Radix tamen sit, an bulbus, an cyma, five fructus, a Theophrasto 7. 11. dubitatur. Plin. lib. 21. cap. 17. Notabilis & scillae croci que natura, quod quomodo omnes herbae folium primum emittant, moxque in caulem rotundentur, in iis caulis prior intelligitur, quam folium. Et in croco flos quidem impellitur caule, in scilla vero caulis exit, deinde flos ex eo emergit. Idem lib. 19. cap. 5. Nobilissima est scilla, quamquam medicamina nata, acetoque exacuendo. Nec ulli amplitudo major, sicut nec vis asperior. Duo genera medica: Mafculus albis foliis, femina nigris: & tertium genus est cibus gratum: epimenidium vocatur, angustius folio, ac minus aspero: Seminis plurimum omnibus. Columel. lib. 5. cap. 10. At si jam arborem fatam habueris, scillam secundum radicem arboris serito. Scilla, Piscis, V. SCYLLA.

SCILLINUS, ae. nm. Adj. [σκιλινός] Quod ex scilla factum est. ut Acetum scillinum. Plin. lib. 23. cap. 2. Acetum scillinum inveteratum magis probatur: prodest super ea, quae diximus, aculentibus cibus: gustatum enim discutit poenam eam, &c.

SCILLITICUS, a, um. alius Adj. [σκιλιτικός] Idem. ut, Acetum scilliticum. Columel. lib. 12. cap. 34.

SCILLITES, ae. m. [σκιλίτης] Vinum factitium ex scilla, vel etiam oleum, &c. Columel. lib. 12. cap. 33. Vinum scillites ad coquendum, & ad corpus reficiendum: itemque ad veterem tussim, & ad stomachum, hoc modo condire oportet. Acetum scillites, h. e. In quo scillarum bulbi ad medicamentum infusi sunt. Plin. lib. 32. cap. 10. Urtica marina trita ex aceto scillite. &c.

SCILURUS, V. SCYLURUS.

SCIN' pro Scifne. Vide SCIO. H. St.

SCINCUS, i. m. [σκίνκος] Animal Nilivacuum. Plin. lib. 8. cap. 25. Similis Crocodilo, sed minor etiam Ichneumone, est in Nilo Scincos, natus contra venena, praecipuus antidotis: item ad inflammandam virorem Venerem.

SCINDO, scidi, scissum, [σχίζω Gl. L. G.] ere. Notae significationis. Cic. 5. Fam. 20. Hanc epistolam cur non scindi velim, causa nulla est. [Gloss. Graec. Lat. Σχίζω γῆν, Hiulco, Scindo. Σχίζω ἱμάτιον, Scindo. Σχίζω ζῦλον, Findo. Virgil. tamen loc. seq. de Ligno posuit. conf. SCISSUS, m.]

Cuneis robur fissile scinditur. Virg. 6. Aen. 187.

Aquam scindit remus. Ovid. 3. Trist. 10. 48.

Nec poterit rigidas scindere remus aquas. Fluvios scindere natatu. Claud. 4. Conf. Hon. 346.

Fretum scindens Glaucus. Ovid. 13. Met. 904. al. Findens.

Humum scindere vomere. Ovid. 12. Epist. 94. al. Findere. [Vide quae supra ex Gloss. Ubique Scindere rectius puto. Finduntur arida, quae distillant.]

Mare scindere navigiis. Ovid. 2. de Arte Am. 671. al. Findere.

Nebulas scindere, Ire per nebulas. Ovid. 2. Met. 159.

Penulam scindere: hodie vulgo tritissimum est, pro eo, quod est Impensus retinere hospitem, atque invitare prolixius: quod qui faciunt, manu in penulam injecta, quasi vi conantur retinere. Id adagium ex antiquitate fluxit, ut alia complura. Cic. 13. Att. 33. de Varrone loquens, Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus esset: sed ego ita egi, ut non scinderem penulam. Memini enim tuum, & multi erant, nosque imparati. Quid refert? Paulo post C. Capito cum T. Carinate. Horum ego vix attigi penulam, tamen remanserunt.

Solum scindere. Virg. 2. Georg. 399.

Tellurem mare scindit. Lucan. lib. 7. 61.

Terram scindere vomere. Ovid. 2. de Arte Am. 675.

Viam scindens per itagna Nerei Orion. Virg. 10. Aen. 765.

Unda scindit se in sinus reductos. Virg. 4. Georg. 420.

Scindere, pro Lanare & vellere, ut in illo poetae prisci versu a Cicerone in 3. Tusc. 62. prolato, Scindens dolore identidem intonsam comam. Ita autem Scindere accipi hinc apparet, quod Bionis facetum dictum, Agamemnonem iridentis, statim proferens ita dicit, In quo facetum illud Bionis. Perinde stultissimi regem in luctu sibi capillum evellere, quasi calvitio messor levaretur. Atque, ut interea hoc moniam, puto hic distractas esse particu-

particulas, quæ conjungendæ sunt in ordinanda syntaxi. Nam perinde quasi dicendum arbitror. Hæc Turnebus.
 Capillos scindere. Ovid. 3. Trist. 3. 51.
 Crines scindere. Virg. 12. Æn. 870.
 Latus scindere flagello. Ovid. in Ibin, 184.
 Scinde translate varie accipitur, ut
 Dolorem suum scindere, Aperire, & commemorando patefacere, vel refricare. Cic. 3. Att. 15. pr. Nolo commemorare quibus rebus sim spoliatus, non solum quia non ignoras, sed etiam ne scindam ipse dolorem meum. Grav. Rescindam. [Paulo post dicit, Suis vulneribus manus afferre, quo satis docet quid intelligi velit.
 Necessestudies sanctissimas scindere, Dirimere. Plin. in Paneg. cap. 37. extr. Sententiam scindere. Cic. 13. Att. 20. extr. Putas autem me voluisse aliquid, quod perfectum non sit? Non licet scindere sententiam suam. Sed tamen quæ tum acta sunt non possum non probare. Sed emendati codd. præferunt, Non licet scilicet &c. oratione elliptica, ubi alii Mutare, alii Ostendere subauditum volunt.
 Sententia discors scinditur vario motu. Stat. 12. Theb. 173.
 Studium deinde se scidit. Quint. in proœm. lib. 1. [i. e. In partes divisum est. Verba fletu scinduntur, Interrumpuntur. Ovid. 3. de Pont. 1. 157.
 Vulgus scinditur in contraria studia. Virg. 2. Æn. 39.
 Scinditur incertum studia in contraria vulgus: i. e. Dividitur, & in diversas sententias, veluti partes quasdam, it.
 Scindidi, Præteritum antiquum apud Plaut. Pseud. 3. 2. 42.
 Nam ego cicilendrum quando in patina scindidi. Gifan. Sciscidi. Al. In patinas indidi.
 Sciscidi, Antiquum item Præteritum a verbo Scindo. Gell. lib. 7. cap. 9. extr. Inveni a verbo Scindo simili ratione, non Sciderat, sed Scisciderat dictum esse. L. Attius in Sotadic. lib. 1. Scisciderat dixit. Verba hæc sunt, Non ergo aquila, ita uti prædicant, scisciderat pectus. Sciscidi affert Priscianus lib. 10. cap. penult. p. 551. & 890. [Forfan est Sciscidi, a Sciscindo.
 SCISSUS, a, um. Partic. [ἰσσιμύς] Gl. L. G.] Liv. 3. 58. Testis productus, qui septem & viginti enumeratis stipendiis, octies extra ordinem donatus, donaque ea gerens in conspectu populi, scissa veste, tergum laceratum virgis ostendit. [Puto Emeritis stipendiis Livium scripsisse. V. FERRERO & STIPENDIUM.
 Scissus comam, per Synecdochen. Virg. 9. Æn. 478.
 Alumen scissum. Columel. lib. 6. cap. 13. i. e. Scissile. V. SCHISTOS.
 Capilli scissi. Tibul. lib. 1. 10. 55.
 Tunica scissa. Ovid. 11. Epist. 57.
 Veltis scissa. Virg. 12. Æn. 609.
 Viscera scissa Ovid. in Ibin, 280.
 SCISSUM, Adv. Prudent. Tetrast. 9.
 Ecce Dei famulis scissim freta rubra dehiscunt.
 SCISSIO, ònis. f. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. Ratione scissionis.
 SCISSUS, ùs. m. [σισμός] pro ipsa Scissura. Varro, Scissu materiæ fatigatus, quiescebat lectulo. Gloss. Cyrill. Σισμός, Scissura, Scissus.
 SCISSURA, æ. f. [σισμύρα] Gl. L. G.] Plin. lib. 11. cap. 28. Pennæ infestis omnibus sine scissura.
 Scissura Nili. Plin. lib. 5. cap. 9. Adde Cels. 6. 18. & Senec. N. Q. 3. 14.
 SCISSOR, òris. m. [σισσορός] Qui obsonia conscindit. Petron. cap. 36. Processit statim scissor, & ad symphoniam ita gesticulatus laceravit obsonium. V. Douf. in loc. & Lips. Sat. 2. 2.
 SCISSILIS, e. Adj. [σισηλός] Quod scindi potest; vel Quod scissum est: ut, Scissile alumen, apud Cellum lib. 6. cap. 11. ubi quinquies hac dictione usus est.
 SCINDULA, æ. f. Vegetius & alii dixerunt pro Scandula, quod vide. conf. Turneb. Advers. 22. 18.
 SCINDULĀRIS, e. Adj. Apul. Met. 3. Tectum scindulare. V. ibid.
 SCINGOMAGUS, i. m. [Σκίγγμαγος] Vicus est trans nostras Alpes, a quo Italia incipit. Strabo lib. 4.
 SCINIS, vel SINIS, is. m. [σίνις] Latio Corinthius, Isthmum obfidens, quem memorarunt Propert. 3. 20. 37. Ovid. 7. Met. 440. & Stat. 12. Theb. 576. Pausan. Attic. p. 35. Wech.
 SCINTILLA, æ. f. [σκήλη] Gl. L. G. & G. L.] proprie est, Quæ e silice, quum is cæditur, exsilire solet. Ovid. 4. Fast. 795.
 Pars quoque, quum faxis pastores faxa feribant, Scintillam subito profluisse ferunt.
 Scintillis plurimis carbo. Plin. lib. 16. cap. 66.
 Agere scintillas. Lucret. lib. 2. 674.
 Excudere silicis scintillam. Virg. 1. Æn. 174. Al. Silici. [I. Silice, ult. pos. prod. Profiliuit scintilla. Ovid. 4. Fast. 796.
 Ad alia etiam eleganter transferri potest. Cic. 10. Fam. 14. Scintilla bellis, pro Reliquiis. Cic. Anteq. iret in exsil. 14. Et quoniam animadvertisti illam conspirationem constatam ita esse restinctam, ut nulla scintilla compareat incendii, vos quoque Tribuniciani fedate temeritatem. Cic. 4. Acad. 61. Isti autem, quos tu probas, tantis offusis tenebris, ne scintillam quidem ullam nobis ad aspiciendum reliquerunt.
 SCINTILLŪLA, æ. f. dimin. [σκήληλα] Cic. 5. de Fin. 43. Non sine causa eas, quas dixi, in pueris virtutum quali scintillulas videmus, e quibus accendi philosophi ratio debet.
 SCINTILLO, [σκήληλλος] Ære. Splendere, micare, & veluti scintillas quasdam emittere. Plaut. Men. 5. 2. 77. Ut oculi scintillant vide. Plin. lib. 20. cap. 1. Hoc enim veri experimentum est, si admotum prius quam exstinguat, scintillare sursum ac deorsum cogat.
 Criftæ scintillant. Sil. lib. 7. 593.
 Oleum scintillant cum ardente testa. Virg. 1. Georg. 392.
 SCINTILLATIO, ònis. f. [σκήληλασις] Plin. lib. 20. cap. 9. Prodesse tradit capitis doloribus, oculorum caligini, scintillationibusque, vel stomacho, præcordiis crudam ex aceto, &c.
 SCIO, scivi, scitum, [οἶδα] Gl. L. G. & G. L.] scire. Nosse, gnarum esse, cognitum habere. Ter. Aud. 1. 1. 68.
 Scias posse habere jam ipsum suæ vitæ modum. Idem Hec. 3. 2. 25.
 Quid? non sciunt ipsi viam, domum qua redeant?
 Scire de argento ut factum sit, pro Quid factum sit de argento. Plaut. Afin. 3. 3. 153.
 Scire de aliquo, pro Referre ab aliquo. Cic. pro Sull. 67. De quo aliquid scire ipse atque existimare potuisset. Ibid. 39.
 Scire ex aliquo. Plaut. Curcul. 2. 2. 7. Nam quod scio, omne ex hoc scio. Ter. Heaut. 3. 1. 2.

Scire utrum. Cic. 15. Fam. 19. Velim scire, utrum ista sollicito animo, an soluto legas?
 Ordine rem scire. V. ORDIO.
 Scire certum de cognitione virginis. Ter. Eun. 5. 3. 12. Cic. 1. de Orat. 22. Nihil certum sciri, nihil plane cognosci & percipi possit.
 Scire pro certo. Liv. 25. 10. pr. Quid rei esset nemo satis pro certo scire. Certe & certo scire. V. CERTUS.
 Incerto scio. V. INCERTUS.
 Haud scio. Cic. 2. de Orat. 72. Magnum est quoddam opus, atque haud sciam, an de humanis operibus longe maximum. V. HAUD.
 Quod sciam. Cic. 16. Att. 2. Sed non venerat, quod sciam.
 Volo te scire illud, &c. Cic. 2. Att. 23. Primum igitur te scire volo, Samplicerantum, &c.
 Ut scires. Puto apud Ovid. Sciendo. Sic Senec. Sueton. Aug. cap. 42. pr. Sed ut salubrem magis, quam ambitiosum principem scires. H. St. Scires sæpe apud Ovid. omissa conj. sed paulo aliter tamen. V. Indicem Burm.
 Tenere & scire, ut. Cic. pro Muren. 22. Ille tenet & scit, ut hostium copia: tu ut aquæ pluviae arceatur.
 Scit omnes linguas, h. e. Novit, five callet. Plaut. Pœn. prol. 112.
 Scire fidibus, subaud. Canere. Ter. Eun. 1. 2. 53. Vetusta ellipsis, inquit Donat. Scire Latine vel Græce. Cic. de Clar. Orat. 140. Non enim tam præclarum est scire Latine, quam turpe nescire. Idem 2. de Fin. 15. Quum Græce ut videor, luculenter sciam. [An subauditur Loqui?
 In Imperativo. Cic. 6. Verr. 77. Apud Segetianos reperit esse, Judices, scitote neminem, neque liberum, neque servum, neque civem, neque peregrinum, qui illud signum audeat attingere.
 Scire, in Infinitivo, pro Nomine. Perf. 1. Sat. 27.
 Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter.
 Sciri, Passivum. Cic. 2. de Orat. 30. Ars enim earum rerum est, quæ sciuntur: oratoris autem omnis actio opinionibus, non scientia continetur. V. Non. 2. 836.
 Sciri potest de aliquo. Cic. 12. Att.
 Scibo in futuro facit, antiquis, & Sciam. Ter. Heaut. 5. 2. 43. Aut scibus cujus sis. Idem Phorm. 5. 1. 38. Nemo ex me scibit. Idem Eun. 4. 4. 59. Magis scibo. V. MAGIS.
 Scibitur. Imperf. Plaut. Capt. 4. 2. 5.
 Quod quum scibitur, per urbem irridebor.
 Sciebatur inter eum. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Scin, pro Scifne. Ter. Eun. 4. 7. 30. Scin, tu ut tibi res sese habeat?
 SCIENS, entis. [σείων] Gl. L. G. & G. L.] Partic. cui contrarium est Nesciens. Ter. Andr. 3. 2. 28.
 Id ego jam nunc tibi renuntio, here, futurum, ut sis sciens. Idem Heaut. 4. 8. 32.
 Nam te scientem faciam quicquid egero.
 Sciens, Prudens. cui contrar. Insciens. Idem Adel. 4. 5. 78.
 Ne forte imprudens faciam quod nolit, sciens cavebo. Ubi
 Donatus, Sciens per alios. Sic Phorm. 2. 1. 7.
 Verum scientem, tacitum, causam tradere adversariis. Idem Heaut. 5. 5. 6.
 — egon' mea bona ut dem Bacchidi dono sciens? h. e.
 Data opera, de industria, si rescivero. Cic. 7. Verr. 25. Certe nihil sciens prætermittit. [Vulgo Bene sciens, Scienter.
 Si sciens fallo, Jurisjurandi formula. Idem 4. Acad. 146. Deinde ita teneri, Si sciens falleret, quod inscientia multa verfarerur in vita. conf. SCIENTER.
 Nullum a me sciente facinus occulatur. Cic. pro Sull. 86.
 Scientem ludificari & calumniari. Cic. pro Rosc. Amer. 55. Quum enim aliquid habeat, quod possit criminosè & suspiciosè dicere, aperte ludificari, & calumniari sciens non videatur.
 Contra fœdera scientem & inscientem facere. Cic. pro Corn. Balbo 13.
 Scientibus omnibus. Cic. 6. Verr. 37.
 Sciens prudensque. Cic. 8. Fam. 16. Etiam atque etiam, Cicero, cogita, ne te, tuosque omnes funditus evertas, ne te sciens prudensque eo demittas, unde exitum vides nullum esse. Ulpian. in l. Si procuratorem. §. Si ignorantes ff. Mandat. Sciens & prudentes auxilium appellatorum omiserunt. Idem in l. j. §. ult. ff. de ventr. in poss. mittend. Si sciens prudensque se prænantem non esse, consumpserit.
 Sciens Adj. [σείων] Gl. L. G. [εἰδώς] Græc. Lat.] Fere cum Genitivo, ut
 Sciens locorum, [εἰσπερὶ τῶν τόπων]. Gloss. Lat. Gr.
 Sciens, cum Genitivo. Varro 3. de R. R. cap. 3. Primum, inquit, dominum scientem esse oportet eorum animalium, quæ in villa, circumve eam alii possunt. Sic Gell. lib. 18. cap. 5. Sciens Latinæ linguæ. In Macrobio tamen legitur lib. 6. cap. 9. Linguæ Latinæ sciens. Et apud Quintil. lib. 9. cap. 3.
 Sciens agendi. Patere. lib. 2. 88. Vir, ubi res vigiliam exigeret, fano exluminis, providens, atque agendi sciens. De Mæcenate loquitur.
 Sciens cirharæ. Hor. 3. Carm. 9. 10.
 Fieri scientem consilii alicujus. Senec. Thyeste 3.
 Sciens pugnae, Doctus ad pugnandum. Acron. Hor. 1. Carm. 15. 24.
 Compar. [εἰδωλωτερος] Cic. pro Lege Manil. 28. Quis igitur hoc homine scientior unquam aut fuit, aut esse debuit?
 Venefica scientior. Hor. Epod. 5. 72.
 Superl. Cic. 1. de Orat. 214. Regendæ Reip. scientissimus. Columel. lib. 11. cap. 3. Sit oportet idem scientissimus, robustissimusque.
 Scientissimus regionum. Sallust Jugurth. cap. 100.
 SCITURUS, a, um. [εἰδωλός] Partic. Lucan. lib. 6. 168.
 — sequuntur Scituri juvenes.
 SCIENTER, [εἰδυμένος, ἐμπείρος, καὶ ἐπισταμείως] Gl. L. G.] Adv. Cum scientia Plin. in Paneg. cap. 64. Explanavitque verba, quibus caput suum, domum suam, si scienter fefellisset, deorum iræ consecraret.
 Cum aliquibus moderate & scienter uti. Cic. 2. Off. 18.
 Scienter, Scite, perite. Cic. de Clar. Orat. 199. Ut enim ex nervo sano in fidibus, quam scienter ii pulsi sint, intelligi solet. Suet. in Tito, cap. 3. Sed ne musica quidem rudis, ut qui cantaret & psalleret jucunde scienterque.
 Perite & Scienter. Cic. de Clar. Orat. 195. Quam omnino multa de conservando jure Civili? quæ quidem omnia, cum perite & scienter, tum ita breviter & pressè & satis ornate & pereleganter diceret.
 Animadvertere & interpretari aliquid scienter. Cic. 1. de Divin. 92.
 Compar.

SCISCO, scivi, scitum, [πιστόρομαι Gl. L. G.] ēre. Idem significat quod Scire, vel Rescire. Plaut. Amph. 5. 1. 17. Accurro ut sciscam quod velit. Scisco, Sententiam dico. Paulus. Al. Sciscito. [Neutrum probe. Sciscere, [κρίνω; νομίζω] Sancire, Decernere. Plaut. Curcul. 4. 2. 23. Rogationes plurimas propter vos populus scivit. Cic. pro Flacc. 15. Quæ scisceret plebs, aut quæ populus jureret, fummos concione, distributis partibus, &c. Idem de Provinc. Consul. 36. Simul ostendit etiam se sciscere legem, quam esse legem neget. Idem 2. de Legib. 13. Quid quod multa perniciose, multa pessime sciscuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quam si latores aliquas concessu suo faxerunt? Sic pro Planc. 35. Plancus primus legem scivit de publicanis. Sil. lib. 7. 543.

— nunc munera Martis

Æquent imperio, & solem concedere nocti
Sciscant, &c. V. SCITUM infra.

Sciscor & Scisco in eadem significatione fuerunt apud veteres, teste Priscian. 8.

SCITUM, i. n. [δικμα, ψήφισμα Gl. G. L.] Jussum, decretum, fancitum. Liv. 10. 22. Et L. Volumio ex Senatusconsulto & scito plebis prorogatum in annum imperium est. Cic. pro Corn. Balb. 42. Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, &c. scitum fit fundus, quom scita ac jussa nostra sua sententia comprobant, quam quom hospitium fecit?

Fatalis sciti lex. Firmic. lib. 1. cap. 3.

Scitum facere Cic. de Opt. gen. Or. 19. De hoc igitur Ctesiphon scitum fecit, nullis ab ipso rationibus relatis, ut corona aurea donaretur. conf. præced.

Scita artium, quæ Græci vocant Dogmata. Senec. Epist. 96. Præterea nulla ars contemplativa sine decretis suis est, quæ Græci vocant dogmata: nobis vel Decreta licet appellare, vel Scita, vel Placita.

Scitum populi dicebatur, quod sine plebe cunctus patricius ordo, rogante patricio, suis suffragiis jussit. Quod autem aliquo interrogante ex patribus, & plebe suffragante, scitum esset, id jam Leges scriptæ dicebantur. Sed illud Plebei scitum est, quod Tribunus plebis sine patriciis plebem rogavit; id est, consuluit; plebsque scivit. Plebes autem est omnis populus, præter Senatores, & præter Patricios. Hæc Festus.

SCITO, are. frequent. pro Scire. Ammian. 30. 5.

SCITOR, [σκόρομαι] ari. a Scisco. Interrogare, seu Investigare, quæ occulta magis ac secretiora sunt. Virg. 2. Æn. 114.

Suspensi, Eurypylom scitatum oracula Phœbi

Mirtimus. Ovid. 10. Met. 357. — scitatur ab ipsa,

Nominibus dictis, cujus velit esse mariti? Hor. 1. Epist. 7. 60.

Scitari libet ex ipso, quodcumque refert, dic.

Scitari causam viæ. Ovid. 2. Met. 511.

Nomen scitari. Ovid. 2. Met. 741.

SCIRATIO, ōnis. f. Interrogatio. Ammian. 18. 9.

SCIRATOR, ōris. m. Ammian. 22. 8.

SCITAMENTUM, i. n. [κρίσιμος] Gell. lib. 18. cap. 8. Ceteraque hujusmodi scitamenta. i. e. Scite & argutule, ut ipsis videntur, excogitata orationis ornamenta. Utitur & Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 14. Scitamenta apud Plaut. sunt Cibi sciti aut elegantes, Men. 1. 3. 26.

Atque aliquid scitamentorum de foro obsonarier.

Post SCITUS: H. St. Formam tamen servat nominis verbalis.

SCIOGRAPHIA, V. SCIAGRAPHIA.

SCIONE, [Σκίων] Plin. lib. 4. cap. 10. Oppidum Macedoniæ in sinu Thermaico.

SCIOPODES, V. SCIAPODES.

SCIOTERICON, Horologium, V. SCIATHERICON.

SCIPIO, ōnis. m. [σκίπτω] Baculus. Plaut. Afin. 1. 1. 110.

Nam ego illum argentum tam paratum filio

Scio esse, quam me hunc scipionem contui. Idem Amph. 1. 3. 22.

[Gloss. Lat. Græc. Scipio, Σκίπιον. [Forte Σκίπτω. Unde fluxisse Lat. dictio videtur. Apud Polluc. 10. 29. extr. σκίπιον. Mss. σκίπιον.

Scipio eburneus, aquilam sustinens, fuit inter insignia Consularis potestatis apud Romanos. Veteres autem consules Scipionem tantum gerebant die triumphii. Dionys. 5. Hinc, triumphanti tribuit. Juven. 10. Sat. 43.

Da nunc & volucrem, scepro quæ surgit eburno. At postea quotidie gellabant, & cum Scipione curiam ingrediebantur. V. Serv. ad Virg. 11. Æn. 238. Liv. 5. 41. M. Papirius unus ex his dicitur Gallo barbam suam (ut tum omnibus promissa erat) permulcenti, scipione eburno in caput incusso, iram movisse. [Consularis scipio in nummis utrinque præpilatus, Triumphalis cum aquila.

Scipio eburneus in donis Regum. Idem 30. 15. Ibi Masnissam primum Regem appellatum, eximiosque ornatum laudibus, aurea corora, aurea patera, sella cutuli, & scipione eburneo, toga picta, & palmata tunica donat.

Scipio, in vite, quo ipsa uva veluti baculo sustinetur; Scapum Varro, nostri Caudam appellant, alii Pedem uvæ. Columel. lib. 12. cap. 43. Tum vinaceorum pes bene prelo expressus proruitur, & modice separatis scipionibus, resolutaque intrita folliculorum, in dolio subternitur. Idem de arboribus, cap. 8. Quom scipionis amplitudinem acini habuerint, radice tenus vitem præcidit.

A Scipione Gens patricia Romæ Scipionum nomen sortita est.

SCIPIO, Corneliorum cognomen. [Σκίπιον] Scipiones dicti, teste Macrobio 1. Sat. 6. quod Cornelius quidam cognominem patrem, luminibus carentem, pro baculo regebat, quem scipionem veteres appellabant, uti iam ob servatum fuit.

P. Cornelius, Cn. F. L. N. Scipio, cum quo primum imperatore Annibal signa in Italia, ad Ticinum, contulit. Is quom Cn. fratri conjunctus, multas esset in Hispania victorias consecutus, resque gessisset memoratu dignas, denum, cum Magone Pæno & Indibili Hispano loco difficili congressus, dum se offert ubi plurimum periculi erat, una cum exercitu, occiditur. Livius lib. 21. & 25.

P. Cornelius, Scipio Africanus, hujus filius, cujus vitam ac res gestas multi veterum litteris mandaverunt. Is puer certis diei horis secretum templi petere solebat, putabaturque apud vulgus cum Jove loqui: annum ægens decimum septimum, a patre in castra ductus est principio bel. Pun. 2. Constataque jam tunc in congressu Annibalis primo circumventum ab hostibus, ac faucium patrem liberasse, ut sunt auctores. Reliqua apud Livium, Plutarchum, Aurel. Vict. &c. V.

P. Cornelius Scipio Æmilianus, qui & Africanus minor L. Æmilii Pauli fil. ab P. Africani majoris filio adoptatus, Numantiam evertit, in qua

expeditione militem corruptum in disciplinam pristinam, eiecit scortis, restituit. Factus etiam Consul ante ætatem, ac Carthaginem missus, eam penitus sustulit: idque de sententia Catonis in Senatu, qui præmaturos ac recentes ostentans ficos, ait, Eæ, Patres Conscripti, Carthagine nuper allatæ sunt, tam prope domum hostem habemus. V. Sil. 13. 615. P. Cornelius Scipio Nafica, Cn. Scipionis, qui una cum P. fratre in Hispania cecidit, filius, a Senatu vir optimus judicatus, Matrem deum, tunc primum advectam, apudque virum optimum ex oraculo hospitio recipiendam, excepit. Quom adversus auspicia Consulem se a Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicavit. Cenfor statuas, quas sibi Consul quisque in foro per ambitionem habebat, sustulit. Consul Dalmatiam, Dalmatiæ urbem, expugnavit, Imperatorisque nomen a militibus, & a Senatu triumphum oblatum recusavit. Eloquentia primus, jurisconsultissimus, ingenio sapientissimus fuit: unde vulgo Corculum dictus. Hæc fere auctor de Viris Ill. cap. 44. Quem filium cum patre confundere putant viri docti. V. Schott. not.

P. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter similitudinem suarii cujusdam negotiatoris. Ob id erat in Tribunatu plebi admodum gratus, dignusque Africanorum familia. Nec erat in bonis funeris impensa. Afles ergo contulit populus, ac funus elocavit: quaque præferrebat, flores et prospectu omni sparsit. Hactenus Plin. lib. 21. cap. 3. [Idem ac superior est Valerio 9. 14. 3.]

Cn. Scipio Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium 3. 5. pr. qui a parentibus claris degeneraverunt: inter eruditos tamen a Cic. in Brut. describitur. Plutarchus in Africano, nihil sane de eo se compertum habere dicit, nisi eum Prætorum gessisse, & in ea consequenda, a Cicerejo patris scriba adjutum fuisse.

Q. Cæcilius Metellus Pius Scipio, Pompeji Magni fover, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refoventes in Africam se recepit cum exercitu & Catone, Juba etiam rege adscito. Qui primo feliciter adversus Cæsarianos pugnans, victus tandem in fuga occubuit. V. Hirt. de Bello Afric.

Scipionem cognomento Salutionem, e Corneliorum familia, alioquin virum despectissimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit, quod cognosceret adversarios vetusto quodam confidere vaticinio, quod semper in Africa, vincere fatale Scipionum generi foret. Plutarch. in Cæsare.

SCIPIADA, vel SCIPIADES, æ, m. [Σκίπιάδης] patronym. Pl. Scipiada, pro Scipionibus ipsis. Virg. 2. Georg. 170.

Scipiadas duros bello.

Fortis Scipiada. Hor. 2. Serm. 1. 17.

Scipiadae duces rapidi. Virg. in Culice v. 369.

Gentis fulmina Scipiadae. Sil. lib. 7. 106.

SCIRA, orum. n. pl. [Σκίρα] Celebritas fuit populi Atheniensium, in qua umbracula & scenæ hebant, quæ eo nomine dicerentur, fere, ut similis esset Scenopegiæ Hebræorum. Lil. Syntag. 17. Histon. Deorum.

SCIRAS, ædis, f. [Σκίρας] Ægina quondam dicta est, unda & Minerva Sciras appellatur, & locus alter Atticæ Scira, & mensis Scirophorion. Strab. lib. 9.

SCIRESSA, Mons in Achaia notissimus, de quo Plin. lib. 4. cap. 5.

SCIROMA, V. SCIRRHOMA.

SCIRON, ōnis. m. [Σκίρων ἢ Σκίρων] Latro fuit, cujus ossa quom in mare cecidissent, in scopulos conversa feruntur, quæ adhuc Scironia faxa vocantur. Ovid. 7. Met. 443.

Tutus ad Alcatheen Lelegeia mœnia limes

Composito Scirone patet: &c. Filius fuit Canethi & Heniodes.

[An Heniodes? H. St.] Pythei locum in Megara habitavit, quem dixerunt petras Scironides, unde viatores spoliatos præcipites agebat. Alii tradunt hospitibus jejunare coactis, panem pedibus offerre consueville: & apprehendentes, calcibus in mare de præcipitio deturbare. Megarenses scribunt virum bonum fuisse: & ejus filiam Endeidem Æaco Jovis filio nupsisse: & ex his natos esse Peleum & Telamonem: ut Plutarch. auctor est. Scironem Thefeus interemit. Hujus meminit Ovid. 2. Epist. 69.

Quom fuerit lectus Sciron, torvusque Proculstes. Propert. lib. 3. 14. 12.

Nec tamen est quisquam, sacros qui lædat amantes,

Scironis media sit licet ille via.

Item ventus Caurus, spirans a faxis Scironis, haud procul Athenis. Sen. Quæst. Nat. 5. 17. Athenas infestat Sciron. V. & Dalechamp. ad Plin. 2. 47.

SCIRONIS, a, um. Adj. [Σκίρωνος ἢ Σκίρωνος] ut, Scironia faxa, [Σκίρωνιδος πέτρας] Scopuli sunt non longe ab Athenis, de quibus Strab. lib. 9. Post Crommyona igitur Scironides Atticis finibus imminent petra, juxta mare transitum non relinquentes. Super eas autem via est in Atticam atque Megara ab Isthmo ducens. Adeo autem magis ac magis via petris propinquat: ut in multis ejus partibus præcipitium viatori minetur: tam excelsus & transitu periculosus mons incumbit. Hoc in loco Scironis res in monte gestæ, latronumque, & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quos Thefeus obruncavit. Ab hisce locis extremis flantem, procellasque cientem favum Caurum produunt, Athenienses Scironem appellant. V. SCIRON supra. Hic paulo ab Argeste deflexus esse dicitur, qui & Olympius vocatur, & a nonnullis Hellepontius. Claud. de Bell. Get. 188.

— vallata mari Scironia rupes.

SCIRPUS, i. m. [φλίς, σκίρπος]. Gl. L. G. & G. L.] est, ut ait Donatus in Ter. And. 5. 4. 39. sine nodo, & lævis Junci species, palustris res. Festus, Scirpum est id, quod in palustribus locis nascitur, læve & procerum, unde tegetes fiunt. Hic neutro genere declinat Festus. Al. tamen legunt Scirpus. Scribitur nonnullis abfque c post s primam litteram, Sirpus. Scyrpus a nonnullis per y pñlon.

Inde proverbium, Nodum in Scirpo quærere, ductum est, de his qui difficultates vident, ubi non sunt; vel ut ait Festus, In eas natum res, quæ nullis impedimenti sunt. Ennius apud eundem,

Quærunt in scirpo (soliti quod dicere) nodum. Plaut. Men. 2.

1. 22. Ter. And. 5. 4. 39. Et Phorm. 4. 5. 3.

Scirpi, [σκίρπος] apud Gell. dicuntur Captiunculae, Argutiæque, vel Ænigmata. Sic enim ait lib. 12. cap. 6. Quæ dicunt ænigmata, hoc genus quidam ex nostris veteribus scirpos appellant. Petrus tamen Crinitus & Cælius legunt Scrupos. Qui Scirpos legunt suam sententiam sic tuentur. Scirpis usos fuisse antiquos in vineis ligandis auctor est Varro lib. 4. de L. L. 31. Unde Scirpare pro Ligare usurparunt. Quæ autem ligantur,

ligantur, ea nodo non carent. Nodum autem pro Difficultate, sententiarumque obscuritate capi, nemo dubitat. Unde est illud Horat. in Arte Poet. 191.

Nec deus interfit, nisi dignus vindice nodus

Inciderit. Qui vero Scrupus legendum putant, hac nituntur ratione. Scrupus proprie Lapillus est brevis, qui pressus sollicitudinem creat: unde Scrupus, pro Molestia & animi angore usurpatur. Porro ænigmatum interpretatio mentem viri studiosi nihilo reddit minus molestam, quam scrupulus in calceo, aut via scrupulosa pedem offendit. Mofellanus putat Scirpos dici Ænigmata per antiphrasim. Alias enim proprie Scirpus, Herbarum quandam junceam, omnino enodem, significat. Unde proverbium extulit Ter. And. 5. 4. 39. Nodum in scirpo quæris. i. e. Scrupulos in re manifesta investigas. Apud Gellium vero sermones maxime nodosi & involuti, scirpi vocantur. Hæc ille. [Alii Scirpum, vel Sirpum apud Gell. Nassam piscatoriam exponunt.

SCIRPEUS, a, um. Adj. [σκιρπιός] Ex scirpo factum. Plautus Aulul.

4. 1. 9. Quasi pueri, qui nare discunt, scirpea induitur ratis.

Imago scirpea. Ovid. 5. Fast. 659. conf. Varr. 6. L. L. 3. ubi de Argeis.

SCIRPEA, æ. f. dicitur, Quæ virgis scirpatur, hoc est colligando implicatur, in qua sterus, aliudve simile vehitur jumentis. Ovid. 6. Fast. 680.

— in plastro scirpea lata fuit. Cato de R. R. cap. 10.

Crates stercorearias vimine contextas appellat Scirpeas. Al. Sirpeas. V. Scheff. de Re ve hic. 1. 7. & 2. 20.

SCIRPICULA, æ. f. [δριππιός] Falx, qua in scirpandis, hoc est ligandis vineis utuntur, ad amputanda superflua ligamentorum. Varr. de L. L. 4. 3. 1.

Idem de R. R. 1. 22. Falces dicuntur vineaticæ opus esse fex, scirpiculæ quinque. Cato de R. R. cap. 11. Al. Sirpicula.

SCIRPICULUM, i. n. [σκιρπιόν σκιδάριον] Canistrum quod scirpis aut viminibus confectum est: a scirpando dicitur. Apud Columel. 10. 304.

— cavo jam vimine textum

Scirpiculum ferrumineis onerate hyacinthis. Propert. 4. 2. 40.

Scirpiculis medio pulvere ferre rosam. Alii scribunt Sirpiculum, & Sirpiculis. V. f. l.

SCIRPICULUS, i. m. Dimin. Parvus scirpus. Varro 2. de R. R. cap. 2. Cum inter hæc bina loca, ut jugum continet scirpiculos, sic colles publice distantes pastiones, &c.

Eis ego ora verberabo scirpiculis. Plaut. Capt. 4. 2. 36. al. Surpiculis.

SCIRPO, ære. non occurrit, nisi in Varr. de L. L. 4. 3. 1. & ibi semper legitur Sirpo. Sirpiculæ, inquit, a Sirpando, id est Alligando. Sic Sirpata dolia, Quassa, cum alligata dicta.

SCIRRHOMA, ætis. n. [σκιρρωμα] Duritia. Est & Affectio hepatis, vel aliarum corp. partium, curari nesciens. Plin. lib. 25. cap. 8. Hæc cum cera scirrhomata discutit. Suidas scribit σκιρρωμα, cum littera solitaria.

SCIRRHUS, [σκιρρῶ] Tumor induratus cum nullo aut modico dolore, originem trahens ab atra bile, aut a pituita. Galen. lib. 14. Method. V. Plin. lib. 7. cap. 15. conf. dict. præced.

SCIRFARI, Populi Liburniæ apud Plin. lib. 3. cap. 22.

SCISCITOR, SCISCO, V. in SCIO.

SCISSILE, V. SCINDO. SCITOR, SCITUM, V. SCIO.

SCIURUS, i. m. [σκίρρος] Animal parvum, murini generis: sic dictum ἀπό τῆς σκίως, καὶ τῆς οὐρῆς, id est ab umbra caudæ. Nam quoties fur dio, atque non sub tecto est, cauda illi pro tecto est atque umbra. Plin. lib. 8. cap. 38. Prævident tempestatem & sciuri: obturatisque, qua spiraturus est ventus, cavernis, ex alia parte aperiunt fores: de cetero ipsis villosior cauda pro tegmento est. Martial. lib. 5. 37.

Cui comparatus indecens erat pavo,

Inamabilis sciurus.

S C L

SLAVI vel SLAVI, orum. m. plur. Populi Germaniæ teste Tacit. Germ. 46. 1. 2. Alii rectius e Sarmatia fuisse existimant, uti judicat Cluver Ant. Germ. 3. 44.

SLAVONIA, æ. f. Eorundem sedes, olim Pannonia, inter Savum & Dravum sita.

SCLOPUS, i. m. [ψόφος] Sonus, qui ex inflatione buccarum erumpit. Pers. 5. Sat. 13.

Nec sclopo tumidas intendis rumpere buccas. Alii Stlopus dicitur per τ.

S C N

SCNIPS, ipis. f. [σκιψ] Scnipes Vermiculi sunt culicibus similes: vitium oculos erodentes, quos rultici ampelide terra enecabant. Galen. lib. 9. Simplic. Medicam. [Gloss. Græc. Lat. σκιψ, ἢ μίγμαξ, ἀκρίξ, ἢ κἀνψ, Curculo. scribe Curculio. Scribitur & Scips, σκιψ. V. Suid. in utraque voce.

S C O

SCOBINA, V. SCOBS.

SCOBS, & SCOBIS, is. f. secundum Priscianum: vel SCOBIS, is. m. secundum Phocam; [σείσμη, Gl. L. G. βίνμη G. L.] est Id quod ab aliqua materia minutissimum decidit, dum vel ferra scinditur, vel terebra perforatur, vel lima teritur: necnon ex attritione laterum scobs habetur, qua frequenter ad metalla & pavimenta tergendæ seduli miniiltri utuntur. Hor. 2. Serm. 4. 81.

Vilibus in scopis, in mappis, in scobe quantus

Consistit sumptus? &c. Plin. lib. 34. cap. 18. Alii elimatam

scobem in fictili crudo coquant in caminis, donec percoquatur figlinum.

Eburnea. Columel. lib. 7. cap. 10. Naufantibus quoque salutaris habetur eburnea scobis sale fricto, &c.

Abiegnæ scobe. Colum. lib. 12. cap. 45.

Centrosæ scobs. V. CENTRUM.

Semodium scobis. Juven. 14. Sat. 64.

Scobem facit terebra. Columel. lib. 4. cap. 29.

SCOBINA, æ. f. [βιν] a Scobe, inquit Varro L. L. 6. 3. Lima enim materia fabrilis est. [An Lima?

Scobina fabri. Plin. lib. 11. cap. 37. Postea arteria & stomachus denticulatus callo, in modum rabi ad conficiendos cibos, decrefcentibus crenis quicquid appropinquat ventri. Novissima asperitas, ut scobina fabri.

SCOBRA, [Σκόβρα] Albanæ, qua contingit Dalmatiam, urbs, Turcarumque, cujus nunc est dominus, Præfecti sedes. Italis vulgo *Scutari*, ipsis autem Turcis *Ejcodar*. V. Plin. lib. 3. cap. 22. & Prolem. lib. 2. cap. 17.

SCOLAX, acis. m. Funale. Isidor. 20. 10. Funalia Græci scolaces vocant, quod sint scoliciæ, id est mortis. Sic vulgo legitur. Al. Quod sint *σκολοι* id est inforti. Quod magis congruum videtur. [Nec Latinos, Græcos dictionis hujus apud Lexicographos vestigia sunt.

SCOLEX, æcis. m. [σκόληξ] Cæl. lib. 19. cap. 1. Scolecas autem Vermes interpretantur, quorum species aliquot sunt: nam qui sunt in virentibus lignis, ac humectis vocantur *δράκεις*, qui in aridis, Thyrypes: vitium dicuntur lces, cornuum Ipses, leguminum Troges, vestium *σπίτες*: sicuti chartis qui adnascuntur, appellantur Tilphæ.

SCOLĒCIA, æ. f. [σκοληκία] Plin. lib. 34. cap. 12. Est & alterum genus æruginis, quam vocant scolociam, in Cyprio ære: hoc trito, alumine & sale, aut nitro pari pondere cum aceto albo quam acerrimo. &c. Teritur autem donec viride fiat contrahaturque se in vermiculorum speciem, unde & nomen. Hactenus Plin. *σκόληξ* Græce Vermis dicitur.

SCOLĒCIUM, i. n. [σκολήκιον] Plin. lib. 24. cap. 4. Coccum autem illicis, vulneribus ex aceto recentibus imponitur. Epiphoris ex aqua, & oculis suffusus sanguine instillatur. Est autem genus ex eo in Attica fere, & Asia nascens, celerrime in vermiculum se mutans, quod ideo scolocium vocant, improbante Gloss. Græc. Lat. *Σκολήκιον*, Vermiculum

SCOLIUM, vel SCOLIUS, Mons in Pylo Arcadiæ, vel Theffalia, disputant enim de finibus Strabo & Sceptius. Strab. lib. 8.

SCOLŌPAX, æcis. f. [σκολόπαξ] Avis rostro oblongo, in partibus nostris frequens, *Becatiæ* appellamus. Noctu capitur retibus dum rostro exfugit terram. Quidam Gallinaginem appellant. V. Gesner. de Avib.

SCOLŌPENDRA, æ. f. [σκολοπένδρα] Piffis. Plin. lib. 9. cap. 43. Scolopendræ terrestribus similes, quas centipedes vocant, hamo devorato omnia interanea evomunt, donec hamum egerant, deinde reforescent. [Gloss. Græc. Lat. *Σκολοπένδρα*, Contifex, Centipes. Prior vox quid finget nescio.

SCOLOPENDRION, i. n. [ἀσπληνον] est herba, quam totus officinarum chorus herbariorumque, Ceteracum vocant, vel Ceterac, sine caule, sine flore, sine femine, pediculo nigro, &c. Ruellius lib. 3. cap. 67.

Ad calculosus herba scolopendrium, quam nos calcifragam appellamus, belle facit confusa. Scrib. Larg. Comp. 150.

SCOLOPOMACHÆRION, i. n. [σκολοπομαχάριον] Cultellus pali imagine inter chirurgica organa a Galen. numeratus. Rhodig. 19. Lect. antiq. 1. [Gloss. Græc. Lat. *Σκόλοψ*, Sudis. Apud Henr. Steph. existat *Σκολομαχάριον*.

SCOLUS, i. m. [Σκόλο] Urbs in Græcia est, juxta Thebas, notat Plin. lib. 4. cap. 7.

Apud Scolum Bœotiæ præstantes fieri panes consueffe scribit Cæl. lib. 9. cap. 16.

Scolus, [Σκόλο] Strab. lib. 9. Fagus est in ora Asopia sub Cythærone, sedes injucunda atque aspera. Indeque natum est proverbium, Ad Scolon neque ipse vades, neque alteri comes ibis. V. Chiliad. Ex eo quoque loco deductum Pentheum disceptum fuisse memoriæ prodidit.

SCOLŪMOS, i. f. [σκόλυμος] Herba, quæ & Strobilus, quod echinum habeat nuci pineæ similem: & Cinara, quod cineribus gaudet, appellatur. Theodorus Carduum vertit. Est enim revera carduus sativus, quem vulgus *articoallum* vocat. Plin. lib. 22. cap. 22. Scolymon quoque in cibos recipit Oriens, & alio nomine limonium appellat. Frutex est nunquam cubitali altior, crispisque foliorum ac radice nigra, sed dulci. V.

CINARA. Nec me fugit (inquit Ruell. lib. 3. cap. 14.) Arginetam Paulum Aetiumque scolymon a cinara diremisit, hanc officere stomacho, illum prodesse monstrantes. Nec inventio Græcis aliud habere discriminis, quam quod scolymos ferus est & silvester. cinara vero domita cultu ruditate mitior & altis. [Cinara, vox Græcæ originis est. Gloss. Græc. Lat. *Κινάρα*, Hic carduus, Carix. — & carice pastus acuta.

SCOMBARIA, æ. f. [Σκομβορεία] Herculis insula est ad Carthaginem spectans, quam a Scombrorum multitudine, qui inibi capiuntur, eo nomine appellatam Strab. lib. 3. notat.

SCOMBER, vel SCOMBRUS, i. m. [σκόμβρος] Genus piscis marini. Plin. lib. 9. cap. 15. Cum thynnishæ & pelamides in Pontum ad dulciora pabula intrant gregatim cum suis quæque ducibus, & primi omnium scombri, quibus est in aquis sulphureus color, extra qui ceteris. Plaut. Capt. 4. 2. 71. Plin. lib. 32. cap. 11. Laudatissimi, scomber, salpa, sparus, &c. V. Columel. 8. 17. & Catul. 96. 8.

Iberum piscem vocat Hor. 2. Serm. 8. 46.

Scomber, Ruellio significat eum piscem, qui apud Gallos dicitur *Maquerelais*, a frequentibus scilicet maculis. Angl. *Mackerel*. Et vitiligines tibiarium variegatum ab igne per hiemem (cujus exemplum videre est in vetulis) dicuntur *Maquerelais*.

SCOMMA, ætis. n. [σκόμμα] Latine dicitur Cavillum; est (ut ait Macrobius. lib. 7. Saturn. cap. 1.) Morsus figuratus, quia sæpe fraude vel urbanitate regitur, ut aliud sonet, aliud intelligas, nec tamen semper ad amaritudinem pergit: sed nonnunquam in quos jactur & dulce est *πὸ σκόμμα*. [Gloss. Græc. Lat. *Σκόμμα*, Cavillatio. *Σκόπτω*, Cavillor.

SCOPÆ, ærum. f. pl. pr. dub. [σάκος, σαρῖ] Gl. L. G. & G. L.] Instrumenta quibus pavimenta veruntur. Plaut. Stich. 2. 22.

Munditias volo fieri hic: ferte huc scopas, simulque arundinem

Ut operam omnem araneorum perdam, & texturam improbem.

Scopæ, quasi Scobæ dicuntur, quod his purgantia veluti scobem educimus. Perott. Sed discrepat quantitas.

Viles scopæ. Hor. 2. Serm. 4. 81. V. SCOBS.

Scopas dissolutas, Homines nihili nulliusque profum consilii Cicero vocat 7. Att. 13. L. Caesarem vidi Mantumis ad v. 111 Calend. Febr. mane, cum absurdissimis mandatis, non hominem, sed scopas solutas, ut id ipsum mihi ille videatur irridendi causa fecisse. Idem in Orat. 235. agens contra eos, qui numeros orationis contemnunt, Scopas dissolvere dixit, pro eo quod est, Rem purfus inutilem efficere. Nam Scopæ colligatæ, & speciem videntur habere qualemcunque, & ad verrendum pavementum sunt accommodatæ: porro si dissolveris, nihil inutilius, nihil inelegantius. Erasim.

Scopæ, dicuntur Virgæ & putamina, quæque frondamenta virgultorum vel herbarum & fruticum: ut, Scopæ manuales chamaemeli, quas medici vulgo *manruos* vocant. Plin. lib. 24. cap. 15. Cato de R. R. cap. 152. Facito scopas virgeas ulmeas aridas, in asserculo alligato, duabus

latera dolis intrinsecus usque bene perfricato, ne fæx in lateribus adhæreat Veget. de Re Mil. 2. 33. Sagittarii, vel funditores, scopas, hoc est fruticum, vel straminum fascis pro signo ponebant.

Scopa regia, [Σιδωρίμ Gl. L. G.] Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. De achilæo herba, quæ & millefolia appellatur, Etiamnum aliam similem huic, sed candidioribus foliis & pinguioribus, tenuioribus cauliculis, in vineis nascentem. Aliam vero binium cubitorum, ramulis exilibus, triangularibus, folio filicis, pediculo longo, betæ semine, omnes vulneribus præcipuas. Nostri eam, quæ est latissimo folio, scopam regiam vocant. Ruellius dicit eam esse quam vulgus *herbam carpentiariorum* appellat, quod materiarii fabri sæpicule hac utantur ad glutinanda vulnera. [Alias, ut observarunt Grammatici & Glossularii in Singulari hæc dictio non invenitur. Quædam Gloss. Lat. Græc. tamen, Scopa, Σάρον, Scopam regiam, ἔξυμυρσίμιν interpretatur Scribon. comp. 153.]

SCOPULISMUS, v. post SCOPUS.

SCOPULA, æ. f. Dimin. [σκαυλίον] Columel. lib. 12. cap. 18. Deinde peniculo detergitur, & ferventissima pice infusa, novo alio rutabulo & scopula picatur. Idem lib. 12. cap. 38. Scopulis aridæ myrti feria suffriatur.

SCOPUM, i. n. & SCOPUS, i. m. Ramosum id, ex quo dependent acini. Cato de R. R. cap. 112. extr. Tum acina de uvis miscellis decerpito de scopio in idem dolium.

Scopus uvæ. Ruell. lib. 1. cap. 2. Uva, scopo & frequentibus acinis compacta. Scopus, ramosum id, quo dependent acini. Quibusdam etiam proprie Racemus existimatur, etsi plerumque cum Uva confundatur. Varr. 1. de R. R. cap. 54. Quæ calcatæ uvæ erunt, earum scopi cum folliculis subijciendi sub prelum: ut si quid reliqui habeant musti, exprimatur in eandem lacum. Acini constant folliculo, vinaceis, musto. Meminit & Cæll. lib. 12. cap. 14. Sed V. SCAPUS.

SCOPO, ære. Verro. Cæll. Rhodig. lib. 10. cap. 5. In fultium virgarumque per tintinnaculos admonitione usurpat simplex vulgus, quo tamen scientissimus ac eloquentissimus utitur Hieronymus, quum in Esajæ tralatione ita scribit: Scopabo Babylonem in scopam terens, dicit dominus exercituum. Dignum vero scitu est: Scopam, seu verius Scopas, uti Fabio placet, dici a Græcis κέρημα, ἅπὸ τῆς κέρειν, quod scopare, ornareque nobis indicat. Unde illud apud Aristophanem elegantissimum, Μη κέρεισθιν Ἐκλάδω. Ne scope Græciam. i. e. Ne in desolationem redigas.

SCOPARIUS, i. m. [σκαυτήρ] Minister, cujus ministerium est ut devertat pavimenta fordentia. Ulpian. in l. Instrumento fundi. D. de fund. instr. Quibusdam in regionibus accedunt instrumento, si villa cultior est, etiam atrientes, scoparii.

SCOPAS, æ. m. [Σκόπας] Statuarius eminentissimus, qui Mausoleum cælavit. Plin. lib. 35. cap. 5. Hor. 4. Carm. 8. 6. Quas aut Parrhasius protulit, aut Scopas, Hic faxo, liquidis ille coloribus. conf. Vitruv. 9. 9. & Suid.

SCOPÉLOS, [Σκόπιλος] Infulæ nomen, quæ est ante Troada Alcaniæ apud Plin. lib. 5. cap. 31.

SCOPES, um. f. pl. [σκάπες] Aves sunt nocturnæ ex genere noctuarum, eadem cum his, quos Bubones Latini appellant. Dictæ Scopes, quasi σκῆψαν ὄψα ἰχθυίς: sunt enim raucæ & minime canoræ. V. Plin. lib. 10. cap. 49.

SCOPTUS, Mons in Macedonia apud Plin. lib. 4. cap. 10.

SCOPTULA, n. pl. Scoptula aperta [ἀμφοπλάταις] quæ medicis dicantur, docet Celsus his verbis, lib. 8. cap. 1. A cervice duo lata ossa utrinque ad scapulas tendunt, nostri scoptula aperta, ἀμφοπλάταις Græci nominant. Ea in fummis verticibus sinuata, ab his triangula, paulatimque latefcentia, ad spinam tendunt: & quo latiora quaque parte sunt, hoc hebetiora. Hæctenus Celsus. Latos humeros quidam vocant, alii Ossa humeraria. [Sed Celsi verba sine dubio corrupta sunt. Neque enim ἀμφοπλάταις, i. e. Scapulæ, ut alias ipse Celsus vocat, ad scapulas tendunt. Puto reliquisse, Ad humeros tendunt; nostri lata scapularum ossa & c. Sic enim ibidem sæpius vocat deinceps.]

SCOPTUS, i. m. [σκόπτης] Finis in quem emittendo tela dirigimus: a Græco σκοπία, quod est confidero, contemplor, specular. Macrobius. Propositum vocat, quod Græci σκῆψον nominant.

Scopus, metaphorice pro eo, quod mens & propositum nostrum dirigitur. Cic. 8. Att. 11. Eidem lib. 15. 18. Σκοπῆς hic est enim huic nostro, nihil præbere. Idem 12. Philipp. 22. quid sit scopus declarat his verbis, Quum omnes actiones horum mensum, omnes sententiæ meæ pervenirent ad eum exitum, qui mihi fuit propositus.

Scopum vocat Cic. 16. Fam. 24. Proram & Puppim. [Gloss. Græc. Lat. Σκοπῆς, ἐν τῷ βάλαντι, Scopulus. Σκοπῆς, ἢ αὐτοαίρεσις, Voluntas. Ubi forsitan Scopus legendum. V. tamen in SCOPULUS.]

SCOPULUS, i. m. dimin. [σκαυλίον, σκοπιὰ] Saxum est eminens, ut ait Servius: a speculari ita vocatus, σκοπῆν enim speculari est. Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio a dextra maris, scopulis inaccessa. Cæll. 3. Bell. Gall. 13. Et eadem de causa minus incommode scopulis continebantur. Virg. 1. Æn. 49. — scopuloque infixit acuto. [V. Suid. Apud Latinos tamen non fere nisi Maris vel Litoris scopulus legitur. Hinc Gall. *Ejueil*. Vertex scopulorum. Catull. 62. 244. Altus. Virg. 5. Æn. 220. Exesi. Sen. Herc. fur. 2. Frequentes. Juven. 13. Sat. 246. Immanis Ovid. 14. Met. 182. Pileoli. Virg. 4. Æn. 255. Præruptus scopulus, sicut Rupes prærupta. Ammian. Marcell. lib. 30. Oblitus profecto, quod regenti imperium omnia nimia, velut prærupti scopuli, sunt devitanda. H. St. 10 edit. Valef. cap. 8. exiit, Proceri scopuli. Sævus. Virg. 5. Æn. 270. Sonantes. Virg. 1. Æn. 204. Turriti. Virg. 3. Æn. 516. Vomentes æquor scopuli. Lucan. lib. 6. 24. Accedere ad scopulos. V. ACCEDO. Appellere ad scopulos. V. APPELLO. Confendere scopulum. Virg. 1. Æn. 184. Dant clamorem scopuli. Virg. 3. Æn. 506. Ter scopuli clamorem inter cava faxa dedere. Ire ad scopulum, pro Perire, & in nihilum redigi; metaphora est a navibus sumpta, quæ quum ad scopulos impingunt, dissolvi solent, atque tummergi. Lucret. lib. 2. 1172.

Excutere aliquem præcipitem scopulo. Virg. 12. Æn. 532. Exitruere immanes scopulos. Claud. 4. Conf. Hon. 103. Minantur scopuli gemini in cælum. Virg. 1. Æn. 163. i. e. Eminent. Servius. Pendere minaci scopulo. Virg. 8. Æn. 668. Scopulus, per translationem Cic. pro Rosc. Amer. 79. Restare tibi videbatur fervorum nomen, quo quasi in portum rejectus a ceteris suspicionibus confugere posses: ubi scopulum offendis ejusmodi, ut non modo ab hoc crimen refilire videas, verum omnem suspensionem in vomet ipsos recidere intelligas. Ad eisdem scopulos navem appellere. Cic. pro Rabir. perd. reo, 25. Nec tuas unquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos Sexti Titii afflictam navem, & in quibus C. Deciani naufragium fortunatum videres. Gestare scopulos in corde, dicitur Is qui nulla movetur misericordia. Ovid. 7. Met. 33. Scopulus, pro Scopo. Suet. Domit. cap. 19. extr. Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo difpanfam dextræ manus palmam, fagittastanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue evaderent. [Nisi Scopo, ut doctis placet, scribendum. Etiam in Gloss. tamen legitur. V. supra in SCOPUS. Possis etiam Pro scopula legere. V. quæ ex Veget. in SCOPÆ afferuntur.]

SCOPULOSUS, a, um. Adj. [σκοπιώδης] Scopulis plenum. Plin. lib. 9. cap. 18. Dejectumque per scopulosa & abrupta, ubi primum mollis planities contingat, in quodam lacu hospitari. Colles scopulosi. Sil. lib. 7. 274. Limes scopulosus. Stat. 1. Theb. 332. Rupes scopulosa. Lucan. lib. 2. 619. Scopulosus locus & difficilis, translate. Cic. 1. Verr. 36. Intelligo quam scopuloso difficilique loco verfer: nam cum omnis arrogancia odiosa est, tum illa ingenii, atque eloquentiæ multo molestissima. Idem 3. de Orat. 66. Oratores autem in inferum hoc, Tuscum & Barbarum, scopulosum, atque infestum laberentur, in quo etiam ipse Ulysses errasset.

SCOPULISMUS, i. m. [σκοπιλισμός] Ulp. in l. Saccularii. D. de extraord. crimin. Sunt quædam, quæ more provinciarum coercionem solent admittere: utputa in provincia Arabia σκοπιλισμός crimen appellant, cujus rei admissum tale est. Plerique inimicorum solent in prædium inimici σκοπιλίζειν, id est lapides ponere, indicio futuros, quod si quis eum agrum coluisset, malo leto periturus esset infidiis eorum, qui σκοπιλεις possuissent: quæ restantum terrore habet, ut nemo ad eum agrum accedere audeat, crudelitatem timens eorum, qui σκοπιλισμόν fecerunt. Hanc rem præhides exsequi solent graviter usque ad pœnam capitis: quia & ipsa res mortem comminatur.

SCORDALUS, i. m. velut Scordalus, i. e. Homo alliatu, fœdus, impurus, & fordidus uluvie squaloreque. Seneca in epist. 83. Tullius, inquit, Cimber, & nimius erat in vino, & scordalus. Idem Epist. 57. pr. Adjice nunc scordalum, & furem deprehensum. Hoc verbum etiam extat in Petronio cap. 95. Ego autem, inquit, nactus occasionem vindictæ, Eumolpum excludo, redditaque scordalo vice, sine æmulo scilicet, & cella toto & nocte. Ut tamen verum fatear. Scardalus in Petronio scribitur, ut existimo, perperam. Est & hodie Græcis Scordalus, Morbus in oculis equorum, in angulo profrente caruncula. Ex Turneb. 7. 4. V. Pitisc. in Suet. Aug. 65. & not. var. ad Petron. [Apud Senecam alius intelligi nequit, nisi πορνόδοτος, i. e. Ganeo, vel Stuprator aliquis. Nolim igitur ab Allio vocem arcessere.]

SCORDISCUS, i. m. [ἰφιππιον] Ehippium. Vet. Gloss. Lat. Græc. Hinc SCORDISCALÆ, is. n. Idem. Gloss. Græc. Lat. ἑφιππιον, Scordiscalæ. SCORDISCARIUS, i. m. apud Hieronymum, Qui talia strata vel coactilia facit & tegumenta. Turnebus. conf. Lex. Pitisc.

SCORDISCI, [Σκορδίσκοι] Populi Pannoniam incolentes in montis Claudi fronte, quo monte dividuntur a Tauriscis. Plin. lib. 4. cap. 25. Scordisci etiam gens Gallica a Cimbris devexata traditur a Strabone lib. 7.

SCORDIUM, i. n. [σκέρδιον] Herba est apud Dioscoridem, tam in montosis, quam in palustribus locis nascens, toliis Trixaginis, majoribus tamen, & in ambitu non ulque adeo divisis, caule quadrangulo, flore subterro. Dictum Scordion ἅπὸ τῆς σκορῶδης, hoc est ab allio, cujus odorem refert, & acrimonium. Galen. lib. 8. Simplic. facultat.

SCORDONA, Infula Dalmatiæ adjacens, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgo *Malconjegino*.

SCORDOTIS, [σκοιδότης] Herba, magnitudine cubitali, quadrangulo caule, ramosa, quænae similitudine, foliis lanuginosis, amari gustus: reperitur in campis pinguibus. Ea a quibusdam appellatur Scordion. Ex Plin. lib. 25. cap. 6. pr.

SCORIA, æ. f. [σκαρία] Metallorum purgatio, & recrementum, quasi fæx, sicut spuma, quæ ex fervente materia tollitur. Plin. lib. 33. cap. 4. Quæ ex cæno jactatur spurcicia, in omni metallo vocatur scoria. Aëris scoria. Plin. lib. 34. cap. 11. Argenti scoria. Plin. lib. 33. cap. 6. Plumbi scoria. Plin. lib. 34. cap. 18.

SCORODON, i. n. [σκέρδον] Herba est notissima, Allium Latini appellant. Gloss. Græc. Lat. Σκέρδον, Allium, Neccar. V. ALLIUM. Est & Silvestris alii genus, quod Græca appellatione, ὀφισκέρδον, quasi allium anguinum, vocatur. Diosc. 2. 141.

SCORODOPRASUM, i. n. [σκοροδοπρασόν] magnitudine porrum æquans herba. Participat sapore allium & porrum: unde sibi vires promiscuas ex utroque vendicavit, effectus alii & porri præbens: inefficacius tamen coctum, porri modo, dulcescit, & in olerum vicem transit. Diosc. lib. 2. cap. 142. apud Matthiolum.

SCORPÆNA, æ. f. [σκόρπεινα] Genus piscis apud Plin. lib. 32. cap. ult. Meminit ejus & Ambrosius: Scorpæna (inquens) quoque castitatem immaculati connubii generi suo servat, non percudit fed reficit.

SCORPIUS, ðnis & SCORPIUS, i. m. [σκορπίος] Bestiola, venenato caudæ ictu nocens. Plin. lib. 11. cap. 25. Semper cauda in ictu est, nulloque momento meditari cessat, nequando desit occasioni. V. plura in eodem capite. V. etiam Cæll. lib. 5. cap. 27. Dicitur & Nepa. Gloss. Græc. Lat. Σκορπίος, Scorpis, Nepa; & alibi Γαύρος σκορπίος, Nepa. Lat. Græc. Nepa, Σκορπίος. Metuendus acumine caudæ scorpis. Ovid. 4. Fast. 163. Scorpis, five Scorpio, Signum cælestis. Columel. lib. 11. cap. 2. Sol ingreditur Scorpium xiiii Calend. Novemb. Plin. lib. 17. cap. 24. Quum sit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario. Ardens

Ardens Scorpium. Virg. 1. Georg. 35.
Cauda minax scorpium. Lucan. lib. 1. 654.
Concavat brachia Scorpium. Ovid. 2. Met. 195. V. BRACHIUM.
Formidolosus Scorpium. Hor. 2. Carm. 17. 17.
Scorpium, Militare instrumentum, quod parvis ac subtilibus spiculis inferat mortem : sive quod scorpionis similitudinem habeat, quum arcus hinc atque hinc chelarum similitudinem præ se ferat, spiculum caudæ. Sunt qui Arcubalistam appellant. Quidam etiam accipiunt Scorpium pro Genere instrumenti torquendi, ut sunt rubi aculeati, vel flagellum virgarum, ut scutica habens in summitate glandes plumbeas. Plin. lib. 7. cap. 56. Et in tormentis scorpionem Cretas invenisse dicunt. Cæf. 7. Bell. Gall. 25. extr. Scorpione ab latere dextro trajectus concidit. [Metaphr. Βίβλος πρὸς Βολῆ. Sic Liv. 26. 47. Unde liquet Missile telum esse. Suidas σκορπίδιον vocat ex Polyb. q. V.
Scorpium, Tormentum est bellicum, sed telum etiam illius tormenti, id est quod eo tormento mittitur. Hirt. de Bello Afric. cap. 29. extr. Scorpione accuratus missio, atque eorum decurione percussio & ad terram defixio. Videtur enim potius Telum hic, quam Tormentum significari : quanquam si quis Tormentum velit, non repugnabo. conf. Lex. Pitisc. & Etymol. Voff.
Scorpium, Piscis. Plin. lib. 32. cap. 11. Onomast. Lat. Græc. Scorpium, Σκορπίον. [Scribe Scorpium, vel Scorpium. Idem f. σκορπίνα, & σκορπίς.
Scorpium, [σκορπιόειδης] Herba est fermen habens ad similitudinem caudæ scorpionis, quæ valet adversus animal sui nominis. Plin. lib. 22. cap. 15.
SCORPIONĪUS, a, um. Adj. [σκορπιόνειος] Plin. lib. 20. cap. 1. Aliqui etiam ab eo scorpionium cucumim vocant, efficacissimum contra scorpionum ictus.
SCORPITES, [σκορπίτης] Gemma est scorpionis colore. Plin. lib. 37. cap. 11.
SCORPIŪROS, [Σκορπίουρος] Herba quam Tricoccum appellant, foliis parvis, in terram declinantibus : semen ei est effigie scorpionis caudæ : quæ re ei nomen. Plin. lib. 22. cap. 21.
SCORTATOR, SCORTATUS, SCORTUS, SCORTILLUM, SCORTOR, SCORTULUM, V. post SCORTUM.
SCORTUM, i. n. proprie Corium est animalium, præsertim eorum, quæ crassiorem pellem habent, ac duriores. V. Varr. de L. L. 6. 5. & Fest. Scortum, dicitur etiam Meretrix. [επιτραπέζια, πέρνη, ἱερωμένη, Φιλαμείνη, Gl. L. Gr.] Plaut. Afin. 4. 2. 5. Idem 5. 2. 17.
 Is apud scortum corruptelæ & liberis lustris sudet. Cic. 2. in Catil. 10. Quod si in vino & alea comestationes solum & scorta quærent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi.
Scorta appellantur Meretrices, quia, ut pelliculæ, subigantur. Omnia namque ex pellibus facta, scortea appellantur. Scortes id est pelles testium arietinorum ab eisdem pellibus dictæ. Paulus apud Festum. Hinc & Scortum Chirurgi nostri dicunt. pro Scortum. [Immo ipse Celsus. V. l. Scortum devium ; non prostitutum in propatulo omnium libidini, sed honestius, minutque vulgare, ab Horatio dicitur 2. Carm. 11. 21. V. DEVIUS.
Scortum pressum quasillo. Tibull. 4. 10. 4. — pressumque quasillo Scortum, quam Servi filia Sulpicii. Scortillum significat Egeum, & se meretricio quæstu male tolerans, lanificioque miseram trahens vitam. Quæ enim ad extremam redactæ erant paupertatem meretrices & mulieres, lanam demum faciebant, & illa se Minerva exhibebant. Turnebus.
Honestum officium scorto postponere. Hor. 1. Epist. 18. 34.
Scortis impliciti. Vide IMPLICITUS. H. St.
Scortum etiam dicitur de Pueris muliebris patientibus. Liv. 39. 42. Philippus nobile scortum. [In Gloss. Græc. Lat. Πόρνιον, Scortus.
**SCORTA, æ. f. Gloss. Lat. Græc. Scorta, Χαμαυτίπη, Χαμαυτιπῆιον, Græc. Lat. Πόρνιον, Lupanaria, Scorta, Meretrix, Fornix. [Forte in priore scribendum Χαμαυτίπιον, voce diminutiva, i. e. Scortillum. Nam Χαμαυτιπῆιον est πορνέον, Lupanar.
**SCORTŪLUM, i. n. Gloss. Vet. Lat. Gr. Scortulum, Πόρνιον.
SCORTILLUM, i. n. dimin. [επιτραπέζιον] Catull. de Varo & sua amica, 10. 3. Scortillum mihi quum repente visum est, Non sane illepidum, nec invenustum.
SCORTUS, a, um. Adj. [σκορπύιον, δερματίδης Gl. L. G. & G. L.] dicitur Omne id, quod ex pellibus factum est, ut ait Fest. conf. Varr. d. l. & Ovid. 1. Fast. 629.
**Scorteum, ab eadem causa, qua Scortum, vocabatur Pelliceum, in quo sagittæ reconduntur : ab eo quod ex pellibus factum est : quia pellibus nomen ακούριον, quod Pellis, unde Scuticæ & Scuta, quia non sine pellibus sunt. Festus.
SCORTIA, æ. f. Subaudito Vestis. Gloss. Lat. Gr. Scortea, Δερματιπυγῆτιον. [Scribe Δερματιπυγῆτιον. Hæc Pænula scortea. Martial. lib. 14. 130.
 Ingrediare viam celo licet usque fereno,
 Ad subitas nūquam scortea desit aquas. Subaud. Penula, quod in Lemmate expressum est.
SCORTOR, [επιτραπέζια, Gl. L. G. περιβώ G. L.] ἄρι. Est, ut Varro de L. L. 6. 5. exponit, Sæpius meretriculam ducere. Ter. Heaut. 1. 2. 32. Scortari crebro nolunt, nolunt crebro convivari. Idem Adel. 1. 2. 22.
 Non est flagitium (mihi crede) adolescentulum
 Scortari, neque potare.
SCORTATOR, ōris. m. [πορνιστής] Scortorum sectator. Cic. 2. in Catil. 24. O bellum magnopere pertimescendum, quum hanc sit habiturus Catilina scortatorum cohortem Prætoriam. Hor. 2. Serm. 5. 75.
**SCORTATUS, ūs. m. Apul. 5. Miles. p. 171. Elmenh. Quod ille quidem montano scortatu, tu vero marino natatu secesseritis.
SCORTI, vel SCORTI, [Σκορπίοι] Britannicæ Septemtrionalis populi, quondam Anthropophagi. Hieronymus contra Jovinianum lib. 2. Quid loquar de ceteris nationibus, quum ipse adulescentulus in Gallia viderim Scotos, gentem Britannicam, humanis vesci carnibus, & quum per filvas porcorum greges, & armentorum, pecudumque reperiant, pistorum nates, & feminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui divus Chrysostomus in sermone Pentecostes, studio pietatis subscribit, Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis vescabantur carnibus? Nunc jejuniis reficiunt animam.********

Lingua omnibus fibila. Ideo Strabo lib. 4. Britannos balbutientes vocat, quos ipse Komæ viderit.
**SCORTIA, vel SCORTIA, æ. f. Regio Septemtrionalis Britannicæ, quam incolunt Scoti, de quibus supra. Olim Caledonia vocata est V. Tacit. in Agric. Vita. Vulgo Albayn; hodie vero scotland. V. plura apud Boeth. & Buchanan. in Hist. Scot.
SCORTICUS, a, um. Adj. Claud. de Laud. Stil. — ne bella timerem
 Scotica, vel Picturn tremere.
SCORTIA, æ. f. [σκορτία Gl. G. L.] Idem quod ακούριον, Tenebræ. Item Cavitas in alicuius rei fundo.
 Est & verbum Architecturæ proprium, quod Hefychius Triglyphum dicit significare. Usus est Vitruvius 4. 3. cum scribit Scotiam a Græcis trochilon appellari. V. Turnebum & Baldi Lex.
SCORTINUS, a, um. Adj. [σκορτινός] Tenebrosus, obscurus. Gloss. Græcol. Scortinus dicitur est Heraclitus Ephesus, vir nobilis & memoratu dignus, sed in Physicis valde obscurus; de quo vide Strabon lib. 14. conf. Cic. 2. de Fin. 15. & Diog. Laert.
SCORTITAS, [Σκορπίτης] Locus est apud Lacedæmonios, densis quercubus umbrosus, in quo Jupiter colebatur, cognomento Scortitas, ut est auctor Pausanias in Lacon. p. 91. Wech.
SCORTOMA, ūtis. n. [σκότωμα] Hermolaus, Scotomata, sive scotodinæ, ex frigidis & lentis humoribus in cerebrum devocatis oriuntur : ita ut sic affecti occasione parva succidant. Vertigines eas appellant nostri, quoniam ob oculos eorum vorticosa quædam & rotatilia circumagi videantur. [Verbale est a σκορδμαι, quod a σκόριον. Gloss. Græc. Lat. Σκορδμαι, Vertiginor. Scribo Vertiginor. Dicitur & Σκορδινία, quod ibidem Cæcia redditur. Suid. Σκορδινία, Σκορδεται, μετά σκότους ὀφθαλμῶν σπρίφεται, ὅ ἐστιν ἰλιθία.
SCORTOMATĪCUS, a, um. Adj. [σκορτωματικός] Vertigine laborans. Scribonius Largus comp. 99. Item sanat, quibus subitis tenebris obscurantur oculi cum vertigine, scotomaticos hos Græci vocant.
SCORTUSA, [Σκόρτοσα] Oppidum est in confinio Macedoniæ ad Nessum amnem, locum habens, quem κύνος κεφαλάς, hoc est Canis capita appellant, in quo Romani & Ætoli, T. Quintio duce. Philippum, Demetrii filium, Macedoniæ regem, ingenti prælio superarunt. Auctor Strabo lib. 9. conf. Liv. in Hist. belli Macedonici.
SCORTUSSÆUS, a, um. Adj. [Σκορτοσσαιεύς] Scortussæi, Populi liberi in Macedonia apud Plin. lib. 4. cap. 10.**

S C R

**SCRACIA, æ. f. æque despicienda ac contemnenda ut scæra sputaque, sic vocata quasi Scærcia. Versus Accii exiit apud Varro. de L. L. 6. 3. Scraciæ, scrupedæ, stricabillæ, tantulæ Videtur Varro Scraciam explicare Siccam. Nam in eo videtur legendum. Scracia Siccam significat, vel Esciccam significat. Nam cum sicca sunt & arentes fauces, magno & difficili strepitu & roncho velut trochlea scæreatum trahimus. Turnebus. At plerumque longe aliter legitur hic versus. viz. Strateæ, scrupede. strativolæ, fordidæ. V. Gell. 3. 3. Al. vero. Scrapteæ, scrupedæ, &c. Nemp. SCRAPTA, æ. f. Vox Plautina apud Non. 2. 765. q. V.
 Scrapteæ, dicebantur Nugatoriæ, ac dispiciendæ mulieres, ut ait Verrius, ab iis, quæ scæra idem appellabant, id est, quæ quis excæcere solet, quatenus id faciendo se purgaret. Titinius in Prilla :
 Rectius mecastor piculete postumæ
 Lectum hodie stratum vidi scrapteæ mulieris. Festus.
SCREO, [χρηματίζω] Ære. Cum conatu quodam de pectore sputum ejicere. Nonio 2. 811. Scære idem est ac Exspuere. Plaut. Curc. 1. 2. 22.
 Vini pollens lepidus Liber,
 Tibi qui scæranti sicca, semisomnæ
 Affert, potionem & te sedatum it. Plin. lib. 26. cap. 1. Eadem, in jumento homineque, phlegma aut sanguinem qui scæreatur, talos circum ligata, sanat. De radice asparagi. Vetus exemplar scriptum legit, Flemina, aut sanguinem, qui se ad talos dejecerit, circumligi.
SCREĀTUS, ūs. m. [χρηματίζω] Ter. Heaut. 2. 3. 132. Gemitus, scæreatus, tussis, &c. V. Suet. Neron. cap. 24. Tacit. 16. Ann. 4.
SCREĀTOR, ōris. m. [χρηματίζω] Qui scæreat. Plaut. Milit. 3. 1. 52.
 Minime sputator, scæreator sum, itidem minime muccidus.
SCREĀBĪLIS, e. Adj. [χρηματίζω] Quod scæreati potest. Non legitur extra compositum Excæreabilis. V. ENSCREO.
**SCRIBA, V. SCRIBO.
SCRIBLIGO, ūnis. f. [σκληροσμός] a vetustioribus Latinis dicebatur Solœcismus, a tortuosæ orationis pravitate ac verfura. Sed scribendum potius Stribligo. V. suo loco.
**SCRIBĪLITA, æ. f. Genus cibi appellatum est, quod in circuitu ad restis modum torqueretur. Hoc solum differens a placenta, quod sine melle coquebatur, & ferventissima edi solebat. Cato R. R. cap. 78. Martial. lib. 3. 17.
 Circumlata diu mensis scriblita secundis,
 Urebat nimio sæva calore manus. Plaut. Pœn. prol. 43.
 Nunc, dum scriblitæ æstuant, occurrere.
 Alii Striblita. Vide STRIBLIGO. H. St. Male. Gloss. Lat. Græc. Scriblita, Εγγύστε πικρῆς. Sic enim, sublata distinctione legendum Est enim Εγγύστε instrumentum, per quod massa ad has crustulas concitandas in fartaginem, oleo vel butyro liquato fervidam, demittitur.
**SCRIBĪLĀRIUS, i. m. Qui scriblitas conficit. Afran. apud Non. 2. 483.
SCRIBO, plii, ptum, [γράφω] Ære. notæ significationis. Plaut. Afin. 4. 1. 10. Et scribas vide plane & probe. Idem Pseud. 1. 5. 131.
 Quasi in libro quum scribuntur calamo littere.
 Sunt qui Partic. Scribitum faciunt, atque similiter, per b, inde derivata. Quasi scilicet ex Scribitum contractum sit. Atque ita apud Non. Mercerus V. Voff. de Analog. 3. 25.
 Corticibus scribere. Propert. lib. 1. 18. 22.
 Notis scribere, & Celeriter excipere. Quintil. lib. 15. cap. 2. V. NOTA.
 Notis, & Sermonibus scribere, opponuntur. Varro apud Servium in 6. Æn. 74. In foliis palmæ, interdum notis, interdum sermonibus scribebat. Turnebus.
 In animo scribere. Ter. And. 1. 5. 49.
 In aqua scribere. Catull. 68. 4.
 Scribere sua manu, non autem Propria manu. Nusquam enim apud bonos auctores posterius reperitur Cic. 5. Att. 14. Antequam aliquo loco confede-********

ro, neque longas a me, neque semper mea manu litteras expectabis. Ibid. lib. 7. 2. pr. Sexcentas uno tempore accepi, aliam alia jucundiorē, quā quidem erat tua manu. Idem 3. in Catil. 10. Legimus, erat scriptum ipsius manu. Liv. 37. 10. Coram nuncio ejus Polyxenidas sua manu scripsit. Junge Plin. 23. 8.

Fœdera Amilcaris scripta manu. Liv.

Ab singulari amore scribere. V. A vel AB præpositiones.

Ad aliquem scribere, quemadmodum. Cic. 14. Fam. 2.

Ad aliquem scribere de rebus, &c. Cic. 4. Acad.

Ad aliquem de re aliqua in aliam sententiam scribere. Cic. 3. Q. frat. 1. In ejus sermone ego utcumque soleo admirari, & te de suburbano emendo quum ad illum scribas, non modo ad me non scribere, sed etiam aliam in sententiam de suburbano scribere: & quæ ad illum scribas, nihil te recordari de se, de epulis illis, quas tu in Tusculano ejus mihi ostendisti. [Omnibus fere his locis subauditur & Litteras, vel Epistolam, ut & in sequentibus multis.

Ambitiose scribere. Cic. 4. Acad. V. AMBITIOSÆ.

Caute. Cic. 4. Fam. Cautè perscribas. V. CAUTÆ.

Commodius. Cic. 5. Fam. V. COMMODOÆ.

Enucleate. Cic. 3. Q. frat. 3.

Explore. Cic. ad Q. frat. V. EXPLORATE.

Frustra. Cic. 13. Att. 13.

Graviter. Cic. 1. Q. frat.

Humane. Cic. 3. Fam.

Humaniter. Cic. 2. Fam. Scripsit ad me Cæsar perhumaniter.

Liberius. Cic. 5. Fam.

Officiose scribere. V. OFFICIOSUS in OFFICIUM.

Plane. Cic. 2. Fam. 13.

Plenissime. Cic. Quamplenisime ad me scribas.

Raptim. Cic. 2. Att. 9.

Recte, i. e. Non frustra. Cic. Id ipsum scire cupio, quod ad tempus recte ad te scribere possim. V. RECTÆ.

Sæpissime. Cic. 3. Fam.

Subtiliter. Cic. ad Att.

Summatim. Cic. 5. Att. 16.

Velociter ac bene. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Verbose. Cic. 7. Fam. 3. extr. Hæc ad te scripsi verbosius, tibi que molestus fui.

Pluribus scribere. subaud. Verbis. Cic. 2. Fam. 13. Hæc eo pluribus scripsi, quod nonnihil significabant tuæ litteræ subdubitare, qua essem erga illum voluntate. Al. Quod mihi lig.

Quod in buccam. Cic. 7. Att. 10.

Quod in mentem venerit. Cic. ad Q. frat.

Tectis verbis. Cic. 9. Fam. 22.

Vacuo animo. Cic. 1. Q. frat. 8.

Scribere, proprie est eorum, qui aliquid ingenii monumentum condunt, vel aliquod opus faciunt, quod & Conscribere dicitur. Ter. Eun. prol. 36. Qui magis licet currentes servos scribere, &c. Cic. 12. Fam. 17. Sed proxime scripsi de optimo genere dicendi. Idem 1. Fam. 9. Scripsi etiam verbis tres libros de temporibus meis. Ovid. 1. Trist. 1. 41. Carmina fecerunt scribentis, & otia quærent.

Accurate, & cogitate. V. COGITO.

Concinne. V. CONCINNUS.

Diligentissime scripta. Quintil. in præcæm. lib. 1.

Licenter. Hor. de Arte Poet. 265.

Luculente. V. LUCULENTUS.

Mendose. V. MENDA.

Separatim de re aliqua. Quintil. in præcæm. lib. 4.

De integro scribere. Quintil. lib. 2. cap. 4. Expertus sum prodesse, quoties eandem materiam, rursus a me retractatam, scribere de integro juberem.

De Græcis Latine scribere. Cic. 1. de Finib. 8. Sed ex eo credo, quibusdam usu venire ut abhorreant a Latinis, quod inciderint in inculta quædam & horrida, de malis Græcis Latine scripta deterius.

De hac re in utramque partem & dicta sunt, & scripta multa. Cic. 4. Acad. 124.

Aliquem ad historiam fidem scribere. Cic. 1. Q. frat. 19. Cyrus ille a Xenophonte, non ad historiam fidem scriptus, sed ad effigiem justi imperii. Formulam alicui scribere. V. FORMULA, in FORMA.

Libellum scribere. Ovid. 4. de Pont. 13. 19.

Litteras ex sermone alterius scribere. Cic. 10. Fam. 4. Gratissimæ mihi tuæ litteræ fuerunt, quas ex Furnii sermone te scripsisse animadverti. Ego autem præteriti temporis excusationem afferro, quod te profectum andieram: nec multo ante rediisse scivi, quam ex epistola tua cognovi. Plura supra V. ubi & absolute poni diximus.

Salutem alicui scribere. Plaut. Bacch. 4. 4. 79. V. SALUS.

Orationes scribere. Cic. de Clar. Orat.

Poemata scribere. Hor. 2. Epist. 1. 117.

Versus scribere. Cic. 5. Verr. 77. De qua muliere versus plurimi, supra tribunal & supra Prætoris caput, scribebantur.

Amor scribendi te rapit. Hor. 2. Serm. 1. 10.

Laborem scribendi ferre. Hor. 1. Serm. 4. 12.

Nulla voluptas scribendi est mihi. Ovid. 4. de Pont. 2. 29.

Scriptum est. Cic. 1. de Divin. 123. Scriptum est item, cum Critonis, &c. Scriptum reliquit. Cic. 1. de Divin. 36. Nonne, ut C. Gracchus filius ejus scriptum reliquit, duobus anguibus domi comprehensis, aruspices convocavit? conf. 33. & 56.

Scriptum video. Cic. 4. Acad. 129. Cujus, ut scriptum video, princeps Xenophanes, quem modo nominavi, deinde eum sequenti Parmenides & Zeno.

Scribere, Accusare. Martial. in præfat. lib. 1. Absit a jocorum nostrorum simplicitate malignus interpret, nec epigrammata mea scribat. Catanæus, Scribat, dictum putat pro Accuset. Est tamen qui apud Martialem Cribret legat, non autem Scribat. Forte sensus est, Epigrammata mea ne legat quidem, indigna putet quæ sibi describat legenda. [Lego Nec in epigr. Dicam alicui scribere. Cic. 2. Verr. 37. V. DICA.

Hæredem aliquem scribere; Insituere, Facere testamento. Martial. lib. 10. 97. Quintil. lib. 3. cap. 6. p. 264. Burm. Hæredi scripto opponitur lex. Idem Declamat. 1. Neque gravissimum patrem suprema sua juveni jactasse ediderim, ut hæredem filiam scriberet. Hor. 2. Serm. 5. 48. Hæredem aliquem testamento scribere. Hirt. Bell. Alex. cap. 33.

Leges scribere, quod & Condere, & Dicere, & Facere dicitur. Cic. pro Rosc. Amer. 70. Ejus porro civitatis sapientissimum Solonem dicunt fuisse eum, xui leges, quibus hodie quoque utuntur, scripserit.

Legem scribere de, &c. Cic. 2. de Legib. 10. Nec si regnante Sex. Tarquinio nulla erat Romæ scripta lex de stupris, idcirco non contra illam legem sempiternam Sex. Tarquinius vim Lucretiæ, Tricipitini filia, attulit?

Libertatem servo scribere, est, Ei libertatem testamento relinquere. Ulpian. in l. Si servum. D. de acquir. vel omittenda.

Nummos alicui scribere, Per mensæ scripturam dare: ut ait Budæus. Plaut. Afn. 2. 4. 34. i. e. Nummos, non præfentes solvere, sed pro his in certum diem solvendis per scriptum se obligare.

Supplementum scribere legionibus. Cic. 3. Fam. 3. Censebant enim omnes fere, ut in Italia supplementum meis & Bibuli legionibus scriberetur.

Scribere, Pingere. Plinius de Nicomachæ pictore, lib. 35. cap. 10. Scripsit & Apollinem & Dianam, deumque Martem in leone sedentem. Unde & Picturam legere dicimus. Virg. 6. Æn. 33. — quin protinus omnia Perlegerent oculis. Vetus exemplar Plinii habet Pinxit. V. Harduin. in loc. Stat. 1. Silv. 3. 9. Vifa manu tenera tectum scripsisse Voluptas. [Nisi forsan Struxisse a manu poetæ relictum fuit.

SCRIPTUS, a, um. Partic. [γραμμειν] ut, Notæ scriptæ. Ovid. 3. de Pont. 2. 90. Absumere igne scriptos libellos. Ovid. 5. Trist. 13. 61. Diem scriptum proferre, Diem prædefinitum. Sen. Herc. fur. v. 190. Scriptum lapidem esse ait, & ita vocari, Antistius Labeo in agro Menullino, ubi Scribæ divinam rem facerent. Festus. [Pro Menullino, scribendum Medullino.

SCRIPTUM, i. n. [γραμμειν] G. L. G.] dicitur Id quod de re aliqua scribitur. Ovid. 1. de Arte Am. 469. Si non accipiet scriptum, illectumque remittet. Idem 6. Epist. 4. Debueram scripto certior esse tuo. Veterum scriptorum Musæ. Catull. ad Manl. 66. 7. [Hic est a recto Scriptor. Copia magna scriptorum. Catull. 66. 33. Antiquissima scripta. Hor. 2. Epist. 1. 28. Electissima scripta poetæ pessimi. Catull. in Annal. Volusii, 34. 6. Nefaria scripta. Catull. ad Fundum 42. 18. Optima scripta Græcorum. Hor. 2. Epist. 1. 28. Regale scriptum Tragicis cothurnis. Ovid. 2. Trist. 533. Adire aliquem scripto. Tacit. 4. Hist. 39. Dicere de scripto. V. DE præpositionem. Exardescere scriptis. Ovid. 3. de Arte Am. 481. Ah quoties dubius scriptis exaruit amator. Mandare scriptis. V. MANDO. Peccare scripto. Quintil. lib. 3. cap. 5. Recitare scripta. Hor. 1. Serm. 4. 75. Relinquere scriptum aliquid. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. in ipso verbo. Sequi scripta oculis. Quintil. lib. 2. cap. 5. Tradere aliquid scripto. Quintil. lib. 1. cap. 5. Abdicare sese scripto. Piso apud Gell. lib. 6. cap. 9. i. e. Officio notarii vel scribæ renuntiare, & Facere scriptum, pro Scribendo victum lucrari: apud Gellium lib. 6. cap. 9. V. SCRIPTUS, ÆS. Scripturam facio. H. St. Sed longe aliud est Scripturam, ac Scriptum facere. V. SCRIPTURA, & SCRIPTUS, us. m.

SCRIPTIO, ÆS. f. [συσγραφή] Actus scribendi. Varro, apud Nonium 2. 807. Avarus fenerator spe lucri rem scriptio duplicarat. Cic. 5. Fam. 12. Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam tecum, quod non putaram: itaque eam tibi misi: quam velim sic legas, ut rem tenuem & inopem, nec scriptioe magnopere dignam. Idem lib. 2. de Orat. 5. Illud autem est hujus institutæ scriptioe. i. e. Hujus rei quæ scribitur ad memoriam diuturnam. Scriptio, Epigramma, sive Id quod scribitur, ut sit memorabile. Cic. pro Arch. 14. Quam multas nobis imagines, verum etiam ad imitandum fortissimorum virorum expressas scriptioes & Græci & Latini reliquerunt. Ubi tamen nonnulli, & inter ceteros Gruterus legit Imagines expressas scriptores &c. Scriptioes philosophicæ. i. e. Libri de philosophia scripti. Cic. 5. Tusc. 121. Ad Brutum nostrum hos libros alteros quinque mittemus, a quo non modo impulsus sumus ad philosophicæ scriptioes, verum etiam lacessiti. Scriptio, aliter. Cic. in Orat. 37. Quoniam plura sunt orationum genera, eaque diversa, neque in unam formam cadunt omnia, laudationum, scriptioe, & historiarum: &c. Laudationes vocat Encomia; quibus, non homines tantum laudantur, sed etiam res aliæ: ut Aristides Romam laudavit, Alcidas mortem, Syneus calvitium, Lucianus muscam, Erasmus stultitiam. Scriptioes appellat, Exercitationes quidem oratorias, sed quæ remotæ sint a foro: qualis est Paræneis Isocræis ad Demonicum, Nicocles de regno: tales sunt Chriæ, Declamationes, & siqua sunt aliæ ejus generis. [Nisi synonymum & Historiarum.

SCRIPTIUNCULA, æ. f. Salvian. Præf. libror. de Gub. Dei.

SCRIPTIONALIS, e. Adj. Ad scriptioem pertinens. Mart. Capell. l. 5.

SCRIPTUS, ÆS. m. Scribæ officium. Gellius ex Pison. Annal. lib. 6. cap. 9. Cn. Flavius, Annii filius, dicitur tabulas possuisse, scripto sese abdicasse. Alii codices habent, Scripto. [Idque rectius, ut in SCRIPTUM, i. n. extr. quo & seq. Livii locus pertinet. Non satis constat igitur de hoc verbali. Scriptum facere; i. e. Exercere scripturam, sive Scribam agere. Liv. 9. 46. V. INFACIO.

SCRIPTOR, ÆS. m. [γραφειν] Gl. omn.] Qui scribit, sive textit epistolam, orationem, librum, opusve aliquid. Liv. lib. 1. in præcæm. Et, si in tanta scriptorum turba, mea fama in obscuro sit. Donatus in Prolog. Terentii, Indifferenter, inquit, omnis, qui aliquid scripsisset, Scriptor a veteribus dicebatur. Cic. 7. Att. 16. Qui quum scriptor luculentus esset, tantas res, atque eas, quæ in omnium manus venturæ essent, Sessio nostro scribendas dederit. Martial. lib. 3. 20. An quæ Neroni falsus allruit scriptor? Cic. in Orat. 29. Vetusissimus ille scriptor & politissimus Lyllias. Idem de Clar. Orat. 15. Lyllias, ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atque elegans.

Artium scriptores. Quintil. lib. 2. cap. 13. Cic. 1. de Orat. 158. Omnium bonarum artium scriptores ac doctores, & legendi & pervolutandi.

Belli Trojani scriptor, Homerus. Horat. 1. Epist. 2. 1.

Carminum scriptores. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Affiduus scriptor. V. ASSIDUUS.

Delirus inersque scriptor. Horat. 2. Epist. 2. 126.

Nobilium scriptorum auditor. Horat. 2. Epist. 19. 39.

Scriptor, simpliciter pro eo qui scribit alteri. Cic. 2. Fam. 4. Domesticarum rerum habes & scriptores & nuncios.

In Epist. Scriptorem rerum domesticarum. H. St. Idem locus 2. Fam. 4. pr. Tuarum enim rerum domesticarum habes & scriptores & nuntios.

Scriptor, A manu servus. Cic. 1. de Orat. 136. Neque precibus unquam, nec insidiando, nec speculando assequi potuit, &c. ex ejus scriptore & lectore Diphilo suspicari liceret.

Scriptor legum, pro Legumlatore. Cic. ad Brut. 15. Neque solum ut Solonis dictum usurpem, qui & sapientissimus fuit ex septem, & legum scriptor solus ex septem.

SCRIPTORIUS, a, um. Adj. [γραφικός] Quod aptum est ad scribendum, seu Quod ad scriptorem pertinet. ut, Atramentum scriptorium. Celsus lib. 6. cap. 4.

Calamus scriptorius. Cels. lib. 5. 28. 12. de fistulis.

SCRIPTURA, æ. f. [γραφία Gl. G. L.] Id quod scribimus.

Scriptura, Compositio libri. Auctor ad Heren. lib. 3. 27. Non sum necis quantum susceperim negotii, qui motus corporis exprimere verbis, & imitari scriptura conatus sum voces. Scriptura, i. e. Scribendo Idem lib. 4. Reliquum scripturæ consumetur in exemplis. i. e. Ejus quod scribendum est. Ter. in prol. Adelph. 1.

Postquam poeta sensit scripturam suam Ab iniquis observari, &c.

Scriptum facere ex Gellio p. præced. forte Scripturam. H. St. V. quæ subjeci ibidem.

Diurna actorum scriptura. Tacit. 3. Ann. 3.

Perfere scriptura. Cic. 15. Fam. 21. Quum vero ea, quæ scriptura persecutus es, sine summo amore cogitare non potueris. V. PERSUASOR.

Scriptura, Stilus quo quis utitur in scribendo. Cic. 6. Fam. 7. Genus autem hoc scripturæ, non modo liberum, sed incitatum atque elatum esse debere quis ignorat?

Levis scriptura. Ter. Phorm. prol. 5.

Scriptura, pro Inscriptione. Vell. Patern. 2. 61. 3. Statuæ ætatem scriptura indicat.

Scriptura, pro Vectigali quod percipitur e piscuis: vel ipsa ratio eorum qui præfunt hujusmodi vectigalibus. Et tam illi, quam qui portus aut portoria curabant, vectigalia describentes, aut colligentes, Magistri scripturæ & portus dicebantur. In illa autem societate & Magistri, & pro Magistris erant. V. f. l. Plaut. Truc. 1. 2. 42.

Illam, haud ego, habuit publicum, perversè interpretaris.

Nam adversum legem a me ob meam scripturam pecudem accipi, Fierique. A. idem quod tu facis, faciunt rem male gerentes: Ubi non est scriptura, unde dent, incusant publicanos. Quem locum sic restituit Turnebus,

Nam adversum legem a me, ob meam scripturam, pecudem accepit. Æraque. A. idem, quod tu facis, faciunt rei male gerentes: Ubi non est, scripturam unde dent, incusant publicanos. Pecuarii, inquit, & qui greges habebant, certam in singula pecudum capita pecuniam pendebant publicanis pro pastione, quæ pecunia Scriptura vocabatur. Cic. 2. Att. 10. P. Terentius, meus necessarius, operas in portu, & scriptura Asiæ pro magistro dedit. h. e. Portorio & scripturæ Asiæ magistri loco præfuit. Idem 4. Verr. 169. In scriptura Sicilia pro magistro est quidam L. Carpinatus. Ibidem 171. Portum autem, & scripturam eadem societas habebat. Asconius in Divin. 33. Mancipes, sunt publicanorum principes. Romani homines, qui, quæstus sui causa, decumas redimunt, Decumani appellantur: Si portum, aut pascua publica, Portitores, aut Pecuarii, quorum ratio Scriptura dicitur. Hi omnes exigenda a focis suo periculo exigunt, & Reipublicæ repræsentant: providentes etiam in illa redemptione commodis suis. [Sic puto scribendum & distinguendum locum]. Scriptura autem ad solos Pecuarios pertinet. V. pro Manil. 15.

Magister scripturæ, Qui vectigal scripturæ manceps curabat. Cic. 5. Attic. 15. extr. Sæpe dare tabellariis publicanorum poteris, per magistrum scripturæ & portus nostrarum diocesium. V. supra & MAGISTRE, ac PROMAGISTER.

SCRIPTURARIUS, a, um. Adj. Ad scripturam pertinet, ut Scripturarius ager publicus appellatur, In quo, ut pecora pascantur, certum æs est; quod Publicanus scribendo conficit rationem cum pastore. Fest.

SCRIPTURARIUS, i. m. Idem quod Magister scripturæ. Scripturarii dicebantur a Nonio & Festo, si qui mancipium rationes faciebant: quales hodie sunt quos clericos & commissarios vocant octavanorum & vicellanorum. Ex Budæo. V. seq.

Scripturarios veteres, quos nunc Tabularios dicimus, dici volunt, quod scripturis, vel commentariis omnia, vel urbium, vel provinciarum complecterentur. Lucil. lib. 26. Publicanus vero ut Asiæ fiam, ut scripturarius. Non. 1. 172.

SCRIPTILIS, e. Adj. Ammian. 17. 3. Elementa scriptilia, i. e. Quæ scribi possunt. [Immo Quæ scripturæ servantur, i. e. Litteræ.]

SCRIBA, æ. m. [γραμματικός Gl. G. L. & G. L.] Qui litteras, vel gesta, vel tabellas, & alia quæcumque scribit nomine regis vel alterius.

Scribas proprio nomine antiqui & librarios & poetas vocabant. At nunc dicuntur scribæ quidem librarii, qui rationes publicas scribunt in tabulis. Itaque quum Livius Andronicus bello Punico secundo scripsisset carmen, quod a virginibus est cantatum, quia prosperius resp. Pop. Rom. geri cœpta est, publice attributa est, & in Aventino ædes Minervæ, in qua liceret scribis histrionibusque consistere, ac dona ponere in honorem Livii, quia is etiam & scribebat fabulas & agebat. Hactenus Fest.

Scriba, Qui a manu est, vel Amanuensis. Liv. 2. 12. de C. Mucio loquens, Ibi, quum militibus stipendia forte darentur, & scribam pro rege sedens pari fere ornata multa ageret. Et paulo post, Scribam pro rege obruncat. Cic. 5. Fam. 20. Ad ea quæ scripsi commodius equidem possem de singulis ad te rebus scribere, si M. Tullius, scriba meus, adesset.

Scribæ, qui peculiarem ordinem Romæ efficiebant, numerantur in Ap-

paritoribus Præfidum provinciarum a Cic. 5. Verr. 183. & seq. ubi de eorum officio plura V.

Scribæ fuerunt diversi a Notariis, ut Litteræ a Notis. Notis enim excipiebantur, quatenus illæ pro elementis ipsis, vel memoria juvenæ causa sumuntur, Litteris vero describebatur, quod legendum erat. V. Paull. C. 40. de testam. milit. Barth. Advers. 50. 1. [V. Suid. in γραμματικός.]

Scribarum varia sunt nomina, pro munerum ratione, ut, Scriba Ædilicius. Solebant nimirum sibi scribæ ea adscribere elogio, quibus magistratibus scribæ fuissent; uti tellatur vetus titulus. CAPITONI SCRIBAE AEDILITIO. Reines. Inscr. Class. 11. n. 17. Turneb. Advers. 11. 10.

Ærarius. V. æs.

Censualis erat, Apud quem testamenta aperiabantur, publicabantur, seu actis inferebantur. l. 18. C. de Test.

Cubicularius est, quem vocant Galli *Secrétaire de la chambre*. Inscript. apud Gruter. p. 575. n. 7.

IANVARIVS DOMITIANI CAESARIS
L. SCRIB CVB. CONTVBERNALI
OPTIMAE FECIT.

Epistolaris vocatur, Qui epistolis scribendis inferviebat. Inscr. apud Gruter. p. 577. n. 8.

TI. CLAVDIVS. ALCIBIADES. MAG.
A. BIBLIOTHECA. LATINA. APOLLINIS.
ITEM. SCRIBA. AB. EPISTVLIS. LAT.

Libellensis est, Qui libellis scribendis inferviebat. Inscr. apud Gruter. p. 582. n. 1.

TI. CLAVDIO. TI. AVGVSTI. LIB.
ARRIO. CLAVDIANO. SCRIB. LIBELL.

Navalis scriba, Qui in nave apparebat, inter aliud genus scribarum minimæ dignationis habebatur, quod periculis quoque ejus ministerium esset objectum. Plaut. in Fragment. apud Festum.

Non ego te novi, navalis scriba, columbar impudens? Al. Columbari. Prætorius fuit, Qui prætori apparebat. Inscript. Jaderæ,

C. MODIVS. S C R.
PR. VERRONA.

ANN. XX.

Quæstorius denique scriba, inferior erat ordine, quam Ædilicius, aut Prætorius. Et huic Elogium hoc adscribebatur, cujus magistratus scriba esset;

SVLPICIANO SCRIBAE QUÆSTORIO.

Turneb. Advers. 11. 10. Inscript. Reines. Class. 11. n. 16. & 120. Notandum vero omnes, qui Magistratibus & Sacerdotibus publicis ministrabant, Scribas publicos, & absolute Publicos appellatos fuisse. Vetus Lapis apud Gruter. p. 306. n. 7. Q. INGENVVS. MAXIMIANVS. SCRIB. PVBLICVS. PONTIF. ET CVRATOR. AERARI.

Σκρίβας, Σκρίβων, ἡγετὴ Λατίνος, ὁ τῶν συναρταφυλάκων ἐπιτελεσφόρος. Suid.

Unde apparet posterioribus temporibus & Scribones dictos.

Infanus scriba. Hor. 1. Serm. 5. 35.

Recoctus scriba. Hor. 2. Serm. 5. 56. V. RECOCTO.

SCRIBATUS, ùs. m. Scribæ munus & officium. Imp. Philipp. in l. Si ad scribatum. C. De appellationibus.

SCRIPTO, Ære. Frequent. Hor. 1. Serm. 6. 122.

Ad quartam jaceo, post hanc vapor, aut ego lecto, Aut scripto, quod me tacitum juver: ungor olivo. In quem verum sic scribit Vet. Scholiast. Lecto producta syllaba enuntiare debemus, quia frequentativum est, ab eo quod est Lego. Bentejo autem Lecto & Scripto sunt Ablativi participiorum Lectus & Scriptus; eumque illorum miseret, qui Lecto hic & Scripto verba esse volunt, pro Lectito & Scriptito, quoniam (inquit) verba sunt inaudita, & in ultimam barbariem releganda.

Scribit Non. 2. 781. Scriptat, constat esse rarum. V. Gell. 9. 6.

SCRIPTITO, [συγγραφέω] Ære. frequent. a Scripto. Cic. 7. Att. 12.

Et hæc, & si quid aliud, ad me scribas, vel potius scriptites. Idem 1. de Orat. 152. Neque ea quisquam, nisi diu multumque scriptitarit, etiam vehementissime se in his subitis dictionibus exercuerit, consequetur.

SCRIPTURIO, Ære Sidon. 7. Epist. 18.

SCRIBONIUS, [Σκρίβων] Nomen Rom. gentile.

Gens scribonia Plebeja Curionum & Libonum familiis emicuit.

Cn. Octavio C. Scribonio Consulibus. Plin. lib. 2. cap. 35.

Aphrodiseus, Orbilius servus atque discipulus, mox a Scribonia Libonis filia, quæ prius Augusti uxor fuerat, redemptus & manumissus. Hujus meminit Suet. de Ill. Gram. 19. de Scribonia Aug. cap. 62.

Scribonius Largus, Medicus sub Tiberii principatu. Cujus in hoc opere sæpe Compositiones memorantur.

SCRIBONIANUS, a, um. Adj. Tacit. 2. Ann. 27. Ala Scriboniana.

SCRINIUM, i. n. [γραμματοθήκη Gl. G. L.] a fecernendo; dicitur Locus in quo servantur pretiosa ac secreta. Plin. lib. 7. cap. 25. Captus apud Pharsaliam Pompeji Magni scrinii epistolarum. Ibid. cap. 29. Inter spolia Darii Perfarum regis unguentorum scrinio capto, quod erat auro, gemmisque ac margaritis pretiosum. Hor. 2. Epist. 1. 113.

— & prius orto Sole, vigil calamum, & chartas, & scrinia posco.

Librarium scrinia. Catull. 14. 17.

Clausa scrinia. Propert. lib. 3. 6. 14.

Compilare scrinia alicujus. Hor. 1. Serm. 1. 120.

Retegere scrinia. Juven. 6. Sat. 277.

Scrinia, sunt Plutei, vel Loculi, in quibus acta Principum, libelli & commentarii asservantur. V. Plin. & Horat. supra.

Sueton. in Nerone cap. 47. Inventus est postea in scriniis ejus hac de re sermo formatus. Ubi Beroald. Scrinio, in quo sc. epistola reponuntur.

Seneca in ult. Controvers. pr. Et scrinium, in quo mille erant ab hostibus litteræ sustulit. Hinc Magister scrinii dicitur. H. St. V. seq. dict.

SCRINIARIUS, i. m. [γραμματικός] Qui scrinium custodit. In jure Civili Scriniarii dicuntur, qui iidem Chartularii appellantur. Quod enim chartæ in scrinia referuntur, & ab Scriniariis, i. e. Scriniorum custodibus, quos quondam Ædituos Pontificesque dixerunt, custodiantur, Scriniarii dixerunt. V. l. ult. C. de Castren. pecul. lib. 12. & l. 8. & 10. C. de numerat. lib. 12. l. ult. de appar. præfecti præto. Alexander Ulpianus

suum scriuarium appellat. Lamprid. Vide l. ultima. C. de testam. milit. [Lampridii verba puto hæc sunt cap. 26. Nam & consiliarius Alexandri & Magister scriuii Ulpianus fuisse perhibetur. Suidas, Σκρινάριον, ὁ χαρτεράριος ἢ πίναξ, ὁ ἀγρὸν τὸ σκρίνον, ἢ τὸ κισθῶνον. Lamprid. in eadem vita cap. 31. omnino vide, ubi eos, Qui scriuium gerebant ab his, qui Ab epistolis & A libellis & A memoria appellabantur, nominatim distinguit. Gloss. Græc. Lat. χαρτεράριος, Chartularius, Σκρινάριον, Scriuium. conf. Favorin. Lex.

SCRIPTITO, SCRIPTURA. V. SCRIBO.

SCRIPTULUM, SCRIPTUM, SCRIPULUM, V. SCRUPUS.

SCRIPULA, Vitis genus. Plin. lib. 14. cap. 3. Item scripula passio acino.

SCROBS, scrobis. m. & f. secundum Priscianum: Servio tamen masculinipotius. [βρόσθρον Gl. L. G. & G. L.] Sunt autem Scrobes, Fossiones, ut putei vel foveæ, intra terram manufactæ, ad vineas, vel arbores conferendas, vel ad metalla & quæcunque alia fodienda. Columel. lib. 4. cap. 1. pr. Nimum me profundos censuisse fieri scrobes. Ibidem p. p. Contenti bipedaneo scrobe. Ibidem, Melius confurgunt altioribus demissa scrobibus: nam bipedanei etiam provincialibus agricolis vix approbari possunt. Idem lib. 4. cap. 15. Ex alto scrobe submersa perducitur ad vacantem palum. Plin. lib. 9. cap. 51. Mus marinus in terra, scrobe effossa, parit ova, & rursus obruit terra.

Ternarii scrobes & quaternarii. Columel. lib. 11. cap. 2. Scrobes omnis generis, quos eris Autumno constiturus, hoc tempore præparare oportebit. (mensem Martium intelligit.) Eorum quaternarii, hoc est quoqueverfus pedum 1111. si est commodum terrenum, 11111. ab uno sunt: ternarii autem xviii.

Repletæ scrobes. Virg. 2. Georg. 235.

Subactæ scrobes. Virg. 2. Georg. 50.

Invertere scrobes oleis. V. INVERTO.

Scrobis etiam in Nominativo dicitur. Columel. lib. 5. cap. 6. Sed arboris maritandæ causa scrobis vivradici fieri debet, latus pedum duorum. Ibid. cap. 10. Sed scrobis elibano similis fiat. Non. 3. 207. [Gloss. Lat. Græc. Scrobis, βρόσθρον. & Græc. Lat. βρόσθρον, Borago, Scrobis, Scrobes, Fossa, Fovea, Lacuna. Borago, pro Vorago. An igitur & in recto sing. Scrobes?

SCROBICULUS, i. m. dimin. [δενυρόπιον] Plin. lib. 21. cap. 5. Atque ita in scrobiculis feruntur, heminis fæcis circumfusis. Columel. lib. 4. cap. 15. Et id, quod a matre abscessum recens erit, confestim alte circumfoditur, & scrobiculo factò ad imum sulum præciditur. Non. 3. 207.

SCROFA, æ. f. [Γριμφανα, Gl. L. G. & G. L. & Onomast.] Sus, quæ multos peperit porcos: tamen etiam pro Porca ipsa peculiariter sumitur. Varro 2. de R. R. cap. 4. Scrofa in sua quæque hara, suos alat oportet porcos. Plaut. Capt. 4. 2. 29.

Eorum si cuiusquam scrofam in publico conspexero, &c. Columel. lib. 7. cap. 9. Scrofae probantur longissimi status, & ut sint reliquis membris similes descriptis verribus. [Gloss. Græc. Lat. Γριμφανα, ὄσ, ἢ ἠρλειών. An Ουλάζουσι intelligi voluit? Suid. Γριμφάνος, ὄσ, ἢ πιλαϊά Σκρόφα. Porca igitur feta, seu mater est. conf. Hesych. Candida scrofa. Juven. 12. Sat. 73.

SCROFA [Σκρόφας] Tremellius ponitur in lib. 2. cap. 3. Varronis de R. R. ubi de avo suo, Avus, inquit, meus primum appellatus est Scrofa. Qui, Quæstor quum esset Licinio Nervæ Prætori in Macedonia provincia, relictus, qui præfesset exercitui, dum Prætor rediret, hostes arbitrati occasionem se habere victoriæ, impressionem facere cœperunt in castra. Avus, quum hortaretur milites ut caperent arma, atque exirent contra: dixit celeriter se illos, ut scrofa porcos, disjecturum, id quod fecit: Nam eo prælio hostes ita fudit atque fugavit, ut eo Nerva Prætor, Imperator sit appellatus: & avus cognomen invenerit ut diceretur Scrofa. Itaque proavus, & superiores de Tremelliis nemo appellatus Scrofa. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in gente nostra. Hactenus Varro. Scrofa, scripsit de Re rustica libros, quos Plin. allegat lib. 17. cap. 23.

SCROFINUS, a, um. Adj. ut Scrofinum fel. Plin. 28. 11. ut legit Hard. Al. Hircinum.

SCROFULA, æ. f. [ζαβράνη] Dimin. Medicis junioribus quid Morbi sit, vide in STRUMA. Scrofulas dici a Scrofa sue, palam est: quoniam eas Græci ab eiusmodi bruto χοιρίδιος appellarunt. Solenne est Francorum regibus, eas sola manu attractione fideliter curare. Utiur Veget. Mulom. 2. 23. pr.

SCROFIPASCUS, i. m. [χοιροβοσκός] Qui pascit scrofas. Plaut. Capt. 4. 2. 27. Tum pistores scrofpasci, qui alunt fursure sues.

SCROTUM, i. n. [σχορον, ἐξέρος] Cutis, quæ testiculos continet. V. Celsum lib. 7. cap. 19. & cap. 20. ubi frequenter hanc vocem usurpat. Burrasam testicularem nominant. conf. SCORTUM.

SCRUPEDA, æ. c. a Scauro pede, quasi Scauripeda: Scaurus autem exponitur φριλόπιος & σκαμῶτος, σκαλλός a vetere Critico. Hur. 1. Serm. 348. Balbutit scaurum pravis sultum male talis. Accius apud Varr. de L. L. 6. 3. Scrantie, scrupedæ, sritabillæ, tantalæ. Turneb. Ad hæc verba notat Gellius 3. 3. Poetam delectatum faceta verborum antiquitate, meretricum vitia atque deformitates significantium. V. loc. & sup. SCRATILÆ.

SCRUPUS, SCRUPUSUS, SCRIPULUS. V. infra sub dict. seq.

SCRUPUS, i. m. [λίθαξ, λιβάριον] Lapillus brevis, qui pressus sollicitudinem creat. Serv. Festus, Scrupi dicuntur Aspera faxa & difficilia, petra etiam attractari insuetæ, aut naufragiorum polluta scelere; unde & Scrupulosam rem dicimus, Quæ aliquid in se habet asperi. [Gloss. Græcolat. Ἰθ' ἔχουσι ζάληνα, Scrupus. lege Scrupus.

Per omnes scrupos trahere cruentos pedes. Petron. cap. 79.

Scruporum lusus, apud Quintil. lib. 11. cap. 2. Cic. 1. de Orat. 217. Pila bene, & duodecimi scrupis ludere. Hujus ludi meminit Ovid. 3. de Arte Am. 363. ubi inquit,

Est genus in totidem, &c. Scruporum lusus esse putatur, qui vulgo Dominarum lusus vocatur. Victor. lib. 5. Variar. Lect. cap. 13. legendum putat Duodecimi scriptis, tum apud Ciceronem, tum apud Quintilianum, propterea quod apud Nonium in litera s ita scribitur. Scripta consistat esse rarum. [Immo Scriptat. V. in SCRIBO] M. Tullius in Hortensio, Itaque tibi concedo, quod in duodecimi scriptis solemus, ut calculum reducas, si te alicujus dati pœnitent. Huc accedit Charifus lib. 1. sic inquit: Scriptulum, quod nunc vulgus sine r dicit, Varro in Plautorino dixit. Item in Annali nummum argenteum conflatum primo a Servio Tullo dicunt: is quatuor scriptulis major fuit, quam nummi. Hinc apparet a Scriptum forma diminutionis factum Scriptulum, deinde per ablationem litteræ r Scripulum. Volusius Mæcianus in libro de Asse,

Uncia, inquit, dividitur in scriptula viginti quatuor. Drachma, inquit Budæus, in terna scrupula distribuitur, quæ a Græcis γραμμῆται, id est litteræ, ideo dicuntur, quod quatuor viginti litteras Græci in alphabeto suo habent, quod uncia scrupulos capit. Quidam, teste Glareano in libro de Asse, ut Gramma expriment, Scriptulum primum vocatum putant, postea Scripulum abjecto r. Argentarii hodie Denarium vocant, & viginti quatuor grana continere ajunt. Fannius,

Semioboli duplum est obolus: quem pondere duplo Gramma vocant, Scrupulum nostri dixere priores. V. Gronov. de Pec. vet. lib. 3. cap. 15. & paulo infra SCRUPULUS.

Scrupus, [ἀνύγμα] Ænigma significat apud Gell. lib. 12. cap. 2. V. Scrupi apud Gellium, in dictione SCRIPUS.

SCRUPUSUS, a, um. [λιθώδης Gl. G. L.] Lapillofus. Virg. 6. Æn. 236. Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatus,

Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris. i. e. Lapillofa. Serv. Scrupeus. Varr. Ex eo ab Accio positum in Curiofa. Itaque est in Menalippa, Rejicis abs te religionem scrupeam pone. Accius, inquit, Scrupeum pro Curiofo usurpavit in Menalippa, cum Religionem scrupeam dixit, quam post tergum rejiciendam ait. Ex Turnebo. Sed aliter apud ipsum Varr. L. L. 6. 3. q. V. conf. Enn. apud Fest. in Scrupi.

SCRUPUSUS, a, um. Adj. [λιθώδης] Plenum scrupis. Lucan. lib. 5. 675. Scrupolisque angusta vacant ubi litora faxis.

Scrupofus, Difficilis, asper. Tralatio a viis. Scrupi autem dicuntur Saxa aspera. Ex quo Scruposam rem dicimus, Quæ aliquid habet in se asperitatis. Lucret. lib. 4. 526.

— haud quaquam ratio scrupofa relicta est. Lambin. Saxum scruposum. Apul. 6. extr. Super aliquod saxum scruposum. Via scrupofa. Plaut. Capt. 1. 2. 82.

SCRIPTULUM, i. n. [γραμμά] Vigesima quarta pars uncia. Scribitur & Scripulum, omiffa τ, & per contractionem Scriplum. Sofip. Charif. 1. 81. V. supra SCRUPUS. [Barbaris Scrupulus. Gloss. Lat. Græc. Scripulum, Γράμμα, γραμμάς. Alt. Gloss. & tert. Scripulum, Γράμμα, ὁ γραμμάς. Scripulum semper, abjecto t. Sic autem & Columellæ codd. Mss. lib. 5. pr. ut & Varronis, Ciceronis, &c. Primam producunt Ovid. & Martial. Corripit Rhemn. Fannius ubique, qui sub Claudio vixisse putatur, quod ægre mihi persuadeo. Porro nec pro Pondere nisi in neutro genere positum apud antiquiores reperio, ita ut distent Scripulum & Scrupulus.

SCRUPULUM, i. n. vel SCRUPULUS, i. m. dimin. [ψηφίς] proprie Lapillus brevis & asper, qui in calceo latens, pedem laedit, & presso pede, dolorem creat. V. super. dict.

Scrupulus, translate pro Sollicitudine, dubitatione, & difficultate aliquando ponitur. Unde, Injicere scrupulum, & Eximere scrupulum alicui dicimus. Ter. Phorm. 5. 9. 30.

Ea mortem obit; e medio abiit: qui fuit in re hac scrupulus? Scrupulum, Μελέμια, ἢ Μιέμλιαν. Scrupulo, ψυχῆς κίνησις. Gloss. Lat. Gr. [An Scrupulus scribendum? non memini enim in hac significatione aliter legere. An posteriore loco Scrupulositas? Occurrunt enim trunca quædam in eo Lexico.

Sine scrupulo. Columel. lib. 5. cap. 11. Odiosus scrupulus. V. Odiosus in ODIUM.

Aculei sollicitudinum & scrupuli. Cic. 1. Att. 15. At domesticarum quidem sollicitudinum aculeos omnes & scrupulos occultabo.

Evellere scrupulum alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Hunc sibi ex animo scrupulum, qui se dies noctesque stimulat ac pungit, ut evellatis postulat.

Eximere. Idem 5. Att. 13. Exime, quæso, quoad potes, de illo domestico scrupulum, quem non ignoras.

Injicere scrupulum alicui. Ter. Adelph. 2. 2. 20. Timet, injeci scrupulum homini.

Injicere scrupulum & dubitationem. Cic. pro Cluent. 76. Hic tum injectus est hominibus scrupulus, & quædam dubitatio, quidnam esset actum.

Scrupulus unus restat. Ter. And. 5. 4. 37.

Scrupulum, sive Scrupulus, Nomen ponderis. Scrupulum, inquit, Budæus, in binos obolos dividitur, ut obolus in binos semiobolos. Glareanus in libro de Asse, Obolum Columella semiscrupulum vocat: est enim scrupuli dimidium: drachma igitur sex habet obolos. V. SCRUPUS & SCRIPTULUM. Valer. Max. lib. 4. 4. 9. De paupertate Æliorum, Eadem gens nullum ante scrupulum auri habuit. Cic. 4. Att. 16. Etiam illud jam cognitum est, neque argenti scrupulum esse ullum in illa insula, neque ullam spem prædæ, nisi ex maecipiiis. Al. Scripulum. Ex Budæo. Martial. lib. 4. 88.

Ergo nec argenti sex scrupula Septitiani, &c. Al. Scripula. Ovid. de Medicam. faciei, 92.

Quinque trahant marathri scrupula, myrrha novem. Al. Scripula. Scrupulum, etiam Mensura est in metiendis terris. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 10. Ab hoc principio mensores nonnunquam dicunt in subcivium esse unciam agri, aut sextantem, aut quid aliud, quum ad jugerum pervenerunt, id habet scrupula ducenta octoginta octo. Quem locum explicat Budæus in Asse. Columel. lib. 5. cap. 1. Igitur, ut diximus, jugerum habet quadratorum pedum viginti octo millia & octingentos, qui pedes efficiunt scrupula ducenta octoginta octo. Ut autem a minima parte, id est ab dimidio scrupulo incipiam, pars quingentesima septuagesima sexta pedes efficit quinquaginta, id est jugeri dimidium scrupulum: pars ducentesima octogesima octava pedes centum, hoc est scrupulum: pars centesima quadragesima quarta, pedes cclxx, hoc est scrupula duo. Al. Scripula & Scripulum. [Quæ sine dubio sequenda lectio est. V. in SCRIPTULUM.

Hora etiam in scrupulos dividitur, ut patet ab inscript. apud Fabrett. p. 96. SYLVANA QVÆ HIC DORMIT VIXIT ANN. XXI. MENS. III. HOR. IV. SCRVPVLOS VI.

SCRUPULOSUS, a, um. Adj. [λιθώδης, μικρολόγος Gl. L. G.] Pienus scrupulis. Plaut. Capt. 1. 2. 82. Nam meus scrupulosam victus comæat viam.

Scalig. hic legit Scrupofam. Sic, Scrupulosæ cotes apud Cic. 4. Tusc. 33. Al. Scrupofæ. V. CAUTUS. Et apud Plin. lib. 15. cap. 23. Ceteræ suum pabulo gignuntur, scrupulosa corticis intra nucleos quoque ruminatione. De castaneis.

Scrupulosus, Sollicitus & anxius. Plin. 3. Epist. 5. Miraris, quod tot volumina, multaque in his tam scrupulosa, homo occupatus absolverit.

De Plinio avunculo. Disputatio scrupulosa. Quintil. 9. 1.

Scrufulosus in def. . . Amm. Marcell. 501. in fine edit. Francf. H. St. Marcellini reliqua verba culter empæctæ fustulit, sed explebunt facile quibus ea editio in promptu erit.

Ventorum paulo scrufulosior observatio. Plin. lib. 18. cap. 33.

Scrufulosissima saltatio. Columel. in præfat. lib. 1. i. e. Quæ anxie & cum cura & studio exercetur. Al. Scrufulosissime. V. dict. seq.

SCRUFULŌSE, Adv. [σρωφολοσία] Columel. lib. 9. cap. 8. At quæ dono vel aucupio contingunt minus scrufulose probantur. Plin. 8. 14. Minutius & scrufulosius scrufantur omnia. Quintil. lib. 5. cap. 14. Scrufulosissime requirant. Colum. lib. 1. pr.

SCRUFULŌSITAS, ātis. f. [σρωφολοσία] Anxietas, difficultas. Columel. lib. 11. cap. 1. In hac autem ruris disciplina non desideratur ejusmodi scrufulositas. Uritur & Testull.

SCRUFULĀRIS, e. Adj. Quod ad scrufulum nummum, vel pondus pertinet. Plin. lib. 33. cap. 8. His coticulis periti, quum e venâ ut lima raperint experimentum, protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti vel æris, scrufulari differentia. Hard. Scripulari.

SCRUFULĀTIM, Adv. Per scrufula. Plin. lib. 22. cap. 24. Scrufulatim quidem colligere ac miscere vires, non conjecturæ humanæ opus, sed impudentia est. [Nisi Scrufulatim legendum.]

SCRŪTA, orum. pl. [σρωτη Gl. L. G. & G. L.] Attritæ usu vestes, dimidiatæ strigiles, & jumentorum solexæ, refixi clavi, idque genus alia, quæ vilissimæ proxenetæ venalia habent, quos antiqui Scrufarios appellabant. Cæll. lib. Antiq. 10. cap. 56. Verbo, Scruta, Veteramenta omnifaria significari puto, quæ cum usu jam detrita sint, pretio item deminuta censentur. Horat. 1. Epist. 7. 65.

Vilia vendentem tunicato scruta popello. Ex qua origine factum ut Scrutaria dicantur Vilissima quæque. Lucil. apud Gell. Noct. Attic. lib. 3. 14.

Quidni? & scruta quidem ut vendat, scrufarius laudat

Præfractam strigilem, solexam improbus dimidiatam. Sidonius item Apollinaris vocabulum in Centurias allegisse videtur, Nunc, inquit, frivola quædam, nunc ludo apta virgineo scruta donabat. Quo in loco sunt qui Imagunculas pueriles operis dulciarii Scruta posse accipi, augerentur. Ad hæc quæ de scrufurum significatia pronuntiamus, plane alludit Apulejus fabulæ Græcæ lib. 4. p. 146. Elmenh. Enimvero vos, bonæ frugi latrones, inter furta parva atque servilia, timidicule per balneas & aniles cellulas reptantes, scrufariam facitis. Hæc Cæll. Quidam perperam scribunt Scruta. V. Burman. ad Petron. cap. 62.

SCRŪTĀRIA, æ. f. [σρωτη Gl. L. G. & G. L.] Scrufurum venditio, ut sagaria, cœnacularia, lintearia. Apul. lib. 4. Scrufariam facitis. V. dict. præced.

SCRŪTĀRIUS, i. ni. [σρωτη Gl. L. G. & G. L.] Scrufurum venditor. Gell. 3. 14. V. supra in SCRŪTA.

SCRŪTĀRIUM, i. n. [σρωτη Gl. L. G. & G. L.] Locus, ubi scruta venum proponuntur.

SCRŪTILLUS, i. m. Isidor. Gloss. Scrutulus, vel Scrutillus est ventriculus fartus.

SCRŪTATOR, SCRŪTINIUM. V. post SCRŪTOR.

SCRŪTOR, [σρωτω, ερωτω Gl. L. G. & G. L.] āri. Inquirere. Plaut. Aul. 4. 4. 24. Jam scrufari mitte.

Excudere & scrufari. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Non excutio te, si quid forte ferri habuisti: non scrufator, nihil ad me arbitror pertinere. Idem 1. Q. frat. 1.

Tabellarios scrufari. Cic. 10. Fam. 31. Tamen nequaquam tanta in mora est, quanta qui locis omnibus dispositi ab utraque parte scrufantur tabellarios & retinent.

Abdita terræ ferro scrufantes. Lucret. lib. 6. 809.

Fretum scrufari. Lucan. lib. 3. 698.

Ignem gladio scrufari. Hor. 2. Serm. 3. 276. Parœmia.

Orbem scrufari. Plin. lib. 5. cap. 5.

Arcanum alicujus scrufari, Exquirere. Hor. 1. Epist. 18. 37.

Argumenta scrufari & quærere. Cic. in Partit. 8.

Mentes deum scrufantur in exiis. Ovid. 15. Met. 136.

Vestigia scrufari domini sui dicitur canis. Plin. lib. 8. cap. 40.

Scruto, active dixerunt Veteres. V. Non. 7. 6. & Priscian. 8. Nec aliter in Gloss. Græc. Lat.

SCRŪTĀTUS, a, um. Partic. Pass. Aur. Vict. Or. gent. Rom. cap. 6. Scrufatis omnibus latebris.

Idem active. Curt. 6. 5. 17. Ille venantium modo latibula scrufatus.

SCRŪTĀTER, Adv. Ambros. Epist. 40. Scrufanter discutere.

SCRŪTATIO, ōnis. f. [ερωτω Gl. L. G. & G. L.] Seneca de Vita beata cap. 23. Ita dico si tuto & securus scrufationem populo præbuerit. i. e. Permissit sua scrufanda.

SCRŪTĀTOR, ōnis. m. [ερωτω Gl. L. G. & G. L.] ut, Pallidus scrufator auri. Lucan. lib. 4. 298.

Profundi scrufatores, Marini piscatores. Stat. 3. Silv. 1. 84.

Quodque legit mersus pelagi scrufator Eoi. i. e. Urinator scrufans uniones in mari Indico. conf. Quintil. Decl. 18.

Scrufatores dicebantur fervi, qui Salutatores, five eos, qui mane ad principem salutandi causa veniebant, scrufabantur, & excutiebant, ne telum, aliudve armorum genus, absconditum gestarent. Suet. Claud. cap. 35. Reliquæ autem tempore salutatoribus scrufatores semper apposuit. Et hic mos a Claudio ad Vespasianum. Suet. Vespas. cap. 12. Consuetudinem salutantes scrufandi manente adhuc bello civili omiserat. [Repetitus tamen a malis subinde principibus.]

SCRŪTĀTRIX, icis. f. Alcim. Avit. 2. 326.

— scrufatrix Eva malorum.

SCRŪTĪNO, āre. Idem, quod Scrufator. Vulg. Int. 4. Efr. 16. [Gl. L. G. Rutilat, Έρωτω, σρωτω Gl. L. G. & G. L.] Scribe, Scrufinat, Έρωτω. Nam in Græc. Lat. Έρωτω, Scrufinacio, Indagacio. Έρωτω, Scruto, Rimor, & in ipso rursus Lat. Gr. Scrufatio, Έρωτω, Scrufatur, Γρωτω, ερωτω. Hinc

SCRŪTINIUM, i. n. [ερωτω, ερωτω Gl. L. G. & G. L.] Investigatio. Apul. lib. 9. Met. extr. Postremum magistratibus placuit obstinate denegantem scrufinio detegere. Ammian. 29. 2. Inter scrufinia supellectilis.

SCULNA, æ. f. [σουλνα Gl. L. G.] Antiquum verbum, dictum quâsi Sequulna: quem qui elegantius loquuntur Sequestrem appellant.

Utrumque vocabulum a sequendo factum est: quod ejus, qui electus sit, utraque pars fidem sequatur. Hæc Gell. apud quem vide plura lib. 20. cap. 10.

SCULPO, pli, ptum, [σουλπω, Gl. L. G. & G. L.] ēre. Cædendo imaginem aliquam effingere. Plin. lib. 36. cap. 4. Marmore sculpendo primi omnium inclauerunt Dipænus & Scyllis, geniti in Creta insula. Alii legunt Scalpendo. V. mox.

Ebur sculpsit mira arte. Ovid. 10. Met. 248.

Scalpo, non Sculpo dici debere, auctor est Diomedes. V. in dictione SCALPO. [Promiscue lere hæc dictio pnnitur in codd. Mss. ut & in vet. Gloss. similiterque in derivatis & compulitis. Nec satis distat significatio, ut duo verba putentur. Lapidibus tamen sculpturam proprie tribuere videtur Glossographus Lat. Gr. Scalpit, Γλυφει, κρησει. Sculpsit, Γλυφει λιθον. Sed Græc. Lat. Γλυφω, Scalpo, Cudo, Γλυφω, Sculpa. V. paulo post.]

SCULPTUS, a, um. Partic. [σουλμειν Gl. L. G. & G. L.] ut, Animalia sculpta. Lucan. lib. 3. 224.

SCULPTOR, ōnis. m. [σουλμειν Gl. L. G. & G. L.] Qui sculpsit. Plin. lib. 36. cap. 5. Jam fuerant in Chio insula Malas sculptor, dein filius ejus Micciades, &c. Idem lib. 20. cap. 13. Sculptores & pictores utuntur. Alii legunt Sculptores. Gloss. Al. Lat. Gr. Sculptor, Γλυπτης.

SCULPTŪRA, æ. f. [σουλφη] Ars, quæ auro, argento, ære, ferro, ligno, ebore, marmore, vitro, gemmis, opera efficit. Plin. lib. 16. cap. 40. Habent in sculpturis facilitatem. Sic lib. 35. cap. 12. Vitruv. 4. 6.

SCULPTĪLIS, e. Adj. [σουλπις] ut, Opus sculptile. Ovid. 4. de Pont. 9. 28.

SCULPO, āre. occurrit in Gloss. Græc. Lat. Γλυφω, Sculpa. Modo scil. imperandi. Inde

SCULPĀTOR, ōnis. m. Γλυπτης. Ibidem.

SCULPTŪRO, āre. Sculptura ornare. Verbum a Sculptura ductum, ut a Pictura, Picturare. Inde

SCULPTURĀTUS, a, um. Partic. Fortunat. 9. Carm. 15.

Et sculpturata luit in arte faber.

SCULPONEA, æ. f. apud Catonem de R. R. cap. 59. Calceatorum genus est: nomenque Turnebo habere videtur a Sculpo vel Sculpo. Nihil enim differt, cum u & o propter soni vicinitatem sæpe alternis commutentur. Scolpus autem fictitio verbo Sonum significat, qualem ipsum nomen representat. Fulgentius tamen de Prisc. ferm. 21. Sculponeas explicat Cestos plumbo ligatos. Plautus in Caf. 2. 8. 59.

Soleas. c. qui quæso potius, quam sculponeas?

SCULPONEĀTUS, a, um. Adj. Sculponeis calceatus dicitur a Varrone in Serano; Dum in agro, inquit, studiosius ruror, aspicio Triptoleum sculponeatum bigas sequi cornutas, &c. Non. 2. 731.

SCURGUM, [σκουργον] Germaniæ urbs, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 11. Vulgo Schmeben.

SCURRA, æ. m. [σουργος, γλωτοποιος, ευσταπλω, δρακισης, σκωπτης, ηδολογος. Gl. L. G.] Scurra dictus est, ut quidam volunt, a sequendo, quod & tenuioris fortunæ homines, & ceteri alioqui, qui honoris gratia proferebantur quempiam, non antecedere, sed sequi sint soliti. Fest. ex Verrio. Itaque Scurra nihil aliud fuit, quam Sectator aut Pedissequus; neque primum inhonestum sensum præ se ferebat, sed Homines denotabat urbano otio assuetos. Non fuit, Qui jocularia & scurrilia loqueretur, sed Homo urbanus: non Rusticus, sed Elegans. Plaut. Molt. 1. 1. 14.

Tu urbanus vero scurra, delitiæ populi,

Rus mihi tu objectas? Epid. 1. 1. 13. r. Scurra es. e. scio te esse quidem hominem militarem. Trin. 1. 2. 165.

Quam urbani assidui cives, quos scurras vocant. Videntur autem sic appellati fuisse, Qui assidue in urbe essent, nunquam in agris, quod sine cura fortasse & opere omni essent. Turneb. De hac & aliorum opinionibus V. Voss. Etymol.

Postea, cum otiosi divites effusus risus ex omni materia quærenter, adeoque in omnem licentiam jocantium studia erumperent, male audire Scurrarum nomen cœpit, & iis solis attribui; qui risum ab audientibus captant, non habita verecundiæ ratione aut dignitatis. Cic. pro Quint. 55. Memini, vetus est, De scurra multo facilius divitem, quam patremfamilias fieri posse. Idem [de Carbone, puto. V. 9. Fam. 21. extr.] Quoniam frequentissime usus est joci, & notissimos sæpe hoc dicendi genere tutatus est, scurra ab inimicis suis est dictus. Et 5. Verr. 146. Albam habebō judicem, eum hominem, qui se ipse scurræ improbissimum existimari vult, qui a scurris potius semper gladiator, quam scuria appellatus sit. Scurræ etiam vocabantur, Qui gestu & imitatione (ut mimi & gesticulatores) risum movere conati sunt. Sic Phædrus 5. 5. 27. Scurræ vocat, Qui porcelli vocem imitabatur sua. [Notum urbano sale, non Mimum. Non parum facetus scurra. V. NON.]

Fugitivus scurra. Juven. 13. Sat. 111.

Improbis atque petulans scurra. Cic. pro Cluent.

Infidus scurra. Hor. 1. Epist. 18. 4.

Vagus scurra. Hor. 1. Epist. 15. 28.

Ves scurra, Promptus ad alios laceffendos, ut vult Gronov. Cic. 9. Fam. 20. Me autem a te, ut scurræ velitem, malis oneratum esse, non moleste tuli. [Forfan legendum in Gloss. Græc. Lat. Scurra veses, pro Scurræ vili, ubi tamen interpretatio Gr. deest. Dicitur & Scurrus. Gloss. Græc. Lat. Ευσταπλω, Scurra, Scurrus.]

SCURRŪLA, æ. m. dimin. Arnob. 6. Urbanus scurrula. Apul. Met. 10. p. 246. Elmenh. Quidam denique præter scurrula, &c.

SCURRĪLIS, e. Adj. [σουργος] Ridiculum cum turpitudine. Cic. 2. de Orat. 239. Ne aut scurrilis jocus sit, aut mimicus.

Dicacitas scurrilis & scænica. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Lusus scurriles, pro Levibus & nugatoriis sine turpitudine, posuit Valer. lib. 7. cap. 8. 9.

Streptus scurrilis. Auctor Philomelæ v. 34.

SCURRILĪTER, Adv. [σουργος] Procaciter. Plin. 4. Epist. 25. Quid hunc putamus domi facere, qui in tanta re, tam serio tempore, tam scurriliter ludat? Justin. 24. 6. 4. Scurriliter jocosus.

SCURRILITAS, ātis. f. [ευσταπλω Gl. L. G. & G. L.] vitium Urbanitatis oppositum, Turpis & procax dicacitas. Auctor Dialog. de Orat. cap. 22. Fieda & infulsa scurrilitas.

SCURROR, [σουργος Gl. L. G.] āri. Scurram agere. Hor. 1. Epist. 17. 19. Scurror ego ipse mihi, populo tu.

SCURRĀNS, antis. [σουργος] Scurriliter agens. Hor. 1. Epist. 18. 2.

Scurrantis speciem præbere, professus amicum. h. e. Turpiter adulantis Porphyrio.

SCUTALE, SCUTARIUS, &c. V. SCUTUM.

SCŪTICA, æ. f. [σκῦτα Gl. L. G.] Flagellum ex pelle. Martial. lib. 10. 62. Scuticaque loris horridis Scythæ pellis, Qua vapulavit Marfyas Celenæus. Al. Cirrata loris. Habent scuticæ tremefactus. Ovid. 9. Epist. 81. Rubere scutica. Juven. 6. Sat. 478. Dignus scutica. Hor. 1. Serm. 3. 117.

SCUTILUS, a, um. Adj. Tenue, & macrum, & in quo tantum exilis pellicula cernitur. Paulus apud Festum. V. Voss. Etymol.

SCUTRA, æ. f. [σκῦρα Gl. L. G. λίβης Al.] Vasis ænei genus. Plaut. Perf. 1. 3. 8. Commisce mulfum, struthæa, colutheaque appara, Bene ut in scutris concaleat, & calamum injice. In quem locum tradit Camerarius, a Scutris dici forma diminutiva Scutulas, ut a Culcitra dicitur Culcitula. Certe a Mitra sic fit Mitella, a Capra Capella. Servius a Scuturire deducit, sed minus recte.

SCUTRISUM, i. n. Vasis genus apud Catonem R. R. cap. 10. & 11. a Scutra derivatum.

SCŪTŪLA, æ. f. [σκῦτλα Gl. G. L.] Errant, qui a Scuto deducunt, nam in Scuto prima producitur, at in Scutula corripitur. Igitur a Scutra deducimus, cum significet Vasis genus concavum. Martial. lib. 8. 71. Bessalem ad scutulam sexto pervenimus anno. Idem lib. 11. 32. Sic implet gabatas, paropidafque, Et leves scutulas, cavasque lances. Gloss. Græco lat. σκῦτλα, σκῦτῆλλον, Scutella. σκῦτῆλη, Scutula. pro Scutala. Scutulis vestes dividere Gallia instituit. Plin. lib. 8. cap. 48. V. SCUTULATUS. Scutulæ in pavementis vocantur Frustra marmoris rotunda, a scuti videlicet figura. V. Vitruv. lib. 7. cap. 1. & Pallad. lib. 1. cap. 9. Scutula in arboribus emplastatis. Plin. lib. 17. cap. 16. Ergo amputatis omnibus ramis, ne succum avocent, nitidissima in parte, quaque præcipua cernatur hilaritas, exempta scutula (ita ne descendat ultra ferrum) cortici, imprimitur ex alia cortex par cum sui germinis namma. Vulgus Gallicum vocat *un escuillon*. Scutula, Particula quadam ballistæ apud Vitruvium. Sic enim scribit, Describatur, inquit, scutula, quæ Græce *περίκηρ* appellatur. Hæc scutula, auctore Turnebo, est in summo & imo capitulo, dextra & sinistra, atque inde nomen habet Græcum, quod multis locis pertusa & perterebrata est. Itaque & perinfirma est, sed laminis ferreis, & regulis & clavis confixa continetur firmaturque. In ea est foramen, quo tenduntur toni, id est nervi, qui brachia ballistarum continent. Infunt & foramina, quibus induntur cardines. Hæc Turnebus. Scutula, Hasta teres, qua lina tunduntur. Quapropter & exigua hastula, in qua Lacedæmonii membranam involentes, litteras scribebant, scutula vocabatur: Perottus. Rectius tamen dicitur Scytala. [Quia dictio Græca est, quam tamen Glossographus hac Latina reddit. Scytala, Serpentis genus in Africa.]

SCUTELLA, æ. f. Dimin. [σκούτῆλον] Genus vasis concavi, rotundi, quo minutal ex carne vel oleribus in mensam exhibebatur. Cic. 3. Tuscul. 45. Eripiamus huic ægritudinem. Quomodo? collochemus in culcitra plumæ, psalteriam, adducamus, hedychrom incendamus, demus scutellam dulciculæ potionis, aliquid provideamus & cibi. [Hinc *Ejuelle* Gall. V. SCUTRA.]

SCUTULATUS, a, um. Adj. [σκούτῆλιος] Forma rotunda factum, quale aranea textit. Plin. lib. 11. cap. 24. Quanta arte celat pedicas scutulato rete grassantes, &c. Scutulata vestis a Scutula, quæ habet quosdam orbes, vel circulos, quasi Scutulis distincta. Nam sicut diversos colores picturæ Babylonii, plurimis vero liciis Alexandrini texere, quæ polymita appellant: ita Galli scutulis vestes dividere, quæ scutulata dixerunt, instituit. Plin. lib. 8. cap. 48. Ithriæ, Liburniæque pilo propior. quam lanæ, pexis aliena vestibus, & quam sola ars scutulato textu commendat in Lulitania Juven. 2. Sat. 97. Cærulea indutus scutulata, aut galbina rafa. Scutulatus color, apud Palladium in Mense Martio, cap. 13. Colores (inquit) hi præcipui, albeus, rufus; murteus, cervinus, gilbus, scutulatus, albus guttatus, candidissimus, niger pressus. De coloribus equorum loquitur. Est autem Scutulatus equus, qui nunc vulgo *ponulatus* vocatur. [Locum vulgo aliter distinguunt.]

SCUTULUM, V. IN SCUTUM.

SCŪTUM, i. n. [σκῦτον, ἀσπίς κ' ὄπλον Gl. L. G.] Oblongum tegumen militis, ut Clypeus rotundum. Dictum *σπί* ἢ *σκούτ*, id est a pelle, quod non sine pellibus fiat, inquit Festus in Scorteum. Plin. lib. 35. cap. 3. Scutis enim, qualibus apud Trojam pugnatum est, continebantur imagines. Cæf. 5. Bell. Gall. 43. Quo percussio & exanimato, hunc scutis protegunt hostes, & in illum universi tela conjiciunt. Cic. 2. Tuscul. 54. Ignavus miles ac timidus, simul ac viderit hostem, abjecto scuto, fugiat quantum possit. Scutum quid a Clypeo differat, V. IN CLYPEUS. & Voss. Etymol. Scuta autem oblonga erant & ampliora; Clypei rotundi & minores. V. Liv. 8. 8. Et 9. 19. & 40. In Gloss. utroque confunduntur invicem. Scutorum impulsus. V. IMPELLO. Fulgentia scuta. Virg. 8. Æn. 93. Longa scuta. Virg. 8. Æn. 539. Cælare scuta auro. V. CÆLO. Incumbere in scuta. V. INCUMBERO. Reclinare scuta. Virg. 12. Æn. 130. Rejicere scutum, i. e. Post tergum. Cic. 2. de Orat. 294. Vitare periculum scuto. Cæf. 2. Bell. Civil. 35. Scutum elegant pro quovis Præsidio. Liv. 3. 53. Scuto magis, quam gladio, plebi opus est.

SCŪTUS, i. masculino genere dixit Turpil. Demiurgo, Quia non minus res hominem, quam scutus tegit. Ex Non. 3. 233.

SCUTALE, is. n. Corium, cujus loris confutis habena facta erat: sic appellatum, quod ex eo genere corii scuta conficerentur. Nam, ut apud Polybium est, exterior scuti facies corio vitulino obducta erat. Liv. 38. 29. Sed triplex scutale crebris futuris duratum. Ex Turneb.

SCUTARIUS, a, um. Adj. [σκούρατος] Quod ad scuta pertinet. Veget. Rei Mil. lib. 2. 11. In Romana militia habebant fabricas scutarias & lorricarias, quibus armorum genera formabantur.

SCUTARIUS, i. m. [σκούρατορος Gl. G. L.] Qui scutorum curam habet, vel Qui scuta facit. Plaut. Epid. 1. 1. 35.

Id modo videndum, ut materies suppetat scutariis. Scutarius fuit & Miles, qui Principem comitabatur. Zof. 3. 29. conf. Suet. Aug. cap. 56. Ammian. 20. 5. Gloss. 2. Lat. Græc. Scutarius, *σκούρατος*. SCUTATUS, a, um. [σκούρατος] Adj. Scuto tectus & munitus. Cic. 2. Philipp. 108. Agmine quadrato, cum gladiis, sequuntur scutati milites, ficas portari videmus. Liv. 28. 2. Virg. 9. Æn. 370. Cæf. de Bell. Gall. 1. 39. SCURIGERULUS, a, um. Adj. Scutum gestans. Scutigerulum Plaut. Caf. 2. 3. 44. pro Armigero usurpat, nempe pro eo servo, qui scutum domini gerit; Qui (malum) homini scutigerulo dare lubet. SCUTULUM, i. n. dimin. [σκούριον] Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. Plin. 8. 48. Scutulis vestes dividere Gallia instituit. Alii a recto fing. Scutula ducunt. ut & Scutulatus, q. V.

S C Y

SCYATHUS, vel potius SCIATHUS, [σκιάθω] Infula est cum oppido in Ægeio mari prope Thraciam, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. 7. vulgo *sciatbo*.

SCYDISSA, [σκυδιανης] Mons asperimus, & Moschicis montibus conjunctus, qui ultra Colchidem sunt, cujus summa ab Heptacometis obtinentur, & Paryadra, qui usque in Armeniam protenditur, & locis Sidenæ Themiscyrtæ proximis, & orientale Ponti latus efficit. Strabo lib. 12.

SCYDBA, [σκυδρα] Oppidum Macedoniæ, in ora Heraclea. Plin. lib. 4. cap. 10.

SCYLACE, [σκυλακη] Urbs circa Cyzicum ut inquit Hecateus. Pomponius 1. 19. Placia & Scylace parvæ Pelagorum coloniæ.

SCYLACEUM, i. n. [σκυλάκειον] Oppidum Calabria; de quo Virg. 3. Æn. 553. Caulonisque arces, & navifragum Scylaceum. Al. Scyllæum. sed vide Pier. not. & Turneb. Advers. 19. 21. Valer. Flacc. 3. Argon. 36. Spumosumque legunt fracta Scylaceon ab unda. al. Scylaceon cum diphthongo scribitur cum Servio. Sed eo rectius sine ea, quod & scribitur SCYLACIUM, [σκυλάκειον] Bruttiorum civitas, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Scylletium, *σκυλλήτιον* Strab. Vulgo *scullacci*.

SCYLLA, æ. f. [σκυλλα] Herba, V. SCILLA.

SCYLLA, [σκυλλα] Saxum in mari Siculo, periculofum mare faciens nautis. V. paulo infra. Scyllæ duæ fuerunt: Una, Nisi, Megarensium regis, filia: contra quos cum devictis jam Atheniensibus pugnaret Minos, propter filii Androgei interitum, quem Atheniensis & Megarenses dolo necaverant, amatus est a Scylla, Nisi filia: quæ ut hosti posset placere, comam purpuream patri abscissam ei obtulit: quam Nisus ita habuerat consecratam, ut tam diu regno potiretur quamdiu illam habuisset intactam. Postea & Scylla a Minos contempta, dolore in avem cirin, quæ & alauda dicitur, conversa est: & Nisus exinctus, deorum commiseratione in halæeti avis mutatus est formam. Virg. 1. Georg. 405. Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo. V. fabulam apud Ovid 8. Met. Fab. 1. Altera fuit Scylla, Phorci filia, quæ versa fertur in saxum, cui nomen est Scylla, in mari Siculo periculofum. Ovid. 14. Met. 52. Evitata Charybdi incidere in Scyllam, h. e. Vitato gravi malo, in aliud, diverfum licet, incidere. Servius indicat Scyllam Phorci & Chreideos Nymphæ filiam. Hanc quum amaret Glaucus, Circe, quæ illius amore tenebatur, quod eum in Scyllam propensiorum esse videret, fontem in quo nympha lavare consueverat, magicis venenis infecit: In quem quum illa descendisset, pubetenus in varias mutata est formas. Horrens itaque suam deformitatem, sese in mare præcipitem dedit, ac fabulæ præbuit argumentum. Hanc postea Glaucus deam marinam fecit: quæ classem Ulyssis & socios evertisse narratur. Virg. 6. Ecl. 74. Quid loquar? aut Scyllam Nisi, &c. De rei veritate diversa est scriptorum opinio. Salustius putat esse saxum in mari prominens, quod procul visentibus muliebrem formam imitetur, in quod illi fluctus, quoniam & luporum ejulatum, & canum latratum videntur imitari, finxerunt illam a pube hujusmodi feris succinctam esse. De Charybde vero narrat poetarum fabulæ, hanc feminam fuisse voracissimam, quæ quod Hercules boves rapuisset, a Jove fulmine icta, in mare præcipitata est, & in hujusmodi versa est monstrum, quod adhuc prilitinam servat naturam. Absorbet enim universa: quæque absorberit, ea circa Tauromitanum egerit litus, ut Salustius est auctor. Unde tanquam proverbio Scortum vorax, & aviditatis nunquam satiatæ, Charybdim appellat Hor. 1. Carm. 27. 19. — ab miser

Quanta laboras in Charybdi, Digne puer meliore flamma. Servius ait Scyllam in Italia esse, Charybdim in Sicilia. Virg. 3. Æn. 414. transitum hunc inter duo pericula angustum eleganter describit, Hæc loca vi quondam vasta convulsa ruina, &c. Plura in Erasmii Chiliad. Cic. 7. Verr. 145. Non enim Charybdim tam infestam, neque Scyllam nautis, quam istum in eodem sæto fuisse arbitror. Cærulea Scylla. Virg. 5. Æn. 122. Informis Scylla. Virg. 3. Æn. 432. Rapax Scylla. Ovid. 12. Epist. 123. Vorax Scylla. Catull. 62. 156. Propertius ex ambabus unam fecit, lib. 4. 4. 39. quum ait, Quid mirum in patrios Scyllam sævisse capillos, Candidaque in sævos inguina versa canes? Lucret. lib. 5. 890. Aut rapidis canibus succinctas feminarinis Corporibus Scyllas. Biformes Scyllæ. Virg. 6. Æn. 286.

SCYLLÆUS, a, um. Adj. [σκυλλῆος] ut, Monstra Scyllæa. Stat. 5. Silv. 3. 280. Litora Scyllæa. Ovid. 15. Met. 702. al. Scylacea. q. V. Rabies Scyllæa. Virg. 1. Æn. 200. Undis Scyllæis clauditur Italia. Lucan. lib. 2. 433.

SCYLLÆUM, i. n. [σκυλλῆαιον] Promontorium, in Peloponneso, ut Plin. 3. 5. Straboque lib. 6. referantur, sed sinu Argolico juxta Hermionem, quo Scylla Nisi filia fluctibus ejecta creditur. Nunc Damala vocatur, ut scribit Olivarius in Melam.

Est & Oppidum Bruttiorum in Italia, ut est auctor Pomponius Mela lib. 2. 3. Nunc *Desquillabo*, vel *Esquillabo*, ut tradit idem Olivarius in eundem Melam lib. 2. cap. 4.

SCYLLIAS, [Σκυλλίας] Herodoto lib. 8. Vir quidam Scionæus, omnium ea tempestate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio, ad Pelium factus, multam pecuniam Persis servavit, multa & sibi lucratus est. Hunc Pausanias in Phocic. p. 334. Wech. Scyllin vocat, de quo inquit, Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia classis Persicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando urinandoque præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magnesiæ: idque signum in Apollinis templo positum ab Amphycionibus, quod erat commune Græciæ concilium, a Nerone principe Romam translatum. Plin. lib. 35. cap. 11. Androbius pinxit Scyllin ancoras Persicæ classis præcidentem.

SCYLLIS, [Σκυλλίς] Sulptor egregius. Plin. lib. 36. cap. 4. Marmore sculpendo primi omnium inclauerunt Dipœnus & Scyllis, geniti in Creta insula.

Scyllis, Urinator. V. in dictione SCYLLIAS. conf. Alex. ab Alex. l. 2. cap. 21.

SCYLLUS, untis, f. [Σκυλλός] Oppidum Achajæ, ut Strabo scribit, quo Xenophon a Lacedæmoniis donatus est. conf. Laert. 2. 52.

SCYLURUS, i. m. [Σκυλῦρος] Nomen Scytharum regis proprium, qui, ut Plutarchus auctor est de Garrulit. p. 511. ed. Francf. quum, relictis maribus filii octoginta, diem esset obiturus, hastilium sacem cuique obtegans, illum confringere iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse sigillatim educta hastilia omnia facile confregit. Ita docens illud, ubi nna esse perseverarent, firmos ac potentes fore: imbecillos autem, si separarentur ac dissiderent. Apud Plut. scribitur Σκυλῦρος. Scylurus, [Σκυλῦρος] Cheronefi rex, a quo multa castella condita fuisse commemorantur a Strabone lib. 7.

SCYMNUS, [Σκύμνος] inter eos qui cælare argentum egregie noverant, commemoratur a Plin. lib. 34. cap. 8.

SCYMNUS, i. m. [σκύμνος] Græcis significat Catulum leonis, ut aliarum ferarum scylacia, Julio Polluce 5. 2. auctore. Lucret. lib. 5. 1045.

At catuli pantherarum, scymnique leonum. [Gloss. Græc. Lat. Σκύμνος, Canulus. An Catulus? conf. Suid.

SCYPHIUS, Equus Neptuni. Lilius Hist. Deor. Syntag. 5. ex Probo. Campi sunt in Thessalia Petræi, in quibus locus Petræ nomine, percussus tridente Neptuni, equum, qui Scyphius vocatus est, edidit.

SCYPHUS, i. m. [σκύφος] Vasis pntorii genus, quo veteres usi sunt in conviviis. Cic. 6. Verr. 54. Hinc illa Verrea nata sunt, hinc in convivium Sextum Cominium protrahi iussit, in quem scyphum de manu jaccere conatus est. Plin. lib. 33. cap. 11. L. vero Crassus orator duos scyphos, Mentoris artificis manu cælatos, festertis centum habuit. Bayhus, Scyphum, quem scyphum nonnulli scribunt, Græci σκύφον dicunt, & σκύφον, ut docet Athenæus in undecimo, Vasculum est potorium. Plutarchus tamen in Antonio, statim in ipso principio, Scyphum posuisse videtur, pro eo vase quod vulgo *basin* dicimus. Martialis quoque 8. 6. Scyphos avorum vocat Vasa potoria, quæ & Archetypa dicuntur ab eodem. Hæc ille. [Gloss. Græc. Lat. Σκύφος, Scifus. An ita vox Latina scribenda est? Nil monuit tamen Pier. ad 8. Æn. 278.

Cælatus scyphus. V. CÆLO.

Capaciores adfer huc, puer, scyphos. Hor. Epod. 9. 133.

Faginus scyphus. Tibull. lib. 1. 11. 8.

Nati in usum lætitiæ scyphi. Hor. 1. Carm. 27. 1.

Sacer scyphus. Virg. 8. Æn. 278. Valer. 2. Argon. 272.

Scyphus, pro Navigio. si fides Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. extr.

SCYRRITICUM Metallum. In Scyro Inf. ut vult Hard. Plin. lib. 31. cap. 2. In Scyretico metallo arbores quæcunque flumine alluuntur, fæxa hunt cum ramis.

SCYRI, Populi sunt in Arabia, Indorum lingua loquentes, apud Plin. lib. 6. cap. 23.

SCYRITÆ, [Σκυρίται] Gentes sunt inter Nomadas Indos, quæ narium loco habent foramina tantum. Plin. lib. 7. cap. 2.

SCYRON, pro Gypso positum inveniri notat Cæl Rhodig. lib. 14. Lect. Antiq. cap. 13. unde & Scyria terra, pro Alba dicitur quandoque.

SCYROS, i. f. [Σκυρός] Insula est contra Magnesiæ, in mari Ægeo, una ex Cycladibus, Lycomedis regis patria, in qua est urbs ejusdem nominis. Patet hæc insula, Plinio teste, longitudine xxv. m. passuum, ex qua lapidem integrum fluctuare tradunt, eundem comminutum mergi. Dicta est autem Scyros, quia σκῦρος dicitur salebra & asperitas, ut ait Eustathius.

Scopulosa Scyros. Stat. 2. Achil. 17.

In hac Achilles sub puellari habitu adolevit: atque ejus regis filiam Deidamiam vitaviit, quæ ab insula & ipsa Scyrias est appellata. Ovid. 1. de Arte Am. 882.

SCYRIAS, ædis. f. [Σκυριάς] Patron. Scyriades pl. mulieres, ex Scyro insula. Stat. 2. Achil. 147.

Nec minus egressæ thalamis Scyriades ibant
Ostentare choros.

SCYRIUS, a, um. Adj. possess. [Σκυρίος] Ovid. 8. Epist. 112.

Ignara tetigit Scyria membra manu. Propert. lib. 2. 9. 16.

Scyria nec viduo Deidamia viro.

Pubes Scyria, A Scyro insula. Virg. 2. Æn. 477.

SCYRICUS, a, um. Adj. [Σκυρίκος] aliud possessivum. Unde

SCYRICUM, i. n. Genus coloris carulei. Plin. lib. 33. cap. 7. & 8.

SCYTALA, æ. f. [Σκυτάλη] est Insula sinus Troglodytici, apud Plin. lib. 6. cap. 29.

SCYTALA, æ. vel SCYTALÆ, es. f. [σκυτάλη] Mus araneus Latine dicitur. Plin. lib. 32. cap. 5. Eadem vis contra venenatorum omnium morsus, privarim scytalen & angues. V. Colum. l. 6. c. 17. [Ubitamen alii μυρτάλη legi volunt. q. V. f. l. & quæ mox seq.

Scytale, Genus serpentis. Solinus, cap. 40. Scytale, tanta præfulget tergi varietate, ut notarum gratia videntes retardet: & quoniam reptando pigrior est, quos allequi nequit, miraculo sui capiat Itupentes. In hoc tamen squamarum nitore hiemales exuvias prima ponit. Lucan. lib. 9. 720. [Nec de alio genere Plinius agere videtur.

Scytala Laconica, [σκυτάλη Λακωνική] Genus erat furtivarum litterarum, quibus utebantur publice Lacones. Rationem & modum pulchre describit Gell. lib. 17. cap. 9. cui junge Plut. in Lyfandro p. 444. ed. Francf. Harpocr. & Suid. Cur autem Scytala dicta sit V. in SCYTULA.

SCYTALIS, ÿdis. f. [σκυτάλης] Dimin. Parva scytala. Scytalides dicti sunt Articuli, qui subfunt digitis pedis. Cæl. Rhodig. lib. 4. Lect. Antiq. cap. 3. ex Polluc. 2. 4.

SCYTHA. V. SCYTHIA.

SCYTHAS, æ. m. [Σκυθῆς] Nomen filii Herculis, a quo & Scythæ dicti sunt: licet nonnulli dictos putent λῶν ἑσκυθῆσθαι. quod Irafci significat: sunt enim Scythæ iracundiores. Notat Cæl. Rhodig. lib. 18. Lect. Antiq. cap. 24.

SCYTHRS, [Σκυθῆς] Plin. lib. 7. cap. 56. Jovis fuit filius, qui primus arcus sagittarumque usum reperisse dicitur.

SCYTHIA, [Σκυθία] Regio Septemtrionalis, a Scythia Herculis filio, ut ait Herodotus, ita dicta. Hæc dividitur a Tanai fluvio: & pars una remanet in Europa, altera in Asiam protenditur. Scythia Europæ terminatur ad Thraciam: in ea solum est aurum producens (ut Pomponius refert 2. 1. pr.) inhabitabile tamen, propter gryphos aurum custodientes. Ibi Borylhenes, qui gentem sui nominis alluit inter Scythiæ amnes amœnissimus. Scythia vero Asiæ ita a Justino lib. 2. cap. 2. describitur, Scythia in Orientem porrecta, includitur ab uno latere Ponto, & ab altero montibus Riphæis, a tergo Asia & Tanai flumine. Multum in longitudinem & latitudinem patet. Hominibus inter se fines nulli: neque enim agrum exercent, nec domus illis ulla, aut tectum, aut fedes est, armenta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Uxores liberofque secum in plaustris vehunt, quibus, coriis imbrum hiemifque causa tectis, pro domibus utuntur. Justitia gentis ingeniis culta, non legibus. Nullum scelus apud eos furto gravius. Quippe, sine tecto & munimento pecora & armenta habentibus, quid salvum esset, si furari liceret? Aurum & argentum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle vescuntur. Lanæ iis usus ac vestium ignotus. Et quanquam continuis frigoribus urantur, pellibus tantum ferinis aut murinis vestiuntur. Scythæ ab alieno imperio, aut intacti, aut invicti manserunt. Darium regem Persarum turpi a Scythia subnovere fuga. Cyrum cum omni exercitu trucidarunt. Alexandri Magni ducem Zopyrona cum copiis universis deleverunt. Romanorum audivere, non sensere arma. Gens & laboribus & bellis aspera. Vires corporum immensæ. Hi hodie Tartari appellantur.

SCYTHIA, vel SCYTHES, æ. m. [Σκυθῆς] Qui ex Scythia est. ut, Anacharis Scythes, apud Cic. 5. Tusc. 90. & Phædr. 3. prol. 53. Gelidus Scythes. Hor. 4. Carm. 5. 25.

Profugus. Hor. 4. Carm. 14. 42. i. e. Aut sub Aquilone interius constitutus, aut qui nunquam in eodem loco maneat. Acron.

Scythæ, arum. pl. [Σκυθῆς] frequentiore in usu.

Campestres Scythæ. Hor. 3. Carm. 24. 9.

Superbi Scythæ. Hor. in Carm. sæcul. 55.

Vagi Scythæ. Sen. Troad. 1.

SCYTHIS, ÿdis. patronym. f. [Σκυθῆς] Ovid. 15. Met. 360.

Exercere artes Scythides memorantur eadem.

SCYTHISSA, æ. f. Corn. Nep. 14. 1. Matre Scythissa natus. Al. Cilissa.

SCYTHICUS, a, um. Adj. possess. [Σκυθηκός] Apulejus, Plerique eorum Scythicis moribus vivebant. Cic. 5. Tusc. 90. Mihi amictus est Scythicum tegmen.

Aura Scythica. Ovid. 5. Trist. 6. 19.

Gens Scythica. Stat. 12. Theb. 519.

Herba Scythica. Plin. 25. 8.

Montes Scythici. Ovid. 15. Met. 285.

Orbis Scythicus. Ovid. 3. Trist. 12. 51.

Poli Scythici sidera. Martial. 6. 58.

Pontus Scythicus. Ovid. 3. Trist. 4. 46.

SCYTHICÆ, [Σκυθηκαί] Calceamenti genus apud Alcæum & Stephanum, auctore Cælio Rhodig. lib. 18. cap. 24.

SCYTHICÆ, es. f. [σκυθηκῆ] Herba, quæ cum ex Scytharum solertia cognita sit, ab illis proprium nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 8. Scythia primum eam, quæ Scythice vocatur, circa Bœotiam nascens, prædulcis. Idem lib. 26. cap. 5. Peucedani succus pectoris doloribus, & acorum subvenit, & ideo antidotis miscetur, tuffi daucum: Item Scythica herba. V. cap. 1. lib. 27. ejusdem.

SCYTHISSO, ære. [Σκυθηζῶ] Scythiiffare apud Scythas, proverbii figura, erat Imperantibus bibere. Alex. Alexandrinus Genial. Dier. lib. 5. cap. 22. Ælian. Varr. Hist. 2. 41. Cæl. Rhod. 14. 60.

SCYTHON, ðnis. m. [Σκυθων] Nomen proprium viri, quem poetæ fabulantur, pro suo arbitrio, modo in feminam sese commutasse, modo rursus in virilem formam rediisse. Ovid. 4. Met. 280.

Quid loquar, ut quondam, naturæ jure novato,
Ambiguus fuerit, modo vir, modo femina Scython.

SCYTHOPOLIS, is. f. [Σκυθηπόλις] Urbs est in Decapolitana Syriæ regione, nomen habens a Scythis in eam deductis, quum antea a Liberi patris nutrice ibi sepulta Nyfa diceretur. Plin. lib. 5. cap. 18. conf. Steph.

SCYTHOTAURI, orum. m. pl. [Σκυθηταῦροι] Populi Scythiæ Tauricæ regionis jugi incolentes, qui ut Solinus cap. 25. refert, pro hostiis advenas credere conueverunt. Meminit horum & Plinius lib. 4. cap. 12.

SCYTOPOLIS, is, f. [Σκυτοπόλις] non aspirato verbo, Libyæ oppidum est, ut ex Polyhistoris sententia tradit Stephanus.

SCYZINUM, [σκυζίνον] Vinum, cujus (cum ex herba fieret) oblitterata ratio est. Plin. lib. 14. cap. 16.

S E

S. E. Sibi et, Sita vel Situs est. SEBERA. Severa. SEC. Secundus SEPT. September. [Septimius, in numm. Severi Imp.] SEQ. Sequanus. S. EQ. Senatus, equester. SER. Servus, vel Servius. S. E. S. O. Sibi & suis omnibus. S. E. T. L. Sit ei terra levis. S. E. F. S. Sibi & suis. SEV. Severus. SEX. Sexus.

SE, Pronomen. V. SUI.

SE, pro *dia* Græca præpositione, separativa est: ut Separo, Seduco. Est etiam abnegativa, ut Securus, Sine cura. Hæc Priscianus lib. 14. in fine. V. hic seq.

Se, dicebant etiam veteres pro Sine. Cic. 2. de Legib. 60. Ast im cum illo sepelire urereve, se fraude esto. Verba sunt legis xli Tabularum, ut & illa apud Gellium lib. 20. cap. 1. Tertius nundinis partes fecanto.

Si plus minusve fecuerint, se fraude esto Sic enim legit Budæus, & recte, non autem Sine, quod vulgo Gelliani habent codices Porro in primo exemplo Im accusativus est antiquus pro Eum, a nominativo Is. Se, particula, interdum valet Semis. i. e. Dimidium: ut in Sel bra, Semodius, Semuncia. [Pro Semilibra, Semimodius &c. quæ ipsa quoque occurrunt. Est autem ex Gr. *ἑμι*, quod solum in compositione occurrit. Porro repræsentat etiam Sex, in quibusdam inde compositis, ut Sedecim, pro Sexdecim; Sepedes, pro Sexpedes; Sevir, pro Sexvir, &c.

S E B

SĒBASTE, [Σεβαστή] Urbs Judææ, ante Samaria dicta, quam Herodes in honorem Augusti Sebasten, i. e. Augustam, appellavit. Auctor Strabo lib. 16. Meminit hujus Plin. lib. 5. cap. 13. extr. Item Sebastia post dicta Armeniæ, auctore Steph. Item Cherronefus ad Corycum Ciliciæ.

SĒBASTĒNUS, a, um. Adj. [Σεβαστηνός] gentile. Sebasteni, orum. m. pl. Samaritani a Sebaste, id est Augusta, civitate Judææ extremæ. Eorum meminit Jurisconsultus Scævola in tit. De annuis legatis in P.

SĒBASTIA, [Σεβαστία] Oppidum in Colopena Cappadociæ regione, de quo Plin. lib. 6. cap. 3.

SĒBASTŌPŌLIS, [Σεβαστοπόλις] Ponti Cappadocii urbs Ptolemæo lib. 5. cap. 6. & Plin. l. c. Vulgo S. Gregorius.

SĒBĒNNYTUS, [Σεβεννύτης] Stephano, Urbs in Ægypto, ubi & palus & amnis sunt cognomines. Unde præfectura quoque Sebennytica Σεβεννύτης νότος, & Sebennyticum Nili ostium Σεβεννυτικὸν στόμα, vocari constat, quod in duo alia dividitur scilicet in Saiticum & Mendefium: Herodotus lib. 2.

SĒBĒTHOS, i. m. [Σεβήθου] Fons apud Neapolim, cujus aqua vicatim decurrens, omnes fere usus Neapolitanis præstat. Stat. 1. Silv. 2. 263. — & pulchra tumeat Sebethos alumna. Hujus & Virgilius

& Columella meminerunt, quod quidem nomen sine R littera procul dubio scribendum est (etsi sciam esse qui Seberthus per R legant) testis est, ut alia omittam, tabella marmorea vetustissima Neapoli in murorum fundamentis reperta, quæ habet, P. MEVIVS EVTYCHVS AEDICVLAM RESTITVIT SEBETHO. [Quod fontis ipsius Numen, seu Deus.

SĒBĒTHIS, idis. f. [Σεβήθης] Virg. 7. Æn. 734. Nec tu carminibus nostris indictus abibis, OEbale, quem generasse Telon Sebethide Nympha Fertur.

Item Adjective. Columel. lib. 10. v. 134. Doctaque Parthenope Sebethide roscida lympha, &c.

SĒBĒNUS, [Σεβήνου] Lacus, quem facit fluvius Lollius apud Sarnicum, vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus, ipsum lacum, *Isi* appellat. Plin. lib. 3. cap. 19.

SĒBĒRITÆ, arum. m. pl. [Σεβέρηται] Populi Ægyptii, Nili infulam incolentes, non procul a Meroe. Sebitæ dicti quasi advenæ eo quod Psammethicum Regem fugientes in Æthiopiâ commigrarint. Strabo lib. 17.

SĒBO, **SĒBUM**, V. **SĒVUM**.

S E C

SĒCĀLR, is. n. Frugis genus, quod inquit Ruellius, Galli detrita una littera *Seclam* vocant. Plin. lib. 18. cap. 16. Id autem, quod fecale, atque farrago, appellatur, occari tantum desiderat. Secale Taurini sub Alpibus asiam vocant, deterrimum, & tantum ad arcendum famem utile: fecunda, sed gracili stipula, nigritia triste, sed pondere præcipuum. Admiscetur huic far, ut mitiget amaritudinem ejus, & tamen sic quoque ingratiſſimum ventri est. Nascitur qualicumque solo, cum centesimo grano ipsumque pro latamine est. Hæc Plinius. conf. FARRAGO.

SĒCAMENTUM, **SĒCARIUS**. V. **SĒRCO**, **ÆRE**.

SĒCĒDO, fsi, flum, [ἀναχώριον Gl. L. G.] ère. Seorsum cedere, vel ire. A lusu secedere. Propert. lib. 1. 10. 9. Secedere de via. Plant. Curc. 2. 3. 2. Secede huc. Plant. Capt. 2. 1. 23. Secedere & fecernere se a bonis. Cic. 1. in Catil. 32. Secedere in. Liv. 27. 17. Eadem causa &c. cum omni popularium manu, relicto Afrubale, secedendi in imminenteis castris ejus tumulos. In hortos vacuos secedere. Ovid. 4. Trist. 8. 87. Ad stilum secedere, Secessum scribendi causa petere. Quintil. lib. 1. cap. 12. p. 123. Burm.

Secedere; verbum judiciale aut senatorium. Sen. Epist. 117. pr. Antequam incipio secedere, & in aliam partem confidere. Translatum a discessionibus, quæ fiebant in Senatu.

Trabes pondere commoto secessere. Stat. 12. Theb. 436. A corpore sensus secedent. Catull. Argon. 62. 189.

SĒCESSIO, ònis. f. [παραχώρησις, μεταχώρησις] Defectio, præcipue vero militum, aut vulgi. Cæf. 1. Bell. Civil. 20. Divulgato Domitii consilio, milites secessionem faciunt. Cic. pro Muren. 49. Etenim te inquirere videbant, iristem ipsum, mæstos amicos, obseruationes, testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptorum, animadvertabant. Budæus Secessionem verbum criminofum esse dicit. Id enim est in bello Secessio, quod Defectionem vocamus. Cic. pro Ligar. 10. Secessionem tu illam exitimavisti, Cæsar, initio, non bellum. Tacit. 16. Ann. 22. Secessionem jam id, & partes, etsi idem multi audeant, bellum esse dictabant.

Secessiones, Narrationes dicebant. Paulus. [Immo Secciones. q. V. **SĒCESSUS**, ùs. m. [ἀναχώρησις, ἀναχώρησις Gl. L. G. & G. L.] significat modo Discessum, modo Locum secretiorem.

Secessus, Locus a turba & tumultu separatus. Plin. 2. Epist. 13. Ille meus in urbe, ille in secessu contubernalis. i. e. In villa. Et 3. Epist. 15. Petis ut libellos tuos in secessu legam.

Altus pinguisque secessus. Plin. 1. Epist. 3. ad Caninium, Quin te in alto isto pinguisque secessu studii adferis?

In secessibus agere, i. e. Morari. Ulp. in l. Quid tamen. §. Si arbiter iufferit. D. de recept. arbit. [Vulgo *Retrahesionem* vocant, & Est actus ipse ejus, qui se a negotiis & frequentia in solitudinem reduxit, proprie.

Secessus, Sinus remotus maris. Virg. 1. Æn. 163. Est in secessu longo locus.

Secessus avium. Plin. lib. 10. cap. 29.

SĒCĒNO, crēvi, crētum, [χεῖζω, ἀχχεῖζω Gl. L. G.] ère. Divide-

re, separare. Cic. 4. de Fin. 63. Itaque illa, non dico me expetere, sed legere: nec optare, sed sumere: contraria autem, non fugere, sed quasi fecernere. Varro 2. de R. R. cap. 2. Arietes, quibus sis ufurus ad feturam, bimestri tempore ante fecernendum & largius pabulo explemdum.

Secernere, Discernere. Cic. de Amicit. 95. Secerni autem blandus amicus a vero, & internosci tam potest, adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata a sinceris atque veris.

Aliquem populo fecernere. Hor. 1. Carm. 1. 32. E grege fecernere. Liv. 35. 14. Facultatem dicendi a majore, ac magis expetenda vitæ laude fecernunt. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Iniquum fecernere iusto. Hor. 1. Serm. 3. 113. Nucleos fecernere. Cato R. R. cap. 10. Pilum feminarium unum, qui nucleos fecernat. h. e. Quo nucleos a putaminibus separet. De fabis enim loquitur.

Publica privatis fecernere. Hor. de Arte Poet. 397. Res apertas a dubiis fecernere. Lucret. lib. 4. 469. Voluptatem a bono fecernere. Cic. 2. de Fin. Est ratio fecernendi, seorsumque vivendi. Lucret. lib. 2. 472.

Secernere, pro Seligere. Hor. Epod. 16. 63. Juppiter illa piæ secrevit litora genti.

SĒCRĒTUS, a, um. [κρυπτοῦς] Partic. Separatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 55. Habent igitur suam sphaeram stellæ inerrantes ab æthereâ conjunctione secretam & liberam. Lucret. lib. 4. 87. Nec sigillatim possunt secreta videre.

Secretus a voluptate. Cic. 2. de Fin. Sejunctum & secretum ab inani. Lucret. lib. 1. 432. Secretum & extra vulgarem usum positum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Consultant secretæ. i. e. Seorsum. Plaut. Bacch. 5. 2. 35. Firmabat domi secretus animus adversus suprema. Tacit. 15. Ann. 59. Aure secreta divisos fridere fufurros. Hor. 2. Serm. 8. 78. Colloquium secretum. Auctor de Viris Illust. cap. 28. Cubilia secreta. Ovid. 1. Fast. 427. Domus secreta. Virg. 2. Æn. 299. Iter secretum. Hor. 1. Epist. 18. 103. Locus secretus & Celebris, contraria. Cic. 2. de Legib. Loco publico, privato ne; celebri, an secreto; aliena civitate, an tua; in castris, an foro dicas, interest plurimum.

Loca secreta petere. Hor. de Arte Poet. 298. Pabulationes secretissimæ, Longissime remotæ. Columel. lib. 9. cap. 4. Questus secreti. Tacit. 3. Ann. 17. Studia secreta. Quintil. lib. 2. cap. 18.

SĒCRĒTUM, i. n. [ἀπόκρυφον, ἀκρόατον, λεληθὸς Gl. L. G.] pro Seceſſu. Plin. 3. Epist. 1. Quam pulchrum illud, quam dulce secretum, quantum ibi antiquitatis? Venire in secreta. Ovid. 13. Met. 555. Facere secretum. Quintil. lib. 10. cap. 3. Stilus secreto gaudet. Quintil. lib. 10. cap. 7. Secreti licentiam nactus. Sueton. in Tiber. cap. 42. Secretum, [μυστήριον Gl. L. G.] pro Re secreta, & separata, quam nulli communicavimus, eamque apud nos tacitam servamus: Quintil. lib. 1. cap. 1. Profert enim mores plerumque oratio, & animi secreta detegit. Ovid. 2. Met. 556. Et legem dederat sua ne secreta viderent.

A Secretis. V. **SĒCRETARIUS**, & A, præp. Mentis secreta ore confuso exferit. Senec. Herc. OEth. 4. Est mihi libertas tecum secreta loquendi. Ovid. 9. Met. 558. Occulere secretum. Senec. Hippol. 7. In hujusmodi secretis. Vide Fabii locum in **SĒTUS**. in phr. Dicere situm. H. St.

SĒCRĒTŌ, [κρυπτόν Gl. L. G.] Adv. Sine arbitris. Cic. 7. Att. 8. Una Formias venimus, & ab hora octava ad vesperum secreto collocuti sumus. Idem 7. Fam. 25. Secreto hoc audi, tecum habeto, ne Apellæ quidem liberto tuo dixeris. Item 6. Verr. 100. Ex his quæritur secreto in curia, quid esse factum arbitrarentur. Loqui cum aliquo secreto. Hor. 1. Serm. 9. 67. Secreto narrare. Cic. 8. Fam. 1. Inter paucos, quos tu nosti plane, secreto narrantur.

Secreto rogare. Plin. 3. Epist. 1. Secreto occidere filium. Quintil. lib. 9. cap. 2. Secreto ab aliis coquere consilia. Liv. 3. 36. pr. Secretius, [ιδιούτως] Separatius. Columel. lib. 11. cap. 2. His diebus commode instruantur hortus, de quibus suo loco dicam secretius. Justin. 21. 4. 3. Ut secretius senatum, & sine arbitro, interficeret. conf. Sen. Quæst. Nat. 5. 4.

SĒCRĒTUS, Adv. Idem. Tertull. de Orat. cap. 1. & de Pallio cap. 4. **SĒCRĒTUM**, Adv. Annian. 29. 1. **SĒCRĒTIŌ**, ònis. f. [ἀποκρυφισμός] Cic. 1. Tusc. 71. Est enim interitus quasi discessus & secretio, ac diremptus eatum partium, quæ ante interitum junctione aliqua tenebantur.

SĒCRĒTĀRIUM, i. n. Aula, in qua iudices conveniunt, & jus redditur, fere eo sensu, quo Auditorium, id est, audiendarum litium locus, in l. Lecta. Si certum petat. in P. lib. 12. tit. 1. Secretarii sæpe habetur mentio in C. Theod. Hinc deduci putem verbum Secretarius, quo in summis consiliis pro Scriba in Galliis, non illeptide abutimur, quia in Secretario decreta excipiunt, vulgo non communicanda.

SĒCRĒTARIUS, i. m. qui A secretis Latinius dicitur. V. in dictione **SĒCRĒTARIUM**. Videnda sunt ecclesiasticarum synodorum monumenta, in quibus Secretarii verbo pro Scriba, usos fuisse patres certissimum est, & adnotavit Spiegelius. [Suid. Σκρητῶν, καὶ στυπωσκρητῶν. Idem in Γραμματικῶς, Γραμματικῶς, ὁ ὑπάραξεν, τὸν τῶν ἀπόκρυφτων γραμματικῶν ἄσκησιν κρύπτει τὸ ἀξιωμα Γραμματί.]

SĒCRĒPĪTA, æ. f. Culter ferreus oblongus, manubrio eburneo, rotundo, solido, vincto ad capulum argento atoque, fixo clavis æneis, ære Cyprio, quo Flamines & Flaminiæ virgines Pontificesque ad sacrificia utebantur: a secando dicta. Paulus ex Festo. Idem Seceſſipita alii Securim, alii Dolabram æneam, alii Cultellum putant. Alii scribunt Seceſſipita. V. not. var. Sueton. in Tiber. 25. Nam & inter Pontifices sacrificanti simul pro seceſſipita plumbeum cultrum subjiendum curavit. V. Lex. Pitifc.

SECESSIO, SECESSUS. V. SECCO.
SECIUM, Libum est, quod secespita fecabatur. Festus.
SECIUS, Adv [ἤπιος] Perottus purat e Secus comparativum esse, & aliquando pro Secus, id est prope, poni. Festus a Sero. V. infra.
 Notandum est Virgilium primam in Secius semper producere, in Secus vero corripere. [Fere autem subjungitur negationi.
 Nihilominus fecius, est Nihilominus. Festus. Ter. And. 3. 2. 27.
 Sed nihilominus fecius mox deferent puerum huc ante ostium.
Secius, Minus. Apul. Nec eo fecius approbabitur tibi nunc etiam firmitas animi mei. Virg. 2. Georg. 277.
 — nec fecius omnis, in unguem
 Arboribus positus, secto via limite quadret. Idem 3. Georg. 367.
 Interea toto non fecius aere ningit.
Secius, Tardius. Accius,
 Si forte paulo, quam veniam fecius. Festus citans ista Accii verba, a Sero dicit derivari, indicans simul geminam esse lectionem hoc loco, Serius. conf. Sectus in SECTUS Partic. & SECUS.
SECLUDO, si, sum, [ἐκκλέω] ēre. Seorsum claudere. Cic. 1. Tusc. 72.
 Nam qui se humanis vitis contaminassent, & se totos libidinibus dedidissent, &c. iis devium quoddam iter esse, seclusum a concilio deorum. i. e. Claufum. Propert. lib. 1. 20. 29.
 Ille sub extrema pendens secluditur ala.
 Aliquem inter similes puellas secludere. Stat. 1. Achill. 359.
 Nemo seclusum in valle reducta. Virg. 6. Æn. 704.
 A communi luce seclusum. Cic. 6. Verr. 23.
Secludere, Excludere. Virg. 1. Æn. 561.
 Solvite corde metum, Teucri, secludite curas.
 Vitam corpore secludere, Emori. Plaut. Rud. 1. 4. 1.
 Quid mihi melius est, quid magis in rem est, quam corpore vitam secludam? i. e. Quam ut me occidam?
SECLUSUS, a, um. Partic. Virg. 6. Æn. 703.
 — videt Æneas in valle reducta
 Seclusum nemo. i. e. Separatum.
 Seclusa sacra a priscis dicebantur, quæ Græci *μυστήρια*, appellant, ab eo quod separata ac seorsum clausa a nobis, propter sanctitatem aliquam, esse debeant. Id genus sacra Plinius appellat Opertanea, quod in operito occulta sint, ne oculis profanorum obvia polluuntur. V. Fest.
SECLUSORIVM, i. n. [ἐκκλεισθήριον] In quo aliquid secluditur. Varro 3. de R. R. cap. 5. Quum opus sunt ex hoc aviario ut fumantur idoneæ, excluduntur in minusculum aviarium, quod est conjunctum cum majore ostio & lumine illustriore, quod secluforium appellant.
SECO, secui, sectum, [σέχω, πέρω] Gl. L. G.] āre. Excidere. Cicero, Id totum secuit in duas partes.
 In frusta secare. Virg. 1. Æn. 212.
 Infinite secare atque dividere. V. INFINITUS.
 Congeriem dispositam Deus secuit. Ovid. 1. Met. 33.
 Capillos secare. Martial. lib. 5. 49.
 Crinem secare. Virg. 4. Æn. 704.
 Herbas secare. Virg. 3. Georg. 126. Columel. lib. 2. cap. 11. Quum fecueris autem (herbam medicam,) sæpius eam rigato.
 Pabulum secare. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 14.
 Marmora secanda locare, Cædenda. Hor. 2. Carm. 18. 17.
 Varices secare alicui. Cic. 2. Tusc. 35.
 Membra alicujus secare, Exsecare aliquem. Ovid. in Ibin, 275.
 Terga secare verberare intorto, Cædere. Tibul. lib. 1. 9. 22.
 Corpora secant hirsuti vepres. Virg. 3. Georg. 444.
 Plantas teneras fecat glacies. Virg. 10. Ecl. 49.
 Æquora ultima secare fuga. [Ἀγέρας] Virg. 5. Æn. 218.
 Æquora secare ærata nave. Virg. 10. Æn. 166.
 Æthera pennis secare. Virg. 1. Georg. 408.
 Campos falis ære secare, Secare mare navibus æratis. Virg. 10. Æn. 214.
 Culta pinguis fecat fluvius. Virg. 8. Æn. 63.
 Ventos secare. Virg. 4. Æn. 257.
 Viam secare. Virg. 6. Æn. 899.
 Ille viam fecat ad naves. i. e. Tenet, ut ait Servius.
 Seneca lib. 6. de Benef. c. 15. Certam secanti viam. H. St. V. Ioeum totum.
 Spem secare. Virg. 10. Æn. 107.
 Quæ cuique est fortuna hodie, quam quisque fecat spem. Ubi Servius; Secat, Sequitur, tenet, habet: ut, Ille viam fecat ad naves. Unde & Sectas dicimus, Habitus animorum, & instituta philosophica circa disciplinam. [q. d. Metit spem. An potius pro Præcidit? Magnæ lites secantur bono viro iudice. i. e. Dirimuntur. Hor. 1. Epist. 16. 42.
 Exfors secandi cos. Hor. de Arte Poet. 305.
SECTUS, a, um. Partic. [περικτυπητός] Cic. 2. Tusc. 53. At vero C. Marius, rusticanus vir, sed plane vir, quum secaretur, ut supra dixi, principio vetuit se alligari, nec quisquam ante Marium solutus dicitur esse factus. i. e. Cum ipsi varices secarentur.
 Capilli secti. Ovid. 3. Met. 506.
 Corpus sectum. Hor. 4. Carm. 4. 61.
 Herbarum sectæ. Hor. 2. Serm. 4. 67.
 Pellis secta. Ovid. 2. Fast. 31.
 Unguis sectus. Hor. 1. Epist. 1. 104.
 Annus sectus. Stat. 8. Theb. 64.
 Compita secta in multas vias. Ovid. 3. Amor. 1. 18.
 Divilio scrupulose in partes secta. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Limes. Virg. 2. Georg. 278.
 Arboribus positus secto via limite quadret.
 Sectus, inlar Comparativi, pro Secius refert Gell. 18. 9. ex Plauti Men. 5. 7. 57. conf. Trin. 2. 3. 6. V. SECIUS.
SECTURUS, a, um. Partic. [τρυφεύς] pro Secturus. Columel. lib. 5. cap. 9. Supra quam ramum secaturus es.
SECCAMENTUM, i. n. [περίσμα] Quod secando dividitur. Plin. lib. 16. cap. 10. Piceæ ad fissiles, scandulas, cupasque, & pauca alia secamenta.
SECCARIUS, a, um. Adj. [σέχμαρτος] Cato R. R. cap. 11. Villicum habere oportet, sportas secarias tres, molas alinarias tres, trufatiles unas. Verus exemplar habet Fæcarias.
SECCIO, ðnis. f. [τρυφή] Gl. L. G. τρυφή Gl. L. G.] Secandi actus dicitur Plin. lib. 25. c. 13. Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones, punctionesque ne sentiantur.
 VOL. IV.

In infinitum sectio. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Dividi sectionibus. Vitruv. 2. 2.
 Sectiones a veteribus appellatæ sunt, quas Narrationes dicimus. Gell. 18. 9. [Al. Infectiones. Male apud Paulum Secciones.
 Sectio, Media, vel aliqua pars bonorum, five omnia, quibus quis multatur. Cic. 2. Philipp. 64. Expectantibus omnibus, quifnam esset tam impius, tam demens, tam diis hominibusque hostis, qui ad illud seculus sectionis auderet accedere, inventus est nemo præter Antonium, præsertim quum tor essent circa hastam illam, qui alia omnia auderent. Cic. 1. de Invent. 85. Hoc commode reprehenditur, si dici possit ex hostibus eosdem esse captus, cujus prædæ sectio non venierit. V. seq.
 Sectio, Bona ipsa, confiscata quæ vocant. Tacit. 1. Hist. 90. Reliquias sectionum Neronianarum, nondum in fiscum conversas, revocatis ab exilio concessit. Cæf. 2. Bell. Gall. 33. extr. Postidie eius diei, refractis portis, quum jam defenderet nemo, atque intromissis militibus nostris, sectionem ejus oppidi universam Cæsar vendidit. i. e. Bona oppidi vendidit sub hasta. [Non particulatim tamen, sed universa simul, ne moram faceret, addixit plurimum offerenti. Græcus interpres. *ἰπικροπικω* reddit. V. dict. seq.
 Sectio, Persequutio juris. Hinc Sector, de quo verbo, præter nobilem significationem, sic Paulus apud Festum: Sectores, & qui fecant, dicuntur, & qui empti sua persequuntur. V. dict. seq.
SECTOR, ðris. m. [πείσης] Gl. L. G.] Qui fecat, ut Sector zonarius. Plaut. Trinum 4. 2. 20.
 — mira sunt
 Ni illic homo est, aut dormitator, aut sector zonarius.
 Sectors, inquit Ascon. in 3. Verr. 61. dicti sunt, qui, spem lucri sui secuti, bona condemnatorum semel auctionabantur, proque his pecuniis pensabant singulis, ac postea, pro compendio suo, singulas quasque res pecunia populo venditabant. Unde a Cicerone 2. Philipp. 65. Antonius, Sector Pompeji appellatur, quoniam in subhastatione bona Cn. Pompeji redemerat. Idem pro Rosc. Amer. 80. Nescimus per ista tempora eosdem fere sectores fuisse collorum & bonorum? [Sensu duplici. Sectors Budæus dicit proprie eos appellari posse, qui delationibus faciendis, confiscationes a principibus impetrant, ut homines interdum infones fortunis omnibus evertant. Cic. pro Rosc. Amer. 80. Nonne cogitas te a sectoribus huc adductum esse? Et 2. Philipp. 39. Et ejus viri nomine me infectari audes, cujus me amicum, te sectorem esse fateare? Sic 3. Verr. 19. Hæc, inquam, duo, quæ in ædibus tuis sola jam sunt, quæ sectorem expectant, relicta ac destituta a ceteris signis. Populus sui favoris sector. Lucan. lib. 1. 178. i. e. Emptor & venditor, five auctionator suffragiorum comitialium.
 Voluit Annibal contra fiduciam imitari; subiecitque argentarias Urbis tabernas; nec sector inventus est. Flor. 2. 6. 48. [Male Valla 1. 2. ex Sectors Accusatore facit. Gloss. Lat. Græc. Sector, βιάτης. Et Græc. Lat. βιάτης, ἢ δρόμητος, ἢ ἀγορεύων ἕστιαν, Sector. Ubi v. δρόμητος corrupta videtur. Quod autem in Lat. Græc. sequitur, id sublata distinctione sic legendum, Sector, Secundarius auctor, Δεύτερος, ἢ ἴσος, ἢ Ουκτός, ἢ Ουκλήτης, βεσσαυτής. Omnia enim Adjectiva pendent a Substantivo βεσσαυτής, licet id in Græc. Lat. absolute positum sit, βεσσαυτής, Secundus auctor. Non memini me in ea significatione alibi vocem legere. An, Sector? De sectoribus ad hastam publicam conf. Pedian. ad 3. Verr. 52.
SECTRIX, icis. f. Plin. lib. 36. cap. 15. Unde enim illi vitricus Sulla, & Metella mater, procriptionum sectrix?
SECTURA, æ. f. [τρυφή] Idem quod Sectio. Plin. lib. 17. cap. 17. Ut sectura inferior ponatur semper. Idem lib. 37. cap. 8.
 Sectura ærariæ. Cæf. 3. Bell. Gall. 21. Illi alias eruptione tentata, alias cuniculis ad aggerem vineasque actis, cujus rei longe peritissimi sunt Aquitani, propterea quod multis locis apud eos ærariæ secturæ sunt. Videtur, pro Fodinis accipere; ubi æs dividitur vel secatur. [Al. Stricturæ, q. v. & Æraria in æs.
SECTILIS, e. Adj. [τρυφός] Quod sectum est, aut excidi potest: vel potius, quod in nostris usus secari solet ut, Sectile porrum, i. e. Sectum & sua sponte concisum (ut ait Valla lib. 1.) Juvenal. 3. Sat. 293. V. SECTIVUS.
 Ebur sectile. Ovid. De medicamine faciei, v. 10.
 Medulla sectilis. Plin. lib. 16. cap. 39.
 Sectiles laminæ, Sectæ. Plin. lib. 16. cap. 43. Magna autem & glutini ratio, propter ea, quæ sectilibus laminis, ac in alio genere operiuntur. Sectilis, pro Sectibilis, quod facile secari potest. Plin. lib. 16. cap. 43. Durabilia ac sectilia, quæ modice humida. Ibid. Dat & alnus tuber, sectile, sicut citrus acerque.
 Tessellata & sectilia pavimenta. Sueton. in Jul. cap. 46. Multi eum prodidit in expeditionibus tessellata & sectilia pavimenta circumtulisse. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Ad regulam & libellam exacta pavimenta truantur, five sectilibus, seu tessellis. Per Sectilia intelligimus Sectas parvas marmoreas crustas in varios interdum colores. i. e. Opus amussatum, five Musivum, ut Spartianus in Pescennio, aut Mosaicum vocamus. Per Tesseras, Quadrata grandia. conf. in MUSIVUS, PAVIMENTUM, TESSERA.
SECTIVUS, a, um. Adj. Idem ut, Sectivum porrum, quod folia ejus sæpius secantur, ut profundius crescat. Columel. lib. 11. cap. 3. Apud Martialem titulus est, Porri sectivi, lib. 13. 1. Plin. lib. 19. cap. 10. Sectivi duo genera. conf. SECTILIS.
SECCABILIS, e. aliud Adj. Lactant. de Ira Dei, cap. 10. Dividua & seccabilia sunt. Aufon. Ecl. 1. 7. Secabile segmen.
SECCALE, is. n. Frumenti genus, V. suo ordine.
SECCULA, æ. f. Instrumentum rusticum. Varro de L. L. 4. 31. Seculæ falces, a secando. Claud. Conf. Hon. 6. 391. Circumflexa secula.
SECCURUS, ðnis. n. [τρυφή] Quicquid ab aliquo rescatur: a secando, ut qui Secamen dictum, e in G mutato. Plin. lib. 13. cap. 12. Segminibus utrinque amputatis. Gell. lib. 10. cap. 15. Unguibus Dialis & capilli segmina subter arborem felicem terra operiuntur.
SECCURIVM, i. n. [περίσμα, δόπτριον] Idem Plin. lib. 36. cap. 6. Crassior arena laxioribus segmentis terit, & plus erodit marmoris.
 Segmenta, etiam Incisuræ & virgulæ sectæ ex gemmis & unionibus.
 Segmenta sunt Partes sphaeræ, vel circuli, apud Geometras.
 Segmenta, [κλίματα] dicuntur Partes, & ut ita dicam, Membra mundi, in quæ universa terra digeritur. Plin. lib. 6. cap. 33. Plura sunt autem hæc segmenta mundi, quæ nostri circulos appellaverunt: Græci parallelos. Idem, Quod superest terrarum, tribus assignatur segmentis.
 VOL. IV.

- Segmentum, Ornamentum colli, quod monile vocatur, sic dictum, quod ex segmentis fieri consuevit, id est ex bracteolis argenteis, aureisque. Val. Max. lib. 5. cap. 2. pr. In Coriolani mentione, Senatus matronarum ordinem benignissimis decretis adornavit. Sanxit namque, &c. Permisit quoque his purpurea veste, & aureis uti segmentis. Juven. 2. Sat. 124.
- Segmenta, & longos habitus, & flammea fumit. Sunt tamen qui ibi Segmenta interpretantur Fasciolas, quæ in ordine vestis extrema parte allatæ, junctæque, ornamento sint indumentis muliebribus, vel quibus nova nupta amicitur, ut ait Probus. Alii accipiunt pro Margaritis & murenulis, hoc est torquibus. Ovid. 3. de Arte Am. 169.
- Quid de veste loquar? non jam segmenta requiro.
- SEGMENTATUS**, a, um. Adj. Segmentatæ vestes, dicuntur Purpureæ bracteolis argenteis, aureisque depictæ. Plautus, Quam pulcre segmentatam vestem. Martial. lib. 6. 74.
- Segmentatum, Quicquid ex tenuissimis segmentis vermiculatum compositum est, etiam si segmenta lignea sunt. Juven. 6. Sat. 89.
- Et segmentatis dormisset parvula cunis. i. e. Vermiculato emblemate pictis, vel præfegminibus, id est tenuissimis ligneis ramentis, ac verficoloribus depictis. [Rectius opinor Schol. vet. Segmenta dicit, vitam pendentem de vestibus, intexam auro. Vitta autem *Tauria* in Gl. exp.]
- SECORDIA**, **SECORDS**, **V. SOCORS**.
- SECRETARIUM**, **SECRETARIUS**, **SECRETO**, **SECRETUM**, **SECRETUS**, **V. SECRENO**.
- SECTA**, **SECTARIUS**, **SECTOR**, **V. SEQUOR**.
- SECTILIS**, **SECTIO**, **SECTOR**, **ORIS**, **SECTUS**, **V. SECO**.
- SECTOR**, **ARI**, **V. SEQUOR**.
- SECUBO**, **UI**, **ITUM**, [*ἀπυροῦ*] **ARE**. Separatim five seorsum cubare. Liv. 39. 10. Per jocum adolescens vetat eam mirari, si per aliquo noctes secubisset. Suet. in Tiber. cap. 7. Cum Julia primo concorditer & amore mutuo vixit: mox diffedit, & aliquanto gravius, ut etiam perpetuo secubaret. Aliter Propert. lib. 2. 25. 5. Brækh. 19. 41.
- Miles depositis annosus secubat armis. [i. e. Abditus latet, ut vult Brækh. vel potius. Solus cubat, non excubat in cohorte.]
- In vacuo toro secubare. Ovid. 3. Amor. 9. 34.
- A papillis alicujus secubare. Catul. 59. 105.
- SECUBIGUS**, **US**, **M**. [*ἀπυροῦ*] ut, Puellæ secubitus. Catul. Argon. 379. Tristes secubitus ferre. Ovid. 3. Amor. 10. 43.
- SECULA**, **V. SUPRA IN SECO**. **SECULARIA**, **SECULARIS**, **SECULUM**, **V. SÆCULUM**.
- SECUM**, **V. SUI**.
- SECUNDUS**, a, um. Adj. [*δεύτερος* Gl. L. G.] quasi Sequendus, vel Sequebendus, a Sequor. Quod sequitur primum: & tam numerum, quam ordinem denotat. Plaut. Pœnul. 1. 2. 118.
- primum prima salva fis,
- Et secunda tu secundo salve in pretio: tertia Salve extra pretium.
- Secundus de tribus. Cic. in Orat. 50. Quoniam id secundum erat de tribus.
- Secundus alicui re quapiam. Virg. 11. Æn. 441.
- Nulli virtute secundus. Sil. lib. 7. 55.
- Forma nulli secunda. Ovid. 1. Amor. 8. 25.
- Secundus a rege. Hirt. Bell. Alex. 66.
- Secundus ad. Cic. 3. de Fin. 32. Nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, sed eos, qui in aliquo honore sunt: quorum ordo proxime accedit ut secundus sit ad regium principatum.
- Facies toto orbe secunda. Juvenal. Sat. 10. 63. de Sejani facie, qui secundus a Cæsare Tiberio fuit.
- Hæres secundus, Substitutus. **V. HÆRES**.
- Loco secundo, Deinde. Cic. pro Cæcin. 23. Maxime fuit optandum Cæcinæ, Recuperatores, ut controversiæ nihil haberet: secundo loco, ut ne cum tam improbo homine: tertio, ut cum tam stulto haberet.
- Locus in dicendo secundus. Cic. 2. Att. Et ille secundus in dicendo habet auctoritatem pæne principis, & voluntatem non minus devinctam beneficio eos.
- Lumen secundum, Dies sequens. Cic. 7. Att. 26. Si te secundo lumine hic offendero.
- Menfa secunda. Cic. 14. Att. 6. Hæc ad te scripsi apposita secunda menfa. Idem 16. Fam. 21. In lacinia servantem ex menfa secunda semina. Virg. 2. Georg. 101.
- Non ego te, diis & mensis accepta secundis, Transferim, Rhodia, &c.
- Partes tractare secundas, Tragediæ scilicet. Hor. 1. Epist. 18. 14.
- Partium esse secundarum. Cic. 1. Verr. 48. Ut in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illum, qui est secundarum, aut tertiarum partium, quum possit aliquanto clarius dicere, quam ipse primarum, multum summittere, ut ille princeps quam maxime excellat. **V. PARS**.
- Interdum reticetur substantivum. Plin. lib. 7. cap. 12. Eiusdem familiæ Scipioni post eum cognomen Salurio mimus dedit: sicut Spinter secundarum, tertiarumque Pamphilus, collegio Lentuli & Metelli **COSS**.
- Secundas agere, pro Assentiri alicui, & pæne assentari. Senec. lib. 3. de Ira, cap. 8. Cælium oratorem fuisse iracundissimum constat: cum quo cœnabat in cubiculo lectæ patientiæ cliens: sed difficile erat illi, in crapulam coniecto, rixam ejus, cum quo edebat, effugere. Optimum judicavit, quicquid dixisset sequi, & secundas agere. Non tulit Cælius assentientem, sed exclamavit, Dic aliquid contra, ut duo simus. **CONF. PARS**.
- Auctoritatis secundæ, Proximum primæ. Plin. lib. 35. cap. 6. Rubricæ genus in ea voluere intelligi quidam, secundæ auctoritatis: Palmam enim Lemniæ dabant.
- Notæ secundæ vites, h. e. Bonitatis & præstantiæ. Columel. lib. 3. cap. 2.
- Panis secundus, idem qui Secundarius. Hor. 2. Epist. 1. 123.
- vivit filiquis, & pane secundo.
- Secundus, pro Pari. Hor. 1. Carm. 12. 18.
- Unde nil majus generatur ipso,
- Nec viget quicquam simile, aut secundum:
- Proximos illi tamen occupavit
- Pallas honores. [Proximos longo intervallo, non quasi gradu unico distans, quod proprie ejus est, quod secundum locum obtinet.]
- Secundus, Pronus, De his, quæ fluxum, cursuve habent.
- Amni secundo pars cetera defluit. Virg. 8. Æn. 549.
- Amni secundo missus defluit aries. Virg. 3. Georg. 447. Defluit, Cum aqua scilicet. Servius.
- Aura secunda, Grata, aspirans, prospera. Plin. lib. 8. cap. 32.
- Currus. Virg. 1. Æn. 160.
- Flectit equos, curruque volans dat lora secundo. i. e. inquit Servius, Oblæquenti Trojanis. Et tractus est sermo a sequentibus servus, i. e. pedisequis secundis. Unde & Secundam fortunam dicimus: quod secundum nos est, i. e. prope nos. [Immo quod Sequitur nos, **V. INFRA**.]
- Flumen secundum, Pronum. Tacit. 5. Hist. 23. Ovid. 4. de Pont. 15. 27.
- sed flumine sæpe secundo
- Augetur remis cursus euntis aquæ.
- Mare secundum. Liv. 29. 7.
- Ventus secundus, [*ἄνεμος* Gl. L. G.] Prosper, gratus. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Isque, quum secundissimo vento cursum teneret, ridens, Videtis ne, inquit, amici, quam bona a diis immortalibus navigatio sacrilegis detur? Plaut. Merc. 5. 2. 34.
- Huc secundus ventus nunc est, cape modo verforiam. Cic. 2. Att. 16. Quid si etiam Cæsarem, cujus nunc venti valde sunt secundi, reddo meliorem? Hic per translationem.
- Vela intendere ventis secundis. Virg. 3. Æn. 683.
- Verba iræ secunda, pro Apta & congruentia. Liv. lib. 2. 38. pr. Sedulo audientes secunda iræ verba.
- Secundus, [*ἀντι* Gl. L. G.] Fustus, Lætus, Prosper.
- Avibus secundis, Bonis, Lætis auspiciis. Liv. 6. 12. Deos, qui secundis avibus in prælium miserint.
- Auspicia secunda. Hor. 4. Carm. 14. 16.
- Numinibus secundis, Propitiis. Tacit. 15. Ann. 34. pr. Illic, ut plerique arbitrabantur, triste, ut ipse, providum potius, & secundis numinibus, evenit.
- Omne secundo ire. Hor. 3. Carm. 11. 50.
- Secundus, [*ἀντι*, *δίδως* Gl. L. G.] Benevolus & favens, item Lætus & facilis. Et contrarium habet Adversus.
- Admurmurationibus secundis Senatus illum accusavi. i. e. Senatu submissis verbis assentiente. Cic. 2. Q. frat. 1. Multa feci verba de toto furore latrocinioque P. Clodii: tanquam reum accusavi, multis & secundis admurmurationibus cuncti Senatus.
- Actiones secundæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.
- Amor summe secundus. Lucret. lib. 4. 1135.
- Auribus secundis aliquid accipere, Benevolis. Liv. 6. 40. Omnia ne semper, quæ magistratus ille dicit, secundis auribus: quæ ab nostrum aliquo dicentur, adversis accipietis?
- Clamor secundus. Virg. 5. Æn. 591.
- Cursus secundos dare. Virg. 3. Æn. 460.
- Di faciles, & in amore secundi. Ovid. 18. Epist. 3.
- Existimatio secunda, h. e. Fama prospera. Suet. in Claud. Cæs. cap. 7.
- Exitus secundi, Felices. Hor. 4. Carm. 14. 38.
- Fama secunda, Bona, prospera. Liv. 27. 10. extr. conf. Compar.
- Fortuna secunda, & Dubia. Cic. 3. Verr. 38. Si nullam religionem fors habebit, nullam societatem conjunctio secundæ dubiæque fortunæ, nullam auctoritatem mores atque instituta majorum. [Hæc & Obsequens fortuna dicitur. Conf. Currus, supra.]
- Fortuna adversa, & Secunda, contraria. Virg. 9. Æn. 282.
- Laboribus secundis crevit Romana pubes. i. e. Prosperis. Horat. 4. Carm. 4. 45.
- Oratione secunda extollere aliquem, Grata, plausibilis. Sall. in Jugurth. c. 65.
- Plausuque volat fremituque secundo. Virg. 5. Æn. 338.
- Populo secundo aliquid facere, Favente, non repugnante. Cic. 2. Tusc. 4. Est enim Philosophia paucis contenta iudicibus, multitudinem consulto ipsa fugiens, eique ipsi & suspecta & invisæ: ut vel si quis universam velit vituperare, secundo id populo facere possit.
- Prælium secundum. Tacit. 4. Hist. 79. Secundum prælium fecit.
- Res secundæ, Prosperæ, ex animo succedentes. Dictæ (ut ait Festus) non a numero, sed quia ut velimus sequantur. Cic. de Amicit. 22. Nam & secundas res splendidiore facit amicitia, & adversas, partiens, communicansque, leviores. Ter. And. 5. 6. 11. Age, me in tuis secundis rebus respice. Hor. 1. Epist. 10. 30.
- Quem res plus nimio delectavere secundæ.
- Res secundæ de. Ter. Heaut. 2. 2. 1.
- Si mihi secundæ res de amore meo essent, jam dudum, scio, Venissent.
- Rumor secundus. Hor. 1. Epist. 10. 9. Virg. 8. Æn. 50.
- Ergo iter incæptum celerant rumore secundo. **V. RUMOR**.
- Tempestas secunda. Tacit. in Vita Agric. 38.
- Tempora secunda. Horat. 4. Carm. 9. 35.
- Vires secundæ. Virg. 2. Æn. 617.
- Voluntate secunda hominum. Cic. 13. Fam. 19. Panfam nostrum secundæ voluntate hominum paludatum ex urbe exisse, cum ipsius causa gaudeo, tum mehercle etiam omnium nostrum.
- Secunda in aliquem voluntas. Cæsar 2. Bell. Civil. cap. 17. Tanta ac tam secunda in Cæsarem voluntas provinciæ reperiebatur.
- Compar. Suet. in Jul. cap. 2. Reliqua militia secundiore fama fuit. i. e. meliore.
- Secundiores res concedere Deos. Cæs. 1. Bell. Gall. 14.
- Superl. Hirt. Bell. Alex. cap. 11. Prælium secundissimum.
- Omnia secundissima nobis accidisse videntur. Cic. 10. Att. 8.
- Secundus, Cognomen frequens apud Romanos, ut C. Plinius Secundus. **V. INFRA**.
- SECUNDO**, **ADV**. [*δεύτερος*] Secundo Consul, pro Iterum. Et, Secundo eum noveram, i. e. Bis. Cicero, Semel hominem allocutus fueram: an secundo mihi redeundum esset, ignorabam. [Ita Nizol. Sed alius locus est pro Planc. 50. quem subnotat. Ubi Secundum malim.]
- SECUNDUM**, [*κατά* Gl. L. G.] Præpositio Accusativo casui serviens, pro Juxta five prope. Nam quod secundo loco positum est, prope est. Cic. 4. Fam. 12. Duo vulnera accepisse, unum in stomacho, alterum in capite secundum aurem. Plaut. Rud. 1. 2. 60.
- Proh dii immortales! quid illuc est, Sceparnio,
- Hominum secundum litus? Cic. 8. Att. 12. Cn. Magn. L. Dom.
- Et si secundum mare ad me ire cœpisset, confestim in Samnium ad me venturum.
- Secundum, Post. Plaut. Capt. 2. 1. 42.
- Nam secundum patrem tu es pater proximus. Cic. 2. Offic. 11. Proxime

Proxime autem & secundum deos, homines hominibus maxime utiles esse possunt. Liv. 28. 9. Se vero ea, quæ postulerent, decernere, Patres, merito Deorum primum, dein, secundum deos, Consulium, responderunt.

Secundum fratrem illis plurimum tribuebat. Cic. 4. Acad.

Secundum te nihil est mihi amicus solitudine. Cic. 12. Att. 16.

Hæres secundum aliq. institutus. Cic. 3. Verr. 114. Appellat hæredem L. Annium, qui erat institutus secundum filiam.

Secundum hunc diem, Cras. Cic. 1. de Orat. 264. Hoc facilius nobis expones ea, quæ abs te de officiis, præceptisque oratoris quæsitæ sunt: sed, opinor, secundum hunc diem: fati enim multa a nobis hodie dicta sunt.

Secundum ea quæro, servarissime in eo fidem. i. e. Postea, vel Prater hæc. Cic. in Vatin. 15.

Secundum & Ante, contraria. Cic. 2. Verr. 33. Tua ratio est, ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, ut ante primos ludos comperendinem.

Secundum, Pro. ut, Secundum te litem do, i. e. Pro te: Secundum me judica, Pro me. Suet. in Claud. Cæs. cap. 15. Absentibus secundum præsentem facillime dabat. Cic. 4. Verr. 41. Utatur instituto suo, ne cogat ante horam decimam de absente secundum præsentem judicare. Ulpianus, Et post edictum secundum præsentem judicabitur, ac si præsens esset.

Secundum causam multa disputare, In favorem causæ. Cic. 4. Att. 2.

Secundum te decrevit. Cic. 4. Att. 2. Nunciat jam populo, Pontifices secundum se decrevisse.

Secundum Buthrotios judicavit. Cic. 16. Att. 18.

Secundum, In. Cic. 1. de Divin. 126. Quumque solidam invenisset, statuissetque tollere: ei secundum quietem vitam esse Junonem: prædicere ne id faceret.

Secundum quod possibile est. Paulus in l. 1. D. De fundo dotal.

Secundum, alio modo. Ter. Eun. 5. 9. 60.

— postquam eis mores ostendi tuos,

Et collaudavi secundum facta & virtutes tuas, Impetravi.

Secundum jus fasque. Liv. 30. 31. Dii testes sunt: qui & illius belli exitum secundum jus fasque dederunt, & hujus dant, & dabunt.

Secundum arbitrium tuum, pro Ad arbitrium tuum. Cic. 7. Verr. 163.

Judicare secundum aliquem. Cic. pro Rosc. Com. 3. V. paulo supra.

Secundum, Super. Sallust. in Jugurth. Secundum ea uti deliberetis. [Error videtur. Cap. 14. exstat, Vellem potius ob mea &c. secundum ea, si desideranda erant, uti debitis uterer. V. Priscian. in 14. fol. 157. b Aldi & 18. 240. a. ubi docet Secundum pro κατὰ, vel μετὰ, Græcorum imitatione dici.]

Secundum Platonem, i. e. Juxta Platonis sententiam.

SECUNDUM, Adv. pro Secundo, vel Iterum. [δύπερον Gl. G. L.] Varro apud Non. 2. 621.

SECUNDE, Adv. Idem. Gell. 7. 3.

SECUNDA, Ærum. f. pl. [ὕστερα] Membrana illa, quæ post partum utero prodit, quæ & Secundina vocatur. Dicitur secundæ, quod nascentem infantem sequantur. Plin. lib. 20. cap. 9. Brallicæ succus contra ardorem febrium & stomachi vitia, utilissime imponitur, & ad secundas. Idem lib. 20. cap. 13. Feminarum etiam purgationes, secundasque, etiam emortuos partus, ut Hippocrati videtur, ex vino dulci nigro pota. Vulgo *L'arrière-fais*.

SECUNDARIUS, a, um. Adj. [δευτερός Gl. G. L.] quasi Secundi ordinis. ut, Panis secundarius. Suet. in August. cap. 76. Plin. lib. 18. cap. 9. Præterea floris semodium, & cibarii, quod secundarium vocant, sextarios quatuor, fursuris sextarios quatuor. Sic, Secundarium minimum, apud eundem lib. 33. cap. 7. conf. CIBARIUS.

Secundarium, pro Proximum, vel Secundum. Cic. 2. de Invent. 24. In hoc autem loco, caput illud erit accusatori, si demonstrare poterit, alii nemini causam fuisse faciendi: secundarium, si tantam, aut tam idoneam nemini.

SECUNDARIUS, i. m. [δευτερογενής] Actor scenicus secundarum partium. Cicero metaphorice usus est in Bruto 244. Quod idem faciebat, inquit, Q. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi secundarius. Budæus interpretatur, Secundæ & proximæ classis. Sunt qui legunt Secundarum: subaudiuntque Partium. Alii Secundanus: nec desunt qui Secundator legendum putent. [Gloss. Lat. Græc. Secundarius, Subdiga, Υπεκατής.]

SECUNDANUS, a, um. Adj. [δευτερός] Secundæ legionis miles, vel emeritus. Plin. lib. 3. cap. 4. In mediterraneo coloniæ Arelate sextanorum, Blitteræ septimanorum, Arausio secundanorum. i. e. Sextæ, septimæ, & secundæ legionis militum. Liv. 34. 46. extr. Quartæ hic, ille secundæ legionis (tem in asperis præliis sæpe tentatam) signa, adempta signiferis, in hostes jecerunt: Dum repetunt enixe signum, priores secundani se porta eiecere. Idem 34. 15. Secundani terga hostium cædunt.

SECUNDICERUS, i. m. [σικυδικήρα] non Secundocerus, aut Sericerius, legendum est in Codice Justiniani lib. 12. tit. 7. in Rub. Est autem Secundicerius, Secundarius; sicut Primicerius, Primarius: i. e. Qui secundum locum in dignitate primicerii obtinet: quasi notarius secundarius & post protonotarium. V. l. Scrinii omnibus. §. Scrinii. De palatinis lib. 12. C. tit. 24. conf. PRIMICERUS.

SECUNDO, [δευτερός] Ære. Gemino, Itero. Gloss. Græc. Lat.

Secundo, [αἰσιμαῖος Gl. G. L.] Prosperum reddere. Propert. lib. 3. 21. 14. Jam liquidum nautis aura secundat iter. Virg. 7. Æn. 259.

— di nostra incepta secundent. [In Gloss. Lat. Græc.

mendose scriptum puto, Secundo, αἰσιμαῖος, ἢ αἰσιμαῖος, pro αἰσιμαῖος, αἰσιμαῖος.

Aura blanda secundat aquas. Ovid. 13. Epist. 136.

Vifus secundare, & omen levare. Virg. 3. Æn. 36.

Deus secundet votum nostrum. Senec. Herc. fur. 9.

Secundare, In melius convertere, vel obsequi, ut ait Donatus. Ter.

Adelph. 5. 9. 37.

Hæc reprehendere & corrigere me, & secundare in loco. Emen-

data exemplaria hoc loco legunt Obsecundare.

Tempus ei rei secundat. Plaut. Rud. 4. 2. 3.

SECUNDANS, antis. Partic. [επιστάζων] ut, Vento secundante. Tacit.

2. Ann. 24.

SECUNDATIO, ðnis. f. Augustin.

VOL. IV.

SECUNDATUS, ðs. m. Locus secundus. Tertull. de Anima, cap. 27. Alteri primatum damus, alteri secundatum. [Non est verbale.]

SECUNDATOR, ðris. m. Hieron.

SECUNDUS, [Σεκυδῶ] Philosophus fuit Atheniensis, quem aliqui Epithyrum vocant, quod Architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocri eloquentiæ, æqualis æmulusque Herodis Attici, qui illud Hæfiodi eleganti mutatione in eum cavillatus est,

Figulus æqualem exagitat, tu Rhetora tecton. Nihilominus tamen senem poltea mortuum & epicedio & lacrimis honoravit. Ex Philostrato.

Secundus alter Tridentinus, vir sanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, scripsit breviter Longobardorum historiam. auctor Paulus Forojulienensis.

Fuit etiam hoc illustri Veronenfis familiæ cognomen, ex qua fuit Plinius Secundus, Naturalis historiæ scriptor. V. PLINIUS. Fuit & multis aliis Ro. gentibus usurpatum cognomen.

SECUPLUM, V. SESQUIPLUM.

SECURIDACA, æ. f. Herba est ciceris foliis pusilla, foliculos habens corniculorum modo aduncos, & in his semen rufum, securiculæ ancipitis figura, a quo argumento & nomen invenit, πείκευ. nascitur in hordeo & tritico, quæ & amplexu suo non raro enecat. Alio nomine Hedyfarum dicitur. Apud Gallos varia fortitur nomina: aliis Fabam lupinam, aliis Erbum, aliis Granum appellantibus.

Securidaca, Nomen est in Latinis scriptoribus non rarum. Turnebus tamen istam nominis formam non agnoscit, cum præfertim Græce πείκευ a securi vocetur, & a securitate nomen oriri non possit. Ex eo fit ut contra fidem omnium librorum Securiclatam scribi debere contendat, id est Securiculatam, a securicula, cujus figuram semen refert.

SECURIS, is. f. [πέλεκυς Gl. G. L.] Instrumentum fabrilis, ad secanda ligna; quasi Semicuris, ut ait Servius. Sabini enim Quirim hactam appellabant. Virg. 11. Æn. 656.

— æratam quatens Tarpeja securim.

Acies securium. V. ACIES.

Anceps securis. Ovid. 8. Met. 397. Ex utraque parte incidens, utrimque acuta. [Nili periphrasis est Bipennis. Gloss. Græc. Lat. πείκευ δίσημο, Bipennis.]

Curvæ secures. Virg. 7. Æn. 184.

Ex adamante facta securis. Ovid. 3. Fast. 805.

Hebetes secures. Juven. 8. Sat. 137.

Laurigeræ secures, Imperatoris victoris fasces laureati, cum securibus.

Claud. 4. Conf. Hon. 14.

Pacificæ secures. Lucan. lib. 7. 64.

Sacrificæ securis. Ovid. 12. Met. 249.

— veluti qui candida tauri

Rumpere sacrificia molitur colla securi.

Sævæ secures. Virg. 6. Æn. 819.

Tenedia, V. Infigere securim infra.

Valida securis. Virg. 11. Æn. 696.

Rara securis eo fertur, i. e. Eo raro venit cædendum lignorum gratia. Hor. 1. Serm. 7. 27.

Cædere securi. Virg. 3. Georg. 364.

Impacta securis cædit rotas bigarum. Juven. 10. Sat. 59.

Infigere securim, vel Injicere, dicuntur, qui vehementer lædunt, ac vulnerant. Cic. pro Muren. 48. Sed tamen, Servi, quam te securim putas injecisse petitioni tuæ, quum tu populum Rom. in eum metum adduxisti, ut pertimesceret, &c. Atque inibi paulo superius, quod hic Securim dixit, velut exponens, appellat Plagam: Atque ex omnibus illa plaga est injecta petitioni tuæ, non tacente me, maxima. Item pro Planc. 70. Graviorum potuerunt Reip. infigere securim. Idem 2. Q. frat. 10. Tenediorum igitur libertas, securi Tenedia præcisæ est. Et Demosthenes Phocionem appellare solet suorum argumentorum securim. Omnia tela in patriam intenta, dixit Cic. de Provinc. Conf. 23. Erasmus.

Percutere securi. Cic. 3. Verr. 7. Agunt eum præcipitem pœnæ civium Romanorum, quos partim securi percussit, partim in vinculis necavit. Subjicere cervices securi. Cic. in Pison. 83. Quum miser ille securibus hospitis sui cervices subjicere geliret.

Secures fascibus inferebantur, & solebant Consulibus Romæ, & Prætoribus in provincia fasces & secures præferri. Liv. 24. 9. Consul admonuit cum securibus sibi fasces præferri. Idem 2. 18. Creato Dictatore primum Romæ, postquam præferri secures viderunt, magnus plebem metus incescit. [Immo Romæ detractæ erant Consulibus fascibus secures. V. in FASCES & SUBMITTO.]

Secures pro ipso honore curulis magistratus, cui competunt secures. Hor. 3. Carm. 2. 19.

Nec sumit, aut ponit secures

Arbitrio popularis auræ.

SECURA, æ. f. & SECURUM, i. n. etiam dicitur, si credimus Glossographo Græcolat. Πείκευ, Secura, hoc Securam.

SECURICULA, æ. f. [πέλεκυς Gl. G. L.] dimin. Plin. lib. 18. cap. 19.

Securiculam in Riva pendere oportet, qua intercidentur radices.

Securicula, Ligneum retinaculum, quod etiam fuscus, tubscusque dicitur, quo duo ligna tenacissime inter se vinciantur: Unde Securiclati cardines, apud Vitruvium lib. 10. 15. Nostri (ut arbitror) *birundinum caunas* appellant. Bud. Philand. in Vitruv. 2. 8. & 3. 7.

Securicula [πέλεκυς] in fabrica ballistæ apud Vitruvium l. c. ea est, quæ inclusa & insita, operitur chelonii pulvino. Turneb.

Legitur per contractionem Securicla. Unde

SECURICLATUS, a, um. Adj. Securiclis compactus. Vitruv. 10. 15.

extr. Securiclati cardines. V. SECURICULA.

SECURIFER, a, um. Adj. [πέλεκυφόρος] Qui fert securim: ut Pyracmon

securifer. Ovid. 12. Met. 460.

SECURIGER, a, um. [πέλεκυφόρος] aliud Adj. Idem.

Catervæ securigeræ. Valer. 5. Argon. 137.

Dextra securigera. Sil lib. 16. 48.

Puellæ securigera, Amazones. Ovid. 4. Epist. 117.

SECURUS, a, um. Adj. [αἰσιμαῖος Gl. G. L.] Qui sine cura est, quasi securum a cura. Approprie de hominibus ipsis dicitur, atque ad animum refertur. Ovid. 1. Met. 100.

Mollia securæ peragebant otia gentes.

Plin. 3. Epist. 14. Vides

quot periculis, quot contumeliis, quot in finibus obnoxii: nec est quod quisquam possit esse securus, quia in se semetipsum ac mitis.

Securus ab afflatu. Plin. lib. 12. cap. 1. i. e. Nullam afflatum timens sibi.

Securus de bello. Liv. 36. 41.

Reddere securum ab aliqua parte aliquem. Cic. 10. Fam. 24. Si Africanae legiones celeriter venerint, securos vos ab hac parte reddemus.

Animi securi homo. Cic. 12. Att. 52. De lingua Latina securi es animi, dices, qui talia scribis.

Securus, Dissolutus, sine ulla cura, quem & Supinum Jurisconsulti vocare solent, id est, fœcorderem, & desidem.

Genitivo jungitur. Quintil. de Taurologia loquens, lib. 8. cap. 3. Hæc enim quanquam non magno opere summis auctoribus vitata, interim vitium videri potest, in quod sæpe etiam incidit Cicero, securus tam parvæ observationis. i. e. Negligens & contemptor. [Vel potius Parvipendens, quod & Incuriosus dicitur.

Atque etiam de Bellis dicitur, ut apud Lucan. lib. 1. 212. de leone, Per ferrum tanti securus vulneris exit.

Amorum securus. Virg. 10. Æn. 329.

Conjugii securus. Valer. 8. Argon. 206.

Damni securus libido. Tacit. Agric. 43. 6.

Decoris securus. Tacit. 3. Hist.

Famæ securus, Sine cura comparanda laudis. Ovid. 1. Trist. 1. 49.

Fortunæ securus virtus. Claud. de Conf. Mall. Theod. 2.

Futuri securus. Ovid. 6. Met. 137.

Ocii securus. Tacit. in Vit. Agric. 43.

Pœnæ securus. Hor. 2. Epist. 2. 17.

Potentia securus. Tacit. lib. 4. Ann. 60.

Venia securus. Lucan. lib. 8. 784.

Securus eleganter ad res etiam inanimatas transfertur, a quibus cura & metus abest. Ellque tum fere synonymum fœ Tutus. ut,

Securus a metu somnus. Plin. lib. 28. cap. 9.

Securæ ab hoste res. Liv. 24. 19. Et nec dum securæ res ab Annibale essent.

Ævum securum agere. Lucret. lib. 6. 57.

Damno securo ruit porticus. Martial. lib. 1. 83.

Dics securos ire tibi non finit puella. Tibull. lib. 3. 4. 54.

Domus securæ stant. Plin. in Paneg. cap. 51. pr. A metu ruina scil.

Otia securæ agere. Virg. 3. Georg. 376.

Somnos securos rumpere. Lucan. lib. 3. 25.

Testamentum securum, Testamenti factio libera a metu calumniæ delatorum. Plin. in Paneg. cap. 34.

Virtus securæ. Lucan. lib. 3. 25.

Casuum securæ loca. Tacit. 1. Hist. 86. Non modo jacentia, & plana urbis loca, sed securæ hujusmodi casuum implevit.

Æther terris securior. Ovid. 1. Met. 151.

Securissimus, apud Sidon. 8. Epist. 12. Tertull. & August.

SECURUS, Adv. [ἀδύτης] Patere. 2. 129. 4. Secure aliquid continere.

SECURUS pugnare pro aliena domo. Justin. 9. 10.

SECURITAS, ætis. f. [ἀδεια, ἀνεργασία, ἀφρονεσία] Curæ & anxietati opponitur: estque Animi recta placidaque constitutio, malorum impendentium cura vacans. Cic. 5. de Fin. 23. Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant ἠδυσία. Idem 5.

Tusc. 42. Qui autem illam, maxime optatam & expeditam securitatem, (securitatem autem nunc appello vacuitatem ægritudinis,) in qua vita beata posita est, habere quisquam potest, cui aut adsit, aut adesse possit multitudine malorum? Plin. lib. 9. cap. 47. Certissima est securitas vidisse plantas pisces: quia nunquam sunt, ubi maleficæ bestia.

Infelix securitas. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Inhumana securitas. Tacit. 3. Hist. 83.

Compositus in securitatem, Securitatem simulans. Tacit. 3. Ann.

Consequi securitatem. Ulpian. in l. Si servus communis. D. de noxalib. action.

Parere securitatem. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Præstare securitatem. Cic. 15. Fam. 5. Vale, & nos dilige: & instituto iungere securitatem, diligentiamque fociis & Reipub. præsta.

Ut tranquillitas animi adsit, & securitas. Cic. 1. Off. 69.

SECUS, n. per omnes casus integra forma declinatur, Veteres dixere pro Sexus. Sallust. Fragm. cap. 15. Muliebre & virile fecus. i. e. Sexus. Aufen Edyll. 11. 8.

Vestra, Ceres & Juno, fecus muliebre, sorores. Dixit & Arnob. 5. Feminum fecus. V. Gronov. ad Liv. 26. 47. & Elmenh. Indic. in Apulej. Cort. ad Sall. fragm. p. 960.

SECUS, [σέκος Gl. L. G.] Præpositio, Accusativo jungitur, significatque Frope. ut, Secus decursus aquarum feruntur falices.

Nascitur fecus fluvios. Plin. 24. 15. Ubi tamen Secundum legi vult Manut. V. Charif. 1.

Secus viam stare. Quintil. 8. 2.

Utrinque fecus. Cato R. R. cap. 21. Dextra sinistra foramina utrimque fecus laminas. Et p. p. Cupani, qui fini in modiolos erit, utrinque fecus imbricibus ferreis in desues, ibi utrimque fecus facito, qui figas.

Rursusque ibid. Foramen librarium ferreum, digitos v. latum, indico, pertusum utrinque fecus, qua clavus eat.

Undique fecus. Solin. cap. 64. Arcent sane afflatum noxium colles, quæ salubri apricitate undique fecus objecti, prohibent auras pestilentes.

SECUS, [ἐπίσης Gl. L. G.] Adv. significat Aliter, præsertim quando Non vel Haud comites habet. Plaut. Epid. 2. 2. 94.

Ubi erit empta, ut aliquo ex urbe amoveas: nili quid tua Secus sententia est. Cic. de Clar. Orat. 229. Nemo dicit fecus.

[Sic Secus admissa in temp. Suet. Tib. 2. Ubi alii Secius, vel Sequius ex Mff. Sed Casaubonus ἕστ' ἐν φημισμένον dictum docet, pro ἕστ'.

Recte an fecus, nihil ad nos. Cic. in Pison. 68.

Secus quam. Plaut. Caf. prol. 46. Et Aul. 3. 2. 22. Quid diximus tibi fecus, quam velles. Cic. 6. Att. 2. Mihi autem erit maxime curæ, ne quid fiat fecus, quam volumus, quamque oportet.

Non fecus ac. Cic. pro Muren. 10. Non fecus, ac si meus frater esses, Et 2. de Orat. 24. Non dixi fecus, ac sentiebam. Virg. 3. Æn. 236.

Haud fecus, ac iusti, faciunt.

Secus atque. Cic. 3. de Orat. 117. Sed paulo fecus a me atque ab illo partita ac distributa. Idem 2. de Nat. Deor. Quoniam cœpi fecus agere, atque initio dixeram.

Longe fecus. V. LONGUS.

Multo fecus. V. MULTUS.

Secius compar. a Secus. V. in suo loco.

SECUSSES, Populi sunt in Alpinis, ut notat Plin. lib. 3. cap. 10.

S E D

SED, [σέδα, Gl. L. G.] Conjunctio adverbativa, aliquando Transitum significat ad mentionem alterius rei, inquit Donatus. Ter. Phorm. 1. 4. 37.

Sed quis hic est fenex, quem video in ultima platea? A. ipse est.

Puto Politianum solitum scribere Set. H. St. Ut postea Lindenbrogus in Terentio suo, & nuper Bentlejus, ex Mff. V. ad fin. dictionis ex Cassiod. allata.

Sed, contrariæ sententiæ significationem habens. Ter. And. 3. 1. 4.

Sed hic Pamphilus. s. quid dicit? m. firmavit fidem. Idem 3. 2. 45.

Atque haud scio, an, quæ dixit, sint vera omnia, Sed parvipendo. Donat. Virg. 9. Ecl. 55.

Sed, inceptivum, pro Atque. Ter. And. 2. 1. 12.

Tu si hic sis, aliter sentias. B. age age, ut lubet. C. sed Pamphilum Video. Donatus.

Sed mane, quasi Incipientis, demonstrantisque aliquid novi se invenisse. Ter. And. 4. 1. 59.

Faciam. P. at jam hoc opus est. D. hem! sed mane: concrepuit a Glycerio internum. Donat.

Sed quid hoc! non Interrogantis, sed Mirantis & non intelligentis est, inquit Donat. Ter. And. 4. 5. 2.

Sed videon' ego Philotion? Ter. Hec. 1. 2. 6. Sic solet (inquit Donatus) dubitari, advenientibus ipsis, quos post multum temporis intervallum vident. conf. a pr.

Sed, interdum auget. V. Certus homo, in CERTUS.

Sed, Epitrope fervit. Cic. 4. Acad. 75. Idem mihi quidem non videtur: sed dissolverit sane, certe tam multa non collegisset, quæ nos fallerent probabilitate magna. Idem pro Ligar. 35. Sed irerit ad bellum, dissenferit non a te solum, verum etiam a fratribus.

Sed, in objectione ponitur, & in anthypophora. Cic. 12. Philip. 26.

Sed effugi infidias, perrupi Apenninum: nempe in Antonii congressum, colloquiumque veniendum est. i. e. Verum esto ut effugerim, vel effugiam, & C. Budæus.

Sed, in confirmatione, superiorum positum. Cic. 5. Verr. 67. Sunt homines Siculi non contemnendi, si per nostros magistratus liceat, sed homines & fatis fortes, & fatis plane frugi ac sobrii.

Non, sed. Cic. 1. Att. 15. Non odio adductus alicujus, sed animo corrigendæ & sanandæ civitatis.

Sed non, sed. Cic. 4. Acad. 66. Sed, non de me, ut dixi, sed de sapiente quaeritur. Idem 2. de Orat. 299. Sed non de præstanti quadam & eximia, sed prope de vulgari & communi prudentia disputo.

Sed vellem non solum, & C. sed etiam, & C. Cic. 1. Fam. 9. V. NON.

Non modo, sed ne. Cic. pro Rabir. perd. reo, 13. Non modo hujuslibertatis, mansuetudinisque non sunt, sed ne Romuli quidem aut Numæ Pompilii, sed Tarquinii. V. NON.

Sed, five est ars, five artis quædam similitudo, non est quidem ea negligenda, verum intelligendum, & C. Cic. 1. de Orat. 109.

Sed, pro Sed etiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 110. Tuus autem deus, non digito uno redundat, sed capite, collo, cervicibus, poplitibus, manibus. Idem 1. Fam. 6. Non interfuit modo, sed præfuit. Cic. pro Milon. Obliti estis, Judices, recenti illo nuntio necis Clodianæ, non modo inimicorum Milonis sermones & opiniones, sed nonnullorum imperitorum. Idem in Pison. 64. Senatus odit te, quod eum tu facere jure concedis, afflictorem & proditorem, non modo dignitatis atque auctoritatis, sed omnino ordinis ac nominis sui. Et sic fere ubique. Bud.

Sed, pro Sed is. Cic. 5. Verr. 109. In quo etiam erat aliquis quæstus, sed honestus atque concessus.

Sed de perceptione hactenus. Cic. 4. Acad. 17.

Sed, plerunque in oratione vacat. Sed eo solent interdum uti Latini, cum inchoatum sensum, & longo tractu productum, aut interpellatum interjectione, & distractum, revocare & continuare volunt: ut apud Hor. 1. Serm. 1. 27.

Sed tamen amoto quæramus seria ludo. Cic. 2. Tusc. 3. Etenim si orationes, quas nos multitudinis judicio probari volebamus: popularis est enim illa facultas, & affectus eloquentiæ audientium approbatio.

Sed si reperiebantur nonnulli qui nihil laudarent, nisi quod se imitari posse confiderent, quemque & sperandi sibi, eundem & bene dicendi finem proponerent, quid futurum putamus, cum adjutore populo, quo utebatur antea, nunc minime nos uti posse videamus? Ex Turneb.

Sed pro Quin etiam. Plin. 7. 30. Sed & nostrorum gloriam percenseamus. Sedecum, Ἐπιδ. Gloss. Lat. Græc. [Scribe Sed eccum, divise. V. RCCUM.

Sed autem. Plaut. Rud. 2. 5. 15.

Sed autem, quid si hanc hinc abstulerit quispiam Sacram urnam Veneris?

Sed contra. Cic. 1. Acad. 35. Zeno igitur nullo modo is erat, qui, ut Theophrastus, nervos virtutis inciderit, sed contra qui, & C.

Sed enim, pro Certe. Plaut. Curc. 1. 3. 19.

Sed enim nequeo durare, quin herum accusem meum. Al. Enimvero. Cic. 6. Att. 1. Sed enim, οὐρανός si perturbator est, tibi assignato. Gell. lib. 1. cap. 11. Cic. pro Cœl. 60. Sed revertar ad crimen: sed enim hæc facta illius, & C. al. Etenim.

Sed enimvero. Liv. 45. 19. Sed enimvero, quum detestabilis altera res & proxima patricio sit, quid ad liberationem dubii superesse?

Sed vero, pro Sed potius. Cic. 7. Verr. 14. O præclarum Imperatorem, nec jam cum M. Aquilio, fortissimo viro, sed vero cum Paulis, Scipionibus, Mariis conferendum. [Conf. 25. ubi Vero emittit.

Sed nunc vero. Curt. lib. 3. 6. 10. Rex, inquit, semper quidem spiritus meus ex te pependit: sed nunc vero arbitror sacro & venerabili ore trahitur. Verba sunt Philippi medici ad Alexandrum. [In emendatis codd. Nunc vere legitur.

Antiqui Sedum pro Sed ponebant. Charif. l. 1. [Cassiod. de Orthogr. cap. 1. Sed cadit in quaestionem, & aliis per t, aliis per d placet scribi. Apud antiquos enim Scio Sedum fuisse: unde nos, duabus litteris novissimis ablatis, reliquas litteras, salva d, in usum habemus. Quem

admodum

quodmodum si quaras, Sat qualiter scribi oportet? Dicemus per t, quia integrum eius sit Satis.

SEDARE, SEDATIO, SEDATUS, V. SEDO, ARE.
SEDECENNIS, SEDECIRS, SEDECIM, V. SEX.
SEDEO, ES, SEDI, FESSUM, [σέδομαι, Gl. L. G. & G. L.] ēre. componitur ex Se, & Eo; quasi Seorsum eo: nam seorsum ire videmur, & quasi a ceteris separari dum sedemus. Quidam a Do fieri existimant, quod qui fedet, seorsum dare fe videtur. Virg. 10. Ecl. 71.
 Dum fedet, & gracili fessellam textit hibisco. Plaut. Capt. prol. 12.
 Si non, ubi fideas, locus est: ar est, ubi ambules.
 Immo Sedes ab *σέδομαι*, a quo Sedes est Sedeo. H. St. Reclius Voss. Etymol. ab *σέδομαι*, quod est idem ac *σέδομαι*. Ut sit nomen a verbo potius, unde & Sido.
 Ad aliquem federe. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
 Ad latus alicujus federe. Cic. 7. Verr. 106. Atque cum vident federe ad latus Prætoris, & ad aurem familiariter, ut solitus erat, infuffurrare.
 Ad gubernacula Reipubl. federe. Cic. pro Rosc. Amer. 51. Cum apud majores nostros, summi viri, clarissimique homines, qui omni tempore ad gubernacula Reip. federe debebant, tamen in agris quoque aliquantum operæ temporisque consumpserunt.
 In subselliis, sella, rheda, federe. Plaut. Pœn. prol. 5. Cic. 4. Att. 9. Maloque in illa tua fedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, federe, quam in istorum sella curuli. Idem pro Milon. 55. Quum alter veheretur in rheda penulatus, una federet uxor.
 In equo federe, pro Equitare. Cic. 7. Verr. 27. Ut eum nemo unquam in equo sedentem videret.
 Equo, vel Carpentio federe. Martial. 5. 39.
 Uno credis equo posse federe duos? Liv. 1. 34. Ibi ei. carpentio fedenti cum uxore, aquila, suspensis demissa leniter alis, pileum aufert. Subauditur præpositio In.
 Vehiculo federe. Cels. lib. 4. cap. 19. In hoc autem affectu corporis, neque ambulatione, neque frictione opus est: vehiculo fedisse, vel magis etiam equo prodest.
 Post equitem fedet atra Cura. i. e. Atergo ejus fedet. Hor. 3. Carm. 1. 40.
 Sedere super. Quintil. lib. 2. cap. 4. Plin. lib. 35. cap. 4. Nemeam sedentem supra leonem, palmigeram ipsam, &c.
 Altis fedibus federe. Ovid. 6. Met. 73.
 Gremio tuo sedi. Ovid. 8. Epist. 94.
 Humo federe. Ovid. 4. Met. 261.
 Sedere de avibus dicitur, In loco altiore esse: ut, Passer fedet in tecto. Virg. 12. Æn. 864.
 Nocte sedens, ferum canit importuna per umbras.
 Sedere, aliquando Ignaviam cessationemque denotat; Sedere enim dicuntur, qui otio languent: & qui quod agendum est non agunt, & tempus otiose terunt. Virg. 12. Æn. 15.
 — fedent, spectentque Latini. Ter. Adel. 4. 5 38. Cic. 16. Fam. 7. His ventis illinc navigatur, qui si essent, nos Corcyræ non federemus. [Hic moram tantum diurnam notat]
 Sedere ad. Liv. 22. Id horreum fuit præsidium Pœnis sedentibus ad Trebiam.
 Sedere apud hostes. Plaut. Amph. 2. 1. 52.
 Ordine omne, ut quicquid actum est, dum apud hostes sedimus, Ediffertavit.
 Vestibulo sedet custodia. Virg. 6. Æn. 575.
 Sedere, vox militaris, pro Caltra posita habere. Liv. 2. 12. Sedendoque expugnaturum se urbem spem Porfenna habebat. Valer. Max. 7. 4. 5.
 Apud mœnia armatum sedendo.
 Sedere, Considerare. Virg. 1. Æn. 60.
 — celsa fedet Æolus arce. i. e. Curat. Servius. Idem 9. Æn. 4. — Turnus sacra valle fedebat. Ubi Servius, Sedebat, ut Asper dicit, Erat: quæ clausula antiqua est, & de usu remota. Secundum Plaut. Frag. 3. 54. Sedere, est Consilium capere, qui inducit ferum dicentem, Sine juxta aram fedeam, & dabo meliora consilia. Sed secundum augures, est Augurium captare: nam post designatas cæli partes, a sedentibus captantur auguria: quod & supra ipse ostendit latenter, indecens Picum solum sedentem: ut, — parvaque fedebat Succinctus trabea. Aut Erat, aut Consilia capiebat, aut Augurabatur.
 Ars fedendi, Cunctatio. Sil. lib. 8. 13. De Fabio, qui cunctando dicitur rem restituisse.
 Totos dies federe in villa. Cic. 2. Att. 43.
 Continenter federe. Catul. 35. 6.
 Sedere nives diutinas. Plin. lib. 17. cap. 2.
 Sedere, pro Placere, Dativo construitur. Virg. 5. Æn. 418.
 Idque pio fedet Æneæ, probat auctor Aceltes. Idem 2. Æn. 660.
 Et fedet hoc animo. Plin. lib. 2. cap. 7. Sedere cepit sententia hæc, pariterque & eruditum vulgus, & rude in eam cursu vadit.
 Animo fedet fixum, immotumque, Staratum est. Virg. 4. Æn. 15.
 Sedere judicium dicitur, pro Constare vel firmum esse. Sen. Epist. 46.
 Sedens auribus vox, Hærens. Quintil. lib. 11. cap. 3. Vox clara, pura, secans æra, auribus sedens. Ovid. 3. Epist. Sabin. 23.
 Nondum Tyndaridis nomen mihi federat aure. i. e. Nondum audiveram.
 Nomen in ore fedet. Stat. 12. Theb. 114. — unum Polynicis amati
 Nomen in ore fedet. i. e. Nil aliud loquitur quam Polynicem.
 In ingenio alicujus federe, Hærerere in memoria alicui. Ovid. 2. Epist. 76.
 Sedere, Figi. Flor. lib. 4. cap. 2. Egregia virtus Scævæ centurionis emicuit, cujus in scuto centum atque viginti tela federe. De hoc sic ait Cæsar. lib. 3. Bell. Civil. 53. Scutoque ad eum relato Scævæ centurionis, inventa sunt in eo foramina cccxx.
 Judicem in aliquem federe. Cic. pro Rabir. Post. 10. Modo vos iidem in A. Gabinium judices sedistis.
 Sedere, dicuntur judices, cum sui copiam faciunt & cognitionibus vacant. Unde & Dies *Sessio* apud hodiernos. Cic. pro Cluent. 105. Sedissent judices in C. Fabricium. Liv. 3. 46. Ne ejus rei causa fedisse videretur. Plin. 10. Epist. 8. Ubi cum fedisse cognovimus.
 In proximo Senarui fedendi jus, Plin. lib. 16. cap. 4. [i. e. Post orchestram.
 Sella curuli federe, In magistratu curuli esse. Liv. 29. 37. pr.
 In ovis federe, pro Incubare. Plin. lib. 9. cap. 51.
 Sedere, de locis depressis usurpat. ut, Lucan. 3. 380.
 — mediisque sedent convallibus arva.

Per udos Alba fedet campos. Sil. 8. 508.
 Flumina federant viso Jovis ortu, Quiaverunt cursu. Stat. 9. Theb. 115.
 Sedet morbus penitus. Martial. lib. 1. 50.
 Adeone penitus fedit hic tibi morbus,
 Ut sæpe in aurem, Cinna, Cæsarem laudes.
 Sedere vestis dicitur, quæ Aptæ est. Quintil. lib. 11. cap. ult. Nam & ita fedet melius toga, & continetur.
 Sedet imperium humeris alicujus, Sustinetur. Plin. in Paneg. cap. 10. extr. Quum abunde expertus esset, quam bene humeris tuis federet imperium.
 Partes, quasunque flectimus sedendo. Ovid. 2. Met. 270.
 Sessum deducere in. Cic. 10. Fam. 32. Herennium Gallum histrionem, summo ludorum die, annulo aureo donatum, in quatuordecim sessum deduxit.
SEDUTOR, Imperf. Pass. legitur in Gell. 2. 2. In domestica re atque vita fedetur. [Add. Varr. L. L. 5. 1.]
SEDENS, entis. Partic. Cic. de Amicit. Suet. Cæs. 78. pr. Adeuntes se, cum plurimis honorificentissimisque decretis, universos Patres conscriptos sedens pro æde Veneris Geneticis excepit.
 Prope limina tecti sedens janitor. Ovid. 1. Fast. 137.
 Adversus sedens. Catul. 49. 2.
 Adjective apud Martial. lib. 10. 48. Sedens lactuca legitur, quæ Sessilis etiam dicitur. q. V.
SESSURUS, a, um. Partic. [σέδομαι] Hor. de Arte Poet. 154.
 Si plausoris eges, aulae manentis, & usque
 Sessuri, donec cantor, vos plaudite, dicat.
SESSIO, ōnis. f. [σέσις] Gl. L. G.] Cic. 2. de Orat. 20. Num tandem, aut locus hic non idoneus videtur, in quo porticus hæc ipsa, ubi inambulamus, & palestra, & tot locis sessiones, gymnasium & Græcorum disputationum memoriam quodammodo commovent? Idem 1. de Nat. Deor. 94. Accubatio, inclinatio, sessio. Sic 1. Off. 128. Status, incessus, sessio, accubatio, &c. teneant illud decorum.
 Sessio, Sedile. Gloss. Græcolat. *Βήσιν*, Sedilium &c. hæc Sessio.
 Sessio, pro Mora, & ignavia. Nam federe quandoque valet Nihil agere, tempus otiose terere. Cic. 14. Att. 14. Illam sessionem Capitolinam mihi non placuisse, tu testis es. Reprehendit Brutum & Cassium, qui illo ipso primo die Capitolino, post Cæsarem interfectum, senatum in Capitolium non vocarint, sed otiosi tempus consumpserunt.
 Dies sessionum sunt, In quibus ad jus dicendum index federe consuevit. Vox apud Jctos frequens. Ulpian. 36. Dig. t. 4. l. 19. conf. in ipso verbo.
SESSUNCULA, æ. f. Scaliger hanc vocem legit in Cic. 5. de Finib. 56. Circulos aliquos & sessunculas confectari. Ubi Vulgo, Semicirculos.
SESSUS, ūs. m. Ut in comp. Affectus, Confessus, &c. Apul. Flor. 3. p. 353. Elmenh. Locum sessui impertiunt.
SESSOR, ōris. m. [σέσορ] Hor. 2. Epist. 2. 130.
 In vacuo latus sessor, plausorque theatro.
 Sessores veteres ex urbe ejecit. i. e. Habitatores. Nep. 5. 2. 5.
 Sessores, Otiosi. Catul. 38. 8. Me una ducentos irrumare sessores.
 Sessorem recusare. Sen. de Conf. cap. 12. de Equo.
SESSORIUM, i. n. Sella bajulatoria. Petron. Fragm. cap. 77. Viperæ hujus sessorium.
SESSILIS, e. Adj. [σέσις] Quod fedet, vel federe videtur. Plin. lib. 15. cap. 3. de piris, Incerta nominum causa est barbaricos. venerisque, quæ colorata dicunt: regisque, quæ minimo pediculo sessilia: patricis. &c. Tergum sessile, Latum, in quo quis possit federe. Ovid. 12. Met. 401. De Cyllaro Centauro dixit. Passive accipitur.
 Sessilis lactuca, quæ & Sedens dicitur; h. e. Quæ ita humi projecta est, ut federe videatur, neque sursum vecta esse, aut in sublime ascendere. Martial. lib. 3. 47. Carm. Priap. 51. 19.
SESSIBULUM, i. n. [σέσιον] Super quod sedemus & quiescimus. Plaut. Pœn. 1. 2. 56.
 Quæ tibi oleant stabulum, statum, sessam & sessibulum merum.
SESSIVUS, a, um. Adj. Sidon.
SESSIMONIUM, i. n. Ubi simulacra reponuntur. Vitruv. præf. lib. 7. In deorum sessimonio.
SESSIVUS, a, um. Adj. Tertull.
SESSIVUS, a, um. Adj. Placit.
SESSIMEN, ūnis. n. Cæl. Aurel. 5. Tard. 4. Id quod fundum petit, Feces.
SESSIMENTUM, i. n. Idem. Plin. 35. 10.
SEDENTARIUS, a, um. Adj. [σέσιον] Quod sedendo fit: unde, Sedentarium laborem dicimus, Qui sedendo peragitur. Apulejus proæm Millef. Ut etiam fatigationem sedentariam incensus vegetatione discuterem.
 Sedentaria assentiendi necessitas. Plin. in Paneg. cap. 76. Ceteri quidem defixi & attoniti ipsam illam mutam ac sedentariam assentiendi necessitatem, quo cum dolore animi, quo cum totius corporis horrore perpetiebantur?
 Opera sedentaria, Quæ sedendo fit. Columel. lib. 12. cap. 13.
 Vita sedentaria. H. St.
SEDENTARIUM, orum. m. pl. [σέσιον] Qui sedendo opus faciunt. Plaut. Aul. 3. 5. 39.
 Propole, linteones, calceolarii,
 Sedentarii futores, diabatharii. conf. Sellularius, in SELLA.
SESSIRO, [σέσιον] ære frequent. Cic. de Clar. Orat. 59. Ejus autem Cethegum medullam fuisse vult, ut quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis sessivavisse, hujus hic medullam nostrum oratorem fuisse dixerit. i. e. Sæpius sedisse. [Vel potius Sedere consuevit.]
**SEDES, is. f. [σέσις, σέσιον, Gl. L. G. σέσιον. G. L.] In qua sedemus. Plin. in Paneg. 52. Horum unum si præstitisset alius, illi jam dudum radiatum caput, & media inter deos sedes, auro stare, aut ebore. [Suid. *σέσιον, καθέσιον.*
 Pb *σέσιον*. H. St. V. in SEDEO.
 Locare in sede sacra. Virg. 2. Æn. 525.
 Cella sedes. Pers. 1. S. 17.
 Solide, Firmæ & stabiles. Ovid. 2. Met. 147.
 Considerare in sedibus. Cic. 1. de Orat. 29.
 Cellissima sedes honoris. V. CRISUS.
 Sedes, Habitatulum ac domicilium. [Sedens Gl. L. G.] Cæsar, Crescente enim populi multitudinem, mutare sedes statuerunt [Vereor ut hæc Cæsaris verba sint].
 Æthereæ sedes. Ovid. 15. Met. 349.**

Augusta fedes. V. AUGUSTUS.
 Beata fedes. Virg. 6. Æn. 639.
 Dulcis fedes. Stat. 1. Silv. 1. 40.
 Exigua fedem parituræ terra negavit. Ovid. 6. Met. 187.
 Horrida fedes Tænari. Hor. 1. Carm. 34. 10.
 Imæ fedes Erebi. Virg. 4. Georg. 471.
 Infausta fedes. Sen. Thyest. 1.
 Inferna fedes. Ovid. 4. Met. 433.
 Infida infatibilisque fedes. V. INFIDUS.
 Lætæ fedes. Hor. 1. Carm. 10. 17.
 Maligna fedes. Stat. 4. Silv. 3. 45.
 Moribunda fedes Pisauri. Catull. 79. 3.
 Nemoralis fedes. Ovid. 2. Amor. 6. 57.
 Optatæ fedes. Virg. 6. Æn. 203.
 Patria fedes. Virg. 7. Æn. 193.
 Peregrina ac fordida fedes. Lucan. lib. 5. 9.
 Quietæ fedes. Virg. 1. Æn. 209.
 Sanctæ fedes deum. Lucret. lib. 5. 147.
 Secreta. Virg. 2. Æn. 568.
 Stabilis fedes & domicilium certum. Cic. pro Marcel. 29. Sedem quidem stabilem, & domicilium certum non habebit.
 Superæ fedes, Cælum. Ovid. 3. Fast. 324.
 Siderea fedes. Virg. 10. Æn. 3.
 Tenebrosa fedes. Ovid. 5. Met. 359.
 Verendæ fedes. Lucan. lib. 5. 123.
 Capere fedem. V. CAPIO.
 Commovere fedibus. V. COMMOVO.
 Deserere fedem. Virg. 3. Æn. 190.
 Delituere fedem. Claud. de Bell. Get. 509.
 Exuere aliquem fedibus. Tacit. 13. Ann. 39.
 Figere fedem alicubi. Juven. 3. Sat. 2.
 Habere fedes. Cæf. 1. Bell. Gall. 44. pr.
 Incolere fedem aliquam. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Dii deæque immortales, qui excellenti tumulo civitatis fedem Capitolii in faxo incolitis contitutam.
 Inire fedes lucidas, Cælo recipi. Hor. 3. Carm. 3. 33.
 Mutare fedem. V. MUTO, & quæ supra.
 Ponere fedes. Virg. 3. Æn. 8.
 Præbere fedem & domicilium. Cic. de Provinc. Conf. 34.
 Revifere suas fedes. Virg. 1. Æn. 419.
 Succedere fedibus alicujus. Virg. 4. Æn. 10.
 Tenere fedem Jovis Optimi Max. Capitolium captum obtinere. Tacit. 3. Hist. 72.
 Transferet regnum a fede Lavini. Virg. 1. Æn. 275.
 Sedes: per translationem, pro Statu. Cic. 2. contra Rull. 96. Coloni Capuæ, in domicilio superbæ, atque in fedibus luxuriæ, collocati. Idem pro Arch. 9. At domicilium Romæ non habuit is, qui tot annis ante civitatem datam. fedem omnium rerum & fortunarum suarum Romæ collocavit.
 Sedes belli. Tacit. 3. Hist. 8. 1. Quæsitum inde, quæ fedes bello legeretur.
 Sedes, vocatur Statio militum. Veget. de Re Mil. 3. 4. Qui in fedibus otiose delicateque vixerunt, armorum exercitia declinant.
 Sedes, Sepulcrum. Virg. 6. Æn. 371.
 Sedibus ut faltem placidis in morte quiescam. [Sedes apud inferos sepulcorum manium intelligit. Exempla plura supra occurrunt.]
 Sedes, Locus proprius cujusque rei. Cic. 1. Tusc. 19. Alii in cerebro dixerunt animi esse fedem & locum.
 Reponere in fedem suam ossa. Celf. lib. 8. cap. 10.
 Habent fedem argumenta in. Quintil. lib. 6. cap. 1. ad fin.
 Sedes, Fundamentum, ut.
 Convellere ex suis fedibus. V. CONVELLO.
 Labefactare animam fedibus. Lucret. lib. 6. 798.
 Sedes, aliquando pro Natibus, & tota ea parte corporis accipitur, super qua fedentes innitimur. Plin. lib. 24. cap. 7. Lacrima fedis vitii prodest, ne quid ficcari, exaltherive opus sit. [Non sunt Nates, sed imi intellini officium, vel ipse Anus, Ἐδρα Græcis. Gloss. Græcolat. Ἐδρα, ὁ δακτύλιος, Anus. Et alibi, δακτύλιος, ὁ τῆς ἔδρας, Anus.]
 Procidencia fedis. V. PROCIDO.
 Sedes procidua. Plin. lib. 21. cap. 20. ad finem. Telles vero, ut fedem prociduam, quæque ibi sint vitia, &c.
 Scribitur & Sedis in recto singulari, ut in Gloss.
 SEDUCULA, æ. f. dimin. [ἑδουλίον] Parva fedes. Cic. 4. Att. 10. Sic litteris sustentor & recreor, maloque in illa tua fedecula, quam habes sub imagine Arittotelis, federe, quam in istorum sella curuli. Valla mavult Sedicula. [Ut Aedicula ab Aedes. At Nubecula, a Nubes, &c.]
 SEDICULUM, i. n. Sedile. Paulus. Sed Varro de L. L. 7. 30. negat dici Sediculum. H. St.
 SEDILE, is. n. [ἑδύλον, ἑδύλον Gl. L. G.] Super quod fedemus. Plin. 5. Epist. 6. Sunt locis pluribus disposita sedilia e marmore.
 Sedile avium. Varr. 3. de R. R. cap. 5.
 Sedilia vivo faxo. Virg. 1. Æn. 167.
 Completere sedilia. Claud. 1. in Eutrop. 470. Hor. de Arte Poet. 205.
 Nondum spissa nimis completere sedilia flatu.
 Fusi per dura sedilia nautæ. Virg. 5. Æn. 837.
 Facta de vivo faxo sedilia. Ovid. 5. Met. 317.
 Relevare membra fedili. Ovid. 8. Met. 639.
 Vitrea sedilia Nympharum. Virg. 4. Georg. 350.
 SEDILIUM, i. n. [ἑδύλιον] Gloss. Græcolat.
 SEDILIARIUM, i. n. Lectica, seu Sella: inquit cum Spiegelò Nebriffensis. At rectius Antonius Augustinus, ut homo est prudentissimi acutissimique ingenii: Sunt autem (inquit ille lib. 1. Emendat. cap. 4.) Sedularia, Quæ in rheda fedenti subijciuntur. Paulus in l. Rheda. De supellectile legata. lib. 33. P. titul. 10. Rheda & Sedularia supellectili adnumerari solent. Male reposuerant Sellularia, & Seliquastra.
 Sedularia, Sedilia videntur esse, eaque multa, ut a Cathedra, Cathedra; sicut Rosaria, Rosæ; Cibaria, Cibi: suntque Sedularia, tanquam Sedillaria. Turneb. Advers. 8. 9.
 SEDULUS, a, um. Adj. [ἑδύλος, ἑδύλος Gl. L. G.] Donato in And. 4. 1. extr. Eun. 1. 2. Adel. 1. 1. & Hec. 1. 1. & Nonio 1. 171.

testibus, dicitur Qui ex animo & sine dolo, instanterque intentus est alii cui rei, ut sit quali affiduus: quia negligentem doloſi videntur. Cic. de Clar. Orat. 176. Eloquentes enim videbare, non sedulos, dicte conquirere. Sedulus, quasi sine dolo. Acron in Horat. lib. 1. Epist. 13. 5. [Utramque originem, & a Sede, & a Dolo ducti vocabuli, Synonymis expressit Glossographus Latinogræcus, qui & Latinum, Efficiolus adjunxit, nisi forte Officiosus scripsit. Sed sine dubio vox a Sedes, ut & Voffio placuit, accessitur, videturque Diminutivum, pro Seduolus, ab inſtitato Seduus, a, um; cui respondet Affiduus in compositis. Næc obſtat discrepans primæ syllabæ quantitas, quum eadem & in Sedeo & Sedes obſervetur, nisi forſan a Sido, quod veteres Seido efferebant, Seidis vel Seides, & postea Sedes. Itemque Seiduus, Seduus, &c.]

Anus fedula. Tioul. lib. 1. 3. 84.

Turba fedula. Ovid. Rem. Amor. 182.

SEDULUS, Adv. [σπουδαίως Gl. L. G.] Idem quod Sedulo. Columel. lib. 9. cap. 9. Semper quidem cultos fedule circumire debet alvearia.

SEDULO, Adv. [ἀδύλος, ἀκιδύλος, σπουδαίως, κερταίως, κροσθαίως Gl. L. G.] Ex animo & sine dolo, Instanter, Impense exponit Donatus. V. SEDULUS. Plaut. Aul. 1. 2. 35.

Nam nunc, quum celo sedulo omnes, ne sciant,

Omnes videntur scire. Ter. Phorm. 2. 4. 13.

Ego sedulo hunc dixisse credo. i. e. Simpliciter, inquit Donatus.

Idem Hec. 4. 2. 2. Etsi ea distimulas sedulo. Idem Eun. 2. 3. 70.

Obsecro hercle, Parmeno, fac ut potiar. p. faciam sedulo. Plaut.

Men. 5. 6. 17.

— propterea heri imperium

Exsequor, bene & sedulo servio. conf. 5. 7. 20. Cic. 3. de Finib. 13. Sedulo inquam faciam, sed fortuna fortis.

SEDULITAS, ætis. f. [σπουδαία, ἐπιείκεια, σπουδή Gl. L. G.] Instans & fidele officium, & diligentia, assiduitas. Cic. pro Cæcin. 14. Quis igitur? Ille quem supra deformavi, voluntarius amicus mulieris, non necessitudine aliqua, sed fido officio, simulataque sedulitate conjunctus, magis opportuna opera nonnunquam, quam aliquando fideli. Idem 11. Att. 9. pr. Quæ si non essent sedulitate effectæ, & benevolentia tua, liceret mihi abire in solitudines aliquas.

Apta sedulitas. Ovid. 10. Met. 409.

Arguta sedulitas. Cic. 8. Fam. 1.

Blanda sedulitas. Ovid. 2. de Arte Am. 334.

Mundæ sedulitatis anus. Ovid. 3. Fast. 668.

Officiosa sedulitas. Hor. 1. Epist. 7. 8.

Senilis sedulitas. Sil. lib. 7. 186.

Placere sedulitate. Ovid. 1. de Arte Am. 384.

SEDUM, i. n. [ἀίζων] herba, quæ & Sempervivum dicitur, a semper fedendo. V. Varr. L. L. 4. 28. pr. ubi al. Solium. Plin. lib. 18. cap. 17. Democritus succo herbæ, quæ appellatur aizoon, in tegulis nascens, tabulifve, Latine vero sedum aut digitellum, medicata feri jubet omnia femina. Columel. lib. 2. cap. 9. Id ne fiat, remedio est mistus fucus herbæ, quam rustici sedum appellant. [Gloss. Lat. Græc. Seduus, Αίζων, βότανον. An igitur Sedum, pro Sedum?]

SELICASTRUM, vel potius SELIQUASTRUM, i. n. Sedile muliebre. Seliquastra, inquit Festus, Sedilia antiqui generis appellantur, p littera in L conversa, ut etiam in Sella factum est, & Subfello, & Solio, quæ non minus a Sedendo dicta sunt. conf. Varr. de L. L. 4. 28. Paulus in l. 4 D de supellectili legata, Instrumenti significatione rheda & sellastra in supellectili adnumerari solent. Ita legit Haloander. Antonius vero Augustinus Sedularia, id est quæ in rheda fedenti subijciuntur. V. f. l. SELLA, æ. f. [διφρος, ἑδύλιον Gl. L. G.] quasi Seda, a fedendo. Plaut. Curcul. 2. 3. 32.

Vide ut expalluit, datin' isti fellam ubi affidat cito? Cic. 1. de Divin. 104. Ut in ejus sella requiesceret. Cato R. R. cap. 10. Scabilliatra, fellas quatuor, folia duo, &c. [An quasi Sedela?]

Aurea sella. Propert. lib. 4. 11. 28.

Curulis sella. [ἑδύλιον ἑλαμμοικὸς Gl. G. L.] Quintil. lib. 6. cap. 3. V. CURULIS INCURRUS.

Sella, Absolute, pro Sella curuli. Cic. 3. Verr. 119. Quod vos oblitos esse non arbitror, quæ multitudo, qui ordo ad Pisonis fellam, isto Prætoris, solitus sit convenire. Idem 5. Verr. 135. Jam antea in sella fedens Prætor, quum Provinciam Siciliam obtineret.

Sella familiaris, five familiarica. V. FAMILIA.

Gestatoria sella. V. Gestatorius in GERO.

Sella, apud medicos, pro Dejectione. Scribonius Largus comp. 193. Qui id biberint, primum ab ore sanguinem exspuunt, deinde & stomacho cruorem rejiciunt, postea per fellas abundantius eundem dejiciunt.

Græci recentiores usi sunt. Nam Suidas ἑδρα exp. αἰ Σελίαν. H. St. Gloss. Cyrill. Σέλα, Sella.

SELLARIA, æ. f. A sellis, ubi scorta prostabant. Sueton. in Tiber. c. 43. Seceſſu vero Capreenſi etiam sellariam excogitavit, fedem arcanarum libidinum. Loca in quibus fedes diſponi ſolebant. Plin. lib. 34. cap. 8. Violentia Neronis in urbem conveſta, & in ſellariis domus aureæ diſpolita.

SELLARIUS, i. m. Gloss. Græcolat. Sellarius, Διφροῦ ἑδρα. [Est qui fellam gestatoriam humeris portabat, ut qui Leticam, Leticarius.]

Sellarius, qui Sellas conficit, a quibusdam dictum fuit, five quod re-
 pertum fuit apud aliquem ex antiquis, five quod analogia id ferre vide-
 retur. H. St.

SELLARIUS, a, um. Adj. ut Meretrices sellariæ sunt, Quæ sedentes in
 sellis emptores captabant. Tacit. Ann. 6. 1. Unde Juven. 3. Sat. 13.
 Et dubitas alta Chionem deducere sella.

SELLARIA, ðrum. n. pl. Σιλάρα, Σατήριον. Suid. in Ἑδρα.

SELLARIOLUS, a, um. [ἑδουλίος] Adj. dimin. Martial. lib. 5. 71.

In sellariolis vagus popinis. Sellariolæ popinæ dicuntur, in qui-
 bus desident homines ignavi ad libidinem & luxum.

SELLISTERNIUM, i. n. [σελλιστήριον] Munus sternendi fellas. Gloss. Cyril. Fellus ait, Sellas sternere dicuntur, qui fellisternium habent.

SELLULA, æ. f. Dimin. Unde

SELLULARIUS, a, um. Adj. [ἑδουλίος] ut, Sellularii opifices, Qui
 fedendo opus faciunt, quos Livius lib. 8. 20. scribit militiæ minime aptos.
 Vita sellularia. Jo. Picus in epist. p. 378. Inde fortasse audies quid tuus
 Picus in vira umbratili & sellularia contemplando profecerit. Alii dicunt
 Sedentaria. H. St.

SEDIGITUS, V. SEX.

SEDIATIO, ōnis. f. [sedis Gl. L. G. & G. L.] Tumultus, dissensio; a Se, id est, seorsum, & Itio, quod ab eo, ire, derivatum est, interposita d, euphoniae causa. V. Non. 1. 96. Isidor. 5. 26. Cic. lib. 6. de Rep. declarat Seditiois proprietatem a Dissensione civium dictam esse, quod seorsum eunt alii in alium. Est enim proprie Quum populo discordante itur ad manus, qualem describit Virg. 1. Æn. 153.

Ac veluti magno in populo, quum sæpe coorta est Seditio, sævitque animis ignobile vulgus: Jamque faces & faxa volant, furor arma ministrat. Dicitur autem Seditio in exercitu, in classe, in campo, & ubicunque est multitudo hominum.

Incurio seditiois. V. INCURRO. Adulta seditio. V. ADOLRO. Clamora. Claud. de Bell. Get. 467. Recens. Ovid. 12. Met. 61. Turbida seditio. Ovid. 9. Met. 426. Abstinerere seditioibus. V. ARSTINEO. Afferre seditioes. V. AFFERO. Agitare seditioibus plebem. V. Agito in AGO. Ardere seditioes. Liv. lib. 6. Colere seditioes. V. COLO. Commota seditio. Cic. 2. Att. 1. Comprimerere seditioem. Tacit. 1. Ann. 69. Concire seditioem. V. CONCIRO. Concitare seditioem & discordiam. Cic. pro Maren. 89. Conferre seditioem. V. CONFERO. Conflare seditioem. V. CONFLO. Deflagante paulatim seditioe. Tacit. 2. Hist. 29. Discussa est seditio. Patere. lib. 2. 81. pr. Subita deinde exercitus seditio, partim severitate principis discussa est. Exstinguere seditioem. Liv. lib. 6.

Facere seditioem. Cic. 10. Fam. 32. Singulæ quædam cohortes seditioem fecerunt. Idem ad Brut. Ep. 2. pr. Quod scribis de seditioe, quæ facta est in legione quarta, de Catonis (in bonam partem accipies) magis mihi probatur militum severitas, quam tua. Seditioem facit lien, dixit Plaut. Merc. 1. 2. 14. joculariter. Gliscente in dies seditioe. Liv. 6. 14. pr. Incessere seditio milites dicitur, pro Subire. Tacit. 1. Ann. 16. Quum Pannonicas legiones seditio incellit. Inducere seditioem. Tacit. 2. Ann. 15. pr. Al. Inducere. Inducere seditioem in civitatem. V. INDUCO. Lenire seditioem. Liv. lib. 6. 16. Oritur seditio. Cæf. 7. Bell. Gall. 28. Redintegratur seditio. Tacit. 4. Hist. 34. Restincta seditio est. Cic. 3. de Legib. 24. Sedata militum seditio ab Appio. Cic. 5. Att. 14. Sustinere seditioem. Liv. de Bell. Maced. Prope seditioem ventum. Tacit. 3. Hist. 21. Juxta seditioem ventum. Tacit. Germ. 6. Maris seditio, Tempestas. Stat. 9. Theb. 142. Seditio, Κατάληψις. Gloss. Lat. Græc. [Quod quid sit nescio, cum Græca vox Stipulam denotet.

SEDITIUSUS, a, um. Adj. [sedis Gl. L. G. & G. L.] Qui seditioem amat. Cic. 3. Verr. 37. Malus civis, improbus Consul, seditiosus homo Cn. Carbo fuit. Idem 3. de Legib. 44. Initis seditiosis Tribunispl. Seditiosa vita, & tumultuosa. Cic. 1. de Invent. 4. Superl. Val. Max. 3. 8. 3. Tacit. 1. Ann. 44.

SEDITIÖSE, Adv. [sedis Gl. L. G. & G. L.] Contentiosè. Cic. pro Cluent. 2. Altera autem, quæ procul a judicio remota est, quæ concionibus seditiosè concitatis accommodatior est, quam tranquillis, moderariisque judiciis Superl. Idem 2. Att. 21. Multa quum seditiosissime diceret, vocem exprimerere non potuit.

SEDO, [sedis Gl. L. G. & G. L.] Ære. Mitigare, placare, lenire, exstinguere. Variis nominibus jungitur. [A Sede arcescendum videtur. Nam proprie Ad quietem redigere significat, unde & ἰδράζειν Glossulario.

Animum sedare. Sallust. Catil. 15. extr. Namque animus impurus, diis hominibusque infestus, neque vigiliis, neque quietibus sedari potuit, ita conscientia mentem excitam vexabat. Al. Vastabat. Arrogantiam. Cic. pro Flacc. 53. Remittant spiritus, comprimant animos suos, sedent arrogantiam. Bellum. Cic. 2. in Catil. 28. Atque hæc omnia sic agentur, Quirites, ut res maximæ, minimo motu: pericula summa, nullo tumultu: bellum intestinum ac domesticum, post hominum memoriam crudelissimum, & maximum, me uno togato duce & imperatore sedetur. Controversiam. Cic. 1. de Legib. 54. Hoc dico controversiam totam istam posse sedari.

Discordias. Cic. 1. Philipp. 1. Flamma per incensas citius sedetur aristas. Propert. lib. 3. 19. 5. Fletus. Propert. 2. 16. 31. Jejunia carne. Ovid. 15. Met. 83. Incendia. Ovid. de Rem. Amor. 117. Infamiam. Cic. 2. Verr. 1. Quod unum ad invidiam vestri ordinis, infamiamque judiciorum sedendam maxime pertinebat, id, non humano consilio, sed prope divinitus, datum atque oblatum vobis, summo Reipub. tempore, videtur.

Iram. Plaut. Merc. 5. 4. 1. Lassitudinem. Plaut. Bacch. 1. 1. 75. Nep. 18. 9. Lites. Cic. 5. Verr. 132. Mentis commotas. Plin. lib. 20. cap. 13. Metum sedat dies. Sen. Thyest. 8. Misericordias. Plaut. Pœn. 5. 4. 93. Motus animi. Cic. 3. Tusc. Pavorem. Liv. 1. 16. pr. Questus. Sen. Herc. Oeth. 14. Sicim. Lucret. lib. 4. 848. Tempestatem. Cic. 3. Verr. 46. Tempestas sedatur. Tumultum. Cæf. 3. Bell. Civil. 106. Vulnura, Cohibere dolorem. Stat. 2. Silv. 1. 208. Passive usurpat Cn. Gellius apud A. Gell. 18. 12. Postquam tempestas se-

davit, Adherbal taurum immolavit. Incendere & Sedare, contraria. Cic. 3. de Legib. 24. At aliquando incenditur, & quidem sæpe sedatur. Scil. Populi imperus. SEDULO, Ære. in eadem significatione, nisi error est, in Gloss. Lat. Græc. Sedulo, Καταστέλλω, Καταπραΐνω.

SEDATOR, a, um. [sedis Gl. L. G. & G. L.] Partic. & Adj. Amnes sedati. Virg. 9. Æn. 30. Animo sedatiore scribere. Cic. 8. Att. 3. Corde sedato respondere. Virg. 12. Æn. 18. Curæ sedatæ. Stat. 12. Theb. 514. Homo sedatus. Minime præceps, moderatus. Hor. 1. Epist. 18. 90. Oderunt hilarem tristes, tristisque jocosum, Sedatum celeres. i. e. Præcipites oderunt sedatum.

Orator sedatus in numeris. Cic. in Orat. 176. Est enim, ut in transferendis, faciendisque verbis tranquillior, sic in ipsis numeris sedatior. Pectus sedatum. Virg. 9. Æn. 740. & Sil. 11. 261. Tempore sedatiore. Cic. pro Cluent. 103. Paulo sedatiore tempore est accusatus, quam Junius, sed eadem fere lege, & crimine. Venti sedati. Ovid. 15. Met. 349. Sedatissima voce uti. Auct. ad Heren. 3. 24.

SEDATOR, Adv. [sedis Gl. L. G. & G. L.] Constantè. Cic. 2. Tusc. 58. Non constanter & sedate feres? Sic in Orat. 92. Cujus oratio cum sedate placideque loquitur, &c. Exercitu sedatus procedente. Ammian. 25. 2.

SEDATIO, ōnis. f. [sedis Gl. L. G. & G. L.] Cic. 1. de Finib. 64. Sic e physicis fortitudo sumitur contra mortis timorem, & constantia contra metum religionis, & sedatio animi, omnium rerum occultarum ignoratione sublata. Afferre seditioem. Cic. 3. Tusc. 65. Ut apud Homerum quotidianæ neces interitusque multorum seditioem mærendi afferunt. Perturbationum seditio. Cic. 1. Off. 93.

SEDATOR, ōris m. Arnob. 3. Sedator militaris infantiæ. SEDAMEN, inis n. Sen. Hippol. v. 1188. O mors, amoris una sedamen mali. SEDUCO, xi, ctum, [sedis Gl. L. G. & G. L.] Ære. proprie Seorsum ducere ab aliis, quasi de re quapiam colloquendi causa. Ter. Hec. 1. 2. 69.

Post Pamphilus me solum seduxit foras. Ibid. 4. 1. 7. Uxor ubi me ad filiam ire sensit, seduxit foras. Al. Se educit. Cic. 5. Att. 21. Quum hæc disseruisssem, seducit me Scaptius. Manu blanda seduxit eum. Ovid. 2. Met. 691. Oculos seducere. Propert. lib. 1. 9. 27.

Quippe ubi non liceat vacuos seducere ocellos. Seducere, ad animum transtulit Cic. 1. Tusc. 75. Quum a negotio omnino sevocamus animum, quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad se ipsum advocamus, secum esse cogimus, maximeque corpore seducimus? Legitur alibi Abducimus. Mors seducit artus anima. Virg. 4. Æn. 385. Castra seducere, Copias in duas partes dividere. Ovid. 13. Met. 611. de Memnonidibus avibus.

Seducere, in malam partem per translationem significat Decipere. Cic. 10. Att. 15. extr. Me vero adjuverent iis in angustiis seductum. In emendaris codicibus abest Seductum. Ter. And. 4. 1. 20. Quid tandem? etiam nunc me seducere istis dictis postulas? al. Subducere, vel Ducere. [Quod posterius docti præferunt. Suspecta igitur hæc phr.

Frequentius apud Christianos scriptores pro Corruptere, vel In vitia ducere. Tertull. adv. Marc. 2.8. Angelus, qui seduxit V. Burm ad Quin- til 7 2. [Gloss. Lat. Græc. Seduco, Πλασθῶ, ὑπονοθεῖω, ἐξαπατῶ. Et Græc. Lat. Ἀπατῶ, Seduco, Fallo, &c.

SEDUCTUS, a, um. Partic. [ἀπαχθῆς] Seorsum ductus vel discretus. Liv. 10. 5. Singulos deinde separatim, Lælium ac Masinissam, seductos obteletur, ut quantum nox providentiæ adimat, tantum diligenti expleant cura. Sic Suetonius in Claud. Cæf. cap. 37. Recessus seducti, Sinus secreti Ovid. 13. Met. 902. Terra seductæ ex æthere, Separatæ, sejunctæ. Ovid. 4. Met. 622. Seductus, pro Distincto seu discreto. Sen. Epist. 118. Si proprium habent quiddam & a corporibus seductum.

SEDUCTIO, ōnis. f. [ἀπαγωγή] Cic. pro Muren. 49. Mæstos amicos, observationes, testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptionum animadvertent. Mors est corporis animæque seductio. Lactant. 2. 12. Corruptio apud scriptores ecclesiasticos. Tertull. adv. Marc. 2.2. Adam confessus est seductionem. [Gloss. Græcolat. Ἀπάτη, Fraus, Seductio, &c.

SEDUCTUS, Æs. m. pro Secessu. Senec. de Tranquil. vitæ, 3. Sic hominum, quorum maximæ in seductu actiones sunt, &c. SEDUCTOR, ōris. m. [ἀπαγωγῆς] Gloss. Vet. Al. Ἐνδρευτής. SEDUCTRIX, icis. f. Tertull. SEDUCTILIS, e. Adj. [ἐνδρευτικός] Augustin. Confess. 2. 3. Seducebat me, quia seductilis eram.

SEDULARIUM, SEDULE, SEDULITAS, SEDULO, SEDULUS, V. SEDEO. SEDUM, pro SEDVETT. ut ex Satis factum Sat. Cassiod. de Orthogr. quidem, & dicuntur Arses. Vide SED. H. St. Apocopen Grammatici vocant. Sedum, i. n. V. in SEDEO. SEDUNI, Populi in Alpiibus, quos commemorat Plin. lib. 5. cap. 20.

SEGES, etis. f. [ἀγροί, ἡ λήϊος, ἡ ἕξ Gl. L. G.] proprie Fruges eorum seminum, ex quibus conficitur panis, nondum demessa, ut ait Valla lib. 4. Plin. lib. 18. cap. 17. Si in articulum fegetes ire cœperit, runcare remedium est, ne herba vincant. Et paulo post, Luxuria fegetum castigatur dente pecoris, in herba duntaxat. Ovid. 1. de Arte Am. 351. Fertiliior fegetes est alienis semper in agris. Segetibus, Καρπῶν, Γενημασίων, ἀρροσίων. Gloss. idem Lat. Græc. Luxuries fegetum. Virg. 1. Georg. 112. Rapinæ præmaturæ fegetum. Lucan. lib. 7. 98. Ægra fegetes negabat victum. Virg. 3. Æn. 142. Altæ fegetes. Virg. 3. Georg. 198.

Arida feges. Ovid. 2. Met. 213.
 Cana feges. Ovid. 10. Met. 655.
 Dura feges. Tibul. lib. 2. 3. 65.
 Gravida feges. Virg. 1. Georg. 319.
 Immatura feges. Sil. lib. 15. 536.
 Intacta feges. Virg. 7. Æn. 808.
 Lætæ fegetes. Virg. 1. Georg. 1.
 Quid faciat lætas fegetes. V. LÆTUS.
 Meliores fegetes existimantur esse campestris. Varr. lib. 1. de R.R. cap. 6.
 Opimæ fegetes. Hor. 1. Carm. 31. 4.
 Opportuna pecori feges. Virg. 4. Georg. 129.
 Teneræ fegetes. Ovid. 4. Fast. 923.
 Facit mora validas fegetes. Ovid. Rem. Amor. 84.
 Ferre. Ovid. 2. de Arte Am. 668.
 Iste feret fegetes, iste ferendus ager.
 Fluctuat adulta leni Zephyro feges. Sen. Herc. fut. 9.
 Indui fegetibus dicitur terra. V. INDUO.
 Intereunt fegetes. Virg. 1. Georg. 152.
 Metere fegetem. Sil. lib. 16. 616.
 Obducunt herbæ fegetem. Virg. 2. Georg. 411.
 Occare fegetes. Horat. 2. Epist. 2. 167.
 Pectinare fegetem. V. PECTINO in PECTEN.
 Prætendere læpem fegeti. Virg. 1. Georg. 270.
 Proculcare crescentes fegetes. Ovid. 8. Met. 290.
 Resecanda falce feges. Ovid. 1. Epist. 53.
 Runcare fegetes. Varro lib. 1. de R. R. cap. 30.
 Senescit feges nimio imbre. Stat. 5. Silv. 1. 147.
 Sternuntur fegetes. Ovid. 1. Met. 272.
 Surgit matura feges. Senec. Thyest. 5.
 Veniunt hic fegetes, illic felicius uvæ. Virg. 1. Georg. 54.
 Urit campum feges lini. Virg. 1. Georg. 77.
 Seges, de leguminibus. Columel. lib. 2. cap. 14. Quod prædictorum leguminum fegetibus fatiscit. Plura supra exempla.
 Seges, [ἀραρός, ἐργασμένη] accipitur nonnunquam pro ipsa Humo arata, & ad accipiendum semen subacta. Varro lib. 1. de R. R. cap. 29.
 Seges dicitur, quod aratum, fatum est: Arvum, quod aratum, necdum fatum est. V. ARVUM. Festus, Seges dicitur ea pars agri, quæ arata & confita est. Virg. 1. Georg. 47.
 Illa feges demum votis respondet avari
 Agricola, bis quæ solem, bis frigora sensit. Plin. 18. 11. Segetes, quæ interquievere, fundunt rosam odoratiorem fativa: adeo terra non cessat parere.
 Fecunda feges. Lucan. lib. 6. 521.
 Segetes fecundæ, & uberis. Cic. in Orat. 48. Segetes fecundæ & uberis, non solum fruges, verum etiam herbas etiam effundunt inimicissimas frugibus.
 Seges de aliis quoque per metaphoram, ut
 Picturata feges. Claud. de Histrice 12.
 Ferrea feges stricis horret mucronibus. Virg. 12. Æn. 663.
 Stimulorum feges, apud Plaut. Aulul. 1. 1. 6.
 Telorum ferrea feges. Virg. 3. Æn. 45.
 Virum feges. Virg. 2. Georg. 142. Ovid. 6. Epist. 11.
 Seminibus jactis fegetes adoleffe virorum.
 Clypeata feges virorum. Ovid. 3. Met. 110.
 Seges ac materia gloriæ. Cic. pro Milon. 36. Quid enim odisset Clodium Milo, fegetem ac materiam suæ gloriæ.
 SERGETĀLIS, e. Adj. Apul. de Herb. 78. Gladiolus fegetalis.
 SERGESTA, vel SERGETIA, æ. f. [Σεργεσία] Deæ nomen, teste Plin. lib. 18 cap. 2. V. SEJA, infra. Divus Augustinus Civitatis divinæ libro 4. Sara, inquit, frumenta, quamdiu sub terra essent, præpositam voluerunt habere deam Sejam. Quum vero jam essent super terram, & fegetem facerent, deam Segetiam. Frumentis vero collectis atque conditis, ut tuto servarentur, deam Tutilinam præposuerunt.
 SERGESTA, æ. f. [Σεργεσία] quæ nunc appellatur, Oppidum in Sicilia est, quod videtur Æneas condidisse præposito ibi Egeito, qui eam Egeitam nominavit, sed præposita est ei s littera, ne obscæno nomine appellaretur, ut factum est in Malevento, quod Beneventum dictum est, & in Epidamno, quod usurpant Dyrrachium. Festus. Plin. lib. 3. cap. 5, & 8. Cic. 6 Verr. 72. & seqq. Steph. est Σεργεσία, Strab. Αἰγίση.
 SERGESTĀNUS, a, um. Adj. [Σεργεστῆνός] Qui Segestiam incolit. Cic. 6. Verr. 1. c. Segestiani non solum perpetua societate, &c.
 SERGESTENSIS, e. [Σεργεστῆνός] aliud Adj. Cic. 5. Verr. 83. Multo etiam impudentius in decumis Segestensium versatus est.
 SERGESTRE, is. n. Quo aliquid involvitur. Varr. de L. L. lib. 4. 35. Quo læticam invollebant, quod fere stramenta erant e fegete, fegetria appellabant, ut etiam nunc in castris. Festus Pompejus lib. 4. Δεξας Græci appellant pelles nauticas, quas nos vocamus fegetria. Nonius Marcellus 1. 35. Læticam quo invollebant, fegetria appellabant. Plin. lib. 13. cap. 12. De chartarum generibus, Nam emporencia inutilis scribendo, involucris chartarum fegetriumque usum præbet, & ideo a mercatoribus cognominata. Suet. Aug. cap. 83. Augustum refert exercendi corporis causa deambulasse fegetro, vel lodicula involutum. Al. Serfertio. [Scribitur enim & Segelstrum, i. n. Gloss. Lat. Gr. Σεγέστρου, πλάστρου].
 Hinc puto Gallicum Guesires, ut ex Bracæ Brayes. H. St.
 SERGETIA, V. SERGESTA Dea.
 SERGMEN, SEGMENTARIUS, SEGMENTATUS, SEGMENTUM, V. SECO.
 SERNESCO, V. SEGNIS.
 SEGNIS, e. Adj. [βραδύς, Κυβίος, δὲ ὁ Ἄθρανός καὶ ἀργός, Gl. L. G. βαλάνης, G. L.] quasi Scorum a recto nitens, g interposita, causa euphonia, componitur enim a Se, & Nitor, æris. Vel Segnis quasi Sine igne: unde Segnis dicitur tardus & ignavus; cuius contrarium Ardens, qui festinans, & acuto ingenio est. Virg. 3. Æn. 513.
 Haud segnis strato surgit Palinurus, & omnes
 Explorat ventos. Cic. 8. Att. 13. Ego, si cui adhuc videor segnior fuisse, dum ne tibi videar, non laboro.
 Ad credendum alicui segniorem fieri. Liv. 24. 13 extr.
 Ad imperandum segnior. i. e. Tardior. Cic. pro Font. 7. Segniores ad imperandum potthac ceteri sint, quum videant eos oppugnari, quibus oppressis, populi Roman. imperium incolume esse non possit.

Segnis & jacens. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Acta segnia, Ignavia. Ovid. 12. Met. 500.
 Animus segnis. Plin. lib. 11. cap. 52.
 Anni segnes, In quibus nihil præclari gestum est. Ovid. ad Liviam, 449.
 Campus segnis firu durefcit. Virg. 1. Georg. 72.
 Cultus terræ segnior. Cic. 2. de Legib. 45. Terræ cultum segniorem suspicor fore, si ad eam tuendam, ferroque subjiendam, superstitionibus aliquid accesserit.
 Dextra non segnis dare vulnera, h. e. Ad vulnera inferenda. Ovid. 5. Trist. 7. 19.
 Discordia non segnior domi. Liv. 2. 43. pr.
 Epistola non segnis, Non lenta mora. Stat. 4. Silv. 4. 1.
 Exitus segnis. Stat. 5. Silv. 3. 258.
 Indoles segnis. Tacit. 12. Ann. 26.
 Iter lucis non segne. Valer. 1. Argon. 788.
 Mens segnis ad lætitiã. Ovid. 3. de Pont. 4. 50.
 Mora segnis. Liv. 25. 8. extr. Suspecta esse jam segnis mora ejus desierat.
 Moras segnes rumpere. Virg. 3. Georg. 42.
 Mors segnis, Lenta. Liv. 40. 4. extr. Haurite poculum, si segnior mors juvat.
 Otium segne. Ovid. 1. de Pont. 5. 43.
 Pes segnis. Hor. 3. Carm. 12. 8.
 Prælium persegne. Liv. 25. 15. & 27. 2.
 Pugna segnior. Liv. 3.
 Sopor segnis. Lucan. lib. 5. 689.
 Segnis, cum Genitivo. Tacit. 16. Ann. 14. pr. Inquietus animo, & occasionum haud segnis. i. e. Haud negligens.
 Segnis, Inutilis. Virg. 1. Georg. 151.
 — segnisque horret in arvis
 Carduus. Servius.
 SEGNITER, Adv. [ναήτως] Liv. 2. 58. Segniter, otiose, negligenter, contumaciter, omnia agere, nec pudor, nec metus coërcebat. Plin. lib. 14. cap. 22. Nec segniter vita in eo elaboravit. Virg. 9. Æn. 441.
 Positi artus segniter. Stat. 1. Silv. 4. 106.
 Segnius [βραδύτερον Gl. L. G.] oppugnare. Liv. 40. 27.
 Segnius irritant animos. Hor. de Arte Poet. 180.
 Ire non segnius sagitta Scythica. Ovid. 10. Met. 588.
 Nihilo segnius. Nepos 14. 3. 5. Liv. 7. 18.
 Segnissime torpere. Cassiod. 1. Edict. 35.
 SERNE, pro Segniter. Ammian. 21. 10.
 SERGNITIA, æ, vel SERGNITIÆ, Æi. f. [ναηλία, φαθυμία Gl. G. L.] Tarditas ac negligentia ad agendum, inquit Donatus: quod ut ait Festus, sit sine nitendo quid utile & honestum. Plaut. Trin. 3. 3. 67.
 Diem sermone terere, segnitie mera est. Ter. And. 1. 3. 1.
 Enimvero, Dave, nihil loci est segnitie, neque foecordie. Cic. 1. de Fin. 5. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimam segnitie est, aut fastidii delicatissimi.
 Segnitie & inertia. Cic. 1. de Orat. 185. Et quoniam de imprudentia dixi, castigemus etiam segnitie hominum atque inertiam.
 Sera segnitie. Virg. 2. Æn. 374.
 Immunda segnitie. V. IMMUNDUS.
 Segnitie, pro Sterilitate. Plin. Hinc negligentia cultorum, hinc agrorum segnitie. i. e. Sterilitas. Perottus.
 SERGNITAS, antiquis pro Segnitia. Acc. Ænead. apud Non. 2. 808. Eo nunc quod eorum segnitie ardet focus. V. plura ibid.
 SERNESCO, ære. Segnem fieri. Cæl. Aurel. Acut. 2. 18. Segnescentibus Iputis.
 Segnesco alicubi. Sed & apud Livium Segnescerent consilia puto legendum, ubi est Senescerent. Vide SERNESCO. H. St. V. & quæ nos ibid.
 SERGNIPES, ædis. c. [βραδύπους] Qui tarde incedit. Juven. 8. Sat. 66.
 — tritroque trahunt ephredia collo
 Segnipedes. De equis hic loquitur.
 SERGOBRIGA, [Σεργόβριγα] Oppidum Hispaniæ citerioris, Celtiberiæ totius caput: circa quod Sertorius & Metellus prælium commiserunt. Strabo lib. 3.
 SĒGOR, [Σηγόρ] fuit quinta civitas post Sodomam & Seboim, quæ (ut Sacre testantur litteræ) ad preces Loth servata est. Moses in Genesi.
 SERGORRIGI, Populi, de quibus sic Alex. Alexand. lib. 1. cap. 24. Segregiorum vetus erat mos, ut paratis instructisque mensis, inter epulas virgo introducatur: & cui ex convivis aquam dederat, eum sibi virum delegit videbatur.
 SĒGRĒGO, [διαχωρίζω, διατέλλω] ære. Ab aliorum numero, vel societate & grege separare; quasi Scorsum a grege ponere. Plaut. Mil. 3. 1. 60. Ter. And. 1. 5. 56.
 Te obtector, ne abs te hanc segreges, neu deseras.
 Sejungi & segregari. Lucret. lib. 1. 453.
 Segregare e fenatu aliquem. Plaut. Mostel. 5. 1. 9.
 Ab agmine femet segregare. Stat. 12. Theb. 184.
 A numero civium segregare. Cic. pro Arch. 4. Quod si mihi a vobis tribui, concedique sentiam, perficiam profecto, ut hunc A. Licinium, non modo non segregandum, quum sit civis, a numero civium, verum etiam, si non esset, putetis asciscendum fuisse.
 Segregare ab se culpam vel suspiciones. Plaut. Trin. 1. 2. 42.
 Virtutem segregare a summo bono. Cic. 3. de Fin. 30.
 Pugnam segregare. Liv. 1. 25. Ut segregaret pugnam eorum, capeffit fugam. i. e. Ut singulos seorsum aggredi posset.
 Sermonem segregare. Plaut. Milit. 3. 1. 60. Idem Pœn. 1. 2. 136. Segrega sermonem, tædet. h. e. Tæce.
 Seque gregari, pro Segregarique, apud Lucret. lib. 1. 453.
 Dillidio potis est sejungi, seque gregari.
 SERREGATIO, ðnis. f. Terrull. de Anim. cap. 42.
 SERREGATOR, ðris. m. Idem.
 SERREX, ægis. Adj. ut, Segrex vita, i. e. Solitaria. Seneca de Benef. lib. 4. 18 [Ab hoc nomine verbum Segrego ductum videtur].
 SERREGUS, a, um. Adj. Aufon. Parent. carn. 9.
 Ipse tuo vivens segregus arbitrio.
 SERREGATIM, Adv. Prudent. in præf. Hamart. v. 39.
 Et segregatim numen æternum colens.
 SERGULLUM, i. n. Plin. 33. 4. Aurum qui quærent, ante omnia segullum tollunt, ita vocatur indicium. Alveus ubi id est, arenæque lavantur, atque

atque ex eo quod refedit conjectura capitur, ut inveniatur aliquando in summa tellure protinus, rara felicitate.

SEGUNTA, V. SAGUNTIA.

SAGUSTIUM, [Σαγούσιον] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Segusianorum urbs in Græcis Alpibus. Vulgo *Siam*.

S E I

SEJA, æ, f. & SEGESTA, Dearum apud veteres nomina, de quibus sic Plinius lib. 18. cap. 2. Sejamque, a ferendo : Segetiam, a segetibus appellabant, quarum simulacra in circo videmus : tertiam ex his nominare sub tecto religio est. Codex manuscriptus Seriam exhibet, quam Tertulianus Seffiam vocat, Macrobius 1. Sat. 16. Sajem, ut Segetiam Segetiam : aitque, Qui nominasset Salutem, Segetiam, Sajem, Segetiam, Tutilinam, ferias observabat. Tertia autem illa, quam religiosum erat sub tecto nominare, Tutilina, ut reor, erat. Turneb. In emend. codd. Seja. V. SEGESTA supra.

SEJANUS, i. m. [Σηιάδος] Cognomen L. Ælii, ex paterna stirpe ductum, siquidem Seji Strabonis, Equitis Romani, Vulfini oriundi, filius fuit, in Æliam, maternam, opinor, nobilissimam gentem adoptatus. Hunc Ti. Cæsar ad Præfecturam Prætorii una cum patre Strabone evectum, etiam collegam sibi in Consulatu A. U. C. 782. ascivit, tantoque favore amplexus est, ut per omnia sibi æquaret, feroque, imperium sibi, sublati Principis liberis, destinantem, timere cœpit, atque absens per epistolam Senatui detulit, hostemque judicatum unco trahi voluit, omnibus, etiam in ejus superstitibus liberis, & innocentes amicos, crudelitatis exemplis editis. Quæ plenus relata V. apud Vellej. Paterc. 2. 27. & 28. Tacit. Ann. lib. 1. 3. 4. & 5. Sueton. in Tiber. cap. 48. 61. & 62. Juven. 10. Sat. 66.

— Sejanus ducitur unco

Speclandus.

SEIR, [Σείρ] Mons in terra Edom, in quo habitavit Esau in regione Gabalena, quæ ex eo, quod Esau pilosus esset & hispidus; Seir. id est pilosi nomen accepit.

SEJUGES, SEJUGI, V. in SEX.

SEJUGO, [σεζεύγωμαι] Ære. Idem quod Sejungere. Cic. 1. de Divin. 70. Humanam autem animi eam partem, quæ sensum, quæ motum, quæ appetitum habeat; non esse ab actione corporis sejugatam.

SEJUGATIO, ðnis. f. Augullin.

SEJUNGO, nxi, nctum, [σεζεύγωμαι, σεζεύγωμαι. Gl. L. G.] Ære. Seorsum jungere, sive seorsum ponere & separare. Cic. 1. Fam. 9. Tibi autem multo notior atque illustrior meus in te animus esset, si hoc tempore omni, quo sejuncti fuimus, & una & Romæ fuissemus.

Discidio perniciosa sejungi. Lucret. lib. 1. 451.

Sejungendus ab Antonio. Cic. 15. Att. 12. extr.

Ab honestate sejungi. Cic. 1. Acad. 7.

A spe pariendarum voluptatum sejungi non potest. Cic. 1. de Finib. 33.

SEJUNCTUS, a, um. Partic. [σεζεύγυμαι] Propert. lib. 2. 16. 23.

Dolor sejunctus abest corpore. Lucret. lib. 2. 18.

Sejunctum & secretum a corpore. Lucret. lib. 1. 432.

Semota, & sejuncta a rebus nostris. Lucret. lib. 1. 59.

SEJUNCTIO, ðnis. f. [σεζεύγωμαι] Cic. 3. de Orat. 201. Propositoque quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum sejunctio, & reditus ad propositum, & iteratio, & rationis apta conclusio.

SEJUS, i. m. [Σηίος] gentile Ro. nomen: a quo Sejanus cognomen, & SEJANUS, a, um. Adj. ut Equus Sejanus. Gell. lib. 3. cap. 9. Cajus Bassus in commentariis suis, item Julius Modestus in x. i. Quæstionum confusarum, historiam de equo Sejano tradunt, dignam memoria atque admiratione. Cn. Sejum quempiam scribunt fuisse, eumque habuisse equum, natum Argis, in terra Græcia: de quo fama conitans esset, tanquam de genere equorum progenitus foret, qui Diomedis Thracis fuisset, quos Hercules, Diomede occiso, e Thracia Argos perduxisset. Eum equum fuisse dicunt, magnitudine inusitata, cervice ardua, colore phœniceo, flava & comanti juba, omnibus quoque aliis equorum laudibus quoque longe præstitisse: sed eundem equum tali fuisse fato, sive fortunam ferunt, ut quisquis haberet eum, possideretque, si cum omni domo, familia, fortunisque omnibus suis ad interuersionem deperiret. Itaque primum illum Cn. Sejum dominum ejus a M. Antonio, qui postea Triumvir Reipub. constituendæ fuit, capitis damnatum, miserando supplicio affectum esse. Eodem tempore Corn. Dolabellam eos, in Syriam proficiscentem, fama istius equi adductum, Argos divertisse, cupidineque habendi ejus exaruisse, emisseque eum h. s. centum millibus. Sed ipsum quoque Dolabellam in Syria bello civili obsessum, atque interfectum esse. Mox eundem equum, qui Dolabellæ fuerat, C. Cassium, qui Dolabellam obsederat, abduxisse. Quem Cassium postea satis notum est, vicis partibus, suoque exercitu suo, miseram mortem oppetisse. Deinde Antonium post interitum Cassii, parta victoria, equum illum nobilem Cassii requisivisse: & quum eo potius esset, ipsum quoque postea victum atque desertum detestabili exitio interivisse. Hinc proverbium de hominibus calamitosis ortum, dicitur solitum, Ille homo habet equum Sejanum. conf. SEJANUS, i. m.

S E L

SELACHE, n. pl. [σελάχη] a Sing. τὴ Σέλαχος, ἰχθυό. appellantur apud Græcos omnes Pisces plani, quod nomen eis Aristoteles imposuit. V. Aristot. Hist. Anim. 3. 1. Plin. 9. 24.

SELAGO, ðnis. f. Herba Sabinæ similis. Legitur sine ferro, dextra manu, per tunicam, qua sinistra exiit, velut a furante, candida veste vestito, pureque loris nudis pedibus, sacro facto prius, quam legatur, pane vinoque. Fertur in mappa nova. Hanc contra omnem perniciem habendam prodidere Druidæ Gallorum, & contra omnia oculorum vitia fumum ejus prodest. Plin. lib. 24. cap. 11.

SELECTI Dii, SELECTIO, SELECTUS. V. SELIGO.

SELÉNITES, æ. m. [σεληνίτης] Gemma in Arabia nascentis, ex candido translucens melleo fulgore, imaginem Lunæ continens, reddensque in dies singulos, crescentis minuentisque numeris. Plin. lib. 37. cap. 10.

SELENIUM, i. n. Hederæ genus, cuius est minor acinus, sparsior racemus. Plin. lib. 16. cap. 24. V. not. Hard.

SELEUCIA, æ. f. [Σελεύχεια] Prima Syriæ civitas, ut ait Strabo lib. 11. & 14. & 15. juxta quam Orontes affluit amnis. Hodie *S. Ma* vocatur, te-

VOL. IV.

ste Olivario in Melam 1. 12. Hanc a Seleuco Nicanore, sive Nicanore conditam ferunt. Strabo, Seleuciam (inquit) ad Tigrim amnem, juxta Babylonem, tercentis fere stadiis, Seleucus Nicator ædificavit. Scribit Plin. lib. 11. Seleuciam plerumque Mesopotamiam dictam fuisse. [Error videtur.

Ptolemæus tres Seleucias fecit, Pieriam, ad Euphraten, ad Belum. De priore Cic. 2. Att. 20. Plures memorat Plinius. De Seleuco infra.

SELEUCIANUS, a, um. Adj. Cic. 4. Att. 18. Perfpice æquitatem animi mei, & ludum; & contempcionem Seleucianæ provinciæ. h. e. Nobilis provinciæ Ciliciæ, quam Seleucus urbibus auxit. Vide, inquit, me nihil laborare, ut Proconful in Ciliciam mittar. Al. Selicianæ. Gronov. Seleuciana, de Macedonia exp.

SELEUCIS, ðdis. f. [σελεύκεις] Calceamentum muliebre, apud Pollucem lib. 7. cap. 22. Item poculum. V. Hefych. & Steph. in Σελεύκεια.

Seleucides, Aves vocantur, quarum adventum ab Jove precibus impetrant Cassii montis incolæ, fruges eorum locustis vastantibus. Nec unde veniant, quove abeant, compertum, nunquam conspectis, nisi cum præsidio earum indigetur. Plin. lib. 10. cap. 27.

SELEUCUS, [σελεύκος] Unus fuit ex ducibus Alexandri, qui post ejus mortem primus in Syria regnavit. De quo Appianus clarissimus historicus Græcus in Syriaca. V. Justin. 15. 4.

Dictus Nicanor, vel potius Nicator. H. St. V. Suid. in dict. & Νικητορής. Item Citharœdi nomen apud Juven. 10. Sat. 211.

SERLIBRA, V. SEMILIBRA, in SEMIS.

SERICASTRUM, f. SELIQUASTRUM, V. in SERDEO.

SERIGO, ægi, ectum, [διακείω, ἀφείλω] Ære. Seorsum colligere, fecernere. Ovid. 3. Amor. 11. 49.

— tu felige tantum. Cic. in Orat. 103. Quæ exempla

felegissem, nisi vel nota esse arbitrarer, vel posse eligere qui quærerent. Idem in Orat. 47. Nec utetur vero imprudenter hac copia, sed omnia expendet & feliget. Et 3. de Finib. 22. Sed hoc quasi ultimum, quale nos summum in vita bonum dicimus: illud autem, ut feriat, quali feligendum, non expetendum.

SELECTUS, a, um. Partic. [ἀφωλεπυμένον] ut, Selectæ, brevæque sententiæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 86.

Pectora selecta. Ovid. 5. Fast. 71.

Selecti Dii, apud Romanos vocabantur Præcipui & Summates, qui habebant ampliorem potestatem, quique celebriores, & in majori haberentur cultu ac veneratione Hi a D. Augullino ex Varrone viginti numerantur, duodecim videlicet mares: Janus, Juppiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Orcus, Liber pater: femina octo, Tellus, Ceres, Juno, Luna, Diana, Minerva, Venus, Vesta. Certe selecti alii erant a Consentibus. Augullinus lib. 4. de Civit. Dei. priorib. capp. Lilius Gyraldus Syntag. 1. lib. Historiæ deorum.

Selecti Judices, [ἀρίστεται] Equites dicti sunt. Cic. pro Cluent. 121. Deinde Prætores tantum urbani, qui jurati debent optimum quemque in selectos judices referre. Hor. 1. Serm. 4. 123.

— habes auctorem, quo facias hoc:

Unum ex judicibus selectis objiciebat. i. e. Ex Equestri ordine.

Cic. 4. Verr. 32. Ceterarum rerum selecti judices ex civium Romanorum conventu proponi solent. i. e. Equitibus qui illuc conveniunt. Ibid. 5. 137. Hic tu medicum & Aruspicum & Præcennem tuum, recuperatores dabis? aut etiam illum ipsum, quem tu in cohorte tua Cassianum judicem habebas, si qua res major esset, Papirium Potamonem, hominem severum ex veteri illa Equestri disciplina? Quæ verba per ironiam dicta sunt. Selecti judices, sunt præcipui. Unde Dii selecti & præcipui, de quibus supra. Hæc Budæus. [Non puto tamen in priore Cic. 4. Verr. loco nominatim Equites intelligi. V. quæ ibidem sequuntur.

De Selectis sub Augusto, & deinceps. Plin. lib. 33. cap. 2 pr. Decuriæ quoque ipsæ pluribus discretæ nominibus fuere. Tribunorum æris, & Selectorum. & Judicum: præter hos etiamnum Nongenti vocabantur, ex omnibus selecti, ad custodiendas civitas suffragiorum in comitiis. Et divisus hic quoque ordo erat superba usurpatione nominum, quum alius se Nongentum, alius Selectum, alius Tribunum appellaret. [Puto Nongentorum. Selecti in Militia Ro. de quibus Polyb. 6. 28. & ex eo Lips. de Mil. Ro. 5. Dial. 3. plura V. in Lex. Pitife.

SELECTIO, ðnis. f. [σελεξίσις] Cic. 2. de Finib. 43. Dum enim in una virtute sic omnia esse voluerunt, ut eam rerum selectione expoliarent: nec ei quicquam, aut unde oriretur, darent, aut ubi niteretur. Idem 3. de Legib. 32. Selectio vitiorum.

SELINOIDES, is, m. [σελινοειδής] Brassicæ genus crispum. Plin. lib. 20. c. 9. In tres species divisere eam (de Brassica loquitur) Græci antiquissimi Crispam, quam Selinoidea vocaverunt, a similitudine apii foliorum. Romanico utilem, alvum modice mollientem. vide Cato c. 157 de R. R. Est autem

SELINON, [σέλινον] a Græcis appellata herba notissima, quam Latini Apium nominant. Inde sunt composita Petroselinon, Hipposelinon & Elioselinon. V. Dioscor. 2. 206.

SELINUS, [Σελίνος] Multorum fluviorum nomen. Unius in Asia, qui in mare Ionium influens, Dianæ Ephesiæ templum alluit, teste Strab. Alius ad Pergamum. Plin. lib. 5. cap. 29. Σελίνος in numinis.

Est & Selinus alius in Ægiensium agro, qui est Achaïæ proprie dictæ. Item alius in Elide.

Rufus alius in Sicilia juxta Megara & Hyblani montem, quorum omnium meminit Strabo lib. 8. Alius Ciliciæ, de quo idem lib. 14.

Selinus, untis, m. & f. [Σελίνος] Sicilia, inquit Servius, Civitas juxta Lilybæum, abundans palmis, quibus velcuntur, & apio. Virg. 3. Æn. 705. Teque datis linquo ventis, palmosa Selinus.

Et vada dura lego faxis Lilybæia cæcis. Sil. 14. 201.

Autad Hybla favis, palmis quoque onusta Selinus. Al. Palmæque arbuta.

SELINUNTIUS, a, um. [Σελινώντιος] ut Selinuntia, Aquæ in Ætna falsa ad Himeram, Eggestane potabiles. Strabo lib. 6.

SELINUSIUS, a, um. [Σελινούσιος] aliud attributum; ut, Terra Selinusia, quæ a Galeno lib. 9. simplicium Medic. inter Medicamenta ophthalmica ponitur. Plin. 35. 16.

Selinusius, est Lacus post Caystri offia ex pelago refusus. Strabo lib. 14.

SELIQUASTRUM, i. n. V. in SERDEO SERLICASTRUM.

SELLA, SELLARIA, SELLARIOLUS, SELLARIUS, SELLISTERNIUM, SELLULARIUS, V. in SERDEO ad fin.

CC

SELLÆ,

- SELLÆ**, vel **SELLI**, [Σελῆ] Populus est Epiri, qui & Dodonæi dicuntur. Lucan. lib. 3. 179. — quercusque silentes
Chaonio veteres liquerunt vertice Sellæ.
SELLÆIS, entis. m. [Σελῆϊς] Fluvius est proximus Pylo in finibus Arcadiæ. Strabo lib. 8.
SĒLYMBRIA, æ. f. [Σελυμβρία] Civitas est Thraciæ ad Propontidem, propinqua Byzantio. Herodot. lib. 6.

S E M

- SEMARIUS**, **SEMBELLA**, V. in SEMIS.
SĒMĒL, Adv. [ἄπαξ Gl. G. L.] quasi Una, non divisim, vel uno (ut ita dicam) tempore: nam quod semel fit, nullam recipit divisionem. Plaut. Capt. 3. 5. 99. Satis sum semel deceptus. Ter. Heaut. 1. 2. 34.
Verum animus ubi semel se cupiditate devinxit mala,
Necesse est, Clitipho, consilia consequi consimilia. Cic. 7.
Verr. 63. Verum hoc erat, si ille semel vetus archipirata securi percussus esset: pecuniam illam non haberes.
Semel anno. Plin. lib. 12. cap. 14. Tus meti semel anno solebat.
Semel atque iterum. Cic. pro Cluent. 49. Cognoscite nunc ita rem citatum esse illum, ut re semel atque iterum præjudicata, condemnatus in iudicium venerit.
Semel, iterum. Liv. 1. 19. Semel T. Manlio consule, post Punicum primum perfectum bellum: iterum, quod nostræ ætati dii dederunt ut videremus.
Semel ac vicies. Plin. lib. 7. cap. 48. Idem sella curuli semel ac vicies fedit, quoties nemo alius.
Semel unquam. Plin. lib. 2. cap. 35. Dein quum in cælum se reciperet, lampadem factam, semel unquam proditur, Cn. Octavio, C. Scribonio COSS.
Semel, inquit Asconius, vicinum est ad Pæne nunquam, in illuc Cic. 2. Verr. 5. Semel ait se in vita pertimuisse, tum quum primum a me reus factus sit. Quasi dicat, Fere nunquam. Simile est quod semel in vita risisse Crassum scribit Lucilius.
Semel a condito ævo. Plin. lib. 7. cap. 34. Vit optimus, semel a condito ævo, iudicatus est Scipio Nafica a jurato Senatu. Ibid. cap. 35. Pudicissima femina semel matronarum sententia iudicata est, Sulpicia Patreculi filia. Hic particula, Semel, affirmantis venustatem habet, ut quod verissimum esse asseverare volumus, id semel tantum dixisse sufficiat. [Pro Nonnifi semel, vel Semel duntaxat. Sic & in seq.]
Semel, Irrevocabliter. Quintil. lib. 1. cap. 3. Nec semel de hoc decretum erat: tricesimus dies reddebat victo certaminis potestatem. Budæus.
Semel, omnino & profus, ita ut iterum obtineri non necesse sit. Cic. pro Dejot. 9. Cum facile exorari Cæsar, tum semel exorari soles. Budæus.
Semel, Ad summam, vel In summa. Valla de Ad summam loquens, Quintilianus in sensu priore solet uti tali genere dicendi per adverbium Semel, lib. 9. cap. ult. Denique, ut semel finiam, sic fere componendum, quomodo pronuntiandum erit. Et lib. 11. cap. 1. Et ut semel omnia complectar. Id est, Ut in summa dicam. Cujus rei causa est ipsum illud Semel, quod significat Una vice pro omnibus, ita ut postea non oporteat quid addi. Quod enim semel tantum fit, id non habet regressum ut iterum fiat. Virg. 11. Æn. 417.
— qui ne quid tale videret,
Procubuit moriens, & humum semel ore momordit. Ovid. 5. Epist. 103. — nulla reparabilis arte
Læsa pudicitia est, deperit illa semel. Bud. & hic Irrevocabliter exp. Lucan. lib. 9. 578.
— dixitque semel nascentibus auctor
Quicquid scire licet. Semel, inquit, ut nullum postea verbum addat. Hactenus Valla lib. 6. [Barbari dicunt Pro semel & semper. V. quæ supra.]
SĒMĒLA, æ. & sæpius **SĒMĒLĒ**, es. f. [Σμῆλα] Filia Cadmi regis Thebarum, ex qua Juppiter Bacchum genuit, Hinc Horatio 1. Carm. 19. 2. Thebanæ Semeles puer, dicitur.
Proles Semeles, Bacchus. Tibul. lib. 3. 4. 45.
SĒMĒLĒIUS, a, um. Adj. [Σμῆλεϊος] ut, Thyoneus Semeleius. Hor. 1. Carm. 17. 23.
Proles Semeleia. Ovid. 5. Met. 329. h. e. Bacchus.
SEMEN, V. in SERO.
SEMESTRIS, V. SEMIS, & SEX.
SEMESTRIUM, **SEMESUS**. V. SEMIS.
SEMET, V. SUI
SEMIANIMIS, & cetera a Semis, five Semi composita, V. SEMIS.
SĒMIGRO, fec. com. [ἀπεικία] are. Idem quod Migro: ut, Semigrare ah aliquo. Cic. pro Coel. 18. Reprehendistis, a patre quod semigravit: quod quidem jam in hac ætate minime reprehendendum est: qui quum & ex Reipub. causa esset mihi quidem molestam, sibi tamen gloriosam victoriam consecutus, & per ætatem magistratus petere posset: non modo permittente patre, sed etiam suadente ab eo semigravit.
SĒMIGUNTUS, [Σμυγδύτης] Segesti filius Cherufcorum ductor, a Germanico bello captus, & ductus est in triumpho. Strabo lib. 7.
SEMINARIUM, **SRMINIUM**, **SEMINO**. V. SEMEN, in SERO.
SĒMĒRĀMIS, is & Idis. f. [Σμῆραμίς] unde Accusativum Semiramim vel Semiramidem facit: fuit nomen Assyriorum reginæ, Nini regis uxoris, quæ mortuo viro res præclaras gessit. De hac lib. 3. Diodorus, Justinus, Orofius, Eusebius, Augustinus, Josephus, Plutarchus, Philostratus, scripserunt & alii. Ea, mulierum omnium, quarum ex historia ad nos perlata notitia est, longe celeberrima: quamque cum Cyro præcipue Alexander admiratus fertur, quod in illa & magnitudo quædam animi, & rerum claritas plurima emicuisset: quum sibi jam magno natu monumentum, in quo perfuncta humanis recondideretur, strueret, inscriptionem ejusmodi exculpendam curasse dicitur: Quicumque ex regibus pecuniæ inopiam senserit, conditorio recluso sumat inde quicquid visum fuerit. Id quum legisset Darius, ut qui auri foret avidior, sepulcrum jussit recludi: sed in eo pecuniam quidem invenit nullam, in eas autem incidit litteras; Ni malus vir fores, & pecunia prorum inexplebilis, non utique mortuorum loculos moveres: exprobratione lepida in facram auri famem, ut eminentissimi auctores tradidere. Hæc Cal. Rhodig. lib. 23. cap. 5. ex Plutarchi Apophthegmatis. Verum eadem impudica & mollis fuisse traditur, utpote quæ filii concubitum expetierit, & equum usque ad coitum adamasse dicatur. Semiramis, lingua Syriaca,

Avem significat. Namque ab avibus adhuc infans nutrita dicitur. V. DEKARTO. Scribit Valerius Maximus lib. 9. cap. 3. extr. Cum ei circa cultum capitis sui occupatæ nuntiatum esset, Babylonem defecisse, altera parte crinium soluta adhuc, protinus ad eam expugnandam cucurrit: nec prius decorem capillorum in ordinem, quam tantam urbem in potestatem suam redegit. Juven. 2. Sat. 108.

Quod nec in Assyrio pharetrata Semiramis orbe. Propert. lib. 3. 11. 21.

Perfarum statuit Babylona Semiramis urbem, &c. Si tamen Eroticum Plutarchi legeris, Semiramim ancillam fuisse invenies, quæ Ninum interfici jussit, precario accepto sceptro.

SĒMĒRAMIUS, Adj. [Σμῆραμίος] Claud. Conf. Prob. & Olyb. 162.

Nostri Semiramie timeant insignia turres. i. e. Assyriæ.

Sanguine Semiramio cretus. Ovid. 5. Met. 85.

SĒMĒS, vel **SĒMĒI**, indecl. [ἡμισυ Gl. L. G. & G. L.] Dimidium significat, & melius definit in Semi: quo extra compositionem raro utuntur: ut Semivivus, a Græco deducitur ἡμι, & S habet pro aspiratione Græca. Festus. conf. Vitruv. 4. 1.

Semi, puto ex ἡμι, quo utebantur in compositione. H. St.

Semis, Semodius, Semuncia: qua ratione ex Græco trahuntur alia, quod S litteram pro aspiratione eorum habent, ut ἑπτά, Septem: ἑλπίς, Silva: sic ista ab eo, quod illi ἡμισυ dicunt, declinata videntur. Festus.

Significat & Semissem. Gloss. Lat. Græc. Semis, ἡμισυ, ἡμισυσάβελον. Com-

ponitur varie cum Subst. Adj. & Partic. rarius cum Verbis, ut **SĒMATUS**, a, um. Adj. Gloss. Latinogræc. Sematum, ἡμίκενον, ἀπτημένον, & **SĒMUM**, ἡμίκενον.

SĒMIASSIS, & contr. **SĒMISSIS**, is. m. Gloss. Lat. Græc. Semissem, ἡμισίος, ἡ το ἡμισυ ἑτοιμασάτω. [Dimidia pars Assis, quo omne totum denotabant. V. AS.]

Semisilis, is. m. [ἡμισυ] Idem quod Semis. Cic. 15. Att. 29. pr. De Tulliano femisse Maxianam adhibebis, ut scribis. Al. M. Axianum.

Semisilis, Monetæ pars. Lampridius in Alexandro cap. 39. Vectigalia (inquit) publica in id contraxit, ut qui decem aureos sub Helio gabalos præliterant, tertiam partem aurei præstarent, hoc est tricesimam partem. Tuncque primum Semisses aureorum formati sunt: nunc etiam quum ad tertiam partem aurei vectigal decidisset, Tremisses: dicente Alexandro etiam Quartarios futuros, quod minus non posset, quos quidem jam formatos in Moneta detinuit, expectans, ut si vectigal contrahere potuisset, & eos ederet. Sed quum non potuisset, per publicas necessitates, conflari eos jussit, & Tremisses tantum, Solidosque formari. Formas binarias, ternarias, quaternarias, & denarias etiam, atque amplius usque ad quinquagenarias quoque & centenarias, quas Helio gabalus invenerat, resolvi præcepit, neque in usu cujusquam versari. Atque ex eo iis materiæ nomen inditum est, quum diceret plus largiendū hanc esse Imperatori causam, si, quum multos solidos minores dare posset, dans decem vel amplius, una forma triginta & quinquaginta & centum dare cogeretur. Ex his verbis Lampridii, quæ vulgo corruptissime leguntur, facile intelligimus, Solidos primum dictos esse aureos nummos, certi cujusdam, suique ponderis, quasi integros. Erant dimidiati aurei, & tertarii, a tertia parte dicti, qui Semisses, Tremisses dicebantur: quemadmodum binarii, ternarii, quaternarii que, & deinceps sic dicti sunt, qui binos aureos & ternos, & quaternos, denosque penderent. Sic intelligendi Tremisses, in l. Jubemus, De erogatione mil. an. lib. x 11. Cod. Trientales autem Latine dici possent. Hæc Budæus. Cic. pro Sext. 55. Sed ab uno gladiatore innumerabilia alia nova conscriberentur: ut, remissis semilibus & trientibus, quinta prope pars vectigalium tolleretur, &c.

SĒMISSIS, e. Adj. ut, Homo semissis, dicitur Homo vilis, & quasi Semihomo: licet Semissem, Semiassem dicimus. Cic. 5. Fam. 10. Simius, non semissis homo, contra me arma tulit, & eum bello cepi. [Nisi ellipsis est, pro Non semissis faciendus. Ut dicitur Non assis facere.]

Ufura dicitur Semissis, quoties de centum nummis senus nummus usuræ nomine percipitur. Capitolinus in Alexandro cap. 21. Trientarium senus ait eum ut æquissimum & levissimum exercuisse ad usum Reip. Hæc Budæus. Plin. lib. 14. cap. 4. Ex his tamen ufura multiplicata semissibus. Scævola in l. Qui semisses. D. de usur. & fructib. Qui semisses usuras promiserat, &c. Semissis ufura (ait Paulus Manutius) est, quum pro centum assibus (assis autem ad nostratis pecuniæ rationem reductus quadrantes areos tres efficiunt) semis assis, id est dimidius assis, singulis mensibus penditur. Quod si ad annum usuram subducamus, asses sex in anno penduntur. Quum igitur pro centum nummis aureis in mense pendetur: si hæc summa in asses dividatur, pendi pro centenariis assibus dimidium assis reperietur. Itaque Semissis semper dicitur, quum pro Centum nummis, five argenteis, five magni pretii, five parvi, dimidius usuræ nomine penditur [In mensibus scil. V. Gronov de Pec. Vet. 3. 17.]

SĒMISSĀLIS, e, Adj. Modestus. in l. Septitia. D. De pollicitat. Septitia certamen patriæ suæ pollicendo, sub hac conditione pollicita est, uti fors apud eam remaneret, & ipsa usuras semissales ad præmia certantium exsolveret.

SĒMISSĀRIUS, a, um. Semissarius coheres, pro Ex Semisse, apud Florentinum in l. Legatum. 116. De legat. lib. 1. Pandect. lib. 30. A coherede vero semissario, inquit Florentinus, duobus extraneis concurrentibus, non amplius tertia parte.

SĒMISSO, are. Veget. de Re Vet. 1. 26. extr. Semissare animal. Quod 3. 41. Urere ad mensuram semissis.

SĒMĒBOS, ovis. c. [ἡμιβός] Ovid. 4. Trist. 7. 18.

Centimanumque Gygen, semibovumque vitum.

SĒMICĀPER, pri. m. Ovid. 5. Fast. 101.

Semicaper coleris succinctis, Faune, Lupercis.

Deus semicaper. Ovid. 4. Fast. 753.

Pan semicaper. Ovid. 14. Met. 515.

SĒMICAPUT, V. SINCIPUT.

SĒMICINCTIUM, i. n. [ἡμιζώνιον] quod & Ventræ dicitur, vulgo *demi-cincte*, quod medium hominem cingat. De hoc est illud Martialis apophoretum lib. 14. 15.

Det tunicam dives: ego te præcingere possum,

Essent si locuples, munus utrumque darem. Alii Semicinctium, Vestem brevissimam, interpretantur.

SĒMICIRCŪLUS, i. m. [ἡμικύκλιος] Dimidium circuli. Columel. lib. 5. cap. 2. Cic. 5. de Fin. 56. Quinque non habeant ex doctrina oblectationes, circulos aliquos, & semicirculos confectari. conf. SEMIORBIS.

- SEMICIRCULARIS**, e. Adj. [*ἡμικύκλιος*] Columel. lib. 5. cap. 2. Semicircularis agri forma.
- SEMICIRCULATUS**, a, um. Adj. Cels. lib. 7. cap. 26. tit. 2. extr. Ferramentum fecit rectum, in summa parte labrosum, in ima semicirculatum acutumque.
- SEMICUBITUS**, i. m. &
- SEMICURITALIS**, e. Adj. Liv. 41. 65. Bipalme spiculum hastili semicubitali infixum.
- SEMIDEUS**, a, um. Adj. [*ἡμίθεος*] Indiges. Gloss. Græcolat. ut, Canes femidei. Lucan. lib. 8. 831.
Nos in templa tuam Romana accepimus Ilin,
Semideosque canes. Anubim intelligit.
Genus femideum. Ovid. in Ibin, v. 80.
Nos quoque plebs superam Fauni, Satyrique, Lareque
Fluminaque, & Nymphæ, femideumque genus. Deos indiget
significare putatur poeta. [Potest esse Genetiv. pl. a Semideus,
i. m. Et omnino in ceteris locis per appositionem dictum puto. V. Priscian. lib. 1. fol. 4. a. Aldi.]
- SEMIDEA**, æ. f. Aufonius Gritho v. 21.
Tres volucres, tres femideæ, tres femipuellæ.
- SEMIDIGITALIS**, i. m. &
- SEMIDIGITALIS**, e. Adj. Vitruv. 10. 22. Terebratur foramen semidigitale, &c.
- SEMIHOMO**, inis. c. [*ἡμιάνθρωπος*] Gl. G. L. Columel. lib. 10. 19.
Quamvis, semihominis vesano gramine feta,
Mandragoræ pariat flores, mæltamque cicutam. Quadrifyll.
Cacus semihomo. Virg. 8. Æn. 194.
Nasamonies semihomines. Sil. lib. 11. 36.
- SEMIHORA**, æ. f. [*ἡμιώρα*] Cic. pro Rabir. perd. reo 6. Nunc quoniam, T. Labiene, diligentia mea, temporis angustiis obstitisti, meque ex comparato & constituto spatio defensionis, in semihoræ curriculum coegisti, parebitur, & quod iniquissimum est, accusatoris conditioni, & quod miserrimum, inimici potestati. Adde Plin. 28. 29. Ammian. 17. 13. & 18. 8.
- SEMIJUGERUM**, i. n. [*ἡμιπέδιον*] Columel. lib. 5. cap. 1. At Galli Candetum appellant in areis urbanis, spatium centum pedum, in agris autem pedum CL; quod aratores Candetum nominant: Semijugerum quoque Arepennem vocant. Idem lib. 4. cap. 18. Vel in semijugera omnibus modis dirimatur.
- SEMILATĒRES**, pl. m. [*ἡμιπλάτης*] Gloss. Græcolat.
- SEMILIBRA**, & per Syncopen **SĒLIBRA**, æ. f. [*ἡμιλίβρα*] Gl. G. L. & G. L. Dimidia libra. Plin. lib. 14. cap. 16. Malobathri felibris in multo congios duos additis. Liv. 5. 47. Selibras farris, & quartarios vini ad ædes ejus, quæ in arce erant, contulerunt. Gell. lib. 7. cap. 18. Darent argenti pondo libram scilicet & felibras. Fit autem felibra e Semi libra, per syncopen, licet prima brevi, Martial. lib. 4. 46.
Et turis, piperisque tres felibræ.
Vide PONDO. H. St.
- SEMILIBELLA**, & contracte **SEMBELLA**, æ. f. [*ἡμιλίβρα*] Quod sit libellæ dimidium, quod Semisassis, inquit Varro de L. L. lib. 4. 36.
- SEMILIXA**, æ. m. [*ἡμισοδοσφίρα*] Liv. 28. 28. Sed illi primum, non Annum Umbrum, semilixam, nominis etiam abominandi ducem, sed Decium Jubellium Tribunum militum secuti sunt.
- SEMILIXULA**, æ. g. dub. Dimidia lixula. Panificii genus, Sabina vox. Varr. L. L. 4. 22.
- SEMIMAS**, æris. c. [*ἡμιμάστιον*] Castratus, eviratus. Varro 3. de R. R. cap. 9. Capi femimares, quod sunt caltrati.
Ovis femimas. Ovid. 1. Fast. 588.
Semimaris flammis viscera libat ovis.
- Semimares**, dicuntur etiam Androgyni. Ovid. 4. Met. 381. de Hermaphrodito,
Ergo ubi se liquidas, quo vir descenderat, undas
Semimarem fecisse videt, &c. Liv. 31. 12. Ante omnia abominati femimares, jusque in mare extemplo deportari.
- SEMIMITHRA**, æ. f. Vox reperitur apud Jurisconsultum, tanquam Dimidium mithræ est. Est autem minor quædam Mithra, ut Semicinctium ante explicavimus. Quæ enim similis & geminæ formæ sunt, ex proportionem parem explicationem desiderant. Turneb. Suid. *ἡμισορὸς ὁ σαρκύριος*.
- SEMIMODIUS**, contr. **SEMŌDIUS**, i. m. [*ἡμιμόδιος*] Dimidius modius. Juven. 14. Sat. 67.
Semodio scobis hæc emundat fervulus unus. Columel. lib. 2. cap. 11. Martial. lib. 7. 53.
Semodiusque fabæ cum vimine Picenarum. Plin. lib. 18. cap. 9. Præterea floris femodium.
- SEMIDIUM**, i. n. Idem. *ἡμιμόδιον* Gloss. Græcolat.
- SEMIDIĀLIS**, e. Adj. Semodium continens. ut, Olla semodialis. Marcell. Emp. cap. 16.
Placenta semodialis. Cato de R. R. cap. 76. extr.
- SEMIOBBIS**, is. m. [*ἡμικύκλιος*] Semicirculus. Senec. Quæst. Nat. 1. 8. In semiorbe nihil prohibet aspicere totam pilam.
Ostendere semiorbem. Ammian. 20. 4.
- SEMIPATER**, ætris. m. [*ἡμιπατήρ*] Ovid. 6. Fast. 214.
Quærebam nonas Sanco, Fidione referrem,
Antibi, semipater: tunc mihi Sancus ait, &c. Al. Semo Pater, rectius.
- SEMIPĒS**, ædis. m. [*ἡμίπους*] Gl. G. L. Columel. lib. 3. cap. 19. Paulo minor dodrante, longior utique semipede. Plin. lib. 12. cap. 19. Varro 3. de R. R. cap. 8. Infimum ordinem oportet abesse a terra non minus tres pedes, inter reliquos dodrantes, a summo ad cameram ad semipedem.
- SEMIPĒDĀLIS**, e. Adj. [*ἡμιποδάλιος*] Quod dimidii pedis longitudinem habet. Plin. lib. 13. cap. 4. Semipedales ramorum relinquentes truncos. Idem lib. 36. cap. 25. Materia crassitudine semipedali ad regulam & libellam exigitur.
- SEMIPĒDĀNEUS**, a, um. Adj. Idem. Columel. 4. 1. Abunde est, semipedaneam confitis resolutam vitibus terram subijcere.
- SEMIPHALARICA**, æ. f. inter Tela recensetur Gell. 10. 75. V. FALARICA.
- SEMIPLOTIA**, orum. n. pl. Latinis Soleæ dimidiatæ, quibus utebantur in venando. Fest. V. Turneb. Advers. 19. 19.
- SEMIPURLLA**, æ. f. de Harpyiis, Aufon. Gritho v. 21.
Tres volucres, tres femideæ, tres femipuellæ.
- SEMISŌNĀREUS**, i. m. Qui crotalia fonitat, quæ veluti medii tintinnabuli formam gerit. Plaut. Aul. 3. 5. 42.
Strophiarum astant, astant semisonarii. Al. Semizonarii rectius. i. e. Qui semicinctia faciunt.
- SEMISPATĪA**, æ. f. & **SEMISPATĪUM**, i. n. [*ἡμισπάσιον*] Brevis ensis; quasi Dimidiata spatia. Veget. de Re Mil. 2. 15. & 19.
- SEMITŌGIUM**, i. n. Brevis & quasi dimidiata toga, a quo Semitogatus, *ἡμισπιθηνός*.
- SEMITIONIUM**, i. n. [*ἡμιστίονιον*] Macrobi. in Somn. Scip. 2. 1. extr. Sonum tono minorem veteres semitionium vocitare voluerunt.
- SEMIVIR**, tri. m. [*ἡμιάνθρωπος*] Ovid. 9. Epist. 141.
Semivir occubuit vi, Lerniferoque veneno
Nessus. Dubia lectio est. V. Heinf.
Semivir, pro Effeminato. Liv. 33. 28. Errare ait homines, qui tam atrocem cædem pertinere ad illos semiviros crederent. Virg. 4. Æn. 215.
Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu. Ovid. 4. Met. 386.
Quisquis in hos fontes vir venerit, exeat inde
Semivir, & tactis subito mollescat in undis. V. Suid. *ἡμισορὸς ἀνὴρ*.
Chorus semivir. Sil. lib. 17. 20. De sacerdotibus Cybeles.
- SEMUNCIĀ**, vel **SEMUNCIĀ**, æ. f. [*ἡμιῦγκιον*] Gl. G. L. fed L. G. *καρθηλίου*, item *Γαμικατα δίδυκα*] Perf. 5. Sat. 121.
— sed nullo ture litabis,
Hæreat in stultis brevis ut semuncia recti. Cic. pro Cæcin. 17.
Facit hæredem ex deuce & semuncia Cæcinam. Columel. lib. 5. cap. 1.
Pars vicefimaquarta, pedes mille ducentes: hoc est semuncia, in qua sunt scrupula duodecim. [Quod & Glossularius indicat.]
- SEMUNCIĀLIS**, e. Adj. Quod ad semunciam pertinet. Plin. lib. 33. cap. 3. Mox lege Papiria semunciales asses facti.
- SEMUNCIĀRIUS**, a, um. Adj. Idem. Liv. 7. 27. Semunciarium tantum ex uncario fœnus factum.
- SEMIZONĀRIUS**, i. m. Qui semizonia, sive semicinctia conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 42.
Strophiarum astant, astant semizonarii. Al. mendose Semisonarii.
- SEMĪDĀPERTUS**, a, um. Adj. Ovid. 1. Amor. 6. 4.
— aditu fac janua parvo
Obliquum capiat semiadaperta latus.
- SEMIAGRESTIS**, e. Adj. sec. com. Aur. Vict. in Diocl. cap. 39. Maximum, quantum semiagrestem, Imperatorem jubet. [Potest esse Subst.]
- SEMIAMBUSTUS**, a, um. Adj. Idem quod Semuftus. Sil. lib. 2. 681.
Semiambusta jacet nullo discrimine pallim,
Infelix, obiens permisso funere turba.
- Semiambustum** cadaver. Suet. Calig. cap. 59.
- SEMIAMICTUS**, a, um. Adj. Apul. Met. 1. p. 104. Elmenh.
- SEMIANĪMIS**, e. & **SEMIANĪMUS**, a, um. Adj. [*ἡμιάνθρωπος, ἡμιάνθρωπος*] Gl. G. L. Quasi exanimatus. Auctor de Viris Illustr. cap. 39. Ipse cum trecentis pugnantis cecidit: postea ab Attilio semianimis inventus, & fanatus, magno postea terrori hostibus fuit. Liv. 3. 57. pr. Ubi tollentes corpus semianime virginis. Idem 28. 23. Quum turbam feminarum, puerorumque imbellem, inermem cives sui cæderent, & in succensum rogam semianime pleraque injicerent corpora, &c.
Poetæ quadrifyllabum faciunt, neglecta i. Ovid. 1. Trist. 3. 92.
Semianimis media procebuisset domo.
Anguis. Cic. 1. de Divin. 106.
Arboris e trunco serpentis faucia morsu,
Subigit ipsa, feris transgens unguibus, anguem
Semianimum, & varia graviter cervice micantem. Ex Ennio.
De aquila. Davif. Subjugat.
Artus semianimes. Ovid. 14. Met. 209.
Clamor semianimis. Stat. 8. Theb. 598.
Corpore semianimo languida membra. Lucret. lib. 6. 1266.
Cruor semianinis. Stat. 10. Theb. 477.
Equi semianimes volvuntur. Virg. 11. Æn. 635.
Heram semianimem atollere terra. Lucan. lib. 8. 66.
- SEMĪĀPERTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [*ἡμιάνθρωπος*] Liv. 26. 39. extr. Paucos ex multis, trepida fuga incidentes semiapertis portarum foribus, in urbem compulsi.
- SEMIASSUS**, a, um. Adj. [*ἡμισοπτήρ*] Cic. 1. Tusc. 106.
Heu reliquias semiasli regis denudatis ossibus. Ex poeta.
- SEMIAXIUS**, vel **SĒMAXIUS**, a, um. Adj. Semaxii Christiani vocabantur, quod ad stipitem dimidii axis exurerentur. Tertull. Apol. cap. 50. V. in dictione **SARMENTITIUS**; & Cæli Rhodig. lib. 10. Lect. Antiq. cap. 9.
- SEMICŌCTUS**, a, um. Adj. [*ἡμισοκτῆρ*] Gl. G. L. Plin. lib. 18. cap. 11. Ex tritico candidissima atque grandissima eligunt grana, & semicocta in ollis. Columel. lib. 8. cap. 5. Semicoctum hordeum. Et apud Plin. lib. 22. cap. 25. Semicocta aqua.
- SEMICŌMBUSTUS**, a, um. Adj. ex Partic. Prudent. Roman. v. 859.
Alunt olivo semicombustas faces.
- SEMICŌRĀLIS**, e. Adj. Firmic. lib. 2. cap. 12. Aries est signum in cælo, masculinum, semicorporale, oculis languidis, erraticum.
- SEMICŌRĀREUS**, a, um. Adj. Firmic. lib. 2. cap. 12. Cancer signum est in cælo, femininum, mobile, semicorporale, irrationale. Rursus ibid. Libra signum est in cælo masculinum, mobile, semicorporale, rationale.
- SEMICRĒMUS**, a, um. Adj. Ovid. 12. Met. 287.
Semicremoque novat repetitum stipite vulnus. i. e. Qui dimidia ex parte crenatus erat.
- SEMICRĒMATUS**, a, um. Adj. ex Partic. [*ἡμισοκτῆρ*] ut, Membra semicremata. Ovid. in Ibin, v. 364. Et Martial. lib. 11. 55.
Turaque de medio semicremata rogo.
- SEMICRĒDUS**, a, um. Adj. [*ἡμισοκτῆρ*] Gl. G. L. Semicoctus. Columel. lib. 6. cap. 26. Si jam tali vitio laborant, lupini semicrudi conteruntur, & offæ, salviati more, faucibus ingeruntur. Stat. 4. Silv. 9. 48.
Quid si cum bene mane semicrudus
Hlatat tibi dixerit salutem? ubi Semicrudus est Semisopitus.
[Immo. Ante peractam concoctionem cibi somno excitatus.]
- SEMIDŌCTUS**, a, um. Adj. [*ἡμισοκτῆρ*] Cic. 2. de Orat. 177. Hæc, ut & properans, & apud doctos, & semidoctos, ipse percurro, ut aliquando ad illa majora veniamus. Plaut. Afin. 1. 3. 74.

Tua ista culpa est, quæ discipulum femidoctum abs te Semoves. [Hic est Adj. ex Partic.]

- SEMIERMIS**, e. Adj. [ἡμίερμος] Gl. G. L.] Partim tantum armatus. Liv. 25. 19. Haud dubia res est, quippe inter Annibalem ducem & centurionem, exercitumque, alterum vincendo veteranum, alterum novum totum, & magna ex parte etiam tumultuarium, & semiermem. Ibid. lib. 22. 50. Binis in castris quum multitudo semiermis sine ducibus esset, &c. Dicitur & Semermis ut Idem 30. 28. Ex agrestium semermi turba.
- SEMIÆSUS**, vel **SEMÆSUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμίῆστος] Gl. G. L.] Semicomestum. Eadem forma dicitur, qua Ambesum & Comesum. Sueton. in Tiberio cap. 34. Solemnibus ipse cœnis pridiana sæpe ac semefa obsonia apposuit. Virg. 8. Æn. 297.
- Offa super recubans antro semefa cruento.
Frustra lardi semefa. Hor. 2. Serm. 6. 85.
Membra semefa. Sil. lib. 6. 338.
Præda semefa. Virg. 3. Æn. 244.
Pisces semefi. Hor. 1. Serm. 3. 81.
- SEMIFACTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμίφαικτος] ut, Opera semifacta. Tacit. 15. Ann. 7.
Portæ semifactæ. Hirt. Bell. Afric. cap. 83.
- SEMIÆFEBUS**, æra, ærum. Adj. [ἡμίῆφελος] Plin. lib. 8. cap. 57. Semiferum & ipsum animal, cui vivaria in doliis idem, qui apris, instituit. Caput semiferum Panis. Lucret. lib. 4. 591.
Corpus semiferum. Valer. 6. Argon. 51. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.
Tum, gelidum valido de pectore frigus anhelans,
Corpore semifero magno Capricornus in orbe. Ex Arato.
Fremitus virorum semiferi. Valer. 6. Argon. 233.
Lupi semiferi. Valer. 1. Argon. 455.
Pectus semiferum. Virg. 10. Æn. 212.
Species hominum semiferæ. Lucret. lib. 2. 701.
- SEMIFER**, i. m. Ovid. 2. Met. 633.
Semifer interea divinæ stirpis alumno
Lætus erat. De Chirone Centauro.
- SEMIFORMIS**, e. Adj. [ἡμίμορφος] Columel. lib. 4. cap. 25. pr. Cui superposita semiformis lunæ species, securis dicitur. Idem lib. 8. cap. 5. Pullique semiformes interimuntur, ante quam totis partibus suis consummentur.
- SEMIFULTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμίφύλκτος] Martial. lib. 5. 14.
Subfelloque semifultus extremo, &c.
- SEMIFUMANS**, antis. Adj. ex Partic. Sidon. 1. Epist. 7. Qui adhuc in eo semifumantem præfecturæ nuper extortæ dignitatem venerabatur.
- SEMIGERMĀNUS**, a, um. Adj. [ἡμιγερμανός] Liv. 21. 38. Utrique quum, quæ ad Apenninum ferant, obsepta gentibus Semigermanis fuissent.
- SEMIGRÆCUS**, a, um. Adj. [ἡμιγρηκός] Varro 2. de R. R. cap. 1. Ut Semigræcis pastoribus dicam Græce.
- SEMIGRĀVIS**, e. Adj. [ἡμιγρᾶνός] Liv. 25. 24. Quia magna pars in turribus epulati, aut sopiti vino erant, aut semigrævis potabant.
- SEMIHIANS**, antis. Adj. ex Partic. Catull. 61. 220. Semihiantes labello. Labiæ semihiantes. Apul. 10. Miles. p. 252. Elmenh.
Vox semihians. Idem 5. Miles. p. 166.
- SEMIHIULCUS**, a, um. Adj. Gell. 19. 11.
Dum femihulco suavio, &c. Semihulco pro Semihulco dixit metri causa. [Nil vetat Semihulco scribere, ut Semianimis quadrifyll.]
- SEMIINĀNIS**, e. Adj. pro Semiinanis. [ἡμίινανός] Plin. lib. 2. cap. 18. Itaque in quadrato folis dividua est, in triquetro seminani ambitur orbe, impletur autem in adverso. De Luna. conf. in SEMIS supra.
- SEMIINTEGER**, gra, grum. Adj. Amnian. 20. 11. Pauca, quæ semintegra sunt relicta.
- SEMILĀCRE**, æra, ærum. Adj. [ἡμιλάκρης] Ovid. 7. Met. 344.
Ille cruore fluens, subito tamen allevat artus,
Semilacerque toro tentat confurgere.
- SEMILĪBER**, æra, ærum. Adj. [ἡμιλίβηρος] Cic. 13. Att. 31. Obscuro, abjiciamus ista, & semiliberi saltem simus.
- SEMIMĀDĪDUS**, a, um. Adj. [ἡμιμάδιδος] Columel. lib. 2. cap. 4. Ne lutosus ager tractetur, neve exiguis nimbis semimadidus.
- SEMIMĀRĪNUS**, a, um. Adj. [ἡμιμάρινος] Lucret. 5. 890.
Aut rapidis canibus fuccinctas femimarinis
Corporibus Scyllas. Tanquam canes, Scyllam circumlitrantes,
sint partim pisces, partim terrena animalia. V. SCYLLA.
- SEMIMĀTŪRUS**, a, um. Adj. Pallad. Jun. 12. Hordeum semimaturum.
- SEMENSTREIS**, e. Adj. ἡμισηνιστῆρος, & SEMENSTRE, is. n. ἡμισηνιστῆρος. Gloss Lat. Græc. & hinc contr.
- SEMIESTRIUM**, i. n. Dimidia mensis pars. Columel. 11. 2.
- SEMIMORTUUS**, a, um. Adj. [ἡμιμῶρτος] ut, Membra semimortua. Catul. ad Licin. 47. 14.
- SEMĪNEX**, cœcis. Adj. [ἡμίθωνός] Gl. G. L. & L. G. & ἡμίθωνός] Semimortuus, parum adhuc vivens. De faucio. Liv. 29. 2. Tandem postquam ii, qui circa regem seminecem restantem, deinde pilo terræ affixum, pugnabant, obruti telis occubuerunt. Ibid. lib. 23. 15. Seminecem eum ad Cannas, in acervo cæcorum corporum inventum, curatumque benigne. etiam cum donis Annibal domum remiferat. Artus semineces. Ovid. 1. Met. 228.
Oculi semineces. Ovid. ad Liviam, 394.
- SEMINECIS**, idem. ἡμισηνιστῆρος. Gloss Græcolat. & rursus ἡμισφαγός, Seminecis.
- SEMĪNŪDUS**, a, um. Adj. [ἡμίσηνιδος] Liv. 9. 6. pr. Primi Consules prope seminudi sub jugum missi, tum ut quisque gradu proximus erat, ita ignominie obiectus. Idem 31. 35. Ita nec eques regius equiti par erat, infuetus ad stabilem pugnam, nec pedes, concursator, & vagus, & prope seminudus, genere armorum veliti Romano, parmam gladiumque habenti.
- SEMIPAGĀNUS**, a, um. Adj. [ἡμιπαγανός] Perlius in prologo, v. 6.
— ipse semipaganus
Ad sacra vatium carmen afferro nostrum. V. Paganus in PAGUS.
- SEMIPEFECTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμιπέφαικτος] ut, Opera semiperfecta. Suet. Calig. cap. 21.
Sententia semiperfecta. Ambros. 2. Off. 3. pr.
Virtutes semiperfectæ. Apul. 2. Dogm. Plat. p. 17. Elmenh.
- SEMIPLACENTĪNUS**, a, um. Adj. [ἡμιπλάκωντος] Cic. in Pison. 14.
Quum esses interrogatus, quid sentire de Consulatu meo, gravis auctor,

Calatinus credo aliquis, aut Africanus, aut Maximus, & non Cæsonius Semiplacentinus Calventius, respondens, altero ad frontem, &c.

- SEMIPLĒNUS**, a, um. Adj. [ἡμιπληνής] Liv. 25. 30. Qui improvise adorti femiplenas stationes, & adaptatas fores portæ. Cic. 7. Verr. 62. Semiplenæ naves. Et apud Columel. lib. 5. cap. 5. Semiplenæ scrobis.
- SEMIPLĒNS**, Adv. Sidon. 4. Epist. 23. Præterita infructuose, præsentia femiplene dicuntur.
- SEMIPUTĀTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμιπλάδυστος] Gl. G. L.] ut, Vitis semiputata. Virg. 2. Ecl. 70.
Semiputata tibi frondosa vitis in ulmo est.
- SEMIQUĪNĀRIUS**, a, um. Adj. [ἡμισημιμυριετής] Semiquinaria versus cæsura, seu divisio est, quum in scandendo quinque pedes per dimidium dividuntur, ita ut post duos pedes, ultima dictionis superfit, ut Arma virumque cano. Semiseptenaria autem divisio, quum post tres primos pedes syllaba similiter relinquatur dictionem terminans: ut Arma virumque cano Trojæ.
- SEMIŔĀSUS**, a, um. Adj. ex Partic. pro Eo qui est extremæ ultimæque conditionis & fortis. Nam servitia, præsertim, quæ in machinis habebantur, ergastulis, pistrinis, femirata erant. Apulejus 9. Met. p. 222. Elmenh. Frontes litterati, & capillum femirati, & pedes anulati. Catull. 60. 5.
A femirato tonderetur ustore. i. e. Extremæ fortis viro. Turnebus.
- SEMIŔĒDUCTUS**, a, um. Adj. ex Partic. Ovid. 2. de Arte Am. 614.
Protegitur læva femireducta manu. [i. e. Semiretracto corpore.]
- SEMIŔĒFECTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμισηνιστῆρος] ut, Clafsis femirefecta. Ovid. 7. Epist. 176.
Et focii requiem postant: laniataque classis
Postulat exiguas femirefecta moras.
- SEMIŔĒTUNDUS**, a, um. Adj. Apul. 5. Met. p. 160. Elmenh. Vifo proximo femirotundo. subaudi, Lecto.
- SEMIŔĒTUNDUM**, i. n. Apul. 11. Met. p. 260. Elmenh. In ipso subteraneo femirotundo. h. e. Hemisphærio.
- SEMIŔŪTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμίσηνιστῆρος] Gl. G. L.] quasi Semidirutus. Liv. 32. 17. Purgato loco, qui strage femirutū muri cumulatus erat. Et lib. 28. 44. Semirutata Bruttiorum castella.
Patria femirutata ac spoliata; Fere deleta. Liv. 26. 32. Quum ubi femirutata ac spoliata patriam respexerit, ingrediens Romam, &c.
Tecta femirutata. Lucan. lib. 1. 24.
At nunc femirutata pendunt quod mœnia tectis. conf. Liv. 10. 4.
Vultus femirutati. Stat. 5. Silv. 3. 104.
- SEMISENEX**, is. vel SEMISENEXUS, antique. [ἡμισηνιστῆρος] Plaut. Milt. 1. 1. 54.
O lepidum semifeneum, næ, si, quas memorat, virtutes habet! Quædam exemplaria Semisenem legunt, alia Senicem. q. V. in SENEX.
- SEMISEPULTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμισηπυλτός] ut, Offa semifepulta. Ovid. 1. Epist. 55.
Semifepulta virum curvis feriuntur atratis
Offa; ruinosas occulit herba domos.
- SEMISOMNIS**, e. Adj. [ἡμισομνός] Gl. G. L.] Adhuc somnolentus, nequedum experrectus fatis. Cic. 7. Verr. 94. Confirmant ipsi se, cum is etiam tum semifomnis stuperet, arma capiunt. Liv. 37. 20. Sparfos per negligentiam, & semifomnes prope, adorti sunt.
- SEMISOMNUS**, a, um. Adj. Idem. Plaut. Curc. 1. 2. 22.
Vini pollens lepidus Liber:
Tibi qui screanti, sicæ, semifomnæ,
Affert potionem. Cic. 7. Fam. 1. Quum illi interea, qui te istic reliquerunt, spectarent communes mimos semifomni. Liv. 40. 15. E convivio & conestatione, prope semifomnus, raptus sum ad causam parricidii dicendam. Tacit. 1. Ann. 51. Sine vulnere milites, qui semifomnos, inermes, aut palantes cæciderant.
- SEMISŌNANS**, antis. Adj. ex Partic. Idem quod Semivocalis. ut, Litteræ semisonantes. Apul. de Mundo p. 66. Elmenh.
- SEMISŌPĪTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμισοπίτης] Liv. 25. 39. Pars semifopitos hostes cædunt. Gronovius ex MSS. restituit Semifomnos. Ovid. 1. Amor. 14. 20
Purpureo jacuit semifopita toro. Sed Heinsius metri gratia ex Mss. legit Semifupina. Ita ut adhuc hujus dictionis exemplum desideremus.
- SEMISŌPŌRUS**, a, um. Adj. Idem. Sidon. 11. Carm. 60.
Semifopora levi scalpebat lumina penna.
- SEMISŌPĪNUS**, a, um. Adj. [ἡμισοπίνης] Martial. lib. 6. 35.
Ampullis potas semifupinus aquam. Ovid. 3. de Arte Am. 788.
Quum jacet in dextrum semifupina latus. conf. SEMISOPĪTUS.
- SEMITECTUS**, a, um. Adj. ex Partic. ut, Capituli semitecti. Apul. 4. Met. p. 150. Elmenh. conf. Arnob. 6. p. 299. Amnian. 19. 11.
- SEMITRĪTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμισητρίτης] Columel. lib. 1. cap. 6. Huic autem nubilarium applicari debet, maximeque in Italia, propter inconstantiam cæli, quo collocata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber incesserit.
- SEMIVĪEŪS**, a, um. Adj. Mollis, fere consumptus. Columel. lib. 12. cap. 16. Aliis foliis vitigineis, nonnulli plataninis, semivietas uvæ contegunt, & ita in amphoras recondunt.
- SEMIVĪRĪDIS**, e, Adj. Gloss. Græcolat. ἡμιθαλής, & ἡμιχλωρός.
- SEMIVĪVUS**, a, um. Adj. [ἡμιθωνός] Gl. G. L.] Idem quod Semimortuus. Cic. 3. Verr. 45. Ibi hominem ingenuum, domi nobilem, Populi Romani focium atque amicum, fumo excuriatum, semivivum reliquit. Semivivus, Fracto animo. Cic. in Pison. 31. Qui non admurmuratione, sed voce & clamore abjecti hominis & semivivi, &c.
Vox semiviva. Cic. pro Sext. 126. Et quum erat reclamatum semivivis mercenariorum vocibus, &c.
- SEMIVŌCĀLIS**, e. Adj. [ἡμισοφώνος] Gl. G. L.] Quod proxime ad vocalem litteram sono accedit. Earum semivocalium meminit Plutarchus in Sympoticis, quarum Latinis numero sex sunt, ut ex Grammaticorum regulis cuiusque cognitum est. V. Priscian. lib. 1. De accid. litt.
- SEMIVŌCĀLĪS**, is, n. [ἡμισοφώνος] Gloss. Græcolat.
- SEMIVŌCĀBĪLIS**, e. Adj. Idem. Vet. Interpr. Irenæi 1. 10. Litteræ inloquibiles novem: octo semivocabiles.
- SEMIUSTUS**, a, um. Adj. ex Partic. [ἡμισυστῆρος] Liv. 22. 40. pr. Semipulare incendium priore Consulatu semiustum effugisse. conf. AMBUSTUS.
Cadaver semiustum. Suet. Domit. cap. 15.
Caltra semiusta. Sil. 17. 104.
- SEMUSTUS**, a, um. Adj. Idem [ἡμιφύλακτος] Gl. L. G. ἡμίμυτος G. L.] Corpore

- Corpus femustum fulmine.** Virg. 3. Æn. 578.
Fax femusta. Ovid. 4. Fast. 167.
Membra femusta. Lucan. lib. 9. 3. legitur *Semiusta*. [Et patitur metrum.
Robora femusta. Lucan. lib. 8. 755. al. *Semiusta*.
SEMIUSTULANDUS, a, um. Adj. ex Partic. Suet. in Tiber. cap. 75.
Corpus, ut moveri a Miseno cepit, conclamantibus plerisque Atellam
potius deferendum, & in amphitheatro semiustulandum, Romam per
milites deportatum est, crematumque publico funere.
SEMIUSTULATUS, a, um. aliud Adj. ex Partic. [ἡμιουστῆς] Idem quod
Semiustus. Cic. pro Milon. 34. Tu P. Clodii cruentum cadaver ejecisti
domo, tu in publicum ejecisti, tu spoliatum imaginibus, exsequiis,
pompa, laudatione, infelicissimis lignis semiustulatum, nocturnis cani-
bus dilaniandum reliquisti.
SEMITA, æ. f. [ἡμίτις, ἡμιόδορος Gl. L. G. pr. & G. L.] quasi *Semiiter*,
arcta via, sive dimidia via. Virg. 9. Æn. 383.
Rara per occultos ducebat *semita* calles. Plaut. Casin. 1. 33.
Post id locorum, quando ad villam veneris,
Dabitur tibi amphora una, & una *semita*,
Fons unus, unum ahenum, & octo dolia. Meurf. legit *Semina*,
antique pro *Hemina*. Cæs. 7. Bell. Gall. 27.
Ferri semitis. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Semita pro Via. Cic. 4. Verr. 57. Attendite, jam intelligetis, hanc
pecuniam, qua via modo visa est exire ab isto, eadem *semita* revertisse.
Semita, Vestigium gubernaculi navis abeuntis. Valer. 2. Argon. 430.
Jam remi rapuere ratem, jam flumina portant,
Spumea subsequitur fugientis *semita* clavi.
Velox semita Lunæ, pigra Saturni. i. e. *Curfus*, vel motus. Claud. 2.
Paneg. 438.
Vitæ fallentis semita, Vita occulta & solitaria. Hor. 1. Epist. 18. 103.
In semitam rectam reverti, metaphorice dicitur a Plauto. Casin.
2. 8. 33.
Nunc pol ego demum in rectam redii *semitam*.
Semitæ sunt in urbe, qui *Limites* etiam dicuntur. In de
SEMITALIS, e. Adj. ut, *Semitales* dii, *Semitarum* præfides. Auctor
ejus *lambici*, quod est inter obscæna carmina, cujus titulus est, De
Sabino,
Neque ulla vota *semitalibus* Deis
Sibi esse facta.
SEMITARIIUS, a, um. Adj. Quod ad *semitas* pertinet. Catull. ad Con-
tubernales, 35. 15.
Omnes *pusilli* & *semitarii* mæchi. *Semitariorum* mæchos vocat,
Qui *vulgaria scorta* & in *semitis* prostituta sectantur.
SEMITO, æ. e. modo dictum, quo *Limitare*. Plin. lib. 17. cap. 22. *Vineas*
limitari decumano, x v i i i pedum latitudinis, ad contrarios vehiculorum
transitus, aliisque transversis limitibus denum pedum distingui per media
jugera. Aut, si major modus sit, totidem pedum cardine, quot decumano,
limitari. Semper vero *quintanis* *semitarii*, hoc est, ut quinto quoque palo
singulæ jugo *paginæ* includantur. Al. *Seminarii*.
SEMITATUS, a, um. Partic. *Divisus* in *semitas*. Martial. 6. 74.
Calvam *trifilem* *semitatus* unguento. Alii legunt *Semitaetus*.
SEMITATIM, Adv. Per *semitas*. Titinnius apud Sosparrum 2. p. 194.
Fugi atque effugi *semitatim*.
SEMITECTUS, **SEMITIONIUM**, **SEMITRITUS**, **SEMIVIBTUS**,
SEMIVIR, **SEMIVIRIDIS**, **SEMIVIVUS**, **SEMIUSTUS**, & cetera
deincepsa *Semis* composita, V. in *SEMIS*.
SEMNEFERTEUS, i. m. Rex *Ægypti*, quo regnante *Pythagoras*
navigavit in *Ægyptum*. V. Plin. lib. 36. cap. 8. qui de eo in hunc modum
adnotat, Is autem *obeliscus*, quem *Divus Augustus* in circo magno *statuit*,
excisus est a rege *Semneferteo*, quo regnante *Pythagoras* in *Ægypto* fuit,
centum viginti quinque pedum, & *dodrantis*, præter *basim* ejusdem
lapidis. Is vero qui est in campo *Martio*, *novem* pedibus minor, a *Seso-*
stride. *Inscripti* ambo rerum naturæ interpretationem *Ægyptiorum* opera
philosophiæ continent. V. not. *Hard*.
SEMNION, i. n. Herba a *Majestate* sic dicta, *Pavonis* picturis similis,
odore *eximio*. Hanc a *Perfarum* regibus *comedi*, aut *bibi* contra omnia
corporum *incommoda*, *instabilitatemque* *mentis* commemorant. *Theom-*
brotium a Plin. lib. 24. cap. 17. appellatur.
SEMONE, ðnis. & **SEMONES**, um. m. pl. inquit *Fulgentius* de *Prisc. ferm.*
11. *dici* voluerunt *deos*, quos nec cælo *adscriberent* ob *meriti*
paupertatem, sicut sunt *Priapus*, *Epona*, *Vertumnus*: nec *terrenos*
eos *deputare* vellent pro *gratiæ* *veneratione*, sicut *Varr.* in *Mytha-*
gog. ait,
Semoneque inferius derelicto
Deum depennato attollam orationis eloquio. Hæc ille.
Bona *Semoni* *Sanco* *cenfuerunt* *consecranda*. Liv. 8. 20. V. loc. & Ovid. 6.
Fast. 213. & supra *SANCUS*.
SEMODIALIS, **SEMODIUM**, **SEMODIUS**, V. **SEMIMODIUS**, in
SEMIS.
SEMÓVEO, ðvi, ðtum, [ἡμιόδορος] ēre. *Seorsum* *movere*. Plaut. *Asin.*
1. 3. 74.
Tua *isthæc* culpa, quæ *discipulom* *semidoctum* abs te *semoves*.
Alii legunt *Amoveo*.
Semovere & *Segregare*. Cic. de *Arusp. Resp.* 26. Itaque qui antea voce
præconis a *liberis* *semovebantur*, *tuis* *ludis*, non voce, sed manu *libe-*
ros *segregabant*.
A contemplatu mali semoveo me. Ovid. 5. *Trist.* 7. 66. Alii legunt *Sub-*
moveo.
A disciplina semovere. Cic. 1. *Acad.* 34. Nam *Strato*, ejus *auditor*,
quanquam *suit* *acri* *ingenio*, tamen ab ea *disciplina* *omnino* *semoven-*
du *est*.
Voluptas est igitur semovenda, non solum ut *recta* *sequamini*, sed etiam
ut *loqui* *deceat* *frugaliter*. Cic. 2. de *Fin.* 39.
SEMOTUS, a, um. Partic. [ἡμιόδορος] ut,
A *curis* *semotus*. Lucret. lib. 1. 46.
Sententiis *semotis*. Cic. 2. de *Fin.* 44.
Compar. *Lactant.* 5. 15. *Nihil* a *sapientis* *ratione* *semotius*.
SEMOTĒ, Adv. Plin. *Valer.* 3. 4. *Terere* *semote*.
SEMPĒR, Adv. temporis. [ἄει, πάντοτε Gl. L. G. & G. L.] *Ter. Andr.* 4.
4. 27. *Recte* ego *semper* *fugi* *has* *nuptias*. Cic. 1. *Tusc.* 53. *Quod*
semper *movetur*, id *æternum* *est*. Idem 1. *Off.* 31. *Ea* *quom* *tem-*
pore *commutantur*, *commutatur* *officium*, & non *semper* *est* *idem*.
SEMPERFLORENS, entis. Adj. ut, *Semperflorens* *Homerus*. Lucret.
lib. 1. 135.
Unde *sibi* *exortam* *semperflorentis* *Homeri*
Commemorat *speciem*. V. Ovid. 7. *Met.* 702.
SEMPERFLORENIUM, i. n. Herba *semper* *viridis* atque *vigens*. Apul. de
Herb. cap. 123.
SEMPERLENITAS, ætis. f. unica dictio, auctore *Donato*. *Ter. Andr.* 1. 2. 4.
Mirabar, hoc si sic *abiret*: & *heri* *semperlenitas*
Verebar *quorfum* *evaderet*.
SEMPITERNUS, a, um. Adj. [ἀίδιος, Gl. L. G. ἀίδιος, G. L.] quasi
Perpetuus, & quod *semper* *durat*. Plaut. *Merc.* 2. 3. 2.
Homo me *miserior* *nullus*, æque, *opinor*,
Neque *advorfa* *cui* *plura* *sint* *sempiterna*. *Ter. Andr.* 5. 5. 3.
[Apud Plaut. *puto* *Sempiternæ* *scribenduni*.
Gloriæ *sempiternæ* *per* *aliquem* *commendari*. Cic. 5. *Fam.* 12. *Ne-*
que *autem* *ego* *sum* *ita* *demens*, ut me *sempiternæ* *gloriæ* *per* *eum* *com-*
mendari *velim*.
Potentia *sempiterna*. Tacit. 3. *Ann.* 30.
Ratio *perfecta* & *sempiterna*. Cic. 4. *Acad.*
SEMPITERNĒ, Adv. antiquum, pro *Semper*. *Pacuvius* *Medo*,
Populoque *ut* *Medum* *sempiternæ* *fospitent*. *Nonius* 2. 778.
SEMPITERNŌ, Adv. *Solinus* cap. 53. At *juxta* *Ilium* *Memnonis* *stat* *fat-*
pulcrum, ad quod *sempiterno* *ex* *Æthiopia* *catervatim* *aves* *advolant*,
quas *Ilienses* *Memnonias* *vocant*. Idem cap. 48. *Tenacibus* *foliis* *semp-*
iterno *inumbantur*.
SEMPITERNŌ, aliud Adv. [ἀίδιος] *Gloss. Lat. Græc.* [Nisi est Adj.
SEMPITERNITAS, ætis. f. Apul. in *Trimegisto* p. 94. *Elmenh.* *Mun-*
du *stabili* *sempiternitate* *vivendi* *circumvallatus*.
SEMPERVIVUM, i. n. [ἀείζων] Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. *Aizoi*
duo *genera*, *Majus* *in* *ficilibus* *vasculis* *seritur*. Et paulo post, *Alte-*
rum *minuscolum* *quod* *erithales* *vocant*, alii *tritales*, quia *ter* *florat*,
alii *chrysothales*, aliqui *isoetes*: sed *aizoum* *utrumque*, quoniam *vireat*
semper, aliqui *sempervivum*. *Majus* *cubiti* *altitudinem* *excedit*, *crassi-*
tudine *plus* *quam* *pollicari*. *Vulgus* *nostrum* *Jovis* *barbam* *vocat*.
SEMPRONIUS, [Σεμπρωνίος] *Nomen* *gentile* *Romanum*.
De *P. Sempronio* *J. C. Pomponio* *De* *origine* *juris*, 1. *Necessarium*,
sic *ait*, *Fuit* *post* *eos* *maximæ* *scientiæ* *Sempronius*, quem *Pop. Rom.*
σπρῶν *appellavit*: *nec* *quisquam* *ante* *eum*, aut *post* *hunc*, *hoc* *nomine*
cognominatus *est*. *Fuerunt* *autem* *plures* *Sempronii*: *de* *quibus* *multa*
apud *Livium*. [V. not. *Ruperti* *ad* *Pompon.* 3. 3. §. 37.
Semproniorum, qui *præclara* *gesserunt*, *seriem* *legito* *apud* *Volaterra-*
num, *lib.* 19.
SEMPRONIUS, a, um. Adj. ut, *Leges* *Semproniarum*. Cic. 7. *Verr.* 162.
Sempronia *horrea*, qui *locus* *dicitur*, in eo *fuerunt* *lege* *Gracchi*, ad
custodiam *frumenti* *publici*. *Festus*. *Subaud.* *Horrea*, ut *vult* *Ant. August.*
SEMPRONIANUS, a, um. Adj. ut, *Sempronianum* *senatusconsultum*.
Cic. 12. *Fam.* 29.
SEMURIUM, i. n. *Campus* *erat* *Romæ* *propinquus*, in quo, ut *reor*,
templum *erat* *Apollinis*. Cic. 6. *Philip.* 14. *Quis* *est* *iste* *ordo*? *multi*
fuerunt *multis* *in* *legionibus* *per* *tot* *annos*: *his* *quoque* *divisit* *Semurium*.
Cato *apud* *Macrob.* *Saturn.* 1. 10. *Larentiam* *post* *excessum* *suum* *pop.*
Romano *agros* *Turacem*, *Semurium*, *Lutirium*, & *Solinium* *reliquisse*
scribit. *Hinc*
SEMURINUS, a, um. Adj. ut, *Semurini* *campi*. Martial. 9. 49.
Campis *dives* *Apollo* *Semurinis*. *Perottus* & *Domitius* *aliter* *le-*
gunt, ut *videre* *est*, sed *perperam*, ut *doctissime* *Turnebus* *adnotavit*.
SEMUSTUS, V. in *SEMIS*.

S E N

- SĒNA**, vel **SĒNNA**, æ. f. Herba *dissolvendo* *alvo* *utilissima*, quam *egre-*
gie *depictam*, *viribusque* *illustratam* *tradit* *Matthiulus* *in* *Dioscoridis*
lib. 3. *cap.* 70. *Is* *videndus*, ne *prolixiores* *simus*, & pro *Grammaticis*
medici *videri* *velimus*.
SĒNA, æ. f. *Britannici* *maris* *insula*, *Ossismicis* *adversa* *litoribus*, *Gal-*
lici *numinis* *oraculo* *insignis*, *cujus* *antistites* *perpetua* *virginitate*
sanctæ *Gallicanas* *edidere* *nomen*, *ingenii* *potestate*, ac *magici* *carminis*
vi *in* *mari* *procellas* *dicuntur* *mirè* *concitare*, sed & in *quæ* *collu-*
berit *animalia* *identidem* *sefe* *efformare*: *quin* & *medicam* *profus* *numum*
respuentia, *divinitus* *perfanare*: *futurorum* *item* *sibi* *vindicare* *scientiam*,
ac *destinato* *ad* *eas* *profectis* *stupenda* *subinde* *præcinere*. *Cæl. Rhodig.*
lib. *Lect. Antiq.* 12. *cap.* 33. *Quæ* *ille*, *suppresso* *nomine*, *ex* *Pomponio*
Mela *de* *Situ* *orbis* *lib.* 3. *cap.* 6. *pæne* *ad* *verbum* *expressa* *extulit*.
Præceptor *vero* *meus* *Adrianus* *Turnebus* *in* *notis* *ad* *Plutarchum* *de* *Or-*
aculorum *defectu*, *non* *Gallicanas*, aut, ut *apud* *Pomponium* *Gallice-*
nas, *legi* *debere* *statuit*: *sed* *Galli* *Senas* *aut* *Zenas* *distinctis* *verbis*.
SĒNA, æ. f. [Σῆνα] quæ & *Sena* *Julia*, *Colonia* *Hetruriam*, *octingentis*
stadiis *a* *Roma* *distans*. *Profertur* *etiam* *numero* *multitudinis* *Senæ*, *Se-*
narum, *de* *qua* *Plin.* *lib.* 3. *cap.* 5.
Sena *alia* *Umbriæ*, quæ & *Senogallia*, *de* *qua* *in* *hac* *dict.* V.
SENENSIS, e. Adj. ut, *Colonia* *Senensis*. Plin. 3. 14. *Senogallia* *scil.*
Prælium *Senense*. Cic. de *Clar. Orat.* 73. Alii legunt *Senonense*. [Qui
merito *vapulant* *Corrado*. q. V. & *Cellar. Geogr. Ant.* 2. 9. 2. 167. & 228.
SENACULUM, V. **SENATUS**.
SENABUS, V. **SEX**.
SENATOR, **SENATORIUS**, V. **SENATUS**.
SĒNĀTUS, ūs, & i. m. [σύνκλητος Gl. L. G. & G. L.] tam *Locum*, in quem
senatores *conveniunt*, quam *ipfos* *Senatores* *significat*. Cic. de *Arusp.*
Resp. 158. *Senatus* *princeps* *salutis*, *mentisque* *publicæ*. Idem 4. *Fam.*
1. *Atque* *ipse* *ad* *te* *antea* *scripsissem*, *te* *frustra* *in* *senatum*, *sive* *potius*
in *conventum* *senatorum* *esse* *venturum*. Et 3. de *Legib.* 18. *Nam* *ita* *se*
res *habet*, *senatus* *dominus* *publici* *consilii*, &c. Item 1. in *Catil.* 2.
Hic *ramen* *vivit*: *vivit*? *imo* *in* *senatum* *venit*, *publici* *consilii* *particeps*.
Primi *sententias* *in* *senatu* *a* *Consule* *rogabantur* *Consules* *designati*: *si*
modopost *Consularia* *comitia* *senatus* *haberetur*: *sin* *ante*, *rogabat* *Con-*
sul *arbitratu* *suo*, *non* *quem* *vellet* *ex* *omni* *senatorum* *frequentia*, *sed*
quem *vellet* *e* *numero* *Consularium*: & *antiquæ* *consuetudini* *dabatur*,
ut, *quem* *ordinem* *interrogandi* *sententias* *Consul* *calendis* *Januariis*
instituisset, *eum* *toto* *anno* *conservaret*. *Quo* *ordine* *Cæsar* *neglecto*,
primum *Pompejum* *post* *affinitatem* *Consul* *rogare* *sententiam* *cœpit*,
cum

cum antea Crassum solitus esset. (Suet. Jul. 21.) Quoniam autem cum designati Consules fuissent, ii sententiam primi rogabantur: venit in mentem, quari posse, uter ex ipsis designatis prior rogaretur? Nec difficile est quærenti respondere. Nam me quoque olim ex ipsa re in eandem dubitationem adductum, & aliquamdiu hærentem, observatio vetusti moris expedit. Sciendum igitur, sive patricius, & plebejus, siue duo plebeji designati Consules essent, qui priore loco declaratus esset Consul, eum in magistratu priorem quoque sententiam rogasse: ideoque rogavit in re Catilinaria, non C. Antonius, sed M. Cicero, quia consul priore loco declaratus: nam genere pares erant, uterque plebejus. & lib. 1. Epist. ad Attic. rogat sententiam M. Pupius Piso consul, ex familia plebeja: M. Valerius Messala, etsi patricius, tamen non rogat. Plebejus igitur anteponitur Patricio. Cur? quia priore loco declaratus Consul. Uter in magistratu prior rogaret, ostendi. Quo conjicitur, & uter rogaretur, cum designati essent. Ex Pauli Manutii commentario in epist. ad Attic. 1. 13.

Legitimi habendo senatui dies erant, Calendæ, Nonæ, Idus: reliquis diebus, modo comitiales non essent, haberi quidem senatus poterat, sed certus, neque lege, neque more statutus erat dies. Positum id erat in voluntate magistratum. Ex nostro commentario ad Q. fratrem. Animadversione dignum est, quod legendo observavimus: qui ex Equestri ordine Senatoriæ dignitatis ad gradum ascendissent, eos inter Senatores quidem esse censos, ut, si quid ordine Senatorio minus dignum admisissent, Senatu moverentur, verum eosdem, cum deinde equitum centuriæ recognoscerentur inter Equites, quandoquidem ipsi quoque equum publicum haberent, citatos esse, ut, si flagitium ullum, quod in equite Romano dedecere, fecissent, equum publicum amitterent. Patet hoc apud Livium duorum Censuræ exemplo, Neronis, & Salinatoris: quorum alter alteri, cum census Equitum ageretur, equum ademittit: quos tamen ante, quum senatorum census ageretur, in recitandis senatorum nominibus esse lectos, dubitari non potest. Atque ego, hujus generis cives, minime crediderim, sua manu, ut ceteros Equestri ordinis, equum per forum traduxisse. Proprius enim eorum census, non in Equestri, sed in Senatorio erat ordine: nec Equestri ordinis, sed Senatorii dicebantur: nec ideo, quod Equestri essent ordinis, quem adepti Senatorum amiserant, sed quia equum publicum haberent, inter Equites citabantur. Qui vero in Senatum, etsi nondum a censoribus lecti, jure tamen Magistratus, quem aut gererent, aut gessissent, aditum haberent, eos video, si Equites essent, equum publicum, inter ceteros Equestri ordinis cives, ante Censores per forum traduxisse, nec inter Senatores, cum tamen irent in Senatum, esse lectos. Quod de Pompejo, qui postea cognomen Magni est adeptus, a Plutarcho traditum observavimus. Is enim Eques adhuc, nondum in senatum lectus, Consul, ob virtutem ac singularia in Remp. merita, ante legitimam ætatem creatus, (solvebantur enim legibus boni viri) equum publicum ipse ad Censores adduxit: præclarumque fuit populo Romano spectaculum, Consulem sua manu equum publicum ducentem intuenti. Atque hæc, quæ diximus de civibus Romanis, & ex Equestri ordine, & ex plebe in Senatum lectis, ita tradimus, ut ad reipub. tempora spectemus. Nam regum ætate solis Patriciis curia patuit: cum tamen, quod Dionysius Halicarnassens docet, non omnes Patricii Senatores essent, sed alii Senatores, alii Equites, alii de plebe: ut vere diceret: Senator est, ergo Patricius: non contra: Patricius est, ergo Senator: & quanquam ex familiis, tum Patriciis, tum plebejis Senatus constaret, veteres tamen ita locutus animadverti, ut de universo plane Senatu Nobilitatis nomen usurparent: quia scilicet summus ordo Senatus esset, eumque adepti præter ceteros Nobiles esse viderentur: quandoquidem ob virtutem, quæ nos sola nobiles, sola patricios, sola reges vere facit, dignitas illa mandaretur. Hæc Paulus Manutius lib. de Senatu Rom.

Princeps senatus. V. PRINCIPES.
Senatus frequens divinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda. Cic. 2. Q. frat. 8.

Clarus. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 19.
Floreat, & claro cingatur Roma senatu.

Prætextus Senatus, A toga prætexta. Propert. lib. 4. 1. 11.
Curia, prætexto quæ nunc nitet alta senatu,

Pellitis habuit, rustica corda, patres. [Gloss. Græcolat. Συγκλητικὸς αἶθερ, ὁ ἔχων προφύραον, Penulatus. Συγκλητικὸν φόρημα ὀλοπρόφυρον, Prætexta. Συγκλητικὸν φόρημα, Toga. An divulsa verba conjungenda sunt, Συγκλητικὸν φόρημα, ὀλοπρόφυρον συγκλητικὸν φόρημα, Prætexta toga?]

Purpureus senatus. Stat. 2. Silv. 7. 47.
Et doctos equites, & eloquentes
Cantu purpureum trahes senatum.

Sanctus senatus. Virg. 1. Æn. 430.

Cogere senatum, Senatores in consilium convocare, quod Consulum fuit, & secundum hos Prætoris Urb. vel Tribunorum pleb. Cic. 5. Fam. 2. Recordare cetera, quam cito senatum illo die, facta fortitione, coegerim. Et 3. de Fin. 7. Quippe qui, ne reprehensionem quidem vulgi reformidans, in ipsa curia solet legere, dum senatus cogeretur. De Catone.

Convocare senatum, Idem. Cic. 10. Fam. 12. Senatus est continuo convocatus, frequensque convenit, propter famam atque expectationem tuarum litterarum.

Contrahere. Idem. Valer. 2. 2. 6. V. SENACULUM.
Vocare. Idem. Cic. 10. Fam. 28. Nam quum Senatum a. d. XIII Cal. Januar. Tribunipl. vocavissent, deque alia re referrent, totam Remp. sum complexus, &c.

Dare senatum alicui. Senatum cogere, super deliberatione rei ad aliquem spectantis. Cic. 2. Q. frat. 13. Eodem igitur die Tyrus est senatus datus frequens. conf. do.

Disceat Senatus, Quum senatores a Cos. vel Prætoris missi facti, domum abeunt. Cic. Tum in ipsum discessum senatus incidisse credo meas litteras. [Nisi hic Discessus ab urbe est: querat lector locum.]

Haberi senatum, pro Senatum cogi. Cic. 1. Fam. 4. Senatus haberi ante Calend. Feb. per legem Pupiam, id quod scis, non potest. Idem 2. Q. frat. 2. Consequuti sunt dies comitiales, per quos senatus haberi non potuit.

Mitti vel Dimitti senatus dicitur, Quando datur facultas senatoribus abeundi domum: quod a Cos. vel Prætoris apud Romanos fiebat his verbis, Nihil vos moramur, Patres conscripti. Cic. 2. Q. frat. 1. Sed

fecit humaniter Licinius, quod ad me, misso senatu, vesperi venit. Idem de Amicit. 12. Quum, senatu dimisso, domum reductus ad vesperam est a Patribus conscriptis. [V. Capitolin. in Marc. cap. 10. Esse senatum, pro Convocari. Cic. 1. Fam. 2. Eo die senatus erat futurus. Idem 12. Fam. 25. Eo die non fuit Senatus, neque postero. Cooptare senatum, pro Senatum constituere. Cic. 4. Verr. 122. Quum haberent inter se controversias de senatu cooptando: leges a senatu nostro petiverunt. conf. 123. & COOPTO.
Efficere frequentem senatum, pro Facere ut frequens conveniat. Cic. 8. Fam. 5. Marcellus idem illud de provinciis urget: neque adhuc frequentem Senatum efficere potuit.

Legere senatum. V. LEGO legis, & CENSOR.
Lectus senatus. Ovid. 1. de Arte Am. 463.

Legere in senatum, pro Senatorem facere. Cic. 13. Fam. 54. Hoc autem tempore eum Cæsar in senatum legit: quem ordinem ille, ista possessione amissa, tueri vix potest.

Movere senatu, quod Consurum fuit. Auctor de Viris Illust. cap. 47. Censor L. Flaminium Consularem senatu movit. V. MOVEO.

Rejicere ex senatu. Idem. Cic. pro Domo 123. Atqui C. Atinius patrum memoria, bona Q. Metelli, qui eum ex Senatu Censor rejecerat, avitui, Q. Metelle, & tui, P. Servili, & proavi tui, P. Scipio, consecravit: focolo posito in Rostriis, adhibitoque tibicine.

Venire vel Pervenire in senatum, pro Senatorem fieri. Cic. pro L. Flacc. 42. Temni usque ad illam ætatem in Senatum venire non potuit. Ibid. 43. Pari felicitate una legatus Nicomedes, qui neque in senatum ulla conditione pervenire potuit, & furti, & pro socio damnatus est.

Expulsus senatus. Lucan. lib. 5. 270.

Extinguere senatum, Senatus auctoritatem & dignitatem deprimere, vel Senatus auctoritatem tollere. Cic. 3. Off. 3. Nostrum autem otium negotii inopia, nec requiescendi studio constitutum est. Exincto enim Senatu, deletisq. iudiciis, quid est quod dignum nobis aut in curia aut in foro agere possimus?

Regere consiliis senatum. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Revocare ad virtutem pristinam senatum jam languentem & defessum. Cic. 10. Fam. 28. Senatum jam languentem & defessum ad pristinam virtutem consuetudinemque revocavi.

Senatum consilii in cor convocare. Plaut. Most. 3. 1. 158. Idem Epid. 1. 2. 56. Jam senatum convocabo in corde consiliarium. h. e. Consulam memet ipsum, quid agendum sit.

Senati, Genitivus antiquus, ut testantur Non. 8. 10. Quintil. 1. 6. p. 78. Burm. Sospater 1. p. 116. Priscian. 6. p. 711. & ex his Cort. ad Salut. Catil. cap. 30.

SENATUSCONSULTUM, i. n. [δῆγμα, ἢ θέσπισμα, τῆς συγκλήτης] i. e. Senatus sententia. Quod fiebat aut per Rogationem, quum rogabatur unusquisque sententiam, quam verbis efferebat. Aut per Discessionem, quando plerique idem sentientes, in unam partem pedibus ibant, sicut testatur Gell. lib. 3. cap. 18. & lib. 14. cap. 7. Flavius Vopiscus de Aureliano cap. 20. pr. Deinde aliis manum porrigentibus, aliis pedibus in sententiam euntibus, plerisque verbo consentientibus, conditum est senatusconsultum.

Honorificum senatusconsultum. Cic. 4. Verr. V. paulo post Facere S. C. Magnificentissimum senatusconsultum. V. MAGNUS, & ibid.

Tacitum senatusconsultum dicebatur, Quod a solis senatoribus, exclusis servis publicis, fieri solebat. V. Capitolin. in Gordian. Sen. cap. 17.

Facere Senatusconsultum de. Cic. 1. de Divin. 59. Ut audivisses in monumento Marii de tuo reditu magnificentissimum illud senatusconsultum esse factum.

Facere S. C. in. Cæsar. 1. Bell. Gall. 43. Quæ Senatusconsulta, quoties, quamque honorifica, in eos facta essent.

Senatusconsultum facere contra aliquem. Cic. de Arusp. Resp. 8.

Senatusconsultum per discessionem facere de. Cic. 3. Philipp. 24. Effugere festinans, senatusconsultum de supplicatione per discessionem fecit, quum id factum esset antea nunquam.

Senatusconsultum fuit vetus, ne liceret Africanus in Italiam advehere. Plin. lib. 8. cap. 17.

SENATOR, ōris, m. [συγκλητικός, Gl. G. L.] Ulpian. D. de Senatoribus. I. Nuptæ. dici senatores dicit, qui a Patriciis & Consularibus usque ad omnes viros illustres descendunt, quia hi soli in senatu dicere sententiam possunt. Appellatique sunt ab ætate proveccta, quod tales in principio in senatum electi fuere. Festus, Senatores a Senectute dici satis constat, quos initio Romulus elegit centum: quorum consilio Remp. administraret. Itaque etiam Patres appellati sunt, & nunc, quum Senatores adesse jubentur, quibusque in Senatu sententiam dicere licet, quia hi post lustrum conditum ex junioribus magistratum cepere, & in Senatu sententiam dicunt, & non vocantur Senatores ante, quam in senioribus sint censi. Cic. 3. de Legib. 40. Senatori tria iusta sunt, Ut addit; nam gravitatem res habet, quum frequens ordo est: Ut loco dicat, id est rogatus: Ut modo, ne sit infinitus. De numero Senatorum Romanorum, V. Carol. Sigon. de Antiq. Jure Civ. 2. 2. & Berneg. ad Suet. Aug. cap. 35. Senatori ab Urbe diutius abesse non licebat, nisi jure liberæ legationis impetrato.

SENATORIUS, a, um, Adj. [συγκλητικός Gl. G. L.] Cic. 3. Verr. 4. Socios, leges, Remp. senatorio consilio maxime posse defendi.

Æras senatoria. Tacit. 15. Ann. 28.

Decuria senatoria. Cic. 4. Verr. 79.

Judicia senatoria. Cic. pro Cluent. 61.

Lex senatoria. Cic. pro Rabir. Post. 17.

Litteræ senatoriæ. Cic. 2. Off. 3.

Munera senatoria. Cic. 1. Tusc. 1.

Ordo senatorius. Cic. pro Cluent. Idem pro Flacc. 43.

Potentia senatoria. Cic. 2. Att. 24.

SENACULUM, i. n. [σενάκιον Gl. G. L.] Ubi Senatores consultandi gratia consistebant. Paulus. Senaculum. Locus Senatorum. Valer. lib. 2. cap. 2. 6. scribit, Senatus assiduam stationem eo loci peragebat, qui hodieque Senaculum appellatur, nec expectabat. ut edicto contraheretur, sed inde citatus protinus in curiam venirebat. [V. Virr. L. L. 4. 32. Senacula tria, inquit Festus, fuisse Romæ, in quibus Senatus haberi solitus sit, memoriæ prodidit Nicostrotus in libro, qui inscribitur, De Senatu habendo. Unum ubi nunc est Ædes Concordiæ, inter Capitolium & forum, in quo solebant Magistratus de Republica cum senioribus deliberare.]

deliberare. Alterum ad portam Capenam. Tertium citra ædem Bel-
lonæ, in quo exterarum nationum legatis, quos in Urbem admittere
nolebant, Senatus dabatur. Hæc Festus.

NATŪLUS, i. m. Mulierum fenatus, apud Cæl. Rhodig. lib. 13. cap.
33. dicitur. [Ex Lamprid. Elag. cap. 4. & Vopisc. Aurel. 49. Ubi tamen
Senaculum in codd. emendatis legitur.]

SENĒCA, æ. m. cognomen Annejorum, vel Annæorum, cujus originem
V. in SENICA. Duo clari fuerunt Senecæ, Pater & Filius.

M. Annæus Seneca pater, Cordubensis Hispanus, insignis Equestri
ordine, sed doctrina liberisque longe nobilior. Floruit Rhetor,
Imperante Augusto & Tiberio. V. Lips. Elect. lib. 1. cap. 1. Scripsit
declamationes, quarum unam memorat Quintilianus 9. Inst. 11. sed
jam omnes deperditæ sunt.

L. Annæus Seneca M. Filius, inter Philosophos præclarum nomen obti-
nit; & scripsit libros quamplurimos, e quibus hodie supersunt;

1. De Ira, ad Novatum, libri tres.
2. De Consolatione, liber unus ad Polybium, pr. mutilus.
3. Alter de Consolatione, ad Helviam matrem.
4. Tertius de Consolatione ad Marciam.
5. Liber de Providentia; extrema parte mutilus.
6. De Animi Tranquillitate, ad Serenum.
7. De Constantia sapientis, vel Quod in sapientem non cadit injuria.
8. De Clementia, ad Neronem Cæs.
9. De Brevitate vitæ, ad Paulinum.
10. De Vita beata, ad Gallionem fratrem.
11. De Otio aut fecessu sapientis, libri pars.
12. De Beneficiis, ad Ebucium Liberalem libri septem.
13. Epistolæ cxxiv, ad Lucilium Siciliae procuratorem.
14. Naturalium Quæstionum libri septem.
15. Satyra Menippea de morte Claudii Cæs. quæ & Apocolocyntosis
Claudii inscribitur.

Neronem instituit, qui postea eum e vita excedere iussit, ideoque ferro
sibi ipsi venas exsolvit, balneumque ingressus obiit A. C. 65.

Princeps eruditionis vocatur a Plin. 14. 4. Martial. lib. 4. 39.

Et docti Senecæ ter numeranda domus. Idem lib. 7. 45.

Facundi Senecæ potens amicus. Idem lib. 1. 62.

Duosque Senecas, unicumque Lucanum

Facunda loquitur Corduba. [Ex hoc disticho quidam putant

in priore loco Ter numeranda domus de tribus Annæis exponendum
Senecis patre & filio, tertioque Lucano poëta. Ego non dubito, quin

Ter memoranda scribendum sit, quod idem est ac in primis memoranda.

Utrum tertius fuerit Seneca, qui Tragedias scripsit, an idem, qui ultimo

memoratur, haud convenit inter auctores. Senecæ Philosopho

tribuuntur a Fr. Petrarcha, Petro Crinito, Dan. Cajetano, Mart.

Delrione, &c. Aliis (ut Balth. Bonifacio lib. 15. cap. 7.) videntur

scriptæ a M. Seneca nepote Philosophi. Aliis vero (ut Joan. Boccaccio)

dubium est, utrum filius Annæi, vel frater, vel ex fratre nepos, M.

Annæus Lucanus eas scripserit. Senecam Philosophum a Tragico distin-

guis Sidon. Apollinaris Carm. 9. v. 231. Aliud autem hodie sentiunt

plerique inter eruditos, & non sine ratione, quoniam procul omni dubio

est, Senecam Philosophum carnine valuisse, & aliquas tragedias ad eum

recte referri. V. Senecæ Epist. 107. & 115. & Lips. ad Tacit. 14. Ann. 52.

SENECIO, **SENECTA**, **SENECTUS**, **SENECO**. V. **SENEX**.

SENEC, is. [Σηνης, ἀρετῶν Gl. G. L.] omn. gen. secundum Priscia-

num 3. pr. fol. 26. a. Aldi. Pompon. apud Varr. de L. L. 6. 3. Et tua ami-

ca senex. V. infra Senex Adj. Cic. pro Cæl. 38. Huic tristi ac decrepi-

to feni responderet Cælius. Et pro Sext. 24. Imbecillus senex. Idem

de Senect. 20. Nec enim unquam sum assensus illi veteri, laudatoque

proverbio, quod monet, mature fieri senem, si diu velis esse senex.

Senex, quali Semine Perottus. H. St. V. Voff. Etymol.

Genitivus est Senis, vel Senicis antiquæ. Plaut. Clitell. Frag. 1. 34.

Datores bellissimi negotioli fenicis soletis esse.

O Lepidum fenicem. Idem Mil. 3. 1. 54. conf. Voff. l. c.

Ingenio fenex. Plaut. Mil. 3. 1. 37.

Acheronticus fenex, vietus, decrepitus. Plaut. Merc. 2. 2. 20.

Anheli. Virg. 2. Georg. 135.

Annosus. Ovid. 1. de Arte Am. 14.

Aprici fenex. Perf. 5. Sat. 179. h. e. Sole gaudentes, sive Qui libenter

apricantur.

Comici fenex. V. Comicus, in COMŒDIA.

Delirus. Hor. 2. Serm. 5. 71.

Grandævus. Lucan. lib. 3. 518.

Invalidus. Virg. 12. Æn. 132.

Iustus. Ovid. 1. Epist. 29.

Longævus. Virg. 5. Æn. 715.

Maturus. Hor. in Arte Poet. 115.

Miserabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Odiolus. Ovid. de Rem. Amor. 461.

Parcus. Hor. 2. Carm. 8. 20.

Priscus. Ovid. 10. Met. 646.

Rugoli pallique fenex. Lucil. apud Nonium 1. 38.

Sanctus. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 71.

Siccus. Hor. 2. Serm. 3. 261.

Verendus. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 433.

Vetus. Tubull. lib. 1. 9. 50.

Vietus. V. VIRO.

Adjective sæpe veteres usurpant, atque ad alia etiam transferunt. ut,

Miles. Ovid. 1. Amor. 9. 4.

Turpe fenex miles, turpe fenilis amor. [Nisi Substantivum est.

Cervus. Lucret. 3. 614.

Anni seniores. Ovid. 15. Met. 470.

Autumnus fenex. Martial. 3. Epigr. 58. 7.

Dis fenex. Plaut. Stich. 5. 1. 8. i. e. Jam ad occasum perductus.

Memoria fenex, Antiqua. Cic. pro Sext. 21. Et quia valet apud nos cla-

rorum hominum fenex de Rep. meritum memoria, etiam mortuo-

rum. Correctiora exemplaria non legunt dictionem Senex, sed ejus

loco habent Bene.

Oratio fenior. Cic. in Brut. Exstat in eam legem fenior (ita dicam)

quam illa ætas ferebat, oratio. i. e. Stilo & dicendi genere remissiore

Senior, Compar. [σενηειρος, ἀρετῶν Gl. G. L.] Valde senem signifi-
cat. Ovid. 12. Met. 182.

Tum fenior, quamvis obset mihi longa vetustas. Quintil. lib. 3.
cap. 1. de Ilocr. Etque jam feniore, octavum enim & xc implevit an-
num: &c.

An Senior? Jam Senior in soluta Oratione, apud poëtam autem dici potest
fenior ceteris omnibus. Ita fere præcedente particula Jam, & aliquid
subaudiendum videtur. q. d. Jam fenior, quam ut talia præstare posset,
vel tali oneri par esse, vel Jam fenior, quam ut ejus auctoritas elevari
debeat, aut aliud quidpiam, pro loco. Valer. lib. 4. cap. 3. Sophocles
autem, ætate jam fenior, quum ab eo quidam quæreret, &c. H. St.
quædam adhuc sequebantur, cultro resecta. Apud Vcler. externor. ex-
emplum est 2. Virgil. 2. Æn. 435.

— Iphitus ævo

Jam gravior.

In fenioribus est. V. IN, præposit.

Vis & ætas fenior. Cic. 2. de Legib. 9. Sed vero intelligi sic oportet & hæc,
& alia iussa ac vetita populorum, vim non habere ad recte facta vocandi,
& a peccatis avocandi: quæ vis non modo fenior est, quam ætas populo-
rum & civitatum, sed qualis illius, cælum atque terras tuentis & regen-
tis, Dei.

Seniores, pro Senatu, quoniam ex provectoris ætatis hominibus fieret.
Liv. 34. 60. Scriptum erat: Aristonem, privatim ad neminem, publice
ad Seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuisse. De Carthagi-
nensi fenatu. [Sic Hebræorum Seniores, ἀρετῶν, in N. T.]

SENECIO, ðnis. m. Dimin. [σηνηειρος] Gloss. Græcolat. [Ut Homun-
cio, scilicet ab Homo, Pumilio, Pusio, &c.]

Senecio, Planta. [σηνηειρος] Plin. lib. 26. cap. 13. Erigeron, nostris vo-
catur fenecio. Et paulo post, Herba est, trixaginis specie & mollitia,

cauliculis subrubicundis, nascitur & in tegulis & in muris. Nomen hoc

Græci dederunt, quia vera canescit. Caput ejus numerosa dividitur

lanugine (qualis est spinæ) inter divisuras exeunte. Ididor. 17. 9.

Est & Cognomen Romanum, ut Claudius Senecio, Tullius Senecio,

&c. quorum meminit Tacitus. Et sic Herennius Senecio, apud Plin. 3.

Epist. 11.

SENECA, æ. m. significat Senex, teste Nonio 1. 59. Pompon. Præcon.

postor.

Sed me exercet fenica nequam, neque illo quid faciam scio. Ob-

soletum. Hinc Senecæ cognomen deducit Voff. q. V.

SENECTA, æ. f. [σηνης Gl. L. G. & G. L.] Senilis ætas. Virg. 6. Æn. 114.

— vires ultra fortemque fenectæ.

Amara fenectæ pondera. Ovid. 9. Met. 436.

Annosa fenectæ. Ovid. 7. Met. 237.

Curva. Ovid. 2. de Arte Am. 670.

Extrema. Catull. Argon. 62. 217.

Frigens. Sil. lib. 5. 570.

Gravis. Ovid. 7. Met. 299.

Infirma. Tibull. lib. 1. 4. 31.

Longæ fenectæ extrema tempora. Ovid. 6. Met. 37.

Nestorea fenectæ. Stat. 1. Silv. 3. 110.

Occidua fenectæ declive iter. Ovid. 15. Met. 227.

Orba fenectæ luminibus. Plin. lib. 9. cap. 22. V. ORBUS.

Rugosa fenectæ. Tibull. lib. 3. 5. 16.

Sacra fenectæ. Juven. 13. Sat. 59.

Tarda fenectæ. Ovid. 4. Trist. 8. 23. Sen. Herc. fur. 9.

Tardante fenectæ gelidus sanguis. Virg. 5. Æn. 395.

Lenior, & melior sis accedente fenectæ. Hor. 2. Epist. 2. 211.

Confectus longa fenectæ. Ovid. 6. Met. 37.

Finire fenectam morbis. Lucan. lib. 5. 282.

Trahere inopem fenectam. Ovid. 7. Met. 2.

Ventura. Propert. lib. 4. 12. 93.

Discite venturam jam nunc sentire fenectam. Ovid. 3. de Arte Am. 59.

Venturæ memores jam nunc estote fenectæ.

In fenectæ. V. IN præpositionem.

Senectæ, Ablativus, pro In fenectæ. Plin. lib. 7. cap. 18. Naturam fecisse

consuetudinem, & fenectæ caruisse potu.

Senectæ dies. V. DIES.

Senectæ, Sexta hominum ætas. Ætas enim prima, ut placet quibusdam, est

ab infantia usque ad septimum annum, quæ quidem ætas nomen accepit

a non fando, quia homo in ea non fatur: vel si fatur, imperfectus est ejus

fermo. Secunda, pueritia; cujus pars est pubertas, usque ad xiiii annum.

Tertia, adoleſcentia. Quarta, juvenuta. Quinta, virilis ætas. Sexta,

fenectæ; cujus pars est ætas decrepita.

Senectæ tributur & Plantis. Plin. lib. 16. cap. 27. Est etiamnum ætatis

differentia. Amygdala enim, & pirus, in fenectæ fertilissimæ, ut glandi-

feræ, & quoddam genus ficorum.

Senectæ, Serpentium vernatio, sive Corium illud, quod verno tempore

exuunt. Plin. lib. 20. cap. 23. Fœniculum nobilitavere serpentes, gu-

stato, ut diximus, fenectam exuendo, oculorumque aciem succo ejus

reficiendo. Idem lib. 28. cap. 11. Alii cum fenectæ serpentium & aceto

includunt lanas, ante aqua calida collatas.

SENECTAS, ætis. f. [σηνης] Idem Gloss. Græcolat.

SENECTUS, ūtis. f. [σηνης Gl. L. G. & G. L.] Idem. Cic. in Topic. 32.

Senectus est occasus vitæ. Ter. Phorm. 4. 1. 9. Senectus ipsa est morbus.

Balba fenectus. Hor. 1. Epist. 21. 18.

Cana. Ovid. 14. Epist. 109.

Carioſa. Ovid. 1. Amor. 12. 29.

Cruda ac viridis. Tacit. in Vita Agric. 29.

Deserta. Sen. Herc. fur. 13.

Æsteta fleclis. Virg. 8. Æn. 708.

Exhausta. Stat. 3. Silv. 3. 156.

Exanguis. Lucan. lib. 1. 343.

Infesta. V. INFESTUS.

Longa. Hor. 2. Carm. 16. 30.

Longa & cervina. Juven. 14. Sat. 251.

Loquax. V. LOQUOR.

Placida. Hor. in Carm. fac. 46.

Provecta. Tacit. 1. Ann. 4.

Queribunda. Sil. lib. 13. 583.

Sera. Sen. Herc. fur. 11.

- Summa. Cic. 8. Philipp. 31. Quum esset summa senectute & perdita valetudine.
- Tarda. Hor. 2. Serm. 2. 88.
- Tranquilla. Hor. 2. Serm. 1. 58.
- Tristis. Virg. 3. Georg. 67.
- Turpis. Virg. 3. Georg. 96.
- Vivax. Sen. Herc. fur. 11.
- Urgens & adventans senectus. Cic. de Senect. 25. Hoc enim onere (quod mihi tecum commune est) aut jam urgentis, aut certe adventantis senectutis, & te & me ipsum levare volo.
- Adipisci senectutem. Cic. de Senect. 4. Quo in genere in primis est senectus, quam ut adipiscantur, omnes optant, eandem accusant adepti.
- Adjuvat senectus iners baculo gradum. Sen. Herc. fur. 9.
- Confectus senectute. Cic. 5. de Finib. 32.
- Degere turpem senectutem. Hor. 1. Carm. 31. 20.
- Delipere senectute. Cic. 1. Fam. 9. Quod quum offendisset populum Atheniensem prope jam delipientem senectute, &c.
- Exarat frontem rugis vetus senectus. Hor. Epod. 8. 4.
- Habet senectus auctoritatem. Cic. in Orat. 69. Habet autem, ut in ætatibus auctoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas.
- Obrepat non intellecta senectus. Juven. 9. Sat. 129.
- Venit ægra senectus tremulo gradu. Ovid. 14. Met. 143.
- Vivere ad summam senectutem. Cic. de Clar. Orat. 179.
- Senectus orationis, Maturitas, gravitas. Cic. de Clar. Orat. 8. Quumque oratio jam nostra canesceret, haberetque suam quandam maturitatem & quasi senectutem.
- Plena litteratæ senectutis oratio. Cic. de Clar. Orat. 265.
- Senectus, Pellis quam verno tempore serpentes exuunt, quæ & Vernatio dicitur. Unde Senectutem exuere dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 30. Idem lib. 29. cap. 5. Membrana, sive senectus anguim, vernatione exuta, cum cancro maculotrita.
- SENIUM**, i. n. [*σενιον* Gl. L. G. & G. L.] Idem. Dicimus enim Hominem confectum senio, pro Senē decrepito.
- Anguis senio liber. Stat. 4. Theb. 96. — ceu lubricus alta
Anguis humo verni blanda ad spiramina folis
Erigitur liber senio, & squalentibus annis
Exutus. Deposita enim pelle dicuntur serpentes in juventutem redire. Herba quædam dicitur Mathios, quam cum comederint, senium deponunt ætatis. Lactantius.
- Mens senio fluxa. Tacit. 6. Ann. 38.
- Deforme senium. Sen. Hippol. 912.
- Senium a fenili acerbitate, & vitis dictum posuit Cæcil. in Hymnide, Sine (inquit) suam senectutem ducat utique ad senium sorbitio. Festus.
- Senium, dicitur Tædium, & Odium, ut ait Nonius 1. 1. dictum a Senectute, quod fenes omnibus odio sint, & tædio. Turpilium, quia odio ac senio mihi nuptiæ sunt. Nævius Senium fenticum appellat, quasi nocens: quia senectus, naturalis morbus est, ut inquit Aristoteles.
- Torpescere senio rerum. Sil. lib. 16. 14.
- Componere senium patria terra. Stat. 3. Silv. 5. 13.
- Senium ad convicium retulit Ter. Eun. 2. 3. 10. pro Improbo & moroso fene;
Ut ilium di, deæque senium perdant, qui me hodie remoratus est. Lucil. At quidem te senium, atque insulse sophista.
- Senium, pro Tristitia & squalore. Cic. pro Milon. 20. Luget Senatus, mæret Equester ordo, tota civitas confecta senio est, squalent municipia, afflictaur colonia.
- Senium lanæ, pro Decursu. Plin. lib. 7. cap. 48.
- SENIĀLIS**, e. Adj. [*σενιαλῆς*] Gloss. Græcolat.
- SENIĪLIS**, e. Adj. [*σενιαλῆς, σενιαλῆς, σενιαλῆς*] Quod ad senem pertinet: ut, Cic. 4. Verr. 87. Erat etiam Stelichori poetæ statua fenilis.
- Animus fenilis. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 174.
- Annis fenilibus fessus. Ovid. 7. Met. 163.
- Corpus fenile. Plin. lib. 34. cap. 18.
- Declamatio fenilis. Cic. 1. Tusc. 7. Ut enim antea declamitabam causas, quod nemo me diutius fecit, sic hæc mihi nunc fenilis est declamatio.
- Genæ feniles. Ovid. 8. Met. 210.
- Guttur fenile. Hor. Epod. 3. 2.
- Hiems fenilis. Ovid. 15. Met. 212.
Inde fenilis hiems tremulo venit horrida passu. i. e. Senectus hiemi similis.
- Judicio fenili adolescens. Cic. pro Sext. 111. Te fororis filius Postumius, adolescens gravis, fenili iudicio, notavit, quum in magno, &c.
- Prudentia fenilis. Cic. 7. de Divin. 30. Is autem Tages, ut in libris Hetruscorum, puerili specie dicitur visus, sed fenili fuisse prudentia.
- Ruga fenilis. Ovid. 3. Trist. 7. 34.
- SENIĪTER**, Adv. [*σενιαλῆς*] at, Tremere feniliter. Quintil. lib. 1. cap. 11.
- SENEO**, ui, [*σενεω* Gl. G. L.] ēre. Senem esse. Catul. 4. 26.
Sed hæc prius fuere: nunc recondita
Senet quiete, seque dedicat tibi.
- SENESCO**, [*σενεσκω* Gl. G. L.] ēre. Senem fieri. Plin. lib. 7. cap. 42. Feninas gigni celerius, quam mares, sicut celerius senescere. Ovid. 6. Fast. 771.
Tempora labuntur, tacitisque senescimus annis.
- Ævo & macie senescere. Lucret. lib. 1. 326.
- Fama senescere dicitur quis, quando declinat ab existimatione & auctoritate. Liv. 29. 3. extr. Annibalem ipsum, jam & fama senescere, & viribus.
- Amor senescet. Ovid. 3. de Arte Am. 594.
- Cafeus in sale senescens. Plin. lib. 11. cap. 42.
- Civitas otio senescit, Torpescit otio. Liv. 1. 22.
- Confilia senescunt, quum nimia diuturnitate & mora vana sunt. Liv. 35. 12. Ne cunctando senescerent confilia.
Ubi lege Senescerent. H. St. Ego vero hic nil mutem, etsi non negem hæc videri nonnufquam in codicibus confusa. V. interim quæ Cort. ad Salust. Jugurth. cap. 35. pr. adnotavit. Forfan ita scripsit Liv. 25. 7. Vir inquietis animi, & minime otium (quo tum diutino senescere videbatur) patientis. Ubi legitur Senescere.
- Equus senescens. Hor. 1. Epist. 1. 8.
- Fama senescens. Tacit. 2. Hist. 24. Liv. 27. 20. Fulvii senescere fama.
- Forma, nisi admittas, nullo exercente senescit. Ovid. 1. Amor. 8. 53.
- Humus lassâ senescit. Ovid. 1. de Pont. 4. 14.
- Hiems senescit, Declinat. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Et ea duo tempora, quorum alterum hiemi senescenti adjunctum est, alterum æstati.
- Laus senescit, Deprimitur. Cic. 2. de Orat. 7. Vel mehercule etiam ut laudem eorum, jam prope senescerem, quantum possem ab oblivione hominum, atque a silentio vindicarem.
- Litteræ senescunt. Plin. Epist. 165.
- Luna senescens, cui Crescens opponitur. Varr. 1. de R. R. cap. 37.
Quædam facienda in agris potius crescente luna, quam senescente.
- Mens. Lucret. lib. 3. 447.
Crescere sentimus, pariterque senescere mentem.
- Morbus senescit, Remittitur, relaxatur. Cic. 7. Fam. 26. Sed visa est mihi, vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipsa fortasse jam senescens morbi remissio profuisse.
- Pugna senescit. Liv. 5. 21.
- Rumores senescunt. Tacit. 2. Ann. 77.
- Seges alta imbre nimio senescit. Stat. 5. Silv. 1. 147.
- Virtus paulatim evicta senescit. Sil. lib. 3. 581.
- Vitia senescunt, maturefcunt virtutes. Liv. 3. 12. ad fin.
- SENESCENS**, entis. Partic. V. exempla in **SENESCO**.
- SENECTUS**, a, um. Adj. ex Partic. Lucret. lib. 3. 779.
Quidve foras sibi vult membris exire senectis? Alii legunt
Senectus.
- Ætas senecta. Plaut. Aul. 2. 2. 75. Idem Trin. 1. 2. 5.
Hic ille est, senecta ætate qui factus est puer. Lucret. lib. 5. 884.
Post ubi equum validæ vires ætate senecta,
Membraque deficiunt, &c.
- Corpus senectum. Salust. apud Prisc. 10.
- Dies senecta. V. **DIES**.
- SENI**, æ, a. V. **SEX**.
- SENI**, Oppidum est Illyrici apud Plin. lib. 3. cap. 21.
- SENILIS**, **SENILITER**, V. **SENE**.
- SENI**, V. **SEX**.
- SENIUM**, V. **SENE**.
- SENN**, V. **SENA**, & **SENOGALLIA**.
- SENNAB**, [*Σενναβ*] Campus Babylonis, in quo a Nimrod exstructa est turris illa cellissima, divortio linguarum notissima. Inde egressus Assur Niniven ædificavit. V. Mosem in Genesi cap. 11.
- SENOGALLIA**, [*Σηνογαλλία* Strab.] Italiæ urbs, quam Plinius 3. 14. pr. & Ptolemæus infra Anconam, Ariminum versus, statuunt, Pomponius Mela lib. 2. 4. Senogallia maritima, ad Aterni fluminis ostia. Senogallia autem est dicta a Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. De hac Sil. lib. 8. 455. & 15. 555. ubi Senam appellat, quæ Sena Gallica Ptol. 3. 1. Sura qui & Senogallia scribunt. Nunc *la Romandola* & *Campagna*, Olivarius in Melam. conf. **SENA**. [An hæc Σηνη Stephani? Aliis est regionis nomen.]
- SENONES**, m. pl. [*Σενοες*] Populi Galliæ Lugdunensis, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 17. finitimi Belgis, qui olim urbem Romam incenderunt, & Capitolium obsederunt. Hos Furius Camillus adgressus adeo cæcidit, ut incendiiorum vestigia Gallici sanguinis inundatione deleret.
- Senonas Gallos, Verrius ait existimari appellari, quia novi venerunt ex Transalpina regione: ac primum appellatos *ξῆνες*, postea Senonas. Festus Sil. lib. 4. 160.
— sociata examina densant
Infandi Senones. Stat. 5. Silv. 3. 198.
Et Senonum furias Latæ fensere cohortes.
- Motus Senonum. Lucan. lib. 1. 254.
- SENSIBILE**, **SENSIM**, **SENSUS**, &c. V. **SENTIO**.
- SENTA** Fauna, [*Σεντε Φαύνα*] Filia fuit Pici regis, & conjux Faun fratris sui. teste Lactantio. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitiae fuisse, ut nemo illam, dum vixit, præter suum virum, mas viderit, nec nomen ejus audierit. Propter quod in aperto mulieres illi sacrificabant, & Bonam deam nominabant. Augustin. lib. 4. c. 1. de Civitate Dei Sentiam appellat. V. Lactantium lib. 1. cap. 22. Ubi non Senta Fauna legitur, sed Fatua Fauna. conf. **FATUA**. & **Lex Pitisc**.
- SENTENTIA**, **SENTENTIOSUS**. V. **SENTIO**.
- SENTES**, V. **SENTIS**.
- SENTICA**, [*Σεντικη*] Hispaniæ urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vulgo *Smanicas*.
- SENTINA**, æ. f. [*σεντινα* Gl. L. G. & G. L.] Pars navis inferior: in quam quicquid instillat aquarum, defluit, corruptæque male olent. A Senrio, sentis, quod ejus fætor sentiat. Nam odorem sedum emittit.
- Sentina, per translationem, Receptaculum sceleratorum hominum, vel Ipsi scelerati homines. Cic. 2. in Catil. 7. O fortunatam Rempublicam, si quidem hanc sentinam hujus urbis ejecerit: uno mehercule Catilina exhausto, relevata mihi & recreata Resp. videtur, &c. Idem pro Lege Agr. 69. Hoc enim verbo est usus, quasi de aliqua sentina, ac non de optimorum civium genere loqueretur.
- Sentina, pro Loco inimo in Repub. Cic. 9. Fam. 15. Sedebamus enim in puppi, & clavum tenebamus: nunc autem vix est in sentina locus.
- Sentina, pro Nausea ex sentina, quod & Sentinæ vitium dicitur. Juven. 6. Sat. 90.
Si jubeat conjux, durum est conscendere navim:
Tunc sentina gravis, tunc summus vertitur aer. Cæf. 3. Bell. Civil. 28. At veteranæ legionis milites, item conscripti & tempestatis & sentinæ vitis. conf. **NAUSEA**.
- SENTINOSUS**, a, um. Adj. Sordibus sentinæ plenus. Cato apud Non. 2. 645. Naves putidæ & sentinosæ.
- SENTINO**, ære. Satagere: dictum a Sentina navis, quam quis, ut aqua liberet, evacuare contendit. Cæcilius in Æthiône. Cum Mercurio capit consilium, postquam sentinat satis. Est itaque Sentinare, Periculum subtilitate evitare. Festus.
- Complorantibus nostris omnibus, atque sentinantibus, dies quidem tandem illuxit. Gell. 19. 1. ut legit Scalig. & ex eo Laurenb. in Antiquar. Al. In sentina satis agentibus. [Sentinare proprie est Sentinam exhaurire, ut ex Paulini ad Macarium Epist. docet Laurenb. Atque ita puto & apud Cæcil. ac Gell. exponendum omnino.]
- SENTINATOR**, oris. m. Qui sentinam exhaurit. Paulin. Nolan. Epist. 49. cap.

49. cap. 12. Quid huic, quæſo, obſuit ſeni perſona ſentinatoris, & in nautis viliffima.

SENTINUM, i. n. [Σεντινον] Italiæ oppidum in finibus Umbriæ & Piceni, a quo

SENTINÆTES, Populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.

SENTINUS, i. m. Deus apud D. Auguſtinum lib. 7. de Civitat. Dei cap. 2. a veteribus cultus, quod ſenſus a puerperio largiri crederetur. V. Lil. Syntag. 1. Hiſtor. Deor.

SENTIO, ſi, ſum, [αισθησις Gl. G. L.] Ire. Senſu percipere: ad corpus pertinet proprie. Plaut. Curc. 1. 2. 69.

Sonitum ſentio. Lucret. lib. 1. 299.

Sentire, Eſſectum alicujus rei experiri, Pati; Etiam de inanimatis. Virg. 1. Georg. 136.

Tunc alnos primum ſtuvia ſenfere cavatas.

Cariem ſentit ea res. Plin. lib. 12. cap. 7. h. e. Efficitur cariola.

Clavem ſenſit janua. Tibul. lib. 2. 4. 31.

Famem ſentire. Liv. lib. 25. 13. Famem Campani ſentiebant, quia ſementem eos facere prohibuerant Rom. exercitus. Sic Sentire ſitum aut vitium, pro Contrahere. Budæus.

Labor non ſentitur ſedulitate. i. e. Vehemens ſtudium laborem fallit. Ovid. 4. Faſt. 434.

Lætitiam toto pectore ſentire. Ovid. 10. Met. 443.

Medicinam ſentire, pro Melius habere poſt medicinam, apud Celfum. Sic Plin. lib. 22. cap. 25. Quæ cibum non ſentiunt. Et lib. 29. cap. 5. Vermiculo, qui lytta vocatur, exempto infantibus catulis, nec rabidi ſiunt, nec ſaltidium ſentiunt. Budæus.

Teredinem ſentire dicitur herba, caro, aut res alia. V. TEREDO.

Vetustatem non ſentire. Plin. lib. 11. cap. 42. i. e. Non ſeneſcere.

Animo ſentire. Cic. 1. de Fin. 55. Nam corpore nihil niſi præſens, & quod adest ſentire poſſumus: animo autem & præterita & futura.

Mature ſentire. V. MATUREUS.

Sentire, Intelligere. Ter. And. 1. 2. 25.

Si ſenſero hodie quicquam in his te nuptiis

Fallaciæ conari. Idem Adelp. 3. 3. 8. — ſi me ſenſerit

Eum quaritare, nunquam dicet caruſex. Ovid. 2. Met. 545.

Senſit adulterium Phœbeius, utque latentem, &c.

Sentire, Videre, Experiri ſynon. Cic. 1. Fam. 5. Te videre, & ſentire, eandem fidem eſſe hominum in tua dignitate, quam ego in mea ſalute ſum expertus, ex tuis litteris intellexi.

Villicus ſentit te dominum. Hor. 2. Epist. 2. 160.

Sentire, Scire. Plaut. Trin. 3. 2. 13.

Scio ego & ſentio ipſe quid agam, neque a me officium migrat. Ibid. 2. 3. 29. Ter. Eun. 1. 1. 21.

Mori me malim: ſentiet qui vir ſient.

Sentire, Judicare, opinari, exiſtimare, ſtatuer. Cic. de Amicit. 18. Sed hoc primum ſentio, niſi in bonis, amicitiam eſſe non poſſe.

Recte ſentire. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Sentire de. Cic. de Amicit. Hactenus mihi videor de amicitia quod ſentirem, potuiſſe dicere.

Bene de rep. Idem 1. Off. 149. Bene de Republica ſentientes ac bene meritos, aut merentes, aliquo honore aut imperio affectus, obſervare & colere debemus.

Omnes idem ſentiunt de. Cic. de Amicit. 81. De amicitia omnes ad unum idem ſentiunt. h. e. Idem omnes judicant.

Ab aliquo ſentire. Plaut. Rud. 4. 4. 56.

Omnia ego facile patior, dum hic hinc a me ſentiat.

Sentio pro te. Gell. lib. 5. cap. 10.

Cum aliquo ſentire. Ter. And. 2. 1. 24.

Sponſam hic tuam amat. p. næ iſte haud mecum ſentit. Cic. 1. de Invent. 6. Nam neque cum iis ſentimus, qui civilem ſcientiam eloquentia non putant indigere.

Sentire graviter de aliquo, eſt Ei male cupere & optare. Cæſ. 2. Bell. Civil. 32. Quid enim irati gravius de vobis ſentire poſſent, quam ut eos prodatis, qui ſe vobis omnia debere judicant: & in eorum poteſtatem veniat, qui ſe per vos perſiſſe exiſtimant? Sic dicitur ut, Graviter de aliquo judicare & ſtatuer; quo idem ſcriptor utitur. Budæus.

Male ſentire de aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 2.

SENSUS, a, um. Partic. Paſſ.

Senſum eſt. Cic. 3. de Orat. 165. Non ut dictum eſt in eo genere intelligitur, ſed ut ſenſum eſt.

Legitur & Senſus ſum apud Frontin. de Colon. p. 333.

SENSURUS, a, um. Partic. [αισθησις] Ovid. 13. Met. 287.

Eſt animus certe veſtros ſenſurus honores.

SENSUM, i. n. Vix legitur niſi in numero plurali. Cic. 1. de Orat. 32. Hoc enim uno præſtamus vel maxime ſeris, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo ſenſa poſſumus. Ibid. lib. 3. 52. Senſa mentis & conſilia ſic verbis explicat.

Mentis conceptus ex Quintil. lib. 8. cap. 5. V. paulo infra, SENSUS.

Senſus & Senſa hoc ſeparantur. Senſus enim ſunt, qui ſentiunt: Senſa, que ſentiuntur. Cic. 1. de Orat. 32. Et quod exprimere dicendo ſenſa poſſumus. Nam primum manifeſtum eſt, & ſapere nos cum incitatio ſit, vel ſenſus. Ex Non. 5. 41. [Locus depravatus, & hiuſcus.]

SENSUS, ſus. m. [αισθησις Gl. L. G. & G. L.] Quo ſentimus. Unde dicimus quinque eſſe ſenſus, Tactum, Guſtum, Viſum, Odoratum, Auditum. Plin. lib. 10. cap. 69. Ex ſenſibus ante cetera homini tactus, deinde guſtus: reliquis ſuperatur a multis: aquilæ clarius cernunt, vul- tures ſagacius odorantur, liquidius audiunt talpæ obruta terra, tam denſo atque ſurdo naturæ elemento. Cic. 2. de Nat. Deor. 145. Guſtatus præclare ſaptus eſt: ore enim continetur, & ad uſum apte, & ad inco- lunitatis cuſtodiam: omniſque ſenſus hominum multo antecellit ſenſibus beſtiarum.

Caſſa ſenſu ſimulacra. Lucret. lib. 4. 127.

Accenſi ſenſus, Incitati, vegetati, anima & vitalitate donati. Lucret. lib. 2. 958.

Acerrimus ſenſus. V. ACERR Adject.

Integer ſenſus. V. INTEGR.

Nitidi ſenſus. Claud. de Conf. Mall. Theod. 193.

Abſtulit timor mihi omnem ſenſum. Ovid. 14. Met. 177.

Accendere ſenſus. V. paulo ante & ACCENDO.

Accipere ſenſum. Quintil. lib. 6. cap. 1. Non enim audire iudex vide-

tur aliena mala deſtentes, ſed ſenſum ac vocem auribus accipere miſe- rorum.

Affluit corpus ſenſu. Lucret. lib. 3. 685.

Avertere ſenſus infandos non ſani pectoris. Sen. Herc. fur. 11.

Avertere ſanos ſenſus alicujus ſacris magicis. Virg. 8. Ecl. 67. Servius; Avertere, A ſanitate mutare: aut Avertere ait, pro Convertere, ut ſit mutata præpoſitio.

Ceſſerunt attonito pectore ſenſus. Lucan. lib. 5. 760.

Crede ſenſibus. Lucret. 4. 437.

Deducere ſenſum membrīs. Lucret. lib. 3. 534.

Deperdere vitalem ſenſum membratini. Lucret. lib. 3. 526.

Deponere ſenſum. Cic. 1. Fam. 8.

Fruatur mens jucundo ſenſu. i. e. Jucunditate, & delectatione. Lucret. lib. 2. 19.

Haurire ſenſibus. Claud. de Conf. Mall. Theod. 193.

Impellunt ſenſum vox & ſonitus. Lucret. lib. 4. 530. i. e. Laceſſunt & commovent.

Intendere ſenſu ad res percipiendas. V. INTENDO.

Labefactantur ſenſus. Lucret. lib. 4. 437.

Lædere ſenſus. Lucret. lib. 2. 429.

Obſtruere ſenſus. V. OBSTRUO.

Orbare ſenſibus. Cic. 4. Acad. 61.

Pellere ſenſum, Movere. Lucret. lib. 4. 528.

Præbere ſenſum & materiam malis. Ovid. 4. de Pont. 16. 50.

Reconſatur ſenſus, i. e. Reſuſcitatur. Lucret. lib. 4. 925.

Reducere ſenſum, Redire ad ſe. Claud. 2. in Eutrop. 518.

Reddere vitalem ſenſum. Lucret. lib. 2. 889.

Titillare ſenſus. Lucret. lib. 2. 429.

Uti ſenſibus. Leviter feriri. Lucret. lib. 3. 561.

Senſus humanitatis. Cic. 3. Verr. 47. Non dubito quin, tametsi nullus in te ſenſus humanitatis, nulla ratio unquam fuit religionis, nunc ta- men in metu periculoque tuo, tuorum tibi ſclerum veniat in mentem.

Aſſiſi ſenſu doloris. Cic. 7. Verr. 123. An vos quoque hic acerbiſſimus innocentium cruciatus & mæror pari ſenſu doloris afficit?

Amittere ſenſum humanitatis. V. AMITTO.

Auferre humanum ſenſum. Cic. in Orat. 109. Detrahit præterea actionis dolorem, aufert humanum ſenſum actoris. Senſus eſt, Judiciis non convenit concinna & compoſita oratio, quoniam non patitur ut orator indignetur, conquatur, ſupplicet, doleat, illacrimet: quæ res ab humano ſenſu proveniunt. Dum enim in numeris & concinnitate occu- patus eſt, affectus illi graviores evaneſcunt. Ita neque actor ipſe mo- vetur, neque alios movet. Oportet autem oratorem ipſum primo com- moveri, ſi alios commovere ſtudet, ut M. Anton. 2. de Orat. teſtatur. Et Hor. Arte Poët. 102.

— ſi vis me flere, dolendum eſt

Primum ipſi tibi.

Ineſt ſenſus formicis. Plin. lib. 7. cap. 15. conf. 9. 42.

Percipere ſenſum & voluptatem. Plin. 1. Epist. 10. ad Arrium, Neque enim ego, ut multi, invideo aliis bonum, quo ipſe carco: ſed contra ſenſum quendam voluptatemque percipio, ſi ea, quæ mihi denegantur, amicis video ſuperſeſſe. h. e. Velut quandam titillationem cum delecta- tione, Superſeſſe, id eſt, abundare.

Senſus, Mentis conceptus, Quod mentis ſenſu comprehenditur. Cic. 1. Acad. 41. Quod autem erat ſenſu comprehenſum, id ipſum ſenſum appel- labat. Quintil. lib. 8. cap. 5. Sententiam veteres quod animo ſenſiſſent vocaverunt. Id cum eſt apud oratores frequentiffimum, tum etiam in uſu quotidiano quaſdam reliquias habet. Nam & juraturi ex animi no- ſtri ſententia, & gratulantes ex ſententia dicimus. Non raro tamen & ſic loquuti ſunt, ut Senſa ſua dicerent: nam Senſus, corporis videban- tur. Sed conſuetudo jam tenuit, ut mente concepta, ſenſus vocare- mus: lumina autem, præcipueque in clauſulis poſita, ſententias Plin. Jun. Nihil enim tam ridiculum, quam verborum ſonitus inanis, ſine ſen- ſu ac ſcientia.

Senſus, Mens, voluntas. Ter. Adel. 4. 1. 17.

Quin tu otioſus es: ego illius ſenſum pulchre calleo. i. e. Quid ille ſentiat.

Senſus, Intellectus, [ἴσῃς, Gl. L. G.] per metaphoram. Ovid. 4. de Pont. 12. 48.

Et ſenſus cum re conſiliumque fugit.

Manus eſt miſtra ſenſus. i. e. Voluntatis, ſeu Animi. Litteris enim exprimit, quod habemus in animo. Ovid. 18. Epist. 24.

Arcanus ſenſus. V. ARCANUS.

Communis ſenſus. Quintil. lib. 1. cap. 1. Senſum ipſum qui communis dicitur ubi diſcet, quom ſe a congreſſu, qui non hominibus ſolum, ſed multis quoque animalibus naturalis eſt, ſegregant? ubi interpres, Communis ſenſus accipitur pro rerum peritia ex multorum hominum congreſſu comparata, non pro ſenſu communi, qui in interiore cerebri ventriculo a phyſicis collocatur. Diſcere ſenſum communem Budæus interpretatur *Apprendre ſon entreegens*. Phædrus: 8. 3.

Hoc illis dictum eſt, quibus honorem & gloriam,

Fortuna tribuit, ſenſum communem abſtulit.

Carere communi ſenſu. Hor. 1. Seim. 3. 68. De ſtupidis & imperitis di- ctum eſt.

Permodeltus ſenſus. Tacit. 1. Ann. 7.

Unus ſenſus bonorum omnium. Cic. 1. Fam. 9. Idemque memineram nobis privatis uſque ad Cæſarem & Bibulum Conſules, cum ſententiæ noſtræ magnum in Senatu pondus haberent, unum ſere ſenſum fuiſſe bonorum omnium.

Vulgatiſſimi ſenſus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Ad meum ſenſum. V. AD præpoſitionem.

Abſtrahere a ſenſu mentis. V. ABSTRAHO.

Accipere ſenſum oculis & animo. Cic. 5. Verr. Non mehercule criminis augendi cauſa dicam, Judices, ſed quem accepi ipſe oculis animoque ſenſum, hunc vere apud vos, & ut peroro, planiſſime exponam.

Convertere te ad ſenſum alterius. V. CONVERTO.

Expromit varios ſenſus animus. Lucret. lib. 2. 886.

Fateri alicui ſuos ſenſus. Ovid. 21. Epist. 204.

Gerere ſenſus abditos. V. Abditus, in ABDO.

Judico de meo ſenſu. V. JUDICO.

Orta a falſo ſenſu oratio. Lucret. lib. 4. 485.

- Offendere sensum suum. Plaut. Most. 5. 1. 22.
 Remota a sensibus nostris natura deum. Lucret. lib. 5. 149.
 Suffugere sensum res dicitur, quam sensu percipere non possumus. Lucret. lib. 4. 361.
- SENSIBILIS**, i. m. [νοητός] dimin. a Sensus. Quintil. lib. 8. cap. 5. Inde minuti, corruptique sensiculi, & extra rem petiti.
- SENSIM**, Adv. [αἰσθητικῶς Gl. G. L.] Cum sensu. Sed hujus signif. desideratur exemplum.
- Sensim, Paulatim [ῥαδί, ἡρέμα Gl. L. G.] Quia ea maxime sensum faciunt, quæ morantur, quasi cum meditatione & sensu. Plin. in Paneg. Gratus tamen, quod sensim & placide, & quantum respectantium turba pateretur, indiceres.
- Sensim & Repente, contraria. Cic. 1. Off. 120. Magis decere censent sapientes sensim disfluere, quam repente præcidere.
- Sensim postulare & Passim, veluti contraria. Liv. 2. 45.
- Sensim & moderate arreperere. Cic. 5. Verr. 158. Quibus rebus non sensim atque moderate ad istius amicitiam arrepererat, sed brevi tempore totum hominem, totamque ejus Præturam possederat.
- Sensim & modice crescere. Plin. lib. 5. cap. 9.
- Sensim ad montes succedit. Liv. 1. 27.
- Sensim progredi. Cic. 5. de Fin. 41.
- SENSIBILIS**, e. Adj. [αἰσθητός] dicitur tam Quod sentit, quam Quod sentitur. Apul. Trismeg. ad Asclep. p. 97. Elmenh. Mundus, qui dicitur sensibilis, receptaculum est omnium sensibilium specierum. Hinc Insensibilis apud Gell. lib. 17. cap. 10. V. in suo loco.
- SENSIBILITER**, Adv. Arnob. 7. Nec odor sensibiliter commovere eos potest aura nidoris alicujus.
- SENSIBILITAS**, ātis. f. Non. 12. 30. Sensibilitatis ejus non levis ratio est.
- SENSIBILIS**, e. Adj. [αἰσθητός] Idem quod Sensibile, quod sensui subjectum est. Lucret. lib. 2. 887.
- Ex insensibilibus ne credas sensibile gigni. i. e. Corpus sensum habens.
- SENSATUS**, a, um. Adj. [συναίσθησις Gl. L. G.] Sensu i. e. Intelligentia præditus. Firmic. lib. 3. cap. 10. Sensatos quidem & intelligentes, & quorum dicta & rationes ab omnibus comprobentur. Idem lib. 5. cap. 12. Mars homines faciet sensatos, callidos, astutos.
- O insensati Galatæ in vet. interp. N. T. H. St. V. Ep. ad Galat. 3. 1. In Græco, ἀνοήτοι. Hinc Gall. *Sensé* & *Insensé*.
- SENSUALIS**, e. Adj. Sensu præditus. Tertull. de Anim. cap. 43. pr. Stoici somnum resolutionem sensualis vigoris affirmant.
- SENSUALITAS**, ātis. f. Idem de Anim. cap. 17. pr. Plato irrationalem pronuncians sensualitatem.
- SENSIFICUS**, a, um. Adj. [αἰσθητικῶς] Quod sensus causam præstat. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 9. Spiramentum sensificum ad sua quæque loca naturali lege ducentes.
- SENSIFER**, era, erum. [αἰσθητικὸς] aliud Adj. Lucret. lib. 3. 273. — ideo conclusa movebunt
- Sensiferos motus. i. e. Motus qui faciunt sensus. Ibid. 937.
 Longe ab sensiferis primordia motibus errant.
- SENSILOQUUS**, a, um. Adj. Non. 2. 898.
- SENTIFICO**, are. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1. 17. Universum corpus movere & sentificare. [An Sentificare?]
- SENTISCO**, [αἰσθητικῶς] ēre. Meditativum. Lucret. lib. 3. 394.
 Quam primordia sentiscant concussa animai. Idem lib. 4. 587.
 Et genus agricolū late sentificare, quum Pan
 Unco sape labro calamos percurrit hiantes.
- SENTENTIA**, æ. f. [δίκη, κρίσις, γνώμη Gl. L. G.] i. e. Quod animus sentit; quod & Opinio vocari solet, sive ipsum Judicium. V. quæ ex Quintil. in **SENSUS** afferuntur.
- Hæc mea sententia est. Plaut. Pseud. 1. 3. 145.
 Hæc mea sententia est, ut hinc porro quid agas, consulas. Cic. 3. Off. 116. Cum his, velis equisque (ut dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est, decertandum est.
- Mea sententia. V. **MRS**. Ter. Phorm. 2. 2. 21.
 Alere nolunt hominem edacem, & sapiunt mea quidem sententia.
 Cic. pro Rosc. Amer. Postremo, Judices, id quod ad rem, mea sententia, maxime pertinet, utrum inimicus potius, an filius?
- Sententia de. Ter. Adel. 3. 5. 5.
 Si ita est, facturus ut sit officium suum,
 Faciat: sin aliter de hac re est ejus sententia, &c. Idem And. 1. 3. 2.
 Quantum intellexi senis sententiam de nuptiis.
- Testis mearum centimanus Gyges sententiarum. Hor. 3. Carm. 4. 69.
 Benignior sententia. Ulpian. 1. Per servum. ff. de usu & habitatione.
 Discors sententia. Stat. 12. Theb. 173.
 Divina futuri sententia. Divinatrix rei futuræ. Hor. in Arte Poet. 219.
 Dubia est sententia nobis. Ovid. 3. de Pont. 4. 87.
 Exquisita sententia. Tacit. 12. Ann. 23.
 Fallax hominum sententia. Ovid. 5. Fast. 191.
 Fida & felix. Ovid. 13. Met. 318.
 — non hæc sententia tantum
 Fida, sed & felix quum sit, facit esse fidelem.
- Levi sententia. V. **LEVIS**.
- Libera sententia. Quintil. lib. 2. cap. 8.
- Melior sententia menti. Virg. 2. Æn. 35.
- Mollis sententiæ. V. **MOLLIS**.
- Muliebris sententia. V. **MULIER**.
- Nulla sit hac potior sententia. Hor. Epod. 16. 17.
- Saluberrima sententia. V. Saluber, in **SALUS**.
- Sancta sententia. Lucret. lib. 3. 372.
- Velox sententia. Lucan. ad Pison.
- Abeffe a sententia. Cic. 1. de Orat. 255.
- Adducere in sententiam. Cic. 2. Fam.
- Cedit loco sententia. Virg. 9. Æn. 220.
 Nec mea jam mutata loco sententia cedit.
- Confirmare sententiam. Cic. 1. Philipp. 7. Cum hominis amplissima fortuna, auctoritate, gratia, fluctuantem sententiam confirmassem, &c.
- Constat animo sententia. Virg. 5. Æn. 748.
- Deducere de sententia. Cic. de Clar. Orat. 97.
- Dejicere de sententia. Cic. 2. Tusc. 28.
- Desistere sententia, vel de sententia. Cic. 1. de Fin. 63.
- Destinare sententiam. Cic. 2. Tusc.
- Deterrere de sententia. Cic. 2. de Divin. 81.
- Detrudere de sententia. Cic. 14. Fam.
- Dicere ex sententia alicujus. Cic. 3. de Legib. 42. Quod vero actoris esse jubeo fraudem, id totum dixi ex Crassi sapientissimi hominis sententia.
- Discrepat sententia. Hor. in Arte Poet. 219.
- Diluder & variat sententia. Ovid. 15. Met. 648.
- Ducere in sententiam. Cic. 1. de Invent.
- Habere sententiam. Cic. 6. Verr. 138.
- Illigari sententiam verbis. V. **ILLIGO**.
- Inclinat sententia. V. **INCLINO**.
- Inspicere sententiam alicujus. Plaut. Mil. 2. 1. 51.
 Ego quoniam inspexi mulieris sententiam, &c.
- Intelligere sententiam alicujus. V. **INTELLIGO**.
- Loqui in eandem sententiam. V. **LOQUOR**.
- Manere in sententia. V. **MANEO**.
- Manent in sententia philosophorum. V. **MANEO**.
- Movere aliquem de sententia. V. **MOVEO**.
- Mutare sententiam. V. **MUTO**, are.
- Nata est sententia. V. **NASCOR**.
- Ostendere sententiam suam. V. **OSTENDO**.
- Ostendere sententiam suam per alium. Ter. Heaut. 2. 1. 7.
 Non ut meus, qui mihi per alium ostendit suam sententiam.
- Penfata diu sententia alicujus rei, Examinata. Sil. lib. 7. 223.
 Stat penfata diu belli sententia.
- Perducere ad sententiam. Cic. 16. Att. 8.
- Perseverare in sententia. V. **PERSVERO**.
- Peritare in sententia. V. **PERRITO**.
- Ponere suam sententiam. Quintil. lib. 3. cap. 1. Non tamen post tot ac tantos scriptores pigebit meam quibusdam locis posuisse sententiam.
- Positus in multis sententiis, De quo variæ sunt hominum sententiæ. Plaut. Epid. 3. 4. 80.
 Quid nunc, qui in tantis positus sum sententiis,
 Eumne ego sinam impune?
- Scire sententiam alicujus. Plaut. Cist. 2. 1. 32.
 Non remittes? m. scis jamdudum omnem meam sententiam. Ter. Phorm. 5. 9. 54. Immo ut jam scias meam sententiam.
- Sic stat sententia. Ovid. 1. Met. 243.
- Sic est sententia. Plaut. Trin. 3. 2. 90.
 Ego amicus nunquam tibi ero alio pacto: sic sententia est. i. e. Ita statui in animo.
- Sum in ea sententia, Ita sentio. Cic. 3. de Legib. 33. Nam ego in ista sum sententia, qua te fuisse semper scio. Idem 2. de Fin. Ut facile intelligi possit, eos qui aliquid sibi videri dicant, non ipsos in ea sententia esse, sed audire velle contraria.
- Sententiæ alicujus esse. Liv. 1. 8. Me haud poenitet eorum sententiæ esse, qui, &c.
- Hæc sententia est mihi cordi. Sil. lib. 16. 649.
- Surgit animo sententia. Virg. 1. Æn. 586.
 Nate dea, quæ nunc animo sententia surgit? i. e. Oritur.
- Tenere vel retinere sententiam. Cic. de Fato, 29.
- Traducere aliquem ad suam sententiam. Cic. pro Cluent. 144.
- Variant sententiæ. V. **VARIUS**.
- Vertit te sententia, Mutavit. Virg. 1. Æn. 241.
 — quæ te, genitor, sententia vertit? Idem 10. Æn. 7.
 Cælicolæ magni, quoniam sententia vobis
 Versa retro?
- Sententia, pro Voto, Hor. in Arte Poet. 76.
 Versibus impariter junctis queimonia primum,
 Post etiam inclusa est voti sententia compos. Sed fere cum præpos. Ex. Sic Nepos 7. 7. 1. Minus ex sententia rem gessit.
- Ex sententia navigare. Cic. 4. Acad. 148. Quid enim conscendens navem sapiens, num comprehensum animo habet atque perceptum, se ex sententia navigaturum? Adde Quintil. 11. 1.
- Sententia aliquando dicitur Judicatum, hoc est quum ex lege, ex æquo & bono sententia dicitur. ut, Judex in causa mea sententiam dixit. i. e. Sancivit, quod jus vellet. Estque, cum Judicis, tum Prætoris, quum Judicii decretum pronuntiat. Dicere sententiam (inquit Paulus, ff. De arbitris) æstimatur is, qui ea mente id pronuntiat, ut secundum hoc discedere eos, qui litigant, a tota controversia velit. Quintil. lib. 5. cap. 13. Apud judices quidem secundum leges dicturos sententiam, de confessis præcipere ridiculum est.
- Candida sententia, Qua quis obvolvitur. Alludit ad calculos. Ovid. 15. Met. 47.
- Contrariam sententiam accipere, Causam in judicio perdere. Papinian. in l. Judicata. §. si. D. De except. rei ju. Si debitor de dominio rei, quam pignori dedit, non admonito creditore causam egit, & contrariam sententiam accepit: creditor, &c.
- Dicere sententiam, Proferre. Ulpian. in l. 1. D. De feriis & dilationibus. Sed si Prætor sententiam dixerit, præsentibus illis, & sponte litigantibus: sententia valebit. Sin vero, quum abesse perseveraverint, sententiam protulerit, etiam absentibus illis; consequens erit dicere, sententiam nullius esse momenti. Citra igitur appellationem sententia infirmabitur.
- Dicere sententiam. Quintil. lib. 1. cap. 10. V. eundem paulo supra.
- Ferre sententiam de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 6.
- Tristis sententia lata est, Condemnatus est reus. Ovid. 15. Met. 43.
- Inclinabant eo sententiæ. i. e. Judices. V. **INCLINO**.
- Omnibus sententiis, pro Omni consensu, omnibus sententibus & deliberantibus. Cic. 12. Fam. 10. Idem 2. Q. frat. 4. Omnibus sententiis absolutus est. Et. 6. Verr. 100.
- Servare sententiam suam dicitur judex, quum id agit ut in solidum, non partim ea observetur. Papin. in l. Judicat. in prin. D. de excep. rei. jud. Nec in servitute videtur peti post rem pro libertate judicatam, nondum ex causa fideicommissi manumissus: sed Prætoris oportet in ea re sententiam servari, quam pro parte victi præstare non potest.
- Sententia apud Romanos proprie, Quod quis censet in consilio aliquo, & maxime in Senatu. Unde & S. C. fieri in alicujus sententiam dicitur. Salutaris sententia. Liv. 6.
- Accipere sententiam. Liv. 36. 12. pr. Media visa est Clyti sententia, eoque accepta est. *On a pris cette opinion pour la meilleure.*

Decedere sententia. Tacit. 14. Ann. 49. Non ideo aut Consules mutavere relationem, aut Thrasea deceffit sententia.

Depellere de sententia. Cic. 1. Fam.

Discedere a sententia. Cæf. 1. de Bell. Civil. 2. 5.

Dividere sententiam. Cic. 1. Fam. 2. Itaque quum sententia prima Bibuli pronuntiata esset, ut tres legati Regem reducerent, &c. Postulatum est ut Bibuli sententia divideretur. Quatenus de religione dicebat, ei rei Bibulo assensum est: de tribus legatis, frequentes ierunt in alia omnia. Sensus hic est: Quum Bibulus sententia sua duas res complexus esset, de religione, & de tribus legatis: postulatum est ut ejus sententia divideretur. Ut singulis de rebus separatim referretur. Ac de religione quatenus dixit, ut scilicet ne contra Sibyllinos libros decerneretur, qui Regem Ægyptium cum exercitu reduci vetarent: assensum est. Caput illud, de tribus legatis, qui Regem reducerent, improbatum. V. **DIVIDO.**

Frangere sententiam alicujus, Labefacere, infirmare. Cic. 1. Fam. 4. Quum in senatu pulcherrime staremus, quod jam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie ejus diei frugeramus.

Ire in sententiam alicujus. Cic. 1. Fam. 2.

Numerantur sententiæ, non ponderantur. Plin. 2. Epist. 12.

Peragere sententiam suam alicui. V. **PERAGO.**

Repudiare sententiam. Cic. 6. Philip. 3.

Rogatus sententiam. Sallust. Catil. cap. 52. pr. At M. Porcius Cato, rogatus sententiam, hujuscemodi orationem habuit.

Rogantur sententiæ de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 8. Et primum, aut propter ipsam rem, de qua sententiæ rogantur, consultabitur, aut, &c.

Sequi sententiam. Cic. 6. Philip. 3.

Perrogare sententias. Tacit. 4. Hist. 9. Quum perrogarent sententias Consules, Vulcatus Tertullinus, &c.

Ornare aliquem sententiis. V. **ORNO.**

Ornatissima sententia. V. **ORNATUS, in ORNO.**

Verborum sententia, Sensus. Lucret. lib. 4. 565. Ergo fit, sonitum ut possis sentire: neque hilum Internoscere verborum sententia quæ sit.

Currit sententia. Hor. 1. Serm. 10. 8. Est brevitate opus, ut currat sententia: neu se Impediat verbis, lassas onerantibus aures.

Sententia, [γνώμη, ἐπιφώνημα, λόγος. Gl. L. G.] Lumen orationis dicitur, quod in clausulis breviter collectum est. ut Ter. And. 1. 1. 41. Obsequium amicos, veritas odium parit. V. paulo ante, **SENSUS, Mentis conceptus.** Auctor ad Heren. lib. 4. 24. Sententia est oratio sumpta de vita, quæ aut quid sit, aut quid esse oporteat in vita, breviter ostendit, hoc modo, Difficile est primum virtutes revereri, qui semper secunda fortuna sit usus. Inde dictæ sunt sententiæ, quod similes sunt consiliis & decretis. Quintil. lib. 8. cap. 5.

Grndes sententiæ. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Otiosæ sententiæ. V. **OTIOSUS, in OTIUM.**

Populares sententiæ. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Præcipites vel obscuræ sententiæ. Quintil. lib. 5. cap. 2.

Dictare sententiam. Quintil. lib. 2. cap. 15. Formæ pulchritudo sententiam dictat.

Ducere sententias ex quæstionibus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Eminent sententiæ. Quintil. lib. 2. cap. 12. Sententiæ quoque ipsæ, quas solas petunt, magis eminent.

Reficere sententia stomachum Judicis. Quintil. lib. 4. cap. 3. Ne sententia quidem, velut fatigatum intentione, stomachum judicis reficere distuaferim.

SENTENTIOLA, æ. f. dimin. [γαρμίδιον] Cic. 3. Philipp. 21. At in rebus tristissimis quantos excitat risus? sententioles edicti cujusdam memoriæ mandavi, quas videtur ille peracutas putare. Quintil. lib. 5. cap. 13.

SENTENTIALITER, Adv. Macrobi. 5. Saturn. 6. Sententialiter proferri. Tertull. de Carne Christ. cap. 18. Sententialiter & definitive pronunciare.

SENTENTIOSUS, a, um. Adj. [γνωμολογικός, ἀπαρτιζομενός] Quod sententiis abundat, & dictis quibusdam breviter collectis. Cic. de Clar. Orat. 325. Genera autem Asiaticæ dictionis duo sunt. Unum sententiosum & argutum, sententiis, non tam gravibus & severis, quam concinnis & venustis.

SENTENTIOSE, Adv. [γνωμολογικῶς] Cic. 2. de Orat. 268. Sæpe etiam sententiose ridicula dicuntur. Idem in Orat. 236. Res autem se sic habet (ut brevissime dicam quod sentio) composite & apte, sine sententiis dicere, infania est: sententiose autem sine verborum & ordine & modo, infantia.

SENTIS, is. m. [ἀκανθα] teste Phoca, Spina, quod a tangentibus quamprimum sentiat. Frequentius in pl. Sentes [ἀκανθα Gl. L. G. & G. L.] Plaut. Cæf. 3. 6. 1. Vide fur, ut fenteis sub signis ducas. c. qui vero sunt fentes? o. Quia quod tetigere. illico rapiunt: si eas ereptum, illico scindunt. Idem Capt. 1. 2. 85. Asper meus victus sane est. v. fenteisne esitas? Aspri fentes. Virg. 2. Æn. 379. Improvisum aspris veluti qui sentibus anguem Pressit, humi nitens, trepidusque repente refugit Attollentem iras, & cærule colla tumentem.

Densi complerant undique fentes. Virg. 9. Æe. 382.

Hamati fentes. Ovid. 2. Met. 799. — pectusque manu ferrugine tincta Tangit, & hamatis præcordia sentibus implet.

Inculti. Virg. 4. Ecl. 39. Incultisque rubens pendebit sentibus uva.

Secant crura fentes. Ovid. 1. Met. 529.

Liberantur arva sentibus, qui ætivo tempore per Caniculæ ortum recisi, plerumque intereunt radicibus. Columel. lib. 6. cap. 3.

Sentis canis, Major ille rubus in agris crescens, & numerosa atque crassiora mora ferens. Columel. lib. 11. cap. 3. Modum altitudinis & latitudinis eorum abunde est esse bipedaneum, sed eos vacuos perhiemare patiemur, præparatis feminibus, quibus obserantur: ea sunt valissimarum spinarum, maximeque rubi, & paliuri, & ejus quam Græci vocant **κνίδοβατον**. Sentem canis appellamus.

Senticem habet Apulejus de Herb. cap. 87.

SENTIŒSUS, a, um. Adj. [ἀκανθαῖος] Sentibus plenum, spinosum & asperum. Afran. apud Fest.

Quam fenticosa verba pertorquet turba. Apul. Florid. p. 361.

Elmenh. Merces Protagoræ tam aspera, tam fenticosa, &c. Mart. Capell. 2. p. 59.

SENTOSUS, a, um. Adj. Fulgent. Gloss. Græcolat. Ἀκανθαῖος, Senticosus, Spinofus.

SENTICETUM, i. n. [ἀκανθῶν] Locus in quo fentes sunt. Plaut. Capt. 4. 2. 80. Non enim es in fenticeto, eo non fentis.

SENTIA, æ. f. Idem. Gloss. Græcolat. Ἀκανθῶν, ὁ τόπος, Dumetum, Hæc sentia.

SENTUS, a, um. Adj. [ἀκανθαῖος, Onom. Antiq.] Horridus, inquit Donatus: quasi spinosus, Laceras vestes habens. Ter. Eun. 2. 2. 5. Video sentum, squalidum, ægrum, pannis, annisque oblitum. Loca senta situ. Virg. 6. Æn. 462.

S E O

SEORSUM, Adv. pr. com. [κατ' ἰδίαν Gl. L. G. χωρῆς Gl. L.] Separatim, Secreto; quasi Secus versus. Plaut. Epid. 3. 3. 21. In ædiculam hanc seorsum concludi volo. Liv. 22. 52. In castra hostes acceperunt: traditque in custodiam omnes sunt, sed seorsum cives, sociique. Seorsum a patre si filius familias habitat. Cajus in l. ex maleficio. §. penult. D. de actionibus & obligationibus. Seorsum a domino rationem habere. Pompon. in l. 4. in princ. D. de pecul. Seorsum ab altero aliquid parare. Cic. 8. Fam. 9. Hoc vehementius laboro nunc, quod seorsum a Collega puto mihi omnia paranda. Seorsum a te sentio, Diversam habeo a te opinionem. Plaut. Capt. 3. 5. 52. Sed male ne id arbitrare factum? A. B. pessime. r. At ego ajo, recte: qui abs te seorsum sentio. h. e. Aliud sentio quam tu. Seorsum, Nominatim, præsertim. Ter. Adel. 5. 9. 14. Omnibus gratiam habeo, & seorsum tibi præterea, Demea. **SEORSUS, Idem quod Seorsum, antique.** Plant. Rud. 5. 2. 27. Præterea centum mnæ Philippicæ in paceolo seorsus. Al. Seorsum, Seorsus dissyll. Lucret. lib. 4. 497. Seorsus item fapor oris habet vim: seorsus odores, Nascuntur, seorsum sonitus, &c. **SEORSUS, a, um. Adj.** Separatus. Virgilio tribuitur; sed falso. Legitur autem in Aufon. Idyll. 17. 5. Alterutro pariter nonnunquam, sæpe seorsis Obsistunt studiis. [Ubi tamen Seorsus legi potest, quod τῆς Pariter opponitur.

S E P

SERPA, æ. f. V. SEPS.

SĒPAR, æris. Adj. ex Se & Par, ut Impar, Compar, Dispar. Separatus. Valer. Flacc. 5. 58. Ossaque nec tumulo nec sepere contegat urna. Tu sepere cœtu. Stat. 4. Theb. 482. Est ratio separ, ait, ac diversum genus. Phædr. 1. 31. 7. Sed in plerisque codd. legitur. Est ratio separata; sed melius constabit metrum, si legitur Separ. Alii aliter. V. not. Burm. & Bentl.

SĒPARO, [ἀσπείρω, χωρίζω Gl. L. G.] ære. Dividere, distrabere; a Se, & Paro compositum. Plin. lib. 13. cap. 17. Mox separant lavando, & siccata tundunt. [Mendose in Gloss. Latinogr. Sepasum, pro Separat. A domina separari. Ovid. 1. Amor. 4. 60. Separare vera a falsis. Cic. 4. Acad. 141. Quoniam vera a falsis nullo discrimine separantur. **SĒPARATUS, a, um.** [κεραισμένον] Partic. Cic. 4. Tusc. 34. Quando igitur virtus est affectio animi, &c. & virtus ipsa per se, sua sponte, separata etiam utilitate, laudabilis. Idem 14. Att. 18. Ista vero, quæ tu contexi vis, aliud quoddam separatum volumen expectant. Separatum extra. Cic. 1. de Invent. 64. Separatum quiddam est, extra assumptionem approbatum. **SĒPARATIM, Adv.** [χωρῆς, κεραισμένως Gl. L. G.] Idem quod Seorsum. Cæf. 7. Bell. Gall. 36. At Vercingetorix, castris pro oppido in monte positus, mediocribus circum se intervallis, separatim singularum civitatum copias collocaverat. **Conjunctim & Separatim, contraria.** Cic. 3. de Finib. 44. Etenim si & sapere expetendum sit, & valere. Conjunctim utrumque magis expetendum sit, quam sapere solum: neque tamen, si utrumque sit æstimatione dignum, pluris sit conjunctim, quam sapere ipsum separatim. Legitur & Conjunctum, ac Separatum. **Communiter, & Separatim.** Cic. 13. Fam. 12. pr. Alia epistola communiter commendaui tibi legatos Arpinatium, ut potui diligentissime, ac separatim Q. Fufidium, quocum mihi omnes necessitudines sunt, diligentius commendo. **Separatim de re quapiam dicere, pro Peculiariter.** Cic. 13. Fam. 10. Videor mihi, quum separatim de probitate ejus & moribus dicturus fuisssem, si prius causam, cur eum tantopere diligerem, tibi exposuisssem, in ipsa causa exponenda satis etiam de probitate dixisse. **Separatim a.** Cic. 2. Fam. 16. Nihil accidit ei separatim a reliquis civibus. **SĒPARATE, aliud Adv.** In gradu compar. legitur apud Cic. 2. de Invent. 156. Quare in hoc quoque genere causæ quædam argumentationes communiter, ac similiter tractabuntur: quædam separatius ad finem, quo referri omnem rationem oportet, adjunguntur. **SĒPARATIO, ðnis. f.** [χωρισμός Gl. L. G. & G. L.] Cic. 2. de Invent. 55. Facti ab illa definitione separatio. Gell. 2. 8. Separatio animi & corporis. Adde Quintil. 7. 1. & Columel. 3. 21. **SĒPARATUS, ðs. m.** Apul. Flor. p. 350. Elmenh. Crinibus fronte parili separatu per malas revulsis. **SĒPARATOV, ðris. m.** [χωριστός Gl. G. L.] Tertull. de Præscrip. cap. 30. Factum separatim ostendit separatorem. **SĒPARATRIX, icis. f.** Augustin. de Trin. 11. 10. Voluntas conjunctrix ac separatrix hujuscemodi rerum. **SĒPARABILIS, e. Adj.** Cic. 1. Tusc. 21. A corpore separabilem esse. **SĒPARATIVUS, a, um. Adj.** [ἀσπείρω] Gloss. Gr. Lat. **SĒPĒLIO, sepelivi, sepultum,** [σέπλιον Gl. L. G. & G. L.] Tre. Humo injecta

injecta contegere, vel Terræ mandare mortuum. Cic. 2. de Legib. 58. Hominem mortuum, inquit lex in xii Tab. in urbe ne sepelito, neve urito. Credo, vel propter ignis periculum. Quod autem addit, Neve urito, indicat, non qui uratur sepeliri, sed qui humetur. Plin. lib. 17. cap. 54. Sepultus intelligitur quoquo modo conditus: humatus vero, humo tectus. conf. in SEPULCRUM.

Sepelire dolorem, per translationem, pro Deponere, Tollere. Cic. 2. Tusc. 43. Amittenda igitur fortitudo est, aut sepeliendus dolor. Propert. lib. 1. 17. 19.

Illic si qua meum sepelissent fata dolorem.

Cuncta tuus sepelivit amor. Propert. lib. 3. 15. 9.

Somnum sepelire. Plaut. Molt. 5. 2. pr.

Ubi somnum sepelivi, omnemque obdormivi crapulam.

Se vino & epulis sepelire. Sen. Epist. 12.

SEPULTUS, a, um. Partic. [σεπυλμίνος, πεφύσ] Cic. in Pison. 10.

Hæc sunt, o carnifex, in gremio sepulta Consulatus tui.

Templis & auro sepultus. Lucan. lib. 8. 859.

Custos sepultus, Sopitus. Virg. 6. Æn. 424.

Somno sepultus, Sopitus, dormiens. Lucret. lib. 1. 134.

Nam simul expletus dapibus, vinoque sepultus,

Cervicem inflexam posuit. Virg. 2. Æn. 265.

Invadunt urbem fomno, vinoque sepultam. Ovid. de Rem.

Amor. 806.

Et stupeant multo corda sepulta mero.

Affiduo mero lingua sepulta. Propert. lib. 3. 11. 56.

Sepultus sum, pro Perii. Ter. Phorm. 5. 8. 49.

Lemni habuit aliam, c. nullus sum, p. ex qua filiam

Suscipit, & eam clam educat. c. sepultus sum. Ubi Donatus,

ωδύνη: plus est enim, quam Nullus sum.

Bellum sepultum, ac sublatum. Cic. pro Lege Manil. 30. Quod bellum expectatione Pompeji attenuatum atque imminutum est, adventu sublatum ac sepultum.

Domus sepulta. Catul. 66. 94.

Tecum una tota est nostra sepulta domus.

Fama sepulta. Ovid. 7. Epist. 92.

Inertia sepulta. Hor. 4. Carm. 9. 29.

Urbs sepulta. Tacit. 3. Hist. 35. Ceterum assidere sepultæ urbis ruinis noxia tabo humus haud permisit. De urbe excisa.

Sepelitus pro Sepultus, Cato usus est, teste Prisciano p. 909.

SEPULTUS, ūs, m. [πεφύσ] Gloss. Græcolat. pro Sepultura.

SEPULTŪRA, æ, f. [πεφύσ Gl. G. L.] Funus & exsequia proprie denotat.

Cic. 2. de Legib. 65. Nec de mortui laude, nisi in publicis sepulturis,

nec ab alio, nisi qui publice ad eam rem constitutus esset, dici licebat.

Cic. 1. Philipp. 5. Qui illam insepultam sepulturam effecerat. [Oxymōron.

Sepultura, Sepeliendi actus. Cic. 1. Tusc. 102. Cujus hoc dicto admoner. ut aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.

Mos sepulturæ. Lucret. lib. 6. 1276.

Afficere sepultura. V. AFFICIO.

Fata sepulturæ. Propert. lib. 2. 28. 26.

Aliquando Sepulcrum significat. Cic. 4. Fam. 12. Ab Atheniensibus locum sepulturæ intra urbem ut darent, impetrare non potui.

Justæ sepulturæ tradere. Martian. in l. Divi fratres. D. de relig. & sumpt. funer. Divi fratres edicto admonuerunt, ne justæ sepulturæ traditum, id est terra conditum, corpus inquietetur.

SEPULTOR, ōris, m. [σειπύτης] Qui sepelit. August. de Trin. 4. 3. Sepultores corporis mortui.

SEPULTŌBIUS, a, um. Adj. Unde

SEPULTORIUM, i, n. [σειπύτειον] Gloss. Gr. Lat. pro Sepulcro.

SEPELĪBĪLIS, e, Adj. [ἐπιφύσιος] Quod sepeliri debet, aut est sepultum.

Plaut. Cist. 1. 1. 64.

Indidem, unde oritur, facito ut facias stultitiam sepelibilem.

SEPULCRUM, vel potius SEPULCRUM, i, n. [σεπύσιον Gl. G. L.] Locus, in quo corpus defunctum, vel ossa cremati cum cineribus sepeliuntur. Dicitur est quasi Seorsum a pulchro, ut ait Servius, propter recordationem doloris. Vel dicitur a Semis: quia pulchrum superfluit, intus ossibus plenum est. Vel ut ait Donatus, quod sine re pulchra sit. Aut quod ibi sine pulso sint, id est mortui. Aut a separando, quod illis animæ a vivis separentur. Rectius tamen videbitur si Sepulcrum dicatur a Sepeliendo; ut Fulcrum a Fulcio, Simulacrum a Lavacrum a Simulando & Lavando. [Unde & apparet rectius sine aspirata scribi.

Sepulcri appellatio, Omnis sepulturæ locus continetur, ut ait Ulpianus De sepulcro violato, l. Prætor ait. D. Idem de Religiosis & sumpt. fun. l. Locum, Sepulcrum est, ubi corpus, ossave hominis condita sunt. Cic. 9. Philipp. 17. Utique locum sepulcro in campo Esquilino C. Panfa Consul, seu quo alio in loco videtur, pedes triginta quaque versus designet, quo Servius Sulpicius inferatur. Quod sepulcrum ipsius, liberorum, posterorumque ejus sit, uti quod optimo jure sepulcrum publice datum est. Idem de Senect. 21. Nec sepulcra legens vereor (quod ajunt) ne perdam memoriam.

Sepulcri violator, τυλεωφύτης. Gloss. Lat. Græc.

Causa sepulcri. Ovid. 9. Met. 561.

Neve merere meo subscribi causa sepulcro.

Claudum sepulcrum. Ovid. 15. Met. 389.

Commune sepulcrum rerum terra. Lucret. lib. 5. 260.

Familiaria sepulcra, l. 5. D. de religiof. Familiaria sepulcra dicuntur, quæ quis sibi familiæque suæ constituit.

Hereditaria sepulcra, l. 5. & 6. D. de relig. Hereditaria autem, quæ quis sibi heredibusque suis constituit: vel quod paterfamilias jure hereditario adquisivit.

Inane sepulcrum. Ovid. 6. Met. 658. V. CENOTAPHIUM.

Patrium sepulcrum. Ovid. 15. Met. 405.

Asterni sepulcro. V. ASTERNŌ.

Condere corpus sepulcro. Ovid. 8. Met. 234.

Condere animam sepulcro. Virg. 3. Æn. 67.

Donare cinerem sepulcro. Stat. 3. Silv. 3. 216.

Effossis mirabitur ossa sepulcris. Virg. 1. Georg. 498.

Excire animas sepulcris. V. EXCĪO.

Latere post magna sepulcra. Hor. 1. Serm. 8. 36.

Reddere corpus sepulcro. Virg. 2. Æn. 542.

Stat sepulcrum. Hor. 1. Serm. 8. 10.

Hoc miseræ plebi stabat commune sepulcrum.

Sacra fuisse Romanis jura sepulcrorum, antiquæ (xii tabb) legis illa verba declarant: Ubi corpus demortui hominis condas, facer esto. Et illa, Ne quis vestibulum aditumve ad sepulcrum, usucapito, neu bustum violato. Et illa, Deorum manium jura sancta sunt. Quod & antea servatum esse, irrogata violentibus pœna, posteriores jurisconsulti Ulpianus, Paulus, Cajus tradiderunt. Quod autem Cic. scripsit lib. 2. de Legib. 58. Credo fuisse, aut eos, quibus hoc ante hanc legem virtutis causa tributum est, ut Poplicolæ, ut Tuberto: quod eorum posteri jure tenuerunt: aut eos, si qui hoc, ut C. Fabricius, virtutis causa soluti legibus, consecuti sunt. Id plane significat, etiam ante xii Tab. intra urbem sepeliri non licuisse, liquidem Poplicolæ & Tuberto virtutis causa tributum est. Quod ipsum & Dionysius confirmat, & Plutarchus. Servius quidem, ubi exponit illud Virg. 11. Æn. 206.

Finitimos tollunt in agros, urbique remittunt.

Duilio consule primum a Senatu decretum esse ait, ne quis in urbe sepeliretur: quod Imperatores quoque Adrianus & Antoninus prius renovaverunt: & fuisse hanc veterem consuetudinem patet in lege Mortuorum, C. de religiof. & sumptibus funerum. Legis quidem xii Tab. illa nota sunt: In urbe ne sepelito, neve urito. (V. in ipso verbo.) Quæ scripta sunt ob eam causam, tum ut ab oculis viventium cadavera, quæ multitudine animis inferunt, quamprimum amoverentur, tum ne cælum illud urbanum, unde proxime spiritus duceretur, tætro putrescentium corporum nidore corruptum, pestem aliquam importaret. Datum autem decreto Senatus iis, qui triumphassent, ut cum eorum corpora extra urbem cremata essent, in urbem ossa & cineres referrentur, humique mandarentur. Hoc Pyrrhonem Liparæum scripsisse tradit Plutarchus in libro Romanarum rerum. (Quæst. Ro. 78.) Illa vero, non inutile est cognoscere, in agris sepulcra fuisse, in agri venditione, jura tamen sepulcrorum penes eum, qui venderet, remansisse, eumque sibi tantum agri in venditione excepisse, quantum adeundo sepulcro satis esset: quod qui non faceret, ei summo probro ac turpitudini fuisse. Unde illud in oratione Cic. pro Rosc. Amer. 24. Cui, de tanto patrimonio, ne iter quidem ad sepulcrum patrum relictum est. Hac autem ipsa de re Pomponius Jurisconsultus ita scripsit: Dominis fundorum, in quibus sepulcra fecerint, etiam post venditos fundos adeundorum sepulcrorum jus est. Tum igitur in agris, tum juxta militares, vel publicas vias cadavera, aut, si cremata essent, cineres condebantur. Nam & sepeliendi cadaveris, & cremandi consuetudinem fuisse, indicat illud in xii Tab. In urbe ne sepelito, neve urito & illud quod in 2. de Legib. (56.) scripsit Cicero: P. Cornelium Africanum sepultum esse, L. Cornelium Sullam primum e Corneliis cremari voluisse. Sepeliri autem antiquius fuisse, quam cremari, Plin. lib. 7. cap. 54. declarat his verbis: Ipsum cremari, apud Romanos non fuit veteris instituti: terra condebantur. At postquam longinquis bellis obrutos erui cognovere, tunc institutum, & tamen multæ familiæ priscos servavere ritus: sicut in Cornelia nemo ante Sullam Dictatorem traditur crematus, idque voluisse veritum talionem, eruto C. Marii cadavere. Hæc Plin. Cui, quod ante xii Tab. in more fuerit, id vetus non videri, mirum est. Cremandi consuetudo usque ad Antoninorum Imperatorum ætatem perduravit. Rursus terra condi cœptum est. Legimus & illud, Majores natu ad tubas, minores ad tibias ad sepulcrum esse Delatos: qui vero claris majoribus orti essent, his eorum imagines in funere prælatas. Addit Servius Honoratus, ante sepulcrum aram fieri solitam: quod & Cicero in epistolis ad Atticum significat: tamen non aram modo, sed fanum quoque filia mortuæ cogitabat. Illud ex Festo (in Membrum) scitu dignum, ante quam cadaver ad pyram deferretur, digitum abscissum esse, ut reliquo corpore perulto, ad eum justa fierent. Cadavere pyræ imposito, qui propinquitate mortuo devinctus arctissime fuerat, is averfus rogo facem accensam inferebat. Signum hominis sepulti non unum fuit; nam & lapis, & tegula, & cæsæ, & tumulus, & cippus sepulturæ locum indicabant. Ex lib. P. Manutii de Legibus Romanis. c. 16. conf. Lex. Pitisc.

SEPULCRĀLIS, e, [ἐπιφύσιος] Quod ad sepulcrum pertinet: ut, Cærimonie sepulcrales, quæ pertinent ad impensam, structuramque sepulcrorum.

Aræ sepulcrales. Ovid. 8. Met. 480.

Fax sepulcralis. Ovid. 2. Epist. 120.

SEPULCRĒFUM, i, n. Locus, ubi multa sunt sepulcra. Catull. 59. 1.

Uxor Meneni, sæpe quam in sepulcretis

Viditiss ipso rapere e rogo cœnam. i. e. In cœmeteriis, ut posteriores locuti sunt.

SĒPES, vel SÆPES, is, vel SÆPS, sepis, f. [σέπης Gl. G. L.] Quæ objecta inter agrorum divisiones, vel ipsis hortis, introitum prohibet. Cic. 1. de Nat. Deor. 120. Prætereo Samothraciam eaque, quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur, silvestribus sepibus densa. Columel. lib. 10. 27.

Talis humus vel parietibus vel sæpibus hirtis

Claudatur, neu sit pecori, neu pervia furi. Virg. 8. Ecl. 37.

Sæpibus in nostris parvam te roscida mala

(Dux ego vester eram) vidi cum matre legentem.

Rectius cum Diphthongo SÆPES scribi docent monumenta antiqua, itemque & inde derivata omnia. Quomodo & Gloss. Latino Græc. scribit, sed Græcolat. per e.

Longæ sæpes. Ovid. 3. Fast. 267.

Opacæ sæpes. V. OPACUS.

Sinistræ sæpes. Ovid. 2. Fast. 501. al. Nubes sinistræ.

Structiles sæpes. V. Viva sæpes.

Texendæ sæpes. Virg. 2. Georg. 371.

Virgeæ sæpes. Columel. lib. 11. cap. 3.

Vivæ sæpes. Columel. lib. 11. cap. 3. Vetustissimi auctores vivam sæpem structili prætulerunt.

Prætere sæpem sægeti. Virg. 1. Georg. 270.

Sæps legitur apud Aufon. Monosyll. f. Edyll. xii. v. 151. & 154.

Seps pro Serpente. V. infra.

Sepes, ædis, V. SÆX.

SÆPĪCŪLA, æ, f. Apul. Met. 8. p. 210. Elmenh. Dum forte passerem, incantantem sæpiculæ, consecratur.

SÆPIŌ, sæpīvi, sæpītum, vel sæpī, sæptum, [σέπιον Gl. G. L. πειρασίου. L. G.] ire dictum a Sæpibus, quæ objectæ iter claudunt, inquit Nonius 1. 193. Virg. 1. Æn. 415.

At Venus obscuro gradientes aère sæpsit. Cic. 2. de Nat. Deor. 142

Quæ

Quæ primum oculos membranis tenuissimis vestivit & sepsit, quas primum perlucidas fecit, ut per eas cerni possent. Ibid. 143. Latent præ terea utiliter, excelsis undique partibus sepiuntur.

Circumdare & sepiere. Cic. 15. Fam. 4. Vallo & fossa circumdedit: sex castellis, castrisque maximis sepsi.

Acribus namque custodiis domum & vias sepierat Livia. Tacit. 1. Ann. 5. Abitus sepiere. V. Abitus in ABBO.

Sepiere se difficultate abrogationis dicitur lex. Cic. 3. Att. 23. Neque enim ulla est lex, quæ non ipsa se sepiat difficultate abrogationis.

Sepiere, veteres ambage quadam verborum rem obscurare, & quadam sepe obducere dixerunt, ut & Circumvestire. Cic. 3. de Orat. 156. Quandoquidem iste circumvestit dictis, sepiit sedulo. Turnebus.

Sepiere, Tenere, Impedire. Non. 1. 193. ex Afran. Perii, lacrimæ linguam sepiunt.

SEPTUS, a, um. Partic. [περαγμίν] Stat. 1. Silv. 1. 32. Ipse autem puro celsum caput aëre sepius.

A gentibus belligeris sepius. Ovid. 3. Trist. 11. 13.

Sæpta ab armatis pubes. Liv. 1. 28. Ad hæc Albana pubes, inermis ab armatis sæpta, in variis voluntatibus, communi tamen metu cogente, silentium tenet.

Aggere sepius. Sil. lib. 16. 2.

Armis sepius. Virg. 1. Æn. 508.

Caritate sepius. Plin. in Paneg. cap. 49. Frustra se terrore succinxerit, qui sepius caritate non fuerit. Armis enim arma irritantur.

Comitatu sepius. Cic. in Parad. 2. Non denique animus ipse, qui tot virtutum præsidio, tantoque comitatu virtutis sepius. In quibusdam exemplaribus desiderantur hæc verba, Virtutis sepius.

Fraude locorum sepi. Sil. lib. 7. 279.

Nebula sepius. Virg. 1. Æn. 443.

Opibus sepius & munitus contra conscientiam. Cic. 1. de Finib. 51. Quod si qui satis opibus hominum sibi contra conscientiam sepi esse, & muniti videntur, deorum tamen numen horrent, &c.

Præsidii philosophiæ sepius. Cic. 16. Fam. 23.

Loca sepi. Lucret. lib. 6. 87.

SEPTUM, i. n. [χαρδία] Gl. L. G. Idem quod Sæpes vel Sæpimentum. Sæpta, pl. [περαγμοί] Gl. L. G. Idem generali vocabulo dicuntur omnia Loca quodam monumento circumdata, seu vallata. Inde Stabula, Ovilia, Bubilia, Caprilia, & id genus reliqua, Sæpta nuncupantur. Unde & Sæpta aliquando pro Ovilibus ponuntur. Virg. 1. Ecl. 34. Quamvis multa meis exiret victima sepiis.

Domorum sepi. Lucret. lib. 1. 490. Transit enim fulmen cæli per sepi domorum.

Varro de Re rustica vocat Sæpta, Omnia quæ habent inclusa animalia, quæ pascuntur; 1. de R. R. cap. 11. Intra sæpta villæ habeat aquam. Apud eundem inscriptio est, De fundo & sepiis. lib. 1. de R. R. cap. 14.

Septum, Sæpes, & Sæpimentum, idem significare declarat his verbis Varr. 1. de R. R. cap. 14. Nunc de sepiis, quæ tutandi causa fundi, aut partis fiant videamus, Earum tutelarum genera IV. Unum naturale, alterum agreste, tertium militare, quartum fabrile. Horum unumquodque species habet plures. Primum naturale sepiamentum, quod obferi solet virgultis, &c. Secunda sæpes est ex agresti ligno, &c.

Sæpta, pro Obicibus & claustris quibus utimur ad impetus fluviorum coercendos accipiunt Jurisconsulti. Ulpianus D. de rivis l. prima, Sæpta sunt, quæ ad incile opponuntur, aquæ derivandæ compellendæve ex flumine causa, sive ea lignea sunt, sive lapidea, sive ex alia qualibet materia, ad continendam, transmittendamque aquam exogitata.

In Martio campo loca inclusa tabulatis, in quibus itans Pop. Rom. suffragia ferre consueverat, Sæpta dici meruerunt ad similitudinem ovilium, ubi & rerum venalium forum erat. Martialis lib. 9. 60.

In Sæptis Mamurra diu, multumque vagatus, Illic ubi Roma suas aurea vexit opes. Ovid. 1. Fast. 53. Est quoque, quo populum fas est includere Sæptis. V. Lex. Pitisc.

SEPTIO, ònis. f. Actio sepiendi. Vitruv. 5. 12. Locus qui in ea septione finibus fuerit.

Item Murus, apud Vopisc. Aurel. cap. 22. Quæ ad septiones atque urbis itatum pertinent.

SEPTIMEN, inis. n. Apul. pr. Colliculus sepiimine consecratus

SEPIMENTUM, i. n. [σεπίμιον, σεπίμιον] Id dicitur quo aliquid sepiuntur. V. SÆPIUM. Varro 1. de R. R. cap. 14. Primum naturale sepiamentum, quod obferi solet virgultis, aut spinis, quod habet radices vivæ sepiis. Cic. 1. de Legib. 62. Atque hæc omnia, quasi sepiamento aliquo vallabit, differendi ratione, veri & falsi judicandi scientia.

SEPTUOSÆ, Adv. a Sæpio, i. e. Obscure. [αποσέπας] Livius Antiopa, Ita sepiuosæ dictio abs te datur, quod consecratam sapiens ægre contulit. Non. 2. 777.

SEPTIO, aë, Frequent. unde

SEPTATUS, a, um. Partic. Mart. Capel. lib. 2. p. 46. Culmen septatum.

SEPIA, æ. f. [σέπια] Genus piscis, atrum cruorem per aquam spargens, cum se prehensum videt, atque ita piscatoribus iter sepiit & occludit. Pers. 3. Sat. 13. Nigra quod infusa vanescat sepiæ lympha. Plin. lib. 9. cap. 29. Sepiarum generis mares varii & nigriores, constantique majoris. Percussæ tridente femina auxiliantur, at femina ictu mare fugit. Ambo autem ubi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine his est, infuscata aqua absconduntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Aliæ fuga se, aliæ occultatione tutantur, aramenti effusione sepiæ, torpore torpedines.

SEPIOLA, æ. f. dimin. [σέπιδιον] Plaut. Calin. 2. 8. 57. Emito sepiolas; lepadas, lulligunculas.

SEPIAS, [Σεπιας] Magnesiæ promoniorium est. Herodot. lib. 6. & Plin. lib. 4. cap. 9. unde

SEPIACUS, a, um. Adj. [Σεπιακός] Ripa Sepiaca: Strabo extremo lib. 9. Tamen ipsam ripam Sepiacam tragædiarum scriptores vulgauerunt, posteaque collaudarunt, cum ibi Persarum classis interierit, & in nihilum omnino redacta fuerit. Ripa quidem ipsa saxosa est: inter illam vero vicumque Caltanæam, sub Pelio locatum litus jacet, in quo classis ipsa Xerxis, cum itaret in anchoris, ingenti flante Euro, perit.

SEPIMEN, SEPIMENTUM, V. SÆPIUM.

SEPINATES, vel potius SÆPINATES: [Σαπινάται] Populi sunt inter Samnites, in quarta regione Italiæ a Plinio collocati. Horum oppidum Sæpinum commemoratur a Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

SEPIO, V. SÆPES.

SEPIUSSA, Urbis in Ceramico Asiæ sinu, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

SEPLASIA, æ. f. sec. com. [Σεπλασία] fuit Forum Capuæ, in quo unguentarii negotiabantur, cujus delictis fractam fuisse Punicam ferociam testatur Valet. Max. lib. 9. 1. ext. 1. Cic. 2. de Lege Agr. 93 Jam vero qui metus erat tunicatorum illorum? & in Albana, & Seplasia, &c. Hinc Seplasiarius, pro Unguentario & Salgamario. Plin. lib. 34. cap. 11. Nunc quoties incidere in libellos, componere ex his volentes aliqua, hoc est impendio miserorum experiri commentaria, credunt Seplasiæ, ea omnibus quidem fraudibus corruptenti, factaque jam pridem emplastra & collyria mercantur, tabesque mercium. Idem lib. 16. cap. 10. Et inde fraus Seplasiæ. Scribitur & geminata lit. Seplassia. Certe in Gloss. Seplasiarius.

SEPLASIUM, i. n. [παντιπλάσιον] Gl. L. G. Varr. apud Non. 3. 234. Deti dato insulam Chium, agrum Cæcubum, Seplasia Capuæ, macellum Romuli.

SEPLASIARIUS, i. m. Unguentarius. Lamprid Heliog. cap. 30. Pinxit se, ut cupedinarium, ut popinarium, ut seplasiarium. al. Finxit. In Glossis Philoxeni, seu Latinogracis, exponitur παντιπλάσις, i. e. Qui omnia vendit. Sed nimis laxa videtur hæc interpretatio. In Græcolat. Παντιπλάσις, Seplasiarius, Salgamarius.

SEPO, pōfui, pōsitum. [ἀποθήκη] Gl. L. G. Ære. Seofum ponere. Seponere & occultare. Cic. 11. Att. 22. Sed equidem venire nunc nil posse, sed seponi & occultari possunt, ut extra ruinam sint eam, quæ impendet.

Seponere a. Cic. 2. de Orat. 22. Græci seposuerunt a ceteris dictionibus eam partem dicendi, quæ &c.

Seponere ad. Cic. 15. Att. Quodque ex istis fructuosis rebus receptum est, id ego ad illud sanum seposurum putabam.

Seponere extra. Liv. 6. 37. Seponendum extra certamen alterum Consulatum, ad quem plebi sit aditus: quoniam in certamine relictus, præmium semper potentioris futurus sit.

Seponere pecuniam in ædificationem. Liv. 1. 53. Captivam pecuniam in ædificationem ejus templi seposuit. conf. 55. extr.

Divitiæ sepositæ. Stat. 2. Silv. 2. 150.

Seponere sibi tempus ad rem aliquam. Cic. in Orat. 143. Alteros enim respondententes audire sat erat, ut ii, qui docerent, nullum sibi ad eam rem tempus ipsi seponerent: sed eodem tempore & discensibus satisfacerent, & consulentibus.

Seponere aliquid alicui. Phædr. 4. 4. 21. Seponit mœchæ vestem, mundum muliebrem, &c.

Onus tutum conjugii seponere, i. e. Uxorem in loco tuto. Lucan. lib. 5. 724.

Sepositum ac reconditum. Cic. 6. Verr. 23. Quod celari oportuerat, habebant sepositum ac reconditum. Idem 2. de Divin. 112. Quamobrem Sibyllam quidem sepositam & conditam habeamus, ut id quod proditum est a majoribus, &c.

Sepositæ vestes dicuntur, Quæ non sunt quotidiani usus. Tibull. 2. 5. 8. Seponere, discernere. Hor. Arte Poet. 273. Scimus in urbanum lepido seponere dicto. Fontis sepositi aquam querere, Secreti. Propert. lib. 1. 20. 24. Sepositus, pro Remoto, qui in longinquis habitat finibus. Martialis. 3. 3. Quæ tam seposita est, quæ gens tam barbara, Cæsar, Ex qua spectator non sit in urbe tua? Seponi etiam dicuntur, qui ut odiosi & graves remouentur, & quasi relegantur. Sueton. Aug. cap. 65. Agrippam ob ingenium fordidum ac ferox abdicavit, seposuitque Surrentum. Tacit. 1. Hist. 12. Mox suspectum in provinciam Lusitaniam, specie legationis, seposuit.

SEPOSITUS, a, um. Partic. V. in ipso verbo.

SEPS, sepis; pro Sæpe, f. g. V. SÆPES.

SEPS, sepis. m. [σίψ] Parvus serpens, ex cujus ictu membra percussa putrefcunt: a σίψω putrefacio. Nam quicquid momorderit, resolvitur in putredinem. Solin. cap. 40. §. 582. Lucan. lib. 9. 723. Ollaque dissolvit cum corpore tabificus seps. Lacertæ genus, Plin. 29. 5. [Male Sepsa, æ. f. in Lond.]

SEPTA, orum. V. Sepio, in SÆPES.

SEPTEM, Numerale nomen, indecl. VII. Græci ἐπτά dicunt, Latini spiritu aspero in S mutato, & terminatione græca in EM Latinam, Septem dicunt. Virg. 6. Æn. 646. Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

SEPTENUS, a, um. [ἐπτά] Adj. Idem quod Septem in distributione. Cic. in Somn. Scip. 3. Quum ætas tua septenos octies Solis anfractus reditusque converterit. Idem 4. Verr. 122 [Singulariter vix reperietur positum. Epistolæ septenæ. Plin. lib. 7. cap. 25. Fistula dispar canis septenis. Ovid. 2. Met. 683. Corpora septena quotannis. Virg. 6. Æn. 21. — tum pendere pœnas Cecropidæ julli (miserum) septena quotannis Corpora natorum: stat ductis fortibus urna. Noctes septenæ, Septem. Propert. lib. 2. 16. 23. Non quia septenas noctes sejuncta cubaris. Portæ septenæ. Stat. 3. Theb. 39. Volumina anguis traxit septena. Virg. 5. Æn. 85. i. e. Multa.

SEPTENARIUS, a, um. Adj. [επταδικός] Idem quod Septimus: ut, Septenarius numerus. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. Septenarius verlus, Qui constat septem pedibus. Cic. 1. Tusc. 106. Non intelligi quid metuat, quum tam bonos septenarios fœndat ad tibiam. Septenaria synthelis. Martialis. lib. 1. 152. Piceno quoque venit a cliente Paræe cistula non capax olivæ, Et crasso figuli polita cæno Septenaria synthelis Saguntæ. Septenaria synthelis vasorum dicitur, Quæ septies mutari poterant præ vario mensæ ornatu.

SEPTIMUS, a, um. Adj. [εβδομος] Numerus ordinalis a Septem. Plin. lib. 7. cap. 52. Ut tamen in septimum & quinquagesimum atque centesimum vitæ duraret annum. Plaut. Pseud. 2. 2. 3. Ædes esse septimas a porta.

SEPTIMUM, Adv. [εβδομην] Septies. Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Cur enim Marius tam feliciter septimum Consul domi suæ senex est mortuus?

SEPTIMANUS, a, um. Adj. Septimætris. Arnob. 3. Præpropere partu septimanæ feturæ.

SEPTIMANUS, i. m. Miles a septima legione. Plin. 3. 4.

SEPTIMĀNA, æ. f. Vox apud recentiores haud infrequens, sed veteribus ignota; qui pro ea usurparunt Hebdomas vel Hebdomada. V. Voff. de Vit. L. L. 1. 3.

SEPTIMĀNIA, æ. f. Locus quem Septimani occuparunt. Sidon. 3. Epist. 1. conf. Scal. Lect. Aufon. 1. 24.

SEPTIMĀTRUS, ūs. m. Festus dies Minervæ, septimus ab Id. Martiis. V. Varr. de L. L. 5. 2. Alex. Alexandrin. Genial. dier. 2. 22.

SEPTEMPLĒX, ūs. Adj. [ἐπταπλόξος] Quod in septem partes divisum est: ut Clypeus septemplex. Virg. 12. Æn. 925.

— & clypei extremos septemplex orbis
Per medium stridens transit femur. Ovid. 13. Met. 2.
Surgit ad hos clypei dominus septemplex Ajax.

Ister septemplex. Ovid. 2. Trist. 189.

Nilus septemplex. Ovid. 5. Met. 187.

SEPTŪPLUS, a, um. Adj. [ἐπταπλῆθος] Gloss. Cyrilli. Vulg. Interpr. Prov. 6. 31. Septuplum reddet fur. conf. Hieron. 1. Epist. 8.

SEPTIES, Adv. [ἐπτάκις] Plin. lib. 16. cap. 40. Septies restituto templo. Cic. 2. Philip. 93. Ubi est septies millies festertium, quod in tabulis quæ sunt ad Opis, patebat. conf. Liv. 28. 6.

SEPTIFARIAM, Adv. In septem partes. ut Multifariam. Santra de Verborum antiquitate, In quod volumen unum nos lectitavimus, & postea invenimus septifariam divisum. Nonius 2. 779.

SEPTEMBER, bris. m. [Μαυρακτιβέρην] Mensis dictus est, quod sit septimus in ordine. Cic. 1. Att. 1. Mense Septembris. [Quod in solitario nomine subauditur, hic expressum est. Nam revera est Adj. ut reliqua id genus. Aliquando sumitur adjective: ut
Horæ Septembres. Hor. 1. Epist. 16. 16.
Hæ latebræ dulces, etiam (si credis) amœnæ,
Incolumen tibi me præstant Septembribus horis.

SEPTENNIS, vel SEPTUENNIS, e. Adj. [ἐπταετής] Quod est septem annorum Plaut. Bacch. 3. 3. 36.

At nunc, prius quam septuennis est, si attingas eum manu. Idem Men. prol. v. 24.

Postquam jam pueri septuennes sunt, pater &c. Sic enim legitur in multis Plauti exemplaribus. Sed Pœn. prol. 66.

Puer septennis surripitur Carthagine. [Immo Septuennis hic, illic Septennis legitur. V. Prudent. Peristeph. 10. 656.

SEPTENNĪUM, i. n. [ἐπταετία] Intervallum septem annorum.

SEPTICOLLIS, [ἑπτάκορυφος] urbs Roma, quod septem colles habeat, Palatinum, Quirinale, Aventinum, Cœlium, Viminale, Exquiliam, & Janicularem. conf. SEPTIMONS.

SEPTEMPLUUS, a, um. Adj. [ἐπταπλοῦς] Quod septem alveis, rivis, aut fontibus fluit. ut
Flumina septemflua Nili. Ovid. 15. Met. 753.
Perque papyriferi septemflua flumina Nili
Victrices egisse rates.

SEPTIFŌLIUM, i. n. [ἐπταφύλλον] Apul. de Herb. cap. 116.

SEPTIFŌRIS, e. Adj. Habens septem foramina. Sidon. 2. Epist. 12.

SEPTIFORMIS, e. Adj. Isidor. Orig. 7. 3.

SEPTEMGEMĪNUS, a, um. Adj. [ἐπταγώνος] aliud Adj. ut
Nilus septemgeminus. Catul. ad Furium, 11. 8. Virg. 6. Æn. 801.
Et septemgemini turbant trepida ostia Nili.

SEPTEMMESTRIS, e. Adj. Censorinus cap. 11. Partus septemmestris.

SEPTIMONS, tis. Adj. [ἐπτάμοσος] Gl. G. L.]

SEPTIMONTĪUM, i. n. [ἑπτάμοντον] Gl. G. L.] Varro lib. 5. de L. L. 3. Dies, inquit, Septimontium nominatus ab his septem montibus, in quibus sita urbs est: feriæ non populi, sed montanorum. Hoc etiam testatur Festus lib. 17. auctorem citans Antilius Labeonem. Septimontium, ait Lilius in historia deorum, inveni nuncupatum, quum septimus collis Urbis esset additus: in cujus celebritate in locis septem sacrum factum fuisse, testis est Varro, Palatio, Velia, Fagutali, Suburra, Cœlio, Oppio, & Cispio. Quo die per urbem vehiculis vehi, criminolium habitum fuit. [Octo tamen loca commemorat Festus, nam septem enumeratis Cermalum addit.] Plutarchus in Problemat. Roman. 68. Quid est quod Septimontio vehiculis junctis uti cavebant, & nunc etiam, qui vetera non contemnunt, cavent? Septimontium vero diem festum agunt Romani, quod quum septimus collis Urbis attributus est, septicolis Roma facta est. An, ut quidam Latini accipiunt, quod urbs nondum suis paribus penitus conjuncta erat? An, hoc quidem ad rem non pertinet? Magna vero re effecta, constituta civitate, quod urbem jam augeri, & quali ulterius progredi desuisse existimarent, cum se ipsos, tum vero juncta quibus fuerant usi, quiete affecerunt, & communis festi otio frui voluerunt? An quod cum omnes dies festos civium presentia ornari ac celebrari semper voluerunt, tum illum præcipue qui propter civitatis habitationem ageretur? Quapropter ne urbem cujus dies festus ageretur, relinquere, eo die vehiculis uti permissum non est. V. Lexic. Pitisc.

SEPTIMONTĪALIS, e. Adj. Columel. lib. 2. cap. 10. De fabis loquens, Media sementi feri, & pars ultima debet, quæ septimontialis fatio dicitur. Suetonius in Domitiano cap. 4. Septimontialis sacrorum quidem die senatui, equitique panariis, plebeis sportellis cum obsonio distributis. Initium v. scendi primus fecit: &c. h. e. Domitianus die urbis festo, qui Septimontialis vocatur, epulum largissimum inter spectacula dedit: in quo ordini senatorio, & equestri panaria distributa sunt cum obsonio, sicut plebejis sportellæ. In eo autem epulo ipse princeps primus fecit initium vescendi.

SEPTIMPEDĀLIS, e. Adj. [ἐπταπαιδιῶς] Quod est mensuræ septem pedum. Plaut. Curc. 3. 69. — ibi nunc itatum vult dare auream
Solidam faciendam ex auro Philippeo, quæ sit septempedal.

SEPTEMSTĀDIUM, i. n. [ἑπταστάδιον] Secellus est in Alexandria. auctor Strabo lib. 17.

SEPTEMTRIO, ōnis. m. [ἑπτατρῖον, ἢ κατ' ἑρατόν, Ἀπακτίας] Gl. G. L.] Septemtriones sunt septem stellæ polares, ex quibus quasi juncti triones figurantur. Scribit Varro de L. L. 6. 4. triones rusticorum vocabulo boves vocari, quasi teriones, hoc est arandæ terræ ac colendæ idonei. Vel ideo magis hæ septem stellæ triones appellatæ sunt, quoniam ita sitæ sunt, ut ternæ quæque stellæ proximæ inter se trigona, id est triquetram figuram constituent, quam recentiores vocant triangulum. Ex septem siquidem stellis duæ pariles uno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ plaustrum figuram designant. Itaque & proximum hujus sidus, Bootes, id est bubulcus appellatur, qui more bubulci currum sequitur.

Hoc sidus a figura, quia simile plaustrum videtur, antiqui Græcorum ἑπτατρῖον id est Plaustrum dixerunt: nostri a bobus junctis, Septemtriones appellarunt. V. Gellium lib. 2. cap. 21. Plaut. Amph. 1. 1. 117.

Nam neque se Septemtriones quoquam in cælo commovent. Cæf. 7. Bell. Gall. 83. Erat a Septemtrionibus collis. Cic. 2. de Nat. Deor. 50. afflatus autem Sol cursum tum ad Septentriones, tum ad Meridiem, æstates & hiemes effluit. Divise Virg. 3. Georg. 381.

Talis Hyperboreo Septem subjecta trioni
Gens effrena virum Ripæo tunditur euro.

Septentrio, Polus Septentrionalis. Plin. lib. 6. cap. 22. Siderum in navigando nulla observatio, Septentrio non cernitur. Plura supra V.

Ab his etiam ventus spirat, qui Austro objectus est, & Latine Septentrio, & Septentronialis ventus, & Septentronarius: Græce vero, quod ab Arcto fiat, Aparctias appellatur. Liv. 26. 45. usus est in numero singulari pro Vento Boreali: Acer Septentrio ortus, &c. Plinius 2. 47. A Septentronibus Septentrio spirat.

Septentriones venti, pl. [Ἀπαικτίου] Cic. 9. Att. 4. Ex ea die fuere Septentriones venti: naves quibus usus non est, omnes aut præcidisse aut incendisse dicunt.

SEPTENTRIONĀLIS, e. Adj. [ἑπτατρῖος] Gl. G. L.] ut, Septentrionalis ventus, a Septentrione flans. Plin. lib. 9. cap. 17.

Septentrionalis pars terræ. Justin. 2. 1. 15.

Septentrionales, ἰο ἀρκτίου. Gloss. Latinogræc. Scil. Populi.

SEPTENTRIONĀRIUS, a, um. Adj. Ventus qui a Septentrione flat Latinis dicitur, quem Græci Ἀπακτίαν vocant. De hoc Gellius lib. 2. c. 22.

SEPTENVIR, iri. m. [ἑπτά τῶν ἐπιπέ] ea forma dictum, qua Triumvir; Nomen magistratus apud Romanos. Septemvirorum officium erat facere sacrificium epulare, vel convivium ludorum, & Septemviri epulorum nominabantur. Plin. 1. 2. Ep. 11. Vet. Inscr. apud Grut. p. 227. n. 1.

SACERDOT. BONAE DEAE. ET. COLLEG. VII. VIR. EPVLON. i. e. Septemvirorum epulorum. V. de iis Buchnerum ad Plin. 10. Epist. 8. Cic. 15. Att. 25. Cajus Antonius noluit fieri septemvir? Idem 5. Philip. 21. Judicandumque nullos Septemviro fuisse. conf. EPULO.

SEPTENVIRĀLIS, e. Adj. [τῶν ἐπιπέ] Quod ad Septemviro pertinet. Liv. 24. 45. Ut proditio pro septemvirali iudicio esset, semperque aliud sentiret, infidus socius, vanus hostis, &c.

SEPTENVIRĀTUS, ūs. m. [ἑπταεργία] ipsa Septemvirorum dignitas. Cic. 2. Philip. 99. Eundem in Septemviratu nonne destituiti? intervenit enim. Plin. 10. Epist. 8.

SEPTUNX, uncis. m. [ἑπτάκων] Gl. G. L.] nomen dictum a Septem & Uncia: estque Pondus septem Unciarum. Interdum etiam Mensura jugeri, hoc est partis mediæ & unius duodecimæ ipsius jugeri. Columel. lib. 5. cap. 1. Pars dimidia & una duodecima, pedes sexdecim millia & octingentos, hoc est septunx, in quo sunt scripula CLXXVII. Liv. 5. 24. Triumvirique ad id creati, terna jugera & septunces viritum dividerant.

Septunx, pro Septem vini cyathis. Solebant enim veteres, quando se paulo liberalius invitabant, tot vini cyathos haustibus singulis ebibere, quot erant litteræ in suorum amicorum amicorumve nominibus, singulosque cyathos appellabant uncias. Martial. lib. 8. 51. De phiala ab Instante Rufo sibi data.

Det numerum cyathis Instantis littera Rufi,
Auctor enim tanti muneris ille mihi.

Si Thelethusa venit, promissaque gaudia portat:
Servabor dominæ Rufe triente tuo.

Si dubia est: septunce trahar, si fallit amantem:
Ut jugulem curas, nomen utrumque bibam. Instans constat septem litteris, Rufe vocativus quatuor. Si Thelethusa Martialis amica venit, epoturus est trientem. id est quatuor cyathos, quot sunt litteræ in vocativo Rufe. Si dubia est, ventura sit necne: bibet septuncem, hoc est septem cyathos, quot sunt litteræ in Instante. Si omnino ventura non est: bibet utrumque nomen, id est undecim cyathos. Tot enim litteras habent ut hæc nomina Instans & vocativus Rufe. V. Sextarius Romanus in SEX.

Item Moneta apud Liv. 23. 19. Septuncis auri in singulos pretium conventi.

SEPTUNCĪALIS, e. Adj. [ἑπτακωνία] ut, Septuncialis fatio, quando mediæ & ultima pars sementis fecitur. Columel. lib. 2. cap. 10. Media sementi pars feri, & pars ultima debet, quæ septuncialis fatio dicitur. Alii legunt Septimuncialis.

SEPTEMDECĪM, [δεκαεπτά] nomen indecl. XV. Liv. 38. 33. Septemdecim interfecti sunt. Notandum est autem plurimumque scribi litteris numeralibus XVII, vel divisim Septem & decem.

SEPTUĀGĪNTA, indecl. LXX. [ἑβδομηκοντα] Cic. 5. Verr. 121. Unus ager Agyrinensis centum septuaginta aratoribus inanius quum sit, vos conjecturam totius provinciae non facietis?

SEPTUAGĒNUS, a, um. Adj. [ἀνά ἑβδομηκοντα] Numerale distributivum. Plin. lib. 25. cap. 10. Septuageno cotu durare libidinem contactu herbæ cujusdam, &c. h. e. Septuagesimo Columel. lib. 5. cap. 2. Hoc in se multiplicato, septuagesimo sunt quatuor millia & noningenti.

SEPTUAGĒNĀRIUS, a, um. Adj. [ἑβδομηκονταετής] Annos septuaginta natus. 1. 5. Dig. de Jure immuni. §. 7. Antequam septuagenarius fieret.

SEPTUAGĒSIMUS, a, um. Adj. [ἑβδομηκονταετής] Cic. 1. de Divin. 46. Cyrus ad septuagesimum pervenit, cum XL annos natus regnare cepisset.

SEPTUĀGĪRS, Adv. [ἑβδομηκονταετής] V. SEPTUAGĒNUS paulo ante.

SEPTINGĒNTI, æ. a. DCC. [ἑπτακόσιοι] Gl. G. L.] pluraliter tantum. Plin. lib. 35. cap. 2. Et M. Varro benignissimo invento, infertis voluminum suorum fecunditati nominibus tantum septingentorum illustrium. Liv. 23. 20. pr.

SEPTINGĒNI, æ. a. Idem distributive. Plin. 33. 3. Auri uncie in septingenas & quinquagenas bracteas. conf. Lampr. Commod. cap. 10.

SEPTINGĒNĀRIUS, a, um. Adj. Quod septingentorum numerum complectitur, [ὁ ἐπτακόσιων, ἐπτακόσιαπεντας] ut, Septingentarius grex. Varro de R. R. 2. cap. 10. In quibus septingentæ sunt oves.

SEPTINGĒNĒSIMUS, a, um. Adj. [ἑπτακοσίοσις] Liv. 1. in proœmio, Res est præterea & immensi operis, ut quæ supra septingentesimum annum repetatur.

SEPTINGĒNTIES, Adv. Plin. 36. 15. & Lamprid. in Commod. cap. 11.

SEPTĪANUS, a, um. Adj. ut, Sepriana mala: aut verius Sextiana, a quodam Sextio libertino, eorum prius infitore, insigni rotunditate prædita. Columel. lib. 5. cap. 10.

SEPTICUS, a, um. Adj. [*σπικτός*] Corrosivus, a verbo Græco *σπίω*, Putrefacio. Unde *σπικτός*, & *σπικτός*, medicamenta, quæ vim habent erodendi, putrefaciendique Plin. lib. 28. cap. 9. Quin & sanguis equorum septican vim habet. Idem lib. 34. cap. 18. Summae ejus dos septica.

SEPTIMANA, V. **SEPTEM**.

SEPTIMIUS, [Σεπτίμιος] Nomen gentile Romanum, ut Septimius cujus amores describit Catullus. A quo

SEPTIMILLUS, dimin. Catul. de Acme, 46. 13.

Sic, inquit, mea vita, Septimille,
Huic uni domino usque serviamus.

SEPTIMIUS, a, um. Adj. ut Mons Septimius apud Varr. 4. L. L. 8.

SEPTIMIĀNUS, a, um. Adj. ut, Septimiana porta, novitia denominatione in urbe dicta fuisse perhibetur. Alexan. Alexandrinus lib. Genial. Diar. 4. cap. 1.

SEPTIMĪLĒJUS, C. Gracchi interfecto, tametsi antea familiaris. Is auro repensum caput Gracchi ad Opimum tulit, plumboque in os addito, parricidio Rempublicam etiam circumscriptis. Plin. lib. 33. cap. 3.

SEPTIMUS, **SEPTUAGIBUS**, **SEPTUAGINTA**, &c. V. in **SEPTEM**.

SEPTIO, **SEPTUM**, **SEPTUOS**, V. supra in **SEPS**.

SEPULCRUM, **SEPULTURA**. V. **SEPELIO**.

SEPUM. V. **SEVUM**.

S E Q

SEQUACITAS, **SEQUACITER**, **SEQUAX**, V. **SEQUOR**.

SEQUĀNA, æ. f. [*Σεκουάνα*] Fluvius Provinciæ Belgicæ & Celticæ in Gallia, & Lugdunensis limes, juxta quem habitantes, Sequani dicti sunt. Plin. 4. 17. pr. Hodie Burgundiæ ducatum incolentes, Helvetiis, Heduis, ac Lingonibus finitimi.

SEQUĀNUS, a, um. Adj. Plin. lib. 14. cap. 1. sub finem, Arverno, Sequanoque, & Helvico, generibus non pridem illustrata. Gens Sequana. Lucan. 1. 425.

Optima gens Hexis in gyrum Sequana frenis.

SEQUANĪCUS, a, um. Adj. Martial. 4. 19.

Hanc tibi, Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

SEQUAX, **SEQUELA**. V. **SEQUOR**.

SEQUESTER, is, & e. vel **SEQUESTERIS**, e. & **SEQUESTER**, tra, trum, vel **SEQUESTRE**, i. m. [*μειστής, ἐπιτετα, συνθηκόμενος* Gl. L. G.] dicitur (inquit Modestinus de Verb. signific.) Apud quem plures eandem rem, de qua controversia est, deposuerunt. Dicitur a Sequendo, ut docet Gell. lib. 20. cap. 11. Quod ejus, qui electus sit, utraque pars fidem sequatur. Plaut. Rud. 4. 3. 65.

Tu istunc hodie non ferēs, nisi das sequestrem aut arbitrum,

Cujus hæc res arbitratu fiat. Idem Merc. 4. 3. 36. Immo sic

sequestro mihi data est. [Ut Dæe arrhaboni, pignori, &c. V. infra. Pace sequestra, dixit Virg. 11. Æn. 133. Inducias intelligens, quod sit media inter bellum præteritum & futurum. Servius.

Pacis sequester, Sil. lib. 6. 347. Mediator, Arbitrator in Gloss. Cyrill. Sequestres sunt, inquit Asconius, in Cic. 2. Verr. 36. Apud quos pecunia deponitur. Budæus, Corruptendarum tribuum conductorem sequestrem exp. Cic. 4. Verr. 108. Qui tabulas tenet? qui scribit? qui monet? qui proximus est? is est C. Clodius, qui in Sicilia sequester istius, interpres, confector negotiorum, prope Collega Timarchidi, numerabatur. Idem pro M. Cœl. 16. Quod haud scio, an de ambitu, & de criminibus istis fodalium ac sequestrium, quoniam huc incidi, similiter respondendum putem. Idem pro Cluent. 25. Quo sequestre in illo indice corrumpendo dicebatur esse usus.

Rem perficiendam suscipere, & inde lucrum facere, ut redemptores solent, hoc genus Cicero Sequestres (teste Budæo) appellare solet, ut in prima in Verrem actione. Loco, in quem Peditiani verba modo adduximus.

Sequester, apud Quintilianum, pro eo, qui a litigatore doctus, docet patronum, lib. 12. cap. 8. Quo modo autem sequester ille, & media litium manus, & quidam interpres impendit æquo animo laborem in alienas actiones, quum dicitur ipse non sit? [Hic Cic. & Ascon. Cognitor. V. f. l.]

SEQUESTĀRIUS, a, um. Adj. ut, Sequestraria actio, quæ adversus sequestrem datur. l. 12. §. cum sequestre. Cum sequestre (inquit Pomponius) recte agatur depositi sequestraria actione. in tit. Deposit. vel contra. lib. 16. P. tit. 16.

SEQUESTRUM, i. n. Paulus lib. 3. Ad Edictum, Proprie (inquit) in sequestro est depositum, quod a pluribus in solidum certa conditione custodiendum reddendumque traditur. l. 6. Depos. vel contra. lib. 16. P. tit. 3.

SEQUESTRO, Adv. ut vult Gell. Sequestro ponere, pro Apud sequestrem deponere. Cato de Ptolemæo contra Thermum, Per deos immortales, nolite vos sequestro ponere. Meminit Gellius lib. 20. cap. 11. [Nisi Dativus est. V. in **SEQUESTRE** loc. Plaut.]

SEQUESTRĀTIM, Adv. Separatim. Cassiodor. Varr. 11. Epist. 1. Quaratis forsitan sequestratim Principis bona.

SEQUESTRO, ære. [*μειστώω*, Gl. G. L.] Intervenire, Deponere. Prudent. Hymn. Exseq. 127.

Hominis tibi membra sequestro.

SEQUESTRĀTUS, a, um. Partic. Macrob. 7. Saturn. 11. Sequestrata verecundia, i. e. Abjecta, seposita. Ammian. 20. 7. Sequestrata ira.

SEQUESTRATIO, ðnis. f. [*μειστώω* Gl. G. L.] est Rei, de qua agitur in controversia, vel separatio, vel compositio, vel possessionis interdictio. Est autem duplex. Quædam est Voluntaria, quando partium consensu deponitur res litigiosa. Et hæc semper potest fieri ante judicium, vel pendente judicio. l. 1. in principio. D. depositi. l. Si soluturus. D. de solutionib. Quædam vero est Contentiosa, seu ut nonnulli vocant, Necessaria sequestratio, quæ per judicem decernitur causa cognita, etiam invitis utriusque litigatoribus, & altero eorum petente. V. tit. C. de prohib. sequestrat. [In Gloss. Cyrilli redditur & Arbitrium. Arbitratus.]

SEQUESTRATOR, ðris. m. Idem qui Sequester. Symmach. 8. Epist. 54.

SEQUESTRĀTORĪUM, i. n. Locus, ubi aliquid sequestratur, vel deponitur. Tertull. de Refur. Carnis, cap. 52.

SEQUIOR, us. [*χέω*, Gl. L. G.] Ulp. in l. Cum hi. §. Sed & personarum. D. de transact. Sed & personarum contemplatio habenda est, hoc est, cujus vitæ sint hi, quibus alimenta relicta sunt: utrum frugi vitæ, & qui alias sufficere sibi possunt: an sequioris, qui de alimentis pendebant. Sequior, pro Deterius. Apul. Met. 10. p. 249. Elm. Sequior sexus, pro Muliebri.

Hæc voce Varro etiam apud Non. (2. 746.) utitur, Non modo absens quicumque sequior de te cogitat, sed etiam ruminabitur humanitatem. Nam Sequior pro Deterior dicitur, non est perinde infrequens, quod a sequendo reor deduci: deteriora enim sequi, meliora præcedere solent. Sed & Nihilio deterius, quod insolentius videri poterat, pro Nihilio fecius apud Asconium legi. Petebat, inquit, nihilio deterius consulatum. Turnebus.

Quomodo... Sequiore genere utramque vocem enuntiandam putat. In Sorite autem, quem Latini Acervalem interpretantur, fallitur Ablegata nempe omni suspitione nostri generis est. H. St. Priora verba cum mentione auctoris cultro expectæ recisa sunt. Suspicio autem Pontanum esse.

SEQUIUS, pro Secius, Adv. Liv. 2. 37. pr. Invitus, inquit, quod sequius sit, de meis civibus loquor: non tamen admiffum quicumque ab iis orimatum venio, sed cautum ne admittant. V. **SECUS**, & **SECUS**. [Apud Liv. tamen non videtur Adv. sed Adj. neut. Et forte Secus legendum. Mirandum autem non est confusa hæc frequenter in **MS.** cum & vox ipsa prope eadem sit, & significatio ejus.]

SEQUOR, sequūtus, vel, ut plerumque scribitur, secutus sum, [*ἐκολουθῶ*, Gl. L. G. & G. L.] sequi, a Seco secas, derivatur, ut vult Perottus. Ter. And. 1. 1: 101.

— funus interim

Procedit, sequimur, ad sepulcrum venimus. Varro 1. de R. R. cap. 47. Nam aridæ factæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quam sequuntur.

Sequi & Assequi. Cic. 1. Off. 10. Neque enim attinet repugnare naturæ, nec quicumque sequi, quod assequi non queas.

A tergo sequi. Virg. 1. Æn. 190.

Difcordia vadit, hanc Bellona sequitur. Virg. 8. Æn. 703.

Fames sequuta est. Plin. lib. 7. cap. 3.

Intervallo magno sequi aliquem. Cæs. 1. Bell. Gall. 32.

Ordinem vitæ sequi. Plin. lib. 12. in proem.

Otiose sequi. V. otiosus, in **OTIUM**.

Pedibus sequi. Liv. 34. 7. Illas vehi per Urbem, se pedibus sequi.

Pone sequi. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 453.

Sponte sequi. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Vestigiis sequi aliquem. Liv. 9. 45. Pergunt hostem vestigii sequi.

Voce aliquem sequi. Virg. 9. Æn. 17.

Sequitur ut. Cic. 2. de Finib. 24. Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat

ei non sapiat palatus. Idem de Fato, 18. Nec si omne enuntiatum verum aut falsum est, sequitur ilico esse causas immutabiles & æternas.

Cibum sequitur somnus. Lucret. lib. 4. 951.

Cogitationes lætus eventus sequitur. Plin. Epist. 231.

Fama sequitur aliquem. Virg. 6. Ecl. 47.

Necessitas militandi sequitur vos, quam fugitis, Consequitur. Liv. 3. 68.

Pœna damnatum sequitur. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 4.

Studia sequuntur disparia dispares mores. Cic. de Amicit. 76. Disparis enim mores, disparia studia sequuntur, quorum dissimilitudo dissociat amicitias.

Sequitur, absolute, pro Hinc est. Cic. 4. Acad. 78. Illud certe, opinatio

& perceptione sublata, sequitur omnium assensionum retentio.

Sequitur videre de eo, quod veteres constituerunt. Paul. in l. Si servum.

§. sequitur. ff. de verbo obligat.

Sequi, Obsequi, Amplecti.

Amicum sequi, Facere quod amico placet, obtemperare illi. Cic. de

Amicit. 43. Quare talis improborum consensio, non modo excusatione

amicitiæ tegenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est: ut

ne quis concessum putet, amicum bellum patriæ inferentem sequi. Plaut.

Merc. 4. 6. 5. suppos. Quicquid complacitum, id sequuntur.

Auctoritatem alicujus sequi. Cic. 2. de Finib. Hujus ego nunc auctoritatem

sequens, idem faciam. V. **AUCTORITAS** in **AUGEO**.

Consilia alicujus sequi. Vell. Patere. 2. 72. 3.

Consuetudinem sequi, Facere secundum consuetudinem. Plin. 2. Epist. 6.

Disciplinam philosophorum sequi. Cic. 4. Acad. 7.

Aliquem sequi, Partium ejus esse. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 102. Quicumque ex

fuga Pompejum sequerentur, atque in insulam venissent, oppido ac por-

tu recepti erant. i. e. Quicumque fugientium sequerentur Pompejum.

Fidem alicujus sequi. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 20. pr. Ex qua Mandubratius

adolefcens, Cæsaris fidem sequutus, ad eum in continentem Galliam

venerat. V. **FIDES**.

Fidem Populi Romani sequi, Populo Romano fidem servare, non discedere

a fide. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 21. Cic. 2. de Divin. 17. Quod fidem

sequutus amicitiamque populi Romani functus sit officio. Vulgo,

Tenere bonum pro populo Romano.

Fortunam suam sequi. Liv. 22. 27. pr.

Judicium alterius sequi. Cic. ad Brut. 8. Optimus enim quisque vir, &

civis, maxime sequitur tuum judicium, tibi que omnes fortes viri navare

operam & studium volunt.

Magistrum sequi. Plin. 5. Epist. 19.

Meliora sequi. Virg. 3. Æn. 188.

Ced mus Phœbo, & moniti meliora sequamur.

Naturam duceni sequi, Facere quemadmodum natura aliquò inclinat.

Cic. 1. Off. 22. In hoc naturam ducem debemus sequi, & communes

utilitates in medium afferre. Idem 1. de Legib. 56. Sed certe ita res se

habent, ut ex natura vivere, summum bonum sit: id est, vita modica,

& apta virtute perfrui; aut naturam sequi, aut ejus quali lege vivere;

id est, nihil, quantum in ipso sit, prætermittere, quo minus ea, quæ na-

tura postulet, consequatur.

Officium sequi. Cic. 2. de Finib. 68. Tamen ea faciatis, e quibus ap-

pareat, non voluptatem vos, sed officium sequi.

Opportunitatem sequi. Cic. 1. Off. 35. Sed credo illos secutos oportu-

nitatem loci, maxime ne possit aliquando ad bellum faciendum locus

ipse adhorari [i. e. Spectasse loci opportunitatem, vel Ea adductos fecisse.

Promissa vana sequi. Liv. 24. 20.

Sectam, imperium, auspiciumque alicujus sequi. Liv. 29. 27. pr.

Sententiam alicujus sequi. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 2. Invidi & coacti

Scipionis sententiam sequuntur. Cic. 2. de Finib. 55. Unde si secutus

esset eorum sententiam, qui honesta & recta emolumentis omnibus &

commodis anteponebant, nummum nullum attigisset.

Verbum aliquod sequi. Cic. pro Cæcin. 49. Nonne, si verbum sequi

volumus,

volumus, hoc intelligamus necesse est, eum detrudi, cui manus afferantur?

Feras sequi, Persequi. Ovid. 2. Met. 498.

Librum lapsum sequi. Plin. Epist. 2. 1. Al. Consequitur.

Sequi, Sectari, Quærere. Appetere.

Compendia temporis sequi. Columel. lib. 9. cap. 4.

Famam sequi. Hor. in Arte Poet. 119.

Gratiam Cæsaris. Cæs. 1. Bell. Civil. pr.

Lites sequi. Ter. Adel. 2. 2. 40.

Matrimonium divitis sequi. Plin. 8. Epist. 18.

Militiam sequi. Cic. pro Muren. 19. Servius hic nobiscum hanc urbanam militiam respondendi, scribendi, cavendi, plenam sollicitudinis ac stomachi, sequutus est.

Quæstum & sumptum sequi. Cic. pro Quint. 94. Non usque eo tamen, ut in capite fortunisque hominum honestissimorum dominantur hi, qui relicta bonorum virorum disciplina, & quæstum & sumptum Gallonii sequi maluerunt.

Ratione sequi voluptatem. Cic. 1. de Finib. 17.

Utilitatem sequi. Cic. de Amicit. 101. Amare autem nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsitæ: quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiamsi tu eam minus sis sequutus.

Sequo in Activa forma usurparunt veteres, ut testis est Priscianus 8. unde & Insequo. V. Gell. 18. 9.

SEQUENS, entis. Partic. [*ἀκολουθῶν, ἰκνήμενος* Gl. L. G.] Cæs. 8. Bell. Gall. 50. Anni sequentes.

Sequentia, *πρὸ ἐξῆς*. Gloss. Lat. Græc. [Sic enim scribendum, pro Sequentes, vel certe Sequentia. Nam & ita scribitur in Gloss.]

SEQUŪTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 13. cap. 22. ad finem, Nero Cæsar claritatem ei dedit initio imperii, nocturnis grassationibus converberatam faciem illinens sibi cum ture ceraque, & sequuto die contra famam cutem sinceram circumferens.

In recentioribus libris plerumque scribitur, Secutus.

SECUTŪRUS, a, um. Partic. [*ἀκολουθήσαν*] Gloss. Lat. Græc.

SEQUENDUS, a, um. Partic. Pass. Tryphoninus in l. penul. D. de curatoribus furioso dandis. Per omnia iudicium testatoris sequendum est. Ulpian. in l. Item videndum. D. de petitione hereditatis. Octaveni sententia sequenda esse videtur.

SECŪTIO, vel **SECŪTIO**, ōnis. f. Gell. 18. 9. Secta & secutio consuetudine loquendi differunt. Al. Sectio. V. loc.

SECŪTOR, vel **SECŪTOR**, ōris. m. [*ἀκολουθῶ* Gl. L. G.] Qui sequitur. Marti tribuit cognomen Apul. 7. Milef. p. 192. Elmenh.

Secutor Gladiator dictus est, qui cum Retiario pugnabat. Armaturam ejus sic describit Isidorus 18. 55. Secutor, inquit, est ab insequendo Retiarium dictus. Gestabat enim cuspidem & massam plumbeam, quæ adversarii jaculum impediret, ut antequam ille feriret rete, ille superaret. Quem tamen refellit Justus Lipsius, Secutori arma tribuens, gladium, clypeum, & galeam. q. V. Saturn. 2. 7. Sunt qui eundem cum Mirmillone faciunt, sed præter veterum auctoritatem. Acron in illud Hor. 2. Serm. 6. 44. — Thrax est Gallina Syro par. Thrax, inquit, dicebatur gladiator Sequutor. Retiarius Mirmillo. Gallina nomen est gladiatoris. Sed fallit Acron. Melius Schol. Cruq. Thrax Gallina fuit Secutor, Syrus autem Retiarius, uterque gladiator. De Retiario V. f. l. Dispercit pulcre quatuor genera, ubi pugnam Gracchi Retiarii exprellit, Juven. 8. Sat. 200.

Dedecus Urbis habes: nec mirmillonis in armis,
Nec clypeo Gracchum pugnantem, aut falce supina:
Dannat enim tales habitus; sed dannat & odit:
Nec galea faciem abscondit; movet ecce tridentem,
Postquam vibrata pendentia retia dextra
Necquicquam effudit, nudum ad spectacula vultum
Erigit, & tota fugit agnoscendus arena. Dein paucis interjectis,
Ergo ignominiam graviolem pertulit omni
Vulnere cum Graccho jussus pugnare Sequutor. Clypeo Hoplomachi,
Galea Secutoris, Falce supina Threcis armaturam designat. Suet. in Calig. cap. 30. Retiarii tunicati quinque numero gregatim dimicantes, sine certamine ullo, totidem sequutoribus succubuerant, quum occidi juberentur, unus, resumpta fuscina, omnes victores interemit. V. Gladiator in GLADIUS.

SECŪTŪLĒJA, æ. f. Quæ virum sectatur. Petron. cap. 81. Tanquam mulier secutuleja, unius noctis tactu omnia vendidit. [Secutuleja mulier est, Quæ amatorem sequitur, secura fortunarum & famæ. Cujusmodi Eppiani, vel Hippiani, describit Juvenal. Sat. 6. v. 82. seq. & Fabullam Martial. Epigr. 4. 9.]

SEQUĒLA, æ. f. [*ἀκολουθία* Gl. L. G.] Scævola in l. Si duo rei. ff. de solut. Ut ubi ei obligatio, quæ sequelæ obtinet locum, principalis accedit, confusa sit obligatio: quoties vero duæ sint principales, &c. Lactant. de Opific. Dei cap. 4. Mors sequela morborum est.

SEQUAX, æcis. Adj. [*ἀκολουθητικός*] Quod aliquid facile sequitur. Plin. in Paneg. cap. 45. Flexiles quamcunque in partem ducimur a principe, atque, ut ita dicam, sequaces sumus. Plin. lib. 11. cap. 37. Sequax natura. Capræ sequaces. i. e. Persecutrices. Servius. Vineta enim sequuntur, & eis plurimum nocent. Virg. 2. Georg. 374.

Curæ sequaces. Lucret. lib. 2. 47.

Flammæ sequaces. Virg. 8. Æn. 432. — sonitumque metumque
Miscebant operi, flammisque sequacibus iras. h. e. Persequutricibus. Servius.

Hederæ sequaces. Perf. in prol. 6.

Lanæ sequaces. Martial. lib. 13. 57.

Oculi sequaces. Stat. 3. Theb. 500.

Telum sequax. Sil. lib. 15. 723. Quo persequimur hostem.

Undæ sequaces. i. e. Persecutrices. Servius. Virg. 5. Æn. 193.

Materia sequax, pro Inhærente manibus tractantis, & tenaci. Plin. lib. 11. cap. 2.

Bitumen sequax, Lentum, & quod attractum digitos sequitur, picis vel visci more. Plin. lib. 7. cap. 5.

Mores sequaces. Qui sequuntur cujusque naturam. Lucret. lib. 3. 316. [Flexiles, ceræ inflat tractatu faciles, & formam quamvis recipientes. Compar. Plin. lib. 36. cap. 26. Nec est alia nunc materia sequacior, aut etiam picturæ accommodatior. De vitro & similibus loquitur.

SEQUACITER, Adv. [*ἀκολουθῶς*] Consequenter. Arnob. lib. 2. adversus gentes, Concludere acutissime syllogismos, ordinare sequaciter inductio- nes suas. Rufus lib. eodem, Non enim si negemus muscas, scarabæos, & cimices omnipotentis esse opus regis: sequaciter postulandum a nobis est, ut quis ea fecerit dicamus.

SEQUACITAS, ætis. f. Sidon. 4. Epist. 11. Pigræ sequacitas.

SEQUITAS, ætis. f. Idem. Gloss. Lat. Gr. Sequitas, *παρθεσία, πικρότης, επιέκεια*. [Nisi Sequacitas omnino scribendum. Pro Obsequio certe ponit.]

SECTOR, æri. [*δάκω, παρατηρήσασθαι, ἐπαγγελθῆναι, μιμῆσθαι* Gl. L. G.] frequent. Sectari aliquem dicitur, qui eum sequitur frequenter, ut eum possit vel videre vel alloqui. Cic. 6. Verr. 148. Qui illic ejusmodi est, ut eum pueri sectentur, ut omnes, quum loqui cœperit, irrideant. Idem in eund. 4. 169. Is Prætozem circum omnia fora sectare- tur. Et pro Muren. 70. Sectari aliquem totos dies. Aliquem pennis sectari. Ovid. 2. de Arte Am. 57.

Sectari aliquem, convenienter sequi, ut fit, quum quempiam in sermonibus, in sententis, in disciplinis & ceteris factis sedulo, perpetuoque sequimur ac imitamur. Ter. Eun. 2. 2. 31. Sectari jussi. V. Donat. in Phorm. 1. 2. 36.

Sectabar eum discendi gratia. Gell. 3. 17.

Sectari belluas, apros, cervos; Venando persequi, investigare, perqui- rere, sequi. Plaut. Milit. 2. 2. 23.

Ille mihi abiens ita respondit, se sectari simiam. conf. v. 7. Ter. in prol. Phorm. 6.

Quia nusquam infanum fecit adolescentulum
Cervam videre, fugere, & sectari canes. Virg. 3. Ecl. 75.

Si, dum tu sectaris apros, ego retia servo.

Leporem sectari. Hor. 2. Serm. 2. 9.

Ad gulam transfert Hor. 2. Serm. 4. 44.

Fecundi leporis sapiens sectabitur armos.

Sectantem lenia nervi deficiunt. Hor. in Arte Poet. 26. i. e. Enervatos versus scribet, qui dat operam ut scribat delicatos.

Aratum sectari, Pone sequi. Tibull. lib. 2. 3. 7.

SECTO, ære. Active apud antiquos, teste Prisciano lib. 8. unde Sector Passive, apud Varr. de R. R. 2. 9. 6. Qui vellet se a cane sectari.

SECTATIO, ōnis. f. Tertull. ad Uxor. 1. 6. Homines sectationibus perdere.

SECTATOR, ōris. m. [*ἀκολουθῶ*] Qui frequenter aliquem consequitur. Cic. pro Muren. 70. Quid opus est, inquit, sectatoribus.

Sectator, Sectæ alicui addictus. Plin. lib. 18. cap. 28. Hoc postea Sex- tius, e Romanis sapientiæ sectatoribus, Athenis fecit eadem ratione. Gell. lib. 1. cap. 3. Sectatores Philosophiæ.

Apud Hieronymum in libro de Ecclesiasticis scriptoribus videtur Sectator de Discipulo dici, ubi scribit, Tatianum fuisse Justini Martyris sectato- rem. Vide præfationem meam in Justini libellos. H. St.

SECTA, æ. f. [*ἀρετή, φιλοσοφία, ἀγωγή*, Gl. L. G.] Formula disci- plinæ, a Sector, ari, vel a Sectus: Græcæ Hæresis dicitur, unde Sectæ Philosophorum, familiæ & disciplinæ. apud Cic. 1. de Orat. 120. Est autem secta, disciplina, certa quædam disciplinæ formula, factio, studium, ratio vitæ.

Secta in profcindendis agris. Columel. lib. 2. 2. sub fin. Quam vel ut sectam, legemque in profcindendis agris sequantur agricolæ. Al. Secta, vel Scita, legemque.

Secta & ratio vitæ. Cic. pro Cæl. 40. Qui hanc sectam rationemque vitæ re magis, quam verbis, secuti sumus. [Gloss. Latinogræc. Sectum, *τὸ πρῶτον*, Sectam puto emendandum. Ibidem, Sectæ, *ἐνδύλασσηται*. Puto *ἐν φιλοσοφῆν ἡθῆν*.

Asperissima secta. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Immota Catonis secta. Lucan. lib. 2. 381.

Severissima secta. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Exsequi sectam alicujus. Catull. de Berecynth. 61. 15.

Viam & sectam quandam sequi. Cic. 2. de Nat. Deor. 57. Omnis natura artificiosa est, quod habet quasi viam quandam, & sectam, quam sequatur.

Sectam & instituta aliquorum persequi. Cic. 7. Verr. 180. Horum nos hominum sectam atque instituta persequimur.

Sequi sectam aliquorum. Cic. de Clar. Orat. 120. Quo magis tuum, Brute, iudicium probo, qui eorum, id est ex vetere Academia Philo- sophorum, sectam sequutus es.

SECTARIUS, a, um. Adj. ut, Vervex sectarius, Qui gregem agnorum præcedens ducit. Plaut. Capt. 4. 2. 40.

Qui Petroni nomen induunt verveci sectario. Cato de R. R. cap. 150. Menses decem ab coactore velegi porcos sectarios.

SECTACŪLA, æ. f. [*ἀίεσιδιον*] dimin. a Secta; quasi Sequela quædam & propagatio. Apulejus Met. 5. Occipiunt sciscitari qualis ei maritus, & unde natalium sectacula proveniret? Ita Colv. p. 80. Sed Elmenh. p. 165. Unde natalium, secta cuja provenerit?

SER, eris. m. [*σῆρ*] Vermiculus apud Seres, qui sericum procreat. Bayf. de Re vestiar. cap. 5.

Item nominis Seres nomen singulare. V. SERES.

SERÆ, æ. f. [*μυρολόγος θύρας*, Gl. L. G. & G. L.] Instrumentum, quo clauduntur ostia. Juven. 6. Sat. 346.

Pone seram, cohabe, sed quis custodiet ipsos
Custodes? Varro de L. L. 6. 6. Nec satis Refarrire ab Serra dictum, id est aperire: hinc etiam Seræ, quibus remotis fores pandun- tur. [In Gloss. Latinogræc. bis scribitur Seria, mendose opinor. Afferere manum est admoveere, quod ea quoque, quæ in terram dimittun- tur Seri dicuntur: unde etiam Seræ appellantur, quia foribus admoræ opponuntur, defixæ postibus, quemadmodum ea, quæ terræ inserun- tur. Festus.]

Dura seræ. Tibul. lib. 1. 2. 6.

Rigidæ seræ. Ovid. 1. Fast. 124.

Mille domos claufere seræ. Ovid. 8. Met. 629.

Excudere seram polte. Ovid. 1. Amor. 6. 24.

SERO, ære. a Sera; Claudere. Columel. 6. 38. Feminæ serari & inter- dum inuri solent. al. Secari. Mantuan.

Tartaræ serat antra dumus.

SERANUS, i. m. [*Σερανος*] Roman. Atiliorum familiæ cognomen, du- ctum a C. Atilio Serano Regulo: cui, quum suum agrum & araret & se- reret, Consulatus a populo Romano delatus est. Unde a serendo Sera- nus

nus appellatus est. V. Plin. 18. 3. Virgil. 8. Æn. 844. Sil. 6. 62. [Male hunc cum T. Quintio Cincinnato, Cui Dictatura in opere rustico versanti delata est, Servius alique confundunt. Ceterum quum id cognomen in denariis gentis Atiliæ, & vet. lapidibus constanter per a Saranus scribatur, suspicet ab ipsismet antiquis confulis vocabulis, pro Sarano, cui cognomen Sarratio dederat, quod farietentem eum agellum legati populi Romani invenerint, Seranum posteris fuisse obtratum, quasi a Serendo ducta appellatione, licet quantitas primæ syllabæ repugnet, unde & plerumque Serranus metri causa scribunt. Sario autem pr. prod. & Sarratio promiscue scribi solet.]

Seranus, Satira una fuit Varronis, sic inscripta, quod ex agro evocatus esset Seranus, quem ferentem dati honores invenerunt. Turneb. Apud Non. Varro Serrano *ἡ ἀρχαίαν* sæpe allegatur.

SERAPĒUM, V. SERAPIS.

SERĀPHIM, [*σερᾶφιμ*] vox est Hebraica, pluralis numeri, idem significans quod Igniri, candentes, a verbo *שרף* saraph, succendo, uro, exuro, comburo. V. Suid. Numeri 21. Misit Dominus in populum haneasim haferaphim, id est ignitos serpentes.

Significat & certum ordinem Angelorum cælestis hierarchiæ, estque generis, tam masculini, quam neutri. Hæje 6. Seraphim stabant subter illud. Ibidem, Et volavit ad me unus de Seraphim. Divus Hieronymus ad Furiam: Hæc sunt duo Seraphim ter glorificantia Trinitatem.

SERAPIAS, [*ἕρπης σαραπίας*] Herba quæ & Orchis dicitur, quod (inquit Diofcorides) ejus radix inter pauca fit utilis. Dicitur & Cynoforchis, Latine Testiculus canis, quod nomen vulgus retinet. Aetiûs & Paulus Ægineta Triorchin appellant, a tribus testiculis in radice dependentibus. Plin. lib. 26. cap. 10.

SERAPINUS, V. SERAPIS infra.

SERAPION, vel SARAPION, [*Σαραπίων ἢ Σαραπίων*] Ælius dictus, orator Alexandrinus, scripsit ad Adrianum principem Panegyricum: Orationes in genere deliberativo, apud Alexandrinos: item Utrum Platonem jure removerit Homerum a sua Republica: præterea Artem rhetoricam. Auctor Suidas.

Serapion, Pictor cognominatus Rhyparographus, auctor Plin. lib. 35. cap. 10. V. in hac dict.

Serapion, Præful Antiochenus sub Commodio principe, cujus meminit Hieronymus.

Serapion alter Christianus, qui ob elegantiam ingenii Scholasticus meruit cognominari, carus Antonio monacho: scripsit contra Manicheos egregium volumen, & quædam alia: laudatis etiam ob fidei constantiam sub Constantino principe, ut idem Hieronymus auctor est.

Alius item Hydoro soli notus, alias supra modum lucifuga. de quo plura apud Suidam. Forsan idem, quem laudat Pallad. in Lausiaca c. 84.

Serapion, herba Serapias sic vocatur apud Apul. de Herb. cap. 15.

SERĀPIS, vel SARĀPIS, is & idis. f. [*Σεραπίς ἢ Σάραπίς*] Serpens; Deus apud Ægyptios, qui apud Græcos Pluto, quem colunt qui Nilum inhabitant. Tacit. 4. Hist. 84. Monitu Serapidis Dei, quem dedita superstitionibus gens ante alios colit. Martial. lib. 9. 30.

Heu quæ lingua fileat? non illam mille carastæ
Vincebant, nec quæ turba Serapin amat. Mart. Capella ausus est corripere penultimam, lib. 2.

Te Serapin Nilus, Memphis venerat Osirin. Reprehensus eo nomine a Lil. Gyraldo. Plin. lib. 37. cap. 5. Apion, cognominatus Plistonices, paulo ante scriptum reliquit, esse etiam in labyrintho Ægypti colosseum Serapin e smaragdo novem cubitorum. Hujus meminit Cic. 3. de Nat. Deor. 47. V. Cæl. Rhodig. lib. 2. cap. 13. conf. APIS & OSIRIS.

SERĀPICUS, vel SARĀPICUS, vel SERĀPINUS, a, um. Adj. Cæna Serapica, i. e. Sumtuosa. Tertull. Apol. cap. 39.

De Serapinis Ammian. 28. 4.

SERAPĒUM, i. n. [*Σαραπίων*] Templum Serapidis. Ammian. 22. 16.

SERARIUS, a, um. in SRRUM, i. n.

SERBŌNIS, [*Σερβωνίς*] Palus est, juxta quam est mons Cassius, teste Herodoto lib. 2.

SEREN, Civitas Arabum non procul a Troglodytis. Plin. lib. 6. cap. 29.

SERENA, [*Σερενή*] ex Hispania oriunda, uxor fuit Stiliconis, focus Honorii Imperatoris, qui Mariam filiam ipsius, uxorem duxit. Hujus Serenæ laudes eleganti carmine celebravit Claudianus.

Docta Serena. Claud. de concha 3.

SERĒNUS, a, um. Adj. [*ἀσπρητός, εὐδία* Gl. L. G. & G. L.] Tempestati proprie tribuitur, significatque Tranquillum, sine nubibus, sine imbre, quod id maxime tempus stationi aptum sit. Plaut. Merc. 5. 2. 35.

Hic Favonius ferens est, hic Austro imbricus. Hic Siccum significare potest, quod sereno cælo sicca sit maxime tempestas. V. Non. 2. 812.

Ætas serena. Virg. 6. Æn. 707.

Cælum ferenum. Martial. lib. 1. 170.

Hiemes serenæ. Virg. 1. Georg. 100.

Lumen ferenum. Lucret. lib. 2. 149.

Lux serena. Virg. 5. Æn. 105.

Lux serena & tranquilla ex turbido die. Liv. 1. 16. pr.

Nubes serenæ, Siccæ. Virg. 1. Georg. 461. Nonius 2. 812.

Sidera serena. Lucret. lib. 4. 213.

Tempestas serena. Sueton. Vesp. cap. 10.

Venti fereni. Ovid. 1. Fast. 681.

Ver ferenum. Virg. 1. Georg. 340.

Ad alia item transfertur; ut,

Color serenus, Lucidus, purus. Plin. lib. 9. cap. 35.

Animus serenus. Ovid. 1. Trist. 1. 39.

Horæ serenæ, Tranquillæ, felices. Sil. lib. 15. 53.

Sed current albusque dies, horæque serenæ. i. e. Vita felix & sine perturbatione.

Pectora facta serena. Ovid. 1. Trist. 9. 40.

Vitam serenam degere. Lucret. lib. 2. 1093.

Nam (pro sancta deum tranquilla pectora pace

Quæ placidum degunt ævum, vitamque serenam!)

Joëthina serena. Lucret. lib. 2. 8.

Frons tranquilla & serena, pro Læta. Cic. 1. Tusc. 31. Nec vero eadem

frons erat, quæ M. Crassi illius veteris, quem semel ait in omni vita risisse Lucilius, sed tranquilla & serena. Martial. 1. 7. 11.

Iravitate serena plenus vultus. Lucan. ad Pison. 88.

Drefereno annuere. Martial. lib. 2. 24.

Vol. IV.

Vultu sereno fortis. Hor. 1. Carm. 37. 26.

Vultu ridet fortuna sereno. Ovid. 1. Trist. 4. 27.

Serenissimus, [*εὐδαιμονέστατος, χαλκιδέστατος* Gl. L. G.] Plenissimus, ut ita dicam, tranquillitate: non tristis, affabilis, lætus.

Sæpius Principes hoc titulo honorificantur, uti notat Barthius Adv. vers. 143. 3. [Capitolin. in Macrino extr. Serenitati tuæ.]

Serenissimo principi supplicare, dixit Justinianus in l. Imperialis benevolentie. §. similis vero. De nuptiis lib. 5. C. tit. 4. Sed & si (inquit) non serenissimo principi supplicaverim, &c.

SERĒNUM, i. n. [*ἀσπρητός, εὐδία* Gl. L. G.] Serena tempestas. Virg. 1. Georg. 394.

Nec minus ex imbris soles, & aperta serena Profpicere.

Caligo in terras nitido resoluta sereno. Sil. 5. 58.

Sereno, Ablativus, pro Sereno tempore, cui Nubilo opponitur. Plin. lib. 11. cap. 24. Aranei sereno non texunt, nubilo texunt. Liv. 31.

12. Sereno per diem totum. Sen. Nat. Quæst. 2. 18. Et sereno tonat.

SERĒNE, Adv. August. de Trin. 8. 9.

SERĒNITAS, ætis. f. [*ἀσπρητός, χαλκιδέστατος* Gl. G. L.] Tranquillitas, claritas. Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandra ferentitate deficiens.

Serenitas, & Perturbatio cæli, contraria. Cic. 2. de Divin. 94. Hæc igitur cum sit, tum ferentitas, tum perturbatio cæli, estne sanorum hominum hoc ad nascentium ortus pertinere non dicere? quod certe non pertinet.

Mira ferentitas cum tranquillitate oriebatur. Liv. 26. 11.

Tranquilla ferentitas est. Liv. 2. 62.

Legitur in plurali apud Columel. 3. 1. Vitis imbribus magis, quam ferentitatibus, offenditur. [Serenitas tua. V. in Serenissimus supra.]

SERĒNIFER, æra, ærum. Avien. in Arati Phænomen. 989.

Axe ferentiferi descendit fol Aquilonis.

SERĒNESCO, V. SRRESCO, infra f. l.

SERĒNO, [*ἀσπρησιάζω, εὐδισσιάζω*, Gl. G. L.] ære. Serenum reddere, & clarum. Virg. 1. Æn. 259.

Olli subridens hominum sator, atque deorum,

Vultu, quo cælum, tempestatesque feremat. Plin. lib. 2. cap. 6.

de Sole, Atque etiam nubila humani animi feremat.

Domum feremare largo igne. Lætificare, vel illustrare. Stat. 1. Achill. 120.

Afflatibus vivis ora feremat. i. e. Auræ vitalis afflatu fit lætior. Stat. 2. Theb. 57.

Spem feremare fronte. Virg. 4. Æn. 477.

Consilium vultu tegit, ac spem fronte feremat.

In SPES exp. Sereno. H. St. V. SPES.

Tristia fronte feremare. Sil. lib. 11. 369.

SERĒNĀTUS, a, um. Partic. [*ἀσπρησιάζων*] Sil. 12. 637.

Ecce feremato clarum jubar emicat axe.

Phœhus ferematus, pro Placato. Sil. 5. 181.

SERĒNĀTOR, ðris. m. Jovis cognomentum apud Apul. de Mundo p. 75.

Elmenh.

SERES, [*Σερες*] Scythiæ Asiaticæ populi, a quibus nobilis illa lana ex arboribus, ex qua fit sericum, advehi dicitur. Hi ex Virgilio, Plinio, Strabone, Solino notissimi sunt. De quibus Marcellinus libro suæ historiæ 23. 6. Agunt (inquit) ipsi quietius Seres, armorum semper & præliorum expertes: utique hominibus sedatis & placidis est orium voluptabile: nulli finitimum molesti, cæli apud eos jucunda salubrisque temperies: æris facies munda, leviumque ventorum commodissimus status, & abunde silvæ subluccidæ: a quibus arborum fetus aquarum aspergibus crebris, velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore missam subtilitatem tenerimam peccunt: nentesque subtegmina, conficiunt sericum ad usum antehac nobilium, nunc etiam infimorum sine ulla discretione proficiens. Ipsi præter alios frugalissimi, pacatoris vitæ cultores, vitant reliquorum mortalium coetus: quomque ad coemenda fila, vel quædam alia transeunt flumen advenæ, nulla sermonum vice, propositarum rerum pretia folis oculis æstimantur: & (ita sunt abstinentes) apud se tradentes genita, nihil ipsi comparant adventitium. Hæc Ammianus Marcellinus. Ceterum ut plurali numero Seres dicitur, ita singulari Ser, hujus Seris. Virg. 2. Georg. 121.

Sub juga jam Seres, jam Barbarus iisset Araxes. Sidonius Apollinaris, 5. 43.

Atlyrius gemmas, Ser vellera, tura Sabæus. Ex Hermol. V. SER.

Ad Seras aliquid petere. V. AD.

Colorati Seres. Ovid. 1. Amor. 14. 6.

Nobiles vellere Seres. Sen. Thyest. 4.

SERICUS, a, um. Adj. [*σερικόν*] ab eo quod Seres vocantur. Serica enim est gens Parthis vicina sagittandi arte famosa, a qua & Sericum vocatur, ut ait Acron. Hor. 1. Carm. 29. 8.

Doctus sagittas tendere Sericas. Arcu paterno. h. e. Parthicas.

Hostis Sericus. Propert. lib. 4. 3. 8.

Carpenta Serica. Propert. lib. 4. 8. 23. [Hic sunt Serico obducta.]

SERICUM, i. n. [*σερικόν*] Id dici potest, quod a Seribus fiebat, & depectebatur ex arboribus ad vestimentorum nobilitatem, ut refert Plin. lib. 6. cap. 17. Unde Virg. 2. Georg. 121.

Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres. Vulgus autem nostrum Sericum accepit pro Eo texture opere, quod ex bombycum lanificio depecti solet.

Serica variis textilibus. Propert. lib. 1. 14. 22.

An a Bombycinis differant Serica, disputarunt viri docti. Arborum esse fetum ait Ammian. 23. 6. V. in SRRES. Alii arboribus depecta agnoscunt, verum non ex arborum natura, sed bombycum opere fieri tradunt. Sic Hydor. 19. 27. Sericum dictum, quia id Seres primi miserunt.

Vermiculi enim ibi nasci perhibentur, a quibus hæc circum arbores fila ducuntur. Vermes autem Gr. βόμυξίνος nominantur. V. plura in Pitisci Lex. Rom. Antiq. Suid. in Σέρπες & Σερικόν.

SERICUS, a, um. Adj. [*σερικόν*] Quod confectum est ex serico: ut, Vestis serica. Plin. lib. 21. cap. 3. i. e. Quas Seres ex bombycino texunt.

Pallia serica. Stat. 3. Silv. 4. 89.

Pulvilli serici. Hor. Epod. 8. 15.

SERICĀTUS, a, um. aliud Adj. Serica veste indutus. Suet. de Calig. cap. 52. Armillatus in publicum processit, aliquando sericatus & cycladatus.

SERICĀRIES, i. m. Textor sericorum. Julius Firmicus lib. 8. Mathematicis, refert sericarium textorem nasci, qui habuerit horoscopus in 28. parte Arietis.

SERICŌBAPPĒ, m. pl. i. e. Serici tincti, βέβασι enim significat tingo.

Et Inde

Inde Baptæ apud Juvenalem dicti, quod faciem fuco illinerent, *μίπιζα* Græcis, nobis fericum dicitur: cujus tinctorum Baphii, *πικρὴ βαπτιαν*, quod est tingere. Juven. 2. Sat. 91.

Talia lecreta coluerunt Orgia tæda

Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto. Hinc, Baptofericum pallium. Alciatus in l. Baluca. de metal. lib. 11. Cod. V. BAPTÆ.

SERESCO, Ære. per syllabæ detractorem curtatum, valet Serenescere & siccare. Lucret. 1. 305.

— dispanfæ in sole feresunt.

Significare & hoc verbum potest, In serum abire mutarique, quæ tenuissima pars lactis est; ut si lac ferescere diceret, qua notione accipi in veste non potest: nisi si quis ut caseus exeunte sero siccatur, sic exeunte humore siccari vestem diceret: quam translationem vix probaverim. Probabile est a sero, priore correpta, ferenum deductum, a quo & feresco: sed & serum casei est ejus siccatio, & tanquam ferenum cum exit foras. Hæc Turneb. 6. 14. [V. Non. 2. 812. & infra in SÆRUM, i.

SERGESTUS, i. m. Æneæ nauta apud Virg. 4. Æn. 288. Et lib. 5. 121.

Sergestusque, domus tenet a quo Sergia nomen. Nam a Sergesto

Sergia familia fuit, a Cloantho Cluentia. Servius. conf. 1. Æn. 514. SERGIUS, nom. gentis Ro. Patriciæ, ex qua sunt Sili & Carilinæ, item Fidenates & Planci cognomine. de cujus origine V. dict. super.

SERGIOLUS, i. m. Dimin. Juvenal Sat. 6. 105.

SERGIUS, a, um. Adj. ut Sergia tribus; legitur apud Alexandrinum lib. 1. Genial. Dier. cap. 17.

SERIA, æ. f. [οἰνόχηρος] Vas vinarium oblongum. Liv. 24. 10. Ter. Heaut. 2. 1. 51.

Relevi dolia omnia, omnes serias. Perf. 2. Sat. 11. Columel. lib. 12. cap. 18. Dolia quoque & ferias, ceteraque vasa antè quadragesimum vindemiæ diem picanda sunt.

Seria olearia. Varro 3. de R. R. cap. 2.

SERIOLA, æ. f. dimin. [οἰνοχηρόπιον] Persius 4. Sat. 29.

Seriola veteris metuens deradere limum.

SERICARIUS, IN SERICATUS, SERICOBAPTÆ, SERICUM, SERICUS, V. IN SERICUS.

SERIS, Æi. f. [πείρις, ἐρμύς, συναφεια, ἀλυσίς χροῖος, ἡ ὀρηκῆς, Gl. L. G.] Ordo & quasi quædam rerum continuata progressio, a ferendo, id est ordinando, dicta. Quintil. 1. 5. Nihil tamen horum, nisi in complexu loquendi, ferieque contingit. Plin. lib. 7. cap. 16.

Ordo & feris causarum. Cic. 1. de Divin. 125. Fatum autem id appello, quod Græci ἐμμεκρίνην, id est ordinem feriemque causarum. Idem 1. de Nat. Deor. 9. Est enim admirabilis quædam continuatio ferietque rerum, ut alia ex alia annexa, & omnes inter se aptæ, colligatæque videantur.

Series & connexio. Cic. in Partit. 137. Tanta series artis est: & sic inter se sunt pleraque connexa & apta, &c.

Ævi series. Stat. 4. Silv. 3. 145.

Vidi, quam feriem morantis ævi Pronectant tibi candidæ sorores.

Series historiarum. Val. Max. in Procem. Quis compos mentis domesticæ peregrinæque historiarum feriem, felici superiorum stilo conditam, vel attentiore cura, vel præstantiore facundia traditurum se speraverit?

Series necens. Cic. 4. Acad. 21. Cetera series deinde sequitur, majora necens, ut hæc, quæ quasi expletam rerum comprehensionem amplectuntur: Si homo est, animal est mortale rationis particeps. Idem 1. de Legib. 52.

Atra series tuæ vitæ. Ovid. in Ibin, 64.

Immensa series laborum. Ovid. 9. Epist. 5.

Inexplicabiles series. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Innumerabilis annorum series. Hor. 3. Carm. 30. 4.

Longissima series rerum. Virg. 1. Æn. 645.

Longe porrecta viarum series, Viæ longo tractu sternendæ. Stat. 3. Silv. 3. 102.

Evolvere feriem fati. Ovid. 15. Met. 152.

Scribitur & Seria. æ. [Certe in Gloss. Latinogræc. Seriam, Ἀκόλαστον, quod non aliò pertinere videtur.

SERRIETAS, V. SERIUS.

SERILIA, vel SERILLA, um. n. pl. [Ἰεριχὴ πολλοῖα] (inquit Festus) Verrius appellari putat Navigia Ithrica, ac Liburnica, quæ lino ac sparto condentantur, a conferendo & contexendo dicta, quia dicat Pacuvius in Nuptiis, Nec ulla subscus cohibet compagem alvei, Sed futa lino & sparteis ferillis. Quum ἀφ' ὀρεγκῶς & ficto vocabulouus sit, pro Funiculis, qui sparto conferuntur. Σπάρτον enim ἀσπίρω, id est Sero deducitur. hinc Funiculi spartei Græcis ἀσπίρω vocantur. V. Voff. Etymol.

SERIO, Adv. V. SERIUS adjectivum.

SERIOLA, V. supra SERIA.

SERIPHOS, i. f. [Σειρῶ] Insula una ex Sporadibus in Ægeo mari: quam notiosem fecerunt ranæ, quæ illic, ut ajunt, non coxant, orto inde adagio, Rana Seriphia, in mutos aut taciturnos. Plura Erasmus in Chiliadibus. Plin. lib. 8. cap. 58. Mutæ, inquit, etiam sunt ranæ in Seripho insula.

Humilis Seriphos. Stat. 1. Achill. 205.

Parva Seriphos. Juven. 6. Sat. 564.

Plana Seriphos. Ovid. 7. Met. 465.

SERRIPHUS, a, um. Adj. [Σειρῶ] ut in illo Themistoclis, Neque enim vel tu, si Atheniensis esses, clarus exstitisses: aut ego, si Seriphus essem, ignobilis. Tacit. 4. Ann. 21. Saxum Seriphium.

SERTPHIUM, i. n. [σέρφιον] Genus absynthii, quod & Marinum dicitur. Plin. lib. 27. cap. 7.

SERIS, is. f. [σείρις] Genus Cichorii. Vocant autem Latini Intybam, five intybum. Vulgus nostrum *Ἐπίτινιαν*. Varro 3. de R. R. cap. 10. Anferes nascunt in humidis locis, ubi pabulum ferunt, quod aliquem fructum ferat, feruntque his herbam quæ vocatur feris, quod ea aqua tacta etiam quum est arida, fit viridis. conf. Plin. 20. 8.

SERIUS, [Σειρῶ] Fluvius Cisalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, a quo Vallis Seriona in eodem agro populosa artificiosaque nominata est.

SERIDS, a, um. Adj. [σπυδαῖον Gl. L. G.] Quod cum assertionem, & non per jocum dicitur. Accius, Vos nugas asseritis, nos seria loquimur.

Nonius, 1. 144. Serium, inquit, triste, & quasi sine risu. V. Voff. Etymol. Plaut. Pæn. 2. 51. Ter. Eun. 3. 3. 7.

Ait rem divinam fecisse, & rem seriam

Velle agere mecum.

Serium opponitur Ludo. Plin. in Paneg. cap. 82. extr. Simul cogito, quum sine ista ludus, & avocamentum hujus: illæ feriæ, & intentæ, & a quibus se in tale otium recipit, voluptates. conf. Voff. l. c.

Serium & jocofum, contraria. Cic. 1. Off. 103. Ludo autem & joco uti illo quidem licet, sed sicut fomno, & quietibus ceteris, tum cum gravibus feriisque rebus satisfecerimus. Ibidem paulo supra. & 134. Ac videat in primis quibus de rebus loquatur: si feriis, severitatem adhibeat: si jocosis leporem. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dictorum urbanorum alia feria, alia jocosa, alia media.

Verba feria. Tibul. lib. 3. 7. 20.

Dictu feria. Hor. de Arte Poet. 107.

SERIA, n. pl. [σπυδαῖα Gl. L. G.] Ovid. 5. Fast. 341. Hor. 1. Serm. 1. 27.

— sed amoto quæramus feria ludo. Virg. 7. Ecl. 17.

Posthabui tamen illorum mea feria ludo.

Joca feriæque cum eo conferre dicimur, Quocum omnia nostra communicamus. Cic. 2. de Fin. 85. Ac quicum joca & feria, ut dicitur, quicum arcana, quicum occulta omnia? Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico. Erasmus.

Laxare feria, Remittere. Perf. 5. Sat. 44.

Vertere feria ludo. Hor. de Arte Poet. 226.

Seria ac jocos celebrare. Liv. 1. 4. Per feria & ludum. Curt. 9. 7. 16.

Seria, Necessaria, Σπυδαῖα, ἀναγκαια, Gloss. Latinogræc.

SERIO, Adv. [σπυδαῖος] Sine joco. Plaut. Amph. 3. 3. 9.

An id joco dixisti? equidem serio ac vero ratus. Ter. Eun. 3. 3. 22.

Misit porro orare ut venirem serio. Cic. 5. Att. 15. Inde ad Taurum cogitabam, ut cum Mophragene, signis collatis, si possem, serio apparatu &c. Vetus exemplar sic habet, Si possem, de seruo tuo deciderem.

Al. Decertarem. Plin. lib. 9. cap. 35. Ne serio quidem &c.

Serio rem agere. Liv. 4. 25.

SERIÉTAS, ætis. f. a Serius; Gravitas. Aufon. 2. Parent. 6.

Et gravitas comis, lætaque ferietas. Sidon. 23. 440. Rifus, ferietas, dicacitas.

SERMIO, Ænis. m. [λόγος, ἡμιλία, Gl. G. L.] Loquela, a confertis & contextis verbis. Servius, in Virg. 4. Æn. 277. Sermo est confertio orationis, & confabulatio duorum vel plurium. Et in illud Virg. 6. Æn. 160.

Multa inter sese vario sermone ferebant: sic ait, Hinc proprie dictus est Sermo, qui inter duos feritur, & inter utrumque agitur. Cic. de Senect. 28. Sed tamen decorus est sermo feris, quietus, & remissus. Sermo & Colloquutio. Cic. 1. Fam. 9. Hac me mente fuisse, & Senatus ex me te Cof. audivit, & tu in nostris sermonibus, colloquutionibusque ipse vidisti.

Sermo & Oratio differunt. Est enim Sermo, locutio qua communiter omnes utuntur: Oratio vero proprie oratorum est. Cic. in Orat. 64. Mollis est oratio philosophorum, & umbratilis: nihil iratum habet, nihil invidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil altutum. Itaque sermo potius, quam oratio dicitur. Quanquam omnis locutio oratio est, tamen unius oratoris locutio hoc proprio signata nomine est. Hactenus Cicero. [Gloss. Græcolat. λόγος, ἡ ἡμιλία, Dictum, sermo, ratio, verbum, oratio. λόγος ἡπιτοικός, Oratio.]

Sermo de. Cic. de Arusp. Resp. 34. De Alexandrinis video esse sermonem, quem ego non refuto. Idem in Somn. Scip. 17. Quid autem interest ab iis, qui postea nascentur, sermonem fore de te, quum ab iis nullus fuerit, qui ante nati sunt?

Sermonem cum. Cic. in Vatin. 3. Cum Albinovano sermonem, non modo de Seltio accusando, sed nulla unquam de re fuisse, paulo ante imprudens indicasti.

Sermo cum litteris. Cic. 12. Att. 15. extr. Secundum te, nihil est mihi amicis solitudine. In ea mihi omnis sermo est cum litteris.

In sermone. Cic. 12. Fam. 16. Quum mihi in sermone injecisset, se vel le Asiam visere. V. INJECTIO.

Eccum tibi lupum in sermone: h. e. De quo loquebamur, adest. Plaut. Stich. 4. 1. 71. Dicitur & Lupus in fabula. V. LUPUS.

Sermo, [διγλωσσῶ] Lingua. Hor. 3. Carm. 8. 5. Doctus sermones utriusque linguæ.

Tractare aliquid Græco sermone vel Attico. Cic. 1. de Finib. 1.

Græcus sermo. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Latialis sermo. V. Latialis, in LATIUM.

Latinus sermo. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Patrius sermo. Lucret. lib. 1. 832.

Romanus sermo. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Imitatus sermones hominis turdis. V. IMITATOR.

Perhibet se vel nobis nolentibus Latinus sermo. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Scribere contra aliquem scito sermone & Attico. Cic. 1. de Nat. Deor. 93.

Affluentia sermonis verbosa. Firmic. lib. 8. cap. 10.

Caput & pes sermonis, pro Principio & Fine. Plaut. Afin. 3. 3. 139.

Honos sermonis. Hor. de Arte Poet. 69.

Insolentia sermonis. V. INSOLENS.

Littera sermonis fida sinistra mei. Ovid. 3. Trist. 7. 2.

Particeps sermonis. Cic. 3. de Orat.

Accuratus sermo. V. Accuratus in ACCURO.

Amari sermonis homo. Hor. 1. Serm. 7. 7.

Benignus sermo. Hor. 1. Epist. 5. 11.

Blandus sermo. V. BLANDUS.

Brevis sermo. V. BREVIS.

Comis sermo. Tacit. 15. Ann. 48.

Communis sermo. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Concinnus sermo utraque lingua. Hor. 1. Serm. 10. 23.

Credibilis sermo. Ovid. 1. de Arte Am. 467.

Curatus sermo. V. CURO.

Dilucidus sermo. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Distinctus sermo. Quintil. lib. 1.

Doctissimus sermo. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Horridus sermo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque ignoro quosdam esse, qui curam omnem compositionis excludant, atque illum horridum sermonem, ut forte effluerit, modo magis naturalem, modo etiam magis virilem esse contendunt.

Imperitus sermo. Cic. in Orat. 23.
 Iniqui sermones. V. INIQUUS.
 Intentior sermo. V. Intentus, in INTENDO.
 Intimus sermo. V. Intimus, in INTRA.
 Jocosus sermo. Hor. 1. Serm. 10. 11.
 Latus ornatufque sermo. Quintil. lib. 5. cap. 14. Argumenta sermone puro, & dilucido, & distincto, ceterum minime lato, ornatoque putant esse dicenda.
 Longinquus sermo. V. Longinquus, in LONGUS.
 Longus sermo. V. LONGUS.
 Medius ambiguufque sermo. V. MEDIUS.
 Pacificus sermo. Lucan. lib. 3. 305. — duramque viri deflectere mentem Pacifico sermone parant, &c.
 Pedestris sermo, Humilis, non magniloquus. Hor. de Arte Poet. 95.
 Perpetuus sermo. Lucret. lib. 4. 541.
 Politi sermonis mella. Claud. Conf. Mall. Theod. 251.
 Promptus sermo illi. Juvenal. 3. Sat. 73.
 Purus, dilucidus, & distinctus sermo. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Purus & nihil se supra modum extollens sermo. Quintil. lib. 1. cap. 9.
 Quotidianus & in quemcunque etiam indoctorum cadens sermo. Quintil. lib. 4. cap. 2. & Cic. 1. Fam. 1. Cum in sermone quotidiano, tum in senatu, sic egit &c. [Loco pr. est Elocutio, ut in aliis his locis.
 Rectus & secundum naturam enunciatus sermo. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Tristis sermo. Hor. 1. Serm. 10. 11.
 Truncus sermo. Stat. 12. Theb. 479.
 Vetus sermo. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Vitiosus sermo. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Vulgaris sermo. Quintil. lib. 12. cap. 10.
 Vulgati sermones. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Abrumpere sermonem. Virg. 4. Æn. 388. V. ABRUMPO.
 Abstinerē sermonem de re aliqua. V. ABSTINEO.
 Abuti aliquo sermone pro mandatis. V. ABUTOR.
 Accedere ad sermonem. Cic. 2. de Orat.
 Accipere sermonem ab ipsa rerum natura. Quintil. lib. 3. cap. 2.
 Adjungere ad sermonem. Cic. 12. Fam. 16.
 Agere aliquid dignum sermone. Hor. 2. Serm. 3. 4.
 Arripere sermonem. V. ARRIPIO.
 Avertere se a sermone. V. AVERTO.
 Avertere sermo a. Quintil. lib. 4. cap. 1. Sermonem a persona judicis aversum, qui ἀναπροφῆ dicitur, quidam in totum a proœmio submovent.
 Captare sermonem. Ovid. 3. Met. 279. V. CAPTO in CAPIO.
 Celebrare sermone. Cic. pro Cluent. 35. Id multo sermone celebratur.
 Cohæret sermo. V. COHÆREO.
 Conferre sermonem cum aliquo. Cic. 1. Off. 136. Maximeque curandum est, ut eos, quibuscum sermonem conferimus, & vereri & diligere videamur. V. CONFERO.
 Conficere sermonem. V. CONFICIO.
 Copulare sermonem cum aliquo. V. COPULO.
 Crebrescit sermo. Virg. 12. Æn. 222.
 Declamēt medio sermone disertī Ovid. 2. de Arte Am. 507.
 Dies deficiens sermoni. Ovid. 5. Trist. 13. 28.
 Defugere sermonem. Cæs. 6. Bell. Gall. 12. Aditum sermonemque defugiunt.
 Delabi in aliquem sermonem. Cic. 1. de Orat. 96. Insperanti mihi, inquit, & Cottæ, sed valde optanti utrique nostrum cecidit, ut in istum sermonem, Craffæ, delaberemini.
 Detinuit sermone diem. Ovid. 1. Met. 683.
 Devenire sermonem in alienas manus. Cic. 1. Att. 13.
 Dispersus sine ullo certo auctore sermo. Quintil. lib. 5. cap. 1.
 Dissipatus sermo. Cic. pro Flacc. 14.
 Datus sermo per civitatem, Diffusus, diffeminatus. Liv. 2. 2.
 Dare sermonem alicui, pro Dare causam obloquendi. Cic. 9. Fam. 3.
 Dabimus sermonem iis, qui nesciunt, nobis, quocunque in loco simus, eundem cultum, eundem victum esse Budæus.
 Dare aliquem testem sermoni. Ovid. 1. Amor. 8. 21.
 Ducere sermonem alicunde. Cic. in Brut. 21. Nempe igitur hinc tum Pomponii ductus est sermo.
 Emanat sermo. V. EMANO.
 Excitare sermonem. Cic. 8. Fam. 10.
 Exhaustiri sermonem. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Exprimere sermonem. Cic. 9. Att. 18. Meumque sermonem expressum statim mittam.
 Exsequi sermonem cum aliquo, Verba facere, loqui. Plaut. in Trin. 2. 2. 5. — nolo ego cum improbis te viris, Gnate mi, neque in via, neque in foro ullum sermonem exsequi. i. e. Ulla verba facere.
 Facere sermonem. V. FACIO.
 Fremebant superi sermone vario. Ovid. 9. Met. 418.
 Habere sermonem. Cib. de Senect. 30. Cyrus quidem apud Xenophontem eo sermone, quem habuit Amiens.
 Habere sermonem cum. Idem de Amicit. 3. Itaque tum Scævola, cum in eam ipsam mentionem incidisset, exposuit nobis sermonem Lælii de amicitia, habitum ab illo secum, & cum altero genero C. Fannio, M. F. paucis diebus post mortem Africani.
 Habere sermonem per biduum. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Habere multum sermonem de aliquo. V. MULTUS.
 Habuit primus annus de hac reprehensione plurimum sermonis. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Incidit sermo, &c. V. INCIDO.
 Incidere in sermonem aliquem fortuito. Cic. 1. de Orat. III. V. INCIDO.
 Inceptus sermo. Virg. 6. Æn. 470.
 Increbuit sermo. V. INCREBESCO.
 Inferre sermonem delicatum in, &c. V. INFERO.
 Inferre sermonem de re aliqua. V. INFERO.
 Injicere sermonem, & injicere in sermone. Cic. 12. Fam. 16.
 Inlinuare se familiariter in sermonem aliquem. V. INSINUO.
 Instituire sermonem cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 296.
 Intercipere medium sermonem. V. INTERCIPIO.
 Interrumpere sermonem, vide INTERRUPO. H. St.
 Interesse sermoni alicui. Cic. 11. Fam. 7. pr.

Labare sermone. V. LABO. āre.
 Legere sermonem alterius. V. LEGO, ěre.
 Manare sermonem. Cic. pro Corn. Balb.
 Mittere sermonem. Cic. 3. de Orat.
 Moritur sermo. V. MORIOR.
 Ordinē sermonem. Cic. 1. de Orat. 98.
 Oritur sermo ab iis. V. ORIOR.
 Oritur sermo de re aliqua. Hor. 2. Serm. 6. 71.
 Percrebuit omnium sermone. V. PERCREBESCO.
 Perferre sermonem alicujus ad aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
 Pervagatus sermo. Cic. pro Milon. 29.
 Probare aliquid largo sermone. Lucret. lib. 5. 156.
 Producere sermonem. Cic. in Somn. Scip. 17.
 Profari medio viri sermone. Sil. lib. 6. 295.
 Quærere sermonem. Ter. Eunn. 3. 3. 10.
 — accumbere
 Mecum, mihi sese dare, sermonem quærere.
 Referre sermones aliquorum. Cic. 1. Fam. 9.
 Refrigerare sermonem. Cic. 3. Fam. 8.
 Relinquere verba imperfecta sermonis Ovid. 1. Trist. 3. 65.
 Replere sermone populum. Virg. 4. Æn. 189.
 Hæc tum multiplici populos sermone replebat.
 Reprimere sermonem. Cic. 3. Fam. 8.
 Requiritur sermone anillos focos. Virg. 1. Æn. 221.
 Refringere sermonem. Cic. 13. Att. 10.
 Rumpere sermone silentia. Ovid. 1. Met. 208.
 Sedare sermonem. Cic. 13. Att. 10.
 Serebant multa inter sese vario sermone. Virg. 6. Æn. 160.
 Subire sermonem. Cic. 11. Att. 6.
 Sum. ut, In sermone omnium esse. Cic. 10. Philipp. 14. Erat enim in desiderio civitatis, in ore atque in sermone omnium.
 Sermo est omnibus. Plaut. Pseud. 1. 5. 4.
 Sermo est mihi apud deos. Cic. 2. de Legib. 41. Tamen quoniam mihi sermo est apud deos, nihil reticebo. Locus obscurior.
 Plurimus ei de honesto ac bono sermo sit Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Multi sermonis sunt ista. Cic. 7. Att. 3. Sed hæc coram: nam multi sermonis sunt.
 Multus est sermo me judicium jam de causa publica fecisse. Cic. 7. Att. 12.
 Sermo est eum reginam amare, &c. Plin. lib. 35. cap. 11.
 Sufficere sermonem. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Extendere noctem æstivam benigno sermone. Hor. 1. Epist. 5. 11.
 Trahere noctem vario sermone. Virg. 1. Æn. 752.
 Venire in sermonem hominum. Cic. 6. Verr. 13. In sermonem hominum atque in tantam vituperationem veniret.
 Versantur aures in pervagato sermone civitatis. Cic. pro Milon. 13. An vero Judices, vos soli ignoratis? vos hospites in hac urbe versimini, veltræ peregrinantur aures, neque in hoc pervagato civitatis sermone versantur? Vitare sermonem. Cic. 9. Fam.
 Utendumque plane sermone, ut nummo, cui publica forma est. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Sermo, pro Dialogo, ut Platonis sermo. H. St. V. Orat. Cic. 23.
 Sermones pl. pro Colloquio plerumque, vel Repetito sermone, nonnunquam Rumore. Virg. 6. Æn. 535.
 Hac vice sermonum, rufæ Aurora quadrigis, &c.
 In sermonibus. Plaut. Trin. 1. 2. 62. Cic. 1. Att. 16. Usque eo ut nostri isti commissatores conjunctionis, barbarali juvenes, illum in sermonibus Cn. Ciceronem appellant.
 Compositi sermones ad coarguendos qui contra disputant, a Græcis ἐπιπλοκαί vocantur. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Compositi ad præcipiendum sermones, qui διεργαστικῆί appellantur. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Sermonibus de industria compositis excipi, ex Livio. Vide EXCIPIO. H. St.
 Fideles sermones, Quibus fides haberi debet. Catul. Argon. 62. 144.
 Fortuiti sermones. Tacit. 4. Ann. 68.
 Multiplices varique sermones. Cic. in Orat. 12. Solebant Academici de rebus omnibus in utramque partem disputare: atque ideo sermones eorum Cicero multiplices & varios appellat.
 Obscæni sermones. Hor. 2. Epist. 1. 127.
 Otiosi sermones Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Sinistris sermonibus aliquem carpere. i. e. Maledicis, & iniquis. Plin. 1. Epist. 9. ad Fundanum, Nemo me apud quenquam sinistris sermonibus carpit: neminem ipse reprehendo.
 Cedere sermones. Ter. Heaut. 2. 3. 1. Interea dum sermones cedimus, illa sunt relicta. h. e. Dum sermones miscemus, dum colloquimur. Putant figuram dicendi ortam esse a crebra inter loquentes verbi iteratione. Sunt qui Cædimus scribant. [Recte. V. CÆDIMO.
 Commeant sermones. Tacit. 2. Ann. 28.
 Communicare sermones. Cic. 2. de Invent. 144.
 Confundere sermones in unum. V. CONFUNDO.
 Deferre sermones de aliquo ad aliquem. Cic. 3. Fam. 8.
 Dictare in sermonibus. Cic. 1. Fam. 9. ad fin. Al. Dictitare rectius.
 Differre sermonibus. Divulgare. Liv. 34. 49. Qui male commissam libertatem pop. R. sermonibus distulerint.
 Divulgare sermonibus rem aliquam. V. DIVULGO.
 Effugere sermones. Cic. Cujus frater germanus sermones iniquorum effugere potuit.
 Erumpunt sermones in nomen alicujus. Cic. 1. ad Q. frat. 2. 1.
 Ferre sermonibus aliquid. Liv. 4. 5. extr.
 Jacere sermones. Tacit. 4. Ann. 68. Latiaris jacere fortuitos primum sermones.
 Jactis sermonibus ira intumescere. Stat. 1. Theb. 411.
 Imbuere aures alicujus honestis sermonibus. Tacit. 4. Hist. 7.
 Incidere nobis varii sermones. Catul. de Vario 10. 5.
 Lacerare sermones. V. LACESSO.
 Mittere aliquem in fabulas & sermones. Quintil. Declam. 14. p. 301. Burm.
 Moveri sermonibus alicujus. V. MOVERO.
 Obmutescere sermones. Cic. Denique etiam de sermonibus hominum, nisi obmutuerint.
 Perferuntur sermones. V. PERFERO.
 Perferbere sermones. 1. Q. frat. 2. 1.

- Pervulgari sermonibus. Cic. pro Cael. 69. Audita, & pervulgata, & percrebrata sermonibus res est. Al. Audita & percrebrata emendatius.
- Referre sermonibus. Cic. pro Rabir. Post. 40.
- Serere sermones. V. SERRIO, fevi
- Sustinere. Cic. 1. Fam. 14. Absens hominum sermones facilius sustinebis.
- Vapulare sermonibus. Cic. 2. Art. 14.
- Verberata aures sermonibus. Tacit. in Vita Agric. 41.
- Ufupare sermonibus crebris. Cic. pro M. Marcel. 5.
- SERMUNCULUS, i. m. dimin. [λογιδιον] Cic. 13. Att. 10. Sermunculum enim omnem aut refringerit, aut fedarit. Plin. 5. Epist. 8. Ut sermunculis etiam, fabellisque ducantur. Cic. pro Deior. 35. Nonne intelligis, Caesar, ex urbanis malevolorum sermunculis, hæc ab istis esse collecta?
- SERMUNALIS, e. Adj. Tertull. in Prax. cap. 5. Non sermunalis, sed rationalis Deus.
- SERMUNOR, ari. Gell. lib. 17. cap. 2. Sermonari rusticus videtur, sed rectius: sermocinari crebrius est, sed corruptius. Hæc ille.
- SERMOCINOR, [σμιλέω Gl. L. G. & G. L.] ari. Loqui, colloqui. Plin. lib. 10. cap. 42. Super omnia humanas voces reddunt, psittaci quidem etiam sermocinantes. Cic. 2. de Invent. 54. Et quibus in rebus homines in consuetudine scribendi aut sermocinandi eo verbo uti soleant, considerabitur. Idem 3. Verr. 138. Respondit illa, ut meretrix, non inhumane: libenter ait se esse facturam, & se cum isto diligenter sermocinaturam: reverti jubet.
- SERMOCINANTER, Adv. Sidon. 8. Epist. 6. Sermocinanter horas extrahere.
- SERMOCINATIO, onis. f. [ἀλόγιον Gl. L. G. & G. L.] Quintil. lib. 9. cap. 2. Sermones hominum assimilatos dicere διαλόγους malunt, quam quod Latinorum quidam dixerunt sermocinationem.
- Sermocinatio quidem levi de re, sed a Latine Linguae studio non abhorrens. Gell. 19. 8.
- SERMOCINATRIX, icis. f. [κρηδομιλητής] Quintil. lib. 3. cap. 4. Quam sane permittamus dicere sermocinatricem.
- SERMYLIA, æ. f. [Σερμυλία] Civitas in Sithonia Macedonia. Herodot. lib. 7.
- SERO, ære. V. SERRA.
- SERO, sèvi, sätum, [σπείρω, Gl. L. G. & G. L.] ère. Seminare & plantare significat. Plin. lib. 12. cap. 3. Qualiter omnia tranfutura longius, feri arctissime, transferrique meminisse convenit. Cic. 1. Tusc. 32. Serit arbores, quæ alteri saculo profint. Virg. 2. Georg. 433.
- Et dubitant homines ferere, atque impendere curam.
- Manu ferere. Cæf. 3. Bell. Civil. 44. Multaque erant intra eum locum manu fata. [Ut manu facta. V. MANUS.]
- Densa ferere. Virg. 2. Georg. 275.
- Fruges ferere. Tacit. 14. Ann. 38.
- Hordea campis ferere. Virg. 1. Georg. 210.
- Vitem ferere, Plantare. Columel. lib. 3. cap. 20.
- Pisces ferere. Plin. lib. 9. cap. 17.
- Serere, per translationem. Liv. 21. 10. Incufaverat, bella ex bellis feri, ne pace unquam frui plebs possit.
- Bella sermonibus ferere. Liv. 4. 5. extr. Si hæc impediēt aliquis, ferite sermonibus, & multiplicata fama bella. Alia exemplaria habent, Ferte.
- Certamina ferere. Liv. 27. 12. Annibal turmatim per equites, peditumque jaculatores levia certamina ferens, capum univèrse pugnae non necessarium ducebat.
- Certamina ferere cum aliquibus, Movere lites & diffensiones. Liv. 2. 1.
- Colloquia cum aliquo ferere, Colloqui. Liv. 24. 31. Quæ licentia Cretenfium esset rogantes ferendi colloquia cum hoste. i. e. Verba faciendi. Sic cap. 32. & lib. 34.
- Crimina ferebant in Senatum, optimatefque. Liv. 24. 23. extr.
- Curas Erycina ferens in pectore. Catull. 62. 72.
- Discordias ferere. Liv. 3. 40.
- Fabulam ferere argumento. Liv. 7. 2. pr. Aliter 38. 56.
- Lites ferere. Plaut. Pcen. 3. 2. 10.
- Mentionem alicujus rei ferere ad vulgus sermonibus occultis. Liv. 3. 43. pr.
- Negotium ferere. Plaut. Most. 5. 1. 51.
- Prælium ferere. Tacit. 5. Hist. 11.
- Rumores varios ferere. Virg. 12. Æn. 228.
- V. SUBSERO. H. St.
- Sermonem ferere. Locutio est Plauto usitata & frequens: & a ferendo ꝛ Sermo declinatum esse Varro censet. V. SERRIO. Plaut. Caf. Quæ hujus similes sermones ferunt. Idem Curc. 1. 3. 37.
- Quod quidem mihi pollutus virgis fervos sermonem ferat? Turneb. conf. in Aulul. 4. 5. 7. Sciopp. & SERRIO, vi.
- Sermonibus occultis ferere aliquid. Liv. 7. 39. conf. Mentionem, paulo ante.
- Vulnera ferere. Lucret. lib. 5. 1289.
- Seritur, Imperf. Plaut. Epid. 2. 2. 80.
- Mihi istic nec feritur, nec metitur: nisi ea quæ vis, nolo. Adag. V. METO, ère.
- SERRINDUS, a, um. Partic. [φτερίδιον] ut, Arva ferenda. Tibul. lib. 2. 3. 8.
- SÆTUS, a, um. aliud Partic. [σπαρίς Gl. L. G. & G. L.] Plin. lib. 12. cap. 1. Sætæ platani regenerare vitium.
- Frumenta fata. Virg. 3. Georg. 176.
- Messès faræ. Virg. 8. Ecl. 90.
- Satus, Genitus. Virg. 2. Æn. 540.
- At non ille, fatum quo te mentiris, Achilles.
- Satus Anchisa. Virg. 7. Æn. 152.
- Genitore Lucifero latus. Ovid. 11. Met. 271.
- Satus & creatus. Cic. 1. Tusc. 118. Non enim temere nec fortuito fati & creati fumus.
- Animi fati & quasi sparsi. Cic. de Univerf. 35.
- Ætas aurea fata est prima. Ovid. 1. Met. 89.
- SATA, örüm, n. pl. [σπαρίς, Gl. L. G.] pro Segetibus. Virg. 1. Georg. 113.
- Quique fatis largum cælo demittitis imbrem. Quintil. lib. 8. in proem. Et velut lato gramine, fata strangulant.
- Dare stragem fati, & ruinas arboribus. Virg. 12. Æn. 454.
- Sternit torrens fata læta. Virg. 2. Æn. 306.
- Tollent animos fata. Virg. 2. Georg. 350.
- Urere fata. Virg. 4. Georg. 331.
- SATIO, onis. f. [σπαρίς, σπείρα, Gl. L. G. & G. L.] Serendi actus, quod & Satus. Cic. de Univerf. 35. Post autem eam sationem, diis, ut ita dicam, junioribus permittit, ut corpora mortalia effingerent. Cic. 5. Verr. 44. Ne, si tempus sationis præterisset, granum in provincia Sicilia nullum haberemus.
- Specimen sationis. Lucret. lib. 5. 1360.
- Optima vinetis satio est, quum, &c. Virg. 2. Georg. 319.
- Perpetua atque æquabilis satio. Cic. 5. Verr. 112. V. PERPETUUS.
- Jugera sationum suarum præteriti. Cic. 5. Verr. 38.
- SATUS, iis. m. [σπαρίς] Plin. lib. 17. cap. 17. Quapropter de talearum satio nunc dicendum est. i. e. Plantatione. Cic. de Senect. 52. Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem?
- Conceptus, & satus animalium. Cic. 1. de Divin. 93. Ob eandem causam multa inultrata partim e cælo, alia ex terra oriebantur: quædam etiam hominum pecudumque conceptu & sato.
- Genitalis satus. Lucret. lib. 4. 1227.
- Cæli satus, & terræ conceptus. Cic. de Univerf. 35. Oceanum, Salaciamque cæli sato, terræque conceptu generatos, editosque memoremus.
- Humanus satus. Cic. 2. de Divin. 93. Herbam autem asperam, credo avium congestu, non humano sato.
- Hercules Jovis sato editus. Cic. 1. Off. 118.
- A primo sato. Cic. 5. de Finib. 65.
- Satus accipere. Cic. 2. Tusc. 13. Cultura autem animi Philosophia est, quæ extrahit vitia radicibus, & præparat animos ad satus accipiendos.
- Primus satus. Cic. 5. de Finib. 65. Et ipsa caritas generis humani, quæ nata a primo sato, quo a procreatoribus nati diliguntur.
- Vitalis satus. Plin. lib. 13. cap. 4.
- SATOR, örüs. m. [σπαρίς Gl. L. G. & G. L.] Qui ferit, aut plantat. Varr. 1. de R. R. cap. 45. Idque ita esse docent silvestria, ad quæ sator non accessit. Columel. lib. 3. cap. 15. Satoris officium est primum, &c. Sator cælestium, Creator, genitor. Cic. 2. Tusc. 21.
- Videte cuncti (dii,) tuque cælestium sator, Jace, obsecro, in me vim coruscæ fulminis.
- Sator mundi, Janus. Martial. lib. 10. 28.
- Omnium rerum sator & feminator mundus. Cic. 2. de Nat. Deor. 86.
- Hominum sator atque deorum. Virg. 1. Æn. 258.
- Divum sator, Juppiter. Propert. lib. 4. 2. 55.
- Sator litis, per translationem, Qui litem disseminat & creat, vel litis causa est. Liv. 21. 6.
- SATORIUS, a, um. Adj. [σπαρίδιος] Quod ad satores pertinet: ut, Trimodiæ satoriæ. Columel. 2. 9.
- SATIVUS, a, um. [σπείρα Gl. L. G. & G. L.] aliud Adj. Quod feritur: sive plantatur & excolitur: cui contrarium est Agrestis. Plin. lib. 15. cap. 7. Eadem ratio & in sativa myrto.
- Sativum tempus, Sationi aptum. Plin. lib. 19. cap. 8.
- SÆMEN, inis. n. [σπείρα, σπαρίς Gl. L. G. & G. L.] a Sero, feris, quasi Serimen, ut vult Voss. notæ significationis. Columel. lib. 1. cap. 7. Et cetera pecora mala pascunt, nec industrie terram vertunt, longeque plus imputant feminis jacti, quam quod feverit.
- Semina, Fruges. Plin. Paneg. cap. 30. pr. Ægyptus alendis, augendisque feminibus ita gloriata est.
- Pinguia femina. Hor. Epod. 16. 55.
- Abire in femem. Plin. lib. 21. cap. 11. conf. Exire.
- Committere femina fulcis. Virg. 1. Georg. 223.
- Differere femina in areas. Columel. lib. 11. cap. 3. 31. Al. Differre.
- Data femina rudi humo. Ovid. 5. Met. 646.
- Eruere rostro femina. Ovid. 15. Met. 112.
- Exire in femem. Plin. lib. 19. cap. 6. conf. Abire.
- Jactare semen. V. JACIO.
- Ingerere semen solo. V. INGERO.
- Mandare femina terræ. V. MANDO, ære.
- Mittere rude semen in ignotum humum. Ovid. 3. Trist. 8. 2.
- Mollit humus femina valido prætinctæ veneno. Ovid. 7. Met. 123. De dentibus serpentis, quos Cadmus feminaverat.
- Perceptum semen. Ovid. 11. Met. 144.
- Permisto femine constant omnia. Lucret. lib. 2. 585.
- Reddere semen. Plin. lib. 16. cap. 26.
- Spargere femina per arva. Ovid. 12. Epist. 45.
- Spargere femina frustra. Quintil. lib. 2. cap. 9.
- Turgescere semen in agris prima Ceres docuit. Ovid. 3. Amor. 10.
- Verfata Cerealia femina terra. Ovid. Rem. Amor. 173.
- Vitiata femina. Ovid. 5. Met. 480.
- Semina, dicuntur etiam de virgultis & furculis. Virg. 2. Georg. 354.
- Seminibus positis, superest deducere terram
- Sapius. Ibid. 2. 14.
- Pars autem posito surgunt de femine: ut altæ Castaneæ. Columel. lib. de arboribus cap. 2. extr. Si compluribus vindemiis eundem tenorem fervaverint, ejusmodi vitibus lecta femina multum bonumque vinum præbebit. Ibid. cap. 1. Semina appellat furculos depactos, qui quum radices egerunt, in vineam transferuntur. Idem lib. 5. cap. 10. Arbores & femina cum radicibus Autumno ferito. V. Non. 6. 53.
- Oleagineum semen. V. Oleagineus in OLEA.
- Ordinaria femina. V. Ordinarius in ORDO.
- Deponere femina. Columel. lib. de Arboribus cap. 20. Quum femina depones, dextra sinistraque usque in imum scrobem fasciculos farmentorum brachii humani crassitudine demitto.
- Semina, pro Surculis qui inferuntur arbori, des Greffes. Columel. lib. 5. cap. penult. Surculos sic inferito, ut semipede, nec amplius de arbore exsistent: supra deinde muscum imposito, & ita ligato, ne pluvia dilabatur. Quosdam tamen magis delectat in trunco arboris locum feminibus ferra facere, insectasque partes tenui scalpello levare, atque ita furculos aptare. Paulo post, Surculos utraque parte derafos demittito, sic ut librum feminis libro arboris æqualem facias.
- Semen, Cujusvis rei prima origo, & principium, ut Semine ab atherio equi. Virg. 7. Æn. 281.
- Concepta femina arietis. Ovid. 4. Fast. 771.
- Cælesti fumus omnes femine nati. Lucret. lib. 2. 990.
- Diffosa partu femina. Claud. 2. in Eutrop. 42.

Divinum semen. Ovid. 1. Met. 78.
 Flammæ abstrusa femina in venis filicis. Virg. 6. Æn. 6.
 Semina limus habet virides generantia ranas. Ovid. 15. Met. 375.
 Semen, per translationem, significat Auctorem alicujus rei, & eum a quo quid ortum est. Cic. 2. Philipp. 55. Ut igitur in feminibus causa est arborum & stirpium, sic hujus luctuosissimi belli semen tu fuisti.
 Semen urbanitatis. Cic. 7. Att. 2. Veni igitur, quæso, ne tamen semen urbanitatis una cum Rep. intereat. Idem 5. de Fin. 18. Quorum similia sunt prima in animis, quasi virtutum igniculi & femina.
 Nequitia femina languidiora. Ovid. 3. Amor. 4. 10.
 Probationum femina spargere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Semen alicujus, pro Genere. Sueton. in Calig. cap. 25. Nec ullo firmiore indicio sui feminis esse credebatur, quam feritatis.
 Generoso femine implere uterum. Ovid. 9. Met. 280. al. *Germinare*.
 Impia femina ferre utero. Ovid. 10. Met. 470.
 Inclyta femina trahere. Sil. lib. 13. 30.
 — inclyta namque
 Semina ab Oenei ductoris stirpe trahebat.
 Mortale semen. Ovid. 3. Met. 105.
 Virile semen. [ἄρσεν] Lucret. lib. 4. 1202.
 Veterino femine partum genus. Lucret. lib. 5. 863.
 Semen etiam apud Latinos est Genus quoddam frumenti, quod a Græcis Zea dicitur. Plin. 18. 8. pr.
SEMĪNIUM, i. n. Aliud Semen, aliud Seminium quibusdam esse videtur, nisi forte bis idem, Æschyli more & Homeri, locutum Lucretium opinamur, quum dixit, lib. 3. 764.
 Si non certa suo cum femine feminioque
 Vis animi pariter crescit cum corpore quoque. Quod sane non censent, fatiusque putant ista distingui, quæ origine & propinquitate orationis videntur coherere & eadem esse. Esse igitur Semen credunt illam Materiam genitalem, unde animalia oriuntur, plantæque, resque inanimæ, si quis Elementa earum Semina vocare velit: at Seminium, Sobolem esse dicunt ipsam & fetum. Id adeo ex eo sciri posse existimant, quod Seminium leonum Lucretius dicit, leonum Sobolem & genus indicans, 3. 742.
 Denique cur acris violentia triste leonum
 Seminium sequitur. Seminium tamen apud Plautum Semen est, Mil. 4. 2. 68.
 Dixi hoc tibi dudum, & nunc dico, nisi huic verri affertur merces,
 Non, hic suo feminio quamque porculenam impartiturus est.
 Quamquam & pro Prole intelligi posset. Et apud Lucretium, 3. 746.
 Hæc aliquo sine feminio graviore coorta est. Atque vocabulum videtur rusticum fuisse, ut e Varrone de R. R. 2. 6. apparet, & Lucretius duobus verbis idem elocutus est, quum Semen & Seminium posuit. Hæc Turnebus.
 Seminium, Seminis lucrum. Plaut. Rud. Venandatur merces non hoc suo feminio. [Error videtur. Porro, sic Femem & Feminum dicebant.]
SEMĪNALIS, e. Adj. [σπέρματις] Quod ad sementem faciendam pertinet. Columel. lib. 11. cap. 2. Vicinæ pabularis modios septem vel octo, vicinæ feminalis modios quinque vel sex. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. ult.
SEMĪNARIUM, i. n. [σπέρματιον, σπέρματιον] Gl. L. G. Locus subactus, in quo femina aut vitium aut arborum panguntur: ut quum ad certam quantitatem excreverint, in vinetum vel arbutum vel pomarium transferantur. Columel. lib. de Arboribus, cap. 1. Qui vineam vel arbutum constituere volet, feminaria prius facere debet: sic enim sciet cujus generis vitem positurus sit. Idem lib. 5. cap. 6. Operam dabit, ne emeritis arboribus rareseat, ac primam quamque sentio aut tempestate afflictam summoveat, & invicem novellam sobolem substituatur. Id autem facile consequi poterit, si ulmorum seminario paratum habuerit. Varro 3. de R. R. cap. 16. Quidam thymum contundunt in pila, & diluunt in aqua tepida: ea conspergunt omnia seminaria consista apium causa. Idem lib. 1. cap. 29. In primo intervallo inter Favonium & Æquinoctium venum hæc fieri oportet, Seminaria omne genus ut ferantur, putari in primis, circum vites ablaqueari, &c. Cato R. R. cap. 46. Seminario ad hunc modum facito: Locum, quam optimum & apertissimum & iterosissimum poteris, & quam simillimum genus terræ eæ, ubi femina positurus eris, & uti ne nimis longe femina ex seminario ferantur, eum locum bipalio vortito, delapidato, circumque sæpito bene, & in ordine ferito, in sequequidem quoque versum taleam demittito, opprimoque pede: si parum deprimere poteris, malleo aut mateola adigito: digitum supra terram facito femina emineant: fimoque bubulo summam taleam oblinito, signumque apud taleam apponito, crebroque farrito. Si voles cito femina crescant, ad eundem modum alia femina ferito.
 Seminarium, per translationem, in bonum & malum, pro Origine, & eo, unde alterutrum dependet. In malum. Cic. 2. in Catil. 23. Qui nisi exeunt, nisi pereunt, etiamsi Catilina perierit, scitote hoc in Reipub. seminarium Catilinarum futurum. [Rectius Catilinarum.]
 Fons & seminarium triumphorum, In bonum. Cic. in Pison. 67. Ex illo fonte & seminario triumphorum, quum arida folia laureæ retulisses, quum ea abjecta ad portam reliquisti, tum tu ipse de te sententiam tulisse videris, tum judicium pronuntiavisti.
 Principium urbis, & seminarium Reipub. Cic. 1. Off. 54. Id autem est principium urbis & quasi seminarium Reip.
 Bellatricem illam viris armisque nobilem Hispaniam, illam seminarium hostilis exercitus, illam Hannibalis eruditricem Flor. 2. 6. 38.
SEMĪNOSUS, a, um. Adj. ut, Cucurbitæ feminosæ, feminibus abundantes. Auctor Carm. 51. Iambici, cujus inter Priap. initium est, Quid hoc negotii est? v. 17.
 Nec feminosas ad cucurbitas quenquam,
 Ad ocimumve, cucumeresve humi fufos
 Venire credo, fessilesve lactucas.
SEMĪNO, [σπέρματιον, σπέρματιον] are. Semen in terram projicere. Columel. lib. 2. cap. 9. Seminari debet hordeum post Æquinoctium. Seminatur autem hordeum, & seminatur ager, sicut aspergitur humo, & aspergitur humore vestis. Idem lib. 2. cap. 4. Neque in lira, sed sub sulco talis ager seminandus est. Et lib. 2. cap. 8. Ne seminarentur agri, nisi cum terra pluviis maduisset. Virg. 6. Æn. 206.
 Quale solet silvis brumali frigore viscum
 Fronde virere nova, quod non sua seminat arbos.
 Seminare marem, quod Generare dicimus. Columel. lib. 6. cap. 24. De tauris.

Seminatus puer. Plaut. Amph. 1. 2. 19.
 Alter decimo post mense nascetur puer,
 Quam feminatus, alter mense septimo.
SEMĪNATIO, ōnis. f. [σπέρματις] Varro 2. de R. R. cap. 6. Ad seminationem onagrus idoneus, quod e fero fit mansuetus facile, & e mansuetus ferus nunquam. adde Tertull. adv. Marc. 5. 10.
SEMĪNATOR, ōris. m. [σπέρματις] Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Omnium autem rerum, quæ natura administrantur, seminator & fator, & parens, ut ita dicam, atque educator & altor est mundus, omniaque sicut membra & partes suas nutricatur & continet.
 Seminator omnium malorum versus: apud Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 66.
 Seminator verborum. [σπέρματις] Interp. vulg. Actor. 17. 18.
SEMĪNTIS, is. f. [σπέρματις] Gl. L. G. & G. L. ipsa Satio, seu Seminatio, sed percipue frugum & leguminum. Plin. lib. 18. cap. 14. Sunt qui proferent, atque ita pronuntiant, festinatam sementem sæpe decipere, fertotinam semper. Ovid. 1. Fast. 679.
 Vos dare perpetuos teneris sementibus auctus.
 Magnas sementis. Columel. lib. 11. 2. 54. Quibus magna sementis præparatur. Caf. 1. Bell. Gall. cap. 3. Sementes quam maximas facere, ut in itinere copia frumenti suppeteret.
 Sementis, Seminandi tempus. Columel. lib. 2. cap. 9. Prima sementis rarius ferere permittit: novissima spissius postulat. i. e. Primum tempus fationis.
 Sementis, pro Segete. Gell. lib. 2. cap. 29. In sementes forte confederat tempestiviores.
 Sementis, Semen ipsum jam terræ mandatum. Columel. lib. 2. cap. 8. Nam quod sicco loco ingestum, & innocatum est, perinde ac si repositum in horreo, non corrumpitur: at ubi venit imber, multorum dierum sementis uno die surgit.
 Proscriptionis facere sementem, Translate. Cic. 4. Att. 7. In agro Sabino sementem fieri proscriptionis, Senatores multos esse Romæ, nos quoque audieramus. De Cæsare intelligit.
 Malorum facere sementem. Cic. 3. de Nat. Deor. 75. Hanc igitur tantam a diis immortalibus arbitramur malorum sementem esse factam.
 Sementim, in Accusativo apud antiquos. Columel. lib. 2. cap. 10. Cato de R. R. sæpe ut cap. 28. Sementim facito ita.
 Sementi, in Ablativo. Columel. lib. 2. cap. 9. Media fere sementi, &c. Sic ibidem, cap. 10. & cap. 12. Peracta sementi.
SEMĪNTA, æ, f. Si fides Gloss. Græcolat. in Σπέρματι.
SEMĪNTICUS, a, um. Adj. [σπέρματις] Quod feminari potest. Plin. lib. 18. cap. 7. Sementica autem, triticum, hordeum, fabam, napum, rapam appellant. Al. Sementiva.
SEMĪNTINUS, a, um. [σπέρματις] Adj. ut, Sementina pira; vel a feminum multitudine, vel quod usque ad sementis tempus durent, dicta. Cato R. R. cap. 7. Pira volema, aniana & sementina.
 Dies sementina, Festum fuit antiquis celebratum, postquam terræ mandassent femina agricolæ. Ovid. 1. Fast. 658.
 Ter quater evolvi signantes tempora fastos
 Nec sementina est ulla reperta dies. Al. Sementiva.
 Sementinæ feriæ, fuerant institutæ, quasi ex iis fruges grandescere possint. Paulus. conf. dict. seq.
SEMĪNTIVUS, a, um. Adj. Quod seminatur. ut, Sementiva frumenta, Sementivum triticum, hordeum, faba, napus, rapa. Plin. lib. 18. cap. 7.
 Sementivæ feriæ. Varro de R. R. lib. 1. cap. 2. In ipso statim initio, Sementivæ feriis in ædem Telluris veneram. Paulo post, Num feriæ sementivæ otiosos vos huc adduxerunt? Sic enim habent plerique codices, non Sementinæ, nec Sementinis.
SEMĪNTIVUM, i. n. σπέρματις. Gloss. Græcolat. [Nisi Sementivum scribendum.]
SEMĪNTIFER, æra, ærum. Adj. Virg. in Ciri. 477. Sementifera Seriphos. Al. Serpentina. Sic legit Taubm. cum Scalig.
SEMĪNTO, [σπέρματις] are. Semen producere. Plin. lib. 18. cap. 28. Est enim in primis inutile nasci herbas sementaturas.
SEMĪNTATIO, ōnis. f. Tertull. de Spectac. cap. 18.
SEMĪNTESCO, ère. Semen producere. Venir a grainne, Grainer. Utitur femel & iterum Ruellius lib. 2. cap. 82.
SÈRO, ferni, fertum, [σπέρματις] ère. Admovere. Unde Asferere manum, veteres dicebant Comprehendere, quum eam reprehendebant in libertatem.
 Serere, Texere, ordinare: quoniam ea, quæ ordinantur, annectuntur invicem atque coherent. conf. in SERVIRE.
 Serere fermonem. i. e. Connectere. [Quod alii tamen, rectius opinor, a Sero, fevi arcessunt. Nam & Spargere sermones dicitur simili metaphora, & Græcis tritum σπέρματις λέγειν, unde & composita vox σπέρματις.]
SERTUS, a, um. Partic. [σπέρματις] Idem quod Contextus, compositus, ut, Serta coronæ. Lucan. lib. 10. 164.
 Accipiunt fertas nardo florente coronas.
SERTUM, i. n. & SERTA, æ, f. [σπέρματις, σέρματις] Gl. L. G. & G. L.] Serta dicuntur Coronæ; a Sertis, id est, digestis invicem floribus frondibusque ex quibus fieri coronæ solebant. Carilius lib. 1. Serta neutro genere dicuntur, ut Virg. 6. Ecl. 16.
 Serta procul tantum capiti delapsa jacebant. Sed Propert. 2. 24. 37. feminine extulit,
 Quum tua præpendent demissæ in pocula fertæ. Et Corn.
 Severus,
 Huc ades Aonia crinem circumdata ferta. Hæc Carifius. Propertii locus in quibusdam codd. aliter legitur, sed ita docti certatim restituerunt. V. Brækh. not. Plaut. Afin. 4. 1. 58.
 Tum si coronas, ferta, unguentia jusserit
 Ancillam ferre Veneri.
 Incendes odores, & fertis redimiri jubebis, & rosa. Cic. 3. Tusc. 43.
 Delapsa capiti ferta. Virg. 6. Ecl. 16.
 Flaventia ferta. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 126.
 Florida. Tibul. lib. 1. 1. 12.
 Genialia. Ovid. 13. Met. 929.
 Recentia. Virg. 1. Æn. 421.
 Spicea. Ovid. 3. Amor. 9. 36.
 Stellantia ferta. Claud. de Nupt. Honor. & Mar. 274.
 Textilibus fertis omne rubebat iter. Martialis lib. 6. 80.

Variis fertis florentia limina. Virg. 4. Æn. 202.
 Gerit myrtea ferta. Tibul. lib. 1. 766.
 Innectunt odoratis tempora fertis. Ovid. 5. Trist. 3. 3.
 Intendere locum fertis. V. INTENDO.
 Legere ferta. Virg. 10. Ecl. 41.
 Ponere laurea ferta in coma. Ovid. 2. Trist. 172.
 Texere ferta. Sen. Med. 10.
 Vincit Hymen tempora fertis. Ovid. 6. Epist. 44.
 SERTOR, ab eodem verbo, V. in suo loco.
 SERTO, Ære. [σέρτω] Gloss. Latinogræc. Sertat, σέρτω.
 SERO, adv. SEROTINUS, V. SERUS.
 SEROPTA, SEROPTANUS, V. SAREPTA.
 SERPENS, SERPERASTRUM, V. SERPO.
 SERPO, pli, ptum, [έρπω, έρπέζω Gl. G. L.] ĕre. Repere, paulatim decurrere & progredi. Plin. lib. 9. cap. 13. Pinnis quibus in mari utuntur, humi quoque vice pedum serpunt. Et proprie Reptilibus animalibus tribuitur. Cic. 5. de Finib. 42. Serpere anguiculos.
 Vipera serpit humo. Ovid. 3. de Pont. 3. 102.
 Serpit draco subter supraque revolvens sese. Cic. 2. de Nat. Deor. 106.
 Per humum serpere. Ovid. 15. Met. 680.
 Serpere per humum dicitur herba. Plin. lib. 21. cap. 16.
 Humi serpere, Oratione humili uti. Hor. de Arte Poet. 28.
 Hedera serpit. Virg. 8. Ecl. 13.
 Serpere, Manare, Propagari, Latius extendi, translate.
 Ardor. Cic. 2. Tusc. 21. Nunc serpit ardor. i. e. Crescit.
 Contagium serpit. Virg. 3. Georg. 469.
 Dira per incautum serpunt contagia vulgus.
 Cura altius serpit. Plin. lib. 14. cap. 11. i. e. Augetur.
 Flamma. Liv. 30. 6. Ignibusque in proxima tecta coniectis, effusa flamma primo veluti sparfa pluibus locis reluxit: dein per continua serpens, uno repente omnia incendio hausit.
 Flammæ tacitæ serpunt in viscera. Ovid. Rem. Amor. 105.
 Lues. Martial. lib. 1. 79.
 Indignas premeret pestis quum tabida fauces,
 Inque ipsos vultus serperet atra lues.
 Ulcera serpentina, Græci herpes vocant. Plin. lib. 34. cap. 15.
 Serpentina ulcera ovis, quæ ἰφθίμα Græci nominant. Celf. lib. 2. cap. 1.
 Ulcus serpit alte atque late. Celf. lib. 6. cap. 18.
 Ad alios etiam hæc res serpit, i. e. Spectat. Ulp. in l. Si quis pecuniam. §. Quanquam. D. Si quis omiſſa causa.
 Serpere in immensum. Cic. 3. de Nat. Deor. 52. Ergo hoc aut in immensum serpet, aut nihil horum recipiemus, nec illa infinita ratio superstitionis probabitur. conf. 51.
 Serpit enim nescio quo modo per omnium vitam amicitia. Cic. de Amicit. 88.
 Argumentum. Cic. 1. de Nat. Deor. 98. Etenim si semel, Velleji, fuscipimus genus hoc argumenti, attende quo serpat.
 Consuetudo. Cic. 1. Verr. 68. Putant fore uti si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit, &c.
 Res etiam Serpere dicitur, per translationem, Quando paulatim provehitur sive procedit. Cic. de Amicit. 41. Serpit enim deinde res, quæ proclivius ad perniciem, quum semel cœpit, labitur.
 Injuria. Cic. 4. Verr. 53. Quam facile serpat injuria, & consuetudo peccandi quam non facile reprimatur, videte Judices.
 Lacrimæ serpunt per vulnera, Augetur luctus. Stat. 11. Theb. 608.
 Malum. Cic. 5. Verr. 53. Ita serpit illud insitum in natura malum consuetudine peccandi libera, finem ut audaciæ statuere sibi non possit. Idem 4. in Catil. 6. Latius opinione diffeminatum est hoc malum: manavit non solem per Italiam, verum etiam transcendit Alpes, & obscurè serpens multas jam provincias occupavit.
 Murmur serpit per agmina. Virg. 12. Æn. 239.
 Rumor. Cic. pro Muren. 45. Jacet, diffidit, abjecit hastas: serpit hic rumor.
 Simulatio. Cic. 14. Att. 16. Sustulisse mihi videtur simulationem desiderii. adhuc quæ serpebat in dies, & inveterata verebar ne periculis nostris tyrannostionis esset.
 Serpere remilatus, vel longius. Liv. 28. 15. extr. Cic. 1. Att. 10.
 SERPENS, entis. Partic. [έρπων] Quod longius ac latius serpit & divagatur. Cic. de Senect. 5. Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coerces ars agricolarum, ne silvescat farmentis. De vite. Sæcla serpentina ferarum. Lucret. lib. 6. 766.
 SERPENS, entis. c. subst. [έρπων Gl. L. G. & G. L.] Generale nomen est ad omnia, quæ humi repunt, citra usum pedum. Plin. lib. 8. cap. 14. Nota est. in Punicis bellis ad flumen Bagradani a Regulo imperatore, balistis tormentisque, ut oppidum aliquod, expugnata serpens cxx pedum longitudinis. Idem lib. 8. cap. 23. Nec pedibus pavendas tantum serpentes, sed & missili volare tormento.
 Lapsus serpentum. V. LABOR, ĕris.
 Oculi serpentum ignei. Sen. Herc. fur. 4. 3.
 Pares serpentum spiræ. Virg. 12. Æn. 348.
 Immani corpore serpens. Lucret. lib. 5. 34.
 Atris ille malum virus serpentibus addit. Virg. 1. Georg. 129.
 Attollens minas serpens. V. ATTOLLO.
 Cæruleus serpens. Ovid. 3. Met. 38.
 Dira. Ovid. 2. Met. 651.
 Lctiferi serpentes. Lucan. lib. 9. 384.
 Lubrica. Lucret. lib. 4. 58.
 Minax vibrante lingua. Lucret. lib. 3. 658.
 Pigra. Ovid. 2. Amor. 13. 13.
 Tumens. Claud. 6. Paneg.
 Malthios herba, quam quum serpentes comederent, fenium deponerent atatis. Lactant. in lib. 4. Thebaid. H. St.
 Serpentes, pro Pediculis. Plin. lib. 7. cap. 51. Morborum vero tam infinita est multitudo, ut Pherecydes Syrius copia serpentium ex corpore ejus erumpente exspiraverit. Diog. Laert. lib. 1. in Pherecyde, Alii a pediculis consumptum, obiisse diem tradunt. Idem tradit Ælianus Var. Hist. 5. 2. Serenus cap. 5. Proinde Cornarius in 7. cap. lib. 1. Galeni de Compositione pharmacorum secundum locos, recte sic exponit verba Plinii: Neque aliud serpentium genus accipio, quam pediculorum. Solent enim Græci ἰερπιδί simpliciter, & ἰερπιδί εν τῇ κίφωλῇ, pediculos appellare,

quos Plinius eorum imitatione, serpentium voce expressit. [Cic. 3. de Offic. 54. Serpentes sunt Cimices.
 SERPENTINUS, a, um. Adj. Justin. 32. 4. 6. Omne serpentinum genus. al. Serpentinum.
 SERPENTARIA, æ. f. herba, quæ vocatur & Viperina. Apul. de Herb. cap. 5. V. Botanicos.
 SERPENTIFER, ĕra, ĕrum. Adj. Virg. in Ciri. 477. Seriphus serpenti-fera. Sic enim legendum est cum Scaligero; non ut quidam, Sementifera.
 SERPENTIGĒNA, æ, c. [σέρπιγγος] Ex serpentibus natus. Ovid. 7. Met. 212. Vos serpentigenis in se fera bella dedistis.
 SERPENTĪGER, ĕra, ĕrum. Adj. [σέρπιγγος] Ovid. 4. Trist. 7. 17. Sphyngaque, & Harpyias serpentigerosque Gigantes. al. Serpens- tipedes.
 SERPENTIPES, V. SERPENTIGER.
 SERPERASTRUM, i. n. Instrumentum, quod geniculis puerorum ambulare discentium alligabatur, ne vari fierent, aut compernes. Varr. lib. 8. de L. L. 5. Non sequitur ut stulte faciant, qui pueris in geniculis alligent serperaltra, ut eorum depravata corrigant crura, &c.
 Serperaltri translate. Cic. 7. Att. 3. De serperaltris cohortis meæ nihil est quod doleas. Ipsi enim se collegerunt admiratione integritatis meæ. Serperaltrous interpretatur Turneb. Advers. 21. 7. Homines avarissimos & fordidissimos, quales erant Prætorum & Proconsulum comites, velut omnia radentes, affimiles raltris per humum serpentibus, & radentibus: jocoseque sic appellavit, ad illa interim alludens serperaltra, quæ geniculis infantium admnicula, juvandi gressus causa, alligata adhibebantur, ne compernes fierent. Paul. Manut. explicat, Homines qui nihil sublime cogitent, sed humi serpent, pecuniæ, qua nihil fordidius, addicti. Susplicatur tamen legi posse Cerberaltris, quasi Cerberi imitatoribus, famelicis videlicet hominibus, & ad pecuniam, tanquam Cerberus offam latrantibus. Bos. Sirpiraltris, quasi a Sirpando, h. e. Ligando. [Quod minus probo. Pessime, qui masculinum faciunt, quasi a Serperaltra. Serperaltra sunt, quibus pueri Serpere, i. e. Repere, sensimque ambulare discebant. Sic vero Cohortem suam Tullius vocat, quod ejus admniculo in provincia administratione non minus indigeret, quam pueri serperaltris ad rependum, prohibendumque, ne vaciæ fiant.
 SERPIGO, inis. f. Mantuanus, — longa serpigine tandem Munda cutis nitet.
 SERPICŪLA, æ. f. Propert. 4. 2. 40. Serpiculis medio pulvere ferre rosam. Sed rectius legitur Sirpiculis. q. f. l. V.
 SERPULA, a verbo Serpo; Serpens a Festo dicitur. Messala, Serpula serperit, serpens inreperit. Paul.
 SERPYLLUM, i. n. vel SERPYLLUS, i. m. [σέρυλλον, ή έρπυλλον, ἡ δὲ βοτάνη, Ἄρξίπρασσον Gl. L. G.] Herba parvorum foliorum. Plin. lib. 20. cap. 22. Serpyllum a serpendo putant dictum. Quod in silvestri evenit, in petris maxime. Sativum non serpit, sed ad palmi altitudinem increfcit. Pinguius voluntarium, & candidioribus foliis, & ramis adversus serpentes efficax, maxime cenchrin. Varro 1. de R. R. cap. 35. A Favonio usque ad Arcturi exortum recte serpyllum. Virg. 2. Ecl. 11. Alia, serpyllumque, herbas contundit olentes.
 Olenia serpylla. Virg. 4. Georg. 31. Quidam per i Latinum Serpyllum scribi malunt, in Gloss. existat per u, Serpullum.
 SERRA, æ. f. [σέρρα Gl. L. G. & G. L.] Instrumentum dentatum, quo ligna potissimum secantur. Columel. lib. 5. cap. 6. Uno ictu arborem præcidi: si minus, ferra defecari. Martial. 14. Epigr. 143. Et pingues tunicas ferra fecare potest. Columel. de Arborib. cap. 9. Vitem ferra præcideo, & plagam lavato: taleas recidito. Ufum ferræ repperit Perdix. Ovid. 8. Met. 246.
 Serra, Instrumentum ligneum, quo trahentibus bobus homines torquebantur.
 Serra, Genus aciei militaris. Veget. de Re mil. 3. 19. extr. Item, inquit, ferra dicitur, quæ ab strenuis directæ, ante frontem opponitur hostibus, ut turbata acies reparetur.
 Serra præliari dicitur, cum assidue acceditur, recediturque, neque ullo consistit tempore. Cato de Re Milit. Sive forte opus sit cuneo, aut globo, aut forcipe, aut turribus, aut ferra, uti adoriare. Festus.
 Serram ducere cum aliquo. Varr. 3. de R. R. 6. pr. De pavone, inquit, libere licet dicas, quia discessit Fircellius, qui, secus si quid diceres de iis, gentilitatis causa, fortasse an tecum duceret ferram. Quidam locum explicant de Serra militari, Felti & Vegetii auctoritate freri. Nam Serra pugnari dicitur, cum subinde acceditur ad hostem & receditur. Verum hanc expolitionem ingeniosiore, quam veriore Turnebus credit, exillimatque Varronem dicere, Fircellium Pavonem, propter nomen commune & gentilitatem, quæ ei cum pavonibus intercedebat, si quis de eis secus, id est male loqueretur, itreperum & odiosum putatum fuisse, neque libentius hominem eum auditorum, quam stridentem & obstreperantem ferram, cujus argutia auribus molesta est. Hæc ille Advers. 8. 7. Ante Scalig. legebatur, Fortasse ante eum. Sed hæc lectio, codd. meliorum. Est autem Serram ducere cum aliquo, Altercari. [Sunt qui Sertam legunt, & de conjuncta opera in eadem re exponunt. Cui sententiæ repugnare videtur, quod præcedit, Qui, secus si quid diceres de iis. Quæ altercationis minas postulant.
 Serra, Genus piscis marini, apud Plin. lib. 32. cap. 11.
 Serra, Tiberini fluvii cognomen. Servius in illud 8. Æn. 63. — ego sum, pleno quem flumine cernis Stringentem ripas, & pingua culta secantem, Cæruleus Tiberis, cælo gratissimus annis. Stringentem, (inquit) Radentem, imminuentem. Nam hoc est Tiberini fluminis proprium, adeo ut ab antiquis Rumon dictus sit, quasi ripas ruminans & exedens: in facris etiam Serra dibebatur: unde ait nunc, — & pingua culta secantem. In aliqua etiam urbis parte Terentum dicitur, eo quod ripas terat. Hactenus Servius.
 SERRŪLA, æ. f. dimini. [σέρυλλον] Columel. de Arbor. cap. 6. Et si fieri potest, juxta aliquem nodum serrula defecata. Cic. pro Cluent. 180. Quidam ex amicis Sallia recordatus est, se nuper in auctione quadam vidisse in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium, & tortuosam venire serrulam, qua illud potuisse ita circumsecari videretur.
 SERRĀTUS, a, um. Adj. [σέρραιτός] Ad modum ferræ factus. Plin. lib. 11. cap. 37. Dentium tria genera, Serrati, aut continui, aut exserti. Serrati

- rati peccinatim coeuntes, ne contrario occurfu atterantur, ut serpenti-
bus, piscibus, canibus. Continui, ut homini, equo. Exfert, apro,
hippopotamo, elephanti.
Serrato ambitu folia. Plin. lib. 25. cap. 6.
Serrati nummi, ab impressa ferræ nota appellati. Tacit. de Morib.
German. 5. 7. Pecuniam probant veterem, & diu notam, ferratos biga-
tosque. Quem sane locum Rhenanus in castigationibus in Tacitum ex
Plinii lib. 33. cap. 3. hunc in modum explicat, Nota argenti, inquit,
fuere bigæ atque quadrigæ, & deinde bigati, quadrigatique dicti. Por-
ro argenti bigati ex Gallis Bojis, item ex Liguribus Romani allati sæpe
fit mentio Livio. Nec aliter apparet ferratos ab impressa ferræ nota ap-
pellatos. [Immo, quia ferratum in ambitu incisum erant, cujus generis
adhuc reperitur. Id autem factum, ne subæratum nummo deciperentur.]
SERRATIM, Adv. Serræ modo. Vitruv. 6. 11. Serratim construi.
SERRĀGO, inis. f. Scobs, quæ humi cadit, cum quid ferra scinditur.
Plin. 37. 2. Infestantur plurimis vitibus, scabro, ferragine. Cæl. Aurel.
Acut. 1. 14. Cornu caprinum nigrum, sed ferrago ejus alba.
SERRĀBĪLIS, i. n. [λεπτοειδής] Gloss. Cyrilli. i. e. Marmoris sector.
SERRŌ, [σέρω Gl. L. G. & G. L.] āre. Serram ducere, vel Serra disse-
care. Sil. lib. 6. 184.
Auro ferravit ramos Junonius anguis. [Immo Servavit.
Imperat. Serra, σέρων. Gloss. Latinogræc.]
SERRĀTUS, a, um. Partic. [πεπερισσός] Quod ferra sectum est.
SERRĀTŪRA, æ. f. [σέρσις Gl. G. L.] Actus ferrandi. Pallad. 3. 17. [In
Gloss. exstat tantum Serr. sed Serratura, vel Serracio legendum.]
SERRĀBĪLIS, e. Adj. Quod ferra facile fecari potest. Plin. 16. 43. Ser-
rabilia ac sectilia, quæ modice humida. Sic legit Harduinus, quem vide
in locum.
SERRĀCUM, i. n. Quod ferræ instar radit. Sidon. 4. Epist. 18. V. SERRĀ-
CUM.
SERRACULUM, i. n. dimin. Gloss. Vet. Græc. Lat. πηδάλιον, Gubernacu-
lum, Clavum, Serraculum.
SERRĀTŌRIUS, a, um. Adj. Ammian. 23. 4. Serratoria machina.
SERRĀTRINA, æ. f. ut, Moletrina apud Non. 1. 320.
SERRĀNUS, C. seu M. Atilius Serranus a Serendo dictus, ut vult Plin.
& Serv. in illud Virg. 6. Æn. 844.
— parvoque potentem
Fabricium, vel te fulco Serrane ferentem? Subaud. Tacitum
relinquat? Sed V. SERRANUS, suo loco.
SERRĀTA, æ. f. [χαμαίδρυς] Herba, a serrato foliorum ambitu sic dicta.
Plin. lib. 24. cap. 16. Chamædrys herba est, quæ Latine triflago dicitur.
Aliqui eam chamæropem, alii ferratam, &c. appellavere.
SERRĀTŪLA, æ. f. [κίτρον] Herba. Plin. lib. 25. cap. 8. Vettones in
Hispania eam, quæ Vettonica dicitur in Gallia, in Italia autem ferratula,
a Græcis cestros, aut psychotrophon, ante cunctas laudatissima.
SERRHĒUM, sive SERRHĪUM, i. n. [Σέρρειον] Mons Thraciæ, cujus
meminit Plin. lib. 4. cap. 11. Meminit & Stephanus.
SERRHI, [Σέρροι] Populi sunt Colchidi vicini inter Cercetas & Cephalo-
tomos siti, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 5.
SERTOR, ōris m. Prænomen Æquicolarum, eoque appellatus est Sertor
Rellus, qui primus jus feciale instituit. Fuit vero ita vocatus, qui per
factionem natus est. Prob. in epit. Val. Max. de Nom. rat. De Sertore hæc
habet Festus: Sertorem quidam putant dictum a prendendo, quia cum
cuiquam adferat manum, educendi ejus gratia ex servitute in libertatem,
vocetur adfertor; cum verisimiliter sit dictum quod fereret aliquid, ac
potius adfertorem a ferendo accepisse nomen, cum aliquem ferat, petendo
in libertatem eandem, qua ipse sit, id est jungat, quia fruges cum seruntur
terræ jungit.
SERTŌRIUS, i. m. Gentile nomen, item a Sertore ductum; quo raro
usum sunt Romani.
Hujusce nominis celeberrimus fuit C. Sertorius, Nursia oriundus, qui
partium Marianarum fuit una cum Cinna, moderatus tamen se gessit
quam alii. Sulla redeunte e bello Mithridatico, Urbisque potente, ipse
quoque in Hispaniam aufugit: ubi brevi tempore ob virtutem, sibi gra-
tiam earum gentium conciliavit, traditurque per eum Hispanos. discipli-
nam rei militaris Romanam didicisse, ac fortiores deinde fuisse Dux
Lusitanorum delectus, parvis copiis multas urbes subegit. Sed & quatuor
Romanorum duces contra se missos variis cladibus affixit. Primum Cot-
tam navali prælio superavit. Aufidium Hispaniæ Prætorum cum duobus
millibus civium Romanorum interfecit. Domitium Præconsulem contri-
vit. Postremo Toranium a Metello missum cum toto exercitu delevit.
Denique a Perpenna, socio belli & ejusdem factionis, per prodicionem
in cœna interfectus est. Ex Plutarcho. Hic Cervam albam a Lusitano
quodam nactus, hanc sibi divinitus oblatam, & instinctam Dianæ
numine colloqui secum, monereque ac docere quæ utilia factu essent
prædicabat, quo facilis barbari duriora imperata perficerent. testis
Gell. 15. 22. Lucan. lib. 2. 549.
Quique feros movit Sertorius exful Iberos.
SERTŪLA Campana, [μελιλωτις] Herba, quæ Melilotus alias dicitur.
Plin. lib. 21. cap. 9.
SERTUM, V. SERRŌ, ferui.
SERVIA, æ. f. [σέρφον] Sertum quod ex floribus fiebat. Plin. lib. 21.
cap. 2. Tenuioribus utebantur antiqui strophia appellantes, unde nata
strophiola. Quin & vocabulum ipsum tarde communicatum est, inter
sacra tantum & bellicos honores, coronis suum nomen vindicantibus.
Quum vero e floribus fierent ferta, a serendo serviæ appellabantur: quod
apud Græcos quoque non adeo antiquitus placuit. Hard. conj. Fierent,
ferta a serendo ferieve.
SERVIA, æ. f. item Regio in Europa inter Danubium & Illyriam sita; olim
Mœsia superior dicta est.
SERVILIUS, i. m. [Σερβίλιος] Nomen gentis Albanæ primum, deinde
Romanæ plebejæ, in qua clari viri plures fuerunt, quos memorantur Ci-
cero, Livius, Tacitus, Valerius & alii.
SERVILIA, æ. f. [Σερβιλία] M. Bruti mater, cujus meminit Sueton. Cæs. cap. 50.
SERVILIUS, a, um. Adj. ut, Lex Servilia, scil. Agraria, quæ lata est
a P. Servilio Rullo, Trib. pl. quam Cicero tribus orationibus oppug-
navit. V. Tacit. 12 Ann. 60.
Servilius Lacus, appellabatur ab eo qui eum faciendum curaverat, in
principio vici Jugari, continens Ballicæ Juliæ, in quo loco fuit effigies
Hydræ posita a M. Agrippa. Festus.

- SERVILIANUS, a, um. Adj. Tacit. 15. Ann. 55. Horti Serviliani.
SERVILIS, SERVILITER, SERVIO, SERVITIUM, SERVITUDO,
SERVITUS. V. Servus, in SRRVO, are.
SERVIUS, [Σέρβιος] Prænomen apud Romanos fuit, ejus qui mortua
matre in utero servatus est. Prob. in Val. Max. epit. de Nomin. conf. in
PRÆNOMEN.
Servius Tullius præcipuus sanctorum legum fuit. Tacit. 3. Ann. 26.
SERVIANUS, a, um. Adj. a nomine Servius, ut pleraque alia a similibus de-
rivata. Serviana actio. §. item Serviana. De actionib. lib. 4. Institutionum
civilium. l. ult. De Salviano interd. in P. [An Servilianus?]
SERUM, i, n. [σῆρος ἢ γάλακτος Gl. L. G. & G. L.] Aqua lactis. Plin.
lib. 11. cap. 41. Mirum, Barbaras gentes, quæ lacte vivant, ignorare
aut spernere casei tot sæculis dotem, demstantes id alioquin in acorem
jucundum, & pingue butyrum: spuma id est lactis, concretiusque,
quam quod serum vocatur. Idem lib. 28. cap. 9. Quidam & ipsum serum
jam multo potentissimum decoquunt ad tertias partes, & sub dio refri-
gerant. Virg. 3. Georg. 406. — acremque molossum
Pascere sero pingui.
Liquidum serum. Ovid. 4. Fast. 770.
Serum, in alia significatione, V. SRRUS, adj.
SERVĀBIUS, a, um. Adj. ut Porcus serarius, V. in PORCUS.
SERESCO, ēre, In serum abire. Plin. lib. 11. cap. 41. Omne autem (lac)
igne spissatur, frigore ferescit.
De alia verbi significatione V. suo ordine.
SERVO, [σέρω, φυλάσσω, Gl. G. L. & L. G.] āre. Tutor, tueor, custodio.
Hædos pascentes servare. Virg. 3. Ecol. 12.
Cura servandi dominam penes Bagom. Ovid. 2. Amor. 2. 1. Ovid. 2.
Amor. 3. 1.
Hei mihi, quod dominam, nec vir nec femina, servas.
Dare servandam aliquam alicui. Ovid. 1. Met. 624.
Servare aliquid alicui, Custodire, tueri. Ter. Eun. 5. 8. 19. Juppiter ser-
va obsecro hæc nobis bona.
Vestimenta. Plaut. Rud. 2. 3. 52. — qui it lavatum
In balineas, ibi quum sedulo sua vestimenta servat,
Tamen furripiuntur.
Servare domum, & Domi in Indice in Terentium ex pag. H. St. Voluit
paginam forsitan adscribere. V. Donat. in Eun. 4. 7. 10. Al. Domi.
Limen servare. Virg. 6. Æn. 402.
Muros tuto aggere servare. Virg. 9. Æn. 43.
Pecudes servare vallibus. Ovid. 1. de Arte Am. 28.
Retia servo dum tu sectaris apros. Virg. 3. Ecl. 75.
Intus ferva, V. INTUS. conf. Domum servare supra.
De celo servare, est Nuntiare aut pluisse aut intonuisset: ideoque diremptum
esse auspiciam, vel contra auspicia esse factum. Cic. pro Domo 39 Negant
fas esse agi cum populo, quum de celo servatum sit. Et 2. Att. 10. Bi-
bulus de celo tum servasset, necne, sibi quærendum non fuisse. Eidem
4. 3. Proscripsit, se per omnes dies comitiales de celo servaturum. Ex
Budæo. [Verbum Augurale, quod ad omnia, in celo observata perti-
nebat, quæ auspicia vitare possent.]
Amicitiam servare, Conservare. Cic. de Amicit. 25.
Amicos servare & retinere. Hor. 1. Serm. 1. 89.
Amorem nati servare. Virg. 2. Æn. 789.
Animi rectum servare. Hor. 2. Serm. 3. 201.
Concentum servare. Cic. 4. de Fin. 75. Ut, inquit, in fidibus pluribus,
si nulla earum ita contenta numeris sit, ut concentum servare possit,
omnes æque incontentæ sint.
Connubia servare, Connubio junctum esse. Virg. 3. Æn. 319.
Hæctoris Andromache Pyrrhin' connubia servas?
Consuetudinem. Columel. lib. 11. cap. 3. Servantque adhuc antiquo-
rum consuetudinem religiosiores agricolæ.
Consuetudinem in te aliqua faciendam. Cic. 5. Fam. 9. Si tuam consuetu-
dinem in patrociniis tuendis servas, P. Vatinius cliens advenit.
Consulta qui patrum, qui leges, juraque servat. Hor. 1. Epist. 16. 41.
Cursum eundem constantissime servare. Cic. 1. Tusc. 72. Tum in eo-
dem orbe, in duodecim partes distributo, quinque ferri stellas, eosdem
cursum constantissime servantis disparibus inter le motibus.
Fidem servare, Præstare promissum. Plaut. Mostel. 4. 3. 29. Ter. And. 1. 5. 45.
Ut neque me consuetudo, neque amor, neque pudor
Commoveat, neque commoveat, ut servem fidem?
Fidem servare, & manere promissis. Virg. 2. Æn. 161.
Fidem servare in eo quod dixeris. Ter. Hec. 3. 42. Cic. in Vatin. 15.
Secundum ea quæro, servatis in eo fidem?
Fidem servare de re aliqua. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 35.
Fidem veritatis servare. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Fœdera servare. Ovid. 2. Fast. 159.
Gloriam alicujus rei servare. Plaut. Rud. 2. 6. 40.
Qui semper servas gloriam aritudinis.
Institutum servare. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 75. Cic. 4. Acad. 123. In eo-
dem tanta prudentia fuit in constituendis temperandisque civitatibus,
tanta æquitas, ut hodie stet Asia Luculli institutis servandis, & quasi
vestigiis persequendis.
Jura induciarum servare. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 85.
Jusjurandum servare. Nepos, 17. 2. 5.
Modum, h. e. Mensuram tenere & observare. Columel. lib. 8. cap. 5.
Morem ab antiquis traditum servare. Hor. 1. Serm. 4. 117.
Odorem, Retinere. Hor. 1. Epist. 2. 69.
Quo semel est imbuta recens, servabit odorem Testa dicitur.
Officium adversus inimicum. Cic. 1. Off. 34. Sunt autem quædam offi-
cia etiam adversus eos servanda, a quibus injuriam acceperis.
Ordinem. Liv. 26. extr. Hunc ordinem laboris quietisque, quoad Car-
thaginem morati sunt, servarunt.
Otia intrepidum vultu servare. Sil. 11. 230. De Decio loquitur, qui
quum Annibalem intra mœnia fuscipi audiret, non solum non fugiebat,
sed otiose in foro ambulabat.
Promissum. Plaut. Amph. 5. 3. 1. Cic. 1. Off. 51. Nec promissa igitur
servanda sunt ea, quæ sint iis, quibus promissis, inutilia.
Pudicitiam. Virg. 2. Georg. 524.
Religionem servare. Nepos, 13. 2. 5.
Temperamentum. Plin. lib. 15. cap. 3. Qui medium temperamentum
in hoc servant, periculis decutiunt.

- Vices descriptas fervare, & operum labores. Hor. in Arte Poet. 86.
 Servare, [σέρειν] Conservare, Liberare. Plaut. Epid. 3. 2. 43. Me quidem certo servavit consiliis suis. Cic. 1. Att. 9. Cic. 14. Fam. 2. Te nunc, mea Terentia, sic vexari, sic jacere in lacrimis & fribus: idque fieri mea culpa, qui ceteros servavi, ut nos periremus!
 Clodium, Appii filium, credo te audisse cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, quum pro populo fieret, eumque per manus servulæ servatum & eductum.
 Ope nostra servare aliquem. Ovid. 7. Met. 39.
 Invitum qui servat, idem facit occidenti. Hor. in Arte Poet. 467.
 Servare suum, pro Recuperare. Ulpianus. D. de fidejuss. & mandat. in l. si mandatu meo, x. Titio credideris: & cum Titio egeris, ego non liberabor. Sed in id duntaxat tibi obligatus ero, quod a Titio servare non potueris. Modest. in l. si fidejussores. D. eod. tit. Si fidejussores in id accepti sunt, quod a curatore servari non possit, & post impletam legitimam æratem, tam ab ipso, quam ab hæredibus, ejus solidum servari potuerit. Cic. 5. Fam. 20. Sed ego putavi esse viri boni, quum populis suum servaret, consulere fortunis tot vel amicorum vel civium. Idem 3. Q. frat. 1. Calvus aiebat aqua dempta, & ejus aquæ jure constituta, & servitute illi fundo imposta, tamen nos pretium servare posse, si vendere vellemus. Budæus. [Sic Creditum servare. Suet. Claud. 16.]
 Ad reditum, vel ad alia tempora servare. Cic. 8. Att. 2. Non expulsi, sed evocati e patria, quam non servandam ad reditum nostrum, sed diripiendam & inflammandam reliquimus. Idem 2. Offic. 75. Utinam, inquit, C. Pontius Samnis, ad illa tempora fortuna me servasset.
 Eo me servavi. Cic. 5. Att. 17. Paucis diebus habebam certos homines, quibus darem litteras: itaque eo me servavi.
 Integra omnia principi servare. Plin. Epist. 126.
 Vinum servare in vetustatem. Cato R. R. cap. 114. Columel. 12. 28.
 Vulnus æternum servare sub pectore. Virg. 1. Æn. 40.
 Diligenter ac suspiciose servare, Observare. Ter. Heaut. 4. 4. 12. Dic me hic oppido esse invitam, atque servari. Al. Adservari. Virg. 1. Georg. 335. Hoc metuens, cæli menses & sidera serva. Idem 6. Æn. 338.
 Qui Lybico nuper cursu dum sidera servat
 Exciderat puppi. Non. 4. 411.
 Servaveris, pro Vide ne feceris. Plaut. Amph. 1. 1. 157.
 Quid, si ego illum tractum tangam, ut dormiat? s. servaveris.
 Διαφυλάξαι. Garde toi bien. H. St.
 Servare, Inhabitare, possidere. Virg. 4. Georg. 383.
 Centum quæ silvas, centum quæ flumina servant. Philarg. & Nonius l. c.
 Servare, Tenere. Virg. 7. Æn. 179.
 — curvam servans sub imagine falcem.
 SERVANS, antis. [φυλάσων ἢ φύλαξ, Gl. L. G.] Partic. Lumina servantia. Ovid. 1. Met. 684.
 Servansæqui, Φύλαξ ἢ Δικαίος. Gloss. Latinogræc.
 Æqui servantillimus. Virg. 2. Æn. 427. i. e. Observantissimus.
 SERVĀTUS, a, um. [πιφυλαγμένον] aliud Partic. ut Ovid. 8. Met. 459.
 Servatusque tuos juvenis servaverat annos. De ramo, qui quamdiu duraturus erat, tamdiu etiam victurus Meleager.
 Centum clavibus servatus. Hor. 2. Carm. 14. 25.
 Amores ad finem servati. Ovid. 11. Met. 750.
 Odium servatum perenni studio. Sil. lib. 1. 17.
 Servatus [σσωμένον] Ovid. 3. Trist. 1. 48.
 Servatus cives indicat hujus ope.
 Vitam servatam dote aliqua rependere. Ovid. 5. Met. 15.
 SERVĀTOR, ōris. m. [τηρητής, φύλαξ Gl. G. L.] Qui servat, Custodit.
 Servator, qui & Salvator, [σωτήρ] Qui servat & liberat. Liv. 34. 50.
 Quorum agmen imperator secutus, prosequentibus cunctis, servatorem, liberatoremque acclamantibus, salutatis dimissisque eis, eadem qua venerat via, Elatiam rediit. Senec. Nec servatoris illum loco numerabo, sed sœneratoris, cui sciam reddendum quod accepi.
 SERVĀTRIX, icis. f. [σώτρα] Ter. Hec. 5. 4. 16.
 O Bacchis, ò mea Bacchis, servatrix mea. Cic. 5. de Fin. 29.
 Non dubitemque dicere omnem naturam esse servatricem sui, idque habere propositum, quasi finem & extremum, se ut custodiat quam in optimo sui generis statu. Inscript. Gruteri, p. 97. n. 7. PROSERPINAE SERVATRICE. [Frequentius tamen diis Conservatorum & Conservatricum deabus, cognomina tribuuntur, ut sæpe in nummis.]
 SERVĀTORIUM, i. n. [φυλακτήριον] Gloss. Gr. Lat.
 SERVABILIS, e. Adj. [σέρειν] Quod potest servari. Ovid. 4. Trist. 5. 21.
 Et tutare caput nulli servabile.
 Duracina sine ullis vasis in vite servabilis. Plin. lib. 14. cap. 3.
 SERVACŪLUM, i. n. pro Anchora, quasi σπήριον. Ulpianus l. 29. §. 2. D. ad l. Aquil. Parvi refert, navem immittendo, aut servaculum ad navem ducendo, an tua manu damnum dederis. Serraculum Cujac.
 SERVUS, i. m. [δούλος, Gl. omn. L. G. & λάσσις, G. L. οίκειτος] a Servo, Ære, dictum, dicit Perottus: quia in bello servi non necabantur, sed vivi servabantur. Est autem servus, Qui domino alieno contra naturam, juris constitutione subjicitur. Cic. 5. Verr. Quum vero hoc nemini persuadere possis, te tam amentem fuisse, ut Apronium & Turpionem, servos homines, tuo, liberorumque tuorum periculo divites fieri velles.
 Ad limina servus. V. LIMEN.
 Comicus servus. V. Comicus testis, in TESTIS.
 Σκῆψαν servus. Ovid. 15. 17.
 Infidus servus. V. INFIDUS.
 Lautiores servi. V. LAUTUS.
 Mali servi lingua, pars pessima. Juven. 9. Sat. 120.
 Peculiosus servus. V. Peculiosus, in PECULIUM.
 Perhidi servi. Hor. Epod. 9. 10.
 Servi ministeria; modo ab officio, quod in familia exercent, modo ab alio eventu nomina acceperunt: ut,
 Atriarum Servi, qui & Atrienfes, ab Atrio, quod est proprie locus (auctore Volscio) ante vel circa domum, remotius tamen, sed ad domum, pertinens.
 Adscriptitii.
 Amanuenses.
 Apolides.
 Aquarii.
 Artifices l. ult. De oper. serv. in Pandect.
 Capfarii, vel Carpsarii.
 Dispensatores. l. ult. de serv. corrupt.
 Focarii.
 Fornacarii, a Fornace calcaria.
 Fructuarius l. Sed & ficuti. D. de usu fruct.
 Hercitæ, Qui venfantur in agris.
 Hereditarius.
 Heres necessarius.
 Insularii.
 Integre opinionis.
 Llecticarii.
 Mediatini.
 Orcini.
 Ordinarius servus, Qui præest aliis. Justinian. lib. 2. tit. De legatis. §. Si qui ancillas. conf. in O B D O.
 Originarii.
 Peculiaris servus. V. Peculiaris, in PECULIUM.
 Pileati, Budæus in notis ad Pand.
 Publicus, l. Non aliter. De adoption. in Pandectis, & aliis multis in jure Civili locis.
 Receptitius, Qui, aut excipitur, aut redhibetur ob vitium.
 Saccularii.
 Suppellecticarius. l. 12. D. De de Instruct. vel infr.
 Vicarius, Qui serviebat servo ordinario, ejusque vices gerebat. Huc respicit Martial. 2. 18. 7.
 Esse sat est servum, jam nolo vicarius esse. [Gloss. Græcolat. Δελο δίκειτος, Vicarius.]
 Urbanus. l. servis urbanis. de legat. 3. Hæc & alia ex Civilis juris voluminibus facile sciri poterunt; Budæus porro in notis, Ferrarius, Cujacius & alii finitiones monstrant, sed & sub suis attributis omnia sunt explicata. Plenius ap. Pignor. de Serv. vel Pitisc.
 Manumittere servum. V. Manumitto, in MANUS.
 Mercari servum. Hor. 1. Epist. 6. 50.
 Libidinum servus, translate. Plin. Epist. 175.
 Servorum feræ Idibus Augusti Romæ celebrabantur, quia eo die Rex Tullius, filius ancillæ, ædem Dianæ dedicaverit in Aventino, cujus tutelæ sint cervi, a quorum celeritate fugitivos vocent servos. Festus. V. Dacer.
 SERVA, æ. f. [δουλή, Gl. L. G.] Ancilla. Ulp. in l. doli. D. de servo corrupto, Si servus, servare dicitur, &c. Rufus in l. 1. in princip. eod. tit. Matre serva creatus; de Servio Tullio Florus, 1. 6. 1. [De eodem Liv. 1. 39. extr. Ut serva natus crederetur. Et 47. Servum, servaque natum. Et 4. 3. Captiva Corniculana natum, patre nullo, matre serva. Ubi Serva per appositionem positum.]
 SERVUS, a, um. Adj. [δουλόων] ut, Serva prædia, Quæ alicui obstricta sunt. Cic. 3. de Lege Agr. 19. Optimo enim jure ea sunt profecto prædia, quæ optima conditione sunt, libera meliore jure sunt, quam serva. Hic Liberum opposuit Servo. Lucan. lib. 6. 162.
 O famuli turpes, servum pecus.
 Horat. O imitatores servum pecus! H. St. Hor. 1. Epist. 19. 19. Desiderabatur in Lugd.
 Ædes servæ. Marcianus in l. si binarum. D. de servit. urb. præd.
 Aqua serva. Ovid. 1. Amor. 6. 26.
 Area serva. Julian. in l. Et qui duas. D. de servit. urb. præd.
 Fundus servus. Ulp. in l. traditio. §. 1. De acquir. rer. domin.
 Manus serva. Ovid. 6. Fast. 558.
 Pectus servum vitis. Ovid. Rem. Amor. 54.
 SERVŪLUS, i. m. dimin. [δουλαριον Gl. G. L.] Ter. And. 1. 1. 56.
 — observabam mane illorum servulos
 Venientes, aut abeuntes, rogitabam, heus, puer! Cic. 3. Off. 89. Quærit, si in mari jactura facienda sit, equine pretiosi potius jacturam faciat, an servuli faciat? Idem 4. de Fin. At quid inter parentem & servulum interit, intelligi & potest & debet.
 Infelix servulus. Juven. 3. Sat. 253.
 SERVŪLA, æ. f. dimin. [δουλαριδον] Cic. 1. Att. 2. Eumque per manus servulæ servatum & eductum.
 SERVĪLIS, e. Adj. [δουλικός, Gl. G. L.] Quod ad servum pertinet. Cic. 2. de Legib. 60. Quæ servilis unctura tollitur, omnisque circumpotatio. Hor. 2. Serm. 7. 111.
 Animi serviles alte tumescunt. Claud. 1. in Entrop. 177.
 Bellum servile. Cic. pro Lege Manil. 28. Servile, navale bellum, varia & diversa genera & bellorum & hostium.
 Capita servilia. Liv. 27. 16.
 Color servilis. Cic. in Pison. 1. Non enim nos color iste servilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.
 Horror servilis præcordia concutit. Claud. de Bell. Get. 372.
 Indoles minime servilis. Liv. 1. 5. extr.
 Jugum servile. Cic. 1. Philip. 6.
 Manus servilis. Hor. Epod. 4. 19.
 Modi serviles. Idem 1. Serm. 8. 32.
 Officia servilia facere. Propert. lib. 4. 10. 47.
 Supplicio servili animadvertere. Liv. 24. 14.
 Vernilatas servili. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 SERVĪLITER, Adv. [δουλικώς] Servorum more. Cic. 5. Tusc. 55. Sed hoc quidem in dolore maxime est providendum, ne quid abjecte, ne quid timide, ne quid ignave, ne quid serviliter, muliebriterve faciamus.
 SERVĪTUS, ūtis. f. [δουλεία, Gl. omn. & L. G. δουλεία] Ipsa servituti vel servorum conditio. Cic. 2. Philipp. 113. Pax est tranquilla libertas: servitus, postremum malorum omnium, non modo bello, sed morte etiam repellendum. Idem 10 Philipp. 19. Omnis est misera servitus.
 Vinculum servitutis. Tacit. 13. Ann. 27.
 Clemens. V. CLEMENS.
 Justa. V. JUSTUS.
 Intolerantior. Tacit. 3. Ann. 45.
 Muliebris. Liv. 34. 7. V. Exuere servitute, infra.
 Perfica servitus. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 2.
 Abducere in servitute. V. ABDUCO.
 Abstrahere in servitute. V. ABSTRAHO.
 Adducere in servitute, Asservir, ἢ ἠσσεύαζερ ἀνεύθ. V. ADDICO.
 Adducere

Adducere ad vel in fervitute. V. **ADDUCO**.
 Afferere in fervitute urbes. V. **ASSERO**.
 Astringere se ad fervitute juris. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Colere fervitute. V. **COLO**.
 Nova fervitute crevit tibi. Hor. 2. Carm. 8. 18. [Turba fervientium tibi.
 Exuere fervitute. Liv. 34. 7. extr. Nunquam falvis suis exiit fervi-
 tus muliebris.
 Habere in fervitute. V. **IN** præpositionem.
 Imponere fervitute. V. **IMPONO**.
 Inungere fervitute. V. **INJUNGO**.
 Mittere urbes in fervitute. V. **MITTO**.
 Pati fervitute. Tacit. 1. Hist. 16.
 Reddere levem fervitute. V. **LEVIS**.
 Servire fervitute. Quintil. lib. 7. cap. 4. V. infra in **SERVIO**.
 Servitus est Jus agendi quicquam habendive in prædio alieno, ad sui
 prædii utilitatem, quod jure communi agere, habere non liceat. Idque
 præter notioem significationem in juris Civilis libris significat.

Negativa,	Agendi,
Affirmativa,	Ambulandi,
Urbana,	Piscandi,
Rustica,	Hauriendi,
Luminis,	Recipiendi,
Profectus,	Colendi,
Stillicidiaria,	Appellendi,
Coquendi,	Fodiendi,
Tollendi,	Habitandi,
Immittendi,	Uendi,
Eundi,	Fruendi,

Servitutes sic
distingunt,
quod alia sit

& hujusmodi, quæ ex Pandectarum libris septimo & octavo, facile poterunt intelligi.

SERVITIUM, i. n. [*δουλεία* Gl. G. L.] tam idem quod Servitus, quam Multitudinem significat fervorum. Ter. And. 4. 1. 51.

Ego, Pamphile, hoc tibi pro servitio debeo. i. e. Pro servili officio.

Acre servitium. Perf. 5. Sat. 127.

Crudum. Tacit. 1. Ann. 8.

Durior servitium. Tacit. 11. Ann. 10.

Grave servitium. Senec. Octav. 6.

Molle servitium. Tacit. 4. Hist. 57.

Nobile servitium. Stat. 2. Silv. 2. 109.

Superbum servitium, i. e. Servitium sub domino superbo. Propert. lib. 3. 17. 41.

Datur triste servitium. Tibul. lib. 2. 4. 1.

Exire servitio. Virg. 1. Ecl. 41.

Ferre servitium. Ovid. 1. Amor. 2. 18.

Genitus in servitio. Plin. lib. 7. cap. 39. i. e. In servili conditione.

Esse in servitio. Ulp. in l. Ædiles. §. ii. D. de Ædil. edict.

Jugum servitii ferre. Stat. 3. Silv. 4. 34.

Levare aliquem longo servitio. Hor. 2. Serm. 5. 99.

Premere servitio. Virg. 1. Æn. 288.

Servitium, & frequentius Servitia, in plurali, dicuntur Servi ipsi. Cic. 7. Verr. 9. Et tamen ceptum esse in Sicilia moveri aliquot locis servitium suspicor. & 4. in Catil. 4. Sollicitantur Allobroges, servitia excitantur. & 4. in Catil. 13. Hic ad evertenda fundamenta Reipublicæ, Gallos arcessivit, servitia concitavit, Catilnam evocavit.

Esse e servitio alicujus. Tacit. 1. Ann. 23. pr. Ut pars militum gladiatores, qui e servitio Blæsi erant, pars ceteram ejusdem familiam vincirent.

Infida servitia. V. **INFIDUS**.

Servitia rectiora, politioraque immenso pretio comparavit. Suet. in Cæs. cap. 47.

Ampliare servitia. Tacit. 2. Hist. 78.

SERVITUDO, inis. f. Idem. [*δουλεία* Gl. G. L.] Liv. 24. 22. pr. Servitudinis indignitatisque homines expertos adversus notum malum irritatos esse.

SERVIO, Ivi, itum. [*δουλεύω*, Gl. L. G. & G. L. in hoc & *λατρεύω*] Ire. proprie fervorum est, dum heri præceptis obsequuntur. Plaut. Men. 5. 6. 17. — propterea heri imperium

Exsequor bene, & sedulo servio. Idem Truc. 1. 2. 25. Tibi servio, atque audiens sum imperii.

Æternum servire. Hor. 1. Epist. 10. 41.

Benigne servire alicui. Catul. ad Januam 65. 3.

Fideliter servire. Propert. lib. 3. 25. 3.

Fidelius alicui servire. Ovid. 7. Met. 563.

Ingrate servire. Ovid. 2. de Arte Am. 435.

Servire liberaliter. V. Liberalis, in **LIBER** adjectivo.

Utiliter servire. Hor. 1. Epist. 16. 70.

Uni domino servire, Amori. Catul. de Septimio 45. 14.

Puellæ servire. Ovid. 2. Amor. 17. 1.

Mens mea tibi dedita servit. Tibul. lib. 1. 2. 101.

Servio apud te. Plaut. Aul. 1. 1. 12.

Servis servire. Cic. 2. Att. 1. An libertinis, atque etiam servis, serviamus.

Servitute servire. Plaut. Aul. 4. 1. 6.

Nam qui amanti hero servitute servit, quasi ego servio. Gell. lib. 1. cap. 1. Item cujus parentes alter ambove servitute servierunt. Liv. 40. 18. extr.

Servire alicui rei, pro Illi, sive ad illam, & in illam incumbere. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 34.

Ætati alicujus servire, i. e. Ætatis gratia, & ætatis habita ratione, alicui morem gerere, vel obsequi. Cic. 1. de Fin. 27. Hæc igitur nobis explicanda sunt: sed si enodatus, vos ignoscetis: hujus enim ætati, & huic, non hoc primum fortasse audienti, servire debemus.

Amori alterius servire. Cic. 2. in Catil. 8. Qui alios ipse amabat turpissime, aliorum amori flagitiosissime serviebat.

Auribus alicujus servire. Blandiri, grata loqui. Cæs. 2. Bell. Civil. 27.

Commodis alterius servire. Dare operam utilitatibus alterius. Ter. in prol. Heaut. 50. Cic. 1. Verr. 64. Etenim, si probabilis est eorum causa, qui injurias suas persequi volunt, qua in re dolori suo, non Reipub. commodis serviant: quanto &c. conf. ad fin.

Culturæ servire, pro Dare operam culturæ. Columel. lib. 3. cap. 4.

Cupiditatibus servire. Cic. de Amicit. 84. Cum homines benevolentia

conjuncti, primum cupiditatibus iis, quibus ceteri, serviunt, &c. Al. Inserviunt.

Defensioni & gloriæ patriæ servire. Plin. Epist. 2. 5. Al. Deservire. Dolori suo, V. Commodis.

Existimationi suæ aut alterius servire. Cic. 5. Att. 11. Videntur mihi nosse nos, nostram causam, & conditionem professionis suæ, plane serviunt existimationi suæ.

Existimationi populi servire. Cic. 2. Verr. 29. Non solum effugiemus, inquit, hominem in quærendo nimium diligentem, nimium fervientem populi existimationi, M. Glabronem. conf. Laudi.

Famæ servire. Cic. 5. Att. 10. Persuasum est omnibus meis servendum esse famæ meæ, belle adhuc. Et Nep. 2. 1. conf. Matrimonio.

Gloriæ servire, Dare operam. Cic. 5. Tusc. 9. Alios gloriæ servire, alios pecuniæ, raros esse quosdam, qui ceteris omnibus pro nihilo habitis, rerum naturam studiose intuerentur. conf. Defensioni.

Laudi atque existimationi alicujus servire. Cic. 3. Verr. 5. Itaque mihi videor magnam, & maxime ægram, & prope depositam, Reip. partem suscepisse, neque in eo magis meæ, quam vestræ, laudi existimationique servisse.

Matrimonio puellæ servire, pro Consulere & providere. Cic. 14. Fam. 4. Sed certe quomodo se res habebit, illius nifellæ & matrimonio & famæ servendum est.

Necessitatibus servire. Cic. 1. de Divin. 110. Sed vigilantes animi vitæ necessitatibus serviunt, disjunguntque se a societate divina, vinculis corporis compediti. Al. Impediti.

Petitioni servire. Cic. 2. Verr. 24. Petitioni toto animo servire propter judicium non licebat.

Posteritati servire. Cic. 1. Tusc. 35. Cum optimus quisque maxime posteritati serviat, esse aliquid, cujus is post mortem sensum sit habiturus. Quæstui ac rebus servire. Columel. lib. 9. cap. 1.

Rei familiari servire. Cic. pro Rosc. Amer. 43. Patres familias, qui liberos habent, præsertim homines istius ordinis ex municipiis rusticis, nonne optatissimum sibi putant esse, filios suos rei familiari maxime servire? V. RES.

Rei servire. Idem. Ter. Hec. 2. 1. 27.

Rus habitatum abii, concedens vobis, & rei serviens.

Rumori. Plaut. Trin. 3. 2. 14. Nec tuis depellor dictis, quin rumori serviam.

Scæne servire, proverbialis locutio: pro Obsequi & infervire temporis. Cic. ad Brut. 9. Ac mihi tum, Brute, officio solum erat & naturæ: tibi nunc populo, & scæne, ut dicitur, servendum est. V. SCÆNA.

Tempori servire. Cic. 3. Tusc. 66. An est ullum tempus, cui non ponenda curæ ægritudinis causa serviamus? Idem 8. Att. 3. Et quum sit necesse servire temporis, & non amittere tempus, quum sit durum. conf. TEMPUS.

Valetudini servire. Cic. 1. Q. frat. 1. fin. Reliquum est ut te orem, valetudini tuæ, si me & omnes tuos valere vis, diligentissime servias.

Servibo & Serviam in futuro facit. Plaut. Men. 5. 9. 42.

Tanquam si emeris me argento, liber servibo tibi. Ter. Hec. 3. 5. 45. Matris servibo commodis.

Ire servitum. Virg. 2. Æn. 786.

Non ego Myrmidonum sedes, Dolopumve, superbas

Afpiciam, aut Grajis servitum matribus ibo.

SERVIO, Iri, passive apud Senec. de Tranquil. Anim. cap. 9. Assuecimus ergo cœnare posse sine populo, & servis paucioribus serviri.

Servitur, Imperf. Cic. 1. Off. 31. Primum, ut ne cui noceatur, deinde ut communi utilitati serviat. Martial. lib. 2. 32.

Non bene (crede mihi) servo servitur amico.

SERVITURUS, a, um. Partic. [*δουλεύων*] ut, Ovid. 15. Met. 828.

Servitura suo Capitolia nostra Canopo.

SERUS, a, um. Adj. [*ἑσπέρου, ὑψιμερου*] Tardum significat. Proprie de tempore inclinato diei dictum videtur, unde & Serum absolute, pro Serotino, seu vespertino tempore.

Crepuscula fera. Ovid. 1. Met. 219.

Hora ferior. Ovid. 19. Epist. 14.

Lumen serum, Nocti vicinum. Virg. 1. Georg. 251. Serv.

Nox fera. Vitg. 8. Ecl. 88.

Vesper ferus. Virg. 1. Georg. 462.

Tribuitur & personis, ut Quid tam fera advenis? Plaut. [Nisi error est. Serus, Tardus, [*βραδύς* Gl. G. L.] Cic. 2. Fam. 7. Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Martial. lib. 1. 16.

Sera nimis vita est crastina, vive hodie.

Anni feri. Ovid. 6. Met. 30.

Conviva Tonantis ferus, Qui sero moritur. Martial. lib. 8. 39.

Frondes feræ, Sero cadentes. Virg. 2. Georg. 403. Serv.

Ira fera. Stat. 5. Theb. 688.

Nepotes feri. Virg. 2. Georg. 521.

Tarda venit, feris factura nepotibus umbram. De arbore.

Pedes feros, ferasque assumere pennas. Ovid. 15. Met. 384. de Apibus.

Pœna tamen tacitis fera venit pedibus. Tibull. 1. 10. 3.

Posteritas fera. Ovid. 1. de Pont. 4. 24.

Segnities fera, Quæ feros, id est tardos, facit. Virg. 2. Æn. 373. Serv.

Spectator ferus longis ab oris. Martial. lib. Spectac. 24.

Vires feræ ad fortia, Segnes. Virg. 8. Æn. 509.

Ulmus fera. Virg. 4. Georg. 114. i. e. Major. Serv.

Seri studiorum, Horatio sunt hi, Qui sero discunt, aut didicerunt scilicet, neque sunt *παιδομαθῆς*, sed *ὑψιμαθῆς*. Quintil. lib. 1. cap. ult. Non sine causa dici eos *παιδομαθῆς*, qui in sua quidque arte optime faciant. Ex Turneb. [Gloss. Græcolat. Ὑψιμαθῆς, Cunctator. Βραδεία, Sera, Remoratrix. Serum est. Martial. lib. 4. 40.

Nil facis, & serum est alium mihi quærere regem.

Serum, Grave, triste. Virg. 5. Æn. 524

Seraque terrifici cecinerunt omina vates. Idem lib. 12. 864. de noctua, — serum canit importuna per umbras. Sallust. Serum bellum in angustis futurum. Serv. [Mure suo omnia miscens. Nam Serum canit noctua Sero diei, quod tempus inauspicatum fuit antiquis, & Serum, pro Sero Adv. posuit poeta. Apud Sall. autem Serum bellum, est Post tempus opportunum. Sic Serum auxilium, apud Liv. 10. 5. Quod sero venit, & post occasionem rei gerendæ. Sic ap. Martial. Compar. Columel. lib. 2. cap. 10. de Lente, Sationes ejus duas servamus:

mus : alteram maturam per mediam sementim, ferioem alteram mense Februario.
 Aetas ferior. Tibul. lib. 1. 4. 33.
 Superl. Plin. lib. 15. cap. 15. Patriæ nomina habent ferissima omnium Amerina.
 SERUM, i. n. [*σέρμα*, δάλν, δάλν] Extrema pars diei. Liv. 7. 8. Castrorum oppugnatione quia ferum erat diei, abstinere. Ibid. lib. 10. 28. pr. Extrahebaturque in quam maxime ferum diei certamen.
 In ferum. Suet. in August. cap. 17. In ferum dicatione protracta, ut in navi victor pernoctaverit. i. e. In horam vespertinam. V. IN.
 Rem in ferum trahere. Liv. 32.
 SERO, Adv. [*σέρη*, δφίρας Gl. G. L.] Vesperis, quod est post occasum : atque hæc vera est ejus significatio, teste Valla lib. 4. Cic. 7. Att. 20. Eo die venit sero alter Consul.
 Sero, [*σέρων* Gl. G. L.] Tarde. Cic. 2. Fam. 7. Longe enim absum, audio sero.
 Sero, aliquando tamen. Cic. pro Quint. 43. De rationibus & controversiis societatis vult judicari : sero, verum aliquando tamen, concedamus. Nimis sero. V. NIMIS.
 Sero, post tempus : quæ significatio eadem fere cum præcedenti, ut ait Valla lib. 4. Cic. Quum accusator Milonis identidem interrogatus perstaret quo tempore Clodius esset occisus, urbane respondit, Sero. Non tam horam intelligens, quam tardius occisum & post tempus, quo debisset occidi. Ex Quintiliano lib. 6. cap. 4. Cæf. 5. Bell. Gall. 29. Contra ea Titurius sero facturos clamitabat. Plaut. Trin. 2. 4. 14. Sero atque stulte.
 Reddita etiam mihi est pervetus epistola, sed sero allata. Cic. 3. Q. frat. 1. Sero est. Cic. 1. Q. frat. 2. Hoc de genere nihil te nunc quidem moneo : sero est enim.
 Medicina sero paratur. Ovid. Rem. Amor. 91.
 Sero post tempus, apud Plaut. Capt. 4. 2. 90.
 Sero sapiunt Phryges : proverbium est natum a Trojanis, qui decimo denique anno velle cœperant Helenam, quæque cum ea erant raptæ, reddere Achivis. Felt.
 Compar. Serius. [*σέρων* G. L. G.] Accius, Ne si forte paulo, quam tu, veniam ferius. Plin. lib. 16. cap. 26. Cic. 1. Catil. 5. Serius a me, quam quicquam crudelius factum. Idem 3. de Orat. 75. Ad quæ (mythria) biduo ferius veneram.
 Egredi ferius. Ovid. 4. Met. 105.
 Superl. [*σέρωτα*] Tardissime. Plin. lib. 17. cap. 2. Tarentina ferissime legi. Cæf. 3. Bell. Civil. 75. Ut quam ferissime ejus profectio cognosceretur.
 SERA, Adv. [*σέρη*] Idem quod Sero. Virg. 4. Georg. 122.
 — nec fera comantem
 Narcissum, aut flexi tacuissim vimen acanthi. h. e. Sero flores habentem. Serv. Al. Sero. V. not. Pier. & Emmen. de ult. quant. in Sero.
 SEROTINUS, a, um. Adj. [*σέρων*, Gl. G. L.] a Sero pro Vespere : ut, Serotina hora, Tempus serotinum. Colum. 11. 2. conf. Annotinus in ANNUS. Serotinus a Sero, pro Tarde ; ut, Poma serotina, Quæ post legitimum tempus, consuetumque ceteris pomis, vel tarde maturescunt : ut ait Valla lib. 4. Columel. lib. de Arbor. cap. 21. Idem lib. 8. cap. 5. Item serotini pulli, qui a Solsitio nati, capere justum incrementum non potuerunt.
 De quantitate penultimæ lis inter doctos orta est. Vulgo corripitur, at Jul Scaliger de L. L. 4. 98. produci videtur ; eadem ratione ac Vespertinus, Matutinus : quoniam cum non occurrat apud Poetas, analogiam aliarum vocum sequi debet. Sed recte notat Vossius Scaligerum in errorem incidisse, Art. Poet. 2. 23. Etenim non eadem est ratio inter Vespertinum, &c. & Serotinum ; cum hæc ab Adverbio, illa a nomine originem trahant. Nam quæ ab Adverbiis ducuntur, unam eandemque sequuntur normam, scil. ut corripiant penultimam. sic a Diu profluit Diutinus ; a Perendie, Perendinus ; & similiter a Sero, Serotinus. Sed quæ a nominibus sunt, omnino eandem producant, ut a Vesper, Vespertinus ; a Collis, Collinus ; ab Adulter, Adulterinus : & sic de ceteris [Dubia & ante penultimæ quantitas, quom o in Sero produci, & corripit possit. V. auctores in SERA adduct.]
 SERITAS, aitis. f. [*σέρων* Gl. G. L.] Symach 3. Epist. 28. Desine animum nostrum epistolarum feritate metiri.
 SERVUS, V. SERVO.

S E S

SĒSĀMA, æ. f. & SESAMUM, i. n. & SESAMUS, i. m. [*σίσσημα* Gl. G. L.] Genus frumenti Indici. Plin. lib. 18 cap. 10. Æstiva frumenta diximus, sesamam, milium, panicum. Sesama ab Indis venit, & ex ea oleum conficiunt. Color ejus candidus. Huic simile est in Asia, Græciaque erysimum : idemque erat, nisi pinguis esset, quod apud nos vocant irionem, medicaminibus adnumerandum potius, quam frugibus. Plaut. in Pœn. 1. 2. 112.
 — nihil nisi laterculos,
 Sesamum, papaveremque, triticum & frictas nucas.
 Sesamum genere neutro, & Sesama in plurali sæpius apud Columel. legitur, ut lib. 11. cap. 2. Sesami sextarius.
 Sesama a Columel. lib. 2. cap. 7. inter Legumina recensentur. Idem lib. 2. cap. 10. Sesama, quæ rigantur maturius, &c.
 SESAMINUS, a, um. Adj. [*σισσημιν*] ut, Sesaminum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. Idem lib. 28. cap. 11.
 SESAMOIDES, is. f. [*σισσημοειδής*] Herba a similitudine nomen accepit, grano amaro, folio minore. Nascitur in glareosis. Detrahit bilem in aqua potum. Semen illinitur igni facto, discutit panos. Est etiamnum, aliud Sesamoides Anticyræ nascens, quod ideo aliqui Anticyricon vocant : cetera simile erigeronti herbæ. Hæc Plin. lib. 22. cap. 25.
 SESAMUM, i. n. [*σισσημιν*] Steph. Urbs Paphlagoniæ, poltea Amastris appellata Plin. lib. 6. cap. 2.
 Sesamus, Melæ lib. 1. 20. in descriptione Paphlagoniæ.
 Sesamus, Amastris arx dicitur. Strabo lib. 12.
 SESANUM, Oppidum Caduraporum in Arabia regione. Plin. lib. 6. cap. 29. [Forte Sesindium. *Σισινδων* Steph.]
 SĒBASII, Populi sunt in Phrygia : Strabo lib. 7. Prope vero adfunt

argentifodiæ in Damastio, ubi potentatum constituere Peryfades, quos Enchelios & Sefarafios nominant.
 SĒSĀRĒΓHUS, [*Σισαρηθ*] Oppidum est Taulantiorum, qui sunt in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Steph. ex Hecatæo.
 SĒSCĒNAR, aris. m. Liv. 41. 15. Bovis fescenaris, quem immolavit, jecur. i. e. Sescena, vel dolabra pontificali percussit : ut interpretatur Gutherius. V. Gronov. ad loc. & Lex Pitisc. in BOS.
 SĒSCULYSSĒS, SĒSCUNCIALIS, SĒSCUNX, SĒSCUPLĒX, SĒSCUPLUM, V. in SĒSQUI.
 SĒSĒ, [*εωτων*] Accusativus a Sui pronomine. Gell. lib. 5. cap. 10. Is in disciplinam Protagoræ sese dedit. V. SUI.
 SĒSĒLI, eos, n. vel SĒSĒLIS, is. f. [*σισλι*, ἢ *σισλις*] Herba est folio fœniculi, sed crassiore, femine quoque non abfimili, sed callosiore & habiliore, capite anethi, in quo granum habet oblongum & angulosum : & quum estur, acre : radice autem longa, & odore non ingrato. Vulgus herbariorum, *Saxifragiam majorem* appellat. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Cervæque paulo ante partum perurgant se quadam herbula, quæ fœfelis dicitur. Hoc idem Aristoteles confirmat, in libris de Hist. animalium. 9. 5. V. Plin. lib. 8. cap. 32. Sefeli neutro genere vocat Dioscorides, estque multorum generum.
 SĒSITHACUS, Ægimeri filius, Cheruscorum ductor is fuit. Strab. lib. 7.
 SĒSOSTRIS, [*Σισωστis*] Rex Ægypti, qui, regibus captivis curru junctis vectus, triumphasse dicitur ; conatus est navigabilem alveum ex Rubro mari in Nilum perducere, ut scribit Herod. lib. 2. Valer. 5. Argon. 418.
 — quum prima Sefostris
 Intulerit Rex bella Getis. V. Plin. 33. 3. Lucan. 10. 275. Aufon. Epist. 19. 19.
 SĒSQUI, [*σείκι*] Vocabulum in appositione inventum, pro Hemiclio accipiendum est, quod perinde est ac si dicas, Tantundem & semis. Cic. in Orat. 188. Pes enim, qui adhibetur ad numeros, partitur in tria, ut necesse sit partem pedis, aut æqualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut sesqui esse majorem : ita fit æqualis dactylus, duplus iambus, sesqui pæon. Sesqui appellavit pæona, quia pes omnis pæon longa una syllaba & brevibus tribus constat, at longa syllaba in temporum metricorum ratione duas breves æquare dicitur. Ita fit ut tres breves longam unam dimidio superent. nam ternarius ad binarium relatus sesquialteram proportionem habet. Quomodo igitur dactylus æqualibus partibus constat, quia prima longa, duabus brevibus æqualis est : sic pæon alteram partem dimidio majorem habet. Iambus etiam altero tanto majorem, hoc est duplam : brevis enim syllaba est dimidiata. Fortasse autem illa verba Ciceronis sic legerentur rectius, Aut altero tanto majorem, aut sesqui : hoc sensu, ut pes altero tanto major, in secunda sui parte sit duplus : qui autem non altero tanto, sed dimidio major est, sic sesqui, ad priorem partem posteriore parte relata : non autem Sesqui major : quia sesquiplum minus est duplo. Sesquipedalia tigna apud Cæsarem, hoc est pedis unius & dimidiati : quod ad crassitudinem referendum est. Hoc autem sesqui significat, sive cum vocabulo componatur mensuram, aut numeri, aut temporis, aut modi, significante : sive etiam cum alio quocunque vocabulo, ut Sesquiplaga apud Tacit. 15. Ann. 67. Et Sesculysses in Præfatione Plinii : quo verbo si recte emendatum est, ego Hominem summe astutum & veteratorem plane expolitum intelligo. Fit ejus mentio apud Nonium in dictione Alumnus. V. SĒSCULYSSĒS. Plaut. Capt. 3. 5. 67.
 Ibi quum alii octones lapides effodiant,
 Nisi quotidianum sesquiopus confeceris,
 Sexcentoplago nomen indetur tibi. h. e. Nisi tu duodenos effoderis. Budæus.
 SĒSQUIPLUM, i. per s scriptum, quod & SĒSQUPLUM dicitur, [*σισκιον*] Numerum parem cum dimidio significat, qui Latine etiam Sesquialter dicitur, ut quum dicimus senarium sesquiplum esse quaternarii : continet enim eum totum, & insuper dimidiam ejus partem. Bud. V. Quintil. 9. 4. p. 843. Burm.
 SĒCUPLUS, a, um. Adj. contr. Idem. Gloss. Græcolat. *Ημισιον*, Sēcuplum. [Nisi Sescuplum scribendum.]
 SĒSQUIPLĀRIS, e. vel SĒSQUIPLĀRIUS, a, um. Adj. Sesquiplaris vocatus est, Qui annonam unam semis nimirum in duo capita, unam equitis, alteram calonis vel servi accipiebat. Veget. de Re mil. 2. 7. Sesquiplares unam semis consequiebantur annonam. Sic enim legitur in membranis. Ita *ημισιον* annonam vel stipendium auctum dimidio vocat Arrian. Tactic. cap. 64. Inscriptio Romæ in hortis Justin.
 D. M.
 TITO. AVRELIO.
 SPERATO. EQ. SING.
 TVRMA. AERELI.
 SABINIANI. NATIONE.
 RAETO. VIX. A. XXXVII.
 MILITAVIT. A. XVIII.
 AVRELIVS. QVINTVS.
 DVPLICARIVS. HAERES.
 ET. AVRELIVS. AVRIANVS.
 SESQ. SECVNDVS. HAERES.
 AMICO. OPTIMO. F. C.

V. Reines. Inscript. class. 8. n. 13.
 SĒSQUIPLĒX, icis. Adj. [*σισκιον*] Idem quod Sesquialter, vel dimidio tantum major. Cic. in Orat. 193. Ita fit æqualis dactylus, duplus iambus, sequirex pæon. Quo in loco in correctis codd. Sesqui tantum legitur, V. paulo ante SĒSQUI.
 SĒSQUIALTER, æra, erum. Adj. [*ημισιον* Gl. G. L. & G. L.] Par altera dimidio major quam prior : dicitur enim ternarii ad binarium relati sesquialtera proportio. Cic. de Univerf. 21. Unam principio parter detraxit ex toto : secundam autem primæ partis duplam : deinde tertiar quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla.
 SĒSQUIMENSIS, is. m. [*σισκιμηνσιον*] Varr. 1. de R. R. cap. 27. Eius curtus annalis primum fere circiter ternis mensibus ad fructus est divisus in quatuor partes, & idem subtilius sesquimensibus in octo. Idem lib. : cap. 10. Ad faginandum eligunt pullos circiter sesquimenses qui sunt natu
 SĒSQUITERTIUS, a, um. Adj. [*επισεικιον* Gl. G. L.] V. SĒSQUOCTAVUS.
 SĒSQUIOCTAVUS, a, um. Adj. [*επισηδοκιον*] Cic. de Univerf. 21. Sesquialteris autem intervallis, & sesquiterciis, & sesquioctavis, sumpti

ex his colligationibus, in primis intervallis sesquioctavi intervallo sesquitertia omnia explebat.

ESQUALTALIA, Ημισία. Gloss. Latinogræc. [Scribendum Sesquialtera, quod & in sequentibus ponit, subauditurque Pars, ita ut sit substantivum.]

ESQUIAS, vel **SESQUAS**, afflis. m. [ἐν ἡμῖσι πῶσάριον, χαλκῶ ἐξ Gloss. Latinogræc.]

ESQUICILLUS, i. m. & **SESQUICILLARIS**, e. Adj. ut, Sesquiculare dolium. [σημημιλλῶν πιθῶν] Columel. lib. 12. cap. 18. Sunt autem satis sesquicularibus dolis picis duræ pondo vicenaquina.

ESQUICYATHUS, Celf. lib. 6. cap. 7. de aurium morbis & curationibus, Mellis sesquicyathus.

ESQUIDIGITUS, i. m. Vitruv. 8. 6. Canalis altus sesquidigitum.

ESQUIDIGITALIS, e. Adj. Vitruv. 10. 22. Terebratur foramen sesquidigitale.

ESQUIHORA, æ. f. [σημημίριον] Plin. Epist. 4. 9. Egeram horis tribus & dimidia: supererat sesquihora.

ESQUIJUGERUM, i. n. [σημημιπάλθηρον] Plin. lib. 18. cap. 19. Iterari sesquijugerum.

ESQUILIBRA, æ. f. [λίτρα κ' ἡμισυ Gl. L. G.] Columel. lib. 12. cap. 36. Sat erit autem rorisfarini sesquilibræ in duas urnas multi adjicere. Plin. lib. 14. cap. 20. Pulegii vel falis sesquilibra.

ESQUIMODIUS, i. m. [σημημιμόδιον] Varr. 1. de R. R. cap. 42. Scribunt opus esse medicæ sesquimodium. Cic. 5. Verr. 215. Nunquam tam grati hi sesquimodii, Q. Hortensi, fuissent.

ESQUIOBOLUS, i. m. [σημημιόβολον] Plin. lib. 26. cap. 8. Dejectoque quod supernat, reliquus succus purgat, utraque parte sesquiboli in aqua mulla.

ESQUIPES, ædis. m. [σημημιπόδιον] Varro 2. de R. R. cap. 43. Cytifum feritur in terra bene subacta, tanquam semen brassicæ: inde differtur, & in sesquipedem ponitur. Martial. lib. 8. 60. Summa Palatini poteras æquare Colossi, Si fieres brevior, Claudia, sesquipede.

ESQUIPEDALIS, e. Adj. [σημημιποδῶν] ut, Sesquipedalis crassitudo. Plin. lib. 16. cap. 40. Et apud Catonem R. R. cap. 10. Sesquipedalis paries. Dentes sesquipedales. Catul. 94. 5. Tigna sesquipedalia. Cæf. 4. Bell. Gall. 17. de pontis Rhenani structura. h. e. Pedis unius & dimidiati: quod ad crassitudinem est referendum. conf. Vitruv.

Verba sesquipedalia apud Horat. non tam intelligo Longa & extensa, quam Turgida & inflata ac prætumida. Nam ab architectis esse translationem sumptam puto, apud quos sunt Tigna sesquipedalia, materies crassior: ita loquitur non raro Vitruvius. Inde igitur Horatium explicandum arbitror cum ait, in Arte Poet. 97. Projicit ampullas & sesquipedalia verba. Ampullarumque figura, quæ tumida sunt, huic congruit interpretationi: quanquam si de longis quis accipiat, qualia sunt dithyrambica, non repugnabo, præferam cum dicat Martial. 7. 13. etsi hoc obscænius est, Mentula cui nondum sesquipedalis erat. Verba sunt Turnebi. conf. AMPULLA & AMPULLOR.

ESQUIUNX, vel **SESCUNX**, cis. m. & **SESCUNCIA**, æ. f. [σημημιώνκιον] Unciam significat & uncia dimidium, ut ait Budæus. Columel. lib. 12. cap. 57. Laferis radicis, quod σάλφιον Græci vocant, fescunciam. Idem lib. 5. cap. 2. Quæ summa efficit jugeri fescunciam, &c.

ESCUNCIALIS, e. Adj. [σημημιονγκία] Quod fescuncia pondus, vel mensuram habet. Plin. lib. 13. cap. 15. Tota crassitudine fescunciali. h. e. Unius pollicis & dimidii.

ESQUIOPERA, æ. f. [σημημιόπερον] Columel. lib. 2. cap. 13. Occantur sesquiopera, sarruntur sesquiopera, iterum sarruntur una opera, & tertio una, metuntur una: summa fit operarum, octo vel septem.

ESQUIOPUS, æris. n. Plaut. V. in SESQUI ad fin.

ESQUIPLAGA, æ. f. V. in SESQUI ad fin.

ESQUISÆNEX, pro Plusquam anus. Senex enim de muliere etiam dicitur; ut, Tua amica fenex. Hæc vox existit apud Varr. de L. L. 6. 3. quo tamen loco Esqui fenex mendose legitur, auctore Turneb. Adverf. 23. 16.

ESQUIULYSSES, vel **SESCULYSSES**, is. m. pro Atutissimo & calidissimo in cujusdam Satiræ titulo Varro posuerat. Turneb. Adverf. 17. 24. V. Plin. Præf. Hist. Nat. & Non. passim.

ESSILIS, **SESSIO**, &c. V. SEDIO.

ESSIMONIUM, i. n. est Templum & sedes, deduciturque a Sessu vel Sede; ut a Merce, Mercimonium. Vitruv. lib. 7. in præf. Suspectus habent in deorum sessimonio: id est in deorum ædificandis templis: & fedibus statuendis: ac sessimonium dici videtur, ut ἐσθ- Græce. Turneb. Adverf. 2. 3.

ESTERTIUS, i. m. [τέρτιον ἡμίσηχρον] Apud Romanos genus nummi argentei. Dicitur & Nummus absolute. [Ubi tamen subauditur attributum Sestertius, ut in Sestertius, absolute posito subauditur Nummus. Sestertius ex eo dictus est, quod duos asses & semissem valeret. Qua ratione quaterni sestertii denarium Romanum valebant. Et Sestertius dictus, quia tertius semis est, duo sunt solidi asses, & semis. V. Vitruv. 3. 1. Sestertius dicitur quarta pars denarii, quo tempore is decussis valebat, id est dupondius & semis. Paul.

Sestertium, δραχμῆν, δηνάριον. Gloss. Latinogræc. Et Græcolat. Δηνάριον, Sestertium, Denarius [Solebant hæc Græculi confundere.

Sestertius, dicitur quasi Semis tertius, eo quod contineat in se asses duos & dimidium tertium. Unde nota vetus pro sestertio ponebatur, IIII, scil. duæ lineæ & dimidia, qua utitur Harduinus in Plin. ut in MSS. invenit. Deinde hoc modo IIS, quæ tandem coaluit in HS notam hodie vulgatissimam. Veteris consuetudinis fuit ut Semis anteponebant, ut Semisquartus, Semisquintus, Semistertius, a quo Sestertius, & est compositio Attico more facta. Illi enim ἐπιθῆ ἡμισυ πένταξα, hoc est septem femi talenta dixerunt, servantes illud ut expressus numerus pro dimidio caperetur.

Sestertius unde appellatur, inquit Charisius lib. 1. solet quæri. Quod manifestum erit, si sciamus apud antiquos denarium decem asses habuisse. Ideoque in rationibus faciendis denarium decussis x inductum notamus, cujus quarta pars, dupondius semis, sestertius dicitur, quod de tribus assibus semis deficiat. Denique & nota nihil aliud quam dupondium & semis H-s. ostendit. Varro 4. de L. L. 36. Sestertius, quod Semistertius. Dupondius enim & semis, antiquus sestertius est: & veteris consuetudinis, ut retro æra dicerentur, ita ut semistertius, se-

misquartus pronunciarent. Sestertius igitur, ab Semistertius dictus. Hæc Varro. conf. Fest.

Mille sestertii æstimatione nostra viginti quinque coronatos valent. Dicitur autem Mille sestertii, & Mille nummi: vel Mille sestertiū, & Mille nummōm: vel copulate, Mille sestertiū nummūm. Quum autem Mille sestertii, i. e. Ducenti quinquaginta denarii duas libras argenti & semissem valerent, sequitur ut libra Romana, quæ & Mina dicitur & Pondo, decem aureos coronatos valeret. Coronatos autem ita intelligi volo, ut singuli triginta quinque solidos valeant: quod est legitimum pretium. Igitur decem millia nummūm, vel Decem millia sestertiūm, quod idem est, ducentos & quinquaginta aureos coronatos valebant. Hæc etiam Decem sestertia dicuntur, quum singula sestertia, n. pl. singula millia significent.

Mercari sestertiis sexcentis. V. MERCOR.

Qui totam rem de sestertio intelligere volunt, adeant Jo. Fr. Gronov. de Sestertio vel pecunia veteri, vel Jo. Casp. Eifenschmidii de Ponder. & mensur. & Pec. vet. libellum.

SESTERTIUM, i. n. Idem ac Mille sestertii. [Non est n. sing. V infra. Libra Romana, quæ & Mina & Pondo dicitur, centenas drachmas habebat. Quum igitur denarius quaternos sestertios æquaret pondere & æstimatione, liquet in libra Romana quadringentos fuisse sestertios, & in duabus libris & selibra mille sestertios. Qua ratione fit, ut Sestertia singula numero plurali millenos sestertios valeant, hoc est, duas libras & semissem. Ut enim Sestertius nummus dicitur ex eo, quod duos asses & semissem valebat, hoc est, duas libras æris gravis, & selibræ: ita Sestertia numero plurali & genere neutro ideo dicuntur, quod singula, duas libras & selibræ argenti valerent, hoc est ducentos & quinquaginta denarios, sive mille sestertios, quod idem est. Sic fit ut decem sestertia, & decem millia sestertiūm nummūm pro eodem ab antiquis dicerentur. Hor. 2. Epist. 2. 33. Accipit & bis dena super sestertia nummūm. Juven. 13. Sat. 17. Intercepta decem quæreris sestertia fraude. Decies sestertiūm, idem est quod Decies centena millia sestertiūm, quæ summa centies major est decem sestertiis. Idem est enim Decies sestertiūm, quod Mille sestertia. Quum enim singula sestertia millenos nummos sestertios valeant, si mille sestertia millies multiplices, sicut decies centena millia, quem lingua vernacula millionem vocant. Decies igitur sestertiūm, centies ducentos & quinquaginta aureos valet, hoc est viginti quinque millia. Sic fiet ut millio Romanus viginti quinque millia coronatorum valeat. Hoc igitur tenere oportet, quod quemadmodum, quum a nummis sestertiis ad sestertia genere neutro fit transitus, numerus millies multiplicatur: ita quum ad eam locutionem ventum est, quæ per adverbium numeralia enuntiat, sestertia singula conduplicata crescunt, ut verbi gratia, si Centum sestertia dicam, centum millia sestertiūm intelligere debes. Quod si centies sestertiūm dicam, non jam centum sestertia, sed centies centena sestertia, seu centies millia sestertiūm intelligendum sit. Hæc omnia ex Budæi Assæ. [Qui primus Sestertiarum veterum rationem expedisse videtur. Sestertiūm, in hujusmodi locutionibus, Duo millia sestertiūm, genitivi casus est pluralis numeri, pro Sestertiorum: ideo more veterum, circumflexum adscripsimus. [Ut Nummūm, Medimnūm modium, &c. SESTERTIUM, i. n. Genus veli triplici licio texti, ut tertium filium duobus impar sit. Suet. in August. cap. 83. Ita ut in extremis spatii subul-tim decurreret, sestertio vel lodicula involutus. al. Segestro indutus. SESTERTIOLUS, i. m. dimin. Martial. lib. 1. 59. Sed sestertiolum donavit mentula Phæbo Bis decies, hoc da tu mihi, pluris emam. SESTERTIABIVS, i. m. Pauper, qui nil nisi sestertium in censu habet. Petron. cap. 45. Sestertiarius homo. Et Gladiatores sestertiarii. [Qui aucteramento sestertii pugnant. SESTIUS, V. SEXTIUS. SESTOS, [Σεπτός] Urbs erat in litore Thracio ad Hellespontum, sita e regione Abydus, Leandri & Herus amoribus nobilitata, apud Ovid. 18. Ep. & Musæum. V. Strabo lib. 13. Mela lib. 2. 2. Sestonque admovit Abydo. Lucan. lib. 2. 674. De Xerxe, qui pontem in Hellesponto fecerat. SESTIAS, ædis. f. patronym. [Σεπτιάς] a Sesto. Stat. 6. Theb. 547. Contra autem frustra fedet anxia turre suprema Sestias in speculis. SESTIS, idis. f. Idem, ut vult Heinf. apud Ovid. 18. Ep. pr. SESTIACUS, a, um. Adj. [Σεπτιακός] Aufon. in Mosell. 287. Sestiacum pelagus. S E T

SĒTA, æ. f. [όρμηξ, χαιτή Gl. L. G.] Pilus crassior, rigidiorque, atque erectus, qualem habent sues, aliaque animalia. Cic. 5. Tusc. 61. In hoc medio apparatu fulgentem gladium e lacunari, seta equina aptum, demittit iussit, ut impenderet illius beati cervicibus. Hirta setæ. Ovid. 13. Met. 850. Terga horrentia rigidis fetis. Ovid. 8. Met. 428. Protinus exuvias, rigidis horrentia fetis Terga, dat. De apro Calydonio. Setæ leonis. Cic. 3. de Orat. 220. Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni fetas, caudam, aures, ad motus animorum declarandos dedit. Setis os hirtum musculis marinis. Plin. lib. 21. cap. 37. Vellera hirtuta fetis. Ovid. 2. Fast. 339. Io obstita fetis. Virg. 7. Æn. 790. SETULA, æ. f. dimin. Arnob. lib. 7. Vullæ ex hostiis setulæ. SETOSUS, a, um. Adj. [λαση Gl. L. G.] Quod fetis abundat. Plin. 1. 8. c. 45. Tauris in aspectu generositas, torva fronte, auribus fetosis. Celf. lib. 2. 8. Corpus id, quod minime tenuæ, maximeque lati pectoris, & fetosi. Aper fetosus. Virg. 7. Ecl. 29. Verbera fetosa. Propert. lib. 4. 1. 25. Verbera pellitis fetosa movebat arator. i. e. Ex caprina pelle villosa. SETIGER, æra, ærum. Adj. [χαιτοφόρος] Quod fetas gerit. Pecus ferigerum. Ovid. 14. Met. 289. Sus ferigera. Virg. 12. Æn. 170. Frons fetigera. Stat. 8. Theb. 532.

SETIGER, i. m. Martial lib. 13. 93. Ovid 8. Met. 376. de Apro Calyd. Vulnera fecissent, nisi fetiger inter opacas, Nec jaculis ifset, nec equo loca pervia, silvas. [Sic Laniger pro Ove.]
SETIACIS, vel **SÆTĀBIS**, is. [Σετακίς Strab. Σετακίς Ptolem.] Fluvius est Hispaniæ, secundum Strab. Ptolem. & Melam.
 Est & Oppidum Hispaniæ, lino tenuissimo, & arte texendi maxime celebre. Plin. lib. 19. cap. 1. A Setabi tertia in Europa lino palma. Silius lib. 3. 373. Sætabis & telas Arabum sprevisse superba, Et Pelusiaco filum componere lino. Volaterr. lib. 2. Geogr. Sætabis lino tenuissimo nobilitata, unde Sudaria setaba a Catullo commemorata. Hanc abluit Suco e montibus oriens Orospedanis. Hodie *Nativā*, in regno Valentia. Hinc
SETARUS, a, um. Adj. Catull. ad Afrin. 12. 14. Nam sudaria Setaba ex Hiberis, &c.
SETHRON, i, n. [Σεθρον] Ægypti urbs. Steph. unde
SETHROITES, [Σεθροίτης] Præfectura Thebaidis est apud Plin. lib. 5. cap. 9.
SETIA, æ. f. [Σητία] Urbs Campaniæ, ex cujus agro Setinum vinum commendatur. Plin. lib. 3. cap. 5. Martial. lib. 13. 112. Pendula pampineos quæ spectat Setia campos, Exigua vetulos milit ab urbe cados.
SETINUS, a, um. Adj. [Σητινός] Plin. 3. 5. Agri Setini. V. supra **SETIA**.
SETIGER, **SETOSUS**. V. **SETA**.
SETUBIA, [Σητούβια] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Urbs Hispaniæ, alio nomine Sepulveda.

S E U

SEU, [ἢ, ἢ, ἢ Gl. G. L.] Disjunctiva particula, idem significans, quod Sive, qua jungimus ea, quorum alterum, non utrumque affirmamus. Cic. pro Quint. 69. Quemadmodum solent homines nobiles, seu recte, seu peperam facere cœperunt, ita in utroque excellent, ut nemo nostro loco natus assequi possit. Quintil. in proœm. lib. 8. A cotruptissimo quoque poetarum figuras, seu translationes, mutuamur.
Seu & **Sive** sæpius alternatim ponuntur. Ter. And. 1. 5. 59. Sive hæc te solum semper fecit maximi, Seu tibi morigera fuit in rebus omnibus. Virg. 8. Ecl. 6. Tu mihi, seu magni superas jam faxa Timavi, Sive oram Illyrici legis æquoris.
SEVACRUS, V. **SEBACEUS**. IN **SEVUM**.
SEVECTUS, a, um. Partic. a Seveho. Propert. lib. 3. 2. 21. Cur tua præscripto sevecta est pagina gyro? Sevecta dicitur Egressa, & seorsum vecta quam ire debebat. Cur ausa est tua pagina elegiaca egredi spatium sibi præscriptum, tentando materiam stilumque grandiosem. [Sed in emendatis libris legitur, Præscriptos evecta est pagina gyros. Nec proinde vox hæc Latina censetur.]
SEVERUS, a, um. Adj. [ἀυσήρως, μισανθρωπος Gl. L. G.] quasi Secus, id est juxta verum, Gravis & censorius. Opponitur Jocofo. Plaut. Pœn. 5. 3. 51. Opinor hercle hodie, quod ego dixi per jocum, Id eventurum esse, & severum & ferium.
 Personis proprie tribuitur. Ter. Heaut. 5. 3. 20. Sed ipse egreditur, quam severus: rem quum videas, censeas. Virg. 8. Æn. 638. Romulidis, Fatioque feni, Curibusque severis.
 Severus ad judicandum. Cic. 2. Verr. 30. L. Cassius ex familia, tum ad ceteras res, tum ad judicandum severissima.
 Acerbe severus in filium. Cic. 3. Off. 112. Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbe severus in filium.
 Agricole severi. Lucret. lib. 5. 1356.
 Auctor severissimus. Plin. lib. 11. cap. 52. Addidit morum aspectus simili modo apud nos Trogus, & ipse auctor severissimus.
 Custos legis severus, Gravis & accuratus. Cic. 1. Verr. 10. Cujus legis, non modo a Pop. Rom. sed etiam ab ultimis nationibus, jam pridem severi custodes requiruntur.
 Eques severus. Ovid. 3. Amor. 8. 56.
 Homo severus. Cic. 2. de Finib.
 Judex severus. Cic. 5. Verr. 121. Si ex provincia tota centum septuaginta ejecisses, possesne severis iudicibus salvus esse.
 Prator severus ac Diligens. 7. Verr. 28.
 Senes severiores. Catull. ad Lesbiam, 5. 2.
 Consilium severissimum. Cic. 3. Q. frat. 1. Annali pergratæ litteræ tuæ fuerunt, quod & curares de se diligenter, & tamen consilio severissimo juvares.
 Disciplina. Cic. 7. Verr. 93. Hujus autem præclari Imperatoris ita erat severa domi disciplina.
 Imperii severissimi vir. Liv. 4. 26.
 Lex severa. Ovid. 3. de Pont. 3. 37.
 Pectus severum. Ovid. 18. Epist. 63. Non sinit Endymion te pectoris esse severi.
 Vita severa. Ovid. 2. Amor. 10. 16. Hostibus eveniat vita severa meis.
 Frons severa. Ovid. 2. Trist. 241.
 Supercilium severum. Ovid. 2. Trist. 309.
 Voltus severos advertere. Stat. 1. Theb. 88.
 Voltus exuere severos. Ovid. 3. Amor. 4. 43.
 Canities severa. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 49.
 Comas severas ligare fronde. Stat. 1. Achil. 288.
 Fidibus voces crevere severis. Hor. de Arte Poet. 216.
 Severus mons, Asper. Virg. 7. Æn. 713. Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque severum. Servius putat esse nomen proprium.
 Severus amnis Cocyti, Tristis, vitabilis. Virg. 3. Georg. 37. Invidia infelix Furias, amneque severum Cocyti metuet, tortosque Ixionis angues.
 Falernum severum. Hor. 1. Carm. 27. 9. Vultis severi me quoque sumere Partem Falerni? i. e. Ausleri, ut vult Schol. [Nisi potius attributum ad Sodales referendum est.]

Hiems severa. Quintil. Decl. 4. 14.
 Silentia severa noctis. Lucret. lib. 4. 462. i. e. A vero seorsam & separata: quoniam per id tempus animus erraticus est, nihilque fere videt, quod sit veritati congruum. [Severa, i. e. Tristia, horrida, ab effectu.]
SEVERER, Adv. [σεμείως] Graviter, aspere.
 Graviter & severe. Cic. 2. de Finib. 60. Ita graviter & severe voluptatem fecerit a bono.
 Vehementer ac Severe. Cic. 7. Verr. 133. Etiam in cives, militesque nostros per sepe esse severe ac vehementer vindicatum. conf. 19.
 Severe dicere. Cic. 3. Tusc. 72. Video enim ab eo dici multa severe, multa præclare.
 Agere severe. Cic. 3. de Legib. 34. Primum enim obstititur, quum agitur severe: deinde opprimi in bona causa est melius, quam male cedere. Al. Malæ.
 Severissime acturi. Tacit. 4. Ann. 2. Judicare. Cic. 7. Verr. 19.
 Severissime exacta ætas. Cic. pro Rosc. Com. 44. Nihil mihi detrahatur, quum illis exactæ ætatis severissime fructum, quem meruerunt, retribuam.
SEVERITER, [ἀσπρότως] aliud Adv. Idem. Titinnius apud Non. 11. 5. Severiter hodie sermonem amica mecum contulit.
SEVERITAS, ætis. f. [σεβρότης, ἀυσήρως, ἰσχυροῦς Gl. L. G. ἀυσήρως G. L.] Ipsa severorum gravitas. Cic. 7. Verr. 178. Quum iste, vestra severitate permotus, multa signa dederat, quomobrem is responsum non videtur, &c. conf. 22.
 Aculeus severitatis. V. **ACULUS**.
 Latissimæ vir severitatis. Patere. lib. 2. sub finem.
 Animadversionis severitas. Cic. 9. Fam. 14. Contigit enim tibi, quod haud scio an nemini, ut summa severitas animadversionis, non modo non invidiosa, sed etiam popularis esset.
 Disciplina severitas. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Disputandi severitas. Cic. 3. de Finib. 13. Ne blanditiis ejus, illecebris, que impediatur disputandi severitas.
 Emendationis nimia severitas. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Imperii severitas. Cic. 7. Verr. Summæ diligentia summam imperii severitatem addidit. conf. 133.
 Fuit ista severitas in judiciis. Cic. 7. Verr. 45. Severitas vetus ac dignitas reip. ibid. 46.
 Salutaris severitas vincit inanem speciem clementiæ. Cic. ad Brut. 2.
 Vitii unguentorum severitas, Asperitas. Plin. lib. 13. cap. 3.
 Adhibere severitatem. Cic. 1. Off. 88. Et tamen ita probanda est mansuetudo atque clementia, ut adhibeatur Reip. causa severitas: sine qua administrari civitas non potest.
 Commodare severitatem magnis peccatis. Tacit. in vita Agric. cap. 19. Omnia scire, non omnia exsequi, parvis peccatis veniam, magnis severitatem commodare.
 Contorquere ad severitatem. Cic. 2. de Orat. 72.
 Habere severitatem. Cic. in Brut. 148. Crassus in summa comitate habebat etiam severitatis fatis.
 Mitigare severitatem. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Revocare ad severitatem. Cic. 1. Att.
SEVERITUDO, inis. f. [σεβροπύτης] Idem. Plaut. Epid. 5. 1. 3. Quid illuc est, quod illi caperat frons severitudine? Antiquum.
SEVERUS, i. m. [Σειρήνος] Proprium multorum virorum nomen, ut Severi Casaris. V. **SRPTIMIUS**, & Spartian. Herodian. Suid. Severi Atilii ad quem Lactantius scripsit duo epistoliarum volumina, cujus meminit Hieronymus.
 Severus alius sophista, de quo Suid. V.
 Est & Severus, proprium montis in Italia, auctore Servio, cujus meminit Virg. 7. Æn. 713. Qui Tetricæ horrentis rupes, montemque Severum, Casperiamque colunt.
SEVERIANUS, a, um. [Σειβριανός] Adj. a Severo ortum.
 Severiana pira, a Severo insitote dicta. Eorum meminit Plin. lib. 15. cap. 15.
SEVERIANI, Hæretici quidam fuerunt a Tatiano primum propagati, deinde a Severo aucti, qui matrimonio penitus abstinentium prædicabant. Meminerunt horum Hieronymus & Sophronius. V. **IIID**. 8. 5.
SEUMARA, n. pl. [Σευμαρα] Armeniæ, vel potius Simeriæ, civitas est. Strabo lib. 11. Ex Armeniâ vero angustia, quæ secus Cyrum sunt atque Aragam, qui prius quam invicem concurrant, urbes natura munitas habent, quæ faxis impositæ, xvi inter se stegibus abfunt, prope Cyrum Armozycam, prope Aragam Seumara, quorum ingressuum priore Pompejus usus est, ex Armenia movens, postea vero Canidius. In *Mss*. existat *Σευμαραρα*, Seufamora.
SEVO, V. infra **SEVUM**.
SEVOCO, [ἀποκαλεῖσθαι] Ære. Seorsum, seu in alteram partem vocare. Plaut. Aul. 3. 6. 13. Quid tu te solus e Senatu sevocas? Ovid. 2. Met. 836. Sevocat hunc genitor, nec causam fassus amoris.
 Sevocare plebem in. Cic. pro Muren. 15. Facit ut rursus plebs in Aventinum sevocanda esse videatur.
 Cura me sevocat a Musis. Catull. ad Ortalum, 63. 2. Et si me assiduo confectum cura dolore Sevocat a doctis, Ortale, virginibus.
 Sevocare se ab aliquo. Plaut. Mœc. 2. 3. 45. Quid illuc, quod ille a me solus se in consilium sevocat? Al non habent A me, nec versus requirit.
 Sevocare animum ab omni negotio. Cic. 1. Tusc. 75. Quum a re familiari quæ est ministra & famula corporis, quum a Repub. quum a negotio omni sevocamus animum.
 Sevocare se a corporibus. Cic. 1. Tusc. 72. Quibusque fuisset minima cur corporibus contagio, seseque ab his semper sevocassent: essentque in corporibus humanis vitam imitati deorum.
 Sevocatur animus a societate corporis. Cic. 1. de Divin. 63. Quum ergo est somno sevocatus animus, a societate & contagione corporis, &c.
 Sevocare ad se, in privatam domum, de communi, Intercipere. Cic. pro Quint. 13. Itaque hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se, in privatam domum, sevocabat.
SEVOCATOR, ðris, m. [χαριστής, ἀπαρτῶν] Gloss. Latinogræc.
SEVUM, i. n. quod & **SEBUM**, vel **SEBUM** dicitur, [σείας] Pingued

ex animalium omentis detracta, & elota ac curata, ut in usum nostrum convertatur: unde nos hodie candelas concinnamus & componimus. Plin. lib. 15. cap. 15. Sevum ex omento pecudis. Idem lib. 28. cap. 9. Quæ ratio adipis, eadem in his, quæ ruminant, sevi est, aliis modis non minoris potentia. [Gloss. Lat. Græc. Sebrum, λίπος. Scribe Sebum, vel Sevum. Græc. Lat. λίπος, Sevum, Pinguanem, Adeps. Miror. Græcolat. Στέαρ, Spallum, Adeps, Pingue. An Sepaceum? Habet unde excoquat sevum fenex: Proverbium est apud Plaut. Capt. 2. 2. 31.

SEBACEUS, a, um. Adj. Quod ex Sevo seu Sebo est. unde SEBACRUS, i, m. pro Candela sebacea. Apul. 4. Met. p. 151. Elmenh. Tædis, lucernis, cereis, sebaceis, & ceteris nocturniluminis instrumentis, clarescunt tenebræ. Al. Sepaceis. SEVDUSUS, a, um. Adj. [σεπτῶδης] Quod instar sevi ungit. Plin. lib. 11. cap. 37. Sevofa cornigeris medulla. SEVO, vel SEBO, [σεπτόν] Ære. Sevum imponere, seu Candelas ex sevo facere. Columel. lib. 2. cap. 22. Feriis autem ritus majorum etiam illa permittit, far pinsere, faces incidere, candelas sebare. Al. Sebare.

S E X

SEX, numerale nomen, VI. indecl. Fest. [ἕξ] Ex Græco, mutata aspiratione densa in S. Sex suffragia appellantur in Equitum centuriis, quæ sunt adjectæ ei numero centuriarum, quas Prifcus Tarquinius rex constituit. Fest. Sex Vestæ sacerdotes constitutæ sunt, ut populus pro sua quaque parte haberet ministrum sacrorum, quia civitas Romana in sex est distributa partes, in primos secundosque Titenses, Ramnenses, Luceres. Idem. Sex septem, pro Sex septemve. V. Plebs, de uno tantum; in PLEBS. SENI, æ, a. [ἑξά ἕξ] Numerus distributivus, a Sex derivatus. Cic. 4. Verr. 22. Ab isto, & præco qui voluit, istum ordinem pretio mercatus est, & pueri annorum senum septenimque denum, Senatorium nomen nundinati sunt. Anni decies seni, Sexaginta. Ovid. 3. Fast. 163. Senis crinibus nubentes ornantur, quod is ornatus vetustissimus fuit. Quidam, quod eo vestales virgines ornentur, quarum castitatem viris suis spondent. [Ubi Crines sunt κόρυμβοι, seu plegmata capilli. Gloss. Græcolat. κόρυμβος, Crinis. SENARIUS, a, um. Adj. [ἑξάς, ἑξαδικός] Quod constat sex rebus: ut, Senarius numerus, Hinc Senarii versus, qui & Senarioli dicti sunt, a sex pedibus. Cic. 5. Tusc. 64. Tenebam enim quosdam senariolos, quos in ejus monumento esse inscriptos acceperam, qui declarabant in summo sepulcro sphaeram esse positam cum cylindro.

SENARIOLUS, i, m. dimin. V. SRNARIUS præced. SENIO, ðnis. m. Sex puncta in tesseriis. Perf. 3. Sat. 48. — quid dexter senio ferret, Scire erat in voto. Et Martial. 13. 1. Senio nec nostrum cum cane quassat ebur. Fuit enim Senionis jactus nonnunquam damnosus. V. Suet. Aug. cap. 71. conf. CANIS. Senio pro Numero senario. Pontanus in Dial. 325. H. St. SEXIES, Adv. [ἑξάκις] Sex vicibus. Liv. 4. 32. Vejentem hostem sexies victum pertrimebant. Columel. lib. 5. cap. 2. SEXTUS, a, um. Adj. [ἕκτον] Numerus ordinalis a Sex. ut, Sextus ab Hercule. Vellej. Paterc. 1. 3. 3. SEXTUM, Adv. pro Sexta vice. SEXTUM Consul, [ἑξάκις ὑπαίτη] ut Tertium Consul. Cic. in Pison. 20. Qui C. illi Mario, fortissimo viro, & Consuli, & sextum Consuli, &c. SEXTANUS, a, um. Adj. Plin. 3. 4. Sextani, scil. Milites, i. e. Sextæ legionis.

SEXTULA, æ. f. Æris minima pars: dicta quod sit sexta pars uncia. Cic. pro Cæcin. 18. Facit heredem ex deunce & femuncia Cæcinam, ex duabus sextulis M. Fulcinium, libertum superioris viri, Æbutio sextulam aspergit. Hereditatem, i. e. assem his verbis Cic. in deuncem, femunciam, & tres sextulas divisit. Ex quo liquet sextulam tertiam esse partem femunciae, & uncia sextam. Duas sextulas dixit pro tertia parte uncia: quum tamen aliud vocabulum Latinum haberet, duellam scil. Nam duæ sextulæ duellam faciunt, quæ tertia pars est uncia. V. in in Asse Bud.

Sextula, Mensura agri. Columel. lib. 5. cap. 1. Pars septuagesima secunda, pedes cccc. hoc est sextula, in qua sunt scrupula quatuor. SEXTANS, antis. m. [ἑξάκις ὑπαίτη] Sexta assis pars. Erat & Nummulus duas uncias valens. Plin. lib. 33. cap. 10. ad finem. Nam quod Agrippæ Mene- nio sextantes æris in funus contulit, honoris id, necessitatesque, propter paupertatem Agrippæ, non largitionis esse dixerim. Liv. 2. 33. extr. Ex- tulit eum plebs sextantibus collatis in capita. De eodem. Sextans, Genus ponderis, Duæ uncia. Plin. lib. 26. cap. 11. Prodest & vino myrteo fovere: mentæ sextans, vivi sulphuris uncia. Sextans, Duorum cyathorum mensura. Suet. in August. cap. 77. Vini quoque natura parcissimus erat. Non amplius ter bibere eum solitum super cœnam in castris apud Mutinam, Corn. Nep. tradit. Postea quoties largissime se invitaret, senos sextantes non excessit: aut si excessisset: rejiciebat. Senos sextantes pro Sextario dixit, sed significare voluit, Senis haustibus sextarium tantum bibere eum solitum. Bud. in Asse. V. SEXTARIUS Romanus infra.

Sextans agri, Pars sexta jugeri: h. e. Duæ uncia. Est autem uncia, duodecima pars jugeri, ut assis. Varr. 1. de R. R. cap. 10. Columel. lib. 5. cap. 1. Pars sexta, pedes quatuor millia & octingentos, hoc est sextans, in quo sunt scrupula XLVIII.

Sextans a veteribus interdum scriptum est, sed mendose. SEXTANTĀLIS, e. Adj. Vitruv. 10. 6. Fusi sextantales. SEXTANTĀRIUS, a, um. Adj. [ἑκταριῶν] Quod sextantis habet pondus. Plin. lib. 33. cap. 36. Libræ autem pondus æris imminutum bello Punico primo, quum impensis Respub. non sufficeret, constitutumque ut asses sextantario pondere ferirentur. Sextantarii asses (inquit Festus Pompejus) in usu esse cœperunt ex eo tempore, quo propter bellum Punicum secundum, quod cum Hanni- bale gestum est, decreverunt patres, ut ex Assibus, qui tum erant lib- rarii, fierent sextantarii, per quos cum solvi ceptum esset, & popu- lus ære alieno liberaretur, & privati, quibus debitum publice solvi

oportebat, non magno detrimento adficerentur. Septuennio quoque (anno) usus est, ut priore numero: sed id non permansit in usu nec amplius procedit in morem. V. Antonij Augusti. notas ad Festum. SEXTĀRIUS, i, m. [ἕξων, ἕξων Gl. L. G.] dicitur quod sit sexta pars congi, quæ mensura apud antiquos, tam liquidis, quam aridis serviebat. Capit autem sextarius cotylas binas, quæ Latine Hemina dicuntur. Ad sextarius decoquere. V. AD. Sextarius Romanus, ut in Asse docet Budæus, eam mensuram capit, quam ternos septariolos lingua nostra appellat. hoc est ternos semifexta- rios: qui est dodrans pintæ nostræ Parisiensis. Hic sextarius in XII cyathos distribuitur, quemadmodum as vel libra in uncias duodecim. Proinde pinta Parisiensis sedecim cyathos implet. Notum est autem, antiquos, cum hilariori convivio sese ad potus solutiores invitabant, tot cyathos haustibus singulis ebibere solitos, quot erant litteræ in no- minibus amicorum, vel amicarum: a quo more illud Martialis emana- vit, lib. 1. 72.

Navia sex cyathis, septem Justina bibatur, Quinque Lycas, Lyde quatuor, Ida tribus. Omnis ab infulo numeretur amica Falerno. Inde inventa sunt vocabula triens, quadrans, quincunx, septunx, bes, dodrans, deunx, & reliqua, quæ non magis pocula, quam mensuras significant: id quod aperte docet idem poeta lib. 8. 51. Det numerum cyathis Instantis littera Rufi: Auctor enim tanti muneris ille mihi. Si Telethusa venit, promissaque gaudia portat, Servabor dominæ, Rule, triente tuo. Si dubia est, septuncem trahar: si fallit amantem, Ut jugulem curas, nomen utrumque bibam. Septuncem pro haustu septem cyathorum dixit, tot enim sunt elementa in recto Instan- tis: & trientem pro phiala & haustu quatuor cyathorum. Et rursus in undecimo, quincuncem pro quinque cyathis, & bessem pro octo; epigr. 37.

Quincunces & sex cyathos, bessemque bibamus, Cuius ut fiat Julius & Proculus. Et 12. 28. Poto ego sextantes, tu potas, Cinna, bibamus idem. Deunces un- denos cyathos intelligit, ut sextantes binos. Romani autem sextarium quasi legitimam ac quotidianam virilis potus mensuram statuentes, ab eo quasi ab asse incipientes, reliqua vocabula partes ejus fecerunt: quomodo & nos pintam virilem mensuram ponentes, semiflem ejus par- tic vini destinamus, dodrantem autem continentibus, quadrantem ægrotis, sesquipintam bibacibus, in quotidiano quidem convivio. Cy- athis vero antiquos potus sui mensuram metiri solitos etiam inter epulas, ex eo colligitur, quod servi quidam Ad cyathos flare vel esse dicebantur, ut servi ad limina & ad pedes. V. & SEPTUNX in SEPTEM.

Sextarius aquæ. Cic. 2. Off. 56. At ii, qui ab hoste obsidentur, si enere aquæ sextarium cogentur, hoc primo incredibile nobis videri. Sextarius olcarius. Cato R. R. cap. 13. Sextarius vini. Hor. Arte Poet. 74. Ducere sextarium, Ebibere. Juven. 6. Sat. 426. Sextarius, aridorum mensura. Columel. lib. 2. cap. 9. de Panico & Mi- lio verba faciens, Nec impensa gravi sationem cultoris onerant, quippe sextarius fere quatuor jugerum implet. Idem lib. 12. cap. 5. Salis sex- tarium subterito. Paulo post, Quidam hordei tostii sextarius quatuor. Cato R. R. cap. 105. Schœnum & calamum in pila contundito, quod fiet sextarium unum, eodem in dolium infundito, ut odoratum fiet.

SEXTĀRIOLUS, i, m. Aug. apud Sueton. in Vita Hor. SEXTĪLIS, is. m. dicebatur mensis, qui post Augustum dictus est: quod sextus esset in ordine mensium a Martio, anni Romulei. Hor. 1. Epist. 7. 2. Quinque dies tibi pollicitus me rare futurum, Sextilem totum mendax desideror.

Mensis sextilis. Hor. 1. Epist. 11. 19. [Revera Adj. est. SEXTŪPLEX, icis. Adj. Multiplicitatem notans. SEXTŪPLUS, a, um. Adj. [ἑξαπλῆς] Gloss. Cyrilli. Numeri propor- tionem indicans.

SEXTUPLUM, i, n. [ἑξαπλῆς] Idem Gloss. SEXTĀTRUS, Sextus dies est a feriis, ut Triatrus, tertius. Festus. V. Quinquatrus, in QUINQUATRIA.

SXANGŪLUS, a, um. Adj. [ἑξαγωνῆς] Quod habet sex angulos. Plin. lib. 11. cap. 11. Apum sexangula omnes cellæ. Ovid. 15. Met. 382. Nonne vides, quos cera tegit sexangula, fetus Melliferarum apum sine membris corpora nasci? SEXTANGŪLĀTUS, a, um. Adj. Solinus cap. 46. Invenit & iridem in mari Rubro, sicut crystallum sexangulatam, &c.

SEXENNIS, e. Adj. [ἑξαετής] Quod est sex annorum. Plaut. Pœn. 4. 2. 80. Ibidem gnatus, inde surreptus fere sexennis. Plin. lib. 8. cap. 32. SEXENNĪUM, i, n. [ἑξενία Gl. G. L.] Tempus sex annorum. Cic. 1. de Divin. 100. Quod quidem sexennio post Vejios captos factum esse vi- dinus. Idem 6. Att. 1. Conseceram ut solverent centesimis sexennii du- ctis cum renovatione singulorum annorum.

SEDIGITUS, a, um. Adj. [Σεδιγίτης] Cognomento Sedigiti sunt, a Sex digitis. Plin. lib. 11. cap. 47. Digniti quibusdam in manibus seni: C. Horatii ex patricia gente filias duas ob id Sedigiras appellatas accepit: Volcatium Sedigitum, illustrem in poetica. [Gloss. Græcolat. ἑξάδακ- τῶν, Sedigitus. SEJŪGES, five SEJŪGER, m. pl. [ἑξήπεντι] dicuntur Equi seni ad unum currum juncti. Apulejus in Floridis p. 356. Elmenh. Uni cui omnes provin- cia, quadrijuges & sejuges curus ubi gentium ponere gratulantur. Plin. lib. 34. cap. 5. Serum hoc, & in his non nisi a divo Augusto seju- ges, sicut & elephantum.

SEJUGA, æ. f. [ἑξάπεντι] Gloss. Græcolat. SEMESTRIS, e. Adj. [ἑξάμηνος Gl. L. G. & G. L.] Quod est sex men- sium; ut, Semestris Consulatus. Plin. Hist. Nat. lib. 10. cap. 25. Tem- porum magna differentia avibus: perennes, ut columbae: semestres, ut hirundines, trimestres, ut turdi & turtures; & quæ quum factam eduxer- e, abeunt, ut galgoli, upupæ.

Censura annua ac semestris. Liv. 4. 24. [i. e. Mensium XLVIII. V. eun- dem o. 37. Dictatura semestris Liv. 9. 34. Tribunatus. Plin. 4. Epist. 41.

Infans semestris. Liv. 21. 62.
 Regnum semestire. Cic. 10. Att. 8. Sed tamen ea pone ante oculos, jam intelligere id regnum vix semestire esse posse.
 Vitam semestrem excedere. Plin. lib. 8. cap. 39.
 Semestria D. Marci, in libris Civilis juris, sic accipienda sunt, quæ in semestribus consiliis constituta ab eo, & rescripta erant. Augulum quoque semestria sibi consilia instituisse Suetonius in ejus vita scribit cap. 35.
 V. Dionem lib. 53. & l. 46. De pactis. in P. l. ulti. De servis exportan. l. 12. de acquir. heredit. §. Item Divus de excusat. tutorum, libro 1. Institutionum Civilium. Erat enim molestum D. Principi annum totum miseris hominum controversiis hæere: itaque sufficere visum est, si semestre tempus litibus dijudicandis incumberet.
 De alia significatione V. in SEMIS.
 Semeniter, ἐξαιωνίαι, Semenstruum, Ἐξαιωνίδιον, Gloss. Græcolat.
 SEPRIS, ædis. Adj. Quod sex pedes habet. Onomast. vet. Sepedes, Ἐξαπίδης. Apul. Milef. 6. p. 177. Sepedum populorum undæ. Formiculas intelligens.
 SENIPRS, ædis. Adj. Idem. Sidon. Carm. 23. 131.
 Hic dum fenipedem stilum polibat. i. e. Iambum senarium, de Menandro poeta.
 SEVIR, iri. m. Dignitatis nomen, quasi Sexvir; ut Duumvir, Decemvir. Sic dicebatur, qui alæ universæ equitum præerat. Capitol. in Anton. Phil. cap. 6. Sevirus turmis equitum Romanorum jam Consulem designatum creavit. Sex erant Romanorum equitum decuriæ, Rhamnenses, Tatienses, Luceres primi secundique: erant enim primi Luceres & secundi, ac sic quoque Tatienses & Rhamnenses geminati erant. His qui præerat Seviri vocabantur: ac in inscriptionibus antiquis Sevirus equitum Romanorum reperimus: ut in hac, TRIB. MIL. LEG. VII GEM. FELIC. VI. VIRO. EQVIT. ROMANO. & in illa, X. VIRO. A LITIB. IVDIC. VI VIRO. EQVIT. ROMAN. TVRM. Turneb Advers. 11. 9. [Al. inscript. C. CALVISIVS. SECVNDIVS. VIVIR. IVN. DECVR. i. e. Seviri juniorum decuriæ. Nisi ad Augustales se viros pertinet, de quibus post.]
 Fuit & Seviorum quorundam dignitas civilis, & magistratus fuerunt in Municipiis, Coloniais & Præfecturis; nimirum, cum vi Collegæ curiam administrabant; ut, Quatuorviri, cum quatuor, Duumviri cum duo. In antiquis Inscriptionibus haud semel legimus; SEVIR IVRI DICVNDIO; SEVIR VRBANVS.
 Seviri Augustales, quorum frequens in inscriptt. mentio, Sex primi collegii Sodalium. i. e. Sacerdotum Augustalium, de quibus V. in AUGUSTUS. conf. Petron. 30. & 57.
 SEVIRĀLIS, e. Adj. Ad Seviros spectans. Capitol. in Marc. cap. 6. Ludi Seviraies.
 SEVIRĀTUS, ūs. m. Dignitas Seviorum. Petron. cap. 71. Huic Seviritatis ablati decretus est. Et Vet. Inscriptio apud Gruter. p. 400. n. 7. HIC PRO SEVIRATV IN REMP. DEDIT HS ∞ ∞.
 SEXDECIM, vel SEDĒCIM, [δεννιζή, σκαλίδεκα] indecl. XVI. Ter. Eun. 3. 3. 20. Annos nata est fedecim. Liv. 37. extr. Sexdecim elephantum.
 SEXDECIS, vel SEDECIS, Adv. [ἐκαίδεκάκις] Plin. lib. 6. cap. 29. Sebofus ab Ægypti extremis sexdecies centena LXXV. m. passuum. Al. Sedecies.
 Sexdecies Xylander apud Dionem p. libri 43. Sed si x ponitur & ante sp in Exspecto, cur non & ante d poneretur? H. St.
 SEDĒENNIS, e. Adj. Aufon. Epitaph. Heroum tit. 32. In tumulum fedecennis matronæ.
 SEXĀGINTA, indecl. LX. [εξήκοντα] Cic. 3. Verr. 125. Possim sexaginta decreta proferre, in quibus, ut ego pecuniam non dicam intercessisse, ipsa decretorum novitas, iniquitasque declarat. Al. Sexcenta rectius.
 SEXAGĒNUS, a, um. Adj. [ἀνά εξήκοντα] Idem quod Sexaginta. Plin. lib. 8. cap. 40. Gerunt utero sexagenis diebus. Distributive. Liv. 8. 8. Ordo sexagenos milites, duo centuriones, vexillarium unum habebat. Sexagena millia modiorum. Cic. 7. Verr. 52.
 SEXAGENĀRIUS, a, um. Adj. [εξηκονταστής, ἢ ἐξηκοντάτης] Natus LX annos. Suet. Claud. cap. 23. An sexagenarius generare possit?
 SEXAGĒSIMUS, a, um. Adj. [εξηκοντός] Numerus ordinalis a Sexaginta. Cic. 6. Att. 1. Die septingentesimo sexagesimo quinto. i. e. DCC. LX. v.
 SEXAGESIES, Adv. Idem ac Sexagies. Mart. Capel. lib. 6.
 SEXAGIES, Adv. [εξηκοστίκις] Cic. 2. Philipp. 45. Orabat ut te contra suum patrem, si ferturium sexagies peteret, defenderem. [Subauditur Centena millia. V. in SESTERTIUS.]
 SEXCENŦI, æ. a. [εξασπίαι Gl. G. L.] plur. tantum. Ter. Phorm. 4. 3. 63.
 Sexcentas perinde potius scribito dicas. Ubi Donatus, Apud nos Sexcenta dicere pro Infinito numero, fere usitatum est. Cic. 2. de Divin. 34. Sexcenta licet ejusmodi proferre. Cic. pro Rosc. Amer. 90. Sexcenti sunt qui inter sicarios & de beneficiis accusabant.
 SEXCENŦENUS, a, um. Adj. [ἀνά εξασπίαι] Columel. lib. 3. cap. 5. Qui ducentos quadragenos pedes obtinent, sexcenteni malleoli pangendi sunt. i. e. Sexcenti univique.
 SEXCĒNUS, a, um. Adj. Syncopat. pro Sexcentenus. Cic. 7. Verr. 61. Civitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere, certo pretio sexcenos nummos nautarum missione constituere. Columel. lib. 3. cap. 3.
 SEXCENŦĒSIMUS, a, um. Adj. [εξασπισίαι] Ordinale. Plin. 8. 7. Anno urbis sexcentesimo quinquagesimo quinto. Sic 14. 12.
 SEXCENŦIES, Adv. [εξασπισίαι] Cic. 4. Att. 15. Ut forum laxarem, & usque ad atrium Libertatis explicarem, contemptissimum sexcenties n. s.
 SEXCENŦOPLĀGUS, a, um. Adj. [εξασπιάπληγος] fictum a Plauto nomen, in Capt. 3. 5. 68.
 Sexcentoplago nomen indetur tibi. h. e. Sexcentas plagas accipies.
 SEXTILIUS, i. m. nomen Romanorum quorundam a Sexto deductum. Unde
 SEXTILIA, æ. f. Vitelliorum mater. Tacit. 2. Hist. 64.
 SEXTIUS, i. Nomen Romanum gentile, iis forsitan primum tributum, qui a Sexto aliquo descendunt.
 P. Sextius, civis Romanus, qui Ciceroni adversus Clodium, contractis armatis, in tribunatu suo auxilio fuit, quo nomine in iudicium vocatus, reusque de vi, l. Lutatia factus, defensus fuit a Cicerone in Oratione,

quæ inscribitur Pro P. Sextio. Quædam exemplaria exhibent Sextium, sed minus recte. V. Gruteri not. in Inscriptionem hujusce Orationis.
 Sextius Caballus, [Σεξτιος Καβέλλος] Scurra maximus, qui a calcitratu, Caballi nomen adeptus est. Martial. lib. 1. 42.
 SEXTIUS, a, um. Adj. Cic. pro Quint. 25. Tabula Sextia, i. e. Sextii argentarii tabula, uti interpretatur Hotomann.
 SEXTIANUS, a, um. Adj. Columel. 5. 10. Mala Sextiana, A Sextio infitore. al. Sesti na.
 SEXTUS, i. m. [Σεξτος] Prænomen Romanum; ut, Sextus Pompejus. Sextus, Philosophus Chæronensis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris, de quo Julius Capitolinus cap. 3. pr. Audivit & Sextum (philosophum) Chæronensem, Plutarchi nepotem. Fuerunt & alii Sexti multi. de quibus V. Suid. & Fabric. Bibl. Græc.
 SEXUS, ūs. m. [Φύσις, γέννη, ἰσχύις, γένος Gl. L. G.] Columel. lib. 6. cap. 24. Certis signis comprehendere licet quem sexum generaverit. Sexus a Græco dicitur ἐξίς, quod est habitus: significatque naturam & habitum, auctore Fest. Unde masculinum & femininum sexum dicimus. Auctor de Viris illustr. cap. 2. Ad quos quum utriusque sexus multitudo convenisset, dato suis signo virgines raptæ sunt.
 Sexus a Sedendo secundum quosdam, quod sedendo occulatur pars ea corporis nostri, quæ est obscærior. Pontanus in Actio 256. 257. H. St.
 Sexus naturæ, Εἶδος Φύσεως. Gloss. Latinogræc. [Mirum quod in eodem Gloss. additur, Sexit, ἰσχυοί, Quasi inde ducta verbo.
 Sexum muliebri motu mentiri. Columel. Præf. lib. 1.
 Adolefcens ambiguo sexu. Liv. 27. 11.
 Pluraliter utitur Lactant. 1. 16. Ex duobus sexibus alter fortior, alter infirmior est.
 Peculiariter dicitur de Femineo sexu, uti notat Dan. Heinf. ad Sil. 3. 114.
 SEXUS, i. n. sic enim usi sunt veteres. Plaut. Rud. 1. 2. 19.
 Virile sexus nunquam habui ullum.
 Affluxere avidi talium virile & muliebri sexus. Tacit. 4. Ann. 62.
 Veteres interdum Secus dixere pro Sexus, priore correpta. Aufon Epigr. 70.
 Corripit totum qui puerile secus. [Nec aliter apud Plaut. & Tacit. codd. exhibent correcti. V. SECUS f.]
 SEXUALIS, e. Adj. Ad sexum spectans. Cæl. Aurel. Acut. 3. 18. 184. Manibus sexualibus. i. e. Alterius feminæ.

S E Y

SEYA, Fortuna Romæ templum habuit, a Servio Tullio constructum, quod serva Seya natus ad regni fastigia conscendisset. Alexand. Alexandrin. lib. 1. cap. 13. V. SEJA.

S I

S. I. Soli invicto SIB. L. S. P. E. Sibi libertis suis posteris eorum. SICIL. Sicilia. SIC. V. Sicuti voluit. SIC. V. SICX. Sicuti quinquennalia, sic decennalia. S. I. F. P. R. E. A. D. P. Suscepit in Foro pro Rostris, & ante diem pridie. SIG. Signum. SIGN. Signifer. SIG. S. P. VOT. VOV. Signum sua pecunia votum vovit. SIIIX. Sex; duplici r pro S. SING. Singuli. S. I. R. Sacrum Junoni reginæ. SISC. Siscia. SIVIS. pro Suis. S. IX. Stipendiis novem.
 SI, [ἀ, εἰ, ὅταν, εἰ ἴαν Gl. L. G.] Conjunctio conditionalis. Quando res facta significatur: finitivis jungitur, auctore Diomede. Cic. 1. in Catil. 6. Si illustrantur, si erumpunt omnia. Nec enim dubitat, an illustrentur: sed qui illustrantur, suadet ut mutet Catilina mentem. Virg. 6. Æn. 119.
 Si potuit manes accessere conjugis Orpheus. Affirmat enim potuisse. [Si hic pro Siquidem. i. e. Quandoquidem.
 Subjunctivis jungitur, quoties conditionalis & incertus est sermo: veluti, Si facias, Si faceres. Qui enim sic loquitur, non factum interrim declarat. Hæc Diomedes. Cic. pro Cluent. 71. Tum ei quadraginta millia, si esset absolutus, Oppianicus, pollicetur.
 Finitivis, Græce πῆς ὁρατικῆς, id est Indicativis etiam jungitur quum conditionem significat. Ter. And. 1. 3. 5.
 Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: sin opitulus, hujus minas. Ibid. 2. 1. 23.
 Si id facis, hodie postremum me vides. Idem Eun. 1. 1. 6.
 Verum incipies, neque perficies naviter. Virg. 1. Georg. 219.
 At si triticeam in messem, robustaque farra Exercebis humum. Ubi Serv. dicit, Exercebis pro Exerueris positum.
 Si, cum futuro Indicativi. Cic. 2. Fam. 6. Nunquam labere, si te audies. Idem 2. Fam. 17. Si me audies, vitabis inimicitias: & posteritatis otio confules.
 Si cum Subjunct. in principio orationis. Cic. pro Cæl. pr. Si quis, Judices, forte nunc adsit, ignarus &c. Et 49. Si quæ non nupta mulier domum suam patefecerit &c. ibid. Si auctoritates patronorum in judiciis valent, ab amplissimis viris, &c. [Frequentius Quodsi ut seq. Si quum fungi munere debeamus. Cic. 4. Acad. Quod si, quum fungi munere debeamus, non modo operam nostram nunquam a populari cœtu removemus. V. Quodsi in QUOD.
 Si ulli rei sapiens assentietur unquam, aliquando etiam opinabitur. Cic. 4. Acad. 136.
 Si potest. Cic. 2. de Orat. 283. Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potest esse possessor.
 Si, pro Quamvis, Subjunctivo jungitur. Ter. And. 4. 2. 12.
 Non, si capiundos mihi sciam esse inimicos omnes homines.
 Si, pro Etsi. Ter. Eun. 5. 2. 26.
 — non te dignum, Chærea,
 Fecisti: nam si ego digna hac contumelia Sum maxime, at tu indignus, qui faceres tamen. Ubi Donatus, Deest r, ut sit, Etsi.
 Si, Etiam si. Plaut. Merc. 4. 2. 3.
 Decem vocasset si ad cœnam summos viros, Nimum obsonavit.
 Si pro Cum, ut non conditionem, sed tempus significet. Hor. 1. Epist. 7. 10.
 Quod si bruma nives Albanis illinet agris. i. e. Cum bruma advenit. V. plura apud Lambinum in hunc locum. & Quodsi in QUOD. Si,

Si, pro An positum Græcorum more. Liv. 33. 35. pr. Percunctatus, si consilium, non utile solum, sed etiam salutare, admittere auribus posset, &c. Hor. 1. Epist. 7. 39.
 Inspice si possum donata reponere lætus. Lambin.
 Si alias pro An, sic ponitur. Ter. Heaut. 3. 4. 7. Vivam si domi est. Columel. lib. 8. cap. 5.
 Si, pro O si, vel Utinam, aliquando ponitur. Virg. 6. Æn. 187.
 Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus
 Ostendat nemore in tanto. Ubi Serv. Si, Adverbium rogantis
 & optantis est. per se plenum.
 Si, pro Postquam. Ter. Phorm. 1. 2. 69.
 Non, si redisset, pater ei veniam daret? Virg. 5. Æn. 64.
 Præterea si nona diem mortalibus alnum
 Aurora extulerit. Donat.
 Si redierit, pro Si rediit. Ter. Adel. 4. 2. 11. Donat.
 Si, pro Siquidem. Virg. 1. Georg. 7.
 Liber & alma Ceres, vestro si munere tellus
 Chaoniam pingui glandem mutavit arista. Ubi Serv. Si, Siquidem: nam si confirmantis est. Idem 5. Æn. 798.
 Si concessa peto, si dant ea mœnia Parcæ. V. supra a pr. & paulo post.
 Si, per aposiopelin, sive reticentiam dictum. Ter. And. 4. 4. 51.
 — ne me attingas,
 Sceleste: si, pol Glycerio non omnia hæc.
 Si deus, si dea es, pro Sive. Cato de R. R. cap. 139. Sic verba concipito:
 Si deus, si dea es Hæc verba erant in precibus Romanorum solennia, cum deos sexu distinctos, ut & homines, existimarent: in quo ab Arnobio illuduntur merito & reprehenduntur, cujus hæc sunt verba, Nam consuevit in precibus, Sive tu deus, sive tu dea, dicere.
 Si nihil aliud: saltem, &c. Cic. 3. Verr. 152. Hic illius scelerata locutione nefarioque latrocinio bonis patriis fortunisque omnibus spoliatus, venit in iudicium, si nihil aliud, saltem ut eum, cujus opera ipse multos annos est in fordibus, paulo tamen obsoletus veltitum videret. Compensatiaria locutio sumpta a Græcis, teste Budæo.
 Si pareret; verba sunt formulæ iudicii recuperatorii. Cic. 1. Verr. 56. Iudicium dat itatim, si pareret, eam fe & sua Veneris esse dixisse: iudicant Recuperatores id, quod necesse erat. Sic legendum est ex Festo in dictione Paret, Pareret per liquidam, non Pateret.
 Si ego hos bene novi. Cic. pro Rosc. Amer. 57. Sed si ego hos bene novi, litteram illam, cui vos usque eo inimici estis, ut etiam omnes eas oderitis, ita vehementer ad caput attingent: ut postea neminem alium nisi fortunas vestras accusare possitis.
 Si id est defendere. Cic. pro Quint. 7. Qui communi studio, summis opibus Sext. Nævium defendunt: si id est defendere, cupiditati alterius obtemperare, quo is facilius, quem velit, iniquo iudicio opprimere possit.
 Si me amas. Cic. 5. Fam. 11. De Dionysio, si me amas, confice, Quasi dicat, Rogo te per amorem. Et est modus ad iurandi. [conf. Amo te in amo.]
 Si per commodum Reip. posset. Liv. 31. 11. pr. Ipse, si per commodum reip. posset, ad opprimendum Gallicum tumultum proficisceretur.
 Si videtur, per parenthesis positum. Cic. 1. Acad. 35. Eam quoque (si videtur) correctionem explicabo, sicut solebat Antiochus. Idem 4. Fam. 2. Tu (si videbitur) ita censeo facias.
 Si diis placet; proprium est exclamantis propter indignitatem alicujus rei, sive temeritatem, & indignantis, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 3. 11. Vide ut otiosus sit. si diis placet. Cic. 3. de Orat. 93. Etiam Latini, si diis placet, hoc biennio magistri dicendi existerunt. Idem 5. Tusc. 31. Qua gloria commotus Epicurus exoritur, cui etiam, si diis placet, videtur semper sapiens beatus.
 Si est ut. Ter. Hec. 3. 5. 51.
 Si est ut velit reducere uxorem, licet. i. e. Si velit. Idem Phorm. 2. 1. 40.
 Si est, patre, culpam ut Antipho in se admiserit, &c. pro, Si admiserit, ut Donatus interpretatur. Rursus Hec. 4. 1. 44. conf. sin.
 Si te in germani fratris dilexi loco, Sic dicimus, inquit Donatus, quando præstitimus aliquid, & tamen nolumus exprobrare. Ter. And. 1. 5. 57.
 Te obtestor, ne abs te hanc segrege, neu deferas,
 Site in germani fratris dilexi loco:
 Sive hæc te solum semper fecit maximi. Virg. 9. Æn. 406.
 Si qua tuis, &c. Idem 4. Æn. 317.
 Si bene quid de te merui. [Imitatio Græcorum est. V. Iliad. 2. v. 39. seq. & Si pro Siquidem paulo supra
 Si sapi, pro Si sapias, ait Donatus. Ter. Eun. 1. 1. 31.
 Dicis, si facies modis. Plant. Trinum. 5. 2. 63. [Pro Dum facias etiam.
 Si sis homo. Ter. Adel. 5. 8. 11. Si tu sis homo, hic faciat. Ubi Donatus; Si sis, pro Si esse volueris, & si credi homo volueris Rursus idem, Si tu sis, non Si tu es, dixit: quasi in eo se hominem sit Æschinus probaturus.
 Si, aliquando subauditur. Hor. 1. Serm. 3. 17.
 — decies centena dedisses
 Huic, parco, paucis contento, quinque diebus
 Nil erat in oculis. Bud.
 Si minus, [εἰ δὲ μή Gl. L. G.] Si non. Cic. pro Cluent. 15. Non timuisse, si minus vim deorum, hominumque famam; at illam ipsam noctem, facesque illas nuptiales? Et 2. Fam. 5. Propter ipsius excellentem in eo genere, vel gratiam, vel diligentiam, nostram suffragationem, si minus potentem, at probatam tamen. [Ibid. 5. 16 pr. Adhibere aliquam modicam consolationem, quæ levare dolorem tuum posset, si minus sanare potuisset. Sic ibid. p. p. Quo minus, pro Quin: Neque esse recusandum, quo minus ea, qua nati sumus, conditione vivamus. Sic Etiam si minus. de Amic. 101.
 Aliqui Sin minus. H. St. Quod non idem. V. sin infra.
 Si modo. Cic. 14. Att. 19. Quæ diligenter a me expressa acumen habent Antiochi, nitorem orationis nostrum, si modo is est aliquis in nobis.
 Si non, pro Sin minus. Plin. 3. Epist. 6. Si adsunt amici, honestissimi sermones explicantur: si non, liber legitur.
 Si non faciat, &c. Cæs. 1. Bell. Civil. 2. Uti ante certam diem Cæsar exercitum dimittat: si non faciat, eum adversus Remp. facturum videri.
 Si non, at; vel, Si nequaquam; at. Cic. in Orat. 103. Nulla est enim ullo in genere laus oratoris, cujus in nostris orationibus non sit aliqua, si non perfectio, at conatus tamen. Idem 3. de Orat. 14. Alicui si ne-

quaquam parem illius ingenio, at pro nostro tamen studio meritam gratiam debitamque referamus.
 Si non maximus. Cic. in Orat. 98. Hoc uno perfecto magnus orator est, si non maximus. [Pro, Ne dicam maximus.
 Si tamen, pro Si modo. Plin. 3. Epist. 1. Liber legitur, interdum etiam præsentibus amicis, si tamen illi non gravantur.
 Si maxime. Cic. 4. Verr. 142. Neque enim, si maxime statuae dejectæ essent, eas ego vobis possem jacentes ostendere.
 Si forte. Cic. 1. Q. frat. 2. Intelliges esse nihil a me, nisi orationis acerbitate & iracundiam, & si forte raro litterarum missarum indigentiam reprehensam.
 Si, cum Quis, Indicativo fere jungitur. V. infra. Ovid. 1. de Arte Am. 1.
 Si quis in hoc artem populo non novit amandi. Cic. 1. Offic. 21.
 Ego si quis sibi (plus a quo) appetet, violabit jus humanæ societatis.
 Si cū bi, Adv. [εἰ μὴ Gl. G. L.] i. e. Si alicubi, Si usquam. Ter. Eun. 3. 1. 14.
 — tum sicubi eum fatietas
 Hominum, aut negoti siquando odium ceperat. Virg. 3. Georg. 332.
 Sicubi magna Jovis antiquo robore quercus
 Ingentes tendat ramos. [Dicitur Siquubi, pro Si qua ubi.
 Si cū dē, Adv. [εἰ μὴ Gl. G. L.] pro Si qua unde, Si alicunde. Liv. 26. 38. Nec Consul Romanus tentandis urbibus, sicunde spes aliqua se ostendisset, deerat. Cic. 13. Att. 30. Sicunde potes eruere qui, &c.
 Si nō, [εἰ δὲ, καὶ, ἢ] ex Si & Ne componitur, abjecta n, ut Quin, ex Quine: significatque Si non, vel etiam Si vero. Quod nunquam in prima parte collocatur, & nisi præcesserit Si: sed in secunda, ubi fere duorum est oppositio. Ter. Hec. 4. 4. 13.
 Ego, Pamphile, esse inter nos, si fieri potest,
 Affinitatem hanc sane perpetuam volo:
 Sin est ut aliter tua fiet sententia,
 Accipias puerum. Ibid. 4. 1. 45. Cic. 5. Fam. 16. Si resideat sensus, immortalitas illa potius, quam mors, ducenda sit: sin sit amissus, &c.
 Si & Sin minus. Cic. 9. Att. 15. Si mihi veniam, quam peto, dederit, utar illius conditione: sin minus, impetrabo aliquid a me ipso. [Differunt Si minus, & Sin minus. Illud significat Si non, hoc Si vero non. Cic. 5. Fam. 16. extr. His ego litteris si quid proficissem, existimabam optandum quiddam me esse consecutum; sin minus forte valuissem, officio tamen esse functurum &c. Gloss. Latinogæc. Sin minus, Εἰ δὲ μή. Quod tamen in Græcolat. Si minus exponitur.
 Sin positum non præcedente Si. Cic. 3. de Orat. 134. Nunc contra plerique ad honores adipiscendos & ad Remp. gerendam nudi veniunt atque inerimes, nulla cognitione rerum, nulla scientia ornati. Sin aliquis excellit, unus e multis, effert se, &c. i. e. Quod si aliquis, &c. Salust. in Jugurth.
 Sin, pro Sin autem. Cic. 10. Att. 13. Verumtamen, si pares æque inter se; quiescendum: sin latius manabit, & quidem ad nos, deinde communitur.
 Sin, pro Sin aliter. Priapejorum auctor Carm. 31.
 Donec proterva nil mei manu carpes,
 Licebit ipsa sis pudicior Vesta.
 Sin: hæc mei te ventris arma laxabunt.
 Sin aliter. Cic. 11. Fam. 14. Si ita est, omnia faciliora: sin aliter, magnum negotium.
 Sin autem. Cic. 10. Att. 6. Si vir esse volet, præclara synodia: sin autem, erimus nos qui solemus.
 Sin autem, pro Sin minus. Jul. Capitolinus in M. Antonino Philos. 154. Ubi margini adscriptum, esse pro Sin minus. H. St.
 Primum, sin. Ter. Adelph. 3. 4. 46.
 Hæc primum ut fiant, deos quæso, ut vobis decet.
 Sin aliter animus vester est, &c. Cic. de Amicit. 80. Quamobrem primum danda opera est, ne qua amicorum dissidia fiant: sin tale aliquid evenerit, ut extinctæ potius amicitia, quam oppressæ videantur.
 Si quando, Adv. temporis. [εἴ ποτε Gl. G. L.] i. e. Si aliquando, vel aliquo tempore; primam productam & acutam habet. Ter. Eun. 3. 1. 14.
 — tum sicubi eum fatietas
 Hominum, aut negoti siquando odium ceperat. Cic. de Amicit. 52. Non ergo erunt homines divitiis disfluentes audiendi, siquando de amicitia, quam nec usu, nec ratione habent cognitam, disputabunt. Et 3. de Fin. 15. Et tamen puto concedi nobis oportere, ut Græco verbo utamur, siquando minus occurrit Latinum. Item 6. Verr. 142. Si quando taceant omnes, tunc coguntur fortito dicere. Al. Si quando divide.
 Si quidem, [εἰ μὴ ποτε, εἰ μὴ, εἴ ποτε, εἰ μὴ εἰ, Gl. L. G.] Conjunctio, accentum habet in prima syllaba. Significat enim Certe, nam, quoniam. Ter. Heaut. 2. 3. 90.
 Quid aliud tibi vis? CLIT. siquidem hoc sit. s. siquidem expectando scies. Cic. 9. Fam. 12. Gratulor Bajis nostris, siquidem, ut scribis, salubres repente factæ sunt. Idem 1. Tusc. 3. Antiquissimum e doctis genus sit poetarum: siquidem Homerus fuit & Hesiodus ante Romam conditam.
 Si quidem, interdum duæ dictiones sunt, pro Si certe Plant. Curc. 1. 3. 55.
 Si quidem hercle mihi regnum detur, nunquam id potius persequar. Ter. Eun. 1. 2. 102.
 Ego impetrare nequeo hoc ab te, biduum
 Saltem ut concedas solum. PH. si quidem biduum. [Nec dubitare licet, quin apud antiquos id perpetuum fuerit, & usu demum volente in unam dictionem coaluerint.
 Si quis, siqua, siquod, vel siquid. Pronomen [εἴ τις, εἴ τι Gl. G. L.] Si aliquis. Plin. 3. Epist. 6. Nec vitia, siqua sunt, celant. [Divise rectus scribes. Siquis alius, Elocutio ornata: ut quum dicimus, Varro doctus est, siquis alius. h. e. Siquis alius doctus est, vel reperiri potest. Sueton. in Claud. cap. 40. Siquem alium, & se liberum esse, &c.
 Siquid tale acciderit. Cic. 16. Att. 3. Itaque non mihi videor errasse, quod ad Balbum scripsi apertius: ut siquid tale accideret, ut non concurrerent nomina, subveniret: neque tibi etiam mandasse, ut siquid ejusmodi accideret, cum eo communicares.
 Siquid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum esse faciendum. Cic. pro Flacc. 65.
 Siquo modo, Σίμων, εἴ πως ἴσθης. Si usquam. Gloss. Græcolat.
 Siquo pacto. Cic. 1. Att. 9. Et nebulonem illum, siquo pacto potes, ex istis locis amove.
 Siquo usui. Liv. 40. 26. extr. Imperatum ut classem primò quoque tempore duceret in Ligurum oram, siquo usui esse L. Æmilio, atque ejus exerci-

- exercitui posset. Forte accipitur Siquo, pro Siquo pacto. [Vel Loco. i. e. Si usquam. Sed forte Siquoi, pro Sicuti scriptum fuit, vel Siqua scribendum.]
- SIS**, [σῖς] pro Si vis, dixerunt veteres. Ad verba enim imperativa, quia videbantur contumeliosa, addebant Sis pro Si vis: ut Fac sis, Vide sis. Plaut. Amph. 1. 1. 130.
- Accipiam: modo sis veni huc, invenies infortunium. Cic. pro Rosc. Amer. 48. Age nunc, refer animum sis ad veritatem. Frequens vox est apud Scriptores comicos. Ter. Eun. 4. 7. 29.
- Cave, sis: nescis cui nunc maledicas viro.
- Inde in plurali Sultis, pro Si vultis. q. V.
- SIVB**, [σῖν Gl. L. G. & G. L.] Coniunctio, quum ex Si & Ve composita sit, duorum generum vim simul obtinere videtur. Itaque quum orationem inchoat, minime mirum est, si præter morem aliarum conjunctionum tres minimum sensus postulat, quum & Si continuativa suam apodofin, & Ve alteram disjunctivam exigat: ut, Sive me amas, sive odisti, non magni aestimo. Aliquando quatuor. Ovid. 1. Epist. 15.
- Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum,
Antilochus nostri causa timoris erat:
Sive Menœtiaden falsis cecidisse sub armis:
Flebam successu posse carere dolos. In qua figura notandum est solere eleganter cum protasis apodofes misceri. Ex Linacro.
- Sive, disjunctiva coniunctio. Ter. And. 1. 3. 11.
- Sive ista uxor, sive amica est, gravida e Pamphilo est. Cic. 4. Acad. 33. Quamobrem sive tu probabilem visionem, sive improbabilem, & quæ non impediatur, ut Carneades volebat, sive aliud quid proferes, &c.
- Sive, cum Subiunctivo. Plin. 2. Epist. 17. extr. Quæ præstant multarum urbium faciem, sive ipso mari, sive litore utare.
- Sive dolo: subaudi, Id fecerit: sequente Seu. Virg. 2. Æn. 34.
- Sive dolo, seu jam Trojæ sic fata ferebant.
- Sive, quinquies repetitum. Quintil. lib. 11. cap. 3. Manus sinistra nunquam sola recte gestum facit, dextra se frequenter accomodat, sive in digitis argumenta digerimus, sive averfis in sinistrum palmis abominamur, sive obijcimus adversas, sive in latus utrumque distendimus, sive satisfaciunt, aut supplicantes. conf. s. e. u.
- Si priore loco, deinde Sive, pro Vel si. ut, Si hæc placet, accipe, sive illa magis tibi probatur, eam tibi concedo. pro Vel si illa. Verum ponitur & in principio Sive, pro simplici Si. H. St.
- Sive, interdum non geminatum. Hor. 2. Serm. 5. 10.
- turdus
- Sive aliud privum dabitur tibi, devolet illuc. Et 1. Carm. 6. 19.
- Cantamus vacui, sive quid urimur, &c. Sic aliis plerisque in locis, & apud alios quoque auctores.
- Sive, aliquando Explanandi vim habet, sive declarandi. Quintil. lib. 1. cap. 6. Ut Aristarchus, & ætate nostra Palæmon, qui vocabulum, sive appellationem, nomini subjecerunt.
- Sive etiam, pro Vel etiam. Cic. 1. Q. frat. 1. Contraque erigas ac refistas, sive etiam ultra occurras negotiis.
- SIAMBIS**, [Σιαμῖς] Insula est in Oceano Britannico. Plin. lib. 4. cap. 16.

S I B

- SIBARÆ**, Indiæ sunt populi apud Plin. lib. 6. cap. 20.
- SIBARIS**, V. SYBARIS.
- SIBDE**, es. f. [Σιδῆ] Cariæ oppidum, Halicarnasso ab Alexandro Magno attributum. Plin. lib. 5. cap. 29.
- SIBI**, datus a SVI pronomine. q. V. suo loco.
- SIBILUS**, i. [σῖβυλος] Gl. G. L. & Onom. vet.] in singulari m. g. est, in plurali m. & n. Est autem Sonus oris, qui compressis dentibus, & parum diductis labris fieri solet. Columel. lib. 2. cap. 3. Sibiloque allectari, quo libentius bibant.
- Dare signum sibilo. Liv. 25. 8.
- Edere sibilum. Catull. 4. 12.
- Mittere horrenda sibila. Ovid. 3. Met. 38.
- Pastoria sibila. Ovid. 13. Met. 785.
- Stridula sibila. Lucan. lib. 9. 634.
- anguis,
- Stridula fuderunt vibratis sibila linguis.
- Trepidantia sibila torfit draco. Valer. 7. Argon. 525.
- Vibrata sibila sævis linguis. Sil. lib. 3. 185.
- Sibilo Quirites in concione, in spectaculis, significabant, vel odium, vel tædium & contemptum. V. EXSIBILO.
- Plautus & Sibilus, contraria. Cic. pro Sext. 115. Ei vero, qui pendet rebus levissimis, qui rumore, & (ut ipsi loquuntur) favore populi tenetur & ducitur, plausum immortalitatem, sibilum mortem videri necesse est. Conscindere sibilis. V. CONSCINDO.
- Consectari sibilo aliquem. Cic. 2. Att. 18. Fusum clamoribus, & conviciis, & sibilis consecantur.
- Explodi e scæna sibilo & convicio. Cic. pro Rosc. Com. 30. Qui posteaquam e scæna, non modo sibilis, sed etiam convicio explodebatur, &c.
- Intactus a sibilo. V. INTACTUS.
- Sibilus poetice, pro Venti flatu acri. Virg. 5. Ecl. 82.
- Nam neque me tantum venientis sibilis Auslri, &c.
- SIBILUM**, i. n. ut apud Serenum, Suave sibilum. Auctor. Nonius 3. 220. Plural. exempla supra habes.
- SIBILUS**, a, um. Adj. ut, Ora sibila, pro Sibilantia, inquit Servius. Virg. 2. Æn. 211.
- Colla sibila. Virg. 3. Georg. 421.
- Torvæ coma sibila frontis: i. e. Sibilans. Val. Flacc. 3. Argon. 50.
- SIBILO**, [σῖβίλω] Gl. L. G. & G. L.] are. Sibilum emittere. Cic. 2. Att. 19. Populares isti jam etiam modestos homines sibilare docuerunt. Populus me sibilat. Hor. 1. Serm. 1. 66.
- Ore sibilat draco. Virg. 11. Æn. 754.
- SIBILATUS**, ōs. m. Cæl. Aurel. Acut. 2. 27. Cum quodam vehementi sibilatu.
- SIBILATRIX**, ōcis. f. Adjective Mart. Capel. lib. 9. Sibilatrix fistula.
- SIBINI**, sunt Populi contermini Suevis, Mugilonibus & Butonibus. Strab. lib. 7.
- SIBUS**, i. m. an attributive per omne genus? Sibus (inquit Festus) significat Callidum, vel acutum παύρο.
- SIBY**, Oppidum Elamitarum, apud Plin. lib. 6. cap. 28.
- SIBYLLA**, æ. f. [Σιβύλλα] in sensu appellativo est Virgo fatidica, sive Puella, cujus pectus numen recipit, & quæ vaticinatur, inquit Varro, apud Serv. in 3. Æneid. 445. Et a consiliis decrum nuntiandis veteres hoc nomen imposuerunt. Æoles enim σῖβρ deos dicunt, βεβῆ sententia seu consilium dicitur. Sibyllas igitur, quasi Siubulas dixerunt, quæ Dei sententias enuntiarent. Hæc Serv. l. c. Cui junge Lactant. 1. 6. 7. Isidor. 8. 8. Cic. 2. de Divin. 110. Sibyllæ versus observamus, quos illa furens fudisse dicitur, quorum interpres nuper falsa quædam hominum fama dicturus in Senatu putabatur, eum, quem revera regem habebamus, appellandum quoque esse regem. si salvi esse vellemus. V. Quindecimvir, in QUINQUE. Sibyllam Apollo pio amore dilexit: & ei obtulit potendi quod vellet arbitrium. Illa hault arenam manibus, & tam longam vitam poposcit. Cui Apollo respondit, id posse fieri, si Erythræam, in qua habitabat, infulam relinqueret, & eam nunquam videret. Profecta igitur, Cumas tenuit: & illic, defecta corporis viribus, vitam in sola voce retinuit. Quod quum cives ejus cognovissent: sive invidia, sive miseratione commoti: ei epistolam miserunt creta antiquo more signatam. Qua visa, quia erat de ejus insula, in mortem soluta est. Unde nonnulli hanc esse dicunt, quæ Romana fata conscripsit, quod incenso Apollinis templo inde Romam allati sunt libri, unde hæc fuerat. Hæc Servius in illud 6. Æn. 321.
- Olli sic breviter fata est longæva sacerdos. Ovid. tamen 14. Met. fabulam recitat paulo aliter.
- Sibyllæ, ut auctor est Varro in libris rerum divinarum, decem fuerunt. Prima, de Perlis, cujus mentionem fecit Nicanor, qui res gestas Alexandri Macedonis scripsit. Secunda, Lybica: cujus meminit Euripides in Lamiæ prologo. Tertia, Delphica: de qua locutus est Chrysipus in eo libro, quem de Divinatione composuit. Quarta, Cimmeria, in Italia, quam Nævius in libris belli Punic, Piso in Annalibus nominat. Quinta, Erythræa: quam Apollodoros Erythræus affirmat suam fuisse civem: eamque Grajss Ilium pententibus vaticinatam, & perituram esse Trojam, & Homerum mendacia scripturum. Sexta, Samia: de qua scripsit Eratosthenes in antiquis annalibus Samiorum reperisse se scriptum. Septima Cumana, nomine Amalthæa, quæ ab aliis Demophile vel Erophile nominatur: eamque novem libros attulisse ad regem Tarquinium Priscum, ac pro eis trecentos philippeos postulasse, &c. (V. Gell. lib. 1. cap. 19) Octava, Hellepontica, in agro Trojano nata, vico Marmesso, circa oppidum Gergitium: quam scribit Heraclides Ponticus, Solonis & Cyri fuisse temporibus. Nona, Phrygia: quæ vaticinata est Ancyræ. Decima, Tiburs nomine Albunea, quæ Tiburi colitur ut dea, juxta ripam amnis Anienis: cujus in gurgite simulacrum ejus inventum esse dicitur, tenens in manu librum: cujus sacra senatus in Capitolium transtulit. Harum omnium Sibyllarum carmina & feruntur & habentur, præterquam Cumæ: cujus libri a Romanis occuluntur, nec eos ab ullo nisi a Quindecimviris inspectos habent. Et sunt singularum singuli libri: qui, quia Sibyllæ nomine inscribuntur, unius esse creduntur: suntque consuli, nec discerni, ac suis cuique assignari potest, præterquam Erythrææ, quæ & nomen suum carmini verum inferuit, & Erythræam se nominatum iri prælocuta est, quum esset orta Babylone. Ex Lactant. ibidem.
- Horrendæ secreta Sibyllæ. Virg. 6. Æn. 10.
- Calla Sibylla. Virg. 5. Æn. 735.
- Cumæa Sibylla. Virg. 6. Æn. 98.
- Viva Sibylla. Ovid. 4. Fast. 875.
- SIBYLLINUS**, a, um. Adj. [Σιβυλλινός] Quod est Sibyllæ, vel quod a Sibylla fit: ut, Sibyllini libri. Auctor de Viris illustr. cap. 46. pr. Cic. de Arusp. Resp. 26. Ne hoc quidem in mentem tibi veniebat, Sibyllino sacerdoti, hæc sacra majores nostros ex vestris libris expectisse? Sibyllinum sacerdotem XVvirum vocat, cui jus erat Sibyllinos libros aperire & proficere, si quando vaticinium aliquod petendum erat.
- Fata Sibyllina. Cic. 3. Catil. 9 & 11.
- Versus Sibyllini. Hor. in Carm. sæc. 5.
- SIBYNA**, æ. f. [Σιβύνη] Genus erat hæc Græcis. Eo verbo usus est Ennius apud Fest.
- Illyrii restant cis sibynisque fodentes.
- Reperias apud Gellium 10. 25. Scibones pro Sibynæ mendose. Turneb. [Gloss. Græcolat. Σιβύνη, Venabulum. conf. Hesyck. Suid. Σιβύνη, Ἀκρόπολις Γαμακίων. Non male ergo Paulus, Sibinam appellat Illyrici, telum venabuli simile. Videntur tamen Græculi Sibina per u, reperisse. conf. Voss. Etymol..]
- SIBYRTUS**, [Σιβύρτος] Oppidum Cretæ, ut ex Polybii sententia tradit Stephanus. Hinc
- SIBYRTIUS**, [Σιβύρτιος] gentile nomen.

S I C

- SIC**, Adv. affirmantis [σῖκος] Gl. L. G. & G. L.] Ter. Phorm. 2. 2. 2.
- Itane patris ais conspectum veritum hinc abiisse? G. admodum.
- P. Phanium relictam solam? G. sic. Plaut. Amph. 3. 2. 20.
- Eja autem inimicos? A. sic est, vera prædico. Ter. And. 2. 1. 2.
- [Particula similitudinis natura sua, seu Comparativa est. V. Liv. 6. 17. pr. Affirmativa fit per ellipsin verbi substantivi, Sic, pro Sic est, ut Ita. q. V. Sic est factum, Sic est res, Sic res habet. Ter. Adolph. 3. 4. 2.
- Pro di immortales facinus indignum? Geta.
- Quid narras? G. Sic est factum. Idem And. 3. 4. 9.
- Simulavi, vos ut pertentarem. D. quid ais? S. sic est res. Cic. pro Rosc. Amer. 66. Sic res habet, iudices: magnam vim, magnam necessitatem, magnam possidet religionem paternam maternæque sanguis. Lactant. lib. 3. p. 123. Sic autem & Cicero ponit hanc particulam cum hoc verbo, ut opinor, quum posset omitti H. St. Lactantii verba, imprudentia (passessoris dicam, an empetæ?) refecta, restituere non licuit, quum editio Plantini, quam nos fecutus est, ad manus non esset. Puto eo pertinere hanc observationem, ut Cic. dicat Sicut res est, Lactantium brevius Sicut est dixisse. Qua formula sæpe utitur, ut 1. 8. 4. Quod si est verum, sicuti est. Ubi V. Cellar. conf. Ita est, in ITA.
- Sic, Ita, aut Quemadmodum. Virg. 2. Æn. 496.

Non sic, aggeribus ruptis, quum spumeus amnis Exit. Ter. Eun. 3. 16.
 Nostin' hanc, quam amat frater? A. novi: nempe opinor Thaidem. c. Istam ipsam. A. sic commemoreram. Plaut. Stich. 1. 2. 27.
 Cic. pro Quint. Sic cogitabam, &c.
 Sic, demonstrat. Ter. Eun. 3. 5. 54. — ego limis aspecto
 Sic per flabellum clanculum, & simul alia circumspetto. Idem Phorm. 1. 2. 95.
 Quid ille pædagogus, qui citharistram?
 Quid rei gerit? G. sic tenuiter. D. non multum habet
 Quod det fortasse. Ibidem 1. 2. 90.
 — ad precatorem adeam credo, qui mihi
 Sic oret: nunc omite quæso hunc, &c. Sic And. 1. 1. 83.
 Sic cogitabam, hic parvæ consuetudinis
 Causa, mortem hujus tam fert familiariter, &c.
 Sic est, Sic sum, Sic vita erat: pro, Hoc ingenio, his moribus. Ter. Phorm. 1. 2. 20.
 Cui tanta erat res, & supererat? G. definas:
 Sic est ingenium. Idem And. 1. 1. 35.
 Sic vita erat, facile omnes perferre, ac pati. Idem Phorm. 3. 2. 42.
 Itane tandem facere oportet? n. sic sum: si placeo, utere. Cic. pro Rosc. Com. 27. Sic est vulgus, ex veritate pauca, ex opinione multa æstimat. Idem pro Rosc. Amer. 84. Sic vita hominum est, &c.
 Sicut, sic me decet. Plaut. Pæn. 2. 13.
 Sic, Leviter, & negligenter. Ter. And. 1. 2. 4.
 Mirabar hoc si sic abiret.
 Sic agam. Ter. Adelph. 5. 2. 11.
 Sic, Tam. Plaut. Trinum. 3. 1. 42. Nihil sic celere est, nec volat. De amore. Apulejus, Nec ego rebar sic multorum id opus dierum esse. [Pro Adeo, ut & Ita poni consuevit.
 Sic; cum aliquid ab altero petimus, id ut facilius impetremus, ea solemus illi precari & optare, quæ scimus ei esse optatissima, addita particula Sic. Estque hoc genus omnibus poetis Græcis & Latinis perquam usitatum. Hor. 1. Carm. 3. 1. Sic te Diva potens Cypro, &c. Virg. 9. Ecl. 30.
 Sic tua Cynæas fugiant examina taxos. V. plura apud Lambinum in illud Horatianum, quod atulimus.
 Sic, Conjunctio illativa. Cic. Sic tot simul virtutes, continentia, gravitatis, justitiæ, fidei, defecerunt. i. e. Igitur.
 Sic, sic. Virg. 4. Æn. 660.
 Sed moriamur, ait: sic, sic juvat ire sub umbras. Ubi Serv.
 Quasi interrogatio & responsio, Et placet sic inultam perire? Placet.
 Sic satis. Ter. Heaut. 3. 2. 12.
 Et quidem hercle forma luculenta? c. sic satis.
 Sic, ut. Cic. 7. Fam. 17. Sic eite commendavi, & tradidi, ut gravissime diligentissimeque potui.
 Sic ut quimus. Ter. And. 4. 6. 9.
 Sic, ut; pro Tam, quam. Hor. 2. Serm. 8. 36.
 Tum parochi faciem, nil sic metuentis, ut acres Potores, &c.
 Sic tamen ut. Ulp. in l. Si quis pecuniam. D. Si quis omiffa cau. Et maxime, si ob evertenda judicia id fecit, ibi dicendum est adversus possessorem competere actionem: sic tamen, ut ubi quidem pecunia accepta repudiavit, &c.
 Sic, Quasi. Plaut. Amph. 2. 2. 51.
 Sic salutas atque appellas, quasi dudum non videris.
 Sic, Quomodo. Cic. 8. Fam. 4. Ego tamen sic nihil exspecto, quomodo Paulum, Consuleni designatum, primum sententiam dicentem.
 Sic demum, pro Ad postremum. Virg. 6. Æn. 154.
 Sic demum lucos Stygius, regna invia vivis, Aspicies,
 IC CYNE, [ἰκτῆρ ἄγρ. Gl. G. L.] Adv. Interrogantis, pro An sic? vel Sicne? Itane? Ter. Eun. 4. 7. 34. Ain' vero canis? ficcine agis? Ibid. 1. 2. 19.
 Cic. 1. de Fin. 34.
 Siccine lente jaces. Propert. lib. 2. 15. 8. [Etiam Siccæ usurpant quidam.
 ICUR, SICUR, [ἰσὺρ Gl. omni. ἰσὺρ, κερύει, κερύει, κερύει Gl. G. L.] Adverbia similitudinis. Plaut. Rud. 4. 2. 23.
 Nunc sic faciam, sicut consilium est, ad herum ut veniam docte atque astute. Al. Sic consilium est. Ibid. 4. 4. 67.
 Quibuscum parva Athenis perit, sicuti dixi prius. Idem Bach. 4. 4. 67. Sicut dicit.
 Sicuti sic. Cic. 2. de Orat. 310. Reliquæ duæ, sicuti sanguis in corporibus, sic illæ in perpetuis orationibus fusæ esse debebunt.
 Sicut & Sicuti, interdum non res similes, sed diversas & plane contrarias denotant: & Ita in secundo membro ponitur. Quintil. lib. 10. cap. 1. Sed hæc eloquendi præcepta, sicuti cognitioni sunt necessaria, ita non satis ad vim dicendi valeant, nisi illis firma quædam facilitas, quæ apud Græcos ἰκτῆρ nominatur, accesserit. Idem lib. 1. cap. 3. Sed sicut firmiores in litteris profectus alit æmulatio, ita incipientibus atque adhuc teneris jucundior eo ipso, &c.
 Sicut, pro Ut. Cic. pro Lege Manil. 14. Sinite hoc loco, Quirites, sicut poetæ solent, qui res Romanas scribunt, præterire me nostram calamitatem. Idem 1. Acad. 35. Eam quoque (si videtur) correctionem explicabo, sicut solebat Antiochus.
 Sicut, Tanquam. Cic. pro Rosc. Com. 30. Qui postea, quam e scena, non modo libilis, sed etiam convicio explodebatur, sicut in aram, confugit in hujus domum, disciplinam, patrociniū, nomen. Quintil. lib. 10. cap. 1. Ennium, sicut sacros vetustate lucos, adoremus.
 Sicut, habet nonnunquam venustatem magnam atque utilitatem in disponendo, quoties antecedentem annectit cum sequente sententiam. Quintil. in proem. lib. 1. Sed nonnunquam ita desunt, ut bona etiam ingenii studiique corrumpant, sicut & hæc ipsa sine doctore perito, studio pertinaci, legendi, scribendi, dicendi multa & continua exercitatione per se nihil profunt. Plin. lib. 7. cap. 19. Ferunt Crassum, avum Crassi in Parthis interempti, nunquam risisse, ob id ἀγέλασεν vocatum, sicut nec felle multos.
 ICA, æ. f. [μάχαιρα, ὀρακικὸν ἐίδωλον ἰππημαπῆς, ἰχθυοειδῶν Gl. L. G.] Genus gladii brevioris, quasi Sece. Cic. 3. in Catil. 8. Ex quibus ille maximum sicarum numerum & gladiorum extulit. Ibid. 2. 1. Non enim jam inter latera nostra fica illa verfabitur. Et 1. de Nat. Deor. 74. Tum hæc quotidiana, ficæ, venena, peculatus, &c.

Σικεραίοι, ληστῶν γένος. Σικεράς δὲ τὰ ἰππημαπῆ ἐίδωλον ἰππημαπῆς καλεῖται, ὅ, ἐὶ ληστικῶν ἐλπίσιντο Σικεραίοι. Suid.
 SICARIUS, i. m. [σφακτήρ, ἀνδροφόνος, σφαγῆς, ληστῆς Gl. L. G.] Qui sicam gerit malefici alicujus gratia, & pro Interfectore accipitur. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Ab his hoc postulare homines sicarios atque gladiatores, non modo ut supplicia vitent, &c. Idem pro eodem 39. Vetus videlicet sicarius, homo audax, & sæpe in cæde versatus Hor. 1. Serm. 4. 4. Sicarii appellantur a Sica, quæ significat Ferreum cultrum. Auctor Justin. lib. 4. Instit. De public. jud. V. Suid. in dict. præced.
 Immittere in forum sicarios. V. ἸΜΜΙΤΤΩ.
 SICULA, vel SICULA, æ. f. dimin. [σμίλα, ἀρθήλιος, χαρτοπέδιον Gl. L. G.] Plaut. Rud. 4. 4. 125.
 Post est sicula argenteola, & duæ connexæ maniculæ. Al. Sicilicula. Sicula sunt Falces Varroni de L. L. 4. 31. Sane hoc nomine, quicquid secandi vim habet, venire videtur. V. Cang. Gloss.
 Sensu obscuro Catul. Carm. 68. 21.
 Languidior tenera cui pendens sicula beta. [Licuit Mentula.
 SICULUM, i. n. Σικρὸν σικρῶν. Gloss. Latinogræc. Idem quod Sicula.
 SICILIS, is. f. & in plurali SICILICES; uti legitur Festus; & Gellius 10. 25. quorum prior exponit de Halstarum spiculis latis, posterior vero de Telo aut Gladio.
 Gloss. Græcolat. Ἀρθήλιον, Ficilis. [Scribe Sicilis.
 SICILICULA, æ. f. dimin. Sic quidam legunt apud Plaut. Rud. 4. 4. 125. Alii vero Sicula, quod vide supra.
 SICILIO, ire. Falce secare. Varro de R. R. 1. 49. Prata sicilienda. conf. Plin. 18. 28. & Columel. 2. 23.
 SICILIMENTUM, i. n. Quod scilicet. Cato de R. R. cap. 5. distinguit inter Fœnum & Sicilimentum.
 SICAMBRI, ōrum. m. pl. [Σικαμβροί] Populi Germaniæ, Menapiis finitimi, ad utramque Rheni ripam habitantes. Hi crines natura flavos, habent, quos crescere sinunt & artificio quodam inorquent. Quidam cum y Græco scribunt. Hodie Geldrenses vel Clivanos volunt esse. Meminit horum Strab. lib. 14. Martial. de Spectac. 3.
 Crinibus in nodum tortis venere Sicambri.
 Cæde gaudentes Sicambri. Hor. 4. Carm. 14. 51.
 Indomiti Sicambri. Ovid. in Liv. 17.
 SICAMBRIA, æ. f. Regio Germaniæ, quæ hodie Geldria. Claud. in Eutrop. 1. 383. Militet ut nostris detonsa Sicambria campis.
 SICANI, [Σικανοί] Populi Hispani, a fluvio Sicore dicti Hi duce Siculo, exclusi Aboriginibus, Italiam tenuerunt: ipsique postea ab ipsis pulsi, quos ante pepulerant, insulam vicinam Italiæ occupaverunt, & eam Sicaniam a suo nomine nuncupaverunt. Serv. in 8. Æneid. 328. [conf. Steph. in Σικανίη. De pr. & sec. quantitate infra. V.
 SICANIA, [Σικανία] dicta est insula Siciliæ quædam pars, in finibus Agrigentinis. Et annis in ea Sicanos olim fuit. Sed & insula quodamque tota, Sicania dicta est, a Briarei Cyclopi filio Sicano: vel a Sicanis populis, qui primi eam insulam incoluisse feruntur: qui tamen non sunt indigenæ, sed Hispani. Sicilia vero a ducis nomine: quanquam Thucydides dicat de Sicilia Italum regem venisse, & ab eo esse Italiam appellatam. Hæc Servius illud Virgilio enarrans 8. Æn. 328.
 Tunc manus Aufoniæ, & gentes venere Sicanæ. De hac vide in dictione SICILIA. De quantitate pr. & sec. in seq. dict. duabus.
 SICANUS, a, um. Adj. [Σικανός] Virgilius primam semper corripit, secundam producit; ut 5. Æn. 23.
 Fida reor fraterna Erycis, portusque Sicanos. Contra Silius 14. 259. primam producit, secundam corripit,
 Cetera Elissæis aderit gens Sicana votis. Horatius secutus est Virgilium, quoad utriusque syllabæ quantitatem, Epod. 17. 32.
 — nec Sicana fervida
 Furens in Ætna flamma. V. ad seq. dict.
 Ætna Sicana. Hor. Epod. 17. 32.
 Fluctus Sicani. Virg. 10. Ecl. 4.
 Portus Sicani. Virg. 5. Æn. 24.
 Saxo Sicano patientior. Propert. lib. 1. 16. 29.
 SICANUS, a, um. aliud Adj. [Σικανός] Virgilius primam producit, secundam corripit, 3. Æn. 691.
 Sicanio prætenta mari jacet insula. conf. SICANIA. [Virgilius Homerum secutus est, qui in Σικανίη eandem quantitatem exhibet. Odyss. v. 306. At Callimachus in Σικανός utramque corripuit. h. Dian. v. 57. arena Sicaniæ. Ovid. 15. Met. 279.
 Populi Sicani. Lucan. lib. 3. 177.
 Sinus Sicanus. Virg. 3. Æn. 692.
 Urbes Sicanæ. Lucan. lib. 3. 59.
 SICARIS, Fluvius Hispaniæ, V. SICORIS.
 SICARIUS, V. SICA.
 SICCA, æ. f. [Σίκα] cognomine Veneria, Urbs Numidiæ, Romanorum colonia, apud Plinium lib. 5. cap. 3. Incolæ Siccenses. Sall. Jug. 56.
 SICCANEUS, SICCATIO, SICCO. V. SICCO.
 SICCINUS, V. SIC.
 SICCIUS, i. m. cognomine Dentatus, [Σικκίος Δέντας] Strenuus bellator, qui ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus est. Is pugnasse dicitur centum & viginti præliis. Cicatricem averfam nullam, adversas quadraginta quinque tulisse fertur. Coronis aureis oculo donatus est. Triumphavit cum imperatoribus suis triumphos novem. V. Plin. lib. 7. cap. 38. Item lib. 23. cap. 5.
 SICCOUS, a, um. Adj. [σικκός Gl. L. G. & G. L.] Aridum & sine humore, inquit Nonius 4. 426. Virg. 5. Æn. 180.
 Summa petit scopuli, siccaque in rupe refedit.
 Egon' falva sim, quæ sit sicca sum? Plaut. Curc. 1. 2. 24.
 Agri ficci. Hor. 2. Serm. 4. 15.
 Arena sicca. Virg. 1. Georg. 389.
 Cibi ficci. Gell. 1. 3.
 Fauces sicca fluminum. Virg. 4. Georg. 427.
 Fervores ficci. Ovid. 1. Met. 119.
 Herba sicissima. Plin. lib. 19. cap. 49.
 Hiems sicca. Ovid. 3. Amor. 6. 106.
 Litus siccum. Virg. 3. Æn. 135.
 Loca sicca. Cato de R. R. cap. 50.
 Ocelli ficci. Propert. lib. 1. 17. 11.
 Os siccum, V. OS, ORIS.

Pedibus ficcis currit super æquora. Ovid. 14. Met. 50.
 Pocula ficca. Tibul. lib. 3. 6. 18.
 Pulvis ficcus. Ovid. 1. Trist. 4. 48.
 Rupes ficca. Virg. 5. Æn. 180.
 Senex ficcus. Hor. 2. Serm. 3. 281.
 Sitis ficca. Ovid. 4. Trist. 8. 26.
 Solum ficcissimum. Columel. 2. 18.
 Tempora ficca æstivi Canis. Tibul. lib. 1. 4. 6.
 In sicco, i. e. Extra aquam. Plin. lib. 9. cap. 8. Virg. 1. Georg. 363.
 Liv. 1. 4. Alveum tenuis in sicco aqua desituit.
 Sicca, absolute apud Plautum Mil. 3. 1. 192. pro Puella, quæ nondum lavit. Siccam, inquit, fuccidam. Alii Sobriam, alii Non sputatricem, Castam. Burm. ad Petron. c. 37. exponit. [An scripsit Plautus Succam fuccidam? Epexegetis est, ut Purus putus, de quo V. Gronov. ad Gell. 6. 5.
 Siccus, Sobrius. Hor. 1. Carm. 18. 3.
 Siccis omnia nam dura deus propofcit. h. e. Sobriis & jejunis, vel vino abstinentibus. Plaut. Alin. 5. 2. 6.
 At scelestæ ego, præter alios meum virum fui rata
 Siccum, frugi, continentem, amantem uxoris maxime. Cic. 2. Acad. apud Non. 4. 426. Alius adultis, alius senibus, alius ægris, alius ficcis, alius vinolentis. Ibid. lib. 4. 87. Dormientium & vinolentorum & furioforum visâ imbecilliora esse dicebas, quam vigilantium, siccorum, sanorum.
 Sicci & Uncti opponuntur. Hor. 1. Epist. 17. 12.
 Si prodesse tuis, pauloque benignius ipsum
 Te tractare voles, accedes ficcus ad unctum. Uncti sunt, qui lautius vicitant; Sicci, qui sumptibus parcunt, adeoque profunt suis. V. Unctus in UNGO.
 Modo haud abfimili Sicci & Uvidi opponuntur ab eodem 4. Carm. 5. extr.
 — dicimus integro
 Sicci mane die, dicimus uvidi
 Cum Sol Oceano subest. Sicci sunt, qui nondum biberunt; Uvidi, qui adveniunt bene poti.
 Siccus etiam ad Castitatem refert Petron. cap. 37. ut vult Burm. Mulier Fortunata vocatur ficca. i. e. Casta. Sicca, inquit, sobria, bonorum consiliorum. [Nollem priore spreta exegeti, novam commentum Clarissimum virum. Se ipsum explicat Petronius adjunctis synonymis.
 Ad Pressum & castum orationis genus transfert Cicero de Clar. Orat. 202. Nihil erat in ejus oratione nisi fincerum, nihil nisi siccum atque sanum. i. e. Nihil humidum aut elatum. Eodem modo Quintil. 2. 4. p. 138. Burm. Audeat hæc ætas plura, & inveniatur, & inventis gaudeat, sint licet illa non satis interim ficca & severa.
 SICCA, Adv. [ἄρως] Columel. lib. 6. cap. 12. Maximeque datur opera in aquam pedem mittat, & ut sicce stabuletur. Declarat se ipsum Columella.
 Sicce dicere, per translationem, quemadmodum & Jejune contrario sensu. Cic. in Orat. 12. Id vero desinant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Attice dicere, id est quasi ficce & integre: & ample, & ornate & copiose, cum eadem integritate Atticorum est.
 SICCI TAS, ætis. f. [ἀρχμός, ξηρασία, ξηρότης] Gl. L. G. & G. L.] Humoris vacuitas. Varro de Liberis educandis, Perse propter exercitationes pueriles modicas eam sunt consecuti corpore ficitatem, ut neque spererent, neque emungerentur, suffocatoque corpore essent. Non. 4. 426. Siccitas, Tempestas ficca. Cic. 3. Q. frat. 1. Aquamque, quam ii ducebant, non longe a villa, belle sane fluentem, vidi, præsertim maxima ficitate, uberioremque aliquanto sese collecturos esse dicebant.
 Siccitas, Firmitas, interprete Nonio 4. 426. Cic. de Senect. 34. Nullo imbre, nullo frigore adduci ut capite aperto sit: summam esse in eo corporis ficitatem.
 Siccitas orationis. Cic. 2. de Nat. Deor. 1.
 SICCANUS, a, um. Adj. [ἰξικμοσ μίνος] cui contrarium est Irriguum & humidum, Quod est naturaliter siccum, vel quod nullo humore irriguum vel asperum est. Columel. lib. 2. cap. 17. Ejus prati animadvertimus duo genera: quorum alterum est siccanum, alterum riguum. Ibid. cap. 2.
 SICCANUS, a, um. Adj. Idem. Plin. lib. 16. cap. 17. de ulmorum generibus, Italia Atinias vocat excellissimas, & ex iis siccanas præfert, quæ non sint riguæ. Rem ipsam exponit Plinius, De ulmorum generibus. Al. Siccanæ.
 SICCI FICUS, a, um. Adj. Macrob. 7. Saturn. 16. Inest æri vis quædam remedialis & ficitica. i. e. ut loquuntur, Desiccativa.
 SICCO CŪLUS, a, um. Adj. [ξηροσφυλλμός] Plaut. Pseud. 1. 1. 75.
 — genus nostrum semper sicco culum fuit. Nomen videtur a Plauto fictum, pro eo quod est ficcis oculis, id est, nec lippis, nec lacrimosis. [Immo de eo, qui flere nequit.
 SICCO SCO, [ξηραίνωμαι] ère. Siccum heri. Columel. lib. 12. cap. 28. Fœnum Græcum vetere vino macerato: deinde in sole exponito, aut in furno ut siccecat.
 SICCO, [ξηραίνω] Gl. G. L.] ère. Siccum, i. e. Sine humore, efficere. Columel. lib. 2. cap. 2. Si humidus erit, abundantia uliginis ante sicceatur fossis. Capillos torantes siccebat. Ovid. 4. Fast. 141.
 Cruores siccebat veste. Virg. 4. Æn. 687.
 Lacrimas sicceverat ardor. Ovid. 8. Met. 469.
 Lumina humida siccebat inpressa lana. Propert. lib. 3. 6. 17.
 Vulnere siccebat lymphis. Virg. 10. Æn. 834.
 Calices siccebat, Ebibere. Hor. 2. Serm. 6. 68.
 Ubera ovis capreoli sicceant. Virg. 2. Ecl. 42.
 Siccari, Infinitivus pro nomine. Plin. lib. 13. cap. 7. Cæsa statim stagnis mergitur: hoc est, ejus siccare.
 SICCATUS, a, um. Partic. [ξηραίνω] ut, Fontes siccati. Ovid. 13. Met. 690.
 SICCATIO, ònis. f. Plin. lib. 34. cap. 13. Additur & in emplastra, quibus lenis quæritur refrigeratio & siccatio.
 SICCAMEN, ònis. n. Idem. Ibid.
 SICCABILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Siccabile humoris. i. e. Siccans humorem.
 SICCATIVUS, a, um. Adj. Idem Acut. 4. 3. Malagma siccativum.
 SICCATORIVS, a, um. Adj. Th. Prisc. de Dixt. cap. 10. Origanum est siccativum.
 SICCLION, i. n. [ψύλλιον] Dioscoridi, Herba, quæ alio nomine Pulicaris

dicitur, a femine pulicis similitudinem referente. Plin. lib. 25. cap. 11.
 SICCLIS, V. SICILIA.
 SICENDOS, Lacus est Theffaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen alio translatae coaxant, vocalesque fiunt. Plin. lib. 8. cap. 58.
 SICENUS, [Σικηνός] Insula est, non procul ab Io, sed ex Io ad occasum naviganti ea occurrit. Strab. lib. 10. V. Steph. & Plin. lib. 4. cap. 12. Cui Sicinus, per i. q. V.
 SICHÆUS, i. m. pr. com. [Σικχῆος] Didonis maritus, qui & Siharbas dictus est, teste Servio apud Virg. 1. Æn. 347.
 Huic conjunx Sichæus erat, ditissimus agri Phœnicum, &c.
 SICHÆUS, a, um. Adj. Virg. 4. Æn. 552.
 Non servata fides cineri promissa Sichæo.
 SICHEM, [Σικχῆμ] Filius Chanaam, qui civitatem sui nominis ædificavit in Phœnice, quæ Sidon a Græcis appellata est. V. Genes. 32.
 SICILA, V. SICIA.
 SICILIA, æ. f. [Σικελία] Insula maris Tyrrheni, quæ vocatur & Trinacria; nempe ex ejus figura; & olim habitata est pars Italiæ. Claudian. 1. de Rapt. Proserp. 140.
 — Trinacria quondam
 Italiæ pars una fuit; sed pontus & æstus
 Mutavere situm. [Prima ob necessitatem produci potest, ut in dict. Italia.
 Sicilia, a Siculo Neptuni filio dicta. Vel quasi Sicilita, hoc est exsecta. Nam olim agro Bruttio annexa, mox interfuso mari Siculo avulsa. Ob hoc Græci Rhegio nomen dedere, quasi Abrupto. Virg. 3. Æn. 414. Plin. lib. 3. cap. 8. Sicilia quondam agro Bruttio coherens, mox, interfuso mari avulsa est. Nam & Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotia, Eubœæ Atalantem & Macrim, &c. creditum est, ut idem Plin. lib. 2. cap. 88. annotavit. Sicania etiam dicta est hæc insula a Sicano rege, qui, ut Solinus & Capella scribunt, cum Iberica manu in eandem terram ante bella Trojana pervenit: dehinc Siculus, Neptuni filius, a quo nomen commutatum, nam Trinacria dicta, quod tribus promontoriis triangula est. Ovid. 4. Fast. 420. Vel Triquetra, quod trianguli figuram habeat hujusmodi Δ. Quorum unus angulus, qui in Meridie vergit, Pachynus dicitur: alter Pelorus, qui ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis passibus distat: tertius Lilybæus, qui Carthaginem maxime spectare videtur, & ab Africae litoribus cxx millibus passuum distare dicitur. Sil. lib. 5. 489.
 Hunc Ætnæa cohors Triquetris quam miserat oris
 Rex, Arethusa, tuus.
 Sicilia ab Oriente & Occidente Septentrioneque Tyrrheno mari: a Meridie Africo alluitur. Patet in longitudine a Peloro usque ad Pachynum millia passuum centum octoginta septem: in latitudine centum octoginta novem. Hæc a principio, ut Justinus lib. 4. pr. scribit, Cyclo pum patria fuit: quibus extinctis, Æolus regnum insulæ occupavit Virg. 3. Æn. 569. Elegantissima est ejus insulæ descriptio apud Claudianum de raptu Proserpinæ 1. 140. Meminit & Lucret. lib. 1. 718. Silius Italicus lib. 14. Polybius lib. belli Punici 1. Diodorus lib. 6. & 16.
 Sicilia optima insularum omnium, antiquitate rerum ceteras antecellit In ea sunt Panormus, Catana, Syracusæ, undecima Olympiade condita. Præterea Messana, Eryx, & Leontium, Gorgiæ rhetoris patria Ibi Arethusa fons: Eryx & Ætna montes. In ea comædia primum inventa. Hinc Archimedes natus, qui siderum disciplinam machinatus est. In ea specus Læstrygonum, ubi habitabant, & Achates lapis invenitur. Locorum vero Siciliæ frequens est apud Ciceronem in Verrinis Thucydidemque lib. 6. mentio. Alias ex professo Dionysius. Strab. lib. 6. Plin. lib. 3. cap. 8. & multa ad ejus imitationem Julius Solinus cap. 11.
 SICELIS, òdis. f. [Σικελίς] patronym. forma Græca a Sicilia fit. Virg. 4. Ecl. 1.
 Sicelides musæ, paulo majora canamus.
 SICILIENSIS, e. [Σικελιώτης] Adj. possess. Quod ex Sicilia, vel in Sicilia est, vel ad Siciliam pertinet.
 Annus Siciliensis. Cic. de Clar. Orat. 318. Interim me Quæstorem Siciliensis excepit annus.
 Bellum Siciliense. Cic. 7. Verr. 18. Punicis, Siciliensibusque bellis.
 Fretum Siciliense. Cic. 3. de Nat. Deor. 24.
 Pecunia Siciliensis. Cic. 2. Verr. 24. Reperiebam ficos complures cum pecunia Siciliensi a quodam Senatore ad equitem esse translatis.
 Prætura Siciliensis. Cic. 4. Verr. 17. De istius prætura Siciliensi non recuso, quin ita me audiatis.
 Quæstura mea Siciliensis. Cic. 13. Att. 38.
 Spiritus Sicilienses. Cic. 5. Verr. 22. Aspiciate, Judices, vultum hominis & aspectum, & ex ea contumacia, quam hic in perditis rebus retinet, illos ejus spiritus Sicilienses, quos fuisse putetis, cogitate ac recordanini. [i. e. Quos in Siciliensi negotio sumebat.
 SICULUS, [Σικελός, Σικελιώτης] Qui e Sicilia est, vel incola vel indigena Lascivi & dicaces Siculi. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Siculus, a, um. Adj. [Σικελός] ut Siculus poeta, Empedocles: nan fuit Agrigentinus. Hor. in Arte Poet. 463.
 — Siculique poetæ,
 Narrabo interitum.
 Dapes Siculæ. Hor. 3. Carm. 1. 18.
 Montes Siculi. Virg. 2. Ecl. 21.
 Regiones Siculæ. Virg. 1. Æn. 553.
 Tyranni Siculi. Hor. 1. Epist. 2. 58.
 Siculum mare, Bociatio, ambit Siciliam, a qua ita denominatur. At Occasu Sardum habet, ab Aquilone Tuscum, ab Oriente Ionium, Meridie Africum. Hoc mare, teste Strabone lib. 1. Eadem cum Oceanæ æstuarii pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxum alternat sicuti & Oceanus bis inundat, totiesque recidit.
 Mare Siculum purpureum Pœno sanguine. Hor. 2. Carm. 12. 2.
 SICULISSO, [Σικελίζω] ère. Sicula lingua loqui. Plaut. Men. prol. 12. Non Atticissat, sed Siculissat. al. Siculicissat.
 SICULIMENTUM, SICILIO, SICILIS, SICILICES. V. in SICIA.
 SICULICUM, i. n. vel SICULICUS, i. m. [διδραχμα] Duæ drachmæ Plin. lib. 13. cap. 15. Tribus siculicis infra quatuor pedes. Priscianus in libello de ponderibus,
 Drachmar

Drachmam si gemines, aderit quem dicier audis

Sicilius. Volufus, Dividitur uncia in quatuor ficilicos, id est quatuor quartas. Festus, Sicilicum dictum, quod femunciam fecit. Alii per quod scribunt Siciliquus. In summa, Sicilicus est, Quarta pars unciae. est igitur dimidium femunciae, proinde femunciam fecit. Sicilico utimur non solum in ponderibus, sed etiam in mensuris. V. Columel. lib. 5. cap. 1.

Sicilici lectorum quid sint, V. SILICIUS.

SICIMINA, V. SYCAMINOS.

SICINNIUM, i. n. [σικιννίον] Saltationis satyrica genus, teste Athenæo, a Sicinno inventore, sive is Barbarus fuit, sive Cretenlis, ita dictum, a quo & Satyri ipsi Sicinnista appellantur. Gell. 20. 3.

SICINNISTA, æ. m. [σικιννιστής] Tubicinum genus quoddam fuit a Sicinnio sic dictum, quod species veteris saltationis fuit. Saltabundi autem canebant, quæ nunc stantes canunt. Posuit hoc verbum L. Accius in Pragmaticis, ut refert Gell. lib. 20. cap. 3. conf. Cæl. Rhod. Lect. Antiq. 5. 3.

SICINUS, i. f. [σικίνος] Insula est non procul a Creta, una Sporadam antea Oenoe dicta teste Plinio lib. 4. cap. 12. A Strabone tamen & Stephano Siconus, Σικίνος, appellatur, de quo antea scripsimus.

SICLUS, i. m. [σικλος, πεσάρραχμον] Hebræorum numisma, quatuor drachmas Atticas valens, ut ait Josephus Antiq. 3. 10.

SICORIS, is. m. [Σικώρις] Plin. lib. 3. cap. 3. Fluvius Hispaniæ, juxta Herdenfes Surdaonum gentis. Lucan. lib. 4. 14.

Hesperios inter Sicoris non ultimus amnes.

Ad Sicorim Cæsar Afranii & Petreji exercitum inopia rerum necessariarum ad deditonem compulsi, ut ipse refert lib. 1. de Bell. Civ. extr. Sunt qui Stearis scribunt, sed perperam.

SICRICA, a ritu, quod Romano ritu feminae facientes sacrificium, ea capita velabant. ex Varr. loco lib. 4. de L. L. 29. [Corrupto scilicet Sic Rica, enim legitur in emendatis libris. V. RICA.

SICUBI, V. SI.

SICULA, V. SICA.

SICULUS, V. SICILIA.

SICUNDE, V. SI.

SICUT, V. SIC.

SICYA, æ. f. [σικύα] Græca vox est, Latinis Cucurbitam, seu cucurbitulam, significans. Sic Medicis dicitur vasculum, quod materiae exinaniendæ in corporibus humanis aptissimum est. Usus est Horatius ex Lambini sententia 2. Epist. ad Julium Florum 2. 53.

Quæ poterunt unquam satis expurgare sicyæ? Sensus est, quibus cucurbitis satis expurgari poterit? quæ cucurbitæ sanguinem vitiosum ex universo meo corpore exhaurire poterunt, nisi melius putem dormire quam versus scribere? Est autem tralatio perpetua a corpore non sano, & corrupto, ad animi, ut ita dicam, insanitatem. qua significat se parum sanæ mentis merito visum iri, si nunc versus scribat potius quam dormiat. Reposuit Lambinus ex suo ingenio Sicyæ; sed hanc lectionem improbant uno ore viri docti & omnes Horatii Editores, retinentes veterem Cicutæ. De Cucurbitula V. f. l. conf. Suid.

SICYON, ðnis. f. [Σικυών] Urbs vetus Achajæ, a qua Sicyonii, quorum vetustissimus rex Ægialeus terram illic late tenuit, ut Pausanias in Corinthiacis refert p. 49. Wech. E Sicyone Aratus ille fuit, cujus meminit in Catalogo præstantium virorum Plurarchus. In Sicyone spectatissima quondam Occasionis imago exstitit, auctoris Lyfippi, cujus erudita est apud Politianum in Miscellaneis explicatio. Regiuncula & ipsa Sicyonia dicta. Juxta Sicyonem Afopus fluit, olea lauroque virens. Unde Olivifera Sicyon. Ovid. in Ibin, 317. Stat. 4. Theb. 50.

Qui Drepani scopulos, & oliviferæ Sicyonis Culta ferunt.

SICYONIVS, a, um. [Σικυόνιος] Virg. 2. Georg. 519.

Venit hiems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Sicyonem, fuisse officinarum omnium metallorum patriam Plin. lib. 36. cap. 4. scribit. In ea etiam, Cicerone teste, molles & muliebres calcei confici solebant. Unde Sicyonia, Calceamenta dicta sunt. Lucilius apud Festum,

Et pedibus læva Sicyonia demit honesta. Cic. 1. de Orat. 231.

Sed, inquit, ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles: Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri.

SICYONIA, n. pl. Calcei Sicyonii. Lucret. lib. 4. 118.

— & pulchra in pedibus Sicyonia rident. V. dict. super.

S I D

SIDA, æ. sive SIDES, es. f. [Σίδη] Pamphylia urbs teste Plinio lib. 5. cap. 27. & Pomponio Mela, lib. 1. 15. in descriptione Pamphylia.

SIDENS, es. f. [Σιδήνη] Lycia urbs. Steph.

SIDENUM, Flumen, quo alluitur oppidum Polemonium in Themiscyrena regione, ab Amiso cxx. m. pass. distans. Inde

SIDENI, [Σιδήνοι] populi. Auctor Plin. lib. 6. cap. 4.

SIDERARI, SIDERATIO, SIDERATUS, SIDERREUS. V. SIDUS.

SIDERITIS, idis. f. [σιδηρίτις] Herba est cujus tria genera, Dioscorides memorat lib. 4. cap. 33. 34. 35. unde descriptionem & ex Plinio lib. 25. cap. 17. tibi petendam relinquimus.

Sideritis sive Siderites, Gemma item eo nomine, Adamantis genus. Ferrum ad se, naturæ vi occulta, rapiens: Magnes, & Heracleus lapis, aliis nominibus appellatus: eo quod primum inventus fuerit in Magnesia Asia, circa Heracleam urbem. Plinius tamen in Ida monte primum repertum arbitrat, a Magnete quodam pastore, & ab eo nomen accepisse. Plin. lib. 37. cap. 4. Post hunc est Siderites, ferrei splendoris, pondere ante ceteros, sed natura dissimilis. Nam & ictibus frangitur, & alio adamante perforari potest: quod & Cyprio evenit: breviterque, ut degeneres, nominis tantum auctoritatem habent. V. Dioscoridem lib. 4. cap. 27.

SIDERION Heracleon, [σιδηρίον Ἡρακλεῶν] Herba est ab Hercule inventa, caule tenui, digitorum quatuor altitudine, flore puniceo, foliis coriandri, juxta amnes & lacus nascens, & omnia vulnera ferro illata sanans. Plin. lib. 25. cap. 4.

SIDEROPŒCILIOS, [σιδηροπόκιλος] quæ Siderites, ferro similis gemma.

ma, litigio illata discordias facit: quæque nascitur in Æthiopia, Sideropœcilios ex ea fit variantibus guttis. Plin. lib. 37. cap. 10.

SIDERTANI, Populi sunt Africae, qui oras Carthagenensium occupant. Strab. lib. 3.

SIDICINUM, i. n. [Σιδικίνον] Apulorum Dauniorum civitas mediterranea, quod & Teanum dicitur, teste Plinio lib. 3. cap. 5. De Teano, vide Ptolemæum lib. 3. cap. 1.

SIDICINUS, a, um. Adj. [Σιδικίνος] ut,

Æquora Sidicina. Virg. 7. Æn. 727.

Bella Sidicina, apud Sil. lib. 11. 176.

SIDO, fœdi vel fœdi, fessum, [σίδω] Ære. Præteritum mutuatur a Sedeo; Deorum tendere significat. Ova plena fidunt in aquis. Aves fidunt, quum ad quiescendum in arbore, devolant. Virg. 6. Æn. 203.

Sedibus optatis, gemina super arbore fidunt. Plin. lib. 6. cap.

22. Mare interest vadofum, senis, non amplius, altitudinis passibus, sed certis canalibus adeo profundum, ut nullæ anchoræ fidant. Idem lib. 2. cap. 103. Eiusdemque ponderis alia fidere, alia invehit. Idem lib. 2. cap. 54. Et in aqua est experimentum, inane fluitat, itaque fidentia, hoc est plena, subjici volunt. De ovis.

In aqua fidit. Plin. lib. 12. cap. 25.

Sidens ad ima vasis gutta balsami. Plin. Ibidem.

Submersæ federe rates. Claudian. 4. Conf. Honor. 628.

Sido habet proprium Præteritum, nempe Sidi, apud Columel. lib. 12. cap. 24. Deinde patiemur picem confidere, & quum fiderit, aquam eliquabimus.

SIDENS, entis. Partic. ut, Sidens fundamentum imperii, i. e. Dehiscens, metaphoricòs dicitur a Plinio lib. 15. cap. 18.

SIDON, ðnis, f. [Σιδών] Urbs Phœnicis insignis Chanæorum ad Aquilonem respiciens, & postea regionis Judææ. Hanc Phœnicis, ut quidam ajunt condidit, qui terræ motu, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum litus incolere, condita ibi urbe, quam a piscium ubertate Sidona vocavere, eo quod tali nomine piscem vocent. Sed deinde post multos annos expugnati eives sunt, qui navibus appulsi, Tyron urbem anno Trojanæ cladis condiderunt. Hanc Eustathius a Sida Beli filia dictam putat. Josephus a Sicheu filio Chanaam, quæ apud Hebræos etiam Sicheu vocatur. Nunc vulgo dicitur Sidoni, Olivarius in Melam.

SIDONIA, æ. f. [Σιδωνία] Regio. Justin. 11. 10. 8. Abdalonimus, rex ab Alexandro Sidoniæ constitutus.

Item Troadis oppidum. Steph.

SIDONIUS, a, um. fec. com. Adj. possess. [Σιδωνίος ἢ Σιδώνιος] ut, Vestis Sidonia, i. e. Purpurea. Et licet v o syllabam correptam habeat, ut apud Virg. 4. Æn. 75.

Sidoniasque ostentat opes. Invenitur tamen quandoque producta, ut apud eundem 1. Æn. 613.

Obtupuit primo aspectu Sidonia Dido, sicut in primitivo, 1. Æn. 623.

— Teucrum memini Sidona venire.

Equus Sidonius. Virg. 5. Æn. 575.

Mœnia Sidonia. Ovid. 1. de Pont. 3. 77.

Urbs Sidonia. Virg. 1. Æn. 681.

Amictus Sidonius, i. e. Purpureus. Stat. 11. Theb. 648.

Chlamys Sidonia. Virg. 4. Æn. 137.

Ostro Sidonio fulget. Ovid. 4. Trist. 2. 27.

SIDONII, [Σιδωνιοί] Populi Sidonis urbis. De Sidoniis & Tytiis scribit Justin. lib. 18. 3.

SIDONIS, patronym. f. pro gentili, [Σιδωνίς] Ovid. 5. Fast. 610.

Sidoni, sic fueras aspicienda Jovi. [Steph. & m. patronym. Sidon, ðnis. Σιδών, agnoscit.

SIDUS, Æris. n. [Σίδος] Gl. L. G. & G. L.] Quod in aliquod signum complurium stellarum compositione formatum est: ut Aries, Taurus, Andromeda, Perseus, Corona, & quæcunque variarum genera formarum feruntur in cælum recepta. Auctor Macrobius in Somn. Scip. lib. 1. cap. 14. V. Plin. lib. 2. cap. 18. Virg. 1. Georg. 32.

Anne novum tardis fidus te mensibus addas.

Sidera, inquit Varro de L. L. 6. 2. quod quasi infidunt; unde manifestum est eos errasse qui per γ & non per ι scribunt, ducentes Σιδὲ ἢ Σιδών simul, & Σιδών videre. Derivatio plane inepta & infulsa. Non enim denominatur Sidus, quoniam (ut iis placet) plures itellæ simul conspiciantur, sed quoniam Sidus in eadem sede fixum maneat, & eo nomine distinguatur a Planeta, qui in orbita movetur & Erraticus ideo vocatur.

Abruptum fidus. V. ABRUPTUS.

Alta sidera. Virg. 3. Æn. 619.

Amicum fidus. Hor. Epod. 10. 9.

Aurea sidera. Virg. 1. Æn. 496. al. Cingula.

Candida sidera. Lucret. lib. 5. 1109.

Convexa sidera. V. CONVEHO.

Clarum sidus Tyndaridæ. Hor. 4. Carm. 8. 31.

Clemens sidus. Claud. in Epithal. Pallad. 120.

Decretorium sidus. V. DECRETUM.

Fervidum sidus, Canicula. Hor. Epod. 1. 27.

Infana sidera Capræ, Tempestuosa. Hor. 3. Carm. 7. 6.

Lætabile sidus. Valer. 6. Argon. 606.

Lugubre refullit sidus. Valer. 8. Argon. 58.

Lucida sidera. Hor. 1. Carm. 3. 2.

Micantia sidera. Catull. in Epithal. Mallii, 59. 207.

Nivofum sidus Pliadam. Stat. 1. Silv. 1. 95.

Publica sidera, Quæ omnes spectare solent. Ovid. 18. Epist. 150.

Radiantia sidera. Ovid. 7. Met. 325.

Sparsa mundo sidera. Sen. Hippol. 9.

Surgentia sidera. Virg. 6. Æn. 850.

Sublime sidus Arctos. Sen. Here fur. 1. 2.

Adire usque ad sidera. V. ADEO.

Non apparet sidus amicum nocte atra. Hor. Epod. 10. 9.

Pallent sidera turbata vicino die. Stat. 12. Theb. 406.

Pascent dum sidera polus. Virg. 1. Æn. 612.

Suadent cadentia sidera fomnos. Virg. 2. Æn. 9.

Tegunt sidera latitantia nubes. Ovid. 10. Met. 449.

Voluntur sidera lapsu. Virg. 4. Æn. 524.

Gg 2

Sidus

Sidus pro Sole & Luna. Plin. lib. 7. cap. 60. Inclinato sidere supremam pronuntiavit. Idem lib. 8. cap. 1. Atque ita salutato sidere in silvas reverti. Masculum sidus, Sol. Plin. lib. 2. cap. 100. Regina siderum luna. Hor. Carm. fœc. 15. Feminum ac molle sidus, Luna. Plin. lib. 2. cap. 101. Torrentia agros sidera. Hor. 3. Carm. 1. 32. Clarior sidere. Hor. 3. Carm. 1. 42. Pulchrior sidere. Hor. 3. Carm. 9. 21. Æthereum sidus. Ovid. 1. Met. 424. Cavum sidus. Simias Solinus ait cap. 40. §. 607. exultare nova luna, tristes esse cornuto & cavo sidere. Cavum autem sidus, Luna est corniculata & contraria rectæ, quæ dividua est, & urrinque gibbosa, quæ ἀμφικύρτη vocatur. Nam hæc utrinque tumida & extuberans est, etsi nondum plena: ista recto segmento dividua, illa in sinum falcata. Sic ab Aristotele lib. 2. de cælo cap. 11. extr. vocatur. Sidera, pro Planetis. Plin. lib. 2. cap. 6. Inter hanc (terram) cælumque eodem spiritu pendent, certis discreta spatii, septem sidera, quæ ab incessu vocamus errantia, quum errent nulla minus illis. Palantia sidera. Lucret. lib. 2. 1030. Vaga sidera. Sen. Octav. 1. Ducunt voluntia sidera crinem. Virg. 5. Æn. 528. Transcurrunt refixa cælo sidera. Virg. 5. Æn. 527. *Stellas cadentes vulgus appellat.* Æmulum sidus. V. ÆMULOR. Salubre sidus Veneris. Lucan. lib. 1. 657. Hebet sidus Veneris. Lucan. lib. 1. 657. Affixa mundo sidera. V. AFFIXO. Attributa sidera singulis nobis. V. ATTRIBUO. Dextro sidere editus. Stat. 3. Silv. 4. 63. Timendi sideris crinis, Cometæ. Lucan. 1. 524. Ferre ad sidera nomen alicujus, Summis laudibus celebrare. Virg. 9. Ecl. 29. Ferit sidera clamor, It cælo. Virg. 2. Æn. 488. Ferire sidera vertice, Contingere cælum. Hor. 1. Carm. 1. 36. & Tangere sidera vertice, i. e. Felicissimum esse. Ovid. 7. Met. 61. — quo conjuge felix Et dis cara ferar, & sidera vertice tangam. Gentis suæ sidus, Decus & ornamentum, translate. Ovid. 3. de Pont. 3. 2. Sidus, Vox blanditiarum. Suet. Calig. 13. Lætissimo obviorum agmine incessit, super fausta omina, sidus & pullum & puppum & alumnium appellantium. Hor. Epod. 17. 40. — tu pudica, tu proba Perambulabis astra, sidus aureum. Sidus pro Plaga & inclinatione mundi. Plin. 2. 67. Sub eodem sidere pars tota (mundi) vergens in Caspium mare pernavigata est. De Septemtrionali loquens Oceano. Sidus pro Tempestate. Virg. 1. Georg. 204. Præterea tam sunt Arcturi sidera nobis Hædorumque dies servandi, &c. Ubi Servius; Arcturi, inquit, ortus & occasus tempestates gravissimas facit: unde Sidera, i. e. Tempestates, ut lib. 11. Æn. 260. — scit triste Minervæ Sidus, & Euboicæ cautes. Hæc ille. Sidus confici, & confectum. Sidera quædam tempestatem inferunt, quæ tum confici dicuntur & confecta esse cum ea tempestas sævit. Plinius 2. 41. pr. Cum tempestatibus confici sidus intelligimus. Oppius de Bell. Afric. cap. 47. pr. Namque Vergiliarum signo contacto, circiter vigilia secunda noctis, nimbus cum faxea grandine subito est exortus ingens. Quod etiam de quacunque aëris mutatione, rerumque affectu vi calis & influxu siderum eveniente usurpatur. Plin. lib. 18. 28. Quamobrem eas manibus agricolarum ingessit, vertique jussit ipsa die folia, ut esset confecti sideris signum. Turnebus Advers. 3. 10. Sidus, Morbi genus, quod & Sideratio, medicis Epilepsia, vel potius Apoplexia, dicitur. Martial. 2. 86. Sidere percussa est subito tibi Zoile lingua. h. e. Ufum linguæ amifisti. V. PERCUTIO. Afflari sidere. V. AFFLO. item SIDEROSUS, & SIDERO verbum. SIDERĀLIS, e. Adj. [ἀστεριῶδης] Quod ad sidus pertinet. Plin. lib. 18. cap. 24. Prius tamen sideralis difficultas subjicienda contemplationi est. Idem lib. 7. cap. 49. pr. Sideralis scientiæ. SIDEREUS, a, um. Adj. [ἀστρῶδης] Quod ex sidere est; ut, Splendor sidereus. Virg. 10. Æn. 3. Sideream in sedem. i. e. In astriferum circulum. Æstus sidereus, Calor folis. Ovid. 6. Met. 341. Arx sideræa, Cælum. Ovid. 3. Amor. 10. 21. Canis sidereus, Canicula. Ovid. 4. Fast. 941. Cælum sidereum. Ovid. 10. Met. 140. Ignes siderei. Ovid. 1. Met. 779. Lux siderea. Ovid. 4. Met. 169. Polus sidereus. Valer. 4. Argon. 643. Vultus siderei. Stat. 2. Achill. 135. Sidereus, Fulgens. Virg. 3. Æn. 586. — nec lucidus æthra Siderea polus. Sidereus, Altus. Martial. lib. 1. 2. Hic ubi sidereus propius videt astra colossus. Artus siderei Veneris, Cælestes. Stat. 1. Silv. 2. 141. Aves sidereæ Junonis. Claud. 2. in Eutrop. 330. Sideream in sedem convocat Jupiter deos. Virg. 10. Æn. 3. SIDERŌSUS, a, um. Adj. Idem quod Sideratus. Gloss. Latinogrec. Siderosus, Ἀστροειδής, ἐπιληπτικός. SIDEROR, [ἀστροβολήζομαι] āri. Sidere afflari. Plin. lib. 9. cap. 16. Fluviatillum silurus Caniculae exortu sideratur, & alias fulgure sopitur, i. e. Obtortescit, velut sidere ictus. SIDERĀTUS, a, um. Partic. [ἀστροβλητός] Qui sideratione morbo affectus est. Plin. lib. 28. cap. 16. Sideratis urina pulli afinini, nardo admisto, perunctione prodesse dicitur. SIDERĀTIO, ōnis. f. [ἀστροβολία, ἀστροβολισμός] Morbus est arborum afflatarum sidere, quocumque modo id acciderit. Plin. lib. 17. cap. 24. Sideratio tota e cælo constat. Quapropter & grando in his causis intelligi

debet, & carbunculatio, & quod pruinarum injuria evenit. Hæc enim, verno tempore invitatis, & erumpere audentibus fati mollibus insidens, adurit lætescentes germinum oculos, quod in flore carbunculum vocant. Budæus. Sideratio, Græce dicitur ἀστροβλισμός, quasi sideris percussio, quam σφακελισμός quidam appellant, ut ait Theoph. lib. 5. 10. De causis, qui sideratas arbores ἀστροβληται appellat, quasi sidere percussas. Budæus. Sideratio, Morbi genus, partem aliquam corporis, sæpe pæne totum corpus percutientis subito, atque exsiccantis, & plerumque hominem enecantis: quod quum repentino quodam eveniat impetu, e cælo vi quadam sideris provenire veteres putarunt. Sideratio, Siderum conjunctio. J. Firmic. 4. 13. Maximos sane ex tali sideratione pollicebuntur homines. i. e. Tali siderum conjunctione. SIDŪS, untis. f. [Σιδῆς] Oppidulum est in agro Megarensum. Plin. lib. 4. cap. 7. Hinc deducitur gentile SIDUNTIUS, a, um. Adj. [Σιδυήτης] Stephano. S I F SIFĪLO, ōre. inquit Nonius, quod nos, vilitatem verbi vitantes, Sibilare dicimus, & est maledica vocis significatio, vel contumeliosa popularium, cum sibilationibus quis exploditur. A Græco ducere originem invenimus. Hujus auctor est Homerus Iliad. 14. 142. Ἄλλ' ὁ μὲν ὡς δάπλοιστε, ἦρὸς δὲ ἐ σιφλώσει. Hæc Non. 12. 49. Nos græcismo retento gallice Sifler dicimus. [Est autem σιφλός, Reprehensio, & σιφλώα, Reprehendo. V. Suid. & Hesych. SIFILATIO, ōnis. f. Non. ibid. conf. SIBILO. S I G SIGA, [Σίγα] Civitas, Colonia Mauritaniæ Cæsariensis, Auctore Ptolemaeo lib. 4. cap. 2. Syphacis olim regia. Plin. lib. 5. cap. 2. Olivarius in Melam scribit nunc vocari La guardia. SIGĀLĒŌN, ōnis. m. [Σιγαλιών] Harpocrates, Silentarius Deus, quem digito labellum comprimere finxerunt Ægyptii. Hunc & Silentium appellarunt & Piceum deum. Aufonius ad Paulinum, Epist. 25. 27. Aut tua Sigaleon Ægyptius oscula fignet. Παρὰ τὸ σιγαῶν ἢ λαῶς, id est a silendo & populo, quod scilicet populis silentium indicat. Lil. Syntag. 1. Hiitor. Deor. [Immo a σιγαλιῶν, ἡ, ον. Adj. Tacitus Latine, idem quod σιγῆλός. Aufon. tamen per i scribit, Sigalion. SIGĒUM, i. n. [Σίγειον] Trojæ promontorium. Servius, Duo sunt, inquit, Trojæ promontoria, Rhœteum & Sigeum, quod dictum est propter Herculis taciturnitatem, qui prohibitus hospitio, simulavit abfcessum, & inde contra Trojam per silentium venit, quod dicitur σιγή. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 2. Æn. 312. — Sigea igni freta lara relucent. Suidas dicit Sigeum esse urbem Troadis: a qua Sigeus & Sigeum promontorium, quod nunc vocatur Caput sanctæ Mariæ, ut testatur Olivarius in Melam. 1. 18. Capo santa Maria. SIGĒUS, a, um. Adj. [Σίγειος] ut, Litora Sigea. Ovid. 4. Fast. 279. SIGĒIUS, a, um. aliud Adj. [Σιγῆϊος] ut, Tellus Sigeia. Ovid. 1. Epist. 33. Litora Sigeia. Ovid. 13. Met. 3. SIGILLUM, SIGILLO, &c. V. post SIGNUM. SIGILLĀTUM, V. SINGULUS. SIGIUS, Mons Gallia Narbonensis, a quo sinus Gallicus incipit. Strab. lib. 4. Vernaculo idiomate dicitur, Puch, ou Pui de Sete. SIGLUM, i. n. vel SIGLA, æ. f. & in plurali SIGLA, vel SIGLÆ. a Sigillo per contractionem; Nota sunt, quibus uti librarii in scribendo solebant. Utrius Justinian. in Const. P. priore. Bud. auctore, §. Ne autem. Nec etenim (inquit) per specialia sigla numerorum manifestari, sed per litterarum consequentiam explanari concedimus. Et in Const. Omnem. §. Illud autem. Nemo (inquit) audeat eorum qui libros conscribunt sigla in his ponere. & per compendium ipsi legum interpretationi, vel compositioni maximum adferre discrimen. Idem in Const. Tanta. §. Hoc autem. versic. Eandem. Eandem autem (inquit) pœnam falsitatis constituimus & adversus eos, qui in posterum leges nostras per siglorum obscuritates ausi fuerint conscribere: omnia enim, id est & nomina prudentium & titulos & librorum numeros per consequentias litterarum volumus, non per sigla manifestari, ita ut qui. &c. Sigla autem sunt litteræ singulariæ sine coagmentis syllabarum. Ita litterarum initio scribi solet S. i. e. Salutem; vel S. P. D. Salutem plurimam dicit. [Exempla f. g. delidero. Licet & Cang. in Gloss. a Singula contractum putet. SIGMA, n. indecl. [σίγμα] Littera duodevigesima Græcorum elementorum, Latinorum S respondens. A cujus figuræ semicircularis similitudine dicta est SIGMA, ōtis n. [σίγμα] Mensa exulta vel potius lectus accubitorius, qui duntaxat septem caperet convivas, in similitudinem elementi Græciani factus. Lampridius de Heliogabalo cap. 25. Primus invenit sigma in terra sternere. Idem cap. 29. Habuit & hanc consuetudinem, ut octo calvos rogaret ad cœnam, item octo lufcos, & item octo podagros, octo surdos, octo nigros, octo longos, & octo pingues, quum capi non possent uno signate, ut de his omnibus risus citaret. Martial. lib. 10. 48. Septem sigma capit: sex somus, adde Lupum. V. Crinit. lib. 19. cap. 10. de Hon. discipl. vel Lex Pitife. SIGNANTER, SIGNATIO, &c. V. SIGNUM. SIGNIA, Plin. lib. 5. cap. 29. Mons est, in cujus radicibus sita est Apamia. Est item Latii oppidum. Plin. lib. 14. cap. 6. Liv. 1. 56. Unde SIGNINIUS, a, um. Adj. [Σιγινῖος] ut, Signinum opus, quod constructis tussisque testis, addita calce, conficiebatur. Columel. lib. 1. cap. 6. Cujus solum terrenum prius quam conslernatur perfollum, & amurca recenti, non ista, madefactum, velut Signinum opus, paviculis condensatur. Idem lib. 8. cap. 17. pr. Signinum vinum. Cels. lib. 4. cap. 5. Potui quidem aptissimum est vinum frigidum, vel certe bene calidum meracum, potissimum Raticum vel Allobrogicum, aliudve quod & austrius, & refina conditum est: id non est, quam asperriimus: maximeque Signinum. Signinum pirum. Juven. 11. Sat. 73. Plin. lib. 15. cap. 15. Patria nominis

nomina habent ferissima omnium Amerina, &c. & in his Tarentina, Signina, quæ aliâ colore Testacea appellant. De piris.

Signini, Incolæ oppidi Signia. Plin. 3. 5.

SIGNIFER, SIGNIFICO, &c. V. SIGNUM.

SIGNUM, i. n. [σημῖον, Gl. L. G. & G. L.] Nota, indicatio. Est Parva quædam significatio, indicans totius rei qualitate, inquit Donatus. Ter. And. 5. 3. 7. Num ejus color pudoris signum usquam indicat? Virg. 3. Æn. 388. Dicam signa tibi, tu condita mente teneto.

Signa ad salutem, Salutis prognostica. Ter. And. 3. 2. 3.

Morborum causæ & signa. Virg. 3. Georg. 440.

Mortis signa, Prognostica mortis. Lucret. lib. 6. 1180.

Clarum signum. V. CLARUS.

Dubia signa. Virg. 4. Georg. 253.

Immutabilia signa. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Insolubile signum. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Magnum signum, Argumentum. V. MAGNUS.

Colligere aliquid signis. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Comprehendere signis. V. COMPREHENDO.

Dicere aliquid signo. Ovid. 15. Met. 595.

Dare signa manifesta. Ovid. 5. Met. 468.

Dare signa quamobrem. Cic. 7. Verr. 178. V. SEVERITAS. Ovid. 2. Met. 450. Sed fileat, & læsi dat signa rubore pudoris.

Facere conjecturam ex signis. Ter. Adel. 5. 3. 36.

Loqui nutu & signis. Ovid. 4. Met. 63.

Ponere signa novis præceptis. Hor. 2. Serm. 4. 2.

Sequentur certissima signa solem. Virg. 1. Georg. 439.

Signi id erit, me, &c. Cic. pro Rosc. Amer.

Signum, quo quid facere admonetur ex compacto, vel more.

Pastorale signum. V. PASTOR.

Convenerat id signum. V. CONVENIO.

Dare signum militibus. Ter. Eun. 4. 7. 11.

Expectant signum intenti. Virg. 5. Æn. 137. Intelligit signum quod certaturis solet dari, ineundi certaminis.

Canere signa. V. CANO.

Efferre belli signum ab arce. Virg. 8. Æn. 1.

Signum in militia aliquando Testera denotat, certa voce notatam, quæ a duce tribuno dabatur, & ab hoc per lectos viros per totum exercitum discurrebat. V. Lex. Pitisc. conf. TESSERA. Sil. 15. 475.

— tacitum dat tessera signum.

Signum, Signaculum, Notaculum, additum rei, ut cognoscatur.

Imprimere signum pecori. Virg. 1. Georg. 263.

Signum, [σημῖον, ἢ τίσις Gl. G. L.] Monstrum, pro Ostento & augurio. Cic. 1. de Divin. 77. Equus ejus repente concidit: nec eam rem habuit religioni, objecto signo, ut peritis videbatur, ne committeret prælium. Budæus.

Prospera signa. Ovid. 19. Epist. 152.

Signum, quod jaculantibus propolitum est, quo collineent. Gloss. Græcolat. Σημῖον, ἢ σκοπὸς, Signum.

Signum, [σημῖον πρὸς τὸν στρατηγὸν, Gl. G. L.] Vexillum, ab effigie animalium quæ in vexillis fieri consueverunt. Lucan. lib. 1. 7.

— infestisque obvia signis

Signa: pares aquilas, ac pila minantia pilis. Cic. pro Font. 34.

Ac infestis prope signis inferuntur Galli in Fontejum, & instant atque urgent summo cum studio. Hor. 1. Epist. 19. 55.

— Cantabrica bella tulisti

Sub duce, qui templa Parthorum signa refixit. [Signa militaria veterum distare a Vexillis, quæ & ipsa signorum loco erant, res nota est. Erant autem singula singulis cohortibus & manipulis, totiusque Legionis signum proprium Aquila. Occurrunt passim in nummis & marmoribus antiquis. V. Lips. de Mil. Rom. lib. 4. Dial. 5. Oisf. Thefaur. tab. 93. & 94. Omnis autem fere motus copiarum Signis tribuitur, ut ex seqq. exemplis apparet, quia Signifer præcedebat, miles sequebatur.

Militaria signa. Hor. Epod. 9. 15.

Minantia pugnam signa, Infesta. Lucan. lib. 6. 9.

Attollere signa. V. ATTOLLO.

Conferre signa, Committere pugnam. Cic. 7. Fam. 3.

Constituere signa. Liv. de Bell. Pun.

Convertere signa. Liv. 4. 29.

Defigunt vallo infelicia signa. Sil. lib. 8. 625.

Expedire signa. Liv. de Bell. Pun.

Habere signa, pro Constituere. Liv. de Bell. Pun.

Inferre signa. Cic. 5. Philipp. 23.

Movere signa. Liv. de Bell. Pun.

Referens signa Camillus. Virg. 6. Æn. 825.

Revellere signa. Lucan. lib. 7. 77.

Tollere signa. Liv. de Bell. Pun.

Transferre signa, Ad hostem transfere. Cæs. 1. Civ. 24.

Vellere signa castris. Virg. 4. Georg. 108.

Abesse a signis milites dicebant, Qui ab exercitu aberant. V. ABSUM.

Convenire ad signa jubentur milites. Cæs. 6. Bell. Gall. 1. *Se retriret chacun a son enseigne.*

Dilabi a signis. Liv. 23. 18. extr.

Militare sub signis alicujus. Liv. 23. 43. extr.

Revocare ad signa. Liv. de Bell. Pun.

Sequi signa. Liv. 24. 48.

Signum, [σημῖον] pro ipso Manipulo, vel tagmate sub Signifero uno constituto, ut ex Polyb. docet Suid in Σημαία. conf. Lex. Pitisc.

Signum. [σημῖον, Gl. L. G. & G. L.] Quo quid consignamus & nota certa imprimimus, quod & Sigillum dicitur. Cic. pro Quint. 25.

Tabulæ maximæ signis hominum nobilium consignantur.

Adulterina signa. V. ADULTER.

Impressis signis pacta conventaque custodire. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 15.

Signum, Quod ad tabernas solet suspendi. Quintil. lib. 6. cap. 4. Tabernæ autem erant circa forum, ac scutum illud signi gratia positum.

Signa, [σημῖον, Gl. L. G. & G. L.] dicuntur Sculptilia, sive fusilia ad ad effigiem animalium, hominum, Deorum, vel aliarum rerum fabricata. Plaut. Rud. 2. 7. 2.

Hic in sano Veneris signum flentes amplexæ tenent. conf. 3. 3. 27. Cic. de signo Cupidinis loquens, 6. Verr. 1. In auctione signum æneum,

non magnum, nisi cxxx millibus venire non vidimus? Ibid. 3. 48.

Delum venit: ibi ex sano Apollinis religiosissimo, noctu, clam, sustulit signa pulcherrima atque antiquissima, eaque in onerariam suam navem conjicienda curavit. Liv. 2. 41. extr. Signum inde factum esse, & inscriptum, EX CASSIA FAMILIA DATUM.

Aspera signis pocula, quæ & Sigillata dicebantur, hoc est, signis decorata & ornata sculptilibus, qui antiquorum mos fuit. Virg. 9. Æn. 263.

Cymbia argento perfecta, atque aspera signis. Virg. 5. Æn. 267.

Ahenea signa. Hor. 2. Epist. 1. 248.

Dædala signa. Lucret. lib. 5. 1450.

Nobile signum. Ovid. 3. de Arte Am. 223.

Rigida signa. Cic. de Clar. Orat. 70. Quis non intelligit Canachi signa rigidiora esse, quam ut imitentur veritatem? Calamidis dura, illa quidem, sed tamen molliora, quam Canachi. Nondum Myronis satis ad veritatem adducta, jam tamen quæ non dubites pulchra dicere. Pulchriora etiam Polyceleti, & jam plane perfecta. Rigidiora, i. e. Asperiora, duriora, quibus opponit Molliora, quæ quum ita sint rigida, non imitantur veritatem, non videntur vere homines referre, qui natura sunt molles: cum signorum summa sit commendatio ad veritatem proxime accedere. conf. MOLLIS.

Spirantia. Virg. 3. Georg. 34.

Stabant & Parii lapides, spirantia signa.

Exculpere signum. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Factum de marmore signum. Ovid. 14. Met. 313. Unde Signifex.

Formatum e marmore Pario signum. Ovid. 3. Met. 419.

Surgere signa solent. Ovid. 3. Met. 112.

Sic, ubi tolluntur festis aulæ theatris,

Surgere signa solent, primumque ostendere vultus.

Signum, pro Sidere. Ovid. 13. Met. 619.

— quum sol duodena peregit

Signa. [Unde & Signifer orbis dicitur. V. infra.

Orientia signa noctis. Virg. 7. Æn. 138.

Rabiosi tempora signi, Dies caniculares. Hor. 1. Serm. 5. 126.

Splendida signa, Astra. Lucret. lib. 4. 446.

Stata signa. Ovid. 1. Fast. 310.

Diffundere nox cælo signa parat. Hor. 1. Serm. 5. 10.

Speculari obitus signorum. Virg. 1. Georg. 257.

Ortus signorum suspicere. Virg. 9. Ecl. 46.

Signum, pro Sidere alio ab illis duodecim Zodiaci signis. Ovid. 5. Fast. 113.

Nascitur Olenia signum pluviale Capellæ;

Illâ dati cælum præmia lactis habet. Proximo carmine Stellam vocarat,

— prima mihi nocte videnda

Stella est in cunis officiosa Jovis. Certe Hyginus Poët. Astron. 2. 23. de Auriga sive Heniocho sic ait, Habet præterea stellam unam in capite: in utroque humero unam, sed in sinistro clariorem, quæ vocatur Capra. Idem quoque tradit Aratus, & ejus interpres Germanicus, sive (ut alii malunt) Bassus: in hoc signo, inquit, & Capra est, quam in humero porrat, quæ Jovem nutrit. Et paulo post: Auriga stellas habet, in capite unam, in singulis humeris singulas: sed ea est clarior, quæ in sinistro humero est, & appellatur Capra. Idem lib. eodem v. 494. de Orione,

Quorum si mediis Bœoton Oriona quæris,

Falsus eris: signi causa canenda mihi. h. e. Canam quis fuit Orion, & qua causa locatus sit in cælo. Constat Orion, Hygino teste, stellis decem & septem. Rurfus 722. de Canicula,

Nocte sequente diem Canis Erigoneus exit;

Est alio signi reddita causa loco.

SIGNARIUS, i. m. [σημαριος] Gloss. Græc. Lat. Qui signa fabricat.

SIGNIFER, æra, um. Adj. [σημαφορος] Signa ferens, ut Puppis lignifera. Lucan. lib. 3. 558.

Polus signifer. Lucan. lib. 3. 254.

Crater signifer, Ornatus signis. Valer. 1. Argon. 337.

Signifer dicitur circulus, in quo xii signa sunt, qui Græce Zodiacus [Ζωδιακός] Gl. L. G. Ζωδιακός, G. L.] appellatur, ab effigie animalium, quæ in eo sunt. Plin. lib. 2. cap. 4. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Infra autem hanc Stella Mercurii est, quæ anno fere vertente, signiferum lustrat orbem. Idem 2. de Divin. 89. Vim quandam esse ajunt signifero in orbe, qui Græce Ζωδιακός dicitur.

SIGNIFER, i. m. [σημαφορος] Gl. L. G. & G. L.] Qui fert signa, quæ erant Cohortium, & Manipulorum: sicut Aquilifer, qui Aquilam; Vexillifer, qui vexillum. Cic. 4. Tusc. 55. Et quidem ipsam illam iram Centurio habeat, aut Signifer, vel ceteri, de quibus dici non necesse est, ne rhetorum aperiamus mysteria. Idem 1. de Divin. 77. Quo tempore quum signifer primi hastati signum non posset movere loco. Ovid. 2. Amor. 12. 14. Ipse eques, ipse pedes, signifer ipse fui.

Sævus signifer. Stat. 10. Theb. 549. [Gloss. Græcolat. Σημοφορος, Manipularius. Qui manipuli nempe signum ferebat.

SIGNIFEX, icis. m. Signorum seu statuarum fabricator, statuarius. Arnob. lib. 6. adverb. gent. Inter significes ille memoratus Phidias Apul. 2. Met. p. 116. Elmenh. In quo summum specimen operæ fabrilis egregius ille signifex prodidit.

Sidonius Apollinaris lib. 6. Epist. 12. p. 135. Quem Græcia sua, cementariis, pictoribus, significibusque illustris, signavit templis &c. H. St.

SIGNIFICATIO, ære. pro Significare: Mæcianus, l. 65. § iij. D. ad SC. Trebel. Nam si auditus capaces sunt, vel interrogati nutu possint significare, velle se periculo suo hereditatem adire.

SIGNIFICO, [σημαίνω, Gl. G. L.] ære. Signum facere, sive per signa notum facere, Demonstrare. Plaut. Truc. 4. 3. 14.

Omnium primum diversæ itate, hem sic, istuc volo:

Ne inter vos significetis, ego ero paries: loquere tu.

Significare & anauere. Cic. 5. Verr. 213. Hoc enim mihi significasse & annuisse visus est.

Significare de. Cic. ad Brut. pr. Scribis mihi mirari Ciceronem, quod nihil significem unquam de suis actis.

Res significanda per gestum. Ovid. 5. Trist. 10. 36.

Significare, Ostendere. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Quid hæc tanta cita celeritas festinatioque significat?

Significare, atque adeo aperte ostendere. Cic. 4. Verr. 148. Ex tua prætura

primum nata est hæc postulatio : qua quum utuntur, hæc significant, atque adeo aperte ostendunt, sese ad statuas pecuniam, metu ac malo coactos, invitillimos contulisse.

Significare puto minus, quam Declarare. Vide DECLARO. H. St. Sic in superiore exemplo minus, quam Ostendere.

Significare clare. Cæs. 7. Bell. Gall. 3. Nam ubi major atque illustrior incidit res, clare per agros, regioneque significant. [Immo Clamore, ut in emendatis libris legi puto.

Significare aliquem in appellando. Cic. pro Font. 29. Is igitur vir, quem ne inimicus quidem satis in appellando significare poterat, nisi ante laudasset. De Pifone, cui cognomen Frugi fuit.

Significare per litteras. Cic. 1. Att. 11. Ac ne illud mirere, cur quum ego antea tibi significarem per litteras, me sperare illum in nostra potestate fore, nunc idem videar diffidere.

Significare li. Cic. pro Rosc. Amer. 56. Anseribus cibaria publicè locantur, & canes aluntur in Capitolio, ut significant, si fures venerint.

Vultu significare. Cic. pro Font. 18. Vultu denique laboratis, ne qua significari possit suspicio cupiditatis.

His verbis tria significari Stoici dicunt: unum &c. Alterum significare idem &c. Cic. 4. de Fin. 14. & 15.

SIGNIFICOR, ari. patendi verbum pro activo Significo posuisse veteres testis est Gell. lib. 18. cap. 12.

SIGNIFICANS, [σημειων] Partic. Quintil. lib. 4. cap. 2. Verbis propriis & significantibus. Et lib. 9. cap. 2. Dilucida & significans descriptio. Compar. Quintil. lib. 8. cap. 1. Quo nihil inveniri potest significantius. Vocabulum significantissimum dixit Gellius 1. 15.

SIGNIFICANter, Adv. [σημαλινος] quod vulgus Intelligibiliter dicit, vel Notabiliter. Quintil. lib. 6. cap. 3. Non parum significanter etiam illa in scholis διηξίσαμεν dixerimus.

Dicere significanter atque ornate. Quintil. lib. 1. cap. 7. Disponere significantius. Quintil. lib. 3. cap. 6. Colligere tantum eadem, ac disponere paulo significantius.

Acrius, apertius, significantius dignitatem tuam defendissem. Cic. 3. Fam. 12.

Significantissime comprehendite. Quintil. Decl. 247.

SIGNIFICANTIA, æ. f. [ἐμφασίς, ἔννοια, Gl. L. G.] Ubi sunt frequenter scriptores ecclesiastici; ut Arnobius, Tertull. Lactant. &c. conf. & Non. 4. 217. & alibi.

SIGNIFICATUM, i, n. [σημασία] Gloss. Græcolat.

SIGNIFICATIO, ònis. f. [σημασία, ἐμφασίς Gl. L. G. pr. & G. L.] Indicatio, indicium. Auctor ad Herenn. lib. 4. 22. Exclamatio est, quæ conficit significationem doloris.

Dare significationem. Cic. 2. de Orat. 153. Facere, V. FACIO.

Habere significationem. Cic. 5. Fam. 7.

Significatio virtutis vel probitatis Cic. de Amicit. 49. Quum autem contrahat virtus amicitiam, ut supra dixi, si qua significatio virtutis eluceat, ad quam se similis animus applicet & adjungat, id cum contigerit, amor exoritur necesse est.

Significatio fit adventus, Declaratio. Cæs. 6. Bell. Gall. 28. Jacere significationes. V. JACIO.

Significatio, [κίνησις] Nuntius. Cæs. 1. Bell. Civil. 86. pr. Id vero militibus fuit pergratum & jucundum, ut ex ipsa significatione potuit cognosci. [Quam Significationem intelligi velit, ipsemet ibidem declarat scriptor.

Uno nuntio, atque una litterarum significatione, cives Romanos necandos, trucidandosque denotavit. Cic. pro Lege Manil. 7.

Significatio magna fit. Cic. 1. Off. 131. Ex quibus magna significatio fit non adesse constantiam.

Falsa atque aliena verbi significatio. V. Inveteravit aliena verbi significatio, in INVERTERO. conf. Cic. 4. de Fin. 15.

SIGNIFICATUS, ùs. m. [σημασία Gl. L. G.] Plin. lib. 18. cap. 25. Ipsi dies raro non aliquos tempestatum significatus habent. Idem lib. 2. cap. 25. Acontie jaculi modo vibrantur ocysissimo significatu. Et lib. 18 cap. 31. Vehementissimo significatu.

SIGNIFICABILIS, e. Adj. Varro de L. L. 5. 7. Faturis, qui primum homo significabilem ore emittit vocem. i. e. Loquelam, qua res significatur.

SIGNIFICATORIUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Hermog. cap. 32. Verbum significatorium.

SIGNIFICATIVUS, a, um. Adj. Ulp. in l. Ubi autem. in prin. D. de verb. obligat. Quo fit, ut boni appellatio non sit ceræ rei significativa. Paulo post, Quæ res efficit, ut ea appellatio certi significativa sit.

SIGNITENENS, entis. Adj. Ennius apud Varr. de Lingua Latina 4. 3. Quæ cava cæli signitenentibus conficis bigis.

SIGILLUM, i, n. dimin. [ἀνδραγαθία, Gl. L. G. & G. L. Σιδιον L. G.] Parvum signum. Cic. 6. Verr. 48. Apposuit patellam, in qua sigilla erant egesta. Apud Martial. lib. 14. 182. titulus est, Sigillum Gibberii fictile. Perparvula sigilla. V. PERPARVULUS.

Sigillum, [σφραγίς, σφραγίς, σφραγίς Gl. L. G. σημασις, G. L.] Imprimere sigilla annulo. V. IMPRIMO.

Grata sigilla pudico. Hor. 1. Epist. 20. 3. Odissi claves & grata sigilla pudico. Horatius dicit librum suum non optare ut includatur, & non amare esse sub sigillo, quod verendum solent.

SIGILLIOLUM, i, n. dimin. a Sigillis: Est autem Sigilliolum, (si quid Arnobio lib. 6. disputationum Christianarum adversus gentes, credimus) Parvum signum, aut simulacrum, effigies, idolum: Ait enim, Abstinētis a risu, cum pro Diis immortalibus, sigilliolis hominum, formis applicatis humanis. Quinimmo Deos esse sigillaria ipsa creditis.

SIGILLARIS, e. Adj. Quod ad sigillum pertinet. Unde, Sigillaria opera dicuntur Parvæ imagines fictilibus descriptæ: dicta a Sigillis, id est, parvis signis. Arnob. lib. advers. gent. Quinimmo deos esse sigillaria ipsa censetis. V. SIGILLIOLUM paulo ante.

SIGILLARIA, pl. n. [Σιγαλλάρια] Viculi erant Romæ, ubi sigilla vendebantur. Gell. lib. 5. cap. 4. Apud Sigillaria forte in libraria, ego & Jul. Paol. poetæ, vir memoria nostra doctissimus, confederamus. Idem lib. 2. cap. 3. Offendisse mihi librum Æneidos secundum mirandæ vultutatis, emptum in Sigillariis xx aureis. [An Sigillaria scil. Tabernæ.

Sigillaria, n. pl. [Σιγαλλάρια] Dies festi, Saturnalibus additi, ut testatur

Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 10. ad finem. In his sigilla, id est, parva signa militabant amici, ut in Saturnalibus cereos. Originem eorum describit Macrobius 1. Saturn. cap. 11. & 7. multis verbis explicat. Sueton. in Claud. cap. 5. Tiberius patius petenti honores, Consularia ornamenta detulit. Sed instantius legitimos flagitanti, id solum codicillis rescripsit, quadraginta aureos in Saturnalia, & Sigillaria misisse ei.

SIGILLIARIUS, i, m. [Σιγαλλιάρης] Inscript. Reines. class. 11. n. 89. FLATVARIO SIGILLIARIO; i. e. Confectori statuarum, vel Sculptori. Sigillarii, Νεφροταγοί. In Gloss. Gr. Lat. [Qui sunt hi scilicet, Qui sigillis ligneis motus hominum imitantur, nervis mobilibus.

SIGILLO, [σφραγίζω] are. Sigillum alicui rei apponere. Sigillare, Claudere. Varr. apud Non. 2. 785. Contra, lex minus impropria est, ne filii parentibus luce sigillent oculos. al. Sugillent.

SIGILLATUS, a, um. Adj. ex Partic. [Σιγαλλιστός Gl. L. G.] Cic. 1. Att. 10. Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrio possim includere, & puralia sigillata duo. Alii legunt Sigilla. V. PUTRAL.

Scyphi sigillati dicuntur, emblematis & incrustamentis sculpsitibus ornati. Cic. 6. Verr. 32. Accurrit Venerius: jubet me scyphos sigillatos ad Prætorem statim asferre. i. e. In quibus erant sigilla: ut ibidem, Patella grandis cum sigillis ac simulacris deorum.

Aspera signis pocula. Virg. H. St. ex Æneid. 9. 264.

SIGNO, [σημειωμαι, Gl. L. G.] are. Signare significat modo Scribere, modo Anulo signa imprimere, modo Pecora signis notare. Paulus apud Festum.

Signare, Signo indicare. Plaut. Cist. 4. 2. 28. Certe, eccam locum signat, ubi ea exiit. Idem, Hic mœreticem deperit, signat tamen se eam non amare. [Si Plautina sunt.

Area signabitur nostro curru. Ovid. 1. de Arte Am. 39. Cera signatur figuris. Ovid. 15. Met. 169.

Humum signare limite. Ovid. 3. Amor. 8. 42. Mœnia aratro signat Romulus. Ovid. 4. Fast. 819.

Signare in animis. Cic. 4. Acad. 71. Nihil ita signari in animis nostris a vero posse, quod non eodem modo possit a falso.

Oculis signare. Virg. 12. Æn. 3. Diem signare honore celebri, Insignem facere. Ovid. 5. Fast. 474.

Signare, Signum imprimere. Virg. 3. Georg. 171. — & summo vestigia pulvere signent.

Nomina signata saxo. Epitaphium in saxo sculptum. Ovid. 8. Met. 539. Saxum carmine signare. Ovid. 2. Met. 326.

Imago signatur titulo. Ovid. 2. Epist. 73. Signare numeris vetus præceptum, Versibus declarare, & exprimere. Columel. lib. 1. cap. 3.

Carminem rem signare. Sepulcri saxo epitaphium inscribere. Virg. 3. Æn. 287.

Verbo suo signare aliquid, Enuntiare, declarare. Quintil. lib. 2. cap. 14. Signare appellatione aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1. Idem lib. 6. cap. 3. Et ut proxime utriusque differentiam signem, illud comœdiæ, hoc tragœdiæ simile.

Argentum signare, Signo publico percutere, ut pro Moneta sit. Cic. 13. Fam. 29. Quum signaretur argentum Apolloniæ, non possum dicere eum præfuisse, neque possum negare affuisse. V. Isidor. 15. 17.

Signare ex auro denarium. Plin. lib. 33. cap. 3. Signare, Obligare [σφραγισσαι Gl. L. G. & G. L.]

Vota signare. Veteribus erat votum suum nuncupatum, & in charta conceptum conscriptumque, deorum genibus cera obsignatum adfigere. Plin. 10. Epist. 36. ad Trajanum, Solemnia vota pro incolumitate tua, qua publica falus continetur, & suscepiimus, domine, pariter, & solvimus, precati deos, ut velint ea semper solvi, semperque signari. Turneb. Advers. 1. 17. Revera obsignabantur, atque Deorum statuis affigebantur. V. Rutgerf. Var. Lect. 5. 5.

SIGNANDA, a, um. Partic. [σημαίνω] ut, Jura signanda. Propert. lib. 3. 20. 15. Al. 19. 5.

Fœdera sunt ponenda prius, signandaque jura.

SIGNATUS, a, um. [σφραγιστός] Partic. Ulpianus, De rebus eorum, qui sub tutela vel cura sunt. l. Ad testium. Signatas rabulas accipi oportet, etli linteæ, quo tabulæ involutæ sunt, signa impressa fuerint. Juven. 14. Sat. 132.

Pectus signatum sanguine. Ovid. 1. de Arte Am. 384. Tabellis signatis mandare aliquid. Tibull. lib. 4. 7. 7. Cicatrix signata in thirpe. Virg. 2. Georg. 13.

Signatus, [δένικμος] pro Insigni aliquando captum a veteribus legitur: unde Signatam virginem dicebant, quasi Insignem virginitate, vel Integram, ut ait Non. 2. 783. Plaut. Negat se puellam signatam domum reverfuram. Lucil. lib. 29. Primum Chrysidem negat signatam reddere. Non. loc. cit. [Apud quem tamen Plautinus locus non existat, nec apud ipsum poteram, quod sciam.

SIGNARE, Adv. Macrobius 6. Saturn. cap. 7. Qui proprie & signate locuti sunt. Eadem omnino verba sunt apud Gell. lib. 2. cap. 6.

SIGNANTER, Adv. Hieronym. Advers. Jovin. 1. 7. extr.

SIGNATIO, ònis. f. Tacit. de Orat. cap. 16. Sed primum hoc rogabo, quos vocetis antiquos, quam oratorum aetatem signatione ista determinetis.

SIGNATOR, òris. m. [σηματωρ, σφραγιστής] Qui testamentis signandis adhibetur. Suet. in Tiber. cap. 23. Illatum deinde Augusti testamentum, non admittis signatoribus nisi Senatorii ordinis. Sallust. in Catil. cap. 16. pr. Ex illis testes, signatoresque falsos commodare. Juvenal. Sat. 1. 67.

Signator falso, qui se lautum atque beatum Exiguas tabulis & gemma fecerat uda. Jctis Falserii dicuntur.

SIGNATORIUS, a, um. Adj. [σφραγιστικός] Quod signat, seu quo ad signandum utitur. Paul. Jureconf. l. 74. t. 17. lib. 50. D. Annulus signatorius ornamentum appellatione non continetur. conf. Valer. Max. 8. 14. 4.

SIGNATORIUM, i, n. [σφραγιστήριον] Signaculum. Gloss. Græcolat.

SIGNATURA, æ. f. Suet. in Neron. cap. 17. Cautum ut in testamentis primæ duæ cæxæ, testatorum modo nomine inscripto, vacuæ signaturis ostenderentur.

SIGNACULUM, i, n. [σφραγιστήριον, Gl. L. G. & G. L. σφραγιστήριον L. G.] Idem. Tertull. Apol. cap. 1. Signaculum corporis.

SIGOVESUS, V. AMBIGATUS.

SIGURIUM, i, n. Promontorium est, Lesbicæ regionis initium. Strab. lib. 13. SIG,

SIL, filis. n. Genus pigmenti, luteum colorem, quemadmodum ochra reddens. Plin. lib. 13. cap. 12. In argenti & auri metallis nascuntur etiamnum pigmenta, sil & cæruleum. Sil proprie limus est. Optimum ex eo, quod Atticum vocatur. Ibid. cap. 13. Sile pingere primi instituerunt Polygnotus & Mycon: Attico duntaxat. Adde Vitruv. 7. 14.

SILĀCRUS, a, um. Adj. ut, Silacei cunei. Vitruv. 7. 5.
Silaceus color, apud Plin. lib. 35. cap. 6. h. e. Sile compositus & luteus.

SILA, æ. f. Mons est silvæ Lucaniæ. Virg. 12. Æn. 715.
Ac voluti ingenti Sila, summove Taburno. Sallust. de fugitivis.
In silva Sila fuerunt. Hinc quod apud Cic. in Brut. 85. scribitur, Nam cum in silva sua ita facta cædes esset, &c. Procul dubio inquinatum est, & fortasse ex supradictis, Cum in silva Sila facta cædes esset, scribendum est. Non me latet alios emendare, Cum in silva Scantia, &c. Ex Turneb. Advers. 11. 1. & 26. 12. Perperam Al. Sylā.

SILACENI, qui-sint, V. Strab. lib. 16. & in dictione SAGAPRNI.
SILĀNION, ōnis. m. [Σιλαίων] Statuarius & cælator. Plin. lib. 34. cap. 8.
Silanion Apollodorum fecit, fictorem & ipsum, sed inter cunctos diligentissimum artis, & inimicum sui judicem, crebro perfecta signa frangentem, dum satiare cupiditatem nequit artis, & ideo insanum cognominatum.

SILANIUS, [Σιλανίου] Mons Hiberniæ insulæ altissimus a Silanio rege in vertice ejus sepulto dictus.

SILANUS, i. m. [σπυλός, Gl. L. G.] Tubus & fistula dicitur, e quibus erumpit aqua. Lucret. lib. 6. 1263.

— proque voluta

Corpora silanos ad aquarum strata jacebant. Cels. 3. 18. Confert etiam aliquid ad fontem silanos juxta cadens. [Ita vet. Celsi edit. al. Saliens. q. V. Male in Gloss. editum Silvanus conf. Etymol. Voff.]

SILĀRIS, vel **SILĀRUS**, [Σιλαρος] m. Lucaniæ amnis cujus hæc natura est, ut in eum, non virgulta modo immersa, verum & folia lapidescant, alias salubris porus ejus aquæ. Plin. lib. 2. cap. 103. Sil. item lib. 8. 583.

Hoc amne Lucanus ager terminatur. V. Strab. lib. 5. extr. Virg. 3. Georg. 146.

Est lucos Silari circa, ilicibusque virentem

Plurimus Alburnum volitans, &c. Al. Sylarus, male.

SILATARUS, i. m. [σιλάρω], Gloss. Latinogræc.

SILĀTUM, i. n. antiqui (inquit Festus) dicebant quod nunc Jentaculum dicimus, eo quod tum jejuni vinum Sili herba conditum absorbebant ante meridiem.

SILAUS, ut nonnulli apud Plin. legunt lib. 26. cap. 8. Herba est in perennibus & glareosis rivis nascens, Apii similitudine. Hermolaus tamen in castigationibus Plinianis exemplaria corrupta asserit. Contenditque Laver esse legendum: fumiſque Laver pro ea herba, quam vulgus *Cressionem* vocat. Officiæ Berulam, Sium appellat Dioscorides lib. 2. cap. 119.

SILĒNI, m. pl. [Σιληνοί] Populi sunt Indum accolentes auctore Plin. lib. 6. cap. 20.

SILENTIUM, V. SILEO.

SILĒNUS, i. m. pr. com. [Σιληνός, Gl. L. G. & G. L.] Bacchi nutritius, vel pædagogus. De quo Virg. 6. Ecl. 14.

Famulusque dei Silenus alumni. Hor. de Arte Poet. 239.

Nyſigeni Sileni. Catul. 62. 252.

Pater Silenus. Propert. lib. 3. 3. 29.

SILEO, filii, [σιλωω, σιωπῶ Gl. G. L.] ēre. Silere dicitur qui nondum cœpit, vel desit, loqui. Frequenter præpositioni De adjungitur. Cic. 6. Verr. Me non solum silere de vestris monumentis oportebit, sed etiam latari, &c. Silere, Tacere significat, ficto verbo ab s littera, quæ nota silentii est. Paul. V. Voff. Etymol.

Muta silet virgo. Ovid. 10. Met. 389.

Facti culpam silere. Ovid. 2. Trist. 208.

Causa mali silenda est. Ovid. 3. de Pont. 1. 247.

Sileo verbum facere. Auctor de Bell. Hispan. 3. Unus ex nostris respondit, ut sileat verbum facere. Pro, Ne verbum faciat. Rarum.

Et nunc omne stratum silet æquor, Tranquillum est. Virg. 9. Ecl. 57.

Loca late silet. Virg. 9. Æn. 190.

Jura silet, Justitium est. Ovid. ad Liv. 185.

Silent inter arma leges. Non exercentur. Cic. pro Milon. 10. Silent enim leges inter arma, nec se expectari jubent.

Leges bello siluere coactæ. Lucan. lib. 1. 277.

Silent Mufæ Varronis. Cic. 1. Acad. 2. Silent enim diutius Mufæ Varronis, quam solebant. h. e. Nihil scribit, nihil edit Varro.

Sileor. Pass. Ovid. 1. Fast. 47.

Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur. V. VERBUM.

Siletur, Imperf. Ter. Phorm. 5. 2. 13. De jurgio siletur. Cic. 11. Fam. 6.

Nefas esse duxi, aut ita haberi Senatam, ut de tuis divinis in Remp. meritis sileretur, aut, &c.

Sileatur ille, apud Plin. 8. Epist. 22. extr. Quisquis ille, qualiscunque, sileatur: quem insignire, exempli non nihil: non insignire, humanitatis plurimum refert. Plin. lib. 12. in proem. 1. Nullum sileatur rerum naturæ opus. Plin. lib. 16. cap. 21. Idque mirum est, Græcis auctoribus proditum, apud nos postea sileri.

SILENS, entis. [σιλών] Partic. Adjective dicitur, de his, Quæ a strepitu feriantur.

Cælum silens, pro Tempore sereno. Plin. lib. 18. cap. 28.

Dies silens a ventis. Columel. lib. 4. cap. 29.

Luci silentes. Sil. lib. 17. 22.

Nox silens. Virg. 4. Æo. 517.

Spiritus silentis dies. Columel. lib. 3. cap. 19. Verumtamen præstat eligere fationi silentis, vel certe placidi, spiritus diem.

Venti silentes. Columel. lib. 12. cap. 25.

Umbrae silentes. Virg. 6. Æn. 264. V. paulo infra.

Unda silens. Valer. 5. Argon. 522.

Anni silentes. V. ANNUS.

Flos silens, Qui non amplius crescit & quodammodo declinat. Columel. lib. 12. cap. 7. Item ferulae cum coliculo silentes quam tenerimum florem pastinacæ agrestis, vel sativæ cum coliculis, silentem florem vitis albæ, & asparagi, &c. Ego tamen Florem silentem dici putaverim, Qui nondum se explicat & aperit. Tunc enim silet, nec fe promit.

Surculi silentes, Nondum germinantes. Columel. lib. 11. cap. 2.

Vinæ silentes. Columel. lib. 4. cap. 27. i. e. Nondum gemmantes.

Luna silens, Deficiens & declinans; quando non amplius apparet super terram, utpote in interlunio, nobis non lucens. Plin. lib. 16. cap. 39. Inter omnes vero convenit utilissime in coitu ejus sterni, quem diem alii interlunium, alii silentis lunæ appellant. conf. SILENTIUM.

Silentes pl. subft. pro Mortuis. Ovid. 5. Fast. 483.

Mox etiam lemures animas dixere silentum. h. e. Mortuorum.

Cœtus silentum. Ovid. 15. Met. 66.

Concilium silentum. Virg. 6. Æn. 432.

Sedes silentum. Ovid. 15. Met. 772.

Vulgus silentum. Senec. Med. 10.

SILENTIUM, i. n. [σιγή, Gl. omn. L. G. σιωπή, G. L. ἡσυχία] Plin. lib. 10. cap. 69. Silentium in mari piscantibus.

Silentium noctis, pro Intempeſta nocte; quam alii Concubium, alii Conticinium vocant. Liv. 5. 32. Eodem anno M. Cæditus ex plebe enuntiavit Tribunis, se in nova via, ubi nunc sacellum est, supra ædem Vestæ vocem noctis silentio audisse clariorem humana.

Acre silentium, & intentum, & cupidum ulteriora audiendi. Plin. 2.

Epist. 10. extr. V. ACER, Adj.

Sacrum silentium. Hor. 2. Carm. 13. 29. Inferorum scil.

Vastum silentium. Tacit. 3. Hist. 13.

Agere silentium de aliquo. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Animadvertere cum silentio. Ter. Eun. Profl. 44.

Conferri silentio, Tacendo. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Continere suos silentio. V. CONTINEO.

Descendere in silentium. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Dissimulare aliquid silentio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Facere silentium. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Præterire silentio, Indictum. Cic. in Partit. 52.

Prætervectus silentio sum periculosissimum locum. Cic. 7. Philip. 8.

Silentium esse a. V. A, præp.

Est silentium de. Cic. 5. Att. 16. De Partho silentium est, sed tamen concisos equites nostros a barbaris nuntiabant ii, qui veniebant.

Transire quidpiam silentio. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Transmittere aliquem silentio. Tacit. 1. Ann. 13.

Poetae frequentius plurali numero ponunt. Ovid. 2. de Arte Am. 603.

Eximia est virtus præstare silentia rebus.

Somni silentia. Ovid. 4. Fast. 549.

Alta silentia. Ovid. 1. Met. 349. Virg. 10. Æn. 63.

Cæca silentia. Sil. lib. 7. 350.

Muta silentia noctis. Ovid. 7. Met. 184.

Rabiosa silentia. Perf. 3. Sat. 81.

Severa silentia noctis. Lucret. lib. 4. 462. V. SEVERUS.

Taciturna silentia. Ovid. 2. de Arte Am. 505.

Tranquilla silentia noctis. Stat. 1. Theb. 441.

Agere alta silentia. Ovid. 1. Met. 349.

Facta tectis silentia. Virg. 1. Æn. 734.

Facere longa silentia. Ovid. 1. Fast. 183.

Facere silentia majestate manus. Perf. 4. Sat. 7.

Jubere silentia. Lucan. lib. 1. 298.

Rumpere silentia fermone. Ovid. 1. Met. 208.

Rumpere alta silentia. Virg. 10. Æn. 63.

Rumpere taciturna silentia. Lucret. lib. 4. 587. Ovid. V. supra.

Suadere silentia digito. Ovid. 9. Met. 691.

Tenuere silentia cuncti. Ovid. 1. Met. 206.

Torquent illam furibunda silentia. Stat. 10. Theb. 890.

Silentium, Augurale vocabulum est, cum in augurio vitium non est. Nam vitium iis, quæ auspiciata sunt & augurata opponitur. Cic. 2. de Div. 71. Peritum autem, inquit, esse necesse est eum, qui silentium quid sit intelligat. Id enim Silentium dicimus in auspiciis, Quod omni vitio caret. Hoc intelligere perfecti Auguris est. V. & seqq. Ex Turneb. Silentio, vice adverbii. Liv. 9. 38. Nocte deinde, silentio, ut mos est, L. Papirium, Dictatorem dixit.

Audire silentio. V. AUDIO.

Convenisse silentio videtur, inter locatorem & conductorem. i. e. Tacite, quamvis diserte non sit verbis expressum. Jabolenus in l. Ea lege.

D. locati. [Hic Silentium est Tacitus consensus.]

Ferre aliquid silentio. Cic. 2. Tusc. 46.

Silentium, Taciturnitas. Hor. 3. Carm. 2. 25.

Est & fideli tuta silentio Mercus.

Alti & egregii silentii homo. Hor. 2. Serm. 6. 58.

Suspiciæ silentium. Tacit. 3. Ann. 11. extr.

Silentium causarum & juris. Cic. 7. Verr. 31. In foro silentium esse summum causarum atque juris. q. d. Justitium. V. paulo supra.

Transigere vitam silentio; i. e. Otiose & obscure. Sallust. Catil. cap. 1.

Venimus per silentium ad exactæ ætatis terminos, Per oblivionem. Tacit. Agric. 3. extr.

Silentium, pro Quiete. Liv. lib. 37. 38. Silentium deinde biduum fuit, neutris transgredientibus amnem. Intelligit, non fuisse ad certamen congressos.

Plus, quam si dixisset, ἡσυχία. H. St.

Silentium lunæ. Virg. 2. Æn. 255.

— tacite per amica silentia lunæ. Aliud est autem Silente nocte, aliud Luna silente, ut docet Plin. lib. 28. cap. 7. Nam Silentium lunæ, Interlunium intelligitur, i. e. tempus id quo luna non lucet. Ex Lambin. V. super dict.

Regit silentium Diana. Hor. Epod. 5. 51.

— Diana, quæ silentium regis. Ex ritu sacrorum dictum est, in quibus imperabatur a Præcone, ut qui aderant, linguam passerent, id est tacerent, & linguis laverent. Spectatricem igitur & arbitram magici sacri Lunam, cui & silentium tribuitur, ut a Marone 2. Æn. 255.

SILENTIARIUS, i. m. [ἡσυχαστής Gl. G. L.] Tria hominum apud veteres officia significat. Est Silentarius, Qui silentium indicit, & murmur cohibet tumultuantium. Est Silentarius, Secretarius, qui silenda audit. Est Servus silentarius, Qui garrientes servos coercet, & tacere jubet. Erat silentiariorum schola Constantinopoli, ut docet Nicephorus lib. 16. cap. 24.

De silentariis sacri palatii, id est illis, qui sunt in secretis Principum assidui, mentio Justin. l. ultima de excusat. tuto. lib. 6. C. l. 30. § ulti. C. de inoffenso testamen.

testamen. Hi Spectabiles silentiarii appellantur ab eodem J. f. i. h. dem: Galli appellamus *Consiliarios privati consilii*: id est facti. Plin. Massiliensis lib. 4. de vero Dei judicio: Paverit quippe actore, paverit silentiarios. De servis aut: ministris, non de Spectabilibus loquitur. Prop. lib. 2. de Bell. Perf. de Spectabilibus in hunc modum loquitur: Silentiarii sunt ministri ad ea, quæ silentii, quietisque sunt interiores in Principis domo, arcanorum principis consilii, quique silentis, & arcanis principis consiliis interesse solent. Quidam eos Auricularios appellant. V. l. 3. C. de Silentiar. lib. 12. conf. Auricularius f. l. & Cang. Gloss. utrumque.

SILENTIOSUS, a, um. Adj. Tacitus. Apul. Met. 11. pr. Nactusque opaca noctis silentiosa secreta.

SILERNUS, a, um. Adj. Lævius apud Gell. 19. 7. Loca silentia.

SILIBSCO, [σιλίβσκω] ēre. Tacitum fieri, Silere. Ter. Adelph. 5. 2. 10.

Nisi dum hæ filescunt turbæ, interea in angulum Aliquo abeam. i. e. Dum sedabitur hic tumultus.

Deum domus Jove dicente filescit. Virg. 10. Æn. 101.

Furor cæli filescit. Catull. 47. 2.

SILERIS, ēris. n. Frutex nonnunquam arborefcens, ut baculos rustici ex eo faciant: aquosis locis crescit quasi pumila falix, cujus etiam generibus annumerari creditur, inquit Ruellius, contenditque non esse id quod *Seseli Massiliensis* officinæ, & Siler montanum appellant. Virg. 2. Georg. 2. — ut molle siler, lentæque genistæ. Plin. lib. 24. cap. 10.

Sileris folia illita fronti, capitis dolores sedant.

SILEX, ſcis. c. [μυλιπς λιθου Gl. L. G. χαλιξ G. L.] Lapis durus, ex quo ignis excuti solet. Dicitur quod de eo ignis saliat: vel quod ictu ferri graviter percussus diffiliat: vel quod latentem & velut silentem intra se ignem habeat, qui attritu, aut percussu excitetur. Virg. 8. Æn. 233.

Stabat acuta silex præcis undique faxis. Ovid. 7. Met. 107.

Aut ubi terrena filices fornace soluti.

E filice ignem Pyrodes invenit. Plin. 7. 9.

Venæ filicis. Virg. 1. Æn. 135.

Acutus filex. Catul. 61. 5.

Atra filex. Virg. 6. Æn. 602.

Durus filex. Ovid. 2. Met. 706.

Impenetrabilis filex ferro. V. IMPENETRABILIS.

Nuda filex. Virg. 1. Ecl. 17.

Numidicus filex. V. NUMIDIA.

Ordinarius filex. V. Ordinarius in ORDO.

Rigidi filices. Ovid. 9. Met. 225.

Validi filices. Lucret. lib. 1. 572.

Excudere scintillam filicis. Virg. 1. Æn. 178. Al. Silice. Virg. 1. Georg. 135.

Et filicis venis abstrufum excuderet ignem.

Tenuantur filices ab usu. Ovid. 3. de Arte Am. 91.

Stat tibi filex in corde. Tibul. lib. 1. 1. 64.

SILICREUS, a, um. Adj. [σικυρεως] Quod est ex filice. Cato de R. R. cap. 18.

Saxa silicea. Vitruv. 8. 3.

SILICARIUS, i. m. interopifices refert Frontin. de Aquæduct. lib. 2.

SILICATUS, a, um. Adj. Quod etiam ex filice factum. Unde Strata filice viæ dicuntur Silicata.

SILICIDA, æ. m. [σικιδης] Gloss. Latinogræc.

SILIA, æ. f. [Σιλία] Asiæ fluvius est, de quo Strab. lib. 15. In regione Montana, Siliam flumen esse, in quo nihil innatet: quanquam id Democritus non credat, qui magnam Asiæ partem peragravit: sed nec id Aristoteles concedit. est aeris quidam sunt adeo tenuis, ut nulla in eis volatilia inveniantur. conf. SILLA.

SILICERNIUM, i. n. [σικερνιον, λυχνος γαρ ἀπειν ἐν πένθει & θείω. Gl. L. G.] feribit Nonius 1. 235. esse Funebre convivium, quod fenibus exhibetur. Verrius apud Festum docet esse Farciminis genus, quod familia in luctu a fletu purgatur: quia cujus nomine instituebatur ea res, is jam solum cerneret. Cæcil. Credidi me silicernium ejus esse esurum.

Donatus inquit esse Cœnam quæ infertur diis Manibus: vel quod eam filentes cernant umbræ, i. e. umbræ possideant, vel quod qui hæc inferant, cernant, neque degustent. Nam de his quæ libantur inferis, quisquis ederit vel biberit, funestatur. Hinc Ter. in Adelph. 4. 2. 48. appellat Senem silicernium, Qui jamjam silentibus cernendus sit: I sane, ego te exercebo hodie ut dignus es, silicernium.

Alii Silicernium nomen fictum a Terentio existimantur pro Sene, quod incurvitate filices spectet. [Quod etymon rejicit cum Nonio Donatus, amplectitur Fulgentius. Minus absurdum alterum, Quod solum cernat, quasi Solicernium, vel Sulicernium, ut Exsul, & Exsilium, ab eadem voce. V. tamen ad seq. dict.]

Qui recte sentiunt, affirmant Silicernium, Funebre convivium esse: quod apud veteres senibus exhiberi solebat, dictum quod cum silentio edentes cernerentur: vel quod cogitarent se mox illum secuturos. Quapropter abeuntes a convivio, veluti se amplius non visuri, mutuo se salutabant. Varr. apud Non. 1. 234. Funus exsecuti, laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus. i. e. Convivium in quo pransi discedentes dicimus aliis alii Vale. Silicernium ergo Terentius Senem vocat, atque decrepitum. i. e. dignum, vel cui silicernium fiat, vel qui ad silicernium vocetur.

SILICERNIUS, a, um. Adj. Silicernios dici voluerunt, Senes incurvos, quasi jam sepulcrorum suorum filices cernentes. Unde Cincius Alimetus Hist. de Gorgia Leont. scribit dicens, Qui dum jam silicernios finem sui temporis expectaret, est mortis non potuit, tamen infirmitatibus insultavit. Hæc Fulgent. Exp. Serm. Ant. 8. [De etymo, & significatione varia hujus dictionis proluxa est discussio apud Voss. in Etymol. ita tamen ut in medio rem relinquat. Glossographus Græcolatinus dici innuere videtur quasi Selucernium, quod Se, i. e. Sine lucerna peragatur, nisi potius Silicernium a Silente lucerna. V. in dict. super.]

SILICES, Populi sunt montana Armeniæ ad Tigridis ostia incolentes. Plin. lib. 6. cap. 6.

SILICIA, æ. [σιλια] Herba, de qua sic Plin. lib. 24. cap. 19. Nec fœnogræco minor auctoritas, quod telin vocant, alii carphos, alii buceras, alii ægoceras, quoniam corniculis semen est simile, nos siliciam. [Forte Siliquam. V. in hac dict. Colum. paulo infra. Nisi mavis Siliculam.]

SILICIUS, i. m. Plin. lib. 16. cap. 16. Si magnitudinem mensarum caperet haud dubie præferretur cedro. Nunc intra pugillares, lectorumque filicis aut laminas raro usu spectatur. Quo in loco legendum est Silicicos, a verbo Sicilio, sicilis, quod a verbo Seco, secas. derivatur. Sici-

licos autem interpretor Segmenta & tessellas. Sed omnes Codd. exhibent Silicos. Nonnulli legere malunt Siliceas laminas, i. e. Silis colorate tinctas. V. Harduin. in loc.

SILIGO, ſnis. f. [σλιγιον, Gl. L. G. σμιδαλις L. G.] Frumenti genus, ex quo panis optimus fiat. Juven. 6. Sat. 471.

— coctæque siliginis offas. Columella 2. 9. R. R. tritici vitium esse ait, & quamvis candore præstet, pondere tamen vinci. Item aliquanto infra, Omne triticum uliginoso in loco tertia fatione in siliginem converti. Exceptissima siligo. Plin. lib. 18. cap. 10. V. ORIZA.

SILIGINARIUS, i. m. Siliginis venditor, vel distributor. Ulpian. in l. Si quis uxori. §. Apud. D. De furtis. Siliginario quis dixerit, &c.

SILIGINEUS, a, um. Adj. [σλιγινης] Ex siligine factum. Plin. lib. 18. cap. 9. Siliginæ farinæ modius, Gallicæ XXI libras panis reddit, &c. Siligineum panem pro Delicato fumiit Seneca: unde Plebejo opponit, Epist. 120. Item Epist. 124. Malum panem dicis: expecta, bonus fiet, etiam tenerum tibi & siligineum fames reddet.

SILYVA, æ. f. [κισσόν, και κισσος, και φασηλε λοφοι, και ξυλογυκον, λοφοι των χειροπων, Gl. L. G.] Folliculus, feu integumentum, ubi grana leguminum includuntur, & si quid leguminibus simile. Plin. lib. 18. cap. 12. de fabis, Nam siliquæ, caulesque gratissimi sunt pabulo pecori. Hor. 2. Epist. 1. 123.

— vivit siliquis, & pane secundo. Perf. 3. Sat. 55. [In Gloss. ξυλογυκος scribendum puto: facili errore, permutatum v cum v. Intelligitur autem Glycyrrhiza: Si nil mutes, Siliqua dulcis. Quassans legumen siliqua. Virg. 1. Georg. 74.

Siliquæ fallaces. Virg. 1. Georg. 195.

Grandior ut fetus siliquis fallacibus esset. i. e. Quæ fallere plerumque solent. Interdum enim leguminum folliculi majores videntur, quum inanes sint.

Siliqua, Fœnumgræcum alias dicitur. Columel. lib. 2. cap. 11. Fœnumgræcum, quod siliquam vocant rustici, duo tempora fationum habet, quorum alterum est Septembris mensis (quum pabuli causa feritur) iisdem diebus, quibus vicia, circa Æquinoctium. Alterum autem mensis Januarii ultimo, vel primo Februarii, quum in mense seminatur. Idem lib. 2. cap. 2. Siliquæ modii sex vel septem totidem operis obruuntur, metuntur una.

Siliqua, Arbor. Galen. lib. 7. Simplic. Latinis etiam Siliqua Græca, quod fructum fert siliqua obtectum, fabæ cujusdam more. Columel. lib. 5. cap. 10. ubi de Pomario confendo: Siliquam Græcam, quam quidam ceration vocant, & perficum, ante brumam per Autumnum ferito.

Siliqua, Fructus prædictæ arboris lignosus, falcatus, digitali longitudine, latitudine pollicari, quatuor intus grana continens, quæ ceratia a cornu similitudine appellantur. Plin. lib. 15. cap. 24. Dulces siliquas vocat, quod dum eduntur, prædulces sentiantur, & succum cassiæ referant, Siliqua, alia arbor quam Iones Cerauniam appellant, omnino diversa a siliqua Græca. De hac sic Plin. lib. 13. cap. 8. Similis his siliqua, quam Iones cerauniam vocant, trunco & ipsa fertilis, sed pomo siliqua, &c.

SILICULA, vel **SILICULLA**, æ. f. dimin. Varr. de R. R. 1. 23. Lupinum, cum necdum siliculam cepit. V. seq. dict.

SILYVOR, [κισσα πωια] ſri. Siliquas capere, hoc est integri siliquis, quod de leguminibus siliquis tectis dicitur. Plin. lib. 17. cap. 9. Inter omnes autem constat nihil esse utilius lupini segete, prius quam siliquetur, aratro vel bidentibus versa. Idem lib. 18. cap. 7.

SILYVASTRUM, i. n. [κισσαστρα] Herba quæ & Piperitis dicitur, a piperis sapore, vulgus nostrum *asilum* appellat. Plin. lib. 19. cap. 12. Panax piperis saporem reddit, magis etiam silyvastrum, ob id piperitis nomine accepto. Idem lib. 20. cap. 17.

Silyvastrum, alio significato. Hyginus lib. 2. 10. Poet. Astron. in Cassiopeia: De hac, inquit, Euripides & Sophocles & alii plures dixerunt, ut gloriata sit se forma Nereidas præstare. Pro quo facto inter sidera sedens in silyvaastro constituta est. Idem lib. 3. 9. Cassiopeia sedens in silyvaastro collacata est: cujus fedius & ipsius Calliopeiæ pedes positi in ipsa circumductione circuli, qui Arcticos vocatur, effigies autem corporis ad altitum circulum pervenit. Paulo post rursus Sedile vocat, & in fine Sellam. Commentarius in Aratum Germanici, Ita autem, inquit, est Cassiopeia in sella sedens. Pompejus Fest. lib. 17. Silyvastra, fedilia appellantur antiqui generis, D littera in L. conversa, ut etiam in Sella factum est, & Subtellio, & Solio, quæ non minus a sedendo dicta sunt. Hinc apparet, apud Hyginum legi debere Silyvastrum per secundam vocalem. V. Sella in SEDIO.

SILYVATICUM, i. n. Vectigal quod in nundinis penditur fisco ob venditionem proponendam. V. Cujac. Observ. 16. 23. Cassiod. Varr. Epist. 2. 4. pr. Idem 30. extr. Qui ita commercium negotiationis exerceat, quatenus, nec monopolii, nec silyvatici, nec aurariæ aliquid pensionis, impendat. [Forte ex silyvarum, i. e. Leguminum, venditione nomen invenit id genus pensionis.]

SILIS, [Σιλις] Plin. lib. 3. cap. 18. Fluvius est Venetiæ ex montibus Tarvisanis fluens: Syllis vero, cum y Græco in ultima, nomen est, quo, ut idem testatur lib. 6. cap. 7. & 16. Scythæ Tanaim fluvium appellant. Hard. utrobique Silis.

SILIUS, Nomen gentis Ro. ex qua. Silius, cognomine Italicus, Poeta eximius, cujus extant libri XVII de Bello Punico. Floruit Nerone Imper. quo tempore & Consul fuit. V. Plin. Ep. 3. 7. Martial. 9. 88.

Silius Ausonio non fœmel ore potens.

SILLA, æ, ni. V. SULLA.

SILLA, æ, f. ut vult Diodorus V. SILIA.

SILLI, Æthiopum gens, quam cum Struthiophagis belium gerere continuo, annotat Greg. lib. 16. [In Gr. est Sili, Σιλι.]

SILLUS, i. m. [Σιλλος] Sillos Græci vocant Dicacitates & sales mordaciores. Unde Gell. lib. 3. cap. 17. refert Timonem quendam scripsisse librum maledictillimum, qui Silli inscribitur. Cujus sæpe meminit Diog. Laert. Suid.

SILLOGRAPHUS, i. m. [σιλλογραφος] Sillorum, id est salium, atque dicacitatum scriptor, qualis fuit Timon ille Phliasius, qui librum quendam, conviciorum & irrisionis plenum, in Philosophos edidit, Sillos inscriptum, quo nomine Græci maledicta & irrisiones intelligunt. Ammian. 22. 16. V. dict. præced.

SILLYBUS, i. m. [σιλυβος] Membranula, ex qua indices fiunt; utait Cic. 4. Att. 4. in quem locum sic scribit Grævius; Legendum est σιλυβοι, non

non, ut quidam, *σάλλαβοι*. Dicuntur aliter *πτεράκια* illi indices, five membranæ, quibus inscribentur nomina auctorum. & quæ voluminibus adglutinabantur. *Σάλλαβοι* & *σάλλυοι* sunt etiam Pelles, quas oræ vellium adfuebant, ut ex Polluce, Helychio, & Eustathio docuit Salmastius ad Historiam Augustam. Sicut autem pelles oris vellium adfuebantur, sic etiam pelliculæ seu membranulæ cum nominibus scriptorum & operum affigebantur tergis voluminum & codicum. Hinc etiam dicit Cic. 4. Att. 5. & 8. Bibliothecam suam talibus sillybis illustratam & pictam fuisse ab his librariis. Nam & in illis sic legendum est, non Sittybis, ut libri præ se ferunt. Hæc Grævius.

SILV. ÆNIS. m. [*σιμὸς*, Gl. L. G.] Qui prominentia habet supercilia, a Sileno, quem hirsutus superciliis fuisse tradunt: ut auctor est Fest. Plaut. Rud. 2. 2. 11.

Recalvum, ac silonem senem, statutum, ventricosum. Silonem quidam Naso repando hominem dicunt: quod Plinius fensisse videtur lib. 11. cap. 37. V. **SILVUS** & **SI-MUS**.

SILON, Insulam Indiæ docet esse Augustinus in lib. de Civit. Dei, sect. 21. Quæ ex eo ceteris terris præfertur, quod omnis arbor, quæ in ea gignitur, nunquam foliis nudatur.

SILOSON, V. **SYLOSON**.
SILPE, es. f. *σίλπιον*, Gloss. Latinogræc. & in Græc. Lat. *Σίλπιον*, Blatta. Silphe, *σίλπη*, Diosc. 2. 35.

SILPHIUM, i. n. [*σίλπιον*] Idem quod Lasericium. V. **LASER**. Plin. lib. 19. cap. 3. & lib. 22. cap. 23.

SILPHIUM, Regio Libyæ, ab insula Plateæ usque ad os Syrtium protensa, teste Herod. lib. 4.

SILVA, æ. f. [*ύλη* Gl. L. G. & G. L.] generale nomen est, proprie arborum, & quæ cædua est, hoc est quæ habetur in eum usum, ut ex ea cædatur materia. Servius, Quam Græci *ύλην* vocant, poetæ nominant silvam, id est, elementorum congeriem, onde cuncta procreantur. Virg. 3. Æn. 681.

— silva alta Jovis, lucusve Dianæ.
Locus in media silva maxime opacus & frigidus. Cic. 1. de Orat. 18.
Brachia silvarum, Rami. Stat. 1. Theb. 362.

Comæ silvarum, Frondes. Stat. 3. Silv. 3. 98.
Filia silvæ pinus. Hor. 1. Carm. 14. 12.
Gloria silvarum pinus. Stat. 5. Silv. 1. 151.

Agrestis. Ovid. 7. Met. 142.
Alta. Ovid. 14. Met. 364.
Antiqua. Virg. 6. Æn. 179.

Ardua. Ovid. 1. Fast. 243. al. Incædua.
Arens. Virg. 12. Æn. 522.
Barbarica. V. **BARBARUS**.

Cædua. V. **CÆDO**.
Comata. Catul. 4. 11.
Conseminea. V. **CONSEMINIUS**.

Densissima. Virg. 2. Georg. 17.
Formidolosa silvis latent feræ. Hor. Epod. 5. 55.
Frequens trabibus silva. Ovid. 8. Met. 329.

Frondiseræ. Lucret. lib. 1. 257.
Glandaria. V. **Glandarius**, in **GLANS**.
Immensa. Virg. 6. Æn. 186.

Incædua silva. Stat. 6. Theb. 90. Ovid. 3. Amor. 1. 1.
Stat vetus, & multos incædua silva per annos.
Ingentes silvæ. Lucret. lib. 5. 1242.

Jugosa silvæ. Ovid. 4. Epist. 85.
Magna. Virg. 3. Georg. 219.
Nemorosa. Ovid. 10. Met. 687.

Nigræ. Hor. 1. Carm. 21. 7.
Opacæ. Ovid. 6. Met. 687.
Palaris silva. V. **Palaris** in **PALUS**, pali.

Pascua silva est, Quæ pascuis pecudum destinata est. Paul. in 1. Silva. D. de verbor. signific.
Pineæ. Virg. 9. Æn. 85.
Proceræ. Ovid. 16. Epist. 107.

Profundæ. Lucret. lib. 5. 42.
Rudes. h. e. Materia nondum cæsa, nec dolata. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 366.

Rusticæ. Ovid. 4. Epist. 102.
Salubres. Hor. 1. Epist. 4. 4.
Secretæ. Ovid. Rem. Amor. 591.

Steriles. Virg. 2. Georg. 440.
Vernantes. Sen. Herc. Oeth. 4.
Vetustæ. Ovid. 6. Met. 521.

Virentes. Catul. 32. 10.
Viridicæ. Cic. 3. Q. frat. 17.
Virides. Ovid. 3. Met. 324.

Umbrosæ. Ovid. 1. Met. 693.
Abstrusi mane me in silvam densam & asperam, non exso inde ante vesperam. Cic. 12. Att. 16. V. **ABSTRUDO**.

Ambire silvas plagis. Ovid. 2. Met. 499.
Aucta silva fororibus. Ovid. 2. Met. 372.
Canit silva avibus. Lucret. lib. 1. 257. V. **AVIS**.

Cædere silvas. V. **CÆDO**.
Convellere viridem silvam ab humo. Virg. 3. Æn. 24.
Ducere silvas. Quintil. lib. 1. cap. 1. De Orpheo.

Decutere honorem silvis, Folia. Virg. 2. Georg. 404.
Erucere silvas. Virg. 4. Georg. 329.
Excidere silvas. Lucret. lib. 5. 1265.

Exederat ardor flammeus silvas. Lucret. lib. 5. 1252.
Ministrat alta silva tædas. Virg. 2. Georg. 431.
Nutat obscura silva. Senec. Thyest. 8.

Nudata cacumina silvæ. Ovid. 1. Met. 346.
Pacantur inculcæ vomere silvæ, Domantur aratro, Fiunt novalia. Hor. 1. Epist. 2. 45.

Reboant silvæ. Virg. 3. Georg. 223.
Rotat silvas amnis. Stat. 4. Silv. 3. 79.
Violata vetus silva nulla securi. Ovid. 3. Met. 28.

Silva, de Herbis aliquando dicitur. Virg. 3. Georg. 385.
— subit aspera silva,
Lappæque, tribulique. Servius.

VOL. IV.

Silva de Vitibus. Virg. 2. Georg. 26.
Silvarumque aliæ prelios propaginis arcus Expectant.

Horrida silva sicca comæ. Juven. 9. Sat. 13.
— horrida sicca
Silva comæ, nullus tota nititur in cute.

Medicinæ silva, i. e. Copia arque congeries ejusmodi rerum, unde medicamenta parari possint. Plin. præf. lib. 35.

Silva aliquando dicitur, [*ύλη λόγων* Gl. G. L.] Quod ex tempore scribitur velocissime: estque veluti prima materia. Quintil. lib. 10. cap. 3. Cic. 3. de Orat. 101. Primum silva rerum ac sententiarum comparanda est, qua de parte dixit Antonius. h. e. Maxima congeries & ubertas.

Silva dicendi. Cic. in Orat. 12. Sed & hujus & aliorum philosophorum disputationibus & exagitatus maxime orator est. & adjutus. Omnis enim ubertas, & quasi silva dicendi, ducta ab illis est. i. e. Omnis copia & dicendi materia. Nihil est enim de quo philosophi non loquantur, quem res omnes divinas atque humanas libi tractandas sumant.

SILVULA, æ. f. dimin. [*δρυμίδιον*] Columel. lib. 8. cap. 15. Sunt enim quibus cordi est vel in silvulis tamaricum, aut sirporum fructibus immorari: nec ob hanc tamen causam totus locus silvulis occupetur.

SILVSTER, & **SILVSTRIS**, e. Adj. [*ύληστος*, Gl. omn. *ύλῶδης*, *ύλῶστος*, G. L.] Quod est silvæ. Virg. 1. Ecl. 2.
Silvestrem tenui Musam meditaris avena. Idem 2. Georg. 51.

Silvestris, Quod est in silva. Cic. de Amicit. 70. Quam locis etiam ipsi delectemur montuosis & silvestribus. h. e. In locis qui in montibus sunt, & silvis.

Agnum silvestrem mitigat flammis. Hor. 2. Epist. 2. 186.
Antra silvestria. Ovid. 13. Met. 47.
Arbor silvestris. Virg. 3. Ecl. 70.

Coitio silvestris Lupercorum. Cic. pro Cælo. 26.
Dona silvestria. Catul. Argon. 62. 279.
Homines silvestres. Hor. de Arte Poet. 391. i. e. Rudes.

Materia silvestris & Culta, Quæ ex silva decerpitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 131. Arborum autem confectione omnique materia & silvestri, partim ad calcificandum corpus, igni adhibito, & ad mitigandum cibum utitur, partim ad ædificandum, ut tectis septi frigora calefque pellamus.

Montes vestiti atque silvestres. Cic. 2. de Nat. Deor. 132.
Numina silvestria. Ovid. 3. Fast. 302.
Saltus silvestris. Curt. lib. 4. 3. 21.

Sæpibus silvestribus loca densa. Cic. 1. de Nat. Deor. 120.
Tecta silvestria. Cic. 1. de Invent. 2. Qui dispersos homines in agris & in tectis silvestribus aditos, ratione quadam compulit in unum locum, & congregavit.

Tumulus silvestris. Liv. 27. 26.
Via inculta & silvestris. Cic. de Clar. Orat. 59.
Vita silvestrium. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Subaudi Animalium.

Compar. Plin. lib. 16. cap. 27. Silvestriora omnia tardiora. [An Silvestria?]
SILVESTER, tri. m. [*ύληστος*] Gloss. Græcolat.
SILVATICUS, a, um. Adj. [*ύλῶστος*] Quod ad silvam pertinet; ut, Silvaticus mus, apud Plin. lib. 30. cap. 9. Habitans in silvis.

Falces silvaticæ. Cato R. R. cap. 11.
Laurus silvatica, Crescens in silvis. Cato R. R. cap. 8.

SILVOSUS, a, um. Adj. [*ύληστος*, *ύλῶδης*] Ubi multæ silvæ sive arbores sunt. Liv. 9. 2. Saltus duo alti, silvosique sunt, montibus circa se perpetuis inter se conjuncti. Plin. lib. 12. cap. 5. Superiores ejusdem rami in excelsum emicant silvosa multitudine.

SILVICOLA, æ. m. [*ύλοκατικός* Gl. G. L.] Qui silvam incolit. Propert. lib. 3. 13. 34.
His tum blanditiis furtiva per antra puellæ
Oscula silvicolis empta dedere viris.

SILVICULTRIX, icis. f. [*ύληκαίς*] Catul. 61. 72.
Ubi cerva silvicultrix, ubi aper nemorivagus?

SILVIFRAGUS, a, um. Adj. Silvas frangens: qualis est ventus a quo arbores in silvis & franguntur & eruuntur. Lucret. lib. 1. 276.
— montesque supremos
Silvifragis vexat flabris. De vi & impetu ventorum.

SILVIGER, era, erum. Adj. [*ύληφόρος*] ut, Silvigeri montes. Plin. lib. 31. cap. 3. De montibus Hircanis.

SILVESCO, [*ύλομαίω*, *ύληκαίω*] ēre. In silvam redigi, seu silvestres, aut infructuosas arbores sarmentave fieri. Cic. de Senect. 52. Ne silvescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur. Columel. lib. 4. cap. 11.

SILVESCENS, entis. Partic. Arnob. 3. p. 109. Capilli silvescentium crinium velleribus involuti.

SILVANUS, i. m. [*ύλαν*, *ύλῶστος* Gl. omn. *ύληστος* L. G.] Servius; Silvanus, deus est silvarum. Hic amavit puerum Cyparissum nomine, qui habebat mansuetissimam cervam. Hanc quum Silvanus necius occidisset, puer est extinctus dolore, quem amator deus in cupressum arborem ejus nominis vertit, quam pro solatio portare dicit Virg. 1. Georg. 20.

Et teneram ab radice ferens, Silvane, cupressum. De Silvanis & Faunis Plin. lib. 12. cap. 1.

Arbiter umbræ Silvanus. Stat. 6. Theb. 111.
Deus arborum pecorisque Silvanus. Virg. 8. Æn. 600.
Horridus Silvanus. Hor. 3. Carm. 29. 23.

Potentes nemorum Silvani. Lucan. lib. 3. 403.

SILVIUS, i. m. [*ύλῆς*] a Silva: Festus, Silvii sunt appellati Albani reges, a Lavinia filio, quem post excessum Æneæ gravida relicta timens periculum, & suæ vitæ, & ejus, quem utero gerebat, in silvis latens enixa est. Qui restitutus in regnum est post mortem Ascanii prælatus lulo fratris filio, cum inter eos de regno ambigeretur.

Silvius, Æneæ filius: a quo postea omnes Albani reges, Silvii dicti sunt ab hujus nomine: sicut hodie Romani imperatores Augusti vocantur: Servius enarrans hunc locum Virg. 6. Æn. 763.
— primus ad auras
Ætherias Italo committit sanguine surget
Silvius. V. Auctor. de Orig. Gent. Rom.

SILVIA, æ. f. [*ύλῆς*] Nomen, quo Iliā, Romuli mater, vocata est. Virg. 7. Æn. 487. Ovid. 2. Fast. 383.

Silvia Vestalis cælestia femina partu Ediderat, patruo regna tenente suo. al. Iliā Vestalis.
Hh

SILV-

- SILUBRS**, um. m. pl. [*Σίλυρος* Ptol.] Britannia populī, quos memorat Tacit. 12. Ann. 32. Silurum colorati vultus. Idem Agric. 11. 3. Eadem est regionis pars, quæ hodie ab Anglis vocatur *Southern Wales*. Silures autem Cambdenus statuit in Herefordia, Radnor, Brechinia, Monumethia & Glamergiana.
Silurum infulæ; Solin. cap. 35. vulgo, *les Sorlingues*; Anglice *Silly*; ab occiduo Angliæ triginta miliaria distantes.
- SILURUS**, i. m. [*σίλυρος*] Piscis, vulgo in Germania *boldb*, in Ungaria *accia*. Peculiaris Nili piscis traditur: quanquam & in Danubio reperitur: quem non abfimilem ei putant quidam doctissimi, quem Sturionem appellamus. Plin. lib. 9. cap. 15. Juven. 4. Sat. 33.
Vendere municipis fracta de merce siluros.
- SILUS**, i. m. [*σίλος* Gl. L. G.] Nafus sursum versum aduncus. Unde, Galeæ quoque a similitudine, Silæ appellatæ sunt. Hæc Festus. Cic. 1. de Nat. Deor. 81. Ecquos filos, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis? Sil. 10. 413.
Et filus occulitur cæcum in vestigia telum. Ubi Marfus Silum interpretatur Telum in terram infixum, habens aciem sursum versam. Sed hoc in loco quidam legunt Stilus. V. SILO & SIMUS.
- SILYBON**, [*σίλυβον*] Lata spina est, folia ferens Chamæleonis albi. Hæc recens cum fale oleoque cocta estur. Dioscorides lib. 4. cap. 153. apud Matthiolum.
- SILYS**, Fluvius Europam ab Asia discriminans, quem notiore nomine Tanaim appellamus. Plin. lib. 6. cap. 7. Tanaim Scythæ Silyn vocant. V. SILIS.

S I M

- SIMA**, æ. f. pl. Simæ, [*σίμα*] a *σίμος* declinis. Vitruv. 3. 3. Simæ, quas Græci *ἐπιπέδικας* dicunt, faciendæ sunt altiorem octava parte coronarum altitudinis. V. Philand. Sunt & Citharæ partes. V. Hefych.
- SIMÆTHIS**, **SIMÆTHIUS**, **SIMÆTHUS**, V. SYMÆTHUS.
- SIMBELLA**, V. SEMILIBELLA, in SEMIS.
- SIMBRUINA** stagna. In Sabinis. Tacit. 14. Ann. 22. Nam quia discumbentis Neronis apud Simbruina stagna, cui Sublaqueum nomen est, icæta dapes mensaque disjecta erat.
- SIMENIA**, n. pl. ossa in tergo nuncupatur a Græcis *κυνόλοφα* id est Canina prominentia. Cæl. lib. 3. cap. 17. [Ex Polluc. 2. sect. 180. ubi quidem de mulo, qui Græcis *ἡμίονος*, nihil vero de Simeniis ossibus.
- SIMENUS**, Cælator argenti apud Plin. lib. 34. cap. 8.
- SIMIA**, æ. f. & SIMIUS, i. m. [*σίμια* Gl. L. G. & G. L.] Hominum figuris proxima animalia, quæ cauda carent, & in Libya nascuntur: unde Ennius in Cic. 1. de Nat. Deor. 97.
Simia quam similis turpissima bestia nobis? Dicitur, quod Simæ sint, id est naribus depressis: vel quasi Mimæ, id est imitatrices. Martial. lib. 14. 202.
Callidus emissas eludere simius hastas. V. Plin. lib. 8. cap. 54.
Cic. 1. de Divin. 76. Simia, quam rex Molossorum in deliciis habebat, & fortes ipsas, & cetera, quæ erant ad sortem parata, disturbavit, & aliud alio dissipavit.
Simulator humani oris simius. Claud. 1. in Eutrop. 303.
Simia, per translationem, Qui alium imitatur. Plin. 1. Epist. 5. In quo Rusticum infectatur, atque etiam Stoicorum simiam appellat. Hor. 1. Serm. 10. 18. Demetrium simium vocat.
Per translationem, & quidem proverbialem. H. St.
- SIMIOLUS**, i. m. dimin. [*σίμιον*] Qui utcumque alterum imitatur. Cic. 7. Fam. 2. Hic simiolus animi causa, me, in quem inveheretur, delegat.
- SIMININUS**, a, um. Adj. Julius Obsequens in lib. de Prodigis, C. Mario & C. Flacco coss. in Lucanis duo agni equinis pedibus nati, alter siminino capite.
- SIMIDALA**, æ. f. [*Σιμιδαλις*] Gloss. Græcolat. In Latinogræc. Siligo redditur, & per scribitur. V. f. I. SEMIDALIS, Idem ac
- SIMILA**, æ. f. [*σιμιδαλις*] Farina alba & flos, seu delicia farinæ triticeæ. Martial. lib. 13. 10.
Nec poteris similæ dotes numerare, nec usus.
- SIMILAGO**, inis. f. Idem Plin. 18. 8. Ægyptus similaginem conficit e tritico suo.
- SIMILAGINEUS**, a, um. Adj. ut, Panis similagineus, apud Senecam, Epist. 119. V. SILLIGO, & derivata supra.
- SIMILIS**, e. Adj. [*σμίμιος* Gl. L. G. & G. L.] quasi Simul is. Ter. in prol. Phorm. 32.
Ne simili utamur fortuna, atque usi fumus. Plaut. Mostel. 1. 2. 21. Sibi quisque simile fumit.
Similis atque eadem. V. IDEM.
Magis similis. V. MAGIS.
- Similis, Genitivo junctum, ad morum, vel doctrinæ, vel hujusmodi, imitationem refertur. Ter. Eun. 3. 2. 43. Domini similis es. Plaut. Amph. 1. 1. 128.
Ain vero, verbero? deos esse similes tui putas? Cic. 12. Fam. 22.
Spes tamen una est, aliquando Populum Romanum majorum similem fore.
- Similis, Dativo junctum, de forma, vel ætate, vel fortunis, aut aliis hujusmodi rebus. Virg. 1. Æn. 593.
Os humerosque deo similis. Plinius, Effigie ac lineamentis corporis patri similis. Hæc differentia Diomedis dicentis, Sum similis tui, moribus; similis tibi, figura: non semper vera est: quia utrumque indifferenter reperitur. Cic. 1. de Legib. 29. Nihil est enim unum uni, tam simile, tam par, quam omnes inter nosmet ipsos fuimus. Idem 7. Verr. 30. Sed non video, cur non potuerit patri similis esse filius. De figura in Genitivo. Plaut. Men. 5. 9. 30.
Neque aqua aque, neque lacte est lacti (crede mihi) usquam similis, Quam hic tui est, tuque hujus. Cic. 1. Tusc. 81. Quærerem ex eo, cujus suorum similis fuisset Africani fratris nepos, facie patris: vi-ta, iste omnium perditorum ita similis, ut esset facile tæterrimus.
- Anhelanti similis. Virg. 5. Æn. 254.
Hinnuleo similis. Hor. 1. Carm. 23. 1.
Nimbo similes. Virg. 5. Æn. 317.

- Primus ad extremum finis sibi. Hor. in Arte Poet. 254.
Sæpius tamen per Genitivum mores significamus. Ter. Adel. 3. 3. 57.
Salvus sit, spero est similis majorum futum.
- Similes eorum**, vel illorum. Cic. 4. Acad. 13. Quum aliquos ex anti-quis claros viros proferunt, quos dicunt fuisse populares, ut eorum ipsi similes esse videantur. Idem 4. de Fin. Stoici autem, quod finem bonorum in una virtute ponunt, similes sunt illorum.
- Similis mærenti**. Plin. lib. 9. cap. 8. Tristis, & mærenti similis, ipse quoque (quod nemo dubitaret) desiderio exspiravit.
- Simile veri & vero**. Cic. 4. Acad. 99. Etenim is quoque, qui a vobis sapiens inducitur, multa sequitur probabilia, non comprehensa, neque percepta, neque assensa, sed similia veri. Quintil. lib. 6. cap. 3. Vero similis dolor. Idem lib. 3. cap. 10. Quod est vero similius. Quod conjuncte alii scribunt Verisimilis. V. f. l.
- Similis ac**. Cic. 4. de Fin. 31. Nec si ille sapiens ad tortoris euleum a Tyranno ire cogatur, similem habeat vultum, ac si ampullam perdidisset. Liv. 6. 28. Similem pavorem inde, ac fugam fore, ac bello Gallico fuerit.
- Similis atque**. Cic. pro Rabir. perd. reo, 14. Et similis viri tu ulciscere parvi mortem, atque ille persequeretur fratris sui, si ista ratione agere voluisset? Idem 5. de Fin. 40. Itaque & similis erit finis boni atque antea fuerat.
- Similes inter se**. Cic. 4. Acad. 118. Anaxagoras materiam infinitam, sed ex ea particulas similes inter se minutas, eas primum confusas, postea in ordinem adductas mente divina. Idem pro Cluent. 40. Homines inter se cum forma, tum moribus similes, municipum autem suorum dissimillimi.
- Similis in re dissimili**. Cic. 1. Fam. 7. Simillimamque in re dissimili tui temporis nunc, & nostri quondam fuisse rationem.
- Similes sunt**, ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cursent, alii sentinam exhauriant; ille autem clavum tenens fœdat in puppi quietus, &c. Cic. de Senect. 17.
- Simile est**, pro Similis est, pro masculino positum neutrum. Titinnius Fullonib.
Formicæ pol perfimile est rusticus homo. Novius Militibus Pomet. Tu pueri pusilli simile es:
Quia enim ad os fers, quicquid nactus es. Ex Non. 3. 205.
- Compar. Simillior**. Plin. lib. 12. cap. 17. Mastice tertia in Pontobitu minis simillior. Quintil. lib. 10. cap. 5.
Alii tantum in Superlativo Simillimus, cum Il, alii ne hic quidem geminant litteram I, nisi apud Poetas. H. St. Sed, quum Comparativus regulariter formetur, I geminari non debet. In Superlativo vero geminari ideo videtur, quia Simillimus euphoniæ causa per syncopen ex Simillimus fecerunt antiqui, ad evitandam repetitionem litteræ i. Quemadmodum & in Agilis, Facilis, Gracilis, Humilis eandem euphoniã secuti sunt licet nonnunquam & alterius declinationis exempla occurrant, præsertim apud antiquiores. Sic & r geminatum in his quorum Positivus hæc littera terminatur, ut Acerrimus, &c. Alioqui ratio nulla apparet cur antepenultima e. g. in Similimus producatur, quum eadem in Positivo & Comparativo correpta sit, ut & in ceteris a Similis derivatis.
- Superl.** Cic. pro Marcel. 8. Hæc qui faciat, non ego eum cum summi viris comparo, sed simillimum deo judico.
Furtis & fraude simillimus illi. Ovid. 13. Met. 32.
Anni puro simillimus. Hor. 2. Epist. 2. 20.
Buxo simillimus. Ovid. 11. Met. 417.
Flos violæ simillimus. Ovid. 4. Met. 268.
Pallor simillimus buxo. Ovid. 11. Met. 417.
Quies simillima morti placidæ. Virg. 6. Æn. 522.
- SIMILE**, [*σμίμιος*] Adverbialiter positum. Cic. 4. Acad. 14. Similivus, quum perturbare, ut illi Remp. sic vos philosophiam, bene jam constitutam, velitis, Empedoclem, Anaxagoram, Democritum, &c. pro fertis al. Similiter.
- Superl.** Cic. 2. Tusc. 54. Simillime animus intentione sua depellit prelfum omnem ponderum: remissione autem sic urgetur, ut se nequeat extollere.
- Simillime atque**. Cic. pro Lege Agr. 1. 13. Hic tamen excipit Pompejum: simillime, ut mihi videtur, atque in illa lege, qua peregrini Roma ejiciuntur, Glaucippus excipitur.
- SIMILITER**. Adv. [*σμίμιος* Gl. L. G. & G. L.] Pariter, eodem modo. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Ego etiam si omnia, quæ dicenda sunt, libere dixero, nequaquam tamen similiter oratio mea exire atque in vulgus emanare poterit.
- Similiter ac**. Cic. 3. de Nat. Deor. 8. Tu autem quid quæris? similitè facis ac si me roges, cur te duobus contuear oculis.
- Similiter atque**. Cic. 1. Philip. 9. Neque vero illum similiter atque ipsam, commotum esse vidi.
- Similiter**, ut. Cic. 1. Off. 87. Similiter facere eos, qui inter se conderent, uter Remp. potius administraret, ut si nautæ inter se certarent quis eorum potissimum gubernaret.
- Similiter**, cum Darivo. Plin. lib. 11. cap. 25. Similiter his & scorpione terrestres, vermiculos ovorum specie pariunt.
- SIMILITAS**, ætis. f. [*σμίμιος*] antiquum pro Similitudine. Cæcil. apu Non. 2. 827. Vide quid ferat motum similitas.
Nec ceteræ easdem habent inter fenaturæ rerum similitates. Vitruv. 9. 5
- SIMILITUDO**, inis. f. [*σμίμιος*, *σμίμιος*, Gl. L. G. & G. L.] Ipsa re similitudo forma. Cic. 1. Off. 56. Nihil autem amabilius, nec copulati-um quam morum similitudo bonorum. [Gloss. Græcolat. *σμίμιος*, ἢ ἰσότης Paritas, æqualitas; *σμίμιος* ὁψείως, Similitudo.]
Ad similitudinem. V. AD præpositionem.
- Similitudo periculi**. Cic. 7. Verr. 94.
- Similitudo veri**. Plin. lib. 34. cap. 7. conf. Verisimilitudo, in VERBUM
- Abripere a parentis similitudine. V. ARRIPIO.
- Accedere ad similitudinem alicujus rei. V. ACCEDO.
- Arripere alicujus similitudinem. V. ARRIPIO.
- Similitudine veri capi. Liv. 25. 16.
- Eludere similitudines. Quintil. lib. 5. cap. 13.
- Ducere similitudinem. Cic. in Orat. 9. V. Formam alicujus facere, i FORMAM.

Similitudo cum. Cic. 2. Tusc. 54. Sunt enim quædam animi similitudines cum corpore.

SIMILIO, [ὁμοίω] Ære. Similem esse, construitur cum Accusativo. Martial. lib. 2. 35.

Quum sint crura tibi, similent quæ cornua Lunæ, &c. Alii legunt Simulent, per ultimam vocalem. Simulare enim dicimus & Assimulare; non autem Similare, ut quidam indocti præcipiunt. Hæc Raphael Regius in illud Ovid. 5. Met. 6.

Assimulare freto possis. [Sic Simulatio pro Similitudine. V. in SIMUL.]

SIMISSATOR, Æris. m. Σιμιστωρ ἄνθρωπος, ἢ ἄλλος πρὸς ὑπερβ. Gloss. Græcolat. [An Semiflator scribendum?]

SIMITU, [ἀμιγ] pro Simul posuere veteres. Plaut. Stich. 1. 3. 94. Mecum simitu ut ires ad sese domum. Sic Amphit. 2. 1. 84. Non enim ego cum vino simitu ebibi imperium tuum. Idem

Trinum. 2. 1. 1. Multas res simitu in meo corde verso. V. & Lucil. apud Non. 2. 8. 14.

SIMIOLOUS, SIMIUS. V. SIMIA.

SIMMIAS, [Σιμμίας] Philosophus Thebanus, Socratis auditor, cujus scripta enumerantur a Suida. V. Diogen. Laërt. lib. 2. f. 113. & 124.

Simias Rhodius Grammaticus, de quo Strabo l. 14. & Suid.

SIMO, Ænis. m. Simones [σίμωνες] iidem qui & Simi, id est qui nares habent pressas, quos insolenti vocabulo *Camusos* appellamus. V. SIMUS.

SIMON, is. m. [Σίμων] & SIMONON, [Σιμωνών] plures hoc nomine fuerunt, post Philippum Græcis, Latinis, Hebræisque pariter communi.

Ex his antiquissimum sane legimus Atheniensem, ex coriario philosophum, & Socratis discipulum fuisse, qui scripsit dialogos V. Diog. Laërt. lib. 2. f. 122.

Simon Magnæticus, musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more corrupto, Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lysis Lyfiodiam. Strabo lib. 14.

Simon Constantinopolitanus, Iudi magister, annos abhinc circiter quadringentos composuit Græce Metaphrases. id est sanctorum vitas, quæ habentur in bibliotheca Vaticana, unde & Metaphrastra cognomen invenit.

Ex Hebræis vero Simon Petrus, Apostolus, notus ex sacris Scripturis.

Item Simon Magus, caput & auctor totius Hæreseos; de quo Eusebius lib. 2. latissime: & Justinus in apologia ad Antoninum principem: & Irenæus in primo adversus hæreses libro. Simon idem ille qui a Petro Spiritus sancti gratiam mercari volebat. Act. 8. 9. seq.

Præter hos, Simon Tridentinus puer. Hic sedente Sixto quarto Pontifice, die Veneris sanctæ septimanæ a Judæis clam comprehensus, ac omnibus cruciatibus prius affectus, demum cruci affixus est. Ex quo templum ei velut martyri dicatum est. Volaterranus.

Simon, Persona comica apud Ter. Unde

Emunctus Simon. Hor. in Arte Poet. 238. conf. SIMO, Ære.

ΣΙΜΟΝΙΑ, ut putatur, a Simone mago dicta, vox est non Latina, qua soli theologi utuntur. Dicitur autem quando quis vult dare aut accipere dona Dei, data aut accepta pecunia. V. loc. Act. 8. jam indicat.

ΣΙΜΟΝΙΑΝΙ, Simonis magi asseclæ. Isidor. Orig. 8. 5.

SIMO, Ære. Deprimere: antiquum. Non. 2. 771. Simat, Deprimit. Lucil. lib. 7.

Simavit taxim ad nares, delphinus ut olim. Sic emendat Turnebus, cum in Nonio legatur Simat. Moveri se dicit & sententia, & quod delphini simi sint: unde & simonis nomine eos gaudere Plinius refert. V. Plin. 9. 8. conf. SIMUS.

ΣΙΜΩΝΙΣ, entis. m. [Σιμωνίς] Fluvius, qui ex Ida monte Trojano defluens, juxta Trojam labitur: & mari appropinquans, commiscetur Xantho, ac in paludem cogitur. Deinde exit in mare juxta Sigeum promontorium. Virg. 6. Æn. 88.

Non Simois tibi nec Xanthus, nec Dorica castra Defuerint.

Lubricus Simois. Hor. Epod. 13. 21.

Phrygius Simois. Virg. 1. Æn. 622.

ΣΙΜΩΝΙΣΤΗΣ, a, um. Adj. [Σιμωνίσις] attributum: Campus Simoestus, Σιμωνίσιον πῶδιον, hoc est Troadis campus Simoente irrigatus. Strab. lib. 13.

ΣΙΜΩΝΙΣΤΗΣ, i. m. [Σιμωνίσις] Nomen adolescentis Trojani, sic nominati, quod apud Simoentem fluvium esset natus. Homer. lib. 4. Iliad. 488.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, is. m. [Σιμωνίδης] Ex Julide Ceus poeta, inter principes Lyricos numeratus. De quo Quintil. lib. 10. cap. 1. Cic. 2. de Orat. 351. Simonides Ceus primus artem memorandi invenisse fertur. Vide ibidem plura. Plinius 7. 56. octavam chordam in lyra invenisse scribit: Eustathius vero tres duplices litteras, ε, ψ, θ.

Simonides alius Iambicus poeta: quem Strabo Amorginum fuisse dicit, Suidas vero Carystium, sive Eretriensem: qui scripsit Græcorum apud Aulidem conventum, trimetrorum libros duos, & alia. [Suid. duos facit, q. V.]

Præter hos alios duos ponit Suidas: unum filium fororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponnesiacum fuit, scripsitque genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poetam Antiochi magni tempore, cujus res gestas scripsit, ac bellum adversus Galatas.

Somnium de Simonide. Cic. 1. de Divin. 56.

ΣΙΜΩΝΙΔΕΥΣ, a, um. [Σιμωνίδης] Adj. Catal. 39. 8.

Mæstius lacrimis Simonideis. V. Quintil. l. c.

IMPLEX, icis. Adj. [ἀπλοῦς, ἀπλῆς, Gl. L. G. & G. L.] Nomen numerale, Quod Unum est neque ex pluribus constatum; adeoque opponitur Duplici aut multiplici; dicitur quæ sine plica Ter. in prol. Heaut. 6.

Duplex quæ ex argumento facta est simplici. [Unde igitur Simplus? Iter simplex & directum. Cic. 2. de Nat. Deor. 144. Flexuosum iter habet, ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret.]

Natura vocis simplex. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Cornua simplicia. Plin. lib. 11. cap. 37.

Via mortis simplex. Virg. 2. Georg. 482.

Utilitas simplex. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Simplex, [ἀπλοῦς Gl. L. G. & G. L.] Sine cura, neglectus.

Crisis erat simplex, nodum collectus in unum. Ovid. 8. Met. 319.

Cibus simplex, Purus, non exquisitus, aut alio condimento corruptus vel composuit. Martial. lib. 4. 30. Plin. lib. 11. cap. 53. Homini cibus utilissimus simplex.

Vol. IV.

Condimentum orationis simplex. Quintil. lib. 6. cap. 3. Salfum igitur erit, quod non erit insulfum, velut quoddam simplex orationis condimentum.

Simplex, Verum & sincerum: cui Falsum opponitur. Cic. 11. Fam. 28. Trebatius nostro magnas ago gratias, quod tuum erga me animum simplicem atque amicum aperuit. Idem 2. de Fin. 46. His initiis inducti omnia vera diligimus, id est fidelia, simplicia, constantia: tum vana, falsa, fallentia odimus, ut fraudem, perjurium, malitiam, injuriam. Hic Simplici opposuit Falsum.

Munditiis simplex mulier. Hor. 1. Carm. 5. 5. i. c. inquit Acron, Animo factiosa. Meretricis enim astutias infectatur, quæ simplici munditia infidias moliretur. [Oxymoron est. Quæ ornatu neglecto maxime ornata.]

Bonum simplex & verum. Cic. 1. Acad. 7.

Simplex de homine. Simplicem appellant Latini Apertum, liberum, nihil dissimulantem, omnia & loquentem & facientem, quæ sentit & recta judicat, sic item & Græci. Hor. 1. Serm. 3. 52.

— at est truculentior, atque

Plus æquo liber, simplex fortisque habeatur. Huic opponitur

Duplex. Hor. 1. Carm. 6. 7.

Nec curfus duplicis per mare Ulyssæi. Ex Lambino.

In docendo simplicem esse. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Ætas simplex. Stat. 9. Theb. 878.

Anni simplices, Primi & qui simplici numero efferuntur, nempe usque ad decimum: vel in quibus simplex toga & pura quæ post eam, quæ prætexta dicebatur, sumi solebat. Martial. lib. 10. 20.

Tu mihi simplicibus, Mani, dilectus ab annis, Et prætextata cultus amicitia. [i. e. Puerilibus, rudibus.]

Domus simplex & inscia fraudum. Stat. 3. Silv. 1. 32.

Homo simplex, Purus, apertus, nihil tectum, nihil simulatum habens. Cic. 4. Acad. 112.

Rura simplicia, Prisca simplicitate rudia. Plin. lib. 12. pr.

Compar. Hor. 1. Serm. 3. 63.

Simplicior si quis, qualem me sæpe libenter Obtulerim tibi, Mæcenas.

Simplicissimus, Superl. Sen. de Brev. vit. 12.

SIMPLICITAS, ætis. f. [ἀπλοτης, Gl. L. G. & G. L.] Martial. lib. 10. 47.

Prudens simplicitas, pares amici.

Fabularum convivalium simplicitas. Tacit. 6. Ann. 5. 3.

Nuda simplicitas. Ovid. 1. Amor. 3. 14.

Rudis simplicitas. Ovid. 3. de Arte Am. 113.

Gloriari simplicitate. Quintil. lib. 5. cap. 7.

SIMPLICITER, Adv. [ἀπλοτης Gl. L. G. & G. L.] Cic. in Topic. 84. Quum autem quaritur quale id sit, aut simpliciter quaritur, aut comparate.

Pure, aperte. Plin. 5. Epist. 3. pr. Me tamen amice simpliciterque reprehenderent. Idem Epist. 2. lib. 5. Recipies ergo epistolas steriles & simpliciter ingratas.

Dicere simpliciter. Martial. lib. 14. 215.

Oberrare simpliciter. Plin. lib. 8. cap. 4. Elephas homine obvio, forte in solitudine, & simpliciter oberrante, clemens placidusque etiam demonstrare viam traditur.

Vivere simpliciter. Cic. 1. Off. 92. Hæc præscripta servantem, licet graviter, magnifice, animoseque vivere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ hominum amice.

Simpliciter, quasi dicas Generaliter, sine alia adjectione aut interpretatione. Paulus in l. Lecta. D. Si cert. petat. Pactum autem, quod subiectum esset, quidam dicebat ad fortis solutionem tantum pertinere, non etiam ad usurarium, quæ priore parte simpliciter in stipulationem venissent. Ulpian. in l. Ab hostibus. §. ult. D. Ex quib. caus. major &c.

Compar. Sequi docentes simplicius. Quintil. lib. 2. cap. 12. [Cit. falsa.]

SIMPLICITUS, Adv. antiquum, pro Simpliciter. Plaut. Mercat. Prol. 14.

Sed eam simplicitus dicam, si opera est auribus. Non. 2. 825.

Al. Sed, ea ut sim implicitus.

SIMPLUS, a, um. Adj. [ἀπλοτης Gl. L. G. & G. L.] Unicus, vel semel tantum. Plaut. Mostel. 2. 2. 73.

Scelestæ hæ sunt ædes, simpla est habitatio. Rectius al. Impia.

Varr. 2. de R. R. cap. 10. Aut si mancipio non datur, dupla promitti: aut si ita pacti, simpla.

SIMPLUM, i. n. Liv. 29. 15. Simplum imperare; quod duplicato militum numero aut vectigalium opponitur. Plaut. Pœn. 5. 6. 25.

Verum obsecro te ut liceat simplum solvere.

SIMPLARIUM, a, um. Adj. Simplaria venditiones sunt, pro quibus necesse venditor non habet de dupla emptori repromittere, quarum meminit Ulpianus in l. Emptori. D. de evictionibus. Ita enim simplaria venditiones a Pomponio dicuntur, ut simplaria actiones, duplarie, & quadruplarie dicebantur, quæ in simplum, duplum, quadruplum dabantur. Eadem ratione armaturæ simplares, duplarsque a Vegetio dicuntur, lib. 2. 7. de Re militari: quas qui gestabant, singulas & duplas consequebantur annonas. Et ab eod. ibid. & a Modesto De vocabulis rei militaris, Torquarii simplares, duplarsque. Budæus. conf. Stewech. ad Veget. l. c. & Lex. Pitisc.

SIMPLUDIÆRRUS, a, um. Adj. Quasi Simpludiarius, ut vult Scalig. Festus, Simpludiærea funera sunt, quibus adhibentur D. T. ludi corbitoresque. Quidam ea dixerunt esse, quibus neutrum genus interesset ludorum: nam indictiva sunt, quibus adhibentur, non ludi modo, sed etiam desultores, quæ sunt amplissima. Lectio mendosa, sic restituo cum Ant. Augult. Ludi desultoresque. D. T. i. e. Duntaxat, ut vult Scalig.

Simpludiærea opponitur Indictivis, in quibus & Ludii & Desultores, ac etiam ludorum quedam genera. Cic. 2. de Legib. 61. Funus ut indicatur, si quid ludorum: dominus funeris utatur accenso atque licitoribus hæc Cic. At in simpludiariis simpli ludii. Unde nomen; dicta enim quasi *simpli-ludaria*. Simpli ludii autem sunt Saltatores, vel cernuatores. Al. Corbitores. V. Dacæus in loc. Festi citatum.

SIMPULO, & contracte SIMPLO, Ænis. m. Simpulones dicuntur Convivæ: nam & Amicus sponsi, qui cum eo per convivia ambulat, Simplotor dicitur. Sutruius Piferatoria,

Summates viri simplones facti sunt ganei. Est autem Ganeum Taberna Fulgent. de Prisc. Serm. 49.

SIMPULĀTOR, Æris. m. Amicus sponsi. Iliad. Gloss.

SIMPULUM, five SIMPULIUM, i. n. [σπυλῶν Gl. L. G.] a fumendo, quod eo proliabatur minutim. Bayhus autem legendum putat Simpulium,

H h 2

pullum, ea forma qua Ampullam dicimus. [In Gloss. scribitur Simpulum corrupte. Apud Varr. Sempulum.
 In simpulo aliquid facere, proverbialis locutio. Cic. 3. de Legib. 36. Et avus quidem noster, inquit, singulari virtute, in hoc municipio, quoad vixit, restitit M. Gratio, cuius in matrimonio fororem, aviam nostram, habebat, ferenti legem Tabellariam. Excitabat enim fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratio, quos post filius eius Marius in Ægeo excitavit mari. Quantum igitur conjectura consequi licet, In simpulo fieri dicebant, quod vel clanculum, vel in re minuta atque humili fieret. Est enim Simpulum, auctore Festo, Vas parvum, non dissimile cyatho; quo vinum in sacrificiis libabatur: unde & Mulieres divinis rebus deditæ, Simpulatrices dicuntur. M. Varro L. L. 4. 26. extr. scribit Vas esse minutum fundens, in cuius locum successerit epichylis: unde veteres Res minutas, nulliusque pretii, simpularias appellabant. Plin. lib. 35. cap. 12. In sacris quidem, etiam inter has opes, non murthinis, crystallinisve, sed scitilibus prolibatur simpulis innocentius. Et M. Varro apud Nonium 15. 12. Marcellam ait, deos ipsos vili simpulo invitari. Sunt qui pro Simpulo legunt Simpuvium, cuius meminit Juvenal. 6. Sat. 344.

Simpuvium ridere Numæ, nigrumque catinum. Proinde non absurdum mihi videtur, si quis existimet sumptam allegoriam a puero-rum lusu, quo fero per nitulum angustam in simpulum inflantes, quasi fluctus quosdam & aquæ strepitum excitare. Hæc Erasmus. V. infra SIMPUVIUM.

Simpulariæ res. priscis Minutæ, nullius fere pretii: Notat Erasmus in parœmia, In simplo. Sed vereor ne non legendum sit, Simplariæ res, & In simpulo, ut errasse Spiegelum facile percipi possit.

SIMPŪVIUM, i. n. est Vas ligneum, ut videtur Nonio 15. 12. Varro Est Modus matulæ, Non vides, inquit, ipsos deos, si quando volunt gustare vinum, derepere ad hominum fana, & tamen tum ipsi illi libero simpuvio vinitari?

SIMPULATRIX, icis. f. Mulier rebus divinis dedita. Festus.
 SIMUL, [ὄμις, ἢ ἄμω, ὄμις Gl. L. G. & G. L.] Adv. congregandi. Ter. Eun. 2. 2. 10. Simul consilium cum re amitti. Plin. Epist. 136. Simul militavimus.

Simul tecum. Plaut. Amph. 2. 2. 122. Virg. 9. Ecl. 18.

— heu tua nobis

Pæne simul tecum solatia rapta, Menalca? Cic. pro Font. 23. Nisi aliquoties ex ipsis accusatoribus, vobiscum simul, iudices, audissem. Idem pro Domo 79. Sed etiam optimi cives fruuntur vobiscum simul hac civitate.

Simul cum. Cic. de Amicit. 13. Neque enim assentior iis, qui hæc nuper disserere cœperunt, cum corporibus simul animos interire, atque omnia morte deleri. Idem 3. Tusc. 40. Quod si cui, ut ait idem, simul animus cum re concidit, &c.

Simul, pro Simul cum, Ablativum regit. Sil. 5. 418.

— avulsa est protinus hosti

Ore simul cervix. Tacitus saepe ita locutus est; ut 3. Ann. 64. Quindecimviri septemviris simul. Tacit. 4. Ann. 55. Verum Hypæpeni, Trallianique Laodiceis ac Magnætibis simul transmissi. Idem 6. Ann. 9. Acervatim ex eo Annus Pollio, Appius Silanus, Scæuro Mamerco simul, ac Sabino Calvisio, majestatis postulantur. Nam sic suam ἄμω, Græci cum Dativo copulare solent, ut, ἄμω δὲ γῆπτῶν ἀδύρουσι ἐλόνε. τῆς ἢ τῆς αἰῶν ἢ γῆ.

Simul, Deinde etiam, vel præterea. Cic. 5. Fam. 13. Cives Romanos occidit, abripuit, disperdidit, regiones vastavit, simul vero semillis homo contra me arma tulit. Vetus exemplar legit Semius, non Semillis homo. al. Simius. Ter. And. 1. 1. 132. Simul sceleratus Davus si quid &c. conf. infra Simul &.

Simul, quod Sallust. Catil. 16. His amicis, focisique confusus Catilina, simul quod res alienum per omnes terras ingens erat. i. e. Etiam.

Simul, cum particula Que junctum & cum Ac vel Et. Quintil. lib. 10. cap. 1. Qualis ferri fulgor quo mens simul visusque perstringatur. Plin. lib. 9. cap. 35. Superbo simul ac procaci fultu, ut regina meretrix. Plin. 2. Epist. 7. Sordidum simul & sumptuosum. [Hic est Pariter.

Simul, pro Eadem opera. Plaut. Merc. prol. 1.

— Duas res simul nunc agere decretum est mihi.

Simul, quandoque geminata legitur, & habet eandem pæne vim, quam Cum & Tum, sive Partim. Quintil. in Præf. lib. 1. Simul ut pleniore obsequio demererer amantissimos mei: simul ne vulgarem viam ingressus, alienis demum vestigiis insisterem. Liv. 1. 9. Nusquam benigne legatio audita est, adeo omnes simul spernebant, simul tantam in medio crescentem molem sibi ac posteris suis metuebant. Idem 27. 3. pr. Milites adificiis emotos, simul ut cum agro tecta urbis fruenda locarentur: simul metuens ne suum quoque exercitum, sicut Annib. &c.

Simul ac; significat Ubi primum, vel Statim quum, live postquam. Virg. 4. Æn. 60. — Quam simul ac tali perferit peste teneri.

Simul ac. seq. Statim. Cic. 3. Verr. 27. Verres simul ac tetigit provinciam, statim Messanam litteras dedit. Idem 6. Fam. 19. Simul ac accipi a Se-leuco tuo litteras, statim qua sivi e Balbo per codicillos quid esset in lege.

Simul ac primum. Cic. 3. Verr. 34. Simul ac potestas primum data est, adeunt hi, quos dixi. Idem 2. de Nat. Deor. 124. Quædamque serpentes, ortæ extra aquam, simul ac primum niti possunt, aquam persequuntur. Simul atque. Idem. Cic. 1. de Fin. 51. Omne animal, simul atque natura sit, voluptatem appetere, eaque gaudere, ut summo bono. Idem 5. Verr. 125. Ut temporibus illis, simul atque hostis superatus esset, aër araretur omnis.

Simul &, pro Atque etiam, vel præterea. Cic. 3. Verr. 106. Quemadmodum sine periculo suo dare possent, non videbant, simul & istum fore tam improbum non arbitrabantur. [Hic est Copulans. V. supra.

Simul ut. Idem, quod Simul ac. Cic. 2. de Fin. 33. Omne autem animal, simul ut ortum est, & se ipsum, & omnes partes suas diligit. Idem 4. Acad. 51. Itaque simul ut expectecti fumus, visa illa contemnimus.

Simul rimum. Liv. 6. 1. Quum civitas in opere ac labore reficiendæ urbis teneretur, interim Q. Fabio simul primum magistratu abiit; ab C. Marcio Tribuno pleb. dicta dies est.

Simul, sine particulis Ac, vel Atque, Ut. Cic. 4. Acad. 86. Et simul inflavit tibiçen, a perito carmen agnosceitur. Liv. 26. 43. Qui simul in potestate vestra erunt, extemplo omnia, quæ nunc sub Carthaginensibus sunt, in ditionem tradent. Simul dixit pro Simul ac,

Simitu, antiquum pro Simul. V. in suo loco.

SIMULACRUM, SIMULATR, SIMULATOR, &c. V. post seq. dict. SIMŪLO, [σπυλακρίον, σπυλακρίον Gl. L. G.] Ære. Imitari & referre. A Similis derivatur: vel, ut quidam volunt, a Simul. Nihil enim aliud est Simulare, quam ea, quæ absunt, simul esse ostendere. Hor. 2. Epist. 1. 241. — duceret æra

Fortis Alexandri vultum simulantia.

Simulare, Fingere, ac pro vero falsum tradere, ut ait Donatus. Ter. Heaut. 4. 1. 23.

Non simulare mortem verbis, re ipsa spem vitæ dare. Cic. de Amicit. 99. Et, litigare se simulans, blandiatur. Et Cic. 2. Verr. 15. Simulat his se rebus condere, sed video quid agat.

Simulare anum. Ovid. 3. Met. 275.

Lumine tecto fomnus simulatur. Ovid. 21. Epist. 199.

Simulare amicitiam. Cæf. 1. Bell. Gall. 44.

Morbum simulare. Cic. 3. Verr. 12. Ut tertius dies sic hominem prostereret ut, morbo simulato, non quid responderet, sed quemadmodum non responderet deliberaret.

Gaudia vultu simulare. Ovid. 1. de Arte Am. 678.

Spem vultu simulat. Virg. 1. Æn. 213.

Simulo non sentire, pro Dissimulo. Plin. 3. Epist. 14.

Non es quod simulas, inquit Hor. 2. Serm. 7. 56.

Simulat quasi. Plaut. Amph. 1. 1. 45.

Verum tamen, quasi affuerim simulabo, atque audita eloquar. Idem

Curc. 3. 21. Simulabo quasi non noverim.

Simulare cupressum, Pingere. Hor. de Arte Poet. 19.

Sed nunc non erat his locus, & fortasse cupressum

Scis simulare, &c. Proverbium in eos convenit, qui id, quod unum sciunt, fortasse non valde magnum, quovis loco inepte atque intempetive inculcant, ab illo imperito pictore natum, qui a naufrago conductus, ut in tabula naufragium ejus depingeret, quærebatur ab eo, num cupressum appingi vellet. Ex Lambino.

Inter Simulare & Dissimulare. Simulare est fingere scire, quæ nescias: Dissimulare, fingere nescire, quæ scias. Sallust. in Catil. 5. Cujus rei libet simulator ac dissimulator. Ex Nonio 5. 72. Virg. 1. Æn. 520.

Dissimulant & nube cava speculantur amici. In quem locum

Servius: Dissimulamus nota; Simulamus ignota: Dissimulamus quod sumus; Simulamus quod non sumus. Quidam Similo per i scribunt.

SIMULANS, antis. [σπυλακρίων] Partic. Hor. 2. Epist. 1. 241.

— aut alius Lysippo duceret æra

Fortis Alexandri vultum simulantia. Ovid. 2. Amor. 6. 23.

Non fuit in terris vocum simulator ales. al. Simulacior.

SIMULATUS, a, um. [σπυλακρίων Gl. L. G.] Adj. ex Partic. pass. ut

Dolor simulatus. Lucan. lib. 10. 83.

Amorem simulatum fingere. Propert. lib. 2. 24. 47.

Conscientia simulata. Tacit. lib. 2. Ann. 40.

Verba simulata. Virg. 1. Æn. 714.

SIMULANTER, Adv. Apul. Met. lib. 8 p. 205. Elmenh. Quoad simulanter evicta Charite suscipit. [i. e. Evictam se simulans.

Simulanter Pontanus de Serm. p. 381. Sic autem Dissimulanter Cic. H. St. Desiderabatur hæc vox in Lugd.

SIMULANTE, [σπυλακρίων] Adv. cui opponitur Ex animo. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Mala enim & impia consuetudo est, contra deos disputandi: sive ex animo id fit, sive simulate.

SIMULATIO, ōnis. f. [σπυλακρίων Gl. L. G. & G. L.] Fictio, Ficta alicujus rei pro vultum, gestus, &c. representatio. Unde pro Deceptione & circumventionem ponitur, quod animi voluntate vultu simulata fiat. Cic. 1. Fam. 9. A quibus tendendus fuerat: derelictus: idque non solum fronte, atque vultu, quibus simulatio facillime sustinetur. Ter. Heaut. 4. 5. 34. Non mea est simulatio.

Simulatione officii, Specie, Præterito. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 9. Cic. 3. Verr. 39. Nullæ sunt occultiores insidiæ, quam hæ, quæ latent in simulatione officii, aut in aliquo necessitudinis nomine. conf. 11. Fam. 13.

Fallax imitatio, simulatioque virtutis. Cic. 4. Acad. 140. Induere simulationem alicujus rei. V. INDUO.

Simulatio, pro Similitudine. Plin. lib. 11. cap. 44. Simiarum genera perfectam hominis simulationem continent, facie, naribus, auribus, palpebris, &c.

SIMULATOR, ōris. m. [σπυλακρίων Gl. L. G.] Cic. 1. Off. 108. De Græcis autem dulcem & facetum, festivique sermonis, atque in omni ratione simulatorem, quem ἱπῶνα Græci nominaverunt, Socratem accepimus. Idem 1. Q. frat. 3. Messalam tui studiosum esse arbitror, Pompejum etiam simulatorem puto. Ovid. 2. de Arte Am. 311.

Tantum ne pateas verbis simulator in illis.

Artifex & simulator figuræ Morpheus. Ovid. 11. Met. 634.

SIMULATRIX, icis. f. Simulatrices, scribit Festus esse Mulieres sagas & expiatrias, vel sacerdotas, quæ expiare sunt solitæ, quod verbum purem ex eo natum, quod in sacris multa simulentur, & simulata pro veris haberentur: ut apud Virg. 4. Æn. 512.

Sparferat & latices simulatos fontis Averni. Alioqui mulieres rebus divinis deditæ Simulatrices dicebantur. Sed & Simpulatrices legitur.

Turneb. Adverf. 16. 22. Stat. 4. Theb. 551. Colchis & Ææo simulatrix litore Circe.

SIMULAMEN, inis. n. [σπυλακρίων] Simulacrum. Ovid. de Adonide interempto ab apro, lib. 10. Met. 726.

Annua plangoris peraget simulamina nostri. Singulis annis Adonia, id est sacra in Adonis honorem celebrantur: in quibus Adonis plantabatur, ac luctus Veneris referebatur.

SIMULAMENTUM, i. n. Idem. Gell. 15. 22. in tit. De commentitiis simulamentis.

SIMULACRUM, i. n. [ἀπεικόνισμα, εἰδωλον, εἶδωλον Gl. L. G.] a Simulo; proprie dicitur Imago alicujus rei ficta. Simulacra, enim, principio ex desiderio mortuorum orta sunt: ut qui jam defecerant, vivere viderentur. Cic. pro Domo 111. Mulieris simulacrumque e marmore.

Ibid. 110. Libertatis simulacrum in ea domo collocabatur. Æthiopes, simulacrumque Michridatis. Cic. 4. Verr. 159.

Divum simulacra, Statuæ. Virg. 2. Æn. 517. Non ita antiqua simulacra. V. NON.

Augusta simulacra. V. AUGUSTUS.

Aurea simulacra. Lucret. lib. 2. 24.

Inania simulacra. Ovid. 3. Met. 668.
 Lignea simulacra deorum. Ovid. 10. Met. 694.
 Nitentia simulacra fragili cera. Juven. 12. Sat. 88.
 Imbecilla ac mortalia vultus simulacra. Tacit. in vlta Agric. 46.
 Vasta ferarum simulacra, Signa fiderea. Ovid. 2. Met. 194.
 Infelix simulacrum, atque ipſius umbra Creuſiſæ. Virg. 2. Æn. 772. ubi
 Servius: Simulacra, ſunt Deorum; Umbrae, Inferorum; Anima, quæ cælum petunt. Virg. 7. Æn. 19.

Multa modis ſimulacra videt volitantia miris.
 Quicquid fictum & ſimulatum eſt, appellatur Simulacrum.
 Simulacrum ac veſtigium civitatis, metaphoricòs pro Signo & nota. Cic. 10. Fam. 1. In qua nec Senatus, nec populus vim habet ullam, nec leges ullæ ſunt, nec judicia, nec omnino ſimulacrum aliquod ac veſtigium civitatis. [i. e. Species reſidua.

Civilitatis particule ſimulacrum. Quintil. lib. 2. cap. 15. p. 182. Burm.
 Simulacra animorum. Cic. pro Arch. 30. Statuas & imagines, non animorum ſimulacra, ſed corporum, ſtudioſe ſummi homines reliquerunt.
 Simulacra virtutum. Cic. 2. de Finib. 110. Ergo in beſtiis erunt ſecreta a voluptate humanarum quædam ſimulacra virtutum: in ipſis hominibus virtus niſi voluptatis cauſa nulla erit?

Belli ſimulacra cientes. Lucret. lib. 2. 42.
 Pugnae ſimulacra. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Simulacrum oratoris. Cic. in Orat. 22. Atque utinam in Latinis talis oratoris ſimulacrum reperire poſſemus: eſſet egregium, non querere externa, domeſticis eſſe contentos. Simulacrum vocat, Quod ad perfectæ eloquentiæ ſimilitudinem formatum ſit.

Simulacrum, pro Signo, & re viſa. Eucl. in Specularia Theor. 21. In convexis ſpeculis ſimulacrum ſpectans minus eſt. Item Theor. 22. In convexis ſpeculis a minoribus ſpeculis minora ſimulacra ſpectantur. [Sed hæc Euclidea Latina non ſunt.

SIMULTER, antique, pro Similiter. Plaut. Pſeud. 1. 3. 149.
 Exoffabo ego illum ſimulter iſdem, ut murænam coquus. Sic Nonius 2. 780. legit. Al. Similiter.

SIMULTAS, ætis. f. [ἀπικρία, ἔχθρα, ἀντιπικρία, Gl. L. G.] Latens odium, inquit Valla in Raudenſem; Ea ſimultas plerumque intelligi contenta eſt, quum inimicitia opere ſe offendant. Plaut. Pſeud. 1. 3. 50.

Nam hic id meruit, ne illam vendas ob ſimulatem ſuam.
 Simultas (inquit Feſtus) eſt Odium: dicta ex contrario, quia minime ſunt odientes ſe ſimul. Poſſet & a Simulatione dicta exiſtimari, quia ſimulata loquuntur adinvicem.

Vetus atque antiqua ſimultas inter finitimos. Juven. 15. Sat. 33.
 Accipere ſimultates. Cic. pro Lege Manil. 71. Ut multas etiam ſimultates, partim obſcuras, partim apertas, intelligam, mihi non neceſſarias, vobis non inutiles accepſiſſe. Al. Suſcepſiſſe.

Deponere ſimulatatem. Cic. 2. Fam. 19.
 Exercere ſimulatatem. Cic. pro Flacc. 88.
 Habere ſimulatatem cum aliquo. Cic. pro Cluent. 80.

Intercedit ſimultas huic cum Curione. Caſ. 2. Bell. Civil. 25.
 Subire ſimulatatem. Cic. pro Lege Manil.
 Eſſe ſimulatatem alicui cum aliquo. Cic. 8. Fam. 6.

Suſcipere ſimulatatem. Cic. 1. Q. frat. 1. Ex quibus nonnullas ſimultates cum magna mea lætitia ſuſceptas habemus. conf. Accipere.

SIMUS, i. m. [Σιμός] Pictor. Plin. lib. 35. cap. 11. Simus pinxit juvenem requieſcentis in officina fullonis, Quinquatrus celebrantem.

Simus [σιμός] herba eſt, de qua ſic Plin. lib. 22. cap. 22. Simus lapides renum in vino decocta atque pota eximit. Mures enecat caverna eorum ſimo præcluſa. Ulcera jumentorum ſimi radix tollit.

SIMUS, a, um. Adj. [σιμός] Quod eſt preſſum. Plin. lib. 11. cap. 37. Et altior homini tantum, quem novi mores ſubdola irriſioni dicavere, naſus. Non alii animalium nares eminent. Avibus, ſerpentibus, piſcibus foramina tantum ad olfactus, ſine naribus. Et hinc cognomina, Simorum, Silonum. Virg. 10. Ecl. 7.

Dum tenera attondent ſimæ virgulta capellæ. Martial. 6. 39.
 Atque ille ſima nare, turgidis labris. [Gloſſ. Græcolat. Σιμός, Simus, Cilico. conf. SILUS. Suid. Σιμός, ὁ ἀνάθη τῆς χυπῆς, σιμός τῆν ῥίνα. Idem. Γρυπῆς, ὁ καρπιλοῦρην.

SIMULUS, a, um. Adj. diminut. Martial. lib. 5. 61.
 Simulus iſte quis eſt, uxori ſemper adheret
 Qui, Mariane, tuæ? ſimulus iſte quis eſt? Al. Criſpulus.

Simula, æ. f. V. Satyra in SATYRUS. Eſt & nom. proprium.

S I N

SIN, V. SI.
SINA, æ. f. Urbs Meſopotamiæ. Eo nomine etiam dictus eſt mons Petreæ Arabiæ. Quidam montem Sinai vocant. In N. E. Σινά indecl. Juſtin. lib. 36. cap. 2. appellat Sinæum. Al. Synæ. Nomen habet a vepribus & dumetis quibus ſeptus eſt. Eſt enim Hebræis Senah, arbor ſpinofa.

SINA, æ. f. [Σίνα Steph.] Aſiæ regio maxima & exultiffima, cujus incolæ Sinæ, Σίνα Steph. Limites habet, ab Occaſu Damalios montes, quibus ab India extra Gangem & Tartaria ſeparatur; ab Septentrionibus Ottorocorum, & murum cccc. mil. German. inter hujus crepidines contra Tartarorum (ſed fruſtra) irruptiones exſtructum: ab Ortu, Oceanum Sinenſem ſive Eoum; a Meridie, eundem Oceanum, & regnum Tongum. V. Cluver. lib. 5. cap. 6. Vulgo vocatur China.

SINICUS, a, um. Adj. [Σινικός] Chinenſis.
SINADA, V. SYNADA.

SINAPIS, vel **SINAPI**, n. vel **SINAPIS**, f. indecl. [σίνιπι Gl. L. G. & G.L.] Plurali caret. Herba quam Græci etiam Napi quaſi Naphi vocant; ut Athenæus interpretatur: quoniam acri, & proinde incommoda natura eſſe videtur. Sinapi vero dici putat, quia olfactu luminibus officiat. Plin. lib. 20. cap. 22. Sinapi cujus in fativis tria genera diximus, Pythagoras principatum habere ex his, quorum ſublime viſ feratur, judicavit, quoniam non aliud magis in nares & cerebrum penetret.

Sinapis, iſ. f. etiam legitur [σινάπις] Plaut. Pſeud. 3. 2. 28. Teritur ſinapis ſcelerata cum illis. Plin. lib. 19. cap. 8. Colum. 12. 55. pr. Semen ſinapis. Sinape, iſ. n. Columel. lib. 11. cap. 3. Sinape atque coriandrum, nec minus erucam & ozimum, ita uti fata ſunt, ſua ſede inmota permanent. Al. Sinapi. Varr. 1. de R. R. cap. 59. Seivare rapa conjeſta in ſi-

nape, nuces juglandes in arena. Vetus exemplar habet Conjeſta. Proinde Sinape accuſativus non eſt, ſed ablativus a nominativo Sinapis.

SINAPINUS, a, um. Adj. [σινάπιος] Dioſc. 1. 8. Oleum ſinapinum; quod & una voce σινάπιον ibidem dicitur.

SINAPISMUS, i. m. [σινάπισμός] a v. σινάπιζω. Compoſitio medica ex ſicubus & ſinapi, efficaciffima ad morbos permultos. Cæſ. Aurel. Chron. 3. 8. 112.

SINCERASTUM, V. SYNCERASTUM.
SINCERUS, a, um. Adj. [ἀπῆκε, ἀκέρωτος, ἀλικρινής, ἀόλοβος Gl. L. G.] proprie Quod eſt integrum ſignificat: & cum i non y ſcribendum eſt, uti probat Voſſius in Etym. contra Vallam, qui per y contendit, ex omni compoſitionis parte deducens. Significat autem In corruptum & non ſucatum, i. e. quaſi Sine cera. Sic enim Donatus in Ter. Eun. 1. 2. 97. Sincerum, Purum, ſine ſucò, & ſimplex, ut mel ſine cera. Plaut. Rud. 3. 4. 51.

Poſtea aſpicio meum, quando ego tuum inſpectavero, Niſi erit tam ſincerum, ut quivis dicat ampullarius
 Optimum eſſe opere faciendo corium, & ſinceriffimum.
 Corpus ſincerum, & ſine vulnere. Ovid. 12. Met. 100.

Genæ ſincera. Ovid. 3. de Arte Am. 202.
 Membra ſincera. Lucret. lib. 3. 717.
 Truncus ſincerus. Ovid. de Nuce 35.

Sincerus, In corruptus & immaculatus. Cic. 2. de Divin. 118. Quod licet exiſtimare in aliis quoque oraculis Delphicis aliquid non ſinceri fuiſſe. Hor. 1. Epit. 2. 55.

Sincerum eſt niſi vas, quodcumque infundis, aceſcit. Plaut. Bacchid. 3. 4. 11. Sincera mens.
 Porci ſinceri. Plaut. Men. 2. 2. 16. i. e. Puri.

Simplex & ſincerum. Cic. 10. Att. 6. Mirabilia multa, nihil ſimplex, nihil ſincerum.
 Nihil eſt tam ſanctum atque ſincerum in civitate. Cic. pro Quint. 5.

Sincerus, verus, Simulatus, & ſucatus, contraria. Cic. de Amicit. 95. Sanum, ſiccum ac ſincerum. Cic. de Clar. Orat. 208.

Fide ſincera agere. Liv. 29. 4.
 Fortuna ſincera. Lucan. ad Piſon. 242.
 Judicium ſubtile & ſincerum. Cic. 15. Fam. 6.
 Judicium prudens ſincerumque. Cic. in Orat. 25.

Laus ſincera. Claud. de Sext. Conf. Hon. 404.
 Pronunciator ſincerus & grandis Thucydides. Cic. de Clar. Orat. 286.
 Voluptas nulla eſt ſincera. Ovid. 7. Met. 453.

Conſervare aliquem ſincerum atque integrum. Cic. 13. Fam. 50. Si me a tuis omnibus amari vides, hoc mihi da atque largire, ut M. Curium ſartum & tectum, ut ajunt, ab omnique incommodo, detrimento, moleſtia ſincerum integrumque conſerves.

Sonere ſincerum. Lucret. lib. 3. 886.
 Scire licet non ſincerum ſonere, atque ſubeſſe
 Cæcum aliquem cordi ſtimulum. i. e. Intelligere potes verba illius non ex animo, & vere dici. Perf. 5. Sat. 25. Solidum crepare dixit. Eſt a vaſis ſicilibus deſumpta locutio, quæ tinnitu cognoviſcitur ſintre ſolida & ſincera, an fracta & rimofa.

SINCERE, Adv. [ζησίως, ἀκερσίως, ἠμερόως, Gl. L. G.] Pure & integre. Caſ. 7. Bell. Gall. 20. Hæc ut intelligatis, inquit, ſincere a me pronuntiari, audite Romanos milites.

Temperate, prudenter, & ſincere agere. Cic. 9. Att. 12.
 Loqui ſincere. Cic. 3. Att. 15. Craſſi libertum nihil puto ſincere locutum.

SINCERITER, aliud Adv. Idem quod Sincere. Gell. lib. 13. cap. 15. Quas qui ſinceriter cupiunt.

SINCERITAS, ætis. f. [ἀλικρινότης, δικαιοσυρία, Gl. L. G.] Puritas, integritas. Plin. lib. 31. cap. 7. Salinarum ſinceritas ſummam fecit ſuam differentiam.
 Sinceritatem habere; i. e. Integritatem. Columel. lib. 4. cap. 26.

SINCINI, æ. f. Sincinia (inquit Feſtus) eſt Cantio ſolitaria. [AnSecinium?]
SINCIPUT, itis. n. [βρεγχεα] quaſi Semicaput, inquit Phocas grammaticus: ſignificatque Partem capitis porcini conditam & ad edendum paratam: nam inter edulia annumeratur. Plin. lib. 8. cap. 51. Interdicta que cœnis abdomina, glandia, teſticuli, vulvæ, ſincipitia verrina. Juven. 13. Sat. 85.

— comedam, inquit, ſebile nati
 Sinciput elixi, Parioque madentis aceto.
 Fumofum ſinciput. Perf. 6. Sat. 70.

Sinciput, Anterior pars capitis. Cornut. in Perf. Sinciput anterior: occipitum, dicitur poſterior pars capitis.
 Sunt qui ſcribunt Sinciput littera Græca. [Perperam, quum vox haud dubie Latina ſit, contracta ex Semicaput. Gloſſ. Latinogræc. Σινίπιον, ἡμικεφαλίον. Sinciput, ἡμικεφαλίον. Græcolat. Ημικεφαλον. Sinciput.]

SINDA, æ. f. [Σίνδα] Oppidum Lycaoniæ in conſinio Galatiæ, atque Cappadociæ, teſte Plin. lib. 5. cap. 27. [Immo Synnada.
 Stephanus Sindam aliam in India collocat ad finem magnum a Sindis populis habitatam.

SINDI, [Σίνδι] ſunt Populi Mæotidis. Strab. lib. 11. & Steph.
SINDON, onis. f. [σινδών] Velum ſubtiliffimum, ſinteum. Martial. lib. 4. 19.

Nec ſic in Tyria ſindone tutus eris.
SINĒ, [σινός, χυρῆς Gl. L. G.] Præpoſitio ſemper ſeparativa, ſignificat Abſque. Ter. Heaut. 2. 3. 47. Sine auro tum ornatam.
 Sine adfectione, ἀπαθῆς, ἀνεργός. Gloſſ. Latinogræc.
 Sine delectu. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de poſtulando.
 Sine dubio. Pomp. in l. Liber homo. D. de acquir. rer. domin.
 Sine intermiſſione, ἀδιάλειπτος, χυρῆς ὑπαεργήσεως, Gloſſ. Latinogræc.
 Sine liberis, ἀτεκνός. Gloſſ. Latinogræc.
 Sine ſtudio, ἀφιλόπονος, Gloſſ. Latinogræc.
 Sine ulla varietate, ἀνός ποικιλίας πνός, ἡ ἀμφιθετήσεως. Gloſſ. Latinogræc.
 Sine cortice nare. Hor. 1. Serm. 4. 120.
 — ſimul ac duraverit atas
 Membra, animumque tuum, nabis ſine cortice. i. e. Citra cuſtodem ac pædagogum ipſe te reges ac moderaberis. Acron proverbium admonet, putat metaphoram mutuo ſumptam a juvenibus, qui quum primitus nare diſcunt, corticibus aut ſuberibus ventri ſublignatis nare deinde exercitatoris, citra hujusmodi adminicula nare incipiunt.
 Sine rivali amate, Proverbiali translatione in eos aperitur. qui ea magis

facient, aut magnopere expetunt, quæ nemo alius magni admodum æstimet. Utitur Cic. 3. Q. frat. 8. Hirrus auctor fore videtur. ò dii quam ineq̃tus, quam se ipse amat sine rivali!

SINGA, [Σίγχα] Palladis nomen apud Phœnices, cujus nominis simulacrum Thebis Cadmus constituit, ut docet Pausanias. [Σίγχα, vel potius Σίγχα. ut vult Sylburg. V. in Bœot. p. 291. Wech.

SINGÆ, Indici populi apud Plin. lib. 6. cap. 20.

SINGARA, æ. f. [Σίγγα] Arabiæ urbs, Rhetanorum caput. Plin. lib. 5. cap. 24.

SINGULARIS, V. infra SINGULUS.

SINGULTUS, ùs. m. [λύγξ, λυγμός Gl. G. L.] dicitur quoties spiritus vacans ab humore, in loco spiritui deputato retinetur: hic enim dum emittitur, nec potest erumpere, & distentionem inducit, quæ appellatur singultus. Tribuunt oratores & poetæ sæpe flentibus, quorum vox crebro quasi singultu interrumpitur. Cic. pro Planc. 76. Non modo lacrimulam, sed multas lacrimas, & fletum cum singultu videre potuisti. Ovid. Rem. Amor. 598.

Ruptaque singultu verba loquentis erant.

Ciere singultus. Catul. Argon. 65. 131.

Frigidulos udo singultus ore cientem.

Coarctans membra singultus. Lucret. lib. 6. 1158.

Concutiente singultu tonant ora. Ovid. 3. Amor. 9. 12.

Frequens singultus corripit nervos. Lucret. lib. 6. 1158.

Impediente singultu medios fonos. Ovid. 1. Trist. 3. 42.

Longis singultibus illa pulsata. Virg. 9. Æn. 416.

Tendere illa singultu. Virg. 3. Georg. 507.

Crebris quasi singultibus sicut quod effundunt ampullæ. Plin. 4. Epist. ult. Singultus, de gallinis. Columel. lib. 4. cap. 11. Reducuntur ad villam, persequentes, ut dixi, nutricis singultus. Idem lib. 8. cap. 5.

SINGULTIO, ïvi, ïtum, [λύξω, Gl. L. G.] ïre. Singultum emittere. Plin. lib. 23. cap. 1. Nec singultientibus, nec si cum febre dispnoea fit, &c.

SINGULTIENS, entis. Partic. ut, Singultiens gallina. Columel. lib. 8. cap. 11.

SINGULTO, ãre. [λύξω, σφγγίσω, Gl. L. G. & G. L.] Idem. Sidon. 2. Epist. 2. Vis undæ ferventis singulat.

Active, pro Emittere cum singultu. Stat. 5. Theb. 260.

— trepidas in limine vite

Singultant animas. conf. Partic. seq.

SINGULTANS, antis. [λύζων] Partic. Qui frequentes singultus emittit, ut fere nunquam folus singultus auditur: apud Quintil. lib. 10. cap. 7. Virg. 9. Æn. 333.

Tum caput ipsi aufert domino, truncumque relinquit

Sanguine singultantem. i. e. Cum singultu animam efflantem, ut ait Servius.

Singultans animam. Ovid. 5. Met. 134. &c. i. e. Animam cum singultu exhalans.

SINGULTATUS, a, um. Adj. ex Partic. Ovid. 3. Trist. 5. 16.

Brachiaque excepi presso pendentia collo,

Et singultatis oscula mista fonis. h. e. Cum frequenti singultu emissis.

SINGULTIM, Adv. [μετὶ λυγμῆς] Hor. 1. Serm. 6. 56.

Ut veni coram, singultim pauca locutus. Est autem Singultim loqui, Sermonem interrupto, & veluti voce identidem compressa loqui: quod usu venire solet verecundis & timidis natura. Talem autem locutionem, ἰσχυροφώνϊαν vocant Græci, non ἰσχυροφώνϊαν, quæ est vocis gracilitas. Lambinus. [Immo posterius nusquam reperitur, & prius utramque significationem recipit.

SINGULUS, a, um. frequentius pl. SINGULI, æ, a. [ἑνῶπι, καθ' ἑνα, καθ' ἑν. Gl. L. G.] quasi Sine angulo: quod ea quæ unica sunt nequeant constitutere angulum. Dicitur autem Singulum, Unum quodque per se, h. e. separatim ab aliis. Plaut. Cist. 4. 2. 29. Atat singulum video veltigium. h. e. Unum tantum, vel unius tantum hominis. Cic. 3. de Orat. 209. Refert etiam qui audiant, Senatus, an populus. an iudices, frequentes, an pauci, an singuli. Idem in Orat. 224. Sæpe singulis utendum est, plerumque binis, & utrique addi pedis pars potest, non fere ternis amplius.

Lustrare singula. Virg. 1. Æn. 457.

Pandere singula ordine. Virg. 6. Æn. 723.

In singula annis. Cic. 2. de Nat. Deor. 102. Sol binas in singulis annis reversiones ab extremo contrarias facit.

Singulis diebus. Cic. 2. de Nat. Deor. 88. Quod efficitur in celo singulis diebus & noctibus. Idem pro Muren. 25. Qui singulis diebus edificandos factos populo proposuit.

In singulos dies. Cic. 5. Att. 7. Quotidie, vel potius in dies singulos, breviores litteras ad te mitto. Et 1. in Catil. 5. Crescit in dies singulos hostium numerus.

In singulos annos. Cic. 4. Verr. 126. Lex est de religione, quæ in annos singulos Jovis sacerdotem sortito capi jubeat. Item 6. Att. 3. Scaptius centesimis renovato in singulos annos senore contentus non fuit.

Verba inter singula fudit lacrimæ. Virg. 3. Æn. 348.

SINGULARIS, e. Adj. [ἑνικός Gl. L. G.] Quod est unicum. Plin. lib. 28. cap. 10. Democritus etiamnum affectus auget ejus, qui singularis natus sit. Certamen singulare, Prælium singulare. V. suis locis. [Gloss. Latino-græc. Singularis, μονομάχου, ἀπὸ ἐνός. An ἀπαρτίτης; Certe tollenda distinctio est. Videtur is intelligi, quocum nullus in arenam audet descendere. Al. Gl. Singularis, Μοναχός. Sic & Gr. Lat. item μονογενής. Pugna singularis V. PUGNA.

Verbis singularibus gratias agere, h. e. Quæ unum tantum, non etiam plures complecterentur. Cic. 4. in Catil. 5. Primum quod mihi gratias egistis singularibus verbis, & mea virtute atque diligentia perditorum hominum patefactam esse conjurationem decevistis. [Immo Singularibus, Non vulgaribus, sed exquisitis. V. infra.

Rate singulari fluctum fecans. Sen. Troad. 11. i. e. Unica.

Singulares milites vocat Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 26. Qui ab aliis separati sunt. Ubi ex litore aliquos singulares ex navi egredientes conspexerant.

Singulares, pro Singulis. Cic. in 1. Acad. 26. Quintum genus esse dicunt, e quo altra sunt, mentesque singulares. i. e. Singulæ, vel singulorum. Nizolius.

Singularia in te quædam. Cic. 5. Verr. 206. Sunt quædam omnino in te singularia, quæ in nullum alium hominem, neque dici, neque convenire possint: quædam tibi cum multis communia.

Singularis, [διὰ φθογῶς] Accipitur aliquando pro Excellenti: & tam in malum quam in bonum sumitur. Cic. pro Sull. 35. Me singulari immanitate & crudelitate præditum. Idem 4. Verr. 13. Quo facilius de singulari ejus impudenter existimare possitis. Sic pro Cluent. 56. Singulare scelus. Et 5. de Finib. 56. Homines, nescio qua, singulari nequitia præditos.

Singularis in. Cic. 4. Acad. 132. Omitto per ipsum Aristotelem, meo judicio in philosophia prope singularem. [i. e. Unicus, Incomparabilis.

SINGULARIS, subst. Gloss. Græcolat. Μονός, Singularis, Unio.

SINGULARIUS, a, um. Adj. antiquum. Plaut. Capt. 1. 2. 3.

His indito catenas singularias. h. e. Singulis catenam unam.

Utitur & Cassiodorus lib. 11. Varr.

Homo singulariæ velocitatis. Gell. 9. 4. V. Non. 8. 60.

SINGULARIS, pro Singulariter, quasi Unice, teste Charif. lib. 2. p. 195.

SINGULARITER, Adv. [ἑνικός Gl. L. G.] Magnopere, mirum in modum. Plin. 3. Epist. 5. De vita Pomponii Secundi duo: a quo singulariter amatus, hoc memoriæ amici, quasi debitum munus explevit. Cic. 4. Verr. 117. Quem ego in Prætura mea singulariter dilexistim.

Singulariter & mirari & diligere aliquem. Plin. 1. Epist. 22. ad Catilium Severum. [Quod & Unice dicitur.

Singulariter declinari, i. e. Numero singulari. Charif. lib. 1. Sunt quædam, quæ singulariter quum declinentur, in pluralibus mutant genera: Hic locus, pluraliter Hæc loca, & Hi loci. Tale est illud Ulpian. in l. 1. D. Quod fals. tutor. Item hoc edictum, licet singulariter scriptum sit, si tamen plures intervenerint, qui tutores non erant, locum habere Pomponius scribit.

Singulariter, pro Singulariter, per syncopen. Lucret. lib. 6. 1065.

Quæ memorare queam inter se singulariter apta.

SINGULARITAS, ãus. f. Tertul. adv. Gnost. cap. 10. Salva & proprietate generis & singularitate.

SINGULATIM, Adv. [καθ' ἑναρον, Gl. L. G.] Unumquodque per se. Cæcilius, apud Non. 2. 820. Primum malo publico singulatim gratias agere. h. e. Unicuique separatim. Cic. 1. Verr. 71. Ut ea, quæ singulatim, ac diu, collecta sunt, uno tempore univerfa perdamus.

Singulatim unicuique respondere. Cic. 1. Verr. 50.

Singulatim de unoquoque genere in secundo libro dicemus. Cic. 1. de Invent. 49.

SINGILLATIM, five SINGILLATIM, [καθ' ἑναρον Gl. L. G.] aliud Adv. Idem. Cic. 5. Tusc. 94. Hæque voluptates singillatim extenuantur. Idem 7. Verr. 142. Querit ex his sigillatim, quot quisque nautas habuerit. Et 6. 76. Sigillatim unicuique calamitati fore se denuntiabat, universam se funditus everfurum esse civitatem minabatur. Ter. Phorm. 5. 9. 43.

— quid ego nunc commorem, Demipho,

Singillatim qualis in istum fuerim? Al. Singulatim.

Singillatim, & Generatim five Universe; contraria. Cic. 7. Verr. 142. Nam quid ego de ceteris civium Rom. suppliciiis Sigillatim potius, quam generatim atque univèrse loquar?

Singillatim nostrum unusquisque movetur. Lucil. apud Non. 2. 820.

SINGULATOR, òris. m. ἰπποκλέης κλέης. Gloss. Latino-græc.

SINISTER, tra, trum. Adj. [ἀεστέρης, Gl. G. L. ἐνώπιον, ἰπποκλέης Gl. L. G.] Quod ad sinistram est. ut, Sinistrum cornu. Liv. 3. 70.

Cubitus sinister. Ovid. 3. de Pont. 3. 11.

Lateri sinistro affixus. Virg. 10. Æn. 160.

Pars sinistra murorum. Virg. 9. Æn. 468.

Sinistrum foli. Columel. lib. 1. cap. 5. Fere pestilens habetur quod est remotum ac sinistrum foli, & apricus flatibus.

Compar. cum signif. Positivi. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Siquidem si mas est, in dexteriores partem abit: si femina, in sinisteriores. Galb. ad Cic. 10. Fam. epist. 30. Cornu sinisterius, quod erat infirmius.

Rota sinisterior. Ovid. 2. Met. 139.

Sinistrum, quantum ad augurium pertinet, significat Prosperum. Plaut. Pseud. 2. 4. 72.

Omnes ordines sub signis ducam, legiones meas,

Avi sinistra, auspicio liquido, atque ex sententia. Cic. 3. de Legib. 9. Ilque ave sinistra dictus, populi magister esto. Idem 2. de Divin. 82. Quanquam haud ignoro quæ bona sint. sinistra nos dicere, etiam si dextra sint: sed certe nostri sinistrum nominaverunt, externi dextrum, Sinistrum auspicium, Latum, prosperum, felix: At silentium dubii duntaxat vacat vitio. Igitur silentio furgere cum dicitur, significat non interpellari, quo minus rem gerat. Ad sinistrum hortari quoque auspicia ad agendum, quod animo quis proposuerit. Fest.

Sinistra, meliora quare sint auspicia, quam quæ Dextra, declarat Varro lib. 5. Epistoliarum quaestionum, 105. verbis, A deorum sede quum in meridiem spectes, ad sinistram sunt partem mundi Exorientes, ad dexteram Occidentem, factum arbitror ut sinistra meliora auspicia, quam dextera esse existimantur. Idem fere sentiunt Sinius Capito & Cincius. Festus. Virg. 9. Ecl. 15.

Ante sinistra cava monuisset ab ilice cornix. [Ubi peculiaris ratio est de cantu sinistro Cornicis. V. Cic. 1. de Div. 12. & 84. Phæd. 3. 18. Tonitrus sinistri. Ovid. 1. Trist. 8. 49.

Sinister, a, um. [ἐνώπιον. Gl. L. G.] Adversum, noxium: quod quæ sinistra manu fiunt, minus recte fieri videmus. Virg. 1. Georg. 445.

Arboribusque, fatisque Notus, pecorique sinister. Plin. 7. Epist. 28. Igitur ad alios hanc sinistram diligentiam conferent. Idem 1. Epist. 9. Nemo me apud quemquam sinistris sermonibus carpit.

Aves sinistra. Ovid. 2. Epist. 115.

Fama sinistra. Tacit. 6. Ann. 32.

Hora. Ovid. 21. Epist. 68.

Et fuit ad ceptas hora sinistra vias.

Liberalitas sinistra. Catul. 27. 15.

Omen sinistrum. Ovid. 13. Epist. 49. conf. LÆVUS.

SINISTRA, æ. f. [ἀεστέρης] Manus laeva dicitur: a Sino, finis, quod gerere nos dextra manu, quæ aptior est, sinat.

Infirma sinistra. Ovid. 3. Fast. 869.

Sinistra, pro Ea parte quæ versus manum sinistram est. Cic. 1. de Divin. 84. Cur a dextra corvus, a sinistra cornix faciat ratum. Idem 16. Philipp. 12. Aspice a sinistra.

Ad sinistram. Plaut. Merc. 5. 2. 39.

SINISTRA, Adv. [ἐπ' ἀεστέρης] pro A parte sinistra. Cic. 4. Acad. 125. Et quum in uno mundo ornatus hic tam sit mirabilis, innumerabilis, supra, infra, dextra, sinistra, ante, post, &c.

SINISTRE, Adv. [*σκαίος*] ut, Accipere eadem sinistre. Tacit. 1. Hist. 7. i. e. In malam partem.
 Exceptus sinistre. Hor. in Arte Poet. 452. i. e. Contrarie. Acron.

SINISTERITAS, ātis. f. [*σκαίότης*] Plin. 9. Epist. 5. ad Tironem, Plerique autem dum verentur, ne gratiæ potentium nimium impertire videantur, sinisteritatis atque etiam malignitatis famam consequuntur. i. e. Asperitatis: quia nimium severe in potentes provinciales se gerunt.

SINISTROVERSUM, Adv. Lactant. 3. 6. Omnes, qui se in alteram partem inclinaverunt, aut dextro aut sinistroversum ceciderunt.

SINISTRORSUM, aliud Adv. [*ἐν ἀεριστῷ*] Versus sinistram. Apud Festum Sinistrorsus etiam legitur. Cæf. 6. Bell. Gall. 24. Hinc se flectit sinistrorsus, diversis a flumine regionibus.
 Sinistrorsum, cui opponitur Dextrorsum. Hor. 2. Serm. 3. 50.
 Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit.

SINISTRUMUS, a, um. Adj. veteres usurpasse docet Fest. in Sinistræ aves.

SINNACA, n. pl. [*Σιννακα*] Mesopotamiæ civitas est, in qua Surena Parthorum imperator Crassum dolo captum interemit. Strabo lib. 16.

SINO, sivi, situm, [*σίω* Gl. L. G.] ère. Permittere. Ter. And. 1. 1. 126.
 Sine nunc meo me vivere interea modo. Ibid. 5. 3. 30. Sine te hoc exorem. s. sino.
 Sine ut veniat. Ter. And. 3. 5. 16.
 Sed paululum sine ad me ut redeam. Idem Eun. 4. 6. 1.
 Sines, Passus fueris; [*ἀσχηθῆσθαι*]. Gloss. Latinogræc.

SINOB, situs sum. Pass. Cic. pro P. Sext. 95. Accusare eum moderate, a quo ipse nefarie accusatur, per Senatus auctoritatem non est situs.

SITURUS, a, um. Partic. Cic. 2. Q. frat. 5. Cato concionatus comitia haberi non siturum.

SINON, ōnis. m. [*Σίνων*] Insignis proditor apud Virgilium. De quo Servius, Autolycus quidam fur fuit, qui se varias formabat in species. Hic habuit liberos, Sisyphum, unde natus est Sinon: & Autolycum, unde Ulysses. Confobriini ergo sunt: nec immerito Virgilius Sinoni dat & fallaciam, & proditionis officium, ne multum discedat a fabula: quia secundum Euphorionem Ulysses hoc fecit. Hæc Servius, enarrans hunc locum Virg. 2. Æn. 79. — nec si miserum fortuna Sinonem Finxit, vanum etiam, mendacemque improba finget.
 Perjurus Sinon. Virg. 2. Æn. 195.

SINONIA, æ. f. Insula Coricæ ultra Tiberina ostia, in Antiano. Plin. lib. 3. cap. 6.

SINŌPE, es. f. [*Σινόπη*] Urbs Ponti, Cynici Diogenis patria, Gymnasio olim clarissima fuit, & rubrica Sinopica cognominata celebris. Cicero in orat. pro Lege Manil. 21. haud obscure indicat in Sinope & Amisio, Mithridatis olim domicilia fuisse omnifariis rebus ornatissima referatissimaque. De Sinope item Strabo lib. 12. Olivarius in ultimo cap. lib. 1. Melæ dicit eam hodie vocari *Sinopi*.
 Magna Sinope. Valer. 5. Argon. 108.
 Opima Sinope. Valer. 5. Argon. 100.
 Sinope etiam Sinuessæ olim dicta. V. **SINUSSA**.

SINŌPEUS, a, um. trisyllabum, [*Σινωπέος*] Qui est ex Sinope. Ovid. 1. de Pont. 3. 66.
 Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus. De Diogene. Male Despaut. dicit Sinopeus esse viri nomen. H. St. [Puto Sinope reliquisse Nafonem.]

SINŌPIS, idis. f. [*σινωπιδίς*] Color quidam natus seu rubrica. Plin. lib. 35. cap. 6. Nascuntur sinopis, rubrica, parætonium, melinum, eretria, auripigmentum. Et p. p. Sinopis inventa est primum in Ponto, inde nomen a Sinope urbe. Nascitur & in Ægypto, Balearibus, Africa: sed optima in Lemno & in Cappadocia, effossa & in speluncis. Quæ faxis adhæsit, excellit. Glebis suis colos, extra maculosus: hacque usi sunt veteres ad splendorem. Species sinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Pretium optimæ in libras x. lxx denarii. Usus ad penicillum, aut si lignum colorare libeat. [Gloss. Græcolat. *σινωπιδίς*, Miltum. V. in hac dict.]
 An Cinnabari, ut dicit Euseb. præfatione ante Canones, *ἀπὸ κινναβάρων*? H. St.

SINŌPICUS, a, um. Adj. [*σινωπιδίς*] Sinopicam rubricam vocat Philand. in Vitruv. lib. 7. c. 7. de qua Strabo lib. 12. sic scribit, In Cappadocia nascitur ea quæ sinopica rubrica dicitur, omnium optima, quæ cum Iberia decertat. Idcirco sinopica appellatur, quod eam mercatores eo deferebant, prius quam Epheliorum emporium tam celebre esset.

SINOPICA, æ. f. Rubrica. Vide Despauter. 549. ex Vitruvio & Hieronymo.

SINOTIUM, Urbs Dalmatiæ. V. in SALO.

SINTI, Populi Thracum, qui Samum insulam habitaverunt, quos & Saïos nominaverunt. V. Strabo lib. 10. & in dictione SAI.

SINŪSSA, æ. f. [*Σινουσσα*, *Σινούσσα*] Civitas mediterranea Campaniæ, vino nobilis, quod Sinuessanum dicitur. Plin. lib. 3. cap. 5. Oppidum Sinuessæ, extremum in adjecto Latio, quam quidam Sinopen dixere vocitatem. Liv. 10. 21. In saltu Vellino, Falernum contingente agrum, Sinope dicitur Græca urbs fuisse, Sinuessæ deinde a Romanis colonis appellata. Strabo lib. 5. Sinuessæ in Setino sita est sinu, a quo nomen vendicat. Ei proximæ calidæ sunt balneæ ad ægritudines quasdam accommodatissimæ. Hor. 1. Serm. 5. 40.
 Tepens Sinuessæ. Sil. lib. 8. 529.

SINUSSANUS, a, um. Adj. [*Σινουσαίων* & *Σινουσηνός*] Hor. 1. Epist. 5. 5. Inter Minturnas, Sinuessanumque Petrinum. V. **PETRINUS**.

SINUS, SINUSUS. V. **SINUS**.

SINUS, ūs. m. [*σῆλα* & Gl. L. G. & G. L.] dicitur Pars illa corporis, quæ est intra peccoris brachiorumque complexum, inquit Valla, & tunc si corripitur, teste Servio.
 Tepidus sinus. Ovid. 3. Epist. 114.
 Abstrahere sinu vel gremio. V. **ABSTRAHO**.
 Complexi sinu. V. **COMPLECTOR**.
 Fovens nepotem blando sinu. Sen. Troad. 12.
 Fovere dextram sinu. Ovid. 1. Amor. 4. 5.
 Ferre. Ovid. 20. Epist. 48.
 Inque tui cupido rapta ferere sinu.
 Gestare. Ter. Adel. 4. 5. 76.
 Hic non amandus? hicine non gestandus in sinu est? [Metaphora proverbialis. Sic in sinu habere V. Erasmi.]

cap. 82. Toga caput obvolvitur, simul sinistra manu sinum ad ima crura deduxit. Erat autem sinus, pars quadam laxior, & tanquam excurrens in dextra lacinia vestis, ut cum corpus toga amictum involutumque esset, a dextra in sinistram humerum rejiceretur, & e sinistro humero in brachium plerumque descenderet, aut statim principio brachio sinistro exciperetur, aut ipsum involveret. Tum enim sic sibi togam injiciebant, ut & in humerum sinistram sibi sinum rejicerent: quem Julius Cæsar, cum sibi moriendum videret, ne quid e corpore renudaretur inhoneste, deduxit ad crura sinistra manu, qua eum fortasse rum gerebat. Id autem quod diximus esse sinum, ostendamus e Quintiliano, cujus hæc verba sunt lib. 11. c. 3. p. 1028. Burm. Illud vero non ferendum, quod quidam, rejecta in humerum toga, cum dextera sinum usque ad lumbos reduxerunt, sinistra gestum facientes, spatiantur & fabulantur. Hic Quintilianus illos improbat, qui ad lumbos usque sinum reducant, rejecta in humeros illa parte togæ. Nam non debet tam alte descendere sinus, neque tam deprimi, ut ad lumbos detrahatur. Iterum p. 1030. Nam veteribus nulli sinus: perquam breves post illos fuerunt. De veterum togis loquitur, quæ eam non habebant laxitatem ultra humeros exspatiantem. Rursum p. 1035. Dextera, quum jam incipiendum erit, paulum prolata ultra sinum, gestuque modestissimo. Hic sinum vocat quicquid vestis ante pectus natat, brachioque vel humero innatat. Nam ultra eum sinum humero & brachio lavo injectum, paulum proferenda dextra est. Rursum p. 1032. Sinum vero in dextrum humerum ab imo rejicere solutum ac delicatum. Romanorum moribus erat soluti & delictis diffuentis sinum, qui in sinistram humerum rejici solebat, in dextrum rejicere. Ex Turnebo. [Non minus autem muliebri, quam virili vesti tribuitur, sicut & in status ac nummis exprellum cernitur. V. Oifel. Tab. tab. 73. 74. 75. ubi Liberalitatis effigies soluto sinu exhibetur.]

Diffusus sinus. Ovid. 1. Fast. 408.
 Altera diffuso pectus aperta sinu. i. e. Vestis.
 Enormes sinus, Vestes laxiores. Stat. 2. Silv. 1. 131.
 Lacer sinus. Ovid. 15. Epist. 122.
 Laxo sinu ferre nuce. Hor. 2. Serm. 3. 172.
 Onerato sinu portare aliquid. Sen. Hippol. 10.
 Purpurei sinus, Vestes. Ovid. 14. Epist. 51.
 Facere linum. Ovid. 1. Amor. 14. 26.
 Ut fieret torto flexilis orbe sinus.
 Ex toga facere sinum. Liv. 21. 18. extr. Tum Romanus, sinu ex toga facto, Hic, inquit, vobis bellum & pacem portamus, utrum placet sumite. Sub hanc vocem haud minus ferociter, Daret utrum vellet, fucclamatum est: & quum is iterum, sinu effuso, Bellum se dare dixisset. h. e. Excussa toga, quam in sinum collegerat. Budæus.
 Rumpere sinum. Ovid. 10. Met. 722.
 Solvere sinus. Catul. in Epithal. Juliae 59. 53.
 Subducere sinum bonis. Sen. Thyest. v. 429.
 Quæ causa cogit, genitor, a patria gradum
 Referre visa? cur bonis tantis sinum
 Subducis? i. e. Cur sinum subtrahis tantis bonis, quæ tibi offeruntur, nolens eis frui?
 Substringere sinus veste remissa. Sen. Troad. 2.
 Sinus, pro ipsis Præcordiis. Ovid. 5. Epist. 37.
 Attoniti micuere sinus: gelidusque cucurrit,
 Ut mihi narraſti, dura per alia timor.

SINUS pro Mamma. Propert. 4. 4. 70.
 Illa ruit, qualis, celerem prope Thermodonta,
 Strymonis abscissos fertur aperta sinus.

E, vel **De sinu** alicujus esse dicimus, quos ex intima familiaritate volumus intelligi. Cic. 3. Verr. 27. Calumniatores ex sinu suo apposuit, qui illam hereditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent. Ibid. 4. Qui e Chelidonio sinu in provinciam, profectus esset. Idem 2. in Catil. 22. De ejus delectu, immo vero de complexu ejus ac sinu. Erasmi.

In sinu suo habere. Scævola in l. Qui testamentum. D. de probation. Titio centum do lego, quæ mihi pertulit, quæ ideo ei non cavi, quod omnem fortunam & substantiam, si quam a matre susceperat, in sinu meo habui sine ulla cautione. In sinu meo dixit, pro In occulto, & penitus apud me & in potestate mea. Cic. 2. Q. frat. 13. pr. Mihi crede, in sinu est: neque ego discingor. Ac si diceret, In potestate habeo: neque periculum est ut imprudenti mihi, vel immemori, excidat. Vel, In sinu, hoc est in occulto: neque periculum est ut indicio meo excidat. Budæus. [In sinu, Togæ scilicet unde subjicit, Neque ego discingor, alludens ad Cæsarum cincturam fluxiolem. Innuit enim Pompejum sibi cariorem esse, quam Cæsari fuerit, a quo se diligere falso putarat. Exponendum enim ut Erasmi vult, non ut Budæus. Sed locus alter ex 3. Verr. 4. ad libidinem potius Verris pertinet.]

In sinu alicujus deslere. Plin. 2. Epist. 1. Necesse est tanquam immaturam mortem ejus in sinu tuo deslere.

In sinu gaudere, est Tacitam apud se voluptatem sentire. V. **GAUDEO**.
 Solutu sinu. Budæus, Sinus pro Copia ponitur. Seneca, Non recipit sordidum virtus amatorem: soluto ad eam sinu veniendum est. i. e. Plena liberalitate & copia estusa.

Sinus, pro Tutela & præsidio. Plin. in Paneg. cap. 56. Gestus (consultatus) non in hoc urbis otio & intimo sinu pacis. [i. e. Ubi omnia pacata.]
 Confugit in sinum tuum concussa Resp. Idem ibid. c. 6. i. e. In præsidium.
 Sinus urbis. Sallust. in Catil. cap. 52. Alii intra mœnia, atque in sinu urbis sunt hostes. [i. e. In media Urbe.]

In tum ipsius sinum inspuere, dicimus alicui, tanquam admonentes ut domesticorum malorum recordatione, desinat arrogantius insectari vitam alienam. Idem antiquis fieri solitum, colligi utcumque potest ex verbis Plinianis, qui lib. 38. cap. 43. scribit hunc in modum, Veniam quoque a deis spei alicujus audacioris petimus, in sinum spuendo. Idem in eodem capite scribit ex auctoritate Salpæ, torporem fedari quocumque membro insupente, si quis in sinum exspuat. Quorum utrumque non profus abhorret a nostro vulgato proverbio. Siquidem qui capit aliena, spe quadam improba peccat, quasi speret sibi nihil simile a quoquam approbatur posse, quum nemo sit qui non aliquo vitio teneatur. Erasmi. [V. Broeckh. ad Tibull. 1. 6. extr.]

Sinus, per translationem vocantur Litora, quæ curva sunt ad similitudinem sinus, quæ Maris brachia Juniores appellantur. Plin. lib. 12. cap. 10. Tylos insula in eodem sinu est. Virg. 11. Æn. 605.
 — extremamque sinu perfudit arenam. Servius. Curvatione

vatione & flexu undarum. Sinus igitur, sunt Flexuosi litorum anfractus: excavati maris in terram recessus: terra spatiosa in mare excurrens: curva litora, mare quasi brachiis amplectentia. Quod in fluminibus vocant cornua, hoc in mari sunt sinus, terra videlicet in fretum excurrens. V. Plin. lib. 3. cap. 37.
 Ater sinus Adriæ. Hor. 3. Carm. 27. 19.
 Perficus sinus. V. Perficus, in PERSIA.
 Orbis extremi sinus. Virg. 2. Georg. 123.
 Angustus sinus. Virg. 2. Georg. 76.
 Curvi sinus. Stat. 6. Theb. 217.
 Falcatus sinus. Ovid. 2. Epist. 131.
 Gelidi sinus. Ovid. 1. de Pont. 9. 52.
 Immenso sinu labitur amnis. Sen. Herc. fur. 9.
 Monstriferus agit unda sinus. Lucan. lib. 5. 620.
 Profundus sinus. Sen. Troad. 6.
 Reductos in sinus unda se scindit. Virg. 4. Georg. 420. Et 1. Æn. 165.
 Vadosi sinus, Aquarum flexiones. Sen. Troad. 10.
 Vastus sinus. Virg. 4. Georg. 362.
 Laxant arva sinus, Zephiri tepentibus auris, Terræ viscera calore solvuntur. Virg. 2. Georg. 311.
 Sinus ulceris, Cavitas, Apertura. Celf. lib. 5. cap. 28. Sequitur enim sub medicamentis erodentibus crusta, undique a viva carne diducta, quæ trahit secum quicquid corruptum erat, purusque jam sinus curari potest implentibus.
 Imus sinus exitum habeat. Celf. lib. 7. cap. 2.
 Late se sinus suffundit. Celf. lib. 7. cap. 2.
 Sinus, Concavitas oculorum, scilicet palpebræ, ubi lacrimarum conceptacula sunt, propter quandam similitudinem. Virg. 4. Æn. 30.
 Sic effata, sinum lacrimis implevit obortis. Ex Servio. [Immo Sinum pectoris. Sic Ovid. Epist. 8. 62.]
 Sinus, Velum quod ventis flantibus curvatur, & sinum facit. Juven. 1. Sat. 150.
 Totos pande sinus. Ovid. 3. de Arte Am. 500.
 Plenaque curvato pandere vela sinu.
 Crepantes sinus carbassei. Virg. 11. Æn. 775.
 Obliquat sinus in ventum. Virg. 5. Æn. 16.
 Sinus, in Cællibus & plagis venatorum, a Gratio in libro de Venatione nominatur v. 33. his verbis:
 Ingrati majora sinus dispendia fument. Plin. lib. 11. cap. 24.
 Atque ut in plagis linearum offensæ præcipitant in sinum. Martial. lib. 13. 101.
 Pulcher adeff onager: mitti venatio debet
 Dentis Erythræ: jam remove sinus.
 S I N U S, i, m. vel S I N U M, i, n. [δίνω] Vasis genus ventris tumidioris & rotundioris formæ. Virg. 7. Ecl. 33.
 Sinum lactis & hæc te liba, Priape, quotannis
 Exspectare sat est. Idem nomen & in Plaut. Curc. 1. 182. exstat.
 A Græco δίνω defluxisse auctor est Turneb. Advers. 1. 16. [V. Varr. L. L. 4. 24.]
 S I N U O S U S, a, um. Adj. [καλαπιδής] Quod habet multos sinus, ut Mare sinuosum, Vela sinuosa, quæ sinus, id est curvationes faciunt. Claud. lib. 1. de Rapt. Proserp. 179. — sinuosa draconum.
 Membra tegens. i. e. Flexuosa. Plin. lib. 11. cap. 37. Cor prima domicilia intra se animo & sanguini præbet, sinuoso specu, & in magnis animalibus triplici, in nullo non gemino. [Utrumque falsum.]
 Æquora sinuosa. Valer. 3. Argon. 277.
 Arcus sinuosus. Ovid. 1. Amor. 1. 23.
 Flexu sinuoso elabitur anguis. Virg. 1. Georg. 244.
 Narratio sinuosa, Perplexa. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Pectus sinuosum. Perf. 5. Sat. 27. i. e. Intimum.
 Terga sinuosa draconis. Stat. 5. Theb. 520.
 Vela sinuosa. Propert. lib. 4. 1. 15.
 Vestis sinuosa. Ovid. 5. Met. 68.
 Volumina sinuosa serpentis. Virg. 11. Æn. 753.
 Vorago sinuosa. Stat. 9. Theb. 504.
 S I N U O S E, Adv. Compar. apud Gell. 12. 5. Dicturum puto sinuosius atque solertius.
 S I N U O, [καμπύλω] Ære. Curvare, in sinus flectere. Virg. 2. Æn. 208.
 — sinuatque immensa volumine terga. i. e. In sinus flectit. Ovid. 2. Met. 875.
 — tremulæ sinuantur flamine vestes. i. e. Formantur, rugantur, vel in sinus colliguntur. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 268.
 Cœperat & vitreis summo jam margine texti
 Oceanum sinuare vadis. Plin. lib. 9. cap. 33. Denfata, porrecta, sinuata, brevi nodo ligatis, toto latere connexis.
 In orbem luna sinuata. Plin. lib. 2. cap. 9.
 Arcus sinuare. Ovid. 8. Met. 30. Idem 3. Met. 42.
 Ille volubilibus squamosis nexibus orbes
 Torquet, & immensos saltu sinuatur in arcus. de serpente,
 Sinuare, Cavare. Celf. lib. 7. cap. 2. Dandaque opera, ut imus sinus exitum habeat, ne quis humor intus subsidat, qui proxima & adhuc sana rodendo sinuet.
 S I N U A T U S, a, um. Partic. [καμπύλις] ut,
 Gurges sinuatus in curvos arcus. Ovid. 14. Met. 51.
 Chlamydem sinuatam implere re aliqua. Stat. 10. Theb. 122.
 S I N C A R I O, ñnis. f. Fulgent. 1. Myth. Corniculata lunæ sinuatio;
 S I N D A M E N, ñnis. n. Prudent. Psych. 873. — sinuamine subter
 Subductus conchæ in speciem.
 S I O, Ære. Mejere. Gloss. Latinogræc. Siat, ουρεῖ, ἐπιβρέψας. De infante rantum.
 S I O N, i. n. [σίον] Herbæ nomen, vulgo gorgolestro. Plin. lib. 22. cap. 22. His adnumerant sion, latius apio, in aqua nascens, pinguis, nigriusque. copiosum semine, sapore nasturtii. Prodest urinis, renibus, lienibus, melierumque mensibus, &c. Ruell. lib. 2. cap. 59. docet Sion sive Laver herbam eam esse, quam officinæ berulam vocant, expunctis a Lavere duabus litteris prioribus, laberlam Gallicum vulgus, vel berlam adhuc appellat. In quo nomine veteris vocabuli relucet vestigia; ut quod antiquitas Laver dixerit, sequuta ætas, diminutione gaudens, Laverulum pronuntiavit: & tandem, ut in plerisque moris est, extritis prioribus elementis, in Verulum & Berulum appellationem deflexit. Paulo post, Non sunt audiendi, qui herbam vulgo cressionem dictam, lion seu laver esse

contendant. Idem Ruel. lib. 1. cap. 20. Sion sibi nomen ascivit a concussu, quod Græci σίον dicunt. nam excutiendi vim nactum est, utpote quod renibus calculos emoliat, urinam & menses exigat. Laver, ut mea fert opinio, nomen a lavatu contraxit, quod personantibus aquis enatum semper elui gaudeat.
 S I O N, m. indecl. [Σίον] Collis Hierosolymitanus. Unde sæpe ponitur in S. Litteris & scriptis ecclesiasticis pro ipsa Ecclesia, cum Judaica, tum Christiana.
 S I P
 S I P A R I U M, i. n. [πελαπίπωμα] Velum mimicum, quod Apulejus Met. 1. p. 106. Elmenh. appellat scænicum. Eo utebantur mimi, scænicique ad scenam velandam. Præterdebant enim populo, dum fabularum actus mutabatur. Et hæc Siparia, pro Aulæis postera ætas usurpavit. Cic. de Provinc. Consul. 14. Itaque ille alter, aut ipse est homo doctus, & a suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum jam in orchestra helluatur, antea post siparium solebat. Quintil. lib. 9. cap. 4. Scribitur & apud Poetas Sipparium duplici p. Juven. 8. Sat. 185.
 Consumptis opibus vocem, Damalippe, locasti
 Sippario, clamosum ageres ut phasma Catulli.
 S I P H N O S, is. f. [Σίφνω] Insula est maris Ægei, non procul a Scyro xxviii. m. pass. ambitu: ante Meropia & Acis appellata, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 12. Hæc insula locupletissima erat, teste Herod. lib. 3. Ut in qua auraria & argentaria metalla essent: unde tantum pecuniæ fiebat, ut ex decima ejus parte reponeretur apud Delphos thesaurus locupletissimo cuique aut par, aut superior, Siphniis pecuniam quæ quotannis conficiebatur distribuentibus. Gentile est Siphnius, Σίφνιος, Stephan. Siphnius a quibusdam.
 S I P H O, vel S I P H O N, ñnis. m. [σίφων] Canalis fistula, vel tibia, per quam urgente aere aqua vel alius liquor emittitur. A sono, quem efficit, dictus σίφων. Plin. lib. 2. cap. 65. de aqua in summis jugis erumpente, Quo spiritu acta, & terræ pondere expressa, siphonum modo emicat. Columel. lib. 3. cap. 10. Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædam anima, per medullam trunci, veluti per siphonem, quem diabeten vocant mechanici, trahitur in summum. Idem lib. 9. cap. 14.
 Siphon, Ipse jactus aquæ expressus. Juven. 6. Sat. 308. de mictione,
 Effigiemque deæ longis siphonibus implent. [Gloss. Græcolat. Σίφω, ἡ καλάμη τῶν ὀφθαλμῶν καλάμη, Avena, Cicuta. Σίφω, μισθὸς τῶν οἴνων ἀντλῆσι. Ubi deest interpretatio. V. & Etymol. M.]
 Siphon, Instrumentum adversus incendia comparatum, quod altissime in ipsa usque ædium fastigia aquam exprimit & ejaculatur. Subscribit huic sententiæ Hesychius his verbis, σίφων, ὕψιστον πρὸς τὸ ἄσπετον ὑδραγωγὸν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν. Plin. 10. Epist. 42. Et alioqui nullus usquam in publico siphon, nulla hama, &c. Turneb. Advers. 19. 23. Al. Sipo.
 S I P H U N C Ū L U S, i. m. dimin. [σιφώνιον] Plin. 5. Epist. 6. ad Apollinarem, In hoc fonte crater, circa siphunculi plures miscent jucundissimum murmur.
 S I P I L L U S, i, m. Novacula, ξυζών.
 S I P H O, vel S I P O, Ære. obsoletum verbum, relictis compositis Dissipo, Inspiro, & Obsipo: Spargere, in partes divellere. σκιδάζω, πύσσω. V. Fest. in Profapia.
 S I P O N T U M, i, n. [Σιπών] Urbs Apuliæ juxta Garganum montem a Diomede ædificata. quæ & Sipus, & a Græcis (ob multitudinem sepium quæ ibi capiuntur) Sepius, Sepiuntis, dicitur. Vulgo Siponto. V. Pompon. lib. 3. cap. 1. Lucan. 5. 377. Sil. 8. 636.
 S I P O N T I N U S, i. m. Incola Siponti, quo nomine sæpius laudatur Nic. Perottus, de quo V. Præfationem. [Adjective utitur Cic. 2. Agrar. 71.]
 S I P Y A, [σιπύη] est apud Aristophanem Arca panaria. Cæl. lib. 9. cap. 16. V. Suid.
 S I P Y L L U S, i. m. [Σιπύλλω] Urbs est, & mons Phrygiæ. Strab. lib. 1. Dicta quoque ad hæc ab Democle memoria repetit, qui ingentes quosdam olim circa Lydiam & Ioniam usque Troadem factos terramotos scribit. A quibus & vici sunt absorpti, & Sipylus submersa regnante Tantalo. Idem lib. 12. Ovid. 6. Met. 149.
 Phrygias Sipylus. Sen. Herc. fur. 6. De urbe V. Strabon. & Plin. 5. 29.
 Flebile saxum Sipylli, Niobe in saxum conversa. Sen. Oeth. 3.
 S I P Y L E I U S, a, um. Adj. [Σιπυλλήϊος] ut, Genitrix Sipyleia, Niobe. Stat. 5. Silv. 1. 33.
 S I Q
 S I Q U A N D O, S I Q U I D E M, S I Q U I S, V. S I.
 S I R
 S I R A, æ. f. Σαῦρα, τὸ ἀδίον. Gloss. Latinogræc. At Græcolat. Σιρᾶ, Civiſa. [Forte Cervisia. Unde Siræum.]
 S I R A C I, [Σιρακῆσι] Populi sunt Scythici, Caucaſi radicibus ad Septentrionem proximi, quorum meminit Strab. lib. 11.
 S I R A E U M, i. n. [σίραϊον] inquit Paulus Ægineta, plerique appellaverunt Decoctum ficorum, quod & Desfruto nomen est, Græcisque etiam σίραϊον dicitur. Hippocrates σικιδόν vocat.
 S I R I S, Xanthus fluvius, quem in Lycia cognitum esse constat. Strab. lib. 14.
 S I R R O N, ñnis: sive S I R B O N I S, idis. [Σιρρών, ἢ Σιρβωνί:] Stephan. Palestine lacus, non procul a Callio monte olim, C. L. M. pass. circuitu. Plinii vero ætate in exigua paludis angustiam contractus. Herodot. Serbonitidem vocat. Plin. lib. 5. cap. 13. Strab. lib. 16.
 S I R E M P S, dicitur quasi Similis res ipsa. Habetur hoc in libris Catonis. Paulus. Sospater lib. 1. Institutionum, tradit Siremps nominativo tantum casu dici, & ablativo Ab hac sirempse: significare autem, Similiter lex esto. V. notas Antonii Augustini & Scalig. ad Festum in dictione Siremps. Plaut. Amph. prol. 73.
 Sirempse legem jussit esse Jupiter.
 S I R E N, ñnis. f. [Σειρήν] Monstrum maris, ab ἔρειν, quod connectere vel retinere significat. Vel ab σιρᾶ catena, eo quod libidinis vinculum Sirenes fuerint. Quidam hoc nomen a σῆρα, traho deducunt, & per y scribunt. Male. Παρὰ τὸ ἔρειν, τὸ λῆρον, inquit Etymologus Εἰρήν, ἢ παρὰ τὸν ἔρειν. De Sirenibus V. Suid.
 Sirenes secundum fabulam partim virginis formâ fuerunt, partim volucris, Acheloi fluminis & Calliopes Muse filia. Harum una voce, altera tibiis, alia lyra canebat: & primo juxta Pelorum, post in Caphareis insulis habitaverunt; quæ illectos suo cantu in naufragia deducebant. Secundum veritatem

veritatem meretrices fuerunt, quæ transeuntes, quoniam eos ducebant ad egestatem, his factæ sunt inferre naufragia: has Ulysses contemnendo deduxit ad mortem. Hæc Serv. apud Virg. 5. Æn. 864.

Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat, &c.

Voces Sirenum. Hor. 1. Epist. 2. 22.

Scopuli Acheloidum Sirenum. Ovid. 14. Met. 88.

Volucres Sirenes. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 190.

Sirenes, Aves in India. V. Plin. lib. 10. cap. 49.

SIRENIUS, a, um. Adj. [Σειρηνικός] Ad Sirenes spectans. Gell. 16. 8.

Tanquam apud Sirenes scopulos confenefcas.

SIRENUSÆ, [Σειρηνοῦσαι] Insulæ tres sunt Lucaniæ adjacentes ex adverso ejus promontorii, a quo sinus Pæstanus initium fumit. Strab. lib. 1. & Ptol. 3. 1.

SIRBS, [Σίρβες] Thraciæ populi supra Byzantios, auctor Stephan.

SIRIÆSIS, is. f. [σειρηναίσις] Plin. dicitur, lib. 12. cap. 15. Offibus in canino fimo inventis, adustio infantium quæ vocatur sirialis, adalligatis emendatur. V. Solstitialis morbus, in SOL. [Diof. 4. 93. Σιρηναίσις πικρῆ. Rectius σιρηναίσις, ut vult Henr. Steph. q. V.

SIRIS, [Σίρις] ab Æthiopiis dicitur Nilus, antequam totus confluat. Nam (ut ait Plinius 5. 9.) non ante Nilus dicitur, quam se totum aquis concordibus junxit. Rufus ex Dionys.

Hic, qua secretis incidit flexibus agros, &c. Dicitur Sirin autumat Stephan. & Eustath. a Sirio, quoniam sub ortum Canis per introitum Solis in Leonem augeatur, ut Hermolaus scribit. V. Dionys. v. 223.

SIRIS, idis. f. [Σίρις] a qua Siriatæ, [Σιριάται] fuit Civitas in Metaponto. Siritarum felicitatem ampliter admiratur Archilochus. Cæl. Rhodig. lib. 7. Lectio. antiq. cap. 10. V. Steph. in voce, & in Μεταπόντιον.

SIRITÆ, [Σιριταί] Populi magnæ Græciæ, Siridis urbis incolæ ne ipsis quidem Sybaritis luxu cedentes. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 10. V. Steph. l. c.

SIRITES, [Σιριτες] Nomadis cujusdam nomen fuit in Libya, primus auleticæ inventor, qui & Metroa, hoc est, magnæ matris sacra primus fertur tibia cecinisse. Cæl. lib. 9. cap. 7.

SIRIUS, i. m. [Σίριος, ἀστὴρ Gl. G. L.] Stella in ore Canis, quæ perniciofa antiquis credita est. Continet enim Canis, xviii stellas. Stat. 1. Silv. 3. 5.

— nec calido latravit Sirius astro.

Ductum nomen ὀπίθ' ὀσίρειον, hio: quod per æstum præcipue canes faciunt, quo tempore plerumque in rabiem convertuntur. Vel ὀπίθ' ὀσίρειον, quod est arefacio: quia tunc maxima siccitas est, amnibus ac fontibus deficientibus. Vel dicitur Sirius, a longo tractu, quoniam magnitudine sua trium signorum spatium occupare videtur. Hæc annis omnibus, ut ait Servius, oritur circa v 111 Calend. Julii. Ea quantum in ipsa est, pestifera est: sed pro qualitate adjacientium aut vincitur, aut majoribus utitur viribus. Hinc est quod, quum tempore certo oritur, non semper est noxia. Servius enarrans illud Virg. 10. Æn. 273.

Non fecus ac liquida si quando nocte cometæ sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Rapidus Sirius. Virg. 4. Georg. 425.

Tum steriles exurere Sirius agros. Virg. 3. Æn. 141.

Sirius, interdum Solem significat, ut tradunt grammatici Græci, ac quos accendit canicula morbos, soli acceptos ferre debemus: & Sirialis morbus est non tantum infantium, sed etiam virorum. Turnebus. V. supra suo ordine. [Suid. Σίρ, σίριος, ὁ ἡλιος. καὶ Σιριός. Unde apparet, cum diphthongo Gr. scribendum. conf. Etymol. M. in Σιριάνω.

SIRMIO, i. n. [Σίρμιον] Urbs est Pannoniæ inferioris, longiuscule a Danubio flumine distita. Ptolem. lib. 2. cap. 16. Vulgo *Sirmach*.

SIRNIDBS, [Σιρινίδες] Insulæ aliquot ante Sammonium Cretæ promontorium jacentes. Plin. lib. 4. cap. 12. Mff. Syruides.

SIRPICES, Regula cum pluribus dentibus, quam ut plaustrum boves trahunt, ut eruant quæ in terra sunt. V. Varr. 4. de L. L. 31.

SIRPICULA, æ. f. Sirpiculæ vocatæ a Sirpando, id est ab alligando. Sic Sirpata dolia quæssâ cum alligata dicta. Auctor Varr. 4. de L. L. 31. V. in SCIRPU.

SIRPO, Ær, SIRPUS, V. ibidem.

SIRRH, æ. f. [Σίρρα] Thraciæ oppidum est apud Theopompum referent Stephan. a quo gentile Sirrhæus.

SIRRHUS, V. SIRUS.

SIRULUGUS, Plin. lib. 31. cap. 15. Idem auctores nominavere Sirulugum, quod nec quale esset animal, nec ubi nasceretur tradiderunt.

SIRUS, [σίρρος, five σίρρος] Sirrhus Suidæ, Spelunca est subterranea, manu facta, condendo adserendoque frumento accommodata. Suid. Σίρρος, ὁ λάκκος. καὶ Σίρρος, ὄρυγμασιν, ἐν οἷς κατατίθεται τὰ σίριμα. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 57. Item hujus generis granaria alia quidem habent sub terra, uti speluncas, quas vocant Siros, ut in Cappadocia, ac Thracia; alii ut in Hispania citeriore, puteos, ut in agro Carthaginiensi & Offensi. Horum solum paleis subternunt & curant ne humior, aut æer tangere possit, nisi cum prœmitur ad usum. Curt. 7. 4. 24. Siros vocabant barbari. Quos ita solerter abscondunt, ut nisi qui defoderunt invenire non possint. In iis conditæ fruges erant. Plin. 18. 30 Utilissime tamen servantur in scrobibus, quos Siros vocant, ut in Cappadocia, & in Thracia, Hispania & Africa. conf. Etymol. M.

S I S

SIS, [σίς, Εἰ θελεις Gl. L. G.] V. in SUM & SI.

SISACHTHIA, [σισάχθεια] Lex apud Lacedæmonios qua fenoribus obrutis succursum est. Alex. Alexand. lib. 1. Genialium dierum cap. 7. Ferunt Ægyptios & Athenienses, cum hæc contagio mali latius serperet, pluribus decretis cavisse, ne ob fenus corpora adjudicari, vel addici possent, neve super corporibus fenerari fas foret, nec citra debitoris facultatem favire, quæ lex Sisachthia & Chreocopia dicta est: adeo, ut Lycurgus e tota Sparta fenus & ufuras exterminasse dicatur. Adde lib. 6. cap. 10. [Falso Lycurgo tribuit, quod fuit Solonis proprium. V. Plut. in ejus vita p. 86. Francof. & Laertium Diogenem lib. 1. Segm. 25. ibidemque Causab. & Menag. De nominis ratione V. Etymol. M. Hefych. & Suid.

SISAMA, SISAMUS, V. SRSAMA & SRSAMUS.

SISAPO, ðnis. m. [σισάπων] teste Plin. lib. 3. cap. 1. Oppidum est Hispaniæ, unde & Sisaponenfis regio in Bætica, ubi optimum minium nascitur, eodem Plin. auctore lib. 33. cap. 7.

SISÄRA, æ. f. [σίραρη] Frutex est, quem & Ericam five Ericen vocant. Plin. lib. 11. cap. 16.

VOL. IV.

SISÄRON, five SISÄRUM, i. n. V. SISRR.

SISARRA, æ. f. [σισαρραν μείζον ἑλαιότε] Gloss. Latinogræc.

SISCIA, [Σισία] Pannoniæ superioris urbs. Ptolem. lib. 2. cap. 15. hodie *Lablatum*, *Lublana*. conf. Strab. lib. 7.

SISRR, æris. n. [σίσαρον] quod Sifatum appellant Græci: inter ea olera annumeratur a Dioscoride, quorum radix tantum in usu est: duorum generum est, sativum & erraticum. Ruellius putat eam esse radicem, quæ vulgo *Servilla*, vel *Cherville* vocatur, & *Cherry*. Plin. lib. 20. cap. 5. Sifer erraticum sativo simile est & effectu: stomachum excitat, fastidium abtergit. Gloss. Latinogræc. Sifer, ἄθρον σαφυλίν. & Græcolat Σαφυλίον, Pallas, σαφυλίν ἄθρον, Sifer.

SISON, ðnis. m. [σίσων] Semen est exiguum in Syria nascens Apio simile, nigrum, fervens & oblongum. Dioscor. lib. 3. cap. 53.

SISPBS, Itis. m. & SISPITA, æ. f. pro Sospes & Sospita. Vetus Inscrip. apud Reines. p. 383. SACERDOS. IVNONIS. REGINAE. SISPITAE. LANVMVIANAE. Et paulo post, SACERDOTE. IOVI. SISP. i. e. Sispiti. [Nisi potius Sispitatori, pro Sospitatori. V. in SOSPBS. Sispitem Junonem, quam vulgo Sospitem appellant, antiqui usurpabant, cum ea vox ex Græco videatur sumpta, quod est σῶζειν. Fest. [Lego Sispitam & Sospita.

SISSÄBA, æ. f. [σισαρρα] nuncupatur apud Hebræos, Omnis potio, quæ inebriare potest.

SISSIO, Ære. Cacare. Sissiat, Κάθεται, ἐπὶ βριφύς. Gloss. Latinogræc. [An Sissitat, frequent. a Sido, Ære.

SISTO, fñti, statum, [ίστημι, Gl. L. G. ἴσταμαι Gl. L.] Ære. Facere ut aliquid stet.

Sistere, Constituere, Exhibere. Tramite facili vos sistam. Virg. 6. Æn. 676.

Opus præfens. Ovid. 3. Met. 153.

Templum iisdem vestigiis sifteretur. Tacit. 4. Hist. 53. h. e. Conderetur. Sistere, quasi Præsentiam corporis exhibere. Cic. 3. Att. 25. Des operam, id quod mihi affirmasti, ut te ante Calend. Januarias, ubicunque erimus sistas. Idem 10. Att. 16. extr. Te vegetum nobis in Græcia sistere. Frequentius de Judicio. Cic. 3. Off. 45. Vas factus est alter sistendi ejus: ut si ille non revertisset, moriendum esset ipsi. Ulpian. in l. Si servum. D. Si ex noxali causa agatur, Si servum in eadem causa sistere quis promiserit, & liber factus sistatur, &c. Plaut. Curc. 1. 3. 6.

Ubi tu es, qui me libello Venerio citavisti? ecce me silto, ego tibi me, & mihi contra itidem te ut sistas, suadeo.

Sistere aliquem judicio. Ulpian. in l. 1. §. 1. de eo per quem, &c. Verum qui alios quoque rogaverit, ut eum detinerent, vel abducerent ne in judicio sifteret. Et paulo ante, Qui impedit aliquem judicio sisti.

In judicio sisti. Ulpian. D. In jus vocat. ut eant. l. ult. & D. Si quis in jus vocat. non ier. ult. Pandectæ. Florentinæ utrobique habent In judicio.

In judicio sistere. Paul. D. de eo per quem factum erit, &c. l. 2. Si actoris servus, domino sciente, & (quum possit) non prohibente, dolo fecerit, quo minus in judicio sistam.

Se sistere in judicio. Ulpian. D. Si quis caution. l. Non exigimus.

Sistere se judicio. Cajus in l. Et si post. D. Si quis caution.

Sistere sana, cum dicerent, significabatur Lectisternia certis in sano locis componere. Paul. Festus vero Sistere sana, ait, cum in urbe condenda dicitur, significat Loca in oppido futurorum sanorum constituere, quod Antistius Labeo ait in commentario quinto decimo juris Pontificii, Sana sistere, esse Lectisternia certis locis & diis habere.

Sistere capite, est Capite præbere, & in caput invergere. Plaut. Mil. 3. 2. 36. — postea

Huic illecebroso capite sistebas cadum?

Non hercle tam istoc valide casabunt cadi. i. e. Quia eos capite sistebam, non tam valide cadebant, quod fecissent, cum sit illic lubricus locus. Turneb. 2. 29. Al. Inclinas cadum, cujus quidem caput illecebrosum erat, quod est, Ad potandum illiciebat. Alii aliter priora legunt & exponunt. conf. infra.

Sistere, Retinere, reprimere, de his, quæ fluxum, motumve habent. Virg. 6. Æn. 465.

Siste gradum, teque aspectu ne subtrahe nostro.

Alvum sistere, Reprimere. Plin. lib. 20. cap. 6.

Aquam sistere fluviis. Virg. 4. Æn. 489.

Profuvium genitale. Plin. lib. 7. cap. 14.

Sanguinem sistit. Idem 20. 7.

Sanguinis profuvium sistit herbæ præoniæ semen rubrum. Plin. lib. 26. c. 12.

Sistere ventrem. Martial. lib. 13. 116.

Sistere ulcera. Apud Plin. lib. 20. cap. 4.

Non sisti potest. Plaut. Trin. 3. 2. 94. i. e. Retineri.

Acieni sistere V. ACIES.

Bellum sistitur pace. Ovid. 14. Met. 803.

Fletus sistere. Ovid. 14. Met. 835.

Fugam. Liv. 30. 12. pr. & Tacit. 12. Ann. 39.

Labores immensos. Ovid. 5. Met. 450.

Lacrimas. Ovid. 6. Fast. 154.

Legiones ferociter instantes. Liv. 1. 37.

Metum. Ovid. 20. Epist. 179.

Mentem. Sil. 10. 408.

Minas. Ovid. 1. Trist. 2. 60.

Modum. Ovid. 15. Met. 493.

Pedem. Ovid. Rem. Amor. 80.

Querelas. Ovid. 7. Met. 711.

Sistere, Confirmare, corroborare. Plin. in Paneg. 82. Magnum hoc tuum, non erga homines modo, sed erga tecta ipsa meritum; sistere ruinas, solitudinem pellere, ingentia opera eodem, quo exstructa sint, animo, ab interitu vindicare. Virg. 6. Æn. 858.

Hic rem Romanam magno turbante tumultu

Sistet eques.

Sistere capite, pro In caput cadere. Plaut. Curc. 2. 3. 8.

Quin cadat, quin capite sistat in via de semita.

Sistere, pro Consistere & stare. Cic. 5. Verr. 223. Qui Remp. sistere negat posse, ni ad Equetrem ordinem judicia referantur? Al. Subsistere. Virg. 1. Georg. 479. — sistunt amnes, terræque dehiscunt. i. e. Stant, vel sistunt, non præfluunt. Pomponius Sabinus exponit, Sistunt, subaud. Suos cursus.

Sistere ore. Plaut. Capt. 4. 2. 13.

Eminor, interminor, ne quis mihi obfiterit obviam, &c.

Nam qui obfiterit, ore fistet. i. e. Ore terram calcabit, quem- admodum pedibus ceteri fistere solent.

Stiti, Præteritum. Ulp. in l. 1. §. 3. D. de eo per quem factum erit, &c. Si reus dolo actoris non fiterit, non habebit ex hoc edicto adversus eum actionem. Al. Steterit. V. Gell. lib. 2. cap. 14.

STĀTUS, a, um. Partic. pass. a Sistor. Ulpian. in l. Si servus. D. Si quis cautionibus. Si plurium fervorum nomine, iudicio sistendi causa, una stipulatione promittatur: pœnam quidem integram committi, licet unus status non sit, Labeo ait: quia verum sit omnes status non esse. Neratius in l. Si procurator. D. eod. tit. Si procurator ita stipulatus, ut sistat duntaxat eum quem stipularetur: non etiam pœnam, si status non esset, stipuletur: propemodum nullius momenti est ea stipulatio. Paulo post, Ut quantum domini litis interfuit sisti, tantum ex ea stipulatione, non stato reo, procuratori debeatur. Ulpian. in l. 1. D. Si ex noxali causa agatur.

STĀTOR, ōris. m. [σταντης] Qui apud magistratum assidue est, quales sunt nuntii vel tabellarii, vel apparitores, qui reos in jus vel in carcerem ducunt. Cic. 2. Fam. 17. Litteras a te mihi stator tuus reddidit Tharsi. Cic. 2. Fam. 19. Ut ad te statores meos & lictores cum litteris mitterem. Stator Juppiter dictus est Quia stitit, id est Stare fecit Romanos, in fugam a Samnitibus versus. Cic. 2. in Catil. 12. Senatum in ædem Jovis statoris vocavi. Idem Anteq. iret in exsil. 42. Juppiter stator, quem vere hujus imperii statorem majores nostri nominaverunt. Sic 3. de Fin. 66. Jovem quum Optimum & Maximum dicimus, quumque eundem Salutarem, Hospitalem, Statorem dicimus, hoc intelligi volumus salutem hominum in ejus esse tutela. Ovid. 6. Fast. 793.

Tempus idem Stator ædis habet, quam Romulus olim Ante Palatini condidit ora jugi. V. Liv. 1. 12.

SISTRUM, i. n. [σιστρον] Musicum instrumentum, peculiare Ægyptiorum, quo utuntur in Isis sacris, argutum & sonorum, dum percutetur: unde Isiaci Sistrati dicuntur. Ovid. 2. Amor. 13. 11.

Per tua sistra precor, per Anubis ora verendi. Apul. 11. Met. p. 261. Elmerh. Æreis, & argenteis, immo vero aureis etiam sistris argumentum tinnitum constrepentes. Martial. lib. 14. 54.

Hæc quatit tenera garrula sistra manu. Perottus, Sistrum, Æneum crepitaculum, cujus per angustam laminam, in modum baltei incurvatam, trajectæ mediæ paucæ regulæ crispante brachio trigeminis ictus reddunt argutum sonum.

Sistrum, apud Ægyptios vicem Tubæ exhibebat. Virg. 8. Æn. 696.

— patrio vocat agmina sistro. [Inde Propert. 3. 9. 43.

Romanamque tubam crepitanti pellere sistro. Figuram ejus exhibet Oisfel. Tab. 117. conf. Suid. & Voss. Etymol.

Ægyptia sistra. Ovid. 3. Amor. 9. 34.

Multisonum sistrum. Stat. 3. Silv. 2. 103.

Ovanti sistro personat lo. Valer. 4. Argon. 418.

Sonabile sistrum crepuit. Ovid. 9. Met. 783.

Tinnula sistra. Ovid. 1. de Pont. 1. 38.

SISTRĀTUS, a, um. Adj. i. e. Sistrum gestans, quod est proprium epitheton sacerdotum Isis. Martial. lib. 12. 29.

Linigeri fugiunt calvi, sistrataque turba.

SISYGAMBIS, [Σισυγάμβις] Mater fuit Darii, quam victo Dario Alexander, non solum non violavit, sed & matrem & reginam appellavit, fumamque adhibuit curam, ne quis captivo corpori illuderet. V. Curt. 3. 12.

SISYMBRION, i. n. [σισυμβριον] inter Ornamenta muliebria positum, Polluci lib. 5. cap. 16. Verum apud Aristophanem Sisymbria vocantur Folia & flores, quibus sponſi coronantur; ut etiam annotavit, Cæl. lib. 28. cap. 24. Lect. Antiq.

Sisymbrium, i. n. [σισυμβριον] Herbæ genus quod provenit, ut Dioscoridi placet, in incultis, hertensi mentæ proximum, latioribus tantum foliis, & odoratoribus. Hoc nunc nostrates officinæ, balsamitam & mentam Romanam vocant, quod quandam mentæ speciem exprimat, & riuos tractus plerumque sequatur. Ovid. 4. Fast. 869.

Cumque sua dominæ data grata sisymbria myrto. Gloss. Græco-lat. Σισυμβριον, εἶδος λαζάνης, Cunila. V. in hac dict.

SISYPHUS, i. m. [Σίσυφος] fuit Æoli filius, qui ob latrocinia a Theſeo fertur occisus, & hac pœna apud inferos affici, ut grande saxum supra montem portare coactus, quum ad apicem deduxerit, continuo ad ima relaxetur. unde Ovid. 4. Met. 460.

Aut peris, aut urges rediturum, Sisyphæ, saxum. Sic 13. Met. 26. Quod etiam respexit Virg. 6. Æn. 616.

Saxum ingens volvunt alii, radiisque rotarum Districti pendunt.

Æolides Sisyphus. Hor. 2. Carm. 14. 20.

Sisyphus alius, Corinthiorum rex, qui Meropem, Atlantis filiam, uxorem duxerat. Ovid. 4. Fast. 175.

Septima mortali Merope tibi, Sisyphæ, nupſit.

SISYPHIUS, a, um. Adj. [Σισυφειος] ut, Saxum Sisyphium, seu Lapis Sisyphius, [Σισυφειος λιθος] quem apud inferos ob latrocinia volvere Sisyphum pœtæ fabulantur. Sen. in Herc. fur. v. 751.

Cervice saxum grande Sisyphia fedet.

Sanguis Sisyphius. Ovid. 13. Met. 32.

— quid sanguine cretus Sisyphio fertisque & fraude simillimus illi Inferis Æacidis alienæ nomina gentis. Et paulo ante, Æacus huic pater est, qui jura silentibus illic Reddit, ubi Æolidem saxum grave Sisyphon urget.

SISYPHIUM, i. n. [Σισυφειον] Locus juxta Corinthum, de quo sic scribit Strabo lib. 8. Sub ipsam inde Pyrenen Sisyphium jacet, sive sacellum quoddam, sive regale domicilium, albo constructum lapide, in quo non modica servantur adhuc rudera. E summo autem cacumine, in Aquilone Parnasus aspicitur & Helicon, montes excelsi, atque nivales.

SISYRA, æ. f. [Σισυρα] vocab. Græcum, quo ut Latino urebantur, sed ita ut vulgus id corruerit in Sufurra, vide in Vulgaris. H. St. Genus est vestis Barbaricæ, vel tegetis quoque. Meminit Ammian. lib. 16. cap. 5. quem locum noster innuit. conf. Hesych. Henr. Steph. Theſ. Gr. tom. ult. Ferrar. de re Vest. 2. 3. 9. vel Lex. Pitisc. ut & Suid.

SISYRINCHIUM, i. n. [σισυριγγιον] Bulbi genus, cujus imæ radices hieme crescunt, verno autem tempore cum apparuerit viola, minuuntur ac contrahuntur, bulbo interim pinguescente. Plin. lib. 19. cap. 6.

STĀRA, [σῆρα] aut potius, ut notavit Dioscorides lib. 2. cap. 77. Sitanion, V. f. l. aut σῆρα, pro σῆρα. Cibus. A quo, Sitagogus, Navis frumentaria. Sunt etenim σῆρα, Frumenta omnis generis apta cibis. Hinc Sitarchia, Præfectura annonæ, Annona militaris, militare stipendium, annonæ civilis. Budaus. conf. Suid.

SITAGE, V. SITTAGE.

SITĀNION, i. n. [σιτανιον] Frumenti genus, quod quoniam tertio mense a fatu metitur, a Græcis τριμηνιον, a Latinis etiam Trimestre dicitur, toti Alpino tractui, atque adeo omnibus regionibus, notissimum, certissimumque agricolis famis levamen, quoties aut nives altiores, aut aquæ affluentiores, maturam tempestivamque factionem prohibuerunt. Hinc Sitanianus panis. V. Dioscor. lib. 2. cap. 77. [Revera Adj. est, subauditurque in m. πυρος, in n. αλευρον. V. seq. dict.

SITĀNIUS, a, um. Adj. [σιτανιος] Sitanianus panis dicitur ex novo frumento intra trimestre a tempore mellis factus. Græci enim σῆρον, frumentum dicunt, sῆρον, novum. Hinc σιτανιος, quali σῆρον ἰερον. Plin. lib. 22. cap. 25. Sitanianus, hoc est e trimestri, incussa in facie, aut desquamata cum melle aptissime curat. conf. 18. 7.

SITĀRCHIA, [σιταρχια] est in frumentum & alia cibaria præpositura, Situs enim σῆρος Cereis ara fuit. σῆρον enim vocabant, a cibariis videlicet: est enim σῆρον frumentum. Lilius Syntag. 14. Histor. Deorum. Apul. 2. Miles. p. 119. Elmenh. Hac enim sitarchia navigium Veneris indiget sola, ut in nocte pervigili, & oleo lucerna, & vino calix abundet. Voss. in Etym. legit Sitarcia, σιταρχια, i. e. Annonæ sufficientia.

SITĀRCHUS, [σιταρχος] Annonæ, vel Commeatus præfectus, a Græco, σῆρον, sive σῆρον, quorum illud cibum, hoc frumentum significat, & ἄρχη, quod præfecturam denotat.

SITĒLLA, V. SITULA.

SITĒHŌNIA, æ. f. [Σιθηνια] Regio litoralis Macedoniæ, versus Theropontum, teste Herodoto lib. 7. 122. in qua mons est Sithon nivosus. Latini sec. corrip. Virg. 10. Ecl. 66.

Sithoniaeque nives hiemis fubeamus aquosæ. Hoc etiam nomine dicta fuit Thracia, ut inquit Gellius lib. 10. unde spirat Aquilo, quoniam ad Septentrionem exposita. [Nisi falsa loci notatio.

SITĒHŌNIS, ōdis. f. [Σιθηνις] patronym. pro possessivo. Ovid. 2. Epist. 6. Nec vehit Actæas Sithonis unda rates.

SITĒHŌNIUS, a, um. Adj. [Σιθηνιος] ut,

Agri Sithonii. Ovid. 13. Met. 571.

Aquilo Sithonius. Ovid. 11. Epist. 13.

Matres Sithoniæ. Sen. Herc. Oeth. 15.

Nives, V. SITHONIA.

Nurus Sithoniæ. Ovid. 6. Met. 588.

SITĒIA, [Σιτια] Hispaniæ Batiçæ oppidum in conventu Tarraconensi Plin. lib. 3. cap. 1.

SITĒICINUS: ut Liticines a Lituo, ut Tubicines a Tuba, ita Siticines qui apud funeratos, & sepultos, hoc est, Jam litos, canere soliti erant honoris causa, cantus lamentabiles. Hoc in libris conlectaneis Atte Capitonis invenitur, & Cato id vocabulum indubitanter apposuit. Hæc Nonius 1. 268. V. Gell. lib. 20. cap. 2.

SITĒIOGAGUS, Flumen est, quo Passargadas septimo die navigatur. Oritur per quam fluit in Carmania. Plin. lib. 6. cap. 23.

SITĒIS, is. f. [Σιτις, Gl. G. L.] Bibendi appetitus, transferturque a cujusvis rei cupiditatem. Plin. lib. 11. cap. 34. Æque est mira sanguinis & hircinorum generi, in palustri aqua, sitis.

Anhela sitis, Quæ homines reddit anhelantes. Lucret. lib. 4. 873.

Avida. V. AVIDUS.

Infedabilis. V. INSEDATUS.

Importuna. Hor. 1. Epist. 18. 23.

Morosa sitis, i. e. Difficilis. Martial. lib. 14. 105.

Rabida. Sen. Oeth. 8.

Abluitur sitis de corpore, Restinguitur. Lucret. 4. 873.

Accendere sitim. V. ACCENDO.

Ardere siti. Claud. 1. in Ruff. 104.

Avertere sitim fluvio. Sil. lib. 8. 574.

Colligere sitim. Ovid. 5. Met. 446.

Compescere sitim multa unda. Ovid. 4. Met. 103.

Consumi siti. V. CONSUMO.

Defendere sitim fonte. Sil. lib. 7. 170.

Depellere sitim potione. Cic. 1. de Finib. 37. Quum cibo potioneq;

fames sitisque depulsa est.

Deponere sitim in unda. Ovid. 4. Met. 98.

Enectus siti Tantalus. Cic. 1. Tusc. 10.

Excessit sitim potio. Cels. lib. 1. c. 2. h. e. Major largiorque quam pro siti fui

Excitere sitim undis. Sen. Oeth. 8.

Explere sitim. Ovid. 3. Trist. 11. 57. Cic. de Senect. 26. Græcas litt

ras senex didici, quas quidem sic avide attripui, quasi diuturnam siti

explere cupiens.

Exstincta est sitis bibendo. Ovid. 7. Met. 569.

Exurit miseros sitis. Lucret. lib. 3. 930.

Finit sitim copia lymphæ. Hor. 2. Epist. 2. 146.

Flagrat siti incensum cor. Sen. Thyest. 1.

Levare sitim de fonte. Ovid. 15. Met. 322.

Pellere sitim. Hor. 2. Carm. 2. 14.

Pulsa sitis fluvio. Stat. 5. Theb. 1.

Quærere sitim. Cic. 5. Philipp. 19. Ipse interea, &c. de me in Tibu

tino Scipionis declamavit, sitim quærens: hæc enim ei causa esse

let declamandi.

Relevare sitim. Ovid. 6. Met. 354.

Restinguere sitim rivo. Virg. 5. Ecl. 47.

Sedare sitim flumine. Lucret. lib. 2. 662. Ovid. 3. Met. 415.

Dumque sitim sedare cupit, sitis altera venit.

Sistere & Alere sitim, contraria. Ovid. 3. de Pont. 1. 17.

Nec tibi sunt fontes, laticis nisi pæne marini:

Qui potus dubium est, sistat alate sitim.

Sorbet ora sitis. Stat. 3. Theb. 329.

Torret miseros sitis arida. Lucret. lib. 3. 930.

Vincere sitim. Sen. Oeth. 5.

Urit guttur arida sitis. Ovid. 11. Met. 130.

Adduxere sitim tempora, Æstum siticulosum. Hor. 4. Carm. 12. 12.

Findititici arva Canis ælifer. Virg. 2. Georg. 353.

Torret arenti siti arva Canis. Tibull. lib. 1. 4. 42.
 Ufferat herbas fitis. Ovid. 4. Fast. 299.
 Deferta siti regio, Inaquosa. Virg. 4. Æn. 42.
 Sitis, Ingens cupiditas cujuscuque rei dicitur, per translationem. Plaut. (suppos.) Cupio te amplecti, neque aliter situm jam diu conceptam fedare possum. Cic. in Parad. 1. Neque enim unquam expletur, nec satiatur cupiditatis fitis.
 Argenti fitis. Hor. 1. Epist. 18. 23.
 Famæ fitis. Juven. 10. Sat. 140.
 Scelerata fitis prædæ. Claud. 1. in Ruff. 220.
 Facere alicui sitim audiendi. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 SITICŪLA, æ. f. Dimin. [δῖψα] Gloss. Latinogræc.
 SITICULŌSUS, a, um. Adj. [δῖψαλῖς] Gl. G. L. Plin. lib. 23. cap. 6. Melimela, & reliqua dulcia, stomachum & ventrem solvunt, siticulosa, æstuosa, sed nervos non lædunt.
 Siticulosa loca, Inaquosa & arida. Columel. de Arbor. cap. 16. Sed si aspera & siticulosa loca arboribus offerenda erunt. Idem lib. 3. cap. 11. Id autem solum, vel uliginosum est, vel salsum, vel amarum: & vel siticulosum & peraridum, &c.
 Appulia siticulosa. Hor. Epod. 3. 16.
 SITIO, ſi, ſre. [δῖψω] Gl. L. G. & G. L. Cic. in Pison. 61. Ipse cum hominibus quindecim, male vestitis, ad portam Cœlimontanam sitiens pervenerim.
 Ipsi fontes jam sitiunt. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Gemmant vites, sitiunt agri. Cic. in Orat. 81. Et, Sitire segetes. Quintil. lib. 6. cap. 6.
 Herba sitit. Virg. 7. Ecl. 57.
 Aret ager: vitio moriens sitit æris herba. Idem 4. Georg. 402.
 Tellus tota sitit. Ovid. 4. Fast. 940.
 Sitire, per translationem, pro Vehementer cupere. Cic. 3. Q. frat. 4. Nec sitio honores, nec desidero gloriam. Idem 5. Philipp. 20. Sanguinem nostrum sitiēbat: suum in illa gladiatoria pugna multum profuderat.
 Sitiri, Passivum. Plin. lib. 17. cap. 2. Humor ex his, non universus ingurgitans, diluensque, sed quomodo sititur distillans.
 Aquæ sitiuntur. Ovid. 1. Fast. 216.
 SITIENS, entis. Partic. ut,
 Voluptates sitiens. Cic. 5. Tusc. 16. Quoque affluentius voluptates undique hauriat, eo gravior, ardentiusque sitientem, nonne recte miserimum dixeris!
 Annus sitiens, Æstuosus. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Hortus sitiens. Ovid. 1. de Pont. 8. 60.
 Loci sitientes. Plin. lib. 12. cap. 28.
 Aures sitientes, Translate. Cic. 2. Att. 14. Proinde ita fac venias ad sitientes aures.
 Famæ sitiens, Percupidus, Adjective. Sil. lib. 3. 578.
 Sermonis sitiens. Claud. Conf. Mall. Theod. 251.
 Virtutis sitiens. Cic. pro Planc. 13. Deinde sitientem me virtutis tuæ deseruisti, ac dereliquisti.
 Sitentia Africæ. [πῆ δῖψάδῃ] Plin. lib. 10. cap. 73. Orygem perpetuo sitientia Africæ generant, & natura loci potu carentem, & mirabili modo ad remedia sitientium.
 Sitentia, sine adjuncto. Plin. lib. 25. cap. 11. Nascitur in sitientibus.
 SITIENTER, Adv. [δῖψαλίως] Ardenter. Cic. 4. Tusc. 37. Nec sitienter quid expetens.
 SITIBUNDUS, a, um. Adj. [δῖψαλίς] Vehementer sitiens. Plaut. Aul. suppos. 29.
 Et sitibundi in medio Oceani gurgite.
 SITITOR, ōris. m. Translate. Apul. 1. Met. pr. Sititor novitatis.
 SITILE, [σίτλαι] Aurium muliebrium ornamentum apud Diores, teste Polluce lib. 5. cap. 16. [Sed Siglas, Σίτλαι ex Mf. & Hesych. reputant certatim docti. V. Henr. Steph. Thes. Gr. & not. Jung. conf. in hac voce.]
 SITŌCŌMIA, [σιτοκομία] ἀπὸ σίτου, quod frumentum significat, & κομία, Curo. Est autem σίτου annua pensitatio, ad alimentum viduarum, pupillarum & militum, quæ a Curatoribus bonorum, vel Sitarchis, vel a viris uxoribus sepudiatis debetur. Hinc opinor Sitocomiæ verbum eductum, quod in solis Civilis juris voluminibus legimus, pro σιτοδοσία, id est præbitione frumenti: aut, ut ait Ulpianus, pro Sitonia l. ij. pr. De vacatione. muner. lib. 50. tit. 5. Alciatus in libris posterioribus Cod. Sitocomiam nomen magistratus esse dicit, ejus scilicet Qui frumenta & annonam curabat.
 SITŌNIA, æ. f. [σιτωνία] Venditio frumenti. ab Ulpiano Rei frumentariæ cura, in l. 2. Sextumdecimum ætatis. De Vacatione & excusat. muner. lib. 50. P. tit. 5. meo iudicio, appellatur. Sextumdecimum (inquit) ætatis annum agentem ad munus Sitoniæ vocari non oportet. Idem Ulpianus in l. ij. de Administrat. rer. ad civit. per. lib. 50. P. tit. 8. de hujusmodi munere copiose disserit: eum si placet legito, Antonianus. [Suid. Σιτωνίης, ὁ ἀρχιεργατὴς τῆς δημοσίας σίτου. Estque proinde Annonæ præfectus, & Σιτωνία ejusdem Præfectura. V. Cang. Gloss. Med. Gr. in Σιτωνίην.]
 SITOSTASIUS, i. m. [σιτοστάσιος] dicitur in Cod. Justin. Qui vendendo frumento præest, certamque stationem seu locum ad illud officium exercendum tenet. Honorius Imp. In æstimatione frumenti, quod ad civitatem Alexandrinam conveyitur, quicquid decreto elogii in Sitostalii munere Eminencia tua disposuit, imperiali auctoritate roboramus. Ex l. j. De frumento Alexandrino lib. 11. Cod. tit. 27. Quo in loco studiose se torquet Alciatus cum Pyrrho. Al. Quicquid de Crithologia & Zygostasio. V. ZYGOSTASIUM.
 SITTA, æ. f. [Σίττα] Urbs, ut Suid.
 SITTACE, vel SITACE, es. f. [Σιττάκη] Urbs Persica. Steph. ex Hecataeo. Unde
 SITTACENE, [Σιττακηνή] Regio Asiæ, Medis ad meridiem proxima, alio nomine Arbelitis dicta. Sittacene autem appellata a Sittace urbe regionis totius capite. Plin. lib. 6. cap. 26. & 27.
 SITTYBUS, V. SYLLIEBUS.
 SITŪLA, æ. f. [σίτῶ] Gl. L. G. & G. L. Cista, qua populi suffragia in creandis magistratibus legibusque ferendis colligebantur. Plaut. Caf. 2. 6. 7. Sortiar illa in situla. Idem Caf. 2. 4. 17.
 Et situlam huc tecum afferto cum aqua, & fortis. al. Sitellam.
 Situla etiam Vas ad hauriendam aquam accommodum, quod aquam hauriat. Plaut. Amph. 2. 2. 39. — si situlam cepero, &c.
 Ni ego illi puteo, si occipso, animam omnem intertraxero.
 VOL. IV.

SITŪLUS, i. m. [σίτῶ] Gl. G. L. Idem. Situli pendentes ærei congelles. Vitruv. 10. 9.
 Situlus aquarius. Caro de R. R. cap. 10. & 11.
 SITELLA, æ. f. dimin. [σίτῶ] Gl. G. L. Plaut. Caf. 2. 5. 34.
 Conjiciam fortis in sitellam, & fortiar. Cic. pro Corn. Balb. 1.
 Neque majus est legere codicem quam intercedatur, quam sitellam ipsam cum ipso intercessore deferre. Liv. 25. 3. Sitella allata est.
 SITELLUM, i. n. [σίτῶ] Gloss. Græcolat.
 SITUS, a, um. [σίτῶ] Gl. L. G. Plaut. Capt. 3. 4. 4. Mihi res omnis in incerto sita est. [Forte a Sino Partic. ut vult Voss. q. V. & in SINO, Situs, pro Conditus. Tacit. 3. Ann. 38. Urbemque Philippopolim a Macedone Philippo sitam. Idem 3. Hist. 72. Iisdem rursus vestigiis situm est.]
 Ara sita Druso, pro Posita, five constituta Druso. Tacit. 2. Ann. 7.
 Situs lib. 2. Liv. 30. 24. Ea finem ab alto claudit, in quo sita Carthago est.
 Siti (inquit Cicero lib. 2. de Legib. 57.) dicuntur ii, qui conditi sunt, nec tamen eorum ante sepulcrum est, quam facta iusta & corpus incensum est. Liv. 26. 25. Hic siti sunt Acarnanes, qui adversus vim atque injuriam Ætolorum pro patria pugnantis, mortem occubuerunt [Idem 1. 2. extr. Æneæ etiam ultimum operum mortalium fuit. Situs est, quemcunque eum dici jus fasque est, super Numicium flumen. Sic passim in Inscriptt. vet. & apud poetas. in epitaphis.]
 In te spes omnis, Hegio, nobis sita est. Ter. Adel. 3. 4. 9. [i. e. Relicta. Situm est in te. Cic. 1. de Finib. 57. Est autem situm in nobis, ut & adversa quasi perpetua oblivione obruamus, & secunda jucunde ac suaviter meminimus. Ter. And. 1. 5. 41. Haud verear, si in te sit solo situm.]
 Situm in potestate. Cic. 4. Acad. 7. Aut ei sensus adimendus est, aut ea, quæ in nostra potestate sita, reddenda assensio.
 Sita potestas hujus rei in te. Cic. pro Muren. 83. Quanquam hujusce rei potestas omnis in vobis sita est, Judices, totam Remp. vos in hac causa tenetis, vos gubernatis.
 SITUS, ūs. m. [σίσις] Gl. L. G. & G. L. Positus, five positio. Virg. 1. Georg. 72.
 Et segnem patiēre situ durefcere campum. i. e. Sicut stat. Colum. lib. 2. pr. Longo ævi situ, longique jam temporis exercitatione fatigatam & efferam humum consenuisse.
 Membrorum situs. Cic. 1. Tusc. 45.
 Regalis situs pyramidum. Hor. 3. Carm. 30. 2.
 Aquilonius situs. V. AQUILIO.
 Cæruleo tenebrosa situ tellus. Valer. Flacc. lib. 3. 400.
 Situs [σιτοκομία] Gl. L. G. & G. L. Loci positio. Quæ & Natura, seu Qualitas loci dicitur. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 55. Situm castrorum cognoscere. Ibid. lib. 3. cap. 12. Erant ejusmodi fere situs oppidorum. Cic. 6. Verr. 3. Nam ipsa Messana, quæ situ, mœnibus, portuque ornata sit, ab his rebus, quibus iste delectatur, sane vacua atque nuda est. [An, Quum situ? Terrarum situs dicere. Hor. 2. Epist. 1. 252.]
 Situs [σίσις] est etiam, ut air Servius in lib. 6. Æn. 462. Lanugo ex humore procreata, quæ fit in locis sole carentibus. Donatus, Situs est corruptio ex humore & diuturnitate contracta, qua deteriores fiunt species uno loco & prolixo tempore constitutæ. Valla lib. 6. Situs fordes illa & illuvies, qualis nascitur inter opaca domus, quæ diu non reurgatur. Plin. lib. 21. cap. 6. Pessimum crocum, quod situm redollet. Plin. in Paneg. cap. 50. Datur intueri pulcherrimas ædes, deterio situ, auctas, ac vigentes.
 Situs [σίσις] est etiam in vultu, capite, totoque corpore & habitu, præsertim inopum, qualem Lucanus describit lib. 6. 516.
 Fœda situ macies. Virg. 7. Æn. 440.
 Sed te victa situ, verique effeta senectus. i. e. Senio & nihil agendo corrupta. Ex Valla lib. 6.
 Situs in vetustate sentit celerrime malobathrum. Plin. lib. 12. cap. 26.
 Situs, in vitibus. Columel. lib. 4. cap. 24. Jam vero mufcus, qui more compedis crura vitium devincta comprimit, situque & veterno macerat, ferro diltringendus & eradendus est.
 Loca fenta situ, Squalida. Virg. 6. Æn. 462.
 Araneosus situs. Catul. ad Thallum, 23. 3.
 Immundus situs. Ovid. 1. Amor. 12. 30.
 Iners situs, Ignava desidia. Ovid. 1. de Pont. 6. 8.
 Informis situs & deserta vetustas. Hor. 2. Epist. 2. 117.
 Turpi situ canescunt tecta. Ovid. 1. Amor. 8. 52.
 Corrumpi situ. Plaut. Truc. 5. 29.
 Depellere situm curis. Stat. 5. Silv. 3. 34.
 Dererere situm ferro. Sil. lib. 7. 534.
 Ducere situm. Quintil. lib. 1. cap. 2. Excitanda mens & attollenda semper est, quæ in hujusmodi secretis, aut languescit, & quendam, velut in opaco, situm ducit, aut contra tumescit inani persuasione.
 Exesi situ ligones. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 195.
 Horrent situ campi. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 37.
 Obductus cano situ color. V. OBDUCO.
 Obiurum situ vetustatis. V. OBRUO.
 Oblitus situ. Paternulus lib. 2. cap. 126. Sepultæ, ac situ oblitæ, justitia, æquitas, industria, civitati redditæ.
 Pati situm indignum. Stat. 3. Theb. 100.
 Pigro situ perit forma. Ovid. 2. Am. 3. 14 [Hic & in seq. est Neglectus, incuria, Rigido situ relicta cessat terra. Ovid. 3. Trist. 10. 70.]
 Squalent fœdo situ scepra. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 81.
 SITUATUS, a, um. Adj. Florus lib. 2. cap. 18. Numantia edito in tumulo apud flumen Durium situata. al. Sita. [Variant codd. Forte Statuta. Ut Urbem, quam statuo. De v. Situari. V. Cellar. Cur. post. p. 367.]

S I V

SIVE, V. SI.

S M

S. M. Sacrum manibus, Sibi monumentum, Signata moneta, Solvit (vel Suo) merito. S. M. A. G. S. Sacrum memori animo gratis solvit. S. M. D. Sacrum matri Deum, Sibi monumentum dedit. S. M. M. Sacrum Magnæ matri. S. M. P. E. Sibi monumentum publice elegit. S. M. P. I. Sibi monumentum poni jussit. S. N. Socii, vel Sui nominis. S. N. S. Q. Si negat sacramento quaesito.
 Ii 2

SMARAGDUS, i. f. sec. com. [*σμάραγδος* Gl. G. L.] Gemma, qua oculorum acies recreatur, eaque nihil viridius. Plin. lib. 37. cap. 5. Smaragdus vero tanto libentius, quoniam nihil omnino viridius comparatum illis viret. Præterea foli gemmarum contuitu oculos implent, nec fatiant, &c. Martial. lib. 5. 11.

Sardonychas, smaragdus, adamantas, iaspidas, uno Portat in articulo.

Clarissimaragdus lucens folium. Ovid. 2. Met. 24.

Grandes viridi cum luce smaragdi. Lucret. lib. 4. 1119.

Graves smaragdi. Claud. de Nupt. Hon. 88.

Virides smaragdi. Ovid. 2. Amor. 6. 21. Scribitur & Zmaragdus.

SMARAGDINUS, a, um. Adj. [*σμαραγδίνος*] Quod factum est ex smaragdo, vel ejus coloris. Apic. 3. 1. Oulus smaragdinum.

SMARAGDITES, æ. m. [*σμαραγδῖτης*] Genus marmoris smaragdum referens colore.

Item Mons juxta Chalcedonem, in quo legebantur smaragdi. Plin. lib. 37. cap. 5.

SMARIS, idis. f. [*σμάρις*] Piscis exigui generis, mari peculiare, quod Theodorus ex Aristotele Cerrum vertit. Plin. lib. 22. cap. 2. Mulieribus copiam facit Glauciscus e jure sumptus, & Smarides cum ptifana sumptæ, vel cum fœniculo decoctæ.

SMEGMA, ætis. n. [*σμήγμα*] dicitur Omne illud quod purgat, a *σμήγω*, purgo, abstergo. Plin. lib. 22. cap. 25. Si vero cælesti aqua discoquantur, fucus ille smegma fit, quo fovere gangrenas utilissimum.

Smegma, Deterforium medicamentum. Plin. lib. 24. cap. 7. Item matricæ lentifici replicandis palpebris, & ad extendendam cutem in facie, & smegmata adhibetur. [Gloss. Græcolat. *Σμήγμα*, Lomentum; *Σμηγματεπύλης*, Lomentarius; *Σμηκτης*, Pumicator; *Σμήγω*, Lomento. conf. Suid.

SMEGMATĪCUS, a, um. Adj. [*σμηγματικός*] Plin. lib. 31. cap. 7. Sudorem ciet, alvum solvit in vino & aqua, acopicis & smegmaticis utilis. h. e. Medicamentis quæ lassitudinem tollunt, & deterforiis.

SMECTICUS, a, um. Adj. [*σμηκτικός*] dicitur Quod habet vim abstergendi & purgandi. Unde Smectica vis, quæ & Smegmatica. Plin. lib. 30. cap. 4. Omnium quidem cochlearum cinis spissat, calcificat smectica vi.

SMERDIS, [*Σμερδῖς* Suid.] Cambyfæ Perfarum regis frater, quem cum Cambyfes per fornium vidisset regio throno insidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi jussit.

Fuit & Oropastes Magus, qui post Cambyfæ mortem, Smerdim fratrem se illius esse adsimulavit eoque alio in regni successione irrepit. Regnavitque aliquot menses, donec fraude per Phædimam Ostanis filiam detecta, conspiratione septem optimatum est interfectus. Herodotus lib. 2. & Justin. lib. 1. cap. 9.

SMILAX, æcis. f. [*σμίλαξ*] Arbor. Plin. lib. 16. cap. 10. Similis etiamnum his aspectu est taxus minus virens, gracilisque & tristis ac dura, nullo succo, ex omnibus sola baccifera. Et paulo post, Hanc Sestius smilacem a Græcis vocari dixit, &c. Vetus codex habet Milacem. Dioscor. lib. 4. cap. 83. Smilax a Græcis, Taxus a Latinis appellatur, &c. conf. MILAX. [Gloss. Latinogræ. Taxus, *Σμίλαξ*, *ροδιόφυτον*.

Smilax, [*σμίλαξ*] Genus herbæ densis geniculatæ caulibus, spinosæ, fruticosæ ramis, folio hederaceo, flore candido, olente lilium, infusæ omnibus sacris atque coronis. Plin. lib. 24. cap. 10. Smilax quoque qui & Nicuphoros cognominatur, similitudinem hederæ habet, tenuioribus foliis. Coronam ex eo factam impari foliorum numero, ajunt capitis doloribus mederi. Quidam duo genera smilacis dixerunt. Alterum, &c. Hæcenus Plinius, Smilacum autem multa genera. Est enim hortensis, quæ nostris phaeolis rubentibus a Ruellio comparatur. Est & smilax, quæ Græcis *λῆα*, Latinis *Lævis*, & alia quæ Smilax aspera dicitur, de qua Plin. loco superiori.

SMILAX, æcis. f. [*Σμίλαξ*] Puella, quæ amore Croci juvenis tabescens, mutata fertur in herbam sui nominis, quæ similis est hederæ. Ovid. 4. Met. 283.

Et Crocon in parvos versus cum Smilace flores.

SMILION, i. n. [*σμίλιον*] unde Smilion collyrium apud Celsum lib. 6. cap. 6. ubi ejus docet compositionem. Et paulo post, At si crassæ cicatrices sunt, extenuat vel smilion, vel canopite collyrium. Smilii meminit & Galenus lib. 3. cap. 2. De compositione pharmacorum secundum locos. Videtur autem sic appellatum, quod instar scalpelli seu aciculæ abcessum rumpat. Sic enim ibi ait Galenus: Aut sane per acre pharmacum abcessum rumpere, quale est Smilium appellatum. [Gloss. Græcolat. *Σμίλα*, Scalprum, *Σμίλιον*, scalpellum.

SMINTHEUS, [*Σμινθεῖς*] Nomen est, quo Apollo vocitatus est: cujus duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc, fuisse in Chryse oppido Myfæ, Crinim sacerdotem Appollinis: cui deus iratus, immissit in agros illius mures, qui fructus illius vastabant. A quo exoratus deus, quam rursus placatus pestem hanc tollere vellet, ad Ordem pastorem illius venit: a quo hospitio acceptus, pollicitusque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit: eoque facto jussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se divertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum deo construxit, vocavitque Apollinis Sminthei, quod ejus linguæ dialecto mures *σμίθειαι*, vocantur. Altera talis est, Quam Cretenses aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terra genio obtulissent. Venientibus igitur ad Hellepontum, noctu mures clypeorum lora arroferunt: itaque mane, quum id factum viderent, memores oraculi, urbem poluerunt, eamque Sminthias appellaverunt.

Intonsus Smintheus. Ovid. 12. Met. 585.

SMINTHIUM, live **SMINTHERUM**, Apollinis delubrum, [*Σμινθειον*] id circa urbem Chrysam, quæ fuit in confinio Truadis & Æoliidis, erat. Strab. lib. 13.

SMURNA, ut in Pandectis Pifanis legitur, alioqui Smyrna, ea est quam vulgus *Myrrham* appellat. Marcianus libro singulari de Delatoribus. relatum in l. Interdum, nec videndus est. §. Species. De Publicanis & vetigal. lib. 38. P. tit. 4. Diosc. 1. 77. Lucret. 2. 502. [Gloss. Græcolat. *Σμύρνα*, Murra.

SMYRNA, Græcis Myrrha est. V. suo ordine & præc. SMURNA. conf. infra SMYRRHIZA.

SMYRNA, æ. f. Poema Cinnæ vatis inscriptum fuit, novem perpetuis elaboratum annis. De Cinnæ poemate Catullus scribit, Carm. 94.

Smyrna mei Cinnæ, nonam post denique messem,

Quam cœpta est, nonamque edita post hiemem. Videtur tamen poema obscurum fuisse, unde Martialis scripsit, 10. 22.

Judice te melior Cinna Marone fuit. Ego crediderim argumentum ejus fuisse de nefandis & incestis amoribus Myrrhæ, quæ deperit patrem suum Cinyram. Eam ego conjecturam facio ex verfu uno poematis illius, quem profert Priscianus,

At scelus incesto Cinyræ crefcebat in alvo. Nam quæ Myrrha, eadem Smyrna dicitur. Hæc Turneb. 17. 17. V. MYRRHA.

SMYRNA, æ. f. [*Σμύρνα*] urbs Ionæ in Asia, de qua Strabo lib. 14. Quum Lydi Smyrnam evertissent, circiter annos quadringentos in vicium modum mansit habitata: postmodum Antigonus eam fuscitavit, deinde Lyfimachus, & nunc omnium pulcherrima est. Ejus pars io monte sita est, pars maxima in campo præter portum, & gymnasium, & matronarum locum. Viæ sunt in rectum pro viribus distinctæ, & lapidibus instratæ, porticus magnæ, quadratæ, plenæ & altæ. Habet etiam bibliothecam & Homereum & porticum quadratam cum Homeri templo & statua. Nam & hi maxime hunc poetam sibi vendicant, unde & nummus quidem æneus apud eos, Homerus vocatur. Urbis mœnia Melas annis præterfluit: ad ceteram structuram etiam portum clausum habet. Hæcenus Strabo lib. 14.

SMYRNÆUS, a, um. Adj. [*Σμυρνῆος*] ut Plectræ Smyrnææ, Homericæ. Sil. lib. 8. 595. Smyrnæi vatis honores; i. e. Homeri. Lucan. 9. 984.

SMYRNION, [*σμύρνιον*] Herba est ex Dauci generibus, myrrhæ odorem referens, unde & nomen accepit, Vulgus *Lœvisiticum* appellat. Plin. lib. 12. cap. 15. Theophrastus lib. 6. cap. 3. Dioscorid. lib. 3. cap. 79. Smyrnion, quod in Cilicia Petroselinum vocant, plurimum in Amano monte gignitur. Caulem habet Apii, & stolonem multos, folia latiora, subpinguia, ad terram infracta, robusta, &c. [Gloss. Græcolat. *Σμύρνιον*, *λαχανιον*, Oleastrum.

SMYRRHIZA, æ. f. quam alii Myrrham, alii Myrrhidem vocant, similima est cicuta, caule foliisque & flore minor tantum & exilior, cibo non insuavis. Plin. lib. 24. cap. 16. Hard. putat Smyrrhizufæ legendum.

SMYRUS, i. m. [*σμίρ*] Piscis, quem Plinius commemorat lib. 32. cap. 11. V. Rondeletium.

SMYRENA, æ. f. [*σμύρενα*] genus piscis, teste Suida. [Idem arbitrator, terminatione f. quod superius, ut in aliis multis usu venit. Latinis autem Muræna. q. V. f. l. Onomast. vet. Murena, *Σμύρενα*.

S. O. Suis omnibus. **SOCR.** P. B. M. Socruj posuit bene merenti. **SOD.** Sodali. **SOL.** Solidis. **SOL INV.** Soli invito. **SOL. L. M.** Solvit libens merito. **SOL. PVB.** S. P. D. D. D. Soli publico sibi posuit dato decreto decurionum.

SOANA, n. pl. [*Σόανα*] apud Ptolemæum lib. 11. dicta sunt Ostia fluvii cujusdam in Taprobane insula.

SOANOUS, Locus est in Cappadocia. Strabo lib. 14.

SÖANES, [*Σοανες*] Scythiæ populi sunt. Strabo lib. 11. Soanes veneno ad spicula mirifice utuntur, quod eos etiam, qui non venenatis sagittis faucii sunt, odore offendit.

SOBOLATÆ, est Sabæorum civitas ad Mare rubrum, includens suis muris templa sexaginta. Plin. lib. 6. cap. 28.

SÖBÖLES, is. f. [*ἑπιβοῖή, βοῖή*, Gl. L. G. & G. L. *βοῖή* L. G.] Successio, aut rectius Propago dicitur: a Sub & Olescendo, id est crescendo, ut Grammatici putant, dicta; unde nonnulli malunt scribere Suboles. V. Vossii Etymol. Et eo modo Livius 29. 3. Juventutem subolescentem dixit.

Suboles esse antiquam & veram scripturam contendit Lambinus apud Ciceronem. Vide Festum. H. St. V. omnino Vossium. Suboles & in utroque Gloss. scribitur.

Amor utriusque sobolis æqualis. Plin. lib. 10. cap. 34.

Propagatio & soboles. Cic. 1. Off. 54. Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus & jam plures propinqui: quæ propagatio & soboles origo est Rerumpub.

Nova soboles. Stat. 2. Silv. 1. 177.

Cara deum soboles. Virg. 4. Ecl. 49.

Suscipit soboles. Virg. 4. Æn. 327.

Denlior soboles. Virg. 3. Georg. 308.

Robur & soboles militum interit. Cic. 10. Fam. 33.

Soboles in plurali. Cic. 3. de Legib. 7. Censores, populi ævitates, soboles, familias, pecuniarumque censento.

De apibus Columel. lib. 9. cap. 14. Ne novæ soboles diffugiant.

Soboles vitium e radicibus caudicum super terram fufas reveflentem Gell. lib. 19. cap. 12. Gallice, *les fourgeons, les jellons, ou rejellons* [Et hæc est propria vocis significatio.

SOBOLESCO, ère. V. in dict. præced. & **SUBOLESCO**.

SOBLICES, V. PUBLICÆ.

SORBINUS, i. m. pr. comm. [*ἀνεψιός* Gl. G. L. *ἀνεψιάδης* L. G.] Sobrini, duarum plurimumve fororum filii, quasi Sororini dicuntur. Justinian. lib. 3. Instit. tit. 6. de grad. cogn. Item sobrini, sobrinæ, id est qui quæve ex fratris vel fororibus, patruelibus vel consobrinis, vel amittis progenerantur. Ter. And. 4. 5. 6.

Quem video? estne hic Crito. sobrinus Chrysidis? Ubi Donatus, Sobrini, sunt consobrinorum filii: nam sic dicit Menander. Verum, ut alii putant, de fororibus nati: ut sint sobrini, quasi Sororini. Cic. 1. Off. 54. Sequuntur fratrum conjunctiones, post consobrinorum sobrinorumque, qui cum una domo jam capi non possunt, in alias domos, tanquam in colonias, exeunt. [Altero proin post Consobrinus gradu Sobrini.

Sobrinus, est Patris mei consobrinus filius, & matris consobrinæ filius. Paulus. Festus, Sobrinus est, ut ait Gallus Ælius, Patris mei consobrinus filius, & matris meæ consobrinæ filius. Femina iisdem de causis appellat fratrem & fratrem patruelem, & consobrinum propius sobrino & sobrina. Iidem gradus in sobrina quoque sunt.

Sobrinus, pro quocunque Cognato. Ter. Phorm. 2. 3. 37. Eho tu, sobrinum tuum non noras? Hunc superius paulo, Cognatum vocaverat.

SOBRINA, æ. f. [*ἀνεψιά*] Plaut. Pœn. 5. 2. 198. Mihi sobrina tua mater fuit.

SOBRINITAS, ætis. f. [*ἀνεψιότης*] Gloss. Græcolat.

SÖBRIUS, a, um. Adj. [*νηφάλαιος*, Gl. L. G. & G. L. *νηφάλοσ* G. L. *νηφαιος*, L. G.] Qui in cibo ac potu temperans est, quasi sine ebrietate.

Sobrius, Qui non est actu ebrius. Cic. 4. Acad. 52. Ne violenti quidem, quæ faciunt, eadem approbatione faciunt, quæ sobrii. Hic Sobrius opposuit Violento. Idem in Orat. 99. Furere apud fanos, & quasi inter sobrios bacchari violentus videtur.

Sobrius, Sanæ mentis. Ter. And. 4. 5. 39. Tu pol, homo, non es sobrius.

Cor sobrium. Plaut. Trucul. 4. 4. 2.

Mens sobria. Claud. 1. in Eutrop. 229.

Nox sobria. Propert. lib. 3. 17. 11.

Opera sobria. Plaut. Perf. 4. 5. 2.

Edepol dedisti, virgo, operam laudabilem, Probam, & sapientem, & sobriam.

Paupertas sobria. Claud. 4. Conf. Hon. 411.

Pocula sobria. Tibul. lib. 1. 6. 28.

Rura sobria, In quibus vinum non nascitur. Stat. 4. Silv. 2. 37.

Terræ sobriæ, In quibus vineta succidi iusserat Domitianus, ut est auctor

Sueton. in Domit. cap. 7. Stat. 4. Silv. 3. 12.

Verba non sobria. Martial. lib. 1. 84. in Procillum.

SÖBRIUS, Vicus Romæ. Paulus ex Festo, Sobrium vicum Romæ dictum

putant, vel quod in eo taberna nulla fuerit, vel quod in eo Mercurio, lacte, non vino supplicabatur.

SÖBRIUS, Adv. [*σοφρώτως* Gl. G. L.] Temperanter. Cic. 1. Off. 106. Intelligentem quam sit turpe diffuere luxuria, & delicate ac molliter vivere, quamque honestum, parce, continenter, severe, sobrie.

Sobrie, Prudenter. Plaut. Pseud. 4. 1. 29. Idem Milit. 3. 1. 217. Hæc præcepta sobrie ut cures face.

Sobrie & frugaliter accurare rem aliquam. Plaut. Perf. 4. 1. 1.

SÖBRIETAS, ætis. f. [*νηφάλειότης* Gl. G. L.] Senec. Tranq. Anim. cap. ult. Tristis sobrietas removenda paulisper.

SÖBRIÖSUS, a, um. Adj. Idem quod Sobrius. Cyprian.

SÖBRIEFACUS, a, um. Adj. ex Partic. Apul. 8. Met. p. 205. Elmenh. Sobriefactus sermone.

SÖBRIÖ, æte. [*νηφω*] Gloss. Græcolat.

S O C

SÖCCATUS, SÖCCIFER. V. infra seq. dict.

SÖCCUS, i. m. [*σῆκος* Gl. G. L.] pl. Söcci, [*ἐπισκεπιδίς* Gl. L. G.]

Genus calceamenti, a Sacco deductum, ad cuius similitudinem erat factum, ita quod ligatum supra pedem, plicas multas per totum effundebat. [Nugæ. V. Voss. Etym.]

Söccis utebantur viri, quemadmodum etiam mulieres. Plaut. Bacch. 2. 3. 98.

Sed divesne est illic Theotinus? G. etiam rogas,

Qui söccis habeat auro suppactum solum? Idem Cistel. 4. 2. 29.

Sed is hac, aut hac: söcci video vestigium

In pulvere. Ter. Heaut. 1. 1. 72.

Affido: accurrunt servi, söccos detrahunt. Cic. pro Rabir. Post. 27.

Confularis homo söccos habuit & pallium. Idem 3. de Orat. 125.

Sed annulum, quem haberet; pallium, quo amictus; söccos, quibus indutus esset, se sua manu confecisse.

Luteus söccus. Senec. Hippol. 3.

Muliebris. Sueton. de Calig. cap. 52.

Adimere söccos. V. ADIMO.

Calceare söccos. V. CALCEO, in CALX.

Söccis utebantur & Comædi, ut Tragædi Cothurnis. Hor. de Arte Poet. 80.

Hunc söcci cepere pedem. Plin. lib. 7. cap. 30. Magnum & Menandro in comico söcco testimonium regum Ægypti & Macedoniae contigit. Quintil. lib. 10. cap. 2. Hor. de Arte Poet. 90.

Indignatur item privatis, ac prope söcco

Dignis carminibus narrari cœna Thyestæ. Idem 2. Epist. 1. 174.

Quam non adstricto percurrat pulpita söcco.

Rifus söcci & Luctus cothurni, contraria. Claud. in Eutrop. 1. 299.

SÖCCULUS, i. m. dimin. [*ἐπισκεπιδίον*] Sueton. in Vitell. cap. 2. Pro maximo munere a Messalina petiit, ut sibi pedes præberet excalceandos: detractumque söcculum dextrum, inter togam tunicaeque gestavit affidue. Plin. lib. 9. cap. 35.

SÖCCÄRUS, a, um. Adj. Senec. lib. 2. de Benef. cap. 12. Parum fœde furiosaque superbus fuerat qui de capite viri Confularis söccatus audiebat, &c.

SÖCCIFER, æra, ærum. Adj. Sidon. Carm. 9. 215. Söccifer Menander.

SÖCER, æri. m. [*πρωτερος* Gl. L. G. & G. L. *ἐκτερος* G. L.] Uxoris meæ pater. Cic. 1. Off. 129. Nostro quidem more cum parentibus puberes filii, cum foceris generi non lavantur. Sic 2. Tusc. Abfocer, is, §. 1. Rer. amotar. V. suo ordine.

Gener & focer. Ovid. 7. Met. 144.

— non hospes ab hospite tutus,

Nec focer a genero.

Magnus focer. V. MAGNUS.

SÖCERUS, i. m. Idem. Plaut. Men. 5. 5. 54.

Abit focerus, abiit medicus, nunc solus sum, pro Juppiter!

SÖCERA, æ. f. Inscriptio apud Gruter. p. 546. n. 5. PATRI. PIENTIS-SIMO. ET. SÖCERAE. TENACISSIMAE.

SÖCRUS, ùs. f. pr. comm. [*πρωτερά* Gl. G. L.] Uxoris mater, aut mariti. Nam & ad generum, & ad nurum refertur. Cic. pro Cluent. 88.

Nubit genero söcrus, nullis auspiciibus, nullis auctoribus, funestis omnibus omnium.

Arida söcrus. Claud. 1. in Eutrop. 269.

Magna söcrus. V. MAGNUS.

Söcrus & mascul. genere veteres dici posse voluerunt. [*πρωτερός* Gl. L. G. & G. L. *στέρης* L. G.] Nævius Pellic. Define söcri tuo, fratri, patri meo.

Non. 3. 198. [V. Priscian. lib. 6. fol. 59. b. Aldi.]

SÖCRUALIS, e. Adj. Sidon. 7. Epist. 2. Söcrualis munificentia.

SÖCHIS, [Σόχης] Ægypti rex, qui numini solis apud Heliopolin obeliscus quatuor, quadraginta octo cubitorum longitudine, dedicavit. Plin. lib. 36. cap. 8.

SÖCIA, SOCIALIS, SOCIENUS, SOCIETAS, SOCIO. V. SOCIUS.

SÖCIUS, i. m. [*κοινωνός* Gl. G. L. *κοινωνός ἐμποροῦ* L. G. *ἐπίκοινος* G. L.]

Söcii dicuntur, Qui pari consilio & auctoritate rem aliquam simul aggre-

diuntur.

Ad malam rem söcius, & ad salutem. Plaut. Afin. 2. 2. 22. Idem Cistel. 4. 2. 78. Sociam te mihi opto ad meam salutem. h. e. Volo ut me adjuves.

In negotio aliquo söcius. Ter. Heaut. 3. 1. 9.

Item ut filium meum amico atque æquali suo

Video inservire, & söcium esse in negotiis.

Consiliorum söcius & particeps consiliarius. Plaut. Mil. 4. 2. 22. Cic. 11.

Att. 12. Et eo minus quod hujus consilii jam ne söcium quidem habeo

quenquam.

Culpe söcius. Cic. 11. Att. 14. Ita præter Lælium, neminem habeo culpe söcium.

Doloris & periculorum söcius. Plin. lib. 35. cap. 11. Cic. 13. Fam. 71.

T. Augustus & comes meus fuit illo miserrimo tempore, & omnium

itinerum, navigationum, laborum, periculorum meorum söcius.

Hereditatis söcius, apud Plinium in Paneg. cap. 38.

Operum söcii. Hor. 2. Epist. 1. 142.

Regni söcii. Lucan. lib. 1. 92.

Addere se söcium alicui. Virg. 2. Æn. 379.

Adhibere aliquem söcium sibi. Virg. 8. Æn. 56.

Adjungere sibi söcium. V. ADJUNGO.

Amissa söciorum pars. Ovid. 14. Met. 242.

Asciscere sibi söcios. V. ASCISCO.

Adscribere se söcium. Cic. 14. Att. 19.

Capere aliquem söcium consilii. Virg. 5. Æn. 712.

Habere söcium. Cic. 1. Fam. 9.

Inferre se söcium. Virg. 4. Æn. 142.

Proferri se söcium. Cic. 3. Famil.

Recusare söcium. Senec. Agamem. 7.

Söcii etiam, Qui in re seria & laboriosa, aliquorum pares sunt. Unde

Söcii Pop. Rom. dicebantur, ita cum his fœdere conjuncti, ut pacis ac belli participes essent. Plin. in Paneg. cap. 60. Bellorum istud söciiis, olim periculorum consortibus, parce tamen tribuebatur.

Söcius, *κοινωνός*, cui se quis in negotio conjunxit. Cic. pro Rosc. Com. 16.

Söcii putandi sunt, quos inter res communicata est. Cic. 5. Verr. 50.

Söcii, Publicani ejusdem societatis. Nam publicanorum erant societates, quæ publica vectigalia redimebant, conducebantque a Censoribus, ut sæpe apud Ciceronem leges, ut in Brut 85. Quam in silva Scantia (al. Sila) facta credes esset, notique homines interfecti: in-

simulareturque familia, partim etiam liberti societatis ejus, quæ pecuarias de P. Cornelio, L. Mummiio Censoribus redemisset: decrevisse senatum, ut de ea re cognoscere & statuerent consules: causam pro publicanis accurate eleganterque dixisse Lælium. Paulo post, Tum Lælium, quam eum söcii domum reduxissent, egissentque gratias, &c. Paulo post, Itaque multis querelis, multaque miseratione adhibita, söcios, omnibus approbantibus, illa die quæstione liberatos esse.

Söcii, Fœderati, Societate & amicitia pop. Ro. juncti, etiam sine fœdere.

Conditione söcii. Cic. 3. Verr. 81. Porro autem populi Ro. conditione söciiis, fortuna servis, voluntate supplicibus.

Söcii Latini, dicebant veteres conjuncte, cum tamen & de Söciis, id est Italici extra Latium, & de Latinis intelligerent: sicuti Æquum bonum, copula omissa, pro Æquum & bonum, sic Söcii Latini nominis, pro Söcii, & qui erant Latini nominis. Nam Latini, cum ipsi quoque söcii essent, proprio tamen nomine a reliquis Italici distinguebantur, & proprio etiam jure fruebantur, unde, jus Latii, & jus Italicum, diverse posita. Erat igitur Söcii nomen generale, sicuti & Fœderati. Tam enim söcii fœderatique Latini, quam reliqui Itali. Liv. lib. 41. (cap. 12) Moverunt senatum, inquit, legationes söcium nominis Latini. Summa querelarum erat: Cives suos, Romæ cenfos, plerisque Romam commigrasse: quod si permetteretur, perpauca lustris futurum, ut deserta oppida, deserti agri, nullum militem dare possent. Dixit Söcium nominis Latini, pro, Söciorum, & Nominis Latini. Quod idem Livius ibidem offendit: subjungit enim: Lex söciiis, ac nominis Latini, qui stirpem ex sese domi relinquerent, dabat, ut cives Romani fierent: ea lege male utendo, alii söciiis, alii populo R. injuriarum faciebant. Nam & ne stirpem domi relinquerent, liberos suos, quibus quibus Romanis in eam conditionem, ut manu mitterentur, mancipio dabant, liberi nique cives essent: & quibus stirps dæset, quam relinquerent, cives Romani fiebant. Hic duo sunt animadvertenda: primum, de quibus dixerat, Söcium nominis Latini, de iisdem intulisse, Söciiis ac Nominis Latini: deinde, cum in eo, Söciiis ac Nominis Latini, distinguisset ac separasset Söcios a Latinis, uno tamen postea nomine simul omnes comprehendisse, cum dixerit, Alii söciiis, alii populo R. injuriarum faciebant. Apparet, quanquam Latini ac reliqui Itali non eodem jure essent, æque tamen omnes societate junctos fuisse populo R. Et etiam eadem de re, verbis aliquot interjectis, ejusdem generis exemplum.

plum. (cap. 13.) Legem, inquit de focis C. Claudius tulit S.C. & edixit; qui focii ac nominis Latini ipsi majoresve eorum, M. Claudio T. Quinctio censoribus, postque ea apud focios nominis Latini cenſi eſſent, ut omnes in ſuam quiſque civitatem ante cal. Novemb. redirent. Et lib. 42. cum de iſdem loqueretur, (cap. 10. pr.) L. Poſtumi, inquit, Conſul pro concione edixerat: Qui focium Latini nominis ex edicto C. Claudii Conſulis redire in civitates ſuas debuiffent, ne quis eorum Romæ, ſed omnes in ſuis civitatibus cenſerentur. Sexcenta ſunt huiusmodi tum apud hunc, tum apud alios: quæ legendo, ſi quis voluerit, obſervet. Ex obſervationibus P. Manut.

Jugales focii. Sil. lib. 16. 401. de Equis dixit.
 Navales focii. Liv. 21. 50. i. e. Remiges. V. in NAVIS.

SOCIA, æ. f. [ἑταίρη] Ovid. 10. Met. 268.
 Appellatque tori fociam.
 Thalami focia. Senec. Hippol. 8.
 Addere ſe fociam alicui. Virg. 6. Ecl. 20.
 Aſſumere fociam. Plaut. Stich. 1. 2. 44. conf. ſeq. dict.

SOERUS, a, um. Adj. [ἡρωϊκός Gl. L. G. & G. L.] ut, Acies focia. V. ACIES.

Agmina focia. Virg. 2. Æn. 371.
 Arma focia ferebat auxilio. Sil. lib. 7. 635.
 Civitas flagitiorum & rapinarum focia. Cic. 4. Verr. 13. Te, omnium Siculorum patronum, una Mamertina civitas, focia furtorum ac flagitiorum tuorum, publice laudat. [Niſi eſt Subſt.]
 Claſſis focia. Ovid. 13. Met. 352.
 Honor focius. Ovid. 13. Met. 949.
 Lingua focia commercia. Ovid. 5. Trift. 10. 35.
 Nox focia, Quæ alicujus facinoris perpetracionem juvat. Cic. 2. Philipp. 45. Quum tamen tu, nocte focia, hortante libidine, cogente mercede, per regulas demittere. Aliter uſus eſt Statius 3. Silv. 5. 1.
 Quid mihi maſta die, focis quid noctibus uxor
 Anxia, &c. i. e. Quas ſimul tranſigimus. [In Cic. loco eſt Subſt.]
 Sanguis focius. Ovid. 2. Amor. 14. 32.
 Sermo focius. Ovid. 2. de Arte Am. 143.
 Noſtri focia ſanguinis foboles. Cic. 2. Tuſc. 23.
 Titanum foboles, focia noſtri ſanguinis. Ex poeta.
 Urbe focia frui. Virg. 3. Æn. 352.

SOCIÉTAS, ætis. f. [κοινωνία, ἰσχυρία Gl. G. L.] quaſi Participatio, quæ fit dum focium ad aliquod negotium gerendum nobis adjungimus. Cic. pro Roſc. Com. extr. Quum præſertim ex tua oracione, quodcunque tibi peteres, huic peteres: quodcunque tibi exigeres, id in ſocietatem recideret. Idem ſ. Verr. 134. Primum eam, quum poſita eſſet apud eas ſocietates, unde erat attributa, binis centeſimis ſeneratus eſt. V. poſt. Societas rei alicujus cum altero, ut Criminis. Cic. 1. Verr. 30. Video enim permulta eſſe crimina, quorum tibi ſocietas cum Verre ejuſmodi eſt, ut ea in accuſando attingere non audeas.
 Captioſa ſocietas. V. Captio, in CAPIO.
 Interior & propior ſocietas. V. INTRA.
 Infida regni ſocietas. Liv. 1. 14.
 Accedere ſocietatem alicujus. V. ACCEDO.
 Accipere ſocietatem. Cic. 12. Fam. 28. pr. V. ACCIPIO.
 Adungere alicum in ſocietatem. V. ADJUNGO.
 Aſſumere in ſocietatem. Juſtin. 10. 1. 5.
 Auctus ſocietate. Tacit. 4. Hiſt. 66.
 Coire ſocietatem. V. COIRO.
 Coire ſocietatem ſalutis & periculi cum aliquo. Cic. pro Rabir. perd. reo 21. An cum Mario, Scauro, Catulo, Metello, Scævola, cum bonis denique omnibus, coire, non modo ſalutis, verum etiam periculi ſocietatem?
 Cum eo voluntariam ſocietatem coibas, qui te in hereditaria ſocietate fraudarat. Cic. pro Quint. 79.
 Coitur ſocietas. Cic. pro Roſc. Amer. 87.
 Colere ſocietatem hde. Cic. pro Quint. 29. Etenim ſi veritate amicitia, fide ſocietas, pietate propinquitas colitur, &c.
 Componere ſocietatem. V. COMPONO.
 Conferre ſe in ſocietatem. V. CONFERO.
 Confirmare ſocietatem. Cic. 2. Philip. 89.
 Conſiare ſocietatem. V. CONFLO.
 Conjunctum ſocietate. Cic. 1. Acad. 21. Hominem eſſe cenſebant quaſi partem quandam civitatis & univerſi generis humani, eumque eſſe conjunctum hominibus humana quadam ſocietate.
 Convocare ad vitæ ſocietatem. V. CONVOCO.
 Copulare ſocietatem cum deo. V. COPULO.
 Devincire ſocietatem. Cic. 1. Off. 22. Tum artibus, tum opera, tum facultatibus, devincire hominum inter homines ſocietatem.
 Dirimere ſocietatem. Cic. pro Domo ad Pontif. 28. Hanc noſtram conjunctionem, hanc conſpirationem in Reſpub. bene gerenda, hanc jucundiffimam vitæ atque officiorum omnium ſocietatem, certi homines hæc ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.
 Facere ſocietatem cum aliquo. Cic. pro Quint. 12. Qui ſocietatem cum Sex. Navio fecerit.
 Gerere ſocietatem magna fide. Cic. pro Quint. 12. Qua in re diligens erat, quaſi ii, qui magna fide ſocietatem gererent, &c.
 Habere ſocietatem. Cic. de Fato 3.
 Implicare ſe ſocietate omnium. V. IMPLICO.
 Ingeneravit Natura ſocietatem utriſque. V. INGENERO.
 Inire ſocietatem alicujus rei cum aliquo. Cic. 13. Philipp. 36. Parumque videtur, omnium facinorum ſibi cum Dolabella ſocietatem initam conſiteri?
 Jungere ſocietatem alicui. V. JUNGO.
 Jungi ſocietate alicui regi. V. JUNGO.
 Labefactare ſocietatem. Cic. 5. Fam. 2.
 Manet ſocietas. V. MANEO.
 Pacifici ſocietatem. Afcon. Pedian.
 Pangere ſocietatem. V. PANGO.
 Perſtare in ſocietate. V. PERSTO.
 Renovare ſocietatem. Cic. 12. Fam. 28. pr.
 Renuntiare ſocietatem alicui, pro Diremptam ſignificare. Liv. 38. 21.
 Sejungere ſe a ſocietate. Cic. 10. Fam. 6.
 Servare ſocietatem. Cic. 1. Off. 17.

Societas eſt. Cic. pro Quint. 14. Quum annos jam plures ſocietas eſſet, & quum ſæpe ſuſpectus Quintio Navio eſſet, &c.
 Venire in ſocietatem. Cic. 9. Fam. 14.
 SOCIOFRAUDUS, i. m. Qui focium fallit. Plaut. Pſeud. 1. 3. 128.
 —furcifer. B. factum optime.
 c. Sociofraude. B. ſunt mea hæc iſta.
 P. Parricida B. perge tu.

SOCIÁLIS, e. Adj. [συνεχικός] Quod eſt fociorum, vel Societatis: ut, Reſ ſocialis. Senec. de Benefic. lib. 5. cap. 11. Beneficium dare, ſocialis reſ eſt: aliquem conciliat, aliquem obligat. Sibi dare non eſt ſocialis reſ: neminem conciliat, neminem obligat. [Hic ab effectu.]
 Amor ſocialis: ab effectu, quod focios reddat. Ovid. 7. Met. 800. [Immo Conjugalis intelligitur.]
 Anni ſociales, Conjugii. Ovid. 2. Trift. 161.
 Carmina ſocialia, Nuptialia. Ovid. 18. Epiſt. 139.
 Jura ſocialia lecti. Ovid. 3. Amor. 11. 45.
 Sacra ſocialia, Nuptiæ. Ovid. 21. Epiſt. 155.
 Torus ſocialis. Ovid. 2. Faſt. 729.
 Cætuſ ſocialis, Sociorum exercitus. Liv. 7. 25.
 Equitatus ſocialis. Liv. 26. 5.
 Exercitus ſocialis. Liv. 3.
 Fœdus ſociale. Liv. 34. 56.
 Judicium ſociale, Ad focios pertinens. Cic. 4. Verr. 13. Primum ſi ita eſſet, tamen vos in quaſtione de pecuniis repetundis, qua fociorum cauſa conſtituta eſt, lege judicioque ſociali, fociorum querimonias audire oporteret.

SOCIÁLITAS, ætis. f. [τὸ συνεχικόν] Plin. in Paneg. 49. Non remiſſionibus tuis eadem frequentia, eademque illa ſocialitas intereſſet?
 SOCIÁLITER, Adv. [συνεχικῶς] Hor. de Arte Poet. 258.
 — non ut de fede ſecunda
 Cederet, aut quarta ſocialiter.

SOCIÉNNUS, i. m. Idem quod Socius, antique. Plaut. Aul. 4. 4. 32.
 Ibo hinc intro, atque illi focienno tuo jam interſtringam gulam.

SOCIO, [κοινωνία Gl. G. L.] ære. quaſi Socium focio apponere, adjungere, conjungere. Columel. lib. 3. cap. 3. At ſi quis cum ſcientia ſociaverit diligentiam. Liv. 39. 13. Eos eſſe, qui aut conjurare, aut ſociari facinoribus, aut ſtuprum pati noluerint. Cic. pro Flacc. 21. Quid ſi teſtium ſtudium cum accuſatore fociatum eſt? Sil. lib. 1. 76.
 Et ſe participem cauſæ fociarat in omnes.
 Aliquem fociare urbe & domo. Virg. 1. Æn. 605.
 Cubilia fociare cum aliquo. Ovid. 10. Met. 635.
 Curas fociare. Valer. 5. Argon. 280.
 At Juno, & ſummi virgo Jovis intima ſacum
 Conſilia, & varias fociabant pectore curas.
 Dextras fociare, & fœdere jungi. Sil. lib. 11. 149.
 Gaudia fociare cum aliquo. Tibul. lib. 3. 3. 7.
 Juvencos fociare impoſito aratro. Stat. 1. Theb. 131.
 Se cui vinclo fociare jugali. Virg. 4. Æn. 16.
 Vires fociarunt juncto aggere. i. e. Caſtris junctis. Sil. lib. 17. 110.

SOCIANS, antis. Partic. ut,
 Carmina focians nervis. Ovid. 11. Met. 5.

SOCIANDUS, a, um. aliud Partic. [κοινωνητέον] ut, Verba focienda chordis. Hor. 4. Carm. 9. 4.

SOCIATUS, a, um. Partic. [κοινωνός Gl. L. G.] Conjunctus, Copulatus ut, Fœdere lecti focia mihi. Ovid. in Ibin, 15.
 Corpus fociatum. Ovid. 2. Amor. 8. 5.
 Labor fociatuſ. Ovid. 8. Met. 546.
 Vitem fociatam palmitum ulmum amat. Stat. 5. Silv. 1. 48.

SOCIABILIS, e. Adj. Quod facile fociatuſ alteri. Plin. lib. 19. cap. 42. Eadem & curribus, maxime fociables glutino, in tantum ut findatur ante quam ſolida eſt. De abiete.
 Sociabilis confortio, pro Sociali. Liv. 40. 8. Meliora quoque exempla parte altera poſui, fociablem confortionem inter binos Lacedæmoniorum reges, ſalutarem per multa ſæcula ipſis patriæque.

SOCIATIO, õnis. f. Mart. Capel. 2. Rata inter eos fociatio copulam nuptialem conſtrinxit. conf. Novat. de Trinit. 19.

SOCIATRIX, icis. f. Valer. 5. Argon. 499.
 Sed me nuda fides, fanctique potentia juſti
 Huc tulit, ac mediæ fociatricis gratia Phryxi.

SOCORS, ordis, qui & SECORS dicitur apud Feſtum, [ἀνορθός, ἄνυς, ἀφρων, παρυσός Gl. L. G.] Qui nihil ſe ad probitatem exercet, & qui tardus vel negligens eſt in conſulendo, meditando, proſpicivendo quid opus ſit factu: quali Sine corde & ignavus. Ter. Adel. 4. 5. 61.
 Nolim ceterarum rerum te ſocordem eodem modo. In quem locum ſic Donatus: *Segnitia* eſt ad agendum, *ſocordia* ad conſiderandum. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Ut excitaret homines non ſocordes ad veri inveſtigandi cupiditatem. Idem de Clar. Orat. 239. Nam ejus æqualem M. Glabronem bene inſtitutum avi Scævola diligentia, ſocors ipſius natura, negligensque tardaverat. Columel. lib. 1. in Præfat. Itaque iſtam vitam ſocordem perſequitur valetudo.
 Futuri ſocors. Tacit. 3. Hiſt. 31.

SOCORDIA, ſive SECORDIA, æ. f. apud Feſtum, [μυεία, ἢ ἀδρανία, Gl. L. G.] Ignavia. Ter. And. 1. 3. 1.
 Enimvero, Dave, nihil loci eſt ſegnitia neque ſocordia. Plaut. Pœn. 1. 2. 104. Nimia non ſocordia hodie tenuit. Liv. 22. 14. Sed Pœnus, advena ab extremis orbis terrarum terminis, noſtra cunctatione & ſocordia jam huc progreſſus.
 Industria, Socordia opponitur. Tacit. 2. Ann. 38.
 Socordia cæca ac ſopita. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Per ſocordiam. Liv. 7. 35. Cum hoſte reſ eſt, qui heſterno die delend omnis exercitus fortuna per ſocordiam uſus non ſit.
 Abjicere ſocordiam. V. ABJICIO.
 Accedere ad majorem ſocordiam. V. ACCEDO.
 Compellere ſocordiam. V. COMPELLO.
 Intendere ſocordiam. Tacit. 2. Ann. 18. Languet alioqui industria intendetur ſocordia. h. e. Augebitur.
 Socordia, Ἀφροδύμια βίος. Gloſſ. Latinograec. [Quod Stercus ſuillum denotat, Eſt enim, ut in Gloſſ. Græcolat. ἀφροδύμια, Caco]

SOCORDITER, Socordius, Socordiſſime. [παρυσίως] Liv. 1. 22. Ab Abanis ſocordius reſ acta.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ, is. m. [*Σωκράτης*] Philosophus Atheniensis, unus omnium sapientissimus iudicatus. Pater Socratis fuit Sophroniscus lapidarius, mater Phanareta obfretrix. Qui in paupertate beatissimus, amicis olim audientibus, Emissem, inquit, pallium si nummos haberem. Neminem poposcit, omnes admonuit, a quo acciperet ambiguus fuit. Hic auditor fuit Anaxagoræ & Damonis, postea ad Archelaum Physicum se contulit. Sed animadverteas, naturalis speculationis fructum nullum esse, invenit primus Ethicem, id est moralem philosophiam, ad quam transiens fertur dixisse, Quæ supra nos, nihil ad nos. Auctor est Xenophon Socratem nunquam de natura rerum, neque de sublimioribus rebus disputasse, quum ea sint supra captum hominum. Quod ipse præter ceteros suo tempore mortales, & vita castissimus, & moribus patientissimus fuerit, exempla utriusque rei constant. V. Gell. 2. 1. Castitatis illud ab Æliano memoratur, quod Zopyrus Physiognomus dixisse fertur, Socratem ex Physiognomia omnium libidinosissimum esse: civibus autem tanquam falsa locutum eum ridentibus, Socrates minime mentium dixit, sed naturæ vim se animi virtute attulisse. Cic. tamen de Fat. 10. non lascivum, sed bardum ac mente stupidum & obtusum dixisse ait. Nihil unquam scripsisse constat, sed ejus dissertationes a Xenophonte & a Platone commemorantur. Dæmonem se habere fatebatur, qui ei futura prædiceret. Accusatus postremo ab Atheniensibus, quod de diis male sentiret, ac in carcere causam dicere iussus, neglexit, & Lyfæ orationem elegantissimam respuit, ut scribit Cic. lib. 1. de Orat. 231. qui pluribus persequitur historiam de morte Socratis, eodem lib. 1. de Orat. 90. Hic æquabilitatem in omni vita servavit, ut idem semper vultus, eademque frons, sive prosperis, sive adversis rebus existerit usque ad extremum. V. Plin. lib. 7. c. 19. Ex Socratis variis & in omnem partem diffusis disputationibus, plures fluxere discipuli. Et quum alius aliud apprehenderet, profeminatæ sunt quasi familiæ dissentientes inter se, quum tamen omnes se philosophos, Socraticos & dici vellent & esse arbitrentur. Primum ab ipso Socrate Plato, a Platone Aristoteles & Xenocrates. Deinde ab Antisthene, qui patientiam & duritiam in Socratico sermone maxime adamarat, Cyrenaica: ab Aristippo, quem maxime voluptariæ disputationes delectantur, Cyrenaica philosophia manaverunt. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quid de philosophis loquor, quorum fons ipse Socrates jam senex institui lyra non erubescerebat?

Clarus scientia Socrates. V. CLARUS.

De Græcis dulcis & facetus Socrates. Cic. 1. Off. 108.

Socrates alter Pictor, inter cujus opera, Piger, qui appellatur *κωδός*, spartum torquens quod asellus arrodit. Auctor Plin. lib. 35. cap. 11.

Pausanias autem dicit hunc a Polygnoto pictum. V. OCNUS.

Alius Socrates Constantinopolitanus, qui historiam ecclesiasticam, a tempore Apostolorum usque ad Chrysostomum scripsit, quo tempore fuisse par est, unus ex his qui in Tripartita connectitur historia. V. Vossius de Histor. Gr. p. 328.

ΣΟΚΡΑΤΙΚΟΣ, a, um. Adj. [*Σωκρατικός*] ut,

Chartæ Socraticæ. Hor. in Arte Poet. 310.

Domus Socratica, Secta, familia. Hor. 1. Carm. 29. 14.

Opus Socraticum. Ovid. in Ibin. 496.

Sermones Socratici. Hor. 3. Carm. 21. 9.

ΣΟΚΡΟΣ, V. SOCRER.

ΣΟΚΟΣ, [*Σόκος*] Vir Trojanus Hippasi filius, generosus animo & corporis dignitate. Hic teste Homero Iliad. λ. v. 425. seq. magno animo Ulysses vulneravit: sed ab eo deinde ipse interfectus est.

S O D

ΣΟΔΑΛΙΣ, is. c. [*ἰσοδάλια* Gl. G. L.] dicitur in rebus levioribus: & fere in conviviis dicuntur Sodales, quasi Simul edales: vel, ut quibusdam placet, quia una sedeant, & sint simul in mensa. Plaut. Merc. 5. 2. 4.

Domus erat, quod quæritabam, sex sodales repperi, Vitam, amicitiam, civitatem, lætitiæ, ludum, jocum. Cic. 4. Acad. 118. At hoc Anaximandro, populari & sodali suo, non persuasit.

Quintil. in Gladiat. Et tempestitiva convivia & pervigiles jocos, advocata sodalium turba, solutus atque affluens agerem.

Sodales quidam dictos putant, quod una sederent, essentque, alii quod ex suo dapibus vesci soliti sint, alii quod inter se invicem suaderent quod utile esset. Festus.

Cari sodales. Hor. 1. Carm. 36. 5.

Dilecti sodales. Ovid. 4. Trist. 5. 1.

Fidus sodalis. Ovid. 1. de Arte Am. 741.

Ingrati sodales. Juven. 11. Sat. 190.

Jucundus sodalis. Ovid. 1. de Pont. 8. 25.

Primus meorum sodalium. Hor. 2. Carm. 7. 5.

Se alicui sodalem facere. Martial. lib. 12. 34.

Nulli te facias nimis sodalem.

In sodalibus illis es. V. IN.

In morbo sodalis. Cic. 3. Verr. 91. Nam ille quoque sodalis istius erat in hoc morbo & cupiditate. i. e. Eodem animi vitio tenebatur.

Turba sodalis. Adjective. Ovid. Rem. Amor. 586.

Sodales sunt (inquit Cajus Jureconf. in l. ult. D. de collegiis & corporibus) qui sunt ejusdem collegii. Tacit. lib. 1. Ann. 54. Idem annus novas carmonias accepit, addito sodalium Augustalium sacerdotio, ut quondam T. Tatiis retinendis Sabinorum sacris sodales Tatiis instituerat. conf. Augustales, in AUGUSTUS.

ΣΟΔΑΛΙΤΑΣ, atis. f. [*ἰσοδάλια* Gl. G. L.] Collegium sodalium, seu convivium. Cic. de Senect. 45. Sodalitates autem me Quæstore constitutæ sunt. Idem pro Planc. 37. Cujuscunque tribus largitor esset, & per consensionem magistratum, quæ honeste sodalitas nominaretur.

Pastoritia sodalitas. V. PASTOR.

ΣΟΔΑΛΙΤΙUM, i. n. [*ἰσοδάλια*, Gl. G. L. & G. L. *ἰσοδάλια* G. L.] Idem Auct. ad Herenn. lib. 4. 64. Venit in ædes quasdam, in quibus sodalium erat eodem die futurum. Cic. pro Planc. 36. Lex Licinia, de sodalitiis.

Dulce sodalitiium. Catul. 101. 4.

Fraternum sodalitiium. Idem ibid.

Sodalitiium sacrilegii. Cic. in Sallust. 14. Non ita est, sed abiit in sodalitiium sacrilegii Nigidiani. Al. Sacrilegi.

ΣΟΔΕΣ, [*ἰσοδάλια*] Blandientis vel exhortantis adverbium seu mavis interjectio, quasi tu dicas Quæso, rogo, obsecro. Priscianus putat esse ver-

bum: ait enim quædam verba esse, quæ in usu deficiunt personis, ut cedo, fodes, salve, ave.

Sodes, dictum quasi Si audes, ut Sis, pro Si vis, & Illico, pro In loco, inquit Festus. Cic. in Orat. 154. Libenter etiam copulando verba jungebant, ut fodes pro si audes, sis, pro si vis. Plaut. Trin. 2. 1.

— da mihi hoc, mel meum, si me amas, si audes. Cic. 7. Att. 3. Tartessium istum tuum mihi exeunti jube, fodes, nummos curare. Ter. Heaut. 4. 4. 16. At scin' quod fodes? Hor. de Arte Poet. 438.

SODII, Populi sunt in Iberia auctore Plin. lib. 6. cap. 10.

SODINUS, fluvius Capissenæ est apud Plin. lib. 6. cap. 23.

ΣΟΔΩΜΑ, æ. f. **SODOMUM**, i. & **SODOMA**, orum. plur. n. [*Σόδομα*] Oppidum fuit unum ex illis, quæ igne cælesti conflagrarunt in Judæa, de quo in Genesi cap. 19. Solin. de situ Judææ cap. 48. Duo ibi oppida, Sodomum nominatum alterum, alterum Gomorrhum. Hinc

ΣΟΔΟΜΙΤΑ, æ. m. [*Σοδομίταις*] Sodomorum incola. Steph. Tribuunt vulgo & Sodomitarum scelera patranti.

S O G

ΣΟΓΔΙΑΝΑ, [*Σογδιανή*] Provincia Asiæ, quæ, ut scribit Ptolemæus lib. 6. cap. 12. a Septentrione parte Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, a Meridie & Occasu Bactriana. In ea sunt urbes, Oxiana, Maruca, & Alexandria, quam, ut Solinus cap. 62. ait, Alexander tertiam condidit, ad contestandos itineris sui terminos. Hinc

ΣΟΓΔΙΑΝΙ, [*Σογδιανός* & *Σογδοί* Steph.] Populi hanc regionem habitantes; quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 16.

ΣΟΓΔΟΝΑΚΟΣ, Pafinis regis Arabum pater fuit, qui Characem urbem Perfici sinus intimam, a fluminibus infestatam restauravit. Plin. lib. 6. cap. 27.

ΣΟΓΙΟΝΤΙΙ, Populi in Alpibus, auctor Plin. lib. 3. cap. 20.

S O L

ΣΟΛ, solis. m. [*ἥλιος* G. L. G. & G. L.] Plaut. Stich. 1. 2. 53.

Quam illa fuit, meliorem neque tu reperies, neque sol videt.

Sol, a Solus fit, quia solus ex omnibus sideribus fit tantus: vel quia, quum est exortus, obscuratis omnibus solus apparet. Ita Cic. 2. de Nat. Deor. 68. V. Voss. Etymol.

A primo sole, h. e. Post solis ortum. Juven. 2. Sat. 133.

Primo cum lumine solis. Virg. 7. Æn. 130.

Accessus solis. V. ACCRDO.

Defectus solis varii. Virg. 2. Georg. 478.

Fulgura solis. Lucret. lib. 2. 163.

Imago solis nitidissima. Ovid. 14. Met. 768.

Incurfus solis. V. INCURRO.

Labores solis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Lumina solis radiantia. Ovid. 2. Trist. 325.

Meatus solis lunæque. Lucret. lib. 1. 129.

Obscuratio solis. Quintil. lib. 1. cap. 10. ad fin.

Occasus solis. Virg. 1. Georg. 402.

Ortus solis. V. Ortus, in ORIO.

Plaga iniqui solis, Plaga seu Zona torrida. Virg. 7. Æn. 227.

Acer fol. V. ACER adjectivum.

Acutus, i. e. Penetrativus. Hor. 1. Epist. 10. 17.

Æstivus. Virg. 4. Georg. 28.

Ætherii solis orientia lumina. Virg. 8. Æn. 68.

Argentem rapiat cœnatio solem. Juven. 7. Sat. 183. h. e. Ab hiberno sole, eoque breviori curriculo, illustretur.

Alius & idem fol. Alius, quia alio quotidie loco oritur, vel quia alius est dies hodiernus ab hesternis; vel quia alio colore est propter cæli, temporisque dissimilitudines. Idem autem, quia semper unus est. Hor. Carm. sæcul. 10.

Alme Sol, curru nitido diem qui Promis & celas, aliisque & idem Nascereis, possis nihil urbe Romæ Vifere majus. conf. ALIUS.

Almus. Hor. ibid.

Ardens. Virg. 2. Ecl. 13.

Affiduo curata cuticula sole. Perf. 4. Sat. 18.

Affus. V. ASSUS.

Aureus. Virg. 1. Georg. 231.

Auricomus. Valer. 4. Argon. 92.

Cadens. Virg. 3. Georg. 401.

Candidus. Ovid. 15. Met. 30.

Clarissimus. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Exoriens. Virg. 1. Georg. 438.

Flammeus. Stat. 4. Silv. 3. 156.

Flammiger. Valer. 5. Argon. 591.

Gravis. Hor. 2. Serm. 4. 23.

Igneus. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 60.

Incertus. Ovid. 2. Met. 808.

Liquitur ut glacies incerto faucia sole. i. e. Debili, & parum vehementi. conf. INCERTUS.

Infusus. Virg. 9. Æn. 461.

Luridus. V. LURIDUS.

Medius operum sol. Stat. 5. Theb. 85.

Sol medius operum summo librabat Olympo

Lucentes, seu staret, equos.

Niger sol surrexit mihi, Infaustus dies fuit. Hor. 1. Serm. 9. 73.

Nitidus. V. Nitidus, in NITEO.

Novo sole. Virg. 1. Georg. 208. i. e. Oriente die & sole adhuc recenti, necdum ferventi. Servius.

Novus sol proprie est octavo Calend. Jun. Virg. 7. Æn. 720.

Vel quum sole novo densæ torrentur aristæ. i. e. Prima ætatis parte. Serv.

Ortus, Primus. Liv. 27. 2. Postero die Romani ab sole orto in multum diem steterunt in acie.

Potens. Virg. 2. Georg. 373.

Pulcher. Hor. 4. Carm. 2. 47.

Purus. Hor. 3. Carm. 29. 45.

Præclarus. Lucret. lib. 5. 121.

Rapidus,

Rapidus, pro Veloci. Virg. 1. Georg. 92. Serv.
 Roseus. Claud. de 3. Conf. Honor. 131.
 Supremo sole, i. e. Sub occasum. Hor. 1. Epist. 5. 3.
 Surgens. Hor. 1. Serm. 4. 29.
 Tepidus. Virg. 1. Georg. 92.
 Veniens, Oriens. Virg. 7. Æn. 218.
 Vernus. Ovid. 3. Trist. 12. 27.
 Abiit sol. V. ABRO.
 Accendit sol medios æstus. Virg. 4. Georg. 401. Meridiem notat.
 Admittere solem. V. ADMITTO.
 Adurit solis calor. V. ADURO.
 Arcere solem. V. ARCEO.
 Caligare in sole. V. Caligo, are, in CALIGO, inis.
 Carens sole domus. Ovid. 2. Met. 761.
 Circumvolvitur sol magnum annum. Virg. 3. Æn. 284.
 Collucet sol. V. COLLUCERO.
 Colorat sol. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Condit se sol in undas. Virg. 1. Georg. 438.
 Coqui sole. V. COQUO.
 Discutit umbras sol. Virg. 3. Georg. 357.
 Dissipat ardorem sol. Lucret. lib. 2. 210.
 Decedens sol crescentes duplicat umbras. Virg. 2. Ecl. 67.
 Exuri in sole. Celf. lib. 1. cap. 3. Si quis vero exultus in sole est, &c.
 Fecerat exiguas sol altissimas umbras. Ovid. 3. Met. 50.
 Fervescunt acri sole terræ. Lucret. lib. 6. 851.
 Frangunt solem frigora. Stat. 1. Silv. 3. 7.
 Haulerat medium sol igneus orbem. Virg. 4. Georg. 427. Meridici est periphralis.
 Inardescit nubes solis radiis. Virg. 8. Æn. 623.
 Inclinat se sol. V. INCLINO.
 Incoqui sole. V. INCOQUO.
 Insistit sol culmini ædium. Plin. 2. Epist. 17. ad Gall. Ipsa vero cryptoporticus tum maxime caret sole, quum ardentissimus culmini ejus insistit.
 Laxavit pruinas sole Ortus. Dissolvit gelu. Stat. 3. Theb. 469.
 Lustrans omnia sol. Lucret. lib. 6. 1436.
 Procedere in solem & pulverem. Cic. in Brut. 37. Processerat enim in solem & pulverem, non ut e militari tabernaculo, sed ut e Theophrasti doctissimi hominis umbraculis. De Demetrio Phalereo loquitur. Hoc est, in aspectum, in lucem, in medium, in locum ubi publice oraret: quemadmodum milites, a quibus ducta est translatio, e tabernaculo in Solem & pulverem pugnaturi prodeunt. V. Umbracula eruditorum in UMBRA. [V. Horat. 1. Carm. od. 8. pr.
 Proferre in solem. V. IN præpositionem.
 Repercussum sole lumen. Virg. 8. Æn. 23.
 Ruit sol. Virg. 3. Æn. 508.
 Tepefcunt occiduo litora sole. Ovid. 1. Met. 63.
 Soles, in plurali numero, fere pro Diebus legimus. Virg. 3. Æn. 203.
 Tres adeo incertos cæca caligine soles
 Erramus pelago. Aliter Martial. lib. 10. 6.
 Felices, quibus urna dedit spectare coruscum
 Solibus Arctois, fideribusque ducem.
 Arcti soles; Dies breves. Stat. 1. Silv. 3. 88.
 Blandi soles. Ovid. 1. Fast. 157.
 Candidi soles fulgere mihi, i. e. Fortunatus sui. Catul. 8. 3. 8.
 Dulces soles mihi surgunt. Valer. 4. Argon. 132.
 Hiberni soles properant se tingere Oceano, i. e. Dies breviores sunt. Virg. 2. Georg. 481.
 Longi soles. Virg. 9. Ecl. 52. — sæpe ego longos
 Cantando puerum memini me condere soles. i. e. Æstivos dies finire, inquit Serv.
 Longos confumere soles cum aliquo. Perf. 5. Sat. 41.
 Occidunt soles & redeunt. Catul. 5. 4.
 Soles, Solis splendores vel radii dicuntur. Martial. lib. 8. 14.
 Hibernis objecta notis specularia puros
 Admittunt soles, & sine face diem.
 Ætherei soles. Ovid. 1. Met. 435.
 Incerti cæca caligine soles. V. paulo supra, & Incertus sol.
 Maturi soles. Virg. 1. Georg. 66.
 Pulverulenta coquat maturis solibus æstas. i. e. Vehementer fervidis, magnis. Servius. Sabinus tamen exponit Festinus.
 Rapidi soles. Ovid. 3. Amor. 6. 106.
 Solibus coctus. Plin. lib. 12. cap. 5. ad fin.
 Solibus expositus locus. Plin. lib. 15. cap. 5. ad fin.
 Solibus ostentus locus. Plin. lib. 14. cap. 4.
 Soles nocent capiti. Tibull. lib. 1. 4. 2.
 Longis solibus tepuerunt sidera. Stat. 5. Theb. 460.
 Soles, Æstus, vel ardores solis. Hor. 1. Epist. 21. 24.
 Corporis exigui, præcanum, solibus aptum. [i. e. Aplicationi, patiensque æstus. V. paulo supra Procedere in.
 Æstas evocat soles. Sen. Oeth. 5.
 Altis solibus obruta hiems. Stat. 4. Silv. 5. 6.
 Assiduis solibus perusta pars terræ. Lucret. lib. 5. 253.
 Assiduis solibus usta arista. Ovid. 5. Epist. 112.
 Perusta solibus uxor. Hor. Epod. 2. 41.
SOLIS dies, quem nos Dominicum diem dicimus, sæpe in Civilis juris voluminibus legitur. Cum enim septem sint Planete, cuilibet suum diem tribuerunt veteres: Lunæ primum, quem Lunarium dixerunt: Marti secundum, quem & Martium: Mercurio tertium ei indito Mercurii nomine: Jovi quartum, quem & Jovis diem nuncuparunt: Veneri, Venereum quintum: Saturno sextum, Saturnium: a quo & Saturnalia: nos ex ritu Judaico Sabbathum appellavimus: Postremo Solis diem, de quo in l. 3. C. de feriis. Dion. lib. 37. Aufon. Eclog. de Nom. 7. di. & l. 10. & 13. de exactationibus in C. Theod. l. 2. & l. ult. C. de feriis. Nicephorus lib. 15. cap. 25. Gregor. Turonens. lib. 3. cap. 13. Aimonus lib. 2. cap. 11. De gestis Francorum.
SOLIS Fons. Pompon. 1. 8. V. in dictione FONS Solis.
SOLIS Gemma, quæ ad instar solis fulgentes in orbem radios habet, ἡλιωλιθός. Plin. lib. 37. cap. 10.
SOLIS Infula, [ἡλιέ νησός] est in mari Indico semper rubens, & (ut

Solinus c. 68. refert) omni animantium generi inaccesfa, quoniam eo ingref-
 fos, vis circumfusi aëris confestim exanimat. Plin. lib. 6. cap. 23. In-
 fula, quæ Solis appellatur, & eadem Cubile Nympharum, rubens, in
 qua nullum animal non absumitur.
SOLIS Mensa, [ἡλιε τραπέζα] Æthiopiæ locus apparatus epulis semper
 refertus, & quia ut libet, inquit Pomponius 3. 10. vesci volentibus li-
 cet, ἡλιε τραπέζαν, (i. e. Solis mensam) appellant: & quæ passim
 appofita sunt, affirmant nasci subinde divinitus. Ad quem locum Seve-
 rus imperator, quum Alexandriam venisset, rei fama permotus profectus
 est. Auctor Spartianus. [Respici puto ea, quæ leguntur cap. 17. ubi
 nihil tamen de Solis mensa.
 Solis mensam, adagio dici divitum opulentorumque hominum domos,
 omni rerum copia ubertim affluentes, expositasque inopum necessitati-
 bus & alimentis, scribit Cæli Rhodig. lib. Antiq. Lect. 29. cap. 4.
SOLIS Ostia, Loca sunt, ob æstum intolerabilem & aquarum longo tractu
 penuriam, sic dicta apud Indos extremos, quibus in locis periclitatum
 Alexandri exercitum Diod. lib. 17. scribit. Pompon. in descriptione
 Indiæ 3. 7.
SOLIS urbs Ægypti [ἡλιόπολις] apud Pompon. 3. 9. extr. V. HELIO-
 POLIS.
SOLANUS, a, um. Adj. Theod. Prisc. 1. 16. Lacerta folanea.
SOLANUS, a, um. Adj. [ἡλιώτης] Idem quod Solaris. Unde, Subso-
 lanus ventus, Qui sub sole oriente nasci videtur.
 Nonnullis placuit esse ventos quatuor, ab Oriente æquinoctiali folanum,
 &c. Vitruv. 1. 6.
SOLARIS, e. Adj. [ἡλιακός] Quod est solis. ut, Radii solares. Lucret. 2. 125.
 Annus solaris, Quum sol, expleto per omnia signa circuitu, ad id pun-
 ctum, unde digressus fuerat, rediit: quod fit fere CCCLXV diebus.
 Arcus solaris, Iris. Sen. Nat. Quæst. 1. 10.
 Lumen folare. Ovid. 5. Trist. 9. 37.
 Solaris herba. [ἡλιοτρόπιον] Corn. Celf. lib. 5. cap. 27. 5. Adversus ictum
 scorpionis. Bibere autem oportet herbæ solaris, quam Heliotropium
 Græci vocant, semen, vel certe folia ex vino. V. infra SOLSTITIALIS.
SOLARIUM, i. n. [ἡερολόγιον ἡλιακόν] Instrumentum, quod in sole umbra horas
 indicat. De ejus inventore, V. Plin. 7. 60. Cic. 2. de Nat. Deor. 87. Aut
 cum solarium vel descriptum, aut ex aqua contemplare, intelligere de-
 clarari horas arte, non casu. Plaut. Bæot. apud Gell. 3. 3.
 Ut illum Dii perdant, primus qui horas reperit,
 Quique adeo primus statuit hic solarium:
 Qui mihi comminuit misero articulatim diem;
 Nam me puero iltorum erat solarium,
 Multo omnium iltorum optimum & verissimum.
 Solarium, [ἡλιασθήριον Gl. G. L. & Onom. v.] Locum editum significat, in quo
 veteres apricari & solem captare solebant, l. 13. D. De servit. urban.
 prædior. Macrob. lib. 2. cap. 4. de Augusto, Cum de Tyriæ purpuræ,
 quam emi jufferat, obscuritate quereretur, dicente venditore: Erga
 altius ac suspice, his usus est salibus, Quid? ego, ut me popul. Rom.
 dicat bene cultum, in solario ambulaturus sum? Veteres enim hiberno
 tempore valetudinis gratia in sole apricari, & ut Seneca ait, in sole
 percoqui solebant, habebantque in ædibus ad eum usum loca accommo-
 data, quæ teste Ildoro lib. 15. cap. 3. Solariorum inde nomen ac-
 ceperunt. Quod & Imperator Leo constit. ultima, tradit. [Potest exp.
 de loco in Urbe. V. Lex. Pitisc. &
 Ad solarium versari, in AD præpositionem.
 Est & Solarium, Soli pretium, aut census, qui pro solo annuatim solvi-
 tur. V. SOLUM.
SOLOR, ari, vel SOLICULOR, ari. [ἡλιόζουμαι] Gloss. Latinogræc.
 postter. [Nisi quod Soliclarî & Solidari corrupte legitur.
SOLĀTUS, a, um. Partic. [ἡλιωθής] Sole correptus, quemadmodum Si-
 deratus, qui sidere. Plin. lib. 29. cap. 6. Sic & solaris profunt.
SOLĀTUM, i. n. Morbi genus, maxime a rusticantibus dicitur. Festus.
 Cujus verba mutilata sunt.
SOLĀGO, inis. f. Heliotropium. Duplex est, major & minor; uti pa-
 tet ex Apul. de Herbis cap. 49. & 63.
SOLĪFERE, era, erum. Adj. [ἡλιοφόρος] Sen. Herc. Oeth. 159.
 Aut qui soliferæ suppositus plagæ,
 Vicino Nabathæ vulnera dirigit.
SOLIFUGA, V. SOLIPUGA, paulo post.
SOLIGĒNA, æ. c. [ἡλιωγενής] Valer. 5. Argon. 317. — nec fama sefellit
 Soligenam Æeten media regnare sub Arcto.
SOLĪPŪGA, vel SOLPUGA, æ. f. [ἡλιόεντης, μύας ἑίδος Gl. L. G.]
 Genus formicarum venenatum, inquit Plin. 29. 4. non fere in Italia,
 Solipugas Cicero appellat, Salpugas hætica. Idem lib. 22. cap. 25. &
 ult. Et leguminibus innascuntur bestiolæ venenatæ, quæ manus pungunt,
 & periculum vitæ afferunt, solipugarum generis. Lucan. lib. 9. 837.
 Quis calcare tuas metuat solpuga latebras? Ubi quidem corru-
 pte legunt, Salpinga. Al. quasi a fugiendo solem, Solifuga: concita-
 ri enim acrius fervore solis: ideoque eum fugere quantum potest. [Ma-
 le & in Gloss. Solipaga. quæ veram descriptionem, quam ex Mif. tuerui
 Hard. interpretatione adjecta tamen confirmant.
 Solpugæ sunt Minuta animalia, a quibus civitates & gentes deletæ sunt,
 Plin. lib. 8. cap. 29. Citra, inquit. Cynamolgus Æthiopus, late de-
 serta regio est, a scorpionibus & solpugis gente sublata.
 Solipunga, inquit Fest. genus bestiolæ malehæ, quod acrius, concita-
 tatusque sit fervore solis, unde etiam nomen traxit.
SOLSĒQUIUM, i. n. [ἡλιοστέπιον] Idem quod Solaris herba. Apul. de
 Herb. cap. 49.
SOLSTĪTIUM, i. n. [πρόση ἡμερὴ Gl. L. G. & G. L. ἡλιοστάσιον G. L.] So-
 listitio, quom sol ultra non progreditur, sed retrocedere incipit. Sin-
 gulis quippe annis duo sunt solstitia, unum æstivum, alterum hiemale
 sunt enim duo tropici, hibernus & æstivus. Hibernus est, per quem
 sol transmittens octavam Capricorni partem, solstitium hibernum facit
 1 v Idus Decembris, quo tempore sol altiores incipit circulos petere
 Æstivus vero, per quem sol octavam partem Cancri transmittens, solsti-
 tium æstivum facit 1 v Idus Junii, quo tempore remeare sol ad inferiore
 incipit circulos.
 Solstitium veteres fere vocant Æstivum, licet nihil adiciatur, ut in Gloss
 Virg. 1. Georg. 100.
 Humida solstitia atque hiemes optate serenas,
 Agricola. Cic. 2. de Nat. Deor. 19. Possent uno tempore florescē
 dei

dein vicissim horrere terra, aut tot rebus ipsis se immutantibus solis accessus, discessusque solstitiis brumisque cognosci.

Solstitium æstivum & hibernum. Columel. lib. 7. cap. 3. Magis ad rem pertinet, ut ante æstivum quam hibernum solstitium convalescat.

Solstitium brumale. Columel. lib. 11. cap. 2. non ita procul a fine.

SOLSTITIUM, e. Adj. [ἡλιοστασιός] Quod ad solstitium pertinet; ut, **Solstitialis circulus.** Plin. lib. 2. cap. 11. Et Solstitialis dies. Cic. 1. Tusc. 64. Et Solstitialis orbis. Idem 3. de Nat. Deor. 37.

Annus solstitialis, i. e. Solaris. Serv. in illud 4. Æn. 653.

Vixi, & quem dederat cursum Fortuna, peregi. Tribus, inquit, humana vita continetur. Natura, cui ultra centum & viginti solstitiales annos concessum non est, &c. Ambrosius Hexaemeri libro quarto, cap. 5. in fine, Solstitialis, inquit, annus est, quum sol, expleto per omnia signa circuitu, in id, unde cursus sui duxit initia, recurrit. Annua enim figura ejus spatii totius esse perfectio.

Herba solstitialis. Plin. lib. 26. cap. 5. Condurdum herba solstitialis, flore rubro, suspenfa in collo, comprimere dicitur strumas. Plaut. Pfeud. 1. r. 36.

Quasi solstitialis herba paulisper fui, Repente exortus sum, repentino occidi.

Herbam solstitialem suspicantur interpretes hujus Plautini loci Heliotropium esse: de quo sic Plin. lib. 22. c. 21. Heliotropii miraculum sæpius diximus, cum sole se circumagentis, etiam nubilo die: tantus sideris amor est. Nocturno velut desiderio contrahit cæruleum florem. De hac herba, inquit, Forte hoc loco Plautus intellexit, alludens ad naturam herbae, quod sole existente super terram floreat, occidente autem florem contrahat: quasi simul cum sole stare, cumque eo videatur occidere. Cæl. Solstitialem interpretatur, Vitæ brevis: putaque probabilis esse, Plautum universim herbas intellexisse, vel flores, uno tantum perseverantes die, aut spatio prorsum minimo: quoniam & solstitium unius tantum diei est, sole videlicet Cancri obtinente partem primam. Plin. lib. 14. cap. 16. Acinorum, inquit, labruscæ pars æstu moritur prius, quam reliqui, qui solstitiales dicuntur: universi nunquam maturefcunt. [Hic locus nodum expedit. Forte, Unquam maturefcant scribendum.]

Morbus solstitialis. Plaut. Trin. 2. 4. 143.

Hominum nemo exstat, qui ibi sex menses vixerit, Ita cuncti solstitiali morbo decidunt. i. e. Subitaneo. Morbo solstitiali, ait interpres, i. e. Subversione sensuum. Ut enim quum sol ad primam Cancri partem venit, solstitium æstivum facit, ita plurimæ sunt mutationes. Ex vino optimo fit vasa. Ita hominum mentes nonnullorum avertuntur. Inde, Morbus solstitialis, quum repente averfis sensibus quispiam concidit. Hæc ille. At Cæl. lib. 29. cap. 4. sic, Solstitialem intelligunt ægritudinem, quam Siraſin, quando nimia solari exustione, quæ provenit in primis quum astrum Sirius dive-xat sol, carbunculantur arbores, & intermoriuntur. Plin. lib. 17. cap. 24. Proprium siderationis est, sub ortu Canis siccitatum vapor, quum insitæ ac novellæ arbores moriuntur. Siraſin idem Plinius nunc Distillationem infantium interpretatur, nunc Aduſionem. lib. enim 22. cap. 21. Verrucaria, inquit, folia infantium distillationibus, quod Siraſin vocant, illita medentur. lib. autem 30. cap. 15. Oſſibus, ait, in canino fimo inventis, aduſtio infantium, quæ vocatur Siraſis, adalligatis emendatur. Advertendum item, quum Plin. lib. 20. cap. 2. Ardore capitis dicit, Siraſim intelligere. In infantibus privatim Paulus Ægineta Siraſim intelligit, ubi cerebro circumjecta inflammantur cum membranâ, recedere visitur sinciput, recedunt item in cavum oculi cum pallore. [Videtur Plautus alludere ad Solstitialis herbae flores decidos, quum ait Decidunt, & plane morbum hunc ex suo ingenio, ridiculi causa, ut solet, exculpisse.]

Spina solstitialis. Columel. lib. 2. cap. 18. Primum ne stirpes aut spinas validiorisque incrementi herbas inesse patiantur: atque alias ante hiemem, & per autumnum extirpemus, ut rubos, virgulta, juncos: alias per ver evellamus, ut intuba, ac solstitiales spinas. Cæl. lib. 29. cap. 4. Columella, inquit, solstitialem vocat spinam, vel quia solstitio proveniat, vel floreat, ut putant.

Tempus solstitiale. Ovid. 6. Fast. 790.

Solstitialis, etsi a Solstitio deducitur, tamen in eo sæpenumero Solis tantum significatio attenditur, ut idem quod Solaris sit. Liv. 35. 49. Defuntque dies solido anno, qui solstitiali circumagitur orbe. Id est Solari. Et Solin. Qua solstitiali plagæ obvia est: id est Solari plagæ, & meridiei. Turneb. [Videntur Solstitialem orbem, qui Tropicus est, & quidem geminum, cum ipso Zodiaco, seu Signifero orbe confudisse.]

Nox solstitialis. Ovid. 2. de Pont. 4. 26.

PLANIDÆ, Insula est maris Arabici apud Plin. lib. 6. cap. 28.

PLANUM, i. n. [πλάνος] Herba quam Græci Strychnon vocant, ut tradidit Corn. Cels. 6. 17. huic vis reprimendi, refrigerandique. Plin. lib. 27. cap. 13. Sunt autem multæ solani species: est enim hortensis: est & quæ vesicaria dicitur. Item Solanum fominiferum, *Solatro maggiore*, herba *Bella donna* vulgo dicitur, & Solanum, quod Manicum dicitur, de quibus videto quid Ruell. doceat.

SOLARIS, SOLARIUM. V. SOL, & SOLUM, foli.

SOLATIUM, V. SOLOR.

SOLDUM, SOLDUS, V. SOLIDUS.

SOLDURII, m. pl. [Σολδαριοί] apud Gallos, Latine dicuntur Devoti. Cæs. Bell. Gall. 3. 22. Adcantuanus, qui summam imperii tenebat, cum sexcentis devotis, quos illi Soldurios appellant; quorum hæc est conditio, ut omnibus in vita commodis una cum his fruantur, quorum se amicitia dederint: Si quid iis per vim accidat, aut eundem casum una ferant, aut sibi mortem consciscant. Neque adhuc hominum memoria repertus est quisquam, qui eo interfecto, cujus se amicitia devovisset, mori recusaret. Gallice, *Soldats*. [Immo hi a *solde*, quod ex Lat. Soldum, suntque Conductitii, qui Soldum accipiunt pro stipendio. Accedit propius Germanorum *Soldner*.]

SOLÆA, [σολδαλιον] Gl. L. G. Id genus calceorum est, quo plantæ tantum obteguntur, ceteris prope relictis nudis pedis partibus. superne pedem vinciens ansis, quas ligulas vocant. Alio nomine Suberes dicuntur, & a Græcis Crepides: licet hæc differre putent aliqui. Soleæ dictæ, quod solo pedis subjiciantur, ut ait Fest. Plaut. Caf. 3. 5. 63.

Si effexis, soleas tibi dabo, & annulum in digito. Cic. de Arusp. Resp. 44. P. Clodius a crocora, a mitra, a muliebribus soleis, & porreisque fasciis, a strophio. Propert. lib. 2. 22. 40.

Profilis in laxa nixa pedem solea. Hor. 1. Serm. 3. 128.

Nec soleas fecit, futor tamen est bonus. Catull. 66. 72.

— arguta constitit in solea.

Solea puer objurgabere rubra. Perf. 5. Sat. 169.

Solearum lanatarum epigramma est Martial. lib. 14. 65.

Soleæ lignæ, Compedum genus. Cic. 2. de Invent. 149. Quidam judicatus est patrem occidisse; ei statim, quod effugiendi potestas non fuit, lignæ soleæ in pedes inductæ sunt.

Soleæ ferreæ equis & mulis applicantur. Catull. 18. 26.

Et supinam animam gravi derelinquere cæno, Ferream ut soleam tenaci in voragine mula. Suet. in Neron. cap. 30. Nunquam carrucis minus mille fecisse iter traditur, soleis mularum argenteis, Canufinatis mulionibus.

Induere soleas jumentis. V. INDUO. Plin. lib. 33. cap. 11.

Solea, Instrumentum oleo conficiendo aptum. Columel. lib. 12. cap. 50.

Oleo autem conficiendo molæ utiliores sunt, quam trapetum: trapetum quam canalis & solea.

Solea, Materia roborea, super quam paries cratitius exstruitur. Fest.

Solea, [βύλασσον, βύλασος] Gl. L. G. & G. L. & Onom. vet.] Piscis, plani generis, a similitudine soleæ. Plin. lib. 9. cap. 20. Marinorum alii sunt plani, ut rhombi, soleæ, passeris. Plin. Epist. 2. 17. extr. Scribitur & Solia.

SOLEARIUS, i. m. [κηρηδοποιός] Solearum futor. Plaut. Aul. 3. 5. 40. Solearii astant.

SOLEATUS, a, um. Adj. Cic. in Verr. 7. 85. Stetit soleatus Prætor Pop. Rom. cum pallio purpureo tunicaque talari. Romani non solebant in publico uti soleis, sed vel in triclinio, vel in cubiculo: foris calceis utebantur, atque ea de causa crimini vertit Cic. Verri, quod soleatus fuerit. Meretricula apud Plaut. Truc. 2. 5. 26. puerperam mentiens, & decipere militem cupiens, soleas poscit, Soleas, inquit, mihi date: omninoque foris solea muliebre potius quam virile calceamentum habebatur. Catull. 66. 72.

Arguta constitit in solea. Turneb.

SOLEADÆ, Populi sunt Indum fluvium accolentes apud Plin. lib. 6. cap. 20.

SOLAGINEA, æ. f. Gluma. Veget. Mulom. 2. 41. Soleagineis aliquid regulare. Al. Regulas oleagineas. V. loc. & not.

SOLĒNS, [σολῆς] Concharum genus quod & Onychas, & Digitos vocamus, itemque Donacas & Aulos. Solenes dicti a Canaliculata longitudine, σολῆνας enim Græci canales appellant.

SOLENISTÆ, ærum. m. pl. [σοληνιστῶν] dicuntur Qui id genus concharum piscantur, quo cognomine Philoxenum quendam dictum legitimus quod primus σοληνηστήρας, fuisset: deinde Demagogus, & postremo tyrannus effectus. Cæl. lib. 13. cap. 5. Ex Athenæo.

SOLEMNIS, vel SOLLEMNIS, vulgo usitatus **SOLENNIS, e. Adj.** [ἐθιμοῦ] Gl. L. G. & G. L. Quod omnibus annis præstari debet; anniversarium, legitimum, ordinarium, præscriptum, in formulam redactum. Compositum nomen ex Sollo & Anno, ut vult Fest. Valer. Max. lib. 1. cap. 1. pr. Majores nostri stas solennesque caerimonias Pontificum scientia, bene gerendarum rerum auctoritates, Augurum observatione &c. Aræ solennes. Virg. 2. Æn. 202.

Auspicia solennia. Claud. 2. in pr. Conf. Istilich. 363.

Corpus solenne. Claud. 2. in Ruff. 47.

Dapes solennes, Legitimæ, Anniversariæ. Servius. Virg. 3. Æn. 301.

Dies solennes. Suet. in Octav. Aug. cap. 53. Officia cum multis mutuo exercuit: nec prius dies cujusque solennes frequentare desit, quam grandior jam natu, & in turba quondam sponsaliorum die vexatus.

Dies solennis mihi. Hor. 4. Carm. 11. 17.

Epulæ solennes. Tacit. 1. Ann. 50.

Festum solenne. Ovid. 2. Fast. 247.

Habitus solennis. Liv. lib. 37. 9. Fanatici Galli primum cum solenni habitu ante portam occurrunt.

Ignis solennis. Ovid. 3. Trist. 13. 16.

Imperium solenne. Virg. 12. Æn. 193.

Iter solenne. Cic. pro Milon. 27. Interim quum sciret Clodius (neque enim erat difficile scire) iter solenne, legitimum, necessarium, ante diem XIII Calend. Februarii Miloni esse Lanuvium, ad Flaminem prodendum, quod erat Dictator Lanuvii Milo, &c.

Ludi solennes. Ovid. 6. Fast. 597.

Lustrale solenne exercitus. Tacit. 10. Ann. [Sed non exstat lib. 10. Itaque haud dubie error est.]

Mos solennis sacrorum. Lucret. lib. 1. 97.

Opus solenne. Hor. 1. Epist. 16. 49.

Pompas solennes ducere. Virg. 3. Georg. 22.

Preces solennes movere. Ovid. 6. Fast. 622.

Sacramentum solenne. Tacit. 1. Hist. 55.

Sacrum solenne. Sen. Troad. 778.

Sacra solennia, inquit Fest. dicuntur, Quæ certis temporibus anni fieri confueverunt. Sallust in Catil. 22. Sicuti in solennibus sacris fieri confuevit.

Verba solennia. Ovid. 10. Met. 4.

Vota solennia reddere. Virg. 5. Ecl. 74.

Sacrificium solenne & statum. Cic. 1. Tusc. 113. Quum enim illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi jus esset, satis longe ab oppido ad fanum, morarenturque jumenta, &c.

SOLENNIS, is. n. [ἐθιμοῦ] Gl. L. G. Tacit. 12. Ann. 69. Et funeris solenne perinde ac divo Augusto celebratur.

Instituere solenne. Liv. 1. 5. Et soli Fidei solenne instituit, ad id sacrum Flamines bigis curru arcuato vehi iussit.

Habere solenne. Plin. lib. 28. cap. 9. Certe novæ nuptæ intrantes, etiamnum solenne habent postes eo attingere. Subaudi, Adipe fuillo.

Solenne, pro Solitum, [ἐνώθη, ἀνεθή] Gl. G. L. Suet. in August. cap. 44. Fe-minis ne gladiatores quidem, quos promiscue spectari solenne olim erat, nisi ex superiore loco spectare concessit. Cic. 7. Att. 6. Tacetum igitur nostrum illud solenne servemus, ut ne quem istuc euntem sine litteris dimittamus.

SOLENNIA, ium. n. pl. [ἐθιμοῦ] Gl. G. L. Festa, quæ singulis annis certo tempore fiunt. [Immo, ut in Gloss. Suet. i. e. Ritus, quos mos solennis requirit.]

Funerum solennia. Tacit. 3. Ann. 6.

Nuptiarum solennia. Tacit. 11. Ann. 26.

- Pietatis solennia. Tacit. in Vit. Agric. 7.
 Regni solennia. Tacit. 5. Ann.
 Magna solennia. Juven. 10. Sat. 259.
 Mittere solennia tumulo, Inferias. Virg. 6. Æn. 380.
 Referre tumulo solennia. Virg. 5. Æn. 605.
- SOLERNITAS**, Ætis. f. [ἰορῆ] Quæ quotannis celebratur. Gell. lib. 2. cap. 24. Per dierum varias solennitates.
 Solennitatem peragere. Ulpian. l. Post mortem. D. de optionibus. Neque adoptare, nec arrogare quis absens, nec per alium ejusmodi solennitatem peragere potest. conf. Solin. cap. 12.
- SOLEMNI TER**, Adv. [ἑπισημως, Gl. L. G. & G. L.] Liv. 5. 46. Ibiq̄ omnibus solemniter peractis, eadem revertens, similiter constanti vultu graduque fatis, propitios esse deos sperans.
- SOLEMNI TUS**, Adv. pro Solemniter. Liv. Ægyptho, apud Non. 2. 821. Solemnitusque adeo ditem laudet lubens.
- SOLEO**, solui & solitus sum, [ἑώρα Gl. L. G. & G. L.] ẽre. Soleo, inquit Perottus, significat Confuevi, quasi Solus, hoc est totus eo. Ter. And. 3. 4. 4.
 Ego dudum non nil veritus sum abs te, Dave, ne faceres idem, Quod vulgus fervorum solet, dolis, ut me deluderet.
 Solui Præterito usus est Sallust. Fragm. cap. 14. Neque subsidiis uti soluerat compositis. V. Nonium 10. 35.
 Solitus. Virg. 2. Æn. 462.
 — unde omnis Troja videri,
 Et Danaum solitæ naves, & Achaica castra. Cic. 3. de Orat. 92.
 Antipater ille Sidonius, ille quem tu probe, Catule, meministi, solitus est versus hexametros aliosque, variis modis atque numeris, fundere ex tempore. Idem de Amicit. 60. Si prius, quod maxime reprehendere solitus sit, edixero.
 Solere, Consuetudinem habere. Plaut. Cist. 1. 1. 38.
 Viris cum suis prædicant nos solere.
 Solet & Solitum est, Imperf. [ἑωθη, Gl. L. G.] Ut solet, pro Ut fere fit. Cic. pro Cluent. 161. Quum quædam in collibus, ut solet, controversia pastorum esset orta. Idem 1. de Orat. 100. Ut in conditionibus scribi solet. Ibid. 2. 56. Quod optimo cuique Athenis accidere solitum est.
 Solinunt pro Solent, dixere veteres, uti testatur Festus in voce Nequinunt.
- SOLENS**, Partic. [ἑωθῆς Gl. L. G.] Plaut. Amph. 1. 1. 43.
 Si dixero mendacium, solens meo more fecero. Et Caf. 5. 1. 14.
 Lubens fecero, & solens.
- SOLITUS**, a, um. [σολῆτος] Partic. ut, Mos solitus. Ovid. 3. de Pont. 1. 165.
 Labori solito finem imponere. Ovid. 6. Met. 240.
 Solitum mel Plinio vocatur, Quod e floribus colligitur, cui alterum accedit non ita solitum, quod exuberat ea tempestate, magnorum siderum exortu ex aere in stirpes cadens. Locum Plinii lib. 11. cap. 14. pr. est, Præterea soliti, cum thymum & uva florere incipiunt. In editis Solstitio perperam legitur. Turneb. [Quem solidis argumentis refellit Harduinus.]
- SOLITO**, [ἑπισημως] Ablativus a Solitus Participio verbi Soleo, qui nisi Adverbiis aut nominibus Comparativis non jungitur. Liv. 25. 7. Reate faxum ingens visum volitare: sol rubere solito magis, sanguineoque similis. [Quod & Præter solitum dicitur, seq. Positivo. Hor. 1. Carm. 6. extr. Non præter solitum leves. conf. PRÆTER.]
- Blandior solito. Ovid. 2. de Arte Am. 411.
 Tardior solito orta est dies. Ovid. 1. Amor. 13. 48.
 Velocius solito currere. Ovid. 14. Met. 388.
- SOLITANEUS**, a, um. Adj. Theod. Priscian. 3. 1. Solitaneum libellum conficere. Marcell. Empir. cap. 20. Solitanei dolores stomachi. [Forse pro Solitarius a SOLUS. Certe sic opinor exponendum priorem locum.]
- SOLITO**, ẽre. frequent. a verbo Soleo. Gell. lib. 7. cap. 1. Id etiam dicere haud piget, quod iidem illi, quos supra nominavi, litteris mandaverint, Scipionem hunc Africanum solitavisse noctis extremo, priusquam dilucularet, in Capitolium venire, &c.
- SOLLERS**, SOLERTER, SOLERTIA, V. SOLLERS.
- SOLI**, V. SOLÆ. SOLIAR, V. SOLIUM.
- SOLICITE**, SOLICITO, SOLICITUS, &c. V. SOLLICITUS.
- SOLIDAGO**, inis. f. Herba, Consolida a quibusdam appellata, describitur a Matthioli. post Dioscorid. lib. 4. cap. 9.
- SOLIDUS**, a, um. Adj. [ἰσχυρῶ Gl. L. G. & G. L.] Plenum, integrum, nihil cavi aut vacui habens. Unde, Solidum corpus dicimus, quod constat longitudine, latitudine, & altitudine. Virg. 6. Æn. 552.
 — solidoque adamante columnæ. Idem 3. Georg. 26.
 In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto Gangaridum, faciam. i. e. Ex ebore integro, non sectili, ut ait Servius. Plura infra V.
 Solidum, Juge ac continuum significat. Plaut. Decem annos solidos erravit puer. Ter. Eun. 5. 2. 32.
 Ut solidum parerem hoc mihi beneficium, Chærea. [Plautina frustra quæras. Varronis verba sunt apud Non. 4. 451. in Scquilyste, Navibus duodecim domo profectum, decem annos solidos errasse. conf. infra Liv. Horat. &c.]
 Annus solidus, Integer. Liv. 1. 19. Desuntque dies solido anno.
 Beneficium solidum. Ter. Eun. 5. 2. 32.
 Cervos solidos haurire. Plin. lib. 8. cap. 14.
 Columna solida. Cic. 1. de Divin. 48. Quum columnam auream, quæ esset in fano Junonis Lacinia, auferre vellet, dubitaretque utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata.
 Corpus solidum. Ter. Eun. 2. 3. 26.
 Color verus, corpus solidum, & succi plenum. Ubi Donat. Solidum corpus, quia non vitiatum.
 Solidus dies, qui idem & Integer, dicitur, quo nihil quis edit, nec bibit. Solebant enim magna ex parte Romani illi veteres totum fere diem in rebus agendis ponere: sub vesperum autem, aut certe sub meridiem corpora curare, vinoque & epulis operam dare. Fractus autem dies opponitur Solido & integro; ut Integer sit, de quo nihil sit detractum, quod in curando corpore ponatur: Fractus vero, qui totus in negotio non sit positus, sed divisus ita, ut ejus pars, vel multo maxima, vel quantacunque sit, ad vinum atque epulas, ejusmodique delicias & voluptates, sive necessarias, sive non necessarias conferatur. Hor. 4.
- Carm. 5. 38.** — dicimus integro
 Sicci mane die, &c. Et 1. Carm. 1. 20.
 Nec partem solido demere de die
 Spernit. Ex Lambin. [Dicitur, ut Annus solidus, &c. Diei dispensationem apud Romanos V. apud Martialis. 4. 8.
 Effigiem tenere solidam & expressam virtutis. Cic. 3. Off. 69. V. loc.
 Felicitas solida, Integra. Plin. lib. 7. cap. 40.
 Vide ex Seneca, in CRUSTA. Non est ista solida & sincera felicitas; crusta est, & quidem tenuis. Ut dicitur aliquid esse Ex solido auro, quod non est tantum deauratum, sed aureum. H. St.
 Gaudium solidum. Ter. And. 4. 1. 23. Donat. Plenum, idoneum, integrum.
 Gratia solida. Ovid. 12. Met. 576. Plaut. Curc. 3. 35.
 Inibis a me solidam & grandem gratiam.
 Infortunium solidum. Plaut. Merc. prol. 21.
 Legata solida, integra. l. 14. §. 1. D. ad l. Falc.
 Montes solidi. Ovid. 4. Met. 645.
 Proprietas solida, Plena & non deducto usufructu. l. 26. D. de usufruct. legat.
 Summa solida. V. Summa excurrit, in EXCURRO.
 Argento solido, Massivo vulgo. Virg. 9. Æn. 357.
 Auro solido. Ovid. 3. Amor. 8. 53.
 Ferro solido. Ovid. 15. Met. 810.
 Marmore solido. [μαρμάρων] Virg. 6. Æn. 69.
 Solidus, [σφιγηλατῶν, Gl. L. G. & G. L.] Durus, firmus, stabilis:
 Quia quæ Solida, i. e. Integra, sunt, eo ipso sunt robustiora.
 Mare solidum, Ponte constructum. Juven. 10. Sat. 176.
 Fragile & Solidum, contraria. Hor. 2. Serm. 1. 77.
 Agger solidus. Stat. 4. Silv. 4. 3. — molles solidus premit agger arenas.
 Cautus solida. Ovid. 12. Met. 124.
 Cornu solido graviter sonat ungula. Virg. 3. Georg. 88.
 Corpus solidum, Durum. Lucret. lib. 1. 487.
 — nam solido vincunt ea corpore demum.
 Glacies solida. Virg. 3. Georg. 365.
 Humus solida, Dura. Ovid. 12. Epist. 94.
 Mens solida. Firma & constans, translate. Hor. 3. Carm. 3. 4.
 Nix solida, i. e. Grando. Stat. 8. Theb. 408.
 Pax solida, Firma, stabilis. Senec. Troad. 6.
 Robur solidum. Virg. 2. Georg. 64.
 Spiritus solidus. Lucan. ad Pison. 251.
 Tellus solidissima. Ovid. 15. Met. 262.
 Vires solidæ suo stant robore. Virg. 2. Æn. 639.
 Nequitia solida, Inveterata. Sen. de Ira, 1. 16.
 Nomen solidum. Cic. 1. de Fin. 61. Illi enim negant bonum quicquam esse, nisi nescio quam illam umbram, quod appellat honestum, non tam solido, quam splendido nomine.
 Utilitas solida. Cic. 1. de Fin. 72. An ille tempus aut in poetis evolvens consumeret, in quibus nulla solida utilitas, omnisque puerilis est delectatio? [An ut supra Felicitas solida?
 Solidum & Solido sæpe absolute ponuntur. Senec. de Benef. 3. 4. Præsentia bona nondum in solido sunt. [i. e. Firmo pede fulta.
 In solido rursus fortuna locavit. Virg. 11. Æn. 427.
 Obligari in solidum, In totum. Ulpian. Dig. 35. t. 2. 1. 8.
 Petere solidum. Quintil. lib. 5. cap. 10. Argentarius ab argentario solidum petit.
 Solidum suum cuique solvere. Cic. pro Rabir. Post. 46. At hoc etiam optat miser, ut condemnetur a vobis, ita bona veneant, ut solidum suum cuique solvatur. i. e. Integrum. [An salvetur?
 Crepa solidum. Adv. vice. Perf. 5. Sat. 25.
 Solidum, [σπειρῆ] apud Mathematicos, est Quod longitudinem, latitudinem & profunditatem habet. Eucl. 11. elem. Solidi autem extremum est superficies.
 SOLIDUS, i. m. Genus nummi, quod pro Aureo accipitur. Solidi ideo dicuntur, quia iusto & integro pondere erant percussi, non dimidiati, aut trientales. Lampridius in Alexand. cap. 39. Vectigalia publica in id contraxit, ut qui decem aureos sub Heliogabalo præstiterant, tertiam partem aurei præstarent: tuncque primum Semisses aureorum formati sunt: tum etiam, quum ad tertiam partem aurei vectigal decidisset, Tremisses, dicente Alexandro, etiam Quartarios futuros: sed quum non potuisset per publicas necessitates, constari eos jussit, & Tremisses tantum, Solidoque formari. Ex his verbis Lampridii facile intelligimus, Solidos primum dictos esse aureos nummos certi cujusdam, sui que ponderis, quasi Integros. Budæus.
 Fuit autem solidus quidam æreus, ut As apud Romanos, Duodenarius vero apud nos: quidam etiam Argenteus, ut Siclus apud Hebræos, Drachma tam apud veteres quam recentiores. Et in summa, Solidus est Nummus integer & consummatus, qui assis instar in partes aliquot, certo numismate expressas, dividitur, ut apud nos Duodenarius nummus dicitur Solidus. V. Gronov. de Pecun. Vet. 3. 6. & 4. 13.
 SOLIDUS, i. m. pro Solidus. Numisma. Martialis. 4. 37.
 Ex infulis fundisque tricies solum
 Ex pecore redeunt ter ducenta Parmensi. Ubi forsitan ponitur pro Solidorum, ut Sestertium pro Sestertiorum. [Nisi potius Solidum, i. e. Integrum tricies sestertium, Adverbio substantive posito.]
 SOLIDUM, i. n. [ἰσχυρῶ Gl. L. G.] Idem quod Solidus, i. m.
 SOLIDE, Adv. [ἰσχυρῶ] Integre, Omnino. Plaut. Trinum. 4. 2. 8.
 Neque novi, neque natus necne is fuerit, id solide scio. Ibid. 4. 2. 47.
 Hic homo solide sycophanta est. Ter. And. 5. 5. 8.
 Nam hunc scio mea solide solum gavisurum gaudia.
 SOLIDITAS, Ætis. f. [σπειρῆς] Cic. 1. de Fin. 17. Ille atomos, quas appellat, id est corpora individua, propter soliditatem censet in infinito inani: &c. Idem de Univerf. 13. Sed quum soliditas mundo quæreretur.
 SOLIDIPES, ẽdis. c. [σπειρῆς] Quod solidos habet pedes, non bifurcatus. Plin. lib. 10. cap. 64. extr. Contra naturam solidipedum, aut bifulcorum.
 SOLIDO, [ἰσχυρῶ Gl. L. G.] ẽre. Roborare, firmare, glutinare, fer-ruminare. Virg. 1. Georg. 179
 Area tum primum ingenti est æquanda cylindro,
 Et vertenda manu, & creta solidanda tenaci.
 Solidor. Pass. V. infra SOLIDUSCO.

Frac̄ta solidantur. Plin. 8. Epist. 20.

Facies solidata veneno. Lucan. lib. 8. 691. h. e. Medicamento firmata contra putrefactionem.

Ita vir eadem lege teneatur, quia Deus viro uxorem unius corporis conjugio solidavit. Lact. Firm. Divin. Instit. Epit. cap. 6. p. 541. Plant. H. St.

SOLIDATIO, ōnis. f. Vitruv. 5. 8. Solidationes ita erant faciendæ.

SOLIDATRIX, tricis. f. Arnob. lib. 4. Solidatrix ossium cartilago.

SOLIDAMEN, inis. n. Fortun. 6. Carm. 2.

Unus amor vivo solidamine junctus alectat.

SOLIDAMENTUM, i. n. Lactant. de Opific. Dei, cap. 7. pr. Deus igitur solidamenta corporis, quæ ossa dicuntur, nodata, & adjuncta invicem, nervis alligavit atque constringit.

SOLIDRS CO. [σρεβρμαα] ēre. Solidum fieri, Solidari. Plin. lib. 11. cap. 37. Vesica membrana confit, vulnerata cicatrice non solidescit. h. e. Non glutinatur. Sic enim ait Cels. lib. 8. cap. 6. Illud & in hac, & in naribus ignorari non oportet, non quidem cartilaginem ipsam glutinari, circa tamen carnem increfcere, solidarique eum locum.

SOLIFER, V. SOL.

SOLIFERREUM, i. n. [ἰλοσδιρεον] Genus teli, appellatum quasi Totum ferreum. Liv. 34. 14. Ut emissis soliferreis falaricisque gladios strinxerunt, tum velut redintegrata est pugna. conf. Gell. 10. 25. & Fest. in Sollo, qui geminata litt. scribit Solliferreum.

SOLIPUGA, V. SOLIPUGA, in SOL.

SOLIGNA, V. SOL.

SOLIMNIA, æ f. Insula est in mari Ægæo, auctor Plin. lib. 4. cap. 12.

SOLINO, are. Verrius idem esse ait, quod Consulere, teste Fest.

SOLINUS, i. n. C. Julius Solinus, Historiographus Plinei summe æmulus, scripsit de Geographia libros nobilissimos, quibus De situ orbis, inscriptiorem dedit, præter opus præcipuum, narrat præclara multa incredibilia. Scaliger in Animadv. Euseb. appellat Scriptorem levissimum.

SOLIPAGA, SOLIPUNGA, V. SOLIPUGA, in SOL.

SOLISTIMUM, vel SOLLISTIMUM, i. n. (inquit Fest.) Ap. Pulcher Auguralis disciplinæ lib. primo, ait, esse Tripudium, quod avi excidit ex eo, quod illa fert, saxumve solidum, aut arbor viviradix ruit, quæ nec præ vitio, humanive cadanturve, jactanturve, pellanturve. Al. Humana vi. Cic. 1. de Divin. 28. Quod autem scriptum habetis, aut tripudium fieri, si ex ea quid in solum ceciderit, hoc quoque, quod dixi coactum, tripudium solistimum dicitis. [Apud Fest. lego, Humanave vi. Tripudium solistimum Consuli nuntiavit. Liv. 10. 40.]

SOLITANUS, a, um. Adj. [Σολιτανός] ut, Cochleæ Solitanæ, quæ in Africa reperiuntur. Plin. lib. 30. cap. 6. Laudatissimæ autem sunt cochleæ Africanæ, ex his Solitanæ. Varr. 3. de R. R. cap. 14. Nam & valde amplæ sunt quædam ex Africa, quæ vocantur Solitanæ, ita ut earum calices quadrantes octoginta capere possint. [A Solis promontorio, ut vult Hard. ad 9. 56. Plin.]

SOLITARIUS, V. SOLUS, SOLEO.

SOLITAVRILIA, vel SOLLITAVRILIA, ōrum. n. pl. [θυσια ἐκτελεισ και πύρες Gl. L. G.] Festa erant, sive solemnia sacrificia Romanorum, in quibus trium diversi generis bestiarum immolatio fiebat, tauri, arietis, & verris: quia omnes solidi integritate corporis sint. Sollum enim lingua Oscorum, significat Totum & solidum. Unde tela quædam solliferæ vocantur tota ferrea. Hæc Fest. lib. 17. Hoc sacrificium Censores, ut scribit Afcon. in Divin. 8. Urbem, completo quinquennio, lustrantes, de sue, ove, tauro faciebant. Liv. 8. 10. extr. Telo, super quod itans Consul precatus est, hostem potiri fas non est: si potiat, Marti solitaurilibus piaculum fieri. Alius codex habet Suovetaurilibus. Charif. iib. 1. Suovetaurilia quidam putant dicenda a victimis sue, ove, & tauro. Sed Valgius de rebus per epistolam quaesitis, Solitaurilia dicta ait esse, & a solis maribus sumptum esse. Quintil. lib. 1. cap. 5. de virtutibus & vit. Orat. non ita longe a fine, Capis Cicero dicit compositum esse ex Cape & Si vis: & inveniuntur qui Lupercalia æque tres partes orationis esse contendunt, quasi Luere per caprum. Nam Solitaurilia (alii legunt Suovetaurilia) jam persuasum est esse ex sue, ove, & tauro. Et sane ita se habet sacrum, quale apud Homerum quoque est. Sed hæc non tam ex tribus, quam ex particulis trium coeunt. Liv. 1. 44. pr. Censu perfecto edixit, ut omnes cives Romani equites pediteque in suis quisque centuriis in campo Martio prima luce adessent. Ibi instructum exercitum omnem solitaurilibus iustravit. [Alii legunt Suovetaurilibus. V. Caton. R. R. cap. 141. pr. Voff. Etymol. vel potius Lex. Pitisc.]

SOLITO, are. & SOLITO ablativus. V. SOLEO.

SOLITUDO, SOLIVAGO, SOLIVAGUS, V. SOLUS.

SOLIUM, i. n. [βασιλικός θρόνος Gl. L. G. & G. L.] Armarium ex uno ligno factum, in quo reges ob corporis sui tutelam sedebant. Dicitur quasi Solidum, quoniam ex prædura materia roboris fiebat. Vel dicitur quasi Solum; quod in his soli federent. Vel, secundum Asperum, per antistœchon, quasi Sedium a sedendo: nam & sella, quasi seda dicta est. Ex Serv. V. Fest. in Solla infra. [Ubi sine dubio Solla legendum.]

Eburno folio fultus. Claud. in sec. Conf. Stilich. 199.

Rudi folio fultus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 79.

Aureum folium. Virg. 10. Æn. 116.

Solium, abusive quandoque ponitur pro Sella regali. Virg. 11. Æn. 301. Præfatus divos, folio rex inist ab alto.

Regale folium. Ovid. 6. Fast. 353. Liv. 1. 47. Dii te penates, patrique, & patris imago, & domus regia, & in domo regale folium, & nomen Tarquinium creat vocatque regem.

Sublime folium. Ovid. 14. Met. 262.

Surgere folio. Virg. 10. Æn. 116.

Tollere se a folio. Virg. 8. Æn. 178.

Solium, pro Sella jurisconsulti, in qua jus respondere solebat. Cic. de Legib. lib. 1. 10. Quum præsertim non recusarem, quo minus more patrio, sedens in folio, consulentibus responderem.

Solium, pro Vase saligno, vel abiegno ponitur, quo etiam utimur ad vinum, plurimosque liquores transferendos: & ad pannos lineos cum lixivio calido & cinere emaculandos.

Est & Solium, [ἰμβάσις Gl. G. L. ἰμβάσις L. G.] Vas quo in balneis veteres utebantur, & in quo sedentes lavabantur. Une baignoire. Unde nobiles Romanas ait Plin. lib. 33. cap. 12. Soliis argenteis ad delicias usas. Cels. lib. 7. cap. 26. Quæ curatio calculo vulso habenda sit: Interpositis duabus horis, in solium aquæ calidæ resupinus demittendus est, sic ut a genibus ad umbilicum aqua teneat. Caro R. R. cap. 10. Solium unum. Suet.

VOL. IV.

in August. cap. 82. Ac quoties nervorum causa, marinis, Albulisque calidis utendum esset, contentus hoc erat, ut infidens ligneo folio, quod Hispanico verbo *duretam* vocabat, manus ac pedes alternis jactaret. [Ridicule Solium Regali illi simile depingi curavit Mercurial. de Arte Gymn. lib. 1. cap. 10. Meliorem balnearis folii iconem exhibet Jo. Rhodius ad calcem Lexici Scriboniani.]

Descendere in folium. Cels. lib. 1. cap. 3.

Desidere in folio. Cels. lib. 2. cap. 17.

Solium, Loculamentum sepulchrale, in quo conduntur defuncti. Plin. lib. 35. cap. 12. Quin & defunctos sese multi fictilibus foliis condimaluere. Vetus exemplar habet Doliis. Curt. lib. 10. ad finem. Septimus dies erat, ex quo corpus regis jacebat in folio. Paulo post, Purgare corpus, repletumque est odoribus aureum folium. V. Lex. Pitisc.

SOLIAR, Quo folium tegebatur; ut Toral, quo rorum. Varro. Phrygio qui pulvinar poterat pingere, foliar depigebat. Turneb. 17. 21. Ex Non. 1. 10.

SOLLA, SOLIA, vel SOLA, appellantur Sedilia, in quibus non plures fingulis possint federe, idcoque solla sternere dicuntur, qui solli sternium habent, & solaria vocantur Babylonica, quibus eadem sternuntur, quæ, ut ait Verrius, omnia ducta sunt a solo. Alvei quoque lavandi gratia instituti, quo singuli descendunt, solla dicuntur, quæ a sedendo potius dicta videntur, quam a solo. Festus. [V. in SOLIUM paulo supra.]

SOLLERS, eris. Adj. [ἀλλήριος, οὐκιστός, ἀρρόστοχος, Gl. L. G. ἐντελής, G. L.] contrarium est Inerti; In omni re prudens, quasi solus in arte sit; Ingeniosus; perspicax, sagax. Cic. de Senect. 54. Nec confitiones modo delectant, sed etiam infitiones: quibus nihil invenit agricultura sollertius. Ter. Eun. 3. 2. 25. — fac periculum in litteris,

Fac in palestra, in musicis: quæ liberum

Scire æquum est adolescentem: sollertem dabo.

Sollers dictus quasi ἄλλο ἀρετή, id est totus ars seu virtus: Sollers, In omni re prudens, ut scribit Festus a voce Sollo Osce, i. e. Toto & Arte. Unde apparet rectius scribi cum duplici L. ut vult Manut. q. V.

Sollers & Ingeniosus. Cic. pro Rosc. Com. 31. Jam quo quisque est sollertior, & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosus.

Sollers & Subtilis. Cic. 2. de Nat. Deor. 121. Quam sollers, subtilisque descriptio partium, quamque admirabilis fabrica membrorum,

Ambagibus sollers. Plin. lib. 28. cap. 8.

Cunctandi sollers Fabius. Sil. lib. 7. 126.

Ancilla sollers. Ovid. 1. Amor. 8. 87.

Animo sollerti rem novam excogitare. Liv. 7. 14.

Auditu sollerti animal. Plin. lib. 8. cap. 28.

Cor sollers. Catul. Argon. 62. 294.

Custodia sollers. Columel. lib. 8. cap. 13.

Dimicatio sollers. Plin. lib. 10. cap. 17.

Ingenium sollers. Ovid. 3. Fast. 840.

Manu sollerti facere aliquid. Tibul. lib. 1. 8. 29.

Natura hominum sollers. Ovid. 3. Amor. 8. 45.

Provida sollersque natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.

Stultitia sollers. Plin. lib. 38. cap. 36. Oxymoron.

Vir sollers. Ovid. in Ibin, 279.

Compar. Lucret. lib. 5. 1355.

Et sollertius est multo genus omne virile.

Superl. Sallust. Jugurth. cap. 96. De Sulla, Sollertissimus omnium in paucis tempestatibus factus est

SOLLERTER, Adv. [ἀλλήριος] Ingeniose, perspicaciter, subtiliter. Cic. 1. de Legib. 26. Res ad vitam necessarias sollerter consequuta est. Idem 2. de Nat. Deor. 91. Præsertim cum multis partibus sint illa perfecta, quam hæc simulata sollertius. Idem 6. Verr. 98. Tu illius æris temperationem, tu operum lineamenta sollertissime perspicis?

SOLLERTIA, æ. f. [σπερδη, Gl. L. G. εὐπρόχρημα L. G. & G. L.] In omni re prudentia & industria, perspicacitas & ingeniorum acumen. In bonam & in malam partem accipitur.

In bonam. Cic. de Senect. 59. Tum eum dixisse, mirari se, non modo diligentiam, sed etiam sollertiam ejus, a quo essent illa dimensa, & descripta. Idem 4. Acad. 120. Negatis hoc tam polite, tamque subtiliter, effici potuisse sine divina aliqua sollertia.

In malam partem. Cic. 1. Off. 33. Decipere hoc quidem est, non judicare. Quocirca in omni re fugienda est talis sollertia. Plin. lib. 14. cap. 22. Heu mira vitiorum sollertia. Claud. lib. 3. de Rapt. Proserp. 32.

— rerumque remotas

Ingeniosa vias paulatim explorat egestas,

Utque artes pariat sollertia, nutriat usus.

Adhibere sollertiam. V. ADHIBEO.

Sed in venatu sollertia & sagacitas præcipua est. Plin. lib. 8. cap. 40.

Machinatio & Sollertia. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Data est quibusdam etiam machinatio quædam atque sollertia, ut in araneolis.

Mentis agitatio atque sollertia. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Belli sollertia penes quem. Sil. lib. 6. 309.

Sollertia agendi & cogitandi. Cic. 1. Off. 157. Sic homines, ac multo etiam magis, natura congregati, adhibent agendi cogitandique sollertiam.

SOLLICITUS, a, um. Adj. [μεριμνητός Gl. G. L.] Inquietus, & curis affectus. In carmine, gemino scribitur, ut prima producat, V. SOLLICITUDO infra. Plaut. Merc. 2. 3. 31.

Sollicitus mihi nescio quare videtur. [i. e. Conturbatus, quod in Gloss. Latinogræc. Synonymum habet, deficiente interpretatione.]

Sollicitus esse & Angi. Cic. 9. Att. 4. Antea sollicitus eram, & angebar, sicut res scilicet ipsa cogebat, quum consilio explicare nihil possem.

Suspensus & Sollicitus. Cic. pro Domo 96. Suspensa ac sollcita tota civitate, &c.

Suspecta atque sollcita semper omnia in vita tyrannorum. Cic. de Amicit. 52.

Sollicitus de. Cic. 16. Fam. 7. Q. autem pater & filius Buthroti sollicitus eramus de tua valetudine mirum in modum.

Sollicitus es ea re. Ter. And. 1. 5. 33.

Sollicitus in. Quintil. lib. 8. cap. 3. Nec sum in hoc sollicitus, cum res ipsa volentibus discere apparet.

Sollicitus pro anima. Gell. lib. 19. cap. 1.

Sollicitus quid. Cic. 10. Fam. 11. Mirifice sum sollicitus, quidnam de provinciis decernatur. Idem 8. Att. 6. Quam sum sollicitus quidnam futurum sit.

Sollicitus suspicione. Cic. 1. de Lege Agr. 23. Sollicitam mihi civitatem suspi-

fuspicione, fuspensam metu, perturbatam vestris legibus & concionibus, & seditionibus tradidisti.

Sollicitus vicem alicujus. Liv. 28. 19. extr. Quum clamor undique ab sollicitis vicem imperatoris militibus sublatu.

Agere sollicitum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Habere sollicitum. Cic. 7. Fam. 3. Sollicitum autem te habebat cogitatio, cum officii, tum etiam periculi mei. Idem de Senect. 66. Quarta restat causa, quæ maxime augere, atque sollicitam habere nostram ætatem videtur.

Tenere aliquem sollicitum. Liv. 2. 64. extr. Sollicitumque hostem ad lucem tenere.

Tribuitur Animo & ejus Affectibus, nonnunquam & actionibus humanis, atque inanimis etiam rebus a poetis.

Amores solliciti. Virg. 10. Ecl. 6.

Amor sollicitus atque anxius. Cic. 2. Att. 24.

Animi solliciti. Hor. 1. Epist. 5. 18.

Anxio & sollicito animo esse. Cic. 2. de Fin. 55. Non igitur eum postea censes anxio animo aut sollicito fuisse.

Curæ sollicitæ. Stat. 9. Theb. 603.

Custodia rei sollicita, & Libera; contraria. Cic. 2. Off. 78. Id enim est proprium, ut supra dixi, civitatis atque urbis, ut sit libera, & non sollicita suæ rei cujusque custodia. Al. Cuique. [An Suæ cujusque rei?]

Diligentia sollicita. Quintil. in proem. lib. 6.

Dolor sollicitus. Ovid. 3. de Arte Am. 374.

Mentes sollicitæ pavent. Ovid. 3. Fast. 362.

Metus sollicitus, Sollicitudinem injiciens. Ovid. 3. Trist. 11. 10.

Pectore sollicito repetens suspiria. Ovid. 2. Met. 125.

Timor sollicitus. Ovid. 1. Epist. 12.

Vita sollicita. Propert. 3. 7. 1.

Actiones accuratæ, & sollicitæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Armis sollicitis queritur victoria. Ovid. 14. Met. 453.

Aures sollicitæ. i. e. Inquietæ. Lucret. 6. 1183.

Lepus sollicitus. i. e. Timidus. Ovid. 5. Fast. 372.

Imbelles capræ, sollicitusque lepus.

Manus sollicitæ, Dubiæ, & quæ aliquid frangere metuunt. Martial. lib. 14. 111.

Frangere dum metuis, frangis crystallina, peccant Securæ nimium, sollicitæque manus.

Mare sollicitum fridet refluentibus undis, i. e. Ventis impulsum & agitatam. Virg. 4. Georg. 262.

Pecus sollicitum. Martial. lib. 5. 32. Ne lædat scil.

Status civitatis sollicitus. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Voce sollicita invocare aliquem. Ovid. 10. Met. 639.

Carcer sollicitus, Ab effectu. Ovid. 1. Amor. 6. 64.

Opes sollicitæ, Quæ sollicitos faciunt. Hor. 3. Serm. 6. 79.

Res suspecta & sollicita, Plena sollicitudinibus. Cic. de Amicit. 52. Omnia semper suspecta atque sollicita sunt, nullus locus est amicitia.

Comparat. Cic. 10. Fam. 13. Quintil. lib. 7. cap. 2. Quibus nos circa lites raras sollicitiores ridiculi videmur.

Sollicitior locus. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.

Superl. Senec. de Brevit. vitæ, cap. 15. Brevissima ac sollicitissima ætas.

SOLLICITE, Adv. [ἐπιεικής] Quintil. lib. 2. cap. 15. Ovid. 4. de Pont. 6. 44.

Qui mala sollicite nostra levatis. Al. Solliciti recte.

Compar. Plin. 1. Epist. 19. ad Romanum, Nam sollicitus custodiendus est honor, in quo etiam beneficium amici tuendum est.

Sollicitissime puto legi apud Sueton. H. St. Nempse in Claud. cap. 18. pr. Urbis, annonæque curam sollicitissime semperegit.

SOLLICITUDO, inis. f. [μέριμνα, ἀγωνία, φροντίδες] Gl. G. L. & G. L. fed sing. num.] Cura & inquietudo quæ mentibus inhæret. In versu, duplici l scribitur, ut producat prima syllaba. [Atque ita perpetuo scribendum contendit Manut. quo modo & in Gloss. scribitur. V. Cellar. Orthogr. & Voss. Etymol.

Sollicitudo, est ægritudo cum cogitatione. Cic. 4. Tusc. 18. Ibid. 1. 96. Nulla reliqua cura, nulla sollicitudo futura. Idem 3. Offic. 84. Angores, sollicitudines, diurni & nocturni metus. Et 2. de Divin. 150.

Perfugium videtur omnium laborum & sollicitudinum esse somnus.

Aculei sollicitudinum. V. ACULEUS.

Altior sollicitudo. Quintil. in proem. lib. 4.

Mordaces sollicitudines. Hor. 1. Carn. 18. 4.

Abducere animum a sollicitudine. V. ABDUCO.

Abstrahere se a sollicitudine. V. ABSTRAHO.

Acuere sollicitudines. Cic. 11. Fam. 16.

Adducere in sollicitudinem. V. ADDUCO.

Adire sollicitudinem pro aliquo. Plin. 2. Epist. 9.

Afferre sollicitudinem. V. AFFERO.

Afficit me sollicitudo duplex. Cic. de Clar. Orat. 332.

Allevare sollicitudines. V. ALLEVO.

Conficere alicui sollicitudines. V. CONFICIO.

Demere sollicitudinem. Tacit. 2. Hist. 68.

Duplicare sollicitudines. Cic. 5. Fam. 14.

Exedi sollicitudinibus. Cic. 1. de Fin. 51. Easque ipsas sollicitudines, quibus eorum animi noctes diesque exeduntur, diis immortalibus supplicii causa importari putant.

Exfolvere aliquem sollicitudine. Plin. lib. 1. Epist. 22. ad Catil. Sever. V. EXSOLVO.

Habere sollicitudinem. Cic. pro Cluent. 51. Quicquid hoc tempore habeat sollicitudinis ac negotii, id omne a matre esse constat.

Hætere sollicitudinem in animis. Cic. Nec hætere in animis horum sollicitudinem sempiternam.

Importare sollicitudines. V. IMPORTO.

Levare pectora diris sollicitudinibus. Hor. Epod. 13. 15.

Liberare sollicitudine. Cic. 6. Att. 1.

Liberari sollicitudine. V. Exfolvere aliquem sollicitudine, in EXSOLVO.

Omittere sollicitudinem. V. OMITTO.

Pati sollicitudinem. V. PATIOR.

Perferre sollicitudinem. V. Plane mane, in MANE adverbium.

Struere sollicitudinem alicui. Cic. 5. Att. 21. Sed dices me ipsum mihi sollicitudinem struere.

Subveniri sollicitudini. Cic. 2. Fam.

Esse sollicitudini alicui. Plaut. Milit. 3. 1. 76.

Esse sollicitudini dicitur res aliqua. Ter. Phorm. 4. 1. 22.

Scio ita esse, & istæc mihi res sollicitudini est.

Esse magna sollicitudine. Cic. ad Brut. Non minor nunc sunt sollicitudine, quam tum erant studio.

Sustinere sollicitudinem. Cic. 10. Fam. 4.

Torqueri sollicitudine distractum. Hor. 2. Serm. 8. 8.

Urgeri sollicitudine. Cic. 6. Att. 5. Sollicitudine provinciæ tamen vel maxime urgebamur.

SOLLICITO, [μεριμνησις] Gl. G. L.] ære. Inquietare, & curam injicere, seu contristare, ut ait Vall. lib. 5. Ter. And. 5. 3. 16.

Cur meam senectutem hujus sollicito amentia? Idem Eun. 1. 2. 82.

Egone, id timeo? PH. quid te ergo aliud sollicitat cedo? Idem Hec. 4. 4. 54.

Aut, quid sit id quod sollicitare ad hunc modum? i. e. Perturberis, commoveare, inquit Donat.

Arcu sollicitare. Ovid. 1. Amor. 7. 14.

Excuciare & Sollicitare. Cic. 1. de Fin. 50. Quemadmodum temeritas & libido & ignavia semper animum excruciant, & semper sollicitant, turbulentaque sunt.

Sollicitare & Angere. Cic. 1. de Fin. 50. Nec præterea est res ulla, quæ sua natura aut sollicitare possit, aut angere.

Cura quietos sollicitat. Virg. 4. Æn. 380.

Metus sollicitans. Ovid. 4. Trist. 8. 6.

Bello sollicitare aliquem. Ovid. 5. Fast. 40.

Sollicitare pacem, Turbare. Liv. 34. 16. extr. Iterum subacti. Sed non eadem venia victis fuit, Sub corona venerunt omnes, ne sapius pacem sollicitarent. [Male exponebatur, Instare ut fiat pax.]

Sollicitare, [ὑποθροῦν, Gl. L. G. & G. L. πείθειν, ἀναπείθειν, ὑποπείθειν, ἀσπονηλακίζειν, παραγάζειν, ἐξαπατᾶν, L. G.] Instare, & velut Allicere, vel Spem ostendendo, vel metum, ut ait Vall. lib. 5. Curt. lib. 4. 11. 18. Verum enimvero quum modo milites meos litteris ad proditionem, modo amicos ad perniciem pecunia sollicitet. Ter. And. 5. 4. 2.

— tune hic homines adolescentulos, Imperitos rerum, eductos libere, in fraudem illicis? Sollicitando, & pollicitando, eorum animos lactas?

Sollicitare pretio animos egentium. Cic. 4. in Catil. 17. Quare si quem vestrum commovet hoc, quod auditum est, lenonem quandam Lentuli concurrere circum tabernas, pretio sperantem sollicitari posse animos egentium atque imperitorum: esse id quidem ceptum atque tentatum. Judicium alicujus sollicitare donis. Ovid. 16. Epist. 20.

Precibus sollicitare aliquem. Ovid. 9. Met. 682.

Votis sollicitare numina. Tibul. lib. 2. 4. 53.

Sollicitare ad. Cic. pro Cluent. 47. Cujus servum Diogenem Fabricius ad venenum Avito dandum spe & pretio sollicitare cepit. Liv. 1. 30. Inde, ob residuas bellorum iras maxime sollicitatis ad defectionem animis, voluntarios traxere.

Ad laborem sollicitare. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 11.

Toros legitimos sollicitare. Ovid. 3. de Pont. 3. 50.

Voluptas sollicitat concubitus. Virg. 3. Georg. 131.

Sollicitant hæc toreumata furem, Alliciunt ad furtum. Martial. lib. 12. 75.

Sollicitare ad se aves. Plin. lib. 8. cap. 23.

Forem sollicitare, Movere aut aperire januam. Ovid. 3. Amor. 1. 50.

Stamina sollicitat docto pollice, Citharæ chordas percutit. Ovid. 11. Met. 170.

Sollicitare terram ferro, Terram vertere est. Tibull. lib. 1. 8. 30.

Primus aratra manu solerti fecit Ofris, Et teneram ferro sollicitavit humum. Componitur (ait Parrhasius) ex Solo & Cito, quod (ut Verrio placet) est moveo. Solum vero maris etiam nomen est. Virg. 5. Æn. 19.

Subtrahiturque solum. [Si modo hic Solum pro Mari ponitur. Nec minus suspecta est Festi istæc de origine vocis opinio. V. infra. Terra autem Sollicitari dicitur, quum, intacta prius, primum quasi inquietatur. Tellus sollicitanda. Virg. 2. Georg. 418.]

Sollicitare, pro Navigare aliquando ponitur, quod Solum de mari etiam dicitur. Claud. in præfat. lib. 1. de Rapt. Proserp. 2.

Et rudibus remis sollicitavit aquas. h. e. Movit, & agitavit. Immo non est fortasse hæc ratio. H. St. V. paulo supra veriore.

Sollicitor, [μεριμνῶ] Pass. Cogito, fatago. Gloss. Græcolat. [Sic enim scribendum, non ut editum Sollicito.]

Sollicitare, est Solo citare, id est ex suo loco movere. Solum autem quin significet locum quis dubitat, quum Exsules quoque dicantur Solo patriæ suæ pulli? Fest. [Cujus sententiam non injuria rejicit Voss. quum quantitas pr. syllabæ & orthographia antiqua repugnet. Verisimilius est a Sub & Lacio, ut ipse vult, deduci. Sic Soblica & Sublica, Soboles & Soboles &c. veteres usurparunt. Sic Soblacito, & euphoniæ causa Sollicito, pro Sublacito, freq. a Sublacio. An a Sollum & Cito, vel Lacio?]

SOLLICITATIO, õnis. f. [ὑποθροῦσις] Gl. G. L.] dicitur, Quæ ab alio fit, ut ait Donat. Ter. And. 1. 5. 26.

Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diverse trahunt; Amor, misericordia hujus, nuptiarum sollicitatio. Cic. pro Cluent. 53. Et de sollicitatione Diogenis recenti re secum Cleophantum locutum esse dicebat.

SOLLICITATOR, õris. m. [ὑποθροῦσις] Gl. G. L.] Paul. de extraord. crimin. l. 1. Sollicitatores alienarum nuptiarum, itemque matrimoniorum interpellatores. Sen. Controv. 15. Testamento sollicitatoris.

SOLLICURIA, In omni re curiosa: nam Sollo Ofcis, dicitur id quod nos Totum vocamus. Liv. Sollicuria, in omni re curiosa. Festus.

SOLLIFERRA, V. SOLIFERREUM.

SOLLO, Ofce dicitur id quod nos Totum & solidum vocamus. Fest.

SOLLISTERNIUM, i. n. Solla sternere dicuntur, qui sollistermium habent. Festus. Al. Sellistermium. V. Sella in Sedeo.

SOLO, solas. V. SOLUS.

SOLŒCE, es. f. [Σολέκη] Civitas magna, quæ notiore nomine Seleucia dicitur, de qua suo loco. V. Strab. lib. 16.

SOLÆ, vel SOLI, õrum. m. pl. [Σόλοι] Solæ more Græcorum pro Soli, sicut Dioscuræ pro Dioscuro, ut placet Hermolao, Civitas est Cilicæ. Ab hac, Solenfes, ut Solensis Aratus, Chryssippus Stoicus, & Philemon, poeta comicus. Strab. lib. 14. Eulstathius Dionysii interpres, hoc oppidum, ab exfulante Solone colonis Atticis ornatum fuisse scribit. Quum

Quum vero barbari linguam Atticam paulatim coinquinassent. Solœciffare, *Σολοικίζεν*, dicti sunt, & inde Solœcismus, *σολοικισμός*. Lege in Solonis vita Laert. f. 51. & Strab. lib. 4.

OLÆCISMUS, i. m. [*σολοικισμός*] Impar & inconveniens compositura partium orationis. A nostris Imparitas, a vetustioribus Latinis Stribiligio dicebatur: nempe in versura & pravitas quadam tortuosa orationis, tanquam Strehligo. Siquidem *σεβίλω* torqueo, & depravo significat. V. Gell. lib. 5. cap. 20. Quintil. lib. 1. cap. 5. Quædam tamen & faciem solœcismi habent, & dici vitiosa non possunt.

Fœditas solœcismi. Quintil. lib. 1. cap. 5. Prima barbarismi, ac solœcismi fœditas abfit.

Facere solœcismum. Juven. 6. Sat. 455.

— solœcismum liceat fecisse marito. Martial. 5. 39.

Unus quum sitis, duo, Calliodore, fedetis:

Surge, solœcismum, Calliodore, facis. [Quasi per translationem dictum ponebatur in edit. Lond. Sed nulla est translatio.]

OLÆCON, i. n. [*σολοικόν*] dicitur Vitium sermonis. Solœci autem nomen a Solone deductum Laertius lib. 1. f. 51. testatur. V. Gell. lib. 5. cap. 20. V. etiam paulo ante SOLÆ, & Menag. ad Laert. lib. 7. f. 59.

OLÆCOPHĀNES, is. f. [*σολοικωφάνης*] Solœcismi speciem habens: quæ & Alleosis, figura est: ut, Præneste sub ipsa: quum Præneste sit neutri generis, fed retulit ad Civitatem. Et Ter. in prol. Eun. 32. In Eunuchum suam: referens ad Comœdiam cogitatum. [Sic constr. n. pl. cum verb. in sing. ut vult Apollon.]

ÖLON, ōnis. m. [*Σόλων*] Salaminium genere, unus e septem sapientibus, Atheniensibus leges dedit: ac eas, quas Draco tulit, præter quam quæ de cæde erant, omnes abrogandas curavit, ob magnitudinem pœnarum. Nam una omnibus pœna constituta fuerat, ut etiam qui otii damnati essent, aut qui olera furrupissent, capite plecterentur, &c. Florebat tunc in Repub. Ploisitratus æmulus Solonis, cui & genere propinquus erat. Illius igitur eloquentia plus potuit apud populum, quam hujus sapientia. Cessit ipse Solon, tyrannum fugiens, primum in Ægyptum, deinde in Cyprum, postremo ad Cræsum regem, indeque in Ciliciam profectus, civitatem a suo nomine Solos dixit, in qua Athenienses colonos statuit. Decessit in Cypro annorum LXXX. mandavitque ossa sua Salaminium transferri, ibique per regionem projici ac dilipari, ne unquam Athenas inferrentur, quoniam discedens jurejurando cives adegit, non antiquaturos leges suas, donec rediret. Reliquit etiam Elegos & epistolas quasdam. Epigramma sepulchro inscriptum commemorat Cic. 1. Tusc. 117.

Mors mea ne careat lacrimis, linguam amicis

Mærorem, ut celebrent funera cum genitu. Plura V. apud

Plutarch. Diog. Laert. & Suid.

Ætunosi Solones. Perf. 3. Sat. 79. Per Solones intelligit aut Philosophos, aut quoscumque viros bonos. [Vel potius Bonos cives & patriæ amantes, eaque de causa exilium ærumnas expertos, cujusmodi fuit Solon.]

Justus Solon. Juven. 10. Sat. 274.

Solon Smyrniæ alius, qui de Herbis scripsit. Plin. lib. 20. cap. 20.

ÖLOR, [*παραμυθῆμαι* Gl. G. L.] āri. quasi Solidum redintegrare. Plaut. Asin. 3. 1. 37.

Aliquam habet peculiarem, qui spem soletur suam. Virg. 1. Georg. 293.

Interea, longum cantu solata labore,

Arguto conjunx percurrit pectine telas.

Allocutione solare aliquem. Catull. 39. 5.

Amicis dictis solari aliquem. Virg. 5. Æn. 770.

Amicis verbis solari aliquem. Ovid. 5. Fast. 237.

Amorem solatur Musa. Virg. 10. Æn. 191.

Famem solari, Levare cibo. Virg. 1. Georg. 159.

Lacrimas alicujus solari. Ovid. 2. Fast. 821.

Metum alicujus solari. Virg. 12. Æn. 110.

Lenire dolentem folando. Virg. 4. Æn. 394.

OLANDUS, a, um. Partic. [*παραμυθῆσαι* Gl. G. L.] Ovid. 5. Trist. 4. 42.

— qua consolatus amicum

Sis ope, folandus quum simul ipse fores.

OLĀTOR, ōris. m. [*παρήγορος* Gl. G. L.] ut, Solator lugentum. Stat. 5. Silv. 5. 40.

OLĀMEN, īnis. n. [*παραμυθία*] Id, quod folatur. Hoc tamen foli poetæ frequentius utuntur. Cic. de Amicit. extr. Et si illis plane orbatus effem, magnum tamen afferret mihi ætas ipsa solamen. Vetus exemplar legit Solatium.

Mali folamen. Virg. 3. Æn. 661.

Breve folamen malorum. Sen. Octav. 66.

Petere folamen. Sen. Med. 7.

OLĀTIUM, i. n. [*παραμυθία, παρηγορία*, Gl. G. L. & G. L.] Doloris, Mærorisve levamentum: quod & Solamen dicitur. Quintil. in Pariete palmato, Cæcitatibus miseræ solatium est, habere rem videntium. Cic. 7. Fam. 3. Vacare culpa, magnum est solatium. Virg. 9. Ecl. 18.

— heu tua nobis

Pæne simul tecum solatia rapta, Menalca!

Oblectamentum & solatium servitutis. Cic. 6. Verr. 134. Ut illi &c. haberent hæc oblectamenta & solatia servitutis.

Solatium & fomentum dolorum. Cic. 2. Tusc. 59. Hæc sunt solatia, hæc fomenta summorum dolorum.

Dulcia solatia. Lucret. lib. 5. 21.

Exigua solatia ingentis luctus. Virg. 11. Æn. 62.

Frigida solatia. Ovid. 4. de Pont. 2. 45.

Mæsta solatia. Stat. 2. Achill. 278.

Unicum ad verborum solatium, litteræ. Quintil. in proœm. lib. 6.

Adhibere solatia. V. ADHIBEO.

Admittere solatia. V. ADMITTO.

Afferre solatium. V. AFFERO.

Afficere solatio. Tacit. 3. Ann. 24.

Consolari se solatio. Cic. de Amicit. 10. Sed non egeo medicina: me ipse consolor, & maxime illo solatio, quod &c. Idem 4. Att. 6. Nosque malo solatio, sed non nullo tamen consolamur, quod ipsius vicem minime dolemus.

Dare solatia. Cic. de Clar. Orat. 11. Vos vero, inquam, Attice, & præsentem me cura levatis, & absentem magna solatia dedistis. Et 4. Att. 85. Multa mihi dant solatia.

Habet hæc res aliquid solatii. Cic. 4. Att. 49. Quæ quidem tamen aliquid habebant solatii antequam eo venisset a Pompejo.

Luctum alicujus nullo solatio levare posse. Cic. 6. Philipp. 12.

Præbere solatium adversis rebus. Cic. pro Arch. 16. Hæc studia adolescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res ornant, adversis perfugium ac solatium præbent.

Proponere sibi aliquid solatii. Cæf. 7. Bell. Gall. 15.

Recolere aliquem honoribus in solatium. Tacit. 1. Hist. 77.

Reportare solatium ex aliqua re. Cic. 7. Verr. 127.

Sum. ut, In solatio esse. Plaut. Amph. 2. 2. 13.

Solatio esse ad. Cæf. 1. Bell. Civil. 22. Quod de sua salute impetraverit, fore etiam reliquis ad suam spem solatio.

Uti solatio. Cic. 2. Fam. 6. Maximo meo dolore, hoc solatio utor, quod, &c.

Solatium, pro Leviuscula mercede usurpavit Ulpian. lib. 6. Opinion. Si constat (inquit) in tuo agro lapicidinas esse: invito te, nec privato, nec publico nomine, quisquam lapides cædere potest, cui id jus faciendi non est: nisi talis consuetudo in illis lapicidinibus consistat, & si quis voluerit ex his cædere, non aliter hoc faciat, nisi pro his solitum pro hoc solatium domino præstet. l. 13. in fine. Communia prædiorum, in P. lib. 8. tit. 4. Callistrat. in l. 33. A tutoribus scribit Solatium in §. ultimo: Nisi (inquit) ab eo certum solatium constitutum sit.

Solatium item pro Subsidio, vitæque adjumento, vel alimento ponitur in l. Si cum dotem. §. Si maritus. versic. Sin vero dotem. Solut. matrim. lib. 24. P. tit. 1. Sin vero (inquit) dotem ita dilipaturus, ita manifestus est, ut non hominem frugi, oportet tunc dotem sequestrari, quatenus ex ea mulier competens habeat solatium, una cum sua familia.

In Codice Solatium a Principibus pro Commodo & salario militum. l. 15. C. de advocat. diversor. judic. & eo. tit. l. 3. 5. 6. l. penult. C. de præd. Decur. lib. 10. l. 3. C. de agentib. in reb. lib. 12. l. ultim. C. de silentiar. lib. 12. Inde Solatia annonarum in l. un. C. de annon. & capit. lib. 12. C. l. 17. C. de erogat. militar. annonæ lib. 12. C. l. 4. C. de Naviculariis. lib. 11. l. 32. eodem tit. in C. Theod. In Novellis porro Justiniani ea vox non uno in loco legitur. Hæc significat Solatium, præter notam ejus verbi significationem, de qua supra dictum est.

SOLATIÖLUM, i. n. dimin. [*παραμυθῆδιον*] Catul. ad passerem Lesbiam 2. 7.

Ut solatiolum sui doloris.

SOLOX, ōcis. Adj. o. g. [*ἰσὸν, ἢ πικρὸν*, Gl. L. G.] Crassus, ut, Solox lana, i. e. Crassa, quasi Solida: item Pecus lana contextum. Titinnius in Barathro, Lana soloci ad purpuram data. Lucil. apud Festum in Solox, Pascali pecore, & montano hirco, atque foloce. [Vox pr. in Gloss. suspecta.]

SOLPUGA, **SOLSEQUIUM**, **SOLSTITIUM**, V. SOL.

SOLUBILIS, V. SOLVO.

SOLVENSE, Oppidum in Norico Germaniæ. Plin. lib. 3. cap. 24.

SÖLUM, i. n. [*ἰδύλαφος* Gl. G. L.] dicitur Omne quod sustinet, & unicuique rei subjacet. Unicuique enim rei quod subjacet, solum est ei cui subjacet: unde est Solum navis, Mare: & Aör avium. Serv. in 5. Æn. 199. Aquæ solum superficies dicitur, quæ navium fundamentum est. Virg. 5. Æn. 199.

Subtrahiturque solum. [An Salum?]

Fossæ solum. Cæf. 7. Bell. Gall. 72.

Solum, Mensam appellavit Virg. 7. Æn. 111.

Et cereale solum pomis agrestibus augent.

Solum oratoris. Cic. in Brut. 258. Solum quidem, inquit ille, & quasi fundamentum oratoris, vides locutionem emendatam, & Latinam. Solum, i. e. Basim, firmamentum.

Cæleste solum, Cælum. Ovid. 1. Met. 73.

Astra tenent cæleste solum.

Solum, proprie Terra dicitur, inquit Fest. Nævius lib. 1.

Tarquinius dedit imperium, simul & sola regni. Et alibi,

Sed sola terrarum postquam permenfa parumper.

Sedere viridi solo. Virg. 6. Æn. 192.

Tellus tremefacta solo. Virg. 10. Æn. 102.

Terræ solum. Lucret. lib. 1. 213.

Agri solum, quod Jurisconsulti Fundum vocant. *Le tresfond*. Cæf. 1. Bell. Gall. 9. Allobroges, qui trans Rhodanum vicos possessionesque habebant, fuga se ad Cæsarem recipiunt, & demonstrent sibi præter agri solum nihil esse reliqui.

Solum, Terra: quia hominum & animalium fundamentum est. Columel. lib. 2. cap. 8. Nam quod sicco solo ingestum, & innocatum est, perinde ac si repositum in horreo, non corrumpitur. Ovid. 2. Met. 420.

— inque solo, quod texerat herba, jacebat.

Sabulosum solum. Plin. lib. 35. cap. 14. Lateres non sunt e sabuloso, neque arenoso, multoque minus calculoso ducendi solo, sed e cretoso & albicante.

Acclive solum. V. ACCLIVIS.

Bonitas foli. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Crudum solum. V. CRUDUS.

Culti foli magna jugera. Tibull. lib. 1. 1. 2.

Exiguum solum. Tibull. lib. 1. 1. 22.

Ferax & secundum solum. Ovid. 7. Met. 416.

Fecundum. Quintil. lib. 1. cap. 19.

Macrum. V. MACER.

Lætum. V. LÆTUS.

Marmoreum. Tibull. lib. 3. 3. 16.

Mite. Hor. 1. Carm. 18. 2.

Narale solum, Patria, hoc est terra in qua nati sumus. Ovid. 1. de Pont. 3. 3.

Nudum. Claud. 2. in Eutrop. 298.

Præpingue. Virg. 3. Æn. 698.

Pingue. Virg. 1. Georg. 64.

Putre. Virg. 2. Georg. 204.

Pulvereum. Ovid. 7. Met. 113.

Siccum, & sine humore ullo. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Sitiens solum. Idem. Columel. lib. 2. cap. 8.

Summum. Quintil. lib. 1. cap. 3. Ut quæ summo solo sparfa sunt semina, celerius se effundunt, &c.

Triste. Infecunda, & infructuosa terra. Ovid. 8. Met. 789.

Vile. Ovid. 15. Epist. 146.

Vivax, Vitam subministrans animalibus, e cæno terræ procreatis. Ovid. 1. Met. 420.

Appellare solum. V. APPELLO.
 Compingere solum axibus. V. COMPINGO.
 Concedere solum. V. CONCEDO.
 Dissilire omne solum. Ovid. 2. Met. 260.
 Exercere solum presso sub vomere. Virg. 2. Georg. 356.
 Findere solum. Tibul. lib. 1. 2. 47.
 Hæret solo immobilis. Virg. 7. Æn. 250.
 Ingredi solo. Virg. 4. Æn. 177.
 Insultare solo. Virg. 3. Georg. 117.
 Invertant pingue solum fortes tauri. Virg. 1. Georg. 64.
 Recubans solo. Virg. 3. Æn. 392.
 Reptans solo. Stat. 5. Silv. 5. 83.
 Equare solo magistratum, Deprimere, evertere funditus, Translate. Liv. 24. 47.
 Mutare solum. V. MUTO.
 Vertere solum, [ἀνάστειλον γίνασθαι, καταλείπειν τὴν πατρίδα Gl. L. G.] Cic. pro Cæcin. 100. interpretatur his verbis, Nam qui volunt poenam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eo solum vertunt, hoc est sedem ac locum mutant. Idem pro Corn. Balb. 28. Hanc ante amittere non potuissent, quam hujus solum civitatis mutatione vertissent.
 Exsilii causa solum vertere. Licebat reis, post primam actionem, exsilium sibi consciscere, ante iudicium peractum, idque appellabant, Exsilii causa solum vertere. Liv. 3. 58. de Decemviris loquens, Itaque spe incisa, priusquam producta dies adesset, Appius sibi mortem conscivit. Paulo post, Oppius quoque ductus in vincula est, & ante iudicii diem finem sibi vitæ fecit. Bona Claudii Oppiique Tribuni publicaverunt: collegæ eorum, exsilii causa solum verterunt: bona publicata sunt.
 Sola dura, in plurali dixit Catull. 61. 40.
 Sed ubi horis aureis sol radiantibus oculis
 Lustravit æthera album, sola dura, mare secum.
 Arida sola. Virg. 1. Georg. 80.
 Saturare sola fimo pingui. Virg. 1. Georg. 80.
 Solum, Inferior pars pedis, quam vulgus *soleam* vocat, quæ callosa fit, & dura etiam discalceatis. Cic. 5. Tusc. 90. Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra.
 Solum, pro Solea calceamenti, & corio. Martial. lib. 9. 75. in Sutorem, Et mordere luto putre vetusque solum.
 Qui focis habeat auro suppactum solum. Vide SUPPINGO. H. St. Vel. in SOCCUS. Gloss. Latinogræc. alt. Solum caligarium, κάσινος, & Græcolat. κάσινος, Solum. Quod Luciano κάσινος.
 Sola, inquit Fest. lib. 17. appellatur Sedilia, in quibus non plures singulis federe possunt. V. SOLLA.
 Solum etiam pro Solio & sede regia dixit Ennius apud Cic. lib. 1. de Divin. 108.
 Auspicio regni stabilita scamna solumque.
 SOLARIUM, i. n. quid sit declarat Ulpian. D. Ne quid in loco vel itinere publico fiat. l. j. §. Si quis nemine prohibente. Si tamen obstat adificium id publico usui: utique is, qui operibus publicis procurat, debet id deponere: aut si non obstat, solarium ei imponere. Sic enim Vectigal hoc appellatur, ex eo quod pro solo pendatur.
 Solarium in alio significato, V. SOL.
 SOLVO, solvi, solvūtum, [λύω, Gl. L. G. & G. L.] Ære. Quod ligatum erat, non ligatum facere. Virg. 7. Æn. 403.
 Solvite crinales vittas, capite Orgia mecum. Ter. Andr. 5. 453.
 Pater, non recte vincitūst. s. at ira iussi. p. jube solvi obsecro.
 Ab amplexu alicujus solvi. Ovid. 13. Epist. 12.
 Capillos solvere. Ovid. 3. Amor. 9. 3.
 Crinem solvere. Ovid. 3. de Arte Am. 782.
 Epistolam solvere; i. e. Aperire, incisio lino, quo colligata est. Nepos 23. 11.
 Juga tauris solvit arator. Virg. 4. Ecl. 41.
 Nodum solvere. Hor. 3. Carm. 21. 22.
 Texta solvere, Telam retexere, dissolvere quod textum erat. Propert. lib. 2. 9. 6.
 Vincula solvere alicui. Tibul. lib. 2. 1. 7.
 Animum arctum solvere, Translate. Hor. 2. Serm. 6. 83.
 Corpora solvere in Venerem, In Venerem resolvi. Virg. 4. Georg. 198.
 Curas solverat somnus. Ovid. 10. Met. 369.
 Ebrietatem solvere, pro Discutere. Cels. lib. 2. cap. 6.
 Membra solvit formidine torpor. Virg. 12. Æn. 867.
 Membra solvuntur frigore. i. e. Metu. Virg. 1. Æn. 96.
 Membra solvuntur frigore. i. e. Morte. Virg. 12. Æn. 951.
 Mentis solvere, Liberare curis. Virg. 4. Æn. 487.
 Metum solvere corde. Virg. 1. Æn. 566.
 Quis solverat homines, In somnum erant resoluti. Ovid. 7. Met. 186.
 Vitam solvere alicui. Propert. lib. 2. 9. 39.
 Cæde solvere aliquem, i. e. Purgare a crimine cædis. Ovid. 2. Fast. 40.
 Crimine solvere aliquem, Absolvere. Stat. 11. Theb. 64.
 Dementia solvere aliquem, Liberare. Hor. Epod. 17. 45.
 Formidine solvent terras. Virg. 4. Ecl. 14.
 Legibus solvere. Liv. 31. 50. V. LEX. Sic Jurejurando, V. in Partic. SOLVITUS.
 Luctu longo solvit se Teneria. Virg. 2. Æn. 26.
 Metu & curis solvere animum, vel aliquem: h. e. Liberare metu & curis. Virg. 1. Æn. 566.
 Solvite corda metu, Teucris, secludite curas. Ter. Hec. 2. 1. 33.
 Obsidio solvere urbem. Auctor de Vir. Ill. cap. 74.
 Vita solvere aliquem, Occidere. Plaut. Men. 5. 5. 5.
 Amores aliquorum solvere, Dissolvere. Propert. lib. 1. 4. 15.
 Fidem solvere, Rumpere & non servare. Ter. And. 4. 1. 19.
 Alii pro Liberare, ex Planco lib. 10. Familiar. Suam fidem solutam esse. Steph. Dolet. H. St. Exstant. Ep. 21. ejus libri. V. ibi Cort. conf. infra, Voti fidem &c solvere.
 Fœdera solvere. Virg. 10. Æn. 91.
 Majestatem solvere. V. MAJESTAS.
 Morem solvere, Antiquare. Liv. 1. 49.
 Obsidionem solvere, pro Recedere ab obsidione. Liv. 24. 41.
 Obsidium solvere. Tacit. 4. Ann. 73. Vict. de Cæsariis. c. 33. 20.
 Jejunia solvere. Ovid. 5. Met. 534.
 Iras solvere, Ponere. Ovid. 9. Met. 274.
 Lacrimas solvere, Flere. Stat. 2. Achil. 337.

Linguam solvere ad jurgia. Ovid. 3. Met. 261.
 Lumina alicujus solvere in lacrimas. Lucan. lib. 8. 106.
 Pudorem solvere. Virg. 4. Æn. 55.
 Solvere dicuntur, qui navi vehuntur, Quam soluto fune, quo navis retinetur, recedunt. Dicimus autem vel
 Solvere, Simpliciter, nulloque adjecto, vel plenius Solvere navem. Cic. 16. Fam. 9. Nos eo die cœnati solvimus. Plaut. Milit. 4. 4. 51.
 Nisi eat, te soluturum esse navim, ventum operam dare.
 Alexandria solvere. Cic. 3. Off. 50. Si idem sciat complures mercatores Alexandria solvisse, naveque in cursu frumento onustas petentes Rhodum viderit, dicturusne sit Rhodiis id?
 E portu solvere. Cic. pro Muren. 4. Quod si e portu solventibus, ii, qui jam in portum ex alto invehuntur, præcipere summo studio solvent, &c.
 E portu naves solvere. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 28. Plaut. Amph. 1. 1. 256.
 Nam noctu hac soluta est navis nostra e portu Persico.
 De litore iter solvit puppis. Stat. 5. Silv. 1. 243.
 Vela solvere. Virg. 4. Æn. 474.
 Solvere, Aperire. Columel. lib. 6. cap. 14. Ea porro vena, quæ in aure videtur esse amplissima, farmento prius verberatur: deinde quum ad ictum intumuit, cultello solvitur.
 Ergastula solvere. Cic. 11. Fam. 10. Revertor nunc ad Antonium, &c. ergastula solvendo. V. Ordinatim, in ORDO, & ERGASTULUM.
 Argumentum solvere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Contradictiones solvere. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Solvere, pro Dissolvere, aut molle facere. Hor. 1. Carm. 4. 1.
 Solvitur acris hiems grata vice Veris & Favoni. Plin. lib. 2. cap. 39.
 Soluti humores. Ovid. 2. Met. 853.
 Nives solvuntur. Ovid. ad Liviam, 102. [Græcorum Imitatio est. Gloss. Græcolat. λύω κηρὸν, ἢ ἄλλαν ὕλην, Liquefacto.
 Æstu solvi. Ovid. 2. de Arte Am. 317.
 Anima solvitur in aëra, Resolvitur. Ovid. 15. Met. 845.
 Cælum solvere in Tartara. Virg. 12. Æn. 205.
 Solvere, Satisfacere, Debitas pecunias creditori numerare.
 Pro frumento nihil solvi omnino. Cic. 5. Verr. 169.
 Argentum solvi. Ter. Adel. 4. 4. 19.
 Æs alienum. Sallust. Catil. 35.
 Misimus, qui pro vectura solvoret. Cic. 1. Att. 3.
 Ad denarium solvere, i. e. Ad Romanæ pecuniæ rationem. Cic. pro Quint. 17. Decidis, statuisque tu, propter necessitudinem, quæ tibi cum Scapulis est, quid iis ad denarium solveretur. Quem locum sic interpretantur viri docti. Romani non uno genere consciciebant suas rationes: alii ad Denarium, alii ad Sestertium: fortasse etiam ad Quinarium seu Victoriatum. Igitur ut facilius explicaretur solutio pecuniæ, quæ Scapulis debebatur, ea denariis æstimata est. Proinde intelligunt univertum debitum ad eam monetæ speciem redactum: ut constaret quot in summa denarii Scapulis essent persolvendi.
 Ad diem solvere. Cic. 16. Att. 16. Ut pecuniam reliquam Buthrotii ad diem solverent.
 Aliquem solvere, i. e. Alicui satisfacere, & pecunia reddita aliquem dimittere. Plaut. Bacch. 4. 9. 137.
 Ego ad forum autem hinc ibo, ut solvam militem. Hoc etiam dicitur per Absolvere. V. in ABSOLVO.
 Ab trapezita meo rem solvi. V. A, vel AB.
 A me fe solvere. V. A, vel AB.
 Pugnis rem solvant, si quis poscat durius. Plaut. Curc. 3. 9.
 Verbis solvere. Ter. Adel. 2. 1. 10.
 Neque tu verbis unquam solves, quod mihi re malefeceris. Ubi Donatus; Solves, Lues, persolves, i. e. Satisfacies & te purgabis.
 Solvendo esse, i. e. Satisfacere pro eo, quo obligatus sum, sive pecunia, sive remuneratione, posse. Cic. 2. Off. 79. Ne videatur non fuisse solvendo. Idem 13. Att. 10. Quanquam nihil habeo quod dubitem, nisi ipsi Magio quæ fuerit causa amentiar, pro quo quidem etiam sponsor Sunii factus est nimirum id fuit: solvendo enim non erat. [Subauditur Æri alieno. ut
 Solvendo æri alieno resp. non esset. Liv. 31. 13. extr.
 Fidem solvere, Datam exhibere. V. supra, & infra Voti fidem. Sic Inferias solvere alicui. Sen. Hippol. 12.
 Justa solvere alicui. Sen. Hippol. 12.
 Justa solvere funeri. Cic. pro Rosc. Amer. 24. Hunc miserum luctu perditum, qui nondum etiam paterno funeri justa solvisset, nudum ejicit domo.
 Munera solvere. Ovid. 11. Met. 104.
 Pœnas meritas fidei violatæ solvere. Curt. 6. 3. 14.
 Tempus solvendi pœnarum quid. Lucret. lib. 5. 1224.
 Suprema alicui solvere, pro Parentare. Tacit. 1. Ann. 61.
 Votum solvere, pro Adimplere. Martial. lib. 12. 87.
 Ne votum solvat, nunc Maro vota facit. Liv. 31. 9. extr. Quod nisi factum esset: votum rite solvi non posse. Cic. 15. Att. 11. Etenim erat absurdum, quæ si stetit Resp. bonis non solvere, at eversa illa vota dissolvere. Correctius exemplar sic legit, Vovissem, ea me eversa illa vota dissolvere.
 Voti solvere fidem. Ovid. 1. Fast. 642.
 Vota solemnia pro incolumitate tua solvimus. Plin. 10. Epist. 44.
 Menstrua solvere, est Sacra solvere, ut ait Turneb. Advers. 15. 1. quæ mense quoque debentur. Sallust. lib. 4. Hist. p. 991. Cort. Conventum vitantes ad menstrua solvenda montem ascendunt.
 Operam solvere, est interdum Sacra facere & solvere rem divinam, quæ debebatur. Operari enim verbum est in sacris frequentissimum. Afranius, Solvo operam Dianæ. Turnebus. [Ubique scilicet obligatio intercedit, huic verbo locus est.
 Solvere est item medicorum verbum; ut,
 Alvum solvere, Liberam facere. Plin. 14. 18.
 Ventrem solvere. Cels. 3. 18. Columel. lib. 9. cap. 13.
 Ventris onus. Martial. lib. 13. 29.
 Denique pro Mori ponitur; ut
 Corpora, quæ fenectus solvit. Q. Curt. 8. 9. 32. conf. Membra solvere supra.
 Soluisse, quatuor syllabarum per diæresim. Tibull. lib. 4. 5. 16.
 Sed potius valida teneamur uterque catena,
 Nulla queat posthac quam soluisse dies

SOLUTUS, a, um. [*λελυμένος, ἀφαιμένος* Gl. L. G. *λυτός* G. L.] Partic. Cic. 1. Att. 10. Tertiam, quam, ut scribis, anchoris solutis, de phaselo dedisti.
Zonæ solutæ. Hor. 1. Carm. 30. 6.
Culpa liberatus, & crimine nefario solutus. Cic. pro Rosc. Amer. 143.
A cupiditatis solutus, liber a delictis. Cic. 1. pro Lege Agrar. 17.
Solutus bellis, Dormiens. Plin. lib. 22. cap. 4.
Jurejurando solutus. Cic. 1. Off. 59. Deinde egressus e castris, jurejurando se solutum putabat: & erat verbis, re non erat.
Legibus solutus, pro Absolutus, Dispensatus. Cic. pro Lege Manil. 62. Quid tam singulare, quam ut, ex S. C. legibus solutus, Consul ante fieret, quam ullum alium magistratum per leges capere licuisset? Idem 1. Att. 13. Lurco autem Trib. plebis, qui magistratum simul cum lege Ælia iniit, solutus est & Ælia & Fufia, ut lege de ambitu ferret. Hor. 2. Sermon. 6. 68.
Expeditus, solutus & liber. Cic. 4. Acad. 105. Sic igitur indicta & constituta probabilia, & eo quidem expedito, soluto, libero, nulla re implicato. Idem 4. Acad. 8. Hoc autem liberiores & solutiores fumus, quod integra nobis est judicandi potestas.
Ad dicendum fatis solutus, atque expeditus. Cic. in Brut. 245.
Operum famuli soluti. Hor. 3. Carm. 17. 16. h. e. Vacantes, & ab opere feriat. Acron.
Animo soluto ac libero. Cic. 7. Verr. 185.
Animo cœpi, multo magis vacuo ac soluto, nihil aliud, nisi de judicio agere, & cogitare. Cic. 2. Verr. 26.
Animo soluto ac quieto esse. Cic. pro Rosc. Com. 43. Hoc ego loco, soluto & quieto sum animo: & quorsum recidat responsum tuum non magno opere laboro.
Cura solutiore. Liv. 3. 8.
Libido solutiore. Liv. 2. 3.
Optio soluta eligendi, Libera. Cic. 1. de Legib. 33. Nam libero tempore, cum soluta nobis est eligendi optio, quumque nihil impedit quominus id, quod maxime placet, facere possimus, omnis voluptas aflumenda est, omnis dolor depellendus.
Ratio soluta & facilis. Cic. 3. Fam. 5. Quo mea ratio facilior & solutior esse posset.
Languore molli solutus. Ovid. 11. Met. 648.
Luxu solutus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Morbo solutus, Mortuus. Auctor de Viris Illust. cap. 3. extr.
Morte solutus. Ovid. in Ibin, 148.
Somno solutus. Cic. 1. de Divin. 129. Sic animum, cum aut somno soluti vacant corpore, aut mente permuti per se ipsi liberi incitati moventur, cernunt ea, quæ permitti cum corpore animi videre non possunt. Liv. 5. 45. pr. Nuda corpora & soluta somno trucidantur.
Vino solutus. Virg. 9. Æn. 189.
Æquor solutum. Stat. 3. Theb. 255. i. e. Tranquillum & quietum.
Agri soluti sunt, quorum fines deprehendi non possunt, ut ait Siculus Flaccus.
Cœtu soluto discedunt. Ovid. 13. Met. 898.
Gradu soluto labitur moriens. Sen. Hippol. 4.
Rifus solutus, Magnus & a curis liber. Virg. 2. Georg. 386.
Verfibus incomptis ludunt, rifuque soluto. h. e. Cachinno, inquit Servius.
Sopor solutus clamore, Sublatus. Ovid. 3. Met. 630.
Solutus est, quod vulgo dicimus, *Il est payé.* Paulus in l. Cum fundus in princip. D. Si cert. petat. conf. in ipso verbo.
Culpa soluta mea est. Ovid. 4. Trist. 4. 10.
Merces soluta. Ovid. 1. Amor. 10. 45.
Nix soluta verno sole. Ovid. 3. Trist. 12. 27.
Oratio soluta, Quæ metrica lege non tenetur, & pedibus non obvinctur, alias Profa. Plin. 1. Epist. 16. Plautum vel Terentium metro solum Jegi credidi. Varr. 1. de R. R. cap. 1. li, quos dixi. omnes soluta oratione scripserunt. Quintil. lib. 9. cap. 4. Oratio alia vincla atque contexta, alia soluta, qualis in fermone, & epistolis.
Terra soluta, Rara, contraria Spiffæ. Plin. lib. 18. cap. 6. & Columel. lib. 2. cap. 2. pr. Soli pinguis vel macri, soluti vel spiffi, humidi vel ficci.
Solutior Compar. cujus supra exempla occurrunt.
Solutissimus. Cic. 1. Fam. 9. Si essent omnia mihi solutissima, tamen in Rep. non alius essem atque nunc sum. i. e. Etiam si liberrimum esset mihi.
Solutum, absolute positum, pro Debiti solutione. Senec. Epist. 8. Hoc non imputo in solutum.
SOLUTE, Adv. [*λελυμένος*] Cic. 2. de Divin. 100. Si, aut furore divino incitatus animus, aut somno relaxatus, solute moveatur ac libere.
Solute, leniter & oscitanter agere. Cic. in Brut. 277.
Dicere solute & suaviter. V. DICO, Ære.
Volere sententias facile soluteque. Cic. in Brut. 280.
SOLUTIM, Adv. Tertull. de Pallio, cap. 5. Tota molitio pallii est operire solutum.
SOLUTIO, ðnis. f. [*λύσις* Gl. G. L.] ut, Solutio stomachi, quod & Dissolutio dicitur, nempe quum vires ventriculi infirmæ dissolvuntur. Plin. lib. 20. cap. 22.
Solutio linguæ. Cic. 1. de Orat. 114. V. Solute ac suaviter dicere, in DICO, Ære.
Solutio, ad omnem Liberationem quoquomodo factam transfertur: magisque ad subjectum obligationis, quam ad nummorum solutionem. Ulp. de Verb. signif. Solutionis verbo satisfactionem quoque omnem accipiendam placet. Solvere dicimus eum, qui facit id quod facere promittit.
Solutio crediti. [*καταβολή, ἀπόδοσις* Gl. G. L.] Cic. 2. Off. 84. Nec enim olla res vehementius Remp. continet, quam fides: quæ esse nulla potest, nisi erit necessaria solutio rerum creditarum.
Explicata solutio, Penfio. Cic. 15. Att. 20. extr. Tamen, nisi explicata solutio, non sum discessurus. i. e. Nisi videro esse, unde satisfiat creditoribus meis.
SOLUTOR, ðris. m. [*καταβολός*] Gloss. Gr. Lat. Qui solvit. Tertull. adv. Marc. 4. 17. Solutori pignus restitundum.
SOLUBILIS, e. Adj. [*λυτός* Gl. G. L.] Minus Felix cap. 34. Mundus Deo soli solubilis Ammian. 16. 8. Pons solubilis.
Item active apud Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Aer solubilis. i. e. Qui dissolvit,

SOLUBILIS, e. Adj. [*λυτός*] quasi Solubilis; Quod facile solvi potest, vel Quod solutum & non fideliter confutum est; ut navis qua Nero mari Agrippinæ fecit naufragium. Suet. in Neron. cap. 34. Solubilem navem, cujus vel naufragio vel caneræ ruina periret, commentus est. Cur non Solubilis, ut Insolubilis? H. St. Desiderabatur superior dict. in Lugd. conf. in CAMBRA.
SOLUS, a, um. gen. folius: dat. foli. [*μόνος, μόνη* Gl. L. G. & G. L.] Adj. a Sollo dicitur, quod Ofeorum lingua Totum significat. Cic. 3. Off. 41. Cui quum visum esset utilius, solum se, quam cum altero, regnare, fratrem interemit. V. SOLLICURIA.
Solus, more Superlativorum, Genitivum aliquando regit; ut, Solus omnium acipenser squamis ad os versis, contra aquas natando meat. Apud Plin. lib. 9. cap. 17. Unus omnium, legitur. Ibidem, cap. 51. Ita fit, ut sola piscium & animal pariant & ova concipiant.
Solus ex omnibus, vel inter omnes, etiam dicimus. Cic. de Provinc. Consul. 21. Tiberius Gracchus, solus ex toto illo collegio, &c. Idem 3. de Orat. 65. Stoicos autem, &c. foli ex omnibus eloquentiam virtutem ac sapientiam esse dixerunt.
Solum id est carum mihi. Vide CARUS. H. St.
Solus, Desertus. Virg. 3. Georg. 249.
Heu male tum Lybiæ folis erratur in agris.
Locus solus, i. e. Solitudo. Cic. 1. de Divin. 59. Quum in locis solis mæstus errares. Ter. And. 2. 4. 3.
Venit meditatus alicunde ex solo loco. i. e. Deserto, ut ait Donat.
Sola sub rupe jacentem. Virg. 10. Ecl. 14.
Terræ solæ, oræque ultimæ. Plaut. Most. 4. 3. 3. Ter. Phorm. 5. 8. 85.
Nonne hoc publicitus scelus hinc deportatier In solas terras? Unde
Solus, pro Innuptus, Viduus. Propert. 3. 5. 23.
Gaudet me solam vacuo tabescere lecto.
Sedibus solam exteris deferere. Sen. Med. 119.
Solæ in plurali dicimus, quum in singulari pluralitatem significet. Ter. Adel. 3. 1. 4. Solæ fumus.
Solis tribus ictibus. Plaut. Bacch. 4. 9. 51. Ter. Phorm. 3. 3. 24. Solæ triginta minæ. Cic. 5. Att. 17. Quod Scævola contigit, qui solos novem menses Asia præfuit. Idem 3. Verr. 156. Is mihi etiam queritur quod a nobis novem folis diebus prima actio fui judicii transacta fit. [Hic Adverbii vicem supplet cum numeralibus. q. d. Non amplius, duntaxat.
Pro Soli in dat. legitur Solæ apud Ter. Eun. 5. 7. 3. Mihi solæ ridiculo fuit.
SOLUM, Adv. [*μόνον* Gl. G. L.] a Solus; i. e. Tantum, Tantummodo, Duntaxat, ut in Gloss/exp. Cic. in Philipp. 2. 81. Nos nuntiationem solum habemus, Consules & reliqui magistratus etiam spectationem. Idem 2. de Legib. 54. De re una solum dissident, de ceteris mirifice congruunt.
Non solum oratione, sed multo etiam magis vi & dolore. Cic. 2. de Orat. Et pro Corn. Balb. 28. Neque etiam dicatione, &c. sed etiam postliminio potest civitatis fieri mutatio.
Quasi solum, ac non, vel non etiam. Cic. 3. Tusc. 11. Quasi vero atrabili solum niens, ac non sæpe vel iracundia graviore, vel timore, vel dolore moveatur. Idem 2. de Finib. 17. Quasi vero inquit, perpetua oratio rhetorum solum, non etiam philosophorum fit.
SOLUMMODO, Adv. Idem. Plin. 34. 8. Una solummodo Zenonis statua. Quintil. Decl. 247. Sed non hoc solummodo erit.
SOLITARIUS, a, um. Adj. [*μονήριος* Gl. G. L.] Qui solus est. Cic. de Amicit. 88. Sic natura solitarium nihil amat, semperque ad aliquid, tanquam adminiculum, annititur. Ibid. 83. Ut quoniam solitaria non posset virtus ad ea, quæ summa sunt, pervenire, conjuncta & sociata cum altera perveniret. [Virtus solitaria. i. e. Per se.
Solitario homini, atque in agro vitam agentis. Cic. 2. Off. 39.
Solitarium & Rarum. Cic. 1. de Invent. 81. Oportet autem animadvertere, ne cum aliter multa sint judicata, solitarium aliquod, aut rarum judicatum afferatur.
SOLITARIUS, i. m. [*μονήριος*] Gloss. Græcolat.
SOLITUDO, ðnis. f. [*μόνησις* Gl. G. L. & L. G.] Ubi unus vel nullus habitat, recessus, inhabitata plaga. Cæf. 6. Bell. Gall. 23. pr. Civitatibus maxima laus est, quam latissimis circum se vastatis finibus solitudines habere. [Videtur Latissimas, vel Latissime scribendum.
Ab oratoribus quædam in foro solitudo. Cic. de Clar. Orat. 227. i. e. Paucitas, seu Pænuria oratorum.
Ante ostium solitudo. Ter. And. 2. 2. 25. i. e. Neminem ante ostium stare vidi. Cic. 5. de Finib. pr. Solitudo erat ea, quam volueramus.
Infueta solitudo. V. INSURBUS.
Captare solitudines. V. CAPTO, in CAPIO.
Collocare in solitudinem. V. COLLOCO.
Considere in solitudinibus. V. CONSIDERO.
Mandare fugæ, solitudiniquè vitam. V. MANDO.
Obturbare alicujus solitudinem. V. OBTURBO.
Hominis solitudo dicitur, quando neminem habet qui eum defendat. Ter. Adel. 3. 2. 5.
Tot res repente circumvallant, unde emergi non potest:
Vis, egestas, injustitia, solitudo, infamia.
Puerorum solitudo. Cic. 3. Verr. 153. Habemus enim labores parvos, incertum est quam longa nostrum cujusque vita futura sit: consulere vi-vi ac prospicere debemus, ut illorum solitudo & pueritia quam firmissimo præsidio munita sit.
SOLITAS, ðtis. f. pro Solitudo. Accius Euryface, apud Non. 2. 803. Tuam solitatem memoras, formidas tibi.
Opportune nactus Myrmecis solitatem. Apul. Met. 9. p. 225. Elmenh. i. e. Myrmecem solum nactus.
SOLIVAGUS, a, um. Adj. [*οἰσπόλος*] Qui solus vagatur: cui opponitur Congregatus. Plin. lib. 8. cap. 7. Nec nisi laceffiti noceant, ideoque gregatim semper ambulant. minime ex omnibus solivagi. Cic. 5. Tusc. 18. Alias volucres caelo frui libero, serpentes quasdam, quasdam esse gradientes: earum ipsarum partim solivagas, partim congregatas.
Cælum solivagum. Cic. de Univerf. 18. Deinde cum circumdedit corpore, & vestivit extrinsecus, cæloque solivago, & volubili, & in orbem incitato, complexus est.
Solivaga cognitio, & jejuna. Cic. 1. Off. 157. Itaque ea virtus, quæ

constat ex hominibus tuendis, id est ex societate generis humani, attingat rerum cognitionem, solivaga cognitio & jejuna videatur.
SOLIVAGU, ōnis. m. [*σολιβάγος*] Gloss. Latinogræc.
SOLO, [*ἰσημύω*] āre. Solum & desertum facere locum aliquem, vastare. Stat. 5. Theb. 148.

— furor omnibus idem,

Idem animus solare domos: juvenumque, senumque
 Præcipitare colos, plenisque adfrangere parvos
 Uberibus, ferroque omnes exire per annos.

Solare, pro Defolare. H. St.

SOLĀTUS, a, um. Partic. Senec. OEdip. v. 4.

Perspicit avida peste solatas domos. i. e. Incolis destitutas.

SOLĒS, untis. f. [*Σολῆς*] Stephano, Cypri insulæ oppidum a Phalerio & Acamante Atheniensibus conditum, portum nobilem habens, cum flumine, item Veneris & Iſidis delubro. Strabo lib. 14.

Est & Solus, Siciliæ oppidum non procul a Lilybæo promontorio. Plin. lib. 3. cap. 8.

SÖLYMI, orum. m. pl. [*Σόλυμοι*] Straboni lib. 1. Populi juxta Lyciam, quos Homerus pugnacissimos fuisse scribit, & a Bellerophonte devictos. Corn. Tacitus Hist. 5. 2. extr. de Judæorum origine. Alii clara Judæorum initia, Solymos, carminibus celebratam Homeri gentem, conditæ urbi Hierosolyma nomen e suo fecisse. De Solymis ita Strabo lib. 14. Poëta Solymos diversos facit a Lyciis, nam Bellerophontes a rege Lyciorum missus,

Hic Solymis iterum præstantibus intulit arma. Quod vero Lycios prius Solymos vocatos dicunt, postea Termilas, qui ab iis, qui cum Sarpedone ex Creta venerunt, & postea Lycios a Lyco Pandionis filio, qui quum a propria terra exisset, in regni partem a Sarpedone acceptus est, cum Homero non concordant. At qui dicunt eos a poëta Solymos dici, qui nunc Milyes appellantur, melius sentiunt. V. Iliad. ζ. 184. & 204. Odyss. ε. 283. Valer. 1. Argon. 13.

Namque potens Solymo nigrantem pulvere fratrem.

SOLYMA, Mons in Coryceo litore Strab. lib. 14.

SOLYMA, æ. f. & **SOLYMA**, ōrum. n. pl. Urbs Judææ, notior nomine Hierosolymorum.

SOLYMUS, a, um. Adj. attributum ex Solymis Metropoli Judæorum. Juven. 6. Sat. 543.

Interpres legum Solymarum. [An Solymorum?]

S O M

SÖMĀTÖRPHYLAX, æcis. m. [*σμηματοφύλαξ*] Satelles, Stipator. Gloss. Græcolat. Proprietus corporis. Hos Latini prisco vocabulo Latrones dixerunt quasi Laterones, quod Principum latera cingerent adversus vim inſidiantium.

SÖMĀTÖRPHĒIA, [*σμηματοφιλία*] Figura oratoria, affinis profopœæ, qua rei corporis experti, corpus, vocemve, tribuimus.

SOMNIALIS, **SOMNICULOSUS**, **SOMNIUM**. V. infra **SOMNUS**.

SOMNURNUS, a, um. V. **SOMNORINUS** ibidem.

SOMNUS, i. m. [*ὕπνος* Gl. L. G. & G. L. *ὕπνος* al. L. G.] dicitur quum quiescimus, Actus ipse dormiendi. Ter. Heaut. 3. 1. 82.

Somnus hercle ego hac nocte oculis non vidi meis.

Somnus Græce dicitur *ὕπνος*. Apud antiquissimos autem primum dicebatur *Supnus*: postea *Sopnus*, mutata aspiratione in s, & v in o, sicut fit in Herpyllon, Serpullum. Frequentius nunc Somnus, quam Sopnus dicimus. V. Gell. 13. 9. & Voss. Etymol.

Somnus, cibus est in corpore macilentus. Ovid. 1. de Pont. 10. 21.

Is quoque, qui gracili cibus est in corpore, somnus

Non alit officio corpus inane suo.

Perfugium omnium laborum & sollicitudinum est somnus. Cic. 2. de Divin. 150.

Mortis imago & simulacrum est somnus. Cic. 1. Tusc. 92.

Nihil morti est tam simile, quam somnus. Cic. de Senect. 80.

Expertia lumina somno. Lucret. lib. 6. 1179.

Fessus somno. Tibul. lib. 1. 3. 88.

Ac circa gravibus pensis affixa puella
 Paulatim, somno fessa, remittat opus.

Gravis somno. Ovid. 3. Met. 608.

Languidus somno. Quintil. lib. 4. cap. 2. Somnone te languidum, an gravi lethargo putem pressum?

Marcidus somno. V. **MARCEO**.

Vacuum somno. Ovid. 1. Amor. 2. 3.

Vini somnique benignus, Qui bene dormit, indulgens vino & somno. Hor. 2. Serm. 3. 13.

Inertia somni. Ovid. 14. Epist. 75.

Domitor curarum somnus. Sen. Agam. 2.

Domitor malorum somnus. Sen. Herc. fur. 2.

Arctior somnus. Cic. in Somn. Scip.

Brevis somnus. V. **BREVIS**.

Celer somnus. Sen. Hippol. 4.

Deterior somnus. Stat. 1. Theb. 434.

Difficilis somnus est omnibus phreneticis, & præcipue necessarius. Celf. lib. 3. cap. 18.

Dulces somni. Virg. 1. Georg. 342.

Facilis somnus. Hor. 2. Carm. 11. 8.

Fallax somnus. Catul. Argon. 62. 56.

Furentes somni. Lucan. lib. 7. 764.

Ignavus somnus. Ovid. 11. Met. 593.

Immodici somni. Ovid. Rem. Amor. 145.

Incestus somnus, Stupris quæstus. Claud. de Bell. Gildon. 447.

Lenis somnus. Hor. 3. Carm. 1. 21. Ovid. 8. Met. 823.

Lethæo somno perfusa papavera. Virg. 1. Georg. 78.

Levis somnus. Sil. lib. 7. 300.

Liquidus somnus. Valer. 4. Argon. 16.

Longus somnus, Tranquillus. Hor. 3. Carm. 11. 38.

Medicarus somnus. Ovid. 12. Epist. 107.

Molles somni. Virg. 2. Georg. 370. Ovid. 1. Met. 685.

Parcus & brevis somnus. V. **PARCUS**.

Placidus somnus. Ovid. 6. Met. 489.

Primo somno prodita tentoria. Virg. 1. Æn. 474.

Quieti somni. Sen. Herc. fur. 10.

Salubres somni. Virg. 3. Georg. 530.

Soporifero cesserunt languida somno Membra. Lucan. lib. 3. 8.

Tacitus somnus. Tibul. lib. 2. 1. 90.

Tener somnus. Ovid. 2. de Arte Am. 546.

Tumultuosi somni per somnia. Celf. lib. 8. cap. 4. Si vero sub prima curatione febris intenditur: brevesque somni, & iidem per somnia tumultuosi sunt: ulcus madet, &c.

Volucer somnus. Virg. 6. Æn. 702.

Abducere somnum. V. **ABDUCO**.

Abiit somnus. Ovid. 3. Fast. 389.

Abrumpere somnum. V. **ABRUMPO**.

Abrumpere matutinos murmure somnos. Stat. 2. Silv. 1. 62.

Abrumpit somnos cura. Virg. 3. Georg. 530.

Abstinere somno. Celf. lib. 3. cap. 18.

Accedit somnus. V. **ACCEDO**.

Accipere otia somni, Dormire. Stat. 3. Theb. 3.

Adimere somnum. V. **ADIMO**.

Adoperta somno lumina. Ovid. 1. Met. 714.

Afferre somnum. V. **AFFERO**.

Allicere somnum. V. **ALLICIO**.

Amovere somnum. V. **AMOVO**.

Aptum est somno papaver, lactuca, &c. Celf. lib. 3. cap. 32.

Arcere somnos. Ovid. 2. Met. 735. & Plin. lib. 30. cap. 15.

Arcessere dulces somnos. Stat. 5. Silv. 5. 85.

Arcessitus somno. V. **ARCESSO**.

Avertere somnum alicui. Hor. 1. Serm. 5. 15.

Auferre somnos pavore. Hor. Epod. 5. 96.

Capere somnum. Cic. 8. Att. 1. Ego si somnum possem capere, tam longis te epistolis non obtunderem.

Capiunt somnum nimio e labore sine Cerere. Catul. 61. 3.

Captare somnos. V. **CAPTO** in **CAPIO**.

Carpere somnos. V. **CARPO**.

Complectitur nos somnus arctior. Cic. in Somn. Scip. 1. Deinde ut cubitum discessimus, & arctior quam solebat, somnus complexus est.

Conciliare somnum. V. **CONCILIO**, & infra **Fugare**.

Concitare somnum. V. **CONCITO**.

Condit lumina natantia somnus. Virg. 4. Georg. 496.

Confert ad somnum gestatio post cibum. Celf. lib. 3. cap. 18.

Confert multum somno porrum capitatum. Plin. lib. 20. cap. 6.

Conterere partem ævi somno. Lucret. lib. 3. 1060.

Corripere corpus e somno. Virg. 4. Æn. 572.

Defendit somnos excubitor, Vigil, qui extra cubiculum est, dormientem dominum tuetur. Senec. Thyest. 5.

Defluxit ignavus pectore somnus. i. e. Excitatus sum. Tibull. lib. 3. 4. 81.

Depellere somnos. Senec. Troad. 6.

Devincti somno. Lucret. lib. 4. 1021.

Dulci devictus lumina somno. Catul. Argon. 62. 122.

Divellit cura somnos. Hor. 2. Epist. 10. 18.

Dare corpora somno. Ovid. 2. Fast. 327.

Dare se somno. Cic. 1. Tusc. 115. Post epulatos cum matre adolescentem somno se dedisse.

Ducere somnos. Virg. 4. Æn. 560.

— potes hoc sub casu ducere somnos?

Ducere somnos & Arcere. Ovid. 2. Met. 735. De caduceo Mercurii loquitur, quo, ut canit Virg. 4. Æn. 244.

Dat somnos, adimitque, & lumina morte resignat.

Eo, ut, Ire in somnum. Plin. lib. 26. cap. 8. Datur & in somnum euntibus. [Unde Inire somnum. V. infra.]

Eripitur somnus. Celf. lib. 2. cap. 7.

Evincere somnos. Ovid. 1. Met. 685.

Excitare ex somno. Cic. in Somn. Scip. 4. Quæso, inquit, ne me ex somno excitetis. Et 4. Tusc. 43. E somno suscitari.

Excitatus somno. Sil. lib. 17. 101.

Excitior somno. Virg. 2. Æn. 302.

Exigere somnos pingues. Lucan. lib. 10. 354.

— tu mollibus, inquit,

Nunc incumbere toris, & pingues exige somnos. h. e. Usque ad fatietatem age somnos longos & quietos, unde pinguis fias.

Fieri somnum, lepore sumpto in cibus, Cato arbitrat. Plin. lib. 28. cap. 10. conf. **FACIO**.

Frui somno. Ovid. 2. Met. 779. in descriptione Invidiæ,

Nec fruitur somno vigilantibus excita curis.

Fugare somnum. Plin. lib. 14. cap. 18. Thafios duo genera vini diversa facere proditur. Unum quo somnus concilietur, alterum vero quo fugetur.

Fusa corpora vino somnoque. Virg. 9. Æn. 722.

Gignit odor somnum. Plin. lib. 21. cap. 19.

Gravatus somno. Virg. 6. Æn. 520.

Habet somnus animalia. i. e. Dormiunt animalia. Virg. 3. Æn. 147.

Jacens somno. Virg. 6. Ecl. 14.

Imitantia nigros murmura somnos. Stat. 1. Silv. 3. 42.

Impedit somnum intentio febris. Celf. lib. 3. cap. 18.

Inducere somnum. Celf. lib. 5. cap. 25.

Indulgere somno. Claud. de Theod. Adrian. 1.

Inire somnum. V. **INIRO**, inis.

Interrumpere somnos. V. **INTERRUMPO**.

Invitat somnos rivus. Ovid. 11. Met. 604.

Labitur somnus in artus. Ovid. 11. Met. 631.

Moliri somnum. Celf. lib. 3. cap. 18. Quidam somnum moliantur, potui dando aquam, in qua papaver decoctum sit.

Moliri corpora ex somno. V. **MOLIO**.

Movere somnum. Celf. lib. 3. cap. 32.

Mulcens pectora somnus. Ovid. 18. Epist. 27.

Obrepsit festis genis brevis somnus. Senec. Troad. 6.

Obrepens somnus movet caput. Ovid. 19. Epist. 46.

Obruta somno legio. Stat. 10. Theb. 188.

Oppressit somnus virginem. V. **OPPRIMO**.

Parere somnum. Plin. lib. 19. cap. 8. Omnes lactucæ somnum parere creduntur.

Parere somnum alicui meto. Tibul. lib. 1. 6. 27.

Pellere inertes fomnos. V. PELLO.
 Perfundere securos juvenum fomnos sanguine. Stat. 5. Theb. 119. i. e.
 Occidere dormientes juvenes. Satis licenter.
 Perfusa papavera fomno lethæo, Vi soporifera. Virg. 1. Georg. 78.
 Petere fomnum. Quintil. lib. 9. cap. 4. Virg. 7. Æn. 88.
 — sub nocte silenti

Pellibus incubuit fratris, fomnosque petivit.
 Porrectus fomno sub frondibus. Stat. 2. Achill. 75.
 Præbent silentia fomnum. Ovid. 5. Fast. 429.
 Premi gravi fomno. Plin. lib. 9. cap. 13. & lib. 8. cap. 36.
 Privare fomno. Cic. 9. Att. 12. Quum me ægritudo, non solum fomno
 privaret, verum ne vigilare quidem sine fomno dolore pateretur.
 Proflare fomnum pectore. Virg. 9. Æn. 326.
 Prohibet fomnum vulva dolens. Celf. lib. 5. cap. 25.
 Quære fomnum odore mandragoræ. Plin. lib. 25. cap. 13.
 Quære fomnum multa frictione. Celf. lib. 3. cap. 18.
 Recubant imbelli litora fomno. Stat. 3. Theb. 256.
 Reducere fomnum alicui. Hor. 3. Carm. 1. 21.
 Reliquit me fomnus. Virg. 8. Æn. 67.
 Repetere fomnum. Cic. 13. Att. 37.
 Sepulti fomno dicuntur, qui profundo maxime fomno tenentur. Lucret.
 lib. 1. 134. Idem. lib. 5. 973.
 Sepulta urbs fomno vinoque. Virg. 2. Æn. 265.
 Secuta est fugam fomni lux alma. Ovid. 15. Met. 664.
 Serpit fomnus. Plin. lib. 7. cap. 24. ad finem.
 Solutus vino fomnoque. Virg. 9. Æn. 88.
 Sopitus fomno. Virg. 1. Æn. 684.
 Sternere se fomno. Virg. 4. Georg. 432.
 Tegit ocellos fomnus quiete. Catul. 48. 10.
 Torpebant pigro æquora fomno. Stat. 3. Silv. 2. 73.
 Trahere fomnum per suspiria. Ovid. 2. Amor. 19. 55.
 Turgescere irriguo fomno. Perf. 5. Sat. 56.
 Videre fomnum, Dormire. Cic. 7. Fam. 3. Ita Caninio Consule scito
 neminem prandisse: nihil tamen eo Consule mali factum est: fuit enim
 mirifica vigilantia, qui toto suo consulatu fomnum non viderit. Jocatur
 in Caninium, cujus Consulatus paucarum fuit horarum. De quo Suer.
 in Cæsar. cap. 76. Pridie autem Kalendas Januarias repentina Consulibus
 morte cessantem honorem in paucas horas petenti dedit. Et Macrob.
 Saturnal. lib. 2. cap. 3. Vigilantem habemus Consullem Caninium, qui
 in Consulatu suo fomnum non vidit. Ter. Heaut. 3. 1. 81.

Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi meis.
 Vincitura papavera fomnos. Columel. lib. 10. 104.
 Urgeri fomno ultra debitum. Celf. lib. 2. cap. 4.
 Uti medicamento aliquo ad fomnum. Plin. lib. 20. cap. 18.
 Somnus, Nox. Virg. 1. Georg. 208.
 Libra die, fomnique pares ubi fecerit horas.
 In fomnis. Ter. And. 2. 5. 18.
 — quo æquior sum Pamphilo,
 Si se illam in fomnis, quam illum amplecti maluit. Donatus;
 In fomnis, Per noctem. Cic. 1. de Divin. 42.
 Quia mater gravida parere se ardentem facem
 Visa est in fomnis Hecuba. Ex poeta. conf. IN PRÆP.
 Ferreus fomnus, Mors. Virg. 10. Æn. 745.
 Olli dura quies oculos, & ferreus urget
 Somnus: in æternam clauduntur lumina noctem. Epitheton est
 Homericum ὄνειδος ὕπνου, ut adnotavit Servius quoque.
 Frigidus fomnus, Mors. Valer. 3. Argon. 179.
 Inexcitabilis fomnus. V. INEXCITABILIS.
 Somnus, pro Somnio. Tibul. lib. 3. 4. 12.
 Mendaci fomno credere sine volent.
 Per fomnum. Cic. 2. de Divin. 27. Illud autem naturale aut concitatione
 mentis edi, & quasi fundi videbatur, aut animo, per fomnum sensibus
 & curis vacuo, provideri.

SOMNUS, i. m. [ὄνειδος] pro Deo ab antiquis habitus, ut apud Lucia-
 num videre licet, & passim apud poetas.
 Circumdatus fomnus fulvis alis. Tibul. lib. 2. 1. 91.
 Delapsus ab astris ætheriis levis fomnus. Virg. 5. Æn. 838.
 Sopit fomnus. Tibul. 3. 4. 19.
 Nec me sopierat, menti Deus utilis ægræ,
 Somnus, sollicitas deficit ante domos. Non enim ad tectum
 usque ingreditur.
 Velat aliquem fomnus fusco amictu. Tibul. lib. 3. 4. 56.
 Et quum te fusco fomnus velavit amictu,
 Vanum nocturnis fallit imaginibus

SOMNUM, i. n. Idem, quod Somnus in Gloss. Græcolat. nisi mendum.
 SOMNOSUS, a, um. Adj. [ὄνειδος] Gloss. Latinogræc.
 SOMNICULOSUS, a, um. [ὄνειδος] Gl. L. G. similiter Adj. ut Me-
 tuculosus, a Metu. Somno plenum & ignavæ. Cic. de Senect. 36. Quæ
 vitia sunt non senectutis, sed inertis, ignavæ, fomniculosæ senectutis.
 Columel. lib. 3. cap. 8. Socors & fomniculosum genus id mancipiorum,
 otiosis, campo, circo, aleæ, popinæ, lupanaribus consuetum, nun-
 quam non easdem ineptias fomniat.
 Glires fomniculosi. Martial. 3. 58.
 Somniculosus interdum dicitur, non Qui fomno indulget, sed Qui fomnum
 inducit, habetque vim fomnicam: unde Sisenna Aspitem vocat
 Somniculosam, non quod ipsa dormiat, sed quod vi fomnicæ homi-
 nes percussos enecat.
 SOMNICULOSE, Adv. [ὄνειδος] Negligenter. Plaut. Capt. 2. 1. 31.
 Haud fomniculose hoc agendum est.
 SOMNOLENTUS, a, um. Adj. [ὄνειδος] Somno plenus. Occurrit in
 Solin. cap. 33. De Elephanto. Somnolentum arbor sustinet. Ufus est
 & Apul. lib. 1. Miles. extr. In verba media somnolentus definit.
 SOMNOLENTIA, æ. f. Sidon. 2. Epist. 2. Ubi somnolentiæ cubiculario-
 rum dormiendi locus est.
 SOMNORINUS, a, um. Adj. apud antiquos dicebatur Id quod in fomnis
 videbatur. Varro Prometheo, lib. 1. apud Non. 2. 790.
 Levifomna mens fomnorinas imagines
 Affatur, non umbrantur fomno pupule. Alii Sonorinas: & qui-
 dam legunt Somnurnas, ut Mercet. [Sicut Diurnus, Nocturnus.
 SOMNIFER, æra, etum. Adj. [ὄνειδος] Quod affert fomnum, &

Soporiferum etiam dicitur. Plin. lib. 18. cap. 25. Visque fomnifera etiam
 fativo papaveri.
 Venena fomnifera. Ovid. 9. Met. 693.
 SOMNIFICUS, a, um. [ὄνειδος] item Adj. Plin. lib. 37. cap. 10. Et
 viso dracone spargere fomnica medicamenta. Idem lib. 29. cap. 4. Quo-
 niam vincatur aspidum fomnica vis.
 SOMNIUM, i. n. [ὄνειδος] Gl. L. G. & G. L. ὄνειδος G. L.] Illusio phan-
 tasæ, quam patimur quum dormimus. Cic. 1. de Lege Agrar. 1. Hæc,
 per deos immortales, utrum esse vobis consilia ficcorum, an vinolento-
 rum fomnia: & utrum cogitata sapientum, an optata furiosorum videntur?
 Idem 4. Acad. 10. Vera esse aruspicum auspicia, oracula, fomnia,
 vaticinationes.

Ægri fomnia. Hor. de Arte Poet. 7.
 Vigilantio velut quædam fomnia. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Admonitio in fomnis. Cic. 1. de Divin. 5. Eandem in fomniis admoni-
 tionem fuisse tertiam. [Nisi In fomnis scribendum.
 Colores fomniorum & superstitionum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Concurfatio fomniorum. Cic. 2. de Divin. 146.
 Conjector fomniorum, qui & Conjector per se. Cic. 2. de Divin. 124.
 Interpretes fomniorum vaferrimus Chrylippus. Cic. 1. de Nat. Deor. 39.
 Ratio fomniorum. Cic. 4. Acad. 51.
 Crudelia fomnia. Tibul. 3. 4. 95.
 Hæc Deus in melius crudelia fomnia vertat,
 Et jubeat tepidos irrita ferre Notos.
 Dira fomnia. Valer. 3. Argon. 59.
 Lymphatica fomnia. V. LYMPHA.
 Nigra fomnia. Tibul. lib. 2. 1. 90.
 Postque venit tacitus fulvis circumdatus alis
 Somnus, & incerto fomnia nigra pede. Al. Vara.
 Nocturna fomnia. Hor. 4. Carm. 1. 37.
 Sæva fomnia. Senec. Herc. fur. 12.
 Sollicitum fomnium. Senec. Troad. 5.
 Somnia fallaci ludunt temeraria nocte. Tibul. lib. 3. 4. 7.
 Tristia fomnia. Virg. 5. Æn. 840.
 Tumultuosa fomnia facit semen nymphæ. Plin. 26. 8. Celf. 2. 2.
 Vaga fomnia. Stat. 10. Theb. 106.
 Vera fomnia. Hor. 1. Serm. 10. 33.
 Cernere fomnia. Lucret. lib. 3. 1061.
 Conjicere alicui fomnium. Plaut. Curc. 2. 2. 3.
 Enarrare alicui fomnium. Cic. 1. de Divin. 5.
 Explicare interpretatione fomnia. Cic. 1. de Divin. 39.
 Fingere fomnia. Lucret. lib. 1. 106. Virg. 8. Ecl. 108.
 Interpretari fomnium. V. INTERPRETOR.
 Pertinet fomnium ad hoc. V. PERTINEO.
 Videre fomnia. Ovid. 9. Met. 474.
 Uti fomniis jucundissimis. Cic. 5. de Fin. 55. Itaque ne si jucundissimis
 quidem nos fomniis ufuros putemus, Endymionis fomnum nobis veli-
 mus dari: idque si accidat, mortis instar putemus.
 Somnium, ironice dictum, quemadmodum Nugæ, & similia. Ter.
 Phorm. 5. 6. 35.

Quid ais? g. cum ejus consuevit matre olim in Lemno clanculum.
 p. Somnium: utine hæc ignoraret suum patrem? Quasi dicat,
 Non est verum. Idem Adelp. 2. 1. 50.
 Ubi me dixero dare tanti, testes faciet ilico
 Vendidisse me; de argento fomnium, mox, cras redi. i. e.
 Nulla mentio, negligitur, non curatur.
 Somnium de Homine inerte dicitur, abstractum pro concreto. Ter.
 Adelp. 3. 3. 41.
 Tu, quantus quantus, nihil nili sapientia es;
 Iste futilis, fomnium. i. e. Somniculosus. Sicut alibi Scelus
 pro Scelste.

Somnium, φρονις, ἰδρωπῆς, & Somnium, φθις, Gloss. Latinogræc.
 SOMNIALIS, e. Fulgent. Adj. Mythol. 1. Fabula fomniali figmento
 delusa.
 SOMNIOSUS, a, um. Adj. [ὄνειδος] Qui crebris fomniis vexatur.
 Plin. lib. 28. cap. 19. Somniosos fieri, lepore sumpto in cibis, Cato ar-
 bitratur. al. Somnos.
 SOMNIORTATOR, oris. m. [ὄνειδος] Gloss. Græcolat. [An Som-
 niator?
 SOMNISÖLÜTOR, oris. m. [ὄνειδος] Conjector, Somniorum in-
 terpres. Gloss. Græcolat.
 SOMNIO, [ὄνειδος] Gl. L. G. L. μερμιώ L. G.] Ære. Per quie-
 tem aliquid, quasi si quis vigilaret, videre. Ter. And. 5. 6. 7. Num ille
 fomniat ea, quæ vigilans voluit? Plaut. Curc. 4. 3. 14.
 Quos tu mihi lufcos libertos, quos fumanos fomnias? i. e.
 Somniando loqueris.

Si ita natura paratum esset, ut ea dormientes agerent, quæ fomniarent,
 alligandi omnes essent, qui cubitum irent. Cic. 2. de Divin. 122.
 Mortuum se esse fomniare. Cic. 4. Acad. 51.
 Somniare aliquem, In fomnis amplecti. Ter. Eun. 1. 2. 113.
 Dies noctesque me ames: me desideres,
 Me fomnies, me expectes, de me cogites. Cic. 9. Att. 15.
 Somniare canterino ritu. Plaut. Men. 2. 3. 44.
 Certe hæc mulier canterino ritu fomniat. Jocus ex ambiguo est.
 Nam & Somniare, Somnia est videre inter dormiendum: dormiunt au-
 tem equi stantes plerumque, tamen canterii magis, qui quod callati
 sunt, mitiores & placidiores, fomniculosique & dormitantes magis, ob
 torporem, videntur. Somniare etiam Delirare, nugæque & deliramen-
 ta effutire valet, ut in Curcul. 4. 3. 14. Quos fumanos fomnias? i. e.
 Nugaris & blateras. Mulierem igitur insanire & delirare dicit. Ex
 Turneb.
 Somniare ineptias. Columel. lib. 1. cap. 8. Cic. 7. Att. 132. Sine Senatu,
 sine magistratu, ne fomniare quidem poterit quicquam πολιτικός. Vetus
 codex habet Simulare.
 Somnari, Pass. Imperf. Plin. lib. 28. cap. 4. Aristoteles & Fabianus
 plurimum fomnari circa Ver & Autu unum tradunt.
 SOMNIANS, antis. Partic. [ὄνειδος] Cic. 1. de Divin. Hæc fomnian-
 ris est divinitio.
 Miracula, non differentium philosophorum, sed fomniantium. Cic. 1. de
 Nat. Deor. 18.

SOMNIATOR, ōris. m. [ὄνειροπόλος] Tertull. adv. Gnost. cap. 2. Ne audiatis sermonem prophetæ aut somniatoris illius.
SOMPHOS, [σμφός] Cucurbitæ silvestris genus, digitali crassitudine, non nisi in locis saxosis nascens, intus inane, unde & nomen invenit: nam Græci σμφόν, vocant inane, Quidam *Cucurbitam marinam* appellant. Plin. lib. 20. cap. 3. Harduin. legit Spongus. [Gloss. Græcolat. Σμφός, ὁ χάνθη καὶ πᾶντος. Fungidus, fungosus.

S O N

SONABILIS, V. **SONUS**.

SONCHUS, i. m. [σίγχος] Herba quam Latini, atque adeo Columel. Cicerbitam vocant, intybi, sive ambubejæ, & lactucæ quædam species: nam & lacte abundat, quæ antiquis esui erat, & in hortis ferebatur: nunc autem nobis neglecta, & tantum cuniculorum cibis commendata. Plin. lib. 22. cap. 22. Estur & sonchos, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecate, uterque albus & niger: lactucæ similes ambo, nisi spinosi essent, caule cubitali anguloso, intus cavo, sed qui fractus copioso lacte manat. Gallice *Du laitron*. [De Cicerbita error.

SONDRÆ, Gentes sunt in India, apud Plin. lib. 6. cap. 20.

SONIPES, **SONITUS**, & **SONO**. V. **SONUS**.

SONS, fontis. Adj. [σῆν]. ἰσῆν, βλαβερός, Gl. L. G. & G. L.] proprie dicitur Cujus culpa jam sonat: h. e. Qui erroris convictus est. Festus, Sons, nocens: Infons, innocens. Cic. 3. de Legib. 6. Vincula fontium servanto, capitalia vindicanto. Et 1. Off. 82. Punire fontes. Animam fontem dare. Virg. 10. Æn. 854. Fœdatus sanguine fonti. Ovid. 13. Met. 563. Impulsus furis fontibus. Valer. 5. Argon. 42. Protegere fontes. Ovid. 2. Trist. 274. Thalami fontes. Stat. 4. Theb. Turbæ fonti decreta plaga. Sen. Herc. fur. 13. Dei fontes apud Stat. 5. Theb. 610. sunt Noxii & malevoli;

— qui te, mea gaudia, fontes
 Exstinxere Dei? [Sontes ob facinus tantum.

Compar. apud Eugen. Toletan. Episc. Carm. 5.
 Sontior est igni, viroso fontior angue. Et Theodulf. 1. 299.

— tribus est nam fontior una.

SONTICUS, a, um. Adj. [βλαβερός Gl. G. L.] Quod nocet. Unde, Sonticus morbus, qui perpetuo nocet, & totum invadit corpus. Plin. lib. 36. cap. 19. Venulejus in l. ult. D. de ædil. edicto. Quoties morbus sonticus nominatur, eum significari Cassius ait, qui noceat, Nocere autem intelligi, qui perpetuus sit, non qui tempore finiatur. Sed & morbum sonticum videri, qui incidit in hominem postquam is natus sit. Sontes etenim nocentes dicuntur. [Gloss. Latinogræc. Sonticus morbus, ἰσῆν νόσος. Item Sontius, Ἀληθής. Scribendum Sonticus. Sonticum morbum in duodecim, significare ait Ælius Stilo, Certum, cum justa causa, quem nonnulli putant esse qui noceat, quod fontes significat nocentes. Sed V. in MORBUS.

Causa sontica. Tibul. lib. 1. 9. 51.

Sonticus, pro Justo aliquando accipitur. Nævius, Sonticam esse oportet causam, quamobrem perdas mulierem. Ex Paul.

SŌNUS, i. m. [ῥῶν, Gl. L. G. ῥῶν, G. L.] Omnis vox, & quicquid auribus percipi potest. Cic. 1. de Divin. 114. Qui sono quodam vocum & Phrygiis cantibus incitantur.

Sonus pronuntiandi. Cic. 1. de Orat. 187.

Acuti soni. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Amœnior sonus. Gell. lib. 13. cap. 19.

Cæcus sonus, Profundus, vel Cujus causam ignoramus. Senec. Troad. v. 171.

Quam subito cæco terra mugitu fremens,
 Concussa cæcos traxit ex imo fonos. Al. Totos t. e. i. finus.

Creber sonus. V. CREBER, adj.

Dulcis sonus. Cic. in Somn. Scip. 11. Quis est, qui complet aures meas, tantus & tam dulcis sonus?

Elegantior sonus. Gell. lib. 13. cap. 19.

Firmior sonus. Gell. lib. 13. cap. 19.

Gravis sonus. Gell. lib. 2. cap. 8.

Immanis sonus ferri. Stat. 4. Silv. 3. 2.

Imus. V. IMUS.

Inanis sonus vocis. Cic. 5. Tusc. 73.

Laxior vocis sonus. Gell. lib. 13. cap. 19.

Legitimus. Hor. de Arte Poet. 274.

Lenis sonus. V. LENIS.

Magici soni. Ovid. 2. de Arte Am. 102.

Mistaque cum magicis Marfa venena sonis. [i. e. Carminibus.

Medius. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Miserabilis. V. MISER.

Peregrinus sonus. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Rauci soni. Ovid. 4. Met. 391.

Repens sonus. Senec. Med. 12. i. e. Repentinus.

Resultans sonus. V. Resultans in RESULTIO.

Sonus summus, medius, imus. V. MEDIUS.

Vastus sonus. Senec. Herc. furen. 9.

Viridior sonus. Gell. lib. 13. cap. 19.

Vocalior sonus. Gell. lib. 13. cap. 19.

Audire gravior sonus. Virg. 4. Georg. 260.

Audire longe remotos sonos. Senec. Thyest. 1.

Concipere sonos aure. Senec. Theb. 1.

Dare sonum. Virg. 3. Georg. 83.

Elicere sonum nervorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 150. Itaque ad pingendum, fingendum, ad scalpendum, ad nervorum eliciendos sonos, ad tibiarum, apta manus est.

Inflare vi sonum. V. INFLO.

Insufcare sonum. V. INFUSCO.

Multiplicare sonos. Stat. 6. Theb. 30.

Reddit sonum chorda. Hor. de Arte Poet. 348.

Reddere verba blæfo sono. Ovid. 2. Amor. 6. 24.

Sonus vocis, [σφονδία Gl. L. G. & G. L.] pro Accentu, seu profodia. Cic. in Orat. 57. Mira est enim quædam natura vocis, cujus quidem e tribus omnino sonis, inflexo, acuto, gravi, tanta sit & tam suavis varie-

tas perfecta in cantibus. [An Perfecta?

Addere sonum vocis historia. V. ADDO. Cic. 2. de Orat. 54. Paululum se erexit, & addidit historia majorem sonum vocis, vir optimus, Crassi familiaris, Antipater.

Admovere certum sonum vocis. V. ADMOVEO.

Efficere sonum distinctum, &c. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. In ore sita lingua est, finita dentibus, &c. quæ sonos vocis distinctos & pressos efficit, &c.

Summifere sonum fremitus virorum. Stat. 10. Theb. 42.

Adire aliquem blandis sonis, Alloqui blandis verbis. Ovid. 16. Epist. 258.

Dicere aliquid concordi sono. Ovid. 5. Met. 664.

Fundere sonum de. Cic. 4. Acad. 74. Furere tibi Empedocles videtur: at mihi dignissimum rebus his, de quibus loquitur, sonum fundere. Idem 5. Tusc. 73. Dicatque nos in vocibus occupatos, inanes sonos fundere.

Peragere sonos. Ovid. 3. Fast. 26.

Sonus, Plautus. Hor. 2. Carm. 17. 26.

— tum populus frequens

Faustum theatris ter crepuit sonum.

Sonus, ūs, per quartam antiquis aliquando declinatum. Sifenn. Histor. lib. 4. Postquam in sonu signorum prælium magno cum clamore virorum commissum est. Ex. Non. 8. 67.

SONOR, ōris. m. [ῥῶν] Vehementior sonus. Virg. 7. Æn. 462. — magno veluti quum flamma sonore, &c. Idem 9.

Æn. 651. Et crines albos, & sæva sonoribus arma.

Clarus sonor. Lucret. lib. 4. 571.

Sentire sonorem. Lucret. lib. 4. 230.

Plenæ sonoribus aures. Lucret. lib. 6. 1183.

Ut spernerent sonores barbarorum. Tacit. 14. Ann. 36.

SONORUS, a, um. Adj. [ῥῥῆνος Gl. G. L.] Resonans.

Cithara sonora. Tibul. lib. 3. 4. 69.

Flumina sonora. Virg. 12. Æn. 139.

Tempestates sonora. Virg. 1. Æn. 57.

Tonitru sonoro cuncta concutiens. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 26.

SONORE, Adv. Gell. 4. 20. Clare nimis ac sonore oscitavit.

SONORINUS, a, um. Adj. Varro apud Non. 2. 790.

Levisonina mens sonorinas imagines

Affatur, non umbrantur somno pupulæ. Sed varia lectio est. V.

Somnorinus, in SOMNUS.

SONO, ui, itum, [ῥῥῆνω, ῥῥῆνω, Gl. L. G. & G. L.] are. Sonum facere. Plaut. Curc. 1. 2. 18. Amabo, cuja vox sonat procul? Hor. 1. Serm. 4. 44.

— cui mens diviniore atque os

Magna sonaturum, des nominis hujus honorem.

Acerba sonans. Virg. 3. Georg. 149.

Diverfa sonare. Ovid. 10. Met. 147.

Dulce sonant tenui gutture carmen aves. Tibul. lib. 1. 3. 60.

Grande sonare. Stat. 3. Silv. 1. 130.

Lene sonans aqua. Ovid. 2. Fast. 704.

Pingue & peregrinum sonare dicuntur rudes poetæ. Cic. pro Arch. 26.

Qui præfertim usque eo de suis rebus scribi cuperet, ut etiam Cordubæ natis poetis, pingue quiddam sonantibus atque peregrinum, tamen aures suas dederet.

Raucum quiddam sonare. Ovid. 3. de Arte Am. 280.

Rauca sonans amnis. Virg. 9. Æn. 125.

Saxum sonans Hypanis. Virg. 4. Georg. 370.

Acute sonare. V. ACUTUS in ACUO.

Graviter. Virg. 3. Georg. 88.

Leviter sonant cachinni. Catull. Argon. 62. 273.

Plenus sonans aureo plestro. Hor. 2. Carm. 13. 26.

Plausu ingenti sonuerunt omnia. Virg. 5. Æn. 506.

Sic Persono cum Ablativo. H. St.

Plangore sonat mæsta domus. Ovid. ad Liv. 179.

Tinnitibus acutis sonuit enlis. Ovid. 5. Met. 204.

Nimbi sonuerunt toto æthere. Virgil. 2. Æn. 113.

Pro In toto. H. St.

Ripæ sonant balatu pecorum. Virg. 3. Georg. 555.

Rupes sonant carmina. Virg. 5. Ecl. 63.

Tela sonant humeris. Virg. 4. Æn. 149.

Idem sonant hæc verba, pro Significant. Cic. 3. Off. 83. Honestate igitur dirigenda utilitas est, & quidem sic, ut hæc duo verbo inter se discrepare, re unum sonare videantur. Idem 2. de Fin. 6. Non intelligere interdum quid sonet hæc vox voluptatis: id est, quæ vis huic voci subjiciatur. Hic Cicero quid Sonare significet, declarat.

Vox hominem sonat. Virg. 1. Æn. 328.

Nec mortale sonans. Virg. 6. Æn. 50. De Sibylla.

SONO, ère. tertia conjugandi forma dixerunt veteres. Lucret. lib. 3. 157.

Caligare oculos, sonere aures, fuccidere artus.

Sincerum sonere. Lucret. lib. 3. 887.

SONANS, antis. [ῥῥῆνω] Partic.

Æs sonans. V. ÆS.

Auræ sonantes. Virg. 11. Æn. 863.

Fila sonantia, Cithara. Ovid. 10. Met. 89.

Ora sonantia centum linguis. Ovid. 8. Met. 532.

Pharetram fuga senfere sonantem. Virg. 9. Æn. 660.

Scopuli sonantes. Virg. 1. Æn. 204.

Turba sonans. Virg. 3. Æn. 233.

Verba sonantia, Grandia. Plin. 1. Epist. 16.

SONANDUS, a, um. Partic. [ῥῥῆνω] Ovid. 5. Fast. 494.

— signi causa sonanda mihi est. Alii legunt Canenda.

Ore magno sonandus. Ovid. 1. de Arte Am. 206.

SONABILIS, e. Adj. [ῥῥῆνω] ut, Siltrum sonabile. Ovid. 9. Met. 783.

SONITUS, ūs. m. [ῥῥῆνω, Gl. L. G.] Idem quod Sonor. Virg. 6. Æn. 586.

Dum flammæ Jovis & sonitus imitatus Olympi. Plaut. Trin. 5. 2. 52.

Quis homo tam tumultuoso sonitu me excivit subito foras? [A So-

nitus, Partic. & Sonere formatur.

Sterilia sonitu corpora. Lucret. lib. 2. 844.

Æris innumeri sonitus. Stat. 1. Silv. 1. 68.

Aquæ sonitus. Tibul. lib. 1. 2. 80.

Armorum sonitus. Virg. 1. Georg. 475.

Flammæ sonitus, i. e. Strepitus. Nepos 7. 10. 5.

Plangoris sonitus. Ovid. 3. Met. 493.

Tubarum fonitus fracti. Virg. 4. Georg. 72.
 Perterricrepus fonitus. Lucret. lib. 6. 128.
 Quadrupedans fonitus, equi currentis. Virg. 8. Æn. 596.
 Sonans fonitus. Lucret. lib. 1. 826.
 Terribilis fonitus. Virg. 9. Æn. 503.
 Vagus fonitus Afopi fluentis. Propert. lib. 3. 15. 27.
 Adest fonitus creber ad aures. Virg. 2. Æn. 731.
 Agnoscere fonitum. V. AGNOSCO.
 Capere fonitum. V. CAPIO.
 Captare fonitum. V. Capto, in CAPIO.
 Clarefcunt fonitus. Virg. 2. Æn. 301.
 Dare acrem fonitum. Virg. 4. Georg. 409.
 Dedit ignis fonitum ingentem. Virg. 2. Georg. 306.
 Dare fonitus vastos. Virg. 5. Æn. 415.
 Excitur fonitus pedibus. Lucret. lib. 2. 329.
 Faciunt fonitus venti. Lucret. lib. 6. 132.
 Ferunt venti fonitum ad litora. Virg. 12. Æn. 455.
 Increpuit fonitum tuba. Virg. 9. Æn. 503.
 Quatit fonitu campum ungula. Virg. 8. Æn. 596.
 Terrere aves fonitu. Virg. 1. Georg. 156.
 Soniti, Genitivus antiquus pro Sonitus. Pacu. Duloreste: Quidnam autem hoc foniti est, quod stridunt fores? Cæcil. χαλκίαις: Nam quidnam fores fecere foniti? Non. 8. 67.
 SONAX, Æcis. Adj. Apul. Milef. 4. p. 157. Elmenh. De tritone, Hic concha fonaci leviter buccinat. Et p. 202. lib. 8. de apro, Dentibus attritu fonaci spumeus. Et semel apud Ovid. 1. Met. 333.
 Cæruleum Tritona vocat, conchæque fonaci
 Inspirare jubet. In nonnullis Sonanti. Et unus Strozæ habet Conchæque tonanti.
 SONITO, Ære. Frequent. Solin. de Italia cap. 8. Locrensiu cicadæ ultra ceteras fonitant.
 SONIPES, Ædis. m. [σωνίπιος] significat Celerem equum, a fonitu pedis, quod pedibus fonet. Cic. 3. de Orat. 183. Aut a brevibus deinceps tribus, extrema producta atque longa, sicut illa sunt, Domuerant, Sonipedes.
 Acrior sonipes. Stat. 5. Theb. 3.
 Celfos sonipedes ocuis subigit jugo. Sen. Hippol. 10.
 Insignis ostro & auro stat sonipes. Virg. 4. Æn. 135.
 Martius sonipes. Sil. lib. 1. 222.
 Nobilis sonipes. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 289.
 Vegeti sonipedes. Catul. 61. 41.
 SONIVIVS, a, um. Adj. Vox Auguralis. Fest. Sonivio significat in carmine Saliari & Augurali Sonanti. Sonivium tripudium, ut ait App. Pulcher, quod fonet, cum pullo excidit puls, quadrupedive ex ore. Cic. 6. Fam. 6. Non igitur ex alitis involat, nec e cantu sinistro ofcinis, ut in nostra disciplina est: nec ex tripudiis solistimis, aut soniviis tibi auguror: sed habeo alia signa, quæ observem.

S O P

SOPHENEÆ, [Σωφηναι] Armeniæ populi, quos Plin. lib. 6. cap. 9. vocat Sophenos; eorumque regionem Sophenen lib. 5. cap. 12. & lib. 6. cap. 13. Molles Sophenæ. Lucan. lib. 2. 593.
 SOPHIA, Æ. f. [σοφία] Latine Sapientia dicitur. Martial. lib. 1. 112. Quum tibi sit sophiæ par fama, & cura deorum. Cic. 1. Off. 153.
 Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant. Gloss. Græcolat. Σοφία, Sapientia, Prudentia.
 SOPHUS, i. m. [σοφός] Sapiens. Virg. [Ubi?] Hinc omnis certat dialectica turba sophorum. Cic. 5. Tusc. 7. Itaque & illos septem, qui a Græcis σοφοί, sapientes a nostris, & habebantur & nominabantur. Martial. lib. 7. 31. Te pia Cecropiæ comitatur turba Minervæ: Te secreta quies, te sophos omnis amat. Gloss. Græcolat. Σοφός, Prudens.
 Sophos, quasi g. n. ut Grande sophos, i. e. Magna voce acclamatum. Martial. lib. 1. 4. Perotus, Mos est Græcorum, dum scripta alicujus vel legerint vel audierint, assentando dicere, σοφός, hoc est sapiens, doctus. Neutro autem genere dixit poeta, Grande sophos, i. e. Grandem illam & adulationem vocem tot hominum clamantium Sophos. Sic 6. 48. Quod tam grande sophos clamet tibi turba togata, &c. Idem lib. 1. 50. Mercetur alius grande & infanum sophos. Et lib. 3. 46. ad Candidum. At tibi tergeminum mugiet ille sophos.

SOPHIZO, [σοφίζω] Sapientiam præsto. Gloss. Græcolat. σοφίζωμι, Cavillor, Comminiscor, Commentor. Idem Gloss. Hinc
 SOPHISMA, Ætis. n. [σοφισμα] quid significet, declarat Cic. 4. Acad. 75. his verbis, Atqui habebam molestos vobis, sed minutos, Stilponem, Diodorum, Alexinum, quorum sunt contorta & aculeata quædam sophismata. Sic enim appellantur Fallaces conclusivulæ. V. Cavillatio, in CAVILLA. Gloss. Græcolat. σοφισμα, Commentum.
 SOPHISMATICUS, a, um. Adj. [σοφισματικός] Captiosus. Gell. 18. 13. tit. A Dialectico quodam sophismatico impudenti. [Sed al. Sophismatio, rectius. i. e. Interrogatiuncula captiosa. Est enim σοφισματικός, Dimin. a σοφισμα.]
 SOPHISTA, vel SOPHISTES, Æ. m. [σοφιστής] Orator, præceptor, sapiens. Olim autem Sophistæ dicebantur, Philosophi & sapientiæ professores: deinde vero Rhetores: postremo abiit nomen in invidiam, ut Sophistæ dicerentur, Qui fictam quandam sapientiæ speciem jactarent. Cic. 1. de Nat. Deor. 63. Abderites quidem Protagoras, cujus a te modo mentio facta est, sophistes temporibus illis vel maximus. Idem 4. Acad. 72. At quis est nunc hic sophistes? Sic enim appellantur hi, qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. Gloss. Græcolat. σοφιστής, Dissertor, Sophista. [Scribe Dissertor. Solebat nimirum hoc nomen sub Principibus Romanis iis tribui, qui eloquentiæ studium professi, intra docendi scribendique facultatem subsisterent. V. Suid. Olim Cavillatores, ut ex Cic. liquet.]
 SOPHISTICUS, a, um. Adj. [σοφιστικός] Gell. 7. 3. Res admodum infidiosa & sophistica. Idem 18. 2. Sophistica captiosis solutio.
 SOPHISTICA, Æ. f. [σοφιστική] Pars dialecticæ plus verborum, quam veritatis, plusque ostentationis, quam utilitatis habens, qua docemus

fallacibus conclusivulæ adversarium irretire, atque argumenta ita acute invenire, ut quæ falsissima sunt atque fallacissima, verissima esse videantur. V. & Apul. 2. de Dogm. Plat. p. 17. Elmenh. Sophistam declamandi magistrum dixerunt olim Cæl. Rhod.
 SOPHISTICUS, Adv. Apul. ibid. [Sic in Thef. Lipf. Sed revera Substantivum est, Sic sophisticæ, imitata juridicalem statum, &c. i. e. ή σοφιστική, subauditio πύχνη.]
 SOPHYLUS, [Σόφιλος] Sicyonius, vel Thebanus Comicus, mediæ Comædiæ scriptor, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur a Suida.
 SOPHOCLES, is. m. [Σοφοκλῆς] Atheniensis poëta Tragicus, æqualis Periclis, ejusque collega quandoque in Prætura: docuit fabulas cxxxii. victorias retulit xxxiii. anctore Suida. Decessit post Euripidem annos vi. cui stili magnitudine præfertur, licet ejus sententiis inferior. Filios habuit Iophonem, Leosthenem, Aristonem, Stephanum, Meneclidem. Hæc ex Suida. De quo plura ibid. V. & Cic. de Senect. 22 qui ipsum divinum poëtam lib. 1. de Divin. 54. vocavit. Sophoclem ex insperato gaudio ob victoriam ex tragœdia quadam repente obiisse, Valerius 9. 12. ext. 5. auctor est. Scripsit Tragœdias cxx, e quibus vii tantum hodie supersunt.

Sophocles non ignobilis Tragicus. Quintil. lib. 1. cap. 12. Hor. 2. Epist. 1. 163. Et post Punica bella quietus, quærere cœpit Quid Sophocles, & Thepsis, & Æschylus utile ferrent. Sophocles superioris nepos, poeta item Tragicus, quem Suidas ait docuisse xl. tragœdias, alios vero dicere x. septem vero victorias adeptum esse.
 Sophocles etiam Grammaticus, minor appellatus, enarravit Lycophronem, Apollonium, aliosque poetas, cujus opera habemus.
 Sophocles alius, Dux Atheniensium Solstratidæ filius, apud Thucydidem.
 SOPHOCLEUS, a, um. sec. com. Adj. possess. [Σοφοκλειος] unde, Carmina Sophoclea. Cic. 16. Fam. 18. An pangis aliquid Sophocleum? Martial. lib. 5. 31. Virg. 8. Ecl. 10. Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

SOPHRON, Ænis. m. [σώφρων] Sobrius, moderatus. Cic. 3. Tusc. 16. Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci σώφρονα appellant: eamque virtutem σωφροσύνη vocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare, nonnunquam etiam modestiam. Gloss. Græcolat. Σώφρων ἀνήρ, Pudicus, castus, Σώφρων γυνή, Pudica, casta.

SOPHROSŸNE, es. f. [Σωφροσύνη] Temperantia, modestia, castitas. Hieronymus contra Jovinianum: Non enim, ut male habetur in Latinis codicibus, sobrietas est legendum: sed castitas, id est, σωφροσύνη. Gloss. Græcolat. Σωφροσύνη, Modestia, pudicitia.

SOPHRON, [Σώφρων] Comicus, cujus meminit Athenæus. Implicitum hunc vocat Stat. 5. Silv. 3. 158. Sophron, Poeta, mimorum scriptor fuit, tanti a Platone æstimatus, ut moriens libros ejus capiti subjectos narretur habuisse. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 1.

SOPHRONIA, [Σωφρονία] Matrona Romana fuit, quam ob insignem pudicitiam Lucretiam Christianam vocant. Hæc cum se vim Decii principis videret non posse effugere, consentiente viro, arrepto gladio se ipsam transfixit, & in Divarum numerum est relata. Euseb. in Ecclesiast. histor.

SOPHRONISTAI, [Σωφρονισται] Magistratus quidam erant apud Athenienses, non dissimiles iis, quos Romani Censores vocabant, licet longe plures essent, & potestate aliquanto inferiores: legebantur enim ex singulis tribubus decem, qui juvenum mores censerent. [Gloss. Græcolat. Σωφρονισται, Compesco, Σωφρονισμός, Compescatio, Σωφρονισμός επί πτωχολογίας, Coercitio. Hinc & σωφρονιστής, coercendis moribus præfectus. V. Etymol. Magn.]

SOPHRONISTÈRES, [σωφρονιστήρες] Dentes duo, qui omnium extremi nascuntur, circa annum ætatis vigesimum, hoc est circa id tempus, quo jam sapere incipimus. Et vocantur Dentes sapientiæ. V. Etymol. M.

SOPHRONION, i. f. [Σωφρόνιον] Meretriculæ nomen apud Plaut. amatoriam quadam adulatione per diminutionem prolatum ἀπὸ τῆ σωφροσύνης. quod temperantiam, modestiam sive castitatem significat. [Immo a Σώφρων, f. proprio ex Appellativo facta, ut a m. fit Σωφρονισκος, quo nomine fuit pater Socratis, quem Latine Catulum diceres.]

SOPHUS, SOPHIA.
 SOPHOS, SOPOR.

SOPITHES, Æthis. m. [Σωπίθης] Rex fuit Indiæ regionis ejus, quam Sopithem appellari diximus. Strab. lib. 15. In eadem terra esse canes optimos narrant, atque Alexandrum centum & quinquaginta canes a Sopithæ accepisse, atque ut periculum faceret, duos Leoni immisisse: quibus illum tenentibus, alios duos solvisse, qui cum jam in certamine conlisterent, Sopithes jussit, ut unus ex canibus cruce apprehensus abstraheretur a moribus, nisi obtemperaret, crus amputaretur, quod Alexander primo non concessit, cani videlicet parcens. Sed cum Sopithes diceret se quatuor pro uno daturum, concessit. Canis vero prius sibi crus incidit profundo vulnere passus e, quam morsum dimitteret.

SOPOR, Æris. m. [σῶπος, ὑπνός] Gl. L. G. & G. L.] Idem quod Sômnus. Cic. in Sallust. 15. Noli nobis languorem ac soporem nimium experbrare.

Sopor interdum differt a Somno & eo gravior est. Plin. lib. 21. cap. 18. Hujus femine somnum alluci: sed modum servandum, ne sopor fiat. Sopor e vino, Κάρεθ ἰξ ὕπνου. Gloss. Latinogræc. Leti consanguineus sopor. Virg. 6. Æn. 278. Altus sopor. Virg. 8. Æn. 27. Dolosus sopor. Stat. 1. Silv. 2. 162. Dulci sopore languidus. Hor. Epod. 5. 56. Felix sopor. Stat. 5. Theb. 451. Gravissimus sopor. Lucret. lib. 4. 953. Impavidus sopor. Sil. lib. 13. 257. Piger sopor. Catull. 61. 37. Perpetuus, i. e. Mors. Hor. 1. Carm. 24. 5. Semifomnus sopor. Quintil. lib. 4. cap. 2. Temulentus sopor. Quintil. lib. 4. cap. 2. Trepidus sopor. Stat. 1. Achil. 646. Collocare aliquem in soporem. Plaut. Amph. 1. 1. 148. Complectitur artus sopor. Virg. 2. Æn. 253. Continuans se sopor interdum noctuque. Cels. lib. 2. cap. 4.

Ducere soporem. Tibul. lib. 1. 1. 65.
 Nam neque tum plumæ, nec stragula picta soporem,
 Nec fonitus placidæ ducere posset aquæ. i. e. Inducere.
 Firmare soporem alicui. Ovid. 1. Met. 715.
 Devinxit suavi sopore membra fomnus. Lucret. lib. 4. 455.
 Habet sopor altus animalia. Virg. 8. Æn. 27.
 Irrigat artus sopor. Virg. 3. Æn. 511.
 Languens sopore. Lucret. lib. 4. 40.
 Mulcens securo membra sopore. Sil. lib. 3. 170.
 Occupat artus sopor. Virg. 4. Georg. 190.
 Pati soporem. Ovid. 15. Met. 321.
 Pressus gravitate soporis. Ovid. 15. Met. 21.
 Profligatus temulento sopore. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Receptus sopor parte oculorum. Ovid. 1. Met. 686.
 Removet soporem cura. Ovid. 6. Met. 493.
 Tenuit corpora nostra segnis sopor. Lucan. lib. 5. 690.
 Vincere caput sopore. Propert. lib. 3. 17. (al. 15.) 42.
 Victa sopore corpora. Ovid. 1. Fast. 422.
 Urget illum sopor perpetuus, Mortuus est. Hor. 1. Carm. 24. 5.
 Sopor, pro Poculo soporifero. ut, Patri soporem medicos dare coëgit.
 Hoc ergo sumpto fomno sopitus, diem obiit supremum. Nepos 10. 2. 5.
 Sopor, pro Segnitie. Tacit. 2. Hist. 76. Torpere ultra & polluentiam
 perdendamque Remp. relinquere sopor & ignavia videretur.
SOPORUS, a, um. Adj. [σoporος] ut, Nox sopora. Lucan. lib. 2. 236.
 Stat. 1. Theb. 403. Virg. 6. Æn. 390.
SOPORIFER, vel **SOPORIFERUS**, a, um. Adj. [σoporiferος] Gl. G. L.]
 Quod soporem inducit. Plin. lib. 9. cap. 13. Præterea dextræ pinna
 vim soporiferam inesse, fomnosque allicere subditam capiti tradunt. Idem
 lib. 19. cap. 8. A copia lactis soporiferi.
 Aula soporifera Somni. Ovid. 11. Met. 586.
 Flos soporifer. Stat. 10. Theb. 107.
 Lethe soporifera. Ovid. 4. Trist. 1. 47.
 Noctis soporiferæ dona. Sil. lib. 7. 287.
 Papaver soporiferum. Virg. 4. Æn. 486.
SOPORO, [σoporω, Gl. G. L. & G. L.] are. Soporem inducere. Plin. lib. 28.
 cap. 8. Cauda, flumina & aquarum impetus fisti, serpentes soporari.
 Stat. 11. Theb. 94. — & insuetos angues nimia aftra soporant.
SOPORATUS, a, um. Partic. [σoporητος] Gl. G. L.] Plin. lib. 10. cap.
 75. Aquatilia ipsa quiete cernuntur placida, ceu soporata.
 Artus soporatus premit quies. Valer. 5. Argon. 333.
 Dolor soporatus. Curt. lib. 7. 1. 8. h. e. Sopitus, & qui interquievetat.
 Offa soporata melle. Virg. 6. Æn. 420.
 Melle soporatam & medicatis frugibus offam
 Objicit. Sunt qui legendum putent Saporatam, quod mel so-
 pore non faciat, sed saporem. [Inscite, quum Medicamentis, melle
 exceptis & subactis, intelligat soporatam.
 Ramus soporatus vi Stygia, Morte plenus. Serv. Virg. 5. Æn. 855.
SOPPIO, ivi, itum, [σoppω Gl. G. L.] ire. Soporem inducere. Liv. 24.
 46. Lentior denique æqualiorque accidens auribus, magnam partem ho-
 minum sopivit.
 Somno sopire aliquem. Ovid. 7. Met. 213.
 Deus me sopierat. Tibul. lib. 3. 4. 19.
SOPITUS, a, um. Partic. [σοπητος] Liv. 25. 9. Nico, ex im-
 proviso adortus sopitos vigiles, in cubilibus suis obruncat, portamque
 aperit. Idem 27.
 Lecto sopitus, In lecto dormiens. Lucret. lib. 3. 917. al. Leto.
 Quiete sopitus. Lucret. lib. 3. 1051.
 Somno sopitus. Virg. 1. Æn. 680.
 Vino & epulis sopitus. Liv. 8. 16.
 Anguis sopitus cantibus magicis. Columel. lib. 10. 367.
 Aras sopitas excitat ignibus. Virg. 8. Æn. 542.
 Brachia sopita. Ovid. 14. Epist. 69.
 Furor armorum ubique sopitus. Patere. lib. 2. cap. 89.
 Ignis sopitus, Non apparens, occultus. Virg. 8. Æn. 410.
 Impositum cinerem, & sopitos fuscitat ignes. Idem 5. Æn. 743.
 Manus sopitæ. Ovid. 3. Fast. 306.
 Quies sopita. Liv. 9. 37. Quod æstivis noctibus sopitæ maxime quietis
 tempus est.
 Sopitus, Qui sensus amisit. Liv. 1. 41. Jubet bono animo esse: sopitum
 fuisse regem subito ictu, ferrum haud alte in corpus descendisse.

S O R

SORA, æ, f. [Σωρα] Oppidum Volcorum in Campania, cujus meminit
 Plin. lib. 3. cap. 5. Liv. 10. 1. Meminit etiam Juven. quum ait 3. Sat. 223.
 — optima Soræ,
 Aut Fabrateriæ domus. & Sil. lib. 8. 396.
SORACTE, n. & **SORACTES**, is. m. [Σωρακτην ὄρος] Mons in Phaliscis,
 Apollini sacer, ubi in spelunca cooperta latebram sibi elegit divus Silvester.
 Virg. 11. Æn. 785.
 Summe deum sancti custos Soractis Apollo. Sil. lib. 8. 494.
 — & sacrum Phæbo Soracte frequentant. Plin. lib. 7.
 cap. 2. Sacrificio annuo, quod fit ad montem Soractem Apollini. Hor. 1.
 Carm. 9. 1.
 Vides ut alta stet nive candidum
 Soracte?
 Phœbeum Soracte. Sil. lib. 7. 662.
SORACTINUS, a, um. Adj. Vitruv. 2. 7. Soractinæ lapidinæ.
SORACUM, i. n. Quo ornamenta portantur scænicorum: Paul. ex Festo.
 Notat Antonius Aug. Refertur, ut opinor, a Festo versus Plauti in
 Perf. 3. 1. 64.
 Librorum enim ecce illum plenum soracum habeo. Sed verbum,
 Enim, non agnoscit Festus, & pro Ecce illum, sive Eccillum, Ic illum
 scripsit librarius, quod in margine notatum esse video littera, R. Varie
 hoc nomen scriptum reperi Soracum, Saracum, Sarracum & Serracum.
 Vitruv. lib. 10. cap. 1. Portationes eorum non essent, nisi plautrorum,
 aut farracorum per terram, navicularum per aquam inventæ essent machi-
 nationes.
 Sed quibusdam inter doctos Soracum non idem videtur esse ac Sarracum.
 Ajunt autem tantum interesse, quantum inter Cophinum & Plautrum.
 V. Pitisci Lexic. Rom. Ant. & supra SARRACUM.

SORACULUM, vel potius **SERRACULUM**, i, n.
 Ulpian. sub tit. ad legem Aquiliam cap. 29. Quia parvi refert (inquit)
 navem immittendo, aut ferraculum ad navem ducendo, an tua manu
 damnum dederis. Quem locum non intelligentes pro Serraculo, Servacu-
 lunt, vel Verriculum; vel Gubernaculum, vel Ferraculum ediderunt.
 V. SERRACULUM.
SORÆ, Gentes in Capissena sunt, auctore Plin. lib. 6. cap. 23.
SORANUS, Pluto est cognominatus. Item Hirpini Sorani dicti sunt, veluti
 Ditis patris Lupi: tum quia is deus inibi coleretur: tum quod rapto vi-
 verent ex responso. Cæl. Rhodig. lib. Lætion. antiquar. 10. cap. 18. Lupi
 autem Sabinorum lingua Hirpi vocantur. [V. Serv. ad 11. Æn. 785.
SORANUS, [Σωρανος] Ephesius medicus, Alexandria vixit: deinde
 Romam venit, ubi artem exercuit Trajani & Hadriani temporibus. Suid.
SORREO, ui, itum, vel pti, ptum, [σorraω, σorraω, Gl. G. L. & G. L.]
 ēre. Deglutire sensim quicquam liquidum. Factitium verbum a funo vocis
 quem faciunt qui forbet. Plaut. Mil. 3. 2. 7.
 — forbet dormiens.
 P. A. Quid forbet? L. V. illud, stertit volui dicere:
 Sed quia consimile est, quod stertas quasi forbeas?
 Sorbere ovum. Plin. lib. 7. cap. 53.
 Aquas calestes forbet terra arida. Ovid. 2. de Arte Am. 352.
 Charybdis forbet fluctus in abruptum. Virg. 3. Æn. 422.
 Charybdis forbet fretum. Ovid. 7. Met. 64.
 Cruor vestigia forbet. Sil. lib. 4. 163. h. e. Cruor ita replet vestigia, ut
 non cognoscantur.
 Flumina forbentur a terra. Ovid. 1. Met. 40.
 Medullas forbere. Lucan. lib. 7. 843.
 Puppis forbet mare vasto hiatu. Valer. 1. Argon. 638.
 Sitis forbet ora. Stat. 3. Theb. 329.
 Sanguis forbetur ab ubere. Lucan. lib. 4. 315.
 Odia alicujus forbere, per translationem, pro Perferre. Cic. 3. Q. frat.
 9. Ut ejus ista odia non forbeam solum, sed etiam concoquam.
 Sorbere animo. Cic. 11. Philip. 10. Quem gurgitem, quam voraginem,
 quid eum non forbere animo, quid non haurire cogitatione, cujus
 sanguinem non bibere censetis?
 Sorbui, Præterit. Plin. lib. 22. cap. 23. His qui coagulum lactis forbuerint.
 [Sorbui & Sorbtum scribendum contendunt multi cum b. Est autem hoc
 a forma tertiæ declinationis, antiquis usitata.
 Archaice in tertia conjugatione usus est Tibullus 4. 1. 72.
 Quum canibus rabidas inter freta forberet undas. Sic leg. Heinf.
 & Broeckh.
SORBITIO, ōnis. f. [σorraτω Gl. G. L.] Ipse sorbendi actus: & inter-
 dum Id quod forbetur. Perf. 4. Sat. 2.
 — sorbitio tollit quem dira cicuta. De Socrate.
 Sorbitio, Jusculum ad sorbendum præparatum. Columel. lib. 6. cap. 10.
 Sextarii duo, factaque sorbitio per cornu infunditur. Celf. lib. 4. cap. 7.
 Ergo primis diebus danda est sorbitio pistana, vel alicæ, vel orizæ.
SORBITUNCULA, æ. f. dimin. [σorraτωσκυλα] Hieron. Epist. 30.
SORBITINA, æ. f. [σorraτω Gl. G. L.] Gloss. Græcolat. Idem.
SORBILLUM, i. n. [σorraτωσκυλα] Potio sorbitio apta. Plaut. Pœn. 1. 2. 185.
 Hem, mihi jam video propter te victitandum sorbillo. Al. Sorbillo.
SORBILIS, c. Adj. [σorraτω Gl. G. L.] Quod facile forbetur. Colu-
 mel. lib. 8. cap. 17. Et nuces digitis infractæ sunt dandæ, nec minus eli-
 xum molle sorbum, quique sunt cibi sorbilibus proximi, ut mulcra,
 recens cascus.
 Ova sorbilia crassiorum faciunt pituitam. Celf. lib. 2. cap. 23.
 Ovum durum valentissimæ materiæ est: molle vel sorbile imbecillissimæ.
 Celf. lib. 2. cap. 18. conf. Petron. cap. 23.
SORBILLO, [σorraτω Gl. G. L.] are. dimin. a Sorbeo: proprie est Parum,
 & frequenter forbere. Ter. Adelph. 4. 2. 53.
 Nam jam adibo, atque unum quidquid, quod quidem erit bellissimum,
 Carpum; & cyathos sorbillans, paulatim hunc producam diem.
SORBUS, i. f. [σorra, ὄρα, ὄρα] Arbor est procera, cujus fructum Sorba
 vocamus. Ejus pleniorum descriptionem videbis apud Theophrast. lib.
 3. cap. 21. Columel. lib. 5. cap. 10. Sorbi quoque & Armeniaci, & Per-
 fici, non minima est gratia. [Inmo est a seq. dict. & subauditur Mali.
SORBUM, i. n. [σorra] pl. Sorba [ὄρα Gl. G. L.] Prædictæ arboris fru-
 ctus, quod Malum sorbum etiam Columella appellat lib. 5. cap. 10.
 Martial. lib. 13. 26.
 Sorba fumus, molles nimium durantia ventres:
 Aptius hæc puero, quam tibi, poma dabis. Plin. lib. 15.
 cap. 21. Sorbis quadruplex differentia. Aliis enim eorum rotunditas
 mali, aliis turbinatio piri, aliis ovata species, ceu malorum aliquibus.
 Hæc obnoxia acori. Odore & suavitate rotunda præcellunt. Ceteris
 vini sapor. Generosissima, quibus circa pediculos tenera folia. Quar-
 tum genus torminale appellant, remedio tantum probabile, assiduum
 proventu, minimumque pomo, arbore dissimili, foliis pæne platani.
 Non ferunt ante trimatum ex ullo genere. Cato R. R. cap. 7. Sorba in
 fapa quum vis condire vel ficcare, viridia facias.
 Acida sorba. Virg. 3. Georg. 180.
SORDES, is. f. pl. Sordes, ium. [σorra, Gl. G. L. ὄρα Gl. G. L.] Immun-
 ditia. Plaut. Pœn. 1. 2. 101.
 Viden' tu pleni oculi sordium qui erant, jam splendent mihi?
 N. Immo etiam in medio oculo parum sordis est. Al. Paullum
 fordet. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Sordes aurium. [Male negat Glossu
 larius Latinum Sordes fingulare non habere.
 Collecta forde dolentes auriculæ. Hor. 1. Epist. 2. 53.
 Accipere sordes. V. ACCIPIO.
 Sordes hominis. Cic. 7. Fam. 1. Putas enim, ut scribis, propter hæ-
 minis sordes minus me magnam illam lætitiæ putare.
 Sordem urbis, Homines nequam, vel potius plebem vocat Cic. 1. At
 13. Apud bonos iidem fumus, quos reliquisti: apud sordem urbis & fa-
 cem, multo melius nunc, quam reliquisti.
 Sordes pro Reorum squalore. Quintil. lib. 6. cap. 2. At sordes, & squa-
 lores, & propinquorum quoque similem habitum, scio profuisse, & mi-
 gnum ad salutem momentum preces attulisse. Idem Decl. 17. No-
 exuo, non depono sordes: & mihi quoque senex tanquam accusatur
 occurrit.
 Nove, sed non ineleganter, Sordes pro veste fordida, atque habitu
 quo in reatu utebantur, ac consequenter pro reatu dixit Suet. in Vitel.
 V. Tor

V. Torr. 509. H. St. Verba ipsa Torrentii sunt ad cap. 8. pr. Nihil autem novum in hoc loquendi genere, quo & ipse Suet. in Aug. cap. 32. usus est, passimque Cic. utitur, & omnes, qui consuetudine Romana loquuntur.

Lugubres fordes. V. LUGRO.

Jacere in fordisibus. V. JACEO.

Sordes, pro Avaritia. Cic. 1. Q. frat. 1. 3. Neque enim mihi sane placet, præsertim quum ii mores tantum jam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint, scrutari te omnes fordes, excutere unumquemque eorum. Plin. 2. Epist. 12. Damnatumque fordidum, vel damnare alios, vel absolvere. Quintil. lib. 6. cap. 4. Inculpans ejus fordes, calceos eum veteres dicebat vendere solere. Idem lib. 4. cap. 1. Sed ut præcipua in hoc dicentis auctoritas, si omnis in subeundo negotio suspicio fordidum, aut odiorum, aut ambitionis abfuerit: & ita, &c. Hor. 2. Serm. 5. 104.

— sepulcrum,

Commisum arbitrio, sine fordisibus extruere.

Ubi Horat. dicit, Neque avaritiam, neque fordes. At in poster. exp. Avaritiam. Vide illum Commentatorem in edit. Cruquii. Qui non avaritiam sectatur, multo minus fordes sectabitur. Conjunct. Disjunctiva pro copulativa est, Non objiciet Avaritiam & fordes. H. St. Priora verba culter subtraxit empectæ. Est autem locus Horatii, qui infra subjicitur, ubi Scholiastes Cruquianus, incite, Sordes libidinum intelligi putat, cum duo synonyma sint, Avaritia & Sordes, nisi quod posterius ἀνεπιτήδευτον. Rectius autem Cruq. ex Mff. Nec pro Ac.

Luxuriæ fordes quis feret. Juven. 1. Sat. 140. i. e. Summam prodigialitatem cum insigni avaritia conjunctam. Loquitur enim de illis qui quum ventribus suis indulgerent omnia, in aliorum egestate sublevanda parcissimi essent. Gaudet autem Juvenalis antitheta hoc pacto conjungere, ut alibi, Socraticos Cinædos, Tristes obscænos, Lacernatam amicam. Hor. 1. Serm. 6. 68.

Si neque avaritiam, neque fordes, ac mala iustria,

Objiciet vere quisquam mihi. [Luxuriæ fordes, Oxymoron.]

SORDICŪLA, æ. f. dimin. Marcell. Enip. cap. 8.

SORDITŪDO, ïnis. f. [ῥυπαριότητα] Idem quod Sordes. Plaut. Pœn. 5. 2. 10.

Ut mihi absterferit omnem sorditudinem. Sorditudinem pro

Sorde inquit Nonius 2. 799.

SORDIDICIA, æ. f. [ῥυπαρία] Pedor, Squalor. Gloss. Græcolat. [Ni-

si forte Sordidacio scribendum, ut sit verbale nomen a Sordido.]

SORDĪDUS, a, um. Adj. [ῥυπαρός, Gl. G. L.] Pædidus. Sordibus plenum. Cic. 3. Tusc. 56.

Sæpe est etiam sub palliolo fordido sapientia. Ex Cæcil.

Amictus fordidus. Virg. 6. Æn. 301.

Caput fordidum tabo. Sen. Herc. fur. 9.

Cafæ fordida. Sen. Herc. Oeth. 2.

Cera fordida. Propert. lib. 3. 23. 8.

Color fordidus. Columel. lib. 8. cap. 8.

Fumus fordidus. Hor. 4. Carm. 11. 11.

Lana fordida. Ovid. 3. de Arte Am. 222.

Mappa fordida. Hor. 1. Epist. 5. 22.

Pulvis fordidus. Ovid. 3. Amor. 2. 42.

Rura fordida. Virg. 2. Ecl. 28.

Sanguis fordidus. Lucan. lib. 4. 315.

Sordidus homo, Egens vel vilis, & nullius existimationis; aut Tenax, avarus. Cic. 3. de Finib. 38. Quis non odit fordidos, varios, leves, futiles? Idem 2. de Legib. 35. Quos & quantos viros homo omnium infimus & fordissimus Trib. pleb. P. Curiatius in vincula conjecit? Sic 1. Off. 150. Sordidi etiam putantur, qui mercantur a mercatoribus quod statim vendant. [Pro Tenaci seu Avaro positum hic non occurrit, sed infra, ut Sordes pro Fædiore avaritia.]

Sordido loco natus, plus est, quam Humili. Liv. 22. 25. extr. Loco,

non humili solum, sed etiam fordido ortus.

Stirpes fordida, quæ Ingeniis natalibus opponuntur. 1. Super statu. C. de pœnis.

Sordidum ad famam. Cic. 2. Off. 50. Id cum periculosum ipsi est, tum etiam fordidum ad famam, committere ut accusator nominere.

Cupido fordidus, Avaritia, cupiditas. Acron. & Porphy. Hor. 2. Carm. 16. 15.

Illiberalis & fordidus quæstus. Cic. 1. Off. 150. Illiberales autem & fordidi quæstus mercenariorum, omniumque, quorum operæ, non quorum artes emuntur. V. totum illud caput.

Lingua fordida, Impura, mendax, perjura. Tibull. lib. 3. 7. 14.

Gaudia fordida. Stat. 3. Silv. 5. 17.

Sordidum consilium, pro Corrupto. Cic. 3. Q. frat. 4. pr. Gabinius absolutus est: omnino nihil accusatore Lentulo, subscriptoribusque ejus infantius, nihil illo consilio fordidius. Budæus.

Sordida oratio, cui opponitur Nitida. Quintil. lib. 8. cap. 3. Quædam hebes, fordida, jejuna, tristis, ingrata, vilis oratio est. Quæ vitia facillime fiunt manifesta contrariis virtutibus. Nam primum acuto, secundum nitido, tertium copioso, deinceps hilari, jucundo, accurato diversum est.

Compar. ut, Nubes fordidiore. Sen. Hippol. 785.

Caro fordidiore. Plin. 16. 6.

Superl. ut, Res fordidissimæ. Sen. Controv. præf. lib. 3.

SORDĪDUS, Adv. [ῥυπαρῶς] Avare. Plin. 3. Epist. 9. pr. Proconsulatum in ea, non minus violenter, quam fordide gesserat.

Sordide dicere & concionari. i. e. Avare. Cic. 15. Att. 2. Lucium Antonium concionatum esse cognovi tuis litteris & aliis fordide, sed id quale fuerit, nescio. Idem 2. de Orat. 352. Si asperere, si arroganter, si turpiter, si fordide, si quoquo animi vitio dictum esse aliquid videatur. [Videtur his locis pro Fæde, turpiter, poni.]

SORDĪDŪLUS, a, um. Adj. dimin. Plaut. Pœn. 1. 2. 58.

Servulorum fordidulorum scorta diobolaria?

Toga fordidula. Juven. 3. Sat. 149.

SORDĪDO, [ῥυπαίνω Gl. G. L.] Ære. Sordidum facere, scædare. Hoc verbo usi sunt scriptores ecclesiastici, sed veteres non nisi Participio.

Hieron. Epist. 29. Vitiis fordidamur. Cyprian. Epist. 52. 6. Alienis rumoribus fordidantur. Lactant. Instit. 5. 19. Mens nialis cupiditibus fordidatur. August. Serm. 244. Toties Dei imaginem fordidamus.

SORDĪDĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. Sordide indutus. Plaut. Agn. 2. 4. 90.

— quanquam ego sum fordidatus,

Frugi tamen sum, nec potest peculium enumerari. Cic. 2. Philipp. 73. Argentea vasa collisa, fordidata mancipia. i. e. Ob inopiam vel avaritiam obsoleta veste, vel detrita induta Ter. Heaut. 2. 3. 56.

Scin' hanc, quam dicit, fordidatam & fordidam?

Sordidata turba Liv. 42. 28.

Sordidatissima conscientia. Sidon. 3. Epist. 13.

Sordidati item vocantur, qui Sordes, i. e. rei habitum induerunt. Liv. 6. 20. Postquam fordidatum reum viderunt. Cic. Post redit in Senat. 11.

Quum innumerabilis multitudo bonorum de Capitolio supplex ad eum fordidata venisset. Idem 4. in Verr. 62. Sordidati, maxima barba & capillo, Romæ biennium prope fuerunt. Ibid. 6. 41. Diodorus Romæ fordidatus circum patronos atque hospites cursare, rem omnibus narrare. Idem in Pison. 99. Nec minus latorum, quum te semper fordidum, quam si paulisper fordidatum viderem Sordidum dixit, Vilem & abjectum, ac sine ullo vitæ nitore ac lautitia vitam agentem. Sordidatum autem Accusatum & reum Budæus.

SORDULENTUS, a, um. Adj. Tertull. de Pœnit. cap. 11. Sordulentus, illotus.

SORDEO, vi, [ῥυπαίω, ῥυπαίω, ῥυπαίω] Sordidum esse. Martial. lib. 1. 32.

Dum nulla teneri fordent lanugine vultus.

Iter fordet. Stat. 3. Silv. 1. 100.

Sordere alicui res aliqua dicitur, i. e. Contemni, & vilis æstimari. Cic. ad Octav. Cui fordebat Macedonia provincia, quam victor sibi sumpterat Cæsar.

Sordere tibi munera nostra. Virg. 2. Ecl. 44.

Voluptas fordet oculis. Stat. 1. Silv. 3. 98.

Sordere suis, & contemni ab eis. Liv. 4. 25. Plin. lib. 35. cap. 10. Sorderebat ille suis, ut plerumque domestica.

SORDESCO, [ῥυπαίνωμαι, ῥυπαίνομαι] Ære. Sordidum fieri. Plin. lib. 11. cap. 12. Nunc vero e tanta cadens altitudine, multumque dum venit fordescens. Hor. 1. Epist. 20. 11.

Contrectatus ubi manibus fordescere vulgi

Cæperis. Alloquitur librum suum.

SORBX, ïcis. m. [ῥυπαίωμα, ῥυπαίωμα, ῥυπαίωμα, L. G. & G. L.] Animal parvum, a sono vocis, quem rodendo facit. Quidam dicunt esse Murem silvestrem. Columel. lib. 12. cap. 31. Si serpens, aut mus, forexque in mustum ceciderit. Idem lib. de Arboribus, cap. 15. Vites, quæ secundum ædificia sunt, a forcibus aut muribus infestantur. Ter. Eun. 5. 6. 23.

Egomem meo indicio miser, quasi forex, hodie perii.

Soricem & Murem pro eodem usurpavit Plin. lib. 11. cap. 37. & lib. 2. cap. 41. V. FIBRA.

Sorex suo occentu inauspicatus erat. Plin. 8. 57. Soricum occentu dirimi auspicio, annales refertos habemus.

Scribitur & Surix. Onomast. Lat. Græc. Surix, Mūs. [Unde Gallorum Soursis. Unde & pr. longam facit, quam proinde & Seren. produxit.]

SORICĪNUS, a, um. [μυρικός] Adj. Plaut. Bacch. 4. 8. 48. Soricina nania.

SORICŪLĀTUS, a, um. Adj. ut, Soriculata vestis, Quæ variis conferta coloribus erat. Plin. lib. 8. cap. 48. Calcagninus legendum putat Sarculata. In Mff. exstat Sororiculata, teste Hard. qui & ex Tiron. notis Sororeclatum pannum affert. V. Turneb. Adverf. 24. 19.

SORGE, Populi sunt in India, apud Plin. lib. 6. cap. 20.

SORILLA, Navigia Istrica vocantur, quod lino & sparto conferantur & condenferuntur.

SORITÆ, Populi sunt Ichthyophagi, quos Arabis fluvius ab Indis disternat, nullum alium cibum noscentes quam piscium, quos unguibus dissectos torrent sole, panemque ex eis conficiunt. Plin. lib. 7. cap. 2. Oritas vocat.

SORĪTES, æ. m. [σωρίτης] Argumentationis species est, constans ex multis propositionibus ita collocatis, ut prædicatum propositionis præcedentis fiat subiectum sequentis, indeque prædicatum ultimum concludatur de subiecto primo. Dicitur a σωρίς, id est Acervus, quia est quædam propositionum quasi coacervatio. Acervalem syllogismum Jctus vocat 1. 77. Dig. de verb. signif. & l. 65. Dig. de Reg. Juris. Persius etiam Acervum dixit Sat. 6. 80.

Inventus, Chryssippe, tui finitor acervi. Ubi Vet. Schol. Chry-

sippus Philosophus Stoicus syllogismum σωρίτην vocavit, quem per adjectionem & detractionem ex acervi frumentarii similitudine ostendit. & Cic. 4. Acad. 49. Soritatos vocant, qui acervum efficiunt uno addito grano. Idem ibid. 93. In quo utroque loco vide sis exemplum. Idem 4. Acad. 90. Soritas vocat Lubricum & periculosum locum. [Gloss. Græcolat. Σωρίτης, Cavillatio. V. Menag. ad Laert. 2. 108.]

SORODĪOS, Dæmonis nomen apud Indos pro Deo habitum, quod in linguam Græcam translatum verbum οἰνοποιός, id est vini factorem, significat. Cæc. lib. 2. cap. 7.

SORODÆMON, ðnis. m. [σωροδάμων] Sorodæmones, sunt Sepulcrales larvæ. Cæc. Rhodig. lib. 1. Lect. Antiq. cap. 7.

SOROR, ðris. f. [ἀδελφή, Gl. L. G. & G. L.] dicta est, quod quasi seorsum a sua stirpe nascitur, separaturque ab ea domo, in qua oritur, & in aliam familiam transgreditur. Vel Soror, quasi diversa sorte orta.

Soror germana. [ἀδελφή ὁμοπατρία Gl. G. L.] Cic. pro Milon. 74. Eum, quem cum sorore germana nefarium stuprum fecisse L. Lucilius juratus, se quæstionibus habitis dicit comperisse. De Clodie. Dicitur & Germana sine adjectione. V. f. 1.

Sororis filius. Cic. 6. Verr. 22. Ita C. Cato duorum clarissimorum hominum nepos, L. Pauli & M. Catonis & P. Africani sororis filius.

Nymphæ sorores. Virg. 2. Georg. 494.

Piæ sorores. Ovid. 8. Met. 520.

Pulchræ sorores. Stat. 1. Achil. 296.

Maxima sororum. Ovid. 2. Met. 346.

Doctæ sorores. Ovid. 5. Met. 255. sic vocat Musas.

Lanificæ sorores, Parcæ. V. Lanificus in LANA.

Viperæ sorores. Ovid. 6. Met. 662. Furiæ sic appellat.

Poeta interdum Parcæ vocant Sorores absolute. Sic Hor. 2. Carm. 3. 15.

Dum res & ætas & Sororum

Fila trium patiuntur atra. [Designat adjecto Trium.]

Dictitare Minervam esse sororem suam. Cic. pro Domo 92. V. loc.

Sorores arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. Minus speciosæ, sed sapore caryotarum sorores, ab hoc Adelphides dictæ.

Et eo modo Sorores Iodices, apud Martial. 14. 148.
SORORŪLA, æ. f. dimin. Plaut. in Fragm. Cliteil. 25. Germana mea forocula.
SORORĪUS, a, um. Adj. ut, Sororia cœna. Plaut. Curc. 5. 2. 60.
 Oscula fororia, Casta & pudica, qualia forores decent. Ovid. 4. Met. 334. in Salmacidis fabula.
Stuprum fororium. Cic. pro Sext. 16. Qui enim in ejusmodi vita nervi esse potuerunt, hominis fraternis flagitiis, fororiis stupris, omni inaudita libidine infamis.
Sororium tigillum. Locus sacer Romæ in honorem Junonis. Sororium tigillum appellatur hac de causa: ex conventionem Tulli Hostilii Regis, & Metii Suffetii ducis Albanorum, Trigemini Horatii & Curatii cum dimicassent, ut victores sequeretur imperium, & Horatius nolter exsuperasset, victorque domum reverteretur, obvia foror, cognita morte sponsi, sui fratris manu occisi, averfata est ejus oculum, quo nomine Horatius interfecit eam, & quanquam a patre absolutus sceleris erat, accusatus tamen parricidii apud Duumviros, damnatusque provocavit ad populum, cujus judicio victor duo tigilla, tertio superjecto, quæ pater ejus constituerat, velut sub jugum missus subit, consecratisque ibi aris Junoni Sororiæ, & Jano Curatio, liberatus omni noxia sceleris est, auguriis adprobantibus. Ex quo Sororium id tigillum est appellatum. Festus.
SORORICĪDA, æ. c. Qui, vel quæ forem occidit. Cic. pro Domo 26. Quid de me quod tulisse te dicis, parricida, fratricida, fororicida, nonne extra ordinem tulisti?
SORORIORE, ari. Sororiari puellarum mammæ dicuntur, cum jam intumescent; quod non singulæ, sed veluti geminæ forores simul nascuntur: sicut Fratercolare puerorum. Plaut. in Fribol. Fragm. v. 11. apud Fest.
SORORĪANS, antis. Partic. Plin. lib. 31. cap. 6. Mammæ fororiantes, præcordia, maciemque corporis piscinæ magis corrigunt.
SORORICULĀTUS, a, um. Adj. Lino & sparto condensatus.
Sororiculata vestes, apud Plin. 8. 48. sunt Quæ perpetuis quibusdam furis, & latioribus virgis regulatæ erant, & eo toto texendi genere confectæ: ut sint tanquam Surorikulatæ, a Suro, cujus diminutio est furculus: nisi si quis a Sura deducere malit. Quod si a Regula derivari non placet, certe a Rica & Rricula deducatur. Turneb. Adverf. 24. 19. V. & Harduin. ad Plin.
SORS, fortis. f. [κλήροσ, λάχοσ Gl. L. G. & G. L.] a Serie secundum Varonem dicitur, Fortuitus alicujus rei eventus. Cic. 2. de Divin. 85. Dicendum igitur putas de fortibus? Quid enim fors est? Idem propemodum quod micare, quod talos jacere, quod tesseras: quibus in rebus temeritas & casus, non ratio, nec consilium valet. Cic. 1. Verr. 65. Accusavi eum, quicum Quæstor fueram, quicum me fors, consuetudoque majorum, quicum me deorum, hominumque judicium conjunxerat. conf. 61. & 46. Virg. 5. Æn. 490.
 — dejectamque ærea fortem
 Accepit galea.
 Cæca fors. Lucan. lib. 5. 66.
 Deterior fors. Sen. Theb. 2.
 Improvisa fors. Claud. de Bell. Get. 370.
 Inaudita Græcis fors ista. V. INAUDIO.
 Iniqua fors. Virg. 6. Æn. 332.
 Mala fors prædæ. Pars, Portio quæ forte evenit seu contigit. Ovid. 13. Met. 485.
 Nova pugnae fors. Virg. 12. Æn. 54.
 Ut Sortem armorum. H. St.
 Arripere id quod fors offert. Cic. 6. Verr. 95.
 Assignare aliquid alicui forte. Cic. 11. Fam. 20.
 Cernere fors dicitur, cum ejus aleæ aliquid permittitur, ut id disceperet, ut eventus sit quem dijudicaverit. Liv. lib. 43. 14. pr. Præquam id fors cerneret, in incertum, ne quid gratia momenti faceret; in utramque provinciam, quod res desideraret, supplementi decerni. Turneb.
 Conjicere fortem in urnam. Cic. 8. Fam. 8. In hydriam. 4. Verr. 127.
 Conjicere provincias in fortem. Liv. 30. 1.
 Contigit fors Tyrhenum. Vell. Patere. 1. 1. 4.
 Dejicere fortem. Caf. 1. Bell. Civil. 6. & Liv. 21. 42.
 Damnari forte. Sil. 6. 341.
 Duci forte dicuntur, qui ad aliquid destinantur. Virg. 2. Æn. 205.
 Laocoon ductus Neptuni forte sacerdos.
 Excidit fors alicujus. Liv. 21. 42.
 Exire fors dicitur, cum ex urna educitur. Cic. 1. Att. 19. Cum de consularibus mea prima fors exisset. Et Hor. 2. Carm. 3. 25.
 — omnium
 Versatur urna: ferius, ocius,
 Sors exitura.
 Legunt forte loca. Virg. 5. Æn. 132.
 Nancisci fortem. V. NANCISCO.
 Revocatur res ad fortem. Cic. 4. Verr. 127.
 Renunciari extra fortem. Cic. 4. Verr. 127. Cui contrar. Sorte, vel Sortito.
 Trahere forte. Virg. 1. Æn. 512.
 — operumque laborem
 Partibus æquabant justis, & forte trahebant.
 Tueri fortem quam tribuit fortuna. Ovid. 17. Epist. 113.
 Versat omnia fors. Virg. 9. Ecl. 5.
 Humana fors. Ovid. 3. Trist. 11. 67.
 Humanæque memor fortis, quæ tollit eosdem,
 Et premit; incertas ipsæ verere vices.
 Intentata fors. Virg. 10. Æn. 39. i. e. Regnum, inquit Servius.
 Irrequieta fors. Ovid. 2. Met. 386.
 Miserandæ fortis affellus. Ovid. 2. Amor. 7. 15.
 Mortalis fors. Ovid. 2. Met. 56.
 Onerosa fors. Ovid. 9. Met. 675.
 Dedit ratio mihi fortem. i. e. Propositum, seu professionem, & institutum vivendi. Acron. Hor. 1. Serm. 1. 1.
 Gaudens forte tori. Ovid. 3. Fast. 463.
 Gaude forte tua. Hor. 1. Epist. 14. 11.
 Objecit Fors mihi fortem. Hor. 1. Serm. 1. 1.
 Acerba fors. Sen. OEth. 7.
 Apera fors. Stat. 1. Theb. 196.

Crudelis fors. Sen. Octav. 3.
 Divina fors. Cic. 3. Philipp. 26.
 Durissima fors. Claud. 1. in Eutrop. 71.
 Durissima fors fati. Lucan. lib. 9. 1049.
 Ferrea difficilisque fors vitæ me premit. Ovid. 5. Trist. 3. 28.
 Funesta fors. Stat. 11. Theb. 315.
 Pessima fors rerum. Ovid. 14. Met. 489.
 Suprema fors. Virg. 5. Æn. 132.
 Toleranda nulli fors. Stat. 1. Theb. 195.
 Ultima fors rerum. Lucan. lib. 5. 692.
 Inter Sortem & Sortes, hæc est differentia; quod Sortes [κλήροσ, Gl. L. G.] velut tessellæ quædam aut taleolæ lignæ inscriptæ fuerant, ipsaque fortis instrumenta: Sors autem ipsa sortitio. Cic. 1. de Divin. 76. Et fortes ipsas & cetera, quæ ad sortem erant parata, disturbavit. Idem ibid. 2. 69. Monstruosissimam bestiam urnam evertisse, fortes dissipavisse.
Convivales fortes. Lamprid. cap. 22. Sortes sane convivales scriptas in cochlearibus habuit tales, ut alius exhiberet decem camelos, alius decem muscas. De ejusmodi fortibus existat integer liber Martialis, 14. qui epigr. 1. v. 5. sic ait,
 Divitis alternas & pauperis accipe fortes,
 Præmia convivæ det sua quisque suo. [V. Suet. Aug. cap. 75.]
Ducere fortes. Virg. 6. Æn. 22.
 — stat ductis fortibus urna.
Sors, pro Vice & munere forte oblato. Liv. 35. 6. pr. Si id facere gravaretur, quod non suæ fortis id negotium esset, se quidem id facturum, quodcumque Senatus censuisset. Budæus.
Æqualis fors. Hor. 3. Carm. 24. 16.
 Defunctumque laboribus
 Æquali recreat forte vicarius. i. e. Æquali conditione, nimirum succedendo ei in laboribus.
Gratam fortem habemus. Nostra forte sumus contentæ. Ovid. 5. Met. 272.
Sors, Judicium. Virg. 6. Æn. 431.
 Nec vero hæc sine forte datæ, sine judice, sedes. Tractum ex Romano more. Non enim audiebantur causæ, nisi per fortem ordinatæ: nam quo tempore causæ agebantur, conveniebant omnes, & ex forte, dierum ordinem accipiebant, quo post tricesimum diem causas suas exsequerentur. Ex Serv. Virg. 1. Æn. 143.
 Non illi imperium pelagi sævumque tridentem,
 Sed mihi forte datum.
Sors, pro Progenie. Ovid. 6. Fast. 30.
 Si genus aspicitur, Saturnum prima parentem
 Feci: Saturni fors ego prima fui. Verba sunt Junonis. Sum, inquit, prima Saturni proles: prima enim ex illo sum genita.
Sors, pro Statu hominum. Suet. Calig. cap. 35. Nullus denique tam abjectæ conditionis, tamque extremæ fortis fuit. H. St.
Sors, Fatalis necessitas. Virg. 2. Æn. 554.
 — hic exitus illum
 Sorte tulit. V. Serv. in loc.
Sors & Patrimonium significat, unde Confortes dicimus, & Dei responsum, & Quod cuique accidit in fortiendo. Paulus & Festus.
Sors, [κεφαλαίον, ἐπιδανείον, Gl. G. L.] Summa est, sive caput, & prima pecunia, quæ confertur in societatem, ut inde lucrum fiat. Plaut. Most. 3. 1. 122.
 Quatuor quadraginta illi debentur minæ,
 Et fors, & fœnus. Ibid. 3. 1. 64.
 Sortem accipe, v. immo fenus: id primum volo. Ter. Adel. 2. 2. 35.
 Etiam de forte nunc venio in dubium, miser. h. e. De pretio quo empta erat fidicina. Ex Donat.
Solvat creditum forte; i. e. Deducta usura reliquum solvat. Liv. 6. 36.
Sortes, numero plurali in hoc significatu. [αἱ κεφαλαῖα δανεισμάτων, Gl. L. G.] Papinian. in l. Uxori. D. de usu & usufr. leg. Fœnus quoque fortium, quas defunctus collocavit. Ibid. Igitur usuras nominum in hereditate relictorum, ante cautionem interpositam debitas, velut fortes, in cautionem deduci necesse est.
Sortes, [χρησμοί, Gl. L. G. & G. L.] Oracula seu responsa, sive syngrapha, in quibus responsa inscripta continebantur. Valer. lib. 1. 6. 3. Cujus rei explorandæ gratia, legati, ad Delphicum oraculum missi, retulerunt, præcipi fortibus, ut aquam ejus lacus emissam per agros diffunderent.
Duræ fortes. Ovid. 13. Met. 180.
Faticinæ fortes. Ovid. 15. Met. 436.
Malignæ fortes tacita ambage. Claud. de Bell. Get. 552.
Obscuræ fortis ambages. Ovid. 4. Fast. 261.
Sacræ fortes. Ovid. 1. Met. 368.
Fatigare fortes. Lucret. lib. 4. 1233.
Salutifera fors, Apollinis responsum salutem afferens. Ovid. 15. Met. 633.
SORTIS, is. f. pro Sors. Teste Prisciano lib. 7. Plaut. Caf. 2. 6. 28.
 Vide, ne qua illic insit alia fortis sub aqua.
SORTI, Adv. [κλήροσ] Virg. 4. Georg. 165.
 Sunt quibus ad portas cecidit custodia forti. Ubi Servius; Sorti, Ex forte: nam adverbium est, quod traxit a militia. Sed rectius hoc in loco legendum videtur, Sorte.
SORTICŪLA, æ. f. dimin. [κλήριδοσ] Sueton. in Neron. Claud. cap. 21. Ac sine mora nomen suum in albo profitentium citharædorum iussit ascribi, forticulaque in urnam cum ceteris demissa, intravit ordine suo.
SORTILĒGIUM, i. n. [χρησμολογία] Actus legendæ fortis. Plin. lib. 28. cap. 4. De quibusdam fortilegiis.
SORTILĒGUS, i. m. [χρησμολόγος, χρησμολόγος, χρησμολόγος, Gl. G. L.] Qui per fortes futura prænuntiat. Hariolus. Cic. 1. de Divin. 133. Nunc illa te stabor, non me fortilegos, nec eos, qui quæstus causa hariolentur. nec psythomantia quidem, quibus Appius, amicus tuus, uti solebat, agnosceret. Lucan. 9. 584.
 Sortilegis egeant dubii, semperque futuris
 Casibus ancipites.
 Apud Porphyriorem in Hor. Sat. 6. lib. 1. Assisto divinis, exp. Sortilegis, & addit, Sortilatores dicit. Apud Commentatorem, qui est in edit. Cruquii, Sarmadacis & fortilegis. H. St. Leguntur sub finem ejus Satiræ
SORTILĒGUS, a, um. Adj. [χρησμολόγος] Hor. de Arte Poet. 219.
 — & divina futuri
 Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.

Sortio, *ire*. [*κλέρω*] *activ.* pro *Sortiri*: antiquum. Var. *Rer. Human.* lib. 20. Cum venerint Censores, inter se fortiant. Ex *Non.* 7. 22.
 Tibi permitto, tute forti. *Plaut. Caf. 2. 6. 43.*
 Inter se fortiant agros. *Ennius apud Non.* 7. 24.
Sortior, [*κλέρωμαι* Gl. G. L.] *Tri.* Sortes facere. *Plaut. Caf. 2. 4. 19.*
 Nam si sic nihil impetrare potero, saltem fortiar.
 Sortita sunt, *Τετράκλις*. *Gloss. Latinogræc.*
 Sortiri aliquibus. *Plaut. Caf. 2. 4. 27.*
 Ad pœnam fortiri. *Cic. pro Cluent.* 129.
 Sortiri quid loquere. *Cic. 1. de Nat. Deor.* 99. h. e. Non considerare, sed quasi fortiri quid loquere.
 Dicas fortiri. V. *DICA.* *Cic. 4. Verr.* 37. Interea dies advenit, quo die sese, ex instituto ac lege *Rupilia*, dicas fortitorem *Syraculis* iste edixerat.
 Dicos fortiri, Sorte dividere. *Virg. 5. Æn.* 756.
 Judices fortiri, Per fortem eligere. *Cic. 2. Q. frat. 1.* Is cum graviter de *Clodianis* incendiis, trucidationibus, lapidationibus, questus esset, sententiam dixit, ut ipse Judices per Prætozem *Urbanum* fortiretur.
 Laborem fortiri. *Virg. 8. Æn.* 445.
 Ocius incubuere omnes, pariterque laborem Sortiti.
 Periculum fortiri. *Virg. 9. Æn.* 174.
 Omnis per muros legio fortita periculum Excubat, exercetque vices quod cuique tuendum est. i. e. Sorte divisa ad defensionem periculi.
 Remos fortiri. *Virg. 3. Æn.* 510.
 Sternimus optatæ gremio telluris ad undam Sortiti remos. Ubi *Serv.* Sortiti remos, Per fortem divisi ad officia remigandi, quis esset proreta, qui pedem teneret.
 Sortiti coff. uter dedicaret. *Liv. 2. 8.*
 Sortiri, vel comparare inter se provincias. V. *COMPARO.*
 Magistratum cum alio fortiri, Per fortem, five Sorte inire. *Cic. 6. Philipp.* 16. Est enim patronus triginta quinque tribuum, quarum sua lege, qua cum *C. Cæsare* magistratum fortitus est, suffragium sustulit.
 Provinciam, Sorte dividere. *Idem 1. Fam.* 9. Si licitum esset legem *Curiatam* ferre, fortitorem esse cum *Collega* provinciam. *Liv. 7. 19.*
 Amicum fortiri, Nancisci. *Hor. 1. Serm.* 6. 53.
 — felicem dicere non hoc
 Me possit, casu quod te fortitus amicum. i. e. Non casu aliquo & fortunæ beneficio factus sum tibi amicus, sed virorum proborum commendatione & meis virtutibus.
 Spatium brevis vitæ fortiri, Obtinere a *Parcis*. *Ovid. 3. Met.* 124.
 Tempora novissima fortitus. *Ovid. 11. Met.* 758.
 Sortiri filium. *1. 3. §. si emancipatus.* D. de bon. poss. contr. tab.
 Fortunam oculis fortitus. *Virg. 2. Æn.* 520. Locum ad feriendum oculis eligens, quem fortuna destinarat vulnere.
 Sortiri secundas, Nancisci. *Sen. de Benef. lib. 2. cap. 28.*
 Sortiri, Disponere. *Virg. 3. Æn.* 376.
 — sic fata deum rex
 Sortitur, volvitque vices, is vertitur ordo.
 Æqua lege necessitas fortitur insignes & imos. *Hor. 3. Carm.* 1. 1.
 Sortiri, aliter. *Virg. 3. Georg.* 71.
 Semper enim refice: ac ne post amissa requiras, Ante veni, & sobolem armento fortire quotannis. Ubi *Serv.* Sortire, Substituere, subministra. Et est verbum iudiciorum. Nam *Sortiri* dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio.
 Sortitum in singulos, Sorte datum. *Cic. 4. Att.* 16. Senatus decrevit, ut tacitum iudicium ante comitia fieret: ab iis consiliis, quæ erant omnibus fortita in singulos candidatos, magnus timor candidatorum.

Sortio, *ire*. [*κλέρω*] *activ.* pro *Sortiri*: antiquum. Var. *Rer. Human.* lib. 20. Cum venerint Censores, inter se fortiant. Ex *Non.* 7. 22.
 Tibi permitto, tute forti. *Plaut. Caf. 2. 6. 43.*
 Inter se fortiant agros. *Ennius apud Non.* 7. 24.
Sortior, [*κλέρωμαι* Gl. G. L.] *Tri.* Sortes facere. *Plaut. Caf. 2. 4. 19.*
 Nam si sic nihil impetrare potero, saltem fortiar.
 Sortita sunt, *Τετράκλις*. *Gloss. Latinogræc.*
 Sortiri aliquibus. *Plaut. Caf. 2. 4. 27.*
 Ad pœnam fortiri. *Cic. pro Cluent.* 129.
 Sortiri quid loquere. *Cic. 1. de Nat. Deor.* 99. h. e. Non considerare, sed quasi fortiri quid loquere.
 Dicas fortiri. V. *DICA.* *Cic. 4. Verr.* 37. Interea dies advenit, quo die sese, ex instituto ac lege *Rupilia*, dicas fortitorem *Syraculis* iste edixerat.
 Dicos fortiri, Sorte dividere. *Virg. 5. Æn.* 756.
 Judices fortiri, Per fortem eligere. *Cic. 2. Q. frat. 1.* Is cum graviter de *Clodianis* incendiis, trucidationibus, lapidationibus, questus esset, sententiam dixit, ut ipse Judices per Prætozem *Urbanum* fortiretur.
 Laborem fortiri. *Virg. 8. Æn.* 445.
 Ocius incubuere omnes, pariterque laborem Sortiti.
 Periculum fortiri. *Virg. 9. Æn.* 174.
 Omnis per muros legio fortita periculum Excubat, exercetque vices quod cuique tuendum est. i. e. Sorte divisa ad defensionem periculi.
 Remos fortiri. *Virg. 3. Æn.* 510.
 Sternimus optatæ gremio telluris ad undam Sortiti remos. Ubi *Serv.* Sortiti remos, Per fortem divisi ad officia remigandi, quis esset proreta, qui pedem teneret.
 Sortiti coff. uter dedicaret. *Liv. 2. 8.*
 Sortiri, vel comparare inter se provincias. V. *COMPARO.*
 Magistratum cum alio fortiri, Per fortem, five Sorte inire. *Cic. 6. Philipp.* 16. Est enim patronus triginta quinque tribuum, quarum sua lege, qua cum *C. Cæsare* magistratum fortitus est, suffragium sustulit.
 Provinciam, Sorte dividere. *Idem 1. Fam.* 9. Si licitum esset legem *Curiatam* ferre, fortitorem esse cum *Collega* provinciam. *Liv. 7. 19.*
 Amicum fortiri, Nancisci. *Hor. 1. Serm.* 6. 53.
 — felicem dicere non hoc
 Me possit, casu quod te fortitus amicum. i. e. Non casu aliquo & fortunæ beneficio factus sum tibi amicus, sed virorum proborum commendatione & meis virtutibus.
 Spatium brevis vitæ fortiri, Obtinere a *Parcis*. *Ovid. 3. Met.* 124.
 Tempora novissima fortitus. *Ovid. 11. Met.* 758.
 Sortiri filium. *1. 3. §. si emancipatus.* D. de bon. poss. contr. tab.
 Fortunam oculis fortitus. *Virg. 2. Æn.* 520. Locum ad feriendum oculis eligens, quem fortuna destinarat vulnere.
 Sortiri secundas, Nancisci. *Sen. de Benef. lib. 2. cap. 28.*
 Sortiri, Disponere. *Virg. 3. Æn.* 376.
 — sic fata deum rex
 Sortitur, volvitque vices, is vertitur ordo.
 Æqua lege necessitas fortitur insignes & imos. *Hor. 3. Carm.* 1. 1.
 Sortiri, aliter. *Virg. 3. Georg.* 71.
 Semper enim refice: ac ne post amissa requiras, Ante veni, & sobolem armento fortire quotannis. Ubi *Serv.* Sortire, Substituere, subministra. Et est verbum iudiciorum. Nam *Sortiri* dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio.
 Sortitum in singulos, Sorte datum. *Cic. 4. Att.* 16. Senatus decrevit, ut tacitum iudicium ante comitia fieret: ab iis consiliis, quæ erant omnibus fortita in singulos candidatos, magnus timor candidatorum.

Sortio, *ire*. [*κλέρω*] *activ.* pro *Sortiri*: antiquum. Var. *Rer. Human.* lib. 20. Cum venerint Censores, inter se fortiant. Ex *Non.* 7. 22.
 Tibi permitto, tute forti. *Plaut. Caf. 2. 6. 43.*
 Inter se fortiant agros. *Ennius apud Non.* 7. 24.
Sortior, [*κλέρωμαι* Gl. G. L.] *Tri.* Sortes facere. *Plaut. Caf. 2. 4. 19.*
 Nam si sic nihil impetrare potero, saltem fortiar.
 Sortita sunt, *Τετράκλις*. *Gloss. Latinogræc.*
 Sortiri aliquibus. *Plaut. Caf. 2. 4. 27.*
 Ad pœnam fortiri. *Cic. pro Cluent.* 129.
 Sortiri quid loquere. *Cic. 1. de Nat. Deor.* 99. h. e. Non considerare, sed quasi fortiri quid loquere.
 Dicas fortiri. V. *DICA.* *Cic. 4. Verr.* 37. Interea dies advenit, quo die sese, ex instituto ac lege *Rupilia*, dicas fortitorem *Syraculis* iste edixerat.
 Dicos fortiri, Sorte dividere. *Virg. 5. Æn.* 756.
 Judices fortiri, Per fortem eligere. *Cic. 2. Q. frat. 1.* Is cum graviter de *Clodianis* incendiis, trucidationibus, lapidationibus, questus esset, sententiam dixit, ut ipse Judices per Prætozem *Urbanum* fortiretur.
 Laborem fortiri. *Virg. 8. Æn.* 445.
 Ocius incubuere omnes, pariterque laborem Sortiti.
 Periculum fortiri. *Virg. 9. Æn.* 174.
 Omnis per muros legio fortita periculum Excubat, exercetque vices quod cuique tuendum est. i. e. Sorte divisa ad defensionem periculi.
 Remos fortiri. *Virg. 3. Æn.* 510.
 Sternimus optatæ gremio telluris ad undam Sortiti remos. Ubi *Serv.* Sortiti remos, Per fortem divisi ad officia remigandi, quis esset proreta, qui pedem teneret.
 Sortiti coff. uter dedicaret. *Liv. 2. 8.*
 Sortiri, vel comparare inter se provincias. V. *COMPARO.*
 Magistratum cum alio fortiri, Per fortem, five Sorte inire. *Cic. 6. Philipp.* 16. Est enim patronus triginta quinque tribuum, quarum sua lege, qua cum *C. Cæsare* magistratum fortitus est, suffragium sustulit.
 Provinciam, Sorte dividere. *Idem 1. Fam.* 9. Si licitum esset legem *Curiatam* ferre, fortitorem esse cum *Collega* provinciam. *Liv. 7. 19.*
 Amicum fortiri, Nancisci. *Hor. 1. Serm.* 6. 53.
 — felicem dicere non hoc
 Me possit, casu quod te fortitus amicum. i. e. Non casu aliquo & fortunæ beneficio factus sum tibi amicus, sed virorum proborum commendatione & meis virtutibus.
 Spatium brevis vitæ fortiri, Obtinere a *Parcis*. *Ovid. 3. Met.* 124.
 Tempora novissima fortitus. *Ovid. 11. Met.* 758.
 Sortiri filium. *1. 3. §. si emancipatus.* D. de bon. poss. contr. tab.
 Fortunam oculis fortitus. *Virg. 2. Æn.* 520. Locum ad feriendum oculis eligens, quem fortuna destinarat vulnere.
 Sortiri secundas, Nancisci. *Sen. de Benef. lib. 2. cap. 28.*
 Sortiri, Disponere. *Virg. 3. Æn.* 376.
 — sic fata deum rex
 Sortitur, volvitque vices, is vertitur ordo.
 Æqua lege necessitas fortitur insignes & imos. *Hor. 3. Carm.* 1. 1.
 Sortiri, aliter. *Virg. 3. Georg.* 71.
 Semper enim refice: ac ne post amissa requiras, Ante veni, & sobolem armento fortire quotannis. Ubi *Serv.* Sortire, Substituere, subministra. Et est verbum iudiciorum. Nam *Sortiri* dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio.
 Sortitum in singulos, Sorte datum. *Cic. 4. Att.* 16. Senatus decrevit, ut tacitum iudicium ante comitia fieret: ab iis consiliis, quæ erant omnibus fortita in singulos candidatos, magnus timor candidatorum.

Sos, pro *Eos* antiqui dixerunt. *Festus.* *Ennius lib. 1.*
 Constitit inde loci propter sos dia dearum. Item,
 Circum sos quæ sunt magnæ gentes opulentæ. Et
 Dum censent terrere minis, horrantur ei sos. Ex emend. *Scalig.*
 Sos interdum pro *Suos* ponebant. Per dativum casum idem *Ennius* confert; Postquam lumina sis oculis. pro *Suis.* *Idem.*
Sōsandra, æ. f. [*Σωσάνδρα*] Insula *Cretæ* adiacens, ita dicta quod incolas suos a vi *Lyctiorum* servavit incolumes. *Stephanus.*
Sosianus, *Apollinis* cognomen, cujus *Romæ* erat statua e cedro (ex *Susia* advecta) teste *Plinio lib. 13. cap. 5. conf. 36. 5. ibique flard.*
Sōsias, five *Sosia*, æ. m. [*Σωσίας*] Philosophus quidam impius, qui sublata penitus providentia omnia temere ferri asserbat: quo in errore & *Euhemerum*, *Diagoram*, *Hipponem* & *Epicurum* versatos accepimus. Est item hoc personæ protaticæ nomen in *Terentiana Andria.*
Sōsibius, i. m. [*Σωσίβιος*] Grammaticus *Lacedæmonius*, cujus meminere *Suidas*, *Diog. Laert. 2. 115.* *Athenæus*, aliique.
 Fuit & alter *Sosibius* homo astutus, qui falso tutoris nomine assumpto *Ptolemæi* regnum invasit, & *Lyfimacho Arfinoes* filio machinatus est necem. *Suid.*
Sōsicles, is. m. [*Σωσικλῆς*] patria *Syracusus*, Poeta tragicus, circa novissima *Philippi Æmyntæ* filii tempora, unus ex iis, quos a *Sideris* nomine, quod septem numero essent, *Pleiadum* appellarunt. Docuit fabulas septuaginta tres: victorias retulit septem. *Suidas.*
Sōsigenes, [*Σωσιγένης*] Astrologus insignis fuit, cujus opera usus est *Cæsar Julius*, cum annum ad *Solis* rationem redigeret. *Plin. lib. 18. cap. 25.*
Sōsimenes, [*Σωσίμενης*] Auctor nobilis, de herbarum viribus scripsit. Citatur a *Plin. lib. 20. cap. 17.*
Sosipatres, tri. m. [*Σωσίπατρις*] prænomine *Flavius*, nobilis grammatici nomen e *Charisto Eubææ* oppido. Hujus libri quatuor institutionum Grammaticæ ad nos, sed mutili, pervenerunt: quos *Frobenius Basilienfis*, *Fabricii* studio in lucem emisit. V. *CHARISTUS.*
Sosipatra, æ. f. [*Σωσιπάτρα*] Femina ac vates doctissima e *Libya*, uxor *Ædesii Sophistæ*, educata dicitur a quibusdam numinibus. Auctor *Eunapius.*
Sōsipolis, [*Σωσίπολις*] Dæmon, seu genius, cultus fuit ab *Eleis*, quod urbem ab *Arcadibus* servavit: unde illi nomen *Pausanias* in *Eliacis* alteris p. 197. *Wech.* Nam cum bellum esset inter *Eleos* & *Arcadas*, & *Eleos* *Arcades* urgent, forte, imminentibus *Arcadibus*, mulier cum infante se *Eleis* obtulit, seque monitum ait, ut eis cum infante, quem sinu gerebat, opem ferret: eisque puerulum exhibuit, quem illi prima parte campi deposuere: irruentibus vero *Arcadibus*, eis visus is non puerulus, sed serpens: qui territi retrocedere cœperunt. Intequentes vero *Elei* *Arcadas* fuderunt, & victoria potiti sunt. Hinc ab *Eleis* templum excitatum est, ubi sese serpens visus est recipere, & *Deus* ab eventu liberatæ urbis *Sosipolis* vocatus est. Sed & ibidem *Ilithyæ* ara erecta est, seu ab ipsa *Sosipolis* esset productus, quem puerili specie effingebant, chlamyde stellata indutum, & manu altera tenentem *Cornucopiæ*, quale scilicet *Fortuna* gestare solet. *Sosipoli* rem divinam ejus templi antiques faciebat, caput & faciem albo oblecto velamine, solaque ipsa templi adytum ingrediebatur. Huic denique *Deo* maxima omnia sua deferebant negotia, maximumque eis jusjurandum erat. De *Jove* *Sosipoli* nuncupato, & *Strabo lib. 14.* scribit, & *Lilius* in *Jove*, *Syntag. 1.* *Histor. Deorum.*
Sōsithæus, [*Σωσίθης*] Poeta tragicus, patria *Syraculanus*, aut, ut alii volunt, *Athenienfis*: quanquam non desunt, qui ex *Alexandria Troadis* ortum malunt, unus ex iis, quos *Pleiadas* appellarunt, quod ad instar *Pleiadum* septem numero essent: *Homeri* tragici ænulus. *Suidas.*
Sōsius, i. m. [*Σόσιος*] Nomen gentile Romanum. *C. Soffi* Prætoris meminit *Cic. 8. Att. 6.*
Soffi, *Bibliopolæ* olim erant celeberrimi, quorum meminit *Hor. de Arte Poet. 345.*
 Hic meret æra liber *Soffis.* *Idem r. Epist. 20. 2.* Alloquitur librum suum. [Semper pr. corr. apud *Suidam* tamen scribitur geminata littera *Σόσιος*, nisi aliud est nomen. Nam apud *Tacit.* quoque *Soffius* & *Soffia.*
Sospes, itis. Adj. [*σῶσις* Gl. L. & G. L.] non solum significat *Eum* qui servatur, id est *salvus* est; sed etiam *Eum* qui servat: unde *Ennius* *Sospitem* pro *Servatore* posuit, teste *Festo.* *Plaut. Asin. 1. 1. 2.*
 Sicut tuum vis unicum gnatum tuæ
 Superesse vitæ sospitem & superstitem, &c. *Idem Capt. 4. 2. 93.*
 Tuum modo in portu *Philopoleum*, vivum, saluum & sospitem
 Vidi. *Liv. 2. 49.* *Sospitesque* brevi in patriam parentes restituant.
 Natus sospes. *Virg. 11. Æn.* 56.
 Curfu sospite mutare lares. i. e. *Navigatione* prospera, & incolumi. *Hor. in Carm. sæcul. 40.*
 Domus sospes. *Ovid. 10. Met.* 400.
 Navis sospes ab ignibus. *Hor. 1. Carm. 37. 13.*
 Juvenes sospites. *Hor. 3. Carm. 14. 10. conf. SISPES.*
Sospita, æ. f. *Junonis* cognomen. *Cic. pro Muren. 90.* Nolite a facris patriis *Junonis Sospitæ*, cui omnes *Consules* facere necesse est, &c. *Idem 1. de Nat. Deor. 83.* *Ovid. 2. Fast. 56.*
 Sospita delubris dicitur aucta novis. conf. *SISPES*
SOSPITALIS, e. Adj. [*σπιτάλιος*] Qui sospitem facit. *Plaut. Pseud. 1. 3. 18.*
 — quis est, qui moram occupato molestam obtulit?
 p. Qui tibi *sospitalis* fuit.
SOSPITAS, itis. f. *Salus*, incolumitas. *Macrob. 1. Saturn. 17.* Auctor publicæ sospitatis. *Ammian. 19. 4.* *Sospitas* corporum firma.
SOSPITO, [*σῶσις*] itis. Incolumem servare. *Plaut. Merc. 4. 7. 28.* *Suppos Peritru-*

Perifrata, sic di tibi unicum gnatum sospitent. Idem Afri. 3. 3. 93.
 Quæso hercle, Libane, sis herum tuis factis sospitari, &c. Sis, i. e.
 Sivas. Liv. 1. 16. Pacem precibus exposcunt, uti volens propitius suam
 semper sospitet progeniem.
 Bona sospites ope gentem. Catull. Carm. sæc. 35. 24.
 Sospitare, Verrius ait esse, Bona spe afficere, aut bonam spem non fal-
 lere. Festus. [Quali Sospes a Σωσπ & Spes ducatur. V. Voff. Etymol.
 qui a pes derivat. Sed mera terminatio videtur, ut in Hospes, ult. pr.
 Sospitent, Salvent, inquit Nonius 2. 819. Ennius Menalippa, Re-
 gnunquæ nostrum sospitent, superstinentque.
 SOSPITATOR, ōnis. m. Apul. Met. 9. p. 218. Elmenh. De cælo mihi
 missus sospitator. Et in Caracallæ nummo arg. apud Vaillant. Tom. 1.
 p. 123. IOVI SOSPITATORI.
 SOSPITATRIX, icis. f. Apul. Met. 11. p. 261. Elmenh. Dea sospitatrix.
 SOSTRATUS, i, m. [Σωστράτης] Gnidius, Architectus, qui Pharum in Ægypto,
 salutem navigantium consulens posuit. Strab. lib. 17. Ipsumque insulæ pro-
 montorium est petra quædam, mari circumluta, quæ turrim habet, multis
 tabulatis excellam ex albo lapide mirifice structam, eodem nomine quo
 insula. Eam Sotratus Gnidius, regum amicus, posuit ob navigantium salu-
 tem, ut epigramma declarat,
 Sotratus Gnidius, Dexiphani filius,
 Diis fervatoribus, pro navigantibus.
 Sotratus, Sculptor, qui ex are signa faciebat. Plin. lib. 36. cap. 12.
 Sotratus item alter Cereris sacerdos, apud Tacitum Hist. 2. 4. 3.
 Sotratus, etiam Vates quidam fuit, qui per forem Græcis multa præ-
 dixit. Nam Bacchis, Naufes, & Sotratus, Atheniensibus Xerxis adven-
 tum prædixerunt, ut est auctor Herodotus.
 Sotratus item Sicyonius, Athleta, cognomento Acrocherstes, ut scribit
 Suidas.
 SŌSUS, Strator pavimentorum industrius apud Plin. lib. 36. cap. 25.
 [Nisi forsan Sosus, Σῶσις, is fuit.]

S O T

SŌTADĒS, [Σωτάδης] Maronites Cretensis, poeta fuit, torpissimi carmi-
 nis auctor, in quo omnes nefandarum libidinum refert species. Hoc
 carminis genus sumpto nomine ex argumento, Cinædos inscripsit. Suidas.
 Sotades cinædus, apud Martial. lib. 2. Epig. 86.
 Sotades alius Athenicnsis, Mediæ Comœdia poeta. Suid.
 Alius item Philosophus. Idem.
 SŌTADĒUS, a, um. [σωτάδευς] Sotadeum carmen constat e quinque
 pedibus, primis duobus Ionicis a majore, & tribus reliquis trochæis. Et
 quia Ionicus a majore constat e duobus primis longis, & reliquis duobus
 brevibus, primus pes interdum soluta prima Ionici in duas breves, fit
 mesomacros constans e media longa, & duabus utrinque brevibus; soluta
 secunda, fit parapæon, constans e prima longa & quatuor brevibus. De
 hoc sic est Atilii Fortunatiani fragmentum: Primus spondeus, secundus
 pariambus, tertius spondeus, quartus pariambus, quintus tribrachys,
 ultimus spondeus. Et quod magis mirum videri potest, totus sotadeus
 numerus e trochæis potest constare pedibus, & duo habet Ithyphallica
 metra, & unum trochæum pedem, &c. V. Aldum in suis grammaticis.
 De sotadeis ne præcipiendum quidem est, amoveantur, si fieri potest.
 Quintil. lib. 1. cap. 8. conf. Idem 9. 4.
 SŌTADĪCUS, a, um. [σωτάδικος] aliud Adj. Plin. 5. Epist. 3. Versus
 sotadici.
 SŌTĒR, ōris. m. [σωτήρ] Salvator, conservator, Gloss. Græcolat. Cic.
 4. Verr. 154. Itaque eum, non solum patronum istius insulæ; sed etiam
 Sotera inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est? Ita magnum ut Latino
 uno verbo exprimi non possit, is est nimirum Soter, qui salutem dedit.
 Vetus codex scribit per aspirationem, Sother. [Contra Græcorum con-
 suetudinem.
 Soter Bacchus. Cæl. lib. 7. cap. 13. Bacchum legimus σωτήρα nuncupatum
 Græcis, quod eos in Mysia, Telepho grassante, servavit, objecta forte illi
 vite, quæ res ab dolo id genus dicta Sphaltes est.
 SŌTĒRIA, orum. n. pl. [σωτήρια] Munera quæ convalescentibus, & a
 morbo aut aliquo fervatis periculo ab amicis mittebantur. Martial. lib. 12.
 56. in Polycarmum,
 Ægrotas uno decies, aut sæpius anno:
 Nec tibi, sed nobis hoc, Polycarme, nocet.
 Nam quoties furgis, foteria poscis amicos:
 Sit pudor, ægrota jam, Polycarme, semel. Dicuntur &
 σωσρα Græcis.
 Soteria etiam dicuntur Vota vel sacrificia pro salute amici perfoluta. Unde
 Stat. lib. 1. Silv. 4. Carmen gratulatorium quod pro restituta Rutilio
 Gallico salute cecinit, inscripsit Soteria.
 SŌTĒRĪCHUS, [σωτήριχος] Versificator fuit ex Asso Troadis, qui Dio-
 cletiani encomium scripsit, Dionysiacorum libros duos & alia nonnulla,
 quæ commemorantur a Suida.
 SŌTĒRĪCUS, i, m. [σωτήριχος] Artifex quidam fuit construendorum
 leætorum rudis, & inelegans, a cujus nomine Soterici lecti dicti sunt
 impoliti a Seneca apud Gell. 12. 2. Meminit Turnebus in Advers. 1. 18.
 SŌTĒRĪDAS, æ. m. [σωτήριδας] Epidaurius grammaticus, Pamphilæ
 doctissimæ mulieris pater. Hujus facit mentionem Suidas.
 SŌTĪŌN, ōnis. m. [σωτήριων] Philosophus Peripateticus, genere Hispanus,
 polygraphus, cujus sæpe meminit Gell. & Diog. Laërt.
 SŌTĪRA, æ. f. [σωτήριρα] Urbs Arienorum ab Antiocho Seleuci filio
 condita. Stephanus.
 Sotira, obstetrix commemoratur a Plinio lib. 28. cap. 7. Tertianis
 quartanisque febribus, plantis ægri menstruo mulieris sanguine illitis,
 mederi solitam, maxime vero si æger subterlinatur ab ipsa muliere, &
 ignoranti, efficacior quippe ea ratione medelam fieri.

S O Z

SŌZŪS A, æ. f. [Σόζυσα] Trium oppidorum nomen, quorum unum in Phœ-
 nice collocatur a Stephano, secundum in Pisidia, tertium in Æthiopia.
 Sozusa, Item [σωζύσα] Herba Atheniensibus sic dicta; alias vero
 Artemisia. Apul. de Herb. cap. 10.

S P A

S P A C O, [Σπακού] Uxor fuit Mithridatis, bubulci Astyagis Medorum regis

& nutrix Cyri: quæ vox, quoniam Medorum lingua canem significat, fa-
 ctum est, ut Cyrus sit creditus a cane nutritus. Herodot. lib. 1. Justin. 1. 4. ext.
 SPADIX, icis. m. [σπάδιξ] quid sit declarat Gellius lib. 2. cap. 26. his
 verbis, Et rutilus & spadix, phœnicei synonymos, qui factus Græce
 nolter est, exuberantiam, splendoremque significant ruboris: quales sunt
 fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti: unde spadici & phœ-
 niceo nomen est. Spadica enim Dorici vocant avulsam e palma termitem
 cum fructu. Virg. 3. Georg. 81.
 Spadices glaucique, color deterrimus albis, &c.
 Spadix, Instrumentum musicum, Julius Pollux auctor lib. 4. f. 59.
 Meminit & Cælius lib. 9. cap. 4. Quintil. lib. 1. cap. 17. de Musica,
 Sed qua laudes fortium canebantur, quaque & ipsi fortes canebant
 (nam psalteria & spadices etiam virginibus probis recusanda) sed, &c.
 SPADICRUS, a, um. Adj. [σπαδικός] Idem quod Puniceus, sive baius,
 quod coloris genus in equis potissimum commendatur, significantia qua-
 dam ruboris, splendorisque, qualis cernitur in termitibus palmarum, qui
 spadices appellantur. Thalesius, in libello de Coloribus.
 SPADICARIUS, i. m. Julius Firmicus lib. 3. cap. 7. Faciet autem Satur-
 nus, si sic positam Venerem forti radiatione respexerit, aut spadicularios,
 aut textores, vel pigmentorum inventores. h. e. Spadicei coloris in-
 fectores, qui carus erat.
 SPADŌ, ōnis. m. [σπάδων Gl. G. L. ἰνδύχος, L. G. ἰνδύχων δὲ φύσις
 G. L.] dictio Græca, idem quod Eunuchus significans, nempe cui
 cremasteres sunt evulsi, id est nervi, quibus colei suspensi sunt. A σπῆν,
 quod est evello, quod ab eo pars maxima virilitatis auferatur. Plin. lib.
 21. cap. 37. Desluvium capillorum in spadonibus non visum.
 Rugosis spadonibus servire. Hor. Epod. 9. 13.
 Spadonum genera sunt varia: Castrati, qui penitus non arrigunt, sive
 qui naturaliter sine testibus progeniti sunt, sive qui ante pubertatem
 omnino excisi. Thlasia, quibus testes fracti sunt: Σπῆν enim frango
 significat: hi & θλαδῖαι, dicuntur. Thlibia, qui attritos eos habent;
 Σπῆν ἑθλίβαν. Eunuchi quia ἑθλίβαν, id est lectum virginum, custodiunt.
 Dicit, ut aliis placet, quod bonæ sint mentis, ab ἑθλίβαν, & a vene-
 reis semotæ. His non solum testes, sed & totus coelus ipse amputari
 solebat. Sunt & quibus quum uterque adesset, altero tamen excisi sunt.
 Castrari quoque mulieres in Lydia reperitum est. Hæc omnes species sub
 Spadonis appellatione comprehenduntur. V. Alciantum de Ver. sig. in l.
 Spadonum, & Jureconf. in l. Si servo. §. ij. de jure dotium.
 Spadones, Surculi qui nihil adferunt. Columel. lib. 13. cap. 10. Ejuſ-
 modi furculos, qui nihil attulerint, spadones appellant: quod non
 facerent, nisi eos suspicarentur inhabiles frugibus: quæ & ipsa appellatio
 rationem mihi subjecit non eligendi malleolos, quamvis probabili parte
 vitis enatos, si fructum non tulissent, quamquam & hos sciam non in
 totum sterilitate affectos.
 SPADŌNIUS, a, um. Adj. Sterilis.
 Spadonia laurus. Plin. lib. 15. cap. ult.
 SPADŌNĀTUS, ūs. m. Conditio castratorum. Tertull. de Cultu fem.
 2. 9. Se spadonatu assignant propter regnum Dei.
 SPAGAS, Picis sive resinæ genus. Plin. lib. 14. cap. 20. In Asia, quæ fit
 e picea admodum candida, spagas vocatur.
 SPALATHRA, æ, f. [Σπαλάθρα] Magnesiæ oppidum apud Plin. lib.
 9. cap. 9. Σπαλίθρη Steph.
 SPALĒI, Populi circa Mæotim auctore Plin. lib. 6. cap. 7.
 SPARGĀNIUM, i. n. [σπαργάνιον] Herba est, folia habens gladioli instar,
 sed arctiora, & in terram magis procumbentia: in summo caule veluti
 pilula prominent, in quibus semen. Ab aliis, Sparganion, aliquibus
 Xiphidion dicitur. Dioscorides lib. 4. cap. 21. Plin. lib. 25. cap. 9. Σπαρ-
 γανῶνα, Cunabula Græcis dicitur.
 SPARGAPĪSES, [Σπαργαπίσης] Filius fuit Tomyridis Massagetarum regi-
 næ, qui captus a Cyro Persarum rege se ipsum interfecit. Herodot. lib. 1.
 SPARGO, si, sum, [σπῆν Gl. L. G. & G. L. πῆσαι, σπῆσι G. L.] Ære.
 Passim aliquid jacitare, quasi per spatium aliquid agere. Plaut. Truc. 2. 4.
 15. Spargisti aquam: jam rediit animus. Al. Aspergisti. Virg. 9. Æn. 629.
 Jam cornu petat, & pedibus qui spargat arenam.
 Spargere se in aristas dicitur herba, quando succreſcit. Plin. lib. 12. cap.
 12. Cacumina in aristas se spargunt. Idem. lib. 3. cap. 9. Differt quod
 in brachia ramorum spargitur. i. e. Expanditur.
 Spargit se in amnem Mosam Rhenus. Plin. lib. 4. cap. 15. extr.
 Sparferant se toto passim campo. Liv. 37. 20.
 In fluctus spargere aliquem, Projicere in fluctus. Virg. 3. Æn. 605.
 Spargere per. Virg. 3. Æn. 126.
 — niveamque Paron, sparsasque per æquor
 Cycladas.
 Sparsi per agros & per vias. Liv. 29. 2.
 Auxilium toto spargit in orbe suum. Ovid. de Nuce, 146.
 Bellum spargere per æquora. Lucan. lib. 2. 682.
 Diem sparfere folis equi. Sil. lib. 5. 56.
 Fama spargitur in turmas. Stat. 9. Theb. 33.
 Flammas per nubila spargit Juppiter. Ovid. 3. Faſt. 286.
 Flores spargere. Virg. 6. Æn. 884.
 Humum spargere foliis. Virg. 5. Ecl. 40.
 Spargite humum foliis, inducite fontibus umbras. i. e. Implete
 Servius.
 Eurus spargens naufragium. Sil. lib. 10. 324.
 Nebulam spargere stellis candidis, Nebula stellas obscurare. Hor. 3
 Carm. 15. 6.
 Nomen per urbes fama sparferat. Ovid. 8. Met. 267.
 Oculos spargere. Pers. 5. Sat. 33.
 — totaque impune Suburra
 Permisit sparsisse oculos jam candidus umbo. i. e. Libere & sine
 metu circumſpicere feminas in Suburra proſtantes.
 Semen spargere. Cic. pro Rosc. Amer. 50. Etenim qui præesse agro co-
 lendo flagitium putes, profecto illum Attilium, quem sua manu spargen-
 tem semen, qui missi erant convenerunt, hominem turpissimum atque
 inhonestissimum judicares. i. e. Seminantem.
 Humo spargere femina. Ovid. 5. Met. 646.
 Semina spargere in solum sterile. Senec. lib. 1. de Benef. cap. 1.
 Sulpiciones quammaxime varie spargere. Quintil. lib. 7. cap. 5.
 Terram spargere imbribus. Senec. de Benef.
 Voces ambiguas spargere in vulgus. Virg. 2. Æn. 98.
 Vulcanus

- Vulcanum spargere totis tectis.** Virg. 7. Æn. 77.
Spargere, Guttatim infundere, & miscere. Virg. 12. Æn. 339.
 — spargit rapida ungula rores
 Sanguineos. Idem 4. 486.
 Spargens humida mella, fopiferumque papaver. Ex Servio.
Spargere, Madefacere. Lucil. lib. 19.
 Latere pendens, saxa spargens tabo, fanie, & sanguine atro.
 apud Cic. 1. Tusc. 107. Unde Aspergere dicimus. Solebant enim veteres
 aqua corpus purgationis causa madefacere, diis inferis sacrificaturi.
Spargere corpus aqua. Virg. 6. Æn. 635.
 Occupat Æneas aditum, corpusque recenti
 Spargit aqua: ramumque adverso in limine figit.
 Ora spargunt lacrimis. Lucret. lib. 2. 976.
Spargere venena. Cic. 2. in Catil. 23. Sed etiam ficas vibrare, & spar-
 gere venena didicerunt.
Spargere se in. ut, Genus in multas species se spargens. h. e. Divisum
 est. Plin. lib. 21. cap. 8.
Spargere, Completere. Virg. 9. Æn. 459.
 Et jam prima novo spargebat lumine terras. Idem 4. Æn. 584.
 Comæ canæ sparguntur per caput omne. Ovid. 3. de Arte Am. 75.
SPARGENDUS, a, um. Partic. [πασίῃ] ut,
 Ignis spargendus. Senec. Herc. Oeth. 15.
 Membra spargenda procellis dare. Lucan. lib. 5. 684.
SPARSUS, a, um. [πασσμένος] aliud Partic. Ter. Heaut. 5. 5. 18.
 — rufamne illam virginem,
 Cæsiam, sparso ore, adunco naso? non possum pater.
Sparfus albo. Virg. 2. Ecl. 41.
 Præterea duo, nec tuta mihi valle reperti,
 Capreoli, sparfis etiam nunc pellibus albo. Ubi Servius: Spar-
 fis pellibus albo, Qui habent adhuc maculas a prima ætate venientes.
 Accessu enim temporis mutant colorem: & eorum maculæ esse gratiæ
 minoris incipiunt.
Tempora sparfus raris canis. Ovid. 8. Met. 567.
Arena sparfa. Virg. 3. Georg. 234.
Capilli sparfi. Propert. lib. 2. 1. 7.
Corpus sparsum Senatus. Lucan. lib. 7. 293.
Humerus sparfus capillis. Hor. 3. Carm. 20. 14.
Humus sparfa cælesti rore. Ovid. 1. Fast. 313.
Manus sparfæ cruore. Virg. 4. Æn. 665.
Sparfæ manus. Plin. lib. 7. cap. 17. Vetus exemplar habet Passis ma-
 nibus.
Sparfæ humanitatis sale litteræ. Cic. 1. Att. 10. Pure loquuntur cum
 humanitatis sparfæ sale, tum insignes amoris notis.
 Vestigia sparfa sunt laceri currus, Disperfa. Ovid. 2. Met. 318.
Sparfior, compar. apud Plin. 26. 34.
SPARSIM, Adv. [σπασίμην] Passim. Huc atque illuc. Plin. lib. 36. cap. 7.
 Augustum undatim crispum in vertices: Tiberium sparsim convoluta canit-
 tie. Hard. Sparfa, non conv. q. V. Gell. lib. 11. cap. 2. Præterea ex
 eodem libro Catonis hæc etiam sparsim & intercise commemoramus.
SPARSIO, ðnis. f. Actus spargendi, de qua sic Statius 1. Silv. 6. 11.
 Hunc rorem veniens profudit Eurus.
 Quicquid nobile Ponticis nucetis,
 Fecundis cadit aut jugis Idumes:
 Quod ramis pia germinat Damafcus. Subjicitque,
 Non tantis Hyas inferena nimbis
 Terras obruit, aut soluta Pleias. Rursus 66.
 Dives sparsio quos agit tumultus? V. Turneb. Advers. 3. 7.
Sparfio, Κράσιον ὁ φανόμενον. Gloss. Latinogræc. V. in CROCUS.
SPARSIBILIS, e. Adj. Quod spargi potest. Tertull. de Pudic. cap. 2. Tan-
 ta sparsilia eorum, quibus Deo adulantur.
SPARSIVUS, a, um. Adj. Petron. cap. 27. Pila sparsiva exerceri. Al.
 Præfina. [Sparfiva, ubi sparsim stabant ludentes, non in trigonum.
SPARTA, æ. & SPARTE, es. f. [Σπάρτη] Eadem est quæ & Lacedæ-
 mon, urbs Laconia in Peloponneso, [vel regio potius circumjecta urbi]
 a Sparto Phoronei filio, qui eam condidit, appellata Sparta. Fuit au-
 tem civitas Græciæ insignis, quæ diu cum Atheniensibus, de principatu
 certans, gravia bella gessit, quæ Lycurgi legibus optime instituta fuit.
 Virg. 3. Georg. 405.
 Veloces Spartæ catulos, acremque molossum
 Pasce fero pingui.
Animosa Sparte. Stat. 5. Silv. 3. 108.
Immunita Sparte. Ovid. 10. Met. 170.
Nobilis Sparte. Senec. Theb.
Potens Sparta. Stat. 1. Achil. 402.
Spartam, quam nactus es, orna; i. e. Officio strenue fungere. Adagium
 est apud Cic. 4. Att. 6. Et 1. 20.
SPARTIATES, æ. m. [Σπαρτιάτης] Nomen gentile. Cic. 5. Fam. 12.
 Spartiates Agesilaus.
SPARTANDUS, a, um. Adj. ut,
 Gens Spartana. Ovid. 3. Met. 209.
 Virgo Spartana. Virg. 1. Æn. 320.
SPARTACUS, i. m. [Σπάρτακος] Famofus gladiator fuit, ut scribit
 Appianus lib. 1. Emphyl. ex Thracia oriundus, robore animi & corporis
 præstans, qui una cum Chyfo & Oenomao, effracto Lentuli ludo gla-
 diatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupit Capua, manumque ferro-
 rum congregata, quasi iusto exercitu comparatam, bellum ingens excita-
 vit: sed victus a Crasso fuit; de quo Lucan. lib. 2. 554.
 Ut simili causa caderes, qua Spartacus hostis. V. Appianum &
 Plutarch. in Vita Crassi. Cic. 4. Philip. 15. Est igitur, Quirites, Populo
 Romano victori omnium gentium, omne certamen cum excurfore, cum
 latrone, cum Spartaco.
Acer Spartacus. Hor. Epod. 16. 5.
Vagans Spartacus. Hor. 3. Carm. 14. 19.
SPARTARIUM, SPARTEUS, & C. V. infra SPARTUM.
SPARTOPOLIUS, [σπαρτοπόλιος] significat Canitiem. Sed in Trage-
 dia, virili specie, nigra ac subpallida: in Comædia vero muliebri erat
 habitu persona. Nam inter personas tragicas & comicas (ut ait Julius
 Pollux lib. 4. f. 133.) numerantur Polia & Spartopolios. Polia (inquit)
 erat anus, ætate dignitateque ceteris antefrans. Gloss. Græcolat. Σπαρ-
 τοπόλιος, Incanus.
- SPARTUM, i. n.** [σπάρτον] Herba genistæ similis, ex qua funes fiebant.
 Dioscoridi lib. 4. 158. id est quod nostri Genistam appellant, foraffis, quia
 genu modo flexilis ad nexus sit, vel quia genibus medeatur dolentibus.
 Est & aliud sparti genus quod in Hispania nascitur, de quo Plin. lib. 19.
 cap. 2. Idem lib. 24. cap. 9. Genista quoque vinculi usum præstat. Flo-
 res apibus gratillimi. Dubito an hæc sit, quam Græci auctores sparton
 appellaverunt, quom ex ea lina piscatoria apud eos factitari docuerim: &
 nunquid hanc designaverit Homerus, quia dixit, Navium sparta disso-
 luta. Nondum enim fuisse Africanum vel Hispanum spartum in usu cer-
 tum est. Et quom futiles fierent naves, lino tamen, non sparto unquam
 futas. Semen ejus, quod Græci eodem nomine appellant, in folliculis
 phaeolorum modo nascens, purgat ellebori vice, drachma & dimidia
 pota in aqua mulsæ cyathis quatuor, jejunis. conf. Gell. 1. 17.
 Sparto fiebant funes nautici. Liv. 22. 20. Gloss. Græcolat. Σπάρτον, Re-
 stis, Resticula. Σπάρτον, Lina. Latinogræc. Spartum, Λευκαία ἐν Σπάρταις.
SPARTARIUM, i. n. [σπαρτόριον] Locus in quo spartorum frequentia est,
 vel spartis confitus. Plin. lib. 11. cap. 8. Falfo excipitur sparrum, quip-
 pe cum in Hispania multa in spartariis mella herbam eam sapiant.
SPARTARIUS, a, um. Adj. Idem 31. 8. Carthago Spartaria, a sparti
 proventu sic dicta.
SPARTEUS, a, um. Adj. [σπάρτεος] Sparto compactum & compo-
 situm. Columel. lib. 6. cap. 12. At si jam in unguis est, inter duos un-
 gues cultello leviter aperies. Postea linamenta sale atque aceto imbuta
 applicantur, ac solea spartea pes induitur. i. e. Ex sparto facta.
 Spartei funes. Cato R. R. cap. 3.
 Spartea sporta. Columel. lib. 12. cap. 6.
 Spartea urnæ, & Spartea amphoræ. Cato R. R. cap. 11. [i. e. Sparto cir-
 cumtextæ, sicut Stramineis funiculis, vel salice fissa circumdari nunc vi-
 treæ ampullæ solent, quo minus offensæ frangantur.
SPARTEOLUS, i. m. Sparteoli vocati sunt Milites, qui vigilias agebant.
 Nomen per contemptum iis inditum vel a calceamentorum genere, vel
 a sparteis tunicis, quibus amicti fuerunt, vel a funibus, quorum multus
 usus in ignibus restinguendis. V. Casaubon. in Suet. Aug. 30. Lips. in
 Tacit. 3. Hist. cap. 64. pr. Schol. in Juven. 14. Sat. 305.
 Ad fumum cœnæ Serapicæ sparteoli excitabantur Tertul. Apol. cap. 39.
SPARUS, i. m. [σπάρων] Gl. L. G.] vel SPARUM, i. n. Telum
 rusticum in modum pedis recurvum, ut ait Servius. Virg. 11. Æn. 682.
 Agrestisque manus armat sparus. [Scribe In modum pedi, &
 V. reliqua Servii.
 Est & militare quoque, ut in sequentibus exemplis patet. Sallust. Catil. c. 56.
 Sed ex omni copia circiter quarta pars, militaribus armis instructa: ceteri,
 ut quemque casus armaverat, sparos, aut lanceas, alii præcutas fides
 portabant. [Immo hic non militare.
 Spara, inquit Festus, minimi generis sunt jacula, a spargendo dicta. Lucil.
 Tum spara, tum murices portantur, tragula parro. conf. Sil.
 1. 388. & Non. 18. 12. & 21. Gell. 10. 25.
 Sparus item, Piscis marinus. Plin. 9. 51. [Gloss. Græcolat. Σπάρων,
 ἰχθύς, Cammarus, Sparus.
SPARULUS, i. m. dimin. Piscis idem, de quo Ovid. Halieut. Fragm. 106.
 Et super aurata sparulus cervice refulgens.
 Res mihi cum sparulo. Martial. 3. 60.
SPASMUS, i. m. five SPASMA, ætis. n. [σπασμός] Contractio, ner-
 vorum rigor, five distensio, convulsio. Plin. lib. 22. cap. 8. Item ex
 mullâ auxiliatur renibus, stranguriæ, opithotonicis spasmis, lumbis.
 Idem lib. 20. cap. 22. Raptis, convulsis, spasmatum nervis salutare.
 Quo loco Hermolaus admonet ex veteri lectione legendum, Ruptis,
 convulsis, spasticis nervis. [Sic & Hard. sed Raptis malim. Gloss.
 Græcolat. Σπασμός, Ruptum. Scribe Raptum. V. in RAPIO.
SPASMOSUS, a, um. Adj. Veget. Mulom. 3. 32.
SPASTICUS, a, um. Adj. [σπαστικός] dicitur Cui aliquid intus convul-
 sum est. Plin. lib. 21. cap. 19. Radicem decoctam bibere spasticis,
 everfis, convulsis, suspiriosis salutare est. Sic lib. 21. cap. 1.
SPATALE, is. n. [σπατάλη] Lascivia, deliciæ. Gloss. Græcolat. Varro
 apud Non. 1. 223. Spatale eviravit omnes venerivaga pueros. al. Spatula.
 Spatale, item nomen mulieris apud Martial. 2. 52. Mammosa Spatale.
SPATALIUM, i. n. Ornamentum muliebre inter delicias mulierum an-
 numeratum. A verbo Græco σπατάλιον, quod significat, delicias ago &
 lascivio. Plin. lib. 13. cap. 25. extr. Juba tradit circa Troglodytarum insulas
 fruticem in alto vocari Ildis crinem, corallio similem, sine foliis,
 præcisum mutato colore in nigrum durefcere: quom cadat, frangi.
 Item alium qui vocetur charitoblepharon, efficacem in amatoriis. Spa-
 talia eo facere & monilia feminas. [Rectius cum aspirata Spathalium.
SPATHA, æ. f. [σπάθη] Longior ensis, ac latior a quibusdam esse dici-
 tur: a σπάθη, scindo, vel dilacero: vel a σπάθη, quod evello five eva-
 gino significat. Apulejus Met. 1. Et militaris sacramenti genium ob
 amissam spatham verebatur. Vegetius de Re Mil. 2. 15. gladios majores,
 spathas vocari docet: minores vero, femispathas.
 Spathis & hastis auxiliarium sternebantur. Tacit. 12. Ann. 35.
 Spatha etiam dicitur, Qua cocturæ in vasis permiscetur & agitanter.
 Plin. lib. 23. cap. 7. Permiscentes spatha coquebant. Sic in vetusto co-
 dice, & in omnibus. Apud Celsum Spatha sape legitur. Hæc Budæus,
 Columel. lib. 12. cap. 22. Deinde permisceto spatha lignea. V. Cels. 7. 10.
SPATHULA, æ. f. dimin. [σπάθου] Celsus lib. 8. 15. At si vastius cor-
 pus, nervique robustiores sunt, necessaria est spathula lignea, & quæ
 crassitudinem duorum digitorum habeat. Quidam Rudiculam vocant.
 Gloss. Græcolat. Σπάθου, ἡ ἕξιφι, Spathula.
SPATHE, es. f. [σπάθη] Genus arboris. Plin. lib. 12. cap. 28.
 Spathe, Ramus palmæ. Theophrastus Corticem palmæ vocat. Plin.
 lib. 16. cap. 26. Palma sola, ut dictum est, in spathis habet fructum
 racemis propendentem. Idem lib. 23. cap. 5. Palma, sive elate, sive
 spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem.
SPATHALIUM, i. n. [σπαθαλίον] dimin. Palmæ ramulus cum dactylis
 dependentibus: de quo est Martialis epigr. lib. 13. 27. V. Salmast. not.
 & SPATALIUM.
SPATHICUS, a, um. Adj. Firmic. lib. 4. cap. 1. Si Luna feratur ad So-
 lem, interdum facit spathicos, & qui assiduis valetudinum vitiis contra-
 hantur. Sed legendum suspicor Spathicos, nimirum a Spasmo, id quod
 admonere videtur verbum Contrahantur. Utcumque sit, Spathicos in-
 terpretor Contractos, convulsos.
SPATHULA, V. SPATHA.

SPATIORE, SPATIOREUS, V. SPATIUM.
SPATIUM, i. n. [*σπάσιον*, *σπασιον* Gl. L. G. & G. L.] non solum de loco dicitur, sed etiam de Tempore.
 De loco. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Sidus spatii immutabilibus ab Ortu ad Occasum commeans.
 Spatium cum de loco dicitur, est Quantum alicujus loci patet magnitudo. Sic etiam spatii Ambulatio & decursus vocatur. Cic. 1. de Orat. 24. Tum Scævola, duobus spatiis tribusve factis, dixisse. i. e. Cum bis aut ter totum ambulationis spatium perambulasset. Tranquillus in Domit. cap. 4. Singulos (missus) a septenis spatiis ad quina corripuit. i. e. A septenis cursibus, a septenis curriculis. Turnebus.
 Discrimina spatii. Ovid. 8. Met. 577.
 Interius spatium, pulcherque recessus. Ovid. 7. Met. 671.
 Adversa spatia. Virg. 5. Æn. 584.
 Desertum spatium. Lucret. lib. 1. 1103.
 Distans spatium. Quintil. lib. 2. cap. 20.
 Extremum spatium. Virg. 5. Æn. 327.
 Immensum & enorme spatium. Tacit. in Vita Agric. 10.
 Latum spatium, *εὐρυχωρία*, Gloss. Græcolat.
 Maxima campi spatia. Virg. 3. Georg. 203.
 Mediocre spatium. V. Mediocris, in MEDIUS.
 Multiplex loci spatium. Lucret. lib. 2. 162.
 Remotum spatium. Ovid. 2. de Arte Am. 487.
 Silveltria spatia. Cic. 1. de Legib. 15.
 Tritum spatium. i. e. Via trita. Ovid. 2. Met. 168.
 Abesse spatio, transitu, passibus, &c. V. ABSUM.
 Addere se in spatia. Virg. 1. Georg. 514.
 Complere spatium. Lucan. lib. 5. 153.
 Conficere viam spatii. Virg. 2. Georg. 541.
 Corripere spatium. V. CORRIPIO.
 Disclusus iniquis spatiis. Virg. 4. Georg. 147. i. e. Angustis. Nimum enim excrevisset Georgicorum liber, si hortorum culturam inferuisset.
 Distare æquali spatio. Ovid. 8. Met. 248.
 Distare pari spatio utrinque. Ovid. 10. Met. 175.
 Distare quadragenò spatio. Plin. lib. 17. cap. 33.
 Emetiri spatium oculis. Virg. 10. Æn. 772.
 Evadere spatium. Virg. 12. Æn. 907.
 Facere spatium. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Facere spatia, Ambulare. Cic. 1. de Orat. 24. Postero autem die, cum illi majores natu satis quiescent, in ambulationem ventum esse dicebat: tum Scævola duobus spatiis tribusve factis dixisse, Cur non imitatur, Crasse, Socratem illum, &c. h. e. Bis aut ter emenso ambulationis spatium. *Après avoir fait deux ou trois tours en sa promenade*, conf. supra a pr. & Spatium unum Basilicæ, &c. infra.
 Infurgere patenti spatio. Ovid. 3. Amor. 2. 79.
 Interflincta spatia columnis. Stat. 3. Silv. 5. 90.
 Laxantur vacuis locis ampla spatia. Sen. Herc. fur. 9.
 Nobilitata spatia Academiæ. V. NOBILIS.
 Notata inscriptis lapidibus spatia. Quintil. lib. 4. cap. 6.
 Porrigere membra in spatium. Ovid. 2. Met. 197.
 Pannis spatii porrectus locus. Hor. 1. Epist. 7. 42.
 Relicto spatio sequi aliquem, i. e. Post intervallum spatii. Virg. 5. Æn. 321.
 Tenere spatii aliquid. Ovid. 1. Met. 440.
 Terret me spatium viæ. i. e. Viæ longitudo. Ovid. 8. Met. 794.
 Transcurrere spatium. Lucret. lib. 2. 162.
 Vacat infinitum spatium. Idem lib. 2. 1052.
 Spatium unum basilicæ, pro Uno versus ambulationis. Cic. pro Muren. 70. de sectatoribus loquens, A quibus si domus nostra celebratur, si interdum ad forum deducimur, si uno basilicæ spatio honestamur, diligenter observari videmur, & coli. Budæus.
 Spatium, pro Curriculo. Lucret. lib. 4. 1193.
 — sollicitat spatium decurrere amoris.
 Spatium & Curriculum. Cic. de Amicit. 40. Deflexit enim jam aliquantulum de spatio curriculoque consuetudo majorum. Idem in Orat. 12. Fateor me oratorem, si modo sim, aut etiam quicumque sim, non ex Rhetorum officinis, sed ex Academiæ spatiis extitisse: illa enim sunt curricula multiplicium, variorumque sermonum. Ex Academiæ spatiis, h. e. Ex Platonica philosophia, quoniam Plato in Academia docuit. Spatia vocat Ambulationes, in quibus philosophi docebant. Curricula pro Exercitationibus capere videtur. Idem pro Rabir. perd. reo 6. Meque, ex comparato & constituto spatio defensionis, in femihoræ curriculum coegitit. [Ubi Spatium & Curriculum Synonyma sunt, ut & in in priori loco.
 Spatium hominum a vestigio ad verticem, Mensura, dimensio altitudinis. Plin. lib. 7. cap. 17.
 De tempore, Dies finitus, ut in Gloss. Græcol. exp. ut, Spatium cogitandi. Ter. Andr. 1. 2. 11.
 Ut ne esset spatium cogitandi ad disturbandas nuptias. Ter. Phorm. 4. 4. 20.
 Spatium quidem tandem apparandis nuptiis, Vocandi, sacrificandi dabitur paululum. Cic. 1. Off. 119. Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem, &c.
 Spatium & Tempus. Cic. pro Quint. 6. Quæ quanta sit, nisi tempus & spatium datum sit, intelligi non potest.
 Spatium ad. Cic. 4. de Finib. pr. Aut spatium sumamus ad cogitandum. Idem 10. Fam. 23. Pontesque, quos feceram, interrupi: ut spatium ad se colligendum haberent homines.
 Biennii spatium. Cic. 1. Q. frat. 1. 11. Qui tibi biennii spatio nunquam in suspitionem avaritiæ venerit.
 Dierum quinque spatium. Liv. 1. 17. Quinque dierum spatio finiebatur imperium. Cic. 4. Verr. 96. Et erat spatium dierum sere triginta ante Cal. Decemb.
 Temporis præteriti spatium respicere. Cic. pro Arch. 1. Quoad longissime potest mea mens respicere spatium præteriti temporis.
 Vitæ spatium. Cic. pro Arch. 29. Si quibus regionibus vitæ spatium circumscriptum est, &c.
 Vitæ spatium & longinquitas. Plin. lib. 7. cap. 48.
 Vitæ extensum spatium. i. e. Longum. Patercul. lib. 1. 11. 6.
 Spatium vitæ, pro Anno. Plin. 7. 51. Sexagesimum vitæ spatium.
 Sine fine spatium. Lucret. lib. 2. 91.

In medio spatio. Cic. 3. de Orat. 7. O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, & inanes nostras contentiones, quæ in medio spatio sæpe franguntur.
 Hoc spatio. Cic. 2. de Orat. 353. Hoc interim spatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse.
 Annum spatium. Plin. lib. 9. cap. 10.
 Breve spatium. Lucret. lib. 2. 77.
 In tam brevi spatio. V. IN præpositionem.
 Diurnum & nocturnum spatium. Cic. 1. de Invent. 39.
 Longo spatio. Cic. 2. Off. 81. Propterea quod tam longo spatio multa hereditatibus tenebantur.
 Longius spatium anno. Ovid. 18. Epist. 25.
 Medium noctis spatium. Ovid. 9. Met. 685.
 Parvum spatium. Propert. lib. 2. 24. 43.
 Velocis spatii meta novissima, Mors, finis vitæ. Sen. Troad. 5.
 Arcto spatio coercere aliquem. Ovid. 2. Trist. 531.
 Dari spatium alicui. Cic. 1. de Orat. 252. Quantum in hac acie quotidiani muneris spatii nobis datur. conf. Spatium & Tempus supra.
 Evanescit dolor spatio. Ovid. in Ibin 11. Spatio scilicet temporis.
 Habere spatium ad dicendum. Cic. 2. Verr. 56. Etiam si spatium ad dicendum nostro commodo, vacuosque dies habuissimus.
 Intercedit spatium dum. V. INTERCEDO.
 Interjecto spatio. V. INTERJICIO.
 Interponere spatium. V. INTERPONO.
 Interpositum spatium longius æquo. Lucret. lib. 4. 561.
 Occidit spatium. V. OCCIDO.
 Sortitus spatium brevis vitæ. Ovid. 3. Met. 125.
 Sum. ut, Quum erit spatium, utrumque dabo. Cic. 5. Att. 14. Et 9. Fam. 5. Mihi si spatium fuerit, in Tusculanum ante Nonas veniendi, istic te videbo.
 Sumere spatium ad aliquid faciendum. V. SUMO, & supra Spatium ad. Sumere aliquid spatii. Cic. 5. Att. 14.
 Transcribere vitæ spatium alicui. i. e. Transponere. Metaphora est ab iis, qui nomina sive pecuniam aliis creditoribus transcribunt. Ovid. 7. Met. 173.
 Spatium, pro Dilatione. Liv. 8. 32. Orabant ut rem in posterum diem differret: & iræ suæ spatium, & consilio tempus daretur. Budæus.
 Spatium, pro Mensura & temporibus pedum in carmine. Cic. in Orat. 193. Trochæum autem, qui est eodem spatio, quo choreus, cordacem appellat. Quintil. lib. 9. cap. 4. Poëma nemo dubitavit perito quodam initio solum, & aurium mensura, & similiter decurrentium spatiorum observatione esse generatum.
SPATIOLOM, i. n. dimin. Arnob. lib. 4. Quædam spatiola defamata. Pallad. 1. 38. Spatiolis inter fe patentibus.
SPATIOSEUS, a, um. Adj. [*σπασιος* Gl. L. G. & G. L.] Amplum, seu Capax, ut vult Gloss. significat. Columel. lib. 6. cap. 2. Idem lib. 5. cap. 5. Laxiora interordinia relinquenda: sive bidentibus angustiora: sed neque spatiosiora quam decem pedum, neque contractiora quam quatuor.
 Ævum spatiosum. Ovid. 8. Met. 529.
 Corpus spatiosum. Ovid. 3. Met. 56.
 Thefes ad exercitationem dicendi spatiosæ atque uberes. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Bellum spatiosum, Quod diu durat. Ovid. 13. Met. 206.
 Nox spatiosa. Ovid. 1. Epist. 9.
 Senectus spatiosa, Longa. Ovid. 12. Met. 186.
 Tempus spatiosum. Ovid. 1. Amor. 8. 81.
 Vetultas spatiosa. Ovid. 15. Met. 623.
 Compar. Æquo spatiosior. Ovid. 2. de Arte Am. 644.
 Superl. Spatiosissimus paries domus. Quintil. Decl. 1.
 Sedes spatiosissima. Plin. Paneg. 63.
SPATIOSE, [*σπασιος*] Spatiosus, Spatiosissime; Uberius, copiosus, diffusus. Plin. 3. Epist. 18. pr. Eadem illa spatiosus & uberius volumine amplecti. Plin. lib. 25. cap. 8. Et in Creta autem non spatiosè nascitur. Idem lib. 13. cap. 5. Quoniam spatiosè fruticat. Propert. lib. 3. 20. 11.
SPATIOSTAS, atis. f. Sidon. 2. Epist. 2. Exactissima spatiositate quadrari.
SPATIORE, [*σπασιον*, *σπασιον*] ari. Deambulare. Virg. 4. Æn. 62.
 Aut ante ora deum pingues spatiat ad aras. Plin. lib. 5. cap. 9. de Nilo, Per totam spatiat Ægyptum, secundus innatat terræ. Ovid. 2. Met. 573. — summa spatiat arena.
 In umbra spatia. Propert. lib. 4. 9. 40.
 Palæstrice spatia. Cic. de Opt. gen. orat. 8. Sed ita ut palæstrice spatia in xylo liceat. V. PALÆSTRA.
 Passibus conjunctis spatiantur ambo. Ovid. 11. Met. 64.
 Spatiari, metaphorice, pro Latus vagari. Sen. de Ira 3. 10. Proderit morbum suum nosse, & vires ejus, antequam spatiantur, opprimere.
SPATIANS, antis. Partic. [*σπασιων*] Plin. lib. 57. cap. 8. Petitur ex alto, in centenos pedes actis plerumque puteis, ore angustatis, intus (ut in metallis) spatiantem venam.
 Flumine lato spatiantem Gangem bibit. Ovid. 5. Trist. 3. 23.
 Brachia spatiantia compefcere. Ovid. 14. Met. 629. Brachia intelligit arborum aut vitium.
SPATIATUS, a, um. [*σπασιων*] Partic. ut Litore curvo spatia conjux. Ovid. 3. Fast. 469.
SPATIATOR, oris. m. [*σπασιων*] Macro. 2. Saturn. 10. M. Cato Senatorem non ignobilem Cæcilium spatiatorem & Fescenninum vocat. Spatiatorem pro Erratore posuit Cato, auctore Festo.
SPATULA, V. Spathula, post SPATHA.

S P E

SPECIALIS, SPECIALITAS, SPECIALITER, SPECIARIUS, SPECIATIM, SPECIES, SPECILLUM, SPECIMEN, V. infra in SPECIO.
SPÉCIO, vel **SPÍCIO**, xi, ctum, [*σπίσιον*] Ære. apud antiquos in usu fuit, quod Videre significat. Unde augures Specere, hoc est inspicere aves dicebantur. Ennius,
 Vos epulo postquam spexit. Plaut. Caf. 3. 1. 2.
 — nunc specimen specitur, nunc certamen cernitur. Plaut. Truc. 5. 8.
 Supplicium ad te hanc minam sero auri, si mihi rides, speco.
 §. e. Cerne. Al. Espice. V. Accidal. nor. Hoc verbo Plaut. Mil. 3. 1. 100. utitur;

utitur, ne quis hic infolens putet. In editis Ridespice male legitur. Turneb. 11. 21.
 Spicit & spiciunt ex Plauto & Catone adduxit Festus. Et apud eundem sic scribit Ennius:
 Quod ubi rex paulo spexit, de contibus celsis. conf. Varr. de L. L. 5. 8. Plaut. Mil. 3. 1. 98.
SPECIO, ōnis. f. a Specio verbo antiquo. Varr. lib. 5. de L. L. 8. Et quod in auspiciis distributum est: qui habeant spectionem, qui non habeant. &c.
Specio, in auguralibus ponitur pro Aspectione & nuntiatio, quia omne jus sacrorum habent, auguribus spectio duntaxat, quorum consilio rem gererent magistratus, non ut possent impedire nuntiando, quæ cum vidissent satis, spectio sine nuntiatione data est, ut ipsi auspicio rem gererent, non ut alios impedirent nuntiando. Festus. [V. Cic. 2. Phil. 81. ejusdemque & Festi interpretes.
SPECTUS, ūs. m. Adspectus. Pacuv. apud Festum, Spectus protervo ferrox. Apul. Met. 3. pr. Obliquato spectu conspicio. al. Aspectu. Plin. 2. 52. In sedecim partes cælum in eo spectu divisere Tusci. Hard. Aspectu.
SPECIMEN, ūnis. n. [ἀπόδειξις Gl. L. G. & G. L.] Argumentum quoddam, & probatio, sive Exemplar rei alicujus occultæ: quale est quod in mercibus emptori solet ostendi, ut in pannis; vel degustatio in esculentis. Plaut. Most. 1. 2. 52.
 Unum ubi emeritum est stipendium, igitur tum Specimen cernitur, quo eveniat ædificatio.
 Egregium specimen. Sen. Theb. 1.
 Popularis iudicii specimen. Cic. de Clar. Orat. 188.
 Adhibere specimen. V. ADHIBEO.
 Capere specimen. Cic. 1. Tusc. 32. Quid illud? num dubitas quin specimen naturæ capi deceat ex optima quaque natura? [An Debeat?
 Capere specimen omnis affectus. Sen. Med. 6.
 Dare specimen. Virg. 2. Georg. 241.
 Salsa autem tellus, & quæ perhibetur amara, Tale dabit specimen, &c.
 Dare specimen ceteris, & Sui periculum facere. Cic. 1. Verr. 27. Tu vero, Cæcili, quid potes? quo tempore, aut qua in re, non modo specimen ceteris aliquod dedisti, sed tute tui periculum fecisti? V. DO.
 Esse aliquibus specimen. Cic. 3. de Legib. 10.
 Sumere specimen. Plin. lib. 7. cap. 55.
 Specimen, i. e. Indicum. Cic. in Pison. 95. Damnatio ista, quæ in te flagitatur, obstitit P. Rutilio, quod specimen habuit hæc civitas innocentia. i. e. Exemplum, ut ait Budæus. Idem 3. de Nat. Deor. 80. Cur temperantiæ, prudentiæque specimen, ante simulacrum Veltæ, Pontifex Maximus est Q. Scævola trucidatus?
 Dare specimen indolis. V. INDOLBS.
 Habeo hoc specimen probitatis illius. Plin. in Paneg. cap. 61. Ingenitis animi specimen haberetur. conf. SPECIO supra.
SPECIES, ōis. f. [εἶδος, Gl. omni.] Effigies, facies, imago; ab antiquo verbo Specio, quod vide. Plaut. Bacch. 4. 7. 40. Bellan' videtur specie mulier? Idem Mostel. 1. 3. 23. Ain' alios meam speciem irridere? Species ab aspectu dicta est, inquit Gell. lib. 13. cap. 28.
 Coningere quandam formam & speciem deorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 37.
 Accipere speciem. V. ACCIPIO.
 Gemma specie crystallina. Plin. lib. 31. cap. 10.
 Gemma specie vitrea. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Humana species & figura. Cic. pro Rosc. Amer. 63. Portentum atque monstrum certissimum est, esse aliquem humana specie & figura, qui tantum immanitate bestias vicerit.
 Magnificæ species, cultusque locorum. Stat. 3. Silv. 5. 89.
 Oris species. Liv. 2. 23. pr. Ad hoc promissa barba & capilli efferaverant speciem oris.
 Ovorum specie. Plin. lib. 11. cap. 25. Similiter his & scorpiones terrestres, vermiculos, ovorum specie, pariunt.
 Soli species, Forma, & qualitas. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Urbis species, pro Forma & situ. Plaut. Perf. 4. 4. 2.
 Vertuntur species animorum. Virg. 1. Georg. 420. i. e. Qualitates & naturæ in brutis & hominibus variantur, Animi mutantur.
 Decolor æris species. V. DECOLOR.
 Decora species. V. DECORUS.
 Eximia pulchritudinis species. Cic. in Orat. 18.
 Fœda specie tæter. Lucret. lib. 2. 421.
 Formosa & illustris species. Cic. 3. de Orat. 52.
 Globosa species. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Liberalis species. Cic. 1. Off. 141.
 Miranda species. Lucret. lib. 2. 1036.
 Misera & hebilis species. Cic. 11. Philipp. 7.
 Multiformes species. V. post MULTUS.
 Ovata species. V. OVATUS in OVUM.
 Sacra species. Sen. Octav. v. 488. — generis humani arbiter
 Electus, orbem tu sacra specie regis,
 Patriæ parens. i. e. Specioso & magnifico titulo Patris patriæ.
 Semiferæ hominum species. Lucret. lib. 2. 701.
 Serena species mundi. Serenitas vel pulchritudo. Lucret. lib. 4. 138.
 Commovere animos aliquorum natura & specie sua. Cic. 2. Off. 32.
 Habere. ut, Tephritis gemma novæ lunæ speciem habet, curvatæ in cornua. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Reddere speciem alicujus rei. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Representat cordis speciem Encardia gemma. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Rursus ibidem, Enorchis divisa testium effigiem representat.
 Spargere radios fulgentes in orbem ad speciem sideris. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Sum. ut, Est Pæantidibus gemmis species aquæ glaciata. Plin. 37. 10.
 Species, sine Genit. adjecto, pro Pulchritudine, seu Forma. Liv. 1. 1. 7. Boves mira specie. Et cap. 9. Unam longe ante alias specie & pulchritudine insignem.
 Cum Genit. Ovid. 5. Fast. 353. — ætatis specie, dum floreat, uti.
 Species, pro eo quod videtur aliquid effe, nec est. ut, Cic. de Amicit. 47.
 Securitas, specie quidem blanda, sed re ipsa multis locis repudianda.
 Adulationis species. Plin. 5. Epist. 3. Ne quam in speciem adulationis incidam.
 Amicitia specie deceptus. Tacit. 1. Ann. 10. i. e. Simulatione.
 Honestatis species neque probabilis, neque satis idonea. Cic. 3. Off. 41.
 VOL. IV.

Veri species. Hor. 2. Serm. 3. 208.
 Præter speciem stultus es. Plaut. Mostel. 4. 2. 49. h. e. Stultior, quam vel ex vultu appareat.
 Vera comitia adumbrata ad speciem & vetustatis usurpationem. Cic. 2. de Lege Agr. 30.
 Ferre præ se speciem boni viri. Cic. 2. Off. 39.
 Habere humanitatis primam speciem. Cic. 4. Tusc. 32.
 Inhibebat in ejus mente species eloquentiæ. Cic. in Orat. 18.
 Induere speciem percussoris. Liv. 40. 12.
 Intueri hujus vitæ speciem. Cic. 1. Fam. 9.
 Præbere speciem scurrantis. Hor. 1. Epist. 18. 2.
 Sustinere alicujus dignitatem, non solum consilio, sed ipsa specie. Cic. pro Domo 5.
 Rixæ specie. Liv. 1. 40. i. e. Simulatione.
 Ad speciem accommodatus. V. ACCOMMODO.
 Ad speciem adornari. V. AD, præpos.
 In fictæ simulationis specie pietas inesse non potest. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
 In speciem, h. e. Ipsa specie, ipso externo conspectu. Cic. 7. Verr. 85. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma propter dimissionem propugnatorum atque remigum.
 In speciem modo preces jactantur, Simulate. Liv. 4. 42.
 Per speciem legationis in Asiam ablegatus est, ut invidiæ subtraheretur. Auctor de Viris Illust. 64. Liv. 1. 41. Celata morte Tarquinii, per speciem alienæ fungendæ vicis, suas opes firmavit.
 Adumbrare speciem excellentis eloquentiæ. Cic. in Orat. 43.
 Devincere aliquos specie clementiæ. Cic. 2. Philipp. 116.
 Dedit exercitus speciem hosti abeuntis. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Duci utilitatis specie. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Efficere speciem exercitus. Cic. 12. Fam. 13. Ex quibus utrisque civitatibus, Græcorum militum numero, speciem exercitus effecit.
 Habere gloriæ speciem. Cic. 10. Fam. 12. Hæc omnia, quæ habent speciem gloriæ, collecta ex inanissimis splendoris insignibus, contemne. Idem 13. Fam. 30. Non dubito quin scias, in his necessariis, qui tibi a patre relicti sunt, me tibi esse conjunctissimum, non his modo causis, quæ speciem habent magnæ conjunctionis, sed iis etiam, quæ familiaritate & consuetudine tenentur.
 Habere speciem utilitatis voluptas dicitur. Cic. 3. Off. 12.
 Habet interim aliquam speciem probationis. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Induere speciem latronis. V. INDUO.
 Præbere speciem atque opinionem pugnantium. Cæf. 3. Bell. Gall. 25.
 Esse in speciem, i. e. In decorum. Plaut. Most. 1. 2. 41.
 Ut & in usum boni, & in speciem populo Sint.
 Species, Aspectus, res visa. Virg. 2. Æn. 407.
 Non tulit hanc speciem furiosa mente Choræbus.
 Aula tacita fiebilis species, Lugubris aspectus atrii deserti. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 148.
 Rei alicujus speciem præbere, Referre. Plin. lib. 20. cap. 19. Foliis (si procul intuearis) speciem passerum præbentibus.
 Species, pro Visionibus nocturnis. Liv. 26. 10. Pleraque apud multitudinem, aut per nocturnas visa species, aut, velut divinitus mente monita, agens. De P. Cornelio Scipione loquitur.
 Cælestium species oblata. Liv. 1. 31. extr.
 Variæ illudunt species. Virg. 4. Georg. 406.
 Eadem est in somniis species eorum, quæ vigilantes videmus. Cic. 4. Acad. 52.
 Vanæ finguntur species, velut ægri somnia. Hor. de Arte Poet. 7.
 Moveri falsa visione & specie doloris. Cic. 2. Tusc. 42.
 Species, Lucretio etiam est, Actio ipsa cernendi, quæ Græcè ὄρασις dicitur, vel potius Sensus cernendi, ut cum scribit, lib. 5. 723.
 Denique eam partem, quæcunque est ignibus aucta
 Ad speciem nobis vertit. i. e. Oculos nostros versus. Turneb.
 Species etiam a Vitruvio 9. 4. usurpatur, cum res aliquam in partem conversa spectat. Nam cum de Luna dixisset, Superiora spectat: subjecit, Totum lumen ad superiorem speciem retineri: id est totum eius sic retineri lumen, ut sursum spectet. Ex Turnebo. [Species, pro Facie.
 Species [ἀδία Gl. G. L.] definitur a Dialécticis, ut sit. Id quod dicitur de pluribus differentibus numero: ut homo est species, sub qua comprehenduntur Socrates, Plato, &c. Cic. in Topic. 30. In divisione formæ sunt, quas Græci ἀδίας vocant: nostri, si qui hæc forte tractant, species appellant: non pessime id quidem, sed inutiliter ad mutandos casus in dicendo. Nolim enim, ne si Latine quidem dici possit, specierum & speciebus dicere: & sæpe his casibus utendum est, at formis & formarum velim, &c. Forma est notio, cujus differentia ad caput generis & quasi fontem referri potest. Idem 1. Acad. 30. Mentem volebant rerum esse judicem, solam censentem idoneam, cui crederetur, quia sola cerneret id, quod semper esset simplex, & unius modi, & tale quale esset. Hanc illi ἀδίας appellabant, jam a Platone ita appellatam: nos recte speciem possumus dicere. conf. FORMA.
 Viveri specie dissimili. Diverso genere. Lucret. lib. 2. 663.
 Partes generis, communiione quadam similes, specie autem differentes. Cic. 1. de Orat. 189.
 Objici formæ, & offerre speciem. Cic. 1. de Divin. 81.
 Summæ species duæ, sicca & liquida. Plin. lib. 24. cap. 7. De resina.
 Optima species, & figura dicendi. Cic. in Orat. 2. Quid enim est majus, quam quoni tanta sit inter oratores bonos dissimilitudo, judicare quæ sit optima species, & quasi figura dicendi? Utrumque per translationem dictum. Nam Species proprie forma est cujusque rei, quam aspiciamus: Figura vero a fingendo dicta est. Verum quia Species ea est, quæ rebus omnibus appellationem & proprietatem quandam attribuit, ideo pro cujuslibet rei propria natura poni solet. ut Species hominis sit idem, quod Natura hominis: atque ita de reliquis. Itaque dicunt Species rerum æternas esse: quia licet singularia atque individua intereant, tamen ipsa natura conservatur. Ut post centum annos nullus erit eorum hominum, qui nunc sunt: & tamen erit hominum species & natura, sed in aliis hominibus. Hoc autem in loco Species ponitur pro Modo quodam, & quasi Facie orationis: quæ tunc optima est, quum res eas, de quibus sermo est, ita exprimit, ut ante oculos ponere videatur, & res humiles presse ac subtiliter, mediocres æqualiter ac temperate, magnas sublimiter & graviter enuntiet.

Speciem prisci Jurisconsulti appellant, quod recentiores Legis casum. Ulpianus in Tract. Donat. inter virum & uxorem, cap. Sed interim. Quando itaque non retro agitur, emergunt vitia, ut Marcellus animadvertit in specie hujusmodi. Paulus in Tractatu 2. de Legat. cap. Largus. Proxime ex facto incidit speciestalis. Ibidem tamen, In hunc casum, inquit ille, ancillas substitutas videri, in quem casum fideicom. mere-ri. Quintil. Thema vocat, quasi facti positionem vel eventus. In hac igitur specie, significat Quom ita contingit.

Species in plurali, pro Aromatibus aliquando sumitur. Macrobr. lib. ult. Saturn. cap. 8. Species & acres & calidæ, superficiem, cui apponuntur, exulcerant. Martianus in l. ult. D. de publican. Species pertinentes ad vestigal, cinnamomum, piper longum, piper album, &c.

Species auri, Des Effeces. V. Præ manu, in MANUS. H. St. Ita sæpe, puto, J. Cti.

Resistentes Species. V. in dictione ADÆRO.

SPECIĀLIS, e. Adj. [ἐιδικός, ιδίος Gl. G. L.] non tam Particulare, quam Proprium, & veluti Peculiare significat. Julius Capitolinus in M. Phil. cap. 17. Macrianorum familiam id speciale semper habuisse, ut Alexandrum Magnum in auro atque argento exsculptum semper haberent. Sen. Epist. 58. ait, Genus generale & genera specialia esse. V. Quintil. 5. 7. & 12. 2.

SPECIĀLĪTER, Adv. [ἐιδικῶς Gl. L. G. ιδιῶς G. L.] Columel. lib. 3. cap. 9. Atque de cura eligendi malleoli generatim præcepimus: nunc illud proprie specialiter. Quintil. lib. 6. cap. 11.

Compar. Qui specialius jactantur. Cæl. Aurel. Acut. 3. 13. 141.

SPECIĀLĪTAS, ātis. f. Tertull. adv. Marc. 5. 8. In distributione facienda, & in specialitate interpretanda.

SPECIĀRIUS, a, um. Adj. Specialis. Cæs. 3. Bell. Civil. 53. ubi de Scævæ centurionis scuto loquitur: Cohortemque, inquit, postea duplici stipendio frumento, vel speciaris militaribusque donis amplissime donavit. Dubitarunt aliquando docti de lectione hujusce loci. Turneb. Advers. 27. 24. in antiquis depravate scribi ait, Frumento, vespeciaris, militaribus donis. Ex quo ille facit, Veste, pecuniariis, militaribus. Jac. Dur. Cassellii 2. 15. Variar. vulgatam lectionem tueretur, & Speciaris dona interpretatur Triticum, lardum, oleum, vinum, ceteraque legumina, quæ a Jctis aliisque auctoribus prisci trito vocabulo Species dicuntur. Cassellii lectionem approbat Lipsius, & profecto quicquid alii substituunt, retinenda illa videtur. [Immo vero merito cordatioribus suspecta est, vel propter importunam prorsus Disjunctivam particulam, quum sententia loci Copulativam requirat. Itaque locum Rob. Steph. ut & Fulv. Ursin. asterisco notarunt, quum Aldina & Jun- tina vulgatam exprimant. Ant. Augustinus legit, Frumento, Veste, pecunia, aliisque militaribus donis. P. Victorius vero Var. lect. 1. 23. Frumento, veste, diariis, militaribus donis. Sed quorsum Diaria, ser- vile præmium? Lege, Veste, peculiaribusque mil. don.]

SPECIARIA, æ. f. Inscriptio vetus in lapide Romæ, apud Reines. Inscr. class. 5. 5. 39. THALASSIAE. MIMAE. C. PISONIS. NOTHI. SPE- CIARIAE. CONTVBERN. BENE. MERENT. V. Lex. Pitisc.

SPECIĀTIM, Adv. [κατ' ἑἰδίον] contrarium habet Generatim. Cic. Post. redit. in Senat. 20. Multa de me C. Messinius & amicitix & Reipublicæ causa dixit, legem speciatim initio de salute mea promulgavit. Vetus exemplar legit Separatim.

SPECIŌSUS, a, um. Adj. [εισός, Gl. L. G. al. εἰσός] Pulcher spe- cie, i. e. forma. Plin. lib. 13. cap. 4. Minus speciosæ, sed sapore ca- ryotarum forores.

Corpus speciosissimum. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Eloquentia locuples & speciosa. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Fabula speciosa locis. Hor. de Arte Poet. 319.

Frons speciosa altis cornibus. Ovid. 3. Met. 20. al. Spaciofa. [Quod nollem Doctiff. interpretibus tantopere se probasset. confundi autem hæc solent. V. Ulmus speciosa.

Juventus speciosa. Valer. 7. Argon. 556. al. Pegasea.

Mulier speciosa. Formosa. Ovid. 3. de Arte Am. 421.

Miracula speciosa. Hor. de Arte Poet. 144.

Ulmus speciosa nitentibus uvis. Ovid. 14. Met. 661. al. Spatiofa.

Vocabula speciosa. Hor. 2. Epist. 2. 116.

Honore tituli speciosus. Ovid. ad Liv. 269.

Familiam nemo speciosiore producit. Sen. Epist. 87.

Familia admodum speciosa. Vellei. Paterc. 2. 59.

Personas speciosas accipere debemus, Clarissimas personas utriusque se- xus: item eorum, qui ornamentis Senatoriis utuntur. Hæc Ulpianus in l. Speciosas. D. de verb. signific.

Dictu speciosus. Liv. 1. 23. Sed si vera potius, quam dictu speciosa di- cenda sunt.

Speciosus, [πικρός Gl. L. G.] pro Dictu specioso.

Criminosus minus speciosa, Quæ parum coloris habet. Liv. 1. 54.

Causas justas, magnas, & speciosas habere. Cic. 16. Att. 7.

Nomina speciosa imponere culpæ, Pulchra & honesta. Ovid. 7. Met. 69.

Compar. Plin. lib. 19. cap. 30. Triticum quo celerius, eo speciosius & robustius. Cell. lib. 2. cap. 2. Si plenior aliquis, & speciosior, & co- loratior factus est.

Superl. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7. Hoc enim speciosissimum est in illo, quod dedimus vel perdituri, quod totum permisimus accipien- tium arbitrio.

SPECIOSUS, [εισός] ius, issime. Adv. Ornate. Liv. 34. 7. Et equus tuus speciosius intratus erit, quam uxor vestita.

Africani humanitas late specioseque patuit. Val. Max. 5. 1. 6.

Speciosus ingredi, Cum ornatu. Columel. lib. 2. cap. 2. Hor. 1. Epist. 18. 52.

— adde, virilia quod speciosius arma

Non est qui tractet.

Hafta speciosissime contorta. Quintil. 9. 4.

SPECIOSITAS, ātis. f. Tertull. de Cultu fem. cap. 2. Naturalis spe- ciositas.

SPECTRUM, i. n. [ἰδύλον, φάσμα] Spectra sunt, quæ Græce Idola di- cuntur. h. e. Simulacra & imagines rerum intellectui occurrentium. Cic. 15. Fam. 16. Fit enim nescio quid, ut quasi coram adesse videre, quom scribo aliquid ad te, neque id κατ' ἰδύλον φαντασίου, ut dicunt tui amici novi, qui putant etiam Ἀχιλλεύς φαντασίας spectris Catianis excitari. Nam ne te fugiat, Catius Infuber Epicureus, qui nuper est

mortuus, quæ ille Gargettius, etiam ante Democritus ἰδύλα, hic Spe- ctra nominat. His autem spectris etiam si oculi possent feriri, quod vel iis ipsa occurrunt: animus qui possit, ego non video. Doceas tu me oportebit, quom salvus veneris, in meane potestate fit spectrum tuum, ut simul ac mihi collibitum sit de te cogitare, illud occurrat, ne- que solum de te, qui mihi hæres in medullis, sed si insulam Britanniam cœpero cogitare, ejus, ἰδύλον mihi advolabit ad pectus. Ex his ima- ginibus sunt visa, id est phantasiæ: quorum in Academicis longa est di- sputatio apud eundem. [Ridet autem Cic. Catianam interpretationem, nec omnino probat. Forfan jam olim Larvas & Lemures hac voce ap- pellabant solum.]

SPECŪLA, æ. f. [σκοπή, σκοπῆ, ἄπειρος, ἀπειρος] accipitur pro Loco edito & eminenti, unde aliquod longe videri & prospici potest, sive sit mons, sive turris, sive lapis, sive arbor, sive quid aliud eminens. Val- la in Raudens. Specula, locus unde sunt excubiæ, an hostes veniant, transeantne, an maneant, quot sint, & quæ sunt id genus. Virg. 8. Ecl. 59. Præceps aërii specula de montis in undas Deferat. Ovid. 18. Epist. 12.

— in speculis omnibus Abydos erat. Cic. 7. Verr. 93. Non enim, sicut antea consuetudo erat, prædonum adventum significabat ignis e specula sublatu, aut tumulo.

Specula & Speculum sicut genere, ita significantia differunt. Nam Spe- cula, despicientiam significat; Speculum, quo imago redditur. Ex Nonio 5. 47.

Alta specula. Virg. 3. Æn. 239.

In speculis esse. Cic. 9. Att. 32. Satius esse existimo vos dispertitos, & in speculis esse. Liv. 34. 26. pr. Diem inde unum in speculis fuit, si quid novi motus oriretur.

Ex specula prospicere tempestatem futuram. Cic. 4. Fam. 3.

Speculæ sunt quod nos Gallice dicimus *Carneaux*. Virg. 4. Æn. 586. Regina, e speculis ut primum albescere lucem Vidit, &c.

Specula, dimin. a Spe. V. SPBS.

SPECULOR, [κατασκοπέω Gl. G. L.] ari. a Specula fit, quasi E specula prospicere, vel, Ut aliquis videat, intendere. Plaut. Most. 2. 1. 82. Concedam a foribus huc: hinc speculabor procul, Unde advenienti farcinam imponam feni. Cic. 1. in Catil. 6. Multorum te etiam oculi & aures non sentientem, sicut adhuc fecerunt, speculabuntur atque custodient. Idem 7. Verr. 160. Tum iste se com- perisse ait, eum speculandi causa in Siciliam ab ducibus fugitivorum esse missum.

Obitus & ortus signorum speculamur. Virg. 1. Georg. 257.

Offensas principum acriter speculari. Tacit. 3. Hist. 38.

Insidiari & speculari. Cic. 1. de Orat. 173.

Obsidere & speculari. Cic. pro Flacc. 57.

Perferutari & speculari. Cic. 5. Tusc. 9.

SPECULĀTUS, a, um. Partic. Vell. Paterc. 2. 118. 2. Haud imprudent- ter speculatus.

SPECULĀBUNDUS, a, um. Adj. Tacit. 4. Hist. 50. Festus, Adrumeto ubi speculabundus substiterat, ad legionem tendit.

Speculabundus ex rupe. Suet. in Tiber. cap. 65. Aptatis etiam navibus, ad quasunque legiones meditabatur fugam, speculabundus ex altis- sima rupe identidem. h. e. Subinde speculans.

SPECULATIO, ōnis. f. [κατασκοπία Gl. L. G. κατασκοπή G. L.] Ammian. 26. 10. Speculationibus doctus.

SPECULĀTUS, ūs. m. [θεωρητής] Plin. lib. 10. cap. 73. Feles quam oc- culto speculatu in musculos exiliunt.

SPECULĀMEN, ūnis. n. Prudent. Apoth. v. 20. — hebes intuitus specularumine glauco.

SPECULĀTOR, ōris. m. [κατασκοπέω Gl. L. G. & G. L.] qui ex specula prospicit. Ovid. 3. Trist. 9. 11. Quem procul ut vidit tumulo speculator ab alto.

Speculatores oculi. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Nam oculi, tanquam spe- culatores, altissimum locum obtinent, ex quo plurima conspicientes fungantur suo munere.

Speculator, Qui tacite consilia & molitiones hostis explorat & rimatur. Cæs. 2. Bell. Gall. 11. Hac re Cæsar statim per speculatores cognita, insidias veritus, &c. Cic. 7. Verr. 162. Gavium istum, quem repen- tinum speculatorem fuisse dicis, ostendam in lautumias Syraculis a te esse conjectum.

Speculator etiam dicitur, [ἐπίπτης, Gl. L. G. κατίπτης Onom. vet.] Qui quovis modo aliorum consilia perferutatur. Varro de L. L. 5. 8. Speculator, quem mittimus ante, ut respiciat quæ volumus. Suet. Aug. cap. 27. Pina- rium Equitem Rom. curiosum & speculatorem ratus, coram confodit imperavit. Cic. 1. Verr. 51. Etenim fides mea custodeni repudiat, di- ligentia speculatorem reformidat.

Naturæ speculator. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Non pudet igitur physicum, id est speculatorem, venatoremque naturæ, ab animis consuetudine imbutis petere testimonium veritatis?

Amicæ matutinus speculator. Propert. lib. 2. 29. 31.

Communium miseriarum speculator. Cic. pro Domo 18.

Speculator, [ἀμείβω, ὁ ἀπικραλίτων Gl. L. G.] Speculatores dicti sunt Satellites principum. Tacit. 1. Hist. 24. Dilapsis speculatoribus, ce- tera cohors non aspernata concionantem. al. Spiculatoribus, quasi a Spiculis, quæ gestant. V. mox.

Neque convivia inire ausus est, nisi ut speculatores cum lanceis circumsta- rent. Suet. Claud. 35. Idem Galb. 18. Descendentem speculator imp- pulsus turba lancea prope vulneravit. conf. ejusdem Calig. 52. Cum i semper scribendum esse docet Torrentius in Sueton. loc. cit. [Quo- modo perspicue expressum legitur in vet. monumentis V. M. Antoni Triumviri nummum cum epigraphe COHORTIS SPECULATORUM. apud Fulv. Ursin. nec aliter Græci codd. cum N. T. tum aliorum scri- ptorum. Suid. Σπικλάτωρ, ὁ Δουρφόρος.

Centurio condere gladium speculatorem jubet. Sen. de Ira, cap. 16. Apud arbitrum speculatorem. Tertull. ad Uxor. 2. 5.

SPECULĀTRIX, icis. f. [ἐπιεστρα] Adjective. Cic. 3. de Nat. Deor. 46. Furia deæ sunt, speculatrices, credo & vindices, & facinorum & sce- leris. Stat. 2. Silv. 2. 3. Celsa Dicarchæi speculatrix villa profundi.

SPECULĀTŌRIUS, a, um. Adj. [κατασκοπιῆς] Quod ad speculatores pertinet

pertinet: ut, Speculatoria navigia, Quibus in mari speculamur quid fiat. Cæf. 4. Bell. Gall. 26. Metaphr. Græc. reddit καθ' ἑαυτὴν ἀποδείξιμα.

SPÉCULATORIA, æ. f. Subaudito, Navis. Absolute. Liv. 22. 19. Inde duæ Mastiliensium speculatoriæ præmissæ retulerunt, &c. V. CATASCOPUS.

SPÉCULABILIS, e. Adj. Stat. 12. Theb. 634. Linqitur Eois longe speculabile proris Sunion. [Nisi Spectabile scriptit.

SPÉCULUM, i. n. [σπίλον, ἰσπίλον Gl. L. G. & G. L.] In quod inspicimus, ac speciem, id est imaginem nostram, contemplamur. Plaut. Mostel. 1. 3. 93.

Mulier quæ se, suamque ætatem spernit, speculo ei usus est: Quid opus speculo tibi, quæ tute speculo speculum es maximum? Ter. Adelph. 1. 3. 61.

Inspicere, tanquam in speculum, vitas omnium. Cic. de Univerf. 42. Id fit, quum speculorum lævitas hinc illincque altitudinem assumpfit, & ita dextra detruit in lævam partem oculorum, levæque in dextram, [Suid. Σπίλον ἕλιον, τὸ σπέλον. Gloss. Græcolat. Σπίλον, Speculum.

Unde apparet usos esse Græcos juniores. conf. SPÉCULARIUS. Imago speculi. Lucret. lib. 4. 230.

Nobile speculum gemmato auro. Stat. 3. Silv. 4. 94. Consulere speculum. Ovid. 3. de Arte Am. 136.

Intueri vitam in speculo. Cic. in Pison. 71. Naturæ speculum. Cic. 2. de Fin. 32. Nec tamen argumentum hoc Epicurus a parvis petivit, aut etiam a bestiis, quæ putat esse specula naturæ.

SPÉCULARIS, e. Adj. [σπίλων] Translucida, instar speculi. Terull. Apol. cap. 35. Specularis materia.

Specularis lapis, Quo olim specularia fiebant. Plin. lib. 36. cap. 22. Specularis lapis (quoniam & hic lapis nomen obtinet) faciliore multo natura finditur in quamlibet tenues crustas. Idem lib. 3. cap. 3. Metal-

lis, plumbi, ferri, æris, argenti, auri, tota ferme Hispania scatur: Citerior & specularibus lapidibus: Bætica & minio. V. Hard. not.

SPÉCULARIS, is. n. [εἰσπίλον] & per apocopen SPÉCULAR, Idem quod Speculum.

Speculare, interdum pro Vitreata, sive pro oculariis: utpote olim facta e speculari lapide translucido, nunc autem e vitreis orbibus vel tessellis plumbo junctis. Ulpianus in l. Quæsitum. §. Si domus. D. de fund. in-

struct. Specularia & vela, quæ frigoris causa, vel umbræ, in domo sunt, instrumento domus non contineri Cassius existimavit. Budæus, A speculari lapide specularia dicebantur Integumenta, quibus ambulationes in hortis tectæ erant. Juven. 4. Sat. 21.

Quæ vehitur clauso latis specularibus antro. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, Egregium hæc adversum tempestates receptaculum: nam specularibus, ac multo magis imminentibus tectis muniuntur. Hic autem Ulpianus de iis specularibus intelligi voluit, quibus fenestrarum hiatus oblituebantur ad transmittendam lucem: quæ tamen exemptilia erant, ut quum liberet, auferrentur. Nunc vitro utimur. Senec. Epist. 87.

Nunc aliqui rusticitatis damnant Scipionem, quod non in caldarium suum latis specularibus diem admiserat. Paulo ante dixerat, In hoc balneo Scipionis minimæ sunt rimæ, magis quam fenestræ. Itaque videtur Seneca Fenestras vitreatas vocare Specularia. Possunt & de specularibus intelligere, quibus pars quedam domus ad voluptatem operiebatur, varium enim usum specularia præstabant. Martial. lib. 8. 13.

Hibernis objecta Notis specularia puros Admittunt soles, & sine face diem. Seneca de Provid. 4. Quem specularia semper a statu vindicantur, &c. hunc levis aura non sine periculo stringet. [In Juvenalis loco errat, quum is de Specularibus lecticæ muliebris loquatur, ut recte monuit Schol. antiquus.

SPÉCULARIUS, i. m. [σπίλων] Qui specula facit. Possunt & Specularii dici, Qui fenestris specularia ad arcendum hieme frigus componunt: quorum meminuit Ulp. in l. Quæsitum. §. Si domus. De fundo instructo. Meminit & Justinian. lib. 10. Codicis. Alciatus.

SPÉCULUM, i. n. [σπίλον] Instrumentum teres & parvum, quo medici ad tentandum vulnere ac fistularum viam & profunditatem utuntur. Pacuvius, Ut medici faciunt, qui pejus specio vulnus tentant.

SPÉCILLUM, i. n. dimin. [σπίλον Gl. L. G.] Instrumentum Chirurgicum, ad varios usus. Cornel. Cels. lib. 5. cap. 28. de fistulis & earum curationibus, Ante omnia autem specillum demitti in fistulam convenit, ut quo tendat, & quam alte perveniat, scire possimus.

Specillum lana involutum. Cels. lib. 6. cap. 8. De narium morbis, In narem ipsam mel &c. conjiciatur, quod specillo quoque involuto lana fit, &c.

Terere medicamentum specillo. Cels. lib. 6. cap. 7. De aurium morbis, &c. [Emendatius legitur Pistillo.

Specillum, dicimus Instrumentum, quo oculos inungimus. Plin. lib. 7. cap. 53. Per oculum specillum trahens, exspiravit. Cels. lib. 6. Specillo super oculum inducatur.

Asperato specillo eradunt palpebras. Cels. lib. 6. cap. 6. Idem lib. 7. cap. 7. §. 6. Igitur adversum specillum inferendum, diducendæque eo palpebræ sunt. [Puto Averfium scalpellum scripsisse.

Specillum, Instrumentum vitreum, quod oculis admoveamus, quo facilius spectemus aliquid. Varro de L. L. lib. 5. 8. Hinc quo oculos inungimus, quibus specimus, specillum. [Ex superioribus liquet etiam hoc loco σπίλον, instrumentum Chirurgicum intelligi, quo collyria oculis insillant Ocularii medici. conf. in CONSPICILLUM dicta. Specilla, quæ vulgo appellant, rectius Specularia dicerentur, vel per dimin. Speculariola.

Specillum, dicimus Instrumentum, quod curandis auribus adhibetur. Cels. lib. 5. & lib. 6. cap. 7. 9. de iis quæ in aures incidunt, extrahendis, Specillum, lana involutum, in resinam quam glutinosissimam, maximeque terebinthinam, demittendum. Ibid. sæpius.

Specillum oricularium. Idem lib. 7. cap. 30. extr. Oriculario specillo linamenta educenda. Add. 6. 7. 5. pr. &c.

SPÉCULO, ære. frequent. anriquum a Specio. Plaut. Cist. 1. 1. 92. Mater pompam me specitatum duxit. al. Spectatum.

SPÉCULO, [σπίλον Gl. L. G.] ære. aliud frequent. Sape, seu diu intueri. Plaut. Amph. 2. 2. 118. Age, me huc aspice. s. specto. Cic. 3. Verr. 53. Palam, spectantibus omnibus, plostris evecta asportataque esse. Ter. Eun. 5. 5. 18.

Here, ne me spectes: me impulsore hæc non facit. Spectare fabulas. Plaut. in Cæf. prol. 6. Hor. 1. Epist. 1. 66.

Ut propius spectes lacrimosa pœmata Pupi. [i. e. In orchestra sedeas spectator, quod Senatorio censui lex Roscia tribuit.

Vifere & spectare aliquid. Cic. 1. Tusc. 4. Oculis protervis spectare aliquem. Ovid. 17. Epist. 77. Oculo irretorto spectare aliquid. Hor. 2. Carm. 2. 24.

Spectare ad aliquem. Ovid. 1. Met. 628. Intro spectare. V. INTRO, adverbium. Tergo spectari. Ovid. 3. de Arte Am. 774.

In omnem partem spectare. Quintil. lib. 1. cap. 12. Non tam fastidiose in nobis, quam in histriionibus spectari puto. Cic. 1. de Orat. 258.

Specto, [σπείρω] Confidero. Cic. 1. Fam. 9. Non idem semper dicere, sed idem semper spectare debemus.

Spectare aliquem, Rationem habere alicujus. Cic. 2. Off. 70. At vero ille tenuis, quum quicquid factum sit, sese spectatum, non fortunam, putat. i. e. Non ob gratiæ relationem expectatam beneficium sibi colatum arbitratur, quum dives aliter opinetur & potens. Budæus.

Ad suam enim magis, quam ad gloriam, quam ad perspicuam salutem reip. spectarat. Cic. pro Sext. 37. Al. Sumferat.

Trademus quæ nos sequi in dicendo, quæque maxime spectare solemus. Cic. 2. de Orat. 204.

Quid in judicando spectare oportet. Cic. pro Milon. 15. Spectare semper ut. Cic. 5. Fam. 8. Sed ut primum forum attigerim, spectasse semper, ut tibi possem quammaxime esse conjunctus.

Virtus vetat, dum præstatur fides, fortunam spectare. Cic. 2. de Divin. 78. In pactionibus faciendis legem spectare. Cic. 1. Q. frat. 1.

Juvenes magna spectare, & ad ea rectis studiis contendere debent. Cic. 2. Off. 45.

Nihil nisi sempiternum spectare. Cic. pro Rabir. perd. reo, 29. Victoriam spectare. Quintil. lib. 5. cap. 12.

In tuo ore vultuque acquiesco, te unum intueor, ad te unum omnis mea spectat oratio. Cic. pro Dejot. 5.

Spectare voluntatem alicujus, Diligenter considerare. Cic. 4. Verr. 33. Voluntatem spectet ejus, quem statim de capite suo putet judicaturum.

Spectat, [σπείρει] Tendit, pertinet, aspirat: ut, Quo, vel quorsum spectat illud? Cic. 1. Tusc. 60. Quorsum igitur hæc spectat oratio? Idem 4. Acad. 144. Quo enim spectat illud, quum artificia tolli quereris a nobis, nisi ut opifices concitentur? Idem 3. de Finib. 33.

Sed eorum definitiones paulum oppido inter se differunt, sed tamen eodem spectant.

Quæ scripta sunt, eo spectant, ut te hortet & suadeam. Cic. 13. Fam. 4. Quid ista edicta valeant, aut quo spectent, plane non video. Cic. 16. Att. 7. extr.

Ad aliquid spectare. Quintil. lib. 2. cap. 2. Consilium ejus ad bellum spectat. Cic. 15. Att. 4.

Spectat ad concordiam. Cic. 4. Fam. 2. Omnia utriusque consilia ad concordiam spectaverunt. Et 4. Fam. 5. Ad arma rem spectare.

Sermo tuus ad perorandum spectare videtur. Cic. de Clar. Orat. 291. Spectat res ad interregnum. Cic. 3. Q. frat. 1.

Spectat ad rebellionem res. Liv. 34. 56. Spectat ad seditionem. Liv. 25. 3.

Beneficia quæ ad singulos spectant, & ad universos pertinent. Cic. 2. Off. 72.

Spectat res ad vim. Liv. 1. 9. Aliquid inquirere quod ad bene beateque vivendum valeat & spectet. Cic. 2. Off. 6.

Prima & media verba ad ultimum spectare debent. Cic. in Orat. 200. Spectat in unum exitum. Cic. 1. de Orat. 192. Artem vero negabat esse ullam, nisi quæ cognitis penitusque perspectis, & in unum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur.

Spectare ne, pro Cavere. Plaut. Afin. 4. 1. 33. Spectandum ne cuiquam anulum det, neque roget.

Spectat Græciam, pro Tendit in Græciam. Cic. 9. Att. 12. Ille, ut ad me scripsit, legiones singulas posuit Brundusii, Tarenti, Siponti. Claudere mihi videtur maritimos exitus, & tamen ipse Græciam spectare potius, quam Hispanias.

Spectat Orientem, & similia: pro E regione ejus est, & vergit ad. Plin. lib. 6. cap. 17.

Spectat ad, h. e. Versus. Cic. 7. Verr. 169. Te jubere in ea parte figere, quæ ad fretum spectaret. Subaud. Crucem. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 13.

Spectare in Meridie, in ventum Favonium. Cato R. R. cap. 1. Varro 1. de R. R. cap. 24.

Spectent deorsum ora urceolorum. Columel. lib. 12. cap. 16. Retro spectare. Cels. lib. 7. cap. 29. Cervix replicatur, retroque caput, ac reliquum corpus spectat.

Spectare aliquem ex bona vita, ex censu, &c. pro Considerare aliquem. Cic. pro Rosc. Com. 29. Quem si tu ex censu spectas, eques Romanus est: si ex vita, homo clarissimus est: si ex te, judicem sumpstisti: si ex veritate, id quod scire potuit, & debuit, dixit.

Spectare & æstimare aliquem ex re. Cic. pro Rosc. Com. 28. Nemo enim illum ex trunco corporis spectabat, sed ex artificio comico æstimabat. [Sumptum a consuetudine eorum, qui servos de catala emebant, undique spectantes, ut equos, canes, pecora mercari solent. Philosophi, non ex vocibus singulis spectandi sunt, sed ex perpetuitate atque constantia. Cic. 5. Tusc. 31.

Spectare animum alterius ex suo. Ter. And. 4. 1. 22. Vitam alicujus, non ex oratione, sed ex moribus spectare debemus. Cic. in Sallust. 3.

Aurum spectatur in ignibus, Probat. Ovid. 1. Trist. 4. 25. Scilicet ut sulvum spectatur in ignibus aurum, Tempore sic duro est inspicienda fides. conf. SPECTATU

infra. Spectare beneficium a deteriore parte. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 28. extr.

Rem, non hominem spectari oportet, æstimare. Auditor ad Heren. lib. 1. 9.

In iudice debet & fortuna & dignitas spectari. Cic. 1. Philipp. 20.

Si spectes ad vitulam. Virg. 3. Ecl. 48.
 Si ad vitulam spectes, nihil est quod pocula laudes. De duobus poculis loquitur Damon, quæ fecerat illi Alcimedon. [Hic Spectare, est Conferre, Contendere, Comparare cum. V. A D præpos.]
Spectari, Pass. Plaut. Stich. 1. 2. 59.
 Ubi facillime spectatur mulier, quæ ingenio est bono? Plura supra habes.
Spectatur, Imperf. Plin. lib. 10. cap. 70. Plausu congregari feros ad cibum, consuetudine spectatur. De piscibus.
SPECTANDO, gerund. [πρὸς ἴδασθαι] Propert. lib. 3. 21. 3.
 Crescit enim assidue spectando cura puellæ.
SPECTATUM, supinum, [αὐτὸς τὸ ἴδασθαι] Hor. de Arte Poet. 5.
 Spectatum admitti, risum teneatis amici? conf. SPECTITO supra.
SPECTATU, supinum secundum. Cic. 2. Off. 38. Maximeque admirantur eum, qui pecunia non movetur: quod in quo viro perspectum sit, hunc dignum spectatu arbitrantur. [Mff. Hunc igni spectatum. Quam lectionem Docti viri certatim adstruunt. An, Ut igni?]
SPECTANS, antis. Partic. [ἐπιπλάων] ut
 Invicem spectans ambos. Ovid. 6. Met. 631.
SPECTANDUS, a, um. Partic. [ἡρατῖος] ut,
 Oculis nigris spectandus. Hor. de Arte Poet. 37. Plin. lib. 1. cap. 42. Nec vulgaris phticis forma, quamvis non spectanda.
SPECTATUS, a, um. [πρὸς ἴδασθαι] Partic. Hor. de Arte Poet. 190.
 Fabula, quæ posci vult, & spectata reponi.
 Spectatus, [δρακίνα ζῆλον] Gl. L. G. Probatus, cujus scilicet plurimum considerata ac probata & cognita jam virtus est. Virg. 8. Æn. 151.
 — sunt nobis fortia bello
 Pectora: sunt animi, & rebus spectata juvenus. Ter. Adel. 5. 6. 5.
 Nam is mihi est profecto servus spectatus satis. Idem And. 5. 1. pr.
 Satis, jam satis, Simo, spectata erga te amicitia est mea.
Homo in rebus judicandis spectatus & cognitus. Cic. 2. Verr. 29.
Spectatus in litteras. Gell. lib. 13. cap. 21. pr. Summa vir auctoritate gravitateque, & a Divo Hadriano in mores atque litteras spectatus.
Homines ceterarum artium spectati & probati. Cic. 1. de Orat. 124.
Medicus ignobilis, sed spectatus homo. Cic. pro Cluent. 47.
Vir perfectus, & spectatus. Cic. de Amicit. 9.
Viri fortes, spectatique homines. Cic. 1. Verr. 24.
Adolescentia spectata. Cic. Post. redit. in Senat. 16.
Fides nostra spectata est per mala. Ovid. 2. de Ponto, 7. 82.
Ad meam fidem, quam habent spectatam jam & diu cognitam, confugiunt. Cic. 1. Verr. 11.
Forma spectata. Ovid. 14. Met. 653.
Integritas in multis & magnis rebus singularis spectata. Cic. 3. Philip. 26.
Integritatis spectata vir. Liv. 26. 49. extr.
Pietas spectata. Ovid. 4. Fast. 37.
Virtus spectata belli domique. Hor. 2. Epist. 1. 230.
Virtus nobilitata & spectata. Cic. pro Flac. 62.
Spectatus, Honoris fere epitheton apud Cic. ut, Eques Ro. spectatus atque honestus. Cic. 5. Verr. 67.
Compar. Quo non spectatior alter. Sil. 1. 44.
Superl. Id cuique spectatissimum sit, quod &c. Liv. 1. 57.
Spectatissimus sui ordinis P. Potitius. Cic. 3. Verr. 137.
Femina spectatissima. Cic. pro Rosc. Amer. 147.
SPECTATIB, Adv. [ἰδοκίμως] Feliciter, egregie. Plin. lib. 21. cap. 1.
 Flores vero, odoresque in diem gignit: magna, ut palam est, admonitione hominum, quæ spectatissime floreat, celerrime marcescere.
SPECTATIO, ōnis. f. [ἡρατῖα Gl. L. G.] Cic. 5. Verr. 180. Ex omni pecunia, quam aratoribus solvere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant. Primum pro spectatione & collybo: deinde pro nefcio quo cenario. Hic δοκίμοσιον, i. e. Probationem significat.
SPECTATOR, ōris. m. [ἡρατῖς, Gl. L. G. & G. L.] Qui ludos, aut aliud quidpiam, animi causa spectat. Plaut. Amphit. 5. 3. extr.
 Nunc, spectatores, Jovis summi causa, clare plaudite.
Equorum spectator. Ovid. 3. Amor. 2. 7. al. Agitator rectius.
Superbi spectatoris fastidia. Hor. 2. Epist. 1. 215.
Spectator, Qui satis habet spectare quid. Cic. 2. Off. 26. Spectatoresque se otiosos præbuerunt Leucricæ calamitatis?
Ineptiarum alicujus constituere testem & spectatorem. Cic. 1. de Orat. 112.
Laudis spectator & gloriæ auditor. Cic. pro Domo, 64.
Laudum alicujus spectator. Cic. 2. Fam. 6.
Operum multorum spectator Senex. Ovid. 12. Met. 187.
Rerum superarum atque caelestium spectator. Cic. 2. de Nat. Deor. 140.
Formarum spectator, Æstimator, judex. Ter. Eun. 3. 2. 18.
 Quum ipsum me noris, quam elegans formarum spectator siem. Ubi Donatus: Spectator elegans est, Qui sit cunctantis & fastidiosi iudicii: cui non quid placet facile: Spectator, Probator: ut Pecuniæ spectatores dicuntur.
Officiorum cujuscumque diligens spectator. Cic. de Petit. Conf. 18.
SPECTATRIX, icis. f. [ἡρατῖα] Plaut. Merc. 3. 4. 12.
 Divum atque hominum quæ spectatrix atque hera eadem es hominibus.
Scelerum spectatrix turba, Adjective. Lucan. lib. 3. 120.
SPECTABILIS, e. Adj. [πρὸς ἴδασθαι] Gl. L. G. Lustrabilis, Quod spectari potest. ut Ovid. 3. Met. 709.
 — spectabilis undique campus.
Corpus spectabile, Quod videri potest, conspicuum. Ovid. 3. Trist. 8. 35.
Spectabilis, Spectari dignus: vel etiam magni nominis. Apul. Jubet construi pulchrum & spectabilem currum. Plin. lib. 11. cap. 14. Aliubi enim favi cera spectabiles gignuntur.
Ore placido spectabilis. Ovid. 2. de Ponto 2. 81.
Facie spectabilis puer. Ovid. 4. Fast. 223.
Heros spectabilis. Ovid. 7. Met. 496.
Opus spectabile. Valer. 1. Argon. 428.
Signum spectabile, Statua digna quæ spectetur. Juven. 8. Sat. 110.
Victoria pulchra & spectabilis. Tacit. in vita Agric. 34.
Spectabilis, titulus honorificus fuit. V. SILENTIARIUS. H. St. V. Lex. Pitisc.

SPECTABILITAS, ātis. f. Περὶ ἡρατῖας, Gloss. Græcolat.

SPECTATIVUS, a, um. Adj. [θεωρητικός] Quintil. lib. 3. cap. 5. Ut illa sit spectativæ partis, hæc activæ.
SPECTAMEN, inis. n. Idem quod S pecimen. Plaut. Men. 5. 6. 1.
 Spectamen bono servo id est, qui rem herilem Procurat, vider, collocat.
Spectamen, pro Spectaculo. Apul. 4. Miles. p. 151. Elmenh. Miserum funestumque spectamen aspexi. Sic & sæpius alias.
SPECTACULUM, i. n. [θεωρία, Gl. L. G. & G. L. ἡρατῖα, θεώρατος G. L.] dicitur Id quod spectatur, ut Ludi, &c. Virg. apud Donat. Vit. Virg. Nocte pluit tota, redeunt spectacula mane. Plin. in Paneg. 46.
 Obtinuit aliquis ut spectaculum pantomimorum populo Romano tolli pareretur.
Apparatissimum spectaculum. Cic. 1. Philip. 36.
 Aliter Cic. 3. Verr. 5. Constituitur in foro Laodiceæ spectaculum acerbum, & miserum, & grave toti Asiæ provinciæ. V. MISER. Liv. 1. 25. pr. Itaque ergo erecti, suspensique in minime gratum spectaculum animo intenduntur. Idem 1. 28. extr. Avertere omnes a tanta fœditate spectaculi oculos.
Acerbum spectaculum. Cic. 2. Q. frat. 12. in fine, De Republ. nimium te laborare doleo, & meliorem civem esse quam Philocteten, qui accepta injuria, ea spectacula quærebat, quæ tibi acerba esse video. Quo in loco nomine Spectaculorum ea significatur Voluptas, quæ tum capitur, quando qui fuerunt nobis auctores malorum, affliguntur. Querebatur Quintus Rempubl. eo tempore in magnis malis versari, valdeque de ejus miseris animo cruciabatur. Reprehendit hominem Marcus, quod tantum ei publica damna dolerent, & meliorem civem eum esse dicit, quam Philocteten, qui accepta injuria a Græcis, in illas eos calamitates cecidisse gaudebat. Fuerat enim ab eis in insula destitutus.
Admiranda spectacula levium rerum. Virg. 4. Georg. 3.
Magnum spectaculum uterque. Hor. 1. Serm. 7. 21.
Circuitus Solis & Lunæ præbent hominibus spectaculum. Cic. 2. de Nat. Deor. 155.
Rerum caelestium spectaculum ad hominem solum pertinet. Cic. 2. de Nat. Deor. 140.
Sæpe pl. Spectacula. [θεωρία Gl. L. G. & G. L.] Cic. 5. de Fin. Ut pompa, ludis, atque ejusmodi spectaculis, teneantur, &c.
Populi sensus maxime teatro & spectaculis perspectus est. Cic. 2. Att. 19.
Annua spectacula. Ovid. 5. Fast. 295.
Amantur scenæ spectacula. Ovid. 3. de Arte Am. 351.
Concelebrare spectaculum. V. CONCELEBRIO.
Indicere spectacula. V. INNICO.
Spectacula, Locus unde spectatur. Suet. Calig. cap. 35. Ita se proripuit & spectaculis, ut &c. Liv. 1. 35. Loca divisa patribus equitibusque, ubi spectacula libi quisque faceret, fori dicti.
Excitatus est plausus ex omnibus spectaculis. Cic. pro Sext. 124.
Resonant spectacula plausu. Ovid. 10. Met. 668.
SPECTABILIS, SPECTACULUM, SPECTATOR, SPECTATUS, SPECTIO, SPECTO, SPECTRUM, SPECULA, SPECULOR, & SPECULUM, & C. V. SPECIO.
SPECUS, ōs. m. & f. & SPECUS, n. indecl. [σπίς, σπήλαιον Gl. L. G.]
Spelunca. Ulpian. l. 1. §. 3. De rivis, Specus autem locus est ex quo despicitur. Inde Spectacula sunt dicta. [Immo In quod despicitur rectius diceret. Sed verum etymon σπίς Gr. ut docet Voss. in Etymol. Specus ædificat urfi. Plin. lib. 8. cap. 36. Specus, si non habuere, ramorum fruticumque congerie ædificant, impenetrabiles imbribus, mollique fronde conlratos.
Ingens specus in latere exesi montis. Virg. 4. Georg. 418.
Est specus in medio, filvis & vimine densus. Ovid. 3. Met. 29.
Ex infimo specu vocem redditam ferunt. Liv. 1. 56.
Per occultos specus. Tacit. 15. Ann. 69.
Acherusium specus. Ammianus Marcellinus. Vide Μυχαρίωνος Specus, in Thefauro meo Gr. H. St. Marcellin. lib. 22. cap. 8. Valef.
Aonii specus. Catul. in Epithal. Jul. 59. 28.
Specum quandam nactus, remotam latebrosamque, &c. Gell. lib. 5. cap. 14.
Advenio in scrupulosam specum. Pacuv.
Specus opposita, quo aqua de via abiret. Cato R. R.
Defossæ specus. Virg. 3. Georg. 376.
Hic specus horrendum, &c. Virg. 7. Æn. 568.
Inivum cælo specus. Sil. 13. 425.
Tabificam exspirat faniem specus ultima. Sil. 6. 276. i. e. Postrema concavitas alvi serpentis.
Specis, pro Specibus, Antiquum. Acc. Alcæone, Quod dii interdu inferani penitus depressum altis claufere specis? Ex Nonio, 8. 31.
SPELÆUM, i. n. [σπήλαιον] Idem, ex Græco Latinum factum. Virg. 10. Ecl. 52.
 Certum est in sylvis, inter spelæa ferarum, Malle pati.
Metuenda ferarum spelæa. Claud. de Bell. Get. 354.
SPELUNCA, æ. f. [σπήλαιον, Gl. L. G. & G. L. Al. L. G. σπήλαιον] et Gr. σπήλαιον, Rupes excavata. Virg. 6. Æn. 237.
Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatus, Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris. Cic. 1. Tusc. 37.
 Per speluncas, saxis structas asperis, pendentibus. Ex poeta
 Idem 6. Verr. 107. Etenim propter est spelunca quædam, conversa ac Aquilonem, infinita altitudine, qua Ditem patrem ferunt repente cum curru exlittisse.
Atreæ speluncæ. Virg. 1. Æn. 64.
Viridis spelunca. Propert. lib. 3. 3. 27.
Jacere in spelunca. Cic. 2. de Fin. 95. At jam decimum annum in spelunca jacet.
Tabulas se publicas ad speluncas perdidisse dixerunt. Cic. pro Flac. 39.
 [Ubi forsitan proprium alicujus loci nomen est, Ad speluncas.]
SPELUNCOSUS, a, um. Adj. [σπηλαιώδης] Cæl. Aurel. Acut. 2. 37.
 Loca speluncosa.
SPERABILIS, SPERATUS, & C. V. SPES.
SPERCHÆUS, vel SPERCHIUS, i. m. [Σπερχαῖος] Thessaliæ fluvius ortus in jugis Pelii montis, & velocissimo cursu in Maliacum sinum de fluens. Auctor Strab. lib. 8. Virg. 2. Georg. 487.
 Spercheosque, & virginibus bacchata Lacænis, &c.
Minax Sperchius. Stat. 4. Theb. 838.

Populif

Populifer Sperchius. Ovid. 1. Met. 579.
S P E R C H I O N I D E S, æ. m. [Σπερχειονίδης] patronym. Ovid. 5. Met. 86.
 Caucaſeumque Abarim, Sperchionidemque Lyceum.
S P E R C H I A S, ædis. f. [Σπερχείας] Patronymic. Ovid. 2. Met. 250.
 Æſtuat Alphæus, ripæ Sperchiades ardent.
 Undæ Sperchiades. Ovid. 7. Met. 230.
S P E R E S, pro ſpes, Vide poſt ſP E R S. H. St.
S P E R M O, Filius Apollinis ex uxore Dorippe. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 15.
S P E R M O L O G O S, [σπερμολόγος] Aviculæ nomen apud Ariſtotelem,
 quam Frugilegam Gaza interpretatur, utroque nomine a femine legendo
 originem fumente.
 Alioqui σπερμολόγος, appellatur Græcis, quem nos Locutulejum dici-
 mus, hoc eſt, hominem magnam verborum vim inaniter profunden-
 tem. V. Seminari verborum in ſP E R O, & Suid.
S P E R M O P H A G I, [Σπερμωφάγος] Populi in extrema Ægypto poſt Meroen.
 Strab. lib. 16. Sunt etiam Spermophagi non procul, qui deficientibus ſe-
 minibus, pomis nutriuntur, ea conficientes quemadmodum Rhizophagi
 radices.
S P E R N O, ſp̄rēvi, ſp̄rētum, [ἐξερνῶ, κερπεφρονῶ, ὑπεροσῶ, Gl. L. G. &
 G. L. ἐξερνῶ G. L.] ēre. Faſtidire, deſpicere. Ter. Eun. 1. 2. 91. Ob
 hæc facta abs te ſpernor. Cic. 1. de Fin. 4. Qui Ennii Medeam aut An-
 tiopam Pacuvii ſpernat, aut rejiciat?
 Modice ſpernere. V. M O D U S.
 Animo ſpernere aliquem. Virg. 3. Ecl. 74.
 Repudiare & ſpernere aliquem. Cic. in Orat. 13.
 Repelli & ſperni a quibuſdam. Cic. in Orat. 36.
 Retinere & ſpernere, oppoſita. Cic. 2. de Nat. Deor. 9. Veritas auſpi-
 ſpiciorum ſp̄reta eſt, ſpecies tantum retenta.
 ſP E R N E R E & parvi putare. Catul. ad Furium, 21. 25.
 A quibuſdam ſperni, & pro nihilo putari. Cic. 13. Philipp. 21.
 Cibum vilem ſpernere. Hor. 2. Serm. 2. 15.
 Conſilium alicujus ſpernere. Ovid. 6. Met. 30.
 Dives vicinia ſpernebat inopes generos. Idem 3. Faſt. 189.
 Monentem vera ſpernere. Idem 13. Met. 775.
 Numina divum ſpernere. Idem 8. Met. 740.
 Voluptates ſpernere. Hor. 1. Epift. 2. 55.
 ſP E R N E R E, pro Separare poſuerunt veteres. Ennius, Jus atque æquum
 ſe a malis ſperni procul. Nonius, 4. 435.
 Nunc, ſpes, opes, auxiliaque a me ſegregant ſpernuntque ſe. Plaut.
 Captiv. 3. 3. 2.
S P E R N O etiam, quaſi Synon. π̄ ſperno jungitur in Gl. Græcol. [Anſp̄reto?
S P E R E T U S, [κερπεφροντής Gl. L. G. & G. L. ὑπεροσθής, ἐξερνθής, ὑπε-
 ροφασθής, L. G.] Partic. ut, Preces ſp̄retæ. Ovid. 1. Met. 701. [In
 Gloſſ. mendose ſp̄renatus, quom ordo ſp̄retus poſtulet. V. infra.
 Fides ſp̄reta. Senec. Octav. 6.
 Forma ſp̄reta. Virg. 1. Æn. 27.
 Legum ſp̄retarum reus. Ovid. 15. Met. 36.
S P E R N E N D U S, a, um. Partic. [κερπεφρονθής] ut, Morum ſp̄renen-
 dus. Tacit. 14. Ann. 40. Marcellus Afinio Pollione proævo clarus, neque
 morum ſp̄renendus habebatur.
S P E R E T I O, ōnis. f. [ἐξερνῶσις] Liv. 40. 5. Sermones ad ſp̄retionem
 Romanorum trahebant.
S P E R E T U S, ūs. m. [ἐξερνῶσις Gl. G. L.] Contemptio. Apul. de Deo
 Socr. p. 43. Elmenh. Inſolentiſſimo ſp̄retu Deos negligit. Sidon. lib. 3.
 extr. ſp̄retui maximo eſt judiciis otioſorum linguæ Latinæ proprietas.
S P E R E T O R, ōris. m. [ἐξερνῶτης] ut, Deorum ſp̄retor. Ovid. 8. Met. 613.
 — utque deorum
 ſp̄retor erat, mentisque ſerox Ixione natus.
S P E R N A X, ācis. Adj. Sil. lib. 8. 465.
 Ductor Piſo viros ſp̄rnaces mortis agebat. i. e. Contemptores mortis.
S P E R N U L I S, is. m. [κερπεφροντής] Gloſſ. Græcolat. [Niſi lectio vitioſa eſt.
S P E R N O, āre. &
S P E R N A T U S, a, um. Partic. ὑπεροσθής, ἐξερνθής, κερπεφρονθής,
 ὑπεροφασθής. Gloſſ. Latinogræc. [Niſi error eſt. V. ſP E R E T U S. Partic.
S P E R O, āre. V. ſP E S.
S P E S, ſp̄ei. f. [ἐλπίς Gl. L. G. & G. L.] Cic. 4. Tuſc. 80. ſpes eſt exſpe-
 ctatio boni futuri.
 Plenus ſpei bonæ atque animi. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 5. Curtius lib. 3.
 6. 12. Non ſecurum modo hæc vox, ſed etiam lætum regem, ac plenum
 bonæ ſpei fecit. conf. infra Bona ſpes, & Bona cum ſpe, & Comple-
 re &c. Conſpigit &c.
 Niſi ſpei. Cic. 3. Att. 23. Sin, ut ego perſpicio, cum tua conjectu-
 ra, tum etiam mea, ſpei niſi eſt, oro, obteſtorque te, ut Q. fratrem
 ames.
 Malorum ſpes. Cic. 1. Att. 17. A ſpe malorum ad mearum rerum lau-
 dem convertiſſem.
 Avaræ ſpes. Hor. 4. Carm. 11. 26.
 Bona ſpes dat vires. Ovid. 11. Epift. 61. V. ſupra Plenus ſpei.
 Caduca ſpes. Ovid. 16. Epift. 169.
 Certiſſima ſpes. Plin. lib. 4. Epift. 19. ad Hiſpullum.
 Commodior ſpes. Tranquill. in Claud. cap. 3. Verum ne ſic quidem
 quidquam dignitatis aſſequi, aut ſpem de ſe commodiorem in poſterum
 facere potuit.
 Credula ſpes. Tibull. lib. 2. Eleg. 7. H. St. Hor. 4. Carm. 1. 30.
 Deſperatiſſima ſpes. Balbus Cic. 9. Att. 8. [Oxymōron.
 Dives ſpes. Hor. 2. Epift. 15. 19.
 Dubia ſpes, certa deſperatione eſt potior. Cæſ. lib. 7. cap. 16.
 Non dubia ſpes. V. N O N.
 Exigua ſpes. Cic. 3. Att. 22.
 Explorata ſpes. Cic. 10. Philipp. 19. Magna nos quidem ſpe, & prop̄
 explorata, libertatis cauſam ſuſcepimus.
 Fallax ſpes. Cic. pro Milon. 95. O fruſtra, inquit, ſuſcepti mei labo-
 res, ō ſpes fallaces, ō cogitationes inanes meæ!
 Firmior ſpes. Cic. 8. Att. 9. Quoniam auctotitate & conſilio tuo in ſpe
 firmiore ſumus.
 Immodica ſpes. Stat. 6. Theb. 691.
 Inanes ſpes. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Incerta ſpes futuri. Virg. 8. Æn. 580.
 Inconceſſa ſpes. Ovid. 9. Met. 638.
 Indubitata ſpes. V. I N D U B I T O.

Invidioſa ſpes, Invidiæ plena. Ovid. 4. Met. 794.

— clariffima forma,

Multorumque fuit ſpes invidioſa procorum
 Illa.

Irrita ſpes. Ovid. 3. de Pont. 7. 21.

Læta ſpes. Virg. 5. Æn. 183.

Lenta ſpes, Tarda. Ovid. 2. Epift. 9.

Leves ſpes. Hor. 1. Epift. 5. 8.

Mitte leves ſpes, & cerramina divitiarum.

Longa ſpes. Hor. 1. Carm. 4. 15.

Longinqua ſpes. Stat. 2. Silv. 1. 52. Idem 12. Theb. 339.

O ubi venturæ ſpes non longinqua juventæ.

Mera ſpes. V. M E R U S.

Minura hoſtium ſpes. Tacit. in vita Agric. 17.

Mifella ſpes. Lucret. lib. 4. 1090.

Mitior ſpes. Tacit. 5. Ann. 15.

Obſcena ſpes. Ovid. 9. Met. 467.

Obſcura & cæca ſpes. Cic. 2. de Lege Agrar. 65. V. O B S C U R U S.

Pertenuis ſpes oſtenditur. Cic. 14. Fam. 3.

Stulta ſpes. Ovid. 3. Faſt. 686.

Tenuis ſpes. Cic. 3. Att. 19.

Non timida ſpes, Certa, firma. Ovid. 16. Epift. 375.

Vana ſpes. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Anni ſpes, Seges. Ovid. 15. Met. 113.

Crede ſpem anni terræ. Virg. 1. Georg. 224.

Gentis ſpes; de apibus dicitur. Virg. 4. Georg. 162.

Gregis ſpes gemelli, Mas & femina: reparatio enim gregis, in ſexu
 utroque conſiſtit. Servius. Virg. 1. Ecl. 15.

Fidiſſima ſpes Teucrum, Hector. Virg. 2. Æn. 281.

Publica ſpes, Drufus. Ovid. ad Liv. 365. [Sic in Invidioſa ſpes ſupra.

Bona cum ſpe adoleſcentes. V. cum præpoſitionem. conf. ſupra Plenus
 ſpei bonæ.

Eximia ſpe adoleſcens. Cic. 1. Fam. 7. Lentulum, eximia ſpe, ſummæ
 virtutis adoleſcentem, cum ceteris artibus, quibus ſtudiſti ſemper
 ipſe, tum in primis imitatione tui ſac erudias.

Summa ſpe & animi & ingenii præditus adoleſcens. Cic. 2. Philipp. 46.

Spe hac. Terent. Adelph. 2. 2. 19.

Dare aliquid ea ſpe. Ulpian. in l. 3. §. Sed etſi ſervus. D. de condiçt.
 cauſ. dat.

Contra ſpem. V. C O N T R A.

Citius ſpe. Ovid. 4. Faſt. 606.

Inter ſpem metumque. V. I N T E R.

Dubii inter ſpem & metum. Virg. 1. Æn. 222.

Abiit ſalutis ſpes. Ovid. 7. Met. 564.

Abjicere ſpem de aliquo. Cic. 11. Fam. 11. Ne de Planco quidem ſpem
 adhuc abjecit, ut ex libellis ejus animadverti, qui in me inciderunt.

Idem 3. Verr. 59. Socii vero, nationeſque exteræ, ſpem omnium tum
 primum abjicere rerum. h. e. Deſperare cœperunt de ſuis rebus
 omnibus.

Abjicere ſpem faciendi aliquid. Cic. 2. de Orat. 132.

Abrumpere ſpem & metum. V. A B R U M P O.

Abrupta ſpes e medio. Sil. lib. 8. 51.

Abſciſſa ſpes. Liv. 35. 45. Nec niſi abſciſſa omni ſpe, auxilium Antiochi
 imploraturus fuiſſe.

Abeſſe longe a ſpe Conſulatus. V. A B S U M.

Accedit ſpes, V. Diſcedit, infra.

Accendere ſpem. V. A C C E N D O.

Accingere ad ſpem majorem. V. A C C I N G O.

Addita ſpes tacitis votis. Stat. 2. Achil. 141.

Adducere nos in ſpem dicuntur, quæ faciunt ut ſperemus. Cic. 3. Att. 19.

Me tuæ litteræ nunquam in tantam ſpem adduxerunt, quantam alio-
 rum: attamen mea ſpes etiam tenuior ſemper fuit, quam aliorum.

Adduci magnam in ſpem. Cic. pro Milon. 79. In ſpem maximam, &
 (quemadmodum conſido) veriſſimam adducti ſumus, hunc ipſum an-
 num, &c.

Adduci in ſpem ut. Cic. 2. Att. 22. In eam ſpem adducimur, ut nobis
 ea contentio, quæ impendet, interdum non fugienda videatur.

Adimere ſpem. Cic. pro Manil. 35.

Admota ſpes. V. A D M O V E O.

Affecta ſpes. Valer. 4. Argon. al. Effeta.

Affectare ſpem aliquam. Ovid. 5. Met. 377.

Afferre ſpem. Cic. 3. Fam. 5. Mihi non dubiam ſpem mei conveniendi
 afferebas. Idem 6. Fam. 9. Spem mihi magnam afferebat ſummæ pro-
 bitatis, ſummæque eloquentiæ.

Affirmare ſpem. V. A F F I R M O.

Affulget ſpes. Liv. 27. 28. Quom ex inſperato obſtinatis mori ſpes af-
 fulſit. V. A F F U L G E O.

Agitare inanes ſpes. Ovid. 7. Met. 336.

Alere ſpem. Cic. 1. in Catil. 30. Qui ſpem Catilinæ mollibus ſententiis
 aluerunt, conjurationemque naſcentem non credendo corroboraverunt.

Amplecti ſpem. Ovid. 3. de Pont. 7. 21.

Spem juvat amplecti, quæ non juvat irrita ſemper. Delectat
 homines in ea ſpe ſemper verſari, quæ non fallax ſemper auxiliatur.

Arrectæ ſpes juvenum. Virg. 3. Georg. 105.

Aſſumere ſpem. Tacit. in vita Agric. 3. Nec ſpem modo ac votum ſecu-
 ritas publica, ſed ipſius voti fiduciam ac robur aſſumpſerit.

Avertere a ſpe. Cic. pro Muren. 43. Primum accuſandi terrores, & mi-
 næ, quibus tu quotidie uti ſolebas, ſunt fortis viri: ſed & populi opi-
 nionem a ſpe adipiſcendi avertunt & amicorum ſtudia debilitant.

Auſerre ſpem. Cic. 3. Off. 10.

Augere ſpem. Cic. 12. Philipp. 2. Auxerat autem meam quidem ſpem,
 credo item veſtram, quod domum Antonii aſſictam mæſtitia audie-
 bam, &c.

Cadit ſpes ad irritum. V. A D.

Calent ſpe animi. Curt. lib. 4. 1. 29.

Capere ſpem de aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Caprus inani ſpe. Virg. 11. Æn. 49.

Carere ſpe. Cic. 6. Fam. 1. Sed ſi eſt ſpes aliqua rebus communibus, ea
 tu, quicumque ſtatus eſt futurus, carere non debes.

Collocare ſpem in aliquo. Cic. 1. de Orat. 25. Exierant autem cum ipſo
 Craſſo

Crasso duo adolescentes, & Drusi maxime familiares, & in quibus magnam tum spem majores natu dignitatis suæ collocarant.
 Complevere aliquem bona spe. Cæs. Bell. Civil. lib. 2. 21.
 Concederunt omnes spes atque opes, h. e. Perierunt, perditæ sunt atque amissæ. Cic. 3. in Catil. 16. Nunc quoniam, Quirites, sceleratissimi periculosisimique belli nefarios duces captos jam & comprehensos tenetis, existimare debetis omnes Catilinæ copias, omnes spes, atque opes, his depulsis urbis periculis, concidisse.
 Concipere spem. V. CONCIPIO.
 Concipere aliquid spe. V. CONCIPIO.
 Confidere animo & spe. Cæs. V. CONFIDO. H. St.
 Confirmare spem. Cic. 13. Fam. 30. Hanc rem, mi Plance, si effeceris, meam de tua erga me benevolentia spem confirmaris. Idem 14. Fam. 4. Si est spes nostri reditus, eam confirmes, & rem adjuves.
 Confligit bona spes cum omnium rerum desperatione. Cic. 2. in Catil. 25.
 Consolatur aliquem spes. Cic. 5. Fam. 13. Te enim spes consolatur.
 Consolari aliquem spe. V. CONSOLOR.
 Consolari spe inani & tenui. V. INANIS.
 Constituire spem in aliquo. V. CONSTITUO.
 Convertere in fidem spem alicujus. V. CONVERTO.
 Debilitare spem. Cic. 7. Philipp. 5. Faveas tu hosti? litteras ad te ille mittat de sua spe rerum secundarum suarum? eas tu lætus proferas? recites? describendas etiam des improbis civibus? eorum augeas animos? bonorum spem virtutemque debilitas?
 Decerpere spes. Quintil. in Procem. lib. 6.
 Deciderit a vel de spe. V. DECIDO.
 Deficit spes. Cic. 7. Att. 20. Deficit enim, non voluntas, sed spes.
 Defigere spem in cujusdam potestate. Cic. pro Flacc. 4.
 Demittere animo suo spes obcænas. i. e. Concipere, & immittere in animum. Ovid. 9. Met. 467.
 Depelli magna spe. Liv. 31. 25. extr.
 Depelli de spe & conatu. Cic. 2. in Catil. 14. V. DEPELLO.
 Deponere spem, Omittere, perdere. Hor. 2. Serm. 5. 26.
 Deponere in, Ponere. Curt. 10. 9. 7. Unicam spem salutis suæ in Meleagro morte deponebat. [Lego Reponebat.
 Deferit spes. Cic. 2. de Invent. 112. Si tum, cum spes deferuisset, opitulatus sit.
 Destituit spes. Liv. 1. 41.
 Deturbare spe, vel ex spe. Cic. 12. Fam. 25. Neque solum spe, sed certa re jam, & possessione deturbatus est.
 Deturbari ex magna spe. Idem 5. Fam. 7. Sed hoc scito, tuos veteres hostes novos amicos, vehementer litteris percussos, atque ex magna spe deturbatos jacere.
 Devolvi ad spem inanem. Cic. 7. Philipp. 13. Cui cum pridie frequentes essetis assenti, postredie ad spem etlis inanem pacis devoluti.
 Devovere spem. Ovid. 3. Epist. 94.
 Discedit spes. Cæs. Bell. Gall. lib. 2. 7. Quorum adventu & Remis cum spe defensionis studium propugnandi accessit, & hostibus eadem de causa spes potiundi oppidi discessit.
 Dissolvere spem nuptiarum. Ulpian. in l. Si puellæ. D. de Sponsalibus.
 Dare spem alicui. Cic. 5. Fam. 4. Litteræ Q. frat. & Pomponii necessarii mei tantum spei dederant, ut in te non minus auxilii, quam in tuo collega mihi constitutum fuerit.
 Dare spem bonæ indolis. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Dare spem dubiæ menti. Virg. 4. Æn. 55.
 Datur spes opis. Virg. 2. Æn. 803.
 Domare spem. Stat. 2. Silv. 2. 125.
 — qui pectore magno
 Spemque, metumque domas.
 Duci spe. Cic. 1. de Lege Agrar. 27. Quod si quis vestrum spe ducitur, se posse turbulenta ratione honori velificari suo, &c.
 Elucet spes plurimorum in pueris. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Emere spem. Ter. Adelph. 2. 2. 11. Spem pretio non emo. [Hoc frequens apud Jurisconsultos, etsi alio sensu.
 Erigere spem. Cic. pro Domo 25.
 Erigere ad spem. V. ERIGO.
 Erectus in spem. Tacit. 1. Hist. 4.
 Eripere spem. Cic. 4. in Catil. 8. Adjungit gravem pœnam municipibus, si quis eorum vincula ruperit: horribiles custodias circumdat, & digna scelere hominum perditorum sancit, ne quis eorum pœnam, quos condemnat, aut per Senatum, aut per populum levare possit: eripit etiam spem, quæ sola hominem in miseris consolari solet.
 Evanescit spes. V. paulo post, Extenuare spem.
 Everfa spes cum mœnibus. Ovid. 13. Met. 624.
 Exardescere ad spem libertatis, i. e. Incitatum esse. Cic. 4. Philip. 16.
 Excitare ad spem. Cic. pro Planc. 55. Alia te ratio, alia cogitatio ad spem hujus opprimendi excitavit.
 Exclusa spes. Cic. in Brut. 329. Quum pacis spem a publico consilio esse exclusam videremus.
 Expectare spem. Cic. 3. Att. 22. extr. Ego jam, aut rem, aut ne spem quidem expecto.
 Extendere spem in regionem aliquam. Livius. Vide EXTENDO.
 H. St.
 Extenuare spem. Cic. 3. Att. 14. Posteaquam extenuari spem nostram & evanescere vidi, mutavi consilium.
 Facere spem. Cic. 2. Att. 16. Tuæ litteræ, quo sæpius a me leguntur, hoc spem faciunt mihi minorem, quam quum lætæ sunt: tum id quod attulerunt ad spem, infirmant. V. not. Ovid. 16. Epist. 14.
 Fallere spem alicujus. Cic. 1. Fam. 9.
 Fallit eum spes. Cic. 1. Verr. 4. Ut aut eos homines spes falleret, &c.
 Favere spei. Plin. lib. 17. cap. 14.
 Firmare aliquem ad spem. Tacit. 14. Ann. 10.
 Fluit spes, Dubia est. Virg. 2. Æn. 169. V. FLUO.
 Frustratur eum spes rei alic. Cic. 12. Fam. 14. Ut si Syriæ spes eum frustrata esset, conscenderet in naves.
 Habere spem, Sperare. Cic. 2. Fam. 5. Sive habes aliquam spem de Republica, sive desperas. Idem 3. Fam. 10. V. HABEO.
 Habere spem in fide alicujus. Cic. 1. de Invent. 71.
 Miserum est non habere ne spei quidem extremum, & commune solatium. Cic. 3. de Nat. Deor. 14.

Habere spem, pro Spem ostendere. Cic. 2. Q. frat. 16.
 Habere aliquid in spe, Sperare. Cic. 11. Att. 21.
 Habere spem in manibus. Cic. 2. Verr. 16. Quam spem nunc habet in manibus, & quid moliaur, breviter jam, Judices, exponam. Cic. 10. Fam. 8.
 Hæret spes in aliquo. Curt. 9. 5. 18. In Aristonō spes ultima hærebat.
 Impellere in spem certissimam Consulatus. Cic. 10. Fam. 4. Sed Cæsarem, meis consiliis adhuc gubernatum, plæclara ipsum indole, admirabilique constantia, improbißimis litteris quidam, fallacibusque interpretationibus & nuntiis, impulerunt in spem certissimam Consulatus.
 Implere spem, quam quis de nobis concepit. V. IMPLEO.
 Inchoare spem longam. Hor. 1. Carm. 4. 15.
 Incisa spes. V. INCIDO.
 Incitant me spe non dubia. V. INCITO.
 Incumbit illi spes. V. INCUMBO.
 Inducere in spem. V. INDUCO.
 Induci in spem. Cic. pro Planc. 104. Ego magno in metu meorum in spem subito inducor, vos eosdem in hoc conservando futuros, qui fueritis in me, quoniam istis vestris lacrimis de illis recordor, quas pro me sæpe, & multum profudistis.
 Inducta spes rapinæ. Ovid. de Nuce 39.
 Non odium facit hoc, sed spes inducta rapinæ.
 Inductus falsa spe. V. INDUCO.
 Inferre spem. V. INFERO.
 Inflammari spe potiendi. V. INFLAMMO.
 Inflare spem alicujus. V. INFLO.
 Inflari spe. Cic. in Pison. 89. Quo in oppido cum tibi spe falsa, quod Q. Ancharium non esse successurum putares, animos rumor inflasset, quo te modo ad tuam intemperantiam scelerate innovasti? Idem pro Muren. 33. Hostium classis Italianam, spe atque animis inflata, peteret.
 Infringi spes dicitur. Cic. in Orat. 6. Spes infringatur, aut languescat industria.
 Infringere spes immodicas. Stat. 6. Theb. 691.
 Ingredi in spem. Cic. 12. Fam. 25. Ego, mi Cornifici, in spem libertatis ingressus sum. V. INGREDIOR.
 Inhibere spem alicujus. Curt. lib. 9. 6. pr.
 Injicere spem. Cic. 3. Att. 22. Spes homini est injecta, non eadem quæ mihi, posse nos una decedere.
 Intercipere spem. Ovid. 15. Met. 113.
 Intercludere spem commentus. V. INTERCLUDO.
 Interdictæ spes, Quæ sperare non licet nec æquum est. Ovid. 10. Met. 336.
 Inveterascit spes. Cic. 14. Fam. 3. Nunc spes reliqua est in novis Trib. plebis, & in primis quidem diebus: nam si inveterarit, actum est. [Res inveteraverit scil. non Spes.
 Invitat spes. V. INVITO.
 Irritus spei. Curt. lib. 6. 5. 31. Illa, causata sine custode regnum reliquisse, petere perseverabat, ne se irritam spei pateretur abire. h. e. Sua spe frustratam.
 Labi aliqua spe. Cæs. Bell. Gall. lib. 5. 55. Hac spe lapsus Indutiomarus, nihilominus &c.
 Ludere aliquem spe vana. Virg. 1. Æn. 356.
 Spem mentita seges. Hor. 1. Epist. 7. 87.
 Minuere spem. V. MINUO.
 Nancisci spem. Cic. 13. Fam. 8.
 Niti spe. Cic. 3. Att. 9. extr. Nunc, si ita sunt quæ speras, sustinebimus nos, & spe, qua jubes, nitimur. V. NITOR.
 Objecta spes dedendæ urbis. Liv. 34. 29.
 Obtentat me spes. Cic. 9. Att. 12. Urbem autem & populum nostrum servandum ad immortalitatem, quantum in nobis esset, putabam. Et tamen spes quadam me obtentabat. V. OBTEENTO.
 Occidit spes nostra. V. OCCIDO.
 Offerre spem. V. OFFERO.
 Omittere spem. Curt. lib. 3. 2. pr.
 Orbari spe. Cic. 6. Fam. 6. Quibus te consolet ut afflictum, & jam omni spe salutis orbatum.
 Ostendere spem alicujus rei. Cic. 5. Fam. 7. Tantam enim spem ostendisti, quantam ego semper omnibus te uno fretus pollicebar. V. OSTENDO.
 Ne spes quidem ulla ostendatur fore melius. Cic. 11. Att. 11. Sic 3. 12.
 Ostendere improbis spem, & injicere bonis timorem. Cic. 1. de Leg. Agr. 23.
 Ostentare spem. Cic. pro Cluent. 22. Mulier, amissis liberis, cum unius filii recuperandi spes esset ostentata, omnes suos propinquos, filii sui necessarios convocavit: & ab his flens petivit, ut negotium susciperent: adolescentem, &c.
 Pendet salus spe exigua & extrema. Cic. pro Flacc. 4. Quamobrem ni hoc loco, nisi apud vos, nisi per vos, Judices, non auctoritatem, quæ amissa est, sed salutem meam, quæ spe exigua extremaque penderet, numerimus: nihil est præterea quo confugere possumus. V. PENDEO.
 Percussit magna spes laudis meum cor. Lucret. lib. 1. 922.
 Perdere spem. Cic. pro Muren. 28. Itaque, non modo beneficii colligendi spem, sed etiam illud, quod aliquando fuit, Licet consulere, jam perdidistis.
 Persequi spem infinitam. Cic. pro Dejot. 13. Pharsalico prælio facti Dejotarus a Pompejo discessit: spem infinitam persequi noluit. h. Incertam. Qui enim victi fuerunt, instaurato bello victoriam sperabant: ut Scipio, Cato, & alii. [i. e. Aliam ex alia sine fine.
 Ponere falsam spem, h. e. Deponere. Ovid. ad Liv. 17.
 Ponere spem in aliquo, vel in re aliqua. Cic. 10. Fam. 26. Quod Planci & Bruti concordia scribis, in eo vel maximam spem pono victoria. Idem 6. Att. 1. In Pompejo te spem omnem otii ponere non miror. Al. Pompejum. Idem de Somn. Scip. 18. Nec in præmiis humanis spe posueris rerum tuarum.
 Ponere spem in arcto. Ovid. 9. Met. 682.
 Ponere spem in armis. Virg. 2. Æn. 676.
 Ponere majorem spem suæ emptionis in alicujus exitio. Cic. pro Ros. Amer. 146.
 Ponere delectationis spem in cujuspiam humanitate. Cic. 1. Att. 4.
 Ponere & defigere spem in cujuspiam potestate. Cic. pro Flacc. 3.
 Ponere in spe. Cic. 13. Att. 22. Alteris jam litteris nihil ad me de Attic

sed id quidem in optima spe pono. Idem 3. Q. frat. 8. Plura ponuntur in spe quam in pecuniis, reliqua ad jacturam struentur.
 habere spem alicujus rei. Cic. 12. Fam. 13. Qui spem sæpe transi-
 tionis præbendo, neque unquam non decedendo, novissime Corycum se
 contulit.
 rãcidere vel incidere spem alicui. Cic. 3. Verr. 20. Id sum affectus,
 ut una hora, qua cœpi dicere, reo audaci, pecunioso, profuso, per-
 diro, spem judicii corrumpendi præciderem. Liv. 3. 58. V. INCIDO.
 rãcipere spem. V. PRÆCIPIO.
 rãditus spe. Cic. 3. Philip. 46.
 rãsumere aliquid spe. Virg. 11. Æn. 18.
 roducere aliquem falsa spe. Ter. And. 4. 1. 24.
 roducere spem vitæ. Tacit. 12. Ann. 8. Die nuptiarum Silanus sibi
 mortem conscivit, sive eo usque spem vitæ produxerat, seu delecto die
 augendam ad invidiam.
 roponere spem. Cic. pro Rabir. 15. Nisi forte hanc conditionem vobis
 esse vultis, quam servi, si libertatis spem propositam non haberent,
 ferre nullo modo possent. conf. 3. Att. 20.
 rãpi ad spem immortalitatis. Cic. 5. Fam. 12. Neque enim me solum
 commemoratio posteritatis ad spem quandam immortalitatis rapit.
 rãpere spem. Tacit. 1. Hist. 13.
 rãdintegrare spem. Cæs. 7. Bell. Gall. 25.
 rãducere spem anxiiis mentibus. Hor. 3. Carm. 21. 17.
 rãferre domum spem falsam. Cic. pro Rosc. Amer. 110.
 rãfulget spes. Paterc. lib. 2. 103. extr. Tum refulsit certa spes libero-
 rum parentibus, viris matrimoniorum, dominis patrimonii, omnibus
 salutis.
 remorari spem. Cic. 3. Att. 14. Etsi scio te me iis epistolis potius, & meas
 spes solitum esse remorari.
 repelli a spe. Cæs. 5. Bell. Gall. 42. pr.
 reponere spem in aliquo. Cic. 5. Tusc. 36. Quintil. in Proœm. 6. 3.
 residet spes in. Cic. Anteq. iret in exsil. 9. Quomodo spes salutis reli-
 quis residebit? Idem 12. Fam. 3. Etiam nunc residet spes in virtute tua.
 respondere spei. Paterc. lib. 2. 103. extr. Adeo ut nec plus sperari po-
 tuerit, nec spei responderi felicius.
 rãcare spem, sequi spem. Virg. 10. Æn. 107.
 Quæ cuique est fortuna hodie, quam quisque fecat spem. V.
 SERVO.
 equi spem. Cic. 9. Fam. 6. Sequuti enim sumus, non spem, sed offi-
 cium: reliquimus autem, non officium, sed desperationem. Ovid.
 17. Epist. 140.
 serenare spem vultu, i. e. sereno vultu spem bonam præ se ferre. Virg.
 4. Æn. 162. V. in SERENUS.
 simulare spem. Virg. 1. Æn. 213.
 Spem vultu simulat, premit altum corde dolorem. Ubi Serv.
 Spem, lætitiã. Est & crebra apud Virgilium figura, quæ fit quoties
 significatur ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Nam spem lætitiã
 sequitur: spes vero in vultu non videtur, sed lætitiã.
 subducere spem. Paterc. lib. 2. 103. pr. Sed fortuna, quæ subduxerat
 spem magni nominis, jam tum Reipub. sua prædicia reddiderat.
 subest spes. Curt. lib. 4. 14. 22.
 subministrare spem alicujus sceleris. Porc. Latr. decl. in Catil. subject.
 Sallust. §. 10. Nunc videndum est, spem atrocissimi sceleris unde illi
 subministratam fuisse judicemus.
 sum, ut, esse spe bona, pro bene sperare. Cic. 12. Fam. 27.
 esse in spe, pro sperare. Cic. 13. Fam. 20. Etsi eramus in magna spe, te
 meis litteris, commendationeque diligentissime facturum id quod
 fecisti.
 esse in spe firmiore. Cic. 8. Att. 13.
 esse in spe dicitur aliquis, pro sperari. Cic. 14. Fam. 3. Sed tamen
 quando vos eritis in spe, non deficiam, ne omnia mea culpa cecidisse
 videantur. i. e. Dum & de vobis, & de statu vestro spes aliqua erit.
 Idem 3. Att. 18. pr. An est aliquid in spe? Eidem lib. 8. 15. Dum in
 spe pax fuit.
 est spes. Cic. pro Quint. 94. Spes est & hunc miserum atque infelicem ali-
 quando tandem posse consistere. conf. 3. Att. 7.
 est spes de argento. Plaut. Most. 3. 1. 40.
 est nulla spes juventutis, sese omnes amant. Plaut. Capt. 1. 2. 19. Cic.
 2. Att. 6. Vide quid narrent, & quæ spes sit denarii.
 erat spes in cursu. Ovid. 6. Fast. 362.
 est spes in angusto. Cels. lib. 5. cap. 27. in curatione adversus canis ra-
 biosi morsum, Miserrimum genus morbi, in quo simul æger & siti, &
 aquæ metu cruciatur: quo oppressis in angusto spes est.
 est spes omnis in aliquo. Cic. 10. Fam. 22. In te & collega omnis spes
 est. Idem ad Brut. 10. Spes omnis est in te. Sic 1. Verr. 48. In hoc
 spes tuæ sunt omnes. Subaudi Homine.
 una spes est, quemadmodum una salus, pro sola. Cic. 12. Fam. 22.
 spes tamen est una, aliquando Populum Ro. majorum similem fore.
 superare spem. Cic. de Amicit. 11. Qui summam spem civium, quam de
 eo jam puero habuerant, continuo adolescens incredibili virtute su-
 peravit.
 superare & fallere spem alicujus. Cic. 4. in Catil. 23.
 tenet aliquem spes. Cic. pro Cluent. 7. Quamobrem magna me spes
 tenet, si ea, quæ sunt in causa, explicare, atque omnia dicendo conse-
 qui potuero, &c.
 teneri spe. Idem 14. Att. 15. Quo confugient focii? quem implora-
 bunt? qua spe denique, ut vivere velint, tenebuntur?
 tollere spem. Cic. 3. Att. 24. pr. Quod illa ipsa spes exigua, quæ erat,
 videtur esse sublata.
 trahere spem mora. Ovid. 3. Fast. 686.
 trahi spe. Ovid. 3. Trist. 5. 25.
 Et stultam dubia spem trahit usque mora.
 venire in spem. Cic. 9. Fam. 1. pr. In spem tamen venio appropinquare
 tuum adventum. Cæs. 1. Bell. Gall. 18. extr. V. IN.
 versat me lubrica spes. Stat. 1. Achil. 547.
 videre spem. Cic. 3. Att. 10. Nam si erat causa, si quid agetur, si spem
 videro, aut ibidem opperiar, aut me ad te conferam.
 vincere spem. Cic. 14. Fam. 5. Salustius officio vincet omnes spes.
 [Abest vox ult. a libris emendatis.]
 vocare in spem. Cic. 3. Att. 15. Hæc nisi videris expediri, quam in

spem me vocas?
 Adduci spe mercedis. V. ADDUCO.
 Agitare animum alicujus spe, metu, admonitionibus, &c. Quintil. lib.
 4. cap. 1.
 Alternat spesque timorque fidem. Ovid. 6. Epist. 38.
 Devorare spe aliquid, Sperare futurum ut assequamur & devoremus. Cic.
 1. Att. 15. Ille autem regis hereditatem spe devorat. Idem pro Flacc.
 57. Amissum est enim præter spem, quod erat spe devoratum, lucrum.
 Idem 3. Verr. 135. Ille, qui jam spe & opinione prædam illam devora-
 set. V. DEVORO.
 Fluitare spe dubiæ horæ. Hor. 1. Epist. 19. 110.
 Incubare spe alicui rei. Cic. pro Cluent. 72. Hic ille planus improbi-
 mus, quætu judicario passus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe
 jam atque animo incubaret, contrahit frontem. V. INCUBO.
 Laborare in spem. Ovid. 15. Met. 367.
 Laudati, non tam re & maturitate, quam spe & expectatione. Cic. in
 Orat. 107.
 Nati in spem honorum. V. NASCOR.
 Nuntiare spem summam. Cic. Summam spem nuntiabant, fore ut An-
 tonius cederet.
 Pascit amorem spes. Ovid. 9. Met. 748.
 Spes est quæ capiat, spes est quæ pascit amorem.
 Spes, pro Metu. Stat. 9. Theb. 129.
 — hunc retro conversum, & tela petentem,
 Dum spes nulla necis, crinito a vertice figit.
 Et in eodem sensu apud Lucan. 5. 454.
 — cælo languente fretoque
 Naufragii spes omnis abit.
 Spes in plurali. Plaut. Curc. 2. 3. 28. Spes meæ ubi sunt? Liv. 1. 34. Hæc
 spes cogitationesque secum portantes, urbem iugressi sunt. Cic. 3. in
 Catil. 16. Existimare debetis omnes Catilinæ copias, omnes spes atque
 opes, his depulsis urbis periculis; concidisse. Hor. 1. Epist. 5. 17.
 Spes jubet esse ratas, ad prælia trudit inermem. Plura supra oc-
 currunt.
 SPES, Dea apud Romanos, cujus ædes in foro olitorio fuit. Liv. 21. 62.
 Ædem Spei (inquit) quæ in foro olitorio fuit, fulmine ictam fuisse.
 M. Cicero 2. de Legib. 28. ait Spem fuisse a Calatino consecratam. Vi-
 dendus Lilius Gyraldus Syntag. 1. Histor. Deor. Ovid. 1. de Arte Am. 445.
 Spes tenet in tempus, femel est si credita, longum,
 illa quidem fallax sed tamen apta Dea est. V. etiam Broeck-
 huf. ad Tibull. 1. 1. 5. Ejus typos in nummis exhibit Oisfel. Theaur.
 tab. 54.
 Spes & Metus divinationem & auguria repperunt. V. Amantes sibi somnia
 fingunt, in AMO.
 SPERES, is. f. [ἐλπίς] pro Spes, spei, antiqui dixerunt, auctor Fest.
 Varr. Quibus suam delectet ipse amicam, & sese speribus jactet suis. Un-
 de Aspere, quasi Sine sperere: & Prosperere, Pro sperere. V. Non. 2. 788.
 Ennisi,
 Spero, si speres quicquam prodesse potis sunt. H. St. Ex Fe-
 sto, 9. V.
 SPĒCŪLA, æ. f. dimin. [ἐπιθυμία] Plaut. Most. 3. 1. 112.
 Nam quid ita specula clamas clamorem merum? Emendati codd.
 Speculo claras clarem. Idem Perf. 2. 5. 9.
 Ecquid quod mandavi tibi, est mihi in te speculæ? Plaut. Caf. 2. 4. 27.
 Si non impetravit, etiam specula in sortitu' est mihi. Cic. 2.
 Fam. 16. Et eo magis, quod in communibus miseriis hac tamen oblecta-
 bar specula.
 Degustare aliquid speculæ ex sermone alicujus. Cic. pro Cluent. 72.
 SPĒRO, [ἐπιζῶ] Gl. L. G. & G. L.] Ære. Spem habere, & vel ad bonum
 vel ad malum refertur. Speramus ad diem, & læta, inquit Donat.
 Spero confore. Ter. And. 1. 1. 140. Cic. 1. Tusc. Spero fore ut con-
 tingat id nobis.
 Sperare de re aliqua. Cic. 9. Att. 6. Neque de otio nostro spero jam,
 nec ullam acerbitatem recuso.
 Desperare & Sperare, contraria. Cic. in Pison.
 Sperare & Expectare. Cic. ad Octav. Quid de hoc sperare aut exspe-
 ctare nos oportebat?
 Auxilium sperare. Catul. Argon. 62. 180.
 Pretium sperare. Ovid. 6. Met. 84.
 Salutem sperare. Virg. 1. Æn. 455.
 Spero; pro Credo, tam de præsentis, quam de præterito dicitur. Ter.
 Eun. 1. 2. 123.
 — nam me ejus spero fratrem propemodum
 Jam reperisse adolescentem adeo nobilem. Idem Eun. 5. 3. 11.
 Spero me habere, qui hunc meo excruciem modo. Quintil. in
 Gladiatore, Facilis (ut animadvertere vos spero) defensionis meæ cur-
 sus est. Hic de præterito. Et Cic. Spero jam probatam esse amicitiam
 nostram. Idem 1. Att. 1. Spero tibi me causam probasse, cupio qui-
 dem certe.
 Ut spero, prope diem te videbo. Cic. 6. Att. 1.
 Spero non veniet usus. Ter. Heaut. 3. 2. 42. Non usus veniet spero.
 Sperare & Confidere. Cic. 12. Fam. 18. Ego & speraram, prudentia tua
 fretus, & ut confiderem, fecerunt tuæ gratissimæ mihi literæ. V. CON-
 FIDO.
 Bene de aliquo sperare. Cic. 9. Att. 7.
 Jubeo te bene sperare, & bono animo esse. Cic. pro Dejot. 38.
 Melius speravi. Ovid. 2. Epist. 61.
 Lenius sperare aliquid de se. Ovid. 3. de Pont. 7. 31.
 Sperare recte. Cic. 13. Fam. 17.
 Sperare temere. Cic. 3. Att. 18. extr.
 Sperare in malum. Virg. 4. Æn. 419.
 Hunc ego si potui tantum sperare dolorem,
 Et perferre, soror, potero. Sperare, inquit Serv. i. e. Futu-
 rum opinari, sive timere. Ibid. 292.
 — & tantos rumpi non speret amores. Hor. 1. Epist. 4. 14.
 Grata superveniet, quæ non sperabitur, hora. Cic. 1. Att. 10. A
 quo nihil speres boni Reip. quia, &c.
 Sperare pro Timere. Virg. 1. Æn. 547.
 At sperate deos memores fandi atque nefandi. Ubi Servius,
 Sperate, pro Timete, ut lib. 4. 419.

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem. Quum speremus
 bona, timeamus adversa. Item lib. 11. 275.
 Hæc adeo ex illo mihi jam speranda fuerunt, &c.
 Deos speravimus. Plaut. Caf. 2. 5. 38.
 Bene dice, Diis sum fretus, deos speravimus. Al. Sperabimus.
 Sperare, Gaudere. Donat. Ter. Adel. 1. 2. 72.
 Sperabam jam defervisse adolescentiam. Ubi Donat. Recte
 Sperabam, pro Gaudebam. Sic enim dicimus, quum errasse nos cernimus.
 SPERRANS, Partis. [ἐπιζών] Virg. 6. Æn. 526.
 SPERRATUS, a, um. aliud Partic. [ἐπιδοτός] & sæpius Adjective [ἐργασίας, ἐπιλαπής, Gl. L. G.] Plaut. Merc. 5. 2. 2.
 Spem speratam quoniam obtulisti hanc mihi, grates ago.
 Aura sperata deferit ratem. Ovid. 4. de Pont. 12. 42.
 Laborare de reliqua & sperata gloria. Cic. 1. Q. frat. 1. 34.
 Favor speratus. Hor. 2. Epist. 1. 9.
 Honos speratus fugit. Stat. 5. Silv. 3. 232.
 Voluptas sperata. Ovid. 2. Met. 862.
 Speratum veteres dicebant Eum, qui uxorem petit, & Speratam, Vir-
 ginem, quæ petitur. Afran. Curre, & nuntia venire, & mecum spe-
 ratam adducere, ut videat puellam. Speratam suam vocat Uxorem
 Plaut. in Amph. 2. 2. 44.
 Amphitruo uxorem salutat lætus, speratam suam. V. Non. 5. 69.
 SPERRABILIS, e. Adj. [ἐπιπτός] Quod sperari potest. Plaut. Capt. 3. 3. 3.
 Hic ille est dies, quum nulla vitæ meæ salus sperabilis est. Infri-
 ptio apud Gruter. p. 860. n. 5. NIHIL EST SPERABILE DATVM.
 SPETILE, is. n. vocatur infra umbilicum suis quod est carnis, proprii
 cujusdam habitus, exos, qua etiam antiqui per se utebantur. Plautus
 enumerandis vilibus obsoniis in Carbonaria sic meminit:
 Ego pernam, fumen, fueres, spetile, callum, glandia. Fest.
 Al. ex Pseud. 1. 2. 33. Sed alia lectio in libris Plautinis. q. V.
 SPREUSIPPUS, [Σπρουσιππος] Philosophus Atheniensis, Platonis ex foreore
 nepos, qui octo annos post ejus decessum scholæ ejusdem præfuit. Ferunt
 hunc senio confectum, sibi mortem conficivisse merore impulsus. Plurarchus
 vero scribit, illum pediculis effervescentibus interiisse. Primus invenit,
 quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia. V. Diog. Laert.
 SPREUSTICUS, a, um. Adj. [σπρουστικός] dicitur Panis, qui celerime fit
 & coquitur: a verbo σπρουδω, quod est Festino. Plin. lib. 18. cap. 11. Pa-
 nis ipsius varia genera, alias ab obsoniis appellati, ut ostrearii; alias a
 deliciis, ut artolagani; alias a festinatione, ut speustici.

S P H

SPHACELISMUS, V. SPHACELUS.
 SPHACĒLUS, [σφακέλος] proprie Ostrum est affectus, teste Galeno comm.
 in 2. de Fract. cum tota illorum substantia corrumpitur; Latini, Ostrum
 cariem appellant.
 Sphacelus, i. m. Herba falviæ similis, Theophrast. lib. 6. cap. 2. De
 plantarum historiis, Sphacelus (inquit) & Salvia inter sese distant;
 quasi alterum urbanum, alterum genus silvestre dixeris. Sphacelo fo-
 lium levius, contractius, minusque squalens: Salviæ scabrius. Hæc ille.
 SPHACELISMUS, [σφακελισμός] Morbi idem genus, ipsi etiam plantis cum
 animalibus commune, de quo abunde multa supra diximus in vocibus
 Astrobolismus & Sideratio. V. Fæf. Oecon. Hipp.
 SPHACOS, V. in SPHAGNOS.
 SPHACTĒRIA, quæ & Sphagia, [Σφακτηρία] Insula est Messeniæ adja-
 cens e regione Pyli, cujus meminit Strab. lib. 8. V. Steph.
 SPHÆRA, æ. f. [σφαῖρα] Latine dicitur Globus, nempe qui ex omni
 parte exteriori rotundus apparet. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quumque
 duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim σφαῖρα inter-
 pretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui κύκλος Græce di-
 citur, his duabus formis contingit folis, ut omnes earum partes sint inter
 se simillimæ, a medioque tantum absit extremum, quantum idem a sum-
 mo: quo nihil fieri potest aptius. Gloss. Græcolat. Σφαῖρα, Pila, Globus.
 Sphæra, Orbita cæli. Cic. 2. de Nat. Deor. 56. Habere secretam & li-
 beram sphæram. Idem 3. de Orat. 160. Quamvis sphæram in scænâ
 (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphæra fornicis similitudo non
 potest inesse.
 SPHÆRĀLIS, e. Adj. [σφαιραειδής] Macrobius. 7. Saturn. cap. 9. Ex his septem
 motibus, unus tantum in divinis corporibus invenitur, sphæralem dico,
 quo movetur cælum, quo sidera.
 Convexitas sphæralis. Macrobius. Somn. Scip. lib. 1. cap. 16.
 Forma sphæralis. Macrobius. 7. Saturn. cap. 16. Ex forma tereti ac pæne
 sphærali, atque undique versum clausa.
 Natura sphæralis. Macrobius. 7. Saturn. cap. 9. Sphæralis enim natura,
 & ad nos de alto veniens, partem in homine & altam & sphæralem tenuit.
 SPHÆRĪCUS, a, um. Adj. [σφαιρικός] Rotundus. Macrobius. Somn. Scip.
 2. 14. Sphærico motu in orbem rotari. Isidorus. 2. 7. Numerus sphæricus.
 SPHÆRICA, æ. f. [σφαιρική] Placentæ genus, quæ ex multis globulis in
 sphæram & rotundam formam coactis, ac deinde simul compactis fiebat.
 Cato R. R. cap. 82. Sphæricam sic facito, ita uti spiram, nisi sic fingito,
 detractis caelo, melle: sphæras pugnium altas facito, eas in solo com-
 ponito, densas eodem modo componito, atque spiram, itemque co-
 quito. Vetus exemplar habet Sphæricam; sed minus recte.
 SPHÆRISTA, æ. m. [σφαιριστής] Qui pila ludit. Sidonius. 2. Epist. 9. Gloss.
 Græcolat. Σφαιριστής, Piliarius.
 SPHÆRISTERIUM, i. n. [σφαιριστήριον] Locus balinei, in quo veteres
 frictiones suas & varia exercitationum genera facere solebant, a sphæra,
 i. e. pilæ ludo nomen habens, quam Græci σφαῖρα appellant, a quo
 Sphæristæ, ejus ludi studiosi: & Sphæristici, ejus ludi periti, diceban-
 tur, inquit Budæus. Suetonius in Vesp. cap. 20. Valetudine prosperrima
 usus est, quamvis ad tuendam eam nihil amplius quam fauces, ceteraque
 membra sibimet ad numerum in sphæristerio defricaret. Plinius. 5. ad
 Apollinarem Epist. 6. Apodyterio suppositum est sphæristerium, quod
 plura genera exercitationis, pluresque circulos capit. Lampridius in Ale-
 xand. cap. 30. Post lectionem operam palæstræ, aut sphæristerio, aut
 cursui, aut luctaminibus mollioribus dabat. V. PILA.
 SPHÆROMACHIA, æ. f. [σφαιρομαχία] Certatio, quæ fit pila vel globo.
 Seneca Epist. 81. Hodierno die non tantum meo beneficio mihi vaco:
 sed spectaculi, quod omnes molestos ad sphæromachiam avocavit. Stat.
 4. Silv. in præfat. Sphæromachias spectamus & pilaris lusio admittitur.
 V. Beroald. Var. Annot. 2. 8.

SPHĀGIA, æ. f. [Σφαγία] Insula e regione Pyli, Messeniæ, & Leprei. Strab. lib. 8.
 SPHĀGIRIDES, [σφαγιρίδες] Venæ duæ insignes utrinque ad jugulum
 apparentes, omnes, tum colli, tum capitis partes nutriendes. Latini Ju-
 gulares venas interpretantur, σφαγίον enim illi jugulum appellant. Ga-
 len. lib. 6. De usu partium. V. in JUGULUM.
 SPHAGNOS, [σφάγνος] live Bryon, five Sphacos, sunt Cani arborum villi, quale
 in quercu maxime videmus, sed odore præstantes. Plinius. lib. 12. cap. 23.
 SPHENIDA, Pilæ genus majus paganica & tenuius quam follis, ex pannu
 fere confans: nonnunquam etiam ex pelle. Alio nomine dicitur Har-
 pastum. Hoc Perottus: Sed Cælius. lib. 20. cap. 14. non Sphenida, sed
 Sphennida scribendum esse [σφεννίδα] affirmat. V. PILA.
 SPHINX, ingis. f. [σφίγξ] Æthiopicum animal est, e simiarum genere
 fulco pilo, mammis in pectore geminis, ad hominis speciem accedens
 solo pilo & solitudine feram assimulans. De sphingibus Diodorus Siculus. lib. 4.
 Plinius. lib. 8. cap. 21. 1.
 Sphinx [Σφίγξ] Monstrum, quod poetæ faciem habere virginis fingunt
 pennas avium, pedes leonis.
 Sphinx ab effectu nomen sortita: quod homines suis quæstionibus
 ita stringeret, ut se expedire non possent. Nam Græce σφίγις
 Constringere, vel Vincere dicitur: vel quasi omnium mentes sui
 propositionibus ligare. Lactantius in primum Theb. scribit, Sphinx
 monstrum fuisse, alas & unguis habens in similitudinem Harpy-
 rum: quod insidens scopulo viæ imminenti, in solubilia ænigmata
 transeuntibus proponebat: quæ quum solvere non possent, ex impro-
 viso veniens, alis & unguibus ad se in rupem trahebat. Hoc au-
 tem ænigma proponebat: Quod animal bipes, idemque tripes, a
 quadrupes esset. Cujus locutionis ambages tandem calliditate sua ita
 Oedipus dissolvit, ut Hominem esse diceret, qui in infantia manibus
 & pedibus nitens, quadrupes est. Factus vir, ut qui nullo alio quam
 pedum auxilio gradiatur, bipes. At in senectute, viribus deficienti-
 bus, baculo utens, tripes. Inde origo hujus adagii apud Terentium. And. 1.
 2. 23. Davus sum, non Oedipus. i. e. Servili officio non quæstionibus
 solvendis aptus. V. Plinius. lib. 31. cap. 1. Aufonius in Idyll. 11. 41.
 Terruit Aoniæ volucris, leo, virgo, triformis
 Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.
 Ænea sphinx. Quintilianus. lib. 6. cap. 3.
 Iniqua sphinx. Statius. 1. Theb. 66.
 Victa cadit sphinx. Statius. 11. Theb. 490.
 SPHINGA, æ. f. Idem. Solinus. cap. 30. Ibid. 20. 11.
 SPHINGIUM, i. n. [σφίγιον] Dimin. ejusdem. Plinius. 6. 29.
 SPHŪGIS, idis. f. [σφούγης] Species est optimæ rubricæ, apud Plinius
 lib. 36. cap. 6. Quæ in Lemno insula effodiebatur, ita dicta quod signa
 venderetur, sicut apud nos sapo, σφουγγίον, enim Græci dicunt, quo
 nos signare. Quo autem in loco, quibusque carminibus hæc terra colligatur,
 diximus in dictione LEMNOS.
 Est item Sphragis, Gemma viridis, sed non translucida; ita dicta quæ
 ea optime signemus. Plinius. lib. ult. cap. 8. Gloss. Græcolat. Σφουγγίς, S-
 gnum, Obsignatio, Sigillum.
 SPHYGMOS, [σφυγμός] est Motus arteriæ, celerius tardiusve salientis
 pro ratione dilatationis, & contractionis ipsius cordis, dictus Sphygmos
 δὲ σφύζειν, quod Salire, resultare, pulsare, significat. Gloss. Græ-
 colat. Σφυγμός, Turges, Σφύζειν, Palpitat.
 SPHYRÆNA, æ. f. [σφυραῖνα] Græcis Animal marinum, quod Latinis Sudis
 dicitur, ut ait Plinius. lib. 32. cap. 11. Sunt præterea a nullo auctore nu-
 minati, Sudis Latine appellata, a Græcis Sphyræna, rostro similis mi-
 mine, magnitudine inter amplissimos, rarus, sed tamen non degene-
 Gloss. Græcolat. Σφύρανα, ἰχθύς, Sudis. V. Oppianus. 1. Halieut. 172.

S P I

SPICA, æ. f. [σπείκος] Gl. L. G. & G. L. & Onom. v. ἄσπικος G. L. καλῶς
 L. G.] dicitur, quum per culmi folliculum, id est extremum tumorem
 aristæ adhuc tenues in modum spiculi eminent, ut ait Servius. Cicero. 5. t.
 Finibus. 91. Ne seges quidem igitur spicis uberibus & crebris, si avena
 vspiam videris.
 Spica dicta est a Spe, ut ait Varrus. de R. R. lib. 1. cap. 48. Nam quum
 fruges in spicam exit, spem præbet hominibus.
 Spica in hordeo & tritico tria habet continentia, granum, glutinam
 aristam: & etiam primitus spica quum oritur, vaginam. Varrus. 1. de R.
 R. cap. 48.
 Flaventes spicæ. Ovidius. 9. Met. 688.
 Minuta & inanis. Plinius. lib. 18. cap. 24.
 Minuta & vana. Columella. lib. 2. cap. 9.
 Spica mutica, Quæ non habet aristam. Aristæ enim sunt quasi cornu
 spicarum. Varrus. de R. R. lib. 1. cap. 48. V. Muticus in MUTUS.
 Fruges spicæ ordine structæ. Cicero. de Senect. 51. Quamquam, non mod
 fructus quidem me, sed etiam ipsius terræ vis ac natura delectat, &
 vaginis jam quasi pubescens includitur: e quibus cum emerferit, fur-
 dit frugem, spicæ ordine structam, & contra avium minorum morsus mi-
 nitur vallo aristarum.
 Cererem in spicis interciperet. Ovidius. 8. Met. 292. de apro Calydonio,
 Is modo crescentes segetes proculcat in herba:
 Nunc matura metit steruti vota coloni.
 Et Cererem in spicis intercipit. Quid sit Cererem in spicis inte-
 cipit, jam exposuit ipse quum inquit, Matura vota coloni. Primo enim
 herbescit seges, unde illud est, Segetes proculcat in herba. Deinde
 vero ubi maturuit, In spica esse dicitur.
 Spica, Signum in cælo oriens in Virginis parte decima. Firmicus, Qu
 canque in ortu Spicæ natus fuerit, erit ruralibus officiis semper applica-
 tus, & multas fruges horreis condet. Columella. lib. 11. cap. 2. 14. Ci-
 lend. Octob. Spica Virginis exoritur.
 Spica, Nucleus quo numerofo caput alii compactum est. Columella
 lib. 11. cap. 3. de Ulpico. Haber enim, velut allium, plures cohærentes
 spicas. Inter palmaria spatia spicæ ulpici. Ruellius. lib. 1. cap. 2. Cohæ-
 rentes bulbi, in quos alii caput extumuit, qui seorsum confiti novam
 creant sobolem, & nuclei & spicæ Latinis auctoribus appellantur.
 Nardi spica. Plinius. lib. 12. cap. 12. Nardi cacumina in aristas se spa-
 gunt, ideo gemina dote Nardi spicas ac folia celebrant. Paulo post
 Pretium spicæ in libras x c. folia divisere annonam, &c. Dioscoridius
 quoque lib. 1. cap. 6. Nardo spicas tribuit. Oculata etiam fides
 abunde testatur.

Spica Ciliffa. Ovid. 1. Fast. 76.
Cernis odoratis ut luceat ignibus æther,
Et sonet accensis spica Ciliffa focis. Propert. lib. 4. 6. 74. de pugna Actiaca navali,
Bella fatis cecini, citharam jam poscit Apollo
Victor, & ad placidos exiit arma choros.
Candida nunc molli subeant convivia luco,
Blanditiæque fluant per mea colla rosæ.
Vinaque fundantur prelis elisa Falernis,
Terque lavet nostras spica Ciliffa comas. Sunt qui per Spicam Ciliffam, Crocum intelligant, aut Oleum potius crocinum. Præstantissimum enim crocum in Cilicia nascitur ad antrum Corycium. Plin. lib. 21. cap. 6. Prima nobilitas Cilicio croco, & ibi in Coryco monte. Hoc majores utebantur in rogis ac sacrificiis. Stat. 6. Theb. 220. in Archemori funere,
Necnon Assyriis pinguescunt robora succis
Pallentique croco. Ovid. 1. Fast. 337.
Ante deos homini quod conciliare valeret
Far erat, & puri lucida mica falis.
Nondum pertulerat lacrimatas cortice myrrhas
Acta per æquoreas hospita navic aquas:
Tura nec Euphrates, nec miserat India costum,
Nec fuerant rubri cognita fila croci.
Ara dabat fumos, herbis contenta Sabinis,
Et non exiguo laurus adusta sono. Crocum præterea vino mire congruere, præsertim dulci, scribit Plin. lib. 21. cap. 6. Quo nituntur argumento, qui Spicam Ciliffam apud Propertium putant dici Crocum. Dicuntur enim Spicæ, non solum quales in frumento sunt, sed quales in alliis aut croci & similibus bulbis videmus. Sunt tamen & qui Spicam Ciliffam interpretantur Spicam nardi: pro quibus facere videtur illud Ovidianum supra citatum,
Et sonet accensis spica Ciliffa focis. Quid enim est in croco, quod uri cum crepitu queat?
SPICUS, i. m. in utroque numero legitur, & **SPICUM**, i. n. tantum in singulari, auctore Servio in 1. Georg. 111. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. Spicum illustre tenens splendenti corpore virgo. Ex poeta.
Varro apud Non. 3. 230. Neque in bona segete nullum est spicum nequam, neque in mala non aliquid bonum.
Spicum masculinè antiqui dicebant, ut hunc stirpem & hanc annem. Versus est antiquis:
Quasi messim permissim unumquemque spicum colligit. Festus.
Dacer. Quasi messor per messim.
SPICULA, æ. f. dimin. Mart. Capel. lib. 2. Rosarum spiciolis redimita.
SPICUS, a, um. Adj. [*σπικυρός*] Quod ex spicis est: ut,
Corona spica. Tibull. lib. 1. 1. 15.
Corona spica, quæ vitæ alba colligeretur. Plin. 8. 2.
Messis spica. Virg. 1. Georg. 314.
Serta spica. Ovid. 2. Met. 28.
SPICIFER, Æra, Ærum. Adj. [*σπικυφόρος*] Quod fert spicas; ut, Spicifera Ceres a poetis dicitur.
Nilus spicifer. Martia. lib. 10. 74. [i. e. Spicis secundus, vel quod cum corona spica depingerent, ob fertilitatem Ægypto impertitam.
Dea spicifera, Ceres. Sen. Herc. Oeth. 5. Manil. 2. 442.
Ora spicifera. Sil. lib. 3. 403.
SPICILEGIUM, i. n. [*σπικυλογομία*] Collectio spicarum. Varr. 1. de R. R. cap. 53. Messè facta, spicilegium venire oportet, aut domi legere stipulam.
SPICO, [*σπικύμαι*] Ære. Spiculo & ferro asperare. Grat. v. 118.
Quid Macedum immensos libeat si dicere contes,
Quam longa exigui spicant hastilia dentes. Longas & supervacuas Macedonum sarissas exiguo præfixas esse ferro dicit. Inde putaverim apud nos hastam Macedonicam, Picam, quasi Spicam vocari, quod ferro spicata sit exiguo. Inde Picare tanquam Spicare dicimus. Turneb. Advers. 21. 25.
Et Inspico Despaut. 457. sine exemplo. H. St. Verisimilius tamen est a Spiculo, quod juniores pro Pilo usurparunt, nomen Gallicum tractum.
SPICOR, Æri. i. e. Spicam efficere, legitur apud Plin. lib. 18. cap. 7. Grana in stipula crinito textu spicantur.
SPICATUS, a, um. Partic. [*σπικυρός*] Quod habet spicas. Plin. lib. 21. cap. 17. Aliud rursus spicatarum genus herbarum. Idem lib. 24. cap. 15.
Unguentum spicatum Romæ dici solitum Galenus prodidit, & feminis præsertim divitibus familiare. Idem & Nardinum dictum, ut refert Hermol. in Coroll. Dictum Spicatum quod ex spica nardi conficiatur, ut docet Marcell. interpres Dioscorid.
Pavimentum spicatum. Plin. lib. 36. cap. 25.
Testacea spicata. Vitruv. 7. 1. V. Lex. Pitisc.
PICIO, V. SPECIO.
PICULUM, i. n. [*Σαυρωτήρ, ἀκόντιον, ἀκίς, ἰπιδροχίς*, Gl. L. G.] Lancea brevis, ita dicta a spica similitudine. seu ut Vegetius 2. 15. de Re Mil. ait, Telum missile, cujus ferrum est triangulum unciarum novem, hastile pedum quinque & semis. Quæ Pili descriptio est. Cic. in Pison. 62. L. Crassus, homo sapientissimus nostræ civitatis, spiculis prope scrutatus est Alpes, ut ubi hostis non erat, ibi triumphi causam aliquam quæreret.
Spiculum, Hasta in spicatum speciem aculeus Desp. Vide præcedent. ex Turn. in SPICO. H. St.
Lucida spicula lævato ferro. Virg. 5. Æn. 307.
Contorquent lenta spicula lacertis. Virg. 7. Æn. 165.
Contorsit manu emissâ spicula. Virg. 11. Æn. 676.
Fundere spicula. Sil. lib. 17. 133.
Quater spicula. Ovid. 8. Met. 375.
Vellere spicula. Virg. 10. Æn. 88.
Vibrare spicula. Virg. 11. Æn. 606.
Spiculum accipitur pro Sagitta. Virg. 11. Æn. 606.
Spicula converso fugientia dirigit arcu.
Scelerata fucis spicula. Sil. lib. 3. 273. h. e. Venenatæ sagittæ.
Dirigere certa spicula. Ovid. 12. Met. 606.
Exercere spicula debita fatis Trojanis. Ovid. 13. Met. 54.
Promere spicula de pharetra. Ovid. 3. de Arte Am. 516.

Tincta venenis spicula. Ovid. 4. de Pont. 10. 31.
Spiculum, Sagittæ ferrum, seu Cuspis ipsa, & aculeus: ut Ovid. 3. de Arte Am. 516.
Spicula de pharetra promit acuta sua. [i. e. Sagittas ipsas.]
Avelli sibi spiculum jubet. Cic. 5. Fam. 12.
Calami spicula Gnosii. Hor. 1. Carm. 15. 17.
Hastarum spicula. Ovid. 8. Met. 375.
Spicula, Aculei apum. Virg. 4. Georg. 237.
— & spicula cæca relinquunt
Adfixæ venis. De apibus. Ovid. in Ibin, 544.
Noxia luminibus spicula condant apes.
Defigunt spicula crabrones nudo vertice. Ovid. 3. Fast. 754.
Exacuunt spicula rostris. Virg. 4. Georg. 74. de Apibus.
Spiculum, per syncopen pro Spiculum. Lucret. lib. 3. 199.
At contra lapidum conjectum, spicorumque, &c.
SPICULO, [*ἀκόντιον*] Ære. In spiculi modum acere. Plin. lib. 11. cap. 2. Telum vero perfodiendo tergori, quo spiculavit ingenio?
SPICULATOR, V. SPECULATOR.
SPICULUS, a, um. Adj. Tertull. de Pudic. cap. 7. Iis exquirendis, non lucernæ spiculo lumine, sed totius solis lancea opus est. [Nisi Subst. est, per appositionem positum, cui opponitur, ut Lancea.]
SPICULA, æ. f. Herba, apud Apul. de Herb. cap. 26.
SPINA, æ. f. [*ἀκόντιον* Gl. L. G. & G. L.] Id in sentibus & rubis, aut aliis fruticibus vel herbis, quod, dum tangitur, aculeatum sentitur, & pungit. Plin. lib. 10. cap. 32. Putant ex spinis aculeatis.
Consertum regmen spinis. Virg. 3. Æn. 594.
Spinam facere dicitur asparagus, quum percrevit, & spinosus fit. Columel. lib. 11. cap. 3. §. 46.
Acutis spinis surgit paliurus. Virg. 5. Ecl. 39.
Variæ sunt spinarum species apud Plinium; ut
Ægyptia spina: lib. 24. cap. 11.
Alba. Idem 24. 12. Βύτρογον, ῥάμιον. Gloss. Latinogræc. & Græcolat.
Arabica. Idem 24. 12.
Fullonia. Idem 16. 44.
Indica. Idem 12. 5.
Regia. Idem 13. 24.
Sitiens. Idem 13. 25.
Spina solstitialis. V. Solstitium in SOL.
Spinæ, per translationem, pro Difficultatibus. Cic. 4. de Fin. 79. Quam illorum tristitiam atque asperitatem fugiens Panætius, nec acerbiter sententiarum, nec differendi spinas probavit, fuitque in altero genere mitior, in altero illustrior. Idem 4. Tusc. 9. Spinam partiendi & definiendi prætermittunt.
Vellere spinas. Cic. 4. de Fin. 6. Deinde ea, quæ requirebant orationem ornatam & gravem, quam magnifice dicta sunt ab illis! quam splendide! de justitia, &c. de fortitudine hominum, de spinas vellentium, &c.
Spina, pro Aculeo, qualis serpentibus & hystricibus, & piscibus vel ullis animalibus inest. Plin. lib. 8. cap. 35. Hystrices generat India & Africa, spina contactas. Idem lib. 9. cap. 9. Iidem anthiæ quum unum hamo teneri viderint, spinis, quas in dorso serratas habent, lineam secare traduntur.
Animantes aliæ villis vestitæ, aliæ spinis hirsutæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.
Spina [*ἀκόντιον ἀνθρώπου καὶ ἰχθύος, ῥάμιον*, Gl. L. G. & L. G.] etiamnum appellatur, Vertebrarum in quocunque animali contextus inter se, qui est a collo ad extremum usque os, quod sacrum dicitur: sic autem appellata est, quod ipsæ vertebræ in suo contextu processus utrinque ostendant, spinis haud ablimiles. Plin. lib. 11. cap. 37. Spina lumbis ossæ, sed tereti structura per media foramina, a cerebro medulla descendente. Eandem esse ei naturam quam cerebro colligit, quoniam prætenui ejus membrana modo incisa statim exspiretur. In spinæ igitur parte superiore scapulæ, a lateribus dorsa: quæ omnia dicuntur terga. Varr. 2. de Re Rust. cap. 7. Scapulis latis, spina maxime duplici.
Grates spinæ. Ovid. 8. Met. 896. de Fame dea.
Lentæ spinæ curvamen. Ovid. 3. Met. 66.
Putrefacta spina. Ovid. 15. Met. 389.
SPINULA, æ. f. dimin. Arnob. lib. 2. Inhærens callo spinula.
SPINEA, a, um. Adj. [*ἀκωνίδιον*] ut, Spinea corona, Quæ e spinis facta est.
Tæda spinea. Catul. in Epithal. Jul. 59. 15. al. Pinea.
Vincula spinea. Ovid. 2. Met. 789.
— baculumque capit, quem spinea tortum
Vincula cingebant.
SPINEOLUS, a, um. Adj. dimin. V. in SPINUS.
SPINALIS, e. Adj. Ad spinam pertinens. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 9. Animæ per spinalem medullam præbetur effectus.
SPINOSUS, a, um. [*ἀκωνίδιον* Gl. L. G.] Adj. Spinis abundans. Varro 2. de R. R. cap. 3. In spinosis locis pascuntur. Plin. lib. 12. cap. 15. Corticem lævem myrrhæ, similemque unedoni, scabrum alii, spinosumque dixerunt.
Herbæ spinosæ. Ovid. 2. Met. 810.
Jugum spinosum. Propert. lib. 4. 4. 49.
Oratio spinosa, per translationem, h. e. Dura & aspera. Cic. 1. de Orat. 83. Sed hæc erat spinosa quædam & exilis oratio, longeque a nostris sensibus abhorrebat. Idem in Orat. 114. Nam & ipse Aristoteles tradidit præcepta plurima differendi, & postea qui dialectici dicuntur, spinosiora multa pepererunt.
Spinosum differendi genus. Cic. 3. de Fin. 3.
Hæc enim spinosiora prius ut constitear me cogunt, quam ut assentiar. Cic. 1. Tusc. 16.
Curæ spinosæ. Catul. Argon. 62. 72.
SPINETUM, i. n. [*ἀκωνίδιον*] Locus spinis confitus. Plin. lib. 10. cap. 74. Afinus spinetis se scabendi causa atterens, nidos ægithi dissipat. Virg. 2. Ecl. 9. Nunc virides etiam occultant spineta lacerros.
SPINIFER, Æra, Ærum. Adj. [*ἀκωνιφόρος*] Cic. in Arat. 178. Quod superest, gelido delapsum flumine fontis, Spiniferam subter caudam pistricis adhæsit.
Pruni spiniferæ; de pomo dicitur Pallad. lib. 14. 81.
SPINIGER, Æra, Ærum. Prudent. Hippol. 115.
— spinigeris stirpibus hirtus ager.
SPINESCO, Ære. Mart. Capel. lib. 6. Senis spinescere membris.

SPINENSIS, Deus, apud Augustinum in lib. Civitat. Dei, 4. 21. quod spinas ex agris eradicare putaretur, a Romanis cultus est. al. Spinienfis. Videndus Lilius Syntag. 1. Hiflor. Deorum.

SPINA, [*Σπίνα*] nunc viculus in finibus Græciæ, olim maxima civitas Græca, a qua Spinesium Delphis Thefaurus est dictus. Strab. lib. 5.

SPINETICUM, unum ex Padi ostiis, quo Claudius Cæsar e Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius, quam navi, intravit Adriam. a Spina urbe nomen habet, quam a Diomede conditam esse voluit. Plin. lib. 3. cap. 16. [V. Steph. in *Σπίνα*.]

SPINTER, *εἰς*. n. [*βραχίονις*] significat aut Fibulam in humeris, aut Armillam, ut ait Priscianus lib. 5. Festus, Spinter armillæ genus, quo mulieres utebantur brachio summo finitro. Plaut. Men. 3. 3. 4. Jubeasque spinter novum reconcinari.

SPINTHARUS, [*Σπινθαρος*] nobilis architectus Corinthius, qui Delphicum templum ædificavit. Pausanias. conf. Suid.

SPINTRIA, *α. m.* Qui muliebria patitur, seque aliis abutendum præbet. Sueton. in Vitell. 3. Et ipse perpetuo spintria cognomine notatus. Certe pro Spintria Dionis compendium *πυρροδία* dicit, id est, prostitutionum & stuprum passum. Sed & Spintrias a patientia nominatos Tacitus ostendit his verbis 6. Ann. 1. Tuncque primum ignota ante vocabula reperta sunt felliariorum & spintriarum, ex fœditate loci & multiplici patientia. Turneb. Adverf. 5. 1. Spintria, dicti sunt a Tiberio Cæsare, Monstroræ libidinis repertores, novique concubitus. Suet. in Tiber. cap. 43. Monstroræque concubitus repertores, quos Spintrias appellabat.

SPINTURNIX, *icis*. f. Avis inauspicata, quæ & incendiaria dicitur. Plin. lib. 10. cap. 13. Spinturnix, (inquit Festus) est avis genus turpis figuræ, occurfatrix artificum perdita spinturnix: ea Græce dicitur, ut ait Santra *σπινθυρίς*. Spinturnices & Spinturnicia Latinis, Sphingas interpretatur Salmast. in Plin. Exercitat.

SPINUS, *i. f.* [*σπίνος*] Agrestis sive silvestris prunus: pruni enim silvestres genera spinarum sunt, inquit Columella. Unde Virg. 4. Georg. 145. Duramque pirum, & spinos jam pruna ferentes.

SPINEOLUS, *i. m.* [*σπινέριος*] Fructus spini. unde

SPINEOLA, *α. f.* Rosæ species apud Plin. 21. 4. [Nisi est Adj. dimin. a Spineus, quod a Spina.]

SPIONA, [*Σπιώνη*] Nympha marina, Nerei & Doridis filia, sic a speluncis maris appellata, in quibus Nymphæ marinæ habitare dicuntur, *σπίον* enim spelunca est. Virg. 5. Æn. 826. Nisæe Spioque Thaliaque Cymodoque, &c. [Suid. *Σπῖον, σπῖον, σπῖλαιον, Σπῖον, ὄνομα κύριον.*]

SPIONIA, *α. f.* Vitis, quæ & Spinea quibusdam dicitur. Columel. lib. 3. cap. 2. At spionia dapifilis, multo & amplitudine magis uvarum quam numero fertilis. Plin. lib. 14. cap. 2. Æstum fert spionia, quam quidam spineam vocant. Autumnisque & imbribus pinguefcit, quinimo nebulis una alitur, ob id Ravennati agro peculiaris.

SPIONIUS, *a, um*. Adj. Columel. lib. 3. cap. 21. Jam & illud magnæ dotis est, posse gustum cujusque generis non mistum, sed vere merum condere, ac separatim reponere, sive est ille bituricus, seu basilicus, seu spionicus.

SPIRA, *α. f.* [*σπῆρα*] Spiræ sunt Revolutiones sive circuli, qui in se ipsos non recurrunt, quales sunt funium nauticorum & rudentum convolutorum, & serpentium. Plin. lib. 37. cap. 10. Capnites plurimis spiras fumida. [Gloss. Græcolat. *Σπῆρα, σπῆρα, σπῆρα, σπῆρα.* Græcolat. *σπῆρα*, Sira. Scribe *σπῆρα*. Sira, proprie (ut ait Servius) est Volubilitas funium: sive (ut vult Festus) Funis nauticus in orbem convolutus. Anguis se colligit in spiram. Virg. 2. Georg. 154. i. e. In circulum, Idem 2. Æn. 217. — spirisque ligant ingentibus, & jam Bis medium anplexi. Servius; Spiras, Nodis. Spira, Subligaculum, sive ligula, quæ a pileo ad fauces distenditur, & sub mento alligatur. Juven. 8. Sat. 208. — de faucibus aurea quæ se Porrigat & longo jactetur spira galero. Spira, Ornamentum muliebre. Plin. lib. 19. cap. 35. Lolliam Paulinam, quæ fuit Caji principis matrona, ne serio quidem aut solenni cæremoniarum aliquo apparatu, sed mediocrium etiam sponfalium cœna, vidi smaragdis margaritisque opertam, alterno textu fulgentibus, toto capite, crinibus, spiris, auribus, collo, manibus, digitisque, quæ summa quadringentes h-s colligebat. Spira, Basis columnæ unius tori, aut duorum, ut ait Festus. Plin. lib. 36. cap. 23. In Ephesiæ Dianæ aede primum columnis spiræ subditæ & capitella addita. Spira, Genus operis pictorii, ut ait Festus. Cato R. R. cap. 77. Spiram sic facito, &c. Spiram hominum multitudinem vocavit Ennius, quum ait, Spiras legionibus nex. Festus. [Gloss. Græcolat. *Σπῆρα, πῆρα, πῆρα, πῆρα.* Cohors. Nomen Græcum pro Latino posuit. V. omnino Suid.]

SPIRULA, *α. f.* [*σπῆρα*] Basis columnarum. Servius in 2. Æn. 217. A Spiras, nodis, Bases columnarum spirulæ vocantur.

SPIRARCHUS, [*σπῆραρχος*] quasi Præcipularis, aut Cohortis præfectus: nam *σπῆρα* inter cetera Cohortem significat.

SPIREON, Herba, quæ foliis tenus venit in coronamenta. Plin. lib. 27. cap. 9.

SPIRILLUM, antiqui dicebant Barbam capræ. Festus ex sententia Opilii Aurelii.

SPIRO, [*πῆρα*, Gl. G. L. & G. L.] *ære*. Anhelare. Plin. lib. 9. cap. 7. extr. Hæc duo genera fistulis spirant, quæ ad pulmonem pertinent. Cic. pro Rosc. Amer. 65. Qui tantum facinus commiserunt, non modo sine cura quiescere, sine metu, sed ne spirare quidem possunt. [An Spirare hic pro Vivere?] Mali morbi testimonium est, vehementer & crebro spirare. Celf. lib. 2. cap. 4. Spirare, [*πῆρα, ζῶ*, Gl. G. L.] Vivo. Spirare anima sua. Cic. Post redit. ad Quir. 24. Non solum dum anima spirabo mea, sed etiam, &c. Vetus exemplar legit, Anima superero mea. [Male.]

Quæ deferi a me, dum quidem spirare potero, nefas judico. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Spirare, Anhelare, Affectare, Concupiscere. Amores spirare. Hor. 4. Carm. 13. 19. Ira spirat sanguinem, Affectat, concupiscit. Senec. Thyest. 6. Spirare tribunatum, pro Aspirare ad tribunatum Liv. lib. 3. 46. pr. Inquietum hominem, & tribunatum etiam nunc spirantem, locum seditionis querere. [Ubi tamen non est Affectare tribunatum, sed sumptos inde spiritus exferere.] Spirare, Flare, de vento & aura. Valentius spirat Eurus. h. e. Flat. Ovid. 11. Met. 481. Auræ æquatæ spirant. Virg. 5. Æn. 844. Austri clementius spirant. Stat. 2. Silv. 2. 27. Flamina spirant. Ovid. 4. Fast. 18. Fons spirat dulcis aquæ. Lucret. lib. 6. 890. Spirare, Odorem exhalaré, [*πῆρα ἐπι ὀσμῆς καὶ ἀλῆς*, Gl. G. L.] Odo, oleo, in utramque partem. Odoratis floribus aræ spirant. Stat. 3. Silv. 3. 211. Spirare, Accusativo junctum, significat Emittere. Virg. 1. Æn. 408. Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere. Tætrum odorem. Columel. lib. 1. 6.

SPIRANS, *antis*. Partic. [*καταπνέοντος*] Quod spirat, & aliquando Quod vivit, vel vivere videtur. Virg. 3. Georg. 34. Stabant & Parii lapides. spirantia signa. h. e. Tam artificiose facta, ut spirare & vivere videantur. Eodem modo, Æra spirantia. Virg. 6. Æn. 847. conf. Vividus in vivo. Spirans, pro Vivente. Cic. pro Milon. 91. Et sunt qui de via Appia querantur, taceant de Curia? & qui ab eo spirante forum putent potuisse defendi, cujus non restiterit cadaveri Curia? Imponere bustum in caput vivi & jam spirantis. Cic. pro Domo 134. Quædam effigies spirantis mortui. Cic. 1. Q. frat. 3. [Oxymoron.] Artus spirantes. Lucan. lib. 3. 732. Aura spirans, Vitalis, qua spiramus & vivimus. Servius. Virg. 9. Æn. 645. Corpora spirantia. Lucan. lib. 1. 363. Exta spirantia consulit, Palpitantia, quasi adhuc viva. Virg. 4. Æn. 64. Altum spirans. Stat. 5. Silv. 3. 11. Immane spirans. Virg. 7. Æn. 510. Spirans, Fervefcens & ebulliens. ut, Virg. 1. Georg. 327. — fervetque fretis spirantibus æquor. Gravier spirantis copia thymbræ. Virg. 4. Georg. 31. i. e. Redolentis.

SPIRATIO, *ōnis*. f. Scribon. Larg. Compof. 47. Spiratio interpellatur.

SPIRABILIS, *e*. Adj. [*πνεύσις*] Vitale, quo spiramus, inquit Servius, Virg. 3. Æn. 600. — per sidera testor, Per superos atque hoc cæli spirabile lumen. Cic. 1. Tusc. 40. Illam vero funditus ejiciamus individuorum corporum lævium & rotundorum concurlionem fortuitam, quam tamen Democritus concalectam & spirabilem, id est animalem esse voluit. Et paulo ante, Animales, id est spirabiles. Sic 2. de Nat. Deor. 91. Spirabilis natura. Igneus & spirabilis. Cic. 1. Tusc. 70. Sed fac igneam, fac spirabilem, &c. Sumere animum spirabilem, a pluribus. Cic. 2. de Nat. Deor. 18.

SPIRAMEN, *inis*. n. [*φύσημα*] Per quod exit spiritus: ut, Naris spiramina. Lucan. lib. 2. 183. Reficit spiramina fessis ignis, Moribundum ignem flatu refuscitat. Stat. 12. Theb. 268.

SPIRAMENTUM, *i. n.* [*φύσημα*] Idem. Virg. 4. Georg. 39. — neque illæ Nequicquam in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt. Plin. lib. 34. cap. 17. Hoc videtur facere relaxatis spiramentis ad fatietatem infusus aër. Columel. lib. 9. cap. 11. Et posito cibo dum conversari consuefcant, exiguis spiramentis relicti, triduo fere clausas habent. Spiramenta animæ letali vulnere rupit. scil. Sagitta. Virg. 9. Æn. 580. Cæca spiramenta, Tenuis cavernæ, quæ videri non possunt. Virg. 1. Georg. 90. Spiramentum, Emiffarium fumi. Plin. lib. 34. cap. 10. Circumlito spiramento in caminis. Ubi, In spiramento camini legendum videtur. Budaus. Exhalantia flammam spiramenta. Ovid. 15. Met. 343. Spiramentum cavernæ. Justin. lib. 4. pr. de Ætna monte, Ubi acrior per spiramenta cavernarum ventus incubuit. Spiramenta temporum & Intervalla. Tacit. in Vita Agric. 44. Quo Domitianus, non jam per intervalla ac spiramenta temporum, sed continuo, & velut uno ictu Remp. exhaustit.

SPIRACULUM, *i. n.* Idem. [*φύσημα*] Virg. 7. Æn. 568. Hic specus horrendum, & lævi spiracula Ditis Monstrantur. i. e. Aditus, inquit Servius. Plin. 2. 93.

SPIRIVUS, *ūs*. m. [*πνεύμα, πνοή*, Gl. G. L. ἀνεπνοή, L. G.] Halitus, id quod spiramus, & quo vivimus. Plaut. Milit. 1. 1. 17. Cujus tu legiones distillavit spirito, Quasi ventus folia. Virg. 3. Georg. 506. — atque attractus ab alto Spiritus. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Tribus rebus animantium vita tenetur, cibo, potione, spiritu. Ibid. 117. Vitalem & salutarem spiritum præbet animantibus. Ibid. 138. Sanguis per venas in omne corpus diffunditur, & spiritus per arterias. [Quali a tertia declinatione Spiro, ère, quum a Spirare analogia Spiratus velit. Fere autem vett. in omnibus verbis eam flexionem usurparunt.] Spiritus, Actus ipse spirandi, sive Spiratio ipsa. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. Quum aspera arteria ostium habeat adjunctum linguæ radicibus, paulo supra, quam ad linguam stomachus annectitur, eaque ad pulmones usque pertineat, excipiatque animam eam, quæ ducta sit spiritu, eandemque a pulmonibus respiret & reddat, tegitur quodam quasi operculo, &c. Cæli spiritus. Cic. 1. in Catil. 15. Potestne tibi hujus vitæ hæc lux, Cælina, aut hujus cæli spiritus esse jucundus? Odoris fœdi sit spiritus. Celf. lib. 5. cap. 26. 31. De ulceribus, quæ extrinsecus, &c. Angustus spiritus, Brevis anhelitus. Cic. 1. de Orat. 261. Deinde cum spiritu

spiritus ejus esset angustior, tantum continenda anima in dicendo est affectus, ut, &c. Idem 3. de Orat. 179. Animæ interclusio, & angustia spiritus.

Anhelans spiritus. Auct. ad Heren. lib. 4. 46. Anhelans ex imis pulmonibus præ cura spiritus ducebatur.

Animalis spiritus. V. ANIMAL.

Continuus spiritus sive inflexus. V. CONTINUO.

Creber spiritus, ac ingens, raroque coortus. Lucret. lib. 6. 1184.

Dirus spiritus. Senec. Octav. 5.

Extremus spiritus. Cic. de Senect. 27. Quorum usque ad extremum spiritum provecta est prudentia.

Excipere extremum spiritum alicujus. Cic. 7. Verr. 117. Matresque miseræ pernoctabant ad ostium carceris, ab extremo complexu liberum exclusæ, quæ nihil aliud orabant, nisi ut filiorum extremum spiritum excipere sibi liceret.

Ludere extremo spiritu. Cic. 1. Tusc. 96.

Liber spiritus. ut, Supplicium a libero spiritu & communi luce seclum. i. e. In carcere. Cic. 7. Verr. 23.

Tæter spiritus manat ore. Hor. 3. Carm. 11. 19.

Uno spiritu. Cic. 1. de Orat. 261. Demosthenes summa voce versus multos uno spiritu pronuntiare contuescebat.

Attractus ab alto spiritus. Virg. 3. Georg. 506.

Citat ex alto spiritum facies flammata, Anhelitum attrahit ex profundo pectore. Senec. Med. 6.

Commeat in pulmonem reciproca vicissitudine spiritus. Lactant. de Opif. Dei, cap. 11.

Continetur vita corpore & spiritu. Cic. pro Marcell. 29.

Ducere spiritum, Spirare. Cic. 2. de Divin. 98. In puero referre, ex qua affectione cæli primum spiritum duxerit.

Alitæer spiritu ductus animantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.

Ducere spiritum otiosum & tranquillum. Cic. pro Arch. 30. Cum usque ad extremum spatium, nullum tranquillum & otiosum spiritum duxerimus.

Elidere spiritum. Celf. lib. 4. cap. 14.

Eo. ut, Infelix spiritus in auras ibit. Ovid. 10. Epist. 121.

Evadit spiritus per angustias. Celf. lib. 4. cap. 4.

Exige ferro spiritum nefastum. Senec. OEdip. 14.

Extenuandus spiritus in auras. Ovid. 1. Trist. 4. 11.

Hausi spiritus rudes. Senec. OEdip. 10.

In pulmonibus inest raritas ad hauriendum spiritum aptissima. Cic. 2. de Nat. Deor. 136.

Obscuratur reluctanti oris spiritus. Virg. 4. Georg. 300.

Peritus latere imo spiritus. Hor. Epod. 11. 15.

Reddere spiritum. Celf. lib. 8. cap. 2. [Error.]

Reddere ultimum spiritum. Patere. lib. 2. 14. Cultello percussus, qui affixus lateri ejus relictus est, intra paucas horas decellit. Sed cum ultimum redderet spiritum, intuens, &c.

Retinere spiritum. Celf. lib. 7. cap. 14.

Suspendere spiritum in lectione. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Trahere spiritum. Celf. lib. 3. cap. 27.

Spiritus, pro Spiritu vitali, seu Ipsa vita.

Auferre spiritum alicui, Occidere alicquem. Senec. Octav. 242.

Auferre spiritum sine sensu doloris. Cic. 7. Verr. 117.

Spiritus ducere, Vivere. Liv. 32. Perire namque semel ipsis fatius esse, quam sub acerbissimi carnificis arbitrio spiritum ducere. h. e. Vitam extendere.

Ducere vitam & spiritum. Cic. pro Lege Manil. 33. Atque eos portus, quibus vitam & spiritum ducitis.

Ducere ad tempus spiritum. Cic. 10. Fam. 1.

Firmare cadentem spiritum. i. e. Animum. Senec. Troad. 10.

Frui communi spiritu. Cic. 4. in Catil. 7. Puncto temporis frui vita & hoc communi spiritu non putat oportere. i. e. Vivere.

Privare aliquem spiritu, pro Interficere. Patere. lib. 2. 87. Sextum Pompejum, Antonius, quum dignitatis quoque servandæ dedisset fidem, etiam spiritu privavit.

Reddere spiritum patriæ. Cic. 11. Philipp. 20. Eum spiritum, quem naturæ quis debeat, patriæ reddere.

Regit artus spiritus. Virg. 4. Æn. 336.

Vanescit spiritus in auras, Anima, Vita. Ovid. 12. Epist. 85.

Spiritus aliquando pro Animi elatione accipitur, quod Græce φέρωνος dicitur. Frequenter in plurali. Cic. 1. Q. frat. 2. Quid L. Cæcilium, nonne omni ratione placavi? quem hominem? qua ira? quo spiritu? Idem pro Sull. 27. Res enim gestæ, credo, meæ, me nimis extulerunt? ac mihi nescio quos spiritus attulerunt?

Fiducia ac spiritus. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 72.

Hostiles spiritus. Tacit. 4. Hist. 57.

Ingentis spiritus vir. Liv. 21. 1. V. INGENS.

Magnus. Seneca in Troade
— spiritus magnos fuge,
Animosque veteres. H. St. Al. Fuga. v. 505.

Minax spiritus. Ovid. ad Liv. 277.

Regius spiritus. Cic. 2. de Lege Agrar. 93.

Superbus spiritus. Ovid. ad Liv. 277.

Tribunitii spiritus. Cic. pro Cluent.

Tumidus spiritus. Sen. Agamemn. 4.

Frangere spiritum alicujus. Liv. 26. 24. Quorum se vim ac etiam spiritum fregisse.

Sumere spiritus. Cæf. 1. Bell. Gall. 33.

Avidus spiritus, Avarus animus. Hor. 2. Carm. 2. 10.

Hic spiritus reddi posset *Esprit*. H. St.

Contaminatus spiritus. Cic. in Pison. 20.

Solidus spiritus. Lucan. ad Pison. 251.

Spiritus pro Ingenio, ut quidem exp. Acro, & Anonymus Commentator in Oden. 16. lib. 2. Horatii (v. 18.)
Spiritus Grajæ tenuem Camenæ. Humile ingenium. Gall. *Esprit*. In indice Histor. Rom. vide Spiritus divini femina. H. St.

Operis spiritus atque animus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Acer spiritus. Hor. 1. Serm. 4. 46.

Spiritus, pro Vento. [*πνεύμα ἀίμα* Gl. G. L.] Columel. lib. 3. cap. 19.

Verum tamen præstat eligere fationi, silentis, vel certe placidi spiritus diem.

Permulcet aram flatu spiritus Austri. Cic. in Arat. v. 184.
Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet spiritus Austri.

Pressæ gravi spiritu antennæ. Senec. OEdip. 11.

Spiritus, pro Aëre. Plin. lib. 2. cap. 5. Proximum spiritus, quem Græci noltrique eodem vocabulo acra appellant. Ibid. lib. 6.

Fertur spiritus cum sono ex plaga. Celf. lib. 5. cap. 26. In signis pulmonis icti.

Mortiferum spiritum exhalantes scrobes. Plin. lib. 2. cap. 93.

Spiritus, Odor. Virg. 5. Æn. 648.
Arduentesque notate oculos, quis spiritus illi,
Qui vultus, vocisque sonus, vel gressus euntis. Servius.

Unguenti spiritus. Lucret. lib. 3. 223.

Spiritus, Sonus organi pneumatici, ut
Reddit graviorem spiritum tibia. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Spiritus Divinus, Vis numinis. Cic. 2. de Nat. Deor. 19. Hæc ita fieri, omnibus inter se convenientibus mundi partibus, profecto non possent, nisi ea uno divino ac continuato spiritu continerentur.

Suscipi in lucem, & augeri cælesti spiritu. Cic. de Arusp. Resp. 57.

Afflari spiritu divino. V. AFFLO.

SPIRITUM, i. n. Gloss. Græcolat. πνεύμα ἀήρως, Spiritum, Spiritus. SPIRITUALIS, & per syncopen SPIRITĀLIS, e. Adj. [*πνευματικός*, Gl. G. L.] Quod halitum emittit. Unde, Spiritales auras dicimus, i. e. Vitales. Vox apud Ecclesiasticos frequentissima.

Spiritale genus machinæ. Vitruv. lib. 10. cap. 1.

SPIRITUALITATE, Adv. apud Tertull. Cyprian. aliosque scriptores ecclesiasticos.

SPISSUS, a, um, Adj. [*παχὺ καὶ πυκνόν* Gl. G. L.] proprie Densum significat. A sæpium densitate. Virg. 2. Georg. 236.
— & scrobibus superabit terra repletis
Spissus ager.

Aër spissus. Ovid. 1. Met. 24.

Amoma spissa tergit de comis. Ovid. 21. Epist. 166.

Arena spissa. Virg. 5. Æn. 336.

Caligo spissa. Ovid. 7. Met. 528.

Coma spissa. Hor. 3. Carm. 19. 25.

Corona spissa viris. Virg. 9. Æn. 509.

Corpus spissum. Lucret. lib. 6. 126.

Flatu spissa implere sedilia, Tibiæ sono implere theatra spectatoribus referta & plena. Hor. de Arte Poet. 205.

Grandine spissa glomeratur corpus. Aqua concrefcit in spissam grandinem. Ovid. 9. Met. 222.

Ignis spisso coit Pleiadum chorus. Propert. lib. 3. 5. 36.

Laurea spissa ramis. Hor. 2. Carm. 15. 9.

Litus spissum, Densum & durum. Ovid. 15. Met. 718.

Nubes spissa. Ovid. 1. Amor. 13. 30.

Regio humi solutioris & spissa, opponuntur. Columel. lib. 2. cap. 2. Fossarum duo genera cognovimus: cæcarum, & patentium. Spissis atque cretosis regionibus apertæ relinquuntur: at ubi solutior humus est, aliquæ fiunt patentēs, &c.

Theatra spissa, Repleta spectatoribus. Hor. 1. Epist. 19. 41.

Tunica spissa. Plaut. Epid. 2. 2. 46.

Vestis spissa. Plin. 8. 48.

Vimine spisso quali. Virg. 2. Georg. 241.

Umbræ spissæ. Virg. 2. Æn. 621.

Spissus tactus, Qui rem aliquam spissam esse deprehendit. Plin. lib. 12. c. 24.

Spissum, Tardum. Plaut. Pœn. 3. 5. 47.
Qui si quid boni promittunt, pro spisso evenit:
Id quod mali promittunt, præsentarium est. De Aruspiciibus loquitur. Idem Cist. 1. 1. 77.
Veniet. s. spissum istud amanti est verbum, veniet, nisi venit. V. Non. 4. 422.

Tardum & spissum. Cic. 10. Att. 20. Sed hoc quoque timide scribo, ita omnia adhuc tarda & spissa. Idem 3. de Orat. 143. Sed etiam si est aliquanto spissius, aut si ego sum tardior, profecto nunquam conquefcam.

Spissus & productus exitus. Cic. 2. de Orat. 213. Et principia tarda sunt, & exitus tamen spissi & producti esse debent.

Opus spissum, & operosum. Cic. 2. Q. frat. 13. Scribebam illa, quæ dixeram *πολυπλάξ*, spissum sane opus & operosum.

Compar. Plin. lib. 12. cap. 21. E diverso Arabica glans viridis ac tenuior: & quoniam montosa sit, spissior.

Superl. Plin. lib. 16. cap. 40. Spississima ex omni materie, ideo & gravissima judicator ebenus.

SPISSUS, Adv. [*πυκνός*] Plin. lib. 36. cap. 25. Dein spisse calcatis carbonibus inducitur sabulo, calce, ac favilla mistis.

Spissus virere. Plin. lib. 37. cap. 8.

Spisse arare. Columel. lib. 2. cap. 11.

Spisse, Tarde. Pacuv. Hermion. Habet hoc senectus in se, cum pigra est ipsa, ut spisse omnia videantur confieri. Nonius 4. 422.

Spisse atque vix. Cic. de Clar. Orat. 138. Est enim propositum, colligere eos, qui hoc munere in civitate functi sint, ut tenerent oratorum locum: quorum quidem quæ fuerit ascensio, atque absolutio, ex eo quod dicam, existimari potest. Quam multi enim jam oratores commemorati sunt, & quam diu in eorum commemoratione versamur? quum tamen spisse, atque vix, ut dudum ad Demosthenem & Hyperidem, sic nunc ad Antonium Crassumque pervenimus. Spisse, i. e. Tarde, difficiliter. Certe res spissa tarde & cum difficultate penetratur: terra spissa tardum iter facit: homo spissus fere tardius ingreditur. Non. Marcel. l. c.

SPISSITAS, âtis. f. [*πυκνότης*] Plin. lib. 18. cap. 30. Quoniam spissitate sua concalescit.

SPISSITUDO, inis. [*πυκνότης*] Idem. Scribonius Largus Compos. 208. Per duplex vas coquitur, donec mellis habeat spissitudinem.

SPISSIGRADIUS, i. m. [*βραδυσπύγος*] A quo Spissigradiolus, Spissigradifimus. Plaut. Pœn. 3. 1. 3.
Sicut ego hos duco advocatos, homines spissigradifimos, Tardiores, quam corbitæ sunt in tranquillo mari.

SPISSO, [*πυκνόν*, Gl. L. G.] *äre*. Spissum facere. Plin. lib. 11. cap. 41. Omne lacigne spissatur. Spissari in panem farinæ modo. Plin. lib. 13. cap. 4. Spissare pectinatim. V. Pectino in ΠΕΚΤΙΝ. **SPISSATUS**, a, um. Partic. [*πυκνωθής*] ut, Nubes spissata. Lucan. lib. 4. 77. Ignis spissatus. Ovid. 15. Met. 250. Humor spissatus. Plin. lib. 2. cap. 49. **SPISSATIO**, *ōnis*. f. Sen. Epist. 36. Negat quicquam esse hac spissatione efficacius. **SPISSAMENTUM**, i. n. [*σίμμα*] Spissamenta vocantur, quæ Græcis *σίμματα* dicuntur, quæ ad unguentorum confectiones extrema superponuntur, ne fluitet quod conditum fuerit. Columel. lib. 12. cap. 46. De conditura inulæ, Posthæc in umbra triduo siccantur, & ita in fideliâ picatam recondantur, adjecto passo vel defruto quod supernatet, spissamentoque cunilæ imposito contactum vas pelliculetur. Sen. Epist. 31. Firmiori spissamento opus est, quam usum in fociis Ulyssæ ferunt. **SPISSECO**, [*πυκνῶμαι* Gl. L. G.] *äre*. Spissum fieri. Cels. lib. 5. 27. De curatione adversus ictum aspidis: Eadem ergo vi verisimile est spissescentem quoque intus humorem hominis ab eo discuti, & sic dari sanitatem. Al. Tumorem. Lucret. lib. 6. 175. Fecit ut ante cavam docui spissescere nubem. Subaudi Ventus. **SPITHAMA**, *æ*. f. [*σπιθαμή*] nuncupatur Mensura ab magno digito extenso ad minimum. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 3. V. seq. dict. Gloss. Græcolat. *σπιθαμή*, Palma. **SPITHAMÆI**, [*σπιθαμαίοι*] Pygmæorum gens, de qua sic scribit Plin. lib. 7. cap. 2. Supra hos extrema in parte montium Spithamæi Pygmæi narrantur ternas spithamas longitudine, hoc est ternos dodrantes non excedere, salubri cælo, semperque vernante, montibus ab Aquilone oppositis, quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est insidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis veris tempore universo agmine ad mare descendere, & ova pullosque earum alitum confumere: ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque, & ovorum putaminibus construi.

S P L

SPLANCHNOPTES, [*σπλαγχνόπτης*] Periclis servus fuit, cui mortuo aream itatam dominus posuit. Plin. lib. 22. cap. 17. & lib. 34. cap. 8. V. in STYRAX. **SPLEDO**, *ōnis*; [*σπληδών*] vel Aspledo: Civitas fuit in agro Phocensium ab Orchomeniis olim culta. Strabo lib. 9. [Suid. *σπληδών*, *ὄνομα πόλεως*, omisso recto, ut solet. V. Steph. in *Ἀσπληδών*.] **SPLĒN**, *ēnis*. m. [*σπλήν*] Latine dicitur Lien, ut in Gloss. Græcolat. redditur. Plin. lib. 8. cap. 23. Sanguis in corde & circa oculos tantum: viscera sine splene. Petulanti splene cachinno. Perf. 1. Sat. 12. **SPLĒNICUS**, a, um. Adj. [*σπληνικός*] Qui ex splene laborat. Lienosus in Gloss. Latinogr. & Græcolat. Firmicus lib. 5. cap. 16. Luna alios tussicos, alios splenicos efficit. **SPLĒNETICUS**, a, um. Adj. Idem. Plin. lib. 20. cap. 9. Item splenetis in vino albo per dies quadraginta. [*Ἀσπληνίτης*, sit *σπληνίτης*, Videntur autem sic Lienis morbum appellasse. Hard. tamen Splenicis.] **SPLĒNION**, [*σπλήνιον*] alio nomine Teucrion: Herba est juncos tenues spargens, foliis parvis, asperis locis nascens, austero sapore, nunquam aut florens, aut feinen gignens. Plin. lib. 25. cap. 5. **SPLĒNIUM**, i. n. [*σπλήνιον*] ut Julius Pollux inquit, est Caput splenis pinguis. Hinc Splenia velut per similitudinem dicuntur Facta ex panno laneo vel lineo, quibus excepta vel illita medicamenta, ad curam corporis superimponi solent. Plin. lib. 29. cap. 6. Superimponi oportet splenium e melle decoctum, lanamque succidam ex oleo & vino. Quo in loco Cornelius Vitellius Annotationem fol. 181. putat Splenium pro medicamento accipi. Plin. lib. 6. Epist. 2. pr. Quod candidum splenium in hoc, aut illud supercilium transferebat. Quidam frontem liniebant unguento vel cerusa: deinde panniculum sive fasciam ponebant, quod splenium dicebatur: a quibusdam existimatum oculorum operimentum ad arcendam nimiam lucem. Martial. lib. 3. 29. Et numerosa linunt stellantem splenia frontem: Ignoras quid sit? splenia tolle, leges. **SPLĒNIATUS**, a, um. Adj. [*σπληνιάτης*] Splenio obvolutus. Martial. lib. 10. 22. Cur spleniato sæpe prodeam mento, &c. **SPLĒNDRO**, ui, [*λάμπω*, *είδω* Gl. L. G. & G. L.] *äre*. Lucere, Fulgere. Martial. lib. 4. 79. Et facies multo splendeat alba pilo. Late splendere. Hor. de Arte Poet. 15. Colore claro splendere. Lucret. lib. 5. 1257. Pontus splendet tremulo sub lumine. Virg. 7. Æn. 9. Lucere & splendere dicitur virtus. Cic. pro Sext. 60. Quid denique virtus valeret, quæ in tempestate sæva quieta est, & lucet in tenebris, & pulsa loco manet tamen, atque hæret in patria, splendetque per se semper, neque alienis unquam sordibus obsolescit. **SPLĒDENS**, Partic. [*λάμπων*] ut, Purius marmore splendens. Hor. 1. Carm. 19. 6. Ferro splendenti lancea. Ovid. 3. Met. 53. Fuco splendente comas ornare. Tibul. lib. 1. 8. 11. Splendentes habeo auctores in equestri ordine. Plin. lib. 9. cap. 5. Compar. Claud. de Gigant. 77. — clypeus splendentior igni. **SPLĒDESCO**, [*ἀγλαΐζομαι*] *äre*. Splendidum fieri. Apulejus. Quum jam aurora splenderet. Cic. in Parad. 1. Nihil tam horridum, tam incultum, quod non splenderet oratione, & tanquam excolatur. Hic per translationem. Plin. lib. 13. cap. 15. Nutriuntur optime, splendentque. Corpora splendent succo olivæ. Ovid. 10. Met. 177. Vomer attritus sulco splendescit. Virg. 1. Georg. 46. **SPLĒNDOR**, *ōris*. m. [*λαμπρότης*, Gl. L. G. & G. L. *λαμπρόν*, G. L.] Lux dicitur. Plaut. Merc. 5. 2. 39. Cælum ut splendore est plenum, nonne ex adverso videt?

Aquæ splendor. Lucret. lib. 4. 212. Argenti splendor. Hor. 1. Serm. 4. 28. Clarus splendor vestis purpureæ. V. NIGER. Tremuli splendores. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 123. Splendor, per translationem ponitur pro Decore, dignitate, gloria. Unde Splendor nominis, Splendor familiæ, Splendor virtutum. i. e. Claritas. Cic. pro Lege Manil. 41. Nunc imperii nostri splendor illis gentibus lucet. Idem pro Flacc. 28. In imperio, atque in publica dignitate omnia ad gloriam, splendoremque revocarent. Et pro Cluent. 198. Honesti homines, & summo splendore præditi. Sic 1. Off. 67. Harum rerum duarum splendor omnis & amplitudo, addo etiam utilitatem in posteriore. Idem pro Cœl. 77. Siquidem etiam minorum horum aliquid offendit, si purpuræ genus, si amicorum catervæ, si splendor, si nitor, &c. Splendor & dignitas. Cic. 2. Verr. 27. Constat inter omnes, post hæc constituta iudicia quibus nunc utimur, nullum hoc splendore atque hac dignitate consilium fuisse. Equestris splendor. Cic. pro Rosc. Amer. 140. [Ordini Equestri proprie tribuitur, ut Senatorio amplitudo. V. in SPLENDIDUS & AMPLUS, & ORDO.] Homo eo splendore, ea virtute, qua omnes existimatis, &c. Cic. 5. Verr. Animi splendor. V. ANIMUS. Nominis splendor. Cic. 1. de Fin. 42. Ordinis splendor. Cic. pro Cæcina. 28. Verborum splendor. Cic. in Bruto. 164. i. e. Ornamenta. Vocis splendor. Plin. lib. 20. cap. 6. Arcessere splendorem. V. ARCESSO. Afferre splendorem. V. AFFERO. Deformare splendorem. Cic. pro Sull. 73. Delere splendorem. Cic. 2. Off. 16. Habere parum splendoris. Hor. 2. Epist. 2. 111. Habere magnum splendorem. Cic. de Clar. Orat. 239. Maculare splendorem. Cic. pro Sext. 60. Obrui splendorem. Cic. 3. de Fin. 45. Obscurare & inquinare splendorem. V. INQUINO. Obsolevit splendor. V. OBSOLESCO. Obtinere suæ dignitatis splendorem. Cic. pro Sull. 1. Esse splendore summo. Cic. 11. Fam. 16. Trahere splendorem. Plin. lib. 20. cap. 19. **SPLĒNDORIFER**, *ëra*, *ërum*. Tertull. de Judic. Dom. cap. 5. Solque cadit, splendorifero qui lumine clarus. **SPLĒNDIDUS**, a, um. Adj. [*λαμπρός*, Gl. L. G. & G. L. *ελαδός*, G. L.] Clarus, fulgens. Dicitur etiam Qui operas suas ad liberalitatem convertit. Cic. in Parad. 5. Reviviscat M. Curius, aut eorum aliquis, quorum in villa ac domo nihil splendidum, nihil ornatum fuit, præter ipsos. Splendidus propter virtutem. Cic. 6. Verr. 37. Homo est, & domi nobilis, & apud eos, quo se contulit, propter virtutem splendidus & gratiosus. Splendidus domi, gratiosus extra domum. Cic. 2. Q. frat. 14. Solidum & splendidum nomen. Cic. 2. de Fin. 61. Bilis splendida. Hor. 2. Serm. 3. 141. [De Atra bile ex Galeno exponit Lambinus. Ut & Schol. vet. Forte tamen Splendidam, per metaph. pro Superba, Generosave dixit. de furibundo enim Oreste loquitur.] Candor splendidissimus. Cic. in Somn. Scip. 7. Cera splendida. Ovid. 1. Amor. 11. 20. Crinis splendidus ostro. Ovid. 8. Met. 8. Certamen honestum, & disputatio splendida. Cic. 2. de Fin. 68. Domus splendida luxu regali. Virg. 1. Æn. 641. Eques splendidus. Cic. 2. de Fin. 58. Facta splendida. Hor. 2. Epist. 1. 237. Fama splendida. Propert. lib. 3. 20. 8. Humor splendidus sudoris. Lucret. lib. 6. 1185. Ingenium splendidum & magnus animus. Cic. 1. Off. 9. In maximis animis, splendidissimisque ingeniis plerumque existunt, honoris, imperii, potentie, gloriæ, cupiditates. Lucifer splendidior, quam cetera sidera. Ovid. 2. Met. 722. Lumina splendida solis. Lucret. lib. 2. 107. Nomen splendidum. Cic. 1. de Fin. 61. Quod appellant honestum, non tam solido, quam splendido nomine. Nominibus splendidis illuminati. Cic. in Orat. 163. Magnificentius & splendidius Oratorum genus. Cic. de Clar. Orat. 201. Orbis splendidus, Oculi. Lucret. lib. 3. 415. Palla splendida multo croco. Ovid. 21. Epist. 162. Rationem splendidam tenere. Cic. de Clar. Orat. 261. Signa splendida. Lucret. lib. 4. 440. intelligit Astra. Sol splendidior. Tibul. lib. 4. 1. 123. Verba splendida. Ovid. Rem. Amor. 240. Vir ornatissimus & splendidissimus. Cic. pro Flacc. 48. Compar. Splendidior. Hor. 3. Carm. 13. 1. Fons splendidior vitro. Superl. Splendidissimus, [*λαμπρότατος* Gl. L. G.] Cic. 1. Off. 61. Splendidissimum, videri quod animo magno elatoque factum sit. Utriusque plura exempla supra V. **SPLĒDIDE**, Adv. [*λαμπρῶς* Gl. L. G.] ut, Splendide dicta. Cic. 1. de Fin. 64. Quid habent cur Græca anteponan his, quæ & splendide dicta sint, neque sint conversa de Græcis? Acta ætas splendide & honeste. Cic. 3. Tusc. 61. Et acta ætas honeste ac splendide, tantam adfert consolationem, ut eos, qui ita vixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleniter pungat animi dolor. Dicere ornate & splendide. Cic. 1. Off. 4. Mendax splendide. Hor. 3. Carm. 11. 32. i. e. Decore. Nata splendide femina. Plin. 6. Epist. 33. Ornare convivium magnifice & splendide. Cic. pro Quint. 93. Recipere aliquem splendide. Auctor ad Heren. lib. 4. 30. Uti splendide auctoritatis præmiis erga omnes. Cic. de Senect. 64. Quæ sunt igitur voluptates corporum cum auctoritatis præmiis comparandæ? quibus qui splendide usi sunt, ii mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquam inexercitati histriones in extremo actu corruisse. Compar. Hor. 1. Epist. 17. 20. — rectius hoc, & Splendidus multo est; equus ut me portet, alat rex.

SPLENDIDO, Ære. Splendidiū reddere. Apul. Apol. extr. Dentes splendidas.
SPLENDICO, Ære. Splendidum esse. Apul. Met. 5. p. 162. Elmenh. Quæ splendent gemmæ?
SPLENDIFICUS, a, um. Adj. Vet. verf. apud Fabrett. p. 101.
 Splendificumque jubar radianti carperet hautu.
SPLENDIFICE, Adv. Fulgent 1. Mythol. Splendifice intermicans.
SPLENDIFICO, Ære. Mart. Capel. lib. 9. Lumina splendentem diem.
SPLENDIFLUUS, a, um. Adj. Eugen. Toletan. Carm. 19. de Creatione,
 Primus in orbe dies lucis primordia fuffit,
 Alter splendifluus cælum firmavit in oris.
SPLENETICUS, SPLENIUM, SPLENIUM. V. SPLEN.

S P O

SPÖDIUM, i. n. [σπῆδος] Latini Cinerum vertunt: id est repurgamentum, quod ex fornacum parietibus everritur, in quibus æs Cyprium aut plumbum decoquitur. Quin etiam extingtorum carbonum reliquiæ, & crassius illud excrementum, quod quidam scorium appellant, comprehendit. V. Plin. lib. 34. cap. 18. & ΡΟΜΗΟΛΥΧ. [Gloss. Græcolat. Σπῆδος, Cinis. Hinc dimin. σπῆδιον.]
SPÖLĒTIUM, i. n. [Σπολήτιον] Civitas in Umbria. Strab. 5. Liv. 24. 17. Rex Gentius cum liberis, & conjuge, & fratre, Spoletium in custodiam ex Senatusconsulto ductus.
SPÖLĒTINUS, a, um. [Σπολήτινός] Adj. gentile. Martial. lib. 13. 120.
 De Spoletinis quæ sunt cariota lagenis
 Malueris, quam si vina Falerna bibas. Sic Cic. de Clar. Orat. 270. P. Cominium Spoletinum dixit. Liv. 43. 70. Carvilius Spoletinus, & C. Afranius a præsidio Romano missi. Ex quo facile intelligi potest, in manuscripto Taciti codice legi Spoletinus, pro quo Spoletanus quispiam vulgatis editionibus supposuit, ut ait Rhenanus.
SPÖLIUM, i. n. frequentius pl. Spolia, [λαφυρα, σπῆλια, Gl. L. G. & G. L.] Quodcumque hostibus detrahitur, ut ait Servius. Plin. lib. 7. cap. 26. Magnique nomine spolio inde capto, eques Rom. (id quod antea nemo) curru triumphali revector est. Virg. 10. Æn. 862.
 Viximus, aut hodie victor spolia illa cruenta,
 Et caput Æneæ referes, &c
 Ferarum spolia, Pelles. Lucret. lib. 5. 952.
 Leonis spodium, Pellis. Ovid. 3. Met. 81.
 Serpentum spolia, Exuvie seu Vernatio. Lucret. lib. 4. 60.
 Ampla spolia Virg. 4. Æn. 93.
 Memorabile spodium monstri viperei. Ovid. 4. Met. 614. Periphrasis est capitis Medusæ.
 Nobile spodium. Sil. lib. 5. 137.
 Opima spolia, Quæ dux duci hostium, sua manu cæso, detraxisset. Liv. 4. 20.
 Spolia in æde Jovis Feretrii prope Romuli spolia, quæ prima opima appellata sola ea tempestate erant, cum solenni dedicatione dono fixit. V. OPIMUS.
 Opimis spoliis insignis Metellus. Virg. 6. Æn. 855.
 Onustus spoliis Orientis. Virg. 1. Æn. 293.
 Salmacida spolia sine sudore & sanguine. Cic. 1. Off. 61. V. SALMACIS.
 Superbus spolio. Ovid. 7. Met. 156.
 Adimere spolia. V. ADIMO.
 Advolare ad alicujus spolia detrahenda aliquo spirante. Cic. pro Sext. 54.
 Capere spolia. V. CAPIO.
 Detrahere cuiquam cruenta spolia. Cic. pro Rosc. Amer. 146.
 Indutus spoliis. Virg. 10. Æn. 775.
 Nitens spoliis. Sen. Octav. 4.
 Occidere hominem causa spoliatorum. Cic. pro Rosc. Amer. 145.
 Ornatus locus exuviis nauticis & classium spoliis. Cic. pro Lege Manil. 55. De Rostris in foro Ro.
 Potiti victores præda spoliisque. Virg. 9. Æn. 450.
 Referre spolia ampla. Virg. 4. Æn. 93.
SPÖLIO, [λαφυραγωγῶ, Gl. L. G. σπῆλιον, σπῆδιον, G. L.] Ære. Privare.
 Ter. Hec. 1. 1. 8. Quin spolicis, mutiles, laceres.
 Aras spoliare. Virg. 5. Æn. 661.
 Deos spoliare, Simulacra deorum. Lucan. lib. 1. 379.
 Fanum spoliare. Cic. 3. Verr. 52. Sese, cum esset Trierarchus, & Verrem, ex Asia decedentem, persequeretur jussu Dolabellæ, fuisse una cum isto Sami: seseque tum scire, spoliatum esse fanum Junonis, & oppidum Samum.
 Templi spoliatur tristi rapina. Lucan. lib. 3. 167.
 Argento omni aliquem depeculari & spoliare. Cic. 6. Verr. 37.
 Opibus spoliare. Cic. 2. Att. 3.
 Vestitu spoliare aliquem. Cic. 3. Off. 29.
 Spoliare, ad omnia alia transfertur: ut, Spoliare auxiliis. Cic. 3. Verr. 11. Nesciebas ab eo Cn. Carbonem Consulē, cujus revera Quæstor fuit, non modo relictum, sed etiam spoliatum auxiliis, pecunia, nefarie oppugnatum, & proditum?
 Animum sanitate spoliare. Cic. 4. Tuscul. 22.
 Dignitatem. Cic. pro Cælo. 1. Quæ accusatores deformandi hujus causa, detrahendæ spoliandæque dignitatis gratia dixerunt.
 Dignitate omni spoliari. Cic. pro Muren. 88.
 Fama spoliare. Cic. 2. Off. 72. Itaque ei dixisse Fimbriam, se illam rem nunquam judicaturum, ne aut spoliaret fama probatum hominem, si contra judicasset, &c.
 Judicio. Cic. 4. Acad. 61. Eam philosophiam sequere, quæ confundit vera cum falsis, spoliatur nos judicio, privat approbatione, omnibus orbat sensibus.
 Ornatu alieno aliquam artem denudare atque spoliare. Cic. 1. de Orat. 235.
 Provincia spoliare. Cic. 10. Att. 3. Nunc alia ex parte persequi, ex alia provincia spoliare conatur.
 Pudicitiam alienam spoliare. Cic. pro Cælo. 42. Parcat juvenus pudicitia suæ, ne spoliatur alienam.
 Sociis spoliare aliquem. Ovid. 14. Met. 71.
 Virtutem spoliare suo decore imbecillamque reddere. Cic. 1. Acad. 33.
 Spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere.
 Vita spoliare, Occidere. Virg. 6. Æn. 168.
 Urbes spoliaverat populis. Stat. 4. Theb. 36.
 Robore spoliatur silvæ, Arboribus cæsis. Lucan. lib. 3. 395.
 Terra spoliatur lumine. Lucret. lib. 4. 378.

Vitem spoliare pampinis. Columel. lib. 11. cap. 2.
 Spoliari, Pass. Cic. pro Planc. 22. Est enim gravior, spoliari fortunis, quam non augeri dignitate.
SPÖLIOR, Æri. Deponens fuit apud antiquos, auctore Nonio 7. 100. Afranius, Quos impune depopulatur & dispoliatur dedecus.
SPÖLIANDUS, a, um. Partic. [σπῆλιον] ut, Templi spolianda. Lucan. lib. 5. 305.
SPÖLIATUS, a, um. Partic. [λαφυραγωγῆς, Gl. L. G. σπῆλιος G. L.] Putare se spoliatum ornamento. Cic. 2. de Orat. 144.
 Corpus spoliatum lumine. Virg. 12. Æn. 935.
 Fortunam spoliatam conferre cum fortuna florente. Cic. in Pison. 38.
 Forum spoliatum & orbatum voce alicujus erudita. Cic. de Clar. Orat. 6.
 Navis spoliata armis. Virg. 6. Æn. 353.
 Navis spoliata magistro. Virg. 5. Æn. 224.
 Compar. Cic. 6. Att. 1. Et mehercule ego ita judico, nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius.
SPÖLIATIO, ðnis. f. [σπῆλιον] Cic. 4. Verr. 18. Quum in legatione oppidorum, fanorumque spoliaciones cogitaret. Ibid. 6. 102. Nulla Græci homines gravior tulerunt, nec ferunt, quam hujuscemodi spoliaciones fanorum, atque oppidorum.
 Omnium rerum spoliatio. Cic. pro Sext. 47.
 Nobilissimi atque antiquissimi templi spoliatio. Cic. 1. contra Rull. 9.
 Dignitatis spoliatio. Cic. 2. Philip. 27.
 Misericordiam spoliatio Consulatus magnam habere debet. Cic. pro Muren. 87.
SPÖLIATOR, ðris. m. [σπῆλιος, Gl. G. L.] Cic. 6. Verr. 8. Neque solum spoliata illa pati, sed etiam eorum spoliatorem, vexatoremque defendes. Juven. 1. Sat. 46.
 Cum populum gregibus comitum premit hic spoliator
 Pupilli prostantis.
SPÖLIATRIX, icis. f. [σπῆλιον] Martial. 1. 136.
 Sic spoliatricem commendat Faustus amicam. Cic. pro Cælo. 52.
 Tune aurum ex armario tuo promere ausa es? tune Venerem illam tuam spoliatricem spoliare ornamentis?
SPÖLIATIUM, i. n. [σπῆλιον] Gl. G. L.] Ubi homines spoliantur. Plin. in Paneg. 36. pr. Nunc templum illud, nunc vere deus, non spoliarium civium, creuntarumque prædarum sævum receptaculum. Senec. Controvers. 5. 33. Volo nosse illud infantium spoliarium. Significat spelunculam in qua solent latrones spoliare prætereuntes.
 Est & Balinei membrum illud, ubi vestes lavaturi exuebant, quod Græcis ἀποδυτήριον dicitur, ut in Gloss. Græcolat. expressum. V. Lex. Pitisc. ubi & de aliis significationibus vocis. conf. ΑΠΟΔΥΤΗΡΙΟΝ.
SPÖNDA, æ. f. [σπῆλιον, Gl. L. G. & G. L.] Latus lecti. Spondæ, sunt Tabulæ, quæ utrinque latus lecti sustinent. Virg. 1. Æn. 698.
 Quum venit, aulæis jam se regina superbis
 Aurea composuit sponda, mediisque locavit.
 Extrema & in sponda cubet. Hor. Epod. 3. 22.
 Orciniana sponda. Martial. lib. 10. 5.
SPÖNDICUS, V. SPÖNDEUS.
SPÖNDEO, spöndi, spönsium, [ἐξυνομαι, Gl. L. G. & G. L. ὑπολογῶ, ὑπολογῶμαι, L. G. ἐξυνο, G. L.] Ære. a Sponte fit, quod veteres pro Dico usurpabant: quia qui spondet, sponte, id est voluntarie dicit. Poltea Spondere acceptum est pro Sponte promittere. Cic. 16. Att. 2. Egit autem pater & filius ut tibi sponderent. Idem 14. Philipp. 26. Panfa aut morte, aut victoria se satisfacturum Reip. spondit. V. Voss Etymol. Spondit, ὑπέσχετο, ἀντεφάνησεν, ἐνεχυσάσαστο, συνέσχετο, Gloss. Latinogræc. Promittere & spondere. Cic. pro Muren. 90.
 Officium spondere alicui. Ovid. 10. Met. 418.
 Spondere pro aliquo. Cic. 12. Att. 15. Sed tamen scire velim quomodo dicar spondidisse, pro patre an pro filio. Idem 1. Fam. 9. Dependendum tibi est, quod mihi pro illo spondidisti.
 Spondeo de. Cic. 15. Fam. 21. Quod ego, non modo de me tibi spondere possum, sed de te etiam mihi.
 Fide mea spondeo futurum, ut &c. V. FIDES, ei.
 Fortuna spondet salutem, Promittit certam. Virg. 12. Æn. 637.
 Sidera nihil placidum spondentia. Ovid. in Ibin, 215.
 Spondere in incertum apud Senecam, est non in certam nummorum summam, sed Quantumcumque quis debeat fide sua jubere, quæ periculosissima sponsio erat. Eius sunt verba 4. de Benef. cap. 39. Sponsium descendam, quia promisi: Sed non si spondere in incertum jubebis, si fisco obligabis.
 Spondere puellam [μνηστεύειν, Gl. G. L.] dicitur pater alicui, Quum pollicetur petenti futurum esse ut eam uxorem ducat. Plaut. Curc. 5. 2. 74.
 Spondesne miles mihi hanc uxorem? m. spondeo. Idem Trin. 5. 2. 33.
SPÖNSUS, a, um. Partic. [μνηστευόμενος] Promissus. Ter. Phorm. 4. 3. 52.
 — etiam nunc, si vult Demipho
 Dare, quantum ab hac accipio, quæ sponsa est mihi, &c. Idem Eun. 5. 9. 6.
SPÖNSUS, i. m. [μνηστήρ, νυμφίος Gl. G. L.] Cui spondetur puella, si ve Qui spondit eam se ducturum. Ulpian. l. In potestate. D. de sponsal. In potestate manente filia, pater sponsio nuntium remittere potest, & sponsalia dissolvere. Cajus eod. tit. l. Sæpe. Valetudo sponsi sponsæve ulterius trahunt sponsalia.
 Is animadvertit sororem suam de fratrum morte non laborantem: sponsi autem nomen appellatent identidem Curiatis, cum gemitu & lamentatione. Cic. 2. de Invent. 78.
 Sponsi vita; adagium pro Molli & delicata. V. Chiliad. conf. SPÖNSUS, us.
SPÖNSA, æ. f. [μνηστήρ, Gl. G. L.] Puella quæ spondetur. Plaut. Cas. 1. 14.
 Huc venisti sponsam præreptum meam. Cic. 14. Att. 20. Suam cuique sponsam, mihi meam: suam cuique amorem, mihi meum.
 Deducere sponsam marito. V. DEDUCO.
 Turpes sponsæ. Juven. 1. Sat. 78.
SPÖNSIO, ðnis. f. [σπῆλιον, Gl. L. G. & G. L. ἐμφορία, ἢ δὲ ἐρωτησῖς, G. L.] Promissio. Paul. de verb. signif. l. Sponsio appellatur, non solum quæ per sponsi interrogationem fit, sed omnis stipulatio, promissioque. Sponsio, Genus erat actionis apud antiquos: quæ fiebat interposita stipulatione certa pecuniæ, quam perderet is, qui sponsione vinceretur, & coram Recuperatoribus, aut alio iudice disceptabatur. Erat autem decima

decima pars rei controversæ in causis privatis : in publicis autem quinta apud Græcos, auctore Polluce lib. 8. f. 39. & aliis scribentibus, τὴν πέμπτου τῆς δίκης, pœna scilicet temere litigantium. Cic. 3. Verr. 132. Quid, quum palam Syraculis, te audiente, maximo conventu, P. Rubrius Q. Apronius sponsione laceffivit, ni Apronius dicitaret te sibi in decumis esse socium? Hæc te vox non perculit? non perturbavit? non ut capiti & fortunis tuis prospiceres, excitavit? tacuisti, fedasti etiam lites illorum, & sponsio illa ne fieret laborasti. Et paulo post, Sponsio est, ni te Apronius in decumis socium esse dicat, provincia tua est: ades, abs te iudicium postulatur. Valerius lib. 2. cap. 3. Pertinacius progressa contentione, Valerius sponsione Lucatium provocavit, non se petiturum triumphum, ni suo ductu Punica clallis esset oppressa, nec dubitavit restipulari Lucatium. Itaque iudex convenit inter eos Attilius Calatinus. Hactenus Valer. Provocans igitur sponsione, ita dicebat, Spondeo me tantam pecuniam daturum, ni, & reliqua. Provocatus autem contra restipulabatur. Cic. 5. Verr. 135. Cum eodem Apronio postea P. Scandilius eques Romanus, quem vos omnes nostis, eandem sponsionem de societate fecit, quam Rubrius facere voluerat, institit, oppressit, non remisit: facta est sponsio h. s. quinque millibus. Cæpit P. Scandilius Recuperatoris aut iudicem postulare.

Fiebat sponsio plerumque in interdictis: id quod ostendit Quintilianus in septimo cap. 5. pr. Exemplum sponsionis est apud Cic. pro Cæcina. 45. Erat enim Cæcina de fundo vi armata dejectus: propterea Prætor interdixerat De vi, id est interdicto, Unde vi, concessio, iusserat Æbutium, qui vim fecerat, restituere Cæcinam in possessionem. Quam autem Æbutius Prætoris se edicto satisfecisse diceret: Cæcina autem se plane restitutum esse negaret, facta est sponsio, Ni Cæcina restitutus ex edicto Prætoris esset. Quum igitur Cicero vim illatam Cæcinæ iudicibus sponsionis exposuisset, ita demum subdidit, His rebus ita gestis, P. Dolabella Prætor interdixit, ut est consuetudo. De vi hominibus armatis, sine ulla exceptione: tantum ut unde deiecit, restitueret. Restituere se dicit. Sponsione vobis iudicandum. Budæus. [conf. Cic. 7. Fam. 21. Pro P. Quint. 30. & 84.

Audax sponsio. Juven. 11. Sat. 199. V. infra. Sponsiones facere. Plin. lib. 9. cap. 32. Sponsionem facere cum aliquo, si. Plin. lib. 7. cap. 37. de Asclepiade medico loquens, Sed maxime, sponsione facta cum Fortuna, ne medico crederetur, si quam invalidus ullo modo fuisset ipse. Sponsionem facere quod. Valer. Max. lib. 6. cap. 1. de C. Fescennino, Quum de stupro nihil negaret, sed sponsionem se facere paratum diceret, quod adolescens ille palam atque aperte corpore quæstum factitasset. Fit sponsio, On parie, On gage. Juven. 11. Sat. 200.

— spectent juvenes, quos clamor, & audax Sponsio, quos cultæ decet assedisse puellæ. Quem locum exponens Britannicus sic ait: Sponsio dicitur Contentio & altercatio quæ fit depositis pignoribus. Spectatores igitur invicem contententes sponsione, id est deposito pignore, alii alium fore victorem asserbant. Plin. lib. 33. cap. 1. Ad sponsiones etiamnum annulo exsistente. Solent enim annuli in sponsionibus sæpe deponi. Idem lib. 9. cap. 35. Ergo sponsionibus factis, postero die magnificam cenam apposuit Antonio. De cœna Cleopatæ loquitur. Paulo post, Injecit alteri manum L. Plancus iudex sponsionis ejus, victumque Antonium pronuntiavit. Rursus paulo post, de Clodio Æsopi filio: Et quidem nulla sponsione ad hoc productus, singulos uniones convivis absorbendos dedit. Audax autem sponsio dicitur a Juvenali, quia in discrimine res versatur, quum rei eventus sit incertus. Martial. lib. 11. 1.

Sed quum sponsio, fabulæque lassæ De Scorpo fuerint, & Incitato. Sponsionem (ut ait Calderin.) appellat Depositionem pignorum uter esset futurus victor, an Incitatus, an Scorpus. Nam hi duo aurigæ omnium sermone celebrabantur. V. Turneb. Adverf. 18. 33.

Provocare aliquem sponsione. Valer. Max. 2. 8. 2. & Petron. cap. 70. Sponsio quæ in verba facta est? Si ex edicto Præt. bona P. Quintii possessa non sint. Cic. pro Quint. 84.

Sponsio voti. Cic. 2. de Legib. 41. Diligentia votorum fatis in lege dicta est, ac voti sponsio, qua obligamur deo: pœna vero violatæ religionis iustam recusationem non habet.

SPONSIVNCULA, æ. f. dimin. Petron. cap. 58. Sponsiunculam deferre. SPONSUS, ùs. m. [ἀνδρῆ] Sponsio. Serv. Sulpic. apud Gell. lib. 4. cap. 4. Si post eas stipulationes uxor non dabatur, qui stipulabatur, ex sponsu agebat, iudices cognoscebant. Varr. de L. L. 5. 7. Quod sine sponte sua dixit, cum eo agi non potest ex sponsu. Phadr. 1. 16. 1.

Fraudator nomen quum locat sponsu improbo. [Si sana lectio est, quam tamen certatim conjecturis sollicitarunt docti interpretes. Non potest Sponsus ipsa Fideiussio exponi, quum Sponsorem improbum Lupum fabula subiciat. Quare Sponsio sine dubio legendum est, a recto Sponsus, i. Sic autem dicitur, non solum ὁ νυμφίος, verum etiam Qui in iure alteri, vel pro altero spondit, ὁ ἰσαρχιμόλιος, ὁ ἰσολογῶμος; respondetque Stipulato. V. STIPULOR. Et miror hac in significatione suspectam esse hanc vocem viris doctissimis ad Ovidii. 1. Amor. 13. 19. quum eadem ratione Sponsus dicitur, Qui feminæ spondit nuptias. V. SPONSALIA. Si Sponsum, ut al. placet, Supinum statuas, deerit omnino substantivum nomen, ad explendam sententiam necessarium. Sed plura addere vetat harum notarum modulus.

SPONSOR, òris. m. [ἰσαρχιμόλιος, μιπέης, ἰσολογῆτης, Gl. L. G. & G. L. ἰσῆτης, G. L.] Qui aliquid spondet. Conjugii sponsor & obles. Ovid. 2. Epist. 34.

Sponsor, Qui alicui promittit. Cic. 6. Fam. 19. De tuo negotio, quod sponsor es pro Pompejo, si Galba consponsor tuus redierit. Idem pro Quint. 75. Cur ceteri sponsores & creditores non convenerint? Sponsor, in fem. Ovid. 16. Epist. 114. — comitata Cupidine parvo Sponsor conjugii stat dea picta fuit.

SPONSALIS, e. Adj. Spectans ad sponsum, vel sponfam. Leg. 2. Cod. Theodof. de Repudiis; Quæ recedit dotis suæ compos, sponsalem quæque obteat largitatem.

SPONSALIA, òrum. n. pl. [ἴδια Gl. L. G. & G. L. συγγῆμαι, ἰσαρχίαι, L. G. μιπέται G. L.] Serv. Sulpic. in lib. quem scripsit De dotibus, apud Gell. lib. 4. cap. 4. Qui uxorem ducturus erat, ab eo, unde ducenda erat, stipulabatur eam in matrimonium ductum iri: qui daturus erat, itidem spondebat. Is contractus stipulationum, sponsionumque, dicebatur

sponsalia, &c. Ulpian. De sponsal. l. 2. Sponsalia dicta sunt a spondendo. Nam moris fuit veteribus stipulari & spondere sibi futuras uxores. Ibid. Florent. l. 1. Sponsalia sunt mentio & repromissio futurarum nuptiarum. Juven. 6. Sat. 25.

Conventum tamen & pactum, & sponsalia, nostra Tempestate paras.

Dies sponsaliorum. Suet. in August. cap. 53. Mediocria sponsalia. V. MEDIOCRIS.

Constituere sponsalia. Ulp. l. Si puellæ. D. de sponsal. Contrahere sponsalia. Modestin. in l. In sponsalib. contrahendis. D. de sponsal.

Dissolvere sponsalia. Ulp. l. In potestate. D. de sponsal. Efficere sponsalia. Modestin. l. In sponsalib. D. de sponsal.

Facere sponsalia. Ulp. in l. Quæsitum. D. de sponsal. Infirmare sponsalia. Cajus in l. Furor. D. de sponsal.

Infringere sponsalia. Ulp. in l. Si puellæ. D. de sponsal. Præbere genero sponsalia. Cic. 2. Q. frat. 6. pr. i. e. Convivium obde-

sponsationem.

SPONSALITIUS, a, um. Adj. Quod ad sponsos, aut pertinet, aut refertur: ut, Sponsalitia largitas, i. e. Donatio, quæ a sponso sponsave fit. apud Justinian. Novell. 119. & sæpe in lib. 5. Cod. & Sidon. 7. Ep. 2.

SPONSO, [κνυσσω] Ære. Sponsalia contrahere. ut, Sponsare filiam, Paulus de ritu nuptiarum, l. Si quis officium in aliqua provincia administrat, inde oriundam, vel ibi domicilium habentem uxorem ducere non potest, quamvis sponfare non prohibeatur: ita scilicet, ut si potest officium depositum noluerit mulier nuptias contrahere, liceat ei hoc facere, arhis tantummodo redditis, quas acceperit. Budæus.

SPONDEUS, i. m. [σπονδαῖος] Pes duabus syllabis longis constans. Legitimus quidem hic, qui in Heroico versu omnino sibi vendicat locum, licet raro quinto loco reperiat. Dictus, quod in sacrificiis & libamentis eo maxime uterentur. Nam σπονδὴ libamentum, sædusque, ac sponsionem significat.

Lentipes spondeus. Aufon. Epist. 21. 42. Stabiles spondei. Hor. de Arte Poet. 256.

SPONDAICUS, a, um. Adj. ut, Versus spondaicus, Qui duos habet spondeos ad finem. [Rectius Spondaicus, σπονδαϊκός. Sic Hephæstion p. 11. Enchirid. ed. 1553. Dispondeum, quatuor longis constantem, σπονδαϊκῆν πνυππιδίαν vocat. Sed indocti Spondæus per diphthongum scribunt, unde & Spondaicus formarunt.

SPONDIALIS, e. Adj. Tibicen dicebatur spondialis, Qui in sacris canebat, quod nomen a spondeo profectum initio est, cujus carmine Græci in libamentis deorum & sacrificiis uti soliti erant. Isidor. 1. 16. Unde & ii, qui tibiis canebant in sacris gentilium, spondiales nominabantur. Mar. Victor. Spondeus e duabus longis, ut reges, temporum quatuor, dictus a tractu cantus ejus, qui per longas tibus in templis supplicantibus editur, unde & Spondiales appellantur, qui hujusmodi tibus inflare assueverunt. Ex Turneb. Adverf. 20. 17.

Spondialia, Carnina trochaica sacris adhiberi solita Latinis dicebantur, quibus etiam tibicines cum modos faciebant, plerumque uti solebant. Cic. 2. de Orat. 193. Tamen in hoc genere sæpe ipse vidi, cum ex persona mihi ardere oculi hominis histronis viderentur, spondialia illa dicentis,

Segregare abs te ausus, aut sine illo Salaminem ingredi? Editi libri habent Spondalia, sed mendose, ut Turnebo quidem videtur Adverf. 20. 17. Salmaf. legit Spondaulia, σπονδαῦλια. Mff. Spondali illa. [Quid si Spondalium personæ tragicæ nomen in Teucro Pacuvii fuit?

SPONDOLICI, Populi Mæotidis apud Plin. lib. 6. cap. 7.

SPONDYLIS, is. f. [σπονδύλιος] Plin. lib. 27. cap. 13. Et animalium quidem ceterorum nullum aliud radices a nobis dictas attingit, excepta spondyli, quæ omnes persequitur. Genus id serpentis est. Verticellam Gaza vertit in Aristotelem.

SPONDYLUM, i. n. five SPONDYLION Dioscoridi, [σπονδύλιος] Plin. lib. 12. cap. 26. Ab hac panace, ferula differt, quæ vocatur spondylion, foliis tantum, quia sunt minora, & planari divisura: non nisi in opacis gignitur. Semen eodem nomine filis speciem habet, medicinæ tantum utile.

SPONDYLUS, i. m. vel SPONDYLON, vel SPONDYLION, i. n. [σπονδύλιος, σπόδουλος, σπονδύλιος] Verticulum, quod apponitur fufis, in nendo melius vertantur. [Gloss. Græcolat. Σπόδουλος, Verticillum, & Latinogræc. Verticillum, σπονδύλιος, σπῆδ ἄστρακτον. Est autem hæc forma diminutonis. Hinc ob formæ similitudinem,

Spondylus, Nodus seu vertebra spinæ dicitur. Sunt autem in ipsa spina spondyli quatuor & viginti, quorum septem collum constituunt, duodecim thoracem, quinque aliæ lumbos. [V. Galen. de Offib. cap. 6. & seq. Gloss. Latinogræc. Vertebra, σπονδύλιος, πέρσσαι.

Spondylo utitur Martial. pro Officulis animalium, lib. 7. 19. Rosos tepenti spondylos sine condit.

Spondylus in mari animal, apud Plin. lib. 32. cap. 11. Columel. lib. 8. cap. 16.

Spondylus, Calculus æneus, quo suffragia sua iudices Athenis dabant, ut est apud Jul. Polluc. lib. 8. f. 17.

Spondylus, Callus five caro interior ostreorum. Plin. lib. 32. cap. 6. Neque in luto capra, neque in arenosis, sed solido vado, spondylo brevi atque non carnosio, nec fibris lacinoso, ac tota in alvo.

SPONGIA, æ. f. [σπόγγη, Gl. L. G. & G. L. Ἀττικὴ σπογγία. Onom. v. σφόγγη] Quiddam est in natura tertium ordinem habens, ut neque animal, neque frutex, sed tertium quiddam ac medium inter utrumque genus dici possit, quod Græci zoophyton appellant. Plurimis locis in saxis marinis nascuntur spongiæ, diversisque nominibus ab antiquis distinctæ, quoniam non una sit earum formæ bonitas & usus. Spongiæ antiqui in deliciis habuerunt, strigilum vice linteorumque illis utentes ad distringenda & mundanda corpora. Quapropter purpura tingebant eas, alias cura candidas faciebant, tinctas pro ætatem falis spuma ad lunam & prunas iterentes inverfas, ut candorem biberent. Menfas etiam his tergere mos erat. Martial. lib. 14. 144.

Hæc tibi forte datur tergendis spongia mensis Utilis, expresso quum levis imbre tumet. Nascitur in petris, alitur conchis & pisce, & limo. Intellectum inesse iis apparet, quia ubi avulforem sentire, contractæ multo difficiliter abstrahuntur. Avulsiæ relinquunt in petris veluti cruoris vestigium, atque ex his quasi molliores penicilli

penicilli recrefcunt. Quidam fpongias ita diftinguunt. Alias ex his mares exitimavere, tenui fitula, fpiffiores, perforbentes: Alias feminas majoribus fitulis, ac perpetuis. Hæc Perottus ex Plin. lib. 9. cap. 45. & lib. 31. cap. 11.

Plenam fpongiam aquæ manu premere & ficcare. Lucret. lib. 4. 622. Spongias retiariorum. Spongiis ad ficcandum vulnerum fanguinem & reprimendum utebantur: cumque fæpenumero ufveniret, ut retiarii, qui cum mirmillonibus depugnabant, vulnerarentur, & fpongiis egerent, idcirco Septimius de Spectac. fpongias retiariorum dixit. Neque enim fatis adverfus parem fuum muniti erant, cum toti in reti jaciendo intenti effent. Verba Tertulliani funt, Poterit de mifericordia moveri defixus in morfus urforum, & fpongias retiariorum. Annotavit Turneb. Adverf. 18. 33. conf. Lipf. Saturn. 2. 8.

Spongias, quibus columbræ, pavimenta, podia exterguntur. Ulp. in l. Quælitum. §. canales. D. de fund. in ftruct. Spongias, olitores antiqui appellabant, Radiculas afparagorum inter fe implicatas. Columel. lib. 11. cap. 3.

Spongiarum oculi. Columel. lib. 11. cap. 3. Stirpes præfractæ angunt oculos fpongiarum, & quali excæcant, nec patiuntur afparagum emittere.

S P O N G I O L A, æ. f. [*σπογγίολα*] dimin. Spongiola, quæ aliis Amentum, aliis Cachrys dicitur, officinis *bedegar*, Id est quod præter naturam in quibusdam fruticibus ut cynorhodo nascitur, & fquammatim compactum fpongiolæ cujufdam modo propendet e ramis. Plin. lib. 25. cap. 2. Alias apud auctores cynorhodi una medicina erat, fpongiolæ, quæ in mediis fpinis ejus nascitur, cinere cum melle alopecias capitis expleri.

Spongiolæ, Radicula afparagorum inter fe implicatæ. Columel. lib. 11. cap. 3. Sulci autem inter fe pedali menfura diftantes funt, non amplius dodrantalis altitudinis, in quam ita fpongiolæ deprimuntur, ut facile fuperpolita terra germinent.

S P O N G I O S U S, a, um. Adj. [*σπογγίος*] Quod fimilitudinem fpongiæ habet. Plin. lib. 11. cap. 37. Idcirco pulmo fpongiofus.

S P O N G I O, Ære. Spongia detergere. Apic. 1. 26.

S P O N G I T E S, æ. m. [*σπογγίτες*] Gemma, quæ fpongiæ (a qua & nomen habet) fpeciem repræfentat. Plin. 37. 10.

S P O N S A, **S P O N S A L I S**, **S P O N S I O**, **S P O N S O**, **S P O N S U S**. V. **S P O N D E O**.

S P O N T E, [*ἐκ spontis*, Gl. L. G. & G. L. *αὐθαίρεσι*, L. G. *ἐκ τῆς ἐκείνης γράμης* G. L.] Ablativus a nominativo inufitato Spons, cujus Genitivus est in rariore ufu: fignificat Voluntate propria, & fuafe natura, fine hominis labore. Plaut. Truc. 2. 6. 46. Neque jani queo pedibus mea fponfe ambulare. Ter. And. 4. 2. 9.

Age, fi hic non infabit fatis fua fponfe, infliga. Cic. de Senect. 71. Senes autem, ficut fua fponfe, nulla adhibita vi, confumptus ignis exlinguitur. Idem 1. Fam. 7. Etenim Pompejum, qui mecum fæpiffime non folum a me provocatus, fed etiam fua fponfe de te communicare folet, fcis temporibus illis non fæpe in fenatu fuiffè.

Oftia patuere fua fponfe. Virg. 6. Æn. 82.

Sequi fponfe. Quintil. lib. 5. cap. 10. Et ut litteræ, fyllabæque fcribentium cogitationem non exigunt, fo rationes fponfe quadam fequantur.

Italiam non fponfe fequor. Virg. 4. Æn. 361.

Sponfe, Arbitrio. Tacit. 3. Hift. 16. Nec fponfe Antonii properatum. Lucan. 1. 99. Paxque fuit non fponfe ducum.

Sponfe, cum Genitivo. Hæc enim alienatio non fponfe tutorum fit. Ulp. in l. Sed fi pec. §. 2. D. de reb. eor. qui fub tut. &c.

Sponfe naturæ, h. e. A natura, & per naturam. Plin. lib. 11. cap. 49.

Teftes homini tantum injuria, aut fponfe naturæ franguntur. Idem lib. 9. cap. 51.

Sua fponfe, Ultro, *αὐθαίρετος*. Gloff. Græcolat.

Vivere fua fponfe, Sine aliorum ope fuftentare vitam fuaam. Lucret. lib. 5. 870.

Sponfe mea componere curas. Virg. H. St. Ex 4. Æneid. 341.

Sponfis, Genitivus. Varr. de L. L. 5. 7. Sponfis fuæ ftatuert finem. Gell. lib. 13. Sponfis fuæ mortem manet.

Homo fuæ fponfis, Liber, fui juris & arbitrii. Celf. lib. 1. cap. 1. Sanus homo, qui & bene valet, & fuæ fponfis est, nullis obligare fe legibus debet.

Arbor fuæ fponfis. Columel. lib. 9. cap. 4. Est enim fativa, & altera fuæ fponfis, itemque femper virens pinus & minor ilex. V. Voff. de Analog. 1. 47.

S P O N T E, Adv. [*ἐκ spontis*] Plin. 4. Epift. 89. Hic fponfe beatiffimo otio fruitur, alius exercitum regit. Idem Epift. 139.

Imminentem neceffitatem fponfe prævenit. Tacit. 1. Ann. 30.

Sponfe C. Ex provocatione. Vide Ex provocatione in loco Pontani. H. St.

S P O N T A N E U S, a, um. Adj. [*αὐθάρης*, *αὐθαίρετος*] Voluntarium & naturale. Sen. Epift. 121. Agilitas est fponfe motus. Macrob. Somn. Scip. 2. 12. Appetitus fponfe mortis.

S P O N T A L I S, e. Adj. [*ἐκ spontis*] Idem quod Spontaneum & ultroneum. Apul. lib. 4. Milef. p. 147. Elmenh. Quumque nulli noftrum fponfe parricidium fuadens, perfuadere poftet, gladium per medium pectus icu fortiffimo transadigit.

S P O N T A L I T E R, Adv. Sidon 8. Epift. 9. Id fponfe facio.

S P O N T I V U S, a, um. Adj. Solin 2. Damnum fponfe.

S P O N T I A, um. f. pl. [*σπογγίαι*] Infulæ quædam circa Cretam in mari Carpathio, vel Ægæo, ficut Strab lib. 10. fcribit. Dictæ quod in mari fparfæ funt. Sunt autem harum nomina, Helene, Phacufa, Nicafia, Schinuffa, Pholegandros. Icaros, Thera, Anephe, Aftypalæa, Lagufa. Ios, ubi feptus fertur Homerus, aliarque de quibus V. Plin. 4. 12.

S P O R T A, æ. f. [*σπορτα*] Gl. L. G. & G. L. & onom. v.] Vafis genus quali ficella. A Sparto herba, quæ frequens apud Hifpanos nascitur: aut ab Afportando, ut ait Non. 2. 833. Salluft. ibid. Fragm. cap. 14. E muris canes fportis demittebant. Varr. de vita Pop. Rom. lib. 1. Neque enim obfonium in tota cœna, cocmprum ex variis rebus, quum conjectum in unam fportam perfpicitur. Columel. lib. 8. c. 7. Locusd hanc rem defideratur calidus maxime, & minimi luminis, in quo fingulæ caveis includantur anguftioribus, vel fporris inclufæ pendeant aëre.

Sporta auri. Suet. de Clar. Rhet. 1. Diu exspectaverunt dum retia extraherentur, aliquando extractis, pifcis nullus inuit, fed fporta auri obfuta.

Sportæ, Sportulæ, Sportellæ; Nummum funt receptacula, inquit Afcon. Pedian. in 2. Verr. 22.

Sporta juncea, vel fpartea. Columel. lib. 12. cap. 6.

Sportæ fæcariæ funt, Quibus inclufa fæx prelo fupponitur, ut vinum fæcatum exprimat. Idem cap. 133. Catonis de R. R. declaratur. Mout Turneb.

S P O R T U L A, æ. f. dimin [*σπορτοῦλα*] Plaut. Curc. 2. 3. 10.

Qui incedunt fuffarcinati, cum libris, cum sportulis. Idem Men. 1. 4. 1.

Sportulam cape, atque argentum. eccos tres nummos habes? c. Habeo. e. abi, atque obfonium offer.

Sportula aliquando pro Distributione quæ ad populum fiebat, aliquando pro ipfis Cibis accipitur, quod in fportis pecunia, quandoque etiam Cibus in quotidianum ufum deferri foiebat. Martial. lib. 8. 50.

Promiffa est nobis sportula, recta data est. i. e. Cœna recta. Sueton. in Claud. Cæf. cap. 21. Gladiatoria munera plurifariam ac multiplicia exhibuit. Anniverfarium in castris Prætorianis: fine venatione, apparatusque iuftum, atque legitimum in feptis: ibidem extraordinarium & breve, dierumque paucorum, quodque appellare cœpit sportulam, quia primum daturus edixerat velut ad fubitam condictamque cœnam invitare fe populum.

Τὸ τε σπορτίον τις πίνος ῥογγύλῳσιν ἐν μόνῃ βάρῃ. Appianus Bell. Civil. 2. p. 251. An Stips? H. St. Est Frumentatio, feu Frumenti diftributio publica, diftinguenda a Congiario, ceterisque extraordinariis largitionum generibus, in quibus & Sportula publica. Gloff. Græcolat. *Σπορτίον*, Frumentatio, frumentum. V. in **F R U M E N T U M**. Male Suidas littera gemina, *Σπέρτωλα*, *δὲ ἐπὶ πύκτω διδέρῃ παρρησία*. conf. Voff. Etymol.

Sportula, pro Cœna ipfa; quæ, quod initio in sportula dabatur, inde nomen meruit: unde & a Græcis *ὄπιον ἐν σπορτοῦλα* vocatur, id est Cœna in calathò. Juven. 3. Sat. 249.

Nonne vides quanto celebretur sportula fumo?

Centum convivæ: fequitur fua quemque culina. Ab hac confuetudine dandi in sportulis obfonii, aut cœnæ in sportulis ferendæ, sportulæ, quæ centum quadrantæ æftimabatur, nomen ortum videtur effe, quod obfonii & cibi loco pecunia daretur in vicium, quæ cum cœnam ementiretur, & cœnæ loco daretur, Rectæ cœnæ opponebatur, quod Recta fit cœna, cum clientem laute accipimus & pascimus: non recta cœna, fed in locum cœnæ, affes cœnæ caufa numerati, id est sportula data. Suet. Domit. 7. Sportulas, inquit, publicas fustulit, revocata cœnarum reftarum confuetudine. Turneb. In limine autem domus sportulæ confituebantur. Juven. 1. Sat. 95.

— nunc sportula primo

Limine parva fedet, turba rapienda togatæ. Idem 10. Sat. 46.

Defoffa in loculis quos sportula fecit amicos.

Arida sportula. Martial. lib. 10. 75.

Sportula, Locus in atrio domus, in quo proponebantur quæ quolibet die dono danda erant. [Forte ex loco Juven. male iotellcto.]

S P O R T U L A N S, antis. Torr. in Sueton. Domit. cap. 7. p. 570. H. St. Ex Cypriani fcil. Epift. 66.

S P O R T U L L A, æ. f. [*σπορτοῦλλα*] Gl. G. L.] aliud dimin. Species caniftri, qua artolagani & bellaria ferebantur. Sed & interdum sportulis obfonia cœnarum portabant, cum ad aliquem cœnatum ibant, & in cœnationem domesticam ferebant. Cic. 9. Fam. 20. Dedicendæ tibi funt sportellæ & artolagani tui. Ego autem putem artolaganos in parabilibus & vulgaribus cibis fuiffe numeratos. Turneb. [Verum hic cibi, atque adeo Operis pistorii genus intelligitur, cujusmodi & Artolagani, de quibus V. f. I.]

S P O R T U L L A R I U S, i. m. *Κορτοῦλλῆρος*. Gloff. Latinogræc.

S P O R U S, i. m. [*σπῆρος*] Spado fuit, a Nerone in deliciis venereis habitus, quem in feminam idem ipse hominis monftrum transfignare annifus est, eundemque, dote inter aufpices confignata, palam uxorem duxit. Post Neronis vero necem juffus a Vitellio, ut in habitu confupratæ puellæ, fe in theatro liferet, non ferens tantam ignominiam, manus fibi intulit. V. Sueton. & Dion. in Nerone.

S P U

S P U D A R C H A, æ. [*σπυδαρχία* Suid.] Anxie dignitates affectans, & imperia. Xenophon in Sympofio. Cæl. lib. 3. cap. 5.

S P U D A S T E S, æ. [*σπυδαῖος*] Fautor, in Gloff. Græcolat. Hieronym. in lib. de Scriptor. Ecclefiaftic. ubi de divo Luca agit. Sed & Tertullianus, vicinus eorum temporum, refert presbyterum quandam in Alia *σπυδαῖος*, id est amatorem Pauli convictum apud Joannem, quod auctor effet libri, & confeffum fe hoc Pauli amore feciffè, loco excidiffè.

S P U M A, æ. f. [*σπῆμα*] Gl. L. G. & G. L.] Ex ore animantium ebulliens humor, quali Spumen, a Spuo, vel Quæ per ebullitionem, vel maximam agitationem fæx fupernatat, ut mero, æri, falo, &c. Ovid. 8. Met. 287.

Fervida cum rauco lato ftridore per armos Spuma fuit. Virg. 1. Æn. 39.

— & fumas fulis ære ruebant.

Albentes fumas. Ovid. 7. Met. 415.

Albida fuma. Ovid. 3. Met. 74.

Cana fuma. Sen. Hippol. 10.

Virides fumæ ferpentum. Claud. de Bell. Gild. 172.

Agere fumas. Lucret. lib. 3. 490. V. A G O.

Albet mare fpmis fonantibus. Ovid. 11. Met. 501.

Elifa fuma. Virg. 3. Æn. 567.

Ter fopuli clamorem inter cava faxa dedere, Ter fpmam elifam, & rorantia vidimus aëtra.

Fudit ftridentem cum fanguine fpmam. Ovid. 8. Met. 417.

Incalefcens fuma. V. **I N C A L E S C O**.

Incanuit unda fpmis. Catul. Argon. 62. 13.

Oblitus & fpmis, & craffo fanguine rictus. Ovid. 11. Met. 367.

Torquent adnixi nautæ fpmas. Virg. 3. Æn. 208.

Spuma argentea, *ἀργυρῆ*, Gloff. Latinogræc. & Græcolat.

Spuma nitri, Aphronitrum, [*ἀφρονίτρον*] Martial. lib. 14. 58. Spuma vocor nitri, dicor & aphronitrum.

S P U M E U S, a, um. Adj. [*σπυμαῖος* Gl. G. L.] Quod fpmæ colorem refert. Plin. lib. 15. cap. 28. Spumeus color malis. Idem lib. 37. cap. 2. Amnis spumeus, i. e. Spumans, vel fpmofus. Virg. 2. Æn. 496. Ora fpmæa. Lucan. lib. 5. 150.

- Semen spumeum.** Plin. lib. 20. cap. 19.
Unda spumea. Virg. 10. Æn. 212.
SPUMIDUS, a, um. Adj. Apul. Apol. p. 306. Elm. Humor crassus & spumidus.
SPUMOSUS, a, um. Adj. Quod spumam facit. Plin. lib. 12. cap. 7.
 Lycion aptissimum medicinae, quod est spumofum.
Æquor spumofum. Lucan. lib. 2. 627.
Litora spumofa. Catull. Argon. 65. 121.
Unda spumofa. Virg. 6. Æn. 174.
Compar. Claud. de Conf. Honor. 6. 458.
 Addua quo scissas spumofior incitat undas.
SPUMIFER, ěra, ěrum. Adj. [ἀφροφόρος] ut, Fluctus spumiferi, apud Stat. 1. Achil. 59.
SPUMIGĒNA, æ. c. ut, Cytherea spumigena, Ex spuma nata. Mart. Capell. 9.
SPUMIGĒR, ěra, ěrum. aliud Adj. ut, Fons spumiger, apud Ovid. 11. Met. 140.
 Sus spumiger. Lucret. lib. 5. 983.
SPUMO, [ἀφείζω Gl. G. L.] ěre. Spumas emittere. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Subinde spuma pennis deterfa, & postquam deserit spumare, tepidum infundere. Virg. 8. Æn. 672.
 — sed fluctu spumebant cœrula cano.
Aspergine falsa spumant cautes. Virg. 3. Æn. 534.
Freta spumant verfa laceris. Virg. 5. Æn. 141.
Vindemia spumet plenis labris. Virg. 2. Georg. 6.
SPUMANS, antis. Partic. [ἀφείζων] ut
 Aper spumans. Virg. 1. Æn. 324.
 Cymbia spumantia lacte. Virg. 3. Æn. 66.
 Ensis spumans cruore. Virg. 4. Æn. 665.
 Equus spumans. Virg. 6. Æn. 881.
 Frena spumantia. Virg. 4. Æn. 135.
 Pateram spumantem hausit. Virg. 1. Æn. 743.
 Pocula spumantia lacte. Virg. 5. Ecl. 67.
 Sanguis spumans. Virg. 9. Æn. 456. & Cels. lib. 5. cap. 26.
 Uvæ spumantes. Columel. lib. 10. 44.
SPUMĀTUS, a, um. Partic. [ἠφραστῆς] Cic. 1. de Divin. 13.
 Saxaque cana, falis niveo spumata liquore,
 Tristificas certant Neptuno reddere voces. Ex poeta.
SPUMĀBUNDUS, a, um. Adj. Apul. Apol. p. 303. Elmenh. Faciem tuam spumabundus conspuisset.
SPUMĀTUS, ūs. m. [ἀφραστῆς] Stat. 1. Silv. 4. 102.
 Dictami florentis opem, quoque anguis abundat Spumatu.
SPUMESCO, [ἀφρῆμαι] ěre. inchoativum: ut
 Æquora spumescunt remo. Ovid. 2. Epist. 87.
SPUO, spui, spūtum, [πύω Gl. G. L.] ěre. Salivam emittere. Virg. 4. Georg. 97.
 — terram sicco spuit ore viator
 Aridos. Plin. lib. 28. cap. 4. Veniam quoque a deis spei alicujus audacioris petimus, in sinum spuendo. V. SINDUS.
SPUTUM, i. n. [πύσμα Gl. L. G. & G. L.] Saliva. Martial. lib. 2. 26.
 Inque suos mittit sputa subinde sinus.
 Minuta sputa. Lucret. lib. 6. 1186.
 Salsa sputa. Lucret. lib. 6. 1187.
 Tenuia sputa. Lucret. lib. 6. 1186.
 Edere sputum sincerum. Cels. lib. 2. cap. 9.
SPUTUS, i. m. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 4. 4. Cum plurimo sputu & rustatione jugi.
SPUTISMA, ūtis. n. Vitruv. 7. 4. extr. Quod poculis & sputifmatis effunditur. V. Philand.
SPUTO, [πύω] ěre. frequent. Plaut. Capt. 3. 4. 18.
 Nam illic istic, qui sputatur, morbus interdum venit. Idem Merc. 1. 2. 27.
 Tua causa rupi ramices, jamdudum sputo sanguinem.
SPUTĀTOR, ōris. m. [πύτης] Plaut. Milit. 3. 1. 52. Minime sputator, screator sum.
SPUTĀMEN, ūnis. n. Cæl. Aurel. Tard. 2. 14. 199. Ægrotantium sputamina. conf. Ammian. 14. 9. Tertull. adv. Gnost. cap. 10.
SPUTAMENTUM, i. n. Tertull. de Spectac. cap. 30. Sputamentis decoratus.
SPUTĀTILICUS, a, um. Adj. [πύσμαλιπής] Levis. Cic. de Clar. Orat. 260. Et ille, fuit accusator, inquit, vetus, quo accusante Chritium, Sifenna defendens, dixit Quædam ejus sputatilica esse crimina. Tum C. Rulius, Circumvenior, inquit, Judices, nisi subvenitis. Sifenna, quid dicas nescio, metuo insidias; Sputatilica, quid est hoc? Sputa quid sit scio, Tilica nescio. Maximi risus: sed ille tamen familiaris meus recte loqui putabat esse, inusitate loqui. Sputatilica, i. e. Levia. [An Sputatilica?]
SPURCUS, a, um. [ἀρχαῖος Gl. G. L. & G. L. ἀρχαῖος L. G.] Quod est impurum, obscœnum, lutulentum, inquit Non. 4. 425. A spuendo dictum, quod tale sit ut de eo spuatur. Lucil. ibid. & apud Cic. 1. Tusc. 41.
 Sannus, spurcus homo, vita illa dignus loquere. Hor. 2. Serm. 5. 18.
 Visne tegam spurco Damæ latus?
 Saliva spurca. Catul. 76. 8.
 Spurcus, Fœtidus. Apul. Tam multæ res spurcæ, & graves, nares infestant.
 Gladiator spurcus & carnifex, Sævus, sanguinarius. Varr. apud Non. l. c.
 Helluo spurcissimus, prægulator libidinum. Cic. pro Domo 25.
 Lupæ spurcæ. Martial. lib. 1. 35.
 Tempestas spurca. Cic. Jactati tempestate spurcissima. i. e. Vehementi, aspera, interprete Non. l. c.
 Spurcus ager. Columel. in Præf. lib. 1.
 Vinum spurcum est, Quod facris adhiberi non licet, ut ait Labeo Antist. lib. 10. commentarii juris Pontificii, cui aqua admixta est, defrutumve, aut igne tactum est, mustumve ante quam defervefcet. Felt.
SPURCE, ius, illime. Adv. [σπυρτός] Cic. 1. ad Heren. 8. In odium rapientem, si quod eorum spurce, superbe, perfidiose, crudeliter, confidenter, malitiose, flagitiose, factum proferemus.
 Dicere in aliquem spurce. Cic. 2. Philip. 100. An crudelior, qui in illam miseram tam spurce, tam impie dixeris.
 Superl. Cic. 11. Att. 13. Deinde perfcibit spurcissime, quas ob causas fecerit.

- SPURCITIA**, æ. vel **SPURCITIES**, ěi. f. [σπυρτία, ἀκαθάρσια] Immunditia. Lucret. lib. 6. 21.
 At contra nobis cœni tæterrima cum sit
 Spurcities, eadem sibus hæc munda videtur. Plin. lib. 33. cap. 4.
 Quæ e catino jactatur spurcitia, in omni metallo scoria vocatur. Idem lib. 17. cap. 9. Proxime spurcitas suum laudant.
SPURCIDICUS, a, um. Adj. [σπυρκόλογος] Qui spurca & obscœna dicit. Plaut. Capt. prol. 56.
 Neque spurcidici infunt versus immemorabiles.
SPURCIFICUS, a, um. Adj. [σπυροποιός] Qui spurca & fœda facit. Plaut. Trin. 4. 1. 7.
 Spurcificum, immanem, intolerandum, vefanum.
SPURCULOQUIUM, i. n. Tertull. de Refur. cap. ult. Spurciloquio experiri in congressibus.
SPURCO, [σπυρτω, σπυρτώ] ěre: vel **SPURCOR**, ari. depon. Fœdate, vitare. Plaut. Men. 1. 2. 57.
 Nam ex isto loco spurcatur nafum odore illutibili.
 Aquas spurcare. Paul. in l. 1. D. De extraord. crimin. Si quis fimo corrupto aliquem perfuderit: cœno, luto oblinierit: aquas spurcaverit: fistulas, lacus, quidve ad injuriam publicam contaminaverit.
 Vinum spurcare. Cels. Jurisconf. ait apud Ulpian. in l. Si fervus. D. ad leg. Aquil. Cum eo agi posse Aquilia, qui vinum spurcavit, vel effudit, vel acetum fecit, vel alio modo vitavit. V. Vinum spurcum in SPURCUS.
 Senectus spurcata impuris moribus. Catul. in Comin. 105. 2.
SPURCĀMEN, ūnis. n. Prudent. Cathem. 9. 56.
 Corripit gregis suilli fordida spurcamina.
SPURINA, æ. m. [Σπυρίνας] Dux regis Parthorum, qui Crassum interemit. Item Haruspex & ariolus, qui Cæsari prædixit, ut Martias caveret Idus, cujus Tranquill. in Cæs. cap. 81. & Valer. 1. 6. 13. meminere.
 Tertius hujus nominis Adolescens Etruscus egregia forma, qui quum feminas virosque ad libidinem aspectu decoro invitaret, oris pulchritudinem vulneribus sponte dehonestavit. Auctor Valer. de Verecund. 4. 5. ext. 1. De Veltricio Spurina V. Plin. Ep. 3. 1.
SPURIA furturis, apud Victorem Uticenf. An Spurcitia? an Scoria? apud Dadraem in Similit. 240. b. H. St. Spurca forte n. pl.
SPURIUS, i. m. [σπυρτός, πορογενής Gl. G. L.] Qui ex muliere non nota ortus est, vel incerto patre, ab ἀνέρον feminare: quia nihil habet a patre nisi semen. Unde & Spurius versus dicimus, Incerti auctoris. Spurium, Modestinus D. De itat. homin. l. vulgo concepti, vulgo conceptum appellari scribit, & eum esse qui incerto patre natus sit, sive illum, qui eum patrem habet, quem habere non licet. Bud. Plutarch. in Probl. Rom. 103. de hoc verbo loquens: Spurius, inquit, primum nomen est apud Romanos, ut Sextus, & Decimus, & Cajus. Prima autem nomina non tota scribunt: sed aut una littera, ut T. Titum: aut duabus, ut Cn. Cneum: aut tribus, ut Sex. Sextum, & Ser. Servium. Sic Spurius, Sp. scribebatur. Eos autem qui sine patre erant, qui ἀπίπτες Græce dicuntur, & P designabant, quasi Sine patre; hoc errore factum, ut Spurii, Sine patre dicerentur. Hæc ille. Modestinus tamen loco supra citato vocatos dicit spurios πᾶσι τῶν ἀνοσίων, id est a fatione. Plutarch. l. c. aliorum assert rationem, sed quam putat absurdam. Dicunt enim, inquit, Sabinos uxoris pudenda Sporion appellare. Item qui legitime natus non sit, sed ex concubina, aut scorto, contumeliæ causa spurium appellari solitum. Ceterum quos vulgo bastardos vocamus, interdum spurii dici possunt, interdum non possunt: ut hi quos principes agnoscere solentiter solent, quosque adoptare.
SPURIUS, a, um. Adj. Aufon Epist. 2. 29.
 Quique notas spurii veribus apposuit. i. e. Incerti auctoris.
SPURIUS, Prænomen ut Sp. Carvilius. V. in eadem dict. paulo supra.
SPUTAMEN, SPUTATOR, SPUTO, &c. V. SPUO.
SPYNTUNA, Urbs Arabiæ versus Meroën, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 29.

S Q

S. Q. Si quis, vel Si quid.

S Q U

- SQUALBO**, ui, [ἀρχαῖος, ῥυπῶ Gl. G. L.] ěre. Quicquid nimis inculcatum, oblitumque aliqua re erat, ita ut incuteret visentibus horrorem, a crebritate atque asperitate squamarum, Squalere veteres dicebant. Hinc postea tractum, ut Corpora inculcata & veluti squamofa, alta congerie fordium, Squalere dicantur. Virg. 2. Æn. 277.
 Squalentem barbam, & concretos sanguine crines. Hæc Perotus. Quintil. lib. 10. cap. 1. Neque ergo arma squalere situ ac rubiginem velim. Virg. 2. Georg. 348.
 Aut lapidem bibulum, aut squalentes infode conchas.
 Squalere dictum est a squamarum crebritate asperitateque, quæ in serpentium pisciumque coriis visuntur, ut Gell. vult. lib. 2. cap. 6. V. & Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 7.
 Arva squalent abductis colonis. Virg. 1. Georg. 508.
 Corpora squalabant exfangui morbo. Ovid. 15. Met. 627.
 Crines squalent a pulvere effuso. Sil. lib. 4. 252.
 Serpentibus atris squalent humus. Ovid. 14. Met. 410.
 Squalere de his, qui ob luctum, vel reatum alicujus, fordidati sunt. Cic. pro Sext. 52. Erat igitur in luctu Senatus, squalabat civitas, publico consilio veste mutata. Cic. pro Milon. 20. Tota civitas confecta senit est, squalent municipia, afflictaur colonia.
SQUALENS, entis. Partic. [ἀρχαῖος] ut,
 Squalens auro, Fulgens. Virg. 4. Georg. 91.
 Alter erit maculis auro squalentibus ardens. Servius, h. e. Splendentibus: quod a squamis venit, ut Squamis auroque triticem. Nam a squalore fordium significat, ut Squalentem barbam. Hæc ille. Squalentibus ergo, i. e. Splendentibus more squamarum in piscibus. Perottus autem Plenum interpretatur. [Loquitur de Apum rege deterioris generis, cui color non rutilantibus auri sed squalore obscuscatus, & obsoleti sit.
 Arva squalentia. Lucan. lib. 1. 205.
 Barba squalens. Virg. 2. Æn. 277.
 Campi squalentes. Sil. lib. 3. 655.
 Coma squalens. Ovid. 3. Fast. 640.

Lorica squalens auro alboque orichalco. Virg. 12. Æn. 87.
 Maculæ squalentes auro. Virg. 4. Georg. 91.
 Ora squalentia. Ovid. 4. Met. 655.
 Tela squalentia venenis. Ovid. 5. Fast. 397.
 Vestes squalentes atro pulvere. Lucan. lib. 8. 57.
QUALIPUS, a, um. Adj. [ἀρχυμῆος Gl. L. G. & G. L.] Incultum & fordium: quod proxime similitudinem haberet squamæ piscium, sic appellatum. Fest. Plaut. Trucul. 5. 41.
 Huncine hominem te amplexarier tam horridum, atque squalidum?
 Ter. Eun. 2. 2. 5.
 Video sentum, squalidum, agrum, pannis, annisque obfitum.
 Squalidi atque deformes. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Corpora squalida. Liv. 21. 39. Otium etenim ex labore, copia ex inopia, cultus ex illuvie, tabeque squalida & prope efferata corpora varie movebant.
 Humus squalida humanis albet offibus. Ovid. 1. Fast. 558.
 Membra squalida. Lucrct. lib. 5. 954.
 Mors squalida. Senec. Med. 10.
 Rubigo squalida. Catul. Argon. 62. 42.
 Sudor squalidus. Stat. 3. Theb. 127.
 Compar. Cic. in Orat. 115. Sed quia sua sponte squalidiora sunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor.
QUALUS, a, um. Adj. Antiquum pro Squalidus. Enn. Telam. apud Non. 10. 2.
 Strata terra lavere lacrimis vestem squalam & fordiam.
QUALIDUS, Adv. [ἀρχυμῆος] Cic. 4. de Fin. 5. Primum enim ipsa illa, quæ subtiliter differenda erant, politæ, apteque dixerunt, cum deficientes, tum partientes, ut vestri etiam, sed vos squalidius: illorum vides quam niteat oratio.
QUALOR, oris. m. [ῥύπῃ, Gl. L. G. & G. L. ἐρηθῆς L. G. ἀρχυμῆος, ῥυπαρία, G. L.] Inquinatio, fordes. Gell. lib. 2. cap. 6. In corporibus incultis, squamosisque alta congerie fordium squalor appellatur. Liv. 2. 23. Obsita erat squalore vestis, foedior corporis habitus, pallore ac macie perempti. Cic. in Verr. 31. Surrexisset Apronius, nova dignitas publicani, non ut Decumanus squaloris plenus ac pulveris, sed unguentis oblitus, vino, vigiliisque languidus.
 Incultus squalor. Senec. Hippol. 6.
 Terribilis squalor. Virg. 6. Æn. 299.
 Detergere squalorem rudis sæculi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Omni fordium squalore detergo. Firmic. lib. 5. cap. 3.
 Squalor, Reorum fordes. V. Sordes pro Reorum squalore, in SORDES.
 Squalor & lacrimæ Siciliæ. Cic. 5. Verr. 207.
 Squalor, fordesque fociorum. Cic. 7. Verr. 127.
 Squalor & mæror. Cic. 14. Fam. 3.
 In squalore & luctu esse. Cic. 5. Fam. 1.
QUALITUDO, inis. f. Idem quod Squalor antiquus. Acc. Euryfac. apud Non. 3. 231. Pro dii immortales, speciem humanam, inusitatum, egregiam, indignam clade & squalitudine.
QUALIDITAS, atis. f. Ammian. 26. 12. Squaliditate maxima rerum ordinem implicare. conf. Non. 3. 231.
QUALITAS, atis. f. Squalor: obsoletum. Acc. Telepho. apud Non. 3. 231. Nam et si opera squalitate est, luctuque horribili.
 Squalitate summa, scabie summa, in re summa obrutam. Lucil. apud Non. l. c.
QUALUS, i. m. Piscis est cujus nomen ab asperitate fluxit. Nam e Squaror, Squalor & Squalus originem duxere. Eo nomine apud Plin. censerent videntur omnes Cartilaginei pisces longæ formæ, ut cum scribit, Quo in numero sunt squali quoque, quamvis non plani. Turneb. tamen locum mendosum putat. V. Plin. lib. 9. cap. 51. Varr. 3. de R. R. cap. 3. Et in ea duntaxat squalos & mugiles pisces. al. Galeos. [An Squati, cujus f. g. Squatina? Gloss. Latinogræc. Squatus, ῥίνα εἰδῶ ἰχθύων.]
QUAMA, æ. f. [λαμῆς, φολῆς Gl. L. G. & G. L.] Qua corpus piscis aut serpentis tegitur. Plin. lib. 9. cap. 12. Aquatiliam tegmenta plura sunt: alia corio & pilis teguntur, ut vituli, &c. squamis, ut pisces. [Sunt qui geminata liquida Squamma scribunt, perperam. In Gloss. exitat & Scama. Astantes squamæ, Erectæ. Virg. 3. Georg. 545.
 Arrectis squamis horret serpens. Virg. 11. Æn. 754.
 Crepitans squama. Ovid. 15. Met. 725.
 Fulgor incendebat squamam. Virg. 5. Æn. 88.
 Recenti squama nitet serpens. Ovid. 9. Met. 267.
 Rutilus squamis clari. Virg. 4. Georg. 93. De regibus apum.
 Squama, ῥύπης τὸ δόπιπλυμῶ, νίτρωμα κίθαλις. Gloss. Latinogræc.
 Squamæ, Loricarum catenulæ etiam dicuntur in modum squamarum compositæ. Virg. 11. Æn. 770.
 Spumantemque agitabat equum, quem pellis ahenis
 In plumam squamis auro conferta tegebat. Idem 9. Æn. 107.
 Nec duplici squama lorica, &c.
 Nexilis squama. Sil. lib. 5. 140.
 Est & squama æris. Plin. lib. 34. cap. 11. Et scoria æris simili modo lavatur, minori effectu quam æs ipsum. Sed & æris flos medicinæ utilis est. Fit ære fuso, & in alias fornaces translato: ibi fiatu crebriore excutiantur velut milii squamæ, quas vocant florem. Cadunt autem quum panes æris aqua refrigerantur, rubentque. Similiter ex eis fit, quam vocant lepida, & sic adulterator flos, ut squama veneat pro eo. Est autem hæc decussa vi clavis, per quos panes ærei ferrum nantur. In Cypriis maxime officinis omnia. Differentia hæc est, quod squama excutitur ictibus iisdem panibus, flos cadit sponte. Squamæ est alterum genus subtilius, ex summa scilicet lanugine decussum, quod vocant Stomoma. conf. Hard not.
QUAMULA, æ. f. diminut. Celf. lib. 7. cap. 26. In se attrahens quafdam quasi squamulas.
QUAMEUS, a, um. Adj. [λαμῆδεις] Plenum squamis. Virg. 2. Georg. 154.
 Squameus anguis. Idem 2. Æn. 218.
 —bis collo squamea circum
 Terga dati, superant capite & cervicibus altis.
 Membrana squamea. Ovid. 7. Met. 272.
QUAMOSUS, a, um. Adj. [λαμῆδεις] Squamis plenum. Plin. lib. 9. cap. 16. Vagantur gregatim fere cujusque generis squamosi. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.
 Hanc Ariestegit, & squamoso corpore Pisces.

Orbes squamosos volubilibus nexibus torquet. Ovid. 3. Met. 41.
 Draco squamosus. Virg. 4. Georg. 408.
 Squamosum pecus, pro Piscibus. Plaut. Rud. 4. 3. 5. Columel. lib. 8. cap. 17. Eorumque alios simplices & rectos, quo secedant squamosi greges. De piscinis.
QUAMIFER, æra, ærum. Cic. in Arat. 328. Squamiferi pisces.
QUAMIGER, æra, ærum. Adj. [λαμῆδεις] Quod habet squamas. Lucret. lib. 1. 163.
 Squamigerum genus. i. e. Pisces. Plin. lib. 11. cap. 37. Simili modo squamigeris atque serpentibus.
 Pecudes natantes squamigerum. Lucret. lib. 2. 1082.
 Nitentes squamigeri. Lucret. lib. 1. 379.
QUAMAN SANTIS. q. Partic. a Squamo. ære. Idem, quod Squameus. Manil. 5. 422.
 —squamas stellis imitantibus exit.
QUAMATUS, a, um. Adj. Tertull. Apol. cap. 21. Squamatus aut cornutus aut plumatus amator.
QUAMATIM, Adv. Plin. lib. 16. cap. 10. Nucamenta squamatim compacta dependent. i. e. Velut squama compacta & colligata.
QUAMRO, ære. λαμῆ, Gloss. Græcolat.
QUAROSUS, a, um. Adj. [λαμῆδεις] A squamarum similitudine dicti Squarosi, quorum cutis exturget ob assiduam illuviem. Lucil.
 Varonum ac rupicum squarosa incondita rostra. Fest. al. Squarosa: nonnulli Scarrofa. [An Squabrosa, pro Scabrosa?
QUATINA, æ. f. [ῥίνα] Ex planorum piscium genere. Plin. lib. 9. cap. 51. Ex planis squatina sola bis, autumno & Vergiliarum occasu parit. Ibid. cap. 12. Aspera cute ut squatina, qua lignum & ebora poliuntur. conf. SQUALUS.
QUILLA herba V. SCILLA.
QUILLA, æ. f. [καρίς, Gl. L. G. & G. L.] Galbacus. Genus piscis, quod societatem inquit cum pinna, & in ipsa pinnæ concha invenitur inclusum. Plin. lib. 9. cap. 51. Reliqua mollium tergis coeunt, ut canes. Item locustæ, & squillæ, cancri ore. Rurfus lib. 9. cap. 42. Nascitur in limosis subrecta semper, nec unquam sine comite, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem, is est squilla parva. Adde 32. 11. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Pinna vero (sic enim Græce dicitur) duabus grandibus patula conchis, cum parva squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Plin. lib. 2. Epist. 17. Mare non sane pretiosus piscibus abundat, soleas tamen & squillas optimas gerit. Hor. 2. Serm. 4. 58.
 Toftis marcentem squillis recreabis. Idem 8. Sat. 42.
 Adfertur squillas inter muræna natantes. Juven. 5. Sat. 81. [Emendati codices plerumque Scilla exhibent. Onomast. Vet. de Piscibus, Scillæ, καρίς, Et Gloss. Græc. Lat. καρίς, Scilla, Galbacus. At in Latinogr. Squillæ, καρίς ἰκλασίω.]

S R

S. R. Sacrarum remunerationum.

S S

SS. Sanctissimus, Sestertius, Suavissimus, Supra scripti. SS. HH. Sui hæredes. S. S. Sacri scrinii, Sanctissimus Senatus, Sententia Senatus, Sibi sepulcrum, Sibi suis, Supra scripti, Supra scriptum. S. S. C. Sibi suis curavit. S. S. D. Sibi suis dedit. S. S. E. Sibi sepulcrum elegit. S. S. M. Sibi suis monumentum. S. SOL. DED. Sacerdos folis dedicavit, Sacrum foli dedit. S. S. P. C. Sui sumptu ponendum curavit. S. S. V. F. Sibi suis vivens fecit.

S T

ST. Sextus, Sententia, Stipendium. STAD. Stadium. S. T. Signata Treveris, Sit tibi. S. T. S. B. Sit tibi semper bene. S. T. T. L. Sit tibi terra levis.
 ST, [ς] Vox est silentium indicentis. Ter. Phorm. 5. 1. 16.
 —quid? non is obsecro es,
 Quem semper te esse dictitasti? c. st. s. quid has metuis fores?
 Cic. 16. Fam. 24. Ego vix teneor, quin accurram; sed st.

S T A

STABIA, arum. f. pl. Campania oppidum bello sociali a Sulla deletum Cn. Pompejo & L. Carbone coss. Plin. lib. 3. cap. 7.
STABIANUS, a, um. Adj. Plin. lib. 32. cap. 1. In Stabiano Campaniæ, ad promontorium Herculis Melanuri, in mari panem abjectum rapiunt, iidemque ad nullum cibum, in quo hamus fit, accedunt. Subaudi Agro.
STABILIMEN, STABILINUS, STABILIO, STABILIS, STABILITAS, STABILITER, STABILITO, STABILITOR, STABILULARIUS, STABULATIO, STABULO, STABULOR, STABULUM, V. in SRO.
STACHYS, ys, vel yos. f. [στάχυς] Frutex est, marrubio similis, sed longior, folia ferens numerosa, hirsuta, &c. inquit Dioscorides 3. 120. Dicta autem quasi Spica, quod Græcum vocabulum significat, ob caulem quem ex se mittit, floribus & femine spicatum. Plin. lib. 24. cap. 15. Ea quoque, quæ stachys vocatur, porri similitudinem habet, longioribus foliis, pluribusque, & odoris jucundi, colorisque in luteum inclinati. Pellit menitrua.
STACTE, es. f. [στακτή] (vulgo *Storax liquida*) vocatur, inquit Dioscorides 1. 71. Pinguitudo recentis myrrha cum exigua aqua tusa, & organo expressæ, a distillando dicta, quod Græci στακτέω dicunt, quia e stillatitia duntaxat myrrha fiat. Lucret. lib. 2. 846.
 Sicut amaracini blandum stactæque liquorem.
 Pro unguento & odoramento sumpsit. Columel. lib. 10. 173.
 Er melior stactæ ponatur Achaica myrrha. Al. Stactis. Plin. lib. 12. cap. 15. Inciduntur bis & ipsæ, iidemque temporibus, sed a radice usque ad ramos qui valent. Sudant autem sponte priusquam incidantur, stactem dictam, cui nulla præfertur. Plaut. Curc. 1. 2. 6.
 Tu mihi stactæ, tu cinnamum, tu rosa
 Tu crocum & casia es. [Gloss. Latinogræc. Guttat, στακτέω, & Græcolat. Στακτή, Gutta.
STACTEUS, a, um. Adj. [στάκτης] ut, Myrrha stactæ, Quæ stactem producit, & distillat unguentum, quasi stillatitia: quam Platten, hoc est fictitiam Theophrastus vocat. Plin. lib. 12. cap. 16. Vetus exemplar non habet Stactæa.

STACULA, z. f. Vitis genus, quam Campani Sirculam, alii Veniculam appellant; inter optime deflorescentes Plin. lib. 14. cap. 2. reponit.

STADIUM, i. n. [στάδιον, Gl. G. L.] Latine Curriculum dicitur, ut & in Gloss. Græcolat. conversum est. Erat autem apud Græcos locus, ubi cursus, luctæ, pugilatus, disci, & jaculi certamina publica habebantur. Dictum stadium ἵππῳ τῆς στάσιος, hoc est a statione, quod Hercules eo spatio uno spiritu confecto, constitisset. Institutum quippe ab Hercule stadium tradunt, eumque pedibus suis metatum esse id stadium, quod est Pisis apud Jovem Olympicum, fecisseque id longum pedes sexcentos. Inde postea cetera stadia terris Græciæ ab aliis instituta pedum quidem simili modo sexcentorum, veruntamen aliquantulum breviora. Ex Gell. lib. 1. cap. 1. Cic. 2. Tusc. 56. Ut in stadio cursores exclamant, quam maxime possunt. Celebrata stadia. Sen. Thyest. 5. Currere stadium. V. CURRO. Conficere stadia. V. CONFICIO. Olympicum stadium. Sen. Thyest. 2. Stadium, Mensura intervallorum, quæ auctore Plin. lib. 2. cap. 23. Centum viginti quinque nostros efficit passus, hoc est, pedes sexcentos viginti quinque. Idem lib. 10. cap. 33. Stadii fere unius spatio. Cic. 16. Att. 6. Quum a Leucopetra profectus (inde enim transtibebam) stadia circiter trecenta processissem, rejectus sum Austro vehementi ad eandem Leucopetram.

STADIUS, i. m. Idem quod Stadium. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 15. Hic horizon, quem sibi uniuscujusque circumscribit aspectus ultra trecentos & sexaginta stadios longitudinem intra se continere non poterit. Centum enim & octoginta stadios non excedit acies contra videntis.

STADIODROMUS, i. m. [σταδιόδρομος] Qui in stadio cursu certat, & stadium percurrit. Firmicus lib. 8. cap. 8. Si Mars respexerit Leporem caelestem in horoscopo, faciet stadiodromos. Stadiodromus etiam Locus, in quo ludi & cursus exercentur. Plin. lib. 34. cap. 8. Eundem vicit & Leontinus, qui fecit stadiodromon Aftylon, qui Olympiæ ostenditur. [Immo rectius de Aftyllo cursores exponitur, quem Pythagoras Leontinus sculpsit. De statuariorum enim, non de Architectorum operibus agit ibidem. V. not. Hard.]

STADIALIS, e. Adj. ut, Stadialis ager habebat passus CXXV, id est pedes DCXXV: cujus mensura octies comparata milliariū facit, qui constat quinque millibus pedum. Ex libello variorum auctorum De limitibus p. 321. Gœf.

STADIATA, s. um. Vitruv. 5. 11. Porticus stadiata. i. e. Tectæ, ut vult Philand.

STAGIRA, z. f. [Στάγειρα] Oppidum in finibus Macedoniæ, ad sinum Strymonicum, Aristotelis peripatetici patria, qui inde Stagiritis, ὁ Σταγειρῆσις cognominatur.

STAGNUM, i. n. [λίμνη, ὑδροστάσιον, Gl. L. G. & G. L.] a Stando; dicitur Aqua stans, ut ait Servius. Cic. 1. de Divin. 15. Absurdoque sono fontes & stagna cietis. Stagnum quidam dici putant, quod in eo aqua perpetuo stet. Alii quod is locus a Græcis στάσις dicitur, quia bene contineat aquam. Hæc Festus in extremo lib. 17. στάσις nomen a verbo στάσαι quod Continerere, nec pati elabi ac defluere significat, derivatur. Ripa stagni. Ovid. 6. Met. 373. Pontis stagna. Virg. 7. Æn. 150. Alta stagna. Virg. 3. Georg. 329. Dulcia stagna. Virg. 1. Georg. 384. Extenta latius stagna. Hor. 2. Carm. 15. 4. Humida stagna. Virg. 12. Æn. 476. Immensa stagna. Ovid. 1. Met. 38. Inferna stagna. V. INFERNUS. Lipientia stagna. Catul. ad Sirmionem 29. 2. Mite stagnum. Virg. 8. Æn. 88. Modesta jacent nullo tumultu stagna. Stat. 2. Silv. 2. 29. Navale stagnum. Stat. 4. Silv. 4. 6. Operta carinis stagna. Stat. 1. Achil. 444. Profunda stagna. Ovid. ad Liv. 242. Virentia musco stagna. Virg. 4. Georg. 18. Consuecunt aves stagno. V. CONSURSCO. Stagnum, pro Mari imitatione Græcorum. Virg. 10. Æn. 765. Cum pedes incescit, medii per maxima Nerei Stagna viam scindens. Stagnum pro Parte maris profundissima posuit Virg. 1. Æn. 130. quod ea minime moveatur, semperque stet, id est quiescat, nisi nimia oriatur tempestas. Emissamque (inquit) hiemem sensit Neptunus, & imis, Stagna refusa vadis. Ex Servio. Refusa, i. e. Emissa.

STAGNO, [λιμαίνω, Gl. L. G.] z. f. de aqua dicitur, quæ non effluit nec sorbetur. Virg. 4. Georg. 288. Nilus stagnans. Plinius, Ubi marini fluctus effusi stagnare solent. Orbis stagnat paludibus. Ovid. 1. Met. 324. Stagnare cum casu. Tacit. 1. Ann. 76. Auctus Tiberis plana urbis stagnaverat. h. e. In planis, sive per plana.

STAGNANS, Partic. ut Ripæ stagnantes. Sil. lib. 10. 89. Undæ stagnantes. Sil. lib. 5. 94. Stagnans terra dicitur, quæ non absorbet, sed continet aquam. Plinius, Agris humidis atque stagnantibus. Campi stagnantes infuso æquore. Sil. lib. 3. 48. Stagnantior, compar. Claud. de Nilo 38. Effluit Ægeo stagnantior.

STAGNATUS, a, um. Partic. [λιμαίνεις] Columel. lib. 10. 11. Nam neque sicca placet, nec quæ stagnata palude Perpetitur querulæ semper convicia ranæ.

STAGNINUS, a, um. Adj. Frontinus de Aquæduct. lib. 1. Stagnino colore præviridi.

STAGNOSUS, a, um. Plenus stagnorum. Apul. de Herb. cap. 8. Loca stagnola.

STAGNATILIS, e. Adj. Plin. Valer. 1. 42. Pisces stagnatiles.

STAGNICOLA, z. c. ut, Ranæ stagnicolæ. Mantuan. [Pro quo Stagni incola apud Phæd. 1. 6.]

STAGONIAS, z. m. [σταγονίαι] Turis species. Diosc. 1. 82. Plin. 12. 14.

STAGONITIS, idis. f. [σταγονίτις] Galbani ferula, quam ejusdem nominis resinæ modo stagonitin appellant. Plin. 12. 25. extr.

STAJOLUS, i. m. Mensura, qua agri mensurantur, constans ex palmis quinque, & dodrante ipsius palmi. Pætus de Rom. & Græc. mens. 2. [Quo libro scilicet intervallorum mensuras, quibus hodie Roma utitur, exponit, estque proinde, non Latina vox, sed Italica, quam auctor Lexici Antiquitatum Rom. unde hæc sumpta sunt, pro Veteri Latina arripuit.]

STALAGMA, atis. n. [σταλάγμα] Unguentum, quod succo constat, quasi distillatio. Quippe σταλάζω, Stillo significat. Hinc

STALAGMIAS, z. m. [σταλαγμίαι] i. e. Stiria. Plin. lib. 34. cap. 12. Fit & pluribus modis, genere terræ eo in scrobes cavato, quarum lateribus distillantes hiberno gelu sturias, stalagmian vocant, neque est purius aliud.

STALAGMIUM, i. n. Genus inaurium, ut tradit Sext. Pomp. lib. 17. ex auctoritate Cæcili in Cratino, aut, ut alii scribunt, in Carine: Ex aure ejus stalagmium domi habeo. Hac quoque dictione usus est Plautus in Men. 3. 3. 17. Amabo, mi Menæchme, in aures da mihi Faciendas pondo duum nummum, stalagmia. Sont igitur Ornamenta aurium, similitudinem stillarum congelatarum representantia. σταλαγμίαι enim stilla est. Apud Sextum tamen in quibusdam codicibus Stalagmium legitur, in aliis Stalagminum: ubique, arbitror, corrupte. Apud Plinium lib. 34. cap. 12. Stalagmias legitimus feminino genere pro purissimo chalcanti genere in stiriarum formam concreto. [Gloss. Græcolat. Σταλαγμίαι, Stilla, Stillicidium, Stalpa. Apud Plin. est m. V. supra. V. & Bartholin. de Inaurib. vet. cap. 2.]

STAMEN, STAMINATUS, STAMINEUS, V. STO.

STAMNIUS Jupiter, [Σταμνίου Ζεὺς] videtur appellari ab Aristophane, ut a P. Favorino notatur, cum inquit Σταμνίος υἱός, id est Slamni filius, Jovis scilicet: sub his enim verbis intelligimus Vinum in vase. Dionysus enim Jovis filius. Stannos quippe vas est, hoc est ὑδρία, κέλιππι, κέλαδος. Quin etiam Stannia vasa sunt vinaria. Lilius Syntag. 2. Hist. Deor. Gloss. Græcolat. Σταμνίου, Matella, Urceus, urna. σταμνίον, Matella, σταμνίσκος, Orciolus.

STANNUM, vel STAGNUM, i. n. [κασπίτηρον, Gl. L. G. κασπίτηρον G. L.] Plin. lib. 34. cap. 16. Plumbi nigri origo duplex est. Aut enim sua provenit vena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, mistisque venis conflatur. Ejus qui primus fuit in fornacibus liquor, stannum appellatur: qui secundus, argentum: quod remansit in fornacibus, galena, quæ portio est tertia addita venæ. Hæc rursus conflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus. Ibidem cap. 17. Stannum illitum æneis vasis, saporem gratiorem facit, & compescit æruginis virus: mirumque, pondus non auget.

STANNEUS, vel STAGNEUS, a, um. Adj. [κασπίτηρον, Gl. L. G.] Quod ex stanno factum est. Columel. lib. 12. cap. 41. In cacabo figuli novo, vel in stanneo coquitur musti arbutivi aminæi urna. Plin. lib. 29. cap. 2. Tum in stanneo pyxide conditur. Vasa stagnea. Plaut. in Fragm. apud Festum in voce Narica.

STAGNO, vel STANNO, z. f. [σταγνόν, Gl. L. G. & G. L. σταγνόν, L. G.] Stagno seu Stanno obducere. Rufus Gloss. Latinogræc. Stagnat, σταγνόν, σταγνόν. Forte σταγνόν & hic legendum. In Græcolat. Σταγνόν, Ferrumino, Στόμαμα, Ferramen, σταγνόν, Induratur. Scribendum Ferrumen. Hinc

STAGNATUM, i. n. Vasis genus. Plin. Valer. 1. 31. Coquere in stagnato ad ignem.

STANNATOR, oris. m. [σταγνόν, σταγνόν] Gloss. Gr. Lat.

STAPEDA, STAPES, V. STAPIA.

STAPHIS, idis. f. [σταφίς ἀγρία] Vulgo Staphysaria. Quæ etiam Staphis agria, & Latinis Pituitaria & Pedicularis dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. Altaphysagria, sive staphis, quam uvam taminiam aliqui vocant falso, (suum enim genus habet) cauliculis nigris rectis, foliis labruscæ: fert folliculos verius quam acinos, virides, similes ciceri: in his nucleum triangulum. Maturefcit cum vindemia, nigrescitque, quum taminia rubentes norimus acinos: sciamusque illam in apricis nasci, hanc non nisi in opacis. [Gloss. Græcol. Σταφίς, Passia.]

STAPHYLINUS, i. m. [σταφυλίνος ἀγρία] Columel. lib. 9. cap. 4. Tum agretis pastinaca, & ejusdem nominis edomita, quam Græci σταφυλίνον vocant. Plin. lib. 20. cap. 5. Alterum genus est staphylinos, quod pastinacam erraticam vocant. Idem lib. 25. cap. 9. Si jam maxime tertium genus facere libeat, est simile staphylyno, quod pastinacam erraticam appellant. V. PASTINAX, & SISER.

STAPHYLODENDROS, i. n. [σταφυλόδενδρον] Arbor, quæ in Alpium jugis excrefcit, aceri simillima, alba materia, siliquis ferens, & in eis nucleos nucis avellanæ. Quidam eandem exiltimant cum Theophrasti colicea. Plin. lib. 16. cap. 16.

STAPHYLUS, i. m. [Στάφυλος] Anii pater, Thesei filius fuit ex Ariadna, ut in Theseo scribit Plutarchus, vel, ut aliis placet, Bacchi ex Erigone Icarii filia, quæ ab hoc deo, in uva speciem mutato, compressa legitur apud Ovid. 6. Met. 125. Liber ut Erigonen falsa deceperit uva. Unde eorum filio nomen impolitum Staphylus: quia σταφύλη uvam significat. Aristophanis tamen in Plutum commentarius hunc non Bacchi filium, sed amicū appellat. Probus enarrator Virgilii, non Staphylum a staphyle, sed staphylen a Staphylo dictam existimat. Sic enim in illum 1. Georg. versum 9. Poculaque inventis Acheloia miscuit uvis. scriptum reliquit, Ætolus pastor Staphylus, quum Oenei capellas in pabulum duceret, notavit unam præcipue secedentem a grege, latiorē ceteris, recipientem se ferius in præsepia. Cujus rei ut causam cognosceret, secutus est eam clam. Et in remota stipite animadvertit uvam edentem, pomum sibi incognitum: & sustulit, regiæque pertulit Oeneo. Qui expresso humore delectatus, quum eum vetustate cognosceret mitescere, Libero patri apofuit accepto a se hospitio. Cujus rei cultum quum demonstraret, Liber, ut perpetua inventorum esset gloria, constituit ut ab Oeneo, OEnon appellaretur vinum. a Staphylo uva staphyle. Hæc Probus. Staphylus, [Στάφυλος] Sileni filius, teste Plinio lib. 7. cap. 56. primum vinum aqua misceri docuit.

STAPIA, z. f. Instrumentum ferreum, ab equi lateribus utrinque dependens, cui innituntur atque insunt equitantium pedes. Voff. de Vit. Serm. 1. 7. Vetus est inscriptio Romæ. AMOR FVIT EQVO DVM ASPECTVI FORMOSISS. DVRMIONIAE PVELLAE VIRGVN.

VIRGVNCVLA SVMMA POLVORIA PLACERE CVPEREM CASV
DESILIENS PES HESIT STAPIAE TRACTVS INTERII.

Joan. Tortellius in Lexico suo Stapias apud antiquos non fuisse in usu litteris prodidit; cujus sententia eruditorum calculis hodie comprobata est: tamen non ita recentem esse earum usum probabile videtur. V. Hieron. Mag. Miscell. 2. 14. Salmastius ad Spartianum observat has Stapedas & Altrabas, & Altrabaria interdum appellari.

STASANOR, [Στασανος] Alexandri fodalis, vir Solius, & qui principatum in Cypro meruit. Strabo lib. 14. in Fin.

STASRAS, [Στασρας] Neapolitanus Peripateticus philosophus nobilis, ut scribit M. Cicero in lib. 5. de Finib. 75.

STASIS, f. [Στασις] Urbs est Persidis, edita in petra sita, quam tenuit Antiochus Seleuci filius. Gentile Stasites Στασιτης, Stephano.

STATA, V. STO.

STATANUS, a, um. Adj. Statana vina. Plin. lib. 14. cap. 6. Nam Falerio contermina Statana, ad principatus venire non dubie: palamque fecere sua quibusque terris tempora esse, sicut rerum proventus occasusque.

STATANUS, i. m. [Στατανος] Deus puerilitatis praeses credebatur antiquis, teste Varrone de Liberis educandis. Nonius 12. 56. V. Lilius Syntagmae i. Histor. Deor. conf. STATILINUS & STATINA.

STATARIUS, V. STO.

STATĒR, ēris. m. [στατήρ] Genus nummi, quatuor drachmas habens, valentes quatuordecim solidos nostros, ut auctor est Budæus. Sed V. Gronov de Pec. Vet. 3. 7. Eifenschmid. de Pond. & Mens. 1. 4. & Sect. 4. & Suid.

STATĒRA, æ. f. [στατήρα] a Stando dicta est; Instrumentum, quo res ponderantur. Cic. 2. de Orat. 159. Quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. Stat. 4. Silv. 3. 35. Dum pondus nimium querens sub alta Repit languida quadrupes statera.

Statera, pro Tympano, & quas Græci Magidas vocabant. Plin. lib. 33. cap. 11. Tympana vero se juvene appellata stateras, & lances, quas antiqui magidas appellaverant.

STATHMUS, i. m. [σταθμός] Græca vox pro Latina usurpata, significat vero Stabulum, diverforium, vel stationem. [Gloss. Græcolat. Σταθμός, ἵστασις, ἵστασις, Stabulum. Σταθμός, Pondera, Ponderatura, Pondus, Pensacio, Pensum.

Item mensuræ Geometricæ genus apud Persas maxime usitatum: quorum regnum universon in stathmos regios divisum erat, dispositis certo intervallo diversoriis, quo, vel quæ in extremis regni angulis gererentur, celerius ad regem possent perferri. Stathmorum mensura varia, variis in locis fuit: fere autem sesquistadium supra centena vicena continebat. de quo vide Herodot. lib. 5.

STATĪCR, es. f. [στατήρ] Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap. 8. Eisdem effectus præstat & stitice septem caulibus, veluti rosæ capita sustinens.

STATĪCŪLUM, i. n. Genus gellatorii: live vehiculi ut essedum, & petorritum. Plin. lib. 34. cap. 17. Similique modo ad aurea quoque & argentea stitacula inanis luxuria pervenit, quæque in scyphis cerni prodigium erat, hæc in vehiculis atteri, cultus vocatur. Idem lib. 37. cap. 10. Reddunt enim species fluminum, nemorum & jumentorum etiam esseda & stitacula, & equorum ornamenta. Plaut. Stich. 5. 7. 4.

Nunc pariter ambo, omnes voco cinædos, contra Stitaculis stare non magis potis est, quam fungus imbrī. Sed Lectio est non satis approbata: nam in plerisque exemplaribus sic legitur: Nunc pariter ambo, omnes voco cinædos, contra Satis esse nobis non magis potis est, quam fungo imber.

STATĪCŪLUS, i. m. Saltationis genus, in quo nunc cubito quasi standum, nunc profilendum est. Cato apud Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 14. Præterea cantat ubi collibuit, interdum Græcos versus agit, jocos dicit, voces demutat, stitaculos dat. Plaut. Perf. 5. 2. 43.

Nequeo, leno, quin tibi saltem stitaculum dem, quem Hegea Faciebat.

STATĪELLI, orum. Populi Liguriæ, teste Plin. lib. 3. cap. 5. quorum oppidum Aquæ Statiellæ [ἀραιὴ Στατιέλλαι] collocatur a Strabone ea in via, quæ a Genua Placentiam ducit. [Sic enim, ut expressimus, apud Strab. legendum est.

STATĪLINUM, & Statanum, & Fabulinum, Præsides puerilis ætatis deos Varro in Catone, vel de Liberis educandis, affirmat. Alii Statano & Statilino, quorum nomina habent scripta pontifices. Sic cum primo dari incipiebant, sacrificabant divo Fabulino. Refert Nonius, 12. 56.

STATĪM, V. STO.

STATĪNA, æ. f. Dea, quæ infanti præerat. Tertull. de Anim. cap. 39.

STATĪNÆ, arum. f. pl. Insulæ sunt in sinu Campano terræ motu enatæ. Plin. lib. 2. cap. 88. Papin. in Silv. 3. 5. 104.

Ænariæque lacus medicos Statinaque renatas.

STATĪO, STATĪVA, V. STO.

STATĪUS, [Στατιος] Servile olim nomen fuit. Plerique enim apud veteres servi eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille comædiarum poëta inclitus, servus fuit, & propterea nomen habuit Statius. Sed postea versus est quasi in cognomentum, appellatusque est Cæcilius Statius. V. Gell. lib. 4. cap. ult.

Statius a stabilitate prænomen cepit. Auctor Probus in Epitome. Al. Statius.

Cæcilius Statius poëta comicus fuit, cui Volcatus Sedigitus primas in comædia partes tribuit, quanquam a Cicerone nonnunquam Malus linguæ Latinæ auctor, nonnunquam etiam Ferreus scriptor appelleret.

P. Papinius Statius illustis poëta fuit Neapolitanus, Domitiani temporibus, Juvenalis & Martialis æqualis, cujus multa exstant poemata: Silvarum libri quatuor: Thebaidos libri duodecim: præterea Achilleidos opus inchoatum, quod, morte præventus, absolvere non potuit Scripsit & Agaven tragædiam, quam inopia coactus Paridi histrioni vendidit. Juvenal. 7. Sat. 83.

Curritur ad vocem jucundam & carmen amicæ
Thebaidos, latam fecit cum Statius Urbem,
Promissique diem: Tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur. Sed cum fregit subfœllia versu,
Esurit, intactam Paridi, nisi vendat Agaven.

Statius Sebosus, auctor celebris, quem Plinius allegat ex libro de natura piscium. Plin. lib. 9. cap. 16.

STATIVUS, V. STO.

STATĪONS, Hetruriae populi apud Plin. lib. 3. cap. 5. quorum oppidum Statonia [Στατωνία] commemoratur a Strabone lib. 5. In horum agro vinum satis generosum nascebatur, quod Statonienfe vinum appellabant. Pro Statones, Statonienfes apud Plin. scribendum censet Cellar. Geogr. Ant. 2. 9. 2. 177.

STATONĪENSIS, e. Adj. ut

Statonienfia vina, in infero mari Italico seu Latinenfi nascuntur. Plin. lib. 14. cap. 6.

STATOR, ōris V. SISTO.

STATUA, & STATUARIUS. V. STATUO.

STATULIBER, V. STATUS, in STO.

STATUMEN, STATUMINO. V. STATUO.

STATUO, ūi, ūtum, [ἵστημι, ἀποστήμιαι, Gl. L. G. ἵσθη, G. L.] ēre. Statuere, Firmare, ponere, collocare. Plaut. Pseud. 1. 5. 137.

At nunc disturba, quas statuisti, machinas. Cic. 3. in Catil. 21. Eo ipso tempore signum statueretur, quo collocato atque, &c.

Ante oculos statuere, translate. Cic. 1. de Or. 245. Vel si causam ageres militis, patrem ejus, ut soles, dicendo a mortuis excitasses, statuisses ante oculos, complexus esset filium, fensque eum Centumviris commendasset, Aras binas statuit e cæspite, Erexit. Ovid. 7. Met. 240.

Crateras magnos statuunt. Virg. 1. Æn. 728.

Statuam statuere. Plaut. Bacch. 4. 4. 1. Plin. 18. 3. Cic. pro Sext. 83. Non dubito, quin si modo esset in Repub. Senatus, si majestas pop. Rom. revixisset, aliquando statua huic, ob Remp. interfecto, in foro statueretur.

Tabernacula statuere in foro. Liv. 39. 46.

Templa statuere. Propert. lib. 2. 6. 25.

Terminos statuere. Liv. 21.

Tumulum statuere. Virg. 6. Æn. 380.

Urbem præclaram statui. Virg. 4. Æn. 655.

Statuere, Dedicare. Virg. 5. Ecl. 68.

Craterasque duos statuam tibi pinguis olivi. i. e. Dedicabo.

Statuere, Cuncutere. Ter. Adel. 3. 2. 18.

Sublimem medium arriperem, & capite primum in terram statuerem,

Ut cerebro dispergat viam.

Statuo, Sisto. Liv. 1. 13. Equum statuere.

Navem statuimus. Plaut. Bacch. 2. 3. 57.

Sanguinem statuere. Octav. Hor. 4.

Senatus statuit, Decrevit, Sanxit. Cic. 5. Verr. 62. Statuit senatus hoc, ne illi quidem esse licitum, cui concefferat omnia, a populo factarum quæsturarumque rerum summas imminuere.

De aliquo statuere, pro Aliquem damnare. Tacit. 2. Ann. 85. Satis visum de Vitellia statuere. Et 12. Ann. 54. Jus statuendi etiam de procuratoribus dederat. conf. In aliq. itat.

De re aliqua statuere, quasi ex consilii sententia. Plin. 5. Epist. 3.

Statuere de se, est Sibi ipsi mortem afferre, non expectata principis damnatione. Tacit. 6. Ann. 29. Eorum, qui de se statuebant, humabantur corpora, manebant testamenta, pretium festinandi. Idem 12. Ann. Jus statuendi etiam de procuratoribus dederat, i. e. Damnandi, si mereantur.

Documentum statuere ne. Cic. ad Brut. 15. Dixi igitur sententias in Antonium, dixi in Lepidum severas, neque tam ulciscendi causa, quam ut & in præsens sceleratos cives timore ab impugnanda patria deterrem, & in posterum documentum statuerem, ne quis talem amentiam vellet imitari.

Exemplum statuere in homine, idem quod Edere exemplum. V. ΕΧΕΜΠΛΟΝ. Ter. in prol. Heaut. 51.

Exemplum statuite in me, ut adolescentuli, &c. Plaut. Rud. 3. 2. 6. Statuite exemplum impudenti, date pudori præmium.

Exemplum in aliquem statuere. Cic. 5. Verr. 132. In quos aliquid exempli Pop. Rom. statui putat oportere, ab iis tu defensionis exempla quaris?

Exilium in aliquem statuere. Tacit. 6. Ann. 18.

In aliquem gravius quid statuere. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 20. Divitiacus Cæsarem complecti, multis cum lacrimis obsecrare, ne quid gravius in fratrem statueret.

Jus æquabile in omnibus statuere. Auct. ad Heren. lib. 3. 4.

Jus actioni statuere. Cic. 7. Fam. 12. Quod jus statues communi dividendo, cum commune nihil possit esse apud eos, qui omnia voluptate sua metiuntur.

Legem sibi statuere. Cic. 5. Verr. 5. Ego in isto reo legem hanc, Judices, mihi statuo, vivendum ita esse ut isti, non modo factis, dictisque omnibus, sed etiam oris, oculorumque illa contumacia, ac superbia, quam videtis, dissimilimus esse ac semper fuisse videar.

Statuere ne. Cic. 2. Philipp. 97. Statuiturque, ne post M. Brutum Proconsulem sit Creta provincia.

Stipendium alicui statuere de publico. Liv. 1. 20.

Triste aliquid statuere, Aliquod supplicium. Ovid. 2. de Pont. 2. 119.

Apud animos vel animum statuere. Liv. 6.

Cum animo statutum ac deliberatum habere. Cic. 5. Verr. 95. Tu sic ordinem Senatorium despexisti, sic ad injurias libidinesque tuas occasionem coæquasti, sic habuisti statutum cum animo, ac deliberatum, omnes qui habitarent in Sicilia, aut qui Siciliam re Prætoris attigissent, Judices rejicere?

Statuere summum bonum, non dolere. Cic. 2. de Fin. 19. Neque Hieronymus, qui summum bonum statuit, non dolere. Idem 1. Off. 5. Fortis vero, dolorem summum malum judicans: aut temperans, voluptatem summum bonum statuens, esse certe nullo modo potest. Idem Acad. 4. 33. Præcide, inquit, statue aliquando quidlibet, quid? quæ dicuntur quidem.

Sic statuunt. Cic. 4. Acad. 66. Quum Dialectici sic statuunt, omne quod ita disjunctum sit, quasi aut etiam, aut non, non modo verum esse, sed etiam necessarium.

Statuere enim qui sit sapiens, vel maxime videtur esse sapientis. Cic. 4. Acad. 9.

Statuere, Decernere, Proponere sibi. Plaut. Amph. 4. 3. 18. Suppos. De summo summus Juppiter sic statuit, sic fatum habet. Liv. 1. 40. Ferro igitur eam arcere contumeliam statuunt.

Velle mori statuit. Ovid. 10. Met. 132.

Deliberare & Statuere. Cic. 3. Verr. 2. Iste certe statuerat ac delibera-
 verat non adesse.
 Statuere & Decernere. Cic. 1. Q. frat. 1. In rebus statuendis & decer-
 nendis.
 Statuere & Judicare. Cic. 2. de Orat. 122. Sine ulla dubitatione sic sta-
 tuo & judico, neminem omnium tot & tanta, quanta sunt in Craſſo,
 habuisse ornamenta dicendi.
 Statuere & perseverare in eo. Cic. de Provinc. Consul. 10. Statuit ab
 initio, & in eo perseveravit.
 Ex alicujus fermone statuere. Cic. 9. Att. 20.
 Quum statuiffes. Cic. 7. Verr. Præfertim quum statuiffes, ut ais,
 causam tibi esse dicendam.
 Causam sibi dicendam esse statuerat, jam ante quam hoc usu venerit.
 Cic. 7. Verr. 101.
 Non possum statuere utrum, &c. Cic. 3. de Orat. 79. Neque tamen
 possum statuere, utrum magis mirer, te illa, quæ mihi persuades ma-
 xima esse adjuncta, potuisse in tuis tantis occupationibus perdiscere,
 an si non potueris, posse isto modo dicere.
 Ex dignitate statuere. Cic. 5. Fam. 8. Quamobrem tu, quantum tuo
 judicio tribuendum esse nobis putes, statues ipse, & ut spero, statues
 ex nostra dignitate.
 Finem alicui sibi statuere. Cic. 6. Fam. 22. Sed quum consilii tui be-
 ne fortiterque suscepti, eum tibi finem statueris.
 Finem statuit cupidinis atque timoris. Lucret. lib. 6. 24.
 Tempus, locumque colloquio statuere. Liv. 28. 35.
 Mercedem statuere. Cic. ad Brut. 16.
 Modum statuere alienæ industriæ. Cic. 1. de Finib. 2. Sin laboramus,
 quis est qui alienæ modum statuatur industriæ? conf. 7. Verr. 163.
 Modum statuit natura cupidinibus. Hor. 1. Serm. 2. 111.
 Pretium statuere. Ter. prol. Heaut. 48.
 Si nunquam avare pretium statui arti meæ.
 Quanti. Cic. 7. Verr. 23. Primum insimulatio est repentina, capitalis,
 atque invidiosi criminis: Statuite, quanti hoc putetis, & quam multo
 redemisse. Al. Multos, ut ad Redemisse & Quanti referatur.
 Statue, Da vel Fac esse, quod & Constitue dicitur. Cic. 1. de Finib. 41.
 Statue contra, alicquem confectum tantis animi corporisque doloribus,
 &c. Supra autem dixerat, Constituumus alicquem. Budæus.
 Statutum est. Cic. 12. Att. 9. Equidem neque de genere dubito, pla-
 cet enim mihi Cluati: neque de re, statutum est enim: de loco non-
 nunquam.
 Jam habeo statutum quid mihi agendum sit. Cic. 4. Fam. 2.
STATUTUS, a, um. Partic. [ωρισμένος Gl. L. G.] ut,
 Statuta vel Statutus dies, [ώρισμένη ημέρα, αεθτισμία Gl. L. G.] Consti-
 tuta, & data ac decreta ex conventionione. Liv. 31. 29. pr. Concilium
 Ætolorum statuta die, quod Panætolum vocant, futurum erat.
 Qui sacrificia gentilitia illo ipso in sacello statuto loco anniversaria facti-
 tarint. Cic. de Arusp. Resp. 32.
 Sollemne sacrificium & statutum. Cic. 1. Tusc. 113. Quum enim illam
 ad sollemne & statutum sacrificium curru vehi jus esset, satis longe ab
 oppido, &c. Al. Statum.
 Statuti pali, quasi Stantes defixi, id est ita collocati in terram, ut stan-
 tes, non transversi aut obliqui appareant. Varr. 1. de R. R. cap. 14.
STATUTUM, i. n. [πικτόν Gl. L. G.] Certum. Cic. 12. Fam. 25. Ne-
 que enim statuti quid in tanta perturbatione habere potuisti.
STATUTIO, ðnis. f. Collocatio. Vitruv. 10. 5. Una statutio tigni.
STATUUS, a, um. Adj. ut Statua n. pl. Στάμματα. Gloss. Latinogræc.
 [Nisi forte Statua, vel Statua scribendum est.
STĀTŪA, æ. f. [ἀνδριάς, Gl. L. G. & G. L. ἑστία Gl. L. G.] a Statuo dedu-
 citur videtur, & est Imago quæ alicui vel mortuo vel etiam viventi antiqui-
 tus decernebatur, & in foro aut aliquo loco conspicuo collocabatur, ad
 alicujus rei bene gestæ memoriam: quanquam nonnulli hoc inter se dif-
 ferre putent Imagines & Statuas: quod Statuæ sint æneæ, eboreæ, la-
 pideæ; Imagines, cereæ, & pictæ. Suet. in Tiber. cap. 26. Etiam sta-
 tuas atque imagines, nisi permittente se, poni prohibuit. Cic. 9. Phi-
 lipp. 14. Majores quidem nostri statuas multis decreverunt, sepulcra
 paucis. Idem 5. Philipp. 41. Eique statuam equestrem inauratam in ro-
 stris, aut in quo alio loco in foro vellet, ex hujus ordinis sententia statui
 placere.
 An (Statua) Stando, ut Græcis dicitur ἵστασθαι, unde proverb. Aureus in Olym-
 pia stato. Puto ἐκείων voce comprehensa & Signa a Dione. Sic Dio
 ἀκρίως & ἀνδριώπας dixit. Dio 408. Postquam dixit πολλῶν ἐκείων, ad-
 dit, ἔξῃν γὰρ ἀνοίδην πῆς βυλομῖοις, ἐν γραφῇ, καὶ ἐν χαλκῷ, λιθῷ τε δη-
 μοσιεύσθαι. H. St. Ad Suet. locum declarandum hæc pertinent. Statuas
 & imagines passim Cic. componit, ut pro Arch. 30. V. paulo infra.
 Statua est Ludii ejus, qui quondam fulmine ictus in Circo, sepultus est
 in Janiculo: cujus ossa postea ex prodigiis, oraculorumque responsis,
 Senatus decreto intra urbem relata, in Volcanali, quod est supra Co-
 mitium obruta sunt, superque ea columna cum ipsius effigie polita est.
 Festus. [Cic. Effigiem ab Imagine distinguit. 3. Off. 69.
 Inaurata statua pallidior. Catul. ad Juventium, 79. 4.
 Infantes statuas findit Canicula. Hor. 2. Serm. 5. 39. h. e. Mutas. Acron.
 Loricata statua. V. LORICA.
 Mediocris statua. V. MEDIOCRIS.
 Consecrare alicui statuam. Cæs. Bell. Civil. 3. 105.
 Decernere statuam. V. DECERNO.
 Factæ sunt statuæ omnibus vicis, ad eas tus & cerei. Cic. 1. Off. 80.
 Tempestate, vi, & vetustate intereunt statuæ. Cic. 9. Philipp. 16.
 Statuere statuam alicui. Plin. lib. 18. cap. 3. V. supra & in STATUO.
 Simulacrum, imago & statua. Cic. pro Arch. 30. An quum statuas &
 imagines, non animorum simulacra, sed corporum, studiose multi sum-
 mi homines reliquerunt, &c.
STATUARIUS, a, um. Adj. [ἀνδριασποιητικός] Plin. lib. 34. cap. 7.
 Fuisse autem statuariam artem familiarem Italiæ quoque & vetustam, in-
 dicat Hercules ab Evandro sacratas.
STATUARIA, æ. f. Ars faciendi statuas. Plin. lib. 35. cap. 12. Laudat
 & Praxitelem, qui plasticam matrem statuariæ sculpturæque & calaturæ
 esse dixit. Idem lib. 36. cap. 5. Non omitendum, hanc artem vetu-
 stiore fuisse, quam picturam, aut statuariam.
STATUARIUS, i. m. [ἀνδριασποιος Gl. L. G.] pro Statuarum artifice &
 sculptore ponitur a Quintil. lib. 5. cap. 12. Et apud Plin. lib. 34. cap. 7.

caput est de antiquis statuariis.
STĀTŪMEN, ðnis. n. [στεινωμε Gl. G. L.] Id quo fulcitur vitis, ustrum
 & pedamenta, & quicquid pro munimento accedit. Columel. lib. 1.
 cap. 16. Quum mensem trigessimum excefferit posita vinea, id est ter-
 autumno, vehementioribus statuminibus statim impedienda est. Corrupte
 passim legitur Impedienda. Ibid. cap. 2. Duo viduantur statumina. Idem
 lib. 5. cap. 4.
 Statumen, apud Vitruv. 7. 1. dicitur Quicquid pro strato adjicitur.
 Statumina, pro Fixis stipitibus cujusdam machinæ, qua jumenta clausa
 curantur. Columel. lib. 6. cap. 19. Primis autem duobus statuminibus
 imponitur ðrumum jugum, ad quod jumenta capistrantur.
 Statumina navis; i. e. Costæ. Cæs. Bell. Civil. 1. 54.
STATUMINO, [σταγυκίζω] ðre. Statuminibus firmare. Plin. lib. 17. cap.
 22. Eodem modo vineam statuminato. Vitruv. 7. 1. V. seq. dict.
 Statuminare lapidibus. Plin. lib. 18. cap. 6.
STATUMINATIO, ðnis. f. Verbis Budæi libet explicare Statuminatio-
 nem & Ruderationem Vitruvii in pavimentis: sic igitur scripsit Budæus:
 Statuminatio, ut hic apparet (librum Vitruvii intelligit) fit lapidibus
 & cæmentis libralibus & manualibus sine calce & arena: Ruderatio vero
 statumini superinducitur cum calce & arena, aut rudere novo aut redi-
 vivo, id est ex vetere ædificio sumpto, non nuper effosso, quod con-
 stat e cæmento, ut hic apparet, ad differentiam nuclei, qui e testa con-
 tusa constat, & tertio loco inducitur. Hæc doctissimi hominis oratio,
 non tam docet ut intelligamus, quam manu prope ducit, ut quid ista sint
 apud Vitruvium pæne palpemus. Sic autem Vitruvius ait lib. 7. 1. Tunc
 insuper statuminetur, non minore saxo, quam quod possit manum im-
 plere: statuminibus inductis ruderetur. Et mox, Insuper ex testa nu-
 cleus inducatur, &c.
STATURA, STATUS, V. STO.
STAVRI, Gentes sunt circa Hyrcanum mare, apud Plin. lib. 6. cap. 16.

STĒATITES, [σταίτης] Gemma est sevi ostentans, quod Græci σταρ vo-
 cant. Plin. lib. ult. cap. 11.
STĒĀTŌMA, ðtis. n. [στάτωμα] Tumor est foris in corpore apparens,
 pinguem intus materiam continens, sevo simillimam, unde & nomen
 accepit nam σταρ, αττω, sebum significat. Plin. lib. 26. cap. 14. Ea-
 dem & contra Steatomata efficax.
STĒGA, æ. f. [στέγη] Locus in navi contactus, δὲ τῆς στεγῆς, quod est
 tegere. Plaut. Bacch. 2. 3. 44. Forte ut affedi in stega. Hinc Tristega,
 στεγῆρα, dicitur pro triplici tabulato. Stegam pro Tugurio recte quoque
 ulupes. στεγῆζω enim idem est, quod tego: στέγη tegumentum. Plaut. in
 Stich. 3. 1. 12.
 Sine advocatis, ibidem in ceruro, in stega,
 In amicitiam, atque in gratiam convertimus. [Gloss. Græcolat.
 Στέγη, hoc tectum, στεγασίς, Tignacio.
STĒGNUS, a, um. Adj. [στέγνός] Strictus: inde Febres stegnæ, quæ &
 Constrictæ vocantur. Plin. lib. 23. cap. 7.
STĒLA, æ. f. [στήλη] dicitur Columna: structura constat aut lapidea,
 aut cæmentitia, aut lateritia. Plin. lib. 6. cap. 29. In altera stela litte-
 ris incognitis. Stelæ autem proprie Lapideæ pilæ surrectæ, in quibus
 fœdera insculpi solebant, ut omnibus innotescerent, & in quibus etiam
 homines proteribi solebant. Isocrates in Paneg. circa finem uritur, &
 Demosthenes identidem. Hodie Stelæ proprie vocari possunt Lapideæ
 cruces, vel hujusmodi monumenta, quæ in militaribus viis exstructa vi-
 demus, litteris interdum insculptis ad memoriam alicujus rei proden-
 dam. Latine Cippi dicuntur, quales super sepulcra exstruuntur. [Gloss.
 Græcolat. Στήλη, Cippus, titulus.
STĒLĒPHĒBOS, i. n. [σταλιφῆρος] Ortyga, Plantago: herba foliis per-
 petuo virentibus, ex spicatarum genere. Plin. lib. 21. cap. 17.
STĒLIS, ðdis. f. [στάλις] latix arbor, ex qua viscus nascitur. Plin. lib.
 16. cap. ult.
STĒLLA, æ. m. Aruncius Stella, poeta Patavinus nobilis, familia consulari
 ortus Violentillam amavit puellam Neapolitanam, quam tandem uxorem
 duxit. Hæc in deliciis habuit columbam avem dicatam Veneri, quam
 Stella flevit defunctam pulcherrimo carmine opusque ipsum Columbam
 inscripsit. Martial. lib. 12. 3.
 Laurigeros habitat sacundus Stella penates. conf. Stat. Silv. 1. 2.
STĒLLA, æ. f. [ἀστὴρ Gl. L. G. & G. L.] a Stando dicitur: quod stellæ
 in cælo stare videantur, cujus innumera exempla apud auctores.
 Stellam significare ait Atejus Capito Latum & prosperum, auctoritatem
 secutus P. Servilii auguris, quæ ex lamella ærea ad similes stellæ, locis
 inauguratis insigatur. Festus.
 Sunt autem stellæ natura flammeæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 118.
 Heraclides errantibus stellis divinitatem tribuit. Cic. 1. de Nat. Deor. 34.
 Facile vincunt magnitudinem terræ stellarum globi. Cic. in Somn. Scip. 6.
 Trajectio stellæ. Cic. 2. de Divin. 60. Ita te nec terræ fremitus, nec
 cæli discessus, nec lapideus aut sanguineus imber, nec trajectio stellæ,
 nec faces visæ terrebut.
 Accessus stellarum. V. ACCEDO.
 Alba stella. Hor. 1. Carm. 12. 28.
 Ardentes stellæ. Virg. 4. Æn. 482.
 Aureæ stellæ. Sen. Herc. fur. 1.
 Caliginosa stella. V. CALIGO.
 Candidæ stellæ. Hor. 3. Carm. 15. 6.
 Comans stella. Ovid. 15. Met. 749.
 Crinita stella. V. CRINIS.
 Diurna stella. Plaut. Men. 1. 2. 62.
 Inde usque ad diurnam stellam crastinam perpotabimus. Diur-
 nam stellam vocat eleganter Luciferum; ut Hesperum, Nociferum vo-
 cavit Catullus. Monuit Turnebus.
 Gelidæ stellæ. Lucret. lib. 6. 720.
 — quæ gelidis a stellis axis aguntur. Gelidis dixit, non
 propter stellæ, sed propter axem, Septentrionalem scilicet.
 Micantes stellæ. Ovid. 7. Met. 100.
 Proterva stella canis Icarii. Ovid. 2. Amor. 16. 4.
 Salubres stellæ. Hor. 1. Serm. 7. 24.
 Vagæ stellæ. Lucan. lib. 9. 12.
 Cogit Lucifer agmina stellarum. Ovid. 11. Met. 97.
 Depulit stellas aurora. Ovid. 7. Met. 100.

Diffugiunt stellæ. Ovid. 2. Met. 114.
 Dinumerare stellas. Cic. 1. Off. 154. Etiam si dinumerare se stellas, aut metiri mundi magnitudinem posse arbitretur?
 Fixæ stellæ. Ovid. 2. Met. 205.
 Fugarat dies clara stellas. Virg. 5. Æn. 42.
 Micant stellarum lumina cælo. Sil. lib. 15. 680.
 Obtusa stellis acies. Virg. 1. Georg. 395.
 Palantes polo stellæ. Virg. 9. Æn. 21.
 Restrinxit stellas exortus sol. Lucret. lib. 3. 1057. Al. Restinxit. V. in utroque verbo.
 Volvit cælum rapida vertigine stellas. Sil. lib. 8. 174.
 Stella, pro Sidere ex multis stellis constante. Ovid. 3. Fast. 793.
 Stella Lycaoniam vergit declivis ad Arcton,
 Milvius autem, de quo agit poeta, Hygino & Arato vocatur Olor five Cygnus. Hic habet, ut tradit Hyginus de Sign. Cæl. 2. 8. in capite stellam clare lucentem unam: in collo alteram pari fulgore: in utrisque pennis quinas: supra caudam, unam. Sunt qui Aquilam esse putent; sed & hæc quatuor stellis constat. V. Idem lib. 5. Fast. 112. De capellæ signo.
 Stella. Piscis marinus. Plin. lib. 9. cap. 60. Præter claros sapientia auctores video mirari stellam in mari. Ea figura est parva admodum, caro intus, extra duriore callo. Huic tam igneum fervorem esse tradunt, ut omnia in mari contacta adurat, omnem cibum statim peragat.
 STELLĀRIS, e. Adj. Macrob. Somn. Scip. 1. 14. Anima scintilla stellaris essentia.
 STELLĪFER, Æra, erum. Adj. [ἀστειφόρος] Quod fert stellas, proprium cæli epitheton. Cic. in Somn. Scip. 12. Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus.
 Olympus stellifer. Sen. Herc. Oeth. 15.
 STELLIGER, Æra, erum. aliud Adj. ut, Polus stelliger. Stat. 12. Theb. 565.
 Axis stelliger. Stat. 3. Silv. 3. 77.
 TELLO, [στέλλω, ἀστειζέω] Ære. proprie stellarum est, quum splendorem suum emittunt. Est & Stellare, Lucere stellarum in morem. Martial. lib. 2. 29.
 Et numerosa linunt stellantem splenia frontem. i. e. Stigmatibus multis notatam & inustam, quomodo cælum stellis. Plin. lib. 37. cap. 7. Quoniam stellarum Hyadum & numero & dispositione stellantur.
 Stellare, Invidere, a stellione animali, cujus natura est invida. V. STELLIO. [Ubi tamen nihil de hoc verbo.]
 STELLANS, antis. Partic. [ἀστειρός] Claud. 2. de Rapt. Proserp. 363. Ducitur in thalamum virgo, stat pronuba juxta
 Stellantes Nox picta sinus. i. e. Stellarum splendore conspicuos.
 Cæli stellantis regia. Virg. 7. Æn. 210.
 Fons stellans bullis. Plin. lib. 31. cap. 2.
 Gemmæ stellantes, Oculi caudæ pavoninæ, more stellarum fulgentes. Ovid. 1. Met. 723.
 Nox stellans. Cic. 1. de Divin. 18.
 Cum clara spec em concreto lumine luna
 Abdidit, & subito stellanti nocte precepta est. Ex poeta.
 Olympus stellans. Cic. 1. de Divin. 18.
 Nam pater altitonans stellanti nixus Olympo. Ex poeta.
 Ora stellantia Tauri. Ovid. 5. Fast. 603.
 Volatus stellans, h. e. Qui a stella fit, vel qui ita in cælo conspicitur, præsertim ætate per noctem, quasi a stella aliqua volante fiat. Plin. lib. 18. cap. 26. Ita appellant rustici stellantes volatus, Græci vero lampyridas.
 STELLĀTUS, a, um. Partic. [ἀστειωτής Gl. G. L.] Stellis plenum: proprium cæli epitheton, quum est clarum & serenum: quanquam ad alia etiam transfertur. Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandra nimal lacerti figura stellatum.
 Domus stellata. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 8.
 Ensis stellatus iaspide fulva. Virg. 4. Æn. 261.
 Stellatus, luculenter & eleganter dictum pro Inter sidera relatus, & fidus factus, sed Græcorum modo, quibus hoc significat καπεσειδής, ut qui mediocriter Græcorum litteris tinctus est, novit. Cic. 5. Tusc. 8. Nec stellatus Cepheus, &c.
 STELLATES, is. m. Campus stellates. Suet. Cæs. cap. 20. Liv. 22. 13. Stellates campi. Sil. 11. 268.
 STELLATINA Tribus. V. TRIBUS.
 STELLĀTURA, æ. f. Crimen erat interceptæ annonæ militaris. Lampridius in Alexand. cap. 15. Annonas militum diligenter inspexit: Tribunos, qui per stellaturas militibus aliquid abtulissent, capitali pœna affecit. Spartian. in Pescennio cap. 3. Nam & Imperator Tribunos duos, quos constitit stellaturas accepisse, lapidibus obrui ab auxiliariis iussit. Budæus.
 STELLIO, ðnis. m. [ἀσκαλαίτης Gl. L. G. & G. L.] Animal lacertæ simile, tergo circulari quibusdam depictum, lucentibus guttis ad modum stellarum, a Græcis dicitur Ασκαλότες: quod apud eos ἀσκαλὸς circularis est. Stelliones, inquit Marcellinus, in novis domibus cernuntur, forte ii, quos Romanum vulgus *tarentulas* vocat, albas, innocuas, & pusillis lacertis similes. Stelliones, inquit Barbarus, fraudulentissima sunt animalia, phalangiorum fortasse generis. Plin. lib. 30. cap. 10. Tunicula stellionis, quam eodem modo ut anguis exuit, pota, &c. Operæ pretium est scire quomodo præripiatur, quum exiit membrana hiberna, alias devoranti eam, quoniam nullum animal fraudulentius invidere homini tradunt. Inde stellionum nomen ajunt in maledictum translatum: Sed eo derelicto, non potest remeare. Nihil ei remedio in comitialibus morbis præfertur. Virg. 4. Georg. 243.
 — nam sæpe favos ignotus adedit

Stello.

STELLIONĀTUS, ðs. m. Crimen apud Jurisconf. a stellione nomen sumpfit, quod fit quum aliquid dolo factum est: ut si quis rem alii obligatam, dissimulata obligatione, per calliditatem alii distraxerit, vel permutaverit, vel in solutum dederit, aut si quis merces supposuerit, vel obligatas averterit, vel corruerit, aut imposturam fecerit: cujus nulla pœna ordinaria est, sed extraordinarie plectitur, & ad præsidem spectat. Hæc ex Ulpiano, De crimine stellionatus. I. Stellionatus.
 STEMMATA, ðtis. n. [στειμα] Coronamentum quod ex multis floribus compositum est. Dicitur a Græco, quasi στεφανωμαι. στεφω enim coronari: & στεφάνω corona. Firmicus lib. 4. Magnos viros faciet Mercurius,

qui sacris & religiosis stemmatibus coronentur. [Gloss. Græcolat. Στεφανωμαι, Infula, Offula, Mitra. Στεμματα, Serta, Singulare non habet. Στεφανωμαι, Stema. Formatur a Perf. Pass. στεφανωμαι, & στεφω.]
 Stemmata, Imagines majorum, quæ poni solebant in atriis. Martial. lib. 4. 40.

Atria Pisonum stabant, cum stemmate toto. Juven. 8. Sat. pr.
 Stemmata quid faciunt? quid prodest, Pontice, longo
 Sanguine censer, pictosque ostendere vultus
 Majorum. Sueton. in Neron. cap. 73. Quod in vetere gentilium stemmate C. Cassii, percussoris Cæsaris, imagines retinisset. Plin. lib. 35. cap. 2. 3. Expressi cera vultus singulis disponebantur armariis, ut essent imagines, quæ comitarentur gentilitia funera. Semperque defuncto aliquo totus aderat familiæ ejus, qui unquam fuerat, populus. Stemmata vero lineis discurrerant ad imagines pictas. Hæc Plin. Polybius lib. 6. 5. 1. rem sic explicat, Quum apud eos illustri vir aliquis ex hac migravit vita, in funere cum reliquo ornatu in forum fertur in Rostra, quæ vocantur, interdum stans ante omnium oculos, raro recubans. Circumfusa autem populi corona, in Rostra ascendit filius, si quem puberem reliquerit, qui forte adit: sin minus, propinquus aliquis: & de mortui virtutibus dicit, rebusque, quas is prospere gesserit. Eo deinde sepulto, justisque factis, mortui imaginem in illustrissimo domus loco ponunt in cellula lignea conditam. Imago autem persona est ad similitudinem egregie expressa, & forma, & lineamentis. Has imagines & in publicis feriis aperient ornantque magnifice, & quum ex familia clarus aliquis moritur, in funus producunt. V. Imagines majorum in IMAGO. Salustius quoque in Jugurth non ita procul ab initio, Nam sæpe, inquit, audivi ego, Q. Maximum, P. Scipionem, præterea civitatis nostræ præclaros viros, solitos ita dicere, quum majorum imagines intuerentur, vehementissime sibi animum ad virtutem accendi: scilicet non ceram illam, neque figuram, tantam vim in sese habere, sed memoria rerum gestarum eam flammam egregiis viris in pectore crescere: neque prius sedari, quam virtus eorum saniam atque gloriam adæquaverit. Juven. etiam 8. Sat. 19.

Tota licet veteres exornent undique ceræ

Atria, nobilitas sola est atque unica virtus.

A proavis demissum stemma. Stat. 3. Silv. 3. 44.

Stemma, pro Facinore nonnunquam accipitur: quoniam mos erat apud antiquos, ut qui quicquam bene gesserant, coronis donarentur, & eadem statuarum capitibus imponerentur. Martial. lib. 1. 16.

Cæsaris atque Jovis confer nunc stemma, juvenus:

Par onus ut tulerint, altius iste tulit.

Stemmata, Inscriptiones faxorum. Martial. lib. 10. in Gall. 56.

Tristitia faxorum stemmata delet herus. Alii codices rectius habent, Servorum stigmata delet Eros. Sensus est, Eros medicus delet tristitia fervorum stigmata.

STENNIO, V. STENNYO.

STENTOR, ðnis. m. [Στένωρ] Unus fuit e ducibus Græcorum, qui ad Trojam profecti sunt, cujus tantus erat vocis sonitus, quantus aliorum quinquaginta, ut scribit Homer. lib. 5. Iliad. 785. Juven. 13. Sat. 112.

Tu, miser, exclamas, ut Stentora vincere possis.

STENTOREUS, a, um. Adj. [Σπεντόρεος] Arnob. 2. Vox Stentorea, i. e. Altissima. [Proverbio dicitur, ut ex Suid. apparet.]

STENYCLARUS, i. f. [Σπενύκλαρος] Civitas regia Messeniorum, in qua regnavit Cresphon. Strab. lib. 8.

STĒPHĀNIO, ðnis. m. Is est, qui primus togatas saltare instituit, vitæ diuturnioris fuisse commemoratur a Plin. lib. 7. cap. 41.

STEPHANITÆ Vites, [Στεφανίται ἄμπλοι] h. e. Coronariæ, nempe quæ per statumina calamorum materiis ligatis in orbiculos, gyroque flectuntur, & materiis summissis, earundem statumibus per orbem, & in coronam connectuntur. Columel. lib. 3. cap. 2. Nec solum quæ jucunditate saporis, verum etiam quæ specie commedari possint, censari debent: ut stephanitæ, ut tripedaneæ. [Suid. στεφανίτης, ὁ ἐστεφανωμένος.]

STEPHANŌMA, [στέφανωμα] Idem quod Coronamentum, hoc est, materia coronarum, id est, flores frondesve, quæ odoris colorisve gratia coronis solent intexi. V. STEMMATA.

STEPHANOPLOCOS, m. & f. [στέφανοπλόκος] Coronarius, ut in Gloss. Græcolat. vel Coronaria. Idem quod

STEPHANOPŌLA, æ. m. [Στεφανοπώλης] & STEPHANOPŌLIS, ðdis. f. [στέφανοπώλης] Plin. lib. 15. cap. 11. Amavit in juvena Glyceram municipem suam, inventricem coronarum: certo quæ imitatione ejus, ad numerosissimam florum varietatem perduxit artem illam: postremo pinxit illam sedentem cum corona: quæ e nobilissimis ejus tabula appellata est stephanoplocos, ab aliis stephanopolis, quoniam Glycera coronas venditando sustentaverat pauperem.

STEPHANUS, i. m. [Στέφανος] Nomen proprium. Latine verti potest Corona: a quo Stephanium & Stephaniscus diminutiva: a quorum posteriore fit rursus aliud diminutivum Stephanicidium.

Stephanus diaconus protomartyr. Lucas in Act. Apost. Stephanus, qui de urbibus scripsit, Byzantinus.

STERCULIUS, V. post STERCUS.

STERCUS, ðnis. n. [στερκος, Gl. L. G. & G. L. κειραία, G. L.] Pl. Stercora, σκύβαλα, Gloss. Latinogræc. & Græcolat. Plin. lib. 17. cap. 9. Cato R. R. cap. 37. Stercus unde facias, stramenta, lupinum, paleas, fabalia, ac frondes ilignas, quernasque. Plaut. Afin. 2. 4. 18.

Jussin' scelestæ ab janua hoc stercus hinc auferri? Columel. lib. 2. cap. 6. Vineis emaciatis & arvis optimum stercus lupinum præbet. Ibid. cap. 15. De generibus stercoris. Cic. 1. de Divin. 57. Se interfectum in plaustrum a caupone esse conjectum, & supra stercus injectum, &c.

Canino stercore foeda atria. Juven. 14. Sat. 64.
 Tatrum stercus. Lucret. lib. 2. 871.

Color fucatus stercore crocodili. Hor. Epod. 12. 15.
 Ingerere stercus vitibus. Columel. lib. 2. cap. 16.
 Saturare stercore agrum. Columel. lib. 2. cap. 9.
 Satiatum stercore solum. Columel. lib. 2. cap. 10.
 Vectare stercus. Cato de R. R. cap. 10.

Nolo stercus curiæ dici Glauciam. Cic. 3. de Orat. 167.
 STERCŌREUS, a, um. Adj. [στερκερός Gl. G. L.] Plaut. Milit. 2. 1. 12.

Hoc oppidum Ephesū, inde miles, meus herus,
 Qui hinc ad forum abiit: gloriosus, impudens,
 Stercoreus, plenus perjurii, atque adulterii.

STERCORĀBIUS, a, um. Adj. [σπορικός] Quod ad stercorea pertinet: ut, Crates stercorariæ. Varr. lib. 1. de R. R. 22.

STERCORĒSUS, a, um. Adj. [σποράδης] Plenum stercore. Columel. lib. 8. cap. 3. Nam plurimum refert, aquam non esse in ea nisi uno loco, quam bibant, eamque mundissimam: nam stercorosa pituitam concitat. Idem lib. 11. cap. 3. Ea quum pingui & stercoroso solo post idus Februarii sic obrueris.

Locus stercorosissimus. Cato, de R. R. cap. 46. pr.

STERQUILINIUM, i. n. [σποροχέον, κοπρία G. L. G. κορροσίον G. L.] Locus stercoribus plenus, seu stercoris receptaculum. Columel. lib. 1. cap. 6. Sterquilinia duo sint: unum quod nova purgamenta recipiat, & in annum confervet: alterum ex quo vetera vehantur: sed utrumque more piscinarum devexum leni clivo, & exstructum, pavitumque solum habeat, ne humorem transmittant.

Sterquilinum, Lenonem vocat Plaut. in Pers. 3. 3. 3.

— eho lutum lenonium,
Commictum cænum, sterquilinum publicum. Ter. Phorm. 3. 2. 4.

Scribitur & Sterculinum in Gloss. & Sterculinum.

STERCIDUM, i. n. [ἐχρῆς] Gloss. Latinogræc. & Græcolat. Κοπριμῆς, Hoc stercidium. [An quod eò stercus cadit, ut Stillicidium? vel scribendum Stercetum?]

STERCULIUS, i. m. Deus apud Macrobius, 1. Sat. 7. Saturnus, quod stercorandorum agrorum rationem induxerit & docuerit. In emend. codd. Stercutus. Plin. 17. 9. Stercutium vocat: Stercutius (inquit) Fauni filius, Italiae rex, stercorandorum agrorum in Italia inventor, ob id donatus immortalitate. Videndus Lil. Syntag. 1. Hist. Deor. V. La. Cant. 1. 20.

STERCŪRO, [σπορίζω G. L. G.] āre. Fimum agris fecunditatis gratia inspergere. Plin. lib. 18. cap. 23. Ager, si non stercoratur, alget: si nimium stercoratus est, adurit. Columel. lib. 2. cap. 16.

Colere & stercorare agrum. Cic. de Senect. 54. At Homerus, qui multis, ut mihi videtur, ante sæculis fuit, Laertem lenientem desiderium, quod capiebat e filio, colentem agrum, & eum stercorantem facit.

Spissius, vel rarius stercorare. Columel. lib. 2. cap. 5.

Stercorare, Pinguefacere. Columel. lib. 12. Vicia & faba stercorare agrum dicuntur. Idem lib. 17. cap. 9. Segetem stercorant fruges, lupinum, faba, vicia.

STERCORĀTUS, a, um. [σποροειρημένος] Partic. Stercore infectum. Columel. lib. 1. cap. 16. Pomaria quoque & hortos oportet septo circumdari, & esse in propinquo, atque in ea parte, quo possit omnis stercorata colluvies cortis, ballineorumque, & oleis expressa amurcæ fanies influere.

Ager stercoratus. Jabolenus in l. Cum usum fructum. §. ultim. D. Quibus modis usufruct.

Stercoratissimus locus. Columel. lib. 2. cap. 11.

STERCORATIO, ōnis. f. [σποροισία] Columel. lib. 2. cap. 16. Si tamen aliqua causa tempestivam stercorandem facere prohibuerit, secunda ratio est, ante quam farras, more feminantis, ex aviariis pulverem stercoris per segetem spargere. Sic Plin. lib. 10. cap. 23.

Modica stercorandem terra refoveatur. Columel. lib. 2. cap. 1. ad finem.

STERRA, Urbs Græciæ ad Pontanum fluvium. Strab. lib. 9.

STEREOBĀGA, æ. m. [στροβόγος] Vitruv. 3. 3. Basis, vel fulcimentum solidi. conf. STYLOBATES.

STEREONTIUM, [στροντόνιον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs; hodie Cassilium, vulgo Cassel.

STERRIA, æ. f. [σέρρια]. Gloss. Latinogræc. [Sed videtur Seria scribendum. V. f. l. nisi forsan Stiria, quæ & ipsa quasi Series.]

STÉRĪLIS, e. Adj. [στειρός, ἀκαρπία, ἄγονος, ἄπικτος, G. L. G.] Infecundus: & fructum non ferens, sine prole: στειρία enim Græci privo seu careo. Etiam στειρός Sterile, in Gl. G. L. redditur. Plin. lib. 10. cap. 60. Sunt autem sterilia, & minora, ac minus jucundi saporis ova.

EX στειρός, seu στειρός. H. St.

Sterilis in gignendo. Plin. lib. 11. cap. 39.

Agros steriles exurit Sirius. Virg. 3. Æn. 141.

Arena sterilis. Virg. 1. Georg. 70.

Avena steriles. Virg. 5. Ecl. 37.

Domus sterilis. Propert. lib. 4. 12. 62.

Februarius sterilis. Cic. 2. Q. frat. 11.

Herba sterilis. Ovid. 3. Amor. 7. 31.

Humo sterili ponere femina. Propert. lib. 2. 11. 2.

Juvenca sterilis. Ovid. 5. Fast. 253.

Palus sterilis. Hor. de Arte Poet. 65.

Rubigo sterilis. Hor. 3. Carm. 23. 7.

Silvæ steriles. Virg. 2. Georg. 440.

Vacca sterilis. Virg. 6. Æn. 251.

Vir sterilis, Eviratus. Catul. 61. 69.

Amator sterilis, Qui non habet quod det amicæ. Plaut. Truc. 2. 1. 30.

Amor sterilis. Stat. 3. Silv. 4. 42.

Dos sterilis, sine commodo aliquo. l. 4. in fi. D. de pact. dotal.

Fama sterilis. Stat. 6. Theb. 70.

Labor. Martial. 10. 58.

Manus steriles, Quæ nihil afferunt. Plaut. in Truc. 1. 2. 3.

Pax sterilis. Tacit. lib. 1. Ann. 17.

Pecunia sterilis. Quæ usuras non parit. l. 3. §. usuras. D. de contr. tutel. & util. act.

Prospectus sterilis. Plaut. Mil. 3. 1. 15.

Sterilis hinc prospectus usque ad ultimam plateam probe est.

Veri sterilis, Qui verum nescit. Pers. 5. Sat. 75.

Sæculum virtutum sterile. Tacit. 1. Hist. 3.

Corpora sterilia sonitu, Carentia & privata sono. Lucret. lib. 2. 844.

Nullum temporis punctum sterile beneficio. Plin. in Paneg. cap. 56. pr. Quod momentum, quod immo temporis punctum, aut beneficio sterile, aut vacuum laude?

Venere sterilis, Abstinentes. Lucret. lib. 4. 1229.

— pater a gnatis ne dulcibus unquam
Appelletur; & ut sterilis venere exigat ævum.
Compar. Plin. lib. 16. cap. 12. Arbores ferentate steriliores.

fetu parere quinque catulos, ac per annos singulos, uno minus, ab uno sterilefcere.

Sterilefcunt tactæ fruges. Idem lib. 7. cap. 15.

STERILITAS, atis. f. [ἀγονία, ἀκαρπία, ἀφορία G. L. G.] Infertilitas, infecunditas. Cic. 1. de Divin. 13. 1. Quorum ex habitu atque ex colore, cum salubritatis, tum pestilentia signa percipi, nonnunquam etiam quæ sit vel sterilitas agrorum, vel fertilitas futura.

Abolere sterilitatem feminarum. V. ABOLERO.

Annoræ sterilitas incescit hominibus. Columel. lib. 2. cap. 10. V. INCESSO.

Natali & ingenta sterilitate laborantes. V. INIGNO & NASCOR.

Continuæ sterilitates. Plin. 10. Epist. 24.

STERNAX, V. infra STERNO.

STERNO, strāvi, strātum, [σπρννῶ G. L. G. & G. L.] ēre. Extendere. Vall. 4. 6. Sternimus quidem vestes humi, ramos arborum, flores, & multa ejusmodi: tamen frequentius dicimus, Sterno humum floribus, ramis, vestibus. Hinc est quare dicimus, Toros, lectosque sternere, & Equum sternere: non quia sint diversi sensus, sed quia resolvuntur: ut sit Sternere, verbi gratia, lectos & equos tapetis; idem quod Sternere tapeta lectis & equis. [Gloss. Latinogræc. Sternit; σπρννῶ ἵππων, Sterne equum, Ἐπίσπρννῶ τὸν ἵππον.]

Equos sternere, Stratis adornare. Liv. 37. 20.

Lectos sternere, Adornare, instruere, apparare. Ter. Heaut. 1. 1. 73. Plaut. Pseud. 1. 2. 31.

Vorsā, præterga, strata, lautaque, coctaque omnia uti sint. Cic. pro Cluent. 14. Lectum illum geniale, quem biennio ante filia suæ nubenti straverat, in eadem domo sibi ornari & sterni expulsa, atque exturbata filia jubet. Idem pro Muren. 75. Stravit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit vasa Samia.

Torus sternitur. Ovid. ad Liv. 316.

Triclinia sternere. Cic. 2. Verr. 105. Publice sibi convivia parari, sterni triclinia etiam in foro jubebat.

Terram stravere cæsi juveni. h. e. Operuerunt. Virg. 8. Æn. 719.

Fama tibi stravit benignum iter. Stat. 12. Theb. 813.

Iter argento sternunt. Lucret. lib. 2. 626.

Viam stravit per mare. Lucret. lib. 3. 1043.

Locum sternere faxis. Liv. 9. 35. pr. Asperta erant, strata faxis. [i. e. Passim jacentibus plena.]

Solum omne sternitur jaculis. Virg. 9. Æn. 666.

Veni placidi straverunt æquora. h. e. Plana fecerunt, quæ prius intumuerant. Virg. 5. Æn. 762.

Sternere, Prosternere, Dejicere, & quasi in terram extendere, unde etiam pro Occidere sumitur. Liv. 7. 26. Hunc imitare, miles, ajebat: & circa jacentem ducem sterne Gallorum catervas. Idem 1. 29. pr. Stratis ariete muris.

Corpore toto sternitur in vultus. Stat. 12. Theb. 318.

Humi sternere aliquem. Hor. 4. Carm. 14. 32.

Humi pronum sternere. Ovid. 2. Met. 477.

Terræ sternitur toto projectus corpore. Virg. 11. Æn. 87.

Aciam sternere. V. ACIENS.

Agros sternit rapidus torrens. Virg. 2. Æn. 306.

Conda mortalia stravit humilis pavor. Virg. 1. Georg. 331.

Exitio gravi sternere aliquem. Hor. 1. Carm. 16. 18.

Ferro omnia sternere. Liv. 24. 38.

Hoftiliter sternit omnes. Ovid. 11. Met. 372.

Ictu sternere aliquem. Senec. Med. 8.

Morti sternere aliquem. Virg. 12. Æn. 464.

Pecus ferro stravit Ajax. Hor. 2. Serm. 3. 202.

Segetes sternuntur. Ovid. 1. Met. 272.

Telo præcipitem sternere. Sil. lib. 4. 182.

Viros sternere cæde. Virg. 10. Æn. 119.

Vulnere sterni. Virg. 10. Æn. 781.

Sternere se somno, pro Ad jacendum se collocare, ut quiescamus. Virg. 4. Georg. 432. Liv. 37. 20. Pars in juveniles lusum, lasciviamque versi, pars vestes sub umbra, quidam somno etiam strati. Idem lib. 7. 16. pr. Strata somno corpora. & 27. 47. Fessique aliquot somno ac vigiliis, sternunt corpora passim.

STRĀTUS, a, um. Partic. [σπρννῶς, ἐστρωμένος] Virg. 1. Æn. 700.

— stratoque super discumbitur ostro.

Stratus ad pedes alicujus. Cic. 10. Att. 4.

Membra sub arbuto stratus. Hor. 1. Carm. 1. 21.

Lectus lapide stratus. V. LECTUS.

Poma passim strata jacent. Virg. 7. Ecl. 54.

Vites stratae, quæ & Cunstratae. Columel. lib. 5. cap. 4. Ultima est conditio stratarum vitium, quæ ab enata stirpe confestim velut projectæ per humum porriguntur. V. seq. dict.

Iter militari labore stratum. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Lapis stratus. Paul. in l. Si prius. §. j. D. de aqua pluv. arcend. Placuit, non alias per lapidem aquam duci posse, nisi hoc in servitute constituta nominatim comprehensum sit: non enim consuetudinis est, ut qui aquam habeat, per lapidem stratum ducat.

Pontes strati. Curt. 4. 3.

Via strata. Liv. 8. 15. extr. Facto judicio, viva sub terram ad portam Collinam dextra via strata defossa, Scelerato campo.

Hoftes strati. Justin. 2. 11. 13.

Æquor stratum flet. Virg. 9. Ecl. 57.

Unda strata æqualiter. Ovid. 7. Epist. 49.

STRATA, æ. [σπρννῶ, λεωφόρος G. L. G.] absolute pro Via strata. Strata vetus. Eutrop. 9. 9. 13. Itaque ut præveniretur, ab iisdem interfectus est in itinere medio, quod inter Constantinopolim & Heracleam est strata veteris. H. St. Desiderabatur hæc dictio in edit. Lugd. Sternite jam stratas amplas. Juvenc. 1. 315.

STRĀTUM, i. n. [σπρννῶ, σπρννῶ] Id quod stratum est, super quod quiescendum sit: ut Culmi equis, super quibus dormiant, Strata dicuntur: Lectus item homini paratus, Stratum dici potest. Plin. lib. 10. cap. 59. Ova pavonis, nisi molli strato excepta, franguntur. Columel. lib. 11. cap. 2. Nec cubiculis modo, aut exedris, sed stratis etiam, similibusque per ordinem committunt.

Dura strata. Ovid. 1. Amor. 2. 1.

Mollia strata lecti. Lucret. lib. 4. 847.

Picta strata. Ovid. 8. Met. 33.
 Corripere corpus a stratis. Virg. 3. Aen. 176.
 Excita stratis juvenus. Lucan. lib. 1. 239.
 Exsilire stratis. Ovid. 5. Met. 34.
 Incubare stratis. Virg. 4. Aen. 82.
 Recondidit alto strato caput. Ovid. 11. Met. 649.
 Reponere membra stratis. Virg. 4. Aen. 392.
 Surgere strato. Virg. 3. Aen. 513.
 Stratum pro Operimento eorum. Senec. Epist. 81. Equum empturus solvi jubet stratum: detrahit vestimenta servis venalibus. Plin. lib. 7. cap. 56. Frenos & strata eorum, Pelethronium invenisse dicunt.
 Stratum pro Pavimento. Vitruv. 10. 19.
 Viarum strata, Viarum stratae. Virg. 1. Aen. 422.
 Strata, *Στρατιά*. In Argenteis ponit Onomast. vet.
 STRERNUM, i. n. [*σπέρνω*] Gloss. Græcolat.
 STRATE, Adv. Juven. 3. 655.

Strate tendentem diffusa umbracula ficum.
 STRATUS, ūs. m. [*στρωτή* Gl. G. L.] Solin. cap. 57. Accepto regio stratu neminem præter dominum velere dignatus est. Adde Varr. R. R. 1. 50. 3.
 STRATOR, ōris. m. [*στρωτής* Gl. G. L.] Qui equum sternit, & herum in equum levat. Spartian. in Carac. cap. 7. Illum strator suus in equum levaret.

Strator in castris vocatus est Qui loca dispiciebat ac præparabat, ut accommodatiora fiant. Meminit Symmach. Epist. ad Theod. & Valent. Aug. 1.

Strator officii vocabatur, Qui ad magistratus apparitionem referebatur. Vetus Inscriptio apud Gruter. p. 389 n. 2.

T. CL. CANDIDO.
 SILIVS. HOSPEs. HASTATVS. LEG. X.
 GEMINAE. STRATOR. EIVS.
 OPTIMO. PRAESIDI.

Strator viarum dicebatur, Qui vias sternebat, & pavementum ubi deficeret, restituebat. Inscriptio Romæ in Via Appia, DIOMEDES. AP.

STRATOR.
 FAVSTAE. HEDIAE.

Suid. *Στρατία*, *στράτιον*, *ἄδον ἀξίωμα*. V. STRATIA, & Cang. Gloss. GRATORIUS, a, um. Adj. Idem quod Stragulus, a, um. Stratoria stramenta, Stratoria vestis: V. in dictione STRAMENTUM.
 GRATŪRA, æ. f. [*στράτις*, Gl. G. L.] Sueton. in Claud cap. 24. Quæstorum collegio pro stratura viarum gladiatorum munus injunxit. i. e. Pro cura sternendarum viarum.

Stratura, aliter, Pallad. in Novembri, cap. penult. Colymbades olivæ sunt sic: Alternis cratibus olivarum pulegium spargis, & mel, & acetum, & sales modice, stratura intercedente, suffundis. Item sternes olivas supra furculos feniculi, &c. Per straturam intelligit, *un lit, ou une couche d'olives estendus*. Columel. lib. 12. cap. 48. ad finem, Maturam olivam in stratura factam Colymbadem, de muria tollito. Quo in loco omnes quotquot vidi codices habent Statura, sed corrupte. Paulo ante dixerat, Alterna tabulata olivarum & falis.

Stratura, (sic enim apud Javolenum lib. 2. Ex posterioribus Labeonis, non Structura legendum esse docent antiquiores Codices) est Locus alicujus ex tabulis factus, qui æstate tollatur, & hieme ponatur. Jureconsultus in A. quos nos. §. ultimo. De verb. signif. in P.

STRATIA, æ. f. *Στρατία*, τὸ ἀξίωμα. Suid. Puto & *σπαστρατία* dictum a recentibus. Vide an *κρητακίσις*. H. St. V. Strator. Intelligit enim τὸ *στράτιον ἀξίωμα*. Rufus paulo infra, *Στρατία*, τὸ πιν στραπιῶν τὸν ἵνα ἐπαρχὸν τὰ γὰρ, στρατία δὲ τὸ ἀξίωμα.

STRAGES, is. f. [*στράτις νεκρῶν ἐν πολέμῳ*, Gl. G. L. Πολυάνδρου, Σαρὸς νεκρῶν, Ἀναίρεσις πολλή, ὡς τὴν γῆν σάρκασι κρηταρῶν, L. G.] Quicquid confuse & sine ordine stratum jacet. Elit, inquit Valla, Multitudo calaverum intersectorum. Liv. 8. 30. Per arma, per viros late stragem ledere. Cic. 1. Art. 16. Quas ego pugnas & quantas strages edidi. Idem 1. de Divin. 20. Stragem horribilem, eademque vereri.

Confuse stragis acervus. Virg. 6. Aen. 504.
 Fruenta strages. Lucan. lib. 2. 212.
 Lacera strages. Stat. 12. Theb. 705.
 Sanguinea strages. Stat. 2. Theb. 29.
 Diera stragem. Virg. 6. Aen. 829.
 Jumulata urbs strage virorum. Sil. 15. 409.
 Dat late magnam stragem. Lucan. lib. 1. 157.
 Dare stragem catervatim pestilentia. Virg. 3. Georg. 556.
 Meditatur hiatu inmani stragem tigris. Sil. lib. 4. 335.
 Propagare stragem. Lucret. lib. 1. 281.
 Virum strage undans amnis. Sil. lib. 17. 603.
 Nemorum strages. Sil. lib. 3. 205.
 Dat nimbus stragem satis. Virg. 12. Aen. 454.

STRAGŪLA, æ. f. [*στράγη*, *στρωματόδεσμος*] Genus vestis, sive Quicquid sternitur, vel lecto, vel equo, vel alii rei. Quod in festis ante altare sternunt in pavimento, Stragulum rite vocabimus. Hæc ex Valla lib. 6. c. 46. vestis stragula. Cic. 4. Verr. 20. Dico te maximum pondus auri & argenti, boris, purpuræ, plurimam vestem Melitensem, plurimam stragulam, nultam Deliacam suppellectilem, plurima vasa Corinthia, magnum numerum frumenti, vim mellis maximam, Syracusis exportasse. Cic. 4. Verr. 47. Dicebant scyphorum paria compluria, hydrias argenteas, pretiosam vestem stragulam, multa mancia pretiosa, Verris data esse. Et iv. 34. 7. Et quum tibi viro liceat purpura in veste stragula uti: matrem familias tuam purpureum amiculum habere non sines? Hor. 2. erm. 3. 118.

Blattarum ac tinearum epulæ, putrescat in arca. [Ut ex Varr. pparet, Adj. erat antiquis, Stragulus, a, um. Fem. absol. non legi.]
 STRAGŪLUM, i. n. [*στράγη* Gl. G. L. *πείσιγμα* L. G. & Onom. v.] pro odem accipitur, nempe pro Lectorum opertorio, ubi & dormiebant ntiqvi & discumbebant, vario deliniamto figuratum & acu picto. Varr. de L. L. 4. 35. Quicquid infernebant, a sternendo stragulum appellabant. Tibul. lib. 1. 2. 79. (Al. 1. 1. 65.)

Nam neque tunc plumæ, nec stragula picta soporem. Martial. b. 14. 86. Sic Plin. lib. 13. cap. 11. Et e libro vela, tegetesque, nec on & vestem atque stragula.

textile stragulum. Cic. 5. Tusc. 61. Quum se ille cupere dixisset, col-

locari jussit hominem in aureo lecto, strato pulcherrimo textili stragulo, magnificis operibus picto, &c. [Puto Pulcherime Tullium reliquisse.]

Villofa stragula. Martial. 14. 147.
 STRĀMBEN, inis. n. [*στράμεις*, Gl. G. L.] Stipula, vel quidvis aliud, quod solo quiescendi gratia sternitur, Tum id proprie in triticeis culmis, quod terræ hæret, & postea subsecatur, quod dictum putant a stratu, quod id substernatur pecori.
 Contecta stramine casa. Ovid. 5. Met. 447.
 Agreste stramen. Virg. 11. Aen. 67.

STRĀMINĒUS, a, um. Adj. [*στράμινός*] Quod est ex stramine. Propert. lib. 2. 16. 20.

Straminea posset dux habitare casa.
 Casæ stramineæ. Ovid. 2. Amor. 9. 18.

STRAMENTUM, i. n. [*στράμεις*, *στράμη*, Gl. G. L. *στράμεις*, *χρῆστρομα*, *χρῆστρομα*, *στράμεις* L. G.] Idem, quod Stramen. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 50. Tertio modo metitur, ut stramentum medium subsecent, quod manu sinistra summumprehendunt, a quo medio messem dictam puto. Infra manum stramentum, quod terræ hæret, postea subsecatur. Liv. 25. 39. Pars ignes casis, stramento arido tectis, injiciunt, pars portas occupant. Plaut. Truc. 2. 2. 23.

Cumque eo ita noctem in stramentis pernoctare perpetem Plin. lib. 18. cap. 3. Quies, fomnusque in stramentis erat. Cæf. 8. Bell. Gall. 15. Falces, ubi confederant, &c. stramentorum ac virgultorum, quorum summa erat in castris copia, per manus inter se traditis, ante aciem collocaverunt. Ibid. lib. 6. 42. Et fervefacta jacula in casis, quæ more Gallico stramentis erant tectæ, jacere coeperunt.
 Incubare stramentis. Hor. 2. Serm. 3. 117.

Stramentum, Quod sternitur latiore significatione: nam ex Varrone, quid proprie sit stramentum indicatum est. Stramentum a Vestimento fecerunt. Oflius ad Aticum ait verbo victus, vestimenta & stramenta significari, continerique. l. 234. §. ultimo, de verb. signif. Sed & stragula vestis recte, qua sternitur dicitur apud Ulp. in l. 12. §. Sed si fundus non sit. D. de instruct. vel instrumen. legat. lib. 3. P. tit. 7. Stragula vestes Stratoriarum a Paul. dicuntur lib. 3. Senten. tit. 6. §. Veste virili. Quo loco ait: Stragula quoque huic legato reddunt. l. vestis. §. Virilia. De auro & arg. lega. lib. 34. P. tit. 2.

STRAMENTŪTIUS, a, um. Adj. Quod ex stramento fit: ut, Tectum stramentitium, Tegetes stramentitiæ. Hirt. Bell. Afr. 16.

STRAMENTĀRIUS, a, um. Adj. Cato de R. R. cap. 10. Falces stramentariæ.

STRAMENTOB, āri. Stramentum colligere. Hygin. Fab. 14. Stramentum exire.

STERNAX, ācis. Adj. [*σπέρναξ*] Equus sternax, Qui facile sternit sedentem. Virg. 12. Aen. 344. Serv.

STERNŪO, ūi, ūtum, [*πέρνω*, *πέρνω*, *πέρνωμι*] ēre. Flatum e pectore exurgentem cum capitis concussione emitere. Plin. lib. 7. cap. 6. Oscitatio quidem in enixu lethalis est: sicut sternuisse a coitu, abortivum. Idem lib. 28. cap. 6. Theophrast. fenes laboriosius sternuere dicit. Propert. lib. 2. 3. 24.

Num tibi nascenti, primis, mea vita, diebus
 Aureus argutum sternuit omen Amor? ut Bræck. vel ut Macrobius legit,
 Candidus augustum sternuit omen Amor.

STERNŪMEN, inis, & STERNŪMENTUM, i. & STERNŪTUM, i. n. [*πέρνωμις*, Gloss. Græcolat.]

STERNŪTO, [*πέρνωμις*, Gl. L. G. *πέρνωμις*, Gl. L.] āre. frequent. Plin. lib. 10. cap. 3. Capra sternutante. Idem lib. 28. cap. 8. Proboscicid tactu capitis dolor levatur, efficacius si & sternutet.

STERNŪTATIO, ōnis. f. [*πέρνωμις*] Apul. Met. 9. p. 228. Elmenh.

STERNŪTĀMENTUM, i. n. [*πέρνωμις*] Idem. Plin. lib. 28. cap. 2. Cur sternutamentis salutatur? Idem lib. 20. cap. 12. Semen tritum & haustum naribus sternutamenta movet. Cic. 2. de Divin. 84. Quæ si fuscipiamus, pedis offensio nobis & abruptio corrigiæ, & sternutamenta erunt observanda. Gell. lib. 12. cap. 5. Quum sternutamentis quatiatur. Evocare sternutamenta. Cels. lib. 3. cap. 30.
 Proritare sternutamenta. Scrib. Larg. comp. 10. Proritat sternutamentum etiam per se contusum & injectum veratrum album.
 Salutare est sternutamentum. Cels. lib. 2. cap. 8

Sternutamentum, Medicamentum sternutationem evocans. Plin. lib. 25. cap. ult. Radix in dolore comanducata diutius, rumpit dentes: eadem sicca concisa sternutamentum est.

STĒRŌPES, ōpis. m. [*σπέρωπις*] Unus ex Vulcani malleatoribus ministris, a fulgure nomen habens. Virg. 8. Aen. 425.

Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.

STĒRŌPE, es. f. [*σπέρωπις*] Suidæ, Atlantis filia una Pleiadum, quam nonnulli Asteropen vocant. V. in dictionibus CYCLOPS & PLEIADES. Ovid. 1. Trist. 10. 13.

Sæpe ego nimbofibus dubius jactabar ab Hædis,
 Sæpe minax Steropes fidere pontus erat.

STĒROTĀ, Dorylai regis Cretenfium uxor fuit. Strab. lib. 10.

STERQULINIUM, V. STERCUS.

STERBHO GONIA, [*σπέρωπία*] Genus turis, quod Latini Mascutum dicunt a soliditate: *σπέρωπία* enim Græci solidum dicunt.

STĒRTO, ūi, [*πέρνω* Gl. L. G. & Gl. L.] ēre Dormire sonante naso, si ve dormiendo ronchos emittere, in malum fere semper sumitur. Ter. in Eunn. 5. 8. 49.

Fatuus est, insulsus, tardus, stertit noctesque & dies. Perf. 3. Sat. 3.

Stertinus, indomitum quod despumare Falernum Sufficiat, quinta dum linea tangitur umbra. Cic. 2. de Divin. 129. Et quum stertentem aliquem viderint. Idem 4. Acad. 93. Per me vel stertas licet, inquit Carneades, non modo quiescas. Juven. 1. Sat. 57.

Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso.

Supinus stertit. Hor. 1. Serm. 5. 19.

Vigilans stertit. Lucret. lib. 3. 1061.

Diem totum stertere. Hor. 1. Serm. 3. 18.

STĒTĒRUS, a, um. Adj. Ignavus. Petron. Fragm. Tu autem stertera, etiamnum ploras. al. Sterteja.

STĒSICHŌRUS, i. m. [*σπέρωπις*] Nomen poetæ ex Himera Siciliæ urbe, ex qua Himeræus est dictus. Alii ex Metauro urbe natum dicunt.

cunt. Alii ex Palantio Arcadiæ oppido. Floruit trigesima septima Olympiade, sextaque & quinquagesima obiit. Ferunt Iulciniam aliquando in ore Stesichori infantis cecinisse, mirabili auspicio, summum eum poetam futurum: & cantus suavitate omnes, qui ante eum fuerunt, superaturum. Hor. 4. Carm. 9. 8.

Stesichorique graves Camœnæ. Fuit enim excellentissimus lyricus: a quo Stesichorium carmen dictum. Ideo autem dictus est Stesichorus, quod primus saltare ad citharam instituit, hoc est choream ducere. Ante Tilius vocabatur. Fratrem habuit Mamertinum, optimum Geometram. Dicitur & scripsisse Helenæ vituperationem, ex quo excolatum fuisse, rursusque ob palinodiam visum recuperasse. V. Suid. & Quintil. lib. 10. cap. 1.

STESICHORITES, [Στεσιχόριτης] in talis Numerus est octonarius, ita dictus, teste Polluce 9. 100. 2 Stesichori poetæ sepulcro, quod omnibus suis partibus octonis constaret angulis videlicet columnis & gradibus.

STESICHORIUS, a, um. Adj. [Στεσιχόριος] Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 21. Taxillorum ludus ex octo punctis, vel figuris constabat, inter quos unus Stesichorius nomine, hoc est, octonarius, præcipuus erat.

STESICLERA, Mulier fuit insigni forma miraue venustate prædita, quæ quum a Themistocle, & Aristide adamaretur, causa fuit dissidii inter duos præstantissimos duces. Plutarch. in Themist.

STESIMBROTUS, [Στεσιμβρότος] vel ut alii volunt STESIBROTUS [Στεσιβρότος] Historicus fuit Tarsensis, qui Cimonis Atheniensium ducis res gestas scripsit, teste Plutarcho in vita Cimonis. Stesimbrotus alius fuit Epaminondæ filius, a suo patre interfectus, quod cum Lacedæmoniis ipso inconsulto manum conseruisset, etiam si speciosissimam ex eo prælio victoriam reportasset. Plutarch. in Parallel.

S T H

STHENELUS, i. m. [Σθένης] Capanei & Evadnes filius, in bello Trojano, cujus meminit Homer. & Virg. 2. Æn. 261.

Tifandrus, Sthenelusque duces, & dirus Ulysses. Fuit & alter ejusdem nominis, quem in concione Agamemnonis refert Homerus Persei filium fuisse ex Andromeda conjuge.

Sciens pugna Sthenelus. Hor. 1. Carm. 15. 4. Idem 4. Carm. 9. 20.

Idomeneus, Sthenelusve solus Dicenda Musis prælia.

STHENELIUS, a, um. Adj. [Σθενελίος] Ovid. 9. Epist. 25.

Quem non mille feræ, quem non Stheneleus hostis, Non potuit Juno vincere, vicit amor. [i. e. Cynus, Sthenelei filius, ut vult enarrator vet. Rectius Stheneli. Hic enim fingitur comes Diomedis etiam in Italiam venisse. Proles Stheneleia Cynus. Ovid. 2. Met. 367.

STHENNYO, [Σθεννώ] fuit una ex filiabus Phorci, & bellæ marinæ, Medusæ soror. Scribitur & STENNIO, V. Bocat. 10. 10. & in dictione GORGONBS.

STHENOBCEA, [Σθενόβεια] Uxor Proeti regis Argivorum. De qua in dictione BELLEROPHONTES.

S T I

STIB. V. Stipendiis quinque: B pro P. STIP. Stipendiorum, Stipis.

STIBADIUM, i. n. [στίβιον] accipitur pro Sella & abaco, quo sulti discumbunt convivæ: quod primo herbidum fuit, postea vero invalescente luxuria, marmoreum. Hic Torus Latine appellabatur, quod a tortis herbis inflectatur. Nam apud Græcos stibades, herbae sunt aptæ ad discumbendum. Hinc Stibadium, Cubile ex stibade herba constructum. Plin. lib. 5. Epist. 6. In capite stibadium candido marmore vite protegitur. Vitem quatuor columellæ Carytiæ subeunt. E stibadio aqua, velut expressa cubantium pondere, sispunculis effluit. [Στίβας, Stramentum. Gloss. Græcolat. Hinc dimin. στίβιον. V. Suid. in στίβας, ubi & ἀκρόστιον Latina voce appellat.

Stibadia, ut alii volunt, Parvæ cœnationes erant, in quibus scriptum esse solebat quot convivas cœnatio caperet. De quo titulus est Stibadium apud Martial. lib. 14. 87.

Accipe lunata scriptum testudine stigma, Octo capit: veniat quisquis amicus erit. V. ibi Salmat.

Fiebant etiam stibadia in tabulis, quæ ebore atque auro ornabantur, transferebanturque de loco ad locum, prout libido animi ferebat. De hoc Martial. lib. 9. 60. 9.

Et testudineum mensus quater hexaclinon, &c. Hexaclinon vocat Stibadium fex capiens convivas. Ex Perotto.

STIBI absolute, & STIBIUM, i. n. [στίβι, στίβι] Plin. lib. 33. cap. 6. In iisdem argenti metallis invenitur, ut proprie dicamus, spumæ lapis candidæ, nitentisque, non tamen translucentis, Stimmi appellant, alii stibium, alii alabastrum, alii larbason. Ubi & pleniorum ejus descriptionem, usumque, quem apud antiquos obtinuit subjicit. Sunt qui vulgo Animonium appellatum putant, repugnante Plinii ac Dioscoridis descriptione.

STICHA, æ. f. [στίχα] Ex uva, quam Græci Sticham vocant, nos Apianam. Plin. lib. 14. cap. 9.

STIGMA, ætis. n. [στίγμα] Macula, punctum. Nota five signum quo quis inuritur, a στίγω, pingo. Martial. lib. 6. 64.

Stigmata nec vafra delebit Cinnamus arte. Plin. scribit stigmata deleri columbino fimo. Martial. lib. 12. 62.

Frons hæc stigmatate non meo notanda est. [Gloss. Græcolat. Στίγμα, Nota. στίγη, Punctum, στίγω, Stingo, Pingo.

Dignus stigmatate. Juven. 10. Sat. 183.

Tristitia fervorum stigmata delere. Martial. lib. 10. in Gallum, 56.

Stigmata alicui inscribere. Sen. lib. 4. de Benef. 37. Philippus ita exarsit, ut statim Pausaniæ mandaret, ut improbissimo hospiti stigmata inscriberet, ingratum hospitem testantia. Dignus quidem fuit, cui non inscriberentur illæ litteræ, sed insculperentur.

Stigmata militum, Qui militiæ erant adscripti, in eorum manibus stigmata notabantur, ut scribit Aetius. Veget. de Re Mil. lib. 1. cap. 8. Sed non itatim punctis signorum scribendus est tiro delectus. Et lib. 2. 5. Nam victuris in cute punctis milites scripti & matriculis inferti jurare solent. V. PUNCTUM. Idem & Fabricensibus hebat. Justinian. Arcad. & Honor. Stigmata, hoc est notæ publicæ fabricensium brachiis ad

imitationem tironum infligantur, ut hoc saltem modo possint lætantes agnosci. Turneb. Advers. 24. 12.

Stigma, per translationem pro Suggillatione & infamia. Sueton. in Jul. cap. 73. Valerium Catullum, a quo sibi vericulis de Mamurra perpetua stigmata imposta non dissimulaverat, satisficientem, eadem die adhibuit cœnæ: hospitioque patris ejus sicut consueverat, uti perseveravit.

STIGMATIAS, æ. m. [στίματιος] Servus punctus notis. Non. 1. 194. Stigmatias veteres punctos in notis dici voluerunt. Cic. 2. Off. 25. Qui fideliorum & barbarum & stigmatiam putaret, quam conjugem.

STIGMATICS, a, um. Adj. [στίματιος] Famofus & nocens, qui nota aliqua adustus est, ut semper appareat. Exemplaria quædam tribuunt, Ciceroni l. c. contra fidem Mff & Nonii.

STIGMOSUS, a, um. aliud Adj. [στίματός] Idem. Plin. 1. Epist. 5. ad Vocon. In quo Rusticum insectatur, atque etiam Stoicorum simiam appellat, adjicit Vitelliana cicatrice stigmofum.

STILBO, ðnis. V. STILPO.

STILBON, ontis. m. [Στίλβων] Mercurii stella dicitur: id est radians. Fit a verbo Græco σίλβω, replendo, quod ejus orbis splendeat. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Infra autem hanc stella Mercurii est, ea σίλβων appellatur a Græcis, quæ anno fere vertente, signiferum lustrat orbem: neque a sole longius unquam unius signi intervallo discedit, tum antevertens, tum subfequens.

STILICO, ðnis. m. [Σπλικόν] Honorii imperatoris focer, & Occidentis administrator, multis laudibus a Claudiano poeta celebratus. Bellipotens Stilico. Claud. 3. de Conf. Hon. 144.

Magnanimi virtus Stilicis. Claud. 1. in Ruff. 259.

Pulcher Stilico. Claud. de 6. Conf. Hon. 466.

STILICONIUS, a, um. Adj. [Σπλικόνιος] Claud. de Nupt. Hon. 177.

Agnoscat famulum virgo Stiliconia Pontum.

STILLA, æ. f. [στίλα, στίλαριος, Gl. L. G. & G. L.] dimin. a Stiria, ut ait Festus, accipitur pro Gutta: ut, Stilla olei. Martial. 3. 71. Apul. 1. Miles. p. 108. Elmenh. Et sanguinis eruptionem, utriculo admoto, excipit diligenter, ut nulla stilla compareat usquam. Vitruv. lib. 2. cap. 1. Fastigia facientes, luto inducto, proclinatis tectis stillicidia deducebant, per id stillæ decidit in impluvium. Verba Per id &c. non apparent in codd. emendatis. Plin. lib. 29. cap. 4. Ex eo quum opus sit ternis stillis additis in oleum. Cic. 3. de Fin. 45. Ut interit magnitudine maris Ægæi stilla muræ.

STILLATIM, Adv. ut Guttatim. Varro de L. L. 4. 5. Stillicidium, eo quod stillatim cadat.

STILLOSUS, a, um. Adj. Veget. 2. 54.

STILLICIDIUM, i. n. [στίλιον, στίλαριος, Gl. G. L.] quasi Stillarum cadium, eo quod stillatim cadat, ubi e tectis guttæ fluunt. Cic. 1. de Legib. 14. Quamobrem quo me vocas? aut quid hortaris? ut libellos conficiam de stillicidiorum, ac de parietum jure? Plin. lib. 17. cap. 12. Stillicidii brevis definitio est. Omnium quæ projectu frondis ita diffunduntur, ut per ipsas non defluant imbres, stilla sæva est. Ibid. Stillicidia pinus, quercus, ilicis, ponderosissima.

STILLO, [στίλλω, Gl. G. L.] ære. Guttatim fluere. Martial. lib. 1. 7.

Vivebant laceri, membris stillantibus, artus. Plin. lib. 28.

cap. 7. Et contra morsum ejusdem bibitur, stillaturus.

Stillare frequenter construitur cum Ablativo. Plin. Frutex est resina stillans.

Arbor stillavit sanguineis roribus. Lucan. lib. 7. 837.

Coma stillabat Tyrio rore. Tibul. lib. 3. 4. 28.

Dies stillat plumis. Stat. 3. Theb. 537.

Cernis inexperto rorantes sanguine ventos, Et plumis stillare diem? De cynis loquitur, qui in aère ab aquilis discerpebantur, quorumque plumæ & sanguis in terras defuebant.

Stillare cum accusandi casu. Plin. lib. 12. cap. 23. Africa Ammoniac lacrimam stillat in arenis suis. Hor. de Arte Poet. 429.

— etiam stillabit amicis

Ex oculis rorem. i. e. Illacrimabit gaudere se simulans. Lambir

In aurem stillare, Insuffurrare. Juven. 3. Sat. 122. i. e. Alicui alium clanculum noxiis mendaciis traducere.

STILLANS, antis. Partic. [στίλαζων] ut,

Culter stillans sanguine. Ovid. 2. Fast. 859.

Pugio stillans. Cic. 2. Philipp. 30. Ille qui stillantem per se pugiones tulit, is a te honoris causa nominatur.

Sidera stillantia sanguine. Ovid. 1. Amor. 8. 11.

STILLATUS, a, um. Partic. [στίλατος] Ovid. 2. Met. 364.

Inde fluunt lacrimæ, stillataque sole rigescunt

De ramis electra novis.

STILLATITIUS, a, um. Adj. [στίλατιος] ut, Refina stillatitia. Plin. lib. 16. cap. 11. Eadem refina, si cum aqua levius decoquatur, coleturque ruffo colore lentescit, ac stillatitia vocatur.

STILLATIVUS, a, um. Adj. Plin. Valer. 1. 18. Mel stillativum.

STILOBATÆ. V. STYLOBATÆ.

STILPO, ðnis. m. [Στίλπος] Megarensis philosophus, tempore primi Ptolema discipulus Pasicles Thebani, præfuit scholæ Megarensi, scripsit dialog non minus viginti. Auctor Suidas. De hoc Cic. in lib. de Fato, 15.

Lært. lib. 2. segm. 113.

Stilpo, Idem, qui Diodorum dialecticum pudore mori coegit, dum ei lurias quæstiones objiceret. Plin. lib. 7. cap. 53.

STILUS, i. m. [στίλος, Gl. G. L.] Sunt qui ex Gr. σίλος, Colum arcessunt. Sed in optimis codd. Latina littera per i scribitur, n Stylus.

Stilus significat Quicquid, vel ligneum, vel ferreum, vel alterius materiam acuminatum est. Columel. lib. 11. cap. ult. Deinde eas confecto æquinoctio paululum infra terram secare & ligneo stilo laxatis, vel rubi, ferulæ medullis, stercus immittere, atque ita femina cucumeris inferre.

Stilus, Primum illud teres virgultum, unde tandem fit arbor. Colum. lib. 5. cap. 10. Omnis autem nux unam radicem mittit, & simpliciter prorepat. Ibidem sub finem capit, Danda est opera, ut dum tene ramulos habent, veluti pampinentur, & ad unum stilum primo aut femina redigantur. Vulgus vocat, une tige, un fion, une verge.

Stilus, Instrumentum æneum, vel argenteum, nonnunquam & ferreum, quo in albo, id est in ceratis tabellis antiquitus scribebatur, ut nonnunquam libellis ligneis vel codicillis mercatores scribunt. Plaut. Bacch. 4. 4. 1.

Nunc tuabi, Pistoclere, ad Bacchidem atque effer cito.

P. Quid? c. stilum, ceram, tabellas & linum. Plin. lib. 34. cap. 14. Et stilo scribere intutum, ut vetustissimi auctores prodiderunt.

Acumen stili. V. Acumen in A C U O.

Vertere stilum, est Inducendi expungendique causa, stili partem acutam furrigere, qua scribimus: altera, quæ retusior est aut latior, proclinata, & scriptis delendis impacta. Nam antiquitus in tabellis ceratis scriptitabant stilo, seu graphio, cujus altera parte, nimirum acuta, per æquor cereum ducta, litteras exarabant, altera latiore rursus obliterabant, quod exarassent. Cic. 4. Verr. 101. Quum hæc ad istum afferrentur, timuit aliquando, & commotus est, vertit stilum in tabulis suis, quo facta, causam omnem everit suam. Hieronymus quoque meliorem stili partem vocat, quæ pejora de auctoribus confodiat eradatque. Sed & in Rufinum idem Hieronymus, Illico vertis stilum, & omnia, laudata prius, vituperas, de eodem ore & dulce proferens & amarum. In summa, Stilum vertere, est Mutare quod scripseris. Hor. 1. Serm. 10. 72.

Sæpe stilum veritas, iterum quæ digna legi sint Scripturus.

Stilus, pro Ipsa scriptione, vel Scribendi exercitatione, ut Stilus dicendi opifex. Cic. 7. Fam. 26. Cic. 1. de Orat. 150. Stilus optimus & præstantissimus dicendi effector ac magister.

Exercitatio & Stilus. Cic. 3. de Orat. 190. Hanc igitur ad legem, cum exercitatione, tum stilo, qui & alia, & hoc maxime ornat & limat, formanda nobis oratio est.

Exercitatus stilus. Cic. in Orat. 150. Sed tamen stilus exercitatus efficit facile hanc viam componendi.

Assequi stilo. Plin. 3. Epist. 2. Syllogismi circumscripti & effecti, quod stilo quoque assequi magnum est. i. e. Meditatione, tempore, scriptio- ne, cura, diligentia. [Loci nota falsa est.

Depascere stilo ubertatem orationis. Cic. 2. de Orat. 96. In summa ubertate inest luxuries quædam, quæ stilo depascenda est.

Prosequi aliquid stilo, id est scriptis, aliquid mandare litteris ad memoriam. Plin. 1. Epist. 8. ad Saturninum, Quid fuerit utilius, quam munificentiam rationem etiam stilo prosequi?

Requiescit stilus lectione. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Signare rem aliquam stilo. Patere. lib. 1. 16. pr. Nequeo tamen temperare mihi, quin rem, sæpe agitatam animo meo, neque ad liquidum ratione perductam, signem stilo. h. e. In mea includam historia.

Stilus, [φῆσις] Structura ipsa orationis. Ter. in prol. And. 12.

Dissimili oratione sunt factæ ac stilo. Ubi Donatus, Oratio, in sensu: stilus in verbis. Oratio, ad res: stilus, ad verbum.

Unus enim sonus est totius orationis, & idem stilus. Cic. de Clar. Orat. 100. Attico stilo scriptæ orationes. Cic. de Clar. Orat. 167.

Confusus stilus. Quintil. lib. 1. cap. 1. Tardior stilus cogitationem moratur, rudis, & confusus intellectu caret.

Mollior stilus. Macrobi. lib. 6. Saturn. cap. 3. ad finem.

Negligens stilus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Pressus demissusque stilus. Plin. 1. Epist. 8. ad Saturn. Onerabit hoc modestiam nostram, etiam si stilus ipse fuerit pressus, demissusque.

Rudis stilus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Tardior stilus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Conscribere scelera stilo impuro. Cic. de Arusp. Resp. 1.

Stilus, pro Punctione ac reprehensione aliquando accipitur, quæ scriptis & invectivis libellis fieri solet. Plinius in Præfatione, Quod si hoc Lucilius, qui primus condidit stili nasum, dicendum sibi putavit, &c. V. Nasus, pro Reprehensione, in NASUS. Cic. pro Cluent. 123. Si ideo quia subscripserint: videte quid agatis, &c. Censorium stilum, cujus mucronem multis remediis majores nostri reuderunt, æque posthac, atque illum Dictatorum gladium pertimescamus.

Dare pœnas stili. Cic. 6. Fam. 7.

STIMICON, Proprium pastoris cujusdam, apud Virg. 5. Ecl. 55.

Jampridem Stimicon laudavit carmina nobis.

STIMMI, indecl. V. STIBIUM.

STIMULUS, i. m. vel STIMULUM, i. n. [κέντρον σιδηρῶν, Gl. L. G. κέντρον, βύκετρον G. L.] proprie dicitur Fustis acutæ cuspidis, quo rustici boves suppingunt. Plaut. Truc. 4. 2. 54.

Nugæ sunt, si stimulos pugnis cædis, manibus plus dolet. Idem Aul. 1. 1. 9.

Si hodie hercle fustem ceperis, aut stimulum in manum, &c. Equorum stimuli. Ovid. 2. Met. 127.

Parce, puer, stimulis, & fortius utere loris.

Stimulorum seges, apud Plaut. Aulul. 1. 1. 6. esse videtur, In qua, velut segete, se stimuli cædenda & verberanda, ut in segete messores, exercent. Turneb. Advers. 24. 23.

Stimulus, per translationem, Quicquid nos pungit, & a quo vexamur. Plaut. Truc. 4. 3. 79.

Næ ista stimulum longe habet, quæ usque illinc cor pungit meum. Doloris stimuli. Cic. 2. Tusc. 66. Nam si omnia fugiendæ turpitudinis, adipiscendæque honestatis causa faciamus, non modo stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnamus licebit.

Invidiæ stimulus. Sil. lib. 7. 512.

— nec non Patrum Saturnia mentes

Invidiæ stimulo fodit & popularibus auris.

Veneris stimuli. Lucret. lib. 4. 1209.

Stimulus, Incitamentum quodvis, & irritamentum. ut Ires stimuli. V. A C R R Adj. Tacit. 1. Hist. 15. Secundæ res acrioribus stimulis animos explorant.

Accensæ stimulis majoribus iræ. Stat. 11. Theb. 497.

Addere stimulos. Lucan. 1. 263.

Adhibere stimulos. V. A D H I B E O.

Adigere stimulos. Sen. Epist. 71. Vides quemadmodum extrema quoque mancipia, ubi illis stimulos adigit dolor, excitentur.

Adjicere stimulos. V. A D J I C I O.

Admovere alicui stimulos. Cic. pro Sext. 12. Hic ego quid prædicem, quibus hic rebus Consulem ad rem gerendam excitavit, quos stimulos admoverit homini?

Adigitatus stimulis amoris. Ovid. 2. Fast. 779.

verttere stimulos cæci amoris. Virg. 3. Georg. 210.

condidit cæcos stimulos, i. e. Furores occultos. Ovid. 1. Met. 726.

VOL. IV.

Dare stimulos laudum, Exhortari ad laudes. Stat. 1. Achil. 203.

Frangere stimulos nequitia; Impetum femineum compefcere. Propert. lib. 3. 19. 10.

Incitat haud mollibus stimulis iras. Virg. 11. Æn. 452.

Movere acres stimulos irarum. Lucan. lib. 2. 324.

Subdere stimulos animo. Liv. 6. 34.

Subjectare stimulos lassio. Hor. 2. Serm. 7. 94.

Subest cæcus aliquis stimulus cordi. Lucret. lib. 3. 887.

Suffigere novos stimulos dolori, Occulte infigere. Sen. Theb. 206.

Vertere stimulos sub pectore alicui. Virg. 6. Æn. 101.

Stimulus, Instrumentum, quo rei & damnati vexati fuerunt. Plaut. Most. 1. 1. 53.

O carniicinum cribrum! quod credo fore:

Ita te forahunt patibulum per vias

Stimulis, si nosfer huc revererit fenex.

Stimulus, Instrumentum militare. Cæf. 7. Bell. Gall. 73. Ante hæc talea, pedem longæ, ferreis hamis infixis, totæ in terram infodiebantur, mediciscribique intermissis spatii, omnibus locis differebantur, quos Stimulos nominabant. [Conf. 82. 1. & Curt 4. 13. 3.]

STIMŪLO, [κέντρον], Gl. L. G.] ære. Stimulo laceffere, Pungere. ut Currum stimulare. Sil. lib. 16. 366. Currum pro Equis dixit.

Verbere caudæ stimulatit se leo. Lucan. lib. 1. 208.

Stimulo, Commoveo, Incito, [παραθύρω, ἐπέρω, Gl. L. G.] ut

Plaut. Cist. 2. 1. 4.

Jactor, crucior, agitor, stimulo, verfor in amoris rota miser.

Ter. Heaut. 2. 1. 11.

Magis me nunc amica dicta stimulant, da mihi, atque affer mihi.

Stimulare ad arma. Liv. 1.

Accendere & stimulare. Liv. 25. 13.

Stimulare & incitare. Liv. 3. 68. ad fin.

Iras functas stimulavimus, i. e. Compositam litem, & sopitam iracundiam iterum concitavimus. Stat. 12. Theb. 437.

Stimulat, Castigat. [καταπαύω, ἐπιπλήττω, Gl. L. G.]

Stimulare ac pungere. Cic. pro Rosc. Amer. 16. Hunc sibi ex animo scrupulum, qui se dics noctesque stimulat ac pungit, ut evellatis possulat.

Solitudo me stimulat. Cic. 12. Att. 13.

STIMULĀTUS, a, um. Partic. [κέντρον] ut, Animus rabie furenti stimulat. Catul. de Berynth. 64. 4.

Jurgia stimolata vino. Ovid. 1. de Arte Am. 591.

STIMULĀTIŌ, ōnis. f. [κέντρον] Gl. L. G.] Plin. lib. 35. cap. 2. Et erat hæc stimulatio summa, & ingens, exprobrantibus tectis, quotidie imbellem dominum intrare in alienum triumphum. Vetus codex legit, Et erat hæc stimulatio ingens, exprobrantibus, &c. Privata stimulatio. Tacit. 1. Hist. 90.

STIMULĀTOR, ōris. m. [κέντρον, κέντρον] Cic. pro Domo. 11. Si in causa fuit annonæ, seditionis quidem stimulator & concitator tu fuisti. al. Instimulator.

STIMULĀTRIX, icis. f. [κέντρον] Plaut. Most. 1. 3. 62.

In anginam ego nunc velim vorti, ut veneficæ illi

Fauces prehendam, atque enicem scelestam stimulatricem. conf. 46.

STIMULĒUS, a, um. Adj. [κέντρον] ut, Supplicium stimuleum. Plaut. Milit. 2. 6. 31.

Nisi tibi supplicium stimuleum deditur,

Dedecoris pleniorum herum faciam tuum. i. e. Cruciatu multu

stimulis infligitur.

STINGO, vel STINGUO, stinxi, stinctum, [σείνω] ære. Idem quod

Exstinguere. Cic. in Prognost. apud Prisc. lib. 10.

Ut quum luna means Hyperionis officit orbi,

Stinguntur radii cæca caligine tecti. Lucret. lib. 2. 827.

— ut cernere possis

Evanescere paulatim, stinguique colorem. Idem lib. 4. 1091.

Ut bibere in somnis sitiens quum quærit, & humor

Non datur, ardorem qui membris stinguere possit.

STIPA, V. STUPA.

STIPATOR, V. STIPO.

STIPES, itis. m. [σίληχος ἀκαρπον, δρύοχος, κερμῆς. Gl. L. G.] Fustis terræ defixus, ut ait Festus. Cæf. 1. Bell. Civil. 27. Fossas transversas viis præducit, atque ibi fudes, stipiteque præacutos defigit.

Defossus in agro stipes. Ovid. 2. Fast. 642.

Duri stipites. Virg. 7. Æn. 524.

Gravis stipes. Sen. Herc. fur. 13.

Inanis stipes. Ovid. de Nuce 32.

Nodoso stipite mactare aliquem. Ovid. 3. Fast. 751.

Quernus stipes. Ovid. 4. Fast. 331.

Ramoso stipite nixus. Ovid. 3. Fast. 751.

Vastus stipes. Senec. Herc. fur. 13.

Viridis stipes. Ovid. in Ibin, 337.

Stipes, per translationem accipitur pro Stulto, insulto, & fatuo. Ter.

Heaut. 5. 1. 4.

— nunc in me quidvis harum convenit rerum,

Quæ sunt dicta in stultum, caudex, stipes, asinus plumbeus.

Cic. in Pison. 19. Sed qui, tanquam truncus atque stipes, si sterisset modo, posset sustinere tamen titulum Consulatus.

Invenitur & Stips rect. fig. Gloss. Græcolat. Στίπης, Stips. Et Στίληχος, Stirps, codex, robor. [Ubi puto Stips scribendum.]

STIPHANA, Lacus in Amaliensium agro, piscifos, & variis piscibus abundans. Strab. lib. 12.

STIPHĒLUS, i. m. Unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, a Cæneo interfectus in ea pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commissa est inter Lapithas & Centauros. Ovid. lib. 12. Met. 459.

Quinque neci Cæneus dederat Stipelumque, Bromumque, &c. STIPO, [σίπηλον Gl. L. G.] ære. Claudendo coarctare, densareque, & quasi stipa sive stupa obturare, quod in navibus fieri videmus. Alii Stypo malunt scribere, a verbo Græco σίπω, id est uturo. Stingo, sed rectius illi qui per i scribunt, cum Varrone deducentes a Græco vocabulo σίπηλον. Varro de L. L. 4. 36. Virg. 3. Æn. 465.

— stipatque carinis

Ingens argentum, Dodonæosque lebetas.

Columel. lib. 9 cap. 13.

Quoniam, si non sperant ceras omnes liquoribus stipare, fetibus expleant. Virg. 1. Æn. 432. de apibus, — aut quum liquentia mella Stipant, & dulci distendunt nectare cellas.

Turba stipat fora. Lucan. ad Pison. 39. Stipare, vel Stipari Dep. [δουφρεῖν Gl. G. L.] Circumdare aliquem, defendendi illius causa. Virg. 4. Georg. 216.

Ille operum custos: illum admirantur, & omnes Circumstant fremitu denso, stipantque frequentes. Cic. pro Muren. 24. Catilinam interea alacrem, atque lætam, stipatum choro juventutis, vallatum indicibus atque sicariis. Idem pro Milon. pr. Non enim corona confessus vester cinctus est, ut solebat: non usitata frequentia stipati sumus. Idem 3. Philipp. 10. Senatam stipaverit armatis. Cæteris ministrum hunc stipantur. Stat. 3. Silv. 1. 87. Caterna magna stipante incessit. Virg. 1. Æn. 501.

Stipare Platona Menandro. Hor. 2. Serm. 3. 11. i. e. Tanquam stipatorem & comitem Platoni Menandrum adjungere: quod non philosophandi tantum causa, sed etiam sermones scribendi in villam fecisset, cum in sermonibus imitari solet lepores fælesque Menandri, Eupolidis, Archilochi. Ex Turneb.

STIPĀTUS, a, um. Partic. [πεποικιλῆς] ut, Stipata cohors, συνελθὼν πύγμα. Gloss. Latinogræc. Curia stipata verendis patribus. Ovid. 3. de Pont. 1. 143. Comitum turba stipata est dea. Ovid. 3. Met. 186. Virg. 11. Æn. 12. — omnis euni stipata tegebat Turba ducum.

STIPATIO, ðnis. f. [στίσις, Gl. G. L.] Ipse actus stipandi. Plin. lib. 10. cap. 22. Fessis proferuntur ad primos, ita ceteri stipatione naturali propellunt eos. Aggressionum, & entymematum stipatio. Quintil. lib. 5. cap. 14. Stipatio, [δουφροσία] Cic. pro Sull. 66. Ejus aspectus, concursatio, stipatio, greges hominum perditurum, metum nobis seditionesque afferrebant.

Stipatio, Multorum hominum multitudo densa & stipata. Plin. 4. Epist. 16. ad Paulin. Proxime quum dicitur apud Centumviro esse, ad eundem mihi locus, nisi a tribunali, nisi per ipsos iudices non fuit: tanta stipatione cetera tenebantur. Tant estoit la presse grande.

STIPĀTOS, ðris. m. [στίβωσις Gl. G. L.] Qui in navibus stipam sive stipam componit, inquit Serv. in Virg. 3. Æn. 456.

Stipatores, [δουφροῖ Gl. G. L.] Qui regum vel aliorum corpora custodiunt, a stipe, quam accipiebant: vel quod reges stipent, & undique circumdant. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de stipatoribus suis, qui scrutarentur arcus muliebres, &c. Idem 5. Verr. 65. Apronius stipatores Veneris secum habebat, ducebat eos circum civitates. Idem pro Lege Agrar. 2. 32. Janitores ex equestri loco, ducentos in annos singulos, stipatores corporis constituit, eosdem ministros & satellites potestatis.

Stipatores, ait Verr. dictos a stipe, quam mercedis nomine accipiant custodes cujusque corporis: unde stipam, in quam amphoræ, quum exstruuntur, formari solent. Fest. Idem alio loco, Stipatores, Corporis custodes, quos antiqui Latrones vocabant. i. e. Mercenarios, qui cum ferro velut circumdant regum corpora.

Stipator, Comes. Hor. 1. Serm. 3. 138.

STIPĀBĪLIS, e. Adj. [στίβωσιμος] Gloss. Græcolat. STIPIDŌSUS, a, um. Adj. Apul. de Herb. 67. Radix stipidofa. [An Stipitofa?]

STIPTICUS, V. STYPTICUS.

STĪPS, vel STĪPIS, is. f. [ἴριον, Gl. L. G. alt.] dicitur Pecunia, quam antiqui vel in ærarium reponerent, vel diis offererent, vel mendicis porrigerent ad sustentationem vitæ. Plin. 8. Epist. 8. pr. Eluctatusque facit gurgitem, qui lato gremio patet, purus & vitreus, ut numerare jactas stipes & relucens calculos possis. V. Buchn. not. conf. Lips. ad Tacit. 14. Ann. 36.

An στίπριον; Vide in Sportula ex Appiano. Fortasse pro Stipe, deinde & pro Stipendio, dictum στίπριον, ut apud Latinos, factum Stipendium a Stipe. H. St. Falli ipsum in στίπριον ibidem docuimus.

Stipem esse nummum signatum, testimonio est & id quod datur stipendium militi, & cum spondetur pecunia, quod stipulari dicitur. Festus. Mercenariæ stipsis ancilla, pro Scorto. Plin. lib. 10. cap. 63.

Cogere stipem, Mendicare. Cic. 2. de Legib. 22. Colligere stipem. V. COLLIGO.

Conferre stipem. Ulpian. de Collect. illic. Sed tenuioribus permittitur stipem mensuram conferre, dum tamen semel in mense cœant. Liv. 25. 12. Stipem minimam non confert hæc res. Columel. lib. 8. cap. 1. i. c. Fructum.

Ditantes omnia stipe largifica. Lucret. lib. 2. 627. Focillare miserum parva stipe. Lucan. ad Pison. 114.

Quærere opes parva stipe. Ovid. 4. Fast. 350. Spargere stipem. Plin. lib. 33. cap. 10.

Stipem, Ἐλεγκσύνην. Gloss. Latinogræc.

STĪPENDĪUM, i. n. [μισθὸς γραπωπῆς, μισθόφορος, ὀψώνιον στρατιωτῆς, στίπριον, Gl. L. G. μισθὸς εἰς στρατίην, G. L.] Æs militare, seu quod militibus datur. Varro de vit. Pop. Rom. Stipendium appellabatur æs, quod militi semestri aut annuum dabatur: cui datum non sit, propter ignominiam, ære dirutus esset. V. Non. 12. 53. Compositum nomen ex Stipe, & Pendo, quasi Stips ponderata sit. Ulpianus, De verborum signific. 1. Ager Stipendium, a stipe appellatum est, quod per stipes, id est modica æra, colligatur. Plin. lib. 33. cap. 3. Ubi de locutionibus ab allibus appensis ductis. Quin & militum stipendia, hoc est stipes pondera, stipendiosos, Libripendes dicuntur.

Vide STĪPS. H. St. Stipendium, quasi Stipendium a Stipe pendenda recte duci docet Voff. in Etymol. q. V. Nutante Varrone in 4. extr. de L. L.

Accipere stipendium. V. ACCĪPIO.

Afficere stipendium. Cic. pro Corn. Balb. 61. Idem in angustiis ararii viæ. Atorem exercitum stipendio affecit. V. AFFĪCIO.

Capere stipendium. V. CAPĪO.

Cogere stipendium. V. COGO.

Conferre stipendium. V. CONFĒRO.

Constituere stipendium militi. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Decernere triumphum alicui, ac stipendium. Cic. ad Brut. 17. & 1. Fam. 7. Stipendium Cæsari decretum est.

Metiri stipendium. V. METĪOR.

Numerare stipendium. Cic. in Pison. 88. Quid stipendium militibus per omnes annos a civitatibus, mensis palam propositis, esse numeratum? Perfolvere stipendium. V. PERŒOLVO.

Stipendium etiam significat Annum militiæ, quo miles meret, & per stipendia annos militiæ numerabant veteres. Hinc in Inscriptionibus antiquis, militavit annos vi vel xv, tot stipendia habere legimus, decem aut duodecim, quod est tot annis militasse. Plaut. Epid. 1. 1. 36.

Si in singulis stipendiis ad hostes exuvias dabit. Nep. de Cætone 24. 1. 2. Primum stipendium meruit annorum decem septemque. Tacit. 1. Ann. 36. Missionem dari vicena stipendia meritis, exauctorari qui sena dena fecissent. Inscriptio Transilvanica Albæ Julix, P. AELIVS. VETVSTINVS. MIL. LEG.

XIII. G. STIP. XV. VIX. AN. L.

Stipendiis duobus. Plin. lib. 7. cap. 28. Secundo stipendio dextram manum perdidit: stipendiis duobus ter & vicies vulneratus est.

Confectis stipendiis. Cic. pro Lege Manil. 26. Partem militum, qui jam stipendiis confectis erant, dimisit.

Emerita stipendia ambitionis, &c. Cic. de Senect. 49. At illa, quanti sunt, animum, tanquam emeritis stipendiis libidinis, ambitionis, contentionis, inimicitiarum, cupiditatum omnium, secum esse, secumque, ut dicitur, vivere?

Explere quadraginta stipendia. Tacit. 3. Ann. 33. pr.

Facere stipendia pedibus. Liv. 3. 27. V. FACĪO.

Facturos se stipendia equis promittunt. Liv. 5. 7.

Qui pedestria stipendia fecisset. Liv. 7. 13. pr.

Opulenta ac ditia stipendia facere. Liv. 21. 43. In oratione Annibalis, ad milites.

Imbui stipendiis castrensibus. Plin. 8. Ep. 14. Inde adolescentuli statim castrensibus stipendiis imbuebantur, ut imperare parendo, duces agere, dum sequuntur, assuescerent. V. IMBVO.

Mereri stipendia. Cic. pro Cæ. 11. Et 2. de Orat. 258. Quum Afellus omnes provincias stipendia merentem se peragrare gloriaretur. Et pro Muren. 12. Metere stipendia in bello. V. MĒTRO.

Stipendium quoque Tributum vocatur; Cæ. 1. Bell. Gall. 44. Stipendium capere jure belli, quod victores victis imponere consueverint. Tacit. 4. Hist. 74. Stipendia sine tributis haberi non possunt.

Dependere stipendium. Cæ. 1. de Bell. Gall. 44.

Imponere stipendium. Cæ. 1. de Bell. Gall. 44. & 45.

Pendere stipendium quotannis. Cæ. 1. Bell. Gall. 36. Liv. 2. 9.

Remittere stipendium. Cæ. 1. de Bell. Gall. 44.

Stipendium translate, pro Pœna. Hor. Epod. 17. 37.

Quæ finis, aut quod me manet stipendium? Catull. de Nuptiis Pelei & Thet. 173.

Indomito nec dira ferens stipendia tauro.

STĪPENDĪĀLIS, e. Adj. [μισθοφορικός] Quod pertinet ad stipendium. Sidon. 8. Epist. 9. 47.

Posit fœdere sub stipendiali.

STĪPENDĪĀRIUS, a, um. Adj. [μισθοφόρος, ὑποπέλις] Tributarius, qui solvendo stipendio obnoxius est, qui alio nomine vectigalis dicitur. Unde multi populi stipendiarii Reip. Romanæ dicebantur, qui solvebant stipendium. Cæ. 1. Bell. Gall. 30. Reliquasque civitates stipendiaras habent. Sic 36. Æduos sibi, quoniam belli fortunam tentassent, & armis congressi ac superati essent, stipendiaras esse factos. Et 7. Bell. Gall. 33. Ne stipendiariis Hedduorum expugnatis, euncta Gallia deficeret. Plin. lib. 3. cap. 3. Cic. 1. Verr. 7. Socii, stipendiarii que Pop. Rom. afflicti, miseri. Sic pro Corn. Balb. 24. Quæ pateant stipendiariis, pateant hostibus. Plin. lib. 5. cap. 4. Stipendiarium oppidum.

Stipendiarium vectigal, i. e. Certum. Cic. 5. Verr. 12. Inter Siciliam ceterasque provincias, Judices, in agrorum vectigalium rationibus hoc interest, quod ceteris aut impositum vectigal est certum, quod stipendiarium dicitur, &c. aut censoria locatio constituta est.

STĪPENDĪARIUS, i. m. [ὀψωνιάτης Gl. G. L.] Miles Vegetio dicitur, qui aliquot jam stipendia habet, Tironique opponitur, qui novellus est. Veget. de R. M. 1. 18. Non tantum a tironibus, sed a stipendiariis militibus saluto equorum districte est semper exacta. Annotavit Turneb. conf. Liv. 8. 8. pr.

STĪPENDĪŌSUS, a, um. Adj. [μισθοφορῆς] Stipendiosos Veget. vocat Ærarios milites sive mercenarios, qui stipendia faciunt: quamvis & Stipendiosi dicantur, Stipendios pleni: hoc est qui stipendia plurima fecerunt. Veget. de Re Mil. 1. 18. in Miss. conf. 2. 23.

STĪPENDĪOR, [μισθοφορέω] āri Stipendium recipere. Plin. lib. 6. cap. 19. Regi eorum peditum sexcenta millia, equitum xxx millia, elephantorum novem millia, per omnes dies stipendiantur. i. e. Stipendia faciunt & merent.

STĪPENDĪATUS, a, um. Partic. Sustentatus. Tertull. adv. Jud. cap. 9. Pannis armati & butyro stipendiati.

STĪPŪLA, æ. f. [καλάμη Gl. L. G. & G. L. κέρφος L. G.] a Stipa, sive Stupa deducitur; sive quod stupa nitar uratur, sive quod ea quoque stipari testorum rimæ confueverunt: Calamus est frumenti, puta tritici, hordei & similium, quod scilicet continet spicam. Plin. lib. 14. cap. 16. Proximum sit e milii femine maturo cum ipsa stipula. Virg. 3. Ecl. 27.

Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

Crepitans stipula. Ovid. 4. Fast. 781.

Fabalis stipula. Ovid. 4. Fast. 725.

Levis stipula. Virg. 1. Georg. 85.

Viridis stipula. Virg. 1. Georg. 315.

Volantes stipulæ. Virg. 1. Georg. 321.

Stipula, Quæ remanet in campo, demesso frumento. Ter. Adel. 5. 3. 62.

Meridie ipso faciam ut stipulam colligat.

STĪPŪLO, [ἰπρωτάω, Gl. G. L.] āre. & STĪPŪLOS, [ἰπρωτάω, Gl. G. L.] āri. verbum juris est, Postulare sibi promitti aliquid solemnibus verbis. Cic. 2. de Legib. 53. Si is, cui legatum est, stipulatus est id ipsum quod legatum est, ut ea pecunia ex stipulatione debeatur. Idem pro Rosc. Com. 13. Stipulatus es? ubi? quo die? quo tempore? quo presentis fuero? quis spondisset me dicit? nemo. Jurisconf. Si ita a te stipulatus fuero, quanto minus a Titio consecutus fuero, tantum dare spondes? non solet dubitari, quin si nihil a Titio fuero consecutus, totum debeas quod Titius debuerit. Columel. in præf. lib. 10. Fenoris tui, Si vine, quod stipulanti sponponderam tibi reliquam pensuunculam percipi.

Stipulo

Stipulor, Verbum commune est secundum Priscianum lib. 8. fol. 225. a. Aldi. quod tam in Activa, quam in Passiva significatione Ablativo jungitur, Stipulor a te, pro Interrogo te, & interrogor a te. Plin. 2. Epist. 11. non ita procul a fine. Nam & rationibus Marciani, & sermone, quem ille habuerat in ordine Leptitanorum, operam suam Prisco ad turpissimum ministerium commodasse, stipulatufque de Marciano quinquaginta millia denariorum probabatur. Plaut. Curc. 4. 1. 12.

Ibidem erunt scorta exoleta, quique stipulari solent. Suetonius, in 4. Prætorum, Lætoria (alii legunt Lex prætoria) quæ vetat minorem annis viginti quinque stipulari. i. e. Interrogari. Citat & alia Priscianus exempla.

Stipulum, verbum est antiquum, quod firmum significabat, hinc Stipulatio dicta, quod promissio stipulando facta firma esse debeat, auctore Paulo lib. Sententiarum 5. titulo 8. Vel dicitur Stipulatio a Stipe, id est pecunia, auctore Varr. 4. de L. L. extr. nam proprie de pecunia dicitur, licet ad alias quoque res referatur.

STIPULATIO, ðnis. f. [ἐπιράσις, Gl. L. G. & G. L. ἱκανοδωρία L. G.] Pomponius in l. stipulationum alia. D. de verb. oblig. Stipulatio est verborum conceptio, quibus is, qui interrogatur, daturum, facturumve se, quod interrogatus est, responderet. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 85. Utinam nulla stipulatio emptorem venditori obligaret: nec pacta conventaque impressis signis custodirentur, fides potius illa fervaret, & æquum colens animus. Cic. 16. Att. 11. Esti nondum stipulationes legeram. Idem 1. de Legib. 14. Stipulationum & iudiciorum formulas componam.

Justinianus Instituit. De verbor. obligat. dictam putat Stipulationem, quod stipulum apud veteres firmum appellabatur, forte a stipite descendens. Alciatus putat legendum ἄπο τῆς στυπυς. Sane stypos truncum & stipitem significat, omnemque arborem duram ac firmam. Omnis autem promissio stipulando facta debet firma esse. Varro tamen lib. 4. de L. L. extr. a stipe, id est pecunia, stipulationem dictam mavult. Nam proprie de pecunia dicitur, licet ad alias res etiam referatur. V. Fest. in Stipem. Formulas de stipulatione vide in titulo De verborum obligationibus, & titulis sequentibus. DD.

Stipulatio pure concepta. Paulus in l. 4. D. de pactis. Rescindenda stipulatio. Ulpian. in l. Jurisgentium. §. Item si quis. D. de pactis. Et si stipulatio sit interposita de his, pro quibus pacisci non licet: servanda non est, sed omni modo rescindenda.

Acceptam facere stipulationem, est Eum, qui per stipulationem promissit, obligatione liberare. Ulpianus, in l. Julianus. D. de do. ma. & me. except.

STIPULATIUNCŪLA, æ. f. dimin. [ἐπιρατησιόποιον] Cic. 1. de Orat. 174. Tu mihi, quum in circulo decipiari adversari stipulatiuncula, &c.

STIPULATUS, ðs. m. [ἐπιράτησα] Idem quod Stipulatio: Plinius 7. 47. Jovis, deorum summi, stipulatu. Al. Adstipulatu. Quintil. Decl. 12. Stipulatu legati nostri perimus. Ulpian. l. j. in princ. D. de verbor. oblig. Acquiret ei ex stipulatu actionem.

STIPULĀTOR, ðris. m. [ἐπιρατήτης] Qui per interrogationem obligat promissorem. Cic. pro Quint. 58. Litteræ P. Quintii, testes tot, quibus omnibus causa iustissima est cur scire potuerint: nulla cur mentiantur, quum a stipulatore tuo comparabuntur. al. Adstipulatore.

STĪRIA, æ. f. [ὁ τῆς ὑδατος κρυψίλιον κρύταλλον, Gl. L. G.] proprie est Aqua frigore concreta pendens, guttatimque stillans. Martial. lib. 7. 36.

Turpis ab inviso pendebat stiria naso. Virg. 3. Georg. 366. Stiriæque impexis induruit horrida barbis. Plin. lib. 34. cap. 12. Fit & pluribus modis, genere eo in scrobe cavato: quarum e lateribus destillantes hiberno gelu stirias, stalagmias vocant, neque est purius aliud, &c.

STIRIĀCUS, a, um. Adj. Solin. cap. 40. Ubi cum arefactum inolevit, guttis stiriæ legitur. De Syre.

STIRĪCIDĪUM, i. n. Festus; Stiricidium quasi stillicidium, cum stillæ concretæ frigore cadunt. Stiria epim principale est, stilla deminutum. V. STILLICIDIUM in STILLA.

STIRPS, stirpis. c. [ρίζα, Gl. L. G. & G. L. κέλεψ, παραφυάς, L. G.] Stirpes sunt Radices, seu virgulta, quæ de radicibus nascuntur. Ea & Germina dicuntur, hinc & Germinalis arbor. Paulus in l. Silva cædua. D. de verbo. signif. Silvam cæduam. Servius esse putat, Quæ succisa rursus ex stirpibus aut radicibus renascatur. Ex Alciato. Cic. 7. Verr. 101. Ego naves inanes fuisse dico: remiges, nautasque dimissos: reliquos stirpibus vixisse palmarum.

Stirps, quum de arboribus dicitur, m. g. est. Virg. 12. Æn. 208. Quum semel in silvis imo de stirpe recifum. V. ibi Serv. Pier. & de la Cerd. Voff. de Analog. 1. 23. extr. p. 523. ed. Blæv.

A stirpe, pro Stirpitis, vel funditus. Liv. 44. V. A vel AB præpos. Committere stirpes ramis. Lucret. lib. 5. 1364.

Cum imis stirpibus evellere aliquid. Virg. 2. Georg. 209. Obruere stirpes arvo. Virg. 2. Georg. 24.

Invenitur etiam fem. Hor. 3. Carm. 29. 37. Stirpesque raptas, & pecus, & domos. Columel. lib. 2. cap. 2. Præfractas stirpes.

Octogenæ stirpes. V. OCTOGENUS in OCTO.

Validæ stirpes. Virg. 2. Georg. 367.

Stirps, quum de homine dicitur, f. g. est, teste Servio. Virg. 7. Æn. 293.

Heu stirpem invifam. Idem 3. Æn. 94. — quæ vos a stirpe parentum

Prima tulit tellus. [In hoc & seq. non apparet genus. Stirpes sceleratorum hominum. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 33.]

Auctor stirpis. Sen. Agamem. 4. Antiqua a stirpe ortus. Virg. 1. Æn. 171.

Divinæ stirpis alumnus, Æsculapius Apollinis filius. Ovid. 2. Met. 633. Egregia Priami de stirpe. Virg. 5. Æn. 297.

Humili de stirpe creatus. Ovid. 14. Met. 699. Lemniaca stirps. V. LEMNOS.

Nefanda stirps. Sen. Agamem. 41. Præclara stirpe deorum. Virg. 4. Georg. 322.

Ultima stirps. Sen. Herc. fur. 4. Stirps, Proles, soboles. Stat. 1. Silv. 2. 172. Nec formæ, nec stirpis egens. Feminea stirps. Ovid. 13. Met. 651. Al. Sors.

Virilis stirps. Ovid. 13. Met. 529. Stirps quaestionis, Origo, fundamentum: per translationem. Cic. 4. de Finib. 5. Differo eam partem, quæ quasi stirps est huius quaestionis.

Altæ stirpes stultitiæ. Cic. 3. Tusc. 3. Audeamus, non solum ramos amplectere miserantur, sed omnes radicem fibras evellere: tamen aliquid relinquetur fortasse, ita sunt altæ stirpes stultitiæ.

STIRPĪTUS, Adv. [ρίζη Gl. L. G.] i. e. Radicitus. Cic. 4. Tusc. 83. Hunc errorem, quasi radicem omnium malorum, stirpitis Philosophia se exacturam pollicetur.

STIRPESCO, [ρίζοφύττωμαι] ðre. In stirpem converti. Plin. lib. 19. cap. 8. Sarriri jubet idem, non ante, quam asparagus natus fuerit, ne in sarririendo radices vexentur, ex eo velli asparagum ab radice. Nam si defringatur, stirpescere & intermori.

STĪVA, æ. f. [ἰχίτη τῆς ἀρόρης, Gl. L. G. & G. L.] Aratri manica, nempe quæ tenetur manibus cum aratur. Virg. 1. Georg. 174. Stivaque, quæ currus a tergo torqueat imos. Dicta Stiva a stando, quia per eam regula stat, & quasi temo inter boves. Columel. lib. 1. cap. 9. Quod in re rustica nullo minus opere fatigatur prolixior, quia in arando stivæ pene rectus innititur. conf. Varr. de L. L. 4. 31.

Innixus stivæ arator. Ovid. 8. Met. 218. Premere stivam. Ovid. 4. Fast. 825.

S T L

STĪLĀTA, vel STĪLATTA, æ. f. [παραπλήσιος ἄδω Gl. L. G.] Genus navigii (inquit Festus) latum magis quam altum: a latitudine sic appellatum: sed ea consuetudine qua Stlatum, pro Latum, Stlitum, pro Litum dicebant antiqui: qui dictionibus ab L incipientibus, s & r litteras præponere solebant: ut etiam Quintil. docet lib. 1. cap. 4. de Grammatica, sive de litteris & earum potestate. V. Festus, & Gell. 19. cap. ult. Aufon. Epist. 22. 23.

Phaelis, lintribus, stlatis, rate, Turnim & Garumnam permeat.

STĪLATĀRIUS, a, um. Adj. Quod mari portatum est, quasi stlata advectum. Petron. cap. 108. Bellum stlatarium, i. e. Navale. Juven. 7. Sat. 134.

Spondet enim Tyrio stlataria purpura filo. Stlatariam purpuram alii intelligunt Vestem purpuream latam & amplam: ut sit Latus clavus, seu vestis lenatoria. [Illecebrosa, ut vult Schol. vet quem omnino V.]

STĪLATĀRIUS, vel STĪLACTĀRIUS, i. m. [εργάριον, Gl. L. G.] Qui stlata vehit: sicut a Scapha, Scapharius [Sed Græca vox Lat. Gloss. in Græcolat. exp. Adulator, Ambitiosus, quasi a Stlataria purpura.]

STĪLEMBUS, i. m. Gravis & tardus. Lucilius, — Apulidæ pedibus stlembum. dixit, cum refert equum pigrum & tardum. Festus.

STĪLĪNQVĀDRUM, Στλήρον, ἄνσηρον, Gloss. Latinogræc.

STĪLĪPES, Δικταίρες, Ibid. [An Stlites? Neutrum satis intelligo.]

STĪLVDĪO, Χαμακόκιον. Ibid. [ἴσως Χαμακόκιον.]

STĪLVDVS, i. m. Sonus qui ex inflatione buccarum erumpit. Perf. 5. Sat. 13. Nec stlopo tumidas intendis rumpete buccas. Alii scribunt Sclopo. q. V.

S T O

STO, steti, statum, [ἵστημι, Gl. L. G. & G. L.] stire. In se, sua mole consistere, cui opponitur Sedere. Plaut. Capt. prol. 1.

Hos, quos videtis stare hic captivos duos, Illi qui stant, hi stant hic ambo, non sedent.

Sta illico. G. hem! Ter. Phorm. 1. 4. 18. Stant adversis vestigiis contra nostra vestigia Antipodes. Cic. 4. Acad. 123.

Ad undam stare. Virg. 4. Georg. 355. Ad curiam. Cic. 2. in Catil. 5. Hos, quos video volitare in foro, quos stare ad curiam, quos etiam in Senatum venire, qui nitent unguentis, qui fulgent purpura, &c.

Ad cyathum stare, Stantem ministrare. V. CYATHUS. Ad Senatum in Capitolio. Cic. 4. Acad. 137.

Ad verbera stare. Ovid. 1. Amor. 6. 19. In æquo alicui stare, Consistere, Æqualem esse. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 29. Quod infra deos sumus, quod non in æquo illis sumus, quod non in æquo illis stetimus.

Animis stare, Animum non abjicere. Cic. 5. Att. 18. Stamus animis: & quia consiliis: ut videmur, bonis utimur, speramus.

Animo stare, & Desipere, contraria. Hor. 2. Serm. 3. 213. Ante pedes alicujus stare, Coram aliquo. Virg. 9. Æn. 381.

Ante oculos nostros stetit. Ovid. 1. Amor. 5. 17. Stare circum, pro Circumstare. Virg. 10. Ecl. 16.

In conspectu stare. Liv. 27. Contra. Virgil. 5. Æn. 477. Dixit & adversi contra stetit ora juveni.

In iudicio stare. Estre en jugement. H. St. Juxta aliquem stare. Stat. 11. Theb. 618. Pariter stare. Ovid. 4. de Pont. 9. 107.

Stant mihi cum domina prælia dura mea. Propert. lib. 3. 5. 2. i. e. Non exercemus prælia. [Immo Exercemus. Sed Broeckh. mavult Sunt. Cui est Eleg. 3. v. 24. Malim Stent. i. e. Decreta, stata sint.]

Pretium stat merci. Plaut. Milit. 3. 1. 130. Procul stare. Tibul. 1. 6. 42.

Propius stare. Hor. de Arte Poet. 361. Sanguis stetit, Substitit hæmorrhagia. Plin. Epist. 154.

Suppliciter stabat. Hor. 1. Serm. 8. 32. Stare de inanimatis etiam dicitur, ut navis, flumen, currus, fol quoque & luna stare dicuntur. Plaut. Amph. 1. 1. 120.

Neque se luna quoquam motat, itaque uti exorta est semel. Al. Atque. Paulo post

Ita statim stant signa, neque nox quoquam concedit die. Virg. 8. Æn. 233.

Stabat acuta flix. Stat. 12. Theb. 415. — stentes stabant ad flumina stivæ.

Ager stat sentibus, apud Cæcilium, pro Horret.

Pp 3 Fabula

Fabula dicitur stare. Ter. in prol. Hec. 15.

Partim sum earum exactus, partim vix steti. Ubi Donatus, Agitur fabula quum recitatur: stat quum placet. Hor. 2. Epist. 1. 76.

Securus cadat, an recto stet fabula talo.

Mare placidum stat ventis. Virg. 2. Ecl. 25.

Mens stetit in dubio. Lucan. lib. 7. 246.

Nox stetit ante oculos meos. Ovid. 3. Amor. 5. 45.

Stare, In sententia manere. Cic. ad Brut. 10. Qui si steterit idem, mihi que paruerit, &c. conf. infra.

Conditionibus & conventis stare. Cic. 7. Att. 15. Omnes cupiebant Cæsarem stare, abductis præfidiis, conditionibus his, quas tulisset.

Conventis stare. Cic. 3. Off. 95. Facere promissa, stare conventis, reddere deposita: commutata utilitate fiunt inhonesta.

Decreto Senatus stare, pro Obedire, & non provocare. Cæs. 6. Bell. Gall. 12. Fides parum stat apud eum. Plaut. Pseud. 1. 5. 62.

In fide stare, Peristere. Cic. pro Rabir. 28. At si fides Saturnino data est, quod abs te sapissime dicitur, non eam C. Rabirius, sed C. Marius dedit, idemque violavit, si in fide non stetit.

Ad finem stare, Durare usque ad extremum. Ovid. 2. Amor. 6. 14.

Firmum stare, Non moveri sententia, constantem esse. Livius 22. 9. Resistes autem adversus famam, rumoresque hominum, si satis firmus steteris.

Eo quod judicatum est stare. Cic. 2. de Finib. 47. Nec enim satis est judicare quid faciendum, non faciendumve sit: sed stare etiam oportet eo, quod sit judicatum. i. e. Obtemperare, assentiri, fidem habere, hære, vel peristere.

In eo quod ostenderit, stes. Cic. 2. Att. 4. Si in eo, quod ostenderit, non stat, mihi maxime placeat, ea quæ male empta sunt reddi.

Judicio alicujus stare, pro Ejus judicio adhærere, obtemperare, assentiri. Cic. 8. Att. 4. Dionysius quidem tuus potius, quam noster, cujus ego cum satis cognossem mores. tuo tamen potius stebam judicio, quam meo, &c. Idem 2. Tusc. 35. Stabam judicio multitudinis.

Judicata re stare. Cic. pro Flacc. 65. Re judicata stari ostendit placere.

Pacto stare. Liv. 9. 11. pr. Quin tu, Spuri Postumi, si deos esse censes, aut omnia irrita facis, aut pacto stas?

Promissis stare. Cic. 1. Off. 32. Jam illis standum non esse quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiserit?

Sententia stat, pro Immobile & fixum est. Ter. Eun. 2. 1. 18. Vide quid agas. P. H. stat sententia.

Cum Abl. Plaut. Curc. 2. 1. 35.

Quod eis respondi, ea omnes stant sententia. Liv. 34. conf. Stat, Certum est, infra.

In eadem sententia stare. Liv. 4. 44.

Stare & Fugere, contraria. Cic. 2. Tusc. 54. Abjecto scuto fugiat quantum possit, ob eamque causam pereat nonnunquam, etiam integro corpore, quum ei qui steterit, nihil tale evenerit.

Acies stat. Quintil. lib. 6. cap. 4. De altercatione. Lucan. lib. 7. 216. — stetit ordine certo Infelix acies.

In acie stare. Cic. 10. Fam. 23. Tu, mi Cicero, quod adhuc fecisti, idem præsta, ut vigilanter nervoseque nos, qui stamus in acie, subornes.

A me stat. V. in A præpositione, A me stat.

Vide in seq. Stare a mendacio. Sic dicitur Stare a partibus alicujus. H. St. A causa bonorum stare. Cic. de Clar. Orat. 273. Talis Trib. pleb. fuit, ut nemo, contra civium perditorem popularem turbulentamque dementiam, a Senatu, & a bonorum causa steterit constantius?

Ab adversariis stare. Cic. 1. de Invent. 81. Ego horum unumquodque in reprehensione, aut non esse signum, aut parum magnum esse, aut a se potius, quam ab adversariis stare.

Stare cum Adverbio per locum significante, ut Hac, Illac, Qua, &c. Ovid. 1. de Pont. 1. 12.

Qua steterant artes, pars vacat illa tibi. [Supple Parte.]

Contra aliquem stare. Virg. 5. Æn. 414.

Hic magnum Alciden contra stetit.

Contra studium alicujus. Cic. de Clar. Orat. 128. Quum is contra populi studium stetit.

Contra aspera tela stetimus. Virg. 11. Æn. 282.

Contra verum a mendacio stare. Cic. 1. de Invent. 4. Quibus in controversiis, quum sæpe a mendacio contra verum stare homines confuescerent, dicendi assiduitas abluit audaciam.

Cum aliquo stare, pro Partes ejus sequi, & ei favere. Ter. Phorm. 1. 2. 39. In ejus parte stamus, pro quo facimus, inquit Donatus. Liv. 26. 41. Quid igitur minus conveniat, milites, quam quum aliæ super alias clades cumulerentur, ac dii prope ipsi cum Annibale starent, &c. Cic. 4. de Finib. 45. Mihi autem æquius videbatur, Zenonem cum Polemone disceptantem, a communibus vitiis progredientem videre, ubi primum insisteret, & unde causa controversiæ nasceretur: non stantem cum his, qui ne dicerent quidem sua summa bona a natura profecta. Idem 2. de Invent. 142. Quemadmodum ei dicebamus, qui a scripto diceret, hoc fore utilissimum, si quid de æquitate ea, quæ cum adversario staret, derogasset: sic huic, &c.

Loco stare. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 42. Tertiæ cohortis Centuriones ex eo, quo stabant, loco recesserunt. Virg. 3. Georg. 84.

— tum si qua sonum procul arma dedere,

Stare loco nescit. Lucan. lib. 1. 144. — sed nescia virtus Stare loco.

Pro aliquo stare. Quintil. lib. 5. cap. 11. Pro Juba atque Afris inimicissimis Pop. Rom. stetit. Liv. 38.

Ratio & fortuna cum aliquo stat, Quum quid jure facit, & fortuna arri-dente. Liv. 5.

Auctore certo stare. Liv. 8. 40. Nec quisquam æqualis temporibus illis scriptor exstat, quo satis certo auctore stetur. Hujus formæ est illud Quintil. lib. 7. cap. 1. Verbis ne legis standum sit, an voluntate.

Consilio alicujus stare. Liv. 7.

Jurejurando alicujus stare. Quintil. lib. 5. cap. 6.

Memoria stare eos dicit Seneca, qui nihil habent præter memoriam, Epist. 33. Viro captare sterculos turpe est, & fulcire se notissimis & paucissimis vocibus, & memoria stare.

Opinione alicujus stare. Cic. pro Cluent. 96. Et si uterque Censor Censoris opinione standum putavit, quid est quamobrem quisquam nostrum Censorias subscriptiones orines laxas, & in perpetuum ratas putet esse oportere?

Verbis legis stare. Quintil. lib. 7. cap. 1.

Voluntate stare. Quintil. lib. 7. cap. 1.

Per me stat, per te, per illum, quo minus id fiat, Quum ego, aut tu, aut ille causa fumus, ne quid fiat. Plin. lib. 18. cap. 28. Non stat per me, quo minus cælum intelligas, & cælestia scias. Quintil. lib. 3. cap. 8. Non per me stetit, sed per illa. Ter. And. 4. 2. 16.

Si poterit fieri, ut ne pater per me stetit credat, Quo minus hæ fierent nuptiæ, volo.

Si per eum non stetit parere defuncti voluntati. i. e. Quin pareretur, &c. Scævola in 1. Pater. §. Tusculanus. D. de legat. 3.

Stat, Constat, & in pretio est. Liv. 23. 30. Multorumque sanguine ac vulneribus ea Pœnis victoria stetit. Gellius, Magno ei stetit ea nocte absentem fuisse. Quintil. Decl. 13. Quanti steterit mihi quod semel impetrata non feci. Plin. Epist. 155.

Morte stetit. Patere. lib. 2. 64. Utrique vindicta libertatis morte stetit. Leur cousta la mort, leur cousta la vie.

Precio magno stare, Constare magno pretio. Hor. 1. Serm. 2. 122.

Stat illi res centum talentis. Liv. 34. 50.

Stare, Positum esse: & cum In constructur. Virg. 1. Æn. 650.

Omnis in Ascanio cari stat cura parentis. Aliter Sil. 17. 401.

In ducibus stabat spes & victoria solis.

Aliquando sine præpositione In. Plaut. Capt. 3. 5. 82.

Perculum vitæ meæ tuo stat periculo.

Stare, Manere, & ad multum tempus durare. Cic. 1. de Legib. 2. Multaque alia multis locis diutius commemoratione manent, quam natura stare potuerunt. Virg. 2. Æn. 56.

Trojaque nunc stares, Priamiq; arx alta maneres.

Ad eam diem stetit civitas illa Lycurgi legibus, Substitit. Liv. 39. 33.

Fide stare. Liv. 23. 48. Nisi fide staret resp. opibus non staturam.

Fiducia belli stetit auxiliis Palladis. Virg. 2. Æn. 163.

Gratia facti. Virg. 4. Æn. 539.

Et bene apud memores veteris stat gratia facti.

Imperium puero stetit Liv.

Instituta alicujus servandis stare dicitur urbs. Cic. 4. Acad. 3. In eodem tanta prudentia fuit in constituendis temperandisque civitatibus, tanta æquitas, ut hodie stet Asia Luculli instituta servandis, &c.

Jus exemplis stat. Liv. 27.

Loco meliore stare, per translationem. Cic. in Sallust. 6. At quanto meliore loco Resp. staret, si tu par ac similis scelestorum civium, una cum illis annumeratus esses.

Ordine stare. Quintil. lib. 7. cap. 1. Nec mihi videntur errare, qui ipsam rerum naturam stare ordine putaverunt.

Per aliquem stare, pro Manere in statu. Cic. 13. Fam. 30. Quam patrem in Rep. causamque defenderim, per quos homines ordinesque steterim, quibusque munitus fuerim, non ignorabas.

Statu eodem stare. Cic. 2. Off. 3. Atque utinam Resp. stetitset, quo ceperat, statu. Liv. 21. 62.

Vi sua stare. Ovid. 6. Fast. 299.

Stat vi terra sua, vi stando Vesta vocatur.

Stare, pro Dignitatem & auctoritatem suam retinere. Cic. 1. Fam. 41. Ad xvi Cal. Febr. quum in Senatu pulcherrime starem, quod jam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie ejus diei fregeramus, &c.

Idem 6. Fam. 6. Quum me ex Rep. expulissent ii, qui illam cadere posse, stante me, non putaverunt, memini me, &c.

Stat, Certum est, decretum est, in animo fixum est. Virg. 2. Æn. 750.

Stat casus renovare omnes, omnemque reverti

Per Trojam. Idem 12. Æn. 678.

Stat conferre manum Æneæ [Additur sæpe Mihi. conf. Sententia stat.]

Non adhuc stat, pro Non constat, certum, vel deliberatum est. Cic. 3. Att. 13. Hinc si aliquid a comitiis audierimus, nos in Asiam convertemus, neque adhuc stat, quo potissimum: sed scies.

Stet illud nobis, pro Certum & deliberatum sit. Cic. 9. Fam. 2. Sed hæc tu melius: modo stet nobis illud, una vivere in studiis nostris, a quibus antea delectationem modo petebamus, nunc vero etiam salutem.

Statur, Impersonale. Plaut. Pseud. 1. 5. 42.

Salve. quid agitur? P. Itatur hic ad hunc modum. Ter. Eun.

2. 2. 40. pro Quid agis? sto, inquit Donatus.

Penultimam in Steterunt corripuit. Virg. 2. Æn. 474.

Obstupui steteruntque comæ.

Gerund. Virg. 5. Æn. 384.

Quæ finis standi?

Standum est epitolis Domitiani. Plin. lib. 10. cap. 62.

STANS, antis. Partic. [stans] Cic. 2. in Catil. 2. Quod incolumes cives, quod stantem urbem reliquit, quanto tandem illum mærore afflictum esse & profligatum putatis?

Anni stantes in limine vitæ. Stat. 2. Silv. 1. 38.

Freta stantia, Quieta. Ovid. 7. Met. 201.

Oculi stantes, Exstantes vel immobiles. Ovid. 6. Fast. 133.

Grande caput, stantes oculi, rostra apta rapinæ. Describit

Striges.

Paludes stantes. Hor. 3. Carm. 27. 9.

Vina stantia gelu. Ovid. 4. de Pont. 7. 8.

Stans pede in uno. Hor. 1. Serm. 4. 9.

— in hora sæpe ducentos,

Ut magnum, versus dictabat, stans pede in uno. i. e. Temporis momento Lucilius vena facili plurimos versus effundebat. Nam uno pede qui stat, adversarium se nullum, vel non fortem habere credit.

Cum enim uno pede nos sustinentes pendeamus & vacillemus, securus esse videtur, adversarii que vires contemnere, qui sese non utroque pede firmat stabiliter: unde & Omni pede standum Quintilianus usurpat, pro Omni contentione totisque viribus. Ex Turneb. Advers. 7. 19.

STĀTŪRUS, a, um. aliud Partic. [stativus] Plin. lib. 25. cap. 13. Anaxilaus auctor est, mammæ a virginitate illitas, semper staturas.

Hinc acies statura ducum. Stat. 2. Theb. 566.

STĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [stativus] Firmus. Plin. lib. 18. cap. 29. Jam primum hanc injuriam omnibus annis accidere non posse propter statos siderum cursus. Idem lib. 2. cap. 13. [A Sisto, puto, non a Sto esse.]

Dies status cum hoste vocatur, qui judicii causa est constitutus cum peregrino. Ejus enim generis ab antiquis appellabatur, quod erant pari jure cum pop. Rom. atque hostire ponebatur pro æquare. Plaut. in Curcul. 1. 1. 5.

Si status condictus cum hoste intercedit dies,

Tamen est eundem, quo imperant, ingratius. Festus. Cic. 1.

Offic. 37. Indicant xii Tab Aut status dies cum hoste.

Dies status. Plin. 9. Epist. 39. ad Mustium, Aedes, vetus sane, & angusta, quum sit alioqui stato die frequentissima. i. e. Festo die. Plin. lib. 10. cap. 29.

Febris stata. V. FEBRIS.

Forma stata, ea antiquis dicebatur, Quae a nimiae pulchritudinis periculo, & a summo deformitatis odio vacat, velut forma quadam media. Ufus est Ennius in Menalippa, ubi eas fere feminas ait incolumi pudicitia esse, quae stata forma forent. Refert Gell. lib. 5. cap. 11.

Lux stata. Stat. 5. Theb. 476.

Reditus stati. Plin. 5. Epist. 14. Idem Statum reditum vocat, 3. Epist. 19. ad Calvium, Constant campis, vineis, silvis, quae materiam, & ex ea reditum, sicut modicum, ita statum praestant.

Sacra stata. Ovid. 1. Fast. 660.

Sacrificium solenne & statum. Cic. 1. Tusc. 113. Quum enim illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi jus esset, fatis longe ab oppido ad fanum, &c. Sic Liv. 23. 35. Et 40. 4.

Sacrificia stata sunt, quae certis diebus fieri debent. Cato in ea, quam scribit de L. Veturio, De sacrilegio commissio cum ei equum ademit; quod tu, quod in te fuit, sacra stata, solennia, capite sancta, deseruisti. Festus.

Tempestates. Plin. 2. 39.

Tempora. Lucan. 10. 240.

Tempus statum. Plin. lib. 9. cap. 23.

STATA MATER, Vesta dicta est, ut Graecis Ἑστία. Festus, Statae matris simulacrum in foro colebatur, postquam id collustravit, ne lapides igne corrumperentur, qui plurimus ibi fiebat nocturno tempore, magna pars populi in suos quisque vicus retulerunt ejus Deae cultum. Scalig. Postquam id Coelius stravit.

STĀTUS, ūs, m. [στατός, Gl. L. G. & G. L. πῆξι, L. G.] proprie Actus standi. Gell. lib. 2. cap. 1. Stare solitus Socrates dicitur, pertineti statu, perditus atque perniox.

Status, Habitus. Plaut. Amph. 1. 1. 110. Ter. Eun. 3. 5. 50.

Tum equidem istuc ostuum impudens videre nimium vellem,

Qui esset status, flabellum tenere te, asinum tantum. Cic. 3. de

Fin. 56. Per se ut quidem habitus oris & vultus, ut status & motus, in quibus sunt praeponeunda quaedam & rejicienda. Idem in Brut. 59. Motu sic utetur, ut nihil superfluum in gestu. Status erectus, & celsus, rarus incessus, nec ita longus.

Sic Cicero & in Officiis Status & motus corporis. Laet. lib. 3. In terram procumbere ne, si velimus, quidem possumus: quorum status rectus est. H. St. Locum Cic. hunc, puto, intelligi voluit 1. Off. 128. Status, incessus, sessio, accubatio, vultus, oculi, manuum motus, teneant illud decorum. Lactantii habentur verba lib. 3. cap. 10. extr. conf. eundem 7. 9. 11. edit. Cellar. Apud Ter. Status pro Positura qualicunque corporis poni videtur, ut apud Nepotem in Chabr. pr. conf. Cic. in 3. Verr. 57. ubi in Pediani Comment. vocabula Figura & Status male a librariis permutata puto.

Status statuae. Cic. 6. Att. 1. Quam statuam esse ejusdem, status, amictus, annulus, imago ipsa declarat. conf. Nepot. l. c.

Status bruti animalis. Columel. lib. 7. cap. 9.

Mediocris status sermonis. V. MEDIOCRIS.

Status animi pellere ictu. V. ICO, icis.

Indecorus status. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Minax status, Habitus aut gestus minax. Hor. 3. Carm. 4. 54.

Status pro Fortunae conditione, ordine, loco, casuque: variis verbis jungitur.

Rerum mearum status. Ovid. 7. Met. 507.

Amplus status. V. AMPLUS.

Basilicus status. V. Basilicus, in BASILICA.

Incolumis status. V. INCOLUMIS.

Amittere statum vitae. Cic. 10. Att. 4. Non enim quam dignitatem, quos honores, quem vitam statum amiserim, cogito: sed quid consecutus sim, quid praestiterim, qua in laude vixerim.

Collocare aliquem Reip. statum. Cic. ad Brut. 16. Qua nobis auctoritate opus est ad collocandum aliquem Reip. statum.

Collocare in statu amplissimo. Auctor ad Heren. lib. 4. 24. Quum nobis facultatem fortuna dedisset, iniquum erat in eorum supplicio consumere, quos eadem fortuna paulo ante in amplissimo statu collocarat.

Concidere ex amplo statu. Cic. 3. Att. 10. Equis unquam ex tam amplo statu, in tam bona causa, tantis facultatibus ingenii, consilii, gratiae, tantis praesidiis bonorum omnium concidit?

Consistere in aliquo statu. Cic. Quod si (ut spero) victis hostibus nostris veneris, auctoritate vestra Respub. exfurret, & in aliquo statu consistet.

Convellere aliquem de statu. Cic. 8. Att. 23. Quae me convellerunt de pristino statu, jam tamen, ut ante ad te scripsi, labantem.

Convellere Reip. statum. Cic. in Pison. 4. Ego adolescentes bonos & fortes, sed usos ea conditione fortunae, ut si essent magistratus adepti Reip. statum convulsuri viderentur, meis inimicitiiis, nulla Senatus mala gratia, comitorum ratione privavi.

Declinare de statu suo. Cic. de Provinc. Consul. 41. Quamvis excipere fortunam, subire vim atque injuriam malui, quam aut a vestris sanctissimis mentibus dissidere, aut de meo statu declinare.

Deducere aliquem de statu vitae suae. Cic. 4. Verr. 10. Fecerunt etiam ut me, cujus fidem, continentiamque cognoverant, prope de vitae meae statu, dolore ac lacrimis suis deducerent: ut ego istum accusarem, a quo mea longissime ratio, voluntasque abhorrebat.

Dejicere adversarium de statu. Cic. in Orat. 129. Quo genere nos mediocres, aut multo etiam minus, sed magno semper usi impetu, saepe adversarios de statu omni dejecimus. V. DEJICIO.

Deterrere aliquem de statu suo. Cic. 11. Fam. 11. Malevolentiae hominum in me, si poteris, occures, si non poteris, hoc consolabere, quod me de statu meo nullis contumeliis deterrere possunt.

Dimovere de, vel ex statu. Cic. pro Cæcin. 42. Non ea sola vis est, quae ad corpus nostrum, vitamque pervenit: sed etiam multo major ea, quae, periculo mortis injecto, formidine animi perterritum, loco saepe,

& certo de statu dimovet. Idem in Parad. 1. Mentem ex sua sede & statu dimovet.

Figere & fundare statum Reip. Cic. 1. Att. 13. Reip. statum illum, quem tu meo consilio, ego divino confirmatum putabam, qui bonorum omnium conjunctione & auctoritate Consulatus mei fixus & fundatus videbatur, nisi quis nos deus respexerit, elapsurum esse scito de manibus uno hoc judicio.

Manere suo statu. V. MANERO.

Obtinere eundem vitae statum. Cic. pro Corn. Balb. 18. Si, quo quisque loco nostrum est, Judices, natus: aut si, in qua fortuna est nascendi initio constitutus, hunc vitae statum usque ad senectutem obtinere debet. Pervenit in hunc statum Respub. Cic. 9. Att. 8. Quorum artificii effectum est ut Resp. in hunc statum perveniret.

Redire in antiquum statum. Cels. lib. 6. cap. 6. de Oculor. morbis.

Restituere provinciam in antiquum statum. Cic. 2. Verr. 13. Jam vero omnium vitiorum suorum plurima & maxima constituit monumenta, & indicia in provincia Sicilia: quam iste per triennium ita vexavit, ac perdidit, ut ea restitui in antiquum statum nullo modo possit.

Retinere statum. Cic. de Arusp. Resp. 61. Hunc statum, qui nunc est, qualiscunque est, nulla alia re, nisi concordia retinere possumus.

Revertitur nunquam in antiquum statum fractum femur. Cels. lib. 8. cap. 10. §. 5. extr.

Tenere statum suum. Cic. 4. Fam. 9. Quod honesto otio tenueris & statum & famam dignitatis tuae.

Tueri statum suum. Cic. 9. Fam. 16. Ego me non putem tueri statum meum sic posse, ut neque offendam animum cujusquam, nec frangam dignitatem meam.

Status [στατός] apud Rhetores dicitur, In quo causa maxime vertitur. Quintil. lib. 3. cap. 6. Status est quod ex prima confictione nascitur. Exempli causa, Intentio est, fecisti homicidium, Depulsio est, non feci. Quaestio an fecerit. Hinc constitutio conjecturalis, quae & status dicitur. Cic. in Topic. 93. Refutatio accusationis, in qua est depulsio criminis, Graece στατός dicitur, Latine status appelletur: in quo primo insitit, quasi ad repugnandum congressa, defensio.

Conjecturalis status. Quintil. 3. 6. V. CONJECTURA.

Legalis status. Quintil. lib. 3. 6.

Ratiocinativus status, i. e. Syllogismus. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Constituere statum. Quintil. ibid. V. CONSTITUO.

Facere statum. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Status, pro Ordine. Seneca de Benefic. Quicquid maxime necessarium erat, in primum statum conjeci: nunc si quid effugit, recolligo.

Status, ex quibus omne genus controversiarum de agris exoritur, octo omnino sunt: Injektivus, expositivus, subjectivus, recuperativus, assumptivus, initialis, materialis, effectivus. Injektivus ergo status est generalis, nam sive de possessione, sive de fine controversia nascatur, per hoc repetitio justa injustaque injicitur. Expositivus est status controversiae, quoties finitimum argumentorum caret demonstratione, & partium magis exigit narrationem, per quam exponendum sit, quo sint genere terminandae, aut persuadendum judici, etiam si loci natura finitimam exhibeat similitudinem. Subjectivus status est, cum relinquatur status generalis, & alio quolibet statu controversia defenditur. Recuperativus est status, quoties non a trisinio, aut quadrisinio, sed ex quolibet finis loco incipientis termini recturam dirigit, & per incessum definitionis loca quaedam alteri fundo acquirit, aut solum auferit, & ejus loco redditur. Assumptivus primae controversiae status, qui est de positione terminorum, in rigorem aut in finem transcendit. Initialis controversiae status de rigore pertinet ad materiam, transcendit in controversiam, quae est loco tertio: de fine status materialis non conditionem mutat, neque materiam efficit. Materialis status est, ex quo omnes controversiae incipiunt de loco duntaxat. Nam transcendentiam non habet de hoc effectivus. sed, dum consummatus fuerit, nascitur. Effectivus est, cum de loco litigatur, & idoneas partes ad litigium advocaciones instituunt. Ex Aggeno de Limitibus agrorum, ubi de Controversiis agrorum, p. 63. Goss.

STATULIBER, eri, m. [ἐλευθεροῦ ἕξιον κατὰ ἀφ᾽ ἑκείνου ἀφ᾽ ἐδᾶς, Gl. L. G.] sic una voce scribitur apud Festum, Qui testamento certa conditione proposita, jubetur esse liber. Et si per heredem est, quo minus statuliber praestare possit, quod praestare debet, nihilominus liber esse videtur. Festus. Ulpian. tit. 2. ejus libri qui est inscriptus. Tituli ex corpore Ulpian. Qui sub conditione testamento liber esse justus est, statuliber appellatur. Statuliber quamdiu pendet conditio servus heredis est.

STATULIBERA, ae, f. [ἐπικεκαμμένη πῆν ἐλευθερίαν, Gl. L. G.] Ulpian. Dig. 40. t. 7. l. 6. Si statulibera serva poenae facta sit.

STĀTIO, ōnis, f. [στάσις, ἢ στασιον, Gl. L. G. σταθός, συνδρία, πῆν πῆρσις, σηπορε, L. G.] Ipse standi actus. Lucr. lib. 4. 398.

Qua vehimur navi, fertur, cum stare putatur,

Quae manet in statione, ea praeter creditur ire.

Statio, Locus, in quo naves, aut milites, aut homines, aut jumenta, tuto ad tempus stant: vel in quo frequenter consistitur. Plaut. Milit. 5. 9. 12.

Namque in statione stat fenex. al. Statu.

Comitiaria statio. V. COMITIA.

Gratissima statio mergis. Virg. 5. Aen. 128.

Mortalis statio. Patere. lib. 2. sub fin. Quicquid numinum hanc Rom. imperii molem in amplissimum terrarum orbis fastigium extulit, vos publica voce obtestor atque precor, custodite, servate, protegite hunc statum, hanc pacem; eique functo longissima statione mortali, destinate successores quam ferissimos. Ei, h. e. Tiberio. [Ordo est, Eique mortali, functo longiss. statione.

Publica statio mihi clausa est. Ovid. 3. Trist. 1. 79.

Peracta statio. Lucan. lib. 1. 45. — quum statione peracta

Astra petes ferus. Post custoditum in terris imperium ascendes ad superos. Absoluta gubernatione imperii tui in hac vita, in qua velut in statione versatur homo. Neronem alloquitur.

Statio, tagma militare, plerumque unius cohortis, pro castris ad custodiam constituta in armis. Curtius, Cognitum id per exploratores, qui stationes hostium fuerant ingressi. Virg. 9. Aen. 222.

— illi

Succedunt, servantque vices: statione relicta, Ipse comes Niso graditur.

Agere stationem. Tacit. 1. Hist. 28.
 Disponere stationem. Cæf. 8. Bell. Gall. 12.
 Educere stationem. Liv. lib. 1.
 Habere stationes dispositas. Cæf. 5. de Bell. Gall. 16. extr.
 Relicta portæ statione. Stat. 11. Theb. 240.
 Subducere stationes, Abducere. Liv. 22. 42. pr.
 Esse in statione pro castris collocatos. Cæf. 5. de Bell. Gall. 15.
 Tueri vigili muros statione. Claud. 2. in Ruf. 59. [Uti sunt & Græci Juniores. Gloss. Græcolat. Σταθίων, Statio.]
 Statio, [ὄρεσι Gl. L. G.] Locus navibus in anchoris retinendis natura idoneus, deterior tamen portu. Virg. 2. Æn. 23.
 Insula dives opum, Priami dum regna manebant;
 Nunc tantum linus & statio male fida carinis. Cic. 12. Fam. 15.
 Tantum enim abfuit ut illorum præsidio nostram firmaremus classem, ut etiam a Rhodiis, urbe, portu, statione, quæ extra urbem est, com-
 meatu, aqua denique prohiberentur nostri milites.
 Tutissima statio nautis. Virg. 4. Georg. 421.
 Habeo stationem, ὄρεσι, ἐπὶ λιμίνων. Gloss. Græcolat. [Quia in anchoris stabant. Nonnunquam est ipsa classis. V. Liv. 37. 45. pr.]
 Manere in statione, i. e. Portu. Lucret. lib. 4. 397. V. supra.
 Recepti eiectione fluctibus tuta statione. Ovid. 7. Epist. 89.
 Statio, Officina, in quam multi conveniunt, ut de aliqua re decernatur, & jus dicatur. Gell. lib. 13. cap. 13. pr. Quæritum esse memini, in ple-
 risque Romæ stationibus jus publice docentium, &c. Juven. 11. Sat. 4.
 — omnis

Convictus, thermæ, stationes, omne theatrum. Pernttus.
 Stationes interdum sunt Loca publica, in quæ post negotia solent cives convenire confabulandi, vel potius desidendi gratia. Plin. 1. 13. ad Senecionem, Plerique in stationibus sedent, tempusque audiendis fabulis conterunt. Idem 2. Epist. 9. ad Apollinarem, Itaque prehenso amicos, supplico, ambio, domos, stationesque circumeo: quantum-
 que vel auctoritate vel gratia valeam, precibus exterior.
 Stationes municipiorum quasdam fuisse in foro Romano auctor est Victor in describenda fori Romani regione, quas significare poeta Satyricus 11. Sat. 4. videtur his verbis,

— stationes, omne theatrum. De Rutulo. Sed & Plin. lib. 16. 44. de loto in Vulcanali posita, Radices, ait, ejus in forum usque Cæfaris, per stationes municipiorum, penetrant.

STATIUNCULA, æ. f. dimin. [σταθίων] Parva statio.

STATIONĀLIS, e. Adj. Firmiter stans. Plin. de Sideribus lib. 2. cap. 15. Eadem stationalis, fenis mensibus commoratur in signis, alioqui bimestris: quum ceteræ utraque statione quaternos menses non impleant.

STATIONĀRIUS, a, um. Adj. & STATIONARIUS, i. m. [φύλαξ] Stationarii milites dicuntur, quibus, custodia, aut præsidii gratia, statio assignata est; item Qui in urbibus aut provinciis tenentur, ad populorum quietem tuendam. Perottus. Ulpian. in l. 1. §. Hoc autem. D. De fugitivis, Qua declaratur & Præfides, & Magistratus, & milites stationarios dominum adjuvare debere in inquirendis fugitivis. Paul. in l. 4. eodem titulo, Limenarchæ & stationarii fugitivos deprehensos in custodiam retinent.

Stationarii tabelliones, Qui in stationibus, cum subadjuvis ministrisque suis, morabantur & instrumentis subscribebant, quos Justinianus in Novella 44. συμβολαιογράφοις, appellat, id est contractuum scribas, qui & tabularii, & tabelliones dicuntur. Alciatus cap. 19. lib. 6. Parerg.

STĀTIVUS, a, um. Adj. [στάσιμος] Gl. G. L.] ut Castra stativa. Cæf. 3. Bell. Civil. 30. Cic. 7. Verr. 29. Iste novo quodam ex genere Imperator, pulcherrimo Syracusarum loco, stativa sibi castra faciebat. Præsidium. Idem 12. Philip. 24. Hæc vigilia, hæc custodia, hoc præsidium stativum.

Feriæ stativæ, Solemnes, in certum diem constitutæ. Macrob. Saturn. 1. 6.

Aquæ stativæ, i. e. Stagna. Varr. apud Non. 3. 155.
 Stativa perseverantia. Firmic. lib. 3. cap. 6. Caput malitiosis humoribus onerant, & ex humorum stativa perseverantia, qui circa caput collecti fuerint, facient caducos & lunaticos.
 Stativa tarditate subsistere. Firmic. lib. 1. cap. 2.

STĀTIVA, ōrum. n. pl. [σταθίον] Castra dicuntur, sive Munitiones, in quibus, ut propius pugnent, milites confident. Liv. lib. 1. 57. In iis stativis, (ut fit longo magis, quam acris bello) fatis liberi commeatus erant. Idem lib. 9. 23. Stativa nostra munimento fatis tuta sunt, sed inopia eadem infesta. Idem 3. 2. In Latino agro stativa habuit. Et 9. 39. Stativa in propinquo habuere. Cic. pro Lege Agr. 2. 40. Nunquid causæ est, quin omnes agros, urbes, stativa, portus, totam denique Bithyniam Decemviri vendituri sint? [Quibus omnibus locis subauditur & Castra.]

STĀTĀRIUS, a, um. Adj. [στάσιμος] a Participio Status. Ter. in prol. Heaut. 36.

Statariam agere ut mihi liceat per silentium. h. e. Comœdiam quietiorem, & quæ magnos vehementesque motus non habeat: cuiusmodi est Heautontimorumenos. Comœdiæ, inquit Donatus, aut Motoriæ sunt, aut Stataræ, aut mistæ. Motoriæ, turbulentæ: statariæ, quietiores: mistæ, ex utroque actu consistentes. Idem in prolegomenis Adelphorum: Hujus fabulæ tota actio quum sit mista ex utroque genere, ut fere Terentianæ omnes, præter Heautontimorumenon: tamen majori ex parte motoria est: nam statarios locos perpaucos habet. Rursus idem in prologum Adelph. Ipsi fenes in statario caractere partem aperient, in motorio partem ostendent. Nam duo agendi sunt principales modi: Motorius, & Statarius: ex quibus ille tertius nascitur, qui dicitur mixtus. Hæc ille. Terentius in prologo Heautontimorumeni indicat velut digito, quid differat Motoria ab Stataria, his quidem verbis; v. 36.
 Adeste æquo animo, date potestatem mihi,
 Statariam agere ut liceat per silentium,
 Ne semper servus currens, iratus senex,
 Edax parasitus, sycophanta autem impudens,
 Avarus leno, assidue agendi sint mihi,
 Clamore summo, cum labore maximo. Perinde quasi diceret,
 Ne mihi semper agenda fit motoria.
 Statarius, Qui statariam agit fabulam. Cic. in Brut. 116. Volo enim ut in scena, sic etiam in foro, non eos modo laudari, qui celeri motu & difficiliuntur, sed eos etiam, quos Statarios appellant, quorum sit

illa simplex in agendo veritas non molesta. Qui locus sic est explicandus Inter scænam & forum est quædam similitudo: unde Actores tam in scæna, quam in foro dicuntur: & Scænæ fervire, & Uti foro dici solet, eos, quos Motorios vocant Grammatici. Celeri motu & difficili, quo utrique actores, sed hi in scæna, illi in foro utuntur. Actores enim fabularum sæpe clamore summo, ut ait Terentius, cum labore maximo agunt, dum repræsentant, vel servum currentem, vel tale quid agentem: actores vero causerum ingemunt sæpe, inclamant, dolent, queruntur, Rempublicam implorant, supplicat, & pedem supplodunt, ut ait Cic. 1. de Orat. 230. Itaque vere utrique Motorii possunt appellari. Statarios, qui statarias fabulas agunt, ita ut nihil pæne moveantur, sed simpliciter agant: Statarios vero patronos tales, qualis fuit Rutilius, qui non modo supplex iudicibus esse noluit, sed ne ornatus quidem aut liberius causam dici suam, quam simplex ratio veritatis ferebat. Simplex veritas, Sincera, sine ludo & ornamentis oratoris.

Orator statarius. Cic. in Brut. 239. C. deinde Piso, statarius, & sermo- nis plenus orator. Statarius, quod esset (ut ait Cicero pro Roscio Comædo 7.) summa fide, virtute, gravitate, auctoritate ornatus.

Miles statarius. i. e. Qui, dum pugnat, ordinem proprium servat. Liv. 9. 19. Statarius uterque miles, ordines fervans.

STĀTOR, ōris. m. Servus olim dicebatur, aut Libertus, qui prope herum aut patronum stabat, & ei præsto erat, & si quem quærebat arcessebat sistebatque. Petronius Arbitr. cap. 126. Quædam enim feminae for-
 dibus calent, nec libidinem concitant, nisi aut servos viderint, aut sta-
 tores diutius cinctos. Discinctos legendum putat Turnebus, idque op-
 time meo quidem iudicio. [Rectius al. Altius cinctos. V. Burn.]
 Juppiter Stator [ἐξήρατος Gl. L. G. & G. L.] apud Romanos dice-
 batur secundum historicos, quia post susceptum votum aciem Ro-
 manam stitisset. Seneca autem aliam rationem assignat, quia ejus be-
 neficio stant omnia, de Benefic. lib. 4. cap. 7. V. eandem dict. in s-
 sto, quo revera pertinebat.

STĀTURIUM, i. n. ὀρθοστάτης Gloss. Latinogræc.

STĀBĪLIS, e. Adj. [βέβαιος Gl. L. G. ἰσχυρὸς, σταθερὸς, G. L.] Firmum & fixum. Comp. Stabilior, Superl. Stabilissimus. Lucret. lib. 5. 1120.

Ut fundamenta stabili fortuna maneret. Ter. Adel. 1. 1. 41.
 Errat longe, mea quidem sententia:
 Qui imperium credat gravius esse aut stabilius,
 Vi quod fit, quam illud quod amicitia adjungitur.

Stabile est, h. e. Certum & statutum. Plaut. Bacch. 3. 4. 25.
 Incertum & Stabile, contraria. Cic. in Topic. 70.

Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quam id, in quo aliquid offenderis. Cic. 1. de Orat. 129.

Stabile & Immurabile. Cic. 4. Acad. 23. Quam nos, non comprehen-
 sionem modo rerum, sed etiam stabilem quoque & immutabilem esse
 censemus.

Animus stabilis & firmus, & magnus. Cic. 3. de Fin. 29. Quod vero negari
 nullo modo possit, quem unquam stabili, & firmo, & magno animo,
 quem fortem virum dicimus, effici posse, nisi constitutum sit, non esse
 malum dolorem?

Bonum permanens fixum & stabile. Cic. 5. Tusc. 40.
 Connubium stabile. Virg. 1. Æn. 77.

Domicilium certum & stabile. Cic. pro Marcello 30.
 Favor nunquam stabilis. Senec. Thyest. 4.

Fortitudo robusta & stabilis. Cic. 4. Tusc. 52.
 Mala stabilia, Non decidua poma, & quæ diutius in arbore stant, vel
 diu maturitatem retinent, neque cito corrumpuntur. Cato R. R. cap. 7.
 Eo lotium suillum aut stercus ad radicem eorum addere oportet, ut sta-
 bilia mala stant.

Matrimonium stabile & certum. Cic. 2. Philip. 44.
 Patria stabilis, In qua quis perpetuo habitat, nec huc atque illuc discur-
 rit. Plaut. Merc. 3. 4. 68.

Pede stabili manere. Ovid. 5. Trist. 14. 30.
 Quæstus stabilissimus. Cato R. R. in præf. Maximeque pius quæstus,
 stabilissimusque consequitur, minimeque invidiosus.

Ratione stabili firmaque contemnere. Cic. 1. Off. 6.
 Regnum haud stabile. Senec. Herc. fur. 6.

Scientiam stabilem rerum tenere. Cic. 1. de Finib.
 Sententia certa & stabilis. Cic. 2. de Nat. Deor. 2. Est enim & Philoso-
 phi & Pontificis & Cottæ, de diis immortalibus habere, non errantem &
 vagam, ut Academicis, sed ut nostri stabilem certamque sententiam.

Terminus stabilis rerum. Hor. in Carm. sæcul. 26.
 Via præceps & lubrica, Plana & stabilis; opponuntur. Cic. pro Flacc. 105.

Vita stabilis, Felix, & non variis casibus subjecta. Lucret. lib. 3. 66.

STĀBĪLĪTER, Adv. Vitruv. 10. 14. Tympanum stabiliter includatur.
 Compar. Suet. Claud. cap. 20. Molem stabilibus fundare.

STĀBĪLĪTAS, ātis. f. [σταθιότης Gl. G. L.] Firmitas. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 33. Ita mobilitatem equitum, stabilitatem peditum in præliis præ-
 stant. Plin. lib. 23. cap. 3. Gingivis & oris ulceribus, dentium stabilita-
 ti efficacissime vacillat.

Motus & Stabilitas, contraria. Cic. 2. de Fin. 16.
 Qui enim poterit aut corporis firmitate, aut fortunæ stabilitate confide-
 re? Cic. 5. Tusc. 40.

Stabilitas, Firmitas, Constantia. Cic. 3. de Fin. 49. Quod idem in ar-
 tibus non fit, & quod virtus stabilitatem, firmitatem, constantiam to-
 tius vitæ complectatur, nec hæc eadem in artibus esse videamus.

Stabilitas amicitiae vacillat. Cic. 1. de Fin. 66. Quo loco videtur quibus-
 dam stabilitas amicitiae vacillare.

Dare aliquibus stabilitatem. Cic. 2. de Nat. Deor. 120.
 Habere stabilitatem. Cic. 2. de Fin. 9.

STĀBĪLĪO, ōvi, itum, [βέβαιος, ὀρθοστάτης, ἀφαιρίζω] Iræ. Stabile fa-
 cere, firmare. Plaut. Amph. 1. 1. 39.

Regique Thebano Creonti regnum stabilivit suum. Plin. lib. 9. cap. 28. Ex his longissimi & asperi quibus ad ora admovent cibos, & ir-
 fluctibus se velut anchoris stabiliunt, ceteri cirri quibus venantur.

Turres quasas stabilire. Senec. Thyest. 568.
 Stabilire & Figere. Cic. 1. Tusc. 88. Hoc igitur probe stabilito & fixo
 excutiendum est ut sciatur quid sit carere, ne relinquatur aliquid errori
 in verbo.

Magis stabilita. Lucret. lib. 3. 203.

cognomento Arabicum vocaverant, ejusdem cujus & Gallicum effectus. Suspiciatur præterea idem auctor, Arabicam fere stœchadem inter organa genera comprehendendi sub onitide.

STOÏCI, ðrum. m. pl. [*Στωϊκοί*] Philosophi appellati sunt a *στω*, quod significat Porticum, quo convenire ac differere solebant. Erat enim porticus Athenis, dicta Pœcile, ex varietate picturæ: Græci enim *στοιχιδο* varium dicunt. In hac porticu Zeno philosophus discipulos docebat. Unde & secta Stoica, & philosophi Stoici nuncupati sunt, qui antea Zenonii dicebantur a Zenone doctore. Hæc est illa porticus Stoicorum memoratissima, quam Chrylippus dictus est fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuito, quum prius Pisanactea diceretur. Cic. pro Muren. 61. Fuit enim quidam summo ingenio vir Zeno, cujus inventorum æmuli Stoici nominantur. V. Suid. in *Στω*, & *Στωϊκοί*.

Ad Stoicos se inclinare. Cic. de Fin. 3. 10.

STOÏCUS, a, um. Adj. [*Στωϊκός*] ut, Libelli Stoici. Hor. Epod. 8. 15. Dogmata Stoica. Juven. 13. Sat. 121.

STOÏCER, Adv. [*Στωϊκῶς*] Cic. in Parad. 1. De diis immortalibus, de caritate patriæ, Stoice solet, nullis oratoriis ornamentis adhibitis, dicere. De Catone. Idem pro Muren. 74. At enim agit mecum austere, & Stoice Cato.

STOÏCIDA, vel **STOÏCIDES**, æ. m. patronym. [*Στωϊκίδης*] Juven. 2. Sat. 65. per contumeliam dixit,
Fugerunt trepidi vera ac manifesta canentem
Stoicidæ.

STOÏDIS, Insula juxta Caicandrum, apud Plin. lib. 6. cap. 25. Quam quæstuosam ait esse margaritis.

STOÏLA, æ. f. [*ἵδωμαι*, Gl. G. L. *στολή*, G. L.] apud veteres dicebatur, Quicquid corpus tegeret; nam & apud Græcos *στολή* indumentum significat, unde Stola deducitur. Enn. Telepho, Cedo & caveo convestitus squalida sæptus stola. Idem in eadem, Regnum reliqui sæptus mendici stola. Ex Non. 14. 6.

Velatus stola. Hor. 1. Serm. 2. 1.

Stola, Vestis honestæ mulieris, usque ad inios pedes demissa. Tibull. 1. 6. 68. — quamvis non vitta ligatos
Impediat crines, nec stola longa pedes. Cic. 2. Philip 44. Sumptisti virilem togam, quam statim muliebrem stolam reddidisti. Jocus est in Antonium qui fe Curioni profutuerat. Hor. 1. Serm. 2. 99.
Ad talos stola demissa, & circumdata palla.

Stola, pro honesta muliere. Stat. 1. Silv. 2. 235.
Hinc eques, hinc juvenum cœtu stola mista laborat. Martial. 10. 5.
Quisquis stolæve, purpuræve contemptor, &c.

STOLAÏTUS, a, um. Adj. [*στολαῖτός*, Gl. G. L.] Stola indutum, nonnunquam Matronale, atque honestum dicimus. Martial. lib. 1. 36.
Quis floralia vestit, & stolatam
Permittit meretricibus pudorem?

Stolata mulier, pro Locuplete & primaria: contra, Togata pro Plebeja, & secundæ classis. Hor. 1. Serm. 2. 82. Budæus. [Stola ingenuus velabat, Togatæ meritoria puellæ. V. ibid. v. 62. Scholiasten Cruquianum. conf. Voff. Inst. Orat. 1. 10. 4.]

STOLIDUS, a, um. Adj. [*ἰσχυρός*, *ἀνόητος* *πῆλον*, Gl. G. L.] Excors. Ter. Heaut. 3. 2. 34.
Nonne ad senem aliquam fabricam fingit? s. stolidus est. Idem
Andr. 3. 1. 12. Ah vix tandem sensi stolidus.
Aures stolidæ. Ovid. 11. Met. 175.
Fiducia stolidæ. Liv. 34. 46.
Linguae stolidæ convicia fundere. Ovid. 13. Met. 506.
Mens stolidæ. Ovid. 11. Met. 149.
Pecus stolidum. Propert. lib. 2. 16. 8.
Saxum stolidum. Plaut. Mil. 4. 2. 33.
Vatum stolidissimus. Ovid. 13. Met. 774.

Stolidus, Stultus. Enn. lib. 1.
Nam vidi pugnare fues, stolidi, solidi sunt. Et in Alexand. Hominem appellat, quia lascivi stolidi non intelligit. Et Cæcil. in Hypobol. Abi hinc tu stolide, illi, ut tibi sit pater. Et in Andron. Sed ego stolidus, gratulatum me oportuit prius. Festus. [Lego Lascivit. V. Scalig. & Dacer.]

Compar. Aurel. Victor in Constant. Ingenio stolidior. Gell. 18. 4. Ipso Lentulo stolidior.
Superl. Liv. 22. 28. Dux ipse inter stolidissimos.

STOLIDE, Adv. [*ἰσχυρῶς*] Liv. 25. 19. Id non promissum magis stolide, quam stolide creditum.
Stolide tument pulmonea. Plin. lib. 15. cap. 14. Subaudi Mala.
Ferox stolide. Tacit. 1. Ann. 3.

STOLIDITAS, atis. f. [*ἰσχυρότης*] Flor. 3. 3. 12. Quadam stoliditate Barbarica. Idem 4. 12. 16. Apud homines paris stoliditatis.

STOLO, ðnis. m. [*στολόφυλλος*, Gl. G. L.] Propago. Quid sit declarat his verbis Varr. 1. de R. R. cap. 2. Nam Stolonis lex illa, quæ vetat plus quingenta jugera habere civem Romanum, & qui propter diligentiam culturæ Stolonum confirmavit cognomen, quod nullus in ejus fundo reperiri poterat stolo, quod effodiebat circum arbores e radicibus, quæ nascerentur e solo, quos stolones appellabant. Plin. lib. 17. cap. 1.
Stolo, Stolidus: & certe a stolone stolidi nomen ortum esse videtur, utroque originem profitetur suam. Aufon. Epist. 4. 92.
Sed jam non potes, ô stolo, doceri. Nisi si quis pro Veteri, & antiquo, & sene positum putet, adjuncta tamen etiam significatione stoliditatis & stultitiæ. Turneb. Advers. 1. 23. In Gloss. scribitur Stulo per u.

STOMACHŌS, es. f. [*σπαστική*] Plin. lib. 25. cap. 3. 1. In Germania, trans Rhenum castris a Germanico Cæs. promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis solus, qua pota intra biennium dentes deciderent, compageque in genibus solverentur. Stomacacen medici vocabant, & Sceletyben ea mala.

STOMACHUS, i. m. [*σπαστικός*] Apud veteres Canalis in genere Stomachus vocatus est, & Oesophagum significat, per quem cibus ex ore descendit in ventriculum. Plin. lib. 11. cap. 37. Summum gulæ fauces vocantur, extremum Stomachus. Hoc nomine est sub arteria jam carnosa inanitas adnixa spinæ, ad latitudinem ac longitudinem lagenæ modo sulæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Linguam autem ad radices ejus hærens Stomachus excipit, quo primum illabuntur ea, quæ accepta sunt. Celf. lib. 4. cap. 1. Deinde duo itinera incipiunt: alterum asperam arteriam nominant: alterum Stomachum. Arteria exterior ad pulmonem,

Stomachus interior ad ventriculum fertur. Illa spiritum, hic cibum recipit.

Stomachus ponitur etiam pro Ventriculo, id est, receptaculo ciborum. Ab *σπασ*, & *σπαστικός* ore, & *ἔχω* habeo, quia os sic habet, ut effundat alio. Juven. 5. Sat. 49.
Si Stomachus domini servet vinoque, ciboque. Plin. lib. 19. cap. 5. Vivunt hausti in stomacho in posterum diem, nec perfici queunt in cibis. De peponibus. Hor. 2. Serm. 2. 38.
Jejunus Stomachus raro vulgaria temnit. Idem 2. Serm. 2. 18.
— cum sale panis Latrantem Stomachum bene leniet.

Marcens Stomachus pridiani cibi onere. Suet. Calig. 58.
Acrimoniam Stomachi rosionesque sedant nuclei nucis pineæ. Plin. lib. 23. cap. 8.
Defectus Stomachi excitat inula. Plin. lib. 9. cap. 5.
Diffolutio Stomachi, Vomitus continuus. Plin. lib. 9. cap. 48. De lepore maris Indici.
Fluctuationes Stomachi sistit beta. Plin. lib. 20. cap. 8.
Fluxiones Stomachi sistunt castaneæ. Plin. lib. 23. cap. 8.
Malacia Stomachi. Plin. lib. 18. cap. 7.
Resolutio Stomachi. Celf. lib. 4. cap. 5. Vulgatissimum vero pessimumque Stomachi vitium est resolutio: id est, quum cibi non tenax est, solutque desinere ali corpus, ac sic tabe consumi.
Rosiones Stomachi. Plin. lib. 20. cap. 14.
SOLUTIONES Stomachi. Plin. lib. 20. cap. 22.
Temperavitates Stomachi. Plin. lib. 29. cap. 13.
Torsiones Stomachi. Plin. lib. 20. cap. 17. & lib. 28. cap. 7.
Imbecillus Stomacho. Celf. lib. 1. cap. 2.
Imbecillum Stomachum habere. Celf. lib. 1. cap. 2. De vomitu.
Iners Stomachus, qui suum officium non facit, hoc est non concoquit. Ovid. lib. 1. de Pont. 10. 14.
Nectar, & ambrosiam, latices epulasque deorum,
Det mihi formosa grata Juventa manu:
Non tamen exacuet torpens sapor iste palatum,
Stabit & in stomacho pondus inerte diu. Juventa, i. e. Hæbe, quæ diis pocula dicitur ministrare.

Infirmus Stomachus. Celf. lib. 1. cap. 2. De vomitu.
Accipere vulnus in stomacho. Cic. 4. Fam. 3.
Corroborare Stomachum. V. *СОРВОВОРО*.
Excitare Stomachum. Plin. lib. 20. cap. 5.
Facere Stomachum, Vide *FACEVE*. H. St.
Fert Stomacho pituita tumultum. Hor. 2. Serm. 2. 75.
Laborare Stomacho. Celf. lib. 1. cap. 8.
Pervellere Stomachum lassum. Hor. 2. Serm. 8. 9.
Recreatur Stomachus vino. Plin. lib. 25. cap. 1.
Reficitur Stomachus diversitate ciborum. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Respuit cibum Stomachus. Celf. lib. 3. cap. 6. Sed de cibo facilior quidem cum agris ratio est: quorum sæpe Stomachus hunc respuit, etiam si mens concupiscit.
Ructans acida Stomachus. Plin. lib. 20. cap. 17.
Ruens Stomachus. Hor. 2. Serm. 3. 154.
Sollicitat Stomachum ægrum mala copia. Hor. 2. Serm. 2. 43.
Languenti Stomacho, [*καχεκτικῶς*] Cic. 8. Fam. 13. Idem 16. Fam. 6.
Jus enim dandum non fuit, quum *καχεκτικῶς* esses.

Stomachus pro Animo vel Indignatione; quia quemadmodum Stomachus facile eo cibo movetur, a quo natura abhorret: sic animus eas res maxime averfatur & abhorret, quas suæ naturæ contrarias esse sentit. Plin. 6. Epist. 2. Mei certe Stomachi hæc natura est, ut nihil nisi totum & merum velit. i. e. Animi mei.

Ludi non tui Stomachi. Cic. 7. Fam. 1. Omnino, si quæris, ludi apparatusissimi, sed non tui Stomachi: conjecturam enim facio de meo. i. e. Qui tibi minime placuissent. Budæus.

Sollicitare Stomachum. Plin. 1. Epist. ult. In hoc autem agello, si modo ariferit pretium, Tranquilli mei Stomachum multa sollicitant, vicinitas Urbis, opportunitas viæ, mediocritas villæ, &c. h. e. Emendi desiderium stimulant & augent.

Stomacho suo vivere. Plin. in Epist. i. e. Pro sententia animi. Budæus.
Stomachus, Æquitas animi. Plin. in præf. Argumentum hujus Stomachi mei habebis, quod in his voluminibus auctorum nomina prætexui. i. e. Æquitatis meæ, & candoris animi, quod scilicet nihil malignitati deciderim. Budæus. Non inepte etiam exposueris simpliciter, pro Animi. Nectam animum me, quam Stomachum non habere arbitrantur. Cic. 15. Att. 15.

Stomachus pro Affectu animi. Quintil. lib. 6. 3. extr. Hæc aut Catonis animo, aut Ciceronis Stomacho ferenda sunt. Budæus.
Bonum Stomachum, Martial. pro Æquitate animi posuit. Quintil. lib. 2. cap. 3. Error tamen in re duplex: unus quod interim sufficere illis minores præceptores existimant, & bono sane Stomacho contenti sunt. i. e. Contenti sunt Stomacho præceptorum, qui hæc elementa disciplinæ docere non dedignantur, nec fastidiunt. Budæus.

Stomachus aliquando pro Ira, Odio, & Fastidio. Cic. 4. Tusc. 53. Tracta definitionem fortitudinis, intelliges eam Stomacho non egere. Idem 1. Fam. 16. Hoc asperfi, ut scires me tamen in Stomacho solere ridere. i. e. Etiam in indignatione.

Locus ille animi nostri, Stomachus ubi habitabat olim, concaluit. Cic. 4. Att. 16. Ubi fedes iræ fuit. Concaluit, Calorem concepit ad concoquenda quæ dura sunt. i. e. Ut non ferenda feram tamen. [Immo Concaluit, i. e. Callum contraxit, obduruit.]

Epistola plena Stomachi & querelarum. Cic. 3. Q. frat. 8.
Exardescere iracundia & Stomacho. Cic. 4. Verr. 48.
Fastidium Stomachi. Cic. 2. Fam. 16. Nosti enim, non modo Stomachi mei, cujus tu similem quondam habebas, sed etiam oculorum, in hominum insolentium indignitate fastidium.

Molestia & Stomachus. Cic. 16. Att. 2. Mihi autem quo lætiora sunt, eo plus Stomachi & molestiæ est, Pop. Rom. manus suas non in defendenda Republica, sed in plaudendo consumere.

Sollicitudo ac Stomachus. Cic. ad Brut. 13. Scribere multa ad te, neque possum præ sollicitudine ac Stomacho, neque debeo. Idem pro Muren. 19. Servius hic nobiscum hanc urbanam militiam respondendi, scribendi, cavendi, plenam sollicitudinis ac Stomachi secutus est.

Gravis Stomachus Pelidæ. Hor. 1. Carra. 6. 6.

Facere stomachum, pro Dolore afficere ac commovere. Cic. 1. Fam. 9. Non illi quidem ut mihi stomachum facerent, quem ego funditus perdididi: sed certe ut facere arbitrentur.

Movere stomachum. Idem. Cic. pro Muren. 28. Itaque si mihi, homini vehementer occupato, stomachum moveritis, triduo me Jurisconsultum esse profitebor. Idem 6. Att. 3. In quo tamen ille mihi risum magis, quam stomachum movere solet. V. ΜΟΥΒΟ.

Stomacho esse dicitur res aliqua. Cic. 5. Att. 1. Et multa prætereo, quæ tum mihi majori stomacho fuerunt quam ipsi Quinto.

Stomachum erumpere in aliquem. Cic. 16. Att. 3. Hunc tu tralatum in Macrocolum lege in arcano convivis tuis: sed, si me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me stomachum erumpant, quum sint tibi irati.

Non sine stomacho. Cic. 3. Q. frat. 5. Puto enim te exillimaturum a me illos libros, non sine aliquo meo stomacho, esse relictos.

STOMACHICUS, a, um. Adj. [στυμαχικός] Qui e stomacho laborat. Plin. lib. 25. cap. 5. scribit, helleborum mederi stomachicis. Idem lib. 20. cap. 9. Item ad spleneticos & stomachicis, &c.

STOMACHOSUS, a, um. Adj. [ἀστυμαχικός] ior, illimus. Qui facile indignatur, ac cuncta fastidit. Firmic. lib. 5. cap. 10. Erunt hi quoque animo malo, & stomachoso.

Eques stomachosus. Hor. 1. Epist. 15. 12.

Stomachosa res. Cic. 2. de Orat. 279. Me quidem hercle valde illa movent stomachosa, & quasi submorosa ridicula, non quum a moroso dicuntur, tum enim, non sal, sed natura ridetur. Idem de Clar. Orat. 236. Quod erat in reprehendis verbis versutum & follers, sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum.

Compar. Cic. 3. Fam. 11. pro Eo qui injuriam contumeliamque facit, Stomachosiores, inquit, meas litteras quas dicas esse non intelligo. i. e. Ex nimis magno stomacho & indignatione scriptas. [Sic opinor, non illo modo accipi.

STOMACHOSUS, Adv. Compar. Cic. 10. Att. 5. Rescripsi ei stomachosius.

STOMACHOS, [ἀστυμαχία, δυσκολία, δυσχεραία] āri. Indignari ac turbari. Quandoque Accusativo jungitur, quandoque absolute, quandoque cum præpositione ponitur. Cic. 14. Att. 21. Amariorem enim me senectus facit, stomachos omnia. Ter. Eun. 2. 3. 31.

Id quidem adveniens mecum stomachos modo.

Absolute. Cic. 15. Fam. 16. Si enim stomachos habere & moleste ferere, plura dicemus. Idem 4. Acad. 11. Et homo natura lenissimus (nihil enim poterat fieri illo mitius) stomachos tamen cepit.

Stomachos ob. Hor. 1. Epist. 1. 104.

— & prave sectum stomachos ob unguem.

Non dubito quin mirere, atque etiam stomachos, quod tecum de eadem re agam sapius. Cic. Capioni, 16. Att. ep. ult.

Jucundissimis tuis litteris stomachosus sum in extremo. Cic. 10. Fam. 26.

Stomachosus fenex, si quid asperius dixeram. Cic. 1. de Nat. Deor. 94.

STOMACHANS, antis. Partic. [ἀστυμαχών] Cic. 4. Att. 16. Quid aliud novi? & tamen, absolute Gabinio, stomachos alii iudices.

Videre quempiam insolentem & stomachosum. Cic. de Clar. Orat. 326.

STOMACHABUNDUS, a, um. Adj. Gell. 17. 8. Puer atrocibus oculis stomachosus.

STOMATICE, V. post dict. seq.

STOMATĪCUS, a, um. Adj. [στυματικός] a στόμα, στόματι, quod Os sive buccam Latine significat: dicitur Qui ulcus aliquod in ore habet. Plin. lib. 24. cap. 14. Hujus flus cum melle epiphoris illinitur, & ignibus sacris, stomaticeque ex aqua bibendus datur. h. e. his qui oris ulceribus laborant, vel cum iis medicamentis, quæ stomatice dicuntur. Ob eandem rationem Stomatice est, hoc est ori confert, & oris affectus sanat. Plin. lib. 22. cap. 9. De glycyrrhiza, Ideo & commanducata, stomatice est, ulceribus oris insperfa sæpe, & pterygiis.

Stomatice pharmaca dicuntur, quæ ad uvas, tonsillas, ac omnes quæ in ore fiunt derepente inflammationes, conveniunt. Galen. lib. 6. cap. 1. De compositione pharmacorum secundum locos.

STOMATICE, es. f. [στυματική] Oris medicamentum. Plin. 23. 6.

STOMĪA, [στόμα] a Polluce posita inter Ornamenta colli, lib. 5. cap. 16. Ubi Gualther. vertit Oreas. [Gloss. Græcolat. Στόμιον, Orificium, Ostium. Bucculas vertit Gualt. lib. 10. f. 56. Polluc. ubi pro freni parte ponitur. conf. 2. f. 100. & 101.

STOMĪMA, ātis. n. [στόμιμα] Plin. lib. 34. cap. 1. De squama æris, Squamæ alterum genus subtilius, ex summa scilicet lanugine decussum, quod vocant stomoma.

Stomoma, Ferrum est in usum aliquem formatum, hoc est in instrumenti alicujus formam redactum, ac chalybe roboratum, a verbo στόμα, quod roboro, ac quasi os & aciem firmo significat, verbali forma deducta appellatione. Est etiam Chalybs ipse. Id quod facile colligitur ex Actio & aliis. Hinc apud Dioscor. lib. 5. cap. 90. & alios medicos Squama stomomatis, est Squama chalybis, vel instrumenti alicujus ferrei chalybe roborati, quæ tundendo decutitur. Quod parum intellexisse videtur Plinius l. c. Stomoma putans esse Squamam æris. Matthiol. in Dioscorid. hac de re fusissime differit. [Gloss. Græcolat. Στόμιον, Ferrumino; στόμαμα, Ferramen, στόματις, Indurator. Scribe Ferrumen, ut existat in Latinogræco.

STONĪ, Populi sunt imas Alpium radices ex Italiæ parte habitantes: ut prodit Strab. lib. 4.

STORRA, æ. f. [στορέας, φέρριος] Quam extendimus super terram. Plin. lib. 15. cap. 15. Colligi mala post æquinoctium autumnale, neque ante sextam decimam lunam, neque ante primam horam. Cadiva separari, stramentis, storeis, paleisve subterni. Storea dicta ἀπὸ τῆς στέρεως, quod significat sternere. Liv. 30. 3. Numidæ præcipue arundine textis, storeaque pars maxima tectis, passim &c. habitabant.

Storearum usus in Poliorceticis. Cæf. 2. Bell. Civil. 9. Storias autem ex funibus ancorariis tres, in longitudinem parietum turris, latas 1 v pedes fecerunt, casque ex tribus partibus, quæ ad hostem vergebant, eminentibus trabibus circum præpendentes religaverunt; quod unum genus tegumentis aliis locis erant experti nullo telo neque tormento transjici posse. Et p. p. Ubi quantum storiarum demissio patiebatur, tantum elevabant. Quidam enim Storiam, per tertiam vocalem ante a, scribunt. V. Dion. Voss. ad Cæf. not.

TRĪBO, ōnis. m. [τραβός, τραβών] Qui oculos habet distortos. Cic. 1. Vol. IV.

de Nat. Deor. 81. Redeo ad deos, equos, si non tam strabones, at pæculos esse arbitramur? Plin. lib. 11. cap. 37. Uni animalium homini oculi depravatus, unde cognomina Strabonum & Pætorum. Varr. Flexitabulis, Multi enim, qui limina intrarunt integris oculis, strabones sunt facti. Non. 1. 109.

STRĀBO, [Στραβών] eruditione Græcus, professione geographus & philolophus Stoicus, ortus ex Amasia civitate Pontica, id quod ipse de se testatur, & Stephanus prodidit, matre fuit e Gnofo Cretensi urbe orta. Amicitia usus est Ælii Galli, cum quo Nilum navigavit, & totam fere Ægyptum lustravit, ac bonam etiam Africæ partem. Claruit Romæ temporibus Augusti & Tiberii. V. Voss. de Hist. Gr. 2. 6.

STRĀBUS, a, um. Adj. [στραβός, Gl. G. L.] Lufcus. Non. 1. 109. Strabones sunt, quos Strabos nunc dicimus.

STRĀBUS, i. m. [Στραβόνος] proprium. ut Strabus Gallus, poeta Medicus.

STRĀBŪNUS, i. m. Petron. Fragm. cap. 68. Strabonus est, non curo.

STRĀGES, V. STERNO.

STRĀGONA, [Στραγόνα] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. vulgo Poffenau.

STRĀGULA, STRĀGULUM, STRĀMBN, STRĀMENTARIUS, STRĀMENTITIUS, STRĀMENTOR, STRĀMENTUM, STRĀMINEUS, V. STERNO.

STRĀNGŪLO, [στυραλίω, Gl. G. L.] āre. Stringendo gulam frangere. Cic. 9. Fam. 22. Nos autem ridicule, si dicimus, ille patrem strangulavit, honorem non præfamur. Juven. 10. Sat. 13.

Sed plures nimia congesta pecunia cura Strangulat.

Strangulare divitias dixit Papinius, quod tanquam invitæ & constrictæ retinerentur confispatæ, ut quæ respirare nequirent, suffocarentur. Stat. 2. Silv. 2. 150.

Non tibi suppositas infelix strangulat arca Divitias. Turneb.

Liquor strangulat ora. Ovid. in Ibin, 594.

Strangulat segetes nimia terræ læticia Quintil. lib. 8. in præem. Columel. lib. 3. cap. 12. Eademque velut conclusa & coarctata semina comprimere atque strangulare.

Strangulante sonitum natura. Plin. lib. 2. cap. 43.

STRĀNGULĀTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 7. cap. 7. Fabius in lactis haustu uno pilo strangulatus.

STRĀNGULĀTIO, ōnis. f. ut, Strangulatio vulvæ. Plin. lib. 20. cap. 15. & STRĀNGULĀTUS, ūs. m. [στυραλισμός Gl. G. L.] Ipse strangulandi actus: ut, Strangulatus vulvæ, quæ & Strangulatio dicitur, pro Compræssione, & angustia uteri. Plin. lib. 20. cap. 18. Datur & olfactandum ex aceto in strangulatu vulvæ. Idem lib. 21. cap. 20.

STRĀNGULĀTOR, ōris. m. Qui strangulat, vel strangulavit. Spartian. Severo cap. 14. Narcissum, Commodi strangulatorem, leonibus objecit.

STRĀNGULĀTRIX, icis. f. Manus strangulatrix faucium. Prudent. in Roman. v. 1103.

STRĀNGULĀBĪLIS, e. Adj. Tertull. de Anima, cap. 32. Submersu piscinarum strangulabilis.

STRĀNGŪRIA, æ. f. [στυραλία] Difficultas urinæ, quæ ex meatus constrictione accidit: unde fit ut stillatim urina dimitatur. Unde etiam, Urinæ stillicidium, Latinis dicitur. Α στυραλίω constringo, & τὸ ἔρθε. Vel ab στυρῶν στυρῶν, quod apud nos stillicidium significat: ἔρθε, mejo. Latine Substillium dicitur. Plin. lib. 20. cap. 52. Phlission in lacte coquit, & ad stranguriam dat radicis uncias quatuor. Cic. 2. Tusc. 45. Quamvis idem forticulum se in torminibus & in stranguria sua præbeat. conf. Cato de R. R. 127. Celf. 2. 1. Gloss. Græcolat. Στυραλία, Culbicio, Substillatio. στυραλίω, Culbo, Substillo.

STRĀTĀGĒMA, sive STRĀTĒGĒMA, ātis. n. [στρατήγημα] Stratagemata, Astutiæ rei militaris, gesta militaria, exempla sive consilia militaria, quibus posteri ad similia facienda ducuntur. Στρατός enim, exercitus; ἄγω duco: στρατία, militia, exercitus. Cic. 3. de Nat. Deor. 15. Consilium illud imperatorum fuit, quod Græci στρατήγημα appellant, sed eorum imperatorum qui patriæ consulerent, vitæ non parcerent. Idem 5. Att. 2. Quum interim Rufio noster, quod se a Vestorio observari videbat, stratagemate hominem percussit.

Gelenius apud Dionys. Halic. 209. Vastramentum militare interpr. H. St.

STRĀTĒGUS, i. m. [στρατήγος] Dux exercitus. Plaut. Curc. 2. 3. 6.

Nec strategus, nec tyrannus quisquam, nec agoranomus. Gloss. Græcolat. Στρατηγός Ρώμης, Prætor. στρατηγός Magistratus, Duumvir. Hic nempe in plerisque Coloniais & Municipiis magistratus fuit. conf. MAGISTRATUS.

Strategum te facio huic convivio, dixit Plaut. in Stich. 5. 4. 20. translate.

STRĀTĒGIA, æ. f. [στρατηγία] Prætura, imperium rei militaris. Item Præfectura. Plin. lib. 6. cap. 9. De Armenia, Dividitur (quod certum est) in præfecturas, quas ii strategias vocant. Idem lib. 4. cap. 11. Gloss. Græcolat. Στρατηγία, Magistratus, Duumviratus. Στρατηγία Ρώμης, Prætura.

STRĀTĀRCHAS, [Στρατήρχης] Dorylai filius, rex fuit Cretensium, quem Strabo se vidisse adferit lib. 10.

STRĀTIŌTĒS, [στρατιώτης] Miles Græcis. Sic autem dicitur Millefolium, frutex exiguus, palmi altitudine; foliis avicularum pennas imitantibus, brevi admodum dissectoque foliorum exorto. Latini & Militarem herbam appellant, propterea quod vulnera omnia ferro facta intra dies quinque sanare dicitur ex oleo ipsita.

Est & Stratiotes aquaticus sine radice vivens, aquis tantum supernatans folia habens sempervivo similia: sed majora. Hujus meminit & Plin. lib. 24. cap. 18. Celebratur (inquit) & a Græcis Stratiotes: sed ea in Ægypto tantum ex inundatione Nili nascitur, Aizoo similis, ni majora haberet folia. Refrigerat mire & vulnera sanat ex aceto illita.

STRĀTIŌTĪCUS, a, um. Adj. [στρατιώτικος] Militaris Plaut. Pseud. 2. 2. 9. Jam pol ego hunc stratioticum nuntium advenientem probe percussam.

STRĀTIŪS, [Στρατιώνος] Jovis cognomen, qui apud Carthas colebatur, quod nos Bellicofum interpretari possumus. Herod. lib. 5.

Item unus ex filiis Nestoris.

STRĀTŌ, ōnis. m. [Στρατών] Multi in hujusce nominis societatem venerunt. Primus Isocrates auditor.

Secundus Lampscenus, Arcefilai filius, Theophrasti discipulus, qui vocatus est Phyliscus, propter speculationem physicæ Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, scripsitque multos libros. Cic. 1. de Nat. Deor. 35.

Nec audiendus est ejus (scil. Theophrasti) auditor Strato, is qui Physicus appellatur; qui omnem vim divinam in natura sitam esse censet, quæ causas gignendi, augendi, minuendi habeat: sed careat omni sensu & figura. De hoc Laërt. Diog. lib. 5. segm. 58.

Tertius medicus, qui Erasistratum audivit.

Quartus historicus.

Quintus poeta Epigrammatum, obscenissimorum, Sardinus.

Sextus antiquus medicus, ut ait Aristoteles.

Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandria. Hæc Diogenes Laërtius. segm. 61. l. c. conf. Menag. not. & Suid.

Octavum Plurarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui una cum eo in bello Philippensi fuit: solusque adhibitus, cum ille sibi mortem conscivit. Conciliatus postea Augusto per M. Messalam, cui comes ad bellum Actiacum fuit.

Straton, Sidonis regulus luxuria nobilis. V. Ælianum. Var. hist. 7. 2. Hic (ut Hieronymus scribit) manu propria se volens confodere, ne imminetibus Persis ludibrio foret: quorum fœdus Ægyptii regis societate neglexerat, retrahebatur formidine: & gladium, quem arripuerat, adspiciens, hostium pavidus expectabat adventum. Quem jam jamque capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, & latus ejus tranverberavit. Compositoque ex more cadavere, se moriens superjecit, ne post virginalia lædera alterius coitum sustineret.

STRATONICĒ, es. f. [Στρατωνική] Ariarathis Cappadocum regis filia, uxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regnum successit. Strabo lib. 13.

STRATONICĒA, vel STRATONICIA, æ. f. [Στρατωνικήα] Urbs est Mesopotamiæ ad Babylonem, auctore Plin. lib. 6. cap. 26. Al. Stratonice. Stratonicia Civitas est nobilissima in mediterraneo Asiæ. Strab. lib. 14.

STRATONICUS, i. m. [Στρατωνικός] Philippi Macedonum quæstor, vir ditissimus; ad quem pertinet Plautinum illud in Rud. 4. 2. 27. Post animi causa mihi navem faciam, atque inibatior Stratonicum: Oppida circumvectabor.

Item citharædus quidam sub Ptolemæo, cujus meminuit Athenæus lib. 8.

STRATOR, STRATORIUS, STRATUM, STRATURA, STRATUS, V. STERNO.

STRATUS, m. & f. [Στρατός] Acarnaniæ civitas, ad fluvium Acheloum. Strab. lib. 10.

STRAUTUM, i. n. ὄνην δερματίνην βελών. Gloss. Latinogræc.

STREBULA, ut Festus Pompejus ait, significat, Unhrorum lingua, Coxendices hostiarum, quas Græci *μηρία* dicunt, quæ in altaria imponi solebant. Varro de L. L. 6. 3. ex Actio, De strebula ut delumbos cœnabis, Chærea. Strebula, ut Opilius scribit, circum coxendices sunt nobis. Sed alii aliter legunt. Vulgo Cerastibola. Arnob. lib. 7. fere ut Varr. interpretatur sic scribens, Non enim placet carnem strebulam nominare, quæ taurorum et coxendicibus demitur. Etymologiam ei Græcam reddidit Varr. a verbo *σειφειν*, quod est Vertere. Id Græcum est, inquit, ab hujus loci versura. [An ergo Strebula?

STRENA, æ. f. [ἐναχισμός, Gl. L. G. & G. L. Γαλλός, L. G.] Munus, quod datur die festo, omnis boni gratia. Festus, Strenam vocamus, inquit, quæ datur die religio, omnis boni gratia, a numero, quo significatur alterum tertiumque venturum similis commodi, veluti trenam, præposita s littera, ut in Loco & Lite, Stloco, Sllite solebant antiqui. Strena, dicta a strenuitate, ut vult Non. 1. 56. Pompon. Pistorib. Afside, si qua ventura est alia strenæ strenæ. Sueton. in Calig. cap. 42. Edixit & strenas in eunte anno se receptorum, stetitque in vestibulo ædium Calendis Januariis ad captandas stipes, quas plenis ante eum manibus ac sinu omnis turba ferebat.

Strenarum origo, qua felicem ominamur annum ipsius auspicio & initio, a Tatio rege mansisse dicitur, qui primum Romuli hostis, deinde collega in regno Romano fuit. Symmachus epist. 10. 28. Ab exortu pæne urbis Martiæ Strenarum usus adolevit auctoritate Tatii regis, qui verbenas felices arboris ex luco Streniæ novi anni auspices primus accepit. DD. Imperatores: nomen indicio viris Strenis hæc convenire ob virtutem. Ex Turneb. 10. 26.

Strenarum commercium, Vicissitudo dandi & accipiendi strenas. Sueton. in Tiber. cap. 34. Quotidiana oscula prohibuit edicto: item strenarum commercium ne ultra Calendas Januarias exerceretur. Consueverat quadruplam strenam, & de manu reddere, sed offensus interpellari se ab iis, qui potestatem sui die festo non habuissent, ultra non reddidit. Quadruplam, id est quadruplo majorem quam accepisset. Interpellari impediri, & a rebus gerendis averti: toto mense Januario. Strenæ meminididem Suet. in August. cap. 57.

STRENIĀ, Dea, quæ & STRENUA dici videtur. Varr. de L. L. 4. 8. Hinc oritur caput sacre viæ, ab Streniæ facello. Divus Augustinus de Civ. D. 4. 16. a strenue faciendæ denominatam ait. Lil. Syntag. 1. lib. Histor. Deor.

STRENUUS, a, um. Adj. [εὐσθενής, Gl. L. G.] Fortis, celer, vigilans, & ad res gerendas promptus. Ter. Phorm. 3. 1. 12. Tum Phormio itidem hæc re (ut in aliis) strenuum hominem præbuit. Columel. lib. 7. 6. extr. Magister pecoris acer, durus, strenuus, laboris patientissimus, alacer, atque audax esse debet. Fortis & Strenuus. Cic. 2. Philipp. 78. Ut cognosceret te, si minus forem, attamen strenuum.

Noli autem me tam strenuum putare, ut ad Nonas recurram. Cic. 15. Att. 6.

Dextra strenua. Ovid. de Medicam. faciei, 64.

Facies strenua. Plaut. Rud. 2. 2. 8.

Inertia strenua nos exercet. Hor. 1. Epist. 11. 28. [Oxymoron.

Membra strenua. Ovid. 4. Fast. 782.

Ministra strenua faciendis iustis. Ovid. 9. Met. 307.

Mors strenua, pro Cita & celeri. Curt. lib. 9. 8. 20.

Salus strenuus, pro Celeri. Curt. lib. 9. 1. 15. Transtulicbantque in vehicula strenuo saltu, quum succurrere laborantibus suis vellent.

Valde poetice dictum est a Julio Capitol. in fine vitæ Clodii Albini, Armorem strenuus. Ac ne apud poetam quidem ullum me legere memin. H. St. Extant cap. 13. pr.

Strenuor, pro Magis strenuus. Plaut. Epid. 3. 4. 10. Nam Strenuori deterior si prædicet Suas pugnas, de illius ore sunt fordidiæ.

Superl. Cato de R. R. in præfat. At ex agricolis & viri fortissimi, & mi-

lites strenuissimi gignuntur. conf. Plin. lib. 18. cap. 5. Tacit. 4. Hist. 69.

STRENUUS, Adj. [σπρδαίως, ὑρρῶς, Gl. L. G.] Fortiter, diligenter. Cic. 16. Att. 6. Magis commode, quam strenue, navigavi. Idem 2. Q. frat. 2. Domus utriusque nostrum ædificatur strenue.

Capere arma pro aliquibus strenue. Cic. pro C. Rabir. perd. reo. 30.

Comparare aliquid strenue. Auctor. ad Herenn. lib. 4. 64.

Strenue, Adprobantis Adv. Cic. 14. Fam. 5. De navi exeuntibus nobis Acastus cum litteris præsto fuit, uno & x x die. Sane strenue.

Strenue, pro Celeriter, sive prompte. Curt. lib. 8. 2. 10. Revocatoque strenue Oxarte, futurum se in regis potestate respondit. [Sic & apud Cic. exponendum. Auctor ad Herenn. 3. 24. Strenue quod volumus ostendere factum, celeriuscule dicemus.]

Vide aliud exemplum in DISCURRO. H. St.

STRENUITAS, ætis. f. [σπρδαίωτης, Gl. G. L.] Fortitudo, celeritas, agilitas. Ovid. 9. Met. 320.

Strenuitas antiqua manet.

STRENUO, Ære. Strenuum se gerere. Plaut. Pseud. 2. 2. 34. Dum tu strenuas, res erit soluta. Sciop. Si tu creduas.

STREPO, vi, itum, [ψωφέω, κλυπία, Gl. G. L.] Ære. Pedibus, aut alio quocunque modo sonitum facere. Plin. lib. 11. cap. 10. de Apibus, Quum advesperascit, in alveo strepunt.

Campus omnis strepit murmure. Virg. 6. Æn. 709.

Cornua strepuerunt rauco cantu. Virg. 8. Æn. 2.

Mavors strepit per omnem Aufonium. Sil. lib. 4. 10.

Streperere aliquid, pro Submurmurare. Liv. 2. 45. Hæc quum sub ipso vallo portisque streperent.

Streperere inter se. Cic. 1. de Divin. 39. Inter se streperere, aperteque artem obterere, &c.

Strepunt aures clamoribus plorantium. Liv. 22. 14.

STREPITUS, ùs. m. [ἤχο, ψόφος, κλύπτο, Gl. L. G. & G. L.] proprie, Pedum ambulantium, manuumque aliquid pertractantium sonus est. Cic. 2. Verr. 45. Tum vero, non strepitu, sed maximo clamore suam Pop. Rom. significavit voluntatem. Idem 13. Att. 46. Heri nescio quid in strepitu videor exaudisse, quum diceres te in Tusculanum venturum.

Arboris strepitus. Plin. lib. 16. cap. 42.

Concurfus hominum forique strepitus. Cic. de Clar. Orat. 317.

Fulminum strepitus. Cic. 1. de Legib. 21.

Pedum crepitus, & strepitus hominum. Cic. in Topic. 52.

Rotarum. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. Atque ipso terrore equorum, & strepitu rotarum ordines plerumque perturbant.

Tonitruum strepitus, fremitus, clamor. Cic. 8. Fam. 2.

Acerbus plagarum strepitus. Juven. 14. Sat. 19.

Demens strepitus. Hor. 3. Carm. 19. 23.

Dulcis strepitus aureæ testudinis. Hor. 4. Carm. 3. 17.

Ingens valvarum strepitus. Hor. 2. Serm. 6. 112.

Nocturni atque diurni strepitus. Hor. 2. Serm. 2. 79.

Popularis strepitus. Hor. de Arte Poet. 82.

Audire strepitum cum fremitu in aliquo loco. Cic. de Arusp. Resp. 20.

Fit strepitus tectis. Virg. 1. Æn. 729. Cic. 2. Verr. 45. Factus est in eo strepitus & grata concionis admurmuratio.

Haurire strepitum, Audire strepitum. Virg. 6. Æn. 559.

Remugit strepitu janua. Hor. 3. Carm. 10. 5.

Terrere aliquem pedum strepitu. Tibul. lib. 1. 2. 35.

Strepitus, Pompa divitiarum, a comitantium strepitu dicta. Quintil. Declam. 13. Hic quum me evocasset subito trepidum, totoque fortunæ suæ strepitu circumstetisset.

Strepitus, per secundam declinatam antiquis, auctor Non. 8. 52. Enn. Hectoris Lytris; Quid in castris strepiti est?

STREPITO, [κλυπτο, Gl. G. L.] Ære. Sæpè strepitum facere. Virg. 1. Georg. 413.

Inter se foliis strepitant. conf. Val. Flacc. 4. 288.

Alæ strepitantes. Tibull. lib. 2. 2. 37.

Arma strepitantia. Tibul. lib. 2. 5. 73.

STREPSICEROS, òtis. m. [σπρψικέρως] Transmarinum animal semifereum. Plin. lib. 8. cap. 53.

STREPTOS, i. m. [σπρπτός] Uva, quæ cum Sole circumagitur ubique. Plin. lib. 14. cap. 3.

Streptos, Torquis apud Persas, a *σειφω* torqueo. Unde apud Herodotum *σειπφωρόροι*, id est torquati, sive torqueo ferentes. Polluci autem lib. 5. cap. 16. *σειπφω* ponuntur inter ornamenta muliebricia.

STREPTUS, i. m. *σπρπτης*, Gloss. Latinogræc. An a Strepo?

STRIA, æ. f. Eminentia illa, quæ est inter canaliculos & sulcos in eo columnarum genere, quod striatum dicitur. Vitruv. lib. 3. cap. ult. Columnarum striges faciendæ sunt xxi v, ita excavatæ, ut norma in cavo strigis quum fuerit coniecta, circumacta, ita anconibus striarum dextra ac sinistra angulos tangat, ut acumen normæ circumrotatione tangendo pervagari possit. Plin. lib. 22. cap. 22. Quorundam ex his facile nocentur venena, diluto robore, rancido aspectu, livido intus colore, rimosa stria, pallido per ambitum labro.

Stria & Strix, hoc differunt ex Vitruvii descriptione: In columna striata, pars eminula dicitur stria: pars cava, strix. Vitruv. lib. 10. cap. 15. Canaliculi, qui Græce *σεξ* dicitur, longitudo, &c. Idem lib. 4. cap. 4. Circa strigium cava, & angulos striarum. V. in STRIGILIS. Budæus Strigiles.

Striæ etiam in herbis (inquit Ruellius) sunt Partes quædam, & ut ita dicam, femora quæ protuberant: *εξῆς* Græci vocant: sicut cava canaliculique, striges, si Vitruvio credimus, appellantur.

STRIO, Ære. Strias facere. Vitruv. lib. 4. cap. 3. Columnas autem striari viginti striis oportet.

Striare etiam dicuntur boves, quum peracto aut non peracto priore versu, alius super alium innititur. Hoc autem fieri, dum boves adhuc in priore versu anhelant, non convenit. Plin. lib. 18. cap. 19. In arando versum peragi, nec striare in actu sæpius. Ita Hermol. Sed Hard. cum Mff. Strigare. q. V.

STRIATUS, a, um. Partic. [εὐσθενής, Gl. L. G.] Striis distinctum: unde & Folia striata, & Columnæ striatæ, & Conchæ striatæ dicuntur. Plin. lib. 21. cap. 5. Candor ejus eximius, foliis foris striatis, & ab angustis in latitudinem paulatim sese laxantibus, effigie calathi. Idem lib. 37. cap. 10. & lib. 1. cap. 33.

Striatus scapus. Plin. lib. 26. cap. 7.

Striatam frontem vocat Apul. lib. 10. pr. p. 239. Elmenh. Contractam, caperatamque, & quasi fulcos facientem præ tristitia.

STRITATA, æ. f. Vitruv. lib. 4. cap. 7. Striaturæ paribus lateribus. Paulo post, Ita Dorica columna sui generis striaturæ habebit perfectionem.

STRIBLITO, vel **STRIBLIGO**, inis. f. [στριβλιτός] A vestustioribus Latinis dicebantur, quæ nunc Imparilitas & Solæcismus appellatur, qui ab Asin. Capit. definitur Impar & inconueniens compositura partium orationis. V. Gell. lib. 5. cap. 20.

Vide Britannicum p. 127. in Iuuenalis Satiram 6. Solæcismum liceat fecisse marito. Ibidem Striblitata, non Scriblitata. H. St. ad v. nempe 456. V. **SCRIBLITA**.

STRICABILÆ, dicuntur, non tam ambulantes, quam summo pede, vel talo, terram stringentes, quod ufuuenit iis, quibus pedes læsi sunt, vel crura. Non enim planum ponunt vestigium pedis, sed ejus extremo tantum radunt solum, qui iisdem pedibus suis ægre stant & insistant. A Stringendo deducitur Stricare: a Strictando Stricillare per diminutionem, & per eandem iteratam Strictibillare vel Strictabillare, ut a Conscribere Conscribillare: unde Strictabillæ sunt appellatæ, ut Var. de L. L. 6. 3. ait: Actius apud Varr. Staciæ, scrupedæ, strictabillæ, tantulæ. Ex Turneb. Al. Stritabillæ q. V. in **STRITO**.

STRICTE, **STRICTIM**, **STRICATURA**, **STRICTUS**. V. **STRINGO**. **STRIDEO**, ut, [στριζω, Gl. L. G. & G. L.] Ære. Stridere dicuntur proprie funes, quum sonum faciunt. Transfertur etiam ad alia.

Cardo foribus stridebat alienis. Virg. 1. Æn. 449.

Ignes strident. Lucan. lib. 6. 179.

Mare sollicitum stridet. Virg. 4. Georg. 262.

Merum solum in igne stridet. Ovid. 5. Trist. 5. 12.

Silvæ strident. Virg. 2. Æn. 418. Al. Stridunt.

Tibia stridebat cantu. Catull. Argon. 62. 264.

Vulnus infixum stridet sub pectore. Virg. 4. Æn. 689.

STRIDO, di, [στριζω, Gl. L. G.] Ære. Idem. Plin. 9. Epist. 26. At quum stridunt funes, curvatur arbor, gubernacula gemunt. Virg. 8. Æn. 420. Idem 4. Georg. 556.

— liquefacta boum per viscera toto

Stridere apes utero, & ruptis effervere costis.

Stridere ad alia transfertur. Hor. 2. Serm. 8. 78.

Stridere secreta diversos aure susurros.

STRIDENS, entis. Partic. [στριζων] ut, Horrendum stridens bellua. Virg. 6. Æn. 288.

Vide in **DISTRICUS**. H. St.

Alis stridentibus ludunt cygni. Virg. 1. Æn. 401.

Hasta stridens. Virg. 9. Æn. 419.

Plaustra stridentia. Virg. 3. Georg. 536.

Procella stridens. Virg. 1. Æn. 106.

Serræ stridentis horror. Lucret. lib. 2. 410.

STRIDOR, Æris. m. [στριδος, Gl. L. G. & G. L. βρυγμός, G. L.] Virg. 1. Æn. 87. — stridorque rudentum.

De voce animalium Plin. lib. 8. cap. 9. Stridor suis. Et lib. 17. cap. 24. Sonumque edunt parvuli stridoris.

Acutus stridor. V. **ACUTUS**, in **ACUO**.

Densus stridor. Cic. 1. de Divin. 13.

Aut, densus stridor quum cello e vertice montis

Ortus, adaugefcit scopulorum sepe repulso.

Ferus stridor, Sibilus serpentis. Ovid. 9. Met. 65.

Horrifer Aquilonis stridor. Cic. 1. Tusc. 68.

Ingens stridor. Virg. 7. Æn. 65.

Raucus stridor, Grunnitus æfri. Ovid. 8. Met. 287.

Terrifici stridores. Sil. lib. 5. 189.

Terrifonus stridor. Claud. 1. in pr. Conf. Stilich. 109.

Audire stridorem ferræ. Cic. 5. Tusc. 16.

Impulit acri stridore validas fores. Valer. 2. Argon. 273.

Indignatum magnis stridoribus æquor. Virg. 2. Georg. 162.

Reddit stridorem janua verso cardine. Ovid. 11. Met. 608.

Invidiæ stridor. V. **INVIDIA**, in **INVIDEO**.

STRIDULUS, a, um. Adj. [στριδύλης, στριδύλης] ut, Plaustra stridula. Ovid. 3. Trist. 12. 30.

Fax stridula lacrimoso fumo. Ovid. 10. Met. 6.

Convicia stridula. Lucan. ad Pison. 258.

STRIDON, vulgo *Strigna*, Oppidum in agro Justinopolitano fuit, in Dalmatiæ & Pannoniæ confinio, D. Hieronymi patria, a Gothis eversum.

STRIGA, æ. f. Strigæ, ordo rerum inter se continuatæ collocatarum, a Stringendo, ut ait Fest. Columel. lib. 2. cap. 19. de sœno loquens. Utrumque siccatum coarctabimus in strigam, atque ita in manipulos vinciemus. Altera lectio habet Striam. Sed forte legendum est Struem. Paulo enim post vocat Metas.

Striga apud scriptores agræntium mensurarum sic exponitur; Ager, inquit Frontinus de Limit. agr. p. 38. Gœf. per strigas & per scamna divisus & assignatus est more antiquo in hac similitudine, qua in provinciis arva publica coluntur. Hyginus autem p. 198. Gœf. sic, Mensuræ quadraturam dimidio longiore facere debemus, & quod in latitudinem longius fuerit, scamnum appellare, quod in longitudinem, strigam. Et Aggen. Comment. p. 46. Strigatus, inquit ager est, qui a Septentrione in longitudinem in Meridiam decurrit: scamnatus autem, qui eo modo ab Occidente in Orientem crescit.

Striga, Hygino auctore in libello de Castrorum metatione, Ordo est & series equorum in castris tendentium: vel ut Sospater ait, Striga castris est vocabulum, Intervallum turmarum significans, in quo equi stringuntur.

Striga, pro Strix, V. in hac dict.

Striga, Κιμωνία, Gloss. Latinogræc. V. **CIMOLIA**.

TRIGO, Ære. In strigam equos vel mulos junctos agere, & recta dirigere, ne divergi abeant, hi in hanc, illi in illam partem. Eo verbo usus est, qui parodiam venustissimam epigrammatis Catulliani lusit in Ventidium mulionem,

Et inde tot per orbitosa millia

Jugumtulisse, læva sine dextera

Strigare mulas, five utrumque cœperat.

Strigo, velut In striga interquiescere. Plin. 18. 19. per translationem usurpavit, cum inquit, In arando versum peragi, nec strigare in actu

spiritus: id est, in agendo sulco interquiescere. Ut enim in striga quiescunt equi, & ut in strigam dum collocantur strigare dicuntur: ita quoque cum in versu, qui uno spiritu agendus est, ad interspirandum requiescunt, strigare dicuntur. Frustra igitur in editis legas Striare. Interpretationem vero hanc adjuvat Senec. 4. Epist. Itaque, inquit, in vanum operosus culpaverim: rursus ad honesta nitentes, quanto magis incubuerint, minusque sibi vinci & strigare permiserint, admirabor & clamabo, tanto melior, surge & inspira, & clivum istum, uno, si potes, spiritu exaspera. Idem tamen error est in editis, qui & apud Plin. Sed sic emendato, auctoribus Guliel. Peliiser. & Turneb. In hoc etiam dictum est apud Phædr. 3. 7. 9.

Namque ubi strigandum, & ubi currendum est, scio.

STRIGATUS, a, um. Adj. Frontin. Ager strigatus, i. e. Per strigas mensuratus. V. **STRIGA** supra.

STRIGARIUM, i. n. Locus, ubi equi strigantur. Sic legit Salmasius apud Plin. lib. 28. cap. 17. ubi vulgo legitur Se trigario. V. not. Hard.

STRIGILIS, is. f. & **STRIGIL**, ilis. n. [ξύστρα, Gl. L. G. & G. L. ξύστρα, L. G. alt. & G. L.] in Ablativo Strigili; Instrumentum ferreum, dentatum. A stringendo, id est, radendo, quo equos & id genus jumenta expolire solent equifones, e corpore fordes abradendo. [Immo Ad hominum usum comparati olim potissimum strigiles, & in balneari instrumento fuerunt. V. Hieron. Mercur. de Arte Gymn. lib. 1. cap. 8. ubi & iconem exhibet. Invenitur autem & Strigile, is. n. in Gloss. alt. Latinogræc. & Strigila, æ. f. in Græcolat. Schol. Juven. ad loc. infra seq. Strigla autem est, quod Xystram dicunt, unde oleum deteritur. conf. Non. 3. 195.]

Strigili utebantur veteres in balneis ad radendas corporis fordes, sudoremque detergendum, præcipue in frictionibus, ante quam comederent. Fiebat autem hæc ex auro, argento, ære. ferro; interdum etiam lapidibus quibusdam: nunc lineis utuntur. Perf. 5. Sat. 126.

I puer, & strigiles Crispini ad balnea defer. Plaut. Stich. 1. 3. 77. Rubiginosam strigilem, ampullam rubidam. De strigili ferrea apud Martial. lib. 14. 51.

Pergamus has misit curvo diftringere ferro. Juven. 3. Sat. 263.

— fonat unctis

Strigilibus, pleno componit lintea gutto. Subaudi Domus. Hor. 2. Serm. 7. 110.

— an hic peccat, sub noctem qui puer uvam

Furtiva mutat strigili?

Strigiles quidam accipiunt pro Pectinibus fricatoriis. Legimus apud Strab. lib. 15. de moribus Indorum, Illos exercitium, præcipue frictionem probare, & maxime strigilibus hebeni lævibus corpora expolire. Plin. de spongiis loquens, lib. 31. cap. 11. Præstat & strigilum vicem, linteolorumque affectis corporibus. [V. ad seq.]

Strigilem, aliqui accipiunt pro quodam Vasis genere. Strab. l. c. Inde strigilum & ampullarum artines mature evaserunt. Plaut. Perf. 1. 3. 34. Cic. 4. de Fin. 30. Si ad illam vitam, quæ cum virtute degatur, ampulla aut strigilis accedat. Quamquam tamen etiam his locis pro Strigili balnearia sumi possit, quæ cum ampulla unguentaria ferebatur, ut post frictionem & sudoris absterfionem, quæ strigili fiebat, ungerentur. [Quasi vero aliter exponere fas sit. Est tamen & in Stabuli instrumento Strigil. apud Colum. 6. 31. 2. & Pallad. Apr. 4. 3. Idior. 20. 16. extr.]

Strigilis, pro Specillo aurifusorio, si verba fingere licet. Specilla vero aurifusoria Galen. ἀπρυχύται dicuntur, velut μυσσεξύσται, ἀδύνηξύσται ab eodem, & medicis omnibus vocantur, quæ nos uterifusoria, & narifusoria appellare possumus. Celsus ἀπρυχύται, alias strigiles, alias oricularios clysteres appellat. Verum strigilis vox videtur plane ex ξύστρα facta esse. Nam velut hæc ἀπρυχύται, sic illa a Stringendo deducta apparet, & pro aurifusorio specillo ambæ accipiuntur. Hæc ex Cornar. in Galen. Celf. lib. 6. cap. 7. De aurium morbis, & curationibus. In aurem vero infundere aliquod medicamentum oportet, quod semper ante tepesieri convenit: commodissimeque per strigilem instillatur. Ubi auris repleta est, super lana mollis addenda est, quæ humorem intus contineat. Scribon. Larg. compos. 39. in titulo, Ad aurium dolorem, Prodest herbæ urceolaris, aut cucurbitæ ramentorum succus tepens per strigilem in foramen auris dolentis infusus. Paulo post, reponitur medicamentum in ampulla vitrea. Quum opus est, ad tumorem quidem calidum per strigilem infunditur: deinde foramen summum lana succida tegitur. Ad ulcus autem frigidum, per ejusdem generis lanam & auriscalpium injicitur. Plin. lib. 29. cap. ult. Murium cinis cum melle instillatus, aut cum rosaceo decoctus, aurium dolores sedat. Paulo post, Sed medici malunt e nardo decocti usque ad tertias, atque ita asservari: deinde, quum opus sit, strigili tepefacta infundere. Constat deplorata aurium vitia eo remedio sanari. [Per canaliculum nimirum, qui per strigilis balnearis totius flexuram decurrit.]

Strigil, Aluminis genus pumicosum & foraminosum fistulis, spongiæ simile, rotundumque natura.

Strigiles (inquit Plin. lib. 33. cap. 3.) Hispania vocat auri parvulas mafas, quod super omnia solum in massa aut ramento capitur, quum cetera in metallis reperta, igni perficiantur. Hoc statim aurum est, consummatamque materiam protinus habet, quum ita invenitur.

Budæus, Strigiles in antiquis libris Vitruvii impressis bene legebatur, ubi nunc Striges legitur, & Strigium, lib. 4. cap. 4. Et lib. 5. cap. 7. Nam id verbum apud Celf. legitur lib. 6. cap. 7. licet in impressis Strigem pro Strigilem legatur. Jucundus Veronenfis ita immutavit, qui Strigem affirmat in antiquis legi. Græcum est verbum, ut Vitruv. ait, lib. 10. cap. 15. Sic enim appellat partem catapultæ, qui Canaliculus ab eo dicitur. V. in **STRIA**, Stria & Strix hoc differunt.

STRIGLATUS, a, um. Adj. ξυστρός, Gloss. Latinogræc.

STRIGILARIUS, i. m. [ξύστροποιός, Gl. L. G.] Qui strigiles fabricat.

STRIGILICŪLA, æ. f. [ξύστριδιον] dimin. a Strigili pro Vase, ut vult Calepinus. Apul. in Flor. p. 346. Elmenh. Qui magno in cœtu prædicavit, fabricatum semet sibi ampullam quoque oleariam, quam gestabat, lenticulari forma, tereti ambitu, pressula rotunditate; juxtaque honestam strigileculam, recta fastigatione clausulæ, hexa tubulatis ligulæ, ut & ipsa in manu capulo moraretur, & sudor ex ea rivulo laberetur. Al. Fabricatum sibi met. Certe hic locus apertissime, vas non esse Strigilem notat, sed Instrumentum, quod cum ampulla in balneis serviebat, post frictionem & sudorem.

STRIGMENTUM, V. **STRINGO**.

STRIGIS, is. Avis, quam lac habere nonnulli tradiderunt. Plin. lib. 11. cap. 39. V. **STRIX**.
STRIGIUM, i. n. Vestis Hispanica. Plaut. Nudus est: jurat se strigium oppignorasse. Hispanos enim initio certum est strigio, id est, fordido palliolo usos, quibus suas carnes obtegerent: nunc pannosi quidem sunt, sed lautiores.
 Item Striatura in columnis. Vitruv. 4. 4. [Nisi g. pl. a Strix. V. **STRIGIL** & **STRIA**.]
STRIGO, ōnis. m. pr. com. Homo maleficus. Plaut. Bacch. 2. 3. 46. Dum circumspēcto, atque ego lembum conspīcor; Longum est frigonem maleficum exornari. Sic enim legit Muretus; V. eius Var. Lect. 12. 19. Eandem lectionem probat Salma- tius; nonnullis magis aridet Rigorem; aliis Strigorem.
 Strigones, inquit Festus in Nelei carnine pro Strigosis positum inveni- tur, id est Denfarum virum hominibus. Strigores in editis legitur, mendose, ut Turnebus putat.
STRIGŌSUS, a, um. pr. com. Adj. [στριγός, σφιγός, Gl. G. L.] Quod est ex- haustum & macilentum, quasi strigofum. Unde Jumenta strigosa di- cta sunt, quod corpora eorum restricta sint fame, aut alia vitii causa. Co- lumel. lib. 6. cap. 37. Strigofum patris præferret habitum. Idem lib. 7. cap. 6. Placide ac lente pabuletur, ut & largi sit uberis, & non strigo- sissimi corporis. De capris
 Canis strigofus. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Equus strigofus. Gell. lib. 4. cap. 20. conf. Non. 2. 84. & 762.
 Compar. Liv. 27. 47. Et strigofiores equos.
 Orator strigofior, per translationem. Jejunus, ineptus. Cic. de Clar. Orat. 64. Habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corpo- ris opimos, quam fragilitates confectentur, quos, valetudo modo bona sit, tenuitas ipsa delectat: quanquam in Lyfia sunt sæpe etiam lacerti, sic ut & fieri nihil possit valentius: verum est certe genere toto strigo- fior, sed habet tamen suos laudatores, qui hac ipsa eius subtilitate ad- modum gaudeant. i. e. Gracilior & tenuior, ut ipse ibidem: cui op- onit Corporis habitum opimum.
STRIMON, V. **STAYMON**.
STRINGO, strinxi, strictum, [σφιζω, Gl. L. G. & G. L.] ēre. Arcta- re. Plin. Apprehensamque manu strinxit.
 In Gloss. Latinogræco redditur & βρύχεν. [Verum id, Stridere potius. An βρύχεν scripsit? Redditur ibid. βρύχεν. Quod est Comminuo, Contero. Nullum vinculum ad stringendam fidem jurejurando majores arctius esse voluerunt. Cic. 3. Off. 111.
 Vultus stringere. Stat. 1. Silv. 2. 244. Non talis niveos strinxit Lavinia vultus, Quum Turno spectante rubet. [i. e. Vultum nudavit, ostendit.
 Stringere, per translationem, pro Percutere ponitur. Virg. 9. Æn. 294. Atque animum patriæ strinxit pietatis imago. Non. 4. 442.
 Pectora tua stringuntur nostro delicto; Feriuntur & vulnerantur nostra maledicentia. Ovid. 5. Trist. 6. 21. Spiritus hic, Scythica quem non bene ducimus aura, Quod cupio, membris exeat ante meis, Quam tua delicto stringantur pectora nostro: Et videar merito vilior esse tibi.
 Stringere, Rarefacere, Excidere. Non. 1. c. Virg. 9. Ecl. 61. — hic ubi densas Agricola stringunt frondes. i. e. Amputant, decutiunt, ut ait Serv. Idem 1. Georg. 317. — & fragili jam stringeret hordea culmo. Columel. lib. 6. cap. 3. Aut stringere arbores expediat.
 Stringere quernas glandes, Decerpere, colligere. Virg. 1. Georg. 305.
 Stringere, Cædere, dolare. Sil. lib. 6. 352. — jam nautica pubes Aut silvis stringunt remos, aut abiete secta Transtra novant. Stringunt, i. e. Dolant & præparant ad na- vigandum. Virg. 1. Æn. 556. Aut silvis aptare trabes, & stringere remos.
 Stringo, Leviter attingo. [παρὰφύω, Gl. L. G.]
 Stringere ripas fluminis, Radere. Virg. 8. Æn. 63. Idem 5. Æn. 163. Lirus ama, & lavas stringat sine palmula cautes.
 Metas stringere rota. Ovid. 3. Amor. 2. 12.
 Æquor stringitur aura, Raditur, & leviter a vento attingitur. Ovid. 4. Met. 126.
 Unda stringitur Noto. Ovid. 1. Amor. 7. 56.
 Vestigia leporis stringit canis. V. **VRSTIGIUM**.
 Stringere verbis, Perstringere, Breviter enarrare, brevi narratione at- tingere. [παρὰλέγωμαι, Gl. L. G.] Sil. lib. 8. 48.
 Stringere ensē, [σπῆμαι, ἐπὶ μακρότερος, Gl. L. G. σπῆμαι ἐξίφθ, G. L.] Evaginare, Educere gladium. Virg. 10. Æn. 569. Liv. 7. 5. Procul inde omnibus abire iussis, cultrum stringit.
 Gladios stringunt manibus. Virg. 12. Æn. 278.
 Gladium strixerit. In l. 1. §. 6. Divus Hadrianus. D. ad l. Corn. de sic. H. St.
 Stringere, Vulnerare. Virg. 9. Æn. 577. — hunc primum levis hasta Themillæ Strinxerat. Non. 1. c.
STRICUS, a, um. Partic. [σφιγμένθ, Gl. G. L.] ut, Strictus gla- dius, Evaginatus. Cic. 2. Philip. 21. Quidnam homines putarent, si rum occisus esset, quum tu illum in foro, spectante Pop. Rom. gladio stricto insecutus es?
 Acies ferri stricta mucrone corusco. Virg. 2. Æn. 334.
 Epistola stricta ac libera, pro Vehementi & severa. Senec. de Benefic. 4. cap. 37.
 Ferro stricto ferit retinacula. Virg. 4. Æn. 580.
 Gladio stricto aliquem insequi. Cic. 2. Philip. 21.
 Manus strictæ in mea fata. Ovid. 1. Amor. 6. 14.
 Mucronibus strictis obsedere fores. Virg. 2. Æn. 449.
 Folia ex arboribus stricta. Cæs. 3. Bell. Civil. 58.
 Homo strictus, Astrictus, avarus. Firmic. lib. 5. cap. 2. Faciet strictos, avaros, fordidos, & qui in omni vita gratiam lætitiæ vitent.
 Lex stricta, Rigida. Stat. 3. Silv. 5. 87.
 Strictus, Angustatus. Suid. Στρικτόν, ὅπου κρηθῆται παρὰ Φαρμάκους τὸ ἴσθ- νωμένον, ἢ ἀσπῆτις, ἐπὶ πάντες ἄδεις, κρηθῆται δὲ ἐπὶ κρηθῆματθ.
STRICTE, Adv. [σφιγμένθ] a quo Strictus & Strictissimθ.

Observare stricte, ne plus reddat, quam acceperit. Cic. de Amicit. 58. Alii legunt Restrictæ.
 Faciis ventrem stricteffime ligare. Gell. 16. 3.
STRICTIM, aliud Adv. [σφιγμένθ, Gl. G. L.] Compressius & brevi- ter. Cic. 2. Att. 1. Quem tu Corcyræ, ut mihi aliis litteris significas, strictim attigisti. De libro loquitur. Idem pro Cœl. 15. Pofuisti enim, atque id tamen titubanter & strictim, &c.
 Breviter & strictim. Cic. pro Cluent. 29. Audistis quum ea, quæ copio- sissime dici possunt, breviter a me, strictimque dicuntur.
 Strictim, & Multa dicere, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 19. Qui- bus de quæstionibus tu quidem strictim, nostri autem multa solent dicere.
 Subjungere strictim. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Strictim attondere. Plaut. Capt. 2. 2. 18.
STRICTOR, ōris. m. Qui digitibus & manu oleam decerpit ex arbore: Legulus contra, Qui manu legit caducam & verberando decussam. Cato de R. R. 144. Legulos quot opus erunt præbeto, & strictores. Turneb.
STRICTORIUM, i. n. [σφιγμένθ, Gl. G. L.] Item Genus vestis. Stri- clorium, Στριχόριον, Gloss. Latinogræc. & Græc. Lat. Στριχόριον, Tunica.
STRICTURA, æ. f. [σφιζέω, Gl. G. L.] q. d. Strictionem.
 Strictura, [σπιγίη] Non. 1. 77. Stricturæ dicuntur proprie Scintillæ, quæ de ferro ferventi exeunt, quod aut strictæ emittantur, id est celeriter, aut oculus sui fulgore perstringunt. Gloss. Latinogræc. Stricturæ, λι- λιπαμμύσιον, ἢ τὸ δὸπθ Ἐσθήην πιπθον, ὡσαύτθ σπιγίητες. Virg. 8. Æn. 421. Stricturæ chalybum & fornacibus ignis anhelat. Lucil. Sat. lib. 3. Stricturæ, [ρίπαιον, Gl. L. G.] pro Massis terræ, ex qua ferrum fit. Plin. lib. 34. cap. 14. Aliud rubiginem celerius sentit, stricturæque voc- cantur eæ omnes, quod non in aliis metallis, a stringenda acie voca- bulo imposito. Bud. conf. **STRARIA**, æ, in **ÆS**.
STRICTIVUS, a, um. Adj. [σφιγμένθ] ut, Strictivæ oleæ, Quæ manu colligitur, ad differentiam Caducarum. Cato de R. R. cap. 146.
STRICTŌSUS, a, um. Adj. σφιγμένθ, Gloss. Græcolat.
STRIGMENTUM, i. n. [γλοιός, Gl. L. G. & G. L.] Destrigmentum. Sordes quæ ex corporibus raduntur. Cels. lib. 2. cap. 6. Alvus quoque varia pestifera est, & quæ strigmentum, sanguinem, bilem, viride ali- quid, modo diversis temporibus, modo simul & in mistura quadam, discreta tamen, repræsentat. Plin. lib. 9. cap. 15. Anguillæ atterunt se scopulis, ea strigmenta viviscunt.
 Strigmenta olei dicimus Ceromata, id est, sordes olei, quæ ex uncto- rum athletarum corporibus raduntur. Plin. lib. 15. cap. 4. Notum est magistratus honoris ejus octogenis sestertiis strigmenta olei vendidisse. Valer. Max. 9. 14. Gymnicorum fervo, strigmenta gymnasii colligen- ti, similibus.
 Strigmenta, Ramenta. Plin. lib. 20. cap. 3. de cucurbita silvestri, Suc- cus ex strigmentis illitus cum rosaceo & aceto februm ardores refrige- rat. Ibidem & Ramenta & Strigmenta vocat.
STRICŪLUS, i. m. Striculi, Grandiufculi pueri vocabantur, a stricta quadam corporis soliditate & duritie. Arneb. 5. p. 174. Facit sumere habitum puriorem, & in speciem lævigari, nondum duri atque striculi pu- sionis. [An Histriculi? Gloss. Latinogræc. Histriculus, Δασύπρωκτθ; & Græcolat. Δασύπρωκτθ. Histriculus. Corrupte, incertum, utrum pro Histriculus, an Histriculus?
STRINGOR, ōnis. m. Frigus quo dentes perstringuntur. Lucret. lib. 3. 694. Morbus ut indicat, & gelidai stringor aquai. V. Pareum in loc.
STRIO, V. **STRIA**.
STRIX, strigis. f. [στρογγύον, στρογγύς, Gl. L. G.] Avis quædam nocturna & importuna, a stridendo dicta. Plin. lib. 11. cap. 39. Fabulosum enim arbitror de strigibus, ubera eas infantium labris immulgere. Esse in ma- ledictis jam antiquis strigem convenit: sed quæ sit avium, constare non arbitror. Lucan. lib. 6. 689.
 Quod trepidus bubo, quod strix nocturna queruntur. Stat. 3. Theb. 511. Infausta strigis omen triste. Senec. Herc. fur. 9. Violenta strix. Tibull. lib. 1. 5. 52.
 De strigibus ita habet Ovid. 6. Fast. 139. Sunt avidæ volucres, non quæ Phineia mensis Guttura fraudabant, sed quæ inde trahunt, &c. Est illis strigibus nomen: sed nominis hujus Causa, quod horrenda stridere nocte solent.
 Strix, [στρογγύς] Idem quod Canaliculus. Vitruv. 4. 4. Striarum & strigium circuitus. V. **STRIA**.
 Strix pro Muliere malefica. Petron. cap. 134. Quæ striges comederunt nervos tuos.
 Striga, ut Estriere Italico sermone. An a Strige, quia veneficiis adhi- bere solebant. H. St. Gloss. Latinogræc. Striga, λωστρίγων, ἢ γυνή Φαρμακίς.
STRIGES, is. Frumenti genus apud Hippocratem, [ubi?] quod tritico levius est, & ventrem magis solvit: nescio an pro Trago accipiendum. Striges, sunt Olera vilia. Plaut. Pseud. 3. 2. 31. Et homines cœnas libi coquunt: quoniam condiunt, Non condimentis condiunt, sed strigibus.
STRITABILLA, æ. f. V. **STRITABILIS**, & seq. dict.
 Stritabillæ, inquit a Stritillando, Stritare ab eo, qui sistit ægre. [Quid si diminutivum est, a Stritavia?
STRITO, ære. ab eo qui sistit ægre. Varr. lib. 6. 3. de L. L. Antiquum.
STRITAVUS, ut Stlocus, Silis; pro Tritavo, Loco, Lite antiqui dice- bant. Fest.
STROBILIA, [στροβίλια] posita inter Ornamenta muliebria a Polluce lib. 5. cap. 16.
STROBILUS, i. m. [στροβίλοθ] Nux pinea integra, quæ etiam Græcis Co- nus & Conarium appellatur. Pityides vero sunt Nuclei, qui in ipsis sun- conis. De Strobilo vide Lexicon Græcum. Ulp. 1. ligni, in fine. D. de legat. 30. De pinu etiam integri strobili ligni appellatione continebuntur. Gloss. Græcolat. Στροβίλοθ κρηθῆτις, Nucleus.
 Strobilus, [στροβίλοθ δένδρον] Arbor ex pinastorum genere, e natalium cognitione sic dicta. Plin. lib. 16. cap. 10. 4. de pinastro, Easdem ar- bores, alio nomine esse per oram Italiæ, quas strobilos vocant, pleri- que arbitrantur, sed graciles, succinctoriæque, & enodes, liburni carum ad usus, pæne sine resina. Vetus codex legit, Quos tibulos In Gloss. Græcolat. redditur Pinus. Ibidem στροβίλιον Pinetum, στροβί- λιον, Pineum.

Strobilum a Romanis *Cardium fativum* appellari Dioscorides ait . 1. 76. Græca quidem voce , sed tunc forte quotidiana , & in usu populi : quæ a pinæ nucis figura , cui simile in summo carduus capitulum habet , facta est . Græci enim *στροβίλον* , arborem pinum , & nucem ejus pariter vocant . Quæ quoniam conii figura in pinastris & oblonga est (quam formam cardui capitulum habet) communicata appellatione strobilos carduus hic a Romanis dici potuit . Hæc Marcell. in Dioscor.

STROBUS, i. f. [*στροβός*] Arbor odorifera . Plin. lib. 12. cap. 17. Pentunt & in Carmanos arborem strobuni ad suffitus , perfusam vino palmeo accedentes . Hujus odor redit a cameris ad solum jucundus , sed aggravans capita , citra dolorem tamen .

Strobus , ex succo prædulci , morsu capræ in caule fruticis odorati , & in pulvere conglomerati liquoris fit . Plin. lib. 12. cap. 17.

STRŌMA, [*στρώμα*] vox Græca est , qua illi quodvis Straguli genus significat . Unde & pro Auleis accipitur , quæ & Peristromata dicuntur , multa colorum varietate picturatis . Capirol. de Vero Imp. cap. 4. Ut levatus cum stromatibus in cubiculum perferretur . Clemens Alexandrin. libros quosdam miscellaneos , vario ornamento constantes , Stromata inscripsit . V. Stragulum , & Stramentum , in STERNO.

STROMBITES, æ. m. [*στρομβίτης*] Lapis est strombi marini figuram omni ex parte referens .

STROMBUS, i. m. [*στρόμβος*] Animal in mari , seu concha tortilis , nomen habens a figura intorta . Plin. lib. 32. cap. 11. [Videtur Suidæ *στροβίλον* .

STRONGYLION, ðnis. m. [*Στρογγύλιον*] Amazonem fecit ex ære nobilis statuarius . Plin. lib. 34. cap. 8.

STRONGYLŌPRŌSŌPOS, [*στρογγυλοπρόσσωπος*] Stronguloprofopa dicuntur Quibus rotunda est facies . Cæd. Rhodig. lib. 4. Lect. Antiq. cap. 2.

STRONGŪLOS, & **STRONGŪLES**, es. f. [*Στρογγύλη*] Insula in mari Ægæo : sic dicta , quia sit rotunda & globosa , quod *στρογγύλον* Græce designat . Hæc (ut Plin. lib. 4. cap. 12. scribit) vinearum fertilis est , cuius ambitus patet LXXV millibus passuum . Ea nunc Naxos , sed antea Dia vocata .

Est etiam una ex insulis Æoliis . Plin. lib. 3. cap. 9. Tertia Strongyle , a Lipara m. pass. ad exortum folis vergens , &c. Sil. lib. 14. 259.

Mille Agathyrna dedit , perflataque Strongylos Austris . al. Trogilos.

Est etiam Insulæ nomen in Lycio mari , cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

STRŌPHA, æ. f. [*στροφή*] Acumen , subtilitas , cunctatio subdola , aut tergiversatio fraudulenta & ludificatrix fallacia . Tractum a cervis , quum a venaticis canibus urgerent . Budæus *ὄνομα* . Plin. 1. Epist. 18. Quod dubites ne feceris , id ipsum rescribe , ego aliquam stropham inveniam , agamque causam tuam . Martial. 3. 7.

Nihil stropharum est , jam salarium dandum est . Idem lib. 11. 8.

STRŌPHĀDES, um. f. pl. [*Στροφάδες*] Insulæ duæ in Ionio mari , supra Zacynthum in Meridie sitæ , ab aliis Plotæ dictæ , quibus Servius a conversione Harpyiarum ex Arcadia volantium nomen datum voluit . Virg. 3. Æn. 209.

— Strophadum me litora primum Accipiunt , Strophades Grajo stant nomine dictæ . V. Servium.

STRŌPHIUM, i. n. [*στροφήιον*] Fascia pectoralis , quæ virginalem tumorem papillarum cohibet . Turpil. apud Non. 14. 8.

Me miseram , quod inter vias epistola excidit mihi : Infelix , inter tuniculam ac strophium collocaram . Catul. Ar. gon. 65. 65.

Non tereti strophio lactantes vincitæ papillas .

Strophia etiam Coronæ dicebantur ab insigni , quod imponebatur capitibus sacerdotum . Quod fit *στροφή* , hoc est a vertendo . Plin. lib. 21. cap. 2. Tenuioribus utebantur antiqui , strophia appellantes , unde nata strophiola . Quin & vocabulum ipsum tarde inde communicatum est , inter sacra tantum & bellicos honores coronis suum nomen vindicantibus . V. Fest. & infra STROPUS.

STROPHIŌLUM, i. n. [*Στροφίδιον*] Plin. 21. 2. V. in STROPHIUM . Cic. de Arusp. Resp. 44. P. Clodius a mitra , a muliebribus soleis , purpureisque fasciis , a strophio , a psaltrio , a flagitio , a stupro est factus repente popularis .

STROPHIĀRIUS, i. m. [*στροφισπιπιδης*] Qui strophia facit . Plaut. Aul. 3. 5. 42. Strophiarii astant , femizonarii .

STROPHIUS, [*Στροφιδίος*] Rex Phocidis , pater Pyladis . V. PYLIADR.

STRŌPHOS, i. m. [*σρόφος*] Dolor intestinorum , quod Tormen Latini vocant . Cels. lib. 6. cap. 2. Eiusdem morbi nota est , cum circa umbilicum intestina torquentur , *σρόφον* Græci nominant , coxæque dolores manent . Significat & Funiculum peræ apud Græcos , & Cincinnos tortos , aliaque nonnulla ; quæ significationes , quoniam Latinis usitatæ non sunt , ex Græcorum monumentis eas petendas relinquimus .

STRŌPHŌSUS, a , um. Adj. Qui stropho laborat . Veget. Mulom. 1. 27. Strophosa animalia , quibus venter frequenter dolet . conf. Plin. Val. 2. 22.

STROPPUS, i. m. Stroppus est , ut Atejus philologus existimat , quod Græce *σρόφιον* vocatur , & quod sacerdotis pro insigni habent in capite . Quidam coronam esse dicunt , aut quod pro corona insigni in caput imponatur , quale sit strophium . Itaque apud Faliscos diem festum esse , qui vocatur Struppearia , quia coronati ambulant , & a Tusculanis , quod in pulvinari imponatur Castoris , Struppum vocari . Fest.

STRUCTILIS, **STRUCTOR**, **STRUCTURA**, **STRURS**. V. STRUO.

STRUFERTĀRII, a Ferto sacrificii genere dicti sunt . Paul. apud Fest. Strufertarios dicebant , qui quædam sacrificia ad arbores fulguritas faciebant , a ferto scilicet quodam sacrificii genere . Strufertaria sacra sic fiebant . Cato in lib. de R. R. cap. 134. ita scribit ; Priusquam messim facias , porcam præcidaneam hoc modo fieri oportet . Et postea : Priusquam porcam feminam immolabis , Jano struem commoveto sic . Jane pater , te hac strue commovenda bonas preces precor , &c. Fercum Jovi moveto , & mactato sic . Juppiter , te hoc fercto obmovendo bonas preces precor , uti lies volens propitius mihi , liberisque meis , domo , familiaque meâ , mactus hoc fercto , &c. V. FERCTUM.

STRUIC, icis. f. Exstructio rei cuiusvis . Strues . Arnob. 2. Struices lignorum . Liv. poeta apud Festum , Struicem malorum . Struices , inquit Fest. antiqui dicebant Omnium rerum exstructiones . Plaut. Men. 1. 1. 26.

Cereales cœnas dat , ita mensas exstruit : Tantas struices concinnat patinarias . V. STRUBS.

STRŪMA, æ. f. [*στρομα* , Gl. G. L.] Plur. Strumæ , [*στροματιδες* , *στροματιδες* ,

Gl. L. G.] Tumor , in quo subtas concreta quædam ex pure & sanguine , quasi glandulæ oriuntur . Quæ vel præcipue fatigare medicos solent , quoniam & febres movent , nec unquam facile maturefcunt . Hæc ex Cels. lib. 5. cap. 28. 7. Nascuntur maxime , ut idem testatur , in cervice : sed etiam in alis , & inguinibus , & lateribus . Plin. lib. 11. cap. 37. Guttur homini tantum & subis intumesceat , aquarum , quæ potantur , plerumque vitio . Idem multis locis meminit strumarum morbi . Propter quod quædam tubera spongiosa per corpus aliquando inspersa , scrophulæ dicuntur , quæ etiam sub strumæ appellatione continentur , ut rectius strumulæ , quali parvæ strumæ , quam scrophulæ nominentur . V. SCROPHULÆ.

Strumas femidoctum vulgus Scrophulas vocat , quoniam eas Græci ab ejusmodi bruto *στρομα* appellaverint . Hæc Cæd. lib. 30. cap. 26. Ubi male , Struma (inquit) Exstantia quædam in tergo . Male eum habet struma . Cels. lib. 5. cap. 28.

Frigida aqua strumas excitat . Cels. lib. 1. cap. 9.

Struma hominis . Cic. 2. Att. 9. Proinde isti licet faciant quos volent Consoles , Trib. pleb. denique etiam Varinii strumam sacerdotii *διδασκα* , vestiant : &c. h. e. Vatinii scelera & turpitudinem occultant honestentque honorum fastigio . Est autem Dibaphum , purpura bis tincta . Struma civitatis . Cic. pro Sext. 135. Si medentur Reipub. qui exfecant pestem aliquam , tanquam strumam civitatis .

STRŪMA, [*στρομα*] Nomen viri apud Catull 50. 2. Sella in curuli Struma Nonius fedet . [Nisi Scomma est , ut supra .

STRUMELLA, æ. f. dimin. Marc. Empir. cap. 15.

STRUMŌSUS, a , um. Adj. [*στρομαδης*] Qui id vitium patitur . Juven. 10. Sat. 309.

Nec prætextatum rapuit Nero loripedem , nec Strumofum , atque utero pariter , gibboque tumentem . Colum. lib. 7. cap. 10.

STRUMĀTICUS, a , um. Adj. Idem . Jul. Firmic. lib. 8. cap. 19. Vicefima tertia pars arietis si in horoscopo fuerit inventa , strumaticum faciet , exulcerata macularum labe possessum , vel certe elephantiacæ contagione maculatum .

STRŪMEA, æ. f. Herba . Plin. lib. 25. cap. 13. de quarta ranunculi specie , Nostri , inquit , herbarii strumeam vocant , quoniam medetur strumis , & panis , parte in fumo suspensa . Vel , addit Ruellius , quod strumofam radicem habeat . Hæc herba est , qua validi mendicantes sibi crura & lacertos dilaniant , quo possint impudentius stipem extorquere , vel hac impostura pecuniolam aucupari , hinc nonnullis herbariis *ulceraria* vulgo dicitur , aliis *scelerata* .

STRŪMUS, i. m. Eadem herba vocatur alio nomine apud Apul. de Herb. cap. 74.

STRŪO, xi, ctum , [*στρομαδίζω* , *εικοδομῶ* , Gl. L. G. & G. L.] Ære . Ordinare , in ordinem redigere . Ovid. 1. Met. 153.

Altaque congestos struxisse ad sidera montes .

Aciem struere . Cic. ad Octavium , Virg. 9. Æn. 42. V. ACTES.

Convivia struere , Apparare . Tacit. 15. Ann. 37.

Copias struere , Instruere . Cæd. 3. Bell. Civil. V. INSTRUO.

Cubilia struxere congestæ frondes . Lucan. lib. 9. 841.

Epulas struere . Tacit. 15. Ann. 55.

Fercula luxuriose struere . Columel. in præfat.

Penum struere . Virg. 1. Æn. 708.

Pyram ingentem struxere . Virg. 6. Æn. 215.

Orationem solutam struere . Gell. lib. 1. cap. 19.

Verba componere , & struere . Cic. 3. de Orat. 171. Collocationis est componere & struere verba sic , ut neve asper eorum concursus , neve hiulus sit .

Verba dure struere . Quintil. 1. 5. Ceterum etiam ex præpositione & duobus vocabulis dure videtur struxisse Pacuvius ,

— Nerei Repandirostrum , incurvicervicum pecus . i. e. Composuisse .

Struere aliquid , Machinari , moliri . Ter. Heaut. 3. 2. 3. Num me fellit hocce id struere ? Tacit. 1. Ann. 13.

Bellum struere . Cic. 9. Att. 12. Ego , si Pompejus manet in Italia , nec res ad pactionem venit , longius bellum puto fore : sin Italiam relinquit , ad posterum bellum *αποσινδου* strui existimo .

Calamitatem alicui struere & Moliri . Cic. pro Cluent. 178. Ut velle atque optare aliquid calamitatis filio potius , quam id struere & moliri videretur .

Causas struere . Tacit. 2. Ann. 42.

Consilia struere . Liv. 2. 3. Legati cum aliis alia moliri , aperte bona repetentes , clam recuperandi regni consilia struere .

Controversiam de nomine & vocabulo struere . Auc. ad Heren. 2. 45.

Crimen alicui struere . Tacit. 1. Hist. 58.

Dolos struere . Sen. Herc. Oeth. 11.

Insidias alicui struere . Ovid. 1. Met. 198.

Medicina fruitur dolori . Stat. 5. Silv. 1. 16.

Mendacium struere . Liv. 23. 34.

Odium struere in aliquem . Cic. 2. de Orat. Atque iisdem his ex locis & odium in alios struere discemus , & a nobis ac nostris dimovere .

Opes struere . Liv. 2. 41. pr. Largitione cos. periculosas libertati opes struere .

Periculum ruinæ struere . Cic. 6. Fam. 7. Quemadmodum igitur scalarum gradus , si alios tollas , alios incidas , nonnullos male hærentes relinquas , ruinæ periculum struas , non ascensum pares .

Reliqua ad jacturam struuntur . Cic. 3. Q. frat. 8.

Sollicitudinem sibi struere . Cic. 5. Att. 21. Sed dices , me ipsum mihi sollicitudinem struere , cogor , & velim ita sit .

Sycophantias struere . Plaut. Afin. 1. 1. 57.

Struere , pro Instruere . Tacit. 4. Ann. 67. Struebantur , qui monerent perfugere , &c. h. e. Instruebantur .

Aggeres struere , Extruere , ædificare . Cæd. 8. Bell. Gall. 41.

Arcus struere . Tacit. 2. Ann. 64. Structi & arcus .

Domos struere . Hor. 2. Carm. 18. 19.

Moles struere . Tacit. 2. Ann. 17.

Ordine , non acervatim struere . Vitruv. lib. 2. cap. 8. V. OETHO-STATA.

Structa & a Natura dicimus quædam . Cic. 1. Tusc. 37.

Per speluncas , faxis structas asperis , pendentibus .

Struere , pro Augere . Festus , Struere antiqui dicebant , pro adjicere , augere .

augere, unde Industrios quoque. M. Cato, jure, lege, libertate, republica communiter uti oportet: gloria, atque honore quomodo sibi quisque fruit. Aut in duodecim quod est: Si calvitur, pedemve fruit, manum endojacito. Alii putant significare retrorsus ire, alii in aliam partem, alii furere, alii gradum augere, alii minuere, ac vix pedem pedi præfert, otiose it, remoratur. Paulus adnotat. Struere antiqui dicebant pro adjicere, augere: unde Instruere.

STRUCTUS, a, um. Partic. [*στρωκτασθαι*] Cic. de Senect. 51. Fundit frugem spicæ ordine structam. Compositi oratoris bene structam collocationem dissolvere permutatione. Cic. in Orat. 232.

Eloquentia, collocata, & quasi structa, & nexa verbis. Cic. in Orat. 39. Atria structa levibus topiis. Ovid. 8. Met. 562. Mœnia structa meis manibus. Virg. 5. Æn. 811. Scæna in tempus structa. Tacit. 14. Ann. 20. Templâ structa vetusto saxo. Virg. 3. Æn. 84. Via structa labore Herculeo. Propert. lib. 3. 18. 4.

STRUCTUM, i. n. [*οικδομημένον*, Gl. L. G.] ut, Structa faxorum, i. e. Saxa quæ structa sunt, simili dicendi forma, qua Septa domorum, Strata viarum, & cetera id genus. Lucret. lib. 4. 361.

Fit, quasi tornata ut faxorum structa tuantur.

STRUCTV, Adv. Compar. Tertull. de Cultu fem. cap. 11. Quæ vobis causa structius prodeundi.

STRUCTIM, Adv. Apul. Flor. 2. Cithara apta structim. Sed Elmenh. p. 351. Structim sustinetur.

STRUCTIO, ðnis. f. Firmic. lib. 8. cap. 9. Arma venatoribus aut facient, aut parabunt, ut reia, venabula, sagittas, & quicquid ad structiõnem ejus studii pertinet. Pallad. 12. 22. Sternes inter spatia structiõnis.

STRUCTOR, ðris. m. [*οικδομητής*, Gl. L. G.] Qui aliquid fruit. Cic. 2. Q. frat. 5. A puero ut discessi, in aream tuam veni: res agebatur multis structoribus. Sic 14. Art. 3. Structores vocat eos, quorum utebatur opera ad villam ædificandam. Hos structores Bud. interpretatur Fabros cæmentarios.

Structor pro Cellario ponitur, qui instruendæ mensæ & ciborum curam habet. A fruendo, id est, ordinando & componendo. Martial. lib. 10. 48. 15. Et quæ non egeant ferro structoris ossellæ. Juven. 7. Sat. 184.

— veniet, qui fercula doctè Componat.

Structores annonæ. Cic. 14. Att. 3.

STRUCTORIUS, a, um. Adj. ut, Operas structorias alicui locare. Tertull. Apol. cap. 14.

STRUCTURA, æ. f. [*οικδομή, σύνθεσις*, Gl. L. G.] Ædificium, sive Compositio & ordinatio lapidum in ædificiis. Columel. lib. 1. Igitur ad structuram quum primum fundamenta jaciuntur, entendum est. Liv. 21. 11. Structura antiqua.

Surgens operum structura. Lucan. lib. 6. 64.

Verborum est structura quædam. Cic. de Opt. gen. Orat. 5. Sed & verborum est structura quædam, duas res efficiens, numerum & lenitatem, &c.

Carminis structura mirifica. Ovid. 4. de Pont. 13. 4.

STRUCTILIS, e. Adj. [*κρωκτασθαι*] Quod structum est multis de materiis: ut Columel. lib. 11. cap. 3. Vetustissimi auctores vivam sapem structili præulerunt. Martial. lib. 9. 77.

Non filice duro, structilive cæmento.

Columnæ structiles, Quæ non sunt ex uno lapide, sed ex multis. Ulp. in l. Sicuti. §. 1. D. Si servit. vindic.

Lapis structilis. Ulpian. in l. Esi forte. §. Modus. D. Si servit. vindic. Forte, ut reficiat lapide quadrato, vel lapide structili.

STRUBS, is. f. [*ξύλων συρῆς, ἢ θυμῶτων*, Gl. L. G.] proprie Lignorum congeries est. Liv. 21. 27. Struem ingentem lignorum faciunt. Cic. 5. Att. 12. Strues salinarum. Al. Laterum. Lectio vexata.

Strues uvarum. Plin. lib. 14. cap. 4.

Strues, Genus libi, quod in facris antiqui proliabant. Cato R. R. cap. 134. & cap. 141. Ovid. 1. Fast. 276.

Hæc adolet flammis cum strue farra suis.

Strues genera liborum sunt, digitorum conjunctorum non dissimilia, qui superjecta panicula in transversum continentur. Festus.

STRUNDIUS, sive **STRUNTUS**, Σπίνδιος. Gloss. Latinogræc. [Est autem σπίνδιος Stercus. Quare non dubito, quin hinc Gallorum fuerit turpula dictio *espront*, vel *etron*.

STRUPPARIA, Festa quædam apud Faliscos. V. in dict. STROPPUS.

STRUPPI, [*φάκιλοι*] inquit Fest. vocabantur in pulvinaribus Fasciculi de verbenis facti, qui pro deorum capitibus imponebantur. Isidorus 19. 4. ait Dura, crassa & vilia esse vincula.

STRUTHUS, a, um. Adj. Strutheum in mimis præcipue vocant Obscænam partem virilem a salacitate videlicet passeris, qui Græce *στρῦθος* dicitur. Fest. [Forfan dimin. Græcum est *στρῦθιον* subft.

Struthea mala. Cato R. R. cap. 7. Mala struthea, cotonea scantiana. Columel. lib. 5. cap. 10. Cydonia, quorum genera tria sunt, struthia, chrysomeliana, mustea. Plin. lib. 21. cap. 20. Dolori capitis cum cotoneis malis aut strutheis illinitur. Legitur & Struthiis. V. COTONEUM.

Struthea colutheaque appara. Plaut. Perf. 1. 3. 7.

STRUTHIOMELA, [*στρῦθιόμηλα*] uno vocabulo proferuntur apud Varr. de R. R. 1. 59.

STRUTHIO, ðnis. m. [*στρῦθιοκήμηλον*, Gl. L. G. *στρῦθιον*, G. L.] Idem quod Struthiocamelus. q. V.

STRUTHIUM, i. n. [*στρῦθιον*, Gl. L. G.] Latine Passerculus dicitur. Struthium, Herba. Plin. lib. 19. cap. 3. At quæ vocatur radícula, lavandis demum lanis succum habet: mirum quantum conferens candori mollitiæque. Et paulo post, Struthion Græci vocant, floret æstate, &c.

STRUTHIOCAMELUS, vel **STRUTHOCAMELUS**, i. m. [*στρῦθιοκήμηλον*] Maxima avium est, si tamen avis est dicenda. Plin. lib. 10. cap. 1. Sequitur natura avium: quarum grandissimi & pane bestiarum generis, struthiocameli Africi vel Æthiopici, altitudinem equitis insidentis equo excedunt, celeritate vincunt: ad hoc demum datis pennis, ut currentem adjuvent: cetero non sunt volucres, nec a terra tolluntur. Ungulæ nis cervinis similes, quibus dimicant, bifulcæ, comprehendendis lapidibus utiles, quos in fuga contra sequentes ingerunt pedibus. Concoquendi fine delecto

vorata mira natura, sed non minus stoliditas, in tanta reliqui corporis altitudine, quum colla frutice occultaverint, latere sese existimantium. Præmia ex iis ova, propter amplitudinem pro quibusdam habita vasis: conofque bellicos & galeas adornantes pennæ.

STRUTHOPHAGI, gens Æthiopica. V. in dictione SYLLI.

STRUTHOPUS, ðdis. c. [*στρῦθῶπις*] Struthopodes Plin. 7. 2. vocantur Feminae, quæ parvas pedum plantas habent, velut passerini pedis: sic Themistius Struthocephalos [*στρῦθῶκεφάλῆς*] minimi & passerini capitis, in Paraphrafi phycorum vocat, ut annotavit Turnebus.

STRUTHOS, [*στρῦθος*] Græcis dicitur, quem nos Passerem vocamus. Gloss. Græcolat. *στρῦθος*, Passer. Ab antiquis etiam mimorum scriptoribus Struthos usurpabatur pro Virili membro, a passeris salacitate sumpta nominis ratione.

STRYCHNUM, i. n. vel **STRYCHNUS**, i. m. [*στρυχνός*] Herba sponte nascens; quam Latini Solanum, vulgo *Solathrum* vocant: multas sub se continens species, quas vide supra in dictione SOLANUM. Plin. 28. 11. Apul. de Herb. cap. 22.

STRÿMON, ðnis. m. [*στρυμόν*] Civitas, nec non & fluvius Thraciæ, de quo Virg. 4. Georg. 508.

Rupe sub adversa deserti ad Strymonis undam. Nivofus Strymon. Ovid. 5. Trist. 3. 21.

STRÿMONIUS, a, um. Adj. possess. [*στρυμόνιος*] ut, Grues Strymonia. Virg. 1. Georg. 120.

Aquilo Strymonius. Sen. Agam. 6.

Matres Strymonia, Mulieres Thraciæ. Ovid. in Ibin, 602.

S T U

STÛDEO, ui, [*σπουδαίω*, Gl. L. G. *φιλοπονῶ τὸ το πρῶγμα*, L. G. & G. L.] Ære. Operam dare alicui rei. Plaut. Pseud. 1. 5. 108.

Studeo hercle audire: nam red auscultabo lubens. Ter. Eun. 5. 5. 8. Dum studes dare verba nobis. Ibid. 2. 3. 23. Quas matres student demissis humeris esse. Cic. in Partit. 1. Studeo, mi pater, Latine ex te audire ea, quæ mihi tu de ratione dicendi Græce tradidisti.

Stude verum invenire. Auctor ad Herenn. lib. 4. 41.

Studet rem ad arma deduci. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 3. Simul, infamia duarum legionum permotus, quas ab itinere Asiæ Syriæque ad suam potentiam, dominatumque converterat, rem ad arma deduci studebat.

Jungitur hoc verbum Dativo aliquando, aliquando Accusativo. Dativo. Plaut. Stich. 5. 3. 5.

Lectis sternendis studuimus, munditiisque apparandis. Artibus & disciplinis optimis studere. Cic. 1. Verr. 30. In quo si te multum natura adjuvaret, si optimis a pueritia disciplinis atque artibus studuisses, &c.

Artibus studere. Cic. 1. Fam. 7. Lentulum, eximia spe, summæ virtutis adolescentem, cum ceteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui fac erudias.

Auribus studere. Martial. lib. 10. 19. de Plinio juniore, Dum centum studet auribus virorum. h. e. Dum causas agit apud Centum viros judices.

Litteris studere, quibus fons eloquentiæ continetur. Cic. de Clar. Orat. 322. Idem 6. Fam. 4. Non tantum litteræ, quibus semper studui.

Laudi & dignitati studere. Cic. 4. de Finib. 65. Sed quia studebat laudi & dignitati, multum in virtute processerat.

Student magis mellihciis, quam fetibus apes. Columel. lib. 9. cap. 13.

Semel enim pacem defendi, non semper otio studui? Cic. 8. Philipp. 11.

Pecunia, imperiis, gloria studere. Cic. 1. de Finib. 60.

Rebus novis studere. Cic. 1. in Catil. 3. Cæf. 1. Bell. Gall. 7. Cupiditate regni adductus, novis rebus studebat. V. VBS.

Virtuti, gloriæ. Cic. 2. de Orat. 225.

Studere alicui, Favere. Ovid. 9. Met. 425.

Cui studeat deus omnis habet. Cic. pro Cæf. 12. Studuit Catilinæ, quum jam aliquot annos esset in foro, Cælius. i. e. Favet, coluit, & studiose sectatus est eum.

Accusativo junctum, significat Cupere, velle. Cic. Post reidit. in Senat. 13. Quum vero litteras studere incipit, & helluo immanis cum Græculis philosophari, tum est Epicureus. Idem 5. Fam. Quid si nihil aliud studeat, nisi id quod agit. Ter. Hec. 2. 1. 2.

Ut omnes mulieres æque studeant, nolintque omnia. Cic. 6. Philip. 18. Unum sentitis omnes, unum studetis.

Accusativo, cum præpositione In. Quintil. lib. 10. cap. 2. pr. Quemadmodum quidam pictores in id solum student, ut describere tabulas mensuris ac linis sciant.

Ablativo, cum præpositione In. Gellius, Si quis in ea re studebat. Absolute, Amare sive favere. Sallust. in Catil. cap. 51. in oratione Cæfaris, Neque studere, neque odisse, sed minime irasci decet.

Studere, pro Litteris studere, seu operam dare. Quintil. lib. 12. cap. ult. Nunc computamus annos, non quibus studuimus, sed quibus viximus. Et 1. 2. pr. Utiliusne sit domi, atque intra privatos pariete studentem continere, an publicis præceptoribus tradere.

Sic apud Plinium Juniore sine adjectione Epist. 100. In habitu studentis, & alibi Ætate pueri si student satis valent, puto apud Martial. 8. ita Plin. Junior. H. St. V. Plin. 5. Epist. 5.

Studere, cum Genitivo. Cic. 3. de Nat. Deor. 72.

Parentem habere avarum, illepidum in liberos, Difficile, qui te nec amet, nec studeat tui. Ex antiquo poeta

STUDENS, entis. Partic. [*σπουδαίον*] Cic. pro Planc. 87. Hisce ego auxiliis, studentibus, atque incitatis, uti me, Laterensis, potuisse confiteor

STUDIUM, i. n. [*σπουδή, ἐπιπόθεσις, φιλοπονία*, Gl. L. G. *ἄσκησις*, L. G.] Donatus, Studium est dedita opera voluntatis hominis attentior atque impensior. Cic. 1. de Invent. 16. Studium autem est animi assidua & vehemens ad aliquam rem applicata, magna cum voluptate, occupatio ut philosophiæ, poetices, geometriæ, literarum. Ter. Hec. 2. 1. 5.

Viris esse advorfas, æque studium est, similibus pertinacia est. Ho 2. Serm. 2. 12.

Molliter austerum studio fallente laborem. Alacritas ac studium Cæf. 4. Bell. Gall. 24.

Fessus studiorum pondere. Lucan. ad Pison. 178.

Acre studium. V. ACER adjectivum.

Agile studium, Exercitium ad cursum. Stat. 6. Theb. 557.

Fortia studia. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Inane studium. V. INANIS.
 Pertinax studium. Quintil. in Procem. lib. 1.
 Plena vecordiae studia. Tacit. 3. Ann. 50.
 Puellare studium. Ovid. 5. Met. 399.
 Virilia studia. Ovid. 12. Met. 208.
 Adhibere studium. V. ADHIBEO.
 Ardere studio belli. V. ARDEO.
 Asequi studio vel consequi. Cic. 2. Fam. 5.
 Cecidit incautus studio eundi, Cupiditate currendi. Ovid. 8. Met. 378.
 Celerare gradum anili studio. Virg. 4. AEn. 641.
 Confurgunt studiis Teucris. Virg. 5. AEn. 450.
 Contendere omni studio. V. CONTENDO.
 Contendere ad magna rectis studiis. V. CONTENDO.
 Deponere belli studia. Justin. lib. 1. cap. 2.
 Disposita fideli studio dona. Lucret. lib. 1. 47.
 Dare studium alicui rei. Quintil. lib. 3. cap. 2.
 Dare studium agricolationi. Columel. lib. 1. cap. 1.
 Exercere aliquem duris studiis. Claud. 4. Conf. Hon. 320.
 Jactare aliquid inani studio. Virg. 2. Ecl. 5.
 Incensus studio discendi. Cic. 2. de Orat. 1.
 Incensi studio, quod ad agrum colendum pertinet. V. INCENDO.
 Incitari studio. Cic. 2. de Divin. 5. Quorum studio legendi, meum scribendi studium vehementius in dies incitatur.
 Inflammatum studium. V. INFLAMMO.
 Inhære studio alicui. Ovid. 8. Met. 165.
 Injicere studium alicui. V. INJICIO.
 Instigare aliquem studiis. Virg. 5. AEn. 228.
 Ponere studium lucris. Hor. 4. Carm. 12. 25. V. PONO.
 Servatum perenni studio odium, Voluntate perseveranti. Sil. 1. 18.
 Studium in aliquo esse. Cæf. 1. Bell. Civil.
 Cicero tuus nossterque summo studio est Pæonii sui rhetoris, i. e. Teneatur. Cic. 3. Q. frat. 3.
 In studio est mihi labor, militia, palæstra, &c. Cic. 2. Tusc. 36. Illi autem voluerunt nihil horum simile esse apud Lacænas virgines, quibus magis palæstra, Eurotas, sol, pulvis, labor, militia in studio est, quam fertilitas barbara.
 Studium in aliquo est, h. e. Studiorum & litterarum amor & scientiæ ac doctrinæ. Cic. 1. Acad. 7. Sed meos amicos, in quibus est studium, in Græciam mitto, id est ad Græcos ire jubeo, ut ea &c.
 Teneri studio aliquo. Hor. 1. Epist. 1. 81.
 Vigilare feveris studiis. Propert. lib. 2. 3. 7. Pro Invigilare.
 Cupiditas & studium defendendæ nobilitatis. Cic. 3. Verr. 35.
 Studium, Exercitatio; ut quum dicimus, Studia litterarum Columel. in præfat. lib. 1. Et ne singula persequar: ei studio, quod quisque agere velit, consultissimum rectorem adhibeat. i. e. Exercitio, vel operi vel arti. Ter. And. 1. 1. 29.
 Ut animum ad aliquod studium adjungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad Philosphos. Idem Heaut. 2. 3. 39.
 Quo studio vitam suam te absente exegerit. Cic. de Senect. 50.
 Atque hæc quidem studia sunt doctrinæ. Idem 1. de Invent. 4. Mihi videntur cuncta studia recta atque honesta per otium concelebrata ab optimis enituisse. Sic 1. Tusc. 1. Studio sapientiæ, quæ philosophia dicitur.
 Belli studiis asperrima urbs. Virg. 1. AEn. 18.
 Formæ studium. Tibul. lib. 1. 7. 43.
 Historiæ ardeo studio. Cic. 16. Att. 13.
 Venandi lassus studio. Ovid. 3. Met. 413.
 Histronale studium. Tacit. 1. Ann. 16.
 Musicum studium. V. MUSICUS IN MUSA.
 Consortes studii. Ovid. 5. Trist. 3. 47.
 Communia fœdera studii facri. Ovid. 4. de Pont. 13. 43.
 Habere aliquem participem studiis. Ovid. 2. de Pont. 5. 42.
 Lenius studium. Ovid. Rem. Amor. 207.
 Adhærere studio alicui. Lucret. lib. 4. 959.
 Adhibere multum studii ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum disciplinas. Cic. de Clar. Orat. 161.
 Assuetus mollibus studiis. Ovid. 1. Trist. 5. 74.
 Celebrare studium agriculturæ. V. CELEBRO.
 Collocare studium. V. COLLOCO.
 Concitari cohortatione alicujus ad studium cognoscendæ virtutis. Cic. 1. de Orat. 204.
 Conticefcit studium. Cic. de Clar. Orat. 234. de se & Hortensio loquens; Maxime vero perspecta est utriusque nostrum exercitatio, paulo ante quam perterritum armis hoc studium, Brute, nostrum conticuit subito, & obmutuit. Prius dixerat, Subito in civitate, cum alia ceciderunt, tum etiam ea ipsa, de qua disputare ordimur, eloquentia obmutuit.
 Convertere studium ad operam scribendi. V. CONVERTO.
 Dedere se studio eloquentiæ. Cic. in Orat. 6.
 Deditus studio citharæ. Hor. 2. Serm. 3. 105.
 Florens otii studiis. Virg. 4. Georg. 564.
 Formare boves ad studium atque usum agrestem. Virg. 3. Georg. 163.
 Formandæ mentes asperioribus studiis. Hor. 3. Carm. 24. 54.
 Frangere studium. Cic. 6. Fam. 7.
 Imbuere studio. Cic. pro Dejot. 28.
 Impertire studium philosophiæ. V. IMPERTIO.
 Ingredi disciplinarum studia. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Versari in studio litterarum. V. LITTERA.
 Studia, pl. pro Litterarum studio. Quintil. lib. 12. cap. 3. Lætionis opus est, qua nihil est in studiis minus laboriosum.
 Claritudo studiorum. Tacit. 12. Ann. 8.
 Cupidus studiorum. Ovid. 1. de Pont. 5. 35.
 Deferere studia. Cic. de Fato.
 Vigere studia. Cic. 1. de Orat. 13.
 Acerrimum studium. Cic. in Brut.
 Secreta studia. Quintil. lib. 2. cap. 18.
 Abducere a studio. Cic. 4. Fam. 4.
 Abhorre studio. V. ABHORREO.
 Abruptum studium. V. ABRUPTUS.

Abundare studio. Cic. 1. de Orat.
 Affluere studio. Cic. pro Arch. 4.
 Arcessita studia. V. ARCESSO.
 Afferere se studiis. V. ASSERO.
 Attingere leviter studia. V. ATTINGO.
 Abscindere studium alicui. Catul. 66. 19.
 Colere studia. V. COLO.
 Concelebrare studia. V. CONCELEBRO.
 Conferre se ad studia. V. CONFERO.
 Confluere ad studia. V. CONFLUO.
 Conquiescere in studiis. V. CONQUIESCO.
 Contine te in tuis perennibus studiis. Cic. in Brut. 33a.
 Detinere animum studiis. Ovid. 5. Trist. 7. 39.
 Flagrans studium. Cic. 3. de Orat. 228.
 Formare studia alicujus ab infantia. Quintil. in Procem. lib. 1.
 Jacent studia. V. JACEO.
 Impedita studia. V. Impeditus in IMPEDIO.
 Incitari in studia. V. INCITO.
 Incitare studium. Cic. 2. de Divin. 5.
 Incumbere ad vel in studia. V. INCUMBO.
 Ingredi studia. V. INGREDIO.
 Mori in studio. V. MORIOR.
 Obsolescere studia. Cic. de Invent.
 Omittere studia. Cic. 1. de Invent.
 Referre se ad studia. Cic. 4. Att. 16.
 Remittere studia. Cic. in Brut. 15.
 Renovare studia. Cic. in Brut.
 Repetere studia. Cic. de Fato, 4.
 Restinguere studia. Cic. in Orat. 5.
 Revocare intermissa studia. V. INTERMITTO.
 Silere studia. Cic. Omnia denique bonarum artium studia siluerunt.
 Teneri acerrimo studio. Cic. in Brut.
 Tentare studium inutile. Ovid. 4. Trist. 10. 21.
 Vigent studia. Plin. 1. Epist. 13.
 Studium, pro Desiderio. Cic. de Senect. 83. Equidem efferor studio patres vestros (quos colui & dilexi) videndi. Idem 1. Acad. 43. Arcessitas sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi. Idem pro Rosc. Amer. 91. Ut omnes intelligant me, non studio accusare, sed officio defendere. Sic 2. Verr. Tanto studio requisivit.
 Acvere studia. V. paulo ante Restinguere studia.
 Alicujus studio & cupiditati morem gerere. Cic. pro Quint. 9.
 Immane studium loquendi. Ovid. 5. Met. 678.
 Adduci certandi studio. V. ADDUCCO.
 Famæ studium crescit honore. Ovid. Rem. Amor. 393.
 Ardentibus studiis deposcunt. Ovid. 1. Met. 199.
 Fallens laborem studium. Ovid. 6. Met. 60. Studium, i. e. Vincendi cupiditas.
 Minuens labores studium. Ovid. 4. Met. 295.
 Petere ardentiore studio. V. ARDEO.
 Rapi ad aliquem locum studio inflammato. Cic. pro Lege Manil. 21.
 Studium, Favor, amor. Salustius, Catil. cap. 51. D. Silanum certe scio, quæ dixerit, studio Reip. dixisse. Cic. pro Planc. 10. Illud debes putare, comitiis, præsertim Edilitiis, studium esse populi, non judicium, eblandita illa, non enucleata esse suffragia.
 Accendere studium. V. ACCENDO.
 Accinctus studio popularium. V. ACCINGO.
 Acquirere studia vulgi. V. ACQUIRO.
 Amittere studia. Cic. 2. Att.
 Conferre studium. Cic. 10. Fam. 1.
 Constare studium. Cic. 10. Fam.
 Consumere studium. Cic. 6. Fam. 12.
 Debilitant hæc amicorum studia. Cic. pro Muren. 43.
 Deponere studia. Cic. pro Muren. 43.
 Detrahere de studio. Cic. 3. Fam.
 Movere studia hominum. V. MOVEO.
 Navare studium. Cic. 15. Att. 4.
 Præstare studia. Cic. 2. Fam.
 Prætermittere studia. Cic.
 Remanere studia erga aliquem. Cic.
 Conciliatum studium bonorum ex Tribunatu, &c. Cic. 2. Fam. 6.
 Declarare studium, vel significare. Cic. 3. Fam.
 Dicere suum studium alicujus laudi, &c. Cic. 2. Fam. 6.
 Expectare studia ab aliquo. Cic. 1. Fam.
 Habere studia suorum ardentia. Cic. pro Planc. 20.
 Interponere studium, operam. V. INTERPONO.
 Navare operam & studium tibi volunt. Cic. ad Brut. 8.
 Polliceri & profiteri alicui suum eximium & singulare studium. Cic. 5. Fam. 8.
 Restinguere studia. V. RESTINGUO. Liv. 10. 13. Acuebat hac moderatione tam justa studia: quæ verecundia legum restinguenda ratus, legem recitari jussit: &c. Sigonius admonet in vetustis libris legi Restringenda.
 Studium esse in aliquem. Cic. 14. Fam.
 Studium alicujus in salutem alterius. Cic. 3. Q. frat. 1. 3. Quod litteris tuis studium iltius in salutem nostram facile perspexi.
 Insigne studium alicujus erga alterum. V. INSIGNIS.
 Studium tuum erga me. Cic. 3. Fam. 10. Neque enim de meo erga te studio dubitare debes, neque id est obscurum cuiquam in provincia, nec Romæ fuit.
 Studium meum dignitatis tuæ tuendæ. Cic. 5. Fam. 8. Quantum meum studium existerit dignitatis tuæ vel tuendæ, vel etiam augendæ, non dubito quin ad te omnes tui scripserint.
 Studium, Voluntas, sententia. Virg. 2. AEn. 39.
 Scinditur incertum studia in contraria vulgus. Ter. Adel. 1. 1. 16.
 Distimili studio est, jam inde ab adolescentia.
 Voluntas & Studium. Cic. de Amicit. 15. Voluntatum, studiorum, sententiarum summa consensio.
 Studin habere aliquid. Ter. Adel. 3. 3. 28.
 Indulgere aliquid studio suo. V. INDULGEO.
 Studium, pro Opera. Martian. in l. Si prægnans. D. de fideicom. libet.

Si pragnans ancilla moram, non studio manumissoris, sed fortuito patitur, ne manumittatur, &c. [Studio, i. e. Cura
Studium pro Delectatione ex Cic. & Ter. Vide Goveanum in Epist. ad Att. In lib. 1. Epist. 6. ubi dicit Cic. Et nostri studii, i. e. Quibus intelligis nos delectari. Studium pro Delectatione saepe apud Ter. legimus, saepe apud ipsum Cic. Sic in 2. de leg. Quid plura? hanc vides villam, ut nunc quidem est, lautius aedificatam patris nostri studio: qui cum esset infirma valetudine, hic fere aetatem egit in litteris. Sic in Cat. Majore. Nam & studio rerum rusticarum provectus sum. H. St. Prior Cic. locus est Epist. 8. in nostris codd. Alter 2. de Legg. 3. tertius de Senect. 55.
STUDIÖSUS, a, um. Adj. [σπουδαῖος, Gl. G. L. φιλόπρονος, L. G. & G. L. σπουδασις, L. G.] Assiduus & perseverans in re aliqua. Auctor ad Heren. Ideoque bonis viris & studiosis amicus erat. Cic. 4. Acad. 98. Homo & acutus, ut Poenus, & valde studiosus ac diligens.
Cohors studiosa. Hor. 1. Epist. 3. 6.
Pectora studiosa. Ovid. 4. Trist. 10. 91.
Studiofa placendi, Cupida. Ovid. 3. de Arte Am. 423.
Studiofissimi defensores, diligentissimi. Cic. 4. Verr. 13. Videte, quid poterit, qui quatuor in provincia Quætores, studiofissimos defensores, propugnatoresque habuerit.
Studiofus, pro Cupido, addicto sive dedito alicui rei, Genitivo jungitur, rarissime Dativo. ut, Studiofus laudis, i. e. Cupidus: & Studiofus Cæsaris, i. e. Amator vel benevolus.
Genitivo. Cic. 6. Fam. 8. Viri sunt optimi, & tui similibus studiofi, & mei necessarii. Idem de Amicis. 76. Nec si qui ineunte aetate venandi aut pilæ studiofi fuerint. Ovid. 14. Met. 625.
Nec fuit arborei studiofior altera fetus.
Habet enim certos sui studiofos, qui, &c. Cic. de Clar. Orat. 64.
Doctrinarum studiofus. Cic. 4. Fam. 3.
Doloris studiofi & amantes. [φιλόπρονος] Cic. 2. Tusc. 36. Itaque industrios homines illi studiofos, vel potius amantes doloris appellant, nos commodius laboriosos.
Eloquentiæ studiofi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Equorum studiofus. Ovid. 14. Met. 321.
Existimationis meæ studiofissimum, cupidissimumque cognovi. Cic. 4. Verr. 117.
Nemorum studiofus. Ovid. 7. Met. 675.
Nobilitaris studiofus. Cic. 4. Acad. 125.
Studiofissimus philosophiæ. Idem. 4. de Finib. 61.
Ille restituendi mei quam retinendi studiofior. Cic. 8. Att. 3.
Dativo. Plaut. Milit. 3. 1. 207.
Qui nisi adulterio, studiofos nulli aliæ rei est, improbus.
Studiofus, [φιλομαθητις] pro Litterarum cupido. Plin. 3. Epist. 5. Itaque soleo ridere, quum me quidam studiofum vocant.
Sufcepi laborem utilem studiofis. Cic. de Opt. gen. Orat. 13.
Instruere studiofos scientia alicujus rei. V. INSTRUO.
Studiofum, [σπουδασιον] Operæ pretium. Gloss. Græcolat.
Studiofa quæstio vel disputatio, Litterata & docta. Quintil. lib. 11. cap. 1.
STUDIÖSEM, Adv. Diligenter. Ter. Heaut. 2. 3. 44.
Textentem telam studiose ipsam offendimus. Cic. de Senect. 58. Multas ad res perutiles Xenophontis libri sunt, quos legite, quæso, studiose.
Audire studiose. Cic. 4. Acad.
Colere studiose prædia. Cic. pro Rosc. Amer. 50.
Comparare libellos studiofissime. Plin. 4. Epist. 26.
Conquirere studiose omnia. Cic. 4. Acad. 33.
Curare aliquid studiose diligenterque. Cic. Planco, 16. Att. 16.
Defendere studiose sententiam alicujus. Cic. 4. Acad. 120.
Legere aliquid studiofus. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Ludere studiose pila. Cic. 2. de Orat. 253.
Polliceri studiose. Cic. 4. Verr. Facturos esse, si quid imperasset, studiose pollicerentur.
Requirere aliquid studiose. Ovid. 1. de Arte Am. 145.
STULPINI, Populi sunt in Illyrico apud Plin. lib. 3. cap. 21.
**STULTUS, a, um. Adj. [ἀνόητος, ἄνους, μωρός, Gl. L. G. ἀνόητος πάρος, G. L.] Stolidus, Imprudens, improvidus, imperitus. I. 9. §. si quis jus. D. de juris & fact. ignorant. Afranius, Ego stultum me existimo, fatuum esse non opinor. Cic. 7. Fam. 29. Quanquam me non ratio solum consolatur, quæ plurimum debet valere, sed etiam dies, quæ stultis quoque mederi solet. Ter. Eun. 2. 2. 23. Ex stultis insanos facis. Hor. 1. Serm. 5. 82.
**Hic ego mendacem stultissimum usque puellam
 Ad mediam noctem exspecto.**
Stultorum plena sunt omnia. Cic. 9. Fam. 22.
Ut hominem stultum magis etiam infatuat mercede publica. Cic. 3. Philipp. 22.
Auditor stultus & credulus. Cic. pro Font. 13.
Juventa stulta. Tibul. lib. 4. 12. 3. [Sed potius Tota juventa, junges.
Senex stultus, credulus, obliuifus, dissolutus. Cic. de Senect. 36.
Stultorum feræ appellabantur Quirinalia, quod eo die sacrificabant ii, qui solenni die, aut non potuerunt rem divinam facere, aut ignoraverunt. Paulus apud Festum.
Amor stultus & improbus. Hor. 1. Serm. 3. 24.
Ars stulta. Ovid. 2. de Pont. 9. 73. Liber de arte amandi stulte ab Ovidio compositus.
Consilium stultum capere. Cic. 7. Verr. 23.
Credulitas stulta. Ovid. 3. Amor. 3. 24.
Dies stulti prætereunt, i. e. In stultitia peracti. Tibul. lib. 1. 4. 30.
Stulto stultior. Plaut. Curc. 4. 3. 19.
Stultissimus homo. Plaut. Bacch. 5. 1. 12.
**STULTE, Adv. [ἀφραδύως, ἀνοήτως] Imprudenter. I. 4. D. quod vi aut clam. Nam & multi, non insipientes, aliquando stulte aliquid vel agunt, vel loquuntur. Plaut. Men. 5. 9. 14.
**Quæso ignoscas, si quid stulte dixi atque imprudens tibi. Ter. Heaut. 2. 3. 8. Factum a nobis stulte est.
 Agere omnia stulte & incaute.** Cic. 7. Att. 10.
Credere stulte. Cic. 2. de Nat. Deor. 70. Hæc & dituntur & creduntur stultissime, & plena sunt utilitatis, summæque levitatis.
Dicere stulte. Cic. 4. de Finib. 40. Itemque illa, quæ in corpore excellent, stulte antiquos dixisse, per se esse expetenda, & fumenda potius****

quam expetenda? Cic. 2. de Orat. 274. Habet nonnunquam aliquid etiam apud nos loci, ut vel non stultus, quasi stulte, cum sale dicat aliquid, &c.
Mirari stulte aliquid. Hor. de Arte Poet. 272.
**Nonnunquam & Adjectivis jungitur, ut
 Arrogans stulte.** Cic. 2. de Legib. 16. Quid est enim verius, quam neminem esse oportere tam stulte arrogantem, ut in se rationem & mentem putet inesse, in cælo mundoque non putet?
Compar. Stultius atque intemperantius matronam duxisse. Liv. 30. 13.
STULTÛLUS, a, um. Adj. dimin. Apul. Met. 9. Tu stultule, a fine, intra terminos pistrini contentus. Elmenh. p. 230. Astutule.
**STULTITIA, æ. f. [ἀνοια, μωρία, Gl. G. L.] Imprudentia, imperitia. I. 15. D. de evictionib. Plin. lib. 11. cap. 52. Auricularum magnitudo loquacitatis & stultitiæ nota est. Ter. Heaut. 4. 1. 33.
**Ut meæ stultitiæ in iustitia tua sit aliquid præfidi.
 Ita sunt altæ stirpes stultitiæ.** Cic. 3. Tusc. 13.
Est enim proprium stultitiæ, aliorum vitia cernere, oblivisci suorum. Cic. 3. Tusc. 73.
Miserius stultitia nihil dici potest. Cic. 1. de Nat. Deor. 23.
O delirationem incredibilem! non enim omnis error stultitia dicenda est. Cic. 2. de Divin. 86.
Sed hujus istius facti stultitiam major jam superior stultitia defendit. Cic. pro Rabir. Post. 24.
Loquax stultitia. Cic. 3. de Orat. 140. Malo indifertam prudentiam, quam stultitiam loquacem.
Mala. Hor. 2. Serm. 3. 43.
Prava. Ibid. 220.
Abdere stultitiam. V. AEDO.
Damnare se stultitiæ. Lucret. lib. 4. 1177.
Errare stultitia. Hor. 2. Serm. 3. 210.
**Stultitiane erret, nihilum distabit, an ira.
 Patiuntur opes stultitiæ.** Hor. 1. Epist. 18. 29.
Stultitia est a quibus bona precamur, ab iis porrigentibus & dantibus nolle fumere. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
STULTESCO, ère. Plaut. Most. 4. 2. 49. Stultescere præter speciem.
STULTILOQUUS, a, um. Adj. Plaut. Perf. 4. 3. 45. Tace, stultiloque.
**STULTILOQUIUM, i. n. [μωρολογία, Gl. G. L.] Imprudens sermo. Plaut. Milit. 2. 3. 25.
 Nam tibi jam, ut pereas, paratum est dupliciter, ni reprimas
 Tuum stultiloquium.**
STULTILOQUENTIA, æ. f. Idem. ut, Occlusior stultiloquentia. Plaut. Trin. 1. 2. extr.
STULTIVÛDUS, a, um. Adj. Qui stulte videt. Plaut. Milit. 2. 3. 64. Stultividum se fateri.
**STÛPA, vel STUPPA, æ. f. vel STÛPA, ut quibusdam placet, [στυπία, Gl. L. G. & G. L. στυπία, ἄγχαλα, L. G. στυπία, G. L.] Linum vile, aut, ut Festus notat, Linum impositum. Quod lini cortici proximum est, ut ait Plin. lib. 19. cap. 1. A Græco στυπία, quod stupam significat: vel a stipando, quod ea stipetur navis. V. Suid. in στυπία. Liv. 21. 8. Id sicut in pilo, quadratum stupa circumligabant, linebantque pice. Lucret. lib. 6. 880.
 Frigidus est etiam fons, supra quem sita saepe
 Stupa jacit flammam concepto protinus igni. Virg. 5. Æn. 682.
 Stupa vomens tardum fumum, &c.
STUPARIUS, a, um. Adj. Quod ad stupam pertinet: ut, Stuparius malleus, Quo lina tunduntur. Plin. lib. 19. cap. 1.
STUPPARIUS, i. m. Καταστέρας. Gloss. Græcolat. Qui stuppea facit.
**STUPEUS, vel STUPPEUS, a, um. Adj. Virg. 2. Æn. 236.
 Subjiciunt lapsus, & stupea vincula collo
 Intendunt. Idem 8. Æn. 694.
 Stupea flamma manu, telisque volatile ferrum
 Spargitur: arva nova Neptunia cæde rubescunt.
 Retinacula stupea puppis. Ovid. 14. Met. 547.**
**STÛPEO, ui, [στυμείομαι, ἀκατάστατος, Gl. G. L.] ère. est, Ita timere, ut quodammodo sensum rerum non habeamus. Stupere proprie dicitur is, qui torpore quodam captus languet immobilis, aut inopia consilii, aut aliqua re tarditate injiciente. Ovid. 5. Met. 509.
 Mater ad auditas stupuit, ceu faxea, voces.
 Stupere, Sensu carere. Perf. 3. Sat. 32.
 Sed stupet hic vitio. i. e. Insanus factus est vitio. Ter. And. 2. 1. 5.
 Ita postquam adempta spes est, lassus cura confectus stupet. Cic. 7. Verr. 94. Confirmant ipsi se, quum is, etiam tum semisomnis, stuperet. Occursu stupere ducis. Lucan. lib. 8. 16.
 Acies oculorum stupet. V. ACIES.
 Ars stupet ambiguis malis, Navigandi peritia propter ventos adversos, & inter se pugnantes stupet incerta quid agat. Ovid. 1. Trist. 2. 32.
 Corda stupet sepulta mero. Ovid. Rem. Amor. 806.
 Verba stupuerunt ignavo palato. Ovid. 2. Amor. 6. 47.
 Re aliqua stupere, i. e. Propter rem aliquam, Nimum admirari. Hor. 1. Serm. 4. 28.
 Hunc capit argenti splendor, stupet Albius ære. Et 1. Serm. 6. 17.
 Qui stupet in titulis & imaginibus.
 Stupere in aliquo, i. e. Aspectu alicujus stupere. Valer. 1. Argon. 262.
 Stupere alicquem. Cic. 2. de Finib. 77. Hæc cum loqueris, nos Varrones stupemus, tu videlicet tecum ipse rides. Al. Nos barones, rectius.
**STUPENS, entis. Partic. [στυμειόμενος] ut, Carminibus stupens bellua. Hor. 2. Carm. 13. 33.
 Stupens ad frigus natura vini. Plin. lib. 14. cap. 21.**
**STUPESCO, [καταπλησσομαι, Gl. G. L.] ère. Stupidum fieri. Cic. 3. de Orat. 100. Incidat, aspiciat, admiretur, stupefcat. conf. Gell. 6. 13.
 STUPÉFACIO, èci, actum, [ἐκπλησσω, καταπλησσω, Gl. G. L.] ère. Liv. 5. 39. Privatos deinde luctus stupefecit publicus pavor, postquam hostes adesse nuntiarum est. [i. e. Fecit ut non sentirentur.
 STUPEFIO, [θύπω] èri. Cic. 3. de Orat. 50. In quo igitur homines exhorrescunt? quem stupefacti dicentem intuentur?
 Fratris aspectu stupefactus hæsit. Sen. Thyest. 7.
 Corda stupefacta. Virg. 5. Æn. 643.
STUPRFACIO, ònis. f. Augustin.
STUPRFACIUS, ùs. m. ἄστυς, Gloss. Græcolat.********

STUPEFACITOR, ōris. m. Sidon.
STUPIDUS, a, um. Adj. [σίσιδος, στυπλάσις, Gl. L. G. & G. L.] Stupefactus. Ter. in prol. Hec. 4.
 Ita populus studio stupidus, in funambulo Animum occuparat.
 Aliquando dicitur Stultus. Plaut. Epid. 4. 2. 13. Quid stas stupida? quid taces? Stupidus & bardus. Cic. de Fato 10.
 Detinere aliquem stupidum. Cic. in Parad. 5.
 Omnes stupidi timore obmutuerunt. Auctor ad Heren. lib. 4. 65.
 Stupida membra. Quæ nihil sentiunt.
STUPIDITAS, ātis. f. [ἐκπληξίς] Idem quod Stupor. Cic. 2. Philipp. 80. In quo primum incredibilem stupiditatem hominis cognoscite.
STUPIDO, āre. Mart. Capel. 1.
 Quod pavidum stupidet sapiens follertia vulgus.
STUPOR, ōris. m. [στυπρός, ἐκπληξίς, Gl. L. G. & G. L. καπέπληξίς, L. G.] Alienatio quædam sensuum, quod scilicet sensus constipentur. Cic. in Pison. 1. Pauci ista tua luctulenta vitia noveramus, pauci tarditatem ingenii, stuporem, debilitatemque linguæ. Idem Philipp. 3. 16. Qui propter hæsitantiam stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit. De Bambalione. Idem 3. Tusc. 12. Immanitas in animo, stupor in corpore.
 Stupor & Virtus, contraria. Cic. pro Domo 97. Eamque animi durtiem: sicut corporis, quod, cum uritur, non sentit: stuporem potius, quam virtutem putarem.
 Sin autem id non videt, periculum est, ne se stuporis excusatione defendat. Cic. de Arusp. Resp. 5.
 Qui morbo aliquo & sensus stupore, suavitatem cibi non sentiunt. Cic. 2. Philipp. 115.
 Oculos stupor urget inertes, Oculi hebetes fiunt præ morbo. Virg. 3. Georg. 523.
 In verbis ejus est stupor. Cic. 2. Philipp. 30.
 Sed stuporem hominis, vel dicam pecudis, attendite. Cic. 2. Philip. 30.
STUPRI, pl. m. Λάπτρις. Gloss. Latinogræc. V. H. Steph. Thefaur. in Λάπτρις.
STUPRUM, i. n. [φθορά, μισορός, Gl. L. G. φθορά παρ' ἑνὸς, καὶ ἀρ' ἑνὸς, καὶ χίμαιρα, ἀλαορέσις, G. L.] Coitus lege veritus cum innuptis, nuptisve, commissus. Cic. ad Octav. Audiet Brutus eum populum, &c. pro turpi stupro datus in fervitute. Idem 4. Tusc. 75. Stupra dico, & corruptelas, & adulteria, incesta denique. Idem Post redit. in Senat. 12. Vini, somni, stupri plenus.
 Stuprum, inquit Nonius 6. 44. quod cum viduis committitur hoc solum dici putant: veteres pro Adulterio & Vitio ponunt. Plaut. Amph. 3. 2. 2.
 Stupri, dedecoris a viro argutam meo. Sallust. lib. 3. Ac statim fugitivi, contra præceptum ducis, rapere ad stuprum virgines matronasque.
 Auctor stupri. Ovid. 1. de Arte Am. 703.
 Fœda stupra. Claud. de Bell. Get. 84.
 Nefandi stupri raptor. Sen. Hippol. 5.
 Appellare aliquem de stupro. V. APPELLO.
 Argui stupri ab aliquo. Plaut. Amph. 3. 2. 2. V. supra.
 Compertus in stupro. V. COMPERTO.
 Conceptus stupro furtivo. Sen. Troad. 4.
 Debilitatus stupris. V. DEBILITO.
 Facere stuprum nefarium. Cic. pro Milon. 74.
 Illicere in stuprum. Cic. 3. de Nat. Deor. 68. Qui non fat habuit conjugem illexisse in stuprum.
 Inferre stuprum reginæ. Cic. 3. Off. 38. Idem in Pison. 95. Cum stuprum Bonæ deæ pulvinaribus intulisset.
 Inferre stuprum in aliquam domum. Cic. in Parad. 3.
 Oblidere stuprum. V. OBSIDEO.
 Offerre stuprum. V. OFFEREO.
 Passa stuprum sævi tyranni Lucretia. Sen. Octav. 6.
 Polluere stupro carimonias. Cic. pro Domo 105. Qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio & stupro polluit carimonias.
 Repetunt pœnas luxuries ac supra alicujus. Cic. Anteq. iret in exsil. 19.
 Solutus morbis stuprisque. Claud. de Bell. Gild. 446.
 Stuprum pro Turpitudine vel quovis flagitio. Nævius apud Festum, Sequere ii perire mavolunt ibidem, quam cum stupro redire ad suos populares. Item, Sin' illos deserant fortissimos viros, magnum stuprum populo fieri pergetis.
 Intercutia stupra. V. INTERCUS.
STUPRER, Adv. pro Turpiter dixisse antiquos auctor est Festus. Neleus, Fœde stupreque castigat: αἰσχρῶς.
STUPRĒSUS, a, um. Adj. Valer. lib. 6. 1. 8. Metellus quoque Celer stuprosæ mentis acer punitor existit. Mentis, i. e. Voluntatis & animi. Non enim matremfamilias stupraverat is, qui puniebatur, sed stuprare voluerat.
STUPRO, [ἀστυροῦσθαι, φθέρω παρ' ἑνὸς, Gl. G. L.] āre. Stuprum inferre, vel committere. Plaut. Truc. 4. 3. 47.
 Loquere, filiam meam quis integrum stupraverit? Cic. 5. Fam. 10.
 Hominem unum omnium crudelissimum, qui tot ingenuas matresfamilias stupravit. Cic. 5. de Finib. 64. Qui interficeret filiam, ne stupraretur.
 Stuprare per vim. Cic. 2. de Finib. 96. Stuprata per vim Lucretia a regis filio, testata cives, fe ipsa interemit.
 Polluere religiones, aut ementiendo, aut stuprando. Cic. pro Domo 125.
 Pulvinar, quod stupraras, i. e. Stupro incesto pollueras. Cic. de Arusp. Resp. 33. conf. CONSTUPRO.
STUPRATIO, ōnis. f. [ἀστυροῦσις] Arnob. 2.
STUPRATOR, ōris. m. [ἀστυροῦσθης] Quintil. lib. 7. cap. 5. ad finem, Stuprator an decem millia dare debeat, quæ pœna huic crimini constituta est. Sen. Hippol. 897. Hic dicit ensis, quem tumultu territus Liquit stuprator.
TURA, æ. Fluvius, qui ex Alpibus irrumpens, in Padum influit, unus ex triginta quos in Adriaticum deferit mare. Plin. lib. 3. cap. 16.
 Tura flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant. Festus.
TURRIS, Populi ad Oceanum Gallicum Rheni quædam insulas incolentes. Plin. lib. 4. cap. 15. Frisiorum partem occupant. Al. Tuffi.
TURIUM, i. Insula est Galliæ Narbonensîs adjacens, non procul a Stæchadibus. Plin. lib. 3. cap. 5. extr.

STURNUS, i. m. [ψάκτος, Gl. L. G. ψάκτος ἕρπυλον, G. L.] Avis gregatim volans. Plin. lib. 10. 24. extr. & 28. cap. 8. Adulterant amylo aut cimolia, sed maxime sturni, quos captos oryza tantum pascunt. Ex vetusto exemplari legendum, Sed maxime qui captos. V. Hard. not. Martial. lib. 9. 55.
 Nunc sturnos inopes, fringillarumque quietas, Audit, & arguto passere vernat ager. Scribitur & Strunus in Gloss. post. conf. Plin. 18. 17.

S T Y

STYELLA, [Στύλλα] Castellum Megaridis in Sicilia, cujus incolæ dicuntur Styelleni: Στυελληνοί, Stephano.
STYGIUS, V. STYX.
STYLOBATA, æ. m. [στυλοβάτης] Parietes (ait Cæl. lib. 7. cap. 30.) qui subjiciuntur columnis, & onera excipiunt, nuncupantur Stereobatæ: quibus mox superponuntur stylobatæ: super quos demum disponuntur columnæ. Hactenus Cælius. Vitruvius lib. 3. cap. 3. Supra terram (inquit) parietes exstruuntur sub columnis dimidio crassiores, quam columnæ sunt futuræ, uti firmiora sint inferiora superioribus, quæ Stereobatæ appellantur, nam excipiunt onera. Paulo post Ad libramentum stylobatæ sunt collocandi, supra stylobatas columnæ disponendæ. Philander hunc Vitruvii locum explicans sic ait, Hi parietes, modo Stereobatæ, postea Stylobatæ vocantur (vulgus Pedestalæ dicit) supra quos collocantur bases. Alias non negaverim Stereobatam posse vocari ædificii velut basim, quod Bassamentum vulgo dicunt, sicut Stylobatam proprie columnarum fulcrimentum. Hæc ille. Varro lib. 1. de R. R. cap. 13. Chorates in fundo magno duæ aptiores: una, ut interius compluvium habeat lacum, ubi aqua saliat, qui intra stylobatas quum venit, sit femipiscina. Boves enim ex arvo ætate reducti, hic bibunt, hic perfunduntur. Idem lib. 3. cap. 5. Subter columnarum stylobaten. Budæus, Stylobates apud Varonem idem significat quod Stereobates: vel est quod patinum vocant.
STYLUS, V. STILUS.
STYMBABA, Civitas quondam Græciæ, non procul a Tripoli, in terra Ionica. Strab. lib. 7.
STYMMMA, ātis. n. [σύμμα] est, ut ait Hermolaus, Spissamentum, & domitura unguenti, auctore Dioscoride. Columella Spissamentum nominat id Crassamentum exsuccum, quod post expressionem remanet, quasi vinacea ex uva. σύμμα enim astringo & exprimo significat. Vulgo marcium vocant. Plin. lib. 13. cap. 1. Narcissinum quoque ex flore narcissi desit componi. Ratio faciendi duplex, succus & corpus. Ille olei generibus fere constat, hoc odorum. Hæc stymmata vocant, illa hedysmata. V. HEDYSMATA.
STYMPHALUS, i. m. & f. [Στύμφαλος] Arcadiæ urbs & lacus & fons est, ex quo eodem nomine, mox Erafinus, appellatione mutata, fluvius erumpit in Argivam terram.
 Acrifonus Stympthalus. Stat. 4. Theb. 298.
 Nivalis Stympthalus. Stat. 4. Silv. 6. 101.
 Stympthalus, Elati filius, Arcadis nepos, qui Urbi & fluvio nomen dedit.
STYMPHALUM, i. n. pl. Stymphalia, Urbis ejusdem nomen in Arcadia ad lacum Stympthalum sitæ. Lucret. lib. 5. 31.
 — uncisque tinenda
 Unguibus Arcadiæ volucres Stymphalia colentes?
STYMPHALIS, idis. patronym. [Στυμφαλῆς] ut, Stymphalides aves, magnitudine gruibus pares erant (ut tradit Pausan. Arcad. p. 239. & 253. Wech.) Figura ibibus similes, rostra habebant ita solida & dura, ut arma penetrarent; suberi autem soli cedebant. Harum meminit Plin. lib. 11. cap. 37. Stymphalia monstra appellat Catull. carm. ad Mallium. Eas aves sagittis suis confixit Hercules, ut declarant Catullus, & Pausanias l. c. Sed Diodorus Siculus scribit lib. 4. eum constructo æneo crepitaculo, & ingenti per id sonitu excitato, illas abegisse.
 Undæ Stymphalides. Ovid. 2. Fast. 273.
STYMPHALICUS, a, um. Adj. [Στυμφαλικός] Plaut. Perf. 1. 1. 4. Aves Stymphalicæ.
STYMPHALUS, a, um. Adj. [Στυμφάλιος] ut, Monstra Stymphalia. Catull. ad Mallium, 69. 112.
STYPAX, ācis. m. [Στύπαξ Suid.] Cyprius cælator statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8. Stypax Cyprius uno celebratur signo, Splanchnopte. Periclis Olympii vernula hic fuit, exta torrens, ignem oris pleni spiritus accendens. [Scribe Splanchnopta. Quod ipsum Græcum, tabulæ potius, quam ipsius fervuli, proprium nomen, declarat. Assantem quippe exta signat. conf. SPLANCHNOPTES. Hard. Stypax expressit.
STYPTERIA, æ. f. [στυπτήρια] Alumen. Ulpian. in l. 7. §. ultimo. D. de reb. eorum qui sub tut. Si (inquit) lapicidinas, vel quæ alia metalla pupillus habuit Stypteriæ, vel cujus alterius materiæ, &c. lib. 27. P. tit. 8. Gloss. Græcolat. Στυπτήρια, Alumen, Aluta, στυπτηριανόν δέμα, Aluta, & Latinogræc. Alumen stipum, στυπτήρια ἄλας. Alumen, στυπτήρια.
STYPTICUS, a, um. Adj. [στυπτικός] Strictivus vel Astriotorius Latine dicitur: a στυπ. Plin. lib. 24. cap. 13. Inter medicamenta quæ styptica vocant, nihil efficacius rubi mora ferentis radice, decocta in vino ad tertias partes. Plin. lib. 21. cap. 23. Quæ ex his Phœnicium colorem habet, radice contrita, cuiusque animalium imposita, ulcerum facit stypticam vim. al. Septicam.
STYRA, orum, n. pl. [τῶν Στύρων] Eubœæ insulæ oppidum fuit, non procul a Carysto, a Phædro Atheniensium duce bello Maliaco eversum. Strab. lib. 10.
STYRAX, ācis. m. [στυράξ] Arbor est cotoneo malo similis, fructu majore, quam avellana, specie candidi pruni. Manat & ex ea liquore ejusdem nominis, coloris flavi, fordidi, resinosi, albicantibus fragmentis, odoris perseverantis: hodie officinæ storacem appellant. Plin. lib. 12. cap. 17. Ex Syria revehant styracem, acri odore ejus in focus abigentes suorum fastidium. Cetero, non alia ligni genera sunt in usu quam odorata.
 Idæus styrax. Virg. in Cyri, 168.
STYX, ŷgis. f. [Στύξ] (inquit Servius) Palus quædam apud inferos dicitur. de qua legimus, 6. Æn. 369.
 — Srygiamque paludem,
 Dii cuius jurare ciment & fallere numen. Quod secundum fabulas ideo est, quia dicitur Victoria, Stygis filia bello Gigantum Jovi favisse: pro cuius remuneratione Juppiter tribuit, ut jurantes dii per ejus matrem non audeant fallere. Ratio autem hæc est, Styx merorem significat: unde δῆλος ἡ στυγὴ, id est, a tristitia Styx dicta est. Dii autem læti sunt semper;

semper; unde & immortales. Ergo quia mærorem non sentiunt, jurant per rem suæ naturæ contrariam, id est, tristitiam, quæ est æternitatis contraria. Ideo jusjurandum per execrationem habent. Hactenus Servius, enarrans hunc locum Virg. 6. Æn. 134.

Bis Stygios innare lacus, &c. Hæc de Styge idcirco ficta sunt, quia Styx, fons est ad Nonacrin Arcadiæ e faxis profluens, exiriosus animalibus. Ejus aqua venenum est præsentissimum, epota illico necat. Esse pisces in ea parvos tradit Theophrastus, letales & ipsos. Noxiam putant esse nimio frigore: utpote quum profluens ipsa statim lapidescat: traduntque etiam æs ac ferrum ea erodi, & sola mulæ ungula contineri. Cetera vasa nullo modo eam vim ferre posse, sed statim frigoris magnitudine difrumpi. V. Plin. lib. 30. cap. 16. Antipatrum hoc venenum, consilio, ut quidam putant, Aristotelis, Alexandro regi tradunt dedisse. Est & alia palus in Ægypto juxta Memphim, quam veteres Styga vocaverunt.

Atra Styx. Virg. 1. Georg. 241. Violenta Styx. Ovid. 3. Fast. 802.

STYGIÆLIS, e. Adj. Virg. in Ciri, 374. Hinc magico venerata Jovi Stygiælia sacra.

STYGIUS, a, um. possess. [Στύγιος] ut Rex Stygius, Pluto. Columel. lib. 10. cap. 64.

Tumque, simul Stygium regem videre trementem Tartara.

- Amnes Stygii. Ovid. 14. Met. 592.
- Aqua Stygia. Tibull. lib. 1. 10. 38.
- Canis Stygius, Cerberus. Senec. Herc. fur. 9.
- Janitor Stygius, Cerberus. Sil. lib. 3. 35.
- Juppiter Stygius, Pluto. Virg. 4. Æn. 638.
- Nox Stygia. Ovid. 3. Met. 695.
- Palus Stygia. Virg. 6. Æn. 323.
- Regnum Stygium, Infernum. Lucan. lib. 7. 169.
- Rex Stygius, Pluto. Virg. 6. Æn. 252.
- Tenebræ Stygiæ. Virg. 3. Georg. 551.
- Vallis Stygia. Ovid. 6. Met. 662.
- Umbræ Stygiæ. Ovid. 1. Met. 139.
- Undæ Stygiæ. Virg. 3. Æn. 215.
- Os Stygium, Venenatum. Ovid. 3. Met. 76.

— quique halitus exit
Ore niger Stygio vitiatas inficit herbas. De serpente a Cadmo confectio.

S V

S. V. Sepulcrum voluit, Sibi vivens, Solvit votum. SV. PEC. DD. Sua pecunia dedicavit. SV. COS. Sub consulatu.

S U A

SUADRO, si, fum, [συμβολεύω, Gl. L. G. & G. L. πῶλον, παραίνω, L. G.] ère. Accommodatis verbis conari aliquem in opinionem suam perducere: vel Hortari aliquem ad id, quod intendimus faciendum. Ter. And. 4. 1. 38.

Suadere, orare, usque adeo donec perpulit. Ovid. 1. Amor. 6. 59. Nox, & amor, vinumque nihil moderabile suadent.

Hortari & Suadere, & Rogare. Cic. 13. Fam. 4. Hæc quæ supra scripta sunt, eos spectant, ut te hortet & suadeam, reliqua sunt quæ pertinent ad rogandum.

Suadere & Rogare. Cic. de Provinc. Consul. 42. Nam postea me, ut si bi essem legatus, non solum suavis, verum etiam rogavit.

Suadere & Persuadere. Cic. 13. Att. 37. Tu autem quod ipse tibi suaveris, idem mihi persuasum putato. Idem Philipp. 2. 26. An C. Trebonio persuasi, cui ne suadere quidem ausus essem?

Acerrime suadere. V. Vir vita ac morte consentaneus, in consentio.

Suadere alicui contra alterum. Cic. 2. Philipp. 24. Duo tempora tamen inciderunt, quibus aliquid contra Cæsarem Pompejo suaverim.

Suadere alicui aliquid per alterum. Cic. 8. Att. 16. Memini quid mihi tum suaveris per Theophanem, per Culeonem.

Fugam suadere. Stat. 11. Theb. 52. Legem suadere. Cic. de Senect. 14. Legem Voconiam magna voce & bonis lateribus suavissem.

Pacem suadere, & de pace. Cic. 7. Fam. 3. Quintil. lib. 3. cap. 10. Silentia digito suadere. Ovid. 9. Met. 691.

Amor suavit facinus. Ovid. 8. Met. 90. Luxum suavere rapinæ. Lucan. lib. 1. 162.

Multa paupertas suavit. Lucret. lib. 6. 1280. Nefas suavit egestas. Lucan. lib. 1. 173.

Somnos nox humida suadet. Ovid. 2. Fast. 635. al. Ultima. Somnos suadent sidera cadentia. Virg. 2. Æn. 9.

Suadetur, Pass. Plaut. Trinum. 3. 2. 44. Minus placet magis quod suadetur: quod dissuadetur placet.

SUADENS, entis. Partic. ut, Verba suadentia. Stat. 11. Theb. 435. SUADELA, æ. f. [σάδρα, Gl. G. L.] Suafio dicitur. Plaut. Cist. 2. 3. 24. Jam perducebam illam ad me suadela mea. V. PITHO.

SUADELA, [Πείρω, ἡ θύρα, Gl. L. G.] Dea fuit apud Romanos, quæ nuptiis una cum Venere præerat, quod ex Plutarcho colligere est, cum Qu. Ro. 2. scribit, ἢ ὅτι πῖτι ὀρθρα θῶν τῆς χαρµένται ὀνοµαί, Διὸς πλείως, καὶ Ἡρας πλείως, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Πειθῆς, ἐπὶ πῖται δὲ Ἀρτέμιδος. Phurnutus etiam scribit De Nat. Deor. 24. assidere Veneri Gratias, Suadelam, Mercurium, quod Suadela oratione & gratia amatores pelliciat. Hor. 1. Epist. 6. 36.

Scilicet uxorem cum dote, fidemque & amicos, Et genus, & formam, regina Pecunia donat: Et bene nummatum decorat Suadela Venuisque.

h. e. Qui nummatus est, eum decorat Suadela & Venus, easque propitias habet & faciles, ut uxorem cum grandi dote facile inveniat, cum omnibus placeat gratulque sit. Ex Turneb. Advers. 19. 16.

SUADA, æ. f. eadem Latinis, Græcis Pitho, suafionis dea dicta est. Cic. de Clar. Orat. 59. Πείρω, quam Græci vocant, cuius effector est Orator, hanc Suadam appellavit Ennius: ejus autem Cethegus medullam fuisse vult, ut quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis sessitavisse, hujus hic medullam nostrum Oratorem fuisse dixerit.

SUADUS, a, um. Adj. Apul. Met. 11. p. 272. Elmenh. Suada majestas. Stat. Theb. 4. 453. Suadus cruor. [Hinc Maleficus. Adj.]

SUASOR, oris. m. [ῥητορικὸς, Gl. L. G. & G. L. σύμβολος, G. L.] Qui suadet. Cic. 3. Off. 109. Postumius suafor & auctor fuit. Idem 16. Att. 7. pr. Esti, qua avis non fueris suafor & impulsor perfectionis meæ, approbator certe fuisti. Eidem lib. 16. 17. Quamquam hæc epistola non suaforis est, fed rogatoris. Idem 2. Philip. 29. Quid enim interest inter suaforem facti & probatorem?

SUASORIUS, a, um. Adj. [συμβουλευτής] Quod pertinet ad suadendum, ut, Suasorium munus, i. e. Officium suadendi. Et Pars deliberativa, a Rhetoricis suaforia dicitur. ut apud Quintil. lib. 3. cap. 8.

SUASORIA, æ. f. [συμβουλευτική, Gl. G. L.] Suaforiæ sunt apud Rhetores, Materiæ inter rudimenta dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 1. Declamare suaforias. Quintil. lib. 3. cap. 8.

SUASORIUM, i. n. [συμβολή, Gl. G. L.] Consultum, Consultatio, Suasio.

SUASIO, oris. f. [συμβολή, Gl. G. L.] Cic. in Orat. 37. Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaque diversa, neque in unam formam cadunt omnia, laudationum, scriptionum, & historiarum, & talium suasionum, qualem Isocrates fecit panegyricum. Et 2. de Orat. 333. Præcepta, quæ de suasionibus tradenda sunt. Sic de Clar. Orat. 140. Suasio legis Serviliæ.

SUASUS, us. m. Ulp. in l. Item si obstetrix. §. 1. D. Ad legem Aquil. Si quis per vim, vel per suafum, medicamentum alicui infudit, vel ore, vel clystere, &c. [An Persuafu?]

Davi suafu non repugnat Pamphilus. Ter. Andr. arg. v. 8. Ne ob meum suafum indigna injuria afficiatur. Ter. Phorm. 5. 1. 3. Juffu & increpitu, non suafu. Tertul. adv. Marc. 4. 8.

SUANETES, Populi in Alpibus: auctor Plin. lib. 3. cap. 23. SUALTERNICUM, i. n. [σβαλτήριον] Genus electri. Plin. lib. 37. cap. 2. Harduin. legit Subalthernicum.

SUAMET, SUAPTR, V. SUUS. SUARIUS, V. SUS.

SUARNI, Indomitæ gentes, quæ auri tantum metalla in Caucafiæ partibus fodiunt. Plin. lib. 6. cap. 51.

SUASIO, SUASOR, SUASORIUS, SUASUS, V. SUADRO. SUASUM, i. n. Colos appellatur (inquit Festus) qui fit ex stillicidio fumoso in vestimento albo. Plaut. Truc. 2. 2. 16.

Quia tibi suafu infecisti, propudiosa, pallulum. Quidam autem legunt Infuafu: Nec defunt qui dicant omnem colorem, qui fiat inficiendo, suafum vocari, quod quasi persuadetur in alium ex albo transire. Hæc Festus.

SUAVIS, e. Adj. [ἡδύς, Gl. L. G. & G. L.] Dulcis. Plaut. Cist. 1. 1. 17. Tranquillo mari ventum gaudeo, ecastor: ad te Ita hodie hic acceptæ fumus suavis modis.

Amicitia suavis. Lucret. lib. 1. 142. Amor suavis. Lucret. lib. 1. 923.

Confuetudo suavis, vel conjunctio. Cic. 13. Fam. 27. Tum pro familiaris confuetudine sæpe ex me audierat, quam suavis esset inter nos, & quanta conjunctio.

Lingua suavis. Lucret. lib. 1. 414. Loquelæ suaves. Lucret. lib. 1. 40.

Sopore suavi devinxit membra. Lucret. lib. 4. 455. Suavis, Suaveolens, [εὐώδης, Gl. G. L.] ut Flores suaves. Lucret. lib. 1. 7.

Herbæ suaves. Virg. 2. Ecl. 49. Spiritus. Lucret. lib. 3. 223.

Suavis humo, [ῥεῖνός, Gl. L. G. & G. L.] Cic. pro Corn. Balb. 36. Comes, benigni, faciles, suaves homines esse dicuntur.

Amicus suavis. Cic. 2. Fam. 12. Nam & honorificus in me Consul fuit, & suavis amicus.

Homo suavis, per ironiam. Ter. Phorm. 2. 3. 64. Compar. Sermo suavior. Hor. 1. Serm. 10. 23.

Superl. Vellej. Paterc. 2. 114. pr. O rem experientia suavissimam. Plaut. Cist. 1. 3. 45. Amor suavissimus.

SUAVITAS, atis. f. [ἡδύτης, ἡδονή, Gl. L. G. & G. L.] Dulcedo. Cic. 6. Att. 16. Miram in eo pietatem, suavitatem, humanitatemque perpexi. Idem 3. Fam. 1. Sic enim tibi persuade, carissimum te mihi esse, quum propter multas suavitates ingenii, officii, humanitatis tuæ.

Odoris suavitatis. [εὐωδία, Gl. L. G.] Plin. lib. 12. cap. 12. Oris suavitatis. Quintil. in proem. lib. 6.

Sermonis suavitatis. Quintil. proem. lib. 6. SUAVITUDO, inis. f. Idem. Plaut. Stich. 5. 5. 14.

Age, multa mea, suavitudo, falta: saltabo ego simul. Auctor ad Heren. lib. 3. 22. Quoniam igitur res eadem vocis firmitudini, & pronuntiationis suavitudini profunt. Aliqui legunt Suavitati.

SUAVITER, Adv. [ἡδύως] Cic. 4. Acad. 139. Verum tamen video, quam suaviter voluptas sensibus nostris blandiatur. Idem 1. de Fin. 54. Et secunda jucunde ac suaviter meminerimus.

Suaviter, Benevole. [ῥεῖνός] Cic. 15. Fam. 21. Nunc ad epistolam venio, cui, copiose & suaviter scriptæ, nihil est quod multa respondeam.

Multo suavius. Hor. 2. Serm. 8. 89. Amicillime & suavissime optas. Cic. 3. Fam. 12.

SUAVE, Adv. Idem quod Suaviter. Virg. 3. Ecl. 63. — & suave rubens hyacinthus. conf. idem 4. Ecl. 43.

SUAVIDICUS, a, um. Adj. [ἡδυεικής] Qui suaviter dicit: ut, Versus suavidici. Lucret. lib. 4. 181.

SUAVILOQUUS, a, um. aliud Adj. [ἡδυλόγος] Idem. ut, Versus suaviloqui. Lucret. lib. 2. 528.

SUAVILOQUENS, entis. Adj. [ἡδυεικής] Idem. Cic. de Clar. Orat. 58. Additur Orator Cornelius suaviloquenti Ore Cethegus Marcus. Ex poeta.

Carmen suaviloquens. Lucret. lib. 1. 941. SUAVILOQUENTIA, æ. f. [ἡδυεικία] Cic. de Clar. Orat. 58. Et oratorum appellat, & suaviloquentiam tribuit.

SUAVILUDIUS, i. m. Qui ludis delectatur. Tertull. de Spectac. 20. Defensio suavitudinis cujusdam al. Suavidudinis, i. e. Qui ludum suadet.

SUAVEOLENS, entis. Adj. Catul. Carm. 62. 7. Amaracus suaveolens. SUAVEOLENTIA, æ. f. Sidon. 8. Epist. 14. Ad suaveolentiam pudicitia impellere.

SUAVISONUS, a, um. Adj. Virg. Epigr. 5. Suavisoni modi testudinis. SUAVIUM

SUAVIUM, i. n. [*φιλίω* *εταπεινόν*, Gl. L. G.] vel **SAVIUM**, per de-
tractionem litteræ u. **Bafium** lascivum dicitur. Hor. Epod. 3. 21.
Manum puella suavio opponat tuo.
Suavium quid ab Osculo differat, V. in **OSCULOM**.
Dare suavium. Cic. 16. Att. 11. Atticæ quoniam (quod optimum in
pueris est) hilarula est, meis verbis suavium des. Alii non Optimum
legunt, sed Primum.
Facere suavium, Idem. Plaut. Afin. 4. 1. 52.
Sumere suavium. Plaut. Afin. 1. 3. 72.
Savium sæpe apud Plautum aliofque auctores veteres. ut,
Savia super savia. Plaut. Pseud. 4. 1. 38.
Savia sagittata. Idem Trin. 2. 1. 16.
Meum suavium, pro Mea voluptas. Ter. Eun. 3. 2. 3.
— ô Thais mea,
Meum suavium, quid agitur? ecquid nos amas, &c.
SUAVIOLUM, i. n. dimin. [*φιλίω* *μικρόν*] Catull. ad Juventium, 98. 2.
Suaviolum dulci dulcius ambrosia.
SUAVILLUM, i. n. aliud Dimin. Genus placentæ a suavitate sic dictum,
quod Suavium pro Deliciis dicere consuevimus, ut vult Turnebus. Cato
R. R. cap. 84. Savillum hoc modo facito: &c.
SUAVIO, ære. [*φιλίω* *εταπεινός*, Gl. G. L.] Pompon. apud Non. 7. 49.
Ego illam non amplectar, non suaviam? Etalibi, Mammæ teneas, pe-
des extollas, suavies cum gemit.
SUAVIOB, [*φιλίω*] āri. Dep. Suavium dare. Gell. lib. 3. cap. 15. Quum ibi
eum tres adolescentis amplexi, coronis suis in caput patris positis, sua-
viarentur. Cic. 16. Att. 3. Atticam nostram cupio suavari: ita mi dulcis
salus visa est per te missa ab illa. Catull. de Acme & Septimio, 46. 12.
Et dulcis pueri ebrios ocellos
Illo purpureo ore suaviata.
SUAVIATIO, ōnis. f. [*φιλίω* *σις*] Gell. lib. 18. cap. 2. Suaviationes pue-
rorum & puellarum.
Suavis suaviatio. Plaut. Bacch. 1. 2. 8.

S U B

SVB. Suburrana; scil. Tribus. S. V. B. E. E. Q. V. Si vales, bene est,
ego quoque [vel Quidem] valeo.
SUB, [*ὑπο*, Gl. L. G. & G. L.] Præpositio, utriusque casui servit, & Ac-
cusativo & Ablativo: variaque significat, ut sequentibus exemplis
docetur.
Sub, Accusativo fere jungitur, quum tempus significatur, ut ait Serv.
ut, Sub tempus, & sub idem tempus: hoc est Circa. Sueton. in Tib.
Cæf. cap. 58. Sub idem tempus, consulente Prætoris. Liv. 1. 35. pr.
Quibus indictis, sub tempus pueros venatum ablegavit. Sic 26. Cic. 2.
Q. frat. 1. Mense Decembri sub dies festos.
Apud Suetonium, Sub exitu, pro Sub exitum, & alia vide in edit.
Plant. quæ notavi. Vide & in Observ. Erasmi. H. St.
Sub finem. Liv. 22. 47. Sub equestris finem certaminis coorta est pedi-
tum pugna. h. e. Paulo ante finem.
Sub ipsum finem. Virg. 5. Æn. 328.
Sub prima frigora Autumni. Virg. 1. Georg. 321.
Sub horam pugne tam arcto repente somno devinctus, ut ad dandum si-
gnum ab amicis excitaretur. Suet. de August. cap. 16.
Sub lucem, Surgente sole. Virg. 1. Georg. 445. h. e. Paulo ante lucem.
Sub lucis ortum. Liv. 7. 27.
Primi sub lumina foliis & ortus. Virg. 6. Æn. 255.
Sub noctem, Incipiente nocte. Hor. 1. Carm. 9. 19. Cæf. 1. Bell. Civil.
28. Pompejus sub noctem naves solvit.
Sub hoc tempus. Hor. 2. Epist. 2. 34.
Sub iudicii tempus. Liv. 4. 44. V. plura supra.
Sub vesperum. Cæf. 3. Bell. Gall. 33. Sub vesperum Cæsar portas claudi,
militelque ex oppido exire iussit.
Sub vitem præliari dicuntur milites, Cum sub vinea militari pugnant.
Lucilius.
Neque prodire in altum, præliari procul sub vite. Festus. [Er-
go ne Sub vitem? V. plura apud Fest.]
Sub jugum mitti dicuntur hostes victi, ereptis omnibus armis, telisque,
cum hastis defixis duabus in terra, tertiaque ad summum earum deligata,
ipsi eam jubentur subeuntes transire. Festus. V. **JUGUM**.
Sub adventum, pro In adventu. Liv. 23. 15. pr. Sub adventum Præto-
ris Romani Pœnus agro Nolano excellit. Ibid. lib. 28.
Sub manum, [*ὑπο* *χάρα*, Gl. L. G.] & Sub manus, Faciliter, non
ægre, apposite. Plaut. Milit. 3. 2. 59.
Lepide hoc succedit sub manus negotium. Sic ibid. 4. 4. 7.
Sub oculos adactum pilum in vitalia capitis venerat. Plin. lib. 8. cap. 7.
Sub, seq. Statim. Cic. 10. Fam. 16. Sub eas litteras statim recitatae sunt
tuæ, non sine magnis quidem clamoribus.
Statim sub mentionem. Cic. 8. Fam. 4. Pompejus se legionem adductu-
rum, sed non statim sub mentionem, & convicium obrectatorum.
Sub ipsos postes, pro Ante. Virg. 2. Æn. 442.
Sub leges pacis tradere se. Virg. 4. Æn. 618.
Sub amplexus alicujus ire. Ovid. 17. Epist. 94.
Sub, Ablativo junctum. Plaut. Epid. 2. 2. 32.
Pleraque hæc sub vestimentis secum habebant retia. Virg. 8. Æn. 616.
Arma sub adversa posuit radiantia quercu.
Sub corona vendere, vel venire, singularis formula: sed elegans. Fest. Sub
corona venire dicuntur, quia captivi coronati solent venire, ut ait Cato in
eo, qui est De re militari, Ut populus suus, sua opera potius ob rem
bene gestam coronatus supplicatum eat, quam re male gesta coronatus
veneatur. Id autem signum est, nihil præstari a populo, quod etiam
Plautus significat in Hortulo, 1. Fragm. 101.
Præco ibi adlit cum corona, cuique liceat veneat.
Sub corona lege belli venire. Liv. 8. 37. extr. Sic
Sub hasta venire. Liv. 23. 37. extr. Supra mille captivorum sub hasta ve-
nierunt.
Sub dio, five divo. Varr. 3. de R. R. cap. 14. Nam & idoneus sub dio
sumendus est locus cochleariis, quem totum circum aqua claudas. Sic
apud Columel. lib. 1. cap. 8. Nullus dies tam intolerabilis est, quo non
sub divo moliri aliquid possit.
Sub divo carpere fomnos. Virg. 3. Georg. 434.

Sub his nihil proficitur, Per hæc. Celf. lib. 5. cap. 28.
Sub oculis accipere detrimentum, pro Ante oculos. Cæf. Bell. Civil. 1. 59.
Sub prætextu, [*ὑπο* *παραπέτασμα*]. Gloss. Latinogræc.
Sub somno faneferere, Per somnum. Celf. lib. 3. cap. 18. Sic
Sub frigido sudore mori. Celf. lib. 5. cap. 26. Ubi vero penitus infedit,
infanabile est: plurimique sub frigido sudore moriuntur.
Sub veteribus, subaudi Curiis Plin. lib. 35. cap. 4. Hinc enim Craffi
oratoris lepos agentis sub veteribus. Idem cap. 10. E diverso Meviana,
inquit Varro, omnia operiebat Serapionis tabula sub veteribus. Sueton.
in Augusto cap. 100. Bifariam laudatus est: pro æde Divi Julii a
Tiberio, & pro Rostris, sub veteribus a Druso Tiberii filio. Varr. lib. 4.
de L. L. 32. Curia duorum generum. Nam & ubi curarent sacerdotes
res divinas, ut Curia veteres: & ubi Senatus humanas, ut Curia Ho-
stilia, quam primus ædificavit Hostilius rex sub Veteribus. Ante hanc
Rostra. Pomp. Fest. lib. 12. Novæ curia proxime compitum Fabricii
ædificatae sunt, quod parum amplæ erant veteres, a Romulo factæ, ubi
is populum & sacra in partes triginta distribuerat, ut in iis ea sacra cu-
rarent. Plaut. in Curc. 4. 1. 19.
Sub veteribus, ibi sunt, qui dant, quique accipiunt fœnore. Cic. 4.
Acad. 70. qui Lucullus, inscribitur, Ut enim ii, qui sub nube solem
non ferunt: item ille, quum æstuarer, Veterum & Menianorum, sic
Academicorum umbram secutus est. Sed & (ait in Plin. Hermolabus)
pars in foro, Sub novis appellabatur. M. Varro de L. L. 5. 7. Sub no-
veis dicta pars in foro ædificiorum, quod vocabulum ejus pervetustum,
ut Novæ via, quæ via jam diu vetus est.
Sub urbe est agelli paululum: i. e. Juxta. Ter. Adel. 5. 8. 27. Sic Varr.
1. de R. R. cap. 50. Tertio modo metitur, ut sub urbe Roma, & locis
plerisque. Virg. 3. Æn. 6.
— classemque sub ipsa
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.
Sub, Post. Virg. 5. Æn. 323.
— quo deinde sub ipso
Ecce volat, calcemque terit jam calce Dioces. Serv.
Sub templo ingenti, pro In. Virg. 1. Æn. 457. h. e. In templo.
Exercet sub sole labor. Idem 1. Æn. 435. h. e. In Sole.
Sub nocte, i. e. Per noctem. Virg. 7. Æn. 87. Idem 4. Æn. 527.
Sub exitu vitæ, pro Sub exitum, hoc est circa exitum. Sueton. in Claud.
Cæf. cap. 43.
Sub ictu rem habere dicitur, Qui ita propinquus est ut attingere queat.
Senec. Epist. 73. extr. Quam quidem nondum attingerunt: in conspectu
tamen, & ut ita dicam, sub ictu habent.
Sub ipsa die. Plin. lib. 8. cap. 32.
Sub manu habere, i. e. In promptu & ad manum, quod dicitur. Cic. 10.
Fam. 23. Sub manu Vocontii ut essent. Seneca, Sub manu nascitur
consilium. V. **MANUS**.
Sub domina meretrice. i. e. Sub imperio & in potestate meretricis. Hor.
1. Epist. 2. 25.
Sub imperio alicujus esse. Ter. Heaut. 2. 2. 4.
Sub Alexandro, i. e. Tempore Alexandri. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Nunc, olim, tunc, sub Alexandro.
Sub hoc sacramento xxxvi annos militavi. Liv. lib. 35. cap. 19. pr.
Sub conditione, Ea lege, hoc pacto. Cic. pro Arch. 25. Statim ex his
rebus, quas tunc vendebat, jubere ei præmium tribui, sub ea conditione,
ne quid postea scriberet.
Sub exceptione. Plin. 1. Epist. 2. ad Arrianum, Acres enim, non tri-
stes esse volebamus. Nec est quod putes me sub hac exceptione veniam
postulare, quod scilicet acres esse volebamus.
Sub exemplo. Plin. 3. Epist. 18. ad Curium Severum, pr. Deinde ut
futuri principes, non quasi a magistro, sed tamen sub exemplo præmo-
nerentur, qua potissimum via possent ad eandem gloriam niti.
Sub pœna mortis vel capitis denunciare. Suet. in Calig. cap. 48. Idem in
Tiber. Cæf. cap. 36.
Sub umbra scæderis æqui servitutem pati. Liv. 8. 4.
Sub vos placo, precum formula. Festus; Sub vos placo, in precibus
fere cum dicitur, significat idem quod Supplico: ut in legibus; Transque
dato, Endoque plorato. [Tmesis est, pro Supplico vos, & Transda-
toque, Endoploratoque. Supplaco autem, pro Supplico, Transda-
to, pro Tradito, Endoplorato, pro Implorato in LL. xii. tabb.]
SUBABSURDUS, a, um. Adj. [*ὑπο* *ἀσυντακτός*] Parum, five utcumque ab-
furdum significat. Cic. 2. de Orat. 275. Sunt etiam illa subabsurda,
sed eo ipso nomine sæpe ridicula, non solum mimis perapposita, sed
etiam quodammodo nobis.
SUBABSURDE, Adv. [*ὑπο* *ἀπίμως*] Cic. 2. de Orat. 275. Valde hæc ri-
dentur, & hercule omnia, quæ a prudentibus, quasi per dissimulatio-
nem non intelligendis, subabsurde falseque dicuntur.
SUBACCUSO, [*ὑπο* *μίσθω*] ære. pro Nonnihil accusare, & leviter.
Cic. pro Planc. 86. Sed sunt hæc leviora, illa vero graviora atque magna,
quod meum discessum, quem sæpe deferas, nunc quasi reprehendere &
subaccusare voluisti. Idem 13. Att. 46. Subaccusa quæso Vestorum.
Idem lib. 16. 7. Addebant etiam me desiderari, subaccusari.
SUBACIDUS, a, um. Adj. [*ὑπο* *ξύς*] Aliquantulum acidum significat.
Plin. lib. 12. cap. 25. Esse enim debet lenis, non subacidus. Cato R. R.
cap. 108. Si subacidum erit vinum, non durabit. Al. Subacidulum.
SUBACTUS, &c. V. **SUBIGO**.
SUBADJUVU, (a quo verbo deduxit Zeno Imperator substantivum no-
men **SUBADJUVUS**, i. & plur. **SUBADJUVI**, orum) non legi apud
probatum, licet ex Græco Suda, Sinesio, & Notitia Romani imperii
colligi possit: Sed & ejus femininum **SUBADJUVA**, æ: nisi attributi-
ve id nomen legendum putes. Ait Zeno. l. ultim. §. hujus autem. De
agentib. in reb. lib. 12. C. Hujus autem beneficii prærogativam subadju-
vis etiam, qui pro singulis inveniuntur temporibus deferri jubemus. Est
autem Subadjuvis Adjutoris adjutor.
SUBADJUVUS, a, um. Adj. V. **SUBADJUVO**, & Cang. Gloss
SUBADMÖVRO, övi, ötum, Ære. Aliquantulum admovere. Columel.
lib. 6. cap. 36. Hujuscemodi mari sensim magistri subadmoovere debent
generis ejusdem feminam.
SUBÆGER, græ, grum. Adj. Celsus. Paululum æger. [Si modo Celsi est.
SUBÆRATUS, a, um. Adj. [*ὑπο* *ἐρατός*] Quod habet æs subter. Perf. 5.
Sat. 106.
Ne qua subærato mendosum tinnit auro.

SUBAGRESTIS, e. sec. c. Adj. [*ὑποαχρῶν*] Aliquantum agreffis. Cic. de Clar. Orat. 259. Corta, quia se valde dilatandis litteris a similitudine Græcæ locutionis abstraxerat, sonabatque contrarium Catulo, subagreste quiddam planeque subrusticum, alia quidem, quasi inculca & silvestris, via ad eandem laudem pervenerat.

SUBALĀRIS, e. Adj. [*ὑπομαζαλλῶν*] Quod sub alis est. Unde scribit Lamprid. cap. 29. Heliogabalum solitum fuisse in accubitis habere plumas subalares, & subalares culcitra.

SUBALBICO, [*ὑπολευκῶν*] āre. Aliquantum album fieri. Varr. 3. de R. R. cap. 6. Rostro brevi, acuto, oculis ravis aut nigris, palea rubra, subalbicanti.

SUBALBĪDUS, a, um. Adj. [*ὑπολευκῶν*] Quod aliquantum albidum est. Plin. lib. 21. cap. 25. Ramulos habet candidos, folia subalbida, abrotono similia. Cels. lib. 5. cap. 28. sect. 15. de pustularum generibus, Phlyzacion autem paulo durior pustula est, subalbida, acuta, ex qua ipsa quod exprimitur humidum est.

SUBALBUS, a, um. Adj. [*ὑπολευκῶν*, Gl. G. L.]

SUBĀLO, ui, [*ὑποψιδῶν*, Gl. G. L.] ēre.

SUBALPĪNUS, a, um. Adj. [*ὑπολίπιν*] Quod sub Alpibus montibus est. Plin. lib. 25. cap. 7. Radice lenta, subnigra, sine odore, aquosa, montibus Subalpinis plurima. Idem lib. 16. cap. 11. Nec nisi in paucis locis Subalpinæ Italiæ.

SUBĀMĀRUS, a, um. Adj. [*ὑποπικρῶν*] Aliquantulum amarum significat. Cic. de Fato, 8. At enim quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, ut alios dulcia, alios subamara delectent. Idem 1. de Invent. 35.

SUBAMARE, Adv. Sidon.

SUBAMARO, āre. Seren.

SUBANNŪLĀTUS, a, um. Adj. Crispus, in annulos positus. Arnob.

SUBĀQUĀNRUS, a, um. Adj. Quod sub aqua est. Tertull. de Anim. cap. 32. Subterraneum & subaqueum viventia carent haustu aeris.

SUBAQRUS, a, um. Adj. [*ὑποῤῥῶν*] Quod sub aqua manet: ut, Scopolus subaqueus. Perott.

SUBĀQUĪLUS, a, um. Adj. [*ὑποκυλῶν*] Subfufcum. Plaut. Rud. 2.4.9. — eja, corpus cuiusmodi!

Subvoluturium; illud quidem, subaquilum volui dicere. V.

AQUILUS.

SUBĀRESCO, ēre. Vitrov. 7. 3.

SUBĀRGŪTO, āre. Argumentari acute. Macrob.

SUBĀRGŪTUS, a, um. Adj. Aliquantulum argutus. A quo

SUBĀRGŪTŪLUS, a, um. Adj. Dimin. apud Gell. lib. 15. cap. 30.

SUBĀRĪDUS, a, um. Adj. Tertull.

SUBĀRIDE, Adv. Gell.

SUBĀRMĀLE, is. n. Sagulum crassum, quod sub armis indueretur, ut eorum durities minus corpus offenderet. Vopisc. Aurel. cap. 13. Subarmale profundum. Spartian. Sever. cap. 6. Quum Romam Severus venisset, Prætorianos cum subarmalibus inermes sibi iussit occurrere.

SUBĀRO, [*ὑποαροσῶν*] āre. Subtus arando terram movere. Plin. lib. 16. cap. 27. Item quæ subarantur, aut quæ ablaqueantur, celeriora neglectis. Ibid. cap. 28. Et subarata ocuis fenescunt.

SUBĀRĀTIO, ōnis. f. [*ὑποαροσῶν*] &

SUBĀRĀTOR, ōris. m. Plin. lib. 17. cap. 24. Vel etiam subarator imprudens luxavit radices.

SUBĀRRŌGANS, antis. Adj. [*ὑποαλαζῶν*] Aliquantum arrogans.

SUBĀRROGANTER, Adv. [*ὑποαλαζῶν*] Cic. 4. Acad. 114. Vereor ne subarroganter facias, si dixeris tuam.

SUBĀSPERATIO, ōnis. f. Augustin.

SUBĀTER, tra, trum. Adj. Plaut.

SUBĀTII, Populi sunt inferioris Germaniæ, quos Drusus Germanicus in triumphum traxit Sugambris bello victis. Strab. lib. 7.

SUBĀTIO, V. SUBO.

SUBĀUDIO, ĩre. Quiddam intelligere, quod omittitur. Vox apud Grammaticos usitata.

Apud Gramm. passim, ut Porphy. in Horat. Ut Gr. *ὑποακῶν*. Item subaudio, pro Aliquantum audio. Pontanus, Utriusque sedium strepitum subaudire visus sum. In Dial. Charonte 102. H. St. Desiderabatur hæc dict. in Lugd.

SUBĀUDĪTUS, a, um. Partic. Subintellectus. Ulpian. fin. leg. 1. Dig. de Hæred. instituend.

SUBĀUDĪTIO, ōnis. f. Actus subaudiendi. Hieron.

SUBĀUSCULTO, [*ὑποσκευῶν*] āre. Leviter, & quasi prætereundo auscultare. Plaut. Mil. 4. 2. 3.

Tace, subauscultemus, ecqua de me fiat mentio. Cic. 2. de Orat. 153. Subauscultando tamen excipere voces eorum, & procul quid narrarent attendere. Idem in Topic. 75. Qui ea locutus est bonis viris subauscultantibus pariete interposito.

SUBĀJULO, [*ὑποκαυῶν*, Gl. G. L.] āre.

SUBĀLBUS, a, um. Adj. Unde

SUBĀLBE, Adv. Spartian. Get. 5. Subbalbe canorus.

SUBĀLLIO, ōnis. m. Vicarius Ballionis; vox jocose ficta apud Plaut. Pseud. 2. 2. 13.

Tune es Ballio? ps. immo vero ego ejus sum Subballio.

SUBĀSĪLĪCĀNUS, a, um. Adj. [*ὑποβασιλικῶν*] Qui libenter & frequenter sub basilica spatiaur. ita Priscianus appellari docet. In basilicis namque negotiationes & publicæ conciliationes tractabantur, & judicia quoque in basilicis fiebant. Plaut. Capt. 4. 2. 35.

Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.

SUBĀIBO, ĩbi, ĩbitum, [*ὑποπίπιν*] ēre. Aliquantulum bibere. Plaut. Truc. 4. 3. 58.

— qui improbus est, sive subbibit.

Sive adeo caret temeto, tamen ab ingenio est improbus. Sueton. in Neron. cap. 20. Si paululum subbibisset.

SUBĀLANDIOR, [*ὑποαρισθῶν*] ĩri. Paululum, vel leviter blandiri. Plaut. Caf. 3. 3. 22.

Non matronarum est officium, sed meretricum, Viris alienis, mi vir, subblandirer.

SUBĀRŪLĒDUS, & **SUBĀRŪLULUS**, a, um. Adj. [*ὑποκρῶν*] Aliquantulum carulum. Cels. lib. 6. cap. 5. In ea pares portiones sunt my-

robalani, magmatis, cretæ, cimoliæ subferulæ, nucum amararum, &c.

SUBĀCĀNDĪDUS, a, um. Adj. [*ὑπολευκῶν*] Aliquantulum candidum significat. Plin. lib. 27. cap. 8. Folia bovis linguæ familia, minora, subcandida.

SUBĀCVUS, a, um. Adj. Subter cavus: ut Lucret. lib. 6. 682.

— primum totius subcava montis

Est natura, &c.

SURĀCENTURIO, ōnis. m. [*ὑποκεντροειχῶν*] Qui centurioni subditur. Liv. 8. 8. extr. Ut subcenturionem sibi, quem vellet, legeret, qui tutaretur eum ab uno destinato hoste.

SURĀCENTURIO, āre. V. **SUCCESSURIO**.

SURĀCERNĪCŪLUM, **SURĀCERNO**, V. **SUCCESSURIO**.

SURĀCĪNERĪTĪUS, a, um. Adj. [*ὑποκρῶν*] Quod sub cineribus coquitur & assatur. Unde subcineritium panem legimus in Sacris litteris, Genes. 18. 6.

SURĀCINGO, &c. **SURĀCINGULUM**, V. **SUCCESSURIO**.

SURĀCISIVUS, V. **SURĀCIVUS**, in **SURĀSECO**.

SURĀCOACTUS, a, um. Adj. Caf. 3. Bell. Civil. 44. Magnus inceserat metus sagittarum, atque omnes fere milites, aut ex subcoactis, aut ex centonibus, aut ex coris tunicas, aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. Al. Ex coactis. V. **COACTA**, in **COGO**.

SURĀCŒNO, [*ὑποδειπνῶν*] āre. Subtus cœnare. Quintil. lib. 6. cap. 3. Et Galba de piscibus, qui quum pridie ex parte adeli, & versati postero die appositi essent, Fefinemus, alii subcœnant, inquit. [i. e. Sub mensa latentes inferiorem partem obsoniorum absumunt, dum cœnamus.]

SURĀCONTŪMĒLIŌSUS, a, um. Adj. [*ὑποβελίος*] Aliquantulum contumeliosus. A quo

SURĀCONTĒMĒLIŌSE, Adv. [*ὑποβελίος*] Cic. 3. Att. 7. Hercule, verum ut loquamur, subcontumeliose tractatur noster Publius.

SURĀCRESCO, V. **SUCCESSURIO**.

SURĀCRISPUS, a, um. Adj. Qui crines habet aliquantum crispas. Cic. 4. Verr. 108. Videtis illum, subcrispo capillo, nigrum, qui eo vultu nos intuetur. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Coda profusa usque ad calces, ut habeat inferiorem partem frequentibus pilis subcrispam. conf. 2. 7. 5.

SURĀCRŪDUS, a, um. Adj. [*ὑποκρῶν*] Quod non omnino coctum est. Cato R. R. cap. 156. Sumito brassicam, conjcito in aquam ferventem, coquito paulisper, uti subcruda fiet.

Subcrudum tuberculum, Nondum ad maturitatem perductum. Cels. lib. 6. cap. 13.

SURĀCRUENTUS, a, um. Adj. [*ὑποκρῶν*] Aliquantulum cruentum. Cels. lib. 4. cap. 18. Descendunt autem pituitæ, mucique similia, interdum etiam leviter subcruenta. i. e. Cruentum aliquid admistum habentia.

SURĀCŪBŌNEM, positum pro Succuba, Titinnius testis est in Psaltria. Contemplari ancillas, quam arbitrer illarum subcubonem esse. Hæc Non. 3. 204. Al. Subcuboneum.

SURĀCŪBĀTOR, ōris. m. [*ὑποκαθεμένων*] Qui curatoris locum tenet. Julian. in l. Ex facto, D. De nego. gestis, Ex facto ferebatur quendam ad filiginem emendam curatore decreto ordinis constitutum: eidemque alium subcuratorem constitutum, filiginem miscendo corrupisse: atque ita pretium filiginis, quæ in publicum empta erat, curatori inflictum esse: quærebaturque, qua actione curator cum subcuratore experiri posset.

SURĀCVUS, a, um. Adj. Incurvus paulum. Ammian.

SURĀCUSTOS, ōdis. c. [*ἀνεφύλαξ*] Qui pro alio custode substitutus est. Plaut. Mil. 3. 2. 54.

Quia Sceledrus dormit, hunc, subcustodem suum, Foris ablegavit, dum capse transire huc placet.

SURĀCŪTĀNEUS, five **SURĀTERCŪTĀNEUS**, a, um. Adj. [*ὑποδερμικός*] Subcutaneus morbus, qui intra cutem, sive sub cute est, sive subter cutem. Verbum a Calepino, an ab subfartoribus ejus sine auctore subnotatum.

SURĀDEBĪLĪTĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [*ὑποκενδρωμένων*] Aliquantulum debilitatus. Cic. 11. Att. 5. Quod etiam mea sponte videbam, te subdebilitatum, novas rationes tuendi mei quærere. Vetus codex sic legit, Te subdita re quasi debilitatum, novas, &c.

SURĀDĒCĀNUS, i. m. } Voces apud Ecclesiasticos scriptores.

SURĀDIACŌNUS, i. m. }

SURĀDIACŌNĀTUS, ūs. m. }

SURĀDIĀLIS, e. Adj. [*ὑποδερμῶν*] Quod sub dio est. Plin. lib. 34. cap. 12. Distat a Cadmia, quod illa super terram ex subdialibus petris cæditur, hæc ex obrutis.

Subdiales inambulationes. Plin. lib. 14. cap. 1.

Subdialia pavimenta, apud Plin. lib. 36. cap. 26. quas *terracias* vocamus

SURĀDIFFĪCĪLIS, e. Adj. [*ὑποχρηλεπός*] Aliquantulum difficile. Cic. de Amicit. 69. Existit autem hoc loco quæstio quædam subdifficilis.

SURĀDIFFĪDO, ēre. Aliquantulum diffidere. Cic. 15. Att. 20. Quo die audivi illum tyrannum in concione clarissimum virum appellari, subdiffidere cœpi.

SURĀDIGA, æ. m. Gloss. Latinogræc. Secundus, Subdiga, ὑποκαθής [Unde apparet, id nomen tributum fuisse Secundarum partium actoribus.]

SURĀDISJUNCTĪVUS, a, um. Adj. [*ὑποσυννημίνων*, Gl. G. L.] Proculus in l. Hæc verba, D. de verbor. signific. Hæc verba ille aut ille, non solum disjunctiva, sed etiam subdisjunctiva orationis sunt. Disjunctivum est, veluti quum dicimus, Aut dies, aut nox est: quorum positum altero, necesse est tolli alterum: item sublato altero, poni alterum. Ita simili figuratiene verbum Aut, potest esse subdisjunctivum. Subdisjunctivi autem genera sunt duo, &c.

SURĀDISTINCTIO, ōnis. f. Diomed.

SURĀDITĪTĪUS, **SURĀDITĪVUS**, **SURĀDITO**, V. **SURĀDITO**.

SURĀDIU, [*ὑποῤῥῶν*] Idem significat quod Die. Plaut. Moltel. 3. 2. 78.

Subdiu coli abique sole perpetuum diem.

SURĀDIVĀLIS, e. Adj. Tertull. Subdivalis festina.

SURĀDĪVAL, ālis. n. [*ὑποδερμῶν*] Pars ædium quæ sub dio est.

SURĀDIVUS, a, um. Adj. [*ὑποδερμῶν*, Gl. G. L. & G. L.]

SURĀDIVUM, i. n. [*ὑποδερμῶν*, Gl. G. L.] Area.

SURĀDO, dīdi, dīrum, [*ὑποπέπιν*, ὑποδάλλω, Gl. G. L.] ēre. Supponere, subjicere. Plin. lib. 14. cap. 12. Furas subdere his necessarium. Subdere sub solum, In terram conjicere. Plaut. Curc. 2. 3. 18. Oculo

um visu subdere aliquid. Lucret. lib. 5. 102
 res subdere jugo. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Calcar subdere equo. Ovid. 2. de Arte Am. 732.
 Crimina majestatis subdebantur. Tacit. 3. Ann. 67.
 Flamma subdita medullis. Virg. Georg. 271.
 Ignem. Liv. 8. 30. Cato de R. R. 105. pr. Ignem subdito: ubi bullabit vinum, ignem subducito.
 Ignem ac materiam seditioni subdere, per translationem, pro Augere, & opem ferre. Liv. 8. 32. extr.
 Reum subdere. Tacit. 1. Ann. 6.
 Rumorem subdere. Tacit. 6. Ann. 36.
 Spiritus subdere. Liv. 7. 40. Ac si cui genus, si cui etiam majestas, si cui honores subdere spiritus potuerunt: iis eram natus. i. e. Animosive stimulos.
 Stimulos subdere animo. Liv. 6. 34. Is risus stimulos, parvis mobili rebus, animo muliebri subdidit.
 Stimulos ingenii subdit fama. Ovid. 5. Trist. 1. 76.
 Subdere in locum alterius. Plin. in Paneg. cap. 25. Cic. pro Domo, 85. Quis in meum locum judicem subdidit? Quintilian. lib. 3. cap. 6. Sed in horum trium locum subdita quatuor legales.
 Partum subdere. Paul. in l. Qui falsam. D. ad legem Corneliam, De falsis. Accusatio suppositi partus nulla temporis præscriptione depellitur, nec interest, decesserit, necne, ea, quæ partum subdidisse contenditur.
 Puerum subdere. Plaut. Merc. 2. argument. 10.
 Hic filium subdidit vicini, pater Vicinum. Ter. Haut. 5. 3. 11.
 Subditum se suspicatur. c. subditum, ain'tu?
 Pullum subdere. V. Subjicere pullos in SUBJICIO.
 Subdere, quasi Periculo committere. Plin. 3. Epist. 19. Contra vereor ne sit incautum rem tam magnam iisdem tempestatibus subdere. Plaut. Epid. 1. 2. 37.
 Ut meum tergum stultitiæ tuæ subdas succedaneum?
 Subdor. Pass. υποπείσομαι. Gloss. Græcolat.
 SUBDITUS, a, um. Partic. [υποδιδυμαι] Gl. L. G. υποπείσας, G. L.] Subtus immisus. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Quæ effervescunt, subditis ignibus.
 Subditus judex dicitur, Qui loco mortui datur iis, qui eum habuerant judicem in aliqua re, vel lite. Paul. D. 5. 1. 60.
 Subditus partus, Suppositus, hoc est sublatus ab ea muliere, quæ peperit, & alteri suppositus. V. in ipso verbo.
 Subditum testamentum apud Jurisconsultos dicitur, quum vero testamento occultato, aliud clam fuit appositum.
 SUBDITIVUS, a, um. Adj. [υποδιδυμαι, υποδοξικη] Gl. L. G.] Qui subditus est, & in alterius locum positus. Plaut. Amph. 2. 2. 198.
 Namque de illo subditivo Sola mirum nimis est.
 Subditivum secretum. Arnob. lib. 5. adversus gentes, De allegoriis fabularum loquens, Neque enim quod scriptum est, atque in prima est positum verborum fronte, id significatur, & dicitur: sed allegoricis sensibus, & subditivis intelliguntur omnia illa secretis.
 SUBDITIVUS, aliud Adj. [υποδιδυμαι] Gl. L. G.] Idem. Plaut. Amph. 2. 3. 6. Cic. 7. Verr. 68. Quod eodem ceteros piratas contrudi imperarat, intellexit, si hunc subditivum archipiratum in eandem custodiam dedisset, fore, &c.
 Libri subditivi. Quintil. lib. 1. cap. 4. i. e. Suppositivi.
 SUBDITO, Ære. Subter admovere. Lucret. lib. 6. 603.
 Subditat hunc stimulum quadam de parte timoris.
 SUBDIVISIO, Ænis f. [υποδιαιρισις] Gl. L. G.]
 SUBDŌCĒO, ūi, ctum, [υποδιδύσκω] Ære. Sub alio docere. Cic. 8. Att. 4. Ciceroneque nostros meo potius labore subdoceri, quam me alium magistrum querere.
 SUBDŌCTOR, ōris. m. Aufon. Profess. 22. tit. Victorio subdoctori.
 SUBDŌLUS, a, um. Adj. [υποδολος] Gl. L. G. & G. L. υποκαταψες, L. G.] Occulte decipiens. Plaut. Aul. 2. 5. 8. Et Capt. 3. 3. 5.
 Nec mendaciis subdolis mini usquam mantellum est meis. Sic Mil. 3. 3. 68.
 Haud vereor ne nos subdola perfidia pervincamur. Martial. lib. 3. 58.
 Sed tendit avidis rete subdolum turdis.
 Lingua subdola. Ovid. 1. de Arte Am. 598.
 Pellacia subdola. Lucret. lib. 5. 1002.
 SUBDŌLUS, Adv. [υποδολως] Caute & fraudulenter. Plaut. Trin. 2. 1. 12.
 Eos cupit, eos confectatur, subdole blanditur. Cic. de Clar. Orat. 25.
 Nihil acute inveniri potuit in eis causis, quas scripsit, nihil (ut ita dicam) subdole, nihil versute, quod ille viderit.
 SUBDŌMO, ūi, itum, Ære. Plaut. Afin. 3. 3. 112. Sic isti solent superbi subdomari.
 SUBDŪBITO, [υποδιδύσκω] Ære. Parum dubitare. Cic. 2. Fam. 17. Hæc eo pluribus scripsi, quod nonnihil significabant tuæ litteræ, subdubitare te, qua essem erga illum voluntate. Idem 14. Att. 15. Jam enim dico meum, antea (crede mihi) subdubitabam.
 SUBDŪCO, xi, ctum, [υποδύω] Gl. L. G.] Ære. Subterducere. Juven. 1. Sat. 15.
 Et nos ergo manum ferulæ subduximus. h. e. Supposuimus.
 Alii rectius pro Subtraximus exponunt.
 Subducere, Subtrahere: cui opponitur Subdere. Cato de R. R. 105. pr. Ignem subdito: ubi bullabit vinum, ignem subducito.
 Aurum subducitur terræ, Effoditur e terra. Ovid. 3. de Arte Am. 123.
 Cibum subducere athletæ. Cic. 2. Tusc. 40. Subduc unum dieni cibum athletæ, Jovem Olympium, eum ipsum, cui fe exercebit, implorabit, ferre non posse clamabit.
 Lac agnis subducitur. Virg. 3. Ecl. 6.
 Memoriam subducere, i. e. Auferre. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 1.
 Vires subducere alicui. Ovid. 13. Met. 61. Idem 2. Met. 661.
 Jam mihi subduci facies humana videtur.
 Producere & Subducere, contraria. Cic. pro Domo 21. Quem tu in eo, non pro illius dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras. [i. e. Removeras procul a rep. per speciem honoris.
 Ma ex prælio subducta. Liv. 35.
 Aliquem alicui. Ter. Eun. 4. 7. 25. Et cum eo clam subdusti te mihi.
 Morti animam subducere, Eripere & conservare a periculo mortis. Ovid. 1. Trist. 4. 27.

Morti subducere aliquem. Claud. in 2. Conf. Stilich. 72.
 Oneri colla subducere. Ovid. 1. de Pont. 5. 24.
 Pœnæ aliquem subducere. Callistrat. in l. 2. § Divus. D. de jure fisci. Non ut delator pœnæ subduceretur, si mandatorum haberet. Pandectæ Flor. & Haloander habent, Pœna.
 Pugnæ subducere aliquem. Virg. 10. Æn. 50.
 Custodiæ se subducere. Sen. Epist. 66.
 De vel ex aliqua societate, vel loco, se subducere, est Sensim & clanculum discedere, ita ut nullus videat. Ter. Eun. 4. 1. 14. Ubi primum poterit, se illinc subducat scio. Plaut. Afin. 5. 2. 62. Tempus est subducere hinc me. Cic. 3. Q. frat. 4. De circulo se subduxit.
 Nimbo se subducere. Ovid. 5. Trist. 14. 27.
 Terra se pedibus raptim subducit. Lucret. lib. 1. 1099.
 Colles subducunt se, Ex alto in campos dissolvuntur. Serv. Virg. 9. Ecl. 7.
 Subducere aliquem, Decipere. Plaut. Men. prol. 65.
 Subducere aliquem dictis, Circumvenire. Ter. And. 4. 1. 20.
 Subducere fundamenta alicujus rei. Cic. 4. de Finib. 42. i. e. Eximere, ut ait Budæus.
 Subductum omnibus ventis ædificium. Plin. 2. Epist. 17 ad Gall.
 Subducere, Furtim subtrahere. Plaut. Curc. 2. 3. 81.
 Caput deponit, quum dormiscit, ego ei subduco anulum. Martial. lib. 12. 29.
 Subduxit mappas quatuor Hermogenes. Sic lib. 8. 59.
 Lapfa nec a cubito subducere pallia nescit.
 Subducere furto obfides. Liv. 9. 11.
 Subducere, Surfum ducere, levare, extollere. Auctor de Viris illust. 4. Ipse a Tullo in auxilium accessit, aciem in collem subduxit.
 Subducere copias in collem. Liv. 23. 26. extr. Afrubal, in collem satis arduum, tutumque flumine etiam obiecto, tum copias subducit. Hinc Subducere naves dicimus, In terram trahere: quod terra mari altior lit. Virg. 1. Æn. 555.
 Quassatam ventis liceat subducere classem, Et filvis aptare trabes. Plaut. Bacch. 2. 3. 71.
 Quum ex templo a portu abire nos cum auro vident, Subducunt lembum capitibus quassantibus. Cæf. 3. Bell. Civil. 23. Naves reliquas, si vellet, subduci & refici juberet.
 Puppes subductæ sicco litore. Virg. 3. Æn. 135.
 Siccum subducere spiritu, Surfum trahere. Plin. lib. 20. cap. 14. Recentis succo narium vitia spiritu subductus emendat.
 Surfum e puteo. Plaut. Aul. 2. 7. 3.
 Subducere surfum animam, Spiritum & anhelitum surfum attrahere. Cato R. R. cap. 157.
 Naribus subducere. Plin. lib. 2. cap. 19. Naribus subductum caput purgat.
 Supercilia. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 1.
 Vultu subducto procedere. h. e. Severo & fronte caperata. Propert. lib. 2. 10. 9.
 Subducere, cum hoc nomine Ratio, significat Computare; quod & Inire & Habere & Facere rationem dicimus. Plaut. Capt. 1. 2. 89.
 Ibo intro, atque intus subducam ratiunculam, Quantillum argenti mihi apud trapezitam fiet.
 Subducta ratione esse ad vitam. V. RATIO.
 Inita & subducta ratione scelera meditari. Cic. 3. de Nat. Deor. 71. Medea modo & Atreus commemorantur a nobis heroicæ personæ, inita subductaque ratione, nefaria scelera meditantes.
 Calculos voluptatum subducunt. Cic. 2. de Finib. 60. Quid fortes viri? voluptatumne calculis subductis prælium ineunt, sanguinem pro patria profundunt? i. e. Computant quantum voluptatis percepturi sint. Budæus.
 Numerum subducere rei alicujus, Numerare rem aliquam. Catull. 59. 208.
 Summam subducere. Cic. 5. Att. 21. Collaudavi homines, Recte, inquit Scaptius, sed subducamus summam. Columel. lib. 5. cap. 2. Id vulgus summam dicit.
 Subducere, non adjecto nomine Ratio. Cic. 5. Att. 21. Quid vos quantum inquam, debetis? Respondet, Cui? Refero ad Scaptium: homo clamare. Quid opus est, inquam? rationes conferatis. Adsidunt: subducunt: ad nummum convenit. Sic enim distinguit Budæus, non ut alii, Subducunt ad nummum. V. CONVENIO.
 SUBDUCTIO, Ænis f. [υποδύω, υποδύω, υποδύω] Ratio, & quod vulgus computum vocat. Cic. 2. de Orat. 132. Quo perispecto, statim occurrit naturali quadam prudentia, non his subductionibus, quas isti docent, quid faciat causam.
 Subductio, Ipse subducendi naves actus. Cæf. 5. Bell. Gall. 1. Ad celeritatem onerandi, subductionesque paulo facit humiliores, quam quibus in nostro mari uti consuevimus.
 SUBDUCTOR, Ænis. m. Jctus in Digest.
 SUBDUCTARIUS, a, um. Adj. [υποδύω] ut, Funis subductarius, Quo quid levatur. Cato R. R. cap. 12. Funes leos quinque, subductarios quinque, medipontos quinque. Idem cap. 68. [An Subductorios?
 SUBDULCESCO, Ære. Celsus. [Ubi?
 SUBDULCIS, e. Adj. [υποδύω] Paulum dulce. Plin. lib. 26. cap. 8. Radix subdulcis, in petris nascens, aut sub arboribus vetulis.
 SUBDURATIO, Ænis. f. Columel.
 SUBDURATOR, Ænis. m. Veget.
 SUBDURUS, a, um. Adj. Q. Cic. de Petit. Consulat. 36. Verm hoc probabile est, illud alterum subdurum tibi, homini Platonico, suaderet: sed tamen tempori tuo consulam.
 SUBDŪDO, ēdi, ēsum, edere. Ovid. 11. Met. 783.
 Dixit, & e scopulo, quem rauca subederat unda, Decidit in pontum.
 SUBURO, ūvi vel ūi, itum, [υποδύω] Gl. L. G. & G. L. ἐπέδωκα, L. G. υποδύω, υποδύω, G. L.] Ære. Ascendere, Intrare. Accusativo jungitur. Lucan. lib. 8. 116.
 Nulla tibi subeunda magis sunt moenia victor.
 Currum subire leones. Virg. 3. Æn. 112.
 Tecta subire. Virg. 7. Æn. 668. Cæf. 1. Bell. Gall. 36. Qui intra annos quatuordecim tectum non subissent. i. e. Sub tectum non iissent.
 Vultum alicujus subire, In ejus conspectum venire. Cic. pro Quint. 97.
 Denique ipse inimici vultum superbissimum subit, ipsius Sex. Scauri

Iacrimans manum apprehendit, in propinquorum bonis profcribendis exercitatem.

Dorso subire onus. Hor. 1. Serm. 9. 21.

Humeris subire aliquem, Ferre aliquem humeris. Virg. 4. Æn. 599.

Quem subiisse humeris confectum ætate parentem, &c.

Q. d. Subiisse onus parentis. H. St.

Subire, Intrare. Plin. 9. Epist. 26. Inglorius subit portum.

Nemus subire. Ovid. 2. Met. 418.

Urbem subire. Lucan. lib. 3. 98.

Subire cum Dativo. Virg. 9. Æn. 371.

Jamque propinquabant castris, muroque subibant. Idem 6.

Æn. 222. — pars ingenti subiere feretro.

Subire ad. Liv. 26. 42. extr. Ut subeundi sæpe ad moenia urbis recurfus

pateret. Sic 34. 16. Subire ad portam.

Subire ad hostes. Liv. 2. 31. Quia loco iniquo subeundum erat ad hostes. Et 1. 27. Sensim ad montes succedit. Inde, ubi satis subiisse sese ratus est, erigit totam aciem. [His locis de ascensu agitur.

Subire in. Plin. lib. 9. cap. 27. Subit in summa maria, piscis ex argumento appellatus lucerna, &c. [Etiam hic Ascendere significat.

Subire, Ascendere. Plin. lib. 31. cap. 3. Sed hi rationem adferunt, quoniam levissima sit imbrium aqua, ut quæ subire potuerit ac pendere

in aere.

Subire & Vocare, in tesserarum ludo contraria sunt. Nam subit ille eam partem, quam si referat tessera vincitur: vocat quam partem quemque numerum optat reduci ut vincat. Itaque qui jactat tesseras, optionem dat collusori subeundi vel vocandi: qui non jactat, is e jactatis deligit quos subeat, & quos vocet. Ac ea conditio est, ut legamus eum numerum, quem potius rediturum putemus: eum subeamus, quem minus rediturum speremus, ut auguremur nobis potius lucrum, quam jacturam ominemur. Ovid. 3. de Arte Am. 355.

Et modo tres jactet numeros, modo cogitet apte,

Quam subeat partem callida, quamque vocet. Ex Turneb.

Advers. 6. 10. Numero Burm.

Subire aliquid, pro Suscipere agendum, onus accipere. Plin. 9. Epist. 19.

Cujus nunc mihi subeunda defensio est. Idem in Paneg. Quis enim curæ tuæ molem sponte subeat?

Amores primos vix subit pectus rude. Ovid. 4. Epist. 23. i. e. Sustinet.

Hereditatem subire, pro quò usitatus dicimus, Adire hereditatem. Juriscon. de verb. [Nempe onerosam.

Jussa subire. Claud. de 4. Conf. Hon. 296.

Negotium subire. V. NEGOTIUM.

Partes subire. Quintil. lib. 6. cap. 1. Et ipse patronus has partes subit.

Subire sæpe de his, quæ Ardua, difficilia, molesta, vel onerosa, vel cum periculo conjuncta sunt, quæque repugnante animo facimus, vel patimur.

Conditionem deditiois aut pacis subire. Cæs. 7. Bell. Gall. 78.

Deditioem necessariam. Cæs. 1. Bell. Civil. 81.

Labores subire. Cic. 3. Att. 15. Istos labores, quos nunc in suffragiis suscipis, non subistes.

Labores duros subire. Tibul. lib. 1. 4. 47.

Navigationem hiemis subire. Cæs. 4. Bell. Gall. 36. pr. Sed al. Hiemi subjicere. V. Hotom.

Aleam subire, Fortunam, ac fortem experiri alicujus rei. Columel. lib. 3. cap. 21.

Calamitatem subire. Cic. ad Brut. 12. Atque ille, si armis positus de vi damnatus esset, quo in judicio certe defensionem non haberet, eandem calamitatem subirent liberi, bonis publicatis.

Casum subire. Cic. 8. Att. 1. Eundem, ut quemcunque fors tulerit casum, subeam potius cum iis, qui dicuntur esse boni, quam videar a bonis dissentire.

Crimen subire. Liv. 2. 7.

Cruciatum subire. Cic. 3. Off. 105. Qui retinendi officii causa cruciatum subierit voluntarium?

Dolorem subire. Cic. 2. Tusc. 14. Quæ ut effugias, quis est, non modo non recusandus, sed ultro appetendus, subeundus, excipiendus dolor?

Famam crudelitatis, &c. subire. Cic. 4. in Catil. 12. Sin remissiores esse voluerimus, summæ nobis crudelitatis, in patriæ civiumque perniciæ, fama subeunda est. Cic. ad Brut. 18. Ne famam subeam temeritatis.

i. e. Ne dicar temerarius.

Fortunam subire. Cic. 14. Fam. 5. Quando subeunda fortuna est.

Incommoda subire. Cic. 3. Off. 28. Cujus societatis arctissimum vinculum est, magis arbitrari esse contra naturam, hominem homini detrudere sui commodi causa, quam omnia incommoda subire, vel externa vel corporis, vel etiam ipsius animi, quæ vacent justitia. [An Quæ ne?

Infamiam sempiternam subire. Cic. 3. Q. frat. 1.

Inimicitias. Cic. 7. Verr. 181. Inimicitia sunt? subeantur: labores? suscipiantur.

Invidiam orationis subire. Cic. 1. Verr. 46.

Judicium imperitæ multitudinis subire. Cic. pro Flacc. 2. Existimabam L. Flacco multitudinis imperitæ potius, nullo tamen cum periculo, quam sapientissimorum & lectissimorum virorum judicium esse subeundum.

Judicium docti principis pagina subitura. Ovid. 1. Fast. 19.

Leges subire, Pati. Stat. 1. Silv. 2. 28.

— subiit leges, & frena momordit

Ille solutus amor.

Nomen exfulis subire. Cic. pro Domo 72. Utrum igitur peccato meo exfulis nomen subeo, an re judicata.

Nomina vitiorum subire. Cic. 3. Off. 57. Hæc tot & alia plura nonne inutile est vitiorum subire nomina?

Notam turpitudinis subire. Cic. in Pison. 41. Vos autem sempiternas foedissimæ turpitudinis notas subieritis?

Odium alicujus subire. Cic. 11. Att. 7. Quamquam quid mea intersit, ut eorum odium subeam, non intelligo.

Omnia prius subire, quam. Cic. 8. Fam. 11. Curio omnia potius subire constituit, quam id pati.

Periculum omne subire. Hor. Epod. 1. 4.

Periculum subire. Cic. 3. Verr. 144. Si pupilli calamitas, propinquorum lacrimæ, Decimi Bruti, cujus prædia subierunt periculum, M. Marcelli tutoris auctoritas, apud te ponderis nihil habebat, ne illud qui-

dem animadvertebas?

Pœnam subire. Cic. 3. Off. 65. Nam cum ex duodecim tabulis faris esset ea præstari, quæ essent lingua nuncupata, quæ qui inficiatus esset, dupli pœnam subiret.

Pœnas meritas subire. Ovid. 12. Epist. 119.

Pœnas subire ex merito. Ovid. 5. Met. 200.

Sermonem subire. Cic. 11. Att. 6. Minus sermonis subiissem, minus accepissem doloris, ipsum hoc me non angeret. i. e. Non tantus de me sermo sinister esset, Non ita mihi obloquerentur homines.

Supplicia subire. Cic. ad Brut. 12.

Tela subire. Cic. pro Corn. Balb. 51. Tum certe dignissimi sunt, qui civitate ea donentur, pro qua pericula ac tela subierunt.

Tempestatem invidiæ subire. Cic. 2. in Catil. 15.

Tempestates subire. Cæs. 8. Bell. Gall. 5.

Tristitiam temporum subire. Cic. 8. Att. 16. Atque ego, qui omnia officio metior, recordor tamen tua consilia: quibus si paruissem, tristitiam illorum temporum non subiissem.

Turpitudinem subire, five turpitudines. Cic. 3. Verr. 137. Sic 4. Philipp.

Verbera subire. Plin. lib. 20. cap. 13. Hor. 1. Serm. 3. 120.

Vicem eandem subire. Ulp. in l. Minor. D. de procurat. Quoniam autem defendere est eandem vicem, quam reus, subire, &c.

Vim subire, atque injuriam malui, quam aut a vestris sanctissimis mentibus dissidere, aut de meo statu declinare. Cic. de Provinc. Conf. 41.

Vim legis subire. Cic. pro Cæcin. 100. Qui si in civitate legis vim subire vellent, non prius civitatem, quam vitam amitterent.

Vituperationem subire. Cic. 14. Att. 21. Postremo se libenter vituperationem subire, quod amaret etiam mortuum Cæsarem.

Subire, Succedere. Liv. 27. 2. Primæ legioni tertia, dextræ alæ sinistra subiit: & apud hostes integri a fessis pugnam accipere.

Subire per vices. Plin. lib. 8. cap. 7. Equitatu circumventi, infirmos, aut fessos vulneratosve in medium agmen recipiunt: ac velut imperio ac ratione per vices subeunt. De elephantis.

Subire in locum alicujus. Ovid. 1. Met. 130.

— fugere pudor, verumque fidesque:

In quorum subiere locum, fraudeque, dolique, &c.

In partes alicujus subire. Munus ejus & officium obire seu peragere. Ovid. 4. de Pont. 9. 7.

Locum alterius subire. Martianus in l. Creditor. §. A Titio. D. Qui potiores in pignore, &c.

Subire, Succrescere. Virg. 1. Georg. 180.

Neu subeant herbæ, neu pulvere victa fatiscat.

Subeunt morbi. Virg. 3. Georg. 67. i. e. Adveniunt, inquit Serv.

Senectæ subiens. Sil. lib. 7. 596.

Sopor furtim subit fessa lumina. Ovid. 19. Epist. 56. Latenter ingreditur oculos.

Curæ subeunt. Ovid. 4. Trist. 3. 23. [Subauditio, Animo, vel Animum.

Tædia subeunt animo. Ovid. 4. de Pont. 15. 30.

Religio subit animos. Plin. lib. 5. cap. 1.

Timor subit animum. Liv. 39.

Spes subit animum. Liv. 40. 8.

Subire, absolute, In memoria venire. Plin. lib. 7. cap. 46. Subeunt in hac reputatione Delphica oracula.

Dativo. Curt. Cogitationi nostræ nunquam subiit. Quintil. Decl. 6.

Fastidia subeunt mihi. Ovid. 16. Epist. 97.

Accusativo. Plin. 3. Epist. 7. Quod me recordantem, fragilitatis humanæ miseratio subit. Curtius lib. 5. 2. 15. Subiit regem verecundia.

Imago me subit. Ovid. 2. Fast. 753.

Infinitivo. Plin. lib. 35. 7. Subit antiquitatem mirari. conf. lib. 12. pr. Subit recordatio. Plin. 1. Epist. 9. ad Fundanum, Tunc enim subit recordatio, quot dies, quam frigidis rebus absumpsit.

Subit cogitatio. Liv. 25. 24. extr. Ea quæ univèrsa occurrerent animo subiretque cogitatio, jam illa momento horæ arsurâ omnia, & ad cineres reditura.

Animum cogitatio subiit. Curt. lib. 7. pr. Horum cogitatio subiba animum.

Animum cogitatio subit. Liv. 36. 20. Idem 2. 42. pr. Dulcedo agrariorum legis ipsa per se, dempto auctore, subibat animos.

Animos subit memoria maleficiorum. Liv. 37. 49. Curtius lib. 5. 4. 11. Subiit animum memoria.

Memoria subit tibi. Liv. 40. 8. Subituram vobis aliquando germanitatis memoriam, puerilis quondam simplicitatis consuetudinisque inter vos meorum denique præceptorum, &c.

Mentem subit. Plin. lib. 14. cap. 11. Verum inter hæc subit mentem quæ sint genera nobilitatis, &c. Virg. 10. Æn. 824.

Et mentem subiit patriæ pietatis imago.

Affectu subit quicquid adest. Ovid. 3. Trist. 3. 14. Affecto rectius legitur

Subire, Subdere, supponere. Virg. 10. Æn. 798.

Æneæ subiit mucronem, ipsumque morando sustinuit. h. e. Lausus se supposuit ensi Æneæ jam sublato a plagam inferendam, ictumque parma sustinuit.

Subire, Aggredi. Valer. Flacc. 6. Argon. 322.

Illum ubi congressu subiit Gefander iniquo

Territat his, &c. Non erant viribus æquis congressuri Gefander & Canthus: id quod probavit mors Canthi.

Subire, Obsequiosæ colere, alicui se venditare, & eum observare. Quintil. lib. 4. cap. 5. Interim vero etiam fallendus est judex, & variis artibus subeundus, ut aliud agi, quam quod nos petimus, putet. Budæus

[q. d. Tentandus, aggrediendus, velut per cuniculos.

Auxilio subire alicui. Virg. 2. Æn. 216.

Subire, Respondere, seu Resistere. Cic. de Divin. Poterisne oratione ejus subire? Idem pro Rosc. Amer. 31. Quoniam quidem semel suscipi, licet, hercules, undique omnes terrores, minæ, periculaque impendant omnia, succurram, atque subibo. [Plura supra in hanc sententiam loquentem subire, Respondere loquenti. Claud. de Conf. Mall. Theod. 17.

Subiri, Passivum. Plin. lib. 4. cap. 11. Hæmi excelsitas, vi. m. passivum.

Nam si subeantur prospera castra. Juven. 16. Sat. 2.

SUBIENS, euntis. Partic. [ὑπερβαίνω, Gl. G. L.]

SUBEUNDUS, a, um. Partic. [ὑπομένω, ὑπομένω, Gl. L. G.]

SUBITU

SUBĪTUS, a, um. Adj. [αφιδου] Idem quod Repentinus. Ter. Phorni. 1. 4. 23.
 Nam quod ego huic nunc subito exitio remedium inveniam miser? Idem Adel. c. 9. 28.
 Quod prolubium? quæ istæc subita est largitas? Cic. 10. Fam. 16. Neve in rebus tam subitis, tamque angustis, a Senatu confisium petendum putes. Idem 2. Verr. 21. Hominis perditii subita lætitia. Aspectu subito territus hæsit. Virg. 11. Æn. 699.
 Concurfus subiti. Ovid. 14. Met. 544.
 Dolores subiti. Ovid. 11. Epist. 47.
 Flammas subitas extinguere. Ovid. in Ibin, 19.
 Formidine subita trepidus. Virg. 6. Æn. 290.
 Fragore subito intonuit. Virg. 2. Æn. 692.
 Imber subitus. Ovid. 4. Fast. 385.
 Morte subita sternere aliquem. Virg. 11. Æn. 796.
 Rubor subiticus notavit ora. Ovid. 6. Met. 46.
 Timore subito intremuere genua. Ovid. 2. Met. 180.
 Vim subitam tolerare. Lucret. lib. 1. 287.
 Absolute. Tacit. 15. Ann. 59. Fortes viros terreri subitis. Idem 5. Hist. 13. Subita belli.
 Subiti nihil est. Plaut. Perf. 4. 4. 36.
 Subitum est nimis. Plaut. Aul. 2. 3. 5.
 Subitum esse alicui, cum Inf. Cic. 13. Fam. 2. Nam propter opera instituta multa multorum, subitum est ei remigrare Calendis Quintilibus.
SUBĪTO, Adv. [εξαφνης, Gl. L. G. & G. L. αφιδου, αφιδουως, εξαφνης, G. L.] Repente, confestim. Cic. 14. Fam. 8. Nam mihi & scriptum & nuntiatum est, te in febrem subito incidisse.
 Mutata femina subito. Virg. 2. Georg. 268.
 Subito & improvise. Cic. pro Font. 32. Cum tot bella a nobis necessario suscipiantur, aut subito atque improvise nascantur.
 Subito posteaquam litteras communes cum Oppio ad te dedi, ab Cæsare epistolam accepi, cujus exemplum tibi misi. Balbus Ciceroni 9. Att. 9. i. e. Statim ut dedi. Male legebatur Sub pro Subito.
 Subito quum mihi dixisset Cæcilius Quæstor puerum se Romam mittere, hæc scripsi raptim. Cic. 2. Att. 9.
 Subito, & Propere. Plaut. Amph. 5. 1. 10. Ut subito? ut propere? ut tonuit valide? Idem Trin. 5. 2. 51.
 Evocate. ita subito est propere quod eum conventum volo. Al. Subitu'ft. Idem Curc. 2. 3. 4. Rectius.
 Ita nunc subito, propere, & celere objectum est mihi negotium. De subito. V. DE.
SUBĪTANEUS, a, um. Adj. [αφιδου, Gl. G. L.] Idem quod Subitus. Columel. lib. 1. cap. 6. Si subitaneus imber incefferit.
SUBĪTARIUS, a, um. aliud Adj. [εξαπναιου] Idem. Plaut. Mil. 2. 2. 70. Hanc age rem, res fubitaria est.
 Subitarii milites, pro Repentino auxilio. Liv. 3. 4. Idem 40. 26. Et 31. 2. Duabus legionibus subitariis tumultus ejus causa scriptis. Ædificia subitaria; i. e. Subito exstructa. Tacit. 15. Ann. 39. Dictio subitaria. Gell. 9. 15.
SUBĪTO, Ære. Re subita & insolita percellere. Cyprian. Epist. 57. Ad prælium apparet fortiores nuper subitatos esse, & novæ atque insuetæ rei pavore trepidasse. V. Voff. de Vit. Serm. 4. 26.
SUBĪBER, Æris. m. vel f. sæpius n. [φειδος, Gl. L. G. & G. L. φους, L. G.] Plin. lib. 16. cap. 25. Tardissimo germine suber. Ibidem, cap. 8. Suberi minima arbor, glans pessima, rara, cortex tantum in fructu, præcrassus ac renascens, atque etiam in denos pedes undique explanatus. Usus ejus anchoralibus maxime navium, piscantiumque tragulis, & cadorum obturamentis: præterea in hiberno seminarum calceatu. Quamobrem non infacete Græci corticis arborem appellant. Sunt qui feminam ilicem vocent, atque ubi non nascitur ilex pro ea subere utuntur, in carpentariis præcipue fabricis, ut circa Elin & Lacedæmonem. Nec in Italia tota nascitur, aut in Gallia omnino. Columel. lib. 4. cap. 26. Nam est præcipua cuneis fissa olea, quercus, & suber, & si qua sunt similia. Perf. 1. Sat. 97.
 Ut ramale vetus vegrandi subere coctum.
SUBĪRRUS, a, um. Adj. [φειδους] apud Columel.
SUBĪRRINUS, a, um. Adj. Idem. Sidon. 2. Epist. 2. Piscator retia suberinis corticibus extendit.
SUBĪRRIS, Æi. f. Idem ac Suber. Festus in Fragm. Suberies arboris genus, ex qua cortex natatorius detrahitur. Ex Lucil. conf. Isid. 17. 7.
SUBĪRRELLO, Ære. Subere defricare. Lucil. apud Non. 2. 202.
SUBĪRREIGO, Ære. Erigere, vel Aliquantum erigere. Sil. lib. 15. 155.
 Ut quum sæva fretis immisit prælia Corus,
 Isthmon curvata sublime suberigit unda.
SUBĪRREO, [αποπληνωμεναι] Ære. Claud. in Conf. Prob. 255.
 Indigenas fluvios, Italis quicumque suberrant
 Montibus, Alpinaeque bibunt de more pruinas. i. e. Fluunt sub montibus.
SUBEX, V. in SUBJICIO.
SUBĪEXHĪBERO, Ære. Arnob. lib. 6. adversus gentes, deorum impugnans simulacra: Non dicitis præsentiam vobis quandam his numinum subexhiberi simulacris?
SUBĪFARRANEUS, V. SUFFARRANEUS.
SUBĪFECTUS, a, um. V. SUFFECTUS.
SUBĪFERVEO, vel SUFFERVEO, Ære. Aliquantulum fervere. Apul. de Herb. cap. 115.
SUBĪFERVEFACIO, Ære. Plin. lib. 18. cap. 11. Vulgo nec subfervefaciunt.
SUBĪFERVEFĪO, Æri. Plin. lib. 27. cap. 9. Affirmant lapillos qui subfervefiant una rumpi.
SUBĪFERVEFACTUS, a, um. [αποξηρανωμεναι] Partic. a Subfervefacio; Paulum servefactum significat. Plin. lib. 28. cap. 9. Contra scabiem vero quivis, admisso jumentorum sevo pro parte tertia, & pice, pariterque subfervefactis. Idem lib. 24. cap. 7. Ad mulierum mammas brutia ex vino subfervefacta cum polline farraceo. V. SUFFERVEO.
SUBĪFERVIDUS, a, um. Adj. Celsus.
SUBĪFIBULUM, V. SUFFIBULUM.
SUBĪFLAMEN, V. SUFFLAMEN.
SUBĪFLUO, [αποξηρανωμεναι, Gl. G. L.] Ære.
SUBĪFRIGĪDUS, a, um. Adj. [αποψυγωμεναι] Aliquantum frigidum significat. Ammian. 17. 22. Argumentum subfrigidum.
 Vol. IV.

SUBFRIGĪDR, Adv. [αποψυγωμεναι] Gell. lib. 2. cap. 9. Nimis minute, ac prope etiam subfrigide.
SUBFULCIO, V. SUFFULCIO.
SUBFUSCUS, a, um. Adj. Tacit. Agric. 12. 9. Gignit & Oceanus margarita, sed subfusca ac liventia.
SUBFUSCŪLUS, a, um. Adj. Ammian. 22. 16. Homines Ægyptii plerique subfusculi sunt & atrati. Apul. 2. Muf. p. 120. Elmenh. Procerus & subfusculus.
SUBGRANDIS, e. Adj. [υπομεγας] Utcunque grande vel aliquantum. Cic. 3. Q. frat. 1. Subgrande cubiculum autem, & hibernum altum valde probavi, quod & ampla erant, & loco posita, ambulationis uno latere, eo quod est proximum balneariis.
SUBGRĀVIS, e. Adj. [υποβαρως] Aliquantum grave. Plin. lib. 27. cap. 9. Radice tenui, nigra, subgravi odore.
SUBGRUNDA, SUBGRUNDATIO, SUBGRUNDIA, V. SUGGRUNDA.
SUBHÆRRO, si, Ære. Cels. lib. 5. cap. 28. de Fistulis & earum curationibus. At cartilago ubi subhæsit, ipsa sedes docet.
 In suspicione & crimine subhæreat necesse est. Val. Max. 6. 3. 10.
SUBHASTO, Ære. est Sub hastam mittere, h. e. Per aucionem vendere. Solebat quippe hasta figi in publicis aucionibus, in quibus aliquid belli jure vendebatur. Forense verbum & usu frequens. Solin. de Thrac. cap. 10.
SUBHASTATIO, ðnis. f. l. 2. C. de rescind. vendit. Nec sub nomine subhastationis publicæ locus fraudibus relinquatur.
SUBHASTARIUS, a, um. Adj. Positus sub hasta vel aucionem. Cod. Theod. l. 3. tit. 6. Possessiones subhastariæ.
SUBHORRIDUS, a, um. Adj. [αποφρακαωδης] Aliquantum horridus. Cic. pro Sext. 21. Quia triste semper, quia taciturnum, quia subhorridum atque incultum videbant.
SUBHORRIDE, Adv. Gell.
SUBHŪMĪDUS, a, um. Adj. [αποψυγωμεναι, υψυγωμεναι, Gl. G. L.] Cels. 3. 6. Oculi subhumidi.
SUBJĀCEO, ui, [αποκειμαι] Ære. Subtus jacere. Plin. 5. Epist. 6. Sed hi procul a mari recesserunt: quin etiam Appennino, saluberrimo montium, subjacent. Columel. lib. 10. 195.
 Et mater facili mollissima subjacet arvo.
 Ad aliquid subjacere. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Subjacere, [υποτασσειναι, Gl. G. L.] Metaphorice. Flavius Vopiscus in Tacito Imperatore pag. 294. Frob. Manuum magistralium ictibus terrore subjaceat. Lamprid. in Alex. Severo. p. 221. Frob. Vel ridebatur ingenti cachinno, si ejus dignitas graviore subjacere non posset injuriæ. H. St. Prior locus est cap. 6. posterior 18. vitar. memorat.
SUBJACTO, [υποβηπτειναι] Ære. Sæpe in altum jactare, quod fit, quum in areis frumenta a paleis secernuntur. Varr. 1. de R. R. cap. 52. His triticis, oportet e terra subjactari vallis, aut ventilabris, quum ventus spirat lenis.
SUBJACTO, Ære. Idem, vel Surfum jacto. Lucret. lib. 6. 700.
 Saxaque subjactare, & arenæ tollere nimbos.
SUBĪGO, Ægi, actum, [υποβηπτειναι, υποτασσειναι, υποτασσομαι, Gl. L. G.] Ære. ex Sub & Ago, agis, compositum; significat Cogere. Plaut. Mof. 3. 3. 14. Qui subegi, sænore argentum ab danista ut fumeret. Idem Cist. 1. 1. 103.
 Nam eum pater ejus subegit. Tacit. 14. Ann. 14. Notos quoque equites Romanos operas arenæ promittere subegit.
 Subigit fateri. Virg. 6. Æn. 567.
 Ad deditioem subigere. Liv. 6. 2.
 Subigi imperio. Liv. 1. 22.
 Subigere, [υποβηπτειναι] Subjicere, domare. Sallustius Catil. cap. 2. Postea vero, quam in Asia Cyrus, in Græcia Lacedæmonii & Athenienses cœpere urbes atque nationes subigere. Plaut. Curc. 3. 1. 77.
 Dimidiam partem nationum usque omnium
 Subegit solus intra viginti dies.
 Arma inimica subegit metu. Lucan. lib. 5. 661.
 Subigere armis, & in ditionem redigere. Cic. pro Corn. Balb. 25. Hanc tu igitur, patrone, foederum ac foederatorum conditionem statuis tuis civibus, ut quod his, quos Gaditanis adjutoribus armis subegimus, atque in ditionem nostram redegimus, liceat.
 Subigere [απολασσειναι, Gl. L. G. & G. L. υποβηπτειναι, L. G.] glebas, sive terram; Colere, arare. Cic. pro Lege Agr. 2. 83. Atque illi miseri, nati in illis agris & educati, glebis subigendis exercitati. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quibus quum terræ subigerentur fisione glebarum ab illo aureo genere, ut poetæ loquuntur, vis nulla unquam afferebatur. Virg. 1. Georg. 125.
 Anse Jovem nulli subigebant arva coloni. Cic. de Senect. 51.
 Quæ quum gremio mollito ac subacto sparsum semen excepit.
 Boves presso subigebant vomere terram. Ovid. 11. Met. 31.
 Bovis terga multo oleo & vino subigere. Columel. lib. 6. cap. 13.
 Equi terga subigere, pro Defricare. Columel. lib. 6. cap. 30.
 Farinam subigere. Cato R. R. cap. 74.
 Opus subigere digitis. Ovid. 6. Met. 19.
 Scrobem subigere, Fodere. Virg. 2. Georg. 50.
 Secures in cote subigere, Acuere. Virg. 7. Æn. 627.
 Subigere, Surfum agere, [επιβηπτειναι, αεροσάλλω, Gl. L. G. υπλαύνω, G. L.] compositum a Sus, id est surfum. Virg. 1. Georg. 202.
 Non aliter quam qui adverso vix flumine lembum
 Remigiis subigit. h. e. Urget & impellit contra vim & cursum fluminis. Serv.
 Ratem conto subigere. Virg. 6. Æn. 302.
 Subigo gallam, quod in mordaci joco sutor apud Macrobius Sat. 2. 2. respondit adversus Plancum, valet Gallam tero. Eam enim futores triram atramento futorio conficiendo aliis rebus miscent. Subest etiam alia turpis significatio ex suspicione & fama, quæ de amoribus Planci & Mæviæ Gallæ manarat. Nam Plancus in ea muliere male audiebat. Turneb. 18. 4. V. & Suet. Cæs. cap. 49. Aufon. Epigr. 142.
 Subigo, [αποβηπτειναι, Gl. L. G.] [Quod quid sit disquirat lector.
SUBACTUS, a, um. Partic. [συναχθεις] ut, Subactus ab imperatoribus, & domitus. Cic. pro Font. 2.
 Mundus subactus. Lucan. lib. 1. 166.
 Infidiis subactus. Virg. 12. Æn. 494.
 Subactus multitudine periclitantium, pro Coactus. Tacit. 6. Ann. 16. Idem 13. Ann. 13. Donec vi amoris subactus.
 S E
 Empla-

Emplastrum subactum ex aceto. Cels. lib. 6. cap. 3.
 Lutum subactum. Columel. lib. 4. cap. 29. Fissura diligenter subacto luto linitur, atque superposito musco ligatur.
 Subactus, aliquando idem est quod Usu crebro exercitatus. Liv. 42. 52. Ipsi a pueris eruditi artibus militiae, tot subacti atque durati bellis. Sumpta metaphora a luto, quod subigitur, si valere debeat, aut farina. Subactum ingenium, pro Exercitato, per translationem posuit Cic. 2. de Orat. 131.
 Subactus modo significat Mollitus, modo Victus, modo Compulsus: ut cum dicimus, Pecos sub arbore subactum: modo coactus. Paulus apud Festum.
SUBACTIO, ōnis. f. [ὑποπραξία] Cic. 2. de Orat. 131. Subactio est usus, auditio, lectio, litteræ.
SUBACTUS, ūs. m. [ὑποπραξία] Idem quod Subactio. Plin. lib. 18. cap. 7. Quod in subactu congium aquæ capiat.
SUBACTOR, ōris. m. Qui subigit; in sensu obscæno. Lamprid. Helio-gab. cap. 5.
SUBACTARIUS, i. m. Coriarius. Inscr. Vet. V. Salmaf. ad Hist. Aug. p. 270.
SURIGUS, i. m. Deus adesse creditus; de quo August. de Civ. Dei. 6. 9.
SUBAGITO, [ὑαγίτω, Gl. G. L.] āre. Frequentativum a Subigo. Subtus fodiendo arare. Unde per translationem Subagitare dicitis aliquem: h. e. Multis verborum lenociniis allecere & commovere. Plaut. Cist. Subagito blandis & benedictis dicitis. [Plautus scribit & Subigito. V. Mil. 3. 1. 58. Item vox turpis & obscæna. Plaut. Merc. 1. 2. Scelestus subagitare coeepit illam. Ter. Heaut. 3. 3. 6.
 Nam istæc quidem contumelia est, Hominem amicum ad te recipere, atque ejus amicam subagitare.
SUBAGITATIO, ōnis. f. Vox obscæna. Plaut. epilog. ad Captiv. 1. Spectatores, ad pudicos mores facta est hæc fabula; Neque in hac subagitationes sunt, neque ulla amatio.
SUBAGITATRIX, icis. f. Mulier libidine nequissima. Plaut. Perf. 2. 4. 45. Ne me attræcta, subagitatrix.
SUBJICIO, ēci, ectum, [ὑποβάλλω, ὑποπίπτω, Gl. G. L.] ēre. Soporere. Virg. 4. Georg. 304.
 — & ramea costis
 Subjiciunt fragmenta.
 Brachia subjicit collo. Ovid. 3. Amor. 7. 7.
 Brachia subjicere pallæ, Accipere pallam in ulnâs. Ovid. 3. Met. 167.
 Cervices securi subjicere. Liv. 3. 37. extr. Et jam ne tergo quidem abstinebatur: virgis cædi alii, alii securi subjici. i. e. Occidi. Cic. 2. Philipp. 51. Tum iste venditum atque mancipatum tribunatum consilii vestris opposuit, cervicesque suas ei subjecit securi, qua multi in minoribus peccatis occiderunt.
 Prelo subjicere. Columel. lib. 12. cap. 39. Tum permiscere, & subactam brisam prelo subjicere, &c. Plin. lib. 15. cap. 6.
 Invidiæ alterius faces subjicere. Cic. pro Milon. 98. Quin hoc tempore ipso, cum omnes a tuis inimicis faces invidiæ meæ subjiciantur, ramen omni in hominum cœtu, gratis agendis, & gratulationibus habendis, & omni sermone celebratur.
 Ignem subjicere. Cic. 3. Verr. 69. Omnes ad eam domum, in qua iste diversabatur, profecti sunt, cædere januam faxis, instare ferro, ligna & farmenta circumdare, ignem subjicere coeperunt.
 Ignem subjicere fornaci. Ulpian. in l. Si servus. §. Si quis infulam. D. Ad legem Aquiliam.
 Ova subjicere gallinis. Plin. lib. 10. cap. 53.
 Sacculum pulvino subjicere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 10.
 Subjicere Acherontem pedibus, Calcere. Virg. 2. Georg. 492.
 Atque metus omnes, & inexorabile fatum
 Subjicit pedibus, strepitumque Acherontis avari. Id eo scripsit, quod philosophiæ cognitione tolli inferos crederet, ut & Lucretius, & Epicurei censent: quorum metus liquidam omnem voluptatem hominibus admittit, vitamque, ut existimabant, beatam labefactat & evertit. Turneb.
 Subjicere ferro terram, pro Colere. Cic. 2. de Legib. 45. Terræ cultum fegniorem suspicor fore, si ad eam tuendam ferroque subjiciendam superstitionis aliquid accefferit. Al. Subigendam.
 Subjicere sub alterum regem imbecilliores secretas apes. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Cic. 5. Tusc.
 Subjicere, Subjugare. Cic. Tot sibi populis repente subjectis.
 Subjicere se imperio. Cic. 2. Off. 22. Atque etiam subjiciunt se homines imperio alterius & potestati pluribus de causis.
 Subjicere sacra publica & privata scitis Pontificis. Liv. 1. 20.
 Subjici tutelæ alicujus. Cic. 4. de Fin. 38. Quum autem assumpta ratio est, tanto in dominatu loquatur, ut omnia illa prima naturæ, hujus tutelæ subjiciantur.
 Omnia subiecta esse libidini alicujus. Cic. pro Domo 105.
 Subjicere aliquid præconi. Cic. 12. Att. 37. De hortis Scapulanis hoc videretur effici posse, aliud tua gratia, aliud nostra, ut præconi subjiciantur. Idem 2. Off. 83. Hastam in foro ponere, & bona civium voci subjicere præconis.
 Subjicere sub oculis. Quintil. lib. 8. cap. ult. Nam translatio permovendis animis plerumque, & signandis rebus, ac sub oculis subjiciendis reperta est.
 Subjicere aliquid oculis, Ita aliquid narrare alicui, ut tanquam oculis subiectum & oblatum conspicere videatur. Plin. lib. 5. Epist. 6. Similiter nos, ut parva magnis, quum totam villam oculis tuis subjicere conamur, si nihil inductum, & quasi devium loquimur.
 Subjici oculis, dicuntur, Quæ cernimus. Liv. 3. 69. Et agrestium fuga, spoliati que in agris, & vulnerati, fœdiora his, quæ subjiciebantur oculis, nuntiantes, totam urbem ira implevere. i. e. Conspiciebantur. Idem 27. 26. Subiecta res oculis nostris certius dabit consilium. i. e. Quum rem ipsam intuebimur. Hor. de Arte Poet. 181.
 Segnius irritant animos demissa per aurem,
 Quam quæ sunt oculis subiecta fidelibus.
 Ita dici fere, ut ὑποπίπτει apud Herodianum libro primo, Τόσαυτε δὲ πῶτα πρὸς μείζων ὑποπίπτει. Eodem modo ita describitur, ut proprie dicitur, Oculis subjicerent. H. St. Extant 1. 6. 6.
 Subjicere sensibus. Cic. 1. Acad. 31. Sensus autem omnes hebetes & tardos esse arbitrantur, nec percipere ullo modo res eas, quæ subiectæ

sensibus viderentur.
 Scientiam subjicere, Suppeditare. Cels. in Præfat. lib. 1. Quod si scientiam hanc non subjiciat evidens causa, multo minus eam posse subjicere, quæ in dubio est.
 Subjicere, Suggestere, submonere, In memoriam redigere. Ter. Phorm. 2. 3. 40. Si meministi, quod olim dictum est, subjice. Liv. 26. 41. Quod mens tua sponte divinat, idem subjicit ratio haud fallax.
 Subjicere cogitationi suæ. Cic. pro Cluent. 6. Ne ipsi, quæ contraria sunt, taciti cogitationi vestræ subjiciatis, sed ad extremum expectetis, & me meum dicendi ordinem servare patiamini.
 Has mihi spes subjicit fortuna Populi Romani. Cic. 8. Philipp.
 Subjicere carmina alicui Amoris dicitur. Propert. lib. 1. 7. 20.
 Subjicere, Addere. Varro 1. de R. R. cap. 7. Subjicit Scropha, De formæ cultura hoc dico, &c.
 Causam, pro Afferre. Cic. 7. Verr. 143. At quæ causa tum subjiciebatur ab ipso, Judices, hujus tam nefariæ crudelitatis?
 Exemplum subjicere. Columel. lib. 5. cap. 10.
 Materiamque ei res omnes, de quibus dicere oporteret, subjecimus. Quintil. lib. 3. cap. 1. de Rhetoricæ. [Hic est Attribuere.
 Rationem subjicere. Cic. 2. de Divin. 104. Et quidem cur sic opinetur, rationem subjicit: sed nihil est necesse dicere quæ sequuntur.
 Subjicere, Respondere. Virg. 3. Æn. 214.
 Subjicio, & raris turbatis vocibus hisco. Sil. 1. 113.
 His acuit stimulis, subjicitque haud mollia dictu.
 Subjicere vim voci alicui, pro Significationem dictionis exprimere. Cic. 2. de Fin. 6. Eumque, qui crebro dicit, Diligentem oportere exprimi, quæ vis subiecta sit vocibus: non intelligere interdum, quid sonet hæc vox voluptatis, id est quæ vis huic voci subjiciatur. Ibidem, Huic verbo, omnes qui ubique sunt, qui Latine sciunt, duas res subjiciunt, lætitiâ in animo, commotionem suavem jucunditatis in corpore. De voluptate.
 Se subjicere periculo. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. De pericul. & com. rei vend. Subjici præliis. Cic. 8. Att. 15. Subjiceret eisdem præliis, ut mea persona semper ad improborum civium impetus aliquid videretur habere populare.
 Calumniæ subjicere, per translationem. Liv. 38. 48. sub fin.
 Crimini subjici. Liv. 6. 21.
 Fictio sermoni fortunâ innocentium subjicere. Cic. pro Planc. 56.
 Odio civium aliquid subjicere. Cic. 1. de Orat. 202. Tum qui scelus fraudemque nocentis posset dicendo subjicere odio civium, supplicioque contringere.
 Subjicere se legibus, Submittere. Plin. in Paneg. cap. 65. pr. In rostris quoque simili religione, ipse te legibus subjecisti.
 Subjicere, pro Submittere vel subornare. Quintil. lib. 5. cap. 7. de testibus, In iis quoque, qui contiterint sibi, vitandæ insidiæ. Nam frequenter ab adversario subjici solent: & omnia profutura polliciti, diversa respondent. Suet. in Neron. cap. 35.
 Subjicere pullos, Supponere, Alienos sive adulterinos pro veris ponere, quod & Subdere dicitur. Plin. lib. 10. cap. 9. De coccyge.
 Subjicere nomen alterius. Ulpian. in l. Quamvis antecessor. D. de rebus eor. qui sub. &c.
 Subjicere in, pro Loco alterius ponere. Liv. 29. 24. Relictisque quos non idoneos credebat, in locum eorum subjecit quos secum ex Italia adduxerat: supplevitque ita legiones eas.
 Subjicere testamenta, Pro veris falsa supponere. Cic. 14. Philipp. 7. Testamenta, credo, subjiciunt, aut ejiiciunt vicinos, aut adolescentulos circumscribunt. Idem in Parad. 5.
 Subjicere delatorem vel accusatorem: Summittere & supponere est. l. 50. §. 2. D. de legat. 1. 7. 15. D. ad Turpilianum. l. 14. §. is demum videtur. D. de bon. libert.
 Subjicere, Surfum jacere. Virg. 12. Æn. 288.
 — aut corpora saltu
 Subjiciunt in equos. Liv. 31. 37. Saluti fuit eques, qui raptim ipse desiluit, pavidumque regem in equum subjecit.
 Subicio pro Subjicio Festus, Subiciaries dicitur, qui agitur, ut cædatur &c. Al Subigi.
SUBJECTUS, a, um. Partic. [ὑποκείμενος, Gl. L. G. ὑπὸκειτο, ὑποβάλλω, ὑποπίπτω, ὑποπύπτω, ὑποκείτω, ὑποκείτω, Gl. L.] ut, Subjectus ignis. Cic. in Catil. 3. 2. Subjecti oculis imperatoris. Liv. 8.
 Subjecta oculis urbs. Liv. 25. 24.
 Subjectus alicui. Cic. 1. Acad. 31. Omniumque rerum, quæ sunt ei subiectæ.
 Nulli naturæ est obediens aut subjectus Deus. Cic. 2. de Nat. Deor. 77.
 Subjectus, & In sua potestate, contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 24.
 Omnes res subiectæ sunt naturæ sentienti. Cic. 2. de Nat. Deor. 77.
 Subjectus miseris. Cic. 3. Tusc. 39.
 Amori subjectus. Propert. lib. 1. 10. 27.
 Animus subjectus. Plin. in Paneg. 16.
 Gentes subiectæ tristi servitio. Liv. 26. 49.
 Lex invidiæ subiecta. Liv. 4.
 Mare est ventis subiectum. Cic. 4. Tusc. 57. In hanc tu igitur, tanquam in mare, quod est ventis subiectum, perturbationem cadere tibi dixisti videri.
 Nomen invidiosum est, & infamiæ subiectum. Cic. 2. de Fin. 11.
 Relligio pedibus subiecta, obteritur. Lucret. lib. 1. 79.
 Sonitus verborum inanis, nulla subiecta sententia. Cic. 1. de Orat. 51.
 Virtus sub varios casus subiecta. Cic. 5. Tusc. 2. Sin autem virtus, subiecta sub varios incertosque casus, famula fortunæ est, nec tantarum virium est, ut se ipsa tueatur.
 Sub metum subiecta sunt pigritia pudor, terror, timor, &c. Cic. 4. Tusc. 16.
 Versus subiecti, Infra sequentes. Phædr. 1. Fab. 19.
 Compar. Hor. 2. Serm. 6. 47.
 Per totum hoc tempus subiectior in diem, & horam
 Invidiæ.
SUBJECTI, pl. m. Absol. Ἀρχέδρομοι, ὑποπτεργμῖνοι, Gloss. Latinogræc.
SUBJECTUM, i. n. Pars inferior alicujus rei. Tacit. 1. Ann. 65. pr. Cum bari festis epulis, læto cantu, aut truci sonore subiecta vallium complerent Subjectum [τὴν ὑποκείμενον] in Dialecticâ, est De quo aliquid prædicatur
SUBJECTA, Adv. Superl. apud Cæsar. Bell. Civil. 84. Hæc, quam potest, demississime, atque subiectissime exponis.

SUBJECTIO, ōnis. f. [*ὑποκειμήν*, Gl. G. L.] Cic. 3. de Orat. 200. Re-rumque, quasi gerantur, sub aspectum pæne subjectio, quæ & in exponenda re plurimum valet, & ad illustrandum id quod exponitur. Rationis subjectio. Auctor ad Heren. lib. 4. 25. Subjectio testamentorum. Liv. 39. 18. Qui falsis testimoniis, signis adulterinis, subiectione testamentorum, fraudibus aliis contaminati, eos capitali pœna afficiebant. Subjectio apud Vitruvium in catapultæ descriptione, est velut Basis, aut *ὑποδοχὴ*, aut *ὑποβάσις*: certe *ὑποδοχὴ* vocatur a Philone. Vitruvius 10. 15. Subjectio, inquit, foraminum XII. Ex Turneb. Adverf. 2. 4. al. Subjecto.

SUBJECTUS, ūs. m. Plin. lib. 26. cap. 15. Vulvas quoque procidentes inhibet fotu, vel suffitu, vel subjecto. conf. Columel. lib. 6. cap. 36.

SUBJECTOR, ōris. m. [*ὑποδοχὴς*, Gl. G. L.] Cic. 2. in Catil. 7. Quis tota Italia veneficus? quis gladiator, quis latro? quis ficarius? quis parricida? quis testamentorum subjector? quis circumscriptor? &c.

SUBJECTIVUS, a, um. Adj. Apul. de Syllog. Categor. p. 30. Elmenh. Pars subjectiva nominatur veluti subdita. Tertull. de Virg. Veland. cap. 4. Subjectivum prius est antecessivo.

SUBJECTIVE, Adv. Mart. Capel. 4.

SUBJEX, icis, vel **SUBEX**, icis. m. Subices Ennius Achille, pro Subjectis posuit, quom dixit, Nubes
Per ego Deum sublimes subices humidus,
Unde oritur imber sonitus aërio strepitu. Hæc Festus. Nubes deum subices, i. e. Quæ diis subijciuntur. Gell. lib. 4. cap. 17. Congruens igitur est, ut subices etiam, quod perinde ut objices compositum est, v littera brevi dici oporteat. Ennius in tragœdia, quæ Achilles inscribitur, Subjices pro Aëre alto ponit, qui cælo subjectus est. Plerosque omnes tamen legere audias v littera producta. Hæc Gell. Nos igitur, quem admodum Obex, obicis, vel objicis a verbo objicio, recte dicemus. Hinc apud Budæum Subices ephippiarii, *des estriers*; Subices focarii, *des ebenets, ou lamiers*. conf. Non. 2. 764.

SUBJICULUM, vel **SUBICULUM**, i. n. [*ὑποκίβητος*] ut Subjiculum flagri, Qui semper flagris subjicitur. Plaut. Perf. 3. 3. 14.
Vir summe populi, stabulum servitritium,
Scortorum liberator, subiculum flagri,
Compedum contritor, pistinorum civitas.

SUBJICTO, [*ὑποκίβητος*] ære. Sæpe subjicere. Virg. 3. Georg. 241.
— nigramque alte subjecat arenam. Ovid. 4. Met. 359.
Subjectatque manus, invitaque pectora tangit.
Subjectare stimulos lasso, Stimulus urgere. Hor. 2. Serm. 7. 94.

SUBICITO, [*ὑποκίβητος*] ære. aliud frequentat. Plaut. Casin. 5. 4. 2.
Nunc tu si venis subicitare me, proba est occasio.

SUBIDUS, a, um. Adj. a Sue deduci videtur, significatque Turpem & sui similem & ineptum. Versus est Valerii Æditi antiqui poetæ apud Gellium 19. 9.
Sic tacitus, subidus, duplo ideo pereo. h. e. Ego tacitus, inquit, & mutus ut sus adito, neque explico quid me urat, quidve a te poscam, ita duplo pereo. In eadem notione & Infubidus usurpatur apud eundem, particula In non inficiante, sed potius augente. Locum autem l. 13. c. 20. eo libentius adscribam, quod eo vocabulo velut molleto offensi emendatores substituerent vicariam operam Insubidius. Verte enim, inquit, & muta, ut urbes dicas, infubidus nescio quid facies. Iterum, l. 12. c. 2. Hæc tamen inepti & infubidi hominis joca non præteribo. Turneb. Adv. 17. 1. V. INSUBIDUS.

SUBIMPETRANDUS, a, um. Partic. a verbo Subimpetro. Tacit. 4. Ann. 23. Nam priores duces subimpetrando triumphalium insigni, sufficere res suas crederant. [Alii Ubi impetr. sublata distinctione. Quæ lectio sine dubio præferenda est.

SUBIMPUDENS, entis. Adj. [*ὑπαναίδης*] Aliquantulum impudens. Cic. 7. Fam. 17. Interdum timidus in labore militari, sæpe autem etiam (quod a te alienissimum est) subimpudens videbare.

SUBINANE, e. Adj. [*ὑπικηνέος*] Aliquantulum inane. Cic. 2. Att. 17. Quin etiam, quod est subinane in nobis, & non ἀφιλόδοξον, (bellum est enim sua vitia nosse) afficitur quadam delectatione.

SUBINDE, [*ὑπὸ χεῖρ*, Gl. G. L.] significat Deinde, vel Statim post. Hor. 1. Epist. 8. 15.
Si dicet, Recte: primum gaudere; subinde
Præceptum auriculis hoc instillare memento. Liv. 7. 10. Uno alteroque subinde icu ventrem atque inguina hausit. Idem lib. 8. Subinde acceptus a populo. Suet. in Galba cap. 1. Ac subinde, tacta de cælo Cæsarum æde, capita omnibus simul statuis deciderunt.

SUBINDE, [*ὑποκίβητος*, Gl. G. L.] Frequenter, sive identidem: hoc est crebro, sed tamen cum quodam intervallo. Suet. in Tiber. cap. 57. Sæva natura ne in puero quidem latoit: quam Theodorus Gadareus & perspexisse primus sagaciter, & admilasse aptissime visus est, subinde in objurgando appellans eum, lutum sanguine maceratum. Plin. 2. Epist. 7. Erit ergo pergratum mihi, hanc effigiem ejus subinde intueri, subinde respicere, sub hac consistere.

SUBINFLUO, xi, ære. Sen. 3. Nat. Quæst. 30. Quum aliæ aquæ subinfluent terras, aliæ circumfluunt.

SUBINSULSUS, a, um. Adj. [*ὑπανάλωτος*] Aliquantulum insulsum. Cic. de Opt. gen. Orat. 7. Est enim vitiosum in sententia, si quid absurdum, aut alienum, aut non acutum, aut subinsulsum est.

SUBINTELIGO, ære. Senec. [Vox est Grammaticorum, pro quo & Subaudio dicunt, damna Voss. de Vit. Serm. 4. 26. Quod si Sen. ea usus est, posuit pro Paulum intelligo.

SUBINTRO, ære. August. Enchir. cap. 24. Etiam nolentibus subintravit ignorantia rerum agendarum. conf. Ambros. & Tertull.

SUBINVESTIO, ire. a quo verbum Subinvestitus educum, inque Civile jus adductum Friderici temporibus, quibus militibus beneficia distribui occiperent, pullis sua sede hostibus, dici cœpit a cliente, quem illi Vassalum nominant, substitutus. Hujusmodi & alia barbara verba, quæ tamen scire est necessum ab eo, qui Jura sitit, reperiuntur in feudis. Notat Oldendorpius, in actionum classibus. V. INVESTIO.

SUBINVIO, vidi, visum, [*ὑποφθονέω*] ære. Aliquantulum invadere. Cic. 7. Fam. 10. Subinvideo tibi ultra te etiam accessitum ab eo, &c.

SUBINVISUS, a, um. Adj. ex Partic. [*ὑποκίβητος*] Aliquantulum invisus. Cic. pro Rabir. Post. 40. Ille Puteolanus sermo illius temporis, vectorum cursus atque ostentatio, tum subinvisum apud malevolos Postumi

nomen, propter opinionem pecuniæ nescio quam, ætatem unam complures aures referit istis sermonibus.

SUBINVITO, [*ὑποκαλέω*] ære. Aliquantum invitare, & provocare. Cic. 7. Fam. 1. extr. Hæc ad te pluribus verbis scripsi, quam soleo, non otii abundantia, sed amoris ergate, quod me quadam epistola subinvitaras.

SUBIRASCOR, iratus sum, [*ὑπορίζομαι*] asci. Nonnihil irasci. Cic. 9. Att. 11. In Epirum quod me non invitas, comitem non molestum, subirascor: sed vale. Idem 1. de Orat. 72. Sed ut solebat C. Lucilius sæpe dicere, homo tibi subiratus, mihi, propter eam ipsam causam, minus, quam volebat, familiaris. Idem 2. de Fin. 12. Et si satis clemens sum in disputando, tamen interdum soleo subirasci.

SUBIS, is. f. Avis, quæ aquilarum ova frangit. Plin. lib. 10. cap. 14.

SUBITANEUS, **SUBITARIUS**, **SUBITO**, **SUBITUS**. V. SUBRO.

SUBJUGIS, e. Adj. [*ὑποζυγιάδης*] Quod sub jugo est. ut, Equa subjugis, quæ jugo affuevit. Plin. lib. 11. cap. 49. al. Subjuncta.

SUBJUGIUM, i. n. [*ὑποζύγιον*] Junientum in Gloss. Græcolat.
Subjugia, n. pl. Lora, quibus jugum collis boum vel equorum aptabatur. Cato R. R. cap. 63. Subjugia in plaustrum p. XIX. funiculum p. XV. in aratrum subjugia lorum p. XVI. funiculum p. VII. Idem cap. 135. Subjugia in lustrum lora ped. XIX. [*ἴσως* In plostrum.

SUBJUGUS, a, um. Adj. Idem ac Subjugis. Plin. lib. 30. cap. 15. Animal subjugum. Sed varia lectio est. V. Harduin. in loc.

SUBJUGO, [*ὑποζυγιάω*, Gl. G. L.] ære. Debellare, & imperio suo subjicere. Claud. 6. Conf. Honor. 249.
— nulla est victoria major,
Quam quæ confessos animo quoque subjugat hostes.
Pœnæ subjugari. Scævola in l. De rebus. D. De arbitris.

SUBJUGATUS, a, um. Partic. Veget. de Re Mil. 3. 10. extr. Metellus in Africa, Albino imperante subjugatum, accepit exercitum. [i. e. Subjugum missum. V. Sall. Jug. 38. extr.

SUBJUGATIO, ōnis. f. Columel.
SUBJUGATOR, ōris. m. Apul. de Mor. Phil. p. 16. Elmenh. Malorum subjugator.

SUBJUNGO, xi, ctum, [*ὑποζυγιάω*, Gl. G. L.] ære. modo est Addere. Plin. 7. Epist. 33. Venimus ad Consules, dicit Severio quæ res ferebat: aliqua subjungo. Cic. de Arusp. Resp. 37. Video in Aruspicum responsis hæc esse subjuncta.
Opportune alicui rei quidpiam subjungere. Quintil. lib. 4. cap. 3. sub fin. Brachia subjuncta sunt lacertis. Ovid. 14. Met. 304. al. Subjecta. Alias est Subjicere vel Subjugare:
Et mihi res, non me rebus subjungere conor. Horat. Epist. 1. 1. 19. ubi alii Submittere. H. St.
Oratori omnes artes subiungere. Cic. 1. de Orat. 218.
Tigres subjungere curru. Virg. 5. Ecl. 29.
Subjungere urbem sub imperium Romanum. Cic. 3. Verr. 55. Idem 2. de Lege Agr. 67. Ut sub vestrum jus, jurisdictionem, potestatem, &c. terrarum denique orbem subjungeretis.

SUBJUNCTIO, ōnis. f. Jct. in Digest.
SUBJUNCTIVUS, a, um. Adj. [*ὑποκίβητος*, Gl. L. G. & G. L.] Quod alicui subjungitur.
Subjunctivus modus Grammaticis dicitur, quia subjungitur alteri verbo: nam eget aliqua re ut impleat sententiam, ut si dico, Quom clamem, quare me tacere dicis?

SUBLA, æ. f. V. SUBULA.

SUBLĀBOR, ōris, lapsus sum, [*ὑπολαβείναι*] lābi. Latenter, ac fere labi, sive etiam Subtus labi ac decidere. Virg. 1. Georg. 198.
— sic omnia faris
In pejus ruere, ac retro sublapſa referri.
Sublabitur memoria. Sen de Ira. 3. 10.

SUBLĀBRO, [*ὑποκαλέω*] ære. Cibum intra labra mittere, inquit Nonius 2. 774. Nævius Decuma, Jam ego illis subiens sublabrabo efui illud sinciput.

SUBLĀTE, Adv. a Sublatus participio verbi Sustollo. V. suo loco.

SUBLĀTEO, [*ὑπολαβείναι*] ære. Varro 1. de R. R. cap. 48. Aristæ enim quasi cornua sunt spicarum: quæ primitus quom oriuntur, neque plane apparent, in qua sublabent herba, ea vocatur vagina. uti qua latet conditus gladius. Al. Quæ sub latent divise, & sine præp. in.

SUBLATIO, **SUBLATUS**. V. SUSTOLLO.

SUBLEGO, ēgi, ectum, [*ὑπαναγνίσσω*, Gl. G. L.] ære. Idem quod Curſim, & primis tantum oculis legere, ac in tranſcurſu. Gell. lib. 3. cap. 12. Quom hoc in ea Capitonis epistola sublegissemus.
Sublegere, [*ὑποκαλέω*] Fuito aliquid furripere. Virg. 9. Ecl. 21.
Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper.
Sublegere, [*ἀναλέγειν*] Colligere, vel potius ab humo legere. Columel. lib. 12. cap. 50. Nisi bacca tempeſtatibus in terram decidit, & necesse est eam sublegere, ne a domesticis pecudibus ferisve consumatur. Ibid. cap. 17. de ficu, Quæ quom sublecta est, &c.
Sublegere reliquias. Hor. 2. Serm. 8. 12.
— puer alte cinctus, acernam
Gaufape purpureo mensam perterſit, & alter
Sublegit, quodcunque jaceret inutile. i. e. Reliquias cœnæ collegit.
Sublegere, In locum demortuorum dicebantur Censores, quos in locum eorundem in senatum legebant. V. LEGO. Sic Liv. 23. 23. Ulp. l. 2. D. de decurion.

Sublegere sermonem alicujus, Excipere. Plaut. Mil. 4. 2. 98.
Hic cum mea hera est: clam nostrum hunc sermonem sublegerunt.

SUBLECTUS, a, um. Partic. In locum alicujus lectus. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Hinc legitima: & collegæ, qui una lecti: & qui in eorum locum suppositi, sublecti: additi, adlecti, &c.
Liberi sublecti. i. e. Surrepti. Plaut. Rud. 3. 4. 43.
Ficus sublecta. Columel. 12. 17.

SUBLECTIO, ōnis. f. Tertull. in Marc. 4. 31.

SUBLESTUS, a, um. [*ἀδύνητος*] Adj. antiquum; Infirmum, debile, tenue, leve, frivolum. Plaut. Mil. 4. 2. 74. Quid ergo tu sublestus? Alii leg. Quid ego? ut sublecto os! Idem Perf. 3. 1. 20.
Nam si ad paupertatem admigrant infamiae,
Gravior paupertas fit, fides sublestior. Et Bacch. 3. 6. 13.
Lingua factiosi, inertes opera, subleſta fide. V. Festum & Non. 2. 830.

SUBLEVIS, e. Adj. [*ὑποκίβητος*, Gl. G. L.] Paulum levis.

SUBLEVO, [ὑπερβαίνω, Gl. G. L.] āre. Sursum levare, erigere. Cic. 10. Att. 4 pr. Alter is, qui nos, sibi quondam ad pedes stratos, ne sublevabat quidem.

Stratum atque abjectum sublevare. Cic. Anteq. iret in exsil. 26. Erigere & sublevare sese. Casar. 6. Bell. Gall. 26.

Sinistra mentum sublevare. Auct. ad Heren. lib. 4. 63.

Sublevare, [ὑποσημαίνω] Auxilium, defensionemque praestare, ut ait Valla lib. 5. Cic. 4. Tusc. 80. Quum multa in conventu vitia collegisset in eum Zopyrus, qui se naturam cujusque ex forma perspicere profitebatur, derisus est a ceteris, qui illa in Socrate vitia non agnoscerent. Ab ipso autem Socrate sublevatus est, quum illa sibi signa, sed ratione a se dejecta, diceret. Idem pro Domo 55. Quid? cum Gabinio Syria dabatur, Macedonia Pisoni, &c. ut tibi omnia permitterent, te adjuvarent, tibi manum, copias, tibi suos paratos centuriones, tibi pecunias, tibi familias compararent: te suis sceleratis concionibus sublevarent. [Sic infra Sublevare testimonio.

Evertere & Sublevare, contraria. Cic. 5. Verr. 215. Sed eadem ista aestimatione alter sublevat aratores, alter everterat.

Sublevare & Lædere, contraria. Cic. pro Cæcin. 23. Etenim non minus nos stultitia illius sublevat, quam lædit improbitas.

Sublevari adjumento & solatio aliquo. Cic. pro Quint. 4. Hoc tamen in miseris adjumento & solatio sublevatur.

Auxilio suo sublevare aliquem. Ovid. 1. Trist. 3. 102.

Causam inimici sui sublevare. Cic. 5. Verr. 12.

Homines defendere & sublevare. Cic. 1. Verr. 5.

Inopiam sublevare. Cæf. 3. Bell. Civil. 80.

Laborem sublevare militum. Cæf. 6. Bell. Gall. 31.

Periculis hominum sublevandis impartire suum laborem. Cic. pro Muren. 8.

Res adversas alicujus sublevare. Cic. pro Sull. 75.

Vicinos suos facultatibus suis sublevare. Cic. 7. Philipp. 24.

Sublevare testimonio aliquem, dici debet quod exponere vulgo dicimus, inquit Budæus. Cic. pro Cluent. 17. Pater, inquam, illius adolescentis, quem propter animi dolorem pertenuis suspicio potuisset illo loco testem in Aulum Cluentium constituere, is hunc suo testimonio sublevat.

SUBLEVATIO, ōnis. f. Jct. in Digest.

SUBLEVATOR, ōris. m. Arnob.

SUBLICA, æ. f. quæ & Sublicium dicebatur, [δύκλις] Pertica & palus ligneus, qui rectus in aquam defigebatur ad pontis alicujus constructionem. Cæf. 4. Bell. Gall. 17. In descriptione Rhenani pontis, Non sublice modo, inquit, directæ ad perpendicularum, sed pronæ ac fastigiata, ut secundum naturam fluminis procumberent.

SUBLICES, ūm. f. [καταπέλαγος, οἱ ἐν ποταμῷ τὴν γέφυραν ὑποβάσαντες]. Gl. L.G.] [Quasi a sing. recto Sublix, icis.

SUBLICIUM, i. n. [δύκλις] Idem quod Sublica. Liv. 23. 37. Quia muro satis per se alto subiectis validis sublicis pro solo usus erat. al. Sublicio rectius. [Ita ut hæc dictio suspecta sit.

SUBLICIUS, a, um Adj. Pons sublicius Romæ dictus est, quia ex sublicis ita exstructus erat, ut trabes sine futuris eximerentur. Liv. 1. 33. Id non muro solum, sed etiam ob commoditatem itineris, ponte sublicio, tum primum in Tiberi facto, conjungi urbi placuit. conf. Plin. 36. 15. Ammian. 24. 3.

SUBLIDO, ēre. Paululum oblidere. Prudent. Apoth. 848. Aut murmur tenerum sublidit voce minuta.

SUBLIGO, [ὑποδίδω] āre. Idem quod Ligare. Plin. lib. 17. cap. 22. Ubi uva varia fieri cœperit, vites subligato. Subligare enses lateri. Virg. 8. Æn. 459. Idem 11. Æn. 11. — clypeumque ex ære sinistræ Subligat.

SUBLIGATUS, a, uni. Partic. Martial. 7. 66. de Puella, Harpasto quoque subligata ludit. [Intelligitur femina, subligari palastrico more induta, ἀεζωσμένη.

SUBLIGATIO, ōnis. f. Pallad. 1. 6. Subligatio acerbis uvis faciendâ est.

SUBLIGATURA, æ. f. Th. Priscian. 1. 28. Subligatura procurare Hernias.

SUBLIGAR, āris. n. [ἀναξίως, ἀεζωσμένη] Velamentum, quo pudendæ partes obteguntur. Martial. 3. 87. Tecta tamen non hac, qua debes, parte lavaris: Si pudor est, transfer subligar in faciem. Plin. lib. 12. cap. 14. Subligaria signantur opifici. Juven. 6. Sat. 70. Snbligar Acci.

SUBLIGACULUM, i. n. [ἀεζωσμένη, ἀεζωσμένη, Gl. L.G.] Idem. Cic. 1. Off. 129. Ut in scænâ sine subligaculo prodeat nemo.

SUBLIMEN, īnis. n. Scalig. ad Varr. de R. R. p. 235. interpretatur Superius limen. Broekhusius intelligi vult Inferius limen, ad Propert. 2. 19. 57. At nullo dominæ teritur sublimine amor, qui Refrat, & immerita sustinet aure minas. [Nisi sphalma typhothetæ est. Si quidem Scaligerum se sequi dicit. Ego vero eorum interpretum sententiæ accedo, in quibus est & Turneb. Adv. 17. 11. qui duabus vocibus scribunt, Sub limine ap. Propert. Notum est crebro ad hanc duro in limine amicæ pernoctationem provocare Veneream hanc militiam professus poetas. V. ipsum Propertium 1. 8. 22. & 14. 22. ibidemque Brækhulio notata.

SUBLIMIS, e. Adj. [μεγίστη, ὑψηλός, ὑψηλότης, L. G.] In altum elevatus; quasi Supra limum. Plaut. Men. 5. 7. 3. Facite illic homo jam in medicinas ablatu sublimis fiet. Add. v. 6. & 13. Ter. And. 5. 2. 20. Sublimem hunc intro rape, quantum potes. i. e. In sublime, per altum, inquit Donatus. Idem Adolph. 3. 2. 18. Columel. lib. 2. Quo speciosius ingrediantur sublimes, & elatis capitibus. Cic. 2. Tusc. 19.

— ex sublimi vertice faxi. Ex poeta veteri.

Anhelitu sublimi fugere. Hor. 1. Carm. 15. 31.

Atrium sublime. Hor. 3. Carm. 1. 46.

Carmina sublimia, Tragœdiæ. Ovid. 3. Amor. 1. 39.

Nomen sublime. Ovid. 4. Trist. 10. 121. i. e. Clarum & illustre.

Pectora sublimia Atronomorum. Ovid. 1. Fast. 301.

Sceptrum sublime Jovis. Claud. 2. Conf. Stil. 210.

Solio sublimi fedet Circe. Ovid. 14. Met. 262. Legitur & Sublimis.

Tectum sublime centum columnis. Virg. 7. Æn. 170.

Versus sublimes ructatur. Hor. de Arte Poet. 457. Vet. Schol. legit Sublimis, & ad hominem refert.

Abire sublimem, pro In cælum abire. Liv. 1. 16. extr. Hæc (inquit) locutus, sublimis abiit. de Romulo. Sic Virg. 1. Æn. 263.

— sublimemque ferens ad sidera cœli Magnanimus Æneam. Et 5. Æn. 255. de Ganymede: Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis.

In sublime, In altum. Plin. lib. 2. cap. 5. Levibus in sublime tendentibus.

Jacere in sublime. Plin. lib. 8. cap. 7. Abrepta scuta jaciens in sublime. de Elephanto.

Compar. Juven. 11. Sat. 24. Sublimior Atlas. Quintil. 8. 3. Sunt alia aliis sublimiora.

Superl. Symmach. 6. Epist. 56. Vir sublimissimus. Tertull. Apol. cap. 33. Triumphans in sublimissimo curru.

SUBLIMUS, a, um. Adj. Veteres idem ac Sublimis. Lucret. lib. 1. 340.

At nunc per maria, ac terras, sublimateque cœli, &c. Sublimia, pro Sublimia. Accius Phœniss.

Aut sæpe ex humili sede sublimate evolat. Sallust. hist. 1. 3. Et sublimate nebula cælum obscurabat. Hæc Nonius 8. 45.

Per alta vade spatia sublimate ætheris. Sen. Medea, extr.

SUBLIMITAS, ātis. f. [μεταεlevation] Altitudo, Exaltatio. Columel. lib. 8. cap. 3. Eaque longitudinis & altitudinis duodenos pedes habeant, nec plus latitudinis, quam media sublimitas. Plin. lib. 19. cap. 5. de Cucumeribus, Natura sublimitatis avida.

Translate. Idem lib. 7. cap. 25. Nec virtutem constantiamque nunc commemoro, nec sublimitatem omnium capacem, quæ cælo continentur.

Sublimitas orationis pro eo, quod Græci ὑψος vocant, apud Quintil. 8. 3. pr.

SUBLIMITER, [μετὰ ὑψους] Adv. Alte. Cato R. R. cap. 70. Hæc omnia sublimiter legi, teri, darique oportet. & p. p. Bosque ipse & qui dabit, facito ut uterque sublimiter stent. Columel. lib. 8. cap. 11. Quoniam nec sublimiter potest, nec per longa spatia volitare. De pavone.

SUBLIME, aliud Adv. [ὑψὺς] pro Sublimiter, cui opponitur Humi. Cic. 2. de Divin. 67. Eaque scuta, quæ fuerant sublime fixa, sunt humi inventa.

Nihil mea interest humi ne, an sublime putrescam. Cic. 1. Tusc. 102.

Ferri sublime animos. Cic. 1. Tusc. 40. Perspicuum debet esse animos, cum e corpore excefferunt, sive illi sint animales, id est spirabiles, sive ignei, sublime ferri.

Ferre sublime ad sidera. Virg. 9. Ecl. 29.

Cantantes sublime ferent ad sidera cygni.

Extenuatus aër sublime fertur. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.

Solito sublimius ora levavit. Stat. 2. Silv. 6. 75.

SUBLIMO, [ὑψώω, Gl. L. G.] āre. Extollere, Exaltare, in altum mittere, ireve. Ennius,

Sol qua candentem in cælo sublimat facem. Nonius 2. 775.

Solin. cap. 45.

Sublimavit dixit Cato, i. e. In altum extulit, Originum lib. 2. In maximum decus, atque in excelssimam claritudinem sublimavit. Id autem dicitur a limine superiore, quia supra nos est. Festus.

Lactant. Divin. Inst. Epit. c. 6. p. 541. Quanto magis justum suscipiet contententem, eumque in regnis cælestibus faciet pro humilitate sublimari? Sed in margine Sublimem, fortassis aliter legendum, Pro humi sublimem. H. St.

SUBLIMATUS, a, um. Partic. Evectus in altum. Aur. Vict. Epit. in Claudio cap. 4. Prætoris ornamentis sublimatus.

Granaria sublimata, Alta. Vitruv. 6. 9.

SUBLIMATOR, ōris. m. Salvan. de Gubern. Dei, p. 28. Deus est sublimator, quia [Abrahamum] potentior omnibus fecit.

SUBLINGIO, ōnis. m. a Sublingendo; Qui avide lingit. Plautus Pseud. 3. 2. 103.

Jam hic quoque scelestus est coqui sublingio. In editis, versus hic mirum in modum est depravatus; pro Sublingio enim subjiciunt, Coquit sub linteo: Inepta & stolta sententia. V. Turneb. & Salmaf. not. Al. ὑψὺν, Coqui sublingio.

SUBLINGUA, æ. f. [ὑπογλώσσος, Gl. G. L.] Si modo una dictio est.

SUBLINO, līni, lēvi, vel līvi, lītum, [ὑποσθίω] ēre. Aliquantulum linere, tingere, vel notare, & quodam modo llinere. Corn. Celsus, Idem quoque umbilico sublitum facit. Plin. lib. 35. cap. 6. Hac minium sublinunt, adulterantque. de Rubricæ genere.

Os sublinere alicui, pro eo quod est, Dare verba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud auctores. Nonius Marcellus 1. 219. tractum putat a ridiculo quodam lusu genere, quo dormientibus ora pinguntur, & ut Budæus legit, fulgine inficiuntur. Plaut. Aulul. 4. 6. 1.

Fidei sefebam maximam multo fidem

Esse, ea sublevit os mihi pænissime. Idem Capt. 3. 4. 122. Et

Epid. 3. 3. 46.

Ego si allegassem aliquem ad hoc negotium,

Minus hominem doctum, minusque ad rem hanc callidum,

Os sublitum esset. Ex Erasmo. [V. Virgil. Silen.

Sublinitum est os custodi mulieris. Plaut. Mil. 2. 1. 57.

SUBLITIO, ōnis. f. [ὑπὸ χειρὸς] est quasi Primum tectorium & fundamentum coloris ejus, quem reddi volumus inductione manus ultima.

SUBLIPPUS, a, um. Adj. [ὑποπληκτός, Gl. G. L.] Paulum lippus.

SUBLIVIDUS, a, um. Adj. [ὑποπικτός] Aliquantulum lividus. Celf. lib. 5. cap. 28. Pustulæ eminent sublividæ, aut pallidæ.

SUBLONES, pl. m. ὄρνιθες, θήλια ἐρραλίαντα. Gloss. Latinogræc.

SUBLUCANUS, a, um. Adj. [ὑπὸ ἀμφιδύκῃ] ut Antelucanus. Plin. lib. 11. cap. 12. Venit mel ex aëre, nec omnino prius Vergilianum exortu, sublucanis temporibus.

SUBLUCRO, xī, [ὑποσελαχίω] ēre. Aliquantulum lucere. Ovid. 1. Amor. 5. 5.

Qualia sublucet fugiente crepula Phæbo. Cic. in Arato, 388.

Hunc retinens Aries sublucet corpore totus.

Nigricantis rosæ colore sublucens. Plin. lib. 9. cap. 36.

Candida nec misto sublucet ora rubore. Ovid. 21. Epist. 217.

Viola sublucet purpura nigra. Virg. 4. Georg. 275.

SUBLUCIDUS, a, um. Adj. Apul. Met. 6. p. 174. Elm. Lucus sublucidus.

SUBLUCO, [ὑποκλάδω] āre. Festus; Sublucare arbores, est Ramos earum supputare, & veluti subtus lucem mittere.

SUBLUCULUS, a, um. Adj. [ὑπομυρτός, ὑποσκότειος, Gl. G. L.] Obscurus.

SUBLUO, ui, ūtum, [ὑπολύω] ēre. Subtus luere, seu lavare. Columel. lib. 6. cap. 32. Intertrigo bis in die sublucitur aqua calida: mox decocti

ac trito sale cum adipe defricatur, dum saniei vis emanat. **Martial.** lib. 6. 81.
 Iratus tanquam populo, **Charideme**, lavis,
 Inguina sic toto subluvis in folio.
Subluere, [ὑπυλῦσαι] **Cæf.** 7. **Bell. Gall.** 69. Cujus collis radices duo
 duabus ex partibus flumina subluabant. **Gr. Paraphr.** ἔκλυζον.
SUBLŪTUS, a, um. **Partic.** **Martial.** lib. 2. 42.
 Zoile, quid folium, subluto podice, perdis?
SUBLŪRIDUS, a, um. **Adj.** [ὑπολίθιδος] Aliquantum luridum signifi-
 cat. **Plaut. Suppos.** in **Amph.** 4. 4. 64.
 Ut primum coivit cicatrix rufula,
 Sublurida.
SUBLŪSTRIS, e. **Adj.** [ὑπολαμψος] Sublustria verba dicuntur, non
 ex toto corpore luminosa, sed aliquid luminis habentia. **Gell.** lib. 13. 24.
 de **Catonis oratione**, Quæ quoniam sunt eloquentiæ Latinæ tunc pri-
 mum exorientis lumina quædam sublustria, libitum est ea mihi λυμνη-
 μιν εἶναι.
 Nox sublustris. **Hor.** 3. **Carni.** 27. 31.
 Umbra sublustris. **Virg.** 9. **Æn.** 373.
SUBLŪVIUS, ei. f. [ὑποκλυσις, Gl. G. L.] quemadmodum Illuvies, &
 Proluvies, pro Sordibus & immunditiis accipitur.
Subluyies, Genus morbi in discrimine unguæ ovium nascens. **Colu-
 mel.** lib. 7. cap. 5. Clavi quoque dupliciter infestant ovem: sive quum
 subluyies atque intertrigo in ipso discrimine unguæ nascitur: seu quum
 idem locus tuberculum habet, cujus media fere parte canino similis ex-
 stat pilus, eique subest vermiculus. Subluyies & intertrigo pice per se
 liquida, vel alumine & sulphure atque aceto mistis rite eruentur.
SUBMENTUM, i. n. Ἀρθεῖον. **Gloss.** Latinogrec. & Græcolat. [Scribitur
 & Summentum ibid. Unde liquet unam esse dictionem.
SUBMERGO, si, sum, [ὑποβύζω, Gl. G. L.] ère. Sub aquas mergere,
 Demergere. **Cic.** 2. de **Nat. Deor.** 114. Propter quæ Centaurus
 Cedit, Equi patris properans submergere Chelis. **Ibid.** 100.
 Quot genera, quamque disparia, partim submerfarum, partim fluitan-
 tium, & innantium belluarum, partim ad saxa nativis telis inhæ-
 rentium?
 Medio in fluctu submerfus. **Virg.** 1. **Æn.** 589.
 Submerfus voraginibus. **Cic.** 1. de **Divin.** 73. Qui cum, per agrum **Leon-
 tinum** iter faciens, equum ipse demisisset in flumen, submerfus equus
 voraginibus non exstitit.
 Submergere tota membra palude. **Ovid.** 6. **Met.** 371.
 Puppes submerfas obruere. **Virg.** 1. **Æn.** 73.
 Innatare & Submersum esse, contraria. **Columel.** lib. 12. cap. 4.
 Virtus submersa tenebris. **Claud.** 4. **Conf. Hon.** 221.
SUBMERGUS, a, um. **Partic.** [ὑποβύζων, Gl. G. L.]
SUBMERSIO, ònis. f. **Gloss.** **Vet. G. L.** ὑπίδυσις.
SUBMERSUS, ùs. m. **Tertull.** de **Anim.** cap. 32. Submersu piscinarum.
SUBMËRUS, a, um. **Adj.** [ὑπόμυρτος] i. e. Fere merus. **Plaut. Stich.**
 1. 3. 116.
 Næ iste edepol vinum poculo paucillulo
 Sæpe exanclavit submerum scitiffume.
 Quædam exemplaria legunt Sub metrum.
SUBMINIA, æ. f. Vestis genus apud **Plaut.** in **Epid.** 2. 2. 48.
 Supparum, aut subminiam, ricam, basilicum, aut exoticum.
SUBMINISTRO, [ὑπομνηστέω, Gl. L. G. & G. L.] Ære. Subservire, sub-
 porrigere. **Cæf.** 1. **Bell. Gall.** 40. Hæc sibi esse curæ, frumentum **Se-
 quanos**, **Leucos**, **Lingones** subministrare: jamque esse in agris frumen-
 ta matura. **Cic.** pro **Cœl.** 20. **Palam** in eum tela jaciantur, clam sub-
 ministrantur. **Idem** pro **Dejot.** 25. Pecuniam subministrare alicui.
 Ad manum tela subministrare. **Quintil.** lib. 5. cap. 7.
 Subministrare auxilia & adjumenta. **Cæf.** 4. **Bell. Gall.** 20. **Cic.** 1. de
Invent. 7.
 Subministrare tabellarios. **Cic.** 2. **Q. frat.** 12. Et quoniam tabellarios
 subministras, hodierni diei res gestas **Lupercalibus** habebis.
 Subministrare aquam radicibus. **Columel.** lib. 5. cap. 10.
 Subministrare vires. **Columel.** lib. 4. cap. 24.
SUBMINISTRATIO, ònis. f. **Tertull.** adv. **Marc.** 4. 39. Exceptit pro-
 nunciandi subministrationem.
SUBMINISTRATUS, ùs. m. **Macrob.** lib. 7. **Saturn.** cap. 12. **Cibus** au-
 tem exiguo subministratu paulatim penuriam consolatur.
SUBMINISTRATOR, òris. m. **Sen. Epist.** 114. extr. Lætus pro suis vo-
 luptatibus habet alienarum spectaculum, subministrator testisque libidi-
 num, quarum sibi usum ingerendo abstulit.
SUBMISCO, ui, ère. unde
SUBMISTUS, a, um. **Partic.** **Tibul.** lib. 3. 4. 88.
 Scyllaque virgineam canibus submista figuram. **Sunt** qui legant
 Subnixa. [Vera lectio **Mss.** Subcincta vel Succincta, quam plenius ad-
 struit **Broekh.** Nullius igitur **Vet. Scriptoris** auctoritate comprobatum
 hoc verbum, non debuit temere, quod & in **Lipfensi Thesuro** factum,
 in numerum usitatæ Latinitatis verborum referri, quanquam nec analogi-
 æ repugnet, & Græcis usitatum sit ὑπομίσχυμι.
SUBMITTO, vel **SUMMITTO**, **Converso** **in m:** (quod & in aliis di-
 ctionibus compositis a Sub fere fit, quæ ab m incipiunt.) **isi, illum,** [ὑπο-
 τίπτω, ὑφίημι, χελάω, ὑποκαθίστημι, ὑποκατακλίνω] ère. Nota significatio
 verbi propria ex ipsa compositione. [Fere convenit cum **Demittere**, ut
 collatis utriusque v. exemplis patebit: Sed pro subiecta materia variam
 significationem recipit, ut ex infra subiectis constabit. **Corn. Celsus** in
Proœmio commode **Anticheto** vim verbi expressit. **Requirunt** etiam, in-
 quit, quare venæ nostræ, modo submittant se, modo attollant. **Id** quod **Ger-
 mani** exprimerent solent per *Steigen und fallen*. **Item** **Seneca** **N. Q.** 1. 3.
 de **Iride**: Nunquam non adversa soli est, sublimis aut humilis, prout
 ille se submitit, aut sustulit contrario motu. **Illo** enim descendente altior
 est, alto depressior.
Genua submittere, pro **Flectere** & incurvare. **Plin.** lib. 8. cap. 1. **Nam**
 quod ad docilitatem attinet, regem adorant, genua submitunt, co-
 ronas porrigunt. De elephantis. **Idem** lib. 11. cap. 48.
Genu flexum submitit. **Ovid.** 4. **Met.** 340.
In dura submitto poplite terra. **Ovid.** 7. **Met.** 191. i. e. **Genibus** positus.
Procubuit, teneraque latus submitit in herba. **Ovid.** 3. **Met.** 23. de
Juvenca.
Oculos submittere, **Dejicere**, **Clandere**. **Ovid.** 3. **Fast.** 372.

A media cælum regione dehiscere cœpit:
 Submittere oculos cum duce turba suo.
Ocellos lassos somnus submitit. **Ovid.** 3. **Amor.** 5. 1. al. in **Fragm.**
Submittere capillum, pro **Demittere**. **Plin.** lib. 7. **Epist.** 27. **Quia** reis
 moris est submittere capillum, recisos meorum capillos, depulsi, quod
 imminebat, periculi signum fuisse.
Submittere barbam & capillum. **Seneca** in **Conf. ad Polyb.** cap. 36. **Suet.**
Jul. cap. 67. *Laisser croistre sa barbe & ses cheveux.* [Notum est, id ve-
 teres, & in luctu, & in reatu, & ubicunque gravior doloris testificandi
 causa fubatur, fecisse. **V. Kirchm.** de **Fun.** l. 2. c. 13. pro **Submitte-
 re** vero **Promittere** dixit **Suet.** in **Calig.** c. 24. **Rediit** barba, capilloque
 promisso. **Esti** nonnulla differentia est, de qua **V.** in **PROMISSUS.**
Fasces populo submittere a **Publigola** traditum. **Quintil.** lib. 3. cap. 7.
[V. Liv. Flor. Valer. Dionys. Plut. Græci vocant ὑφίημι, & κατακλίνω, &
 κατασελάω πὸς ἴσους, ut docet **Lipf.** qui ritum plenius illustrat **Elect.**
 l. 1. c. 23. **Revera** enim fasces, versos opinor, inclinabant, ita ut
 terram superior pars spectaret, cum alias sublimes ferrent, eminente
 feceri, ut in denario **M. Bruti** ap. **Oifel.** tab. 96. & **Fuly. Urfin.** videre
 licet. **Eo** respexisse videtur **Herodianus** in **Pertinæ** l. 2. c. 3. ubi negat
 ipsum principatus insignia altius attolli passum: ἔθεν τῶν βασιλικῶν συμ-
 κόλων εἰς ὑψὺν ὑψηλοῦ ἰσούς. **Quod** autem **Plutarchus** & **Valerius** docent
 etiam securibus fasces vacuefecisse **Publicolam**, id ex eo tempore per-
 petuum fuisse, ut tantum extra urbem securibus in fascibus uterentur
 magistratus, planissime docet **Dionysius** l. 5. p. 292. edit. **Lipf.** ita ut ad
 eundem ritum id trahi non debeat, quin & **Plut.** ac **Valer.** utrumque **Po-
 blicolæ** factum probe distinguunt.
Translate **Plin.** l. 7. c. 30. **Et** fasces litterarum januæ submitit is, cui se
Oriens Occidens submittere. [De animi moderatione **Pompeji**,
 qui fores **Posidonii philosophi**, honoris ipsius causa, a lictore de more
 virga percuti vetuit.
Cedere & fasces submittere alicui. **Cic.** de **clar. Or.** 22. **Cum** enim in
 maximis causis versatus esses, & cum tibi ætas nostra jam cederet, fas-
 cesque submitterer, subito in civitate, cum alia ceciderunt, tum etiam
 ea ipsa, de qua disputare ordimur, eloquentia obmutuit. **V.** plura in
V. FASCES.
Submittere in hac signif. per translationem. ut, **Submittere** animos.
Liv. 6. 34. **Adeo** ergo obnoxios submitterant animos, non infimi solum,
 sed principes etiam plebis, ut, & c. i. e. **Demiserant** animum, fracto
 animo & humili fuerant.
Animum non submittere ulli periculo, eodem modo dicitur, pro **Nullius**
 periculi metu deficere vel animo succumbere. **Brut.** & **Cafl.** 11. **Fam.** 3.
Quorum fiducia nihil est quod nos terreas; neque enim decet aut con-
 venit nobis periculo ulli submittere animum nostrum.
Cogitur & supplex animos submittere amori. **Virg.** 4. **Æn.** 414.
Submittere se, cui **Extollere** se, opponitur. **Cic.** de **Amicit.** 72. **Quam-
 obrem**, ut ii, qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia;
 sic quodam modo inferiores extollere. **Idem** pro **Planc.** 24. **Appellavi**
populum, tribubus submiti me, & supplicavi. **Hor.** 1. **Epist.** 1. 19.
Nunc in **Aristippi** furtim præcepta relabor;
Et mihi res, non me rebus submittere conor. **Legitur** in **emen-
 datis** codd. **Subjungere**. [Idem annotavit, comprobavitque **Henr.**
Steph. ad **Lamb** & **Cruquium** provocans.
Submittere se in humilitatem causam dicentium. **Liv.** 38. 52.
Submittere se in fastigium privatum. **Liv.** 27. 31. de rege **Philippo.**
Ad mensuram dicentis se submittere. **Quintil.** lib. 2. cap. 3. **De officio**
præceptoris.
Submittere fastigium. **V. FASTIGIUM.**
Submittere aliquid in oratione: cui contrarium est **Augere**. **Cic.** 3. de
Orat. 102. **Neque** id actores prius viderunt, quam ipsi poetæ, quam
 denique illi etiam, qui fecerunt modos: a quibus utrisque submittitur
 aliquid, deinde augetur, extenuatur, inflatur, variatur, distinguitur.
Idem 1. **Verr.** 48. **Ut** in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illum, qui
 est secundarum, aut tertiarum partium, cum possit aliquanto clarius
 dicere, quam ipse primarum, multum submittere, ut ille princeps
 quam maxime excellat.
Fidem non submittere tormentis, apud **Senecam** **Ep.** 36. pro **Nec** tormen-
 tis succumbere ad prodendam fidem.
Pretia submittere, **Minuere**, **Deprimere**. **Plin.** lib. 29. cap. 1.
Submittere alicui, i. e. **Subrogare** vel successorem mittere alicui: **Cic.**
 de **Provinc. Consul.** 8. **Huic** vos non submittetis? **Hunc** diutius manere
 patiemini? i. e. **An** non vultis vos, **judices**, alium huic subrogare?
V. Nonium 4. 417.
Submittere accusatorem, pro **Subornare**. **Senec.** lib. 2. de **Tranquil** vi-
 tæ. **Qui** alias de **Const.** inscribitur, vel **In sap.** non. cad. inj. cap. 9. pr.
Submittus testis, accusator, & c. **Sueton.** in **Neron.** cap. 28. **Submittus**
Consularibus viris, qui regio genere ortam pejerarent
Submittere alicui delatores. **Marcianus** in **l. Divus** D. de **jure** patrona-
 tus. **Accusatorem.** i. e. **Subjicere.** l. 1. § 13. D. **Ad** **SC.** **Turpil.**
Submittere, **Clanculum** & furtim mittere. **Sueton.** in **Cæsare**, cap. 43.
Submittis nonnunquam lictoribus atque militibus. **Cic.** 3. **Verr.** 105.
Itæ, tametli singulari est audacia, tamen ad pupillæ matrem submitte-
 bat. **Idem** 5. **Verr.** 69. **Submittebat** iste **Timarchidem**, qui moneret
 eos, si saperent, ut transigerent.
Submittere, pro **Auxilium** vel subsidium mittere, quod & additur sæ-
 pius: **Cæf.** 4. **Bell. Gall.** 26. **Et** quos laborantes confpexerat, iis subsidia
 submittebat. [Idem 5. 58. plenius, **Submittit** cohortes equitibus
 subsidio. **Idem** absolute 5. 15. **Cohortibus** pluribus submittis. **Sic** 7. 21.
 & sexcentis locis alii, ubi præpositionis vis eadem, ac in **Securro**,
Sublevo, **Subvenio**.
Fetum submittere matribus. **Supponere**, **subdere**, sive alendum præ-
 bere. **Columel.** lib. 7. cap. 4. **Singuli** agni binis nutritibus submittantur.
 Quod & **Subjicere** & **Subrumare** dicunt.
Prata submittere in fœnum. **Columel.** l. 11. cap. 2. **Cato** **R. R.** cap. 8.
Pratum si irriguum habebis, fœnum non deficiet, si non erit, fœnum,
 ne fœnum deficiat, submitto. [Alioqui enim talibus pratibus pro pascuis
 utebantur, quod **Columella** l. c. inquit, ubi de his, quæ mense **Jan.**
Febr. & **Mart.** villico faciendæ sunt. q. V. & **conf.** l. 2. c. 11. ubi de
Viciæ depaustione agit. **Submittere** igitur **prata** **Rei Rusticæ** auctoribus
 nihil aliud significat, quam **Ad** fœni proventum curata relinquere. **Si-**
 militer eodem verbo & de aliis, quæ ad incrementum aluntur, frequen-

tius utitur Columella, ut jam Beroaldus adnotavit. V. & q. hic seq. Ceterum aliter eadem phrasim apud Senec. occurrit in Oedipo v. 845.

Latus Citharon pabulo semper novo Æstiva nostro prata submittit gregi. Suppeditat exp. Farnab. Malim producit, fundit. Quomodo id verbi sæpissime usurpat Lucretius, ut in Proœmio Itamit:

— tibi suaves dædala tellus Summittit flores. Nec alio pertinet illud Val. Flacc. l. 3. v. 528. Ipsa, citatarum Tellus pede pulsa fororum, Perfonat & teneris submittit gramina plantis.

Progeniem submittere vel Pampinum vitis. i. e. Non refecare, sed finire ut crescat, & uvas progeneret. Columel. lib. 3. cap. 6. Idem lib. 4. cap. 27. Dispicere, quibus locis in annum debeat materias submittere. Ubi de vitis putatione.

Sarmentum submittere in materiam. Columel. lib. 4. cap. 6. Idem lib. 3. cap. 10. Ideo in refecem submitti, ut progenerare possit.

Taurus submittere. Virg. 1. Ecl. 46. Pascite, ut ante, boves, pueri, submittite tauros. Qui locus duplicem habet interpretationem. Aut enim ad arationem refertur: bovis enim arabant Romani: tunc sensus erit, Submittite, subaudi, Jugo ad arandum: h. e. Domate & subjugate tauros, id est validiores juvenecos. Vel ad sobolis propagationem pertinet: nam Submittere est, Propaganda sobolis gratia educare atque alere. Ad quem modum lib. 3. Georg. 73. de Pullis equinis dixit:

Tu modo, quos in spem statuis submittere gentis &c. V. exemplum proxime sequens. Vitulos submittere habendo pecori, Admissarios facere, inquit Servius. Vitulos non castrare, sed alere, ut tandem tauri sint, soboli procreandæ idonei. Virg. 3. Georg. 159.

Et quos, aut pecori malint submittere habendo, Aut aris servare sacris, aut scindere terram, &c. [Servius videtur de maribus duntaxat admissuræ destinatis exponere. Sed sine dubio de utriusque sexus sobole intelligendum, quam gregi simpliciter destinabant, cum alias utrumque genus, vel ad faginam castarent, vel priusquam omnino adoleverent, venderent villici. Sic passim R. R. auctores loquuntur. V. Columell. l. 7. c. 9. a pr. de Porcellis. Miror Nonium 4. 417. qui Submittere tauros, Demittere exponit, nisi forte Demittere, vel potius Admittere, legendum. Nam de admissura, sive initu animalium id verbum quoque usurpasse veteres notum satis est. V. Ulit. ad Nemesian v. 114. De feminis tamen aptius, quam de maribus dici non temere Barth. condidit: quas eleganter Horatius etiam Subfidere dixit Epod. 16. v. 31.

— juvet ut tigres subfidere cervis.

Sic & Jcti usurpant, ita tamen, ut cum v. Supplere ac Substituere fere jungant. Ulpian. in l. Vetus fuit quæstio. in fine. D. de usufructu. Plane si gregis vel armenti sit usufructus legatus: debet ex natis gregem supplere, id est in locum capitum defunctorum vel inutilium alia submittere: ut post substituta fiant propria fructuarii. & q. f.

SUBMISSUS, vel SUMMISSUS, a, um. Partic. [περὶ λαοσφύδου] Liv. 1. 4. Lupam sitientem ex montibus, qui circa fuit, ad puerilem vagitum cursum flexisse: eam submittas infantibus adeo mitem præbuisse mammæ, &c. [Poffet & Submittis legi, ut Fetus matribus submitti dicuntur.

Suberat altera, inferior, summissa fastigio planities. Liv. 27. 18.

Submittus Adj. ad animum translatum, fere in vitio ponitur, de animo fracto, abjecto, & humili. Sic Submittus & abjectus, cui contrarium Effrensus. Cic. 1. Off. 124. Privatam autem oportet æquo & pari cum civibus jure vivere, neque submitsum & abjectum, neque se effrentem. Submitsum dicendi genus Concitato opponitur. Quintil. lib. 11. cap. 1. Submitta oratione loqui de pace, atque altercari cum Vatirio incipit. Caf. 3. Bell. Civil. 19. i. e. Voce submitta; Nam antea dixerat Magna voce. Cic. pro Flac. 66. Submitta voce agam, tantum ut judices audiant. Sono submitto dicere aliquid. Tibull. lib. 3. 1. 22. Submitta vox & lenis. Quintil. lib. 11. cap. 3. p. 1012. Burm. Voce submitta precari. Martial. 8. 75.

Submitta prata. Varr. 1. de R. R. cap. 49. V. supra in ipso verbo. Submitsum Subst. ut Submitsum & molle aliquid facere. Cic. 4. Tusc. 64. Nam videndum est in utrisque, ne quid humile, submitsum, molle, effeminatum, fractum, abjectumque faciamus.

Submitsum & populare. Cic. 1. Att. 20. pr. Et is, de quo scribis, nihil habet amplum, nihil excelsum, nihil non submitsum atque populare. Compar. Summissiorem aliis ædem Honoris & Virtutis C. Marius fecit, ne si forte officeret auspiciis publicis, ægures eam demoliri cogerent. Verba sunt Festi. Liv. 44. 9. Stantibus primis, secundis submittioribus, tertiis magis & quartis, postremis etiam genu nixis. Loquitur de testudine militari, qua de V. f. l.

Translate Hirt. de Bell. Gall. 8. 31. Non enim dubitabat, quin recenti calamitate submittiores essent futuræ: Data vero spatio ac tempore, eodem instante Dumnaco, possent concitari.

SUBMISSUS, Adv. [ὕψιστος] Gl. L. G. Cic. pro Planc. 12. Meum beneficium potius ad eum detuli, qui a me contenderat, quam ad eum, qui mihi non nimis submitte supplicarat.

Submitte dicere. Cic. 2. de Orat. 215. Quare, qui aut breviter, aut submitte dicunt, docere judicem possunt, commovere non possunt, in quo sunt omnia.

Loqui submitte. Quintil. lib. 6. cap. 5. Aspere an leniter, an etiam submitte loqui expedit.

Submitte se gerere. Cic. 1. Off. 90. Ut quanto superiores simus, tanto nos geramus submittius.

SUBMISSIM, Adv. Idem quod Submitte. Suet. in August. cap. 74. Nam & ad communionem sermionis tacentes, etiam (al. Vel) submittim fabulantes provocabat. [Vereor tamen ut hoc Adverbium Romanæ civitatis jus tueri possit. Neque enim vero dubito, quin ap. Sueton. vel jam submittim fabulantes legendum sit. Submitto vel summissio & summissus veteribus usitata fuisse, testis est Festus. Est autem Summissus Supinum contractum a v. Submitio. Nam a Mutio fit Mutium, & contr. Mutium vel Mussum, ut a Careo Cassum, more veterum permutatis litteris, quomodo & frequentativum Mussio pro Mutio formatum fuit. Quin forte Præteritum quoque habuit Mussi, pro Mutivi, ut Haurio, hausi, unde Haurium, pro Haurivi. Eadem varietas apud Gell. 17. 8. Hinc formatur ἀναλόγως adv.

Submittim, q. d. Submitfando. V. Voff. de Anal. l. 4. c. 20. extr. & f. l. MUTIO, MUSSO, atque inde Derivata.

SUBMISSIO, õnis, f. [ὑποβολή, Gl. G. L.] Ipse submittendi actus. Contentio & Submitio vocis, contraria. Cic. 1. Off. 146. Ex locutione, ex reticentia, ex contentione vocis, ex submissione, ex ceteris similibus facile judicabimus, quid eorum apte fiat.

Elatio & Submitio, contraria. Cic. in Topic. 71. Parium autem comparatio nec elationem habet, nec submissionem: est enim æqualis. Submitio orationis. Cic. in Orat. 85. Itemque si quæ verborum iterationes contentionem aliquam & clamorem requirent, erunt ab hac submissione orationis alienæ.

SUBMISSOR, õris, m. [ὑποβολός, Gl. G. L.] Jct. in Dig. [Ex verbis opinor §. 5. l. 70. de Usufr. male intellectis. V. l.

SUBMISSORIUS, a, um. Adj. Senec. Controv. 32. Verbis non submitforiis. al. Submitforibus rectius.

SUBMÖLESTUS, a, um. Adj. [ὑποδυσφορῶς] Paulum molestus. Cic. 16. Att. 4. Illud est mihi submolestum, quod parum Brutus properate videtur.

SUBMÖLESTE, Adv. [ὑποδυσφορῶς] Cic. 5. Att. 21. Te in Epirum saluum venisse, & ut scribis, ex sententia navigasse, vehementer gaudeo: non esse Romæ meo tempore pernecessario, submolesto fero.

SUBMÖNEO, vel SUMMONEO, ui, itum, [ὑποναμιμίω] Ære. Latenter, sive ut ait Donatus, Leviter monere. Ter. Eun. 3. 5. 22. Submonuit me Parmeno ibi servus, quod ego arripui. Plin. 1. Epist. 2. Quoties paulum itinere decedere non intemptivis amœnitatibus submonebamur.

SUBMÖSUS, a, um. Adj. [ὑποδυσκόλῳ] Utcunque morosum significat. Cic. 2. de Orat. 279. Me quidem, hercule, valde illa movent stomachosa, & quasi submorosa ridicula: non quum a moroso dicuntur: tunc enim non sal, sed natura ridetur.

SUBMÖVRO, vel SUMMÖVRO, õvi, õtum, [ὑποκίνω, Gl. L. G. & G. L. κινῶ, L. G.] Ære. Clam sive subto, vel longe Amovere. Liv. 3. 48. I, inquit, licitor, submove turbam, & da viam domino adprehendum mancipium. Cic. pro Flacc. 15. Quæ scisceret plebs, aut quæ populus juberet, submota concione, distributis partibus, &c. Instantes submovere, Repellere resistentes. Ovid. 12. Met. 231.

Longe submotos arcet arena. Virg. 6. Æn. 316. Patria submotus, Relegatus. Ovid. 4. de Pont. 16. 47. Populum submovere oppolita fera, Arcere. Ovid. 3. Amor. 14. 10. Pudor submotus, Amotus, expulsus. Hor. Epod. 11. 27. Submõstes, pro Submõstis per syncopen. Hor. 1. Serm. 9. 47. — dispeream ni

Submõstes omnes. Submovere, sine nomine adjecto, ut tamen subaudiatur Turbam: pro eo quod dicimus faire place, comme font les bœdœux, & sergens avec leurs verges. Liv. 28. 27. In prætorio tetenderunt Albius & Atrius, classicum apud eos cecinit: signum ab iis petatum est: sederunt in tribunali proconsulis Scipionis: licitor apparuit: submovente eo inceserunt: fasces & secures prælatæ sunt. In emendatis codd. Submoto inceserunt. Sed V. Liv. 8. 33. & Submovetur Imperf. infra.

Insidias submovere. Propert. lib. 1. 20. 30. Tabes submota est capiti. Demptum est e calvaria cerebrum corruptum. Lucan. lib. 8. 689. Submoveri maleficio magnitudine pœnæ. Cic. pro Rosc. Amer. 70. Ut quos natura ipsa retinere in officio non potuisset, ii magnitudine pœnæ maleficio submoverentur.

Submovere, Separare. Plin. lib. 3. cap. 19. Germaniam ab Italia submovent. Submovere aliquos in extremam aciem. V. ACIES.

Arcere & submovere. Plin. in Paneg. 55. Submovere aliquem a negotiatione. Columel. lib. 1. 7. A Proconsulatu Plin. 2. Epist. 12. Ab hasta. Liv. 39. 44. extr. Submovetur, Imperfonale: Seneca de Provident. Quid ergo? felix L. Sulla, quod ei, descendenti in forum, gladio submovetur? i. e. Quoc gladio dispellitur turba, ne viam ejus impediat.

SUBMÖTOR, õris, m. Liv. 45. 29. Submotor aditus, præco, accensus infueta omnia oculis auriusque. SUBMÖTRUS, õs, m. Plin. 8. 4. Apis incedit submotu licitorum. [Submoto Livius loco in SUBMOVRO allato. conf. eund. l. 25. c. 3. sub fia SUBMUSSO, SUBMUSSUS. V. SUMMUSSO, SUMMUSSUS.

SUBMÛTO, V. SUMMUTO. SUBNASCOB, õris, natus sum, [ὑποφύομαι] nasci. Ultra & post jar nata nasci, succrescere. Plin. lib. 11. cap. 23. Atque ita subnasci su generis plumas. Idem lib. 5. cap. 1. Fructibus omnium generum sponte ita subnascentibus, ut nunquam fatietas voluptatibus deficit. Idem lib. 12. cap. 3. Malus Assyria omnibus horis pomifera est, aliis cadentibus, alii maturefcentibus, aliis vero subnascentibus.

SUBNÄRO, Ære. Sil lib. 14. 483. — pars subnatat unda Membrorum, pars exstat aquis.

SUBNECTO, xui, xum, [ὑποδέω] Ære. Nectere sub re aliqua. Virg. 1. Æn. 496. Aurea subnectens exertæ cingula mammæ. Idem 10. Æn. 138. — fufos cervix cui lactea crines

Aceipit, & molli subnectit circulus auro. Et 5. Æn. 313. Plin. lib. 28. cap. 2. Duabus litteris Græcis P & A chartam incriptam, cum cumligatam lino, subnectebat collo. Subnectere, Subtexere, Subjungere. Plin. lib. 24. cap. 24. His subnectemus ea, quæ Græci communicatione nominum in ambiguo fecere anne arborum essent. Aliud exemplar habet Subtexemus. Quintil. lib. 3. cap. 3. His adjecerunt quidam sextam partem, ita ut inventior judicium subnecterent.

SUBNEXUS, a, um. Partic. ut, Comam subnexus. Stat. 5. Silv. 3. 111. SUBNËGO, [ὑπαρῖμαι] Ære. Aliquantulum negare. Cic. 7. Fam. 10. Verum tamen, quod præfenti tibi prope subnegarem, id absenti debet non potui.

SUBNERVO, Ære. Nervos incidere. Tertull. adv. Jud. cap. 10. Et Apu Apol. p. 327. Elmenh.

SUBNIGER, gra, grum. [ὑπομέλαι] Aliquantulum nigrum. Plaut. Mer. 3. 4. 55. Subnigris oculis, oblongis malis. Varr. 2. de R. R. cap. Subnigris labris pecudes. V. SUBLIVIDUS.

SUBNIXOR, ēris, nixus sum, [*ὑποβίβωμι*] nīti. Idem quod Niti, nihil enim videtur minuere compositio.
SUBNIXUS, a, um. Partic. [*ὑποβίβως*, Gl. G. L.] Plaut. Perf. 2. §. 6.
 Subnixis alis me inferam, atque amicibor gloriose. Sic Cic. in Somn. Scip. 15. E quibus duos maxime inter se diversos, & cæli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos, obriguisse pruina vides. Idem 1. de Orat. 246.
 Solio subnixā refedit. Virg. 1. Æn. 510.
 Subnixus & fidens innocentiae animus. Liv. 4. 42.
 Barba subnixā rutilis capillis. h. e. Subjecta. Ovid. 6. Met. 715. al.
 Submissa. V. Heinf. ad l.
 Matrimonium liberis subnixum. Ulp. in l. 1. §. ult. D. de lib. exhib.
 Privilegio subnixus. Aurel. Arcad. in l. 1. sub fin. D. de off. præfecti prætorio.
 Subnixus victoria. Liv. 25. 41.
SUBNOTO, [*ὑποσημαίνω*] āre. Clam denotare. Martial. lib. 1. 28.
 Et non sobria verba subnotasti. h. e. Notasti & memoriæ mandasti verba, quæ ego potus & ebrius dixi. Idem lib. 6. 82.
 Quidam me modo, Ruffe, diligenter inspectum, velut emptor aut lanista, quum vultu digitoque subnotasset, Tunc es, tunc ait, ille Martialis? Subnotasset, i. e. Diligenter considerasset, & inspexisset.
 Subnotare libellos, i. e. Subscribere, confirmare. Plin. 1. Epist. 10. ad Arrium, Sedeo pro tribunali, subnoto libellos, conficio tabulas.
SUBNOTATIO, ōnis. f. [*ὑποσημαίνω*, Gl. G. L.]
SUBNUBA, æ. f. Ovid. Epist. 6. 153. al. Succuba. V. Heinf.
SUBNUBILUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Paulum nubilus, Subobscurus. Ovid. Rem. Amor. 599.
 Limes erat tenuis, longa subnubilus umbra. Caf. 3. Bell. Bell. Civil. 54. Et quinque intermissis diebus, alteram noctem subnubilam nactus, extructis omnibus caltrorum portis, & ad impediendum objectis, tertia inita vigilia, silentio exercitum educit.
SUBO, [*ὑποβίβωμι*, Gl. L. G. & G. L.] āre. Subare dicuntur fues, quum libidine pruriunt; ut equæ, equire. Plin. lib. 10. cap. 62. Verres subantis audita voce, nisi admittatur, cibum non capit.
 Subare etiam de mulieribus dicitur, cum libidine flagrantem marem appetunt. Festus, Suillum genus inuisum Veneri prodiderunt poetæ, ob interfectum ab apro Adonim, quem dea illa diligebat. Quidam autem quod immundissimi sint ex omni mansueti pecore, & ardentissimæ libidinis, ita ut opprobrium inde mulieribus tractum sit, cum subare & subire dicuntur. Surire Scalig. Utitur hoc verbo Hor. Epod. 12. 11.
 — jamque subando
 Tenta, cubilia, tectaque rumpit.
UBATIO, ōnis. f. [*ὑποβίβωμι*] Plin. lib. 8. cap. 51. Implentur uno coitu, qui & geminatur propter facilitatem abortiendi. Remedium ne prima subatione, neve ante flaccidas aures coitus fiat. De subibus.
UBOBSCÆNUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Cic. in Orat. 88. Illud admonemus tamen, ridiculo sic ulurum Oratorem, ut nec nimis frequentem, ne scurrile sit: nec subobscæno, ne mimicum.
UBOBSCURUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Aliquantum obscurus. Cic. de Clar. Orat. 29. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri.
UBODIOSUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Aliquantum odiosum. Cic. 1. Att. 4. Non mihi grave duxi scribere ad te de illius querimoniis, quum eas audire (quod erat subodiosum) leve putassem.
UBOFFENDO, di, sum, [*ὑποβίβωμι*] ēre. Aliquantum offendere. Cic. 2. Q. frat. 5. Nam apud perditissimam illam infamem faciem populi, propter Milonem suboffendit: & boni multa ab eo desiderant, multa reprehendunt.
UBOLBO, ui, itum, [*ὑποβίβωμι*] ēre. quasi Quod olet, seu odorem sentire. Plaut. Pseud. 3. 2. 102.
 Corruptur jam cœna: BA. hem subolet: sis vide. [Edit. Gronov. Subolem sis vide! ut ad seq. referatur.
 Subolere, per translationem, Præsentificare, subdubitare. Plaut. Caf. 2. 3. 48.
 Tu te ecastor tibi, homo, malam rem quæris, ST subolet, sentio. Cum Dativo. Ter. Phorm. 3. 1. 10. Nunquid patri subolet?
 Itidem Plaut. (Trin. 3. 1. 14.)
 Propemodum quid illic festinet sentio, & subolet mihi.
 Ut agro evortat Lesbianicum, quando evortit ædibus. H. St.
UBOLESCO, [*ὑποβίβωμι*] ēre. Succrescere. Liv. 29. 3. Illis Romanam plebem, illis Latium juventutem præbuisse, majorem semper, frequentioreque, pro tot cæsis exercitiis, subolescentem.
UBOLES, [*ὑποβίβωμι*, *ὑποβίβωμι*, Gl. L. G.] pro Soboles antique. V. SOBOLIS.
UBORIOR, iris vel ēris, ortus sum, [*ὑποβίβωμι*] Iri. Idem quod Ori. Lucret. lib. 1. 1015.
 Ex infinito suboriri copia posset. Plin. lib. 2. cap. 93. Metallorum opulenta, tam varia, tam dives, tam fecunda, tot sæculis suborients.
UBORTUS, ūs. m. verbale, a verbo Suborior, quod est, In alterius locum orior. Lucret. lib. 5. 302.
 — stellisque putandum
 Ex alio, atque alio lucem jactare subortu.
UBORNO, [*ὑποβίβωμι*] āre. Aliquantulum ornare, h. e. Honorare, si ve Laudare. Cic. 10. Fam. 23. Tu, Cicero, quod adhuc fecisti idem præsta, ut vigilantem, nervoseque nos, qui stamus in acie, subornes. [i. e. Instruas, fubeles, adjuves. Sic
 Apulejana pecunia Brutum subornastis. Idem 13. Philipp. 32.
 Subornare aliquem, [*ὑποβίβωμι*] Latenter seducere, [vel potius Subjicere, Submittere.] Plaut. Milit. Perioch. 1. 14.
 — mox ei dominus ædium
 Suam clientam, sollicitandum ad militem,
 Subornat. Gell. In caput meum subornavit. Cic. pro Dejot. 17.
 Hac suspicione sum percussus. medicum indicem subornabit, finget videlicet aliquod crimen veneni. Idem pro Rosc. Com. 51. Falsum subornavit testem Roscius Cluvium, cur tam fero? Idem pro Cæcin. 71. Et fictus testis subornari solet, & imponi falsæ tabulæ.
 Confessus es, a te accusatores esse instructos & subornatos. Cic. in Vatin. 3.

Subornatus criminibus. i. e. Clam instructus criminandi materia. Liv. 18. 43. pr. Itaque, ad invidiam ei faciendam, legatos Ambracienses subornatos criminibus in Senatum introduxit.
 Subornare, pro, In speciem aliquam vestire Senec. lib. 3. de B. nef. 18. Quo te penulati isti, in militem, & quidem non vulgarem cultum subornati? quo, inquam, te isti effertunt?
SUBORNATUS, a, um. Partic. [*ὑποβίβωμι*, *ὑποβίβωμι*, Gl. L. G.] ut Subornatus testis, *ὑποβίβωμι*, Gloss. Græcolat.
SUBORNATOR, ōris. m. Ammian. 15. 8. Subornatore & conficio Præfecto. Lamprid. Commod. 19. Servorum subornatores.
SUBORNATIO, ōnis. f. [*ὑποβίβωμι*] Digest.
SUBORTUS, V. SUBORIOR.
SUBPALLIDUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Aliquantulum pallidus. Celf. lib. 5. 28. 13. de meliceria, Alterum est minus super corpus eminens, durum, latum, subviride, subpallidum, magis exulceratum.
SUPPAR, V. SUPPAR.
SUPPATEO, ēre. Apul. Met. 7. p. 204. Elmenh. Immitto me campis subpatientibus.
SUPPINGUIS, e. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Aliquantulum pingue. Celf. lib. 10. cap. 4. Pejus est, quod densam cutem, & subpinguem, & ex toto glabram fecit.
SURPUDET, V. SUPPUDET.
SURRADO, [*ὑποβίβωμι*, Gl. G. L.] ēre. Cato de R. R. cap. 50. In vinea ficos subradito alte. Ammian. 28. 2. Subradens barbaros fines ultra flumen.
SURRANCIDUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Rancidulum, Quod aliquantum rancidum est. Cic. in Pison. 67. Extructa mensa, non concylliis, aut picibus, sed multa carne subrancida.
SURBRAUCUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Utcunque raucum. Cic. de Clar. Orat. 141. Omnique motus cum verbis sententiisque consentiens, vox permanens, verum subrauca natura.
SURRECITO, āre. *ὑποβίβωμι*, Gloss. Græcolat.
SURRECTUS, V. SUBRIGO.
SURREFACTUS, a, um. Partic. Aliquantulum refectus. Patere. lib. 2. 123. Surrefectus primo conspectu alloquioque carissimi sibi spiritus. De Cæsare Augusto moribundo loquitur.
SURREMIGO, [*ὑποβίβωμι*] āre. Subtus remigare. Plin. lib. 9. cap. 20. Ceteris subremigans brachiis, media cauda ut gubernaculo se regit. Virg. 10. Æn. 227.
 — dextra puppim tenet, ipsaque dorso
 Eminent, ac læva tacitis subremigat undis. i. e. Subnatat, ut ait Servius.
SURREPO, vel **SURREPO**, pfi, ptum, [*ὑποβίβωμι*, *ὑποβίβωμι*] ēre. Latenter repere. Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & puberem Apollinem, subrepenti lacertæ cominus sagitta insidiantem.
 Subrepunt clatris animalia. Columel. lib. 9. cap. 1.
 Jam subrepat iners ætas, i. e. Senectus tacite advenit. Tibul. 1. 1. 71.
 Pestis subrepens in imos artus. Catul. de Lesbia, 74. 21.
 Horror tacitus subrepsit fratribus. Stat. 11. Theb. 476.
 Subrepere se alicui, Furtim siue clam recedere. Plaut. Mil. 2. 3. 62.
 Hic obstitam, ne imprudenti hac se surrepsit mihi. [Verum errat vehementer Stephanus, qui *Surrepsit* a v. *Surrepo* deducit, cum sit Præteritum Subjunctivi modi Syncopatum a *surrepsio* q. V. Legendum autem *Hinc* pro *Huc*.
 Subrepere sub tabulas. Cic. pro Sext. 126. Is, quum quotidie gladiatores spectaret: nunquam est conspectus, quum veniret, emergebat subito, quum sub tabulas subreperat.
 Subrepsit hæc appellatio paulatim. Plin. lib. 21. cap. 2.
 Subrepat animo iudicis insinuatō, i. e. In animum demittitur. Quintil. lib. 4. cap. 1. Idem 4. 5. Ita subreperit animo iudicis.
 Subrepsit illi oblivio. Plin. lib. 8. cap. 22.
SURREPTITO, āre. frequent. Cato apud Gell. 10. 13. In cubiculum subreptitavit e convivio. Al. Surrectitavit.
SURREPTITIUS, V. SURRIPIO.
SURREPTULA, æ. f. *ὑποβίβωμι*, Gloss. Græcolat.
SURREPTUS, is, isum, [*ὑποβίβωμι*, *ὑποβίβωμι*, Gl. G. L.] ēre. Latenter vel aliquantum ridere, vel Risus signa ostendere. Virg. 1. Æn. 258.
 Olli subridens hominum fator atque deorum. Cic. pro Rosc. Com. 22. Qua de causa? subridet Saturius veterator, ut sibi videatur.
 Subrisi modice lenique nutu. Martial. lib. 6. 82.
 Limis subrisit ocellis. Ovid. 3. Amor. 1. 33.
 Subrisit crudele pater. Claud. 2. in Eutrop. 108.
 Ira mista subridens. Virg. 10. Æn. 742.
SURREPTICULUS, a, um. Adj. Augustin.
SURREPTICULUS, Adv. [*ὑποβίβωμι*] Cic. 2. de Orat. 249. Quid hoc Nævio ignavus? severe Scipio. At in male olentem, Video me a te circumveniri, subridicule Philippus. [Scribendum Navio. Et quæ sequuntur vitio non carent. An scriptis Tullius, Video a te hircum venire? vel Me a te hircum venire? ut jocus sit, vel in ambigua vocis significatione, vel ex immutato vocabulo. V. HIRCUS.
SURRIGO, rexi, rectum, [*ὑποβίβωμι*, Gl. L. G. & G. L. *ὑποβίβωμι*, ἀναβιβάζω, ἀνορθώ, L. G.] ēre. Idem quod Paulatim arrigere, & in altum levare. Virgil. 4. Æn. 183.
 Tot linguæ, totidem ora sonant, tot subrigit aures. Plin. lib. 9. cap. 29. Supinus in summa æquorum pervenit, ita fe paulatim subrigens, ut emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile naviget. Idem lib. 36. cap. 9. Opus id fecisse dicuntur xx. m. hominum. Ipse rex quum subrecturus esset, vereteratque ne machinæ ponderi non sufficerent, &c. Columel. lib. 7. cap. 3.
 Caput subrigens. Sen. Herc. fur. 6. Scribitur & Surriigo.
SURRECTUS, a, um. Partic. [*ὑποβίβωμι*] ut, Cuspis subrecta. Sil. lib. 10. 253. Liv. 7. 10. Romanus, mucrone subrecto, quum scuto scutum imum percussisset. Al. Surrecto.
SURRECTIO, ōnis. f. Cæl. Aurel. Acut. 3. 2. Subrectio inflexibilis.
SURRIGUUS, a, um. Adj. [*ὑποβίβωμι*] Idem quod Irriguus. Plin. lib. 17. cap. 8. In crasso, aut humido, aut subriguo, a messe ad brumam.
SURRINGO, ēre. Cic. 4. Att. 5. extr. Erimus uberior, si & ille libenter accipiet, & hi subringentur, qui villam me moleste ferunt habere.
SURRIPIO, **SURREPTIO**, **SURREPTITIUS**, V. SURRIPIO, &c.
SURRIGO, vel **SURRIGO**, [*ὑποβίβωμι*, Gl. G. L.] āre. Substituere.
 Auctor

Auctor de Viris Illust. cap. 15. Quia in locum Tricipitini collegæ Confulem non subrogaverat.
 Subrogare collegam Consul dicebatur, qui alterum in demortui collegæ locum, rogatione ad populum lata, sufficiebat. Cic. ad Brut. 5. Liv. lib. 2. 7. Quia nec collegam subrogaverat in locum Bruti. Idem 9. M. Cornelium Maluginensem collegam subrogavit.
 Subrogatur lex. V. ABRROGO.
 SUBROGATUS, a, um. Partic. [ὑποκατάστατος, Gl. G. L.] Val. Max. 6. 3. 2. Id egerant ut magistratibus non subrogatis, communis libertas in dubium vocaretur.
 SUBROGATIO, ōnis. f. Substitutio: ἀντιστοιχία, Gloss. Vet. Latinogræc.
 SUBROSTRANUS, V. dict. seq.
 SUBROSTRARIUS, a, um. Adj. Cic. 8. Fam. 1. Te a. d. 1x. Calend. Jun. subrostrarii. (quod illorum capiti sit) dissipant perisse. Ubi interpres, Subrostrarii, qui erant infra Senatores, hoc est qui sub rostris sedebant. Vetus tamen exemplar habet Subrostrani. Porro sic alii Subrostrarii, i. e. Qui sub rostris sedent novarum rerum captatores. Nam a Rostris omnia Romæ dicebantur. Subrostrarii ea forma dici arbitrantur, quasi Subbasilicanos, circumforaneos: non ex dignitatis gradu, ut voluit interpres. [Vel potius Subrostrani, quæ verior lectio est. Videntur dicti a statione in foro Romano, quæ Subrostris dicebatur, ubi otiosi versabantur Quirites. Sic Sub novis, Sub veteribus. V. SUB.]
 SUBRUBRO, ui, [ὑπερρῥαίνωμαι] ēre. Aliquantum rubere. Ovid. 2. de Arte Am. 316.
 Plenaque purpureo subrubet uva mero.
 Cælum subrubet. Ovid. 2. Amor. 5. 36.
 SUBRUBICUNDUS, a, um. Adj. [ὑπερρῥίσιος] Aliquantulum rubicundus. Plin. lib. 25. cap. 13. Herba est trixaginis specie & mollitia, cauliculis subrubicundis. Sic apud Cels. lib. 8. cap. 12.
 SUBRUFUS, a, um. Adj. [ὑπόσπυρρος] Aliquantum rufus. Plin. lib. 37. cap. 10. Indica gentium suarum habet nomen, subrufo colore, in atritu sudorem purpureum emanat. Idem lib. 21. cap. 7. Rhizotomos subrufa.
 Subrufus aliquantum, crispus, cincinnatus. Plaut. Capt. 3. 4. 116.
 SUBRUMPO, ūpi, uptum, ēre. Arnob. 2. Aliorum subrumpant & labefaciant scita.
 SUBRUPTUS, a, um. Partic. Hirt. Bell. Afr. cap. 50. Crebris locis spelunca in modum subruptis. al. Subrutis.
 SUBRUMUS, i. m. [ὑπορῥύσιος] Agnus qui adhuc sub ruma, i. e. mamma est. Varr. 2. de R. R. cap. 1. Et, si parum habet lactis mater, ut subiciat sub alterius mammam, qui appellantur subrumi, id est, sub mamma: antiquo enim vocabulo mamma rumis, ut opinor. Ibid. cap. 11. Mammæ enim rumis, sive rumæ, ut ante dicebant, a rumi: & inde dicuntur subrumi agni: lactentes, a lacte. V. not. Scalig. & F. Urfin.
 SUBRUMOR, [ὑπορῥύσιος] āri. dicuntur Hædi, quum ad mammam admoventur, quia ea rumis vocatur, vel quia rumine trahunt lac fugentes, inquit Festus. Columel. lib. 7. cap. 43. Diligenti cura fervandum est, ut & suis quotidie matribus & alienis non amancibus agni subrumetur. Idem lib. 12. cap. 37. Nec minus interesse pastoribus fructum cogentibus, aut fetus ovium aliarumve pecudum subrumantibus.
 SUBRUNCATOR, ōris. m. sic Deus invocatus est a Flamine Cereali, uti notat Servius in Virg. 1. Æn.
 SUBRUNCIVI, m. pl. Limites ita nominantur ab Hygeno p. 152. Gæf. Limites linearum mensuræ tantum determinandæ causâ sunt constituti: & si finitimi interveniunt: latitudinem secundum legem Mamiliam acceperunt. In Italia itineri publico serviunt sub appellatione subruncivorum. Habent latitudinem pedum octonum. Hos conditores coloniarum, fructus asportandi causâ, publicaverunt.
 SUBRUO, ui, ūtum, [ὑπορῥύσιος, Gl. L. G. & G. L.] ēre. Destruere, subvertere. Cæf. 2. Bell. Gall. 6. Murusque defensoribus nudatus est, testudine facta portis succedunt, murumque subruunt.
 Ovid. Subruere est arces & stantia mœnia virtus. H. St. Exstant 3. Trist. 11. 23.
 Dies ventura subruet arces mundi. Propert. lib. 3. 5. 31.
 Muneribus subruit reges, auro proditoribus dato. Hor. 3. Carm. 16. 14.
 Subruor. Lucret. lib. 4. 864.
 — & omnis
 Subruitur natura, &c. Male in Gloss. L. G. Subruo.
 SUBRUTUS, a, um. Partic. [καταρῥύσιος] ut, Castra subruta ferro. Propert. lib. 3. 9. 55. Liv. 21. 11. Subruta cuniculo mœnia.
 Vestigia subruta limo fallaci, Eversa, & subtereuntia. Fallaci, id est qui creditis sibi gressus decipiebat, & nutare faciebat. Stat. 9. Theb. 475.
 SUBRUSTICUS, a, um. Adj. [ὑπορῥύσιος] Aliquantum rusticus. Cic. de Clar. Orat. 259. Tum etiam ipso sono, quasi subrustico, proferebatur atque imitabatur antiquitatem. Ibid. Cotta, quia se valde dilatandis litteris a similitudine Græcæ locutionis abstraxerat, sonabatque contrarium Carulo, subagreste quiddam, planeque subrusticum. Idem in Orat. 161. Quod jam subrusticum videtur, olim autem politius.
 SUBRUTILUS, a, um. Adj. [ὑπορῥύσιος] Parum rutilus. Plin. lib. 10. cap. 33. Mærops pallido intus colore pennarum, superne cyaneo, priori subrutilo. Idem lib. 12. cap. 14. Alii lentisco similem subrutilo folio arborem turis prodidere. Idem lib. 10. cap. 3. Media magnitudine, colore subrutilo, rarum conspectu.
 SUBSALSUS, a, um. Adj. [ὑπορῥύσιος] Aliquantum falsum significat. Plin. lib. 12. cap. 29. Subfalsa gustanti herba.
 SUBSANNŌ, [ὑποσάσιος] āre. activ. Idem significat quod Irridere. Nam Sanna, ut suo loco apparet, Irrisionem significat, quæ & Subfannatio dicitur. ὑποσάσιος verbum frequens apud sacrarum litterarum interpretem. V. SANNA.
 SUBSANNATOR, ōris. m. [ὑποσάσιος] Gloss. Latinogræc. V. dict. eand.
 SUBSARCIO, [ὑποσάσιος, Gl. G. L.] īre.
 SUBSCINDO, ēre. Columel.
 SUBSCRIBO, pſi, ptum, [ὑπογράφω, Gl. G. L.] ēre. Subnotare, subsignare. Suet. in August. cap. 27. Pinarium equitem Romanum, quum concionante se, admittis turba paganorum, apud milites subscribere quædam animadvertisset, curiosum & speculatorem ratus, coram confodi imperavit.
 Numerus aratorum quotannis apud magistratus subscribitur. Cic. 5. Verr. 120.

Audita subscribere. Quintil. lib. 12. cap. 8. Nec tanta sit acturo memoria fiducia, ut subscribere audita pigeat. i. e. Subnotare.
 Exemplum litterarum alicujus subscribere. Cic. 9. Att. 16. Idem Ibid. 8. Subscribere, Verbum est iudicis & foro accommodatum, & significat iudicium dicere, quibus dicam scribere. Plin. 5. Epist. 1. Post hoc Curienus a matre exheredatus, cum ceteris coheredibus, subscriptis centumvirale iudicium: necum non subscripsit. i. e. Controverfiam movit hereditatis, testamentum scilicet impugnare ut inofficium volens. Ibidem, Scis te non fufcripsisse mecum: & jam biennium tranfisse, omniaque me ufucepiffe. i. e. Mecum querelam non esse expertum. Budæus. V. hic feqq.
 Subscribere dicebant veteres Jurisconfulti, quod nunc *adungere se dicunt*. Subscribendi igitur facta potestas dicendum, quod nunc dicunt, *dictum est quod adungere se poterit*. Cic. 7. Verr. 15. Ut ei, qui istius Quæstor fuffisset, & ab isto læsus, inimicitias iustas persequeretur, non modo deferendi nominis, sed ne subscribendi quidem, cum id postularer, facerent potestatem. Hoc etiam a Cicerone dicitur, Accedere ad causam, & Descendere in causam, & Incumbere in eandem causam, & Demittere se in causam. Budæus. V. SUBSCRIPTOR.
 In crimen subscribere. Ulpian. l. ult. D. de privat. delict. Si quis actionem, quæ ex maleficiis oritur, velit exsequi: si quidem pecuniarie agere velit, ad jus ordinarium remittendus erit, nec cogendus erit, in crimen subscribere.
 Subscribere significat aliquando Favere, astipulari, & assentiri. Marcellus in l. Non aliter, D. de Adop. Non aliter enim voluntati ejus, qui arrogare pupillum volet, etiamfi causam ejus ob alia probabit, subscribendum erit.
 Iræ alicujus subscribere. Ovid. 1. Trist. 2. 3.
 Luxuriæ cubantis subscribere. Cels. lib. 7. cap. 4. Etenim ulterioribus quidem diebus cubantis etiam luxuriæ subscripsit, primis vero tortoris vicem exhibuit. De Asclepiade medico.
 Odiis alicujus. Liv. 3. 33.
 Votis alicujus subscribere. Lucan. ad Pifon. 246.
 Fortuna voto subscripsit. Columel. lib. 1. cap. 2. Quod si voto fortuna subscriperit, agrum habebimus salubri cælo, uberi gleba.
 Subscribere, cum Accusativo est Causam sententiæ testari, & addere. Cic. pro Cluent. 119. Video igitur, Judices, animadvertisse Censorum in iudices quosdam illius consilii Juniani, quum istam ipsam causam subscriberent. Ibid. 100. Nam hæc quidem, quæ de iudicio corrupto subscriperint, quis est qui ab illis satis cognita & diligenter iudicata arbitretur? In M. Aquilam & T. Guttam video esse subscriptum.
 Causam parricidii subscribere. Cic. 2. de Invent. 58.
 Subscriptæ rationes. V. EXPUNGO.
 SUBSCRIPTIO, ōnis. f. [ὑπογραφή, Gl. G. L.] Cic. 1. Verr. 49. Quatum quem lit habiturus, non video: nisi quem forte ex illo grege oratorum, qui subscriptionem libri postularunt, cuicumque vos delationem dedissetis. id est, qui postulerunt a vobis, ut ad quemcumque Verris accusatio esset delata, sibi liceret accusationi subscribere. Hæc Budæus Cic. pro Cluent. 118. Quare quicquid de subscriptionibus eorum mihi dicendum erit, eo dicam animo, ut omnem orationem meam, non de illorum facto, sed de ratione censoria habitam existimari velim.
 Subscriptio, pro Accusatione. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 26. Sub Tiberio Cæsare fuit accusandi frequens, & pæne publica rabies. Excipiebatur ebriorum sermo, simplicitas jocantium, nihil erat tutum. Cœnabat Paulus Prætorius in convivio quodam, imaginem Tiberii Cæsaris habens exsculptam, eminentem gemma. Rem ineptissimam fecero. si nunc verba quæsero, quemadmodum dicam illum matellam sumpſisse. Quod factum simul & Maro ex notis illius temporis vestigatoribus notavit. At servus ejus, cui nectebantur insidiæ, ei ebrio anulum extraxit. Et quum Maro convivas testaretur admotam esse imaginem ob scænis, & jam subscriptionem componeret, ostendit in manu sua servus anulum. Alii legunt Proscriptionem. [Subscriptio h. l. est ipsi nominis delatio cum subscriptoribus corrogatis faciendâ. V. SUBSCRIPTOR.]
 Subscriptio censoria. Cic. pro Cluent. 118. Ne subscriptio censoria non minus calamitatis civibus, quam proscriptio acerbilima possit asferre. Budæus Censuram interpretatur. V. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Subscriptio ac professio agri. Cic. 5. Verr. 113. In Leontino jugerum subscriptio ac professio non est plus triginta, decumæ triginta sex medimnum venierunt.
 Subscriptio, Decretum: id est, quod a principe, vel præside, libello oblato, subscribitur. l. j. D. de constit. Princip. l. 1. C. Quomod. & quantum iudex. l. 1. C. comminationem epistol.
 SUBSCRIPTOR, ōris. m. Subscriptores Prædianus in 1. Verr. 47. eos ai esse appellatos Causidicos, qui adjuvare accusatorem solerent: quo oportebat summius agere, quam eum, quem sequebantur. Cic. 1. Verr. 47. At venit paratus cum subscriptoribus exercitatis & disertis. E paulo infra, Verumtamen L. Apulejum esse video proximum subscriptorem, hominem non ætate, sed usu forensi, atque exercitatione tironem. Budæus. Cic. 3. Q. frat. 4. Omnino nihil accusatore Lentulo subscriptoribusque ejus infantius. Cic. 8. Fam. 8. Itaque sine ullo subscriptore descendit, & Tuccium reum fecit. [Nep. Att. 6. Neminem suo nomine, neque subscribens accusavit. V. Sigon. de Judic. 2. 9. Venalis ascriptor & subscriptor tuus. Cic. pro Domo 49.
 Subscriptor & approbator. Gell. lib. 5. cap. 21.
 SUBSCUS, ūdis. f. Subscudes tabella (inquit Festus) appellantur, qui subs tabulæ inter se confinguntur: sic dictæ, quia qui immittuntur, succiditur. Pacuvius, Nec ulla subscus cohibet compagem. Cato R. R. cap. 18. Orbem olearium, latum pedibus quatuor, punicanis coagmento facito, crassum digitis sex, subscudes iligneas adindito. Eas ubi confixeris, clavus cornis occludito. Vitruv. lib. 4. cap. 7. Et ita sint compactæ subscudibus & severiculis, ut compactura duorum digitorum habeat laxationem.
 Subscudes, a Succedendo nomen videntur potius habere, quam a Succidendo. Etli enim locus, cui inferuntur, excavatur, succiditurque inde aliquid, ut immittantur, cum tamen id fiat eudendo scalpris, malle percussis, & immittantur ictu mallei, non video, cur non debeant potius a succidendo, quam succidendo, deduci. Quod si Festus a Succedendo scripsit, ut & fortasse scripsit, næ ab eo libentissime dissentiri Verba sunt Turnebi.
 Subscudes, quæ & Subcudes, & Sufcudes dicuntur: sunt Lignea relinaculi

macula, quæ etiam Securicla a forma vocantur, quasi Securiculæ; quibus duo tigna tenacissime inter se vincuntur: unde Securiclati cardines apud Vitruv. lib. 10. licet vulgo Securidati legatur. Galli *brundinum caudas* appellant. Apud Augustin. lib. 15. de Civitate, Sufcudines leguntur. Vitruv. lib. 10. cap. 10. de tympano ad molendam farinam loquens, Secundum id tympanum, majus item dentatum planum est collocatum: quo continetur axis, habens in capite fummo subfcudem ferream, qua mola continetur. Quod Vitruv. Subfcudem hic appellat: nostri *ferrum molendini* vocant, ex quo forma subfcudis intelligi potest. Budæus.

SUBSECO, ui, ctum, [*ὑποσείω*] āre. Subtus vel paulatim secare. Columel. lib. 2. cap. 9. Quædam etiam subterraneæ peltes, adultas segetes radicibus subfcctis enecant. Varr. 1. de R. R. cap. 50. Ubi falce secundum terram succidunt stramentum: & manipulum, ut quemque subfcuerint, ponunt in terra. Plin. lib. 18. cap. 17. Quæ velluntur e terra, non subfcantur. Ovid. 4. Fast. 438.

Illa papavereas subfcac ungue comas. Ungues ferro subfcacare. Ovid. 6. Fast. 230.

SUBSECIVUS, vel **SUBSICIVUS**, a, um. Isidor. lib. 15. Etymol. cap. 13. scribit Subfciva proprie esse, Quæ sutor de materia præcidens, quasi supervacua abjicit. Indeque Subfcivos agros dictos, Quos in pertica divisos recusant quasi steriles, vel palustres. Itemque, Subfciva, Quæ in divisione agri non efficiunt Centuriam, id est jugera ducenta, quæ a subfcante linea ita appellata esse Frontinus in libro de Agrorum qualitate p. 39. Gæf. scribit. A quo & ejus interprete Aggeno Urbico p. 68. Gæf. Subfcivorum duo esse genera didici: unum quod in extremis assignationum finium centuria expleri non potuit. Aliud, quod in mediis assignationibus & integris centuriis intervenit. Quicquid enim inter quatuor limites minus, quam interclusum fuerit, adsignatum in hac remanet appellatione, ideo quod is modus, qui assignationi superest, linea eludatur & subfcetur. Et generaliter subfcivum appellatum, quod inter mensuralem lineam & Centuriæ extremitatem minus, quam ut Centuriam exleret, supererat.

Ager subfcivus est Boethio lib. 2. Geometriæ, Qui secundum suas determinationes ascriptus in finibus suis tabulario Cæsaris infertur, & qui beneficio concessus, aut assignatus Coloniae fuerit: five is proximus, five longius positus: quem Colonia in tabulario Cæsaris manu subfcipitum habere debet. Item, Ager similis subfcivus est, Qui non assignatus Reipublicæ, populoque, aut Coloniae cujus sine circumdatur, remanet in ejus potestate, qui assignare poterit, hoc est principis.

In subfcivum esse, Mensuram agrorum apud antiquos locutio, aliquid, præter id quod demetiendum erat, superesse videbatur. Varr. 1. de R. R. cap. 10. Ad hoc principio mensores nonnunquam dicunt in subfcivum esse unciam agri, aut sextantem, aut quid aliud, quum ad jugerum pervenerint.

Hinc Subfciva, apud Sueton. in Domit. cap. 9. Subfciva, quæ divisi per veteranos agris captivi superferunt, veteribus possessoribus, ut usucapta, concessit. Quem locum exponens Beroald. In codicibus, inquit, luculentorum scriptorum multijugis, modo Subfciva, modo Subfciva scribiprehendes. Eadem tamen hujus verbi vis est, & significantia: nam Subfciva dicuntur, quæ subfcisa sunt, & quasi substracta: a subfcidendo dicta, quasi relicta. Quod si Subfciva legeris a subfcando inclinabitur. Plin. in præem. Nat. Hist. & Aulus Gellius in novissimo Noctium Atticorum, Subfciva five Subfciva tempora dixerunt, Quæ subducta, substractaque sunt, & veluti subfcisa, five subscisa a rebus necessariis. Eadem dictione usus est Cic. 1. de Legib. Apul. in ultimo de Alino aureo: (ad fin.) Quod subfcivum, quamvis iteratæ jam, traditioni remanisset? ubi Subfcivum posuit pro Reliquum. Idem in eadem significatione dixit in octavo: Ac me relictum solum, ac subfcivum, cum fallidio plerique præteribant. Itidem Tranquill. Subfciva appellat Portiunculas agrorum, quasi subfcisas relictasve, quæ velut reliquæ in dividendis agris superferant. Talia Domitiani concessit veteribus possessoribus, qui videlicet illos agros prius possederant, quam veterani dividerentur. Idem Apul. scribit in Apolog. p. 294. Elmenh. Pythagoram animadvertisse everriculum, quod genus retis est, trahi a piscatoribus juxta Metapontum in litore Italiæ suæ, quam subfcivam Græciam fecerat. Ubi Subfciva Græcia accipitur videtur, quasi pro Subfcisa, succisaque & veluti Secundaria Græcia, quæ est Italiæ portio, quam Græci Magnam Græciam appellaverunt. Hæc Beroald.

Subfcivus, translate, [*πάρεργον*] ut Tertul. lib. 1. adversus Marcionem, Et videndum, ne qua adhuc illi vacant subfciva, in quibus & tertius aliquis stipare se Deus possit. Apul. lib. 8. Mith. p. 212. Elmenh. Ac me relictum solum, & subfcivum, cum fastidio plerique præteribant. De alino venalicio.

Operæ subfcivæ. Sunt autem Operæ subfcivæ, non principales (ut ita dicam) sed proximæ, quas ludis, & feriis scilicet, quas a functione muneris in Rempublicam, forum, amicos, studiis ac muls damus. Dictæ Subfcivæ, ab iis, quæ in agrorum assignationibus Subfciva nominantur: de quibus Frontin. & nos paulo ante ex eodem. Ab hac similitudine Operæ, Horæ, Tempora, quæ amicorum, fori, reipublicæ superferunt, atque ex iis eripiuntur, & quasi subfcantur: quæ nobis reservamus, nec perire sinimus, sed in legendo, commentando, scribendo consumimus, subfciva nuncupantur. Quare apud Varr. lib. 1. de R. R. In subfcivum, non subfcivum, apud M. Tullium multis in locis, apud ceteros scriptores eodem modo etiam scribendum esse contendunt docti.

Tempus subfcivum. Gell. Præf. in Noct. Att. al. lib. 20. cap. 11. Quantum autem vitæ mihi deinceps deum voluntate erit, quantumque a cura publica, & a re familiari, procurandoque cultu liberorum meorum dabitur otium, ea omnia subfciva & subfcundaria tempora ad colligendas hujuscemodi memoriarum delectatiunculas conferam. Cic. 1. de Legib. 9. Subfciva quædam tempora incurrunt, quæ ego petire non patior: ut si qui dies ad rusticandum dati sint, ad eorum numerum accommodentur quæ scribimus.

Operæ subfcivæ, Quæ post necessarias sunt, & quasi intermissariæ. Cic. 2. Philipp. 20. Nec vero tibi de verbis respondebo: tantum dicam breviter, neque illos, neque ullas te omnino litteras nosse: me nec Reip. nec amicis unquam defuisse: & tamen in omni genere monumentorum meorum perfecisse operis subfcivis, ut meæ vigiliæ, meæque literæ, & juventuti utilitatis, & nonnisi Romano laudis aliquid ad

ferrent. Idem 2. de Orat. 364. An se nescire, quæ ego fero, quæ cursum arripui, quæ subfcivis operis, ut ajunt, iste a puero fummo studio, fummis doctoribus?

Temporibus subfciva. Substantive. Quintil. lib. 1. cap. 12. Quibus potius studiis hæc temporum velut subfciva donabimus?

SUBSECUNDARIUS, a, um. Adj. [*ὑποδευνραῖος*] Idem quod Subfcivus, & Quod quasi secundo tempore advenit. Gell. in Præf. al. lib. 20. cap. ult. Ea omnia subfciva & subfcundaria tempora ad colligendas hujuscemodi memoriarum delectatiunculas conferam. V. paulo supra Tempus subfcivum.

SUBSELLIUM, V. **SUBSIDRO**.

SUBSERVIO, si, sum, [*ὑπηρετώ*] īre. Aliquantulum sentire, advertere. Ter. Heaut. 3. 1. 62.

— falli te finas

Technis per servulum, est subfensi id quoque, illos ibi esse, & id agere inter se clanculum.

SUBSEQUOR, ūtus sum, [*ὑπακολουθῶ*, Gl. L. G.] sēqui. Statim sequi. Plaut. Merc. 5. 2. 31.

Si quidem mecum fabulari vis, subsequere.

Sequimur eminus, subsequimur cominus. V. Taubmann. ad Plaut. Amph. 2. 1.

Ipse cum legionibus subsequor. Cic. 10. Fam. 15. Cæs. 8. Bell. Gall. 39. C. Calenum legatum cum legionibus duabus reliquit, qui iustis itineribus se subsequeretur.

Furtim subsequi aliquem. Ovid. 20. Epist. 131.

Omnes hos motus subsequi debet gestus. Cic. 3. de Orat. 218.

Subsequi aliquem, & imitari. Plin. in Paneg. cap. 84.

Judicium alicujus subsequi. Ovid. 4. Epist. 40.

Subsequitur Prætor voluntatem Imperatoris. Ulpian. in l. certum. D. de Confessis.

Aliud illico subsequatur, aut atomos ulla, e quibus quicquid efficiatur, illarum sit dissimillimum. Cic. 4. Acad.

Subsequi sermone aliquid. Cic. 3. Fam. 1. Mirifice ipse suo sermone subsecutus est humanitatem tuarum litterarum.

SUBSEQUENS, entis. Partic. [*ὑπακολουθῶν*, Gl. L. G.] Plin. lib. 12. cap. 29.

Subsequenti anno exitu veris emittunt parvas locustas.

SUBSEQUENTER, Adv. Pseudo-Messala Corvin. ad Cæs. August. p. 13. Nunc ad reges Romanos, consules, dictatores, tribunos militares ac plebejos subsequenter calamum deducam. Paulo post, Hinc adversus Cruentiminos subsequenter tumultuantes, in armis Romulus profectus, &c.

SUBSERVICUM, i. n. est, Cujus subtemen ex ferico est. Bayf. lib. de Re Vestiar. cap. 5.

SUBSERVO, ūvi, ūtum, [*ἀντιυπηρετώ*, ἐπὶ δένδρων. Gl. G. L.] ēre. Columel. lib. 4. cap. 15. Plurimum interest, adhuc nova conditione pedamen omne vestiri: nec mox vineam tum subferi, quum fructus capiendus est.

h. e. In demortuæ locum ferendo sublitui.

Arbores subferere. Ulp. in l. usufruct. legato. §. ult. D. de usufruct.

Fieri motus barbaricos inter alia subfererat. Pro Disseminabat. Amm. Marcell. lib. 30. p. 501. Francf. in M. Vide & in illo Indice. H. St.

SUBSERVIO, ūvi, ūtum, [*ὑπηρετώ*, Gl. G. L.] īre. Serviundo obtemperare. Plaut. Men. 5. 2. 16.

Ita istæ solent, quæ viros subfervere

Sibi postulant, dote fretæ, feroces.

Subfervere alicui servi habitu. Plaut. Amph. 2. Perioch. 4.

Orationi. Ter. And. 4. 3. 20.

— tu ut subfervias

Orationi, utcunque opus sit verbis, vide.

SUBSessa, **SUBSESSOR**, V. **SUBSIDRO**.

SUBSIDRO, ēdi, ēssum, [*ὑποσείθωμαι*, Gl. L. G. & G. L.] ēre. Subtus federe, vel in fundo manere. Colum. 12. 50. Confestim villica debet adhibere curam, ut si quæ fæces, aut amurcæ, in fundis vasorum subfederint semel, statim emundentur. Idem lib. 12. cap. 19. [Potest esse a Subfido.]

Subfidet pecunia apud eum. Plin. 4. Epist. 12. i. e. Remanet.

Subfidere in castris. Cæs. 6. Bell. Gall. 36. extr. Cic. in Sallust. 18.

Quicquid impudicorum, cyllonum, parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit, in urbe, municipiis, coloniis, Italia tota, sicut in fretis, subfederant. Virg. 5. Æn. 498.

Extremus, galeaque ima subfidet Acestes. Ubi Serv. Subfidet, Remanet: nec enim proferebatur fors, quæ remanserat sola: aut certe delituit.

Subfidere in via. Cic. 5. Att. 16. Itaque subfedi in ipsa via, dum hæc, quæ longiorem desiderant orationem, summam tibi perscriberem.

[Hoc quoque & seqq. potest esse a Subfido.]

Subfidere, pro Clam subsistere, & in insidiis delitescere. Virg. 11. Æn. 268.

— devicta Asia subfidet adulter.

Subfidere, pro Insidiari. Cic. pro Milon. 52. Cur neque ante occurrit, ne in villa resideret? nec eo in loco subfidet, quo noctu venturus esset? Budæus.

SUBSessa, æ. f. [*ὑβερσα*] Subfessæ a Veget. lib. 3. cap. 6. de Re Mil. dicuntur Insidiæ, quibus in itinere exercitus imparatus, ac nihil tale suspicans, opprimi solet. In his locis, inquit, quæ sibi opportuna intelligunt, subfessas occultis collocant. Et p. p. Deprehensa vero subfessa, si circumveniant utiliter, plus periculi sustinet, quam parabat ioferre. Cui subscribit Serv. in illud 11. Æn. 268.

— devicta Asia subfidet adulter.

SUBSESSOR, ōris. m. [*ὑπηρετωρ*] Qui delitescens insidiatur, vel insidiis fruendis subfidet. Subfessores, vocantur Qui occisuri aliquem delitescunt. Serv. in illud 5. Æn. 498.

— galeaque ima subfidet Acestes.

Subfessor, Qui clam domi subfidet, insidiaturque ad adulterium obeundum. Valer. Max. lib. 2. cap. 1. §. 5. Nulli enim tunc subfessores aliezarum matrimoniorum oculi metuebantur. ex Turneb. Advers. 5. 8.

SUBSELLIUM, i. n. [*ὑπηρετήριον*, ὑποπόδιον, Gl. G. L. δῖεδρον. Onom. v.]

Subsellia antiquis dictæ sunt Sedes & pulpita, vel, ut ita dicam, Scanna, in quibus e. g. vel spectatores in spectaculis, vel Judices in judiciis, vel qui recitantes audiebant in auditoriis, federe consueverant. A subfcidendo dicta, quasi Subfcidia, permutatione p in l: ut Sella pro Seda.

Subsellium, Varr. 4. de L. L. 28. Ut subsistere, quod non plane scipit sic quod non plane erat sella, subsellium dictum.

— falli te finas

- Subfellia, scribit Afcon. in Divinationem Ciceronis 48. esse Tribunorum, Triumvirorum, Quæstorum, & hujusmodi, minora judicia exercentium, qui non in sellis Curulibus, nec Tribunalibus, sed in subfelliis confidebant. Perf. 1. Sat. 82.
- Trossulus exultat tibi per subfellia lævis. Plaut. Stich. 3. 2. 33. Scis tu me dudum esse imi subfelli virum. i. e. Qui soleam federe in infimo loco.
- Homo repupinus super subfellium, aut lectum, est collocandus. Celf. lib. 7. cap. 26.
- Destituere subfellia. Quintil. lib. 6. cap. 4.
- Subfellia item erant in Curia, ubi Senatores fedebant, ut ostendit Cic. 1. in Catil. 16. [Hinc Pompeji dictum apud Cic. 3. Fam. 9. Longi subfelli judicatio.]
- Subfellia etiam erant iudicium, id est eorum, qui publicis judiciis disceptandis operam dabant, auctor Afcon. in 4. in Verr. 72. Cic. pro Cluent. 93. Accusabat Tribunus pleb. idem in concionibus, idem ad subfellia. Idem in Vatin. 34. Quæro ex te, &c. num quis reus post urbem conditam in Tribunal sui quæstoris ascenderit, eumque vi deturbarit, subfellia dissiparit, urnas deleverit, easque denique omnes res in iudicio disturbando commiserit, quarum rerum causa judicia sunt constituta. Hoc in loco Tribunal Cicero Prætori assignavit, qui judiciis publicis præerat, & Quæstor vocabatur: Subfellia vero iudicibus, qui reos sententiis suis tabellaribus iudicabant. Hæc Budæus.
- Occupare locum in subfelliis. Cic. de Clar. Orat. 289.
- Subfellia in iudiciis publicis dicebantur, quæ in foro Romano exercebantur sub divo. Quintil. lib. 12. cap. 8. Nonnunquam etiam inter ipsa subfellia didicisse se gloriantur. Idem lib. 10. cap. 5. Quod accidisse Porcio Latroni traditur, ut, quum ei, summam in scholis opinionem obtinenti, causa in foro esset oranda, impense petiverit, uti subfellia in Basilicam transferrentur: ita illi cælum novum fuit, ut omnis ejus eloquentia contineri tecto ac parietibus videretur. Ex Budæo.
- Optima fide & fama versari in subfelliis. Cic. 13. Fam. 10.
- Grandiorem & plenior vocem desiderant subfellia. Cic. de Clar. Orat. 288. V. COMITIA, orum.
- A subfelliis in rostra rem deferre. i. e. A foro ac iudicio in concionem populi. Cic. pro Cluent. 111. Is, quasi non esset ullo modo ferendum, se ex iudicio discessisse victum, rem ab subfelliis in rostra detulit.
- Subfellia, Ubi fedebant rei, & accusatores, & testes. Cic. pro Rosc. Amer. 17. Erant ei veteres inimicitiae cum duobus Rosciis Amerinis, quorum alterum federe in accusatorum subfelliis video, alterum tria hujusce prædia possidere audio.
- Subfellia, Sedes in theatro. Suet. in August. cap. 44. pr. Facto igitur decreto Patrum, ut quoties quid spectaculi usquam publice ederetur, primus subfelliiorum ordo vacaret Senatoribus.
- Subfellia, pro ipsis Seditibus aliquando accipitur. Martial. lib. 1. 27. Sextiliane, bibis quantum subfellia quinque. Budæus.
- SUBSIDIUM, i. n. pl. SUBSIDIA, [βουδεια, βουθημα, συμπαχια, Gl. L. G.] dicitur Id (inquit Fest.) quod postpositum est ad subveniendum laborantibus. Erant autem triarii milites, nempe qui tertio ordine in acie constituerentur. Hi enim post omnes acies, cum scutis, galeis, ocreis, gladiis, plumbatis, locabantur: ut si forte prima acies vinceretur, ab iis, veluti de integro reparato certamine, victoria speraretur. Subsideo itaque nixi genibus, a quo Subsidiium dictum. Plaut. Fragm. 1. 92.
- Agite, subsidete omnes, quasi solent triarii.
- Subsidium, inquit Budæus, est Ultima acies, quæ ad extremum discrimen succenturiata est: id quod Græci ἐπίπυγμα dicunt. Unde fit, ut Subsidiium sit Auxilium & opitulatio pæne ad extremum casum servata. Cæf. 4. Bell. Gall. 31. Cæsar subsidia ad omnes casus parabat. Idem 2. Bell. Gall. 6. Ad eum mittit, nisi subsidium sibi mittatur; sese diutius sustinere non posse.
- Subsidium, Quicquid nobis adjumento est. Cic. 15. Fam. 4. His ego subsidiis ea sum consecutus, quæ nullis legionibus consequi potuissem.
- Belli subsidia. Cic. pro Lege Manil. 6. Aguntur certissima Pop. Rom. vectigalia & maxima, quibus amissis, & pacis ornamenta, & subsidia belli requiretis.
- Industriæ subsidia, pro Adminiculo & auxilio. Cic. 2. in Catil. 9. Quum industriæ subsidia, atque instrumenta virtutis, in libidine, audaciæque consumerentur.
- Senectutis subsidium. Cic. 15. Att. 13. Res Hispanienfes valde bonæ, modo Balbirium incolumem videam, subsidium senectutis.
- Bellissimum subsidium. V. BELLUS.
- Fidissimum subsidium. Tacit. 5. Ann. 8.
- Inutile bellis. Stat. 6. Theb. 553.
- Lautissima facultatum subsidia, i. e. Amplissimæ facultates, seu opes. Firmic. lib. 5. cap. 11.
- Comparare subsidium. V. COMPARO.
- Constabilitate subsidiis legiones. V. CONSTABILIO.
- Currere alicui subsidio. V. CURRO.
- Invocare subsidium. V. INVOCO.
- Ire subsidio alicui. Nep. 17. 8.
- Mittere subsidium. V. MITTO. & ex Cæf. supra.
- Missus subsidio globus. Stat. 3. Theb. 10.
- Parare subsidium. V. PARO.
- Servari quempiam subsidio bestia. Cic. 2. Q. frat. 3.
- Venire subsidio. Cic. pro Font. 35. Venit huic subsidio, misero atque innocenti, Massiliensium cuncta civitas. V. Liv. 5. 13.
- Subsidium, pro Loco, in quo navigia subsidere possunt, & stare, & suffugia habere. Ita, Subsidiium simile quiddam est Portui & Stationi, etsi minus. Tacit. 4. Ann. 67. Quoniam importuosum mare, & vix modicis navigiis pauca subsidia. Hæc subsidia Græci videntur ἰθαίμας appellare.
- SUBSIDIARIUS, a, um. Adj. [ὑποθηρῶ] Quod in subsidium datur aut venit. Liv. 5. 38. Paulum erat ab dextera editi loci, quem subsidiariis repleri soluit. subaudi Militibus. Ibid. lib. 9. 27. Qui subsidiarias cohortes, quæ integræ ad longioris pugnae casus reservabantur, in primam aciem extemplo emisit.
- Acies subsidiaria. Liv. 30. 33.
- Actio subsidiaria. l. 1. §. non tantum. D. de magistrat. conveniend.
- Palmes subsidiarius, qui & Prædiarius & Reflex a Columella, a Catone Custos, & Vicarius appellatur palmes. Columel. lib. 4. cap. 14. Subsidiarius, idemque custos, in pollicem refecari non debet, quum palmæ, ex quibus proximi fructus sperantur, idoneo loco fitæ sunt.
- SUBSIDIOSUS, ari. In subsidio esse. Hirt. 8. Bell. Gall. 13. Perterriti non solum ii, qui cominus opprimebantur, aut eminus vulnerabantur, sed etiam qui longius subsidiari consueverant.
- SUBSIDIO, Præteritum & Supinum mutuatur a Sedeo, subfedi, subfessum, [ὑψισμαι] ère. Subtus cadere, descendere: fit enim cum motu. conf. SUBSIDIO. Virg. 5. Æn. 820.
- Subsidunt undæ, tumidumque sub axe tonanti Sternitur æquor aquis. Ovid. 1. Met. 43.
- Jussit & extendi campos, subsidere valles. i. e. Depressas esse.
- Columel. lib. 6. cap. 1. Lateribus porrectis, lumbis latis, dorso recto, planoque, vel etiam subsidente, &c.
- Subsido, significat Ita fidere, ut planitiem efficiant. Lucret. lib. 5. 494. — neque enim poterant subsidere faxa.
- Poplite subsidens. Virg. 12. Æn. 491.
- Mare subsidit. Ovid. 1. Trist. 2. 73.
- Venti subsidunt. Propert. lib. 1. 8. 13.
- Urbes subsidunt, terræque dehiscunt. Lucan. lib. 1. 640.
- Subsidere dicitur femina in coitu. Hor. Epod. 16. 31.
- Novaque monstra junxerit libidine Mirus amor, juvet ut tigres subsidere cervis. i. e. Succumbere, se subicere ad ineundum.
- Subsidere & Confulgere, contraria. Liv. 28. 2.
- Subsidere, Invadere, aliquando significat. Lucan. lib. 5. 226.
- Jure sed incerto mundi subsidere regnum Chalcidos Euboicæ, vana spe raptæ, parabas. i. e. (ait Be- roald.) Invadere. Inde dicti Subseffores, Occulti insidiatores. Sulpicius & Badius sic ordinant, O Appi raptæ, id est seductæ vana spe, parabas regnum Chalcidos Euboicæ subsidere, i. e. Suppositum iri tibi, jure mundi incerto, id est dubio cui cedat.
- Subsidere in loco aliquo, pro Commorari: cui opponitur Proficisci. Cic. 6. Fam. 8. Quid sim tibi auctor, in Siciliæ subfidis, an ut ad reliquias Asiaticæ negotiationis proficiscare? [Nisi forte Subfistas scripsit.]
- Impetus dicendi subsidit, Remisit se. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- Mulierum menses subsidunt. Plin. lib. 22. cap. 8. Mulierum mensibus, sive subsidunt, sive abundant, &c.
- SUBSIGNANUS, a, um. Adj. Subsignani, Milites olim dicebantur, qui sub signis habebantur, & a Legionariis differebant, quia sub aquila non erant. Tacit. 1. Hist. 70. Penino itinere subsignanum militem, & grave legionum agmen, hibernis adhuc nivibus, traduxit. [i. e. Sub signis & agmine quadrato, non passim, incedentes.]
- SUBSIGNO, [ὑποσημαίνω, ὑποσημαίνω, Gl. G. L.] ère. Festus; Subsignare, pro Subscribere utimur. Plin. 3. Epist. 1. Eundem mihi cursum, eundem terminum statuo, idque jam nunc apud te subigno, ut, si me longius evehi videris, in jus voces ad hanc epistolam. i. e. Subscribo, sigillo, obliquo, affirmo. Callistratus De jure immunitatis, Sed ne extenuentur facultates eorum, quæ subignatæ sunt fisco. Paulus Jureconf. D. de verb. signif. l. 39. Subignatum dicitur, quod ab aliquo subscriptum est: nam veteres subignationis verbo pro subscriptione uti solebant. Cic. pro Flacc. 80. Illud quæro, lintæ ista prædia censui censendo, habeant jus civile: subignari apud ærarium, apud Censorem possint?
- SUBSIGNATIO, õnis. f. Tertull. de Pœnit. cap. 2. Subsignatio pœnitentiæ. Veteres Subsignationis voce pro Subscriptione usi sunt. Paul. l. 39. ff. de verborum signif. V. dict. præced.
- SUBSILIO, ui & tvi, ultum, [ὑποπιδάω] ère. Paululum salire. Plaut. Curc. 1. 2. 64. Pessulos alloquens, Subsilite, obsecro, & mittite istanc foras.
- Ignes subsiliunt ad tecta domorum. Lucret. lib. 2. 191.
- SUBSULTIM, Adv. [ὑφαλλομαι] Subsultiendo. Sueton. in Augusto, cap. 83. Mox nihil aliud quam vectabatur & deambulabat: ita ut in extremis spatii subsultim decurreret.
- SUBSULTO, [ὑφαλλομαι] ère. frequent. Idem. Plaut. Capt. 3. 4. 104. Tu subsultas, ego miser vix alto præformidine. Idem Casin. 2. 7. 10. Ut subsultabat, postquam vicit villicus?
- SUBSILLES, dicebantur quædam Lamellæ sacrificiis necessariae. Paulus ex Festi sententia.
- SUBSIMILIS, e. Adj. Celf. lib. 5. cap. 26. de sanguine, sanie, & pure, Μελιχροία crassior, & glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis fertur. Et Ulp. l. 1. §. 5. D. Si cui plus.
- SUBSIMUS, a, um. Adj. [ὑποσιμος], Gl. G. L.] Paulum simus. Varro lib. 2. de R. R. cap. 5. Ut sint bene compositæ, ut integris membris, &c. pilosis auribus, compressis malis subsimisve, gibberibus demissis, &c.
- SUBSIPIO, ère. Quod non plane sapit, ut vult Varro lib. 4. de L. L. 28.
- SUBSISTO, stiti, stitum, [ὑψισμαι], Gl. G. L.] ère. Contra sistere. Cæf. 1. Bell. Gall. 15. Quo prælio sublati Helvetii, quod quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere: nonnunquam ex novissimo agmine prælio nostros lacessere cœperunt. Clypeo & dextra subsistere. Virg. 9. Æn. 806.
- Ergo nec clypeo juvenis subsistere tantum Nec dextra valet.
- Vires infirmæ subsistere valent. Tibul. lib. 4. ad Messalam 1. 2.
- Subsistere feras, Excipere, non cedere irruentibus, ut ait Budæus. Liv. 1. cap. 4. extr. Hinc robore corporibus, animisque sumpto, jam non feras tantum subsistere, sed in latrones præda onustos impetum facere. pastoribus rapta dividere. [An Non in feras?] Subsistere, [ὑψισμαι] Quiescere, morari aliquandiu. Virg. 2. Æn. 243. — quater ipso in limine portæ Subsistit, atque utero sonitum quater arma dedere.
- Subsistere, Remanere. Liv. 4. 55. Consules an ambo profecti sint ad arcem Carventanam, an alter ad comitia habenda sustiterit, incertum diversi auctores faciunt.
- Subsistere & expectare. Cic. pro Milon. 50. Sic Miloni, quum insidiator esset, si illum ad urbem noctu accessurum sciebat, subsistendum atque expectandum fuit.
- Circa ima subsistere. Quintil. in præem. lib. 1.
- Lingua subsistit in medio sono, Hæsit. Ovid. 1. Fast. 538.
- Lingua subsistit timore. Ovid. 13. Epist. 86.
- Ingeniumque meis subsistit omne malis; Repressum est. Ovid. 15. Epist. 196. Subsistit

Substitit unda, Stat, consistit. Virg. 8. Æn. 87.
 Substitere liti. Celsus in l. Si rem quæ. D. de evictionibus. Si de industria non venerint in iudicium, unus tamen ex his liti substitit. Sic habent Pandect. Florent. & vulgati codices: quamvis Haloander legat, Litem sustineat.
 Substitere sumptui. Cic. 11. Fam. 10. Non si Varronis thesauros habere, substitere sumptibus possem.
 Substitunt opes Romanorum apud eas gentes. Plin. lib. 6. cap. 28.
 Substitit proceritas balsami intra bina cubita: h. e. Procera est balsamus duos cubitos, nec amplius. Plin. lib. 12. cap. 25.
 Substitere, pro Dubitare. Ulpian. in l. Servum. §. 1. D. de procur. Et quantum ad filium familias, verum est: in servo vero substitimus.
SUBSOLĀNUS, a, um. Adj. Sub sole positus. Plin. 7. 2. Subsolani Indorum montes.
SUBSOLĀNUS, i. m. [ἀπὸ λῆϊός] Ventus Favonio contrarius, ut ait Plin. lib. 2. cap. 46. Hic sole oriente subnafci videtur. Gell. 2. 22. Eurus a Romanis nauticis subsolanus cognominatur.
SUBSORTIOR, itus sum, [ἐπιλαχθῆναι, ἀντιλαχθῆναι, ἐπιλαχθῆναι] Tri. Sorte in alterius locum substituire. Unde Subfortitos iudices dicimus, rejectorum in locum lectos, qui etiam Substituti dicuntur. Cic. 3. Verr. 51. Cur ea quamdiu alium Prætorum, cum iis iudicibus, quos in horum locum subfortitus es, de te in consilium iturum putasti, tandiu domi fuerunt? Idem pro Cluent. 62. Si ex lege subfortitus non erat Junius, aut si in legem aliquando non juraverat, idcirco illius damnatione aliquid de Cluentio iudicabatur? Ibid. 67. Ab illo enim sive quod in legem non iurasset, sive quod ex lege subfortitus iudicem non esset, multa petita esse dicitur. conf. seq. dict.
SUBSORTITIO, ōnis. f. [ἀντικατάστασις] Suffectio. Suet. in Jul. Cæs. cap. 41. Ac ne qui novi cœtus recensionis causa moveri quandoque possent, instituit, quotannis in demortuorum locum, ex his qui recentit non essent, subfortitio a Prætoribus fieret.
Alconius actione 2. in Verrem 17. moris fuisse scribit, celebrata iudicum rejectione, haberi in officio Prætoris & in arca reponi nomina iudicum selectorum Rejectionemque ideo dictam, quia quum multi iudices in consilio cum Prætoribus suo iudicaturi essent, qui Quæstor fuisset in publica aliqua causa, verbi gratia Repetundarum, Ambitus, Majestatis: necesse fuerat eos primum de Decuria Senatoria conscribi: (eo scilicet tempore, quum Senatus iudicaret): deinde in urnam sortito mitti, ut de pluribus necessariis numerus confici posset. Tertio, id est post urnam, permitti accusatori ac reo, ut ex illo numero rejicerent, quos putaverint sibi aut iniquos, aut ex alia re incommodos fore. Solitum autem ex moribus, ac fama iudicum illorum, quos aut rejiciebant, aut retinebant, voluntatis conjecturas facere populam, quis causæ suæ confidere, quis contempere iudices vellet. Rejectione (autem) celebrata, in eorum locum, qui rejecti fuerant, Prætoribus alios subfortiri consuevit, quibus ille iudicum legitimus numerus compleretur, quæ Subfortitio dicebatur. Prima enim (delectio) Sortitio dicebatur. His perfectis, jurabant iudices in leges, ut obstricti religione iudicarent; quum iurassent omnes præter ipsum Prætoribus, nomina eorum libellis continebantur, & ubique habebantur, ne pro selectis iudicibus, ut fit in multitudine, aliqui suppositi corruptissime iudicarent. Hactenus ex Alconio. Cic. 3. Verr. 157. Nam de subfortitione illa Juniana iudicium nihil dico. Idem pro Cluent. 91. Et quod C. Verres, Prætor urbanus, homo sanctus & diligens, subfortitionem ejus in eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur.
SUBSORTITOR, ōris. m. Digest.
SUBSTĀMEN, inis. n. Nomen textorium. Schol. in Juven. 2. Sat. 66. Multicia, Vestes molli substamine intextæ. V. SUBTEGMENTUM, in SUBTEXO.
SUBSTANTIA, V. SUBSTO.
SUBSTRĒNO, strāvī, strātum, [ἐπιπράνω] Gl. G. L.] ēre. Sternere sub re aliqua. Ter. And. 4. 3. 9.
 — ex ara hinc fume verbenas tibi,
 Atque eas substerne. Plin. lib. 15. cap. 16. Cadiya separari, stramentis, stercis, paleisve substerri. Varro 2. de R. R. cap. 9. Substernitur ei acus, aut quid aliud, quo molliore cubili facilius educitur.
 Substernere nidos mollissime. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Jam gallinæ, avesque reliquæ, & quietum requirunt ad pariendum locum, & cubilia sibi nidosque construunt, eosque quam possunt mollissime substernunt, ut quam facillime ova ferventur. [conf. Justin. lib. 3. cap. 3.]
 Substernere semina hordei. Columel. lib. 5. cap. 9.
 Substernere herbas ovibus. Cato R. R. cap. 37. Stipulas, ebulum & cicutam, & circum fata herbas altam succide, & eam substernito ovibus, bubusque.
 Brachia substernens collo. Catull. Carm. 65. 132.
 Languidosque paret tecum conjungere fomnos,
 Lævia substernens robusto brachia collo.
 Substernere alicui pudicitiam suam. Sueton. de August. cap. 68.
 Substernere animo omnia, Subjicere, supponere. Cic. de Univerf. 23.
 Omne, quod erat concretum atque corporeum, substernebat animo, interiusque faciebat.
 Delicias multas substernere, Abunde suppeditare. Lucret. lib. 2. 22.
SUBSTRĀTUS, ūs. m. [ἐπιπράσις] Ipse substernendi actus: & aliquando id quod substernitur. Plin. lib. 18. cap. 30. Culmum faxosis locis, quum inaruit, baculo frangunt, substratu animalium. Et 24. 9. Suffitu quoque, aut substratu fugant venenata.
SUBSTRĀMEN, inis. n. [ἐπιπράσις] Quod animalibus substernitur. Varr. 3. de R. R. cap. 10. Easque cellas provident, ne habeant in solo humorem, sed habeant molle substramen e palea, aliave qua re. Ibidem cap. 6. §. 5.
 Substramen aliud significat apud Silium, nimirum Rotas, & lapsus; 12. 444.
 Lubrica roboreis aderant substramina plaustris.
SUBSTRĀMENTUM, i. n. Idem. Cato de R. R. 161. Asparagum substramentis per hiemem operito. Al. Sub stramentis.
SUBSTILLO, [ἐπιπράσις] Gl. G. L.] āre. Gloss. Latinogræc. Substillat, Σπαραγγεῖα. & Græcolat. σπαραγγεῖα. Culbo, Substillo. & Σπαραγγεῖα. Culbico, Substillatio.
SUBSTILLUM, i. n. [ἐπιπράσις] Gl. G. L.] Tempus ante pluviam jam pæne viduum, & post pluviam non perficuum, quod jam stillaret, aut nondum defisset. Paulus ex Festo.
 Substillum, morbus est, quem Stranguriam medici vocant, sic dictus

antiquis eleganter, quod stillatim cadat urina in eo genere valetudinis. Cato de R. R. 156. Nunc de illis, inquit, quibus agre lotium it, quibusque substillum est. Annotavit Turnebus.
SUBSTINGITIO, ōnis. f. [ἐπιπράσις] Gl. G. L.] [quasi a SUBSTINGO. Nili Substinctio legendum.
SUBSTRĒNO, ūi, ūtum, [ἐπιπράσις] Gl. G. L. & G. L. ἐπιπράσις, L. G.] ēre. Subordinare, in locum alterius supponere. Plin. lib. 10. cap. 54. Proque eis alia substituenda.
 Substituere & Supponere in. Cic. 7. Verr. 71. Tum iste homo nefarius, in eorum locum, quos domum suam de piratis abduxerat, substituere & supponere cœpit cives Romanos, quos in carcerem antea conjecerat. Permutare & substituire. Plin. lib. 5. cap. 9.
 Substituere in locum alterius, quod & sufficere dicimus. Columel. lib. 11. cap. 1. Etenim qui me absente in meum locum substituitur, & vicarius meæ diligentia succedit, is ea, quæ egi, scire debet. Cic. 6. Verr. 89. In vicem. Colum. lib. 5. cap. 6. Primam quamque senio aut tempestate afflictam summoveat, & in vicem novellam sobolem substituat.
 Substituere alicquem crimini. Plin. 6. Epist. 31. Tertio die inducta cognitio est, multis sermonibus & vario rumore jactata, de Julii Tironis codicillis, quos ex parte veros esse constabat, ex parte falsi dicebantur. Substituatur crimini Sempronius Senecio, eques Romanus. i. e. Accusabatur, agebatur reus, tanquam id crimen admisisset.
 Substituere alicquem pro altero. Cic. 2. de Divin. 7.
 Substituere animo speciem quandam. Liv. 28. 35.
 Heredem substituere. V. HERES.
SUBSTITŪTUS, a, um. Partic. Substituti, ἐποκαταστάτες, Gloss. Latinogræc. ut Heres substitutus, in SUBSTITUTIO.
SUBSTITUTUS, i. m. [ἐποκαταστάτης] Gl. G. L.] Subrogatus iudex.
SUBSTITUTIO, ōnis. f. [ἐποκατάστασις] Gl. G. L.] Paulus Jureconful. In vulgari substitutione, qua ei, qui supremus morietur, heres substituitur, recte heres substitutus etiam unico intelligitur. V. Substituere heredem in HERES.
SUBSTO, stiti, stitum, [ἐπίστημι] āre. Constantem esse. Ter. Andr. 5. 4. 11. Perii, metuo ut substet hospes.
 Substare, Substantiam esse. Cic. in Topic. 27. Non esse rursus ea dico, quæ tangi demonstrarique non possunt, cerni tamen animo atque intelligi possunt: ut si usucapionem, si tutelam, si agnationem definias: quarum rerum nullum substet quasi corpus. h. e. Substantia sit. Budæus.
SUBSTANTIA, æ. f. [ἐπιπράσις, ὑσία] Gl. G. L. & G. L. ὑπάρξις, G. L.] est, Quæ per se substet, & fundamentum est rei alicujus.
 Substantia, Materia, & quasi essentia & soliditas, ac nervi cujusque rei. Quintil. in proœmio lib. 1. p. 10. Burm. Substantia Rhetorices.
 Substantia omnis orationis fuit cohortatio ejus ad pacem. Affertur ex Plin.
 Substantia, Opes, Facultates. Quintil. Ut plus substantiæ filio reliquerem. Scævola l. Qui testamentum. D. De probationibus, Titio centum do lego, quæ mihi pertulit: quæ ideo ei non cavi, quod omnes fortunas & substantiam, si quam a matre susceperat, in sinu meo habui sine ulla cautione. Item eidem Titio reddi & solvi volo de substantia mea centum quinquaginta, quæ ego ex redditibus prædiorum ejus percepi. Ulp. l. Tutor. D. Suspectis tutoribus, Si pupilli substantiam expilavit, sed ante quam tutor esset, accusari debet expilatæ hereditatis: si minus, furti. Firmicus, lib. 4. cap. 2. Sed & paternam maternamque substantiam varia laceratione dilapidat. Paulus D. Vi bonorum raptorum. l. 1. non ita procul a fine, Ut ex bonis meis, hoc est ex substantia mea res ablata esse proponatur. [conf. Auctor de Orig. gent. Ro. 19. pr.
 Substantiæ facultas. Firmic. lib. 5. cap. 1. Propriis tamen laboribus, substantiæ facultatem acquirens. Aliquot post versibus, Erit etiam in aliqua positus potestate, unde paternæ substantiæ augeat facultatem. Idem lib. 4. cap. 18. Et maximas consequentur substantiæ facultates.
SUBSTANTIĀLIS, e. Adj. & SUBSTANTIALITER, Adv.
SUBSTANTIVALIS, e. Adj. Voces apud Tertullianum.
SUBSTANTIVUS, a, um. Adj. ut Substantivum nomen apud Grammaticos dicitur, Quod per se stare potest. V. Priscianum lib. 2.
SUBSTANTIVOR, āri. Substantivum fieri: Valla lib. 3. cap. 4. Mille hominum licet dicere, quia mille substantivatur.
SUBSTIO, ōnis. f. [ἐπιπράσις] Gloss. Latinogræc. [Substitutio legendum, q. V.
SUBSTOMĀCHOR, āri. Augustin. Confess. lib. 3.
SUBSTRĀBUS, a, um. Adj. [ἐπιπράσις] Gl. G. L.] Et si ibi Strabus.
SUBSTRĀHO, V. SUBTRAHO.
SUBSTRĀMEN, SUBSTRĀMENTUM, V. SUBSTRĒNO.
SUBSTRĒPO, ēre. Apul. Met. 5. p. 166. Elmenh.
SUBSTRINGO, strinxī, strīctum, [ἐπιπράσις] Gl. G. L.] ēre. Subtus stringere. Quintil. lib. 10. cap. 5. Omissa supplere, & effusa substringere. Martial. lib. 12. 29.
 Festinant trepidi substringere carbasa nautæ. i. e. Colligere.
 Bilem substringere. Juven. 6. Sat. 432.
 Naufeat, atque oculis bilem substringit opertis.
 Comas substringens ligatas auro. Lucan. lib. 3. 281.
 Substringere aurem. Hor. 2. Serm. 4. 95.
 — aurem substringe loquaci. i. e. Si tibi res est cum loquaci sene, aures tuas, si fieri potest, comprime, vel obtura, ut ne ejus loquacitate offendaris: sed potius, ut eum, quamdiu ei videatur, loquentem perferre ac perpeti possis. Sic explicat Lambinus aliter quam Acro & Porphyri. [Schol. Cruq. Subjunge, patienter eum audi. Rectius.
SUBSTRICITUS, a, um. [ἐπιπράσις] Partic. cui contrarium est Promittens & effusus. Columel. lib. 6. cap. 20. Ut sit magna portio corporis, ventre paulo substrictiore, qui magis rectus, & ad ineundas feminas habilis sit. De tauri forma.
 Crura substricta gerens, mergus. Ovid. 11. Met. 752.
 Frenis substrictis ora domita ligat. Senec. Hippol. 1003. i. e. Aliquantulum arcus.
 Illa substricta, Constricta & parva. Ovid. 3. Met. 216.
 Substricti testes. Plin. lib. 32. cap. 3. Quinimmo parvos esse substrictosque & adherentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse.
SUBSTRŪO, xi, ctum, [ἐπιπράσις] Gl. G. L.] ēre. Subtus struere, subædificare. Plaut. Most. 1. 2. 40.

Et fundamentum liberorum substruunt. Liv. 6. 4. Capitolium quoque saxo quadrato substructum est : opus vel in hac magnificentia urbis conficiendum.

SUBSTRUCTIO, ōnis. f. [*ὑποστροφῆ*, Gl. L. G. *ὑποστροφῆ*, G. L.] Cic. pro Milon. 53. Ante fundum Clodii, quo in fundo, propter infanas illas substructiones, facile hominum mille versabatur valentium. Ibid. 85. Substructionum infans molibus opprefferat. Cæf. 2. Bell. Civil. 25. Columel. lib. 1. cap. 5. Sed & pro futura & substructione fungentur adversus ea, &c. [In Gloss. mendose Substructiones, *ὑποστροφῆ*. Infans substructiones. Plin. lib. 36. cap. 15. V. **INSANUS**.]

SUBSULTO, &c. V. **SURSILIO**.

SUBSULUM, i. n. est Oculi vibrata subsultatio, quam Barbari *Ocellidae* vocitant. Cæl. Lect. Ant. lib. 7. cap. 29.

SUBSUM, es, fui, [*ὑπιμι*, Gl. G. L.] esse. Infra esse. Plin. Suberant tecto abiegnæ trabes. Subest, Latet, Subes, *Ἀναδιδωται*. Gloss. Latinogræc. [q. d. Scaturit. Subesse, Latenter inesse. Virg. 2. Georg. 49. Quippe solo natura subest. Quia naturaliter rerum omnium mater est terra : & univèrsa in se continet femina, licet non appareant. Causa subest. Ovid. 4. Fast. 368. Cic. 5. de Fin. 29. Intelligatur aliquam subesse ejusmodi causam. Idem 1. Off. 38. Quum vero de imperio decertatur, belloque gloria queritur, causas omnino subesse tamen oportet easdem, quas dixi paulo ante, &c. Cura subest tacita, ne &c. Liv. 34. 33. extr. Simultas subest. Cic. pro Cœl. 61. Sin autem jam suberat simultas, extincta erat consuetudo, dissidium extiterat, hinc, &c. Spes subest. Cic. 3. Att. 25. Neque enim (sed bonam in partem accipias) si ulla spes nostræ salutis subesset, tu pro tuo amore in me hoc tempore discessisses. Suspicio subest. Cic. 9. Philipp. 1. At ea fuit legatio Octavii, in qua periculū suspicio non subesset. Vulnus intra cutem subest. Cic. 10. Fam. 18. Subesse, Adjuvare. Plaut. Trin. 5. 1. 3. Ita commoda, quæ cupio, veniunt : quod ago assequitur, subest, Subsequitur ; ita gaudiis gaudium suppediat.

SUBSUO, ūi, ūtum, [*ὑποσφάπτω*] ēre. Subtus fuere. Hor. 1. Serm. 2. 29. — sunt qui nolint tetigisse nisi illas, Quarum subsuta talos tegat insita veste. Subfutam vestem prætextam intelligit, quæ fimbriæ institarum subfuebat.

SUBSŪTIO, ōnis. f. [*ὑποστροφῆ*, Gloss. Latinogræc. *ὑποστροφῆ*, G. L.] Aliquantum furdus ; ut, Vox subsurda, apud Quintil. lib. 11. cap. 3. Deinde (vox) non subsurda, rudis, immanis, &c. V. **SURDUS**.

SUBTAL, ālis. n. ex Sub & Talus componitur, significatque Cavum pedis : quamvis & pro Vola ponatur. Perott.

SUBTRGMEN, V. **SUBTEXO**.

SUBTĒGO, ēre. Vitruv. 9. 6.

SUBTĒGŪLĀNEUS, a, um. Adj. [*ὑπὲς γού*] Loca sub tegulis : distinguunturque a Subdialibus, quæ Græci vocans *ὑπὲς ἰστία*, sicut priora illa *ὑπὲς ἰστία*, & *κατὰ ἰστία* sive *στράτα*. Plin. lib. 36. cap. 25. Pavimenta, credo, primum facta, quæ nunc vocamus barbarica, atque subregulanea.

SUBTENDO, vel **SUSTENDO**, di, tum & sum, [*ὑποστένω*] ēre. Subtus extendere. Cato R. R. cap. 10. Lectum in cubiculo unum, lectos loris subtentos quatuor, & communes tres. Lectos loris subtentos appellat, de solario loris propendentes, qui mos antiquorum erat. Infidias subtendere. Sallust. Jugurth. cap. 113. Numidæ infidias subtendit. al. Tendit. Item Sursum tendere. Virg. in Ciri. 7. Altius ad magni sustendit sidera mundi. Sed nonnulla exemplaria hic exhibent, Suspendit. [An Sufcendit?]

SUBTENTO, [*ὑποσπινθησκω*] āre. Idem quod Tentare. Plaut. Truc. 2. 2. 15. Advenisti huc subtentatum exornatis ossibus. al. Nos tentatum. al. Siftentatum.

SUBTĒNUIS, e. Adj. [*ὑπολεπτῶ*] Aliquantum tenue. Varr. 2. de R. R. cap. 74. Non angusta juba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus setis, implicata in dexteriorem partem cervicis.

SUBTER, [*ὑποστένω*, Gl. L. G. & G. L. ὑπὲς, G. L.] Præpositio utrique casui ferviens, Accusativo & Ablativo. Relativum habet Super. Fere autem semper Accusativum habet, sive quies fuerit, sive motus. Stat. 12. Theb. 711. Desilit in campos, qui subter moenia nudos Allevat manes. Cic. in Somn. Scip. 10. Deinde subter mediam fere regionem sol obtinet, dux, & princeps, & moderator luminum reliquorum. Plin. lib. 3. cap. 19. Subter mare, *ὑπὸ τὴν θάλασσαν*. Gloss. Græcolat. Subter radices earum. Virg. 3. Æn. 695. Poëtice Ablativum habet. Virg. 9. Æn. 514. — quum tamen omnes Ferre libet subter densa testudine casus. Catull. ad Ortalum, 63. 7. Troia Rhœteo quem subter litore tellus, Ereptum nostris obterit ex oculis. Subter, sine casu, cui opp. Supra. Cic. 3. de Orat. 20. Qui omnia hæc, quæ supra & subter, unum esse & una vi, atque una consensione naturæ contracta esse dixerunt. In Gloss. scriptum Supter.

SUBTERNUS, a, um. Adj. Infernus. Prudent. Hamart. 922. — rapidos subterna nocte caminos.

SUBTERCAVĀTUS, a, um. Partic. Solin. cap. 8. Sic contegunt subtercavata. [Nisi divisè scribendum.]

SUBTERCŪTĀNEUS, a, um. Adj. Aur. Viçt. Epit. in Hadriano, Morbus subtercutaneus. i. e. Hydrops.

SUBTERDŪCO, xi, ctum, [*ὑποφύρω*] ēre. verbum Plautinum, pro Subterfugere, & clam sese proripere ex aliqua societate vel loco. Dativo jungitur. Plaut. Milit. 2. 3. 71. — ferva illas fores, Ne tibi clam se subterducatur istinc, atque huc transeat. i. e. Ne hinc abeat, re infcio. Subterduxit se tempus huic occasione. Plaut. Afin. 2. 2. 12.

SUBTERDUCTIO, & **SUBTERDUCTOR**. Voces apud Jctosin Digest. **SUBTERFLUO**, xi, xum, [*ὑπορρέω*] ēre. Plin. lib. 8. cap. 50. Torrente rapido minaciter subterfluente. Poteit & divisè legi.

SUBTERFUGIO, fūgi, fūgitum, [*ὑποφύρω*] ēre. Clam aufugere. Dativo jungitur. Plaut. Bacch. 4. 6. 2. Nimio illæc res est magna dividia mihi, Subterfugisse sic mihi hodie Chrysalum. Accusativo junctum, Vitare significat. Plaut. Merc. 1. 2. 84. Nequiquam ego mare subterfugi fævis tempestatibus. Cic. de Amicit. 35. Hæc ita multa quasi fato impendere amicitias : ut omnia subterfugere, non modo sapientiæ, sed etiam felicitatis diceret sibi videri. Subterfugere, & devitare. Cic. 2. Verr. 8. Ut quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis devitaret. Crimen subterfugere. Cic. 3. Verr. 102. Homo stultissime & amentissime, tabulas cum conficeres, & quum extraordinaria pecunia crimen subterfugere velles, satis te elapsurum omni suspicione arbitrabare, si, quibus pecunia credebas, iis expensum non ferres ? Militiam subterfugere simulatione infaniæ. Cic. 3. Off. 97. Pœnam subterfugere & calamitatem. Cic. pro Cæcin. 100. Periculum subterfugere. Cic. 15. Fam. 1. Imprudentiam alicujus subterfugere aliquid dicitur Quod non suboluit ei. Cic. 2. Verr. 13. Tantum quisque habet in Sicilia, quantum hominis avarissimi & libidinofissimi, aut imprudentiam subterfugit, aut fatietati superfuist.

SUBTERFUGERE, Absolute. Ulp. in l. Eum qui circa. D. de privileg. credit. Eum, qui circa columnas se occultat, ut creditorem evitet : latitare placet. Nam & eum, qui recedit, hoc est qui subterfugit, ut ne secum aliqua actio moveatur, latitare placet.

SUBTERLABOR, ēris, lapsus sum, [*ὑπολιθίω*] lābi. Virg. 10. Ecl. 4. Sic tibi, quum fluctus subterlabere Sicanos, &c. Al. divisè, ut & seq. loc. Cæli subterlabentia signa. Lucret. 1. 2. Subterlabi, Clam elabi, & effugere. Liv. 30. 25. Sed neque rostro ferre celeritate subterlabentem poterant, neque transilire armati ex humilioribus in altiore navem.

SUBTERLĪNO, lini & lēvi, litum, [*ὑπορρίνω*] ēre. Subtus linere. Plin. lib. 28. cap. 7. Sotira obfretrix, tertianis, quartanisque efficacissimum dixit plantas agrī subterlini.

SUBTERMRO, [*ὑποσπινθησκω*] āre. Claud. de Aponi balneis, 61. Et junctos rapido pontes subtermeat æstu.

SUBTERNUS, V. **SUBTER**.

SUBTĒRO, trivi, tritum, [*συντριβῶ*] ēre. Comminuere. Columel. lib. 12. cap. 5. Salis sextarium subterito, & subtrita cum quartario mellis aceto diluito. Ibid. cap. 56. Boves subterunt pedes, Continuo attritu ungulas subtus consumunt. Cato R. R. cap. 72. Sic apud Senec. Epist. 52. In molli palustrique pascuo jumenta faginata cito subteruntur.

SUBTRĪTUS, a, um. Partic. [*ὑποσπινθησκω*] ut, Subtrita ungulæ : h. e. Attritu nimio corrosæ. Plaut. Afin. 2. 2. 73.

SUBTRĒPĒDĀNEUS, i. n. Pallad. Idem ac Suppedaneum, quod vide.

SUBTRĒRĀNEUS, a, um. Adj. [*ὑπὲς γού*] Quod est sub terra. Columel. lib. 1. cap. 6. Vincit quam saluberrimum subterraneum ergastulum, plurimis, idque angustis, illustratum fenestris. Animal subterraneum. Plin. lib. 9. cap. 57. Quicquid est, hoc certè minus admirabile talparum facit vita, subterranei animalis. Domus subterranea. Idem lib. 36. cap. 13. Pestes subterraneæ. V. **SUBSRICO**. Regna subterranea. Juven. 2. Sat. 149. Venæ subterraneæ. Plin. lib. 9. cap. 15.

SUBTĒRTĒNUO, [*ὑπολεπτῶ*] āre. Conterere. Lucret. lib. 1. 313. Annulus in digito subtertenuatur habendo. h. e. In interiore parte, quæ proxima est digito, minuitur & atteritur, dum habetur in usu frequenti.

SUBTĒRVŌLO, āre. Stat. 3. Theb. 669. — fragor intonat ingens Hortantum & vasto subtervolat astra tumultu.

SUBTEXO, xui, xtum, [*πυροσφύρω*] ēre. Subjungere ; translatione sumpta a textoribus, qui dum subtus texunt opus, claudunt & absolunt. Plin. lib. 25. cap. 11. Verum & generatim, membrarumque singulis corporum morbis remedia subtexemus. Liv. 37. 48. Subtexit deinde fabulæ huic, Legatos Ætolis in Senatu inter cetera hoc quoque interrogatos esse. Cælum subtexere fumo, Cooperire. Virg. 3. Æn. 582. Cælum subtextitur umbra. Stat. 3. Silv. 1. 127.

SUBTĒXTŪRUS, a, um. Partic. Patrec. lib. 1. 14. pr. Huic rei per idem tempus civitates propagatas, auctumque Romanum nomen communione juris, haud intempeltive subtexturi videmur.

SUBTRGMEN, vel **SUBTĒMBEN**, inis. n. [*κρυπτή, ῥοδάνη*, Gl. L. G. & G. L.] dicitur Filum, quod sub stamine textitur. Ter. Heaut. 2. 3. 52. — anus Subtegmene nebat : præterea una ancillula. Ovid. 6. Met. 56. Inferitur medium radiis subtegmene acutis. Catul. Argon. 62. 327. Currite ducentes subtegmene, currite fusi. Vestes picturatae auri subtegmene. Virg. 3. Æn. 483. Scribitur interdum Subremen. Hor. Epod. 13. 22. Unde tibi reditum certo subtegmene Parcaæ Rupere, &c. Sic enim legendum non Subtegmene. Laminus. [Quia putant Grammatici, quasi Substemem dici. V. Voss. Etymol. in Stamen. Sed verisimilius ab hoc verbo, quasi Subteximen, ducitur.]

SUBTĒVĒA, [*ὑποσφάπτω*] Oppidulum in Thebaico agro. Strab. lib. 9.

SUBTĪLIS, e. Adj. [*κατὰλεπτό*, Gl. L. G. & G. L. *ἰσχυρὸς*, L. G.] notæ significationis. Sciliger existimat Subtile a filis tenuioribus originem traxisse, quæ in tela bene texta oculorum aciem pæne fallunt. Et hinc ad multa alia transfertur. Corpora subtilia, Atomia. Lucret. lib. 3. 196. Filum subtile, Pertenuæ. Lucret. 4. 86. Ignis subtilis fulmini. Lucret. lib. 2. 385. Succus subtilissimus, Mel. Plin. lib. 11. cap. 5. pr. Argumentatio subtilis, translate. Plin. lib. 2. cap. 108. Quintil. lib. 2. cap. 5 Conclufi

Conclusio subtilis & ad morem dialecticorum formata. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Definitio subtilis. Cic. 1. de Orat. 109.
Epistolæ subtiles. V. EPISTOLA.
Genus subtile, vel spinosum potius, differendi. Cic. 3. de Finib. 3. Stoicorum autem non ignoras, quam sit subtile, vel spinosum potius, differendi genus. [V. Cic. in Oratore passim ut 20. & 98.]
C. Serenus subtilissimus homo: fuit enim & animi fatis magni & consilii. Cic. pro Planc. 12.
Judicium subtile. Cic. 15. Fam. 6. Nam ad meum sensum, & ad illud sincerum ac subtile iudicium, nihil potest esse laudabilius, quam est tua oratio. Hor. 2. Epist. 1. 242.
Palatum subtile, Delicatum. Hor. 2. Serm. 8. 38.
Gula subtilior. Columel. lib. 8. cap. 16. Hoc igitur perjurium multorum subtiliorem fecit gulam, doctaque & erudita palata fastidire docuit fluvialem lupum.
SUBTILITAS, atis, f. [λεπτήτης ἐπὶ πένυχματῶν, καθαρότης, Gl. G. L.] Plin. lib. 10. cap. 75. Hæc namque restant immensa subtilitatis animantia. Cic. 1. Acad. 7. Apud nostros enim non ignoras, quæ sit & quanta subtilitas.
Alia est illa, quum veritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas. Cic. 2. Off. 35.
Judiciorum subtilitas. Martial. in præf. lib. 12.
Questionum naturalium intima subtilitas. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Scriptorum subtilitas & elegantia. [παινωλογοία, Gl. L. G.] Cic. 4. Fam. 4. Facile cedo tuorum scriptorum subtilitati & elegantia.
Angusta subtilitas. V. ANGUSTUS.
Inenarrabilis subtilitas. V. INENARRABILIS.
Ludica subtilitas. V. LUDUS.
Habere subtilitatem in dubiis. Quintil. lib. 1. cap. 7.
SUBTILITER, Adv. [λεπτός, Gl. L. G.] Cic. 1. Acad. 35. Sed Zeno, quum Arcefilam anteciret ætate, valdeque subtiliter disliceret, & peracute moveretur, corrigere conatus est disciplinam.
Subtiliter connexæ res. Lucret. lib. 3. 740.
Subtiliter & Dilucide. Cic. 1. Tusc. 40. Si vero, aut numerus quidam sit animus, quod subtiliter magis, quam dilucide, dicitur.
Verfute & subtiliter dicere. Cic. in Orat. 20.
Differere de aliqua re subtiliter & copiose. Cic. pro Flacc. 42.
Subtiliter aliquid iudicare. Cic. 6. Verr. 127. Quod iste eruditus homo, & Græculus, qui hæc subtiliter iudicat, solus intelligit: si unam litteram Græcam scisset, certe non sustulisset.
Subtiliter & Magnifice opponit inter se. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Causas privatas & tenues agere subtilius, capitis aut famæ ornatus. Cic. 9. Fam. 21.
Subtiliter numerum exsequi, pro Minutatim. Liv. lib. 3. 5. extr.
De Repub. quid ego tibi subtiliter? tota perit. Cic. 2. Att. 21. h. e. Quid minuta persequar?
Subtilissime perpolitum. Cic. pro Corn. Balb. 50. A quo hæc, quæ ego nunc percurro, subtilissime sunt omnia perpolita.
SUBTILITATE, ut, [ὕποφορῶμα] ēre. Aliquantulum timere, subvereri, subformidare. Cic. 2. Philipp. 36. Numquid subtimes, ne ad te hoc crimen pertinere videatur?
SUBTRAHO, xi, ctum, [ὕφαλον, ὑποσείρω, Gl. G. L. ὑφαλέων, ὑποσείρω, ἀφαιρέω, L. G.] ēre. De medio auferre. Plin. lib. 11. cap. 18. Subtrahitur itaque, deducta multitudine. Ovid. in Ibin, 424.
Subtrahitur pressio mollis arena pede.
Solum subtrahitur. Virg. 5. Æn. 199.
Subtrahere fuga. Cæf. 8. Bell. Gall. 33. Magna autem impedimenta oppidanorum videret, quæ si clandestina fuga subtrahere conarentur, effugere, &c.
Subtrahere e pondere. Plin. lib. 33. cap. 9.
Subtrahere aliquid alicui. Plaut. Cæf. 2. 2. 28.
Colla iugo subtrahere. Ovid. 5. Trist. 2. 40.
Materiam furori alicujus subtrahere. Cic. pro Domo 13.
Neque verba sedem habere possunt, si rem subtraxeris. Cic. 3. de Orat. 19.
Timor ipse subtrahit vires. Ovid. 14. Epist. 133.
Subtrahere & Adimere alicui vicarium suæ diligentia. Cic. pro Muren. 80. Nolite mihi subtrahere vicarium meæ diligentia: nolite adimere eum, cui Remp. cupio tradere, incolumem ab his tantis periculis defendendam.
Subtrahere se, i. e. Otium amare & dignitates refugere. Plin. in Pa-neg. cap. 86. O rem memoris, litterisque mandandam, Præfectum Prætorii, non ex ingentibus, sed ex subtrahentibus legere: eundemque otio, quod pertinaciter amet, reddere. Al. Ingentibus se.
A curia fe subtrahere. Cic. 2. Q. frat. 8. Quo ego me libentius a curia & ab omni reip. parte subtraho.
Amplexu alicujus subtrahere se. Virg. 6. Æn. 698.
Aspectu alicujus subtrahere se. Virg. 6. Æn. 465.
Labori se multum subtrahere. Columel. lib. 1. cap. 9. Id minime conducit agricolæ, seu quia nemo suum proprium aliquid opus esse credit: seu quia, quum enixus est, non suo, sed communi officio proficit, ideoque labori multum se subtrahit.
Potestati dominorum fe subtrahere. Martianus in l. Interdum. §. servi. D. de public. & veftigal.
Subtrahere aliquem bello dicitur fortuna. Liv. 8. 29. Furium, gravi morbo implicitum, fortuna bello subtraxit.
Famæ aliquem subtrahere. Plin. Epist. 145.
Invidia subtrahi. Auctor de Viris Illust. 64. extr.
Judicio aliquem subtrahere mors dicitur. Liv. 6. 1. Cui iudicio eum mors, adeo opportuna, ut voluntariam magna pars crederet, subtraxit.
Subtrahere alvum, Clystere purgare. Cels. lib. 3. cap. 4.
UBTRACTUS, a, um, Partic. Ulpian. in l. Sed si mors. §. 1. D. de dona. Ut tunc plenissimam habeat firmitatem, quando ab hac luce fuerit subtractus.
Subtracto solo disiecti. Tacit. 1. Ann. 70. i. e. Cedente sub pedibus.
UBTRACTIO, onis, f. [ὕφαλεσμός, Gl. G. L.] Subtrahendi actus.
UBTRISTIS, e, Adj. [ὕπολιπτός] Aliquantulum tristis. Ter. And. 2. 6. 16. Subtristis visus est esse aliquantulum mihi.
UBTUNDO, tūdi, tūsum, [ὕποκτυπτός] ēre. Idem quod simplex, vel Aliquantum tundere. Tibul. lib. 1. 10. 57.

Flet teneras subrufa genas, sed victor & ipse,
 Flet sibi dementes tam valuisse manus. h. e. Genas habens aliquantulum rufas, seu percussas.
SUBTURPIS, e, Adj. [ὑπευχρος] Paulum turpe. Cic. 2. de Orat. 264. Exprimenda enim sunt, & ponenda ante oculos ea, quæ videantur & verisimilia, quod est proprium narrationis: & quæ sint, quod ridiculi proprium est, subturpia.
SUBTURPICULUS, a, um, Adj. dimin. Cic. 4. Att. 5. Quid? etiam (dudum enim circumrodo quod devorandum est) subturpicula mihi videbatur esse παλιωδία.
SUBTUS, Adv. [ὑποστίτω, Gl. L. G. ὑπὸ, G. L.] Idem quod Sub. Varr. 1. de R. R. cap. 9. Labris subnigris aut rubicundis, neque refimis superioribus, neque pendulis subtus, mento suppresso. Lucret. lib. 6. 865. Extemplo subtus frigescit terra, coitque.
Subtus lectum, ὑπὸ τὴν κλίβην. Gloss. Græcolat.
SUBTUSUS, V. SUBTUNDO.
SUBTUSULA, æ, f. [ὑποδύτης, ὀρίτων, Gl. L. G.] Genus vestis, quæ ferè ex lino fiebat. Dicta, quod ea subter indueretur. Varro de vita Pop. Rom. lib. 1. apud Non. 14. 36. Postquam binas tunicas habere cœperunt, instituerunt vocare subuculam, & indusium. Hor. 1. Epist. 1. 95. — si forte subucula pexæ
 Trita subest tunica. In quem locum sic ait Acron. Subucula proprie dicitur Pannus additicius, a subjiciendo, vel a subfluendo. Intelligit Acron quam vulgo *foderaturam* vel *duplicaturam* appellant.
Subucula apud Sueton. in August. cap. 82. videtur accipi pro eo quod dicimus, Pourpoint vel Chemise rouge, ou de blancet. Hieme (ait) quaternis cum pingui toga tunicis, & subucula thorace laneo, & feminalibus & tibialibus muniebantur. [Sic apud Glossographum.
Subucula, Libum, quod diis dabatur ex alica, oleo, & melle compositum. Festus. In Gloss. scribitur & Subucula.
SUBUCULATUS, a, um, Adj. Subucula indutus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Nec a verbis modo, sed a nominibus quoque derivata sunt quædam, ut a Cicerone subuculatum, & ab Asinio fimbriatum & figulatum. [Sed emendatus legitur, Sullaturit, tum Fimbriaturit & Figulaturit. V. Burm. not. p. 690.]
SUBVECTIO, SUBVECTO, SUBVECTUS, V. SUBVERHO.
SUBVEHO, xi, ctum, [ἀνάγω, ἀνεκύνω] ēre. Extollere sive Portare. Plin. lib. 34. cap. 1. Sæpe etiam lapides subvehunt, portantes aliena pondera. Liv. 9. 15. Nam infessis omnibus viis, per quas comæatus ex Samnio subvehebatur, fame domiti Samnites, qui Luceria in præsidio erant, legatos misere ad Consullem Romanum. Stat. 3. Silv. 2. 88. Quæ pax Carpathio, quali te subvehat aura Doris.
Subvehi flumine adverso. Liv. 24. 4. Nuntiantes, Philippum primum Apolloniam tentasse, levibus biremibus LXX flumine adverso subvectum.
Subvehere naves amne contrario. Plin. lib. 21. cap. 12.
Subvehi ad arcem. Virg. 11. Æn. 478.
Subvehere in altitudinem. Plin. lib. 36. cap. 12.
Subveho, Subtus veho. Lucret. lib. 5. 516.
Alit alium subter, contra qui subvehat orbem. h. e. Alium esse aerem sub pedibus nostris, qui cælum extrinsecus subvehat & sustollat, quemadmodum videmus a fluviis rotas & haustra sublevari & circumversari. Laminibus.
SUBVECTUS, a, um, Partic. [ὑποδραστηχθής, Gl. L. G.]
SUBVECTIO, onis, f. [ἀναγωγή] Advectio. Cæf. 7. Bell. Gall. 10. Sin maturius ex hibernis educeret, ne ab re frumentaria, duris subvectionibus, laboraret.
SUBVECTUS, us, m. [ἀναγωγή] Idem. Tacit. 15. Ann. 4. Et provissi ante comæatus, quorum subvectu, &c.
SUBVECTOR, oris, m. Avien. Orbis descript. v. 199. Bosphorus, Inachia subvector virginis olim.
SUBVECTO, are, frequent. Plaut. Afin. 2. 2. 74. Ipsos, qui tibi subvectabant rure huc virgas ulmeas. Virg. 6. Æn. 303. Et ferruginea subvectat corpora cymba.
Subvectant saxa. Sil. 4. 21.
SUBVELLO, elli, & ulsi, ulsum, [ὕποσῶ, Gl. G. L.] ēre. Lucil. apud Non. 2. 202. Rador, subvellor, &c. al. Subellor.
SUBVOLVUS, vel SUBVOLVUS, a, um, Partic. Scipio apud Gell. 7. 12. Qui barba volva, feminibus subvolvis, ambulet.
SUBVELLAMEN, inis, n. [ὑποκλινοὶ ἀεθῶτα, Gl. G. L.]
SUBVENIO, eni, entum, [συνίρχμαι, βεβήω, Gl. L. G.] ēre. Adjuvare, propitium esse. Plaut. Aul. 2. 8. 24. Apollo, quæso, subveni mihi, atque adjuva.
Succurrere & Subvenire. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 43.
Festinanter subvenire. Cels. lib. 3. cap. 18.
Homini jam perditio, & collum in laqueum inferenti, subvenire. Cic. 6. Verr. 37.
Provincia subvenire, Subsidio venire. Cic. 15. Fam. 4. Cumque eo animo venissem, ut utrique provincia, si ita tempus ferret, subvenirent.
Curis subvenit sententia. Stat. 1. Theb. 267.
Dolori subvenire, Mederi. Plin. lib. 26. cap. 5.
Erroribus subvenire. Cic. 4. Acad. 10. Nam qui voluit subvenire erroribus Epicurus, is qui videtur conturbare veri rationem, &c.
Gravedini, quæso, omni ratione subveni. Cic. 16. Att. 13.
Remediis saluti suæ acrioribus subveniendum putavit. Cic. pro Cluent. 67.
Sollicitudini alicujus subvenire, Opem ferre, adesse. Cic. 2. Fam. 5.
Sanguinem exspuentibus subvenit agaricum. i. e. Medetur. Plin. lib. 26. cap. 7.
Subvenire, Sensum vel clam venire. Gell. 19. 7. Ut quæque vox indignam digna animadverti subvenerat. [i. e. Succurrerat, subaudito, Animo, vel Ad animum.]
Subvenibo antique pro Subveniam. Plaut. Men. 5. 7. 20.
Subvenitur, Impersonale. Cic. de Arusp. Resp. 57. Idemque earum templum inflammasit dearum, quarum ope etiam aliis incendiis subvenitur.
Huic rei subventum est. Cic. 1. Att. 14. Huic quoque rei subventum est maxime a nobis.
SUBVENTUS, a, um, [ὑπεστέων] Partic. Ovid. 2. Amor. 16. 23.

Quod si Neptuni ventura potentia vincat,
Et subventuros auferat unda deos.

SURVENTI, ōris. m. Auxiliator. Inscript. apud Gruter. p. 459. n. 1. POPULI SUBVENTORI, &c.

SUBVENTO, āre. frequent. Plaut. Rud. 1. 4. 11. Spes bona, obsecro, subventa mihi.

SUBVENTĀNEUS, a, um. Adj. [ὕπνεμιον] ut Subventanea ova, quæ & Zephyria, & irrita vocantur, quasi Vento concepta. V. Erasmus in Adag. Spes subventanea & subventanea parit. Et Aristot. de Hist. animalium.

SUBVENTRILE, is. n. [ὕποκείλιον, Gl. G. L.] Sumen.

SUBVERBUSTUS, a, um. Adj. Stigmate notatus. Tertull. de Pall. cap. 4. Subverbustus in liberalibus.

Subverbusta, Festo est, Verberibus usta; Licentia & petulantia comica vocabulo e multis coagmentato. Sic Uri virgis ferroque secari, dixit Horatius. Ex Turneb. Vulgo sic legitur, Subverbustam, Verub estam significat Plautus, cum ait, Ulcerofam, compeditam, subverbustam, fordidam. V. Scalig. & Dacer. not. & Salmast. p. 342. in Tertull. ubi Verberonem exponit.

SUBVEREOR, ēris, veritus sum, [ὕπνεμιον] ēri. Aliquantum vereri. Cic. 4. Fam. 10. Venit enim mihi in mentem subvereri interdum, ne te delectet tarda decessio.

SUBVERTO, ti, sum, [ἀνορύσσω, Gl. G. L.] ēre. Verbum rusticum, id significans, quod sit, dum terra, vel aratro, vel alio quovis instrumento, super semina conjicitur, & ita undecunque vertitur, ut ipsum semen operiatur. Columel. lib. 11. cap. 2. Idem qui lupinum stercoreandi agri causa ferit, nunc demum aratro subvertit.

Subvertere, [καταστρέφω] Demoliri, destruere. ut Operum subvertere moles. Ovid. 6. Fast. 645.

Subvertere decretum, Rescindere. Sallust. in Jugurth. 30. Probarent ne tantum flagitium, an decretum Consulibus subverterent, parum constabat.

Subvertere domum, Perdere calumniis. Tacit. 3. Ann. 7. Quum omnis domus delatorum interpretationibus subverteretur.

SUBVERSUS, a, um. Partic. [καταστρέφω] ut, Majestas foliorum subversa jacet. Lucret. lib. 5. 1133.

Subversa domus. Tacit. 4. Hist. 42.

SUBVERSIO, ōnis. f. [καταστρέφω, Gl. G. L.] Arnob. 1. Subversio humani generis.

SUBVESSOR, ōris. m. Tacit. 3. Ann. 28. Suarum legum auctor idem ac subverfor.

SUBVERSO, āre. frequent. Plaut. Curc. 4. 1. 23. Vel qui ipsi vortant, vel qui alii subvorsentur, præbeant. Laminus legit Subvertendos. al. Aliis ut versentur.

SUBVEXUS, a, um. Adj. [ἀνωφέρης] ut Convexus dicitur, & Devexus. Liv. 25. 36. Omnia fastigio leni subvexa.

SUBVIDEO, [ὕποβλέπωμαι, Gl. G. L.] ēre.

SUBVIRIDIS, e. Adj. [ὕπυχλωρ] Aliquantum viride. Plin. lib. 47. cap. 10. Balanitæ genera duo habent, subviride, & Corinthii æris similitudine. Idem lib. 25. cap. 9. Therionaca fruticosa, foliis subviridibus, flore roseo.

SUBŪLA, æ. f. [ὀπήποι] Instrumentum cerdonum, quo ad perforandum corium ac suendos calceos utuntur. Martial. 3. 16.

Quodque tibi tribuit subula, sica rapit. Columel. lib. 6. cap. 5. Ænea subula pars auriculæ latissima circumscribitur, ita, &c. [Mira varietas in Glossis. Nam Latinogræc. Subla, ὀπήποι, περίου. Rursus Subula, ὕπηνον, περίου. At Græcolat. ὀπήποι, Subula, Subucula. At περίου Fibula Græcis dicitur, nec Subucula idem ac Subula Latinis, etsi videntur etiam Subucula dixisse, ut Subla, pro Subula. In Gloss. Græcolat. etiam legitur, Σουλιον, Subula.]

Puto & apud Moschopulum esse Σουλολα. Fortasse & nobis Subolare liceret dicere, pro περίου, alioqui Subula trajicere. H. St.

SUBULIZO, āre. [σουλίζω] Subula trajicio. Suid. Περῶ, τὸ δάπιπρον ποιδῆμαι. Πέρῶ δὲ τὸ σουλιζῶ τὸ κεντῶ. Suid. 1156.

SUBŪLO, ōnis. m. [ἀυλητής, Gl. G. L.] est Festo Tibicen Hetrusca lingua, quod vocabulum soni imitatione factum esse putat Turnebus, ut fist Subulo, tanquam Sibilo.

Subulo finitimas propter astibat aquas. Ennius apud Varr. de L. L. 6. 3. Et Aufon. Epigr. 70. 8. Lucili vatis subulo.

Subulones, dicuntur Cervi, quibus sunt cornua simplicia, minimeque ramosa, ad subularum similitudinem. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliis simplicia tribuit, ut in eodem genere subulionibus, ex argumento dictis. Idem lib. 28. cap. 17. conf. SUBLONES.

SUBULCUS, i. m. [ὕποσσοκός, χερσοσοκός, Gl. L. G. & G. L. σουλάτης, G. L.] Qui suum dux est: cuique porcorum nutriendorum cura commissa est. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 4. Altitudinis haræ modus sit, ut subulcus facile circumspicere possit, ne quis porcellus a matre opprimatur. Columel. in præfat. lib. 1. Porculatoris vero & subulci diversa professio, diversæ passionis.

Hircosus subulcus, Hircum olens. Martial. lib. 10. 98. ad Publum, Præsta de grege &c. Hircosi mihi filios subulci.

Tardus. Virg. 10. Ecl. 19. Venit & opilio, tardi venere subulci. al. Bubulci.

SUBULTĀNEUS, a, um. Adj. Ηθικός. Gloss. Latinogræc.

SUBUNGO, xi, [ὕπαλέφω] ēre. Gloss. Græcolat.

SUBVĪLO, [ὕποπταμαι] āre. Paululum volare, vel Surfum volare. Columel. lib. 8. cap. 8. Pulli vero facilius sub matribus pinguescunt, si jam firmis, prius quam subvolent, paucas subtrahas pinnas, & obteras crura, ut uno loco quiescant. Ovid. 14. Met. 507.

In caelestem locum subvolare. Cic. 1. Tusc. 40. Eam porro naturam esse quatuor omnia gignentium corporum, ut quasi partita habeant inter se & divisa momenta, ut terrena & humida, super nutu, & suo pondere, ad pares angulos in terram & in mare ferantur: reliquæ duæ partes, una ignea, altera animalis, ut illæ superiores in medium locum mundi gravitate ferantur & pondere, sic hæ sursum rectis lineis in caelestem locum subvolent, sive ipsa terra superiora appetente, sive quod a gravioribus leviora natura repellantur.

SUBVULTURIUS, V. SUBVULTURIUS.

SUBVOLVO, volvi, vólutum, [ὕποκλιθῶ] ēre. Virg. 1. Æn. 425. Instant ardentes Tyrii, pars ducere muros, Molirique arcem, & manibus subvolvere faxa.

SUBUR, [Σεῦρα] est Hispaniæ oppidum ad flumen Rubricatum, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 3. vulgo *Cubelles*. Olivarius in Melam dicit numquam vocari *viges*.

SUBURBIUM, i. n. [αὐραστειον, αὐραστεια] quasi Via sub urbe, hoc est urbi contigua: sunt frequentes extra urbem domus, instar vici edificatae. Cic. 12. Philipp. 24. Hisce ego me viis committam, qui Terminalibus nuper in suburbium, ut eodem die reverterer, ire non ausus sum? Idem 3. Q. frat. 1. In ejus sermone ego utrumque soleo admirari, & te de suburbano emendo, quum ad illum scribas, non modo ad me non scribere, sed etiam aliam in sententiam de suburbio scribere. Vetus exemplar De suburbano legit.

SUBURBANUS, a, um. Adj. [αὐραστειον] ut, Suburbanus ager, qui urbi vicinus & proximus est. Cic. 2. de Divin. 69. Ita aqua Albana deducta ad utilitatem agri suburbanum, non ad arcem urbemque retinendam. Fundus suburbanus. Cic. 3. Q. frat. 1. Gymnasium suburbanum. Cic. 1. de Orat. 98. Hortus suburbanus. Cic. pro Rabi. Post. 26. Hortulus suburbanus. Plin. lib. 35. cap. 10. Litora suburbana. Plin. lib. 9. cap. 18. Regio suburbana Italiae. Columel. lib. 11. cap. 2. Rura suburbana. Hor. 1. Epist. 9. 76. Rus amœnum & suburbanum. Cic. pro Rosc. Amer. 133. Villa suburbana. Catul. ad Fund. 42. 6. Nepos in Attico cap. 14. Nullus habuit hortos, nullam suburbanam, aut maritimam sumptuosam villam.

SUBURBANUM, i. n. [αὐραστειον, Gl. G. L.] & plur. SUBURBANA, ōrum. n. [αὐραστεια, Gl. L. G.] significat Prædium extra urbem. Suburbana in plurali tantum, significat frequentiam domorum extra urbem, quæ tamen sub urbe sint. Plin. 3. Epist. 11. Fui apud illum in suburbano. Sueton. de August. cap. 6. Nutrimentorum ejus ostenditur adhuc locus in avito suburbano, juxta Velitras, permodicus. Deportare aliquid in suburbana amicorum. Cic. 3. Verr. 54. [Subauditur semper Prædium, & opponitur Rustico prædio, quod Ruri, i. e. longius ab urbe esset.]

SUBURBANITAS, atis. f. [τὸ αὐραστειον] Propinquitas. Cic. 4. Verr. 7. Sic populo Romano jucunda suburbanitas est hujusce provinciae.

SUBURBICĀRIUS, a, um. Adj. Idem ac Suburbanus. Suburbicariae regiones & Suburbicariae partes in l. 9. De annonis & tribut. in C Theod. l. 12. de extraordinar. muner. eod. c. & l. 12. de indulgen. debitor. & in Notitia Imperii Romani, ubi de Comite rerum privatarum per occidentem tractatur. V. Salmast. & Sirmond. de Suburbic. regionib.

SUBURGEO, urfi, sum, ēre. Virg. 5. Æn. 202. Attulit ipse viris optatum casus honorem: Namque furens animi, dum proram ad faxa suburgēt, Interior, spatioque subit Sergestus iniquo, Infelix, faxis in procurantibus hæsit. Suburget, Aliquantum urget. Ad faxa, Quæ Menestes prudenter vitaret, quæque Cloanthus feliciter pertransierat. Interior, Sinisterior, ab læva parte. Siquidem paulo ante dixerat, 169.

Ille inter navemque Gyæ, scopulosque sonantes, Radit iter lævum interior. Spatio iniquo, Nimis arcto, non fatis magno, pro captu Centauri, suæ navis, angusto.

SUBŪRO, ūsi, ūtum, [σπουκαίω, Gl. G. L.] ēre. pro Leviter urere. Suet. in August. cap. 68. Solitusque sit crura suburere nuce ardenti, quo mollior pilus surgeret.

SUBURUS, ūs. m. [ὕποικουμι] Gl. G. L.] Calefactio.

SUBURRA, vel SUBŪRA, æ. f. [Σεῦρα] Vicus Romæ: a quo Regio Suburrana dicta est, ut scribit Junius: ab eo quod fuerit sub urbe antiqua. Varro autem 4. de L. L. 8. a Pago Sucufano, putat dictam Sucufam: deinde mutatis litteris Suburam. Nunc, ait ibidem Varro, scribitur tertia littera B, non C. Pagus Succufanus, quod succurrit Carinis. Quintil. lib. 1. cap. 7. de Orthographia, Quid quæ scribuntur aliter quam enuntiantur? Paulo post p. 91 Burm. Suburra quum tribus litteris notatur, e tertiam ostendit. Vide etiam Festum lib. 17. in verbo Suburra. Hinc, Suburranus, Adjectivum; ut, Regio Suburrana, in qua meretricum diversoria erant: quæ ob id Suburranae dicuntur a poetis. Hæc Perotius ex Varr. & Festo. Martial. lib. 6. 65.

Famæ non nimium bonæ puellam, Quales in media sedent Suburra, &c. Liv. 3. cap. 17. pr. Se haud multo post, quam pestilentia in urbe fuerat, in juventutem grassantem in Suburra incidisse. Juven. 10. Sat. 156.

— & media vexillum pono Suburra.

SUBURRANUS, vel ut frequentius scribitur SUBŪRANUS, a, um. Adj. Plin. lib. 8. cap. 3. Itaque quatuor solæ erant a partibus urbis, in quibus habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, & Equilina. Hor. Epod. 5. 58.

Latrent suburranae canes.

SUBVULTURIUS, a, um. Adj. [ὕποπταμαι] Corpus subvulturium Plautio joco dictum, Rud. 2. 4. 8.

— eja corpus cujusmodi? Subvulturium, illud quidem subaquilum volui dicere.

SUCCASSUS, Aquitaniæ populi, apud Plinium lib. 4. cap. 19.

SUCCĒDO, ūsi, ūtum, [σὺκκεῖμαι, Gl. L. G. & G. L.] ēre. Subire. Scævius ad illud Virg. 5. Ecl. 6.

Sive antro potius succedimus. Succedimus, (inquit) & Dativo & Accusativo casibus, secutus tam veterem, quam nostram consuetudinem suo more jungit. Hactenus Servius. Notandum est autem multo frequentius legi cum Dativo, ut Urbi, tecto, antro succedere, quam cum Accusativo, Urbem, &c. Virg. 3. Georg. 4. 8.

Aut tecto assuetus coluber succedere, & umbræ, &c.

Succedere, Ingredi. [εἰσέρχουμι, Gl. L. G.] Virg. 8. Æn. 123. — & nostris succede penatibus, hospes. Idem 4. Æn. 10.

Aquæ jussæ rex succedit. Ovid. 11. Met. 142.

Antro succedimus. Virg. 5. Ecl. 19.

Tectis succedere, Domum ingredi. Ovid. 2. Met. 766.

Terris alicujus succedere. Virg. 7. Æn. 214.

Urbi parvæ succedimus. Virg. 3. Æn. 276.

Aliquo succedere. Cic. pro Domo 116. Tectum, quo imbris vitandi causa succederet, nullum haberet.
Minutatim succedere. Lucret. lib. 6. 1189.
Subire & succedere sub acumen stili. Cic. 1. de Orat. 151. Omnia sub acumen stili subeant, & succedant necesse est.
Succedere, Appropinquare, Propius accedere. ut Muris, portis succedere, &c. Liv. 23. 44. Cæf. 2. Bell. Gall. 6.
Tumulo imo successit. Virg. 5. Æn. 93.
Vallo successit acies Romana. V. ACIES.
Ad muros succedere. Liv. 8. 16. Idem lib. 1. 27. Albano non plus animi erat, quam fidei: nec manere ergo, ne transire aperte ausus, sensim ad montes succedit.
Murum succedere. Tacit. 2. Ann. 20.
Et eodem modo cum Accusativo junxit Sallustius. in 6. Hist. Cum murum hostium successisset, pœnas dederat. Serv ad Eclog. Virg. 5. 5.
Succedere sub primam aciem. Cæf. 1. Bell. Gall. 24.
Ad summum succedere honorem, Conscendere. Lucret. lib. 5. 1122.
Succedere in tabernaculum, pro Subire. Curt. lib. 4. 12. extr. Strenueque opere perfecto, in tabernaculum, ex quo tota acies hostium conspicietur, successit. Al. Secessit rectius.
Succedere, In alterius locum venire. Succedo tibi, Ἀφ' ἐμοῦ σὺ. Gloss. Latinogræc. Cic. in Pison. 88. Quum tu, non solum quod tibi succederetur, sed quod Gabinio non succederetur, ex sanguis & mortuus concidisti. Idem 12. Fam. 4. Dolabella valde vituperabatur ab hominibus non infulsis, quod tibi tam cito succederet.
Succedere in locum alterius. Cic. ad Brut. 13. Sororis meæ liberos obliviscaris esse Lepidi filios, meque his in patris locum successisse existimes. Idem 3. Offic. 76. Quid ergo? hic non noceat, qui quodam quasi veneno perficiat ut veros heredes moveat, in eorum locum ipse succedat?
In vicem alterius succedere. Plin. lib. 11. cap. 37.
Succedere in orbem prælio, In vicem prælium inire. Liv. 6. 4. extr.
Succedere in pugnam. Liv. 9. 27. Commota pedestri acie Samnitium, eques in pugnam succedit.
Succedere in paternas opes. Liv. 21. 3.
Succedere vicarium muneri alterius. Cic. 6. Verr. 81. Succedam ego vicarius tuo muneri, suscipiam partes, quas alienas esse arbitrabar.
Alicui succedere, Vices ejus suscipere. Cic. de Clar. Orat. 87.
Proxime alicui succedere. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Nihil semper floret, ætas succedit ætati. Cic. 11. Philip. 39.
Melius succedit quotidie tempus. Cæf. 3. Bell. Civil. 49. extr.
Honori alicujus succedere. Ovid. 2. Met. 590.
Orationi alicui succedere. Cic. pro Corn. Balb. 4.
Magnis succedere, & Æquales habere magnos. Cic. in Orat. 105.
Succedere, [σὺχρηθῆναι] Prosperere cedere, & evenire. Ter. And. 4. 1. 46. Hac non successit, alia aggrediemur via. Liv. 8. 25. Si successisset inceptum.
Si proinde, ut ipse mereor, mihi successerit. Cic. 10. Fam. 4. extr.
Si quando minus succedet, magnum tamen periculum non adibit. Cic. in Orat. 98.
Succedit ex sententia. Cic. ad Brut. 9. Nos te, tuumque exercitum expectamus, sine quo, ut reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmur fore.
Si ex sententia successerit, bene erit opera posita. Cic. 2. Q. frat. 13.
Succedere, Prosperere cedere, &c. cum Dativo rei. Liv. 21. 7. Ira haudquaquam prospere, postquam ad effectum operis ventum est, cœptis succedebat.
Successit, pro Accidit. Plin. lib. 28. cap. 8. Quod si successerit alienari mente, ac vel ex equo hominem decidere.
Successum est, Impersonaliter. Cic. 13. Fam. 30. Qui cum forte Quæstor Macedoniam obtineret, neque ei successum esset, Pompejus in eam provinciam cum exercitu venit. Plura supra V.
SUCCESSUS, a, um, Partic. [σὺχρηθῆναι] Quod prospere cessit. Cic. 16. Fam. 21. Nam cum omnia mea causa velles mihi successa, tum etiam tua.
SUCCESSURUS, a, um, Partic. Ovid. 2. Met. 788.
 Murmura parva dedit; successurumque Minervæ Indoluit.
SUCCESSUS, us, m. [σὺχρηθῆναι, Gl. L. G. Ἀφ' ἐμοῦ, G. L.] Eventus tam bonus quam malus: sæpius tamen bonus. Virg. 2. Æn. 386.
 Atque hic successu exultans animisque Choræbus. Liv. 2. 50. pr. Inde consilium ex re natum, insidiis ferocem hostem captandi, gaudere etiam multo successu Fabii audaciam crescere.
Successus & Eventus. Plin. lib. 27. cap. 8.
Acrior ipso successu. Virg. 5. Æn. 210.
Lætiior successu. Ovid. 8. Met. 384.
Prosperi successus. Liv. 1. in præfat.
Augere successus novis successibus. Claud. 1. in pr. Conf. Stilich. 2.
Carere successu. Ovid. 1. Epist. 18.
Urgere successus suos, Non pati prosperos successus languescere, Faventem fortunam prosequi. Lucan. lib. 1. 148.
SUCCESSOR, ònis, m. [σὺχρηθῆναι, Gl. L. G. & G. L.] Qui succedit. Martial. lib. 9. 48.
 Sic quasi Pythagoræ loqueris successor & hæres. Cic. 1. Q. frat. 2.
Successorem habes perblandum. Ovid. 4. Trist. 10. 53.
Successor honoris. Idem 4. de Pont. 9. 58.
 Successor tanti frater honoris erit.
Successorem mittere vel dare alicui, est quod nunc Officium auferre vulgo dicimus. Lamprid. de Alexand. cap. 32. pr. Si unquam alicui præsentium successorem dedit, semper illud addidit, Gratias tibi agit Respu. Capitolinus in Antonino Pio cap. 8. Successorem viventi bono judici nulli dedit, nisi Orphito Præfecto urbis. Bud. [Conf. Casaub. not. ad Spart. Hadr. cap. 9. & 24.]
 Quum successor aliquid immutat de institutis priorum. Cic. pro Flacc. 33. præfinit enim successor diem. Cic. de Provinc. Conf. 37.
SUCCESSIO, ònis, f. [σὺχρηθῆναι, Gl. L. G. & G. L.] Plin. lib. 12. cap. 14. eruntque mmm non amplius esse familiarum, quæ jus per successiones sibi vindicent.
successio in locum. Cic. ad Brut. 17. Quid hoc mihi prodest, si merces Antonii oppressi poscitur, in Antonii locum successio?
successio voluptatis. Cic. 1. de Fin. 37. Ut enim, cum cibo potione-

que fames fitisque depulsa est, ipsa detractio molestiæ consecutionem adfert voluptatis: sic in omni re doloris amotio successione efficit voluptatis.
Successio provinciarum. Cic. 8. Fam. 1. Præterea Marcellus, quod adhuc nihil retulit de successione Provinciarum Galliarum.
SUCCEEDANRUS, a, um, Adj. [σὺχρηθῆναι] Suppositus, vicarius, vel Qui alteri succedit. A Succedendo, non a Succidendo (quod vult Gell. 4. 6.) ut docet Scaliger ad Festum. Plaut. Epid. 1. 2. 37.
 Ut meum tergum stultitiæ tuæ subdas succedaneum?
Succedaneum alicui dare. Justin. 38. 6.
Hostiæ succedaneæ dicebantur, Quæ, cum primis hostiis litatum non erat, aliæ tuendi piaculi gratia subdebantur & succedebant, ob id Succedaneæ a succedendo nominatæ. Sic Beroaldus ad Apul. lib. 8. Miles. p. 213. Elmenh. Sed postquam, non cervum pro virgine, sed asinum pro homine succedaneum, videre.
Succedaneum alieni periculi esse. Ulpian. D. de administratione tutorum. l. Si plures. h. e. Sustinere incommodum alieni periculi, vel alterius culpam sustinere.
SUCCESSIVUS, a, um, Adj. Lactant. de Opificio Dei cap. 12. Mirabile institutum Dei est, quod ad conservationem generum singulorum, duos sexus, maris ac feminae, machinatus est, quibus inter se per voluptatis illecebras copulatis, successiva foboles pararetur, ne omne genus viventium conditio mortalitatis extingueret.
SUCCESSORIUS, a, um, Adj. Paul. in l. 1. D. de jur. & fact. ignor. Ignoret autem sibi ex successorio capite bonorum possessionem competere. Successorio jure. Amm. Marcell. lib. 14. pag. 312. de Nicatore Seleuco, Quum post Alexandri Macedonis obitum successorio jure teneret regna Perfidis. H. St. Exstant cap. 8. Valef. Desiderabatur omnino hæc vox in ed. Lugd.
SUCCELO, vel SUBCULO, [ἐπιπέλω, Gl. L. G.] Ære.
SUCCEENDO, di, sum, [σὺφάπτω, Gl. L. G. & G. L. σὺφάπτω, G. L.] Ære. Incendere. Liv. 28. 23. pr. Quum turbam feminarum puerorumque imbellem inermemque cives sui cæderent, & in succensum rogam femianima pleraque injicerent corpora, &c.
Crines succendit flamma. Lucan. lib. 6. 179.
Classica succendunt furorem cantu. Lucan. lib. 6. 166.
SUCCENSUS, a, um, Partic. [σὺφάπτω, σὺφάπτω] ut Cic. in Pison. 42. Etiam si Phalaridis tauro inclusus, succensis ignibus, torreatur. Amore alicujus succensus. Ovid. 15. Epist. 167.
Ira succensus. Sil. lib. 1. 169.
Mero multo ad bella succensi Lapithæ. Senec. Herc. fur. 9.
Ira succensa rabie. Claud. 4. Conf. Hon. 242.
Mentes succensas agit libido. Senec. Hippol. 4.
SUCCENSUS, ui, [σὺφάπτω, ἀπὸ φάπτης, ἀπὸ φάπτης, Gl. L. G.] Ære. In re gravi & justa irasci, ut ait Donatus. Idem alio loco, Succensere, inquit, is dicitur, qui quum amare debeat, læsus irascitur. Plaut. Alin. 1. 1. 35.
 Aut cur postremo filio succensam, Patres ut faciunt ceteri? Ovid. 17. Epist. 34.
 Nec tamen irascor: quis enim succenset amanti?
Succensere quid alicui. Plaut. Capt. 3. 5. 22.
An obsecro, hercle, te, id nunc succenses mihi? i. e. An propter id, ut interpretatur Donat. Ter. And. 2. 3. 2.
 Si id succenseat nunc, quia non det tibi uxorem Chremes. Ibid. 4. 1. 30.
Succensere quod. Cic. 2. Att. 1. Mihi, quod defendissem, leviter succensuit. Non enim jam metuo ne tu illi succensesas: illud vereor, ne tibi illum succensere aliquid suspicere. Cic. pro Dejot. 35.
Dii hominibus irasci & succensere confuerunt. Cic. pro Rosc. Com. 46. In Gloss. scribitur & Succensio.
SUCCENTIVUS, V. SUCCINO.
SUCCENTURIO, [σὺφάπτω, σὺφάπτω] Ære. proprie significat, Explendæ centuriæ gratia numerum supplere, auctore Fest. A re militari translatio facta, ut ait Donat.
 Succenturia, centum require. Plaut. Fragm.
 Translate apud Gell. 15. 8. Alia esca melior, atque cautior, succenturietur.
SUCCENTURIO, ònis, V. SUBCENTURIO.
SUCCENTURIATUS, a, um, Adj. [σὺφάπτω, σὺφάπτω] unde, Succenturiati milites dicuntur, non primæ, sed secundæ centuriæ; ubi ad insidiandum maxime collocabantur: ex quo In succenturiis, quasi In insidiis, quempiam positum appellamus. Ter. Phorm. 1. 4. 52.
 Nunc prior adito tu: ego in insidiis hic ero Succenturiatus. In quem locum sic scribit Donatus; Succenturiati dicuntur, Qui explendæ centuriæ gratia subjiciunt se ad supplementum ordinum.
SUCCEEDA, æ, f. [σὺφάπτω, σὺφάπτω, Gl. L. G.] Stercus suillum. Titinn. Quid habes, nisi unam arcam sine clave, eo condis succedas? Fest. Fortasse scribendum Suscerda, ut Muscerda.
SUCCEBNO, crēvi, crētum, [σὺφάπτω, σὺφάπτω] Ære. Separare, fecernere. Plin. lib. 8. cap. 11. Farinario cribro succernunt. Plaut. Pœn. 3. 1. 10.
 Nam iste quidem gradus succretus est cribro pollinario.
Succernere de. Cato R. R. cap. 37. Partem de nucleis succernito, & in lacum conjicito. [An Secernito?
SUCCEBNICULUM, i. n. Farinarium cribrum, quod fit e setis equorum, ut Excussorium & Pollinarium e lino.
SUCCESSOR, SUCCESSIO, V. SUCCEDO.
SUCCIDO, di, sum, [σὺφάπτω, Gl. L. G.] Ære. ex Sub & Cædo. Plin. lib. 16. cap. 12. Postea tota arbor succiditur, & medulla ejus uritur. Ovid. 4. Fast. 231.
 Naiada vulneribus succidit in arbore factis.
Trunco succisa fagus. Senec. Herc. Oeth. 13.
Nemus succidit. Lucan. lib. 4. 138.
Segetes succidere. Virg. 1. Georg. 297. Cæf. 4. Bell. Gall. 19. Omnibus eorum agris vastatis, frumentis succisis, &c.
Segetes succiditur ense. Sil. lib. 15. 536.
SUCCIDIA, æ, f. [σὺφάπτω] Tergum, sive massa carnis porcinae salita, & in necessarium usum servata: quæ quoties opus est, succiditur. Nonius 2. 782. Succidia pro Lardo exponit. Succidia autem cuntinet pernam, petasonem, & lardum. Varr. lib. 4. de L. L. 22. Non a succidendo, sed a subis cædendis, sive edendis, nam id pecus primum occidere

occidere cœperunt domini, & ut id fervarent, salire. Idem de R. R. lib. 2. cap. 4. Ignavum & sumptuosum esse, qui succidiam in carnario suspenderit potius ab lanario, quam ex domestico fundo? Ibid. E quis succidias Galli optimas & maximas facere consueverunt. Rectius itaque Succidiam a succo dici putaveris. Proinde penultimam habet correptam, quæ in Succido, a Cædo, producitur. [Nisi aliud Gellii locus suaderet. Succidia, per translationem. Cic. de Senect. 57. Jam hortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. i. e. ut ait Non. 2. 782. Successionem necessariam. Quem Ciceronis locum facit illustriorem Plin. lib. 19. cap. 14. Hortorum Cato prædicat caules. Hinc primum agricolæ æstimabantur præfici, & sic statim faciebant iudicium, nequam esse in domo matremfamilias (etenim hæc cura feminæ dicebatur) ubi indiligens esset hortus. Quippe e carnario aut macello vivendum esse. Indiligens hortus, i. e. Indiligerent cultus.

Succidias humanas facere. i. e. Homines concidere. Cato apud Gell. 13. 24.

Succidus, a, um. Adj. Succulentus, & bene habens. Plaut. Mil. 3. 1. 193. Lautam vis, an quæ nondum sit lauta? PA. Siccam, succidam. i. e. Vulo quæ nondum lavet, sed sicca sit, quæ tamen sit succulenta, & bene habita. Hoc autem eo est lepidius, quod allusum est ad lanam, quæ illota succida est: lauta, jam non succida. Turneb. Advers. 7. 6. V. siccus.

Succida lana, a succidendo, ut quidam volunt: quod talis sit, qualis succida est, hoc est, plena sordibus. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 11. a sudore derivat: dicit enim, Tonfuræ tempus inter æquinoctium vernum & solstitium, quum sudare incœperunt oves, a quo sudore recens lana tonsa, succida est appellata. Rectius itaque succidam a succo dici putaveris. Est enim sudor, velut succus lanæ recens tonsæ. Proinde penultimam habet correptam, quæ in Succido producitur. Juven. 5. Sat. 25.

Qualis cœna tamen? vinum quod succida nolit
Lana pati. [i. e. Aceto deterius, ex quo lanam succidam sæpe medici expressam vulneribus imponebant. V. q. f.]

Succida lana involutum. Cels. lib. 4. cap. 4. de tussi, Imponendaque extrinsecus, supra id quod dolet, lana succida ex aceto est.

Succisivus, a, um. Adj. [πυρίσιμος] unde Tempus succisivum, dicitur Quod subtrahitur & succiditur a rebus necessariis & urgentibus, ut ad aliquem ufum accommodemus. [Sed V. Subsecivus, in SUBSECO.]

Succido, cidi, cāsum, [καταπίπτω] ēre. quasi Subtus cadere. Curt. 9. 5. 7. Jam continuo labore gravia genua succiderant. Plaut. Curc. 2. 3. 30. — tenebræ oboriuntur, genua inedia succidunt.

Artus succidere. Lucret. lib. 3. 157.

Succidere etiam dicuntur, qui cadunt in genua. Senec. de Provid. Etiam si succiderit, de genu pugnāt.

Succidus, ūs. m. Varro apud Non. 6. 21. Ventus succafu vehementius sufflare. Ita Merc. al. Suocafu. Lips. Sub occafu.

Succiduus, a, uni. Adj. [καταπίπτω] Quod est pronum ad casum, si ve ferme cadens. Ovid. 13. Epist. 24.

Succiduo dicor procubuisse genu.

Gressu succidui titubant. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 153.

Poplite succiduo genua intremuere. Ovid. 10. Met. 458.

Succidus, V. supra & succus.

Succingo, xi, ctum, [κατακίβω, Gl. G. L.] ēre. Subtus cingere, ut solemus, quo expeditiores simus ad aliquod opus faciendum. Ovid. 13. Met. 733.

Illa feris atram canibus succingitur alvum,
Virginis ora gerens. De Scylla.

Succingere se canibus, armis, &c. pro Circumdare & sapere copiis & potentia, ut ait Budæus. Cic. 7. Verr. 145. Hoc etiam iste infestior, quod multo se pluribus & majoribus canibus succinerat. Liv. 21. 10. pr. Si ex bellis bella ferendo, succinctus armis legionibusque vivat. Terrore se frustra succinxit. Plin. Paneg. 49.

Vestem ritu succincta Dianæ. Ovid. 10. Met. 546.

Ministri succincti. Ovid. 4. Fast. 413.

Succinctus, a, um. Partic. [ὀπισθόμοσος, Gl. G. L.] Hor. 2. Serm. 6. 107. — veluti succinctus cursitat hospes.

Succinctus cultro, Qui cultrum succinctum habet. Liv. 7. 5. pr. Ferro. Liv. 40. 7.

Gladio succinctus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 66.

Pugione. Cic. 13. Philip. 33. Ser. Galbam, eodem pugione succinctum, in castris videtis.

Pinus succincta comas. Ovid. 10. Met. 103.

Urbs succincta portibus, Circumseptæ, ac munita. Cic. 2. de Lege Agrar. 86. Deleta Carthago est, quod cum hominum copiis, tum ipsa natura ac loca succincta portibus, armata muris, &c.

Nervis corpus succinctum. Plin. lib. 20. cap. 17.

Pectora succincta curis. Stat. 5. Silv. 1. 77.

Compar. Plin. lib. 16. cap. 10. Eadem arbores alio nomine esse per oram Italiæ, quos tibulos vocant, plerique arbitrantur, sed graciles, succinctioresque & enodes. h. e. Compactiores & densiores.

Succinctus, Agilis & paratus. Quintil. lib. 2. cap. 2. At nunc prona atque succincti, ad omnem clausulam, non exfurgunt modo, sed etiam excurrunt.

Succinctum, i. n. [κατακίβω, Gl. G. L. & G. L.] conf. CINCTUM.

Succingulum, i. n. [ὀπισθόμοσος] Balteum inquit Festus. Plaut. Men. 1. 3. 17.

— nimio ego hanc periculo
Surripui hodie: meo quidem animo, ab Hippolyta succingulum
Hercules haud æque magno unquam abstulit periculo.

Succinctus, Adv. Ammian. 28. 1. Nec pigebit docere succincte. Sidon. 1. Epist. 9. Faber super his aliqua succinctus. Ammian. 15. 20. Succinctus edocebo.

Succinctorius, i. n. [ὀπισθόμοσος] Augustin. contra Manich. 2. 15. Fecerunt de foliis fici sibi succinctoria. Ex Genes. 3. 8.

Succinctulus, a, um. Adj. dimin. Apul. 2. Miles. p. 117. Elm. Fasciola prænitente altiuscule sub ipsa papillis succinctula.

Refecta sunt hic quædam, quæ adscripserat H. St. Arbitror alterutrum ex superioribus vocabulum fuisse, residua enim ejus verba sunt, Apud Egnatium, quod fortasse alicubi legerat.

Succino, [σύνδω] ēre. ex Sub & Cano compositum, quasi Canendo subsequi, & invicem respondere: ut solent mendici. Hor. 1. Epist. 17. 48.

— clamat, Victum date, succinit alter,
Et mihi dividuo findetur munere quadra.

Succentus, ūs. m. Mart. Capel. 1. 6. Succentibus convenire.

Succentor, ōris. m. Ammian. 19. 28. Paulo succentore fabularum crudelium. i. e. Incentore.

Succentivus, a, um. Adj. unde, Tibia succentiva, apud Varr. de R. R. lib. 1. cap. 2. V. Incentivus, in INCINO.

Succinum, i. n. [σύνκροτον] Græci Electrum, Germani gentilitio nomine *gleffum* appellant. Tacit. Germ. 45. Autumno quibusdam pinei generis arboribus exsudatur, & ut gummi ex cerasis, copia humoris erumpit, & rigore aut tepore autumnali densatur. Intumescente æstu raptum ex insulis Septentrionalis Oceani exspuitur in litus, ibique vadis inter cetera maris eructamenta rude colligitur. Ex Plin. lib. 37. cap. 3. Succinum nostræ officinæ (inquit Ruellius) ruraque, & vulgus medicorum *anbram* vocant *currnam*: Mauritanii *karabe*. Gestant nostræ mulieres decoris causa: quædam monilium vice: aliæ in orbiculis, quibus suas preces numerant. Plin. lib. 37. cap. 3. Arboris succum esse præfici nostri credidere, ob id succinum appellantes. V. ibidem plura.

Pinguia succina. Juven. 6. Sat. 572.

Grandia, Satyra nona,
En, cui tu viridem umbellam, cui succina mittas Grandia.
H. St. Versus est 50.

Succinus, a, um. Adj. [σύνκροτον] ut, Succina gutta. Martial. 6. 15. Dum Phaethontea formica vagatur in umbra,
Implicuit tenuem succina gutta feram. Pro Succinea.

Succineus, a, um. aliud Adj. Plin. lib. 22. cap. 23. Succineis novaculis, aut argenteo apparatu comitante.

Succisivus, V. in Subseco SUBSECO.

Succlamo, [εὐφρανέω] āre. Idem quod Acclamare. Liv. 3. 50. Hæc Virginio vociferanti succlamabat multitudo, nec illius dolori, nec suæ libertati se defuturos.

Succlamare ad. Liv. 10. 25. Ain' tandem, inquit, num castra vallata non habetis? ad hoc quum succlamatum esset: duplici quidem vallo, & fossa, & tamen in ingenti metu esse.

Succlamatum est, & frequenter, a militibus. Cic. 11. Fam. 13.

Succlamari dicitur aliquis de quo sermones palam ac publice habentur. Quintil. Decl. 18. In illa virgine publica succlamat invidia. Item Decl. 19. Omnium maledictis succlamatum, omnium denotatione damnatus est.

Succlamatio, ōnis. f. [εὐφρανέω, εὐλογία, Gl. L. G.] Liv. 40. 36. Si ex eo, quod aut inter se loquantur, aut succlamationibus apud concionantem imperatorem significant, quid sentiant, &c. Idem 28. 26.

Succollo, [ἀνατίθειμι] āre. Collum supponere, sustollere, sublevare cervicibus subjectis, quod proprie est eorum, qui aliquid in lectica gestant. Sueton. in Othon. cap. 6. Donec, omiffa mora, succollatus, & a præfente comitatu Imperator consalutatus, &c. Plin. lib. 35. cap. 10. Sunt in ejus exemplaribus nobiles palustri accessu villæ, succollantium specie mulieres labentes, trepidæque feruntur. Sed V. Hard.

Apes regem suum sequuntur quocunque it, & fessum sublevant, & si nequit volare, succollant. Varr. de R. R. 3. 16.

Succonditor, ōris. m. Succonditores in factionibus circi ludisque circensibus illi erant, Qui sub currum & jugum sese condebant, si forte male juncti essent equi, aut loris se impedirent. Horum mentio est in epigrammate isto veteri, M. VISPANIO FVLLONI TINCTORI. M. VISPANIO MIGNIONI VIATORI. M. VISPANIO QVARTINO SVCCONDITORI. M. VISPANIO EROTI AVRIGATORI, &c. Hæc Turnebus. V. Gruter. p. 340. n. 3. [Gloss. Lat. Græc. Conditor, ἀλάπηρος ἵππων. Unde liquet de Subconditore.]

Succosus, V. succus.

Succresco, crēvi, crētum, [ὕψιφρομαι] ēre. Inferius, vel paulatim crescere. Plaut. Trin. 1. 1. 8.

Sed dum illi ægrotant, interim mores mali,
Quasi herba irrigua, succreverunt uberrime. Columel. lib. 4. cap. 14. Frequenter solum exercendum est, dum id incremento suo vites inumbrent, nec patiantur herbam succrescere. Ovid. 9. Met. 352. Tibull. 1. 7. (al. 8.) 55. At tibi succreecat proles, quæ facta parentis, &c. Succrescere ætati alicujus. Cic. 3. de Orat. 228. Non enim ille mediocris Orator vestræ quasi succreecat ætati, sed & ingenio peracri & studio flagranti.

Succrescere gloriæ seniorum. Liv. 10. 13.

Succrotilla, V. SUCROTILLA.

Succubar, Colonia Tingitanæ apud Mauros. Plin. lib. 5. cap. 2.

Succubi, [φιλῶται] Dæmones dicuntur, qui sub humana specie, corporibus assumptis, se viris subjiciunt: Sicut Incubi qui mulieres inveniunt.

Succuba, æ. f. [παλακή] dicitur Quæ se alieno marito subjicit, & alienum thalamum violat, Concubina. Ovid. 6. Epist. 153.

— lecti quoque succuba nostri
Mæreat, & leges leniat ipsa suas. conf. SUBNUBA.

Succula, V. SUCULA in SUS.

Succumbo, cūbui, cūbitum, [καταπίπτω, Gl. L. G. & G. L. ὑπανακλίνομαι, ὑπανακλίνομαι, G. L.] ēre. Subjici, subtus cadere. ut, Succumbere oneri. Liv. 6. 32. Cui succumbere oneri coacta plebes. Genu flexo succumbere. Ovid. 4. Trist. 2. 2.

Succumbere, ad animum relatum, pro Frangi, & ita debili animo esse ut ferre fortiter quidpiam nequeamus. Cic. 2. de Fin. 95. Turpe est viro debilitari, dolere, frangi, succumbere.

Succubuisse enim potius ipse. Cic. pro Domo 16.

Succumbentibus succumbere. Cic. ad Brut. 16.

Subvenire vult succumbenti jam, oppresso Sullanis oneribus. Cic. de Lege Agr. 69.

Animo succumbere. Cic. 2. Tusc. 56.

Culpæ succumbere, In culpam labi. Virg. 4. Æn. 19.

Doloribus succumbere. Cic. 1. de Fin. 49. Ut enim mortis metu omni quietæ vitæ status perturbatur: & ut succumbere doloribus, eosque hili animo imbecilloque ferre miserum est, &c.

Fatis succumbere. Lucan. lib. 8. 70.

Fortunæ succumbere. Cic. 9. Fam. 11. Non quo ita sim fractus, ut a hominem me esse oblitus sim, aut fortunæ succumbendum putem.

Fortunæ cedere & succumbere. Cic. 3. Tusc. 36.

Labori succumbere. Caf. 7. Bell. Gall. 86.

Oneri. libro 22. p. 3. a fine, ubi legitur, Itaque succubam oneris

neque aggrediar narrare, quæ ediffertando minora vero fecero. Sicut & lib. 18. ubi de Scipione, quem memorabilem virum fuisse scribit, ut duobus Perilliis succumberet. H. St. Locus prior Livii est cap. 54. Cujus loci sententia est, Itaque, ne succumbam oneri, non aggrediar &c. Alter locus cap. 53. pr. Ubi tamen non dicit Oneri; sed Petilliis, i. e. Accusatoribus levissimis objectis.

Precibus alicujus succumbere. Ovid. 3. Epist. 91.

Senectuti succumbere. Cic. de Senect. 37. Quatuor robustos filios, quinque filias, tantam domum, tantas clientelas Appius regebat, & senex & cæcus. Intentum enim animum tanquam arcum habebat, nec languescens succumbebat senectuti.

Turbæ virtutem succumbere vidit. Ovid. 5. Met. 177.

Oculi succumbunt. Ovid. 1. Mét. 714.

Lumina nescia succumbere somno. Ovid. 12. Epist. 49.

Succumbere viro dicitur mulier in sensu obsceno. Varr. 2. de R. R. cap. 10. Necnon etiam hoc, quas virgines ibi appellant, nonnunquam annorum viginti, quibus mos eorum non denegavit, ante nuptias ut succumberent quibus vellent, & incomitatis ut vagari liceret, & filios habere.

Festus, Pellices nunc quidem appellantur alienis succumbentes. H. St. ΣΥΚΚΥΡΟ, curri, cursum, [βονήμιον, Gl. L. G. ὑποστήλας, G. L.] etc. Auxilium cito præstare. Ter. Adel. 5. 3. 6.

Succurrere & Subire. Cic. pro Rosc. Amer. 31. Quoniam quidem semel suscepi, licet, Hercules, undique omnes terrores, minæ, periculaque impendunt omnia, succurram atque subibo.

Succurrere laborantibus. Cæf. 2. Bell. Civil. 6. Cic. 1. de Orat. 169.

Lapis succurrere. Ovid. 2. de Pont. 9. 11.

Miseris succurrere. Virg. 1. Æn. 634.

Non ignara mali miseris succurrere disco.

Succurrebant hæc subsidia tantis his malis. Cæf. 3. Bell. Civil. 70. pr.

Dolori nostro succurre. Propert. lib. 2. 17. 13.

Expectationi alicujusquam celerrime succurrere. Cic. 2. de Orat. 313. Al. Occurrere.

Infamiae communi succurrere. Cic. 2. in Verr. 2. Huic ego causæ, Judices, cum summa voluntate, & expectatione Pop. Rom. actor accessi, non ut auferem invidiam ordinis, sed ut infamiae communi succurrerem.

Labori alicujus succurrere. Virg. 9. Æn. 404.

Pudicitiae & vitæ alicujus succurrere. Cic. 3. Verr. 67. Hæc ubi filio nuntiata sunt, statim exanimatus ad ædes contendit, ut & vitæ patris, & pudicitiae fororis succurreret.

Rebus succurrite læsis. Ovid. 1. Trist. 5. 35. Al. Lapsis.

Saluti succurrere, fortunisque communibus. Cic. pro Rabir. 3.

Urbi incensæ succurritis. Virg. 2. Æn. 352.

Via celeriore succurrere, Mederi. Cels. lib. 3. cap. 21.

Succurrere, [ἀπαιτῶν] In mentem venire. Cic. Neque enim mihi succurrebant verba, quæ ante discessum a Dolabella audieramus. Cic. 16. Fam. 21. Deinde illud etiam mihi succurrebat, grave esse me de iudicio patris judicare. Virg. 2. Æn. 317.

— pulchrumque mori succurrit in armis.

Ut quidque succurrit, libet scribere. Cic. 14. Att. 1.

Mirari succurrit. Plin. lib. 17. cap. 1.

Succursum, Imperfonale. Plin. lib. 23. cap. 1. Intellectum ibi remedium est, potuque succursum. Liv. 3. 58. Cujus adversæ fortunæ velit succursum.

ΣΥΚΚΥΡΣΙΟ, ὄνις, f. [ὑποδρόμη, Gl. G. L.]

ΣΥΚΚΟΣ, i. m. [χυλός, Gl. L. G.] est Humor in corpore, quo abundant bene valentes. Virg. 3. Ecl. 6.

Et succus pecori, & lac subducitur agnis. Succus, proprie quasi Sugus, a verbo Sugo: quem sibi ex alimentis membra sumunt, ut se repleant. Hæc Donat. in illum Ter. Eun. 2. 3. 36.

Color verus, corpus solidum, & succi plenum.

Vitales succi. Lactant. de Opific. Dei cap. 2. Deus visceribus venas admiscuit, quasi rivus, per corpus omne divisos, per quos discurrrens humor & sanguis, universa membra succis vitalibus irrigaret. Ibidem cap. 11. Providentissimus artifex in hominis medio receptaculum cibus fecit, quibus concoctis & liquefactis, vitales succos membris omnibus dispertiret.

Est enim non plurimi sanguinis est, habeat tamen succum aliquem oportet. Cic. in Orat. 76.

Succus & sanguis civitatis; per translationem. Cic. 4. Att. 16. Amifimus, mi Pomponi, non omnem modo succum ac sanguinem, sed etiam colorem & speciem pristinam civitatis.

Ingenii succus. Quintil. in proœm. lib. 1. p. 11. Burm. Nam plerumque nudæ illæ artes, nimis subtilitatis affectatione, frangunt atque concidunt quicquid est in oratione generosius, & omnem succum ingenii bibunt.

Succus orationis. Donat. in illum Ter. Phorm. 2. 1. 40.

Si est, patre, culpam ut Antipho in se admiserit, &c. Bono, inquit, ornatu addidit in se: quum & sine hoc plenum videri possit. Et hic est, quem Cicero Succum orationis appellat. Cic. in Brut. 36. Succus ille, & sanguis incorruptus usque ad hanc ætatem oratorum fuit, in qua naturalis inesset, non fucatus, nitor. Succus, figura orationis plena: sic enim dicitur lib. 3. de Orat. 199. cui Tenuis opponitur, quæ Arida vocatur lib. 4. ad Heren. 16. Cic. 3. de Orat. 199. Sed si habitum etiam orationis, & quasi colorem aliquem requiritis, est plena quædam, & tamen teres, & tenuis, & non sine nervis ac viribus: & ea, quæ, particeps utriusque generis, quadam mediocritate laudatur. His tribus figuris insidere quidam venustatis, non fuco illitus, sed sanguine diffusus, debet color. Quemadmodum tria sunt orationis genera, sublime, humile, mediocre: sic Tullius tres facit orationis formas, seu figuras. Plenam dicit illam sublimem & gravem: quia succulenta est ac copiosa, & omnes recipit ornatus. Vult tamen esse teretem, & quasi rotundam: quoniam inflata ac tumida, plena quidem videtur, ut corpus aqua inter cutem fusa laborans: sed non est teres, & in se viresque suas collecta. Sæpe autem accidit, ut ii, qui se in sublime attollere conantur, exeat in genus illud ampullosum, turgidum, fuco vitioso gravidum & prægnans. Infima oratio tenuis dicitur, a gracilitate corporis. Illam non vult carere nervis ac viribus, & similem esse quorundam, qui quum tenues & graciles, ut Lysias, videri volunt, adeo exsangue & imbecillum corpus orationis intexunt, ut nullis nervis, nullis præditum sit viribus. Hoc enim vitium est imo genere abu-

tentibus. Oratio mediocris est particeps utriusque generis, & imi. & alti simi: aut potius (ut ait in Oratore 21.) neutrius, sed sui propriique generis & coloris. His tribus figuris (figuræ appellat, ut paulo ante, habitus & colores) insidere quidam venustatis, non fuco illitus, sed sanguine diffusus debet color. Sine colore pulchro sœdæ sunt, atque deformes. Si fuco illinuntur & adulterino colore, ceu ambitiosæ feminæ, facillime deprehensæ, movent in se cachinnos atque contemptus. Quis est igitur iste color, quem expetere debemus? Pulchritudo sic aribus jucunda, ut bonus color oculis: quæ a sanitate & bonitate sententiarum verborumque perficitur. Auctor Rhetor. ad Heren. lib. 4. 11. Sunt igitur tria genera, quæ nos figuras appellamus, in quibus omnis oratio non vitiosa consumitur. Unam gravem, alteram mediocrem, tertiam extenuatam vocamus. Ibid. 16. Qui non possunt in illa facitissima verborum attenuatione commode versari, veniunt ad aridum & exsangue genus orationis, quod non alienum est exile nominari. Ubi Facitissima interpretare, Eleganti & exulta. Sed ad Succum redeamus. Cic. de Orat. lib. 2. 93. Consecuti sunt hos Critias, Theramenes, Lysias. Multa Lysias scripta sunt, nonnulla Critias, de Theramene audivimus: omnes etiam tum retinebant illum Periclis succum, sed erant paulo uberiore filo. Succum, id est multarum sententiarum copiam. Uberiore filo, hoc est abundantiore genere dicitur. Translatio est a corporis humani succo potissimum sumpta, quo abundant bene valentes. Unde Ter. Eun. 2. 3. 36. dixit,

Color verus, corpus solidum, & succi plenum. Cic. quoque illos oratores, qui hujusmodi succum habebant, sanos, bonam valetudinem, sanitatem, & integritatem secutos, sæpe dicere non dubitavit: ut in Brut. 51. Nam ut semel e Piræo eloquentia evecta est, omnes peragravit insulas, atque ita peregrinata tota Asia est, ut se externis oblineret moribus, omnemque illam salubritatem Atticæ dictionis, quasi sanitatem perderet, ac loqui pæne dediceret. Ibid. 243. Insultatam enim & insolentiam, tanquam insaniam quandam orationis, odit: sanitatem autem & integritatem, quasi religionem, & verecundiam oratoris probat. Idem de Opt. gen. Orat. 8. Qui quum careant omni vitio, non sunt contenti quasi bona valetudine, sed vires, lacertos, sanguinem quærunt, quandam etiam suavitate coloris. Eos imitemur, si possumus: sin minus, illos potius, qui incorrupta sanitate sunt, quod est proprium Atticorum, quæ eos, quorum vitiosa abundantia est, quales Asia multos tulit. Rursus in Brut. 64. de Lysia Græco, & Catone Latino: Sed ille Græcus ab omni laude felicior: habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis opimos, quam gracilitates confectentur: quos, valetudo modo bona sit, tenuitas ipsa delectat. Quamquam in Lysia sunt sæpe etiam lacerti, sic ut eo fieri nihil possit valentius: verum est certe genere toto strigosior, sed habet tamen suos laudatores, qui hac ipsa ejus subtilitate admodum gaudeant. Paulo post 68. Attico genere dicendi se gaudere dicunt. Sapienter id quidem: atque utinam imitarentur, nec ossa solum, sed etiam sanguinem. Lacertos vocat Cic. Fortem orationem & robustam, quæ vires, lacertos, & nervos habeat. Strigosior, i. e. Tenuior, gracilior, subtilior, & ipse quasi interpretatur, Hac subtilitate. Translatio est ab equis potissimum, qui strigosi dicuntur, quum morbus eos ita stringit, ut (quod ait Virg. 3. Ecl. 102.) vix ossibus hæreant. Ossa, Tenuitatem, subtilitatem, & exilitatem, & est translatio ab animantibus macris, & quæ vix ossibus hæreant. Hinc Plaut. in Capt. 7. 2. 32. dixit,

Ossa, atque pellis sum, misera macritudine. Al. Miser a. Sanguinem,

Orationem fortem & robustam, vires, lacertos, & nervos habentem. Ornatur oratio genere primum, & quasi colore quodam, & succo suo. Cic. 3. de Orat. 94.

Arboris succus. Plin. lib. 14. cap. 20.

Herbæ succus. Ovid. 13. Met. 941.

Hordei succo elephantos mitificari tradit Plin. lib. 8. cap. 7.

Lactis succus. Plin. lib. 8. cap. 14.

Acer succus. V. ACER.

Acerbi succi. Ovid. de Medic. faciei, 5.

Albicans succus. Plin. lib. 12. cap. 16.

Amarus succus. Ovid. 20. Epist. 184.

Attri succi. Ovid. 7. Met. 265. al. Acres.

Barbarus succus. V. BARBARUS.

Blandior succus. V. BLANDUS.

Commodatus stomacho succus. V. COMMODO.

Crudi succi pericula, Cruditatis, indigestionis. Juven. 11. Sat. 76.

Dulces succi, Mella. Ovid. 3. Fast. 735.

Dulcis mellitusque succus. V. MEL.

Fuscus succus. Ovid. de Nuce 155.

Horrendis infamia pabula succis. Ovid. 14. Met. 43.

Humifer succus. Cic. 1. de Divin. 15.

Mollipedesque boves, spectantes lumina cæli,

Naribus humiferum duxere ex aëre succum.

Ignavus succus. V. IGNAVUS.

Infectior succus. V. INFICIO.

Languidus succus & evanidus. V. LANGUOR.

Mites succi. Ovid. 14. Met. 690.

Tabescens succus. Plin. lib. 12. cap. 16.

Tristes succi mali Medici. Virg. 2. Georg. 126.

Abit succus corporis in aëra. Ovid. 3. Met. 398.

Adempti succi. V. ADIMO.

Augescit uva & succo terræ, & calore solis. Cic. 2. de Senect. 58.

Excipitur succus, inciso caule. messibus. Plin. 12. 26.

Expressus nuci succus. Plin. lib. 11. cap. 28. ad fin.

Evomunt succum cum vita. Plin. 9. 36.

Spargit succos veneni. Ovid. 14. Met. 403.

Tumescit herba succo nocituro. Senec. Herc. fur. v. 955.

Succus Cyrenaicus, Medicus, Syriacus. V. LASER.

ΣΥΚΚΟΣ, ὄνις, m. Succi coactor. Cicero eos interpretatus est Succones, Qui pecuniam cogunt, 7. Att. 13. Oppios de Velia succones dicit. Sed varia lectio est.

ΣΥΚΚΟΣ, a, um, Adj. [ἐπιπῶδες] Plenum succo. Columel. lib. 2. cap. 17. Meliusque habetur fœnum, quod natura succoso gignitur cælo, quam quod irrigatum aquis elicitur. Plin. lib. 12. cap. 25. Aridior, minusque succosus. [i. e. Succulentus.

Terra succosa. V. TERRA.

Succosior & firmior liber arboris. Columel. lib. 4. cap. 29.
 SUCCOSITAS, ātis. f. Cael. Aurel. Acut. 2. 29. 151. Quanquam sit reflata succofitas.
 SUCCIDUS, a, um. Adj. [πολύχολος] Idem, quod Succofus. Plaut. Mil. 3. 1. 52. Minime fputator, fcreator fum, itidem minime fuccidus. Al. Mucoidus. Ibid. 192.
 Lautam vis, an quæ nondum fit lauta? p. ficcam fuccidam. [Multum fe torquent interpretes in hoc loco; Sicca epitheton plane ἀνυρον. Non dubito, quin Succo fuccidam fcripferit Plautus. Pro eo Ter. Succiplenam dixit.
 Succida lana, & Succida vellera. V. SUCCIDO.
 SUCCIDO, āre. Humorem affundere. Plin. Valer. 2. 8. Syriacum bonum in aceto fuccidabis. Reinef. Var. Lect. 2. 8.
 SUCCULENTUS, a, um. Adj. Succofus. Paulin. ad Cyther. 631. Corpus fucculentum. Apul. Met. 2. pr. p. 115. Elmenh. Succulenta gracilitas. [h. e. Habitus nimis nec fucculentus, nec gracilis.
 SUCCUTIO, ſi, flum, [βροχίω, ἀνασπλιύω, Gl. L. G.] ēre. Subtus quater. Currus alte fuccutitur. Ovid. 2. Met. 167.
 SUCCUSSUS, a, um. Partic. Valer. Max. 6. 9. 5. Semel duntaxat vultum mutavit, perquam brevi triftitiæ falebra fuccuffum.
 SUCCUSSIO, ōnis. f. Sen. Nat. Quæft. 6. 21. Succuffio eft, cum terra quatitur, & furfum ac deorfum movetur.
 SUCCUSSUS, ſus. m. [ἐπιπυγμός] Idem. Cic. 2. Tuſc. 48. Pedetentim, inquit, ite, & fedato niſu, ne fuccuffu arripiat major dolor.
 SUCCUSSOR, ōris. m. [υποσέτης] Equus, qui fefforem frequenter fuccutit. Lucilius apud Non. 1. 55.
 Campanus fonipes fuccuffor nullus fequetur.
 SUCCUSSO. [υποπιάσσω] āre. Surfum frequenter excutere. Quod proprie de equo dicitur, qui gradario contrarius eft. Is eft, Qui concutiendo fefforem graditur. Accius, Agite ac, vulnus ne fuccuffet grefſus, caute ingredimini. Nonius 1. 55.
 SUCCUSSATOR, ōris. m. [υποπιακτής] Idem, qui Succuffor. Lucil. apud Non. 1. 55.
 Succuffatoris tardi, rarique caballi.
 SUCCUSSATURA, æ. f. [υποπιαγμός] Talis grefſus. Nonius 1. 60. in voce Gradarius uſus eft: Gradarius, inquit, eft molli gradu & fine fuccuffatura nitens.
 SUCHUS, i. m. [Σέχλος] Crocodilus eft manſuefactus, de quo fic Strab. lib. 17. In Arfinoë præfectura, mirum in modum colitur Crocodilus, & eft facer apud eos in lacu quodam feorfum nutritus, & facerdotibus manſuetus, & Suchus vocatur.
 SUCROTILLA, inquit Feftus, Vox tenuis & alta. Deducitur a crotalo, aut voce Græca κρότος, cum diminutionis formatione, vel certe ut Græca vox eft fictitia, fic de ſono Latina fuerit efficta. Turneb.
 SUCTUS, V. SUGO.
 SUCULA, V. in SUS.

S U D

SUDARIUM, SUDATOR, &c. V. MOX SUDO.
 SUDENA, V. SUDIS.
 SÜDES, is. f. [σκόλοψ, Gl. L. G.] Vallus, Pertica, feu genus teli agrestis. Virg. 7. Æn. 524.
 Stipitibus duris agit, fudibusve præuftis. Idem 2. Georg. 25. Quadrifidasve fudes, & acuto robore vallos. Ubi Serv. Vallus & Sudes idem eft. Cæf. 5. Bell. Gall. 18. Ejuſdemque generis ſub aqua defixæ fudes flumine tegebantur. Idem 1. Bell. Civil. 27. Foffas tranſverſas viis perducunt, atque ibi fudes, ſtipitesque præacutos defixit. Denſæ fudes. Claud. de Bell. Get. 216.
 Ferratæ fudes. Virg. 5. Æn. 208.
 Fraxineæ fudes. Virg. 2. Georg. 25.
 Vaſtæ fudes. Stat. 5. Theb. 386.
 Concurrere fudibus inter ſe. Liv. 26. 51.
 Figere aliquem obuſta fude. Ovid. 12. Met. 299.
 Percuſſæ crebris fudibus crates. Lucan. lib. 3. 494.
 Torrere fudes. Stat. 1. Achill. 437.
 Vibrare fudem. Sil. lib. 8. 554.
 SUDICULUM, aut SEDUCULUM, i. n. Genus flagelli dictum, quod vapulantes fudantes facit. Paul. apud Feſt.
 SUDIFICUS, V. SUDUM.
 SÜDIS, is. f. [σφύρανα, Gl. L. G. & G. L.] Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 11. Sunt præterea a nullo auctore nominati, Sudis Latine appellata, a Græcis Sphyræna, roſtro ſimilis nomine, magnitudine inter ampliſſimos, rarus, ſed tamen non degener. [Puto Nominis.
 SUDENA, æ. f. [σφύρανα] Idem. [Sic enim in Gloſſ. Latinogræc. legendum, pro Suadena.
 SÜDO, [ιδρω, Gl. L. G. & G. L.] āre. ἰδρὸς ὕδωρ, quod aquam undamque ſignificat, derivatum exiſtimant quidam. [Spiritu denſo in ſ mutato, ut ſolitum.
 Abſolute aliquando ponitur, & quidem pro Laborare, Contendere: Conſequens pro antecedente. Hor. de Arte Poet. 413.
 Multa tulit, fecitque puer, fudavit & alfit. Idem 2. Serm. 2. 21.
 — tu pulmentaria quære
 Sudando. conf. infra, in ſenſu translato.
 In armis fudavit puer. Stat. 3. Silv. 2. 123.
 Nuntiatum eſt alicui, deorum fudaſſe ſimulacra. Cic. 2. de Divin. 58.
 Vultusque in marmore fudat Eliſæ. Sil. lib. 1. 98.
 Sine cauſa fudare. Cic. 2. de Orat. 223. Quum ille diceret ſe ſine cauſa fudare, minime mirum, inquit: modo enim exiſti de balneis.
 Cum Ablativo. Liv. 27. 4. Quatuor ſigna ſanguine multo diem ac noctem fudaſſe.
 Humore fudant ſaxa. Lucret. lib. 6. 945.
 Lacunæ fudant tepido humore. Virg. 1. Georg. 117.
 Cum Accuſativo. Virg. 4. Ecl. 30.
 Et duræ quercus fudabunt roſcida mella. Idem 8. Ecl. 54.
 Prælia fudare. Claud. de Nupt. Honor. 111.
 Sudare ad. Virg. 3. Georg. 203. de equis,
 Hic vel ad Elei metas, & maxima campi
 Sudabit ſpatia, & ſpumas ager ore cruentas. [i. e. Curret ad fudorem.
 Sudare, per translationem dixit Ter. pro Vehementer laborare, quod qui vehementer laborant, frequenter fudant; in Phorm. 4. 3. 23.

— eja fudabis fatiſ,
 Si cum illo incæptas homine: ea eloquentia eſt.
 Pro communibus commodis fudare. Cic. pro Sext. 149.
 SUDATUS, a, um. Partic. [ιδρωμένος] ut Stat. 5. Theb. 189.
 — labor gelido fudatus in Hæmo.
 Fibula fudata marito. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 16.
 Thura fudata ligno, Velut per fudorem emiſſa, vel in modum fudoris fluentia. Ovid. 10. Met. 308.
 — fudataque ligno
 Thura ferat, floresque alios Panchaica tellus.
 Alia vero ſignificatione, Veſtis fudata, Sudore madefacta. Quintil. lib. 11. cap. 3. Et vigilandæ noctes, & fuligo lucubrationum bibenda, & in fudata veſte durandum.
 SUDABUNDUS, a, um. Adj. [ιδρών] Lucan. ad Piſon. 177.
 — totaque ludos
 Turba repente ſuos jam fudabunda reliquit.
 SUDATIO, ōnis. f. Sen. Epift. 86. Niſi Thafius lapis, quondam rarum ſpectaculum in aliquo templo, piſcinas noſtras circumdederit, in quaſ corpora, multa fudatione exinanita, demitramus.
 In montibus Bajanis ſunt loca fudationibus excavata. Vitruv. 2. 6.
 SUDATOR, ōris. m. [ιδρωτής] Plin. lib. 23. cap. 1. Dyſentericis, fudatoribus, in longa tuſſi, in epiphoriſ, meracum.
 SUDATRIX, icis. f. [ιδράτρυξ] Adjective pro Sudante Martial. lib. 12. 18.
 Dum per limina te potentiorum,
 Sudatrix toga ventilat, &c.
 SUDATORIUS, a, um. Adj. [ιδρωτής] Plaut. Stich. 1. 3. 73.
 Vel unctioes Græcas fudatorias,
 Vel alias malacas crapularias.
 SUDATORIUM, i. n. [ιδρωτήριον, Gl. G. L.] Senec. de Vita beata cap. 7. Circa balnea & fudatoria, ac loca ædilem metuentia, &c. Item Epift. 51. Quid (mihi) cum fudatoriis, in quæ ficcus vapor, corpora exhauſturus, includitur? Omnis fudor per laborem exeat.
 SUDOR, ōris. m. [ιδρῶς, Gl. L. G. & G. L.] Humor ex corpore calore tranſpirans. Plin. lib. 10. cap. 72. Serpentes neque caloris, neque ſanguinis, neque fudoris, vim habent, quæ aviditatem naturalem ſale augment. Ovid. 9. Met. 173. De Hercule & Oetæo,
 Cæruleusque fluit toto de corpore fudor.
 Nec enim ſanguis, nec fudor niſi e corpore fluit. Cic. 2. de Divin. 58.
 Illotus fudor. Virg. 3. Georg. 444.
 — vel quum tonlis illotus adhæſit
 Sudor.
 Immundus fudor. Virg. 3. Georg. 564.
 Ardentes papulæ, atque immundus olentia fudor
 Membra ſequatur. Servius interpretatur Morbum pedicularum, id eſt φθειρίαν.
 Peſtiferus fudor. Celf. lib. 2. cap. 6. V. Peſtiferus in PESTIS.
 Piceus fudor. Virg. 9. Æn. 813.
 — tum toto corpore fudor
 Liquitur, & piceum (nec respirare poteſtas)
 Flumen agit. Sudor piceus per tranſumptionem dicitur Niger, & ex eo multus. Multus enim humor nigricat, qui paucus pellucet & limpido eſt. Turneb.
 Ardet pulvis crudis virum fudoribus. Stat. 1. Theb. 422.
 Effeti artus tepidis fudoribus. Stat. 6. Theb. 470.
 Calens fudore belli. Stat. 8. Theb. 7.
 Conſequutus eſt multus fudor. Cic. 3. de Orat. 6.
 Elicere fudorem. Celf. lib. 2. cap. 17.
 Emittere fudorem. Plin. lib. 6. cap. 18.
 Iit falſus fudor per artus. Virg. 2. Æn. 174.
 Fluit fudor undique rivis. Virg. 5. Æn. 200.
 Fumantes fudore equi. Virg. 12. Æn. 338.
 Madentes parvo fudore vultus. Sil. lib. 12. 642.
 Manat fudor e toto corpore. Lucret. lib. 6. 944. Virg. 3. Æn. 175.
 Tum gelidus toto manabat corpore fudor.
 Manavit Herculis ſimulacrum multo fudore. Cic. 1. de Divin. 74.
 Occupat obſeſſos frigidus fudor artus. Ovid. 5. Met. 632.
 Remittit fe fudor. Celf. lib. 2. cap. 3.
 Sudor frigidus in acuta febre peſtiferus eſt. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Sudor, pro Humore novo more a Lucretio lib. 2. 464. uſurpatur,
 Sudor uti maris eſt, inquit, &c. Quo loco Turnebus, Eſti non me fallit fudorem eſſe ſuapte natura falſum, & a quibuſdam exiſtimatum mare fudorem quendam eſſe, quod ab Ariſtotele relatam eſt, tamen puto Sudorem maris hic nihil aliud quicquam, quam humorem eſſe. Hæc ille.
 Sudor, pro Labore. Virg. 9. Æn. 458.
 — & multo phaleras fudore receptas. Cic. pro Font. 2.
 Qui cum ipſo M. Fontejo ferrum ac manus contulerunt: multoque ejus fudore ac labore ſub pop. Rom imperium ditionemque ceciderunt. De Gallis.
 Stilus ille tuus, multi fudoris eſt. Cic. 1. de Orat. 257.
 SUDARIUM, i. n. Linteum, quo fudor faciei detergitur, & nares purgantur. Sueton. de Neron. cap. 48. Adoperto capite, & ante faciem obteſſo fudario, equum aſcendit, quatuor ſolis comitantibus. Ibid. cap. 25. Parceret arteriis, ac fudarium ad os applicaret. Quintil. lib. 5. cap. 3. Quum reus, agente in eum Calvo, candido frontem fudario detergeret, &c. Sudaria Setaba. Catul. in Afin. 12. 14.
 SUDARIOLUM, i. n. dimin. Idem. Uſus eſt D. Hieronymus ad Nepotianum De vita clericorum. Et Apul. in Apolog.
 SÜDUM, i. n. [αἰθρίον] Siccum ſignificat, Siccum enim, quaſi Seudum, id eſt iſte udo. Feſtus. Proprie Pars ſerena dicitur, quæ eſt inter nubes. Virg. 8. Æn. 528.
 Arma inter nubem, cæli regione ſerena
 Per ſudum rutilare vident.
 Sudum, Serenum tempus poſt pluviam. Plaut. Milit. 1. 1. 2. Idem Rud. 1. 2. 35.
 — exſiccæque arundines,
 Qui pertegamus villam, dum ſudum eſt. Cic. 16. Fam. 18. Herologium mittam & libros, ſi erit ſudum.
 SUDUS, a, um. Adj. ut
 Ver ſudum. Virg. 4. Georg. 77.

SUDIFICUS, a, um. Adj. Sudum faciens. Gell. lib. 2. cap. 28.
 Sudificusque simul Boreas mala plurima volvens. Rurfus cap. 33.
 Sudificusque altos Aquilo rotat impete fluctus. [Interpretis sunt
 Homericorum, quæ Gellius adducit, non ipsius Gellii verba.

S U E

SUVEL, Urbs Hispaniæ, apud Melam lib. 2. 6. nunc *Chipiona* dicitur, te-
 ste Olivario.

SURO, ēvi, ētum, [φύρω] ēre. Antiquum verbum: unde Suefoo,
 suefcis, ēre. Lucret. lib. 1. 54.
 — & femina rerum

Appellare sueumus. i. e. Solemus.
 Suevi, Præterit. Lucret. lib. 6. 793.
 Dejicere ut pronos qui morbus sæpe fœvit. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 111.

Has Græci stellas Hyadas vocitare fuerunt. Lucret. lib. 4. 304.
 Quinque etiam sexve ut fieri simulacra fuerint. Idem lib. 5. 910.
 — & gemmis florere arbuta fuisse. [Nisi est a v. seq.]

SURSCO, ēvi, ētum, [ἰσχύσκειν] ēre. Consuetudinem, seu morem ca-
 pere. Cic. 15. Fam. 8. A te id, quod fuesti, peto in majorem modum,
 ut me absentem diligas atque defendas. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 175.
 — hæc post cunabula dulci

Ferre sinu, summoque Jovi deducere parvam
 Sueverat, & genibus ludentem aptare paternis.
 Suefcere militiæ. Tacit. 2. Ann. 44.

Et transitiva, Idem 2. Ann. 52. Suefcere quemvis disciplinâ.
 Sic etiam Suefcere, ut Confuefcere, disciplina & imperiis, nisi scri-
 bendum Disciplinæ, vide in DISCIPLINA. H. St. Desiderabatur su-
 perior locus in edit. Lugd.

SUERUS, a, um. Partic. [ἰσχυρός] Virg. 5. Æn. 402.
 — geminos immani pondere cæstus
 Projecit: quibus acer Eryx in prælia fuetus
 Ferre manum.

Legibus suis civitas. Cic. 6. Att. 2. Ita multæ civitates omni ære alieno
 liberatæ, multæ valde levatæ sunt, omnes suis legibus & judiciis fuetæ,
 αὐτονομίαν adeptæ, revixerunt.

Suetus armis. Lucan. lib. 1. 325.
 Bella nefanda parat, fuetus civilibus armis.
 Latrocinii fuetus. Sallust. Fragm. cap. 12. & Tacit. 2. Ann. 52.

Servitio. Tacit. 12. Ann. 50.
 Adulatio fuetæ. Tacit. 13. Ann. 8. &
 Requies fuetæ, Consuetæ. Tacit. 3. Ann. 45.

SUERA, V. SUS.
SUessa, æ. f. dissyll. [Σύεσσα] Campaniæ oppidum, ut auctor est Plin.
 lib. 3. cap. 5. quod Tarquinius Superbus expugnavit. Sil. lib. 8. 400.
 — attritaque bellis

Suessæ. Σύεσσα Steph.
SUSSIONE, ōnis. m. [Συσσιών] pl. SUSSIONES [Συσσιώνες Strab.]
 Galliæ Belgicæ oppidum nobilissimum, & in eo incolæ, seu populi Sueffio-
 nes. *Soyffius* Gallicæ appellatur; olim Noviodunum. Plin. lib. 4. cap. 17.
 In provincia Remensi Sueffio.

Sueffionum frequens est mentio apud Cæs. 2. Bell. Gall. 4. & 12: 7. 75. & c.
SUEVI, [Σύενοι] Germaniæ populi, gens valida, & bellicosissima. De
 qua Lucan. lib. 2. 51.

Fundat ab extremo flavos Aquilone Suëvos, & c. Sen. Med. 9.
 Aut quos sub axe frigido fuccos legunt
 Lucis Suevi nobiles Herciniis.

Suevorum regionem hodie tenent Pomerani, Lufati, Bohemi, Saxones
 & Franci.

SUEVUS, a, um. Adj. ut
 Crinis Suevus, pro Crine flavo dixit Sil. lib. 5. 134.
 Caffis erat munita viro, cui vertice furgens
 Triplex crista, jubar effundit crine Suëvo. Potest tamen & pro-
 prie intelligi, quoniam Flaminius, de quo hic loquitur, Ligures, Bo-
 jos, & Suevos vicerat.

SUBVIA, æ. f. Regio Suevorum. Tacit. Germ. 43.

S U F

S. V. F. Sibi vivens fecit. SVFF. Suffecti. SVF. P. D. Suffimenta popu-
 lo data.

SUFFABCINO, ære. Instipare, inculcare, degravare, onerare. Plaut.
 Curc. 2. 3. 10.
 Qui incedunt suffarcinati cum libris, cum sportulis. Ter. And.
 4. 4. 31. Verum vidi Cantharam suffarcinatam. Quoniam puerum sub
 veste portaret. Ubi Donatus, Proprium est anibus suffarcinatas esse.

SUFFARRANBUS, a, um. Adj. a Farre, quemadmodum Confarratio
 deduci videtur, & significat Eum qui far in castra conveyit, sed modi-
 cum, alienumve: non iusto commeatu aliquo, sed crebris, & vilibus
 institorum vecturis. Plin. lib. 7. cap. 43. Cicero, mulionem castrensem
 suffarraneum fuisse, & c. V. Harduin. in loc. & Turnebi Advers. 29. 18.
 Vide in CONSCRIBANBUS. H. St.

SUFFECTIO, V. SUFFICIO.

SUFFENUS, i. m. Poeta ineptus, qui se plurimum admiratus est, &
 omnes alios contemplit. Hinc communi nomine vocantur Suffeni, Qui
 stulte se admirantur, aliosque reprehendunt. Catull. in Suffeno, v. 15.
 — neque idem unquam

Æque est beatus, ac poema cum scribit:
 Tanti gaudet in se, tamque se ipse miratur.

SUFFERO, suffers, sustuli, sublâtum, [ὑπαφέρω, ἀντιπαρῆσται, Gl. G. L.]
 sufferre. Sustinere. Virg. 2. Æn. 402.
 — nec claustra, nec ipsi

Custodes sufferre valent. Ter. Heaut. 3. 1. 44.
 — Satrapes si fiet

Amator, nunquam sufferre ejus sumptum queat.
 Laborem sufferre. Plaut. Merc. 5. 2. 21.
 Laborem durum sufferre. Lucret. lib. 5. 1271.

Plus oneris sustuli, quam ferre possum. Cic. pro Rosc. Amer. 10.
 Sufferre, Pati. Plaut. Curc. 3. 6. Ter. And. 5. 3. 17.
 An ut pro hujus peccatis ego supplicium sufferam.

Malum: nisi hoc pejus sit, hæc sufferre & perpeti. Cic. 4. Fam. 5.
 VOL. IV.

Mulctam sufferre. Cic. pro Cæcin. 98. Quam mulctam si sufferre vo-
 luissent, tamen manere in civitate potuissent.

Pœnam sufferre. Cic. 2. in Catil. 28. Quod ego sic administrabo, Qui-
 rites, ut si ullo modo fieri poterit, ne improbus quidem quisquam in
 hac urbe pœnam sui sceleris sufferat.

SUFFERENTIA, æ. f. Tolerantia. Tertull. de Orat. cap. 4. Ad sufferen-
 tiam nosmet ipsos præmonemus.

SUFFERTUS, a, um. Partic. [πυρρός] Sen. Nat. Quæst. lib. 1. 5. Præ-
 terea quum dicitur tibi, nubem sole esse sufferatam, non dicitur, colo-
 rem illum immisillum esse, velut duro corpori ac stabili & manenti, sed
 ut fluido & vago. Cæl. Ant. Lect. lib. 9. cap. 10. Sufferatam nubem intel-
 ligit Interfusam, aut Illostratam. Suet. in Neron. cap. 20. Mediaque in
 orchestra, frequente populo, epulatus, si paulum subbibisset, aliquid
 se sufferti tinniturum Græco sermone promisit. h. e. Cantaturum se cla-
 rius aliquid, aut quod Græci dicunt πυρρός, id est densum quippiam ac
 fucci plenum. Nam & Differtum pro Pleno legitur. Quæ vox ducti
 videtur a Suffercio, ut Refertus a Refercio. Farcio enim mutat a, in e,
 in compositis. Sabellicus Suffertum exponit Subtolerabile, ut sit vox
 partim Latina partim Græca, φερτός enim dicitur Latine Tolerabilis.
 Egnatius legit Suffertim, ut sit adverbium, hoc sensu, Nero promisit
 fore ut plenius & grandius tinniret. [An Suffurtim? Ridicule autem
 in medio populo Suffurtim.]

SUFFERVBO, bui, [ὑπερτίω] ēre. Aliquantum fervere. Plin. lib. 18. cap. 11.
 Vulgo vero nec suffervere faciunt. Vetus codex legit Suffervefaciunt.

SUFFERVEFACIO, ēci, actum, [ὑπερθεσπιώνω] ēre. Plin. lib. 12. cap. 26.
 Odor vero in vino suffervefacti antecedit alios. Idem lib. 22. cap. 25.
 In velicæ vero dolore, semuncia amyli cum ovo, & passi tribus ovis sus-
 fervefacta a balneo.

SUFFERVEFIO, [ὑπερθεσπιόμεναι] fieri. Aliquantum fervens fieri. Plin.
 lib. 27. cap. 9. Qui fidem promisso huic quærunt, affirmant lapillos, qui
 suffervefiant, una rumpi.

SUFES, vel **SUFES**, ētis. m. Lingua Punica Consul dicitur. Liv. 30. 7. Senatum
 itaque Suffetes, quod velut Consulare imperium apud Carthaginienses
 erat, vocaverunt. Idem 28. 37. Infestæ ob direpta quædam ab conscen-
 dentibus naves militibus, ad colloquium Suffetes eorum, qui summus
 Pœnis est magistratus, cum Quæstore elicit. Sufes scripsit Festus, quod
 mavult Voss. in Etymol. q. V.

SUFFIBULUM, i. n. [ὑποπέριπιον] est, ut ait Festus, Vestimentum al-
 bum, prætextum, quadrangulum, oblongum, quod in capite Vestales
 virgines sacrificantes habebant: idque fibula comprehendebatur.

SUFFICIO, ēci, ectum, [ὑφέκω, Gl. G. L. ἰσχυρία, L. G. & G. L.] ēre.
 Satis esse. Construiturque cum Dativo aut cum Accusativo cum præposi-
 tione. Plin. 10. Epist. 25. Mihi autem vel sola voluntas tua suffecisset.
 Eleganter personis tribuitur. Stat. 5. Silv. 2. 175.

Vade puer, tantisque enixus suffice donis. Plin. in Paneg. cap.
 77. extr. Quis nostrum idem curæ, idem sudoris sumit? quis adeo expe-
 titis honoribus aut deservit, aut sufficit? Sic

Sumptibus sufficere. Sueton. de Clar. Gram. cap. 23. Luxuriæ ita in-
 dultit, ut sæpius in die lavaretur, nec sufficeret sumptibus.

Postea quam immensæ gulæ impudicissimi corporis quæstus sufficere non
 potuit. Cic. in Sallust. 13.

Nec sufficit umbo ictibus: i. e. Non potest ferre ictus. Virg. 9. Æn. 810:
 Animus sufficit malis. Ovid. 3. Trist. 2. 13.

Animus animo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.
 Cupiditati paucorum sufficere. Cic. 7. Verr. 126.

Sufficit hic mons alimentis hominum. Liv. 29. 23.
 Large sufficiens prædium annuis victibus. Plin. lib. 7. cap. 46.

Sufficere, absolute. Virg. 5. Æn. 21.
 Nec nos obniti contra, nec tendere tantum
 Sufficimus.

Quantum nec scribæ sufficere, nec tabulæ nomina illorum capere po-
 tuerunt. Cic. 2. Philipp. 16.

Sufficere ad. Quintil. lib. 1. Ad quas nec mens, nec corpus, nec dies
 ipsa sufficiat.

Non sufficientibus jam viribus ad consularia munera obeunda. Liv. 2. 8.
 Sufficere cum Dativo & Accusativo, Subministrare. Virg. 2. Georg. 423.

Ipsa fatis tellus, quum dente recluditur anco,
 Sufficit humorem. Ibid. 435.

Aut illæ pecori frondem, aut pastoribus umbram
 Sufficiunt, sæpemque fatis, & pabula melli.

Sufficere, Substituere. [ἀντιπαρῆσται, Gl. G. L.] Virg. 2. Georg. 65.
 Atque aliam ex alia generando sufficere prolem. Cic. pro Muren.
 82. Nam ne sufficiatur Consul non timent.

Sufficere in locum Liv. 5. 31. Idem 22. 25. Nec tamen ne ita quidem
 prius dimittendum ad exercitum Q. Fabium, quam eos in locum
 C. Flamini fecisset. Cic. 5. Fam. 10. Si mehercule Appii os haberem,
 in cujus locum suffectus sum.

Sufficere, ab Inficiendo. Cic. in Hortens. Ut ii, qui combibi purpu-
 ram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam. Ex Nonio,
 4. 405. ut legit Mercer. Virg. 2. Æn. 210.

Ardentesque oculos suffecti sanguine & igni.
 Maculis suffecta genas. Valer. 2. Argon. 105.

Lumina suffecta leto. Valer. 1. Argon. 821.

SUFFICIENTIS, entis. Partic. Paulus in l. Conscientur. D. de jure codicil.
 Quid enim si sufficientium testium facultatem non habuit?

Sufficiens vigori animi compages corporis. Vell. Patroc. 2. 127. 3.
 Sufficiens malis. Curt. 8. 4. 10.
 Sufficientissima definitio. Tertul. adv. Marc. 5. 2.

SUFFERCTUS, a, um. Partic. Suffecti, ὑποπαρῆσται, πειρασθέντες,
 Gloss. Latinogr. Et Græcolat. ὑποβιβασμένοι, Subfectus [An Subinfectus?

SUFFERCTURUS, a, um. Partic. [ὑποβιβασταί] Illa suffectura calcaribus.
 Stat. 1. Silv. 1. 50.

SUFFICIENTER, Adv. [ἐξαρκούντως, Gl. G. L.] Ulpianus in l. Sed & si
 quid. §. 1. D. de usufruct. & quemadmodum. Sufficienter autem alere,
 & vestire debet, secundum ordinem & dignitatem mancipiorum.

SUFFICIENTIA, æ. f. Tertull. ad Uxor. 1. 4.
SUFFERCTIO, ōnis. f. Substitutio. Arnob. lib. 5. & Tertull. de Anim.
 cap. 28.

SUFFRIGO, xi, xum, [ὑφρλόω] ēre. Affigere. Plin. lib. 33. cap. 3. Aganem
 Teiom Alexandri Magni præfectum aureis clavis suffrigere crepidas.

Suffigere cruci, & In cruce. Cic. in Pison. 42. An ego, si te & Gabinium cruci suffixos viderem? Hirt. de Bell. Afr. cap. 66. extr. In cruce omnes suffixit. Et Hor. 1. Serm. 3. 82.

Stimulos novos suffixit dolori. Sen. Theb. 1.

SUFFIXUS, a, um. Partic. [σφραγισμένος] ut, Robore erecto suffixus. Sil. lib. 1. 153.

Caput si fixum veruto. Lucan. lib. 8. 684.

SUFFIO, ōis, itum, [σφύμαινω, Gl. L. G.] Tre. Suffumigare. Plin. 20. 13. Hippocrates ruta vulvarum causam naturam suffire jubet. Columel. lib. 12. cap. 18. Cella quoque vinaria omni stercore liberanda, & bonis odoribus suffiendā. Propert. lib. 4. 9. 55.

Dein quaecunque locum externa tetigere puellae Sufficit, & pura limina tergit aqua.

Thymo suffire. Virg. 4. Georg. 241.

Ignibus aetheriis terras suffire feraces. Lucret. lib. 2. 1096.

SUFFITUS, a, um. [σφύμαινός] Partic. Plin. lib. 20. cap. 17. Animum dolores capitis levat suffitum naribus. Columel. lib. 9. cap. 14. Suffitas deinde & aestivantes apes refrigerare oportet.

SUFFITIO, ōnis. f. [σφύμαισις, σφύμαισις, Gl. L. G.] Plin. lib. 1. cap. 6. Ne rursus nimia suffitione medicata sint. Idem lib. 12. cap. 50.

SUFFITUS, ōis. m. [σφύμαισμός] Suffumigatio. Plin. 32. 3. Lethargicos odoribus suffitio excitat, vulvarumque exanimationes, vel subditi. Idem lib. 24. cap. 11. conf. 15. 29. & 30.

SUFFIMEN, inis. n. [σφύμαιμα] Idem. Ovid. 4. Fast. 731.

1, pte virginea, populus, suffimen ab ara.

SUFFIMENTUM, i. n. [σφύμασμα] Idem. Plin. Quod & suffimentis quibusdam facere consueverunt.

Suffimenta a veteribus dicta sunt, Quae fieri solebant ex faba, milioque molito, mulso sparso: ut ait Festus. Ea diis eo tempore dabantur, quo uvae calcatae prelo premebantur. Cic. 1. de Legib. 40. Nam & in iis sine illius suffimentis expiati fumus.

SUFFITOR, ōis. m. [σφύμαιτρος] Plin. lib. 34. cap. 8. Lycus & ipse puerum suffitorem.

SUFFLAMEN, SUFFLAMINO. V. SUFFLO.

SUFFLAVUS, a, um. Adj. Aliquantulum flavus, non plane flavus. Suet. in Neron. cap. 51. Statura fuit paene iusta, corpore maculoso & faedo, sufflavo capillo.

SUFFLO, ōis, [σφύω, Gl. L. G. & G. L.] are. Id dicitur, quod fieri solet, quum ignem statu accendere volumus. Plin. lib. 34. cap. 1. Eleutherus Lycius Myronis discipulus fuit, qui fecit, dignum praepotore, puerum, sufflantem languidos ignes.

Sufflare buccas. Plaut. Stich. 5. 4. 42.

Sufflare buccas. Martial. lib. 3. 17.

Sufflavit nescio quid uxori, h. e. Insufflavit, In aurem dixit. Plaut. Caf. 3. 3. 19.

Strabo lib. 15. p. 504. & φουάντες, ἀλλὰ σφύζοντες, videlicet σφύζω. Ubi vertit Xyl. Inspirantes & Sufflantes. H. St. In Gloss. L. G. σφύζω, Ventilo. in G. L. Flabello. Male igitur Xyl.

SUFFLATUS, a, um. Partic. proprie tumidum erectum, & quasi vento quodam elatius factum. Varr. Agath. Neque auro, aut genere, aut multiplici scientia sufflatus quærit Socratis vestigia. Nonius 1. 227.

Sufflata cutis distentu. Plin. 8. 38. conf. SUFFULTUS.

SUFFLABILIS, e. Adj. Prudent. Apoth. 842.

Spiramus quotiens animae sufflabilis auras.

SUFFLATIO, ōnis. f. [σφύμασις] Plin. lib. 9. cap. 7. Præterea bullantium aquarum sufflatio, lunæque effectu concharum quoque corpora augetcentia.

SUFFLATUS, ōis. m. Pont. de Magnanimitate 436. Quum folles suos vanis impleat sufflatibus. H. St.

SUFFLAMEN, inis. n. [σφύμασμάριον, βοήθεια, κέφιτρον ἀμύγδαλον, Gl. L. G.] Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat, ut ait Budæus. Est enim machinæ genus, quo in descensu, vel procurfu nimio, rota solet retineri. Juven. 16. Sat. 50.

Quod placitum est illis præstat tempus agendi: Nec res atteritur longo sufflamine litis. Idem 8. Sat. 148.

Ipse rotam stringit multo sufflamine Consul. Scribitur & Subflamen.

SUFFLAMINO, are. Sufflamine comprimere & retinere. Seneca 4. Declam. Tanta illi erat velocitas orationis, ut vitium feret. Itaque divus Augustus optime dixit, Aterius noster sufflaminandus est. Ubi alias legitur Sufflammandus, alias Suffibulandus. Meminit Cael. lib. 9. cap. 10. Seneca de morte Claudii, Aliquando Ixionis miseri rotam sufflaminantem.

SUFFOCO, [σφύω, Gl. L. G. & G. L. λαρυγγίζω, L. G.] are. ex Sub & Faux compositum, av in o productam conversa; significat Spiritum præcludere, veluti obstructis faucibus. Lucret. lib. 3. 504.

Aut in melle situm suffocari, atque rigere Frigore. Ovid.

Suffocent animam dira venena tuam. [Nisi vel spurius hujus, vel alius poetæ, forsitan non antiqui, versus est.]

Gallum gallinaceum suffocare. Cic. pro Muren. 61.

Suffocare fame urbem, pro Opprimere & extinguere. Cic. 9. Att. 6.

Suffoco, penultima correpta, a quibusdam perperam legitur apud Propert. 4. 9.

Suffocat & pura limina tergit aqua. Non enim Suffocat, sed Sufficit cum Broeckhuif. legendum est.

SUFFOCATUS, a, um. Partic. [σφύγος, Gl. L. G.]

SUFFOCATIO, ōnis. f. [σφύγος, Gl. L. G.] Plin. lib. 20. cap. 5. Ejus semen contritum, & in vino potum, tumentem alvum, & suffocationes mulierum, doloresque lenit.

SUFFODIO, ōdis, fossum, [σφύω, Gl. L. G.] are. Subtus excavare. Columel. lib. 2. cap. 18. Neque fuera velimus impasci, quoniam rostro suffodiat, & caspites excitet.

Suffodere equos, Ex inferiori parte fodere. Cæsar. 4. Bell. Gall. 12.

Suffodere montem. Plin. lib. 16. cap. 15.

SUFFOSSUS, a, um. Partic. [σφύγος] ut, Suffossa facella, destructa. Cic. de Arusp. Resp. 32. A Sex. Sarrano sanctissima facella suffossa, incensa, inaedificata, oppressa.

Equus suffossus. Virg. 11. Æn. 671. — quorum alter habenas, Suffosso revolutus equo, dum colligit, &c. Suffosso, i. e. Casuro. Nam Suffossi equi dicuntur, quos vulgo Incæspiratores vocant. Alii Suffosso legunt, id est Præcipiti & cadenti. Hæc Servius. Ubi alii

priorem exegetin ad Suffosso, posteriorem ad Suffosso referunt. [Revera autem intelligitur Equus telo ex inferiori parte suffossus.]

SUFFOSSIO, ōnis. f. Seneca Epist. 50. Quom hostilia in partes tela vibrarent, & ipsum solum suffossionibus tremet & cuniculis. Neque arietes neque suffossiones valent nocere. Vitruv. 1. 5.

SUFFRAGES, inis. f. Idem quod Suffrago. [σφύγος, τὸ τὸ σφύγος μέγαν.] Gloss. Græcolat.

SUFFRAGO, inis. f. [σφύραγμα, Onom. vet.] pl. SUFFRAGINES, [σφύραγμα, Gl. L. G.] dicitur in posterioribus pedibus animalium, quod in prioribus Genu. Vel est nodus sub crure, quo pedis verfura constat, tibiarumque ita annectitur pes, ut verti possit: id quod spectamus in bobus, equis, & ceteris armentis. Dictæ Suffragines, quod suffringantur, hoc est in altum frangantur. Constat sane genua animalium, quæ animal generant, ante se flecti: ut suffringantur vero artus in adversum. Quemadmodum igitur poplites dicti sunt, quod post plicentur: ita suffragines, quod subter frangantur. Plin. lib. 8. cap. 45. Victimatum probatio in vitulo, ut cauda articulum suffraginis contingat. Idem, Aves & quadrupedes alas in priora curvant: suffragines in posteriora. Plin. lib. 8. cap. 15. Nullo suffraginum flexu. Idem lib. 30. cap. 6. Aquilæ pedes evellunt in adversum a suffragine, &c.

Suffragines dicuntur etiam Vitis soboles. Columel. lib. 4. cap. 24. Et si soboles, quam rustici suffraginem vocant, radicibus adhæret, diligenter explantanda, ferroque allævanda est, ut hibernas aquas respuat.

SUFFRAGINOSUS, a, um. Adj. ut, Equus suffraginosus, Cujus suffragines morbo vitiatæ sunt. Columel. lib. 6. cap. 38. de mula, Suffraginosæ hordeacea farina imponitur.

Suffragines, Nodi vel articuli sunt sub crure, quibus pedes inflectuntur, dictæ quod ad ingressum suffragentur, vel supra frangantur. Suffraginosa mula, Cujus suffragines morbo vitiatæ sunt. Hæc Ruellius in Veterinariam.

SUFFRAGOR, ari. a Suffragine, ut ait Perottus. V. Voss. Etym. significat Adjuvare, Favorem ferre. Virg. [Ubi?]

Copia me perdit, tu suffragare rogatus. Cic. 1. de Legib. 1.

Mihi enim videris fratrem laudando suffragari tibi.

Si nihil erit, præter ipforum suffragium, tenue est: si, ut suffragantur, nihil valent gratia. Cic. pro Muren. 71. [Lego Suffragentur. Ut, pro Ut maxime. De signif. infra V.]

Nemo ab ignotis hominibus, nullis suffragantibus meritis, honore afficitur. Cic. de Petit. Conf. 22.

Vide ne hæc ipsa, quæ despicias, huic suffragata sint. Cic. pro Planc. 18.

Laudibus ejuspiam suffragari. Cic. 12. Fam. 14.

Suffragari alicui ad Consulatum. Cic. 1. Off. 138. Quæ (domus) cum vulgo videretur, suffragata domino, novo homini, ad Consulatum putabatur.

Suffragari & Adversari, contraria. Cic. 7. Verr. 77. Cui legi, cum vestra dignitas vehementer adverseretur, istius spes falsa & insignis impudentia maxime suffragatur.

Suffragante natura videris res maximas consequutus. Cic. 10. Fam. 5.

Sic supra Suffragantibus meritis.

Suffragandi. Liv. 28. 38. Convenerant undique, non suffragandi modo, sed etiam spectandi causa P. Scipionis. [Suffragandi, i. e. Adjuvandi in honoris petitione. Id enim proprie verbum significat. Facere scilicet frequentiam suffragiorum petitori, non ipsum Ferre suffragium, seu σφύραγμα, ut in Lexicis vulgaribus exponitur.]

SUFFRAGATIO, ōnis. f. Cic. pro Muren. 39. Tum vero in Consule declarando multum etiam apud universum Populum Romanum auctoritatis habet suffragatio militaris.

Urbana suffragatio. Cic. pro Muren. 39.

Facilis suffragatio pro salute. Cic. pro Domo 45.

Accedere ad dignitatem alterius suffragatione sua. Cic. 10. Fam. 9.

Perdere alicujus officii suffragationem. Cic. pro Milon. 35.

SUFFRAGATOR, ōis. m. [σφύραγορας, Gl. L. G.] Qui suffragatur. Plaut. Caf. 2. 4. 20.

Ibi egn te, & suffragatores ulciscar tuos. Plin. 3. Epist. 10. Cic. pro Muren. 16. Tua vero nobilitas, Servi Sulpici, tametsi summa est, tamen hominibus litteratis & historicis est notior, populo vero, & suffragatoribus obscurior.

SUFFRAGATRIX, icis. f. Augustin. de Civ. Dei, lib. 18. cap. 10.

SUFFRAGATORIUS, a, um. Adj. [σφύραγορας] Cic. de Petit. Consul. 21. Modo intelligat te magni aestimare, ex animo agere, bene se ponere, fore ex eo non brevis, & suffragatoriam, sed firmam & perpetuam amicitiam.

SUFFRAGIUM, i. n. [σφύραγμα, Gl. L. G. & G. L. χειροτονία, δόγμα, δότις, L. G. σφύραγμα, G. L.] Liv. 3. 17. Suffragium inire.

Suffragia, Voces illæ dicebantur, quæ dabantur in comitiis, & in tabellis describebantur, quibus unusquisque suam declarabat voluntatem de aliquo in Magistratum eligendo. Fuit olim (inquit Budæus) modus geminus ferendi suffragii in conciliis, & sententiæ dicendæ in judiciis. Interdum enim voce, interdum tabella eo munere fugebantur.

Suffragia quomodo ferri solerent, ita colligit Corradus in Brutum Ciceronis. Populus Romanus semper a principio de tribus rebus, de Magistratibus, de Legibus, & de Bello constituit, atque id ipsum suffragiis per Curias latis: unde Curia comitia sunt appellata: in quibus ex generibus omnium, ut scribit Gell. lib. 15. cap. 27. suffragium ferebatur, & quidem ἀνδρογόνος (i. e. viritum) ut Dionysius lib. 7. dixit, sed lib. quarto pluribus explicavit quomodo docuit, pauperes divitibus in his comitiis, non modo pares, sed superiores etiam fuisse, quod multo plures essent pauperes, quam divites. Quicumque igitur erant in triginta Curias distributi, viritum suffragium ferebant: & quomodo hoc modo decretum fuerat, id Curia dicebantur jussisse: ut in oratione pro domo sua ad Pontif. (77.) Cicero demonstrat. Si triginta Curia tamen id jussissent, num id iustum esset ratum? In Centuriatis autem comitiis, ex descriptione Servii Tullii, non omnes, sed singuli per suas Centurias, ut libro septimo scribit Dionysius, suffragium ferebant, quum a Magistratibus vocabantur. Nam Centuriæ centum nonaginta tres ex universo populo Romano confectæ fuerant ab illo Rege: ex quibus erant decem & octo equitum, peditum octoginta primæ classis, viginti secundæ, viginti tertiæ, viginti quartæ, triginta quintæ, una sextæ. Vocabantur igitur Centuriæ equitum, & peditum primæ classis: quæ si omnes decernebant, res decreta putabatur. Nam plures erant, quam reliquæ omnes: & equitum Centuriæ plurimum in comitiis poterant: & ob

& ob id Cicero lib. 11. epist. 16. in fine. a D. Bruto petit, ut sibi Equitum Centurias conficiat. Sin in his fuisset variatum, tunc ceteræ deinceps vocabantur, donec nonaginta septem minimum idem decernerent. Tunc enim absoluebantur comitia Centuriata: in quibus ex censu, & atate, ut ait Gellius lib. 15. cap. 27. suffragium ferebatur. Hinc Cic. lib. 3. de Legibus (44.) scribit in (his) comitiis populium censu, ordinibus, atatibus descriptum fuisse. In Tributis vero comitiis, quæ fiebant, quum ex regionibus & locis suffragium, ut ait Gellius, (ibid.) ferebatur, populus ipse ferebat, & quidem quod Cic. lib. 3. de Legibus (ibidem) affirmat, fuisse in tribus convocatus. His primum Tribuni plebis, Ap. Claudio, T. Quintio Consulibus, anno ab Urbe condita ducentesimo octogesimo secundo sunt creati. Itaque primum Curia, deinde Centuriata, postremo Tributa comitia videntur instituta. In his omnibus, & qui cum populo agebat, ita illum rogabat: Veltis, jubentisne hoc fieri? Populus vero, si res placebat, hoc modo jubebat, Uti rogas. Nam singuli sic vocis suffragium ferebant, ut rogatori dicerent, Uti rogas, perinde ac si dicerent, Jubeo meo suffragio fieri, uti rogas. Nec dubitari potest, quin ita suffragium ferrent, quando ex lib. tertio Ciceronis de Legibus (33. seq.) apparet, legem primam tabellariam, qua suffragium occultaretur, anno ab Urbe condita fere sexcentesimo decimo quarto latam fuisse, quum prius sine tabula suffragium inirent, & Uti rogas, dicerent. Quod Livius quidem fæpe, sed libro tamen potissimum sexto (cap. 38.) verbis hisce demonstrat: Et uti rogas, primæ tribus dicerent. Pro verbo, Dicere. Cicero lib. secundo de Legib. (24.) verbum Edicere, ita videtur usurpare: Suade igitur, si placet, istam ipsam legem, ut ego, Uti rogas, postim edicere. Alii codices habent, Dicere. Ibi loquitur Cicero cum Attico, & cum Q. fratre, qui vocis suffragium magis, quam tabellæ probabant, ut videre est lib. 3. de Legib. (37.) Ob id ad eundem Atticum lib. primo, epistola 9. cujus initium est, Vereor, sic olim scripsit: Operæ Clodianæ pontes occupant: tabellæ ministrabantur ita, ut nulli daretur, Uti rogas. Id est ita instabant Clodiani, ut iudices suffragium tabella ferrent, nec ulli concederetur, ut suffragium voce ferre possent. Nam quum multi essent corrupti, volebant occulte suffragia ferri, ne possent notari. Voce quidem Romani suffragium tulerunt usque ad annum fere sexcentimum decimum quartum. Tunc enim Gabinia lex de suffragiis per tabellam ferendis est lata: secuta biennio post Cassia est: tertia Papiria: quarta Cælia: quæ tabellarie sunt appellatæ: quibus latebra populo data est, in qua, bonis ignorantibus quid quisque sentiret, tabella vitiosum occultaret suffragium, ut Cic. lib. 3. de Legib. (35. seq.) scribit. Sic enim quisque suam tabellam in cistam conjiciebat, ut occulte posset adversari. Nam iudicibus ternæ singulis tabellæ dabantur: quarum una A, altera C, tertia NL. litteras inferiptas habebat: quæ notæ erant Absolutionis, Condemnationis, Ampliationis: ex quibus iudex quisque, quam volebat, in cistam poterat conjicere, atque id ipsum ita occulte, ut quem vellet posset absolvere, vel condemnare, vel ampliare sua tabella, sine ulla suspitione benevolentia, vel odii: quod nemo postea posset cognoscere, quis iudex vel absolvisset, vel condemnasset, vel ampliasset: nisi omnes vel absolvissent, vel condemnassent, vel ampliassent. Unde Cic. epist. famil. lib. 3. epistola penultima, quum audisset Ap. Claudium omnibus suffragiis absolutum fuisse, miratus est, Nullam ne in tabellæ quidem latebra fuisse absconditam malevolentiam. Lege tamen Cornelia videtur olim reo licuisse optare, clam, an palam de se sententiam ferri vellet. Id Cicero in oratione pro Cluentio (55.) docet. In reliquis vero suffragiis, in quibus magistratus, vel leges, vel tale quid rogabatur, binæ (nisi fallor) tabellæ singulis suffragium laturis dabantur: quarum altera punctum sine dubitatione, altera nihil (ut ego puto) scriptum habebat. Itaque qui favebant, tabellam puncto inscriptam: qui adversabantur, alteram in cistam conjiciebant. Hinc Cic. in oratione pro Plancio (53.) dixit: Tribus nonnullas punctis pæne totidem tulit. Et ibidem paulo post (54.) Questus es, plures te testes habere de Voltinia, quam quot in ea Tribu puncta tuleris. Huc & illud Horatii in Arte Poet. 343. est referendum,

Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci. Hanc ferendi suffragii rationem Cicero non reprehendit, Demosthenem secutus, qui suffragia occultata magis probabat: quamvis Plato lib. nono de Legibus illa scribat verba, ἡ δὲ Πανεργὴ ἢ ψήφου. sed Cic. id populo Romano concedebat. Unde Tabellam vindicem libertatis contra Rullum oratione secunda, non ita procul ab initio, (4.) & lib. tertio de Legibus (39.) appellavit. Quod vero nos diximus de ternis iudicium tabellis, & cista, obscure quidem, sed tamen id scribit Asconius. (In Divinat. 24.) De cista vero, quæ in comitia deferretur, auctor Rhetoricæ ad Herennium lib. primo (21.) ita scribit: Saturninus legem ferre cœpit, collegæ eius intercedere: ille nihilominus cistellam detulit: Cæpio, ut contra Senatusconsultum intercedentibus collegis adversus Remp. videt ferre, cum vitis bonis impetum facit, pontes diturbat, cistas dejicit. Quo quidem loco, quum cistas dicat, ostendit plures fuisse: ut forte unaquæque Curia, Centuria, & Tribus sua cista uteretur. Hæc Corradus.

Suffragium populus R. primum voce, deinde per tabellam tulit. Quo modo autem a voce ad tabellam deventum sit, & quibus temporibus, & quibus auctoribus, operæ prærium est cognoscere. Quatuor igitur leges nominantur, omnes, ut puto, tribuniciæ, Gabinia, Cassia, Papiria, Cælia. Gabinia sanxit, ut populus in magistratibus mandandis suffragium, non, ut antea, voce, sed per tabellam ferret. Cassia biennio post idem iussit, in omnibus iudiciis populi, Perduellione excepto. Papiria & ipsa populo tabellam dedit, in iudicendis ac vetandis legibus. Cælia, quo uno in genere vocis suffragium reliquum erat, hoc est, in Perduellione, quod lex Cassia exceperat, in eo genere tabellam dedit. Ita quatuor Tribunorum pl. rogationibus factum est, ut populus libere, quod sentiret, in omnibus comitiis, nullo inimicitiarum metu, posset ostendere. Ideo tabellam vindicem tacitæ libertatis appellat Cic. in Agrar. 2. (4.) & lib. 3. de Legib. (39.) in oratione autem pro C. Cornelio (ad fin.) principium iustissimæ libertatis Cassiam legem, quæ tabellam in iudiciis populo dedit. Magis enim intererat populi tabella voluntatem in iudiciis tegere, cum ageretur de capere fortunisque civium, quam aut in magistratibus, quod lex Gabinia sanxerat, aut in legibus, quod postea Papiria. His igitur quatuor legibus ferendi suffragii mutata ratio est. Nunc de latoribus earum legum, &

quæ quæque anno lata sit, agamus. Gabiniam rogavit homo ignotus, & sordidus: quod lib. 3. de Legib. (35.) Cic. tradit &, cum biennio ante Cassia rogata sit, quod idem eodem in loco demonstrat: Cassiam vero Lepido & Mancino coss. esse latam, ex lib. de Clar. Orat. (97.) constat: necesse est, Pisone & Lenate coss. rogatam existimare. Cassiam Lepido & Mancino coss. auctore Scipione Afr. cano posteriore, tulit L. Cassius Q. F. Longinus Romilia, pater illius L. Cassii, qui in omnibus causis quærere solebat, Cui bono? & C. Cassii, ejus quem C. Mario C. Flavio coss. leges multas ad minuendam nobilitatis potentiam tulisse, in quibus hanc, ut, Quem populus damnasset, cuive imperium abrogasset, in Senatu non esset, Pedianus (ad fragm. pro C. Cornel. ad fin.) tradidit. Papiriam tulit C. Carbo, ille eloquentissimus: tulit autem, ut opinor, P. Popilio & P. Rutilio coss. Nam eo anno Tribunum pl. fuisse, quo Scipio Æmilianus de Numantinis triumphavit, omnes historiae declarant: quem a porta ad concionem productum, quid de Ti. Gracchi morte sentiret, feditiose interrogavit. Cælia, non facile est conjicere, a quo sit rogata: sed, rogatam Q. Metello T. Flaminio coss. crediderim, & ex his verbis, quæ sunt apud Cic. lib. 3. de Legib. (36.) Ut opprimeret Cælius Popilium. Nam id de P. Popilio dictum esse, quem C. Gracchus Metello & Flaminio coss. Tribunum pl. in exilium eiecit, videtur intelligendum, ut ejus judicii causa, quo Popilius, tribuno pl. Graccho est oppressus, Cælius sua lege tabellam dedit. Suffragia vel in campum Martium, si centuriata comitia haberentur, vel in forum, si tribura, aliove, cistis in pontes deferbantur, & ex his pontibus populo ministrabantur. Id significat Cic. in epist. ad Att. lib. 1. 9. his verbis, Operæ Clodianæ pontes occupant: tabellæ ministrabantur, ita ut nulli daretur, Uti rogas. Nam quæ tabellæ legem accipiebant, & probabant, in iis duæ litteræ scriptæ erant, V. R. quæ significant, Uti rogas, id est, uti tu, qui legem fers, nos rogas, ita jubemus: quæ vero tabellæ legem antiquabant, hoc est, rejiciebant, & improbant, in iis unica littera A, scripta erat: quæ significat Antiquo, id est, antiqua maneat: nova non placent: legem respicimus. In iis vero comitiis, quo populus, ut suffragium de reo ferret, coire solitus est, ternæ tabellæ dabantur: quarum una in scriptum erat, A, in altera, C, in tertia NL. & prima significabat, Absolvo: secunda, Condemno, tertia, Non liquet, id est, neque absolvo neque condemno, causam plane non intelligo. Verum, ut ad pontes redeamus, angustiores ut essent, legem tulit C. Marius Trib. pl. qui postea septies Consul fuit. Tulit autem eam legem, ne quid fraudis in distribuendis tabellis committeretur. Multis enim locus esse non potest, ubi pontes angustiores sunt: at in turba vitiose aliquid agere, difficilis negotii non est: propterea, quod hac lege fancitum, id ambitiosius oppositum fuisse: & plane Cic. narrat lib. 1. de Leg. (Immo 3. 38.) & Plutarchus significat in Marii vita, cum ait. (pr. vit. p. 407. Francf.) In tribunatu legem de suffragiis tulit, qua potentium opes. cum in ferendis suffragiis, tum in creandis magistratibus, imminuit. Suffragium ferebant omnes cives Romani, in ea quisque tribu, ubi census erat, aut in sua quisque classe. Libertini tantum in quatuor urbanis tribubus, quæ minus nobiles erant, suffragium tulerunt. (Cic. 1. de Or. 38.) Nam etiam P. Sulpicius tribunus pl. L. Sulla Q. Pompejo coss. tulit, ut in omnibus plane tribubus, quæ xxxv erant, suffragium ferre possent: hanc tamen legem puto a victore Sulla, Sulpicii inimico, esse abrogatam. Puto autem ob eam causam, quia C. Manilius Tribunus pl. aliquot post annis eandem legem ferre conatus est: idemque postea & P. Clodius cogitavit, teltis Cicero in duabus orationibus, pro C. Cornelio, (extr.) & pro Milone. (ut vult Ascon. ad 87.) Hæc ex libro de Legibus Romanis P. Manutii. De Tabellariis suffragiis & Vocalibus. V. Cic. pro Plancio. 16 & 3. de Legib. 44. Cistæ suffragiorum. Plin. lib. 33. cap. 2. Ad custodiendas cistas suffragiorum in comitiis.

Expectatio suffragiorum. Cic. pro Plancio. 15.

Cæca suffragia, Inconsultus favor populi. Sil. lib. 8. 257.

Corruptum suffragium. Cic. 3. de Legib. 39.

Devincta largitione suffragia. Cic. i. e. Corrupta donis.

Eblandita suffragia. Cic. pro Plancio. 10.

Occulta de honore suffragia. Cic. 2. Off. 24.

Tristia suffragia, Damnosa electio magistratus. Sil. lib. 15. 737.

Vitiosum suffragium. Cic. 3. de Legib. 35.

Captare suffragia populi. Hor. 2. Epist. 2. 103.

Dantur libera populo suffragia. Juven. 8. Sat. 211.

Ferre suffragium de capite alicujus. Cic. pro Domo 46.

Fieri Consulem cunctis suffragiis. Cic. 15. Fam. 12.

Flagitare consulationem suffragiorum. Cic. pro Muren. 47.

Indulgere suffragio alicujus. V. INDULGEO.

Inire suffragia. V. INIRO.

Mittere in suffragium. V. MITTO.

Unusquisque studio & suffragio suo viam sibi ad beneficium impetrandum munire possit. Cic. 2. de Lege Agr. 17.

Ornare suffragio. V. ORNO.

Privare populum suffragiis. Cic. 2. de Lege Agr. 17.

Tegere suffragium. Cic. 3. de Legib. 38.

Suffragium, a Frango, frangis, FRA syllaba correpta, affertur ex Ovid. de Nuce, 119.

Quid nisi suffragium nimbis ruitantibus essem? Sed in emendatis codd. legitur Suffragium nimbos vitantibus.

SUFFRENATIO, ðnis. f. Colligatio & arcta structura, quæ lapidem veluti freno retinet. Plin. lib. 36. cap. 22. Globosus contra injurias fortis, sed ad structuram infidelis, nisi multa suffrenatione devinctus. De quodam lapidis genere.

SUFFRICO, ni, ctum, & avi, ctum, [σφραγισ] Ære. Columel. lib. 12. cap. 23. Nam oportebit post hunc numerum dierum confestim vinum emundare, & si quid facis, aut labris vasorum, aut lateribus inhæsit, eradi, ac suffricari, & protinus operculis impolitis oblini.

Suffricare palpebras medicamento. Cels. lib. 6. cap. 6.

SUFFRINGO, tigi, ctum, [σφραγισ] Ære. Aliquantulum, sive per medium frangere. Plaut. Rud. 4. 4. 15.

— homini isti talos suffringi volo. Idem Truc. 2. 8. 8.

Ut ego suffringam hisce talos totis ædibus. Cic. pro Rosc. Amer. 56. Quod si luce quoque canes latent, quum deos fœtatum aliqui venerint, opinor his crura suffringantur, quod acres sint etiam tum, quum suspicio nulla sit.

SUFFRIGIO, [σφαιρίω] āre. Idem quod Friare, five Minutim admodum terere. Columel. lib. 12. cap. 38. Scopulis acidæ myrti seria suffriatur, operculumque superimponitur, ne quid eo decidat. Quædam exemplaria hic legunt Suffricatur, & fortasse rectius.

SUFFURAT, Sub eodem tecto fuerat. Festus. V. SUBSUM.

SUFFUGIO, fugi, fugitum, [σφύγιον] ēre. Clam aufugere. Liv. 24. 46. Imber a nocte media coortus, custodes vigilesque, dilapsos e stationibus, suffugere in tecta coegit. Senfum suffugere. Lucret. lib. 4. 361. Natura deum suffugit tactum manuum. Lucret. lib. 5. 151.

SUFFUGIUM, i. n. [σφύγιον] Sub quod quis fugit auxilii gratia. Ovid. de Nuce 119. Quid nisi suffugium nimbos vitantibus effem? Sil. 5. 509. Suffugium infelix miseris, & inhospita quercus. Sanguine barbarorum modico, ob propinqua suffugia. Tacit. An. 4. 47. Hæc diverticula & anfractus suffugia sunt infirmitati. Quintil. lib. 9. cap. 2.

SUFFULCIO, iui, itum, vel si, tum, [σφύλλω] Gl. L. G. & G. L.] āre. Subtus fulciendo sustinere. Plaut. Milit. 2. 2. 54. Ecce autem ædificat, columnam mento suffulit suo. Cibus suffulcit artus. Lucret. lib. 4. 865.

SUFFULTUS, a, um. Partic. [σφύλλω] Gl. G. L.] Auctor ad Heren. lib. 4. 15. Nam gravi figuræ, quæ laudanda est, propinqua est ea, quæ fugienda est, quæ recte videtur appellari, si Suffulta nominabitur. Al. Sufflata. Porticus suffulta paribus columnis. Lucret. lib. 4. 428.

SUFFULCRUM, i. n. [σφύλλω] Vitruv.

SUFFUMIO, vel **SUBFUMO**, [σφύμιον] Gl. G. L.] Idem quod

SUFFUMIGO, [σφύμιον] āre. Idem quod simplex Fumigo, vel subtus funum excito. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Si ex alvo minus frequentes evadunt, ac subsidit aliqua pars, suffumigandum, & prope fumus apponendus bene olentium herbarum, maxime apiastris. Celf. lib. 6. cap. 6. Suffumigare oculos acribus medicamentis. Suffumigare vulnus. Celf. lib. 5. cap. 27. Suffumigare psiphure. Celf. lib. 4. cap. 20. Suffumigor, Passivum. Columel. lib. 12. cap. 12. in fine, Lagenam in tabulatum, quod suffumigatur, reponunt. Paulo ante dixerat, Lagenam in tabulatum, quod fumum accipit, reponunt.

SUFFUNDO, fūdi, fūsum, [σφύνδω] Gl. L. G. & G. L.] ēre. Superfundere, aut deorfum injicere. Plaut. Curcul. 1. 3. 3. Mane, suffundam aquulam. Idem Cistel. 1. 1. 36. Columel. lib. 6. extr. Lassæ & æstuanti mulæ adeps in fauces demittitur, immoque in os suffunditur. [In Gloss. mendose excusum, Suffuderit, σφύνδω.] Suffundere vires cibo ad feturam admixtario. Varr. 2. de R. R. cap. 8. Suffundit se sinus. Celf. lib. 7. cap. 2. Nam ubi post longos morbos totus corporis habitus vitatus est, lateque se sinus suffundit, & in eo pars cutis pallet, scire licet, eam jam emortuam esse, & inutilem futuram. Suffundere aciem oculorum, pro Turbare. Senec. de Ira 2. Suffunduntur oculi. Sen. 2. de Clement. Imbecilles oculos esse scias, qui ad alienam lippitudinem suffunduntur. Suffundere, Forinfecus spargere. Virg. 1. Georg. 430. de Luna, At, si virgineum suffuderit ore ruborem, Ventus erit. Servius; Suffuderit, Forinfecus habuerit. Lucret. lib. 3. 39. Omnia suffundens mortis nigrore. Maculis suffundi. Stat. 11. Theb. 121.

SUFFUSUS, a, um. Partic. [σφύσσω] ut Candor suffusus purpureo sanguine. Stat. 2. Silv. 1. 41. Genæ suffusæ igne. Senec. Herc. Oeth. 10. Impudentia in ore multo rubore suffusa. h. e. Præ impudentia rubicundam & rubore conspersam faciem habens. Plin. in Paneg. cap. 48. extr. Lacrimis oculos suffusa. Virg. 1. Æn. 232. Rubor suffusus alicui dicitur, Genis aspersus, quod pudoris indicium est. Liv. 30. 15. Mafanissæ, hæc audienti, non rubor solum suffusus, sed lacrimæ etiam obortæ. Æther suffusus calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 55. Nam tenuis ac perlucens & æquali calore suffusus æther, non satis aptus ad stellas continendas videtur. Cordi suffusus sanguis. Cic. 1. Tusc. 19. Lingua est suffusa veneno, Perfusa, infecta. Ovid. 2. Met. 777. Oculis suffusus sanguis. Plin. lib. 20. cap. 13. Suffusi cruore oculi. Idem lib. 31. cap. 9. Malevolentia suffusus animus in ceteros, Plenus iræ & malevolentia. Cic. 1. Fam. 9. Sales suffusi felle, Aspersi amaritudine. Ovid. 2. Trist. 565.

SUFFUSIO, ōnis. f. [σφύσσω] Gl. L. G. & G. L.] Plin. lib. 22. cap. 23. In tulli, uva, fellis veteri suffusione, &c. [i. e. Ictero, seu morbo regio. Suffusio, Morbus oculorum, quem vulgo cataractam vocant. Hæc autem paracentesi curatur. Est autem paracentesis, quæ manu fit a chisurgis, dum curari aliter morbi non possunt. Inungitur prius locus, deinde vel acus vel hamulus infigitur, idque paracentesis dicitur. Hæc Perottus. Celf. lib. 6. cap. 6. Suffusio quoque, quam Græci σφύσσω nominant, interdum oculi potentia, quæ cernit, se opponit. Quod si inveteraverit, manu curandum est. Inter initia nonnunquam etiam certis observationibus discutitur. Plin. lib. 21. cap. 20. Habet suas utilitates contra suffusiones oculorum.

SUFFUSORIUM, i. n. [σφύσσω] Gl. L. G.]

SUFFUNDĀTUS, a, um. Adj. [σφύνδω] dīctum a Fundamentis, ut ait Nonius 1. 236. Varro, Antiqui nostri domibus lateritiis paululum modo lapidibus suffundatis, ut humorem effugerent, habitabant.

SUFFUROR, [σφύρρον] āri. Clam furari. Plaut. Truc. 2. 7. 15. Cum video fieri, suffuror, supphilo, de præda prædam Catio.

SUFFUSIO, **SUFFUSUS**. V. **SUFFUNDO**.

S U G

[σφύρρον, σφύρρον, σφύρρον, κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς πόλεως δόξατι χρησιμὸν, L. G.] ēre. Subministrare. Plaut. Men. 1. 3. 29. Madida quæ mihi appositam mensam milvinam suggerant. Cibos suggerere alicui. Stat. 9. Theb. 740. Copiam argumentorum suggerere. Cic. 2. de Orat. 117. Damna aleatoria sæpe suggerebantur. Cic. 2. Philipp. 67. Invidiæ flammam, ac materiam criminibus suis suggerere. Liv. 3. 11. Ludum alicui suggerere. Cic. 12. Att. 43. Rationes alicui sententiæ suggerere. Cic. 3. de Nat. Deor. 73. Sumptus alicui rei suggerere. Ter. Adel. 1. 1. 37. Ambiguum explicatur, quum ea verba, quæ defunt, suggesta sunt. Cic. 2. de Orat. 110. Silvæ feras, &c. affatim suggerunt. Plin. 2. Epist. 8. Tellus suggerit alimenta. Ovid. 15. Met. 81. Bruto statim Horatium suggerunt. Liv. 2. 8. i. e. In locum sufficiunt. [Immo Subjiciunt, successorem faciunt Romanorum scriptores. Suggestere, pro Subjicere in memoriam. Cic. 2. de Fin. 44. Ubi si memoria forte defecerit, tuum est ut suggeras. Suggestit res, Exigit, & postulat. Ulpian. in l. Ex facto, circa fi. D. de Hered. insti. Quæ res in proposito quoque suggestit, ut Italicarum rem esse credantur eæ res, quas in Italia testator esse voluit. Suggesto, pro Refero. Justinian. lib. 2. tit. De fideicom. hered. §. Sed quia stip. Ideo omnibus nobis, suggestis tam similitudinibus, quam differentis utriusque Senatusconsulti, placuit, &c. Suggestere, pro Suadere. Ulpian. in l. Sed & fi. §. Item. D. Ex quibus caulis majores, &c. Unde quoties æquitas restitutionem suggestit, ad hanc clausulam erit descendendum. Idem in l. j. §. ult. D. De effractoribus. Oportebit autem æque & in effractoribus, & in ceteros supra scriptos causa cognita statui, prout admiffum suggestit.

SUGGESTUM, i. n. [βήμα, ὑψος] Gl. L. G.] a Suggesto, quod ibi ligna, seu humus, suggerantur, in quibus stari possit. Significat enim Locum editiorem, Varro lib. 3. de R. R. cap. 5. Ex suggesto faleris, ubi solent esse peripetasmata, prodeunt anates in stagnum, & nant. Suggestum, Locus excelior, unde oratio haberi ad populum solet. Liv. 8. 14. Naves Antiatum partim in navalia Romæ subductæ, partim incensæ: rostrisque earum suggestum in foro exstructum adornari placuit. Cic. 5. Tusc. 59. Idemque quum in communibus suggestis consistere non aunderet, concionari ex turri alta solebat. Suggestum comæ, translate. Globus capillorum. Stat. 1. Silv. 2. 114.

SUGGESTUS, ūs. m. Idem. ut Cic. 1. de Divin. 124. Neque illud suggestum, in quo causam dixerat, ascendenti, signum sibi ullum, quod confuisset, a deo, quasi mali alicujus impendentis, datum. [Nisi a dicti superiori est. Suggestus, Ipse suggerendi actus. Ulp. in l. j. §. ij. D. De magistr. conven. Si curatores fuerunt minis idonei dati, dicendum est, teneri magistratus oportere, si ex suggestu eorum, vel nominibus ab eis acceptis, præses dederit.

SUGGESTIO, ōnis. f. [σφύσσω, ἡ ἀναφορά πρὸς βασιλέα, ἢ ἀρχόντα] Gl. G. L.] Actus suggerendi. Augustin. Confess. 10. 30. Ubi tunc ratio, quæ talibus suggestionibus insitit vigilans?

SUGGESTOR, ōris. m. Scribanus in Philof. Suggestor & impulsor Dæmon.

SUGGRĒDIO, gressus sum, [σφύραίνω] grēdi. Verbum deponens, pro Surfum, vel Latenter gradi. Tacit. 2. Ann. 12. Suggestive propius speculatores. Idem 4. Ann. 47. cum Accusativo, Quidam audentius apertis in collibus visabantur, quos dux Romanus, acie suggestus, haud ægre pepulit. Idem 15. Ann. 11. Qui barbarorum propius suggestiebantur.

SUGGRUNDA, vel **SUBGRUNDA**, æ. f. [σφύραίνω] Gl. L. G. & G. L.] Pars tecti prominens, qua stillicidia a parietibus arcentur, inquit Bud. quæ a Græcis γήσοι & γήσοι dicuntur Varro lib. 3. de R. R. 3. Aves subtus suggestundas, ab initio villatico usæ tecto. Budæus. Al. Apes enim subter &c.

SUGGRUNDIA, ōrum. n. pl. [γῆσοι] Idem quod Subgrunda, vel Suggrunda. Plin. lib. 25. cap. 13. Alii stergetron vocant, quod amatotius conveniat, alii hypogeison, quoniam in subgrundiis fere nascitur. Tabulæ in subgrundiis collocatæ. Vitruv. 2. 9.

SUGGRUNDĀRIUM, i. n. Suggrundaria antiqui dicebant Sepulcra infantium, qui necdum 40 dies impleverant, quæ nec jam busta dici poterant, quia ossa, quæ comburerentur non erant, nec tanta cadaveris immanitas, qua locus tumesceret. Unde Rutil. Gemin. Aftya. ait, Melius suggrundarium quæres, quam sepulcrum. Hæc Fulgentius de Prisc. sermone.

SUGGRUNDĀTIO, ōnis. f. [γῆσσω] Idem, quod Suggrunda. Vitruv. lib. 4. c. 2. Sub tectis si majora spatia sunt, columen in summo fastigio culminis, unde, & columnæ dicuntur, & transtra, & capreoli. Si commoda, columen, & canterii prominentes ad extremam suggrundationem.

SUGILLO, [σφύραίνω, ὑπὸ πύλαι ποιεῖ] Gl. L. G. & G. L.] āre. vel, ut quibusdam placet, **SUGGILLO**, duplici G, Ex percussu carnem maculare. A sugendo dīctum, quod fuccus, hoc est, livor deducatur. Sugillatum dici existimant ex græco vocabulo, quod ea pars, quæ est sub collo κείλον ab iis dicitur. Festus. Sugillare proprie de facie dicitur, Quum contusa facies lividis maculis dehonefata apparet: sic enim Sugillata in facie dicuntur, ut Vibices in corpore. Plin. lib. 31. cap. 9. de sale loquens, Ex ictu suffusis cruore oculis, sugillatisque cum myrt hæ pari pondere. Idem lib. 28. 9. Caseus recens cum melle sugillata emendat. Budæus. Sugillare, [παραδόνει γμυρίζω] pro Pudorem & existimationem alicujus lædere, & quasi Bonam famam extinguere. Ulpian. l. sed si hac lege. D. de in jus voc. Si famosa actio non sit, vel pudorem non sugillet. Liv. 4. 35. Primis annis sugillatos, repulso, risu patribus fuisse. Sugillare opinionem alicujus. Ulpian. in l. apud Celsum. §. Adversus. D. de doli mali exceptione. Adversus parentes patronosque neque doli exceptio, neque alia quidem, quæ patroni parentisve opinionem apud bonos mores sugillet, competere potest. Scribitur in Gloss. Sugillo, & Suggello.

SUGILLATUS, a, um. Partic. [σφύραίνω] Gl. L. G.] Percussus ful oculis & in genis. Plin. 31. 9. Ex ictu suffusi cruore oculi sugillatique. Item Ludibrio habitus. V. Livii loc. supra citatum.

SUGILLĀTIO, ōnis. f. [σφύραίνω] Gl. L. G. & G. L.] Plin. lib. 7. cap.

SUGAMBER, bri, m. a quo Sugambri dicti sunt, pater Melonis fuit, Is in triumphum tractus est a Germanico. Strabo lib. 7.

SUGAMERI, populus, V. **SICAMERI**.

SUGCĒRO, ōi, ūm, [σφύραίνω] Gl. L. G. & G. L.] Plin. lib. 7. cap.

cap. 45. Juxta hæc Variana clades, & majestatis ejus fœda fugillatio. h. e. Inulta infamiae nota.
 Non sine fugillatione confulum. i. e. Infamiae nota. Liv. 43. 14.
 Sugillatio, Livor ex ictu. Plin. lib. 32. cap. 7. Reliquæ carnes impostæ fugillationem rapiunt.
UGILLATIUNCULA, æ. f. dimin. Claud. Mamert. 2. 9. Sugillatiunculas fringulire.
UGILLATOR, ðris. m. Macrob.
UGILLA, æ. f. [ὄγκλον, Gl. G. L.] Idem quod Sugillatio.
UGO, xi, ctum, [ὄγκω, Gl. G. L. & G. L. μὺζω, G. L.] ðre. Succum labris extrahere. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Alia sugunt, alia vorant, alia mandunt.
 Ubera sugunt. Ovid. 2. Fast. 419. Sed in Mff. Ducunt.
 Translate. Cic. 3. Tusc. 2. Ut pæne cum lacte nutricis errorem fuisse videatur.
UGTUS, ùs. m. [μὺζος] Plin. lib. 28. cap. 3. Tactu ipso levant percussos, fuctuve modico. Idem lib. 8. cap. 36.

S U I

Ū, sibi, fē, [Ū, ōi vel ōi] Pronomen reciprocum. Duo sunt pronomina reciproca, alterum Primitivum, quod vocant Sui, sibi, se, a se; generis omnis, & utriusque numeri: alterum Possessivum, Suus, a. um. Reciproco pronomine nunquam Latine utimur, nisi aliquid præcesserit nomen in eadem oratione, aut altera, unita per copulam, ad quod referatur. Nam Vis patrem suum, Pone ad pedes suos, Dedit sibi, &c. pro Illius, Ejus, & Ei, barbære dicuntur. Dixi, Aut altera, unita per copulam: nam Obscrauit me, ut se adjuvarem, Petiit me, ut suo filio optularer, Latine dicitur. Sed si tollas copulam, barbarismus erit, ut, Petrum semper amavi, filio suo non tam bene cupio: non Latine dicitur. Cic. 11. Fam. 9. Bellum nobis reintegrare possit, Antonio sibi conjuncto. Cic. 13. Fam. 11. Meamque commendationem ufui magno sibi fuisse.
 Offensio adversarii, commendatio sui. Cic. in Orat. 120.
 Dissimile sui. Ovid. 11. Met. 273.
 Ut & sui & Metrodori memoria colatur. Cic. 2. de Fin. 101.
 Natura est lena sui. Cic. 1. de Nat. Deor. 78.
 Oblitus sui. Virg. 3. Æn. 629.
 Imitantes genitorem & effectorem sui. Cic. de Univerf. 41.
 Hosne viros tam cupidos sui perire voluit? Cic. pro Sull. 75.
 Nihil malo, quam & mei similem esse, & illos sui. Cic. 9. Att. 19.
 Error vulgi utentis, vel potius abutentis Sui pro Ejus & Illius, partim inde profectus est, quod nonnulli auctores his abusi videantur: partim quod ita obscure uti sint, ut minus periti nequeant perspicere, ad quod fiat reciprocatio. Interdum tamen Latine pro Sui & Suus, licet uti Ipsi, Ejus, vel Illius, & maxime amphibologiæ vitandæ causa: nonnunquam varietatis aut ornatus gratia. Omnes optant quod sibi utile est, tibi, ipsi. Ille repetit quod suum, sive ipsius est. Hæc indifferentia sæpe fit interventus præpositionis, sed crebrius per Ipse quam Is. Quintil. 6. 3. Quanquam aliqui reperiuntur, qui ne id quidem, quod in ipsos recidere possit, evitent.
 Hæc autem præpositio Inter, id habet peculiare, ut, si antecesserit Genitivus, Dativus, aut Ablativus, semper liceat uti Ipse & Sui: Si præcesserit Accusativus aut Nominativus, reciprocum postulat. Cic. de Clar. Orat. 84. Nec mihi ceterorum judicio videtur solum, sed etiam ipsorum inter ipsos concessu ita tributum fuisse. Id de Genitivo exemplum est. Nunc de Dativo. Quintil. lib. 8. cap. 6. Circa quem inexplicabilis, & grammaticis inter ipsos, & philosophis pugna est. De Ablativo. Idem lib. 10. cap. 2. Nam in magnis quoque auctoribus incidunt vitiosa aliqua, & a doctis inter ipsos etiam mutuo reprehensa. Exempla de Nominativo & Accusativo. Cic. 1. Off. 98. Quod inter se omnes partes quodam lepore consentiunt. Non, Inter ipsas. Idem 3. Off. 45. Damonem & Pythiam Pythagoræos ferunt hoc animo inter se fuisse. Non, Inter ipsos. Id quod dictum est de Primitivo, itidem fit in Possessivo Suus, tamen hic nonnulla differentia est, eam vide.
 Sibi & se semper fere. H. St. Subaudi Reciproca sunt.
 Si Substantivum reciproci Suus, respicit ad suppositum verbi, id est Nominativum, qui præcedit verbum, tum elegantius utimur Suus, quam Ipse aut Ejus: ut, Miseretur nostri deus, propter suam clementiam. Inclamat me ante domum suam; potius, quam Ejus. Si Substantivum respicit ad oppositum verbi, id est, obliquum, qui sequitur verbum, tum præstat uti Ipse, aut Is, quam Suus: ut, Ejeci columbam e nido ipsius. Alloquutus sum Petrum ante domum ejus: potius, quam Suam. Tamen nec ratio, nec auctoritas vetat contrarium fieri. Si tamen apposito adjungatur adjectivum ad verbum, ad quod fiat reciprocatio, Suus utendum est, non Ipsi. Video columbam tristem in periculo pullorum suorum. [Quid ni liceat & Ipsi?] **Exercitu**, non suo civili, sed misto ex colluvione omnium gentium. Pro, Non suorum civium, Livius lib. 28. 323. Vide ubi dic. Suo proprio. H. St. Leguntur cap. 12. pr.
 Suus, Possessivum non semper reciproce accipitur, sed interdum pro Proprius: ut, Suus cuique mos est, Sua cuique sententia. Virg. 2. Ecl. 65.
 — trahit sua quemque voluptas. Idem 3. Ecl. 62. Vivit cum suis. Inventus est inter suos, &c. Hæc Erasmi. ex Vallæ opusculo de Reciprocis.
Sibi [ἑαυτῷ, ἢ ἑαυτῆς, ἢ ἑαυτῶν, Gl. G. L.] Hor. 2. Serm. 7. 83.
 Quisnam igitur liber? sapiens, sibi qui imperiosus.
 Cum sibi negotium daret Antonius. Cic. 15. Att. 21.
 Sibi habeat. Idem 7. Att. 11. Sibi habeat suam fortunam.
 Sibi aliquando jungitur suo, nulla necessitate, sed tantum cujusdam festivitatis gratia. Cic. suo sibi victitant succo. Columel. lib. 12. cap. 54. Singula suo sibi jure abluito. Ter. Adelph. 5. 8. 36.
 Suo sibi hunc gladio jugulo. Gell. lib. 5. cap. 10. Suo sibi argumento confutatus est. [Quod al suo ipsius.
 sibi placens, ἑαυτῷ, ἑαυτῆς, ἑαυτῶν. Gloss Latino-græc.
 se, [ἑαυτῷ, ἑαυτῆς, Gl. G. L.] Accusativi sing. & pl. casus, ex Græco ꝑ. mutato spiritu aspero in s. Est & Ablativus. V. q. f.
 se, aliquando similiter positum, ac sibi paulo ante, reperitur. Plaut. Caf. 3. 19.

Nescio quid se sufflavit uxori suæ:
 Negavit posse, quando arcesso, mittere.
Abjicere se. V. **ABJICIO**.
Abripere se ab aliquo. V. **ABRIPIO**.
Avertit se ex oculis. Virg. 4. Æn. 389.
Colligere se. V. **COLLIGO**.
Ire ad se, i. e. Domum suam. Plaut. Men. 5. 2. 11.
 Repente expetit me, ut ad sese irem.
A se, pro De suo. Suet. August. 40. Singula millia nummum a se dividebat. Eodem modo eleganter locuti sunt Plautus, Cicero, alique.
 [A se, i. e. Suo nomine, non publice.
 Ad se verbum. V. **AD** præpositionem.
 Per se, pro Seorfum frequenter dictum est. Nepos 8. 1. 1. Per se virtus sine fortuna ponderanda est.
 Sese. Virg. 3. Ecl. 66.
 At mihi sese offert ultro meus ignis Amyntas. V. **SUUS**.
SECUM, [μετ' ἑαυτῆς, Gl. G. L.] dictio composita ex ablativo Se, pronominis Sui: & præpositione Cum, quasi dicas Cum se. Cic. 8. Att. 22.
 Carinis aliquid secum advehere. Virg. 2. Æn. 179.
 Habeat secum. Virg. 4. Æn. 29.
 Secum, [μετ' ἑαυτῶν] In animo suo. Virg. 1. Æn. 54.
 — secum dea corde volutans.
SIBIMET, i. e. Sibi ipsi. Liv. 4. 51. Sibimet ipsis conscisse mortem. Sil. 13. 663.
 Ipsa quidem virtus sibimet pulcherrima merces.
SEMET, [αὐτῷ ἑαυτῷ, Gl. L. G.] Pronomen Accusativi, vel Ablativi casus, a Suimet Genitivo. Suet. de Claris grammat. Ab semet nominatus. Auctor de Viris Illust. cap. 70. extr. Mox a Sulla Pergami oppressus, corrupto exercitu desertus, semet occidit. Liv. 2. 12. Timens seiscitari, uter Porfena esset, ne ignorando regem semet ipse aperiret, quis esset. Semet, Hor. 1. Serm. 6. 78. Semet prognatos. i. e. A se.
 Suimet, fuomet, suamet, fuisset, a Suus, adjecta syllaba MET, V. **SUUS** in proprio ordine.
SEPERE, pro Se ipse, apud Senec. Epist. 108.
SUITAS, ætis. f. receptum posterioribus sæculis verbum, inque jurisprudentiam investum est. Est vero Suitas (uti definit Alciatus) Heredum qualitas, qui primum in potestate paterna locum obtinent, continuationem domini, necessitatemque successione inducens. §. Sui autem. Inst. de hered. qualit. & different.
SUIDAS, [Συδαί] gravis auctor Græcus, quem tamen in Geographicis suis Strabo, extremo lib. 7. Fabulosum auctorem appellat. Suidas (inquit) in rebus Theffalicis fabulosa multa tradit, ad gratiam locutus. De tempore, quo floruit, non convenit inter doctos.
 Suidas alius, cujus Lexicon, seu Collectanea Græce extant, quem sæculo undecimo exeunte vixisse docti censent. V. de utroque Voss. de Histor. Gr. 2. 26.
SULLE, & **SULLUS**, Adj. V. **SUS**.

S U L

SULCUS, i. m. [σὺλαξ, Gl. L. G. & G. L.] Proficissio terræ in longum producta, in quo a Scrobe differt. Unde tertio, quarto, quinto sulco ferere dicimus; id est ter. quater, quinquies arando. Plin. lib. 18. cap. 20. Spissius solum, sicut plerunque in Italia, quinto sulco feri melius est: in Tuscis vero nono.
 Quarto feri sulco, Virg. 1. Georg. 47. existimatur voluisse, quum dixit, Illa seges demum votis respondet avari
 Agricolæ, bis quæ solem, bis frigora sensit. h. e. Quæ bis per æstatem, bis per hiemem aratur.
 Sulcus quid sit, declarat Varr. 1. de R. R. cap. 29. Qua aratrum vomere lacunam striam facit sulcus vocatur. Cic. 2. de Divin. 50. Quum terra araretur, & sulcus altius esset impressus. [Varronis locus subobscurus est. An legendum Lacunam striâ?
 Sulcus, Aratio. Virg. 1. Georg. 68.
 At si non fuerit tellus fecunda, sub ipsum
 Araturum tenui fat erit suspendere sulco. Ibid. 216.
 Vere fabis fatio: tunc te quoque, medica, putres
 Accipiunt fulci. Servius.
 Sulcus, pro Fossa ponitur in longum proficissa, ad vinearum vel arborum furculos in seminario deponendos, quando & ipsa quædam terræ proficissio est. Virg. 2. Georg. 289.
 Ausim vel tenui vitem committere sulco.
 Apertus sulcus. Paul. in l. Qui duo. D. De servit. rust. præd. Qui duo prædia confinia habuerat, superiorem fundum vendiderat, & in lege ita dixerat: ut aquam sulco aperto emptori educere in fundum inferiori recte liceat. De sulco loquitur, qui fit ad aquam derivandam fundi siccandi gratia. Columel. lib. 2. cap. 2. Fossas appellat, earumque alias vocat Cæcas, alias Patentas.
 Sulci, inquit Festus, appellantur qua aratrum ducitur, vel fationis faciendæ causa, vel urbis condendæ: vel fossura rectis lateribus, ubi arbores ferantur. Virg. 1. Æn. 429.
 Pars optare locum tecto, & concludere sulco. i. e. Fossa, ut ait Servius. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 426.
 — & ora fatiscunt
 Vulneribus, grandesque rubent in pectore sulci.
 Leni caneant æquora sulco. Valer. 3. Argon. 32.
 Altus per gramina sulcus. Stat. 6. Theb. 312.
 Aquarus sulcus. V. **AQUA**.
 Vasti fulci in pulvere. Stat. 12. Theb. 273.
 Æquant fata fulcos. Virg. 1. Georg. 113.
 Arent fulci. Ovid. 3. Amor. 10. 29.
 Delet fulcos iterata priores orbita. Stat. 6. Theb. 415.
 Infindere sulcos telluri. Virg. 4. Ecl. 33.
 Infindere pariter fulcos. Virg. 5. Æn. 142.
 Infindere sulcum. V. **INFODIO**.
 Oblimare sulcos inertes. i. e. Steriles. Virg. 3. Georg. 136.
 Obruta femina longis fulcis. Ovid. 1. Met. 123.
 Obruta herba Cerealibus fulcis. i. e. In quibus frumenta nascuntur. Ovid. 1. Trist. 12. 11.
 Patefacere sulcum impresso aratro. Ovid. 3. Met. 104.

- Subigere *arvum fulcis*. Plin. lib. 18. cap. 19. Omne *arvum rectis fulcis*, mox & obliquis subigi debet.
- Sulcus, inquit Non. 6. 2. Omne quicquid in longitudine aculeatum est, dici potest, veterum auctoritate doctorum. Virg. 3. Georg. 439.
— & linguis micat ore trifulcis.
- Sulcus etiam pro Natura muliebris utitur Lucret. lib. 4. 1267.
- SULCŪLUS, i. m. dimin. [αὐλάκιον] Columel. lib. de Arbor. cap. 30. Surculis disponi per fulculos pedales convenit.
- SULCUS, a, um. Adj. Columel. lib. 5. cap. 10. Ficus *fulcæ*. conf. Compof. Bifulcus, Trifulcus, &c.
- SULCO, [αὐλακίζω, Gl. G. L.] *āre*. Hiulcare, Sulcos facere, Terram in fulcos profcindere. Columel. lib. 11. cap. 2. In subacta jam terra latiores porcæ fulcantur. Idem lib. 2. cap. 2. Bubulcum autem per profcissum ingredi oportet, alternisque versibus obliquum tenere aratrum, & alternis recto, plenoque fulcare. Agros fulcare. Tibul. lib. 2. 3. 85. Æquor fulcare. Ovid. 1. de Pont. 4. 35. Cutem rugis. Ovid. 3. Met. 276. Fluctus fulcare remige. Claud. de 6. Conf. Hon. 276. Humum fulcare vomere. Ovid. 3. Trist. 10. 68. Maria atra carina fulcat. Virg. 10. Æn. 197. Maria fulcare arbore. V. MARR. Pedibus fulcare pruinās. Propert. lib. 1. 8. 9. Vada falsa carinæ fulcant. Virg. 5. Æn. 198.
- SULCĀTUS, a, um. Partic. [ὑλακισμένος] ut Æquora fulcata. Senec. Agamem. 6. Humus fulcata. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 186. Rura fulcata colono. Claud. de 4. Conf. Hon. 417. Rura fulcata vomere. Lucan. lib. 1. 168.
- SULCĀTOR, ōris. m. [αὐλακιστής] ut Sulcator navita Ponti. Sil. lib. 7. 363. Undæ umbriferæ fulcaror, Charon. Stat. 8. Theb. 18. — nigri fulcator Averni. Idem 11. Theb. 588.
- SULCĀTIM, Adv. Per fulcos. Pomponius, Gerens præterea fulcatim concisam faciem.
- SULCĀMEN, inis. n. Sulcus. Apul. 6. Miles. p. 174. Elmenh. Glebæ Siculæ fulcamina.
- SULFUR, V. SULPHUR.
- SULGAS, æ. m. [Σύλας] Fluvius est ex Alpibus in Rhodanum defluens ad urbem Undalum. Strab. lib. 4.
- SULLA, æ. m. [Σύλλας] Nobilis Romanus. L. Sulla, teste Sallustio de Bell. Jug. cap. 95. ex antiquæ Corneliorum gentis Patricia familia originem duxit: in adolescentia omnibus flagitiis inquinatam vitam egit, hoc est usque ad Quæsturam: quam sub Mario adeptus est, in qua vitam omnem penitus commutavit: & (ut docet Valer. Max. 6. 9. 6.) catenas Jugurthæ manibus injectis, &c. Fuitque litteris Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, multarum rerum & pecuniæ maximæ largitor, animo grandis: ita ut dicat Sallustius, dubitari potuisse, fortior an felicior esset. Nam felix eo dici voluit, quod adversarios Marianos feliciter ultus esset. Dictator deinde effectus ita Remp. oppressit, ut teste Cicerone in Verrem 5. 81. nemo illo invito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere possent. Postremo Rep. constituta Dictaturam deposuit, & privatus Puteolis dicitur, anno LX. æt. morbo pediculari correptus interiisse. V. Plutarchum. Homo a populi causa remotissimus L. Sulla. Cic. pro Cluent. 151. Municipii civitatem ademit L. Sulla. Cic. pro Domo 79. Magister scelerum Sulla. Lucan. lib. 1. 326. Emili bonæ Sex. Alpheni, L. Sulla Dictatore vendente. Cic. pro Quint. 76. Ejus filius fuit Faustus Sulla, a C. Cæsare interemptus diversus ab eo, cujus meminit Senec. Octav. v. 417. Perage imperata, mitte qui Plauti mihi Sullæque cæsi referat abscissum caput. Verba sunt Neronis. [De hoc V. Tacit. Ann. 12. 13. pr. & 13. 47. pr. & de ejus nece 14. 57. extr.]
- SULLĀNUS, a, um. Adj. [Σύλλανος] a Sulla. Cic. 10. Att. 7. Non fuisset & illa nox tam acerba Africano sapientissimo viro, non tam dirus ille dies Sullanus callidissimo viro C. Mario, si nihil utrumque eorum fecisset. Cic. 3. de Lege Agrar. 7. Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Sullanos in invidiam rapit? Cadavera Sullana. Lucan. lib. 2. 210. Ferrum Sullanum. Lucan. lib. 1. 330. Manes Sullani. Lucan. lib. 1. 576.
- SULLĀTŪRIO, ire. Ad Sullæ dominationem aspirare. Cic. 9. Att. 12. Hoc turpe Cn. noster biennio ante cogitavit, ita Sullaturit animus ejus, & proscribitur diu. V. PROSCRIBO.
- SULMO, ōnis. m. [Συλμών] Oppidum Italiæ, Pelignæ regionis, Ovidii patria. Unde ipse ait, 4. Trist. 10. 3. Sulmo mihi patria est, gelidis uberrimus undis, Millia qui novies distat ab Urbe decem. Dicitur Sulmo a Soly-mo Æneæ comite, conditore ejus urbis. Idem 4. Fast. 79. Meminit hujus Plin. lib. 3. cap. 5. Cn. Magnus Lentulo 8. Att. 12. Nam partim Albæ, partim Sulmone collocavit. Subaudi Cohortes. Aquosi Sulmonis hospes. Ovid. 3. Amor. 15. 11.
- SULMŌNENSIS, e. Adj. Juven. 6. Sat. 184. Nam quid rancidius, quam quod se non putat ulla Formosam, nisi quæ de Tufca Græcula facta est, De Sulmonensi mera Cecropis?
- SULPHUR, ōris. n. [θῆον, ἄπυρον, Gl. G. L.] scribi potest & SULFUR, sed minus recte; Græcis Thion dicitur: In venis terræ ceu decoctus quidam ardor est, tam valida & firma partium confusione, ut oleum ejus arte nulla separari possit in rebus ceteris. Plin. lib. 35. cap. 15. de sulphure, Nascitur in insulis Æoliis, inter Siciliam & Italiam, quas ardere diximus. Sed nobilissimum in Melo insula. In Italia quoque invenitur in Neapolitano, Campanoque collibus, qui vocantur Leucogæi: quod est cuniculis effossum, perficitur igni. Genera quatuor, &c. Lege totum caput. Cæruleum sulphur, Cærulei fumi, vel ignis. Claud. de 6. Conf. Hon. 325. Calido de sulphure fumat aqua. Ovid. 1. de Arte Am. 256. Lurida sulphura. Ovid. 14. Met. 791. Lutea sulphura. Ovid. 14. Met. 351. Odorum sulphur. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 257.
- Puro de sulphure fumi cærulei. Ovid. 4. Fast. 739. Sacrum sulphur. Perf. 2. Sat. 25. Vivacia sulphura. Ovid. 3. Met. 174. Vivum sulphur. [θῆον ἄπυρον, Gl. G.] Ovid. Remed. Amor. 260. In Gloss. scriptum Sulpor.
- SULPHUREUS, a, um. Adj. [θειώδης] Quod sulphuris odorem, vel colorem refert. Plin. lib. 36. cap. 19. Quum uritur, odorem sulphureum reddit. Antra sulphurea. Stat. 1. Silv. 2. 264. Color sulphureus. Plin. lib. 35. cap. 6. Fornacibus sulphureis ardet Ætna. Ovid. 15. Met. 340. Lux sulphurea. Plin. lib. 35. cap. 15. Undæ Cocyti sulphureæ. Stat. 1. Theb. 91. Sulphureas Lactantius interpretatur Ardentes. Nunquam enim (ait) sulphur defluit nisi de loco flagranti: Sulphur enim terræ bullientis spuma est.
- SULPHURĀRIA, æ. f. [θειεργεῖον] Locus ubi sulphur coquitur. 1. 8. §. 10. Dig.
- SULPHURŌSUS, a, um. Adj. Vitruv. 8. 3. Fontes sulphurosi.
- SULPHURĀTUS, a, um. Adj. [θειωτός] Quod sulphur habet. Plin. lib. 31. cap. 3. Depressis puteis sulphurata vel aluminosa occurrentia putearios necant. Lana sulphurata, apud Cels. lib. 4. cap. 5. Merx sulphurata. Martial. lib. 12. 57. Ramentum sulphuratum. Martial. lib. 10. 3.
- SULPHURĀTA, ōrum. n. [πυρρωμένα] Ligna dicuntur exilia, sulphure ab utraque parte intincta, ad accendendas lucernas. Martial. lib. 1. 42. Qui pallentia sulphurata fractis Permutat vitreis.
- SULPHURATIO, ōnis. f. Senec. 3. Nat. Quæst. 15. Aut æstus corrumpere naturam, aut sulphuratio contraxit humorem.
- SULPICIUS, i. m. Nomen gentis Romanæ; ex qua celebres multi fuerunt. ut C. Sulpicius Gallus, qui in exercitu P. Æmilii contra Perseum, deprehensam noctu Eclipsin Lunæ mirantibus militibus enarravit. Plin. lib. 12. cap. 2. Cic. 1. Off. 19. P. Sulpicius, orator, quem in Bruto 182. & sæpe memoravit Cicero. Ser. Sulpicius, Q. F. Rufus, de quo plura scripsit Cicero in Epist. sex. prioribus ad Fam. 4. V. & 9. Philipp. 15. seq. ubi de morte ejus verba fecit. Præclarus fuit Jurisconsultus & Orator, uti notat ibidem Cic. & Quintil. lib. 10. cap. 1. Insignem non immerito famam tribus orationibus meruit. De his, quibus Galbæ cognomen fuit, V. Suet. in Galba pr. Sulpicius Apollinarius grammaticus, quem non femel laudat Gellius. Hunc vocat lib. 4. cap. 17. Virum præstanti litterarum scientia. Sulpicius Severus, Nitiobrix Gallus Hieronymo & Rufino contemporaneus, quem Augustin. in Epist. 205. Virum doctrinæ & sapientia polentem appellat. Scripsit Vitam B. Martini, duos libros de Sacra historia, nec non & Epistolas quasdam & Dialogos. Jos. Scaliger eum vocavit purissimum inter Ecclesiasticos scriptorem. V. Proleg. ad Emend. Temp. p. 23.
- SULPICIA, æ. f. Patrculi filia, & Fulvii Flacci uxor, mulier pudicissima. Plin. lib. 7. cap. 35.
- SULTIS, [ἐβύλας] veteres dixerunt, pro Si vultis. Plaut. Capt. 2. 3. 96. Servate istum sultis, intus ferve, ne quoquam pedem Efferat sine custode. Idem Afin. prol. 1. Hoc agite sultis, spectatores, nunc jam. Festus. V. s. 1. & Laurenbergi Antiquar.

S U M

- SŪM, es, fui, [ἐμί, Gl. G.] esse. Verbum substantivum, dictum quod per se substat, nec indigeat alio, sed in ipsum cetera verba resolvantur: ut Ego lego, i. e. Ego sum qui lego; Tu legis, Tu es qui legis. Omne quod eloquimur, sic ut id aut esse dicamus, aut non esse. Cic. 2. de Orat. 158.
- Sum sæpenumero præpositis pronomibus demonstrativis, non positum intelligitur. Virg. 1. Æn. 621. Tunc ille Æneas, quem Dardanio Anchisæ, &c. Idem 3. Æn. 45. Nam Polydorus ego. Sæpe etiam demonstrativis Adverbiis positis, non est necesse hujusmodi verbum ponere. Virg. 3. Æn. 477. Ecce tibi Aufoniæ tellus. Item, nomine substantiæ posito idem verbum frequentissime deficiit. Lucan. lib. 1. 8. Quis furor, ô cives? quæ tanta licentia ferri? Virg. 4. Æn. 408. Quis tibi tunc, Dido, cernenti talia sensus? [Cum pronomine scilicet interrogativo.] Qualis quoque & Quantus, si addantur in oratione, defunt aliquand verba substantiva. Juven. 10. Sat. 157. O qualis facies, & quali digna tabella? Sum, cum Nominativo. Virg. 1. Æn. 548. Rex erat Æneas nobis. Et v. 378. Sum pius Æneas. Sum, Genitivo jungitur quinque modis. Primo, quando significat possessionem. Virg. 3. Ecl. 1. — cujum pecus? an Melibœi? Ter. Heaut. 5. 2. 3. Non esse horum te arbitror. Jam me Pompeji totum esse scis. Cic. 2. Fam. 12. Secundo, quando notat laudem vel vituperationem: ut, Hoc pecuse magnæ utilitatis, vel magni detrimenti. Plaut. Men. 1. 1. 24. Ita est adolescens ipse esse maxumæ. Idem Mostel. 3. 2. 95. Magni sunt oneris: quicquid imponas vehunt. Cujus loco al quando ponitur Ablativus: ut apud Sall. cap. 5. pr. L. Catilina nobis genere natus, magna vi, & animi, & corporis, sed ingenio malo provoque. Subaudi Fuit, quod & addunt multi. Tertio, quando nullum habet Nominativum, sed Genitivum cum Infinitivo; & significat Interest: ut, Discipuli est honorare magistrum. Cic. pro Lege Manil. 18. Erit igitur humanitatis vestra, magnum eorum civium numerum calamitate prohibere. Hæc non erant ejus, qui, &c. Cic. 2. de Fin. 102. Boni judicis est, facere conjecturam. Cic. 6. Verr. 34. Hominis ingenui est, bene velle, &c. Cic. 3. de Fin. 57. Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invadeant bonis. Plaut. Capt. 3. 5. 52.

Non est nostri ingenii, vestri auxilii est, iudices, huic subvenire. Cic. pro Cluent. 4.
 Non est nostrum onus. i. e. Non pertinet ad onus nobis impositum. Cic. 5. Att. 15.
 Tota facultas ejus rei tua est. Cic. 16. Att. 20.
 Minus pensi esse. Liv. 34. V. Pensum in PENSO.
 Nihil æque dissolvendæ religionis esse, quam, &c. Liv. 39. 16. Judicabant enim prudentissimi viri omnis divini humanique juris, nihil æque dissolvendæ religionis esse, quam ubi non patrio, sed externo ritu sacrificaretur. Idem 38. 50. Nihil tam æquandæ libertatis esse, quam potentissimum quemque causam posse dicere. Ubi (Causam) Accusativum subintelligendum puto. Budæus.
 Patriæ prodendæ esse, pro Pertinere ad patriam prodendam. Liv. 5. 6. ad fin. Adeo quicquid Tribunus plebis loquitur, etsi prodendæ patriæ dissolvendæque reipublicæ est, assuectis æqui audire. [Sunt qui Dativum putant. Perperam.
 Ea (consilia) prodendi imperii Romani, tradendæque Annibali victoriæ esse. Liv. 27. 9.
 Quarto, quando sumitur pro Valet, & ad pretium tendit: ut, Quanti est fumito, pro Quantum valet. In qua significatione jungitur etiam Ablativo; ut, Est tribus sestertis modius, ut in subsequentibus apparet. Ter. Adelph. 5. 9. 20. Argentum, quanti est, fumito. i. e. Quanto pretio valet, ait Donat. Cic. 2. Off. 83. Liv. 4. 44. ad fin.
 Magni apud aliquem esse. Cic. 13. Fam. 73.
 Plurimi esse. Cic. in Parad. 6.
 Emere denario, quod sit mille denarium. Cic. 3. Off. 92.
 Minimi æris esse. Ulp. in l. iij. §. j. D. de alim. & cib. legat. Multi testamentis suis libertis præstare jubent necessaria, quæ quia minimi æris sunt, ad nihilum perducuntur.
 Cum ablat. Est tribus sestertis modius. Cic. 5. Verr. Verumenimvero quum esset sest. binis aut etiam trinis, quibusvis in locis provinciæ. De medimno loquitur. Idem pro Rosc. Amer. 6. Bona patris hujusce Sex. Roscii, quæ sunt sexagies, quæ duobus millibus nummum sese dicit emisse.
 Est decem, pro Valet decem. Africanus in l. Deposui. §. Stich. D. de peculio.
 Quinto, quando mansionem significat: ut, Ego sum domi meæ: tu es domi tuæ. Item, Domi vestræ, domi nostræ, domi alienæ. Ubi notandum est, quod cum aliis Genitivis non jungeretur: neque enim diceremus, Ego sum domi honestæ, & domi pulchræ: sed In domo honesta, & in domo pulchra. Et licet dicere sum Domi, & Sum in domo: sicut Egredior domo, & Egredior e domo. [Sic dicitur, ut Esse Romæ, Capuæ &c. At cum his quæ tantum pluraliter dicuntur in Ablativo. Nonne mavis sine periculo tuæ domi esse, quam cum periculo alienæ? Cic. 4. Fam. 7.
 Non licet mihi esse Romæ. Cic. 4. Verr. 101.
 Esse cum Genitivo, Convenire, & congruum esse. Cic. 1. Att. 10. Signa nostra &c. quam commodissime poteris velim imponas, & si quod aliud ^{aliquid} ejus loci, quem non ignoras, reperies, & maxime quæ tibi palæstræ gymnasique videbuntur esse. Budæus. [Conf. epist. præced. Significat proprie Pertinere ad palæstram, &c. ut quodammodo possessionem exprimat casus.
 Sum, Dativo etiam jungitur, & significat Habeo. Virg. 1. Æn. 75.
 Sunt mihi bis septem præstanti corpore Nymphæ. Et apud Plaut. Curc. 1. 1. 34. Si argentum est, enas.
 Est illi consuetudo. Plin. Epist. 237.
 Moris est plerisque. Quintil. lib. 1. cap. 1. Ubi & Genitivus, pro Mos est.
 Est illis ars inter se blandiri. Plin. lib. 10. cap. 37.
 Eras mihi mortuus, pro Habebaris mihi mortuus. Plaut. Perf. 1. 1. 20.
 Duobus Dativis, pro Dat vel Afficit. Plaut. Afin. 3. 2. 24. Cic. 2. Fam. 6. Sed tibi & gratulor, & ut sempiternæ laudi tibi sit iste Tribunatus exopto.
 Hæ pecuniæ tibi fraudi & damnationi esse debent. Cic. 5. Verr. 91.
 Postrema tua pagina mihi magnæ molestiæ fuit. Cic. 6. Att. 1.
 Dativo & Ablativo. Plaut. Mil. 3. 1. 145. Nihil me pœnitent jam quanto sumptu fuerim tibi. Idem Bacch. 5. 2. 62. [Nisi Sumptu est Dativus antiquus, pro Sumptui.
 Dativo & Infinitivo, sine Nominativo: ut, Non est cuiquam fallere.
 Est mihi minus cum illo, i. e. Minus sum ei familiaris. Cic. 15. Fam. 10.
 Est mihi melius, pro Melius habeo. Cic. 16. Fam. 22. V. Melius in BONDS.
 Bene & male est mihi. Ter. Adelph. 1. 1. 9.
 Male est animo. V. MALUS.
 Amori esse, vel odio dicitur res aliqua; Amari, vel odio haberi. Cic. 15. Fam. 19. Spero enim homines intellecturos quanto sit omnibus odio crudelitas, & quanto amori probitas & clementia.
 Bono esse. i. e. Utile, compendiosum, & commodum. Cic. pro Rosc. Amer. 13. Accusant ii, quibus occidi parrem Sext. Roscii bono fuit.
 Crimini esse. Cic. pro Rosc. Amer. 81. Et illam sciariorum multitudinem, in qua ipsi duces ac principes erant, huic crimini putabant fore. h. e. Huic in crimen verti. Budæus. [Sic Dare crimini, laudi &c.
 Desiderio esse, pro Desiderari. Senec. de Consolat. ad Polybium, Ille desiderio illi esse vult, tormento esse non vult.
 Esui potuique esse. Ulp. in l. Qui penum legat. D. de pen. legat. Sed Aristo notat, etiam quæ esui potuique non sunt, contineri legato.
 Exitio esse. Val. Max. lib. 7. cap. 2. De Socrate.
 Gloriæ esse. Cic. 2. Philipp. 1.
 Invidiæ. Liv. 4. 49. Voces, quæ invidiæ, non ipsi tantum, sed causæ atque universo ordini essent.
 Maledicto & probro esse. Sen. Epist. 116.
 Mellis esse, pro Esse jucundum. Hor. 2. Serm. 6. 32.
 Hoc juvat, & mellis est, non mentiar.
 Miraculo esse. Plin. lib. 11. cap. 31.
 Odio summo esse ei nomen populi Romani. Cæf. 8. Bell. Gall. 7. i. e. Summe invisum, seu exosum.
 Offensionis esse. V. OFFENDO.
 Oneri ferendo esse. Liv. 2. 9. ad fin. h. e. Onus ferre posse. [V. Voss. de Constr. cap. 12. extr.
 Ornamento esse alicui & præsidio. V. Ornamentum in ORNO.
 Periculo alicujus esse. Florent. in leg. Opus. D. Locati & conducti. [Nisi Ablativus potius est.

Prædæ esse. Quintil. in procem. lib. 1.
 Præsidio esse. Cæf. 1. Bell. Gall. 25. Cic. 15. Fam. 2.
 Pretio esse. Plin. lib. 12. cap. 12.
 Signo esse, ut Esse indicio. Cic. 1. de Invent. 59.
 Testimonio alicui esse. Cic. 10. Fam. 17.
 Vitio esse. Ovid. de Nuce 23.
 Usui esse. Cæf. 1. Bell. Gall. 38.
 Plus unus fuerit Cato, quam omnes leges. Cic. 2. Q. frat. 14.
 Sum, variis præpositionibus jungitur: nunc cum Ad, vel Apud, Accusativis: nunc cum Ab, In, & aliis Ablativis.
 Ab aliquo esse. Cic. 1. de Orat. 56. Sed vide ne hoc, Scævola, totum sit a me. h. e. Pro me faciat, meamque tueatur sententiam. [Ut Stare ab aliquo. V. A B.
 Ad eam rem est, pro Illi rei medetur, & prodest. Cato R. R. cap. 125. Id est ad alvum crudam, & ad lateris dolorem, & ad cœliacum.
 Ad urbem esse, pro In urbe. Cic. 7. Att. 27. [Sic vult Alcon. ad 2. Verr. 45. & 4. 17. Revera tamen Ante urbem erant Duces pop. Ro. quam diu cum imperio erant. V. Cic. 8. Fam. 6. pr. Cæf. Civ. 1. 2. pr. Cort. ad Sall. Catil. 30. Quod & Liv. passim docet.
 Est ad, pro Expolitum est & vergit. Cæf. 1. Bell. Gall. 1. Aquitania a Garumna flumine ad Pyrenæos montes, & ad eam partem, quæ est ad Hesperiam. Alia exemplaria habent, Et eam partem Oceani, quæ ad Hispaniam pertinet.
 Apud aliquem esse, Domi ejus cœnare. Ter. Heaut. 1. 1. 110.
 Apud se esse, Præsenti animo. Ter. And. 2. 4. 5. Proin tu face, apud te ut fies. conf. 5. 4. 13. & Phorm. 1. 4. 26.
 Apud herum recte erat: h. e. Bene se habebat herus, & valebat recte. Cic. 3. Q. frat. 1. pr.
 Apud matrem recte est, i. e. Bene habet mater. Cic. 1. Att. 7. Ibid. 1. 8. Apud te est ut volumus.
 Cum imperio esse. Cic. 1. Fam. 6. V. Imperium in IMPERO.
 Cum eo est testamenti factio. i. e. Is habet testamenti factionem. Paulus in l. Debitor. §. ult. D. de legatis secundo. Quum enim servo alieno aliquid in testamento damus, domini persona ad hoc tantum inspicitur, ut sit cum eo testamenti factio, ceterum ex persona servi constitit legatum. Si essetis, verfareminique nobiscum. Cic. de Arusp. Resp. 25.
 In amore atque deliciis alicui esse. Cic. 6. Verr. 2.
 In animo est, seq. Infinitivo, Decrevi, proposui, statui. Cic. 3. Att. 21.
 In armis esse. Cæf. 6. Bell. Gall. 2. Cic. 15. Fam. 1. Ut opprimerentur ii, qui ex Cilicum gente in armis essent. [Barbare, Sub armis.
 In bonis est, pro In possessione honorum, bona possidet. Cic. 13. Fam. 31.
 In commemoratione omnibus omnium flagitiorum. Cic. 3. Verr. 101.
 In deliciis esse alicui. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 29.
 In hoc desiderio diutius esse non possum. Cic. de Amicit. 104.
 In deditone esse. Cic. pro Quint. 7.
 In exemplis est. Plin. lib. 11. cap. 18.
 In expectando sum, pro Exspecto. Gell. lib. 3. cap. 7.
 In gratia esse cum aliquo. Cic. 2. Att. 9.
 In incerto esse. Tacit. 3. Hist. 85.
 In infamia esse. Ter. Heaut. 2. 3. 18.
 Propter quam in summa infamia sum, & meo patri minus obsequens.
 In integro esse. Tacit. 3. Hist. 2. Vos, quibus fortuna in integro est, legiones continete.
 In intimis meis est, est In meis familiarissimis, sæpe apud Cic. ut 13. Fam. 31. Peto igitur abs te, ut eum, si ve aderit, si ve non venerit in Sicilia, in meis intimis maximeque necessariis scias esse.
 In invidia est, i. e. Ei invidetur. Cic. 2. Att. 9. Alia exemplaria non habent præpositionem In.
 In metu esse, Metuere. Ter. And. 2. 2. 2.
 In mora alicui esse, Morari aliq. Ter. And. 2. 5. 13.
 In noxia esse, In culpa. Ter. Phorm. 2. 1. 36.
 In numero aliquo atque honore esse. Cæf. 6. Bell. Gall. 12. Subauditur aliquando præpositio: ut Cic. 1. Fam. 10.
 In oculis hominibus esse. Cic. 6. Att. 2.
 In officio esse. V. OFFICIUM.
 In opere esse. Cæf. 7. Bell. Gall. 24. extr. [Subaudi Occupatum, quod addit idem ibid. 2. 19. pr. Intelligitur autem opus castrorum.
 Sum in opinione, i. e. Habeo opinionem. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 In pabulo esse, dicitur res aliqua, Quæ ad pabulum utilis est. Plin. lib. 11. cap. 53. Quin & subus serpentes in pabulo sunt, & aliis venenum est.
 In perditio, pro Esse inter perditia. Senec. de Benef.
 In publico esse non audent. Cic. 7. Verr. 91. i. e. Versari.
 In quaestione esse. Plin. lib. 11. cap. 17.
 In quaestu lingua est. Quintil. in procem. lib. 1.
 In re præsentis fui. Plaut. Amph. 1. 1. 93. V. RES.
 In rebus humanis est. Paul. in l. Si servum, in princ. D. de verborum obligationibus. Sed si sit quidem res in rebus humanis, sed dari non possit: ut fundus religiosus, vel sacer factus, vel servus manu missus, &c. Idem in l. Qui in utero. D. de statu hominum. Qui in utero est, pœ inde ac si in rebus humanis esset, custoditur.
 In ridiculo esse. Plaut. Cæf. 5. 2. 3.
 In aliqua sententia. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 In illa priore sententia. Quintil. lib. 3. cap. 10.
 In sermonibus, pro Fama prædicari. Sen. Epist. 123.
 In spe esse, Sperari. Cæf. 2. Bell. Civil. 17. Magna auxilia convenisse, magna esse in spe atque expectatione.
 In spe esse, Sperare. Cic. 14. Fam. 3. Sed tamen quamdiu vos eritis in spe, non deficiam.
 In tuto esse. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 In vita esse, pro Vivere. Cic. de Senect. 13.
 In usu esse. Plin. lib. 12. cap. 17. Cetero non alia ligni genera sunt in usu, quam odorata. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 In legationibus esse, Obire legationes. Liv. 45. 31. Partis ejus fautores solum in magistratibus, solum in legationibus erant.
 In magistratibus, V. In legationibus, modo.
 In procuratione regni esse, i. e. Regnum procurare. Cæf. 3. Bell. Civil. 104.
 In venationibus esse multum, Multam venationibus operam dare. Cæf. 4. Bell. Gall. 1.
 Sum in potestatem, in amicitiam, &c. Cic. 1. Verr. 66. Ab exteris nationibus, quæ in amicitiam populi Romani ditionemque essent, inju-

rias propulfare. Idem 7. Verr. 98. Qui illam partem urbis tenuerint, in eorum potestatem portum futurum intelligebant. Hoc & Gell. notavit lib. 1. cap. 7.

In longum esse. Tacit. 11. Ann. 20.

In melius esse. Tacit. 12. Ann. 32. Ut aditus, abcessus, cuncta nobis importuna, & suis in melius essent.

In mentem fuit mihi. Plaut. Amph. 1. 1. 25.

In rem communem est. Plaut. Amph. prol. 10.

Pro aliquo esse, Prodesse alic. Stare, facere pro. Cic. pro Cluent. 89.

Judicia partim nihil contra Avitum valent, partim etiam pro eo sunt. Pro meliore fuit. Tacit. 12. Ann. 39. Dein nobis pro meliore fuit, effugere hostes tenui damno.

Sine eo esse non possum. Cic. 5. Verr. 23.

Esse sub: ut, Omnes sub caelo fumus.

Esse sub ditione & imperio. Cæf. 1. Bell. Gall. 31. Neque recusaturos, quo minus perpetuo sub illorum ditione atque imperio essent.

Cum Ablativo sine præpositione: ut, Hæc est præstanti corpore. Plaut. Bacch. 4. 10. 4.

Scio: ego fui illa ætate, & feci illa omnia, sed more modesto.

Idem Aul. 3. 5. 10.

Et nos minore sumptuosus, quam fumus.

Alacritate sum mira ad litigandum. Cic. 2. Att. 7.

Conditione aliqua. Cic. 3. de Legib. 41. Est Senatori necessarium nosse Rempub. &c. quos socios Respub. habeat, quos amicos, quos stipendiarios, qua quisque sit lege, conditione, fœdere.

Honore summo. Cic. 4. Verr. 87.

Sollicitudine incredibili. Cic. 16. Fam. 12.

Studio esse mirifico, & officio in aliquem. Cic. 14. Fam. 3.

Magno esse, pro Constare. Senec. de Benef.

Sum, sæpe Adverbiis jungitur. Ter. Hec. 1. 2. 110.

Ubi illic dies est complures, arcessi jubet. Virg. 1. Æn. 20.

— hic illius arma,

Hic currus fuit.

Ego vos oro, ut hic sitis hodie. Cic. 2. de Orat. 28.

Intus esse. V. INTUS.

Longe esse. V. LONGUS.

Male sit, Imprecantis. V. MALUS.

Nimium est. V. NIMIUS.

Nunc est. V. NUNC.

Obviam esse. V. OBVIAM.

Cum Infinitivo. Ter. Heaut. 3. 3. 17.

Sed nostrum est intelligere utcumque, atque ubicunque opus sit obsequi.

Non enim est meum, contra jus alicujus dicere. Cic. pro Corn. Balb. 3. conf. supra Sum cum Genetivo.

Sum varie utimur, in variis locutionibus. ut in hortando,

Sit vestra benignitas ad audiendum. Plaut. Mil. 2. 1. 2. Sic Esto, infra.

Jus mihi est aedes meas altius tollere. Africanus in l. Egi. D. de exceptione rei judicata. Plura supra exempla V. ubi de conlr. cum Dativo.

Opinor esse Hercules, tu autem Linus. Plaut. Bacch. 1. 2. 47.

Tempori significando varie adhibetur, seq. causativa, vel Quum, Ut, A, Ante, Post, vel Absolute.

Sunt minus quindecim dies, quod. Plaut. Trin. 2. 4. 1.

Decem dies sunt ante ludos votivos, quos Cn. Pompejus facturus est, Cic. 2. Verr. 31.

Est hic tertius & tricesimus annus a. Cic. de Amicit. Cujus a morte hic tertius & tricesimus est annus.

Sunt octo anni quum. Cic. pro Cluent. 82. Anni sunt octo, quum ista causa in ista meditatione versatur.

Est annus, ut repulsam tulit. Cic. 8. Philipp. 28.

Fuerunt duæ horæ, Absolute. Cic. pro Quint. 53. Horæ duæ fuerunt, Quintius ad vadimonium non venit: quid ago?

Sunt duo menses jam, dices. Cic. pro Rosc. Com. 86.

Quum annos jam complures societas esset. Cic. pro Quint. 13.

Estne ipse, an non? Plaut. Trin. 4. 3. 64.

Satin' ego oculis plane video? estne ipse, an non est? is est,

Certe is est, is profecto, ð mi here exoptatissime!

Sit, nec sit spes, in te uno est. Plaut. Mil. 4. 2. 60.

Est mihi nomen Hecyra. Ter. prol. Hec. 1. Hecyra est huic nomen fabulæ. Plaut. Men. 5. 9. 1. Mihi est Menæchmus nomen.

In Genetivo. Plaut. Amph. prol. 19. Nomen Mercurii est mihi.

Dativo. Plaut. Cist. 1. 3. 6. Nam nomen est mihi Auxilio.

Sum totus vester. Cic. 15. Fam. 8.

Est, responsivum. Ter. And. 4. 5. 50. Sed est Simo intus? D. est.

Est ita ut dicis. Plaut. Trin. 5. 2. 8. Cic. 3. de Finib. 18. Est ut dicis, inquam. conf. ITA.

Non est huic rei locus. Paul. in l. Si tamen. D. de Senatusconsulto Maced. Sed & si jussit pater filio credi, deinde ignorante creditor mutaverit voluntatem, locus Senatusconsulto non erit.

Subticetur interdum datus: ut, Est tecum actio: ubi subintelligitur Mihi datus. Paul. in l. Qui injuriæ. §. 2. D. de furtis.

Est mihi iter in Lemnum. Ter. Phorm. 1. 2. 16.

Non hercle is sum, qui sum, ni hanc injuriam ultus fuero. Plaut. Men. 3. 2. 6. [An Is sim?

Nullus sum. V. NULLUS.

Fuit, quum aliquid olim factum narraturi fumus, præponere consuevimus. Ter. Heaut. 3. 3. 30. Fuit quædam anus Corinthia hic.

Est, similiter a narraturis aliquid usurpatur. Ter. Eun. 2. 2. 17.

Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt, &c. Fuit quoddam tempus, quum in agris homines pallim bestiarum more vagabantur. Cic. 1. de Invent. 2.

Fuere qui. Plin. lib. 12. cap. 15. Necnon fuere, qui turis arbore utrumque nasci mentirentur.

Sunt qui volunt te conventam. Plaut. Cist. 4. 2. 38.

Cn. Pompejus, vir omnium, qui sunt, fuerunt, erunt, virtute, sapientia, ac gloria princeps. Cic. Post. redit. ad Quir. 16.

Est quod, i. e. Aliquid. Plaut. Pseud. 1. 2. 38.

Vel opperire: etiam est, quod domi dicere pæne fui oblitus. Cic. 7.

Fam. 10. Est quod gaudeas, te in ista loca venisse, ubi aliquid sapere viderere. [Quod hic causativum est, pro Cur gaudeas.

Nihil est. V. NIHIL.

Non est, quod. V. NON.

Hoc, quod res est. Plaut. Men. 5. 9. 11.

Quid ego ex te audio? MEN. hoc, quod res est.

Est etiam, ubi profecto damnum præstet facere quam lucrum. Plaut. Capt. 2. 2. 77.

Erit, ubi te ulciscar, si vivo. Plaut. Pseud. 5. 2. 26.

Est vero huic credendum, Chreme. Ironice dictum. Ter. And. 5. 4. 14.

Si est, ut. Ter. Phorm. 5. 8. 32.

— sin est, ut velis

Manere illam apud te, dos hic maneat, Demipho.

Ero ut me voles. Plaut. Capt. 2. 1. 32.

Esse, Manere, & conversari. Cic. 2. de Orat. 27. Nisi prius a vobis impetrabo. Quidnam, inquit Catulus? Ut hic sitis hodie. Et paulo post 28. Neque domi imperarum: & hic, apud quem eram futurus, sine mea sententia tam facile promisit. Budæus. conf. supra Esse apud,

& Esse cum.

Esse, pro Vivere. Cic. 12. Att. 18. Longumque illud tempus, quum non ero, magis me movet, quam hoc exiguum, quod mihi tamen nimium longum videtur.

Est, in tertia tantum persona, pro Convenit vel licet. Valer. Max. lib. 1. 6. 2. Non est inter patrem & filium, ullius rei comparisonem fieri, præfertim divinitatis fastigio junctos. Al. Non est operæ.

Est cernere, deprecari, invenire. Virg. 6. Æn. 595.

Nec non & Tityon, terræ omniparentis alumnum,

Cernere erat. i. e. Licebat. Cic. pro P. Sext. 27. Quem enim deprecari esset, quum omnes essent fordidati? Vetus exemplar habet

Deprecarentur. Gell. lib. 12. Est tamen invenire nonnunquam ita scriptisse quosdam non ignobiles.

Est, pro Possibile est. Cels. lib. 5. cap. 27. De remediis generalibus adversus omnia venena. Non tam facile iis opulari est, qui in cibo venenum, vel in potione fumpserunt. Budæus.

Est, pro Licet. Liv. 42. 41. pr. Eorum, quæ objecta sunt mihi, partim ea sunt, quibus nescio an gloriari debeam, partim quæ fateri non erubescam, partim quæ verbo objecta, verbo negare sit. Huc pertinent,

Est cernere, deprecari, invenire, aliaque supra.

Cum Partic. ut: Sunt semper bibentes in œnopolio. Plaut. Curc. 2. 3. 13.

Es pro Sis: ut, Bono animo es. Plaut. Amph. 2. 2. 39. Ter. Heaut. 4. 6. 18.

Fuit daturus. Ter. Heaut. 4. 6. 13.

Est peritum. Plaut. Aul. 2. 2. 69. Nam si opulento sit petitem pauperioris gratiam. Videtur hoc loco legendum, Si opulentos it, pro, Si opulentus it petitem, &c.

Esto, concedentis. Ter. Heaut. 3. 3. 11.

At mihi nides apud hunc est, nihil me istius facturum, pater.

c. Esto: at certe concedas aliquo ab eorum ore aliquantisper. Cic.

5. Verr. 132. Esto. Cetera negare non potes.

Esto, pro Sit. Plaut. Afin. 4. 1. 57.

Hæc multa ei esto, vino viginti dies

Ut careat.

Verum esto. Cic. 4. Verr. 46. & 150. [Ubi tamen Verum Conjunctio videtur.

Sit sane ita: quanquam a Polemonis, & Peripateticorum & Antiochi finibus non facile divellor, &c. Cic. 4. Acad. 419.

Es, pro Soles. Cic. 12. Fam. 20. Quod li, ut es, cessabis, laceffam.

Siem, pro Sim. Ter. Phorm. 5. 4. 6. Sin patefit, in probro siem. Cic. in Orat. 157. Siet plenum est: Sit imminutum.

Est, pro Evenit. Ter. Hec. 3. 1. 28.

— nam sæpe est, quibus in rebus alius ne iratus quidem est,

Quum de eadem causa est iracundus factus inimicissimus.

ENS, entis, [τὸ ἐν] Participium præsentis temporis non est in usu, auctore Prisciano lib. 18. pr. p. 207. b. Aldi. Quintil. lib. 8. cap. 3. Multa ex Græco formata nova, ac plurima Sergio Flavio, quorum dura quædam admodum videntur, ut Ens & Essentia: quæ cur tantopere aspernemur, nihil video: nisi quod iniqui judices adversus nos fumus, ideoque paupertate sermonis laboramus. conf. Prisc. ibid. p. 215. b. ubi docet primum id Partic. Cæsarem protulisse. V. & Voff. de Anal. 4. 12. pr.

ENTIA, pl. n. ESSENTIA, æ. f. ESSENTIALIS, e. Adj. ESSENTIALITER, Adv. Voces sunt apud recentiores Philosophos & Theologos, frequentes.

FUTUREUS, a, um. [μελλων, ἐσόμενος, Gl. G. L.] Partic. Quod erit significans. Plaut. Most. 1. 3. 74.

Quid illis futurum est ceteris, qui te amant? V. QUID. Cic. de Senect. 66. Aut etiam optanda si aliquo eum deducit, ubi futurus sit æternus.

Prælidio sperant esse futurum. Cic. 7. Verr. 165.

Copulare futura cum præsentibus. V. COPULO.

Augurari futura animi. V. AUGUROB.

Scire futura. Ovid. 1. Amor. 11. 18.

Mihi cum illa posthac nihil futurum. Cic. 2. Philipp. 77.

Genus omne futurum, Polterii. Virg. 4. Æn. 622.

In futurum. V. IN præpositionem.

Haud ignara futuri. Virg. 4. Æn. 508. & Hor. 1. Serm. 1. 35.

SUMBRN, inis. n. [σμρ, Gl. L. G. σμρβριον, σμρβριον, G. L.] fit ex papillis fuillis, uno die post partum sectis ac salitis. Martial. lib. 13. 44.

Esse putes nondum fumen, sic ubere largo

Effluit, & vivo lacte papilla tumet. Plin. lib. 8. cap. 51. Hinc

Censeriorum legum paginæ, interdictaque cœnis abdomina, glandia, testiculi, vulvæ, fincipitia verrina, ut jam Publici mimorum poetæ cœna, postquam servitutem exuerat, nulla memoretur sine abdomine, etiam vocabulo fumini ab eo imposito. Hic Plin. vult Sumen & Abdomen idem esse. Plaut. Capt. 5. 3. 3.

Quanta pernis pestis veniet, quanta labes larido,

Quanta fumini absumedo? quanta callo calamitas?

Sumen alii putant esse Lac suis extractum, ac densatum sue occisa. Vel quasi Kumen, id est, mammam, nomen a fugendo deductum. V. ABDOMEN.

Sumen proprie a Sugendo dictum. Nam & mulieris mammam fumen veteres dici voluerunt. Lucil. Sat. lib. 4.

Quod si nulla potest mulier tam corpore duro

Esse, tamen tenero maneat succussa lacerto

Et manus uberior lactanti in fumine fidat. Nonius 6. 54.

Sumen

- Sumen regionis, per translationem. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 7. ad Anem, Cæsar Vopiscus ædilitius, causam quum ægeret apud Cenfores, campos Rosæ Italiæ dixit esse fumen, in quo rencta pertica postredie non appareret propter herbam. In Gloss. scribitur Submen.
- SUMINATUS, a, um.** Adj. ut, Sumioata caro. Arnob. 2. adv. gentes.
- SUMINALIA, V. SUMMANALIA.**
- SUMMA, æ. f.** [κεφάλαιον, πείραξις, Gl. L. G. & G. L. σύμμη, L. G.] est Sententiæ alicujus, aut rerum, de quibus verba fiunt, aut quæ etiam numerantur, collectio. Virg. 4. Æn. 237.
- Naviget, hæc summa est. Cic. 2. de Legib. 18. Sed ipsæ summæ rerum ac sententiæ.
- Avaritiæ summam explicare. Cic. in Pison. 85.
- Belli summam credere puero. Virg. 10. Æn. 70.
- In hoc summa iudicii, causaque tota consistit. Cic. pro Quint. 32.
- Militiæ summa. Tacit. 2. Hist.
- Operis summa. Hor. de Arte Poet. 34.
- Promissi sui summam complere, Promissum omnino absolvere. Cic. 5. Verr. 116.
- Rerum summa. Ter. Phorm. 2. 3.
- ad te summa solum, Phormio, rerum redit.
- Retur & generum communes summæ. Cic. 2. de Orat. 135.
- Salutis summa. Lucret. lib. 2. 862.
- Victoriæ summa in eo constat. Cæf. 7. Bell. Gall. 21.
- Brevis summa. V. BREVIS.
- Dicere summam alicujus rei. Cic. 1. de Invent. 28.
- Ad summam pertinere. Quint. lib. 1. c. 1. p. 20. Burm. An Philippus Macedonum rex Alexandro filio suo prima litterarum elementa tradi ab Aristotele, summo ejus ætatis philosopho, voluisset, ac ille suscepisset hoc officium, si non studiorum initia a perfectissimo quoque optime tractari, & pertinere ad summam credidisset? Ad summam doctrinæ & eruditionis inteligo, quam filio destinaverat esse quærendam litterarum studio. Budæus.
- In summam rei. Tacit. 13. Ann. 38. pr. Nihil in summam pacis proficiebatur. Al. In summa. Liv. lib. 31.
- In summam proficere. Quint. lib. 1. c. 1. p. 18. Burm. Majora tamen aliqua dicitur puer eo ipso anno, quo minora didicisset. Hoc per singulos annos prorogatum, in summam proficit. i. e. Eam discendi facultatem, quam adolescenti aut juveni comparare volumus, & ad eum finem, quem animo destinavimus. Budæus.
- Summa illa sit. Quicquid officii, beneficii, honoris in Genucilio contuleris, id te existimabo in me ipsum atque in rem meam contulisse. Cic. 13. Fam. 54.
- Summa fuit, ut ille quasi exitum quærens ut deliberarem, non fuit negandum: ita discessimus. Cic. 9. Att. 21.
- Summa illuc pertinet ut, &c. Cic. 7. Verr. 24.
- Summa est in testibus. Cic. pro Flacc. 24.
- Summam cogitationum facere. Cic. 1. Fam. 9.
- Hæc est summa. Plaut. Perf. 1. 1. 34.
- Summa est, in quo mihi gratissimum facere possis, si curaris ut Avianus, &c. Cic. 13. Fam. 76.
- Summa argentaria [κεφάλαιον, ἐπιδανία, Gl. L. G.] Plaut. Pseud. 1. 3. 139.
- Sicut hæc est præstituta summæ argentariæ dies. Al. Summa argento. [Videtur esse f. a Summus, Adj. & subaudi Ratio.]
- Nummorum summa. Hor. de Arte Poet. 384.
- Patrimonii summa. Hor. 2. Serm. 3. 90.
- Summa quadrans. V. QUADRO.
- Summa pecuniæ. Cic. 7. Fam. 24. Scilicet ista quidem summa næ ego multo libentius emerim diverforium. Idem pro Rosc. Com. Non refert parva nomina in codices? immo omnes summæ.
- Verane summa sit uniuscujusque rationis. Cic. 2. de Orat. 158.
- Addendo, deducendoque videre quæ reliqui summa fiat. Cic. 1. Off. 59.
- Creditor totius summæ. Quint. lib. 5. cap. 10.
- Quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac summa sua, non modo quanta fuerit, sed etiam ad quam rem data fuerit, ostendat. Cic. pro Cluent. 87.
- Colligit summa. Plin. lib. 9. cap. 35. Quæ summa quadringenties festerium colligebat.
- Concipere summam. V. CONCIPIO.
- Conficere summam. Cic. de Lege Agr. 2. 63. Alii legunt Fecisset.
- Congruunt cum summa. Cic. 7. Att. 13. Reliqua patebant, & cum Terentiæ summa congruebant.
- Decedet nihil de summa. V. DECEDO.
- Decessionem de summa facere. Cic. pro Rabir. Post. 30.
- Detrahere de summa. Cic. 10. Att. 5.
- Facere summam. Cic. 4. Verr. 131. In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ, summæque faciendæ, Cenfori permittitur. Idem 5. Verr.
- Imminuere summam. V. IMMINUO.
- Remittere alicui de summa, Demere de capite. Cic. 5. Verr. 82.
- Subducamus summam. Cic. 5. Att. 21.
- Summa summorum in Plaut. Truc. 1. 1. 4. est, Cum in rationibus multa nomina & capita in unam summam rediguntur, ac sic multis summis factis, omnia tandem in unum consummantur. Nam ut capita in summam, sic summæ in summam summorum rediguntur. In Lucretio autem (3. 817. & 5. 362.) Summa summorum, Immensitatem ipsam universi significat. Ex Turneb.
- Summa summorum hæc erit, tardiloquum te esse jubeo. Senec. Epist. 40. Al. 41.
- Summa summorum in illo gloriæ fuit, Asiam ultimam provinciarum accepisse, eandemque mediam patriæ reddidisse. Plin. lib. 7. cap. 26. Al. Gloria perperam.
- Summa, pro Complemento. Quint. lib. 3. cap. 2. Huic studium & incrementum dederit utilitas, summam ratio & exercitatio? Confectionem quoque significat apud eundem lib. 5. cap. 10. Habent omnia initium, incrementum, summam. Idem, Ex initiis summa colligitur: quum dicit, Non possum togam prætextam sperare, quum exordium pullum video. Et alibi, An ad initium summa referenda, nempe an ei cædes imputanda sit, a quo jurgium cœpit.
- Habere summam orationis. Cic. 10. Att. 18. At ille perpauca locutus, hanc summam habuit orationis, ut sibi ignoscerem.
- Sed tamen hæc est summa conclusionis meæ. Cic. 2. Philipp. 32.
- Vol. IV.**
- Quicquid dixi, ad unam summam referri volo, vel humanitatis, vel clementiæ, vel misericordiæ tuæ. Cic. pro Ligar. 29.
- Efficere longam summam. Quint. lib. 4. cap. 2.
- Ad summam tendere. Quint. in proem. lib. 1. [Nisi Ad summa scripsit, Ad summam non possunt istæ sic abire. Cic. 14. Att. 1. V. ad præpos.]
- Ad summam dic M. Tullii, &c. Cic. 7. Att. 7. Idem 1. Off. 149. Ad summam, ne agam de singulis.
- In summa. Cic. 2. Q. frat. 16. Quo die hæc scripsi, Druusus erat de prævaricatione a Trib. ærarii absolutus: in summa quatuor sententiis, cum Senatores & equites damnasset.
- In omni summa, ut mones, valde me ad otium pacemque converto. Cic. 3. Q. frat. 5. extr.
- Summa, absolute pro Numero. Lucret. lib. 2. 339.
- Ut neque finis (uti docui) neque summa sit ulla.
- SUMMULA, æ. f. dimin.** Apul. Met. 10. p. 248. Elmenh. Summulas diurnas corrudere. Sen. Epist. 77. Minutas summulas distribuit sentibus servis.
- SUMMATIM, Adj.** [συμμάτην, Gl. L. G. & G. L. κεφαλαίως, L. G.] Per singulas summam, vel in summa, & breviter. Varr. in præf. lib. 2. de R. R. Qua de re pecuaria breviter ac summam percurram. Cic. 5. Att. 16. Itaque subsedi in ipsa via, dum hæc quæ longiorem desiderant orationem, summam tibi perscriberem.
- Summatim ex eo dictum est, quod summam ipsas, non omnia æra, legimus & subducimus. Turneb.
- A me pauca cognosces, & summam. Cic. 10. Fam. 28.
- Attingere aliquid summam. Lucret. lib. 3. 261.
- Breviter & summam describere. Cic. in Orat. 10.
- Nunc exponamus genera ipsa summam. Cic. 2. de Orat. 247.
- Narrare summam & particulatim. Auctor ad Heren. lib. 1. 14.
- Summatim, a Summus. V. post SUMMUS.
- SUMMARIUM, i. n.** Epitome, seu breviarium. Senec. Epist. 39. pr. Vide ne plus profectura sit oratio ordinaria, quam hæc, quæ nunc vulgo brevium dicitur; olim, quum Latine loqueremur, summarium vocabatur.
- SUMMANALIA, Liba** farinacea in modum rotæ facta. Festus. Cæl. Rhod. lib. 9. cap. 16. Summalia vocat a Sumine.
- SUMMANUS, i. m.** [Προμηθεύς, Gl. L. G.] Deus antiquis creditus, cui nocturna ostenta tribuebant. Plin. lib. 2. c. p. 52. Diurna attribuentes Jovi, nocturna Summano. De fulminibus. Cic. 1. de Divin. 16. Cum Summanus in fastigio Jovis optimi maximi, qui tum erat fictilis, e celo ictus esset, &c. Summani nomine intelligendus est Pluto, ut testatur Capella de Nuptiis Philologiæ lib. 2. quem ita nuncupant, quasi summum Ovid. deorum Manium. Qui deus tamen sit Summanus addubitasse videtur quum 6. Fast. 731. scribit XIII. Calendas Julias templum illi fuisse sacratum.
- SUMMARIUM, SUMMARIUS, SUMMATES, SUMMATUS, V. in SUMMA, vel post SUMMUS.**
- SUMENTUM, V. SUBMENTUM.**
- SUMMERGO, SUMMITTO, V. SUBMERGO, SUBMITTO.**
- SUMMONIUM, i. n.** dicebatur Locus lupanaris, quod fere sub mœnibus esset, quasi Submœnium. Inde
- SUMMŒNIANUS, a, um.** Adj. ut Summœniæ meretrices. Martial. lib. 3. 82. Summœnianas cœnet inter uxores. conf. Alexand. Genial. diæ. 4. 18.
- SUMMONRO, V. SUBMONRO.**
- SUMMOVRO, V. SUBMOVRO.**
- SUMMUS, a, um.** Adj. [ἀνώτερος, ὑψιστός, Gl. L. G. & G. L. ἄκρον, ὑψιστός, G. L.] Quod est omnium altissimum. Cic. 2. Tusc. 44. Summum, quo nihil sit superius. Virg. 4. Æn. 168.
- summoque ulularunt vertice nymphæ.
- Facere paria omnia, infima summis. Cic. 3. de Legib. 19.
- Ab imo evertere summa. Lucret. lib. 5. 164.
- Imis permiscere summa. Lucan. lib. 3. 138.
- Summus, medius, infimus. Cic. 1. Philipp. 37.
- Summum & Profundum, contraria. Cic. 3. de Fin. 48.
- Summa navium tabulis augent. Tacit. 3. Hist. 47.
- Evadere in summum. V. in præpositionem.
- Aqua summa. Cic. 1. Tusc. 40. [Vulgo Summum aquæ dicunt.]
- Cacumina summa. Virg. 6. Æn. 678.
- Culina summa villarum. Virg. 1. Ecl. 83.
- Fastigia summa rerum, translate. Virg. 1. Æn. 346.
- Fluctu in summo pendent. Virg. 1. Æn. 110.
- Loco de summo, summoque genere captus. Plaut. Capt. prol. 30.
- Loco summo natus. Cic. 2. Fam. 17.
- Rector summus deum. Ovid. 13. Met. 599.
- Summum, Valde profundum. Plaut. Milit. 4. 4. 16.
- Nunc hæc res apud summum puteum geritur. Ibid. 2. 6. 70.
- Summus, Maximus, Supra quod nihil, in bonum & malum, Severitatis, & munificentiae summus. Tacit. 1. Ann. 46.
- Concipere summa de aliquo. Quint. in proem. lib. 6.
- Omnia summa in eo sunt: h. e. Undecunque maximus & excellens. Cic. pro Lege Manil. 29.
- Amicus summus, Maximus, quem nihil sit supra. Ter. Phorm. 1. 1. 1.
- Amicus summus meus, & popularis Geta.
- Summus aliquando solum ponitur, & intelligitur Amicus. Ter. Eun. 2. 2. 39.
- plurima salute Parmenonem,
- Summum suum, impertit Gnatho.
- Amentia summa. Cic. 2. de Invent. 28.
- Artificium summum. Cic. 6. Verr. 46.
- Beneficium summum. Ter. Phorm. 2. 2. 22.
- Bonum illud summum, in animone sit an in corpore, virtute an voluptate definiatur. Cic. 1. de Orat. 222.
- Bonum summum, aut solum esse id quod honestum sit, &c. Cic. 3. Off. 35.
- Bonum summum in cognitione & scientia ponit Perillus. Cic. 4. Acad. 129.
- Bonum summum in voluptate Epicurus ponit. Cic. 3. Off. 117.
- Clamore summo. Plaut. Merc. prol. 49.
- Contumelia summa. Cic. 5. Verr. 113.
- Desperatio summa. Plin. lib. 23. cap. 1.
- Dolor summus. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Fide summa. Liv. 4. 60.
- Forma summa. Ter. Eun. 2. 1. 74.
- Honore in summo vigere. Lucret. lib. 4. 1149.
- Hieme summa navigare, Savissima. Cic. 13. Fam. 65.
- Imperator summus atque perfectus. Cic. pro Lege Manil. 28.

Ingenia summa. Cic. 4. Acad. 15. Nihilne tot sæculis, summis ingeniis, maximis studiis, explicatum putamus?
 Inscitiæ summæ mihi videtur. Cic. 2. de Finib. 31.
 Jure summo agere cum aliquo. Cic. 7. Verr. 4. V. jus.
 Jus summum, summa injuria. Cic. 1. Off. 32.
 Laboris summi dolor. Cic. 5. Verr. 113.
 Mæror summus. Cic. pro Quint. 8.
 Magnitudinem ad summam pervenire putantur decem annis delphini. Plin. lib. 9. c. 8. [Summum nempe ad gradum magnitudinis in suo genere.
 Malum summum dolorem dicere. Cic. 3. Off. 39.
 Materia summi mali aurum. Hor. 3. Carm. 24. 49.
 Opes summæ. Lucret. lib. 2. 13. Summa ope. Liv. 23. 7.
 Otium summum. Cic. 3. Verr. 63.
 Pax summa. Lucret. lib. 1. 58.
 Prudentia. Cic. 2. de Orat. 1. Si homines non eruditi summam essent prudentiam atque incredibilem eloquentiam consecuti, inanis omnis noster esset labor.
 Nihil nisi summa ratione facere. Cic. 8. Att. 15.
 Sanctimonia summa. Cic. pro Quint. 55.
 Studium summum litterarum erat in utroque. Cic. 1. de Fin. 1.
 Stultitiæ summæ est. Coelius Ciceroni 10. Att. 9.
 Vi summa hortari. Liv. 23.
 Vir summus. Plaut. Capt. 2. 2. 29.
 Voce summa resonans. Hor. 1. Serm. 3. 7.
 Voce summa pronuntiare versus. Cic. 1. de Orat. 261.
 Voluptas summa. Hor. 2. Serm. 2. 20.
 Summa res, pro Summa rei, & pro tota Rep. Cic. 2. Philipp. 38.
 Rei summæ periculum facere. Tacit. 4. Hist. 71. Idem 5. Hist. 15. Ad maturandum summæ rei discrimen. [Virgil. 2. Æn. 322. Quo res summa loco? ubi Serv. V.
 Summus, Laudabilis, gloriosus. Virg. 9. Æn. 199.
 Mene igitur focium summis adjungere rebus, Nise, fugis? Non. 4. 440.
 Summus, Extremus. Cic. in Horten. Vixit ad summam senectutem valetudine optima. Non. l. c.
 Summa dies. Virg. 2. Æn. 324.
 Venit summa dies, & ineluctabile tempus Dardaniæ.
 Ætas summa, pro Ultima. Cic. 7. Verr. 80. [Nisi est potius In summo gradu. conf. Hiems, &c.
 Cibis summus. V. CIBUS.
 Senectute summa homo. Cic. 8. Philipp. 31.
 Divisio summa, i. e. Prima, generalior, præcipua. l. 3. D. de stat. ho. l. j. D. de rer. divis.
 Quæstio dicebatur summa antiquis, quod nunc principale punctum dicimus. Quintil. lib. 3. c. 11. pr. Quæstio latius intelligitur omnis, de qua in utramque partem, vel in plures dici credibiliter potest. In judiciali autem materia dupliciter accipienda est: altero modo, quo dicimus multas quæstiones habere controversiam, quo etiam minores omnes complectimur: altero, quo significamus summam illam, in qua causa vertitur.
 A summo. V. A præpositionem.
 Ad summum. V. AD præpositionem.
 Biduo, ad summum triduo. Cic. pro Quint. 78.
 SUMMUM, i. n. [τὸ σὺμμυ] Quintil. 8. 4. Fit & aliter supra summum adjectivo.
 Summum, Adverbiali forma, & Ad summum, pro eodem. Cic. 5. Verr. 183. Duo millia nummum, aut summum tria, dedisset. Idem 13. Att. 21. Expectabam hodie, aut summum cras, ab eo tabellarios.
 V. Ad summum in AD.
 Scies igitur fortasse cras, summum perendie. Cic. 12. Att. 43.
 Ad summum, pro Optime. Cic. 16. Fam. 12. Fac plane ut valeas, nos ad summum. Scilicet, Valemus. Aliud exemplar legit Adsumus.
 SUMMO, Adv. ut Postremo. Quintil. 7. cap. 1. p. 582. Burm. Quia & initio movendus sit judex, & summo impellendus.
 SUMMUS, i. m. Ἀρχεγεδύς, Gloss. Latinogræc.
 SUMME, Adv. [ἀκρας, Gl. G. L.] Maxime, excellenter. Plaut. Pœn. 3. 6. 2. Eltne hic servus meus? c. summe hercle vero Agorastocles. Lege, Sum mehercle.
 Cum Superl. Plin. 10. Epist. 11. pr. Habui enim illum Quæstorem in Consulatu, mei summe observatissimum.
 Ab aliquo petere & summe contendere. Cic. pro Quint. 77.
 Hoc me sollicitate summe solet. Cic. 1. de Orat. 295.
 Summe miser, Admodum. Cic. 4. de Fin. 7.
 Summe officiosus in aliquem. Cic. 3. Verr. 63.
 Summe jucundum. Cic. 13. Fam. 19.
 SUMMOPÈRE, Adv. [μὲλιστα] Pro Summo opere. Cic. 1. de Invent. 26. Vitia vero hæc sunt certissima exordiorum, quæ summopere vitare oportebit.
 SUMMARIUS, i. m. Cic. 10. Att. 1. Nisi forte iste summarium ei potest persuadere, ut dum Oratores eant & redeant, quiescat. Ubi interpres Beroaldus legit Senatus, quem per fas & nefas collegit Cæsar, reliquias reliquiarum. Alii Summarium, Cæsarem interpretantur, qui prior esse volebat, malebat esse primus, ac reliquis præminere. Alii Summarium exponunt, Grandi summa emptum pacificatorem, de quo paulo ante in eadem epistola dixerat: Jam enim illum emptum pacificatorem perorasse puto. Emptum, id est, pretio a Cæsare inductum, ut de pace ageret in Senatu; cujus nomen fuit in Attici epistola. Est qui mallet, Nummarius: ut, Nummarii judices, Pretio corrupti. Turnebus Summarium interpretatur, Hominem seditiosum, & belli civilis cupidum, atque adeo parvum quendam Marium. [q. d. Submarium, ut apud Plaut. Subballio. quomodo & Salmast. ad Tertull. de Pall. p. 314. Gronov. placet Summanus. Cum Mario certe qui Pompejum conferat non video, optimatum ducem. An Solymarius? Pompejum certe intelligit, quem alias Hierosolymarium appellat, ob res in Judæa gestas. V. f. l. Alioqui Summarius est quod Summas; ut Primarius, quod Primas, formaturque inde ut a Nefas Nefarius.
 SUMMITAS, âtis. f. [ὄψορξι] Altitudo. Macrob. Somn. Scip. 1. 6. Summitates. Pallad. 1. tit. 6. Summitas vitis. Ammian. 14. 6. Ad perfectam non venerat summitatem.
 SUMMAS, âtis. c. Princeps. Apul. 11. Met. p. 267. Elmenh. Præcepta summatis deæ. Sidon. 9. Epist. 6. Puella moribus natalibusque summas. Plaut. Cistell. 1. 1. 27.
 Ubi istas videas, summo genere natas, Summates matronas, ut amicitiam colunt.

Viri summates Ammian. 26. 9.
 Summates, [ἄριστοι] qui & Optimates & Primates appellantur.
 SUMMATUS, us. m. Principatus, supremus gradus, supremus honor. Lucret. lib. 5. 1141.
 Imperium sibi cum, ac summatum quisque petebat.
 SUMMATIM, Adv. [ἐπιπολλῆς] Per summum, vel A summa extremitate. Columel. lib. de Arboribus, cap. 6. Sin autem eoufque exaruit, (scilicet vineæ truncus) ut curvari non possit, primo anno summatim, ita ne radices eruas, aut lædas, ablaqueato.
 Summatim, Capitulatim, κατὰ κεφάλαια, κεφαλαιωδῶς. H. St. V. in SUMMA, æ.
 SUMMUS, V. SUMMA.
 SUMMUSSO, are. [ὑποθρηγγίζω, Gl. G. L.] Ennius secundum Festum, Quintus in occulto summuſſabat. Accius, Non decet summuſſare. Al. Dice jam mater non est: nam muſſare sine. [Male in Gloss. Submuſſo.
 SUMMUSSI, ut Paulus notat, Murmuratores. Nævius, Odi (inquit) summuſſos, proinde aperte dice, quid sit, quod times. conf. SUBMUSSIM, & MUSSO, in MUTIO.
 SUMMUTO, vel SUBMUTO, [ἀντιλλάττω, ἀντιμείβο, Gl. G. L.] are. Aliud pro alio mutare. Cic. in Orat. 93. Hanc hypallagen rhetores, quia quasi summutantur verba pro verbis, metonymian Grammatici vocant, quod nomina transferuntur. Quoniam aliter a Rhetoribus, aliter a Grammaticis hæc figura vocatur, utriusque nominis rationem affert. Rhetores (inquit) hypallagen vocant, quia verba pro verbis quasi summutantur: Græcum enim hoc vocabulum est ὑπαλλαγή, quæ Latine Submutatio dici potest, a verbo ὑπαλλάττω, Summuto. Grammatici vero Metonymiam vocant, quod nomina transferuntur. Quintilianus μετανομίαν, Nominis pro nomine positionem interpretatur: ut Neptunus pro Mari. Summuto, Cambio. in Gloss. Græcolat. quod alias Permuto.
 SUMMUGATIO, õnis. f. Ὑπαλλαγή, Ἀντιλλαγή, ἀντιμειψίς. Gloss. Græcolat. V. dict. super.
 SUMO, sumpsi, sumptum, [δέχομαι, λαμβάνω, Gl. L. G. & G. L.] ère. Accipere, tollere. A Sub & Emo, quod antiqui accipiebant pro Sumere. Festus Sallust. in Bell. Jugurth. cap. 71. Epistolam, super caput in pulvino temere positam, sumit, ac perlegit. Ter. Adelph. 5. 9. 20.
 Ob eam rem? D. ob eam: postremo a me argentum, quanti est, sumito. Idem Heaut. 3. 1. 56.
 Sumat, consumat, perdat, decretum est pati.
 In manu vel manu fumere. Cic. 2. de Lege Agrar. 15. Itaque hoc animo legem sumpsi in manus, &c. Idem 2. Tusc. 8. Epicurum autem & Metrodororum non fere præter suos quisquam in manu sumit. Al. In manus. Sumere de. Columel. lib. 12. cap. 24. Aqua marina quam longissime a litore de pelago fumienda est. Cic. 4. Acad. Hæc autem, quæ jam dicam, sunt sumpta de primo.
 Sumpta est eo navis. Cic. 3. Off. 89.
 E medio fumere, Auferre. Scævola in l. Uxori ita. D. De dote relegata, Uxor mea, quicquid ei comparavi, & quod mihi dedit, e medio sumat.
 Aquam fumere & fluvio. Ovid. 2. Amor. 19. 32.
 Aquam e puteo fumere. Plaut. Milit. 2. 6. 71.
 Argumenta fumere, Mutuari. Cic. 4. de Fin. 10.
 Arma fumere, Capere. Cic. 1. Tusc. 86.
 Bellum fumere, Suscipere. Plin. lib. 15. cap. 18.
 Bellum sponte fumebant. Tacit. 3. Hist. 43.
 Bellum fumere pro aliquo. Ovid. 16. Epist. 371. al. Ferrum.
 Beneficium fumere. Plaut. Perf. 5. 2. 10.
 Cibum fumere. Plin. lib. 21. cap. 3.
 Cibos minimos fumebant ora. Ovid. 11. Epist. 28.
 Colorem sumit, & capit faciem, Acquirat. Ovid. 13. Met. 605. al. Colorem.
 Consilia fumere in aliquam rem. Plin. Epist. 214.
 Consilia nova fumere. Hor. 1. Epist. 18. 33.
 Curæ idem & fudoris fumere. Plin. in Paneg.
 Exempla ab aliquo fumere. Cic. pro Lege Manil. 44. Ter. Adel. 3. 3. 62.
 Inspicere, tanquam in speculum, in vitas omnium Jubeo, atque ex aliis fumere exemplum sibi.
 Exordia fumere. Virg. 4. Georg. 284.
 Jentaculum fumere. Martial. lib. 13. 31.
 Imaginem alicujus fumere. Plaut. Amph. 1. 1. 124.
 Inimicitias fumere, Suscipere. Cic. in Vatin. 28.
 Initium fumere. Cic. in Sallust. 1. Quo me vertam, P. C? Unde initium fumam?
 Iras novas sumpsit. Ovid. 2. Met. 175.
 Laborem fumere. Cæf. 3. Bell. Gall. 14.
 Laudem fumere a crimine. Ovid. 6. Met. 474.
 Litteras commendatitias ad aliquem fumere ab altero. Cic. 13. Fam. 27.
 Nomen aliud fumere, Assumere. Ovid. 6. Fast. 544.
 Obsequium animo fumere, Animo obsequi. Plaut. Bacch. 4. 10. 8.
 Operam fumere ad rem aliquam. Plaut. Mercat. 5. 2. 94.
 Operam in re aliqua fumere. Ter. in prol. Hec. 25.
 Operam fumere, Frustra laborare. Plaut. Mostel. 3. 1. 54.
 Quid ego huc recursem? aut operam fumam, aut conteram?
 Operam frustra fumere, Idem. Ter. Heaut. 4. 3. 15.
 Otium sibi fumere. Cic. 3. Off. 1.
 Periculum pauci sumpsere. Tacit. 3. Hist. 69.
 Principium fumere a re aliqua. Plin. lib. 18. cap. 4.
 Spatium ad cogitandum fumere. Cic. 4. de Finib. 1.
 Speciem hominis sumit infans in alvo. Ovid. 7. Met. 125.
 Tempus fumere ad rem aliquam. Cic. 1. de Legib. 6. Idem 2. Q. frat. 10.
 De interpellatione tantum fumam a vobis temporis ad scribendum quantum dabitur.
 Testimonium fumere in res aliquas. Cic. pro Cæcinn. 23.
 Togam virilem fumere. Liv. 26. 19. Ex quo togam virilem sumfit.
 Vestis mihi sumitur. Ovid. 5. Trist. 17.
 Vires sumunt incendia. Hor. 1. Epist. 18. 85.
 Vitam unde fumeret infcius. Hor. 3. Carm. 5. 37.
 Sumere, Provinciam & Recipere distant. Cic. 4. Verr. 179. Quod quum it sit, nihil fingam tamen: meminero me, non sumpsisse quem accusarem sed recepisse quos defenderem. [Sumimus sponte, Recipimus rogat Sumere, Eligere. Sallust. in Jugurth. cap. 85. Sumat aliquem ex pulo, monitorem officii sui.

Aliquem iudicem fumere. Cic. ad Brut. 6.
 Arbitrum fumere. Cic. pro Rosc. Com. 114.
 Diem fumere. Cic. pro Cæcin. 19. Colloquuntur: dies ex utriusque commodo fumitur.
 Hostes fumere. Ovid. 12. Epist. 17. al. Sentire.
 In argumentum aliquid fumere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 In conscientiam fumitur Eudemus, amicus ac medicus Liviae. Tacit. 4. Ann. 3.
 In optionem fumere. Plaut. Aſin. 1. 1. 88.
 Partes alicujus fumere. Cæſ. 1. Bell. Civil. 51. Cic. 10. Philipp. 1. Quas enim partes ipse mihi sumperam, eas præoccupavit oratio tua.
 Personam magistri fumere. Plin. Epist. 160. Cic. pro Planc. 100. abjecta Quæstoria persona, comitisque sumpta.
 Simile sibi fumere. Plaut. Mostel. 1. 2. 21.
 Socerum fumere. Ovid. 2. Met. 526.
 Sumere sibi aliquid, Mulrum, & pæne nimum sibi tribuere. Cic. pro Planc. 3. Quanquam mihi non fumo tantum, iudices.
 Vide quid mihi sumperim. Cic. 7. Fam. 5.
 Sumere sibi ut. Cic. 8. Att. 11. Mihi non fumo, ut meum consilium valere debuerit. Idem 16. Att. 16. Tamen hoc, pro conjunctione & benevolentia nostra, mihi sumpsi, ut id a te peterem.
 Sumo mihi pro meo jure. Cic. 2. de Orat. 294.
 Sibi pro alio fumere. Cic. 13. Fam. 30. Tantum tibi sumito pro Capitone apud Cæsar. quantum ipsum meminisse senties.
 Pro certo fumere. Cic. 2. de Divin. 104. Tantum fat est intelligi, id fumere istos pro certo, quod dubium controversumque sit.
 Res non concessas fumere, & ex illis efficere quod velis. Cic. 4. de Fin. 49.
 Quomodo autem fumis, ut si quid cui simile esse possit, sequatur ut etiam difficulter internosci possit? Cic. 4. Acad. 46.
 Sed quum bis sumpsit quod voluit, id tamen quod assumit, concedi nullo modo potest. Cic. 2. de Divin. 103.
 Spiritus sibi fumere, & arrogantiam. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 33.
 Superbiam fumere. Hor. 3. Carm. 30. 14.
 Animum fumere. Ovid. 1. Fast. 147.
 Auctoritatem sibi fumere. Cæſ. 2. Bell. Gall. cap. 4.
 Confidentiam fumere. Plaut. Capt. 4. 2. 25.
 Fastus fumuntur ab imagine speculi. Ovid. 2. Amor. 17. 9.
 Iudicium sibi fumere. Cæſ. 3. Bell. Civil. 12.
 Sumere argentum alicunde. Ter. Phorm. 2. 1. 69.
 Non ratio, verum argentum deerat. d. fumeret
 Alicunde.
 Mutuum fumere, pro Mutuo accipere. Plaut. Amph. 2. 2. 187.
 Mutuas pecunias fumere. Cic. 3. Verr. 28. Quum per eos ipsos dies, per quos causam Dio diceret, reperiretur pecunias sumpsisse mutuas, nomina sua exegisse, prædia vendidisse.
 Sumere, Emere. Cic. 7. Fam. 24. Sed essent, mi Galle, omnia facilia, si & ea mercatus esses, quæ ego desiderabam, & ad eam summam, quam volueram. Paulo post, Prorsus ex istis emptionibus nullam desidero, tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omne signorum omnium non æstimo, tanti ista quatuor aut quinque sumpsisti.
 Pœnas fumere, Exigere. Virg. 2. Æn. 585.
 Supplicium fumere, Punire. Plaut. Merc. 5. 4. 31.
 Supplicii sumat quod volt ipse ob hanc injuriam.
 Supplicium de aliquo fumere. Ter. And. 3. 5. 17.
 Cur non habeo spatium, ut de te fumam supplicium ut volo? Cic. pro Rosc. Amer. 70.
 Sumere, pro Consumere, unde & Sumptus nomen ortum est. Ter. Adelph. 5. 3. 68. Hilarem hunc fumamus diem. Est, ut alio loco Donatus explicat, non Accipiamus, sed Impendamus atque consumamus. Plaut. Pleud. 5. 1. 23. Hanc diem sumpsimus prothyme. conf. Operam fumere supra.
 Sumere in re aliqua, Infumere, Impendere. Plaut. Milit. 3. 1. 79.
 Sumi dicitur oratio, quæ consumitur & ponitur. Auctor ad Her. 1. pr. Ne nimium longa fumatur. Ex Turnebo 20. 21.
 UMP TUS, a, um. Partic. [ληφθεις] Cic. de Amicit. 34. Sumpta virili toga. Cic. pro Rabir. Post. 44. Vide hos quasi sumptos dies ad labefactandum illius dignitatem.
 Querela alte sumpta. Lucret. lib. 4. 1175.
 UMP TUBUS, a, um. [ληψόμενος] aliud Partic. ut, Ofcula sumpturus. Ovid. 3. Fast. 691.
 UMP TITO, Ære. frequent. Plin. 25. 5. Elleborum plerique, studiorum causa, ad pervidenda acris, quæ commentabantur, sumpsitaverunt.
 UMP TUS, Æs. m. [δωπώνη, Gl. L. G. & G. L. ἀνάλωμα, L. G.] dicitur Quod quis infumit, sicut Impensa, quod quis impendit. Plaut. Mil. 3. 1. 79. Ter. Phorm. 4. 3. 61. Opus est sumptu ad nuptias.
 Annuus sumptus. V. Annuus, in ANNUS.
 Daphilis sumptus. V. Daphilis, in DAPS.
 Egentillimarum civitatum sumptus. Cic. 3. Fam. 8.
 Epularum sumptus & magnificentia. Cic. 5. Tusc. 96.
 Exiguus sumptus. Cic. in Parad. 6.
 Infinitus sumptus. Cic. 2. Off. 42.
 Liberales sumptus. V. Liberalis in LIBER adjectivo.
 Legitimus & infinitus sumptus. Cic. 3. Fam. 8.
 Sumptus ubique Ciceroni pro Luxurie accipitur: unde Sumptuosus, ut pro Cœl. 44. Nulla luxuries reperietur, nulli sumptus, nullum æs alienum. Ibid. 67. Vigent apud mulierem venustate, dominantur sumptibus. Budæus.
 Immo non ubique verum hoc est. H. St. Distinguit in eadem or. Sumptus a Luxurie, ut partem a toto. V. 29. & 43. conf. 17.
 Abire in sumptus. V. ABBO.
 Accommodare sumptus. V. ACCOMMODO.
 Admittere sumptus. V. ADMITTO.
 Afferre sumptum. V. AFFERO.
 Decernere sumptum. Cic. 3. Fam. 8.
 Decorare oppida publico sumptu. Hor. 2. Carm. 15. 19.
 Dare sumptum. Cic. 2. de Invent. 87.
 Effusus sumptus. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
 Erogare in sumptum. Cic. 8. Att. 5.
 Exercere sumptum. Ter. in Heaut. 1. 1. 91.

Exhausti sumptu provinciam. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Extenuare sumptum. Cic. 2. de Legib. 59.
 Facere sumptum. Ter. Adelph. 5. 4. 11. Sibi vixit, sibi sumptum fecit.
 Facere ampliter sumptum. V. AMPLUS.
 Facere sumptum in rem militare. Cic. 12. Fam. 29.
 Facere sumptum pro quæstu. Hor. 1. Serm. 2. 19.
 Fit sumptus in Quæstorem, &c. Cic. 5. Att. 16.
 Habere sumptum. Cic. 9. Fam. 20.
 Impendere laborem & sumptum ad incertum casum. Cic. 5. Verr. 227.
 Impendens infiniti sumptus in hos exercitus quibus nunc defendimus. Cic. ad Brut. 18.
 Infumere sumptum magnum, aut laborem in aliquam rem. Cic. 2. de Invent. 113.
 Levare sumptum. V. Levo in LEVIS.
 Minuere sumptum in aliquem. Cic. 2. de Legib. 22. & 59.
 Minuere sumptum, aut remittere. Cic. 3. Fam. 8.
 Mutuari in sumptum. V. Mutuor, in MUTUUM.
 Parcere sumptui. V. PARCO.
 Ponere sumptum. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Prodire sumptu extra modum. Cic. 1. Off. 140.
 Suggestere sumptum. Cic. 1. de Invent. 27.
 Esse sumptui. Cic. 5. Att. 14. Adventus noster nemini, ne minimo quidem fuit sumptui.
 Suppeditare sumptus. Cic. 2. de Off. 42.
 Sustainere sumptus. Cic. 2. Lege Agr. 78. Neque istorum pecuniis quicquam aliud deesse video, nisi istiusmodi fundos, quorum subsidio familiarum magnitudines, & Cumanorum, ac Puteolanorum prædiorum sumptus sustainere possint.
 Sustainere sumptum. Cic. 11. Fam. 14.
 Temperare sumptus. Ovid. 1. Amor. 3. 10.
 Sumptus, in Genitivo Sumpti, antiquæ. Cato R. R. cap. 22. Eo sumpti opus est. conf. SUMPTIFACIO infra.
 SUMPTUARIUS, a, um. Adj. [δωπωνιακός] Quod ad sumptum pertinet. Cic. 13. Att. 7. Tu velim e Polluce cognoscas rationes nostras sumptuarias.
 Sumptuaria lex, Quæ de moderandis sumptibus lata est, quam Cato Ciceroniam appellat. Cic. 7. Fam. 27. Lex sumptuaria, quæ videtur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit. Ibid. 9. 15. Domum si habebis, in denos dies singulos sumptuariæ legis dies conferam. Sic 12. Att. 45. conf. Gell. 2. 24.
 SUMPTUARIUS, i. m. Qui sumptus facit. ἐπιμακτής, Gloss. Gr. Lat.
 SUMPTUOSUS, a, um. Adj. [δωπωνιός, Gl. G. L.] Qui magnos sumptus facit, vel Quod eisdem postulat. Cic. pro Cluent. 70. Quum esset egens, sumptuosus, audax, callidus, perfidiosus. Sic 2. de Orat. 135. Quod sumptuosus, de luxuria: quod alieni appetens, de avaritia. Homo magnificus & sumptuosus. Ter. Heaut. 2. 1. 15.
 Nil apud hunc lautum, nihil elegans, nihil exquisitum, ne magnopere quidem quicquam, præter libidines, sumptuosum. Cic. in Pison. 67.
 Adolescentiæ sumptuosæ homo. V. Adolescentia, in ADOLEO.
 Cœnæ sumptuosæ. Catull. ad Fund. 42. 9. Cic. 9. Fam. 23.
 Convivia sumptuosiora. Martial. lib. 1. 94.
 Domus sumptuosa, Sumptuosa familia. Ter. Adel. 4. 7. 42.
 Funera magnifica & sumptuosa. Cæſ. 6. Bell. Gall. 18.
 Hostia sumptuosa. Hor. 3. Carm. 23. 18.
 Ludi sumptuosiores. Cic. 3. Q. frat. 8.
 Resperio sumptuosa. Cic. 2. de Legib. 60.
 SUMPTUOSUS, Adv. [πολυτελής] Cum magno sumptu. Plin. Epist. 189.
 Castigabat equidem filium suum, quod paulo sumptuosius equos & canes emeret. Catull. ad Portium & Socrionem, 48. 5.
 Vos convivia lauta sumptuose
 De die facitis.
 Jaçtare se sumptuosus & insolentius. Cic. 2. in Catil. 20.
 SUMPTUOSITAS, Ætis. f. Sidon. 9. Epist. 6. Quantum de bonisculis avitis paternisque sumptuositas domestica Charybdis abligurisset.
 SUMPTIFACIO, fæci, factum, Ære. eodem modo ac Lucrifacio. Lucil. apud Non. 8. 12.
 Quid dare, quid sumptifacere, ac præbere, potis, sit. Varr. ibid. Quantum sumptifecerim. Plaut. Caf. 2. 7. 1.
 Si nunc me suspendam, meam operam luserim,
 Et præter operam restim sumptifecerim.
 Sumptifacio, ex Plauto, ut Lucrifacio. Vide RESTITIS. H. St. Veteres Sumpti Genitivum faciebant, unde Sumpti facere apud Lucil. & Varr. divide scribendum, & forsitan etiam apud Plaut. qui alioqui delectatur ejusmodi confictis recens dictionibus.
 SUMPTIO, Ænis. f. [λήμα, Gl. L. G.] Cic. 2. de Divin. 108. Sed demus tibi itas duas sumptiones, ea quæ λήματα appellant dialectici: sed nos Latine loqui malimus. Cato de R. R. 145. de lege oleæ faciundæ, Si sumperit, in singulas sumptiones, &c. conf. Vitruv. 1. 2.

S U N

SUNNIUM, [Σύνιον] Vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extrema acie Helladæ est, supra Athenas & Marathonem. V. tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum. Ter. Eun. 1. 2. 35.
 Mercator hoc addebat, se e prædonibus,
 Unde emerat, audisse abreptam e Sunio. conf. Cic. 3. Att. 7.
 Sunium promontorium, nunc vulgo vocatur Σύνιον, sive Cabo de la Còmba. Testis Olivarius in Melam.

S U O

SUO, sui, sûtum, [σίπιον, ἡπικμαί, Gl. L. G.] Ære. Partes duas panni, aut alterius rei, invicem trajecto filo, similive quo, conjungere. A Sue quidam hoc verbum deducunt: quia hujus animalis pilis in suendo futores uterentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. Cultus dico agrorum, extructionesque rectorum, tegumenta corporum, vel texta, vel futa, omnemque fabricarum æris & ferri. Gell. 17. 3. Sed hi plerasque naves loris suebant.
 Alvearia futa lentis corticibus. Virg. 4. Georg. 33.
 Pilea futa de lacernis castis. Stat. 4. Silv. 9. 24.
 Sueræ aliquid capiti suo, Appingere & affigere. Ter. Phorm. 3. 2. 6.

SŪTOR, ōris. m. [*συντός*, Gl. L. G. & G. L. *συντόμος*, L. G.] Qui fuit: potissimum autem pro Calceario sumitur. Plaut. Aul. 1. 1. 34. Quasi claudus futor domi fedet totos dies. Cic. pro Flacc. 17. Se velle dixit, id futores & zonarii conclamarunt. Martial. lib. 2. 17. Argique letum multus obsidet futor. Bonus futor. Hor. 1. Serm. 3. 125. [ut Malus Phæd. 1. 14.]
SUTŌRIUS, a, um. Adj. [*συντοριός*] Quod ad futorem pertinet. Cic. 6. Att. 1. Noltri enim, credo, graves habent Turpionem futorium, & Veclium mancipem. Atramentum futorium. Plin. lib. 20. cap. 12. Verrucas misto atramento futorio tollit. V. **ATRAMENTUM**.
SUTŪRA, æ. f. [*σὺρῆ*] Liv. 38. 29. Sed triplex scutale, crebris futuris duratum, ne fluxa habena volutetur in jactu glans. Sutura vulneris. Corn. Celsus lib. 5. 26. De glutinatione vulnerum, Sutura oras jungit, quæ ne ipsæ quidem inter se contingere ex toto debent. Et ibidem sæpius. Sutura, de aliis etiam rebus per similitudinem dicitur. ut Sutura calvaria. Celf. lib. 8. cap. 1. Raro calvaria solida sine futuris est, & id caput firmissimum, atque a dolore tutissimum est: ex ceteris in quo suturæ pauciores sunt, eo capitis valetudo commodior est.
SUTĪLIS, e. Adj. [*σὺπις*, Gl. G. L. *ἰστός*, L. G.] Quod futum est. ut, Navis futilis. Plin. lib. 24. cap. 9. Sutilis rosa, Rosea feta. Martial. lib. 9. 98. Sutilis aptetur decies rosa crinibus: ut sit, Qui posuit sacra nobile gentis opus. Idem lib. 5. 65. Pinguetcat nimio madidus inibi crinis amomo, Lassenturque rosas tempora futilibus. Coronæ futiles. Plin. lib. 21. cap. 3. Summaque auctoritas pactili coronæ. Sutils Saliorum sacris invenimus & solennes cœnis. Cymba futilis. Virg. 6. Æn. 414. Sutile, *Πανέριον*, Gloss. Latinogræc. conf. **SUTELA** infra.
SUTRĪNUS, a, um. Adj. [*σὺπιον*, Gl. G. L.] Tacit. 15. Ann. 34. Sutrina tabernæ.
SUTRĪNA, æ. f. [*σὺπιόν*, Gl. G. L.] Officina futoris, in qua calcei fiunt. Liv. 23. 30. Plin. lib. 35. cap. 10. Tonstrinas, futrinæque pinxit, & asellos, & obsonia, ac similia.
SUTĒLA, æ. f. [*σὺδέλα*, *ἰξάπυρσις*, *δὲλα*, Gl. L. G.] Dolosa astutia, a similitudine fuentium dicta, auctore Festo. Plaut. Capt. 3. 5. 34. Atque ob futelas tuas te morti misero. Fulgentius vero de Pr. ser. 18. Sutelam dici putat, quasi Subtilem telam, affertque exemplum ex Plauti Caf. 1. 1. 7. Possis, necne, clam me, futelis tuis Præripere Cæcinam uxorem, proinde ut postulas? [V. **SUTILE**. Sic Gr. *δολοφραγία*.]
SUTĒRNA, æ. f. Sutura, sive opus futorium. Varro, Quid futernas facere inciscus, nihil homo agis? Mercer. Sutrinas legit. V. Nonium 2. 760. Pro futrina Apul. Flor. 2. At Elmenh. p. 346. Sutrina legit.
SUTRĪNUM, i. n. pro Arte futrina. Sen. Epist. 90. Non multum abfuit quin futrinum quoque inventum a sapientibus diceret. [An Sutrinas?]
SUTRĪBALLUS, i. m. Qui calceos veteramentarios & ruptos concinat. Vet. Scholiast. apud Juven.
SUTO, [*σὺπιον*, Gl. G. L.] Ære. freq. &
SUTELLO, [*σὺπιον*, Gl. G. L.] Ære.
SUOPTĒ, V. **SUUS**.
SUOVRTAURILIA, V. **SOLITAURILIA**.

S U P

SVP. Subprocurator, Subprinceps. S. V. P. Sponsione utriusque partis.
SŪPARUS, V. **SUPPARUS**.
SUPAT, Jacit; unde Dissipat, Disjicit; & Obsipat, Objicit; & Insipat, h. e. Injicit. Paulus ex Festo. V. **INSIPO**.
SUPPELLĒX, lectilis. f. & in plurali Supellectilia: in Ablativo singulari Suppellectiæ vel Supellectili. [*σὺπελλήξ*, Gl. L. G. & G. L. & Onom. v.] Domesticum patris familias instrumentum, quod neque argento, aurove factum, vel vesti adnumeretur: id est, res mobiles, ut vocant Jurisconsulti, apud quos titulus est, De supellectile legata. Supellectile (ut inquit Paulus) continentur mensæ, trapezophora, delphicæ, subellia, scamna, lecti inargentari, culcitra, toralia, mappæ villosæ, vasa aquaria, pelves, aquimariæ, candelabra, lucernæ, trullæ: vasa aenea vulgaria, id est, quæ non proprio sunt loco attributa: præterea capsæ, armaria, vitrea, efcaria, & potoria. Hæc Perottus ex xxxiii DD. De supellectile legata, l. 1. & l. Supellectile. Plin. lib. 15. cap. 8. Totam supellectilem ligneam. Cic. 4. Verr. 83. Supellex ex ære elegantior, & Deliaea & Corinthia. Hor. 1. Serm. 6. 118. Vilis cum patera guttus, Campana supellex. An Supellectilia? Inquir. exemplum. H. St. Supellectilis nomenclatura unde ducta sit, his verbis palam facit Ulpian. De supellectili legata, Labeo ait originem fuisse supellectilis, quod olim his, qui in legationem proficiscerentur, locari solebant, quæ sub pellibus usui forent. Immo quia Super lectum jaciebantur, ut Stragula. Sed & alia, licet ad lectum non pertinentia, fieri poterat ut ei superjicerentur. Varro quoque Vestimenta a Supellectili separat, ut ostendo cap. 29. meæ Appendicis ad Varr. H. St. Immo ipsos lectos primo loco in Supellectile ponit Onomast. vet. q. V. Instrumentum & supellex. Cic. 6. Verr. 97. Cogitatio supellectilis ad delicias. Cic. in Parad. 1. Barbarica supellex. V. **BARBARUS**. Curta supellex. V. **CURTUS**. Multa & lauta & magnifica supellex. Cic. 2. Philipp. 66. Munda supellex. Hor. 1. Epist. 5. 7. Vilis supellex. Virg. 1. Georg. 165. Virgea præterea Celei vilisque supellex. In quem loc. sic Serv. Sane supellex usurpatum, nam artis est supellectilis. Genitivus enim aut par debet esse Nominativo, aut major: ut Musæ, Doctoris. Si duabus majorem invenerimus, contra artem id esse manifestum est: ut Anceps, præceps, & pauca alia. Supellex Oratorum, Rerum cognitio multiplex. Cic. 1. de Orat. 165. In Oratoris vero instrumento tam lautam supellectilem nunquam videram. Idem in Orat. 80. Quo in loco Supellectilem Cicero vocat, Omne genus ornamentum quo utuntur Oratores.

Infelix supellex. Quintil. lib. 2. cap. 4. p. 144. Burm. Supellex vitæ. Cic. de Amicit. 55. Amicos non parare, optimam & pulcherrimam vitæ, ut ita dicam, supellectilem?
SUPPELLĒCTĪCĀRIUS, a, um. Adj. a Supellectile deductum attributum, Id significat, quod ad supellectilem attinet; ut, Supellecticarius servus. Celf. lib. 18. Digest. ait, fundo instructo legato etiam supellecticarius, & ceteros hoc genus servos legato contineri. 1. Quæsitum. §. Celsus quoque. De instructo vel instrumento legato. lib. 33. P. tit. 7. [Nisi forte Superlecticarios, quarta a fine producta, legendum. Quæ forma Superjumentarius legitur apud Suet. in Claud. cap. 2. ubi Casaub. not. V. A Supellex Supellectiliarius analogia postulat.]
SŪPER, [*σὺπερ*, Gl. L. G. & G. L. *ἐπί*, *ἐπὶ*, *ἐπιπλέον*, G. L.] Præpositio, utriusque casui serviens, Accusativo & Ablativo. Accusativo variis modis, Primo quando adverbatur præpositioni Subter; ut, Fama super æthera notus. Virg. 1. Æn. 383. Cic. 2. de Legib. 66. Demetrius super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columellam. Secundo pro Ultra. Virg. 6. Æn. 794. — super & Garamantas & Indos Proferet imperium. Apulejus, Jam enim super oppidum profectus, nos citra reliquerat. Studui super mediam noctem, bona locutio est, teste Servio. Virg. 9. Æn. 61. hoc etiam per Ablativum dixit, Nocte super media. [Et in Emendatis Servii codd. Super media legitur, & ipsemet Serv. deinceps exp. Contra mediam noctem. Quod idem est, ac Media, vel De media nocte. conf. paulo infra, ubi de constr. cum Ablativo.] Super, pro Plusquam. Suet. in Augusto, cap. 35. Erant enim super mille, & quidam indignissimi, &c. [V. paulo infra not.] Super octingentos annos. Tacit. 13. Ann. 58. Quæ super octingentos & quadraginta annos Remi Romulique infantiam texerat. Super omnem taxationem. Plin. lib. 7. cap. 12. Super omnia. Virg. 8. Æn. 303. Super se collocare aliquem, In loco superiore & honoratiore. Suet. in August. cap. 43. Superque se, subellio secundo, collocavit. Curt. lib. 8. 5. 22. Polypercon, qui cubabat super regem, &c. h. e. In convivio discumbebat super Alexandrum. Super gratiam esse, Majus esse, vincere, superare. Sallust. in Jugurth. cap. 35. extr. At Jugurtha, manifestus tanti sceleris, non prius omisit contra verum niti, quam animadvertit, super gratiam atque pecuniam suam, invidiam facti esse. [Al. Supra. Quod rectius arbitror. Nimis sæpe hæc confunduntur a librariis, ut ne de superioribus etiam locis addubitem. V. tamen Hor. locum ad fin.] Super, pro Præter. Suet. in Vitell. cap. 13. Famossissima super ceteras fuit cœna ei data adventitia a fratre. Sic in Tiber. cap. 55. Super veteres amicos ac familiares, &c. Super bellum. Liv. 2. 51. pr. Obseffaque urbs foret, super bellum annona premente, ni Horatius Consul ex Volscis esset revocatus. conf. 28. 46. Savia super favia dare. Plaut. Pseud. 4. 1. 38. Gratiæ aliis super alias epistolis agit. Plin. Epist. 128. V. **ALIUS**. Super hæc. *ἐπὶ τούτοις*. Gloss. Græcol. [Quod idem ac Inter hæc, vel Præter. Super Euclionis filiam. i. e. De filia. Plaut. Aul. 4. 7. 2. Sed in emendatis libris exstat Filia.] Super cœnam loqui, Tempore cœnæ. Plin. 4. Epist. 22. Super mensam. Curt. lib. 7. 4. 7. Debellaturus super mensam Alexandrum. Al. Super mensa. Super vinum & epulas. Curt. lib. 8. 4. extr. h. e. Inter epulas, inter convivandum. Super fomnum servus, i. e. Servus a cubili. Curt. Sed per dispositos, quos super fomnum habebat. [Locus est 6. 11. 3. ubi tamen Ad fomnum noltri codices exhibent. Sane & A fomno, & Ad fomnum, & Super fomnum, quin etiam Supra fomnum fortassis, eadem significatione dicerent. Sed alias Super fomnum idem est ac Per fomnum. V. Indicem Freinsh. Curtianum, & quæ Viri docti ad Petronii illud cap. 30. Unus ex pueris, qui super hoc officium erat positus.] Ablativo, pro De, ubi de re aliqua mentionem facimus. Virg. 1. Æn. 754. Multa super Priamo rogans, super Hectoris multa. Cic. 16. Att. 6. Hac super re scribam ad te Rhegio. Pater familias uti super familia, pecuniave sua legaverit, ita jus esto. Auctor ad Heren. lib. 1. 23. Super, pro Plusquam, cum Ablativo. Suet. in Augusto, cap. 38. Super triginta ducibus justos triumphos, &c. Super, pro Ultra. Virg. 9. Æn. 61. Nocte super media. Dicimus, & Super mediam noctem, teste Servio i. e. Majore ejus parte transacta. V. quæ supra de hoc loco dicta sunt. Super pro In. Virg. 1. Ecl. 80. Hic tamen hac mecum poteris requiescere nocte, Fronde super viridi. Idem 6. Æn. 202. — gemina super arbore sidus. Super laude, Pro. Virg. 4. Æn. 233. Nec super ipse sua molitur laude laborem. Ubi Servius, Super laude sua, i. e. Pro sua laude: & Græcum est schema. Sic enim Demolthenes, *ὕπερ τῶν περὶ αὐτῶν*, id est, pro corona, *ὕπερ αὐτῶν*, pro illo. Super efficitur Adverbium, ubi casum desit habere. Plaut. Hinc atque hinc super, subterque premor angustiis. Cic. pro Rosc. Com. 46. Satis superque habere dicit. Virg. 4. Æn. 494. — lectumque jugalem, Quo perii, super imponas. Super, pro Desuper. Virg. 9. Æn. 168. Et super e vallo prospectant Troes. Idem 10. Æn. 384. Super, quam quod. Liv. 27. cap. 20. Marcellus etiam adverso rumore esse, super quam quod primo male pugnaverat. i. e. Præter quam quod. Super, pro Superest. Ut enim Græci præverbia pro verbis interdum per-eleganter ponunt, ut μέγιστος pro μέγιστος, πάρος pro πάρος: sic & Valerius Super pro Superest illo versu, (lib. 8. 485.) Nec spes ulla super. Et ante eum Virg. 3. Æn. 489. O mihi sola mei super Astyanactis imago. Quanquam aliter a Servio explicatur. Turneb. Advers. 23. 5. Super, pro Infuper & amplius. Virg. 2. Æn. 71. Cui neque apud Danaos usquam locus, & super ipsi Dardanidæ infensi poenas cum sanguine possunt. Nonnulli le-gunt Infuper. Idem 11. Æn. 226. Supe

Super, veteres pro *Supra* usurparunt. Hor. 2. Serm. 8. 23.
 Nomentanus erat super ipsum; Porcius infra, &c.
De super. V. DE PRÆPOSITIONEM.
Super, compositionem ingreditur; ut, *Superfedeo*, &c. V. infra ipsa composita.
SUPERA, pro *Supra*. V. SUPRA, infra in hac dict.
SUPERA, orum. V. SUPERRUS infra item.
SUPRĀ, [ἐπίνω, ὑπερην, Gl. L. G. ἄνω, ὑπερῶν, G. L.] Præpositio Accusativo casui servit. Virg. 3. Æn. 194.
 Tum mihi cæruleus supra caput asitit imber.
Supra lunam sunt omnia æterna. Cic. in Somn. Scip. 10.
Supra volat ardea nubem. Virg. 1. Georg. 364.
Injicere quempiam supra sterces. Cic. 1. de Divin. 57.
Mare, quod supra terram est. Cic. 2. de Nat. Deor. 115.
Supra caput, Modus est loquendi, rem quæ valde urgeat, & immineat significans. Cic. 1. Q. frat. 2. Ecce supra caput homo levis ac fordidus, sed tamen equestri censu, Catienus. conf. supra Virgil.
Supra atatem, supra consuetudinem, supra etiam mortalitatem. Cic. ad Octav.
Supra fas, ὑπὲρ τὸ δίκαιον, Gloss. Latinogræc.
Supra fidem. Quintil. lib. 2. cap. 10. Nunquam hæc supra fidem poetica (ut vere dixerim) themata juvenibus pertractare permittemus.
Ratio, quæ supra hominem putanda est, deoque tribuenda. Cic. 2. de Nat. Deor. 34.
Potentia, quæ supra leges esse velit. Cic. ad Brut. 17.
Supra modum. [ἐπί τὴν μέτρον, ὑπὲρ τὸ δίκαιον, ὑπερῶν, Gl. L. G.] Columel. lib. 4. 27. Si supra modum se numerus eorum profuderit. Sic Liv. 21. 7.
Ira supra modum est illis. Virg. 4. Georg. 236.
Supra morem rarum. Virg. 2. Georg. 227. i. e. Abundanter, plus æquo. Serv.
Attollere aliquid supra quotidianum sermonem. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Supra spem humanam. Apud Liv. de Bell. Maced.
Supra vires. [ἐπί τὸ δίκαιον, Gl. L. G.] Hor. 1. Epist. 18. 22.
 Gloria quem supra vires & vestit, & ungit.
Supra numerum, i. e. Præter vel ultra. Plin. 10. Epist. 21.
Supra quinquagies, Ultra, Amplius. Cels. lib. 4. cap. 2. Caput atque os supra quinquagies perfricandum.
Supra tres. Cels. lib. 7. cap. 7. Ubi secta est, aliæ futuræ adjiaciendæ, quæ supra tres esse non debent.
Supra tres cyathos, Plusquam tres cyathos. Hor. 3. Carm. 19. 15.
Supra millibus nummorum emptus ager. Hor. 2. Epist. 2. 165.
Supra, line casu aliquando ponitur, & est Adverbium. Cic. 4. Acad. 55.
 Et quum in uno mundo ornatus hic tam sit mirabilis, innumerabilis, supra infra, dextra sinistra, ante post.
Omnia hæc quæ supra & subter sunt, unum esse. Cic. 3. de Orat. 20.
Draco subter, supraque revolvens sese. Cic. 2. de Nat. Deor. 106.
Hoc est supra, quam illud. Cic. in Topic. 39.
Nihil supra; elegans locutio, quum quid efferre volumus, ut nihil eo magis elegans aut ornatum inveniri posse dicamus. Ter. Eun. 3. 1. 37.
 Quid est? G. facete, lepide, laute, nihil supra. Cic. 13. Att. 19. Eos confeci & absolvi, nescio quam bene, sed ita accurate, ut nihil posset supra. V. Nihil. [Subauditur apud Cic. Fieri, & apud Ter. Fieri potest.]
Supra pro Ante, vel antea, aut superius: hoc est verbis superioribus. Cic. pro Cæcin. 14. Ille quem supra deformavi. Cæf. 5. Bell. Gall. 19.
Supra demonstravimus. [In locorum descriptione quoque adhibetur, & solet saepe addi Multo, Longe, Aliquanto, Paulo, & similia. conf. SUPERIUS Adv.]
Illa polliceor, quæ supra scripsi. Cic. 6. Fam. 10.
Supera, pro *Supra*, inquit Priscianus lib. 14. & 28. Sic enim antiqui protulerunt, & maxime Cicero,
 Torvum draco serpit subter, supraque retorquens. Haftenus Priscianus. Lucret. lib. 1. 429.
 Id quod jam supra tibi paulo ostendimus ante. [Et forte subauditur Parte, ut sit ex Adj. natum Adverbium.]
PRÆDICTUS, a, um. Adj. ex Partic. [πρὸς τὸν μέτρον] compositum a *Supra*. Plin. lib. 10. cap. 63. Supradictorum plerisque femina priores superveniunt. Hor. 2. Serm. 7. 78.
 Adde, supradictis quod non levius valeat. Quidam scribunt separatim. [Et quidem rectius ubique.]
PRÆPOSITUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἐπιπροσθητός] Cic. in Topic. 68. Reliquus est comparationis locus, cujus genus & exemplum suprapositum est. Legitur & disjunctim.
PRÆSCRIPTUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἐπιπροσθητός] Cic. pro Cluent. 148. Qui eorum? quorum? videlicet qui superscripti sunt. Sic Cato R. R. cap. 112. Quidam malunt se junctim legere.
PRERNUS, a, um. Adj. [ἀνωπρεπὴς, μετῴως, ἐπὶ τῶν ὑπερῶν, Gl. L. G.] Quod est supra: ut, *Superna* regio. Plin. lib. 11. cap. 37. Dentes similes aspidi & serpentibus: sed duo in superna parte, dextra lævaque, longissimi. Urines a fronte superni. Stat. 8. Theb. 640.
Numen supernum. Ovid. 15. Met. 128.
PERNE, Adv. [ὑπερην, Gl. L. G. & G. L.] pro *Super* vel *Desuper*. Plin. lib. 7. cap. 16. Quibus in dextra parte gemini superne, a canibus cognominati, fortunæ blandimenta pollicentur. Virg. 6. Æn. 658.
 — unde *superne*
 Plurimus Eridani per silvam volvitur amnis.
superne, alio significato, quam supra positum est. Senec. de Benefic. Quomodo si quis scriptis nostris alios superne imprimat versus, priores litteras non tollit, sed abscondit.
superne, pro *Sursum*. Plin. lib. 19. cap. 5. de Raporum generibus, Ex iis in amplitudinem adolefcit Corinthium, nuda fere radice. Solum enim hoc genus superne tendit, non, ut cetera, in terram.
SPERNITAS, ætis. f. Tertull. adv. Valent. cap. 7. Supernitates supernitatum.
SPERNAS, ætis. Adj. Quod est e regione superna, vel *Supero* mari adjacenti. Plin. lib. 16. cap. 39. Ideo Romæ infernas abies supernati præfertur. dem lib. 15. cap. 12. Supernata Persica & Sabinis veniunt.
SPERUS, a, um. Adj. a *Super*, vel *Supra*: unde *Superum* mare, driaticum nominatur, collatione facta ad *Tyrrenum*, quod *Græci* *Inrum* vocavere. Plaut. Merc. 5. 1. 1.
 Limen superum, inferumque salve, simul autem vale.
 d auras superas evadere. Virg. 6. Æn. 128.

Videre supera, infera, prima, ultima, media. Cic. 1. Tusc. 74.
Ex supero, *Desuper*. Lucret. lib. 2. 227.
Superus, *Cælestis*, ut
 In domos superas scandere. Ovid. 1. Fast. 298.
 Regnis superis detrudere Jovem. Virg. 6. Æn. 584.
 Homo spectator superarum rerum atque cælestium. Cic. 2. de Nat. Deor. 140.
Nicetas, cælum, solem, lunam, stellas, supera denique omnia stare censet. Cic. 4. Acad. 123.
Cogitare supera atque cælestia. Cic. 4. Acad. 127.
Supera, plurali numero pro *Cælo* substantivè accipitur. Virg. 6. Æn. 787.
 Omnes cæcicolas, omnes supera alta tenentes. Cic. 1. Tusc. 42. Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petunt. Quod p. p. Ferri ad cælum dicit.
Ardua supera. Virg. 7. Æn. 562.
Convexa supera. Virg. 6. Æn. 241.
Superi, orum. m. pl. [ἑσθῆνοι, Gl. L. G.] *Cælestes*: sive *Divi*, Et qui iis superiores sunt, qui *Inferi* dicuntur. Plaut. Aul. 2. 7. 6.
 Si autem deorum comedent, si quid coxerint:
 Superi incœnati sunt, cœnati inferi.
Par superis Tydides. Hor. 1. Carm. 6. 16.
Numina superiorum. Ovid. 1. de Pont. 1. 43.
Plebs superum Fauni Satyrique. Ovid. in Ibin, 79.
Rex superum, *Juppiter*. Ovid. 1. Met. 251.
Precari superos. Virg. 5. Æn. 529.
SUPERIOR, òris. [ἐνώπιος, ὑπὲρπερος, Gl. L. G.] compar. a *Superus*. Cic. 4. Acad. 44. Itaque quæ contra sensus, contraque perspicuitatem dicantur, ea pertinere ad superiorem divisionem, contraque posteriorem nihil dici oportere.
Accumbit superior. V. ACCUMBO.
Domus superior, *Editior* pars domus. Cic. 12. Att. 17. Tota domus superior vacat, ut scis.
Dicere aliquid de loco superiore, Pro tribunali. Cic. 4. Verr. 102.
Superioribus temporibus nullas de te litteras misi. Cic. 5. Fam. 17.
Superior ætas, Quæ præcessit. Cic. de Senect. 62. Sed honeste acta superior ætas.
Senes semper agunt aliquid, tale scilicet, quale cujusque studium in superiore vita fuit. Cic. de Senect. 26.
Superiorem & *Inferiorem*, dicimus fere, quando de malis loquimur; ut *Dionysius superior*, & *Dionysius inferior*. Quum autem de bonis fermo est, si quidem tempus denotamus, *Superior* & *Posterior* dicimus: ut *Cyrus superior*, & *Cyrus posterior*. Si vero ad dignitatem, *Major* & *Minor*: ut *Major*, an *minor* *Scipio*, de duobus: de pluribus autem, *Maximus* *Alexander*. [Vereor ne subtilior, quam verior sit hæc observatio.]
Superior interdum habet vim *Positivi*, Quum intelliguntur ii, qui supra gradum quartum cognitionis, in linea ascendenti, sunt, sicut *Inferiores* qui sunt infra eundem gradum, in descendenti. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Itaque proavus, ac superiores, de *Tremelliis* nemo appellatus *Scrofa*.
Superiores, pro *lis*, qui ante nos vixerunt, sive *Antiquis*. Cic. 4. Acad. 2. Non modo opinionem vicit omnium, quæ de virtute ejus erat, sed etiam gloriam superiorum. Idem 4. Verr. 36. Ut ab institutis superiorum, ab auctoritate Senatus, ab jure omnium *Siculorum* ne recedatur.
Superiores, Qui alios certamine vincunt, vel superant. Cæf. 5. Bell. Gall. 15. Ita tamen, ut nostri omnibus partibus superiores fuerint, atque eos in silvas collesque compulerint. Sic lib. 8. Hoc ipso superiores, quod, &c.
Superior re quapiam, & *Inferior* contraria. Cic. 1. Verr. 59. Tu quum omnibus rebus inferior sis, hac una in re te mihi anteferri putas oportere, quod *Quæstor* illius fueris. Ego si superior ceteris rebus esses, te hanc unam ob causam accusatorem repudiari putarem oportere. [Hic Superior est *Potior* jure, vel dignitate, vel potius *Præferendus*, *Præstabilius*.]
Invident homines maxime paribus, aut inferioribus, aut superioribus. Cic. 2. de Orat. 209.
Quanto superiores sumus, tanto nos geramus *summissius*. Cic. 1. Off. 90. Habes neminem honoris gradu superiore. Cic. 2. Fam. 17.
Loco, fortuna, fama, superior. Cic. de Amicit. 24.
Superiorem fore largitione. i. e. Plus largiri velle. Cic. 9. Att. 12. Prædicat enim palam, & militibus ostendit, se largitione ipsa superiorem, quam hunc, fore.
Superior ordine, inferior fortuna. Cic. 13. Fam. 5.
Superior vi. Cic. 1. Off. 90. Et sint potius vi superiores, quam justitia pares.
Superior in. Cic. pro Cæcin. 2. Nisi forte hoc rationis habuit, quoniam si facta vis non esset moribus, superior in possessione retinenda non fuisset.
Superius: cui contrarium *Inferius*. Cic. 7. Verr. 115. Id agit ut semper superius suum facinus nemo scelere vincat. Plin. lib. 13. cap. 25. Superioris genus in vadis haud procul litore.
SUPERIUS, Adv. [ἀνωτέρω, ἐπὶ ἄνω, Gl. L. G.] Idem ac *Supra*. Sen. Nat. Quæst. 5. 8. Alia superius rapiuntur, alia diffunduntur tepore. Lactant. 4. 29. In exemplo, quod superius posuimus. [Sic & *Valer.* 3. 2. 19. Phæd. 4. 24. 2. Antiquiores tamen *Supra* maluerunt. q. V.]
SUPREMUS, a, um. [ἐξαρτός, Gl. L. G. & G. L. ὑστέρω, L. G.] superlativum a *Superus*, *Ultimus*, aut, post quem nemo sit. l. 34. D. de vulg. & pupill. l. 92. D. de verbor. sig.
Supremum (inquit *Paulus* ex *Festo*) modo significat *Summum*, modo *Extremum*, modo *Maximum*. conf. Non. 4. 41.
Supremus, *Summus*, *maximus*. Suetonius Aug. 16. Verum *supremum* cælum intuentem stupidum cubuisse. Emendati codd. habent *Supinum*. Ter. Adelph. 2. 1. 42. Pro *supreme* *Juppiter*!
Desperatio *suprema*. Plin. lib. 22. cap. 4. pr.
Macies *suprema*. Virg. 3. Æn. 598.
Montes *supremi*, *Summi*, *altissimi*. Virg. 4. Georg. 460.
Supplicium *supremum*. Cic. 2. de Legib. 22. Incestum Pontifices *supremo* supplicio sanciunt. i. e. *Maximo*, *capitali*.
Annis suis *supremis*, *Extremis*, *ultimis*. Plin. lib. 23. cap. 1.
Dies *suprema*. Ovid. 2. Fast. 852.
 — dies regnis illa *suprema* fuit.
Dies vitæ *supremus*. Cic. 1. Tusc. 71.
Differere de aliqua re *supremo* vitæ die. Cic. de Senect. 78.

Laudare aliquem cum supremo die. Cic. pro Muren. 75.
 Digressu mæsta supremo. Virg. 3. Æn. 482.
 Finis supremus, Mors. Hor. 2. Epist. 1. 12.
 Funera suprema. Ovid. 3. Met. 137.
 Honores supremi, Funeralia. Ovid. ad Liv. 249.
 Hora suprema. Tibul. lib. 1. 1. 59.
 Ignis supremus, Rogus. Ovid. 1. Amor. 15. 41.
 Iter supremum carpere, E vita emigrare. Hor. 2. Carm. 17. 11.
 Judicia suprema, Ante mortem. 1. 25. §. 1. De liber. & post.
 Manum supremam imponere bellis. Ovid. Remed. 114.
 Officia suprema, Quæ morienti exhibentur. Tacit. 5. Ann. 2. Quod supremis in matrem officiis defuisset.
 Salus suprema. Virg. 12. Æn. 653.
 Sole supremo, i. e. Sole occidente. Hor. 1. Epist. 5. 3.
 Sors suprema. V. SORS.
 Suprematubulæ, Testamentum. 1. 1. §. pen. 1. penul. §. plane. D. de secund. tab.
 Tempus supremum, Tempus mortis. Hor. 1. Serm. 1. 98.
 Supremam dicere, Subaudio Tempestatem. Plaut. Afin. 3. 3. 4.
 Mater supremam mihi tua dixit, domum ire iussit. Hoc e. Judiciorum consuetudine a Comico dictum est: nam posteaquam præco supremam dixerat, dimittebatur iudicium confessus, ut a Donato in Ter. Phor. 1. 4. 29. annotatum est, quod hic Plautus imitatur; Mater, inquit, supremam dixit tempestatem, & i licet pronuntiavit, domumque ire iussit. Ex Turneb. Adverf. 3. 12. Al. Supremum.
 Ordinare suprema sua, Condere testamentum. Modestinus in 1. Cajus Sejus. D. de pignor. aëtion.
 Suprema alicujus, subaud. Facta: h. e. Supremum vitæ tempus. Plin. lib. 16. cap. 44. Circa suprema Neronis principis.
 Suprema, pro Morte. Tacit. 3. Ann. 49. Post celebre carmen, quo Germanici suprema defleverat.
 Solvere alicui suprema, pro Parentare. Tacit. 1. Ann. 61.
 Ad supremum, ἄπὸ πλάσ. Gloss. Græcolat. V. MOX SUPREMUM.
 SUPREMO, Adv. [ὑπερβαίνει] Plin. lib. 11. cap. 53. Eadem commeabat, ab eo, recens assidue, exitura supremo. De anima sive halitu animalium.
 SUPREME, Adv. dixere veteres, uti testatur Priscianus lib. 14.
 SUPREMUM, Adv. Plin. lib. 11. cap. 37. Ut neque ab homine supremum eos spectari fas sit. Curt. 8. 7. 7. Pater supremum strinxerat ferrum, percussurus, &c. [ὑπερβαίνει] Ad.
 SUPREMITAS, ātis. f. Summitas, extremitas. Ammian. 31. 39. Nec Valenti sepulturam, qui suprematatis honor est, contigisse. i. e. Supremus honor.
 Præminentias & supremitates adire. Claud. Mamert. 2. 13.
 SUPREARIUS, a, um. Adj. Unde
 SUPERARIA, æ. f. [ὑπερβαίνει] Gl. G. L. [Subaudio Vestis, quæ ibidem & Instata. Puto pro Instata. q. V.
 SUPERO, [ὑπερβαίνει, ἀεργίνομαι, Gl. L. G. νικήω, L. G. & G. L.] āre. Supergradi proprie significat, & quasi superascendere & excedere.
 Montem superare. Virg. 3. Georg. 270.
 — superant montes, & flumina tranant. Virg. 9. Æn. 314.
 Liv. 34. 26. Et Parthenio monte superato, præter Tegram, tertio die ad Caryas posuit castra.
 Superante falo, ἀεὶ γινώσκεις πῶς ἀλός. Gloss. Latinogræc. Ex Virgil. 1. Æn. 537.
 Ascensu supero fastigia tecti. Virg. 2. Æn. 303.
 Viam superare saltu. Virg. 3. Georg. 141.
 Superare, Verbum nauticum. Virg. 1. Æn. 242.
 Antenor potuit, mediis elapsus Achivis,
 Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
 Regna Liburnorum & fontem superare Timavi. Ubi Serv. Superare, Nauticus sermo. Lucil. Promontorium remis superamus Minervæ. V. Liv. 31. 23. & passim.
 Superans genua aqua, Excedens. Liv. 26. 45. extt.
 Superat sumptus, Excedit. Plaut. Pœn. 1. 2. 74. Varr. 1. de R. R. cap. 53. Summa enim spectanda, ne in eare sumptus fructum superet.
 Superare, Vincere, Excellere, per translationem. Virg. 5. Ecl. 9.
 Quid si idem certet Phœbum superare canendo? Ter. Eun. 2. 1. 25. Hæc superat ipsam Thaidem.
 Si cum aliorum improbitate certet, longe omnes, multumque superabit. Cic. 7. Verr. 114.
 Contendere & Superare. Cic. 5. Fam. 8.
 Fallere & Superare spem alicujus. Cic. 4. in Catil. 23. Quod si meam spem vis improborum sefellerit, atque superaverit, commendo vobis parvum meum filium.
 Vincere & Superare. Cic. 1. de Orat. 150. Si subitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profecto assidua ac diligens scriptura superabit.
 Adamanta superare duritia. V. ADAMAS.
 Cursu superare canem, vel viribus aprum. Hor. 1. Epist. 19. 51.
 Ferrum superare duritia. Ovid. 2. Epist. 137.
 Constantia & gravitate quempiam superare. Cic. 1. Fam. 9.
 Doctrina aliquem superare. Cic. 1. Tusc. 3. Doctrina Græcia nos & omni litterarum genere superabat.
 Dolis superare aliquem. Plaut. Pœn. 5. 2. 150. conf. Caf. 4. 4. 4.
 Ingenio superavit genus humanum Epicurus. Lucret. lib. 3. 1056.
 Nobilitate superare aliquem. Ovid. 3. de Pont. 2. 56.
 Opinionem alicujus superare. Cic. 5. Att. 16. Itaque opiniones omnium superavit.
 Dolores superat virtute. Ovid. 8. Met. 517.
 Injurias fortunæ superare. Cic. 4. de Fin. Varietates autem injuriasque fortunæ facile veterum philosophorum præceptis instituta vita superabat.
 Labores superare. Virg. 3. Æn. 368.
 Pugnando superare. Ovid. 9. Met. 30. [Sic Prælio, Pugna, Armis hostes, vel Certamine superare passim, pro Vincere. Sic & Judicio superare. Ubi Græci κερταίν & ἰπικερταίν.
 Aliquem ferro superare, Occidere. Virg. 1. Æn. 354.
 Clam ferro incautum superat, &c.
 Superare, [ὑπερβαίνει, Gl. L. G.] Superabundare, superesse. Virg. 1. Georg. 189.
 Si superant fetus, pariter frumenta sequentur. Cic. 5. de Fin.

42. Fabellarumque auditione ducuntur, deque eo, quod ipsis superat, aliis gratificari volunt. Idem 13. Att. 44.
 Aliquot horis die superante accessit. Liv. 29. 7.
 Superare, Supervivere, & quasi superflitem esse. Virg. 3. Æn. 339.
 Quid puer Alcanius? superatne, & vescitur aura?
 SUPERRANS, antis. Partic. [ὑπερβαίνει Gl. L. G.] ut
 Animis superans. Virg. 5. Æn. 473.
 Hic victor superans animis, tauroque superbus.
 Superantior, [ὑπερβαίνει] compar. Potentior, validior. Lucret. lib. 5. 395.
 Cum semel in terra fuerit superantior ignis
 SUPERRATUS, a, um. aliud Partic. [ὑπερβαίνει Gl. L. G.] ut,
 Bello superatus Amyntor. Ovid. 12. Met. 364.
 Jussa superata novercæ. Ovid. 9. Met. 15. de Hercule.
 SUPERABILIS, e. Adj. [ὑπερβαίνει Gl. L. G.] Quod facile superari potest. Liv. 25. 23. Altitudinem muri vel mediocribus scalis superabilis. Subaudi Ratus.
 Per vim nulli superabilis. Ovid. 5. Trist. 8. 28.
 Scilicet ut per vim non est superabilis ulli,
 Molle cor ad timidas sic habet ille preces.
 SUPERRATIO, ōnis. f. Vitruv. præf. lib. 3. Superatio contrariorum.
 SUPERRATOR, oris. m. Victor. Ovid. 1. Fast. 641.
 — populi superator Hetrusci. Firmic. lib. 5. cap. 5. in fine, Hominum interfectores erunt, ac nulla servata legis æquitate, adversantium sibi superatores.
 SUPERRATRIX, icis. f. Inscr. apud Fabrett. p. 383. AVRELIAE. CLEOPATRAE. OMNIVM. RETRO. TEMPORIS. CASTARVM. SEV. DI. SCIPLINARVM. SUPERATRICE. [An DISCIPLINATARVM?
 SUPERRAMENTUM, i. n. Quod superat, & superfluum est. Ulpian. in 1. Ligni. §. Ofilius. D. De legat. & fideicom. 3. Sed si voluntas non refragat, etiam virgulæ, & cremia, & farmenta, & superamenta materiarum, & vitium stirpes atque radices continebuntur.
 SUPINUS, a, um. Adj. [ὑπερβαίνει, Gl. L. G. & G. L.] Refupinus. Qui jacet ventre cælum versus: ab antiquo Supo, are. i. e. Jacere. Juven. 3. Sat. 280.
 — cubat in faciem, mox deinde supinus. Plaut. Cist. 2. 3. 78.
 Quid nunc supina sursum in cælum conspicias? [De etymo vocis istius V. Voss. Etymol. conf. infra SUPUS. Rectius tamen qui a Gr. ὑπερβαίνει arcessunt, cujus omnes translationes servavit, ut ex Suida videre licet. Nos ad SUPER retulimus, quia & Græcum potius ab ὑπερβαίνει quam ab ὑπερβαίνει derivandum videtur, suadente significatione.
 Cursus supinus, i. e. Qui retro fit. Ovid. 4. de Pont. 5. 43.
 Digniti supini. Catul. Argon. 62. 312.
 Jactus supinus, pro In altum. Supinantur enim qui sursum versus jaculantur. Liv. 30. 10. Ex rostratis Pœni vana pleraque, utpote supino jactu, tela in locum superiorem mittebant.
 Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Cic. 1. de Divin. 120.
 Ora etiam supina cernuntur depulsione luminum. Cic. de Univerf. 42.
 Palmes supinus. Martial. 12. 31.
 — hæc textilis umbra supini
 Palmitis.
 Venter supinus. Hor. 1. Serm. 5. 85.
 Vultus supinus. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 Excipere aliquem supinis manibus, quod alias dicitur, Obviis manibus.
 Tranquil. in Vitel. cap. 7.
 Orare manibus supinis. Virg. 4. Æn. 205.
 Tendere manus supinas ad cælum. Liv. 26. 9. & 3. 50.
 Supinus, pro Otioso nonnunquam ponitur, seu molli, negligentique.
 Juven. 1. Sat. 66.
 Et multum referens de Mæcenate supino.
 Animus supinus, Iners. Catul. ad Coloniam, 20. 25.
 Aure supina audire, Negligenter. Martial. lib. 6. 42.
 Deliciæ supiniores, Major ignavia. Martial. lib. 2. 6.
 Ignorantia supina, quæ vulgo crassa dicitur. Ulpian. in 1. Nec supina. D. de juris & fact. ignor. Nec supina ignorantia ferenda est factum ignorantis, nec scrupulosa inquisitio exigenda.
 Supinior arborum tonsura. Plin. lib. 17. cap. 23. ad fin.
 Supinus, Montuosus. Hor. 3. Carm. 4. 23.
 — seu mihi frigidum
 Prænestæ, seu Tibur supinum,
 Seu liquidæ placuere Bajæ. Ubi Acron; Supinum, Montuosum, ut Collesque supinos. Situm autem civitatis descripsit, quia in ascensu montis est constituta, sive in latere montis, ut ait Porphyrius.
 Supina valle præcipites egitist. Liv. 7. 24.
 SUPINUM, i. n. a quibusdam dicitur Verbum participiale, cujusmodi sunt Gerundia, quæ Nomina participialia dicuntur. Habet autem supinum duas terminationes, UM & U; ut Lectum, Lectu.
 Quod in UM finitur, habet significationem Activam. Sallust. Jugurth. cap. 20. Legatos ad Jugurtham de injuriis questum misit. i. e. Qui quererentur. Ter. And. 3. 2. 35.
 — missa est ancilla illico
 Obstetricem arcessitum ad eam.
 In U vero supinum, significationis Passivæ est: jungiturque nominibus Adjectivis. Virg. 3. Æn. 621.
 Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. h. e. Quod nec videre, nec alloqui facile sit. V. de utroque omnino Voss. de Analog. 3. 11. & 12. Sanct. Minerv. 3. 9. & seq. cum Perizon. not.
 SUPINE, Adv. pro Negligenter. Senec. lib. 2. de Benef. 24. Alii beneficia supine accipiunt.
 SUPINITAS, ātis. f. Quintil. lib. 11. cap. 3. Est odiosa omnis supinitas.
 SUPINO, [ὑπερβαίνει, Gl. L. G.] āre. Supinum facere. Stat. 6. Theb. 786.
 Præcipitaturque retro juvenem, atque in terga supinat.
 Supinare, pro Erigere in arrogantiam. Solent enim arrogantes incedere supini. Senec. lib. 2. de Benef. 13. Libet interrogare, quid tantopere te supinet, quid vultum habitumque oris pervertat, ut malis habere personam, quam faciem.
 SUPINOR, [ὑπερβαίνει] āri. pass. Hor. 2. Serm. 7. 38.
 — nasum nidore supinor. Ubi Acron interpres; Nasum, inquit, nidore supinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur odoribus pulmentariorum. Accusativum addidit verbo passivo, quemadmodum Virg. 7. Æn. 640.
 Loriam induitur, fidoque accingitur ense. Stat. 12. Theb. 245.
 SUPU

SUPINATUS, a, um. [*ὑπὸ σπινθῆρι*] Partic. ut Cornu supinatum, Arcus retensus. Stat. 9. Theb. 870. De arcu loquitur, cui nervus fuerat incisus ab adversario. Glebas supinatas Aquiloni ostendere. Virg. 2. Georg. 261. Manus supinata. Quintil. lib. 11. cap. 3. Os supinatum. Stat. 5. Theb. 525.

SUPERABILIS, V. **SUPERO** in **SUPPR**.

SUPERABUNDO, [*ὑπερπλοῦς*, *ὑπερπλοῦς*, Gl. G. L.] āre. Redundare. Ulpian. in l. Non solent. D. De diversis reg. jur. anti. Non solent, quæ superabundant vitare scripturas.

SUPERADDO, idi, itum, [*ὑπερθετίθημι*] ēre. Ultra addere. Virg. 3. Ecl. 38. Lenta quibus torno facili superaddita vitis. Propert. 2. 13. 33. Et fit in exiguo laurus superaddita busto. Carmen superaddere tumulo. Virg. 5. Ecl. 42. [Potest, ut & in seq. divide legi.]

SUPERADSTO, stiti, āre. Manil. 1. 909. — lacerosque prius superadstitit artus.

SUPERADIFICIO, [*ὑπερδομία*, Gl. G. L.] conf. **SUPERIFICIUM**.

SUPERÆQUANI, Populi in quarta regione Italiæ, quos Sulmonensibus vicinos esse Plin. commemorat, lib. 3. cap. 12.

SUPERÆGO, ēgi, actum, ēre. Tibull. 4. 1. 158. — ubi non unquam Titan superegerit ortus. Sic legit Jos. Scaliger ex MSS. al. Superingerit.

SUPERÆGGĒRO, āre. Columel. lib. 12. cap. 44. Factæ scrobi operculum imponitur, & paleato luto circumlinitur, eaque humus, quæ fuerat egesta, superaggeritur. [An Eoque?] An Superaggeritur? H. St. Solent hæc misceri. Sed V. **AGGERO**.

SUPERÆGNATA, Tunica omnium oculi tunicarum extima, cornæ extrinsecus adhærens, unde & nomen accepit *ὑπερθετίθημι*.

SUPERÆLLIGO, [*ὑπερῶ*] āre. Plin. lib. 30. cap. 6. Caninus si viventi eximatur, & in cibo fumatur, liberat eo vitio. Quidam recentem superælligant.

SUPERÆALTO, [*ὑπερῶ*, Gl. G. L.] āre.

SUPERÆAMENTA, V. **SUPERO**, in **SUPPR**.

SUPERÆIBO, bibi, bibitum, [*ὑπερῶ*] ēre. Postea bibere. Plin. lib. 23. cap. 1. Itemque jugi superbibere ebrietati, quam quidem frigidæ potus extemplo discutit.

SUPERÆIBO, iivi, itum, [*ὑπερῶ*, *ὑπερῶ*, Gl. G. L.] ēre. Compositum ex Super & Eo, is, v melioris soni gratia, interposita: & in i mutata. Est autem Superbire, vel Ipsa incessu, vel factu quodam sese extollere. [Nisi potius a Superbus, ut Protervio, a Protervius; Sævio, a Sævus, &c.] Patriis actis superbire. Ovid. 8. Epist. 43. Forma superbire. Ovid. de Medic. faciei, 33. Nomine avi superbit ille. Ovid. 11. Met. 218. Equæ comantes gloria superbiunt. Plin. lib. 10. cap. 63. Superbire, ad inanimata translaturum. Plin. 37. 7. extr. Hac certe (gemma) apud Menandrum & Philemonem fabulæ superbiunt. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 337. — Phlegræis silva superbit Exuviis, totumque nemus victoria vestit. h. e. Nobilitatur, celebratur, illustatur.

SUPERÆBIA, æ. f. [*ὑπερβανία*, *ὑπερβανία*, Gl. G. L.] est Supergrediens elatio mentis. Cic. in Partit. 81. Magnitudinem animi superbia imitatur, in animis extollendis. Idem 6. Verr. 89. Superbiam, fastidium, arrogantiamque magnopere fugiamus. Cic. 1. Off. 90. Domicilium superbix, & fedes luxuriæ. Cic. 2. de Lege Agr. 96. Damnoſa superbia in vultu. Ovid. 3. de Arte Am. 509. Abjicere superbiam. Plaut. Merc. 5. 2. 10. Accipere aliquid in superbiam. Tacit. 6. Ann. 13. Facere aliquid superbia & inhumanitate. Cic. 1. de Orat. 99. Parere superbiam. Quintil. lib. 3. cap. 6. Ponere superbiam. Hor. 3. Carm. 10. 9.

SUPERÆBUS, a, um. Adj. [*ὑπερβανός*, *ὑπερβανός*, Gl. G. L.] Arrogans & fastuosus. Virg. 3. Æn. 326. Stirpis Achilleæ factus, juvenemque superbum. Idem 10. Æn. 514. Catullus in Julium Cæsarem, 27. 6. Et ille nunc superbus, & superfluens. Superbum istud & regium, nisi adopes eum, quem constet imperatum fuisse, etiam si non adoptasses. Plin. in Paneg. H. St. Exstant cap. 7. extr. conf. Cic. pro Sull. 25. & infra ad fin. Male autem exponitur & ἀλάζων, quasi idem, quod ὑπερβανός, apud Suidam in Σούπρω. Σούπρω παρὰ Ῥωμαίους ὁ ὑπερβανός. Et in fine ὑπερβανός τε καὶ ἀλάζων. Ὅθεν καὶ τὴν ἰπτανυμίαν ἔχει, λέγεται ἂν ὁ ἀλάζων ὡς ὑπερβανός τῶν ἀλάζων θύλων. ὅθεν καὶ τὸ ἰπτανύ δόλοι. Male confudit ἀλάζων cum ὑπερβανός. At ego ὑπερβανός quidem sonare idem, sed aliunde deduci videtur, ex ὑπερβανός. H. St. V. Voss. Etymol.

SUPERBUS cæde ferarum. Ovid. 2. Met. 442. Pecunia superbus. Hor. Epod. 4. 5. Superbus, Nobilis, magnificus, excellens. Virg. 1. Æn. 25. Hinc populum late regem, belloque superbum. Superbus viribus. Plaut. Amph. 1. 1. 59. — magnanimi viri, freti virtute, & viribus Superbi. Superbus, Altus, elatus. Virg. 7. Æn. 630. — Atina potens, Tiburque superbum. h. e. Alte exædificatum, vel etiam Magnificum. Superbus, Ornatus. Virg. 2. Æn. 504. Barbarico postes auro, spoliisque superbi. Opibus superbi omnes. Virg. 5. Æn. 268. Superbus, pro Magnifico, glorioso, & præstanti. Hor. 1. Carm. 35. 4. — vel superbos Vertere funeribus triumphos. Superbus, Opulentus. Virg. 9. Æn. 324. — simul ense superbum Rhamnetem aggreditur. Superbus, Iniquus. Virg. 8. Æn. 118. Quos illi bello profugos egere superbo.

Superbos antiqui propter potapam funeris, Mortuos dixere. Plaut. Amphit. 1. 1. 201. Faciam ego hodie te superbum, nisi hinc abis. i. e. Occidam. Nonius 2. 784. Achilles superbus. V. **ACHILLES**. Ager superbus. Martial. lib. 1. 2. Aures habere superbas. Liv. 34. 5. extr. Conjugium superbum. Virg. 3. Æn. 475. Corpus superbum. Hor. 2. Serm. 2. 109. Curru superbo victor stetit. Senec. Troad. 2. Dominis parere superbis. Virg. 12. Æn. 236. Fastidia superba. Virg. 2. Ecl. 15. Forma superba. Ovid. 21. Epist. 33. Fortuna superba. Hor. 1. Epist. 1. 67. Gentes frenare superbas. Virg. 1. Æn. 527. Gressus glomerare superbos. Virg. 3. Georg. 117. Honor superbus. Stat. 1. Achill. 279. Insigne superbum belli. Virg. 8. Æn. 683. Judicium aurium superbissimum. Cic. in Orat. 150. Jus superbum. Cic. 3. de Legib. 13. Juvenis superbus. Virg. 3. Æn. 326. Merum superbum, Vinum pretiosum. Hor. 2. Carm. 14. 27. Oculi superbi. Ovid. 6. Met. 169. Palla superba. Ovid. 3. Anor. 13. 26. Pira superba. Columel. lib. 5. cap. 10. Regna superba. Tibull. lib. 1. 9. 80. Reges superbi. Lucret. lib. 5. 1221. Cic. 6. Att. 3. Sceptra superba. Lucret. lib. 5. 1136. Sedes superbæ. Virg. 2. Æn. 785. Tecta superba. Virg. 7. En. 12. Triumphus superbus. Hor. 1. Carm. 37. 32. Verba superba. Ovid. 5. Trist. 8. 8. Victor superbus. Virg. 1. Georg. 226. Præbere se superbum in fortuna. Cic. 8. Att. 4. Laudato pavone superior. Ovid. 13. Met. 802. Utrum superbiorum te pecunia facit, an quod te imperator consulit? Cic. 7. Fam. 13. Superbum est enim, iudices, & non ferendum, dicere Prætores in provincia homini honesto, locupletis, splendido, vende mihi vasa cæлата. Cic. 6. Verr. 15. Conf. supra Superbum istud & regium.

SUPERBER, Adv. [*ὑπερβανός*] Elate, fastuose. Ter. Phorm. 5. 8. 22. Sartin' superbe illuditis ne? Dictum superbe. Lucret. lib. 5. 1223. Superbe responsum redere. Liv. 1. Superbus aliquem appellare. Cic. pro Lege Manil. 11. Accipere preces alicujus superbis. Tacit. 2. Ann. 37.

SUPERBITER, Adv. antiquum, idem quod Superbe. Afr. Pantaleont. Illa superbiter impera. Nævius, Superbiter contemptim conerit legiones. V. Nonium 1. 48.

SUPERBIFICUS, a, um. Adj. [*ὑπερβανός*] Senec. Herc. furen. 58. De me triumphat, & superbifica manu Atrium per urbe ducit Argolicas canem. h. e. Quæ superbum facit Herculeum, ob am multas victorias. Canem, Cerberum.

SUPERBILÖQUENTIA, æ. f. [*ὑπερβανολογία*] Elatus atque arrogans sermo. Cic. 4. Tusc. 35. Ob scelera, anique impotentiam & superbiloquentiam.

SUPERCALCO, [*ὑπερβανός*] āre. Columel. lib. 12. cap. 39. Ubi unum tabulatum feceris, vinum vetus conspergito, postea alterum supercalcato, & item vinum conspergito.

SUPERCRERNO, crēvi crētum, [*ὑπερβανός*] ēre. Plin. lib. 17. cap. 10. Terraque cribris supcernitur pollicis crassitudine.

SUPERCIDO, cidi, āsum, [*ὑπερβανός*] ēre. ex Super & Cadere. Columel. lib. 4. cap. 9. Nisi transversa fuerit cicatrix, cælestem supercidentem aquam contineat Alia exemplaria habent Superincidentem.

SUPERCILIUM, i. n. [*ὑπερβανός*, Gl. G. L. & G. L. ὑπερβανός, G. L.] ex Super & Cilium; Ultra pars frontis, pilis vestita, quæ ciliis prominat. Plin. lib. 11. cap. 37. Supercilia homini & pariter & alterne mobilia, & in iis pars animi. Negamus, annuimus. Hæc maxime indicant fastus. Superbia aliubiconceptaculum, sed hic sedem habet. In corde nascitur, huc subit, hic pendet. Nihil altius simul abruptiusque invenit in corpore, ubi fortaria esset. Subjacent oculi, pars corporis preciosissima, & qui lucis tū vitam distinguant a morte. Supercilium dicitur quod supra cilium sit, id est integumentum oculi superius. Festus. Supercilia in Junonistutela esse putabant, quod iis protegantur oculi, per quos luce fruini, quam tribuere putabant Junonem. Unde & Lucina dicta est. Paulu ex Festo. Superciliorum remissio aut contractio, mæstitia, &c. Cic. 1. Off. 146. Abrasa supercilia. Cic. pro Rosc. Com. 20. Contracta supercilia. Quintil. lib. 1. cap. 11. Depressum & sublatum supercilium. Cic. in Pison. 14. Dissidentia supercilia. Quintil. lib. 1. cap. 11. Duris superciliis torva. Ovid. 17. Epist. 16. Hirsutum supercilium. Virg. 8. Ecl. 34. Inflexa juxta tempora supercilia. V. **INFLECTO**. Severi supercilii matrona, Severæ gravitatis. Ovid. 2. Trist. 309. Triste supercilium, Aïstera caperataque frons. Lucret. lib. 6. 1182. Allavere supercilia ad ingulos vocis conatus. Quintil. lib. 1. cap. 11. Contegit libidines fronte & supercilio. Cic. de Provinc. Conf. 8. Decipere aliquem rugi & supercilio. Cic. Post redit. in Senat. 14. Demere supercilio nutum. V. **DEMO**. Loqui vibrante supercilio. Ovid. 2. Amor. 5. 15. Niti supercilio. Cic. pro Sext. 19. Ut illo supercilio Respub. tanquam Atlante cælum, niti vderetur. Ponere supercilium, leponere seu deprimere. Auctor lascivi illius carminis, quod postumest initio lusu in Priapum, Carninis incompi lusus lecture procaces, Conveniens Laio pone supercilium. Tollere supercilia, Caullus signum esse voluit hominis irati, & qui malum

Ium alleui minaretur: his enim vultus iudiciis, animi sensus aperitur. Sic autem Epigr. 65. 46. ad Januam, Præterea addebat quendam, quem dicere nolo Nomine, ne tollat rubra supercilia.

Supercilium, pro Nutu. Hor. 3. Carm. 1. 8. Reges in ipsos imperium est Jovis Clari Giganteo triumpho, Cuncta supercilio moventis.

Supercilium, pro Superbia aliquando ponitur. Juven. 6. Sat. 167. — si cum magnis virtutibus affers Grande supercilium. Cic. 2. pro Lege Agr. 93. Hunc Capuæ, Campano supercilio, ac regio spiritu, cum videremus, &c. Martial. lib. 1. 5. Terrarum dominum pone supercilium. h. e. Imperatoriam gravitatem. Plura exempla in superioribus V.

Supercilium salit. Quoties bona quædam spes titillat animum nostrum, dicere licebit nobis Salire supercilium. Ita Pseudolus apud Plaut. 1. 1. 105. Sumptum a vulgi superstitione, qui futurorum auguria captat ex corporis affectibus: ut si quod membrum pruriat præter evidentem causam: si dexter oculus saliat: si auris dextra tinniat. Nec me fallit aliter legi apud Plautum: verum & ipsa sententia, & metri ratio docet esse legendum, ut a me positum est. Sic enim legendi sunt senarii Iambici,

Spero alicunde hodie me bona opera, aut hac mea Tibi inventurum esse auxilium argentarum.

c. At id futurum unde? p. unde dicam, nescio, Nisi quia futurum est, ita supercilium alit. Erasim. in Chiliad.

Supercilium montis, pro Summitate per translationem. Liv. 27. 20. Ipse expeditos, qui pridie stationes hostium pepulerant, ad levem armaturam, infimo stantem supercilio, ducit. Ilin. lib. 6. cap. 5. Inde promontorium Cronea, quo supercilium arduum tenent Toretæ. Virg. 1. Georg. 108. Ecce supercilio clivosi tramitis undam Elicit. Stat. 6. Theb. 63. Molle supercilium. De pyra erecta in finire pueri.

SUPERCILIOSUS, a, um. Adj. Severus. Sen. Epist. 123. Tristes & superciliosi alienæ vitæ censores. Sidon. 7. 9. Superciliosæ frontis arbitrium.

SUPERCONTËGO, Ære. Cels. lib. 4. cap. 1. Res vero diversi, qui lumbis summis coxis inhærent, parte earum resim, ab altera rotundi, qui & venoli sunt, & ventriculos habent, & tuniis superconteguntur: ac viscerum quidem hæ fedes sunt. Al. divise scribunt, ut sit Super Adv. pro Superne.

SUPERCORRUO, Ære. Valer. lib. 5. cap. 6. Faciæque ingenti strage telis obrutus supercorruit. Et hic divise scribi potest.

SUPERCRESCO, [*ὑπεραιζω*, Gl. G. L.] Ære. Cels. lib. 6. cap. 6. De oculorum ulceribus supercrescentibus. Idem lib. 7. cap. 28. De carcinoma, Si id nimium supercrevit, tentanda squama æris est. Quintil. Declam. 5.

SUPERCUBO, [*ὑπερκαμῶ*] Ære. Superjacere, sperdormire. Columel. lib. 7. cap. 4. Perforatistabulis, quibus ovilia onsternuntur, ut grex supercubet. Vel divise quoque.

SUPERCUNNUM, i. n. *Ἐφροσίον, ἰπικυτίς*. Gloss. latinogræc.

SUPERCURRO, Ære. Supercurrere ager dicitur ætigali, quum habet ampliorem proventum. Plin. 3. Epist. 18. Et ger ipse propter hoc, quod vesticigali longe supercurrit, semper dominum, a quo exerceatur, inveniet.

SUPERDICO, xi, ctum, [*ὑπερδῶ*] Ære. Dictis addere. Dicere præter id quod dictum est, Subjungere dictis. Cic. 2. de Legib. 53. Superdicebant qui quid cœpisset astringi. Al. divise Super dicebant.

Superdici in l. 13. in fin. D. de iurejurando: el Præconis voce, & ut cum Apulejo loquar, boatu pronuntiari, & prælamari, ut & in l. 16. C. ex quib. causis infamia irrog.

SUPERDO, dædi, dædum, [*ὑπερδῶμι*] Ære. Cel. lib. 7. cap. 2. Purgationis causa paulum mellis imponendum, dein jutinantia superdanda. Ibid. cap. 7. Nisi divise melius scribitur.

SUPERDUO, xi, ctum, [*ὑπερδύω*, Gl. G. L.] Ære. Præter jam adducta, alia adducere. Plaut. Truc. 2. 6. 53. — pœnitetne te, quot ancillæ sint jan? Quine etiam superducas, quæ mihi comednt cibum. Superducere novercam, pater tum dicitur, cur priore uxore mortua, filiis prioris matrimonii novercam inducit. l. ul. de bono. mater. in C. Theod. 381. Quintil. Argum. Declam. 381. Quidam filio superduxit novercam, & ex ea aliam filiam suscepit. Sic & Decl. 373. Plin. lib. 6. Epist. 33. pr. ad Rom. Inducere novercam eodem sensu dixit. Sic Argum. Decl. 1. & 2. Quintil. Capitolin. in fine vitæ M. Aurelii. Puto & Græcos ita loqui. Vide in Epigr. Gr. de illa quæ rogat maritum, ne novercam natis induceret. H. St. Capitolini verba hæc sunt, Sed ille concubinam sibi adscivit, procuratoris uxoris suæ filiam, ne tot liberis superduceret novercam. Græcum autem epigramma ejusmodi exstat, Apollonidæ tit. 1. 2. Anthol. ubi tamen nihil quod huc pertineat.

SUPEREDO, edi, esum, [*ὑπερῶ*] Ære. Postea edere. Plin. lib. 19. cap. 6. Menander, e Græcis auctor est allium dentibus, si radicem betæ, in pruna tostam, superederint, odorem extingui. Nisi divise scribas.

SUPEREMICO, ui, Ære. Sidon. Carm. 15. Hinc fieri, ut terram levior superemicit unla. Al. Super emicet.

SUPEREMINRO, ui, [*ὑπερεμῖζω*] Ære. Amplius eminere. Columel. lib. 12. cap. 47. Ut olivæ premantur, & jus superemineat. Virg. 6. Æn. 856. — victorque viros supereminet omnes. Supereminet extra aquam. Plin. lib. 26. cap. 8.

SUPERENATO, Ære. Lucan. lib. 4. 133. Primum cana salix madefacto vimine parvam Texitur in puppim: cæsoque induta juvenco, Vectoris patiens, tumidum superenatat amnem. Alii legunt, Superemicat. Cæso juvenco, i. e. Corio bubdo. Fluctus superenatat omnes. Alcim. 4. 240. [A1 Supereminet?]

SUPEREO, ire, Ire super. Lucret. lib. 3. 1044. Ac pedibus fallas docuit superire lacunas. [sic omnino dividendum.

SUPEREBOGO, Ære. Super, quam quod requisitum est, erogare, vel facere. August.

SUPEREROGATIO, SUPEREROGATOR, SUPEREROGATORIUS, apud Ecclesiasticos scriptores.

SUPERESCIT, significat Supererit. Ennius, Dum quidem unus homo Romæ toga superescit. & Attius in Chryssippo: Quin hinc superescit, Spartam, atque Amyclas trado. Sed per se, Super, significat quidem Supra: ut cum dicimus Super illum fedidit. Verum ponitur etiam pro De, Græca consuetudine, ut illi dicunt *ὑπὲρ*. Plaut. in Mil. glor. 4. 5. 13. Mea opera super hac vicina, quam ego nunc concilio tibi. In Phamat. Ehe tandem percipio super rebus nostris, loqui te. Pacuv. in Med. Quæ super re interfectum esse Hippotem dixisti? Cato contra Annium, Nemo antea fecit super tali re, cum hoc magistratu utique rem. Afran. in Virgin. Aliis de rebus in qua cœpisti super re. Hæc Festus. V. in dictione SUPER, & ESCIT.

SUPEREVOLVO, Ære. Lucan. lib. 3. 299. Agmine nubiferam raptò superevolât Alpem. h. e. Celeriter ac raptim transcendit.

SUPEREXCURRO, Ære. Effluo; de rebus inanimatis plerunque dici solet. Ulpian. in l. 1. §. Si arbor. De arborib. cædendis. lib. 43. tit. 27. Si arbor (inquit) ædibus alienis impendeat, utrum totam arborem jubeat Prætor adimi, an vero id solum quod superexcurrit, quæritur.

SUPEREXIGO, Ære. Supra quam oportuit exigo, aut iterato exigo: unde & SUPEREXACTORIBUS in jure Civili dicti sunt. & SUPEREXACTIO. Arcad. Si quis exactorum superexactionis crimine fuerit confutatus. & Rubrica de Superexactoribus lib. 10. C. tit. 21. Nisi ibidem legendum putes de Superexactionibus.

SUPERFERO, fers, tili, lätum, [*ὑπερφέρω, ὑπερφέρημι*] ferre. Plin. lib. 32. cap. 10. Sed si castoreum, fibrumve supergrediatur gravida, abortum facere dicitur, & periclitari partus si superferatur. Idem lib. 28. cap. 8.

SUPERLATUS, a, um. Partic. [*ὑπερλήτος*] ut, Superlata nomina, Superlata verba; Quæ augendi causa in oratione proferebantur. Cic. in Partit. 53. Illustris autem oratio est, si & verba gravitate delecta ponuntur, ac translata & superlata, & ad nomen adjuncta, & duplicata. Superlatum pileum, Sursum in modum vexilli elatum. Valer. Max. lib. 8. cap. 6. 2. Cajus autem Marius, quum magnum & salutarem Reip. civem in L. Saturnino opprimendo egisset, a quo in modum vexilli pileum servituti ad arma capiendâ ostentatum erat, Lucio Sulla cum exercitu in Urbem irrumpente, ad auxilium fervorum, pileo superlato, confugit. Sublato in novissime editis legitur.

SUPERLATIO, ðnis. f. [*ὑπερβολή*, Gl. G. L.] Ipse superferendi actus. Superlatio, apud Oratores. Cic. 3. de Orat. 201. Tum augendi, minuendive causa veritatis superlatio atque trajectio, & rogatio, atque huic finitima quasi percentatio, expositioque sententiæ suæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. Licet per comparationes & superlationes. Superlatio, est Oratio superans veritatem, alicujus augendi minuendive causa. Auctor ad Heren. lib. 4. 45. Superlatio, pro insigni cognomine a re aliqua sumpto: ut quum aliquis Sapiens, per excellentiam vocatur. Valer. Max. lib. 6. cap. 9. 12. de Crasso, Quid? Crasso nonne pecuniæ magnitudo locupletis nomen dedit? sed eidem postea inopia turpem Decoctoris superlationem injunxit. In emendatis codd. Sugillationem exstat.

SUPERLATIVUS, a, um. Adj. [*ὑπερλήτους*, Gl. L. G. & G. L. *ὑπερβολῆς*, G. L.] ut, Superlativus gradus: de quo abunde apud Grammaticos. Superlativum, cum Quam. Liv. 34. 32. pr. Cum tyranno instituere amicitiam, & eo tyranno, quam qui unquam fuit, sævissimo & violentissimo in suos. Superlativum a Comparativo interdum superatur. Liv. 3. cap. ult. pr. Orare, ne pessimum facinus pejore exemplo admitterent, iudices.

SUPERFETO, [*ὑπερφέτω, ὑπερφέτω*] Ære. Superfetare dicuntur quædam animalia, dum post unum fetum editum, rursum alium edunt, uno aut altero die, aut paulo pluribus. Plin. lib. 10. cap. 63. Dasypodes superfetant, sicut lepores. Idem lib. 7. cap. 11. Præter mulierem, pauca animalia coitum novere gravida. Unum quidem omnino, aut alterum superfetat.

SUPERFERTATIO, ðnis. f. Secundarius conceptus prægnantis, quam *superimprægnationem* vulgus appellat. Bud. in Not. ad Pandect. l. Antiqui vero. D. si pars heredit. petat.

SUPERFICIES, ei. f. [*ὑπερφάνεια*] ex Super & Faciæ; quasi Superfacies, vel superior faciës, superior pars cujuscunque rei, & faciës, quæ exterior ab oculis cernitur. Plin. lib. 11. cap. 48. Quia longitudo superficiem corporum solam ampliat. Medium superficies. Cic. 4. Att. 2. Idem 4. Att. 1. extr. Qui si sustulerint religionem, aream præclaram habemus, superficiem Consules ex Senatusconsulto æstimabunt. [Gloss. Latinogræc. Superficies *ὑπερφάνεια*, *ἀνώγειον*. Græcolat. item, *ὑπερφάνεια*, Imperficium, superficies, cœnaculum. Superficies, in ædificiis dicitur Domus, quæ in alieno solo live area edificata est. Itaque fieri potest, ut ejusdem domus duo sint domini: alter domus superficiariæ, alter soli. Paul. in l. Damni infect. §. Et qui. D. de Damno infecto, Et qui in conducto solo superficiem imposuit, dominus soli, quod vitio soli damnum futurum sit, cavere non debet: nec soli domino superficiariis. Jabolenus in l. eum qui. in prin. Quum ædes ex duabus rebus consistit, ex solo & superficie. Julia. in l. Si quis testam. §. Qui fundum. D. de legatis primo. Appellatione ædificii aut superficiem significat, aut solum quoque cui ædificium superpositum est. Ulp. in l. Hoc amplius. §. Quæsitum est. D. de Damno infecto. Quæsitum est, si solum sit alterius, superficies alterius: superficiariis utrum repromittere damni infecti, an satisfare deheat? Et Julianus scribit, quoties superficiaria insula vitiosa est, dominum & de soli & ædificii vitio repromittere: aut eum, ad quem superficies pertinet, de utroque satisfare. Pompon. in l. Inter quos. §. Damni. eo. tit. Et qui superficiariam insulam habet, utilis est ea stipulatio, si quid in superficie damni datum fuerit: & nihilo minus etiam soli domino utilis est, si solo damnatum datum fuerit, ut si tota superficies tolleretur. fraudabitur enim dominus soli in pensione percipiendâ. Superficies mathematicis est, Quæ longitudinem, & latitudinem tantum habet. Cujus quidem termini sunt lineæ. Est igitur Superficies plana ab

ab una linea ad aliam brevissima extensio, in extremitates suas eam recipiens. Euclid. 1. Element.

SUPERFICIUM, i. n. [*ὑπερφύκειον*, Gl. G. L.] apud Pomponium legitur in hunc modum. Si ex lapidinis dotalis fundi, lapidem, vel arbores, quæ fructus non essent; sive superficium ædificii dotalis, voluntate mulieris vendiderit, nummi ex ea venditione sunt dotis. Sic in l. j. D. de superficiebus. Gajus lib. 2. Instit. tit. 1.

SUPERFICIARIUS, a, um. Adj. [*ὑπερφύκειος*] ut, Superficiaria ædes, Quæ in conducto solo positæ sunt, quarum proprietas & civili & naturali jure, ejus est, cujus est solum. Hactenus Cajus de superficiebus. l. Superficiarias.

Superficiarius, Qui in alieno solo superficiem habet, ita ut certam pensionem præstet. Auctor est Paul. l. 74. D. de Publician. Senec. Epist. 88. Mathematica, ut ita dicam, superficiaria est, in alieno ædificat.

Superficiaria prædia, Quæ in conducto solo certa pensione annua habentur. l. 10. D. famil. erciscund. l. 49. D. de verb. sig. l. 16. in fin. D. de pignor. act. Superficiarias enim ædes in conducto solo positas dixit Gajus in l. ultima. D. de superfic. sic & Superficiaria insula, in l. 12. §. j. D. de Publician. l. j. §. Et generaliter. D. de vi & vi armat. l. 9. §. Quæsitum l. 39. §. damni. D. de damno infecto. Et Superficiarius fundus. l. j. D. quib. mod. usufr. amit.

Superficiarius, [*ὑπερφύκειος*] Superficietenus apparens. Apud vett. non occurrit.

SUPERFICIO, ère. non vero Impersonaliter, uti quidam opinati sunt; est Superesse, restare, redundare, superfluere. Hinc Superfieri, & Superficiens. Columel. lib. 12. cap. 1. Tum separare quæ consumenda sunt, & quæ superfieri possunt custodire, ne sumptus annuus, mensstruus fiat. Ulpian. Idem ajunt, aquam pluviam in suo retinere, vel superficientem, ex vicini in suum derivare. tit. de Aqua & aqua plu. arcend. lib. 39. P. Sunt qui apud Ulpian. Superfluentem, sed contra veritatem antiquorum codicum, legant. Quæ enim aqua superfluit, non derivatur: sed ipsa impetu suo spargitur. Quæ superficit, id est, superest vicino, recte derivari potest: Quod enim tibi non nocet, & vero mihi prodest: Naturæ communitate, mihi deberi justum est.

SUPERFLŌRESCO, ui, [*ὑπερφύω*] ère. Plin. lib. 19. cap. 5. Particulatim cucumis floret, sibi ipse superflouescens.

SUPERFLUO, xi, xum, [*ὑπερέρω*, *ὑπερέρω*, *ὑπερέρω*, Gl. G. L.] ère. Abundare, redundare. Plin. lib. 31. cap. 4. Apolloniæ in Ponto fons juxta mare, æstate tantum superfluit, & maxime Canis ortu: parcius si frigidior sit æstas.

SUPERFLUENS, entis. Partic. Redundans. Cic. de Clar. Orat. 16. Is dedit operam, si modo id consequi potuit, ut nimis redundantes nos, & superfluentes juvenili quadam dicendi impunitate & licentia, reprimeret, & quasi extra ripas diffuentes coherceret. Superfluens pecunia. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 11.

SUPERFLUUS, a, um. [*ὑπερέρω*, *ὑπερέρω*, Gl. G. L.] Adj. ut, Fructus superflui. Pap. in l. Deducta. §. ult. D. Ad SC. Trebell. Superfluum bonorum. Ibid.

Superfluus, cum Dativo. Plin. in Paneg. cap. 82. Hostium, quibus moris est, eadem illa nunc rigitur gelu flumina, aut campis superflua, nunc liquida ac deserentia, lustrare navigiis.

SUPERFLUITAS, ætis. f. [*ὑπερέρω*, *ὑπερέρω*] Plin. lib. 14. cap. 1. Aliæ improbo reptatu, pampinorumque superfluitate, atria media complentes.

SUPERFŌRATIO, **SUPERFŌRATIO**, V. **SUPERFŌRATIO**.

SUPERFŌRANEUS, a, um. Adj. Idem ac Circumforaneus. Sidon. l. 7. Trepidatio superforanea. Symmach. 3. Epist. 48. Superforanei laboris est commendare conspicuos. [Idem ac Supervacuus. Voll. de Vit. ferm. 3. §. 1.

SUPERFUGIUM, i. n. [*ὑπερφυγή*, Gl. G. L.] Idem quod Suffugium.

SUPERFULGRO, si, sum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Stat. 1. Silv. 1. 33. Ipse autem, puro celsum caput aëre septus, Templâ superfulges, & prospectare videris. [Nisi Anastrophe, est Templâ super, diviseque legendum.

SUPERFUNDO, fudi, fûsum, [*ὑπερφυλάω*, Gl. G. L.] ère. de liquoribus dicitur, quum alicui rei superjiciuntur. Columel. lib. 12. cap. 57. Hanc misturam, quum in catillo composueris, oleum superfundito. Superfundens se lætitia, per translationem, pro Ubertim sese ostendens. Liv. 5. 7.

Superfusus Tiberis, Inundans. Liv. 7. 3.

Superfusa gens montibus Caucasus, Conpersim fusa. Plin. lib. 6. cap. 13.

Superfusi hostes. Liv. 39. 49.

Corpora superfundi dicuntur a Senec. de Tranquill. vit. Quæ sunt nimie vastitatis.

SUPERFUSIO, õnis. f. Ammian. 17. 15. Aquarum cælestium superfusio. Pallad. 1. 17. Pavimenti superfusio.

SUPERGERO, gessi, gestum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Superjacere, & quasi aggeratim superimponere: nam proprie de terra dicitur. Columel. lib. 11. cap. 3. Prædicti deinde funes, de tabulato prompti, explicantur, & in longitudinem per utrumque sulcum porrecti obruuntur, sed ita, ut non nimium supergessa terra, semina spinarum, quæ in hærent toris funiculo- rum, enasci possint. Supergestum orificium. Apul. Met. 9. p. 236. Elmenh.

SUPERGRADIOR, sive **SUPERGRÉDIOR**, èris, gressus sum, [*ὑπερφυλάω*, Gl. G. L.] grèdi. Super aliquid gressum facere. Plin. lib. 28. cap. 7. Abortum facit illitus, aut si omnino prægnans supergrediatur. Stat. 5. Silv. 3. 114. Ora supergressus Pylis fenis. Supergradi omnem laudem, Excellere. Quintil. lib. 6. in proæm.

SUPERHABRO, ui, itum, ère. Omittere. Cels. 7. 20. Eodem tempore superhabendum est cataplasma. conf. Insuper habeo, in **INSUPER**.

SUPERI, V. **SUPERUS**, in **SUPER**.

SUPERJACIO, & **SUPERJICIO**, jèci, jactum, & jectum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Columel. lib. 2. cap. 16. Quæque temporibus Autumni frutetis & arboribus delapsa folia superjaciebantur, mox conversa vomeribus, &c.

Superjicere, Addere. Liv. 10. 30. Magna ejus diei, quo in Sentinati agro bellatum, fama est; etiam vero stanti. Sed superjecere quidam augendo, fidem, qui in hostium exercitu, peditum quadringenta millia cccxxx, equitum sex & xl millia, mille carpentorum scripsere fuisse.

SUPERJACTO, [*ὑπερφυλάω*, *ὑπερφυλάω*] ère. frequent. Plin. lib. 9. cap. 15. Quod & alias faciunt, aliorum vim timentes, mugiles maxi-

me, tam præcipuæ velocitatis, ut transversa navigia interim superjacent. i. e. Transcendant jactu. Val. Max. 9. 2. 4. Alios superjactatos pilis excipi jussit.

SUPERJECTUS, us. m. [*ὑπερφυλάω*] Columel. lib. 6. cap. 36. Ita enim efficitur, ut ejus objectu, quum mas etiam superjectu eblanditus est, velut incensus & obcæcatus cupidine, subtracita quam perierat, fastiditate imponatur equæ. Loquitur de asino, cui objecta erat alina, quamque ipse inscenderat. Superjecto itaque, i. e. Initu.

SUPERJECTIO, õnis. f. [*ὑπερφυλάω*] Quintil. lib. 8. cap. 6. de hyperbole, Est hæc enientius superjectio.

SUPERILLIGO, [*ὑπερφυλάω*] ère. Plin. lib. 29. cap. 3. Eadem cum oleo trita ignes sacros leniunt, betæ foliis superilligatis. conf. Cels. 3. 15.

SUPERILLINO, lini, livi, & lèvi, litum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Plin. lib. 30. cap. 12. Reduvias, & quæ in digitis nascuntur pterygia, tollunt canini capitis cinis, aut vulva decocta in oleo, superillito butyro ovillo cum melle.

SUPERIMPENDENS, entis. Partic. [*ὑπερφυλάω*] Catull. Argon. 62. 286. Confestim Peneo adit viridantia Tempe, Tempe, quæ silvæ cingunt superimpendentes.

SUPERIMPLEO, [*ὑπερφυλάω*, Gl. G. L.] ère.

SUPERIMPONO, pòsui, pòsitum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Plin. lib. 31. cap. 9. Phagedænis ulcerum, tritus cum farina hordei, superimposito linteolo madente vino. Liv. 21. 1. extr. Et Sardiniam, inter motum Africæ, fraude Romanorum, stipendio etiam superimposito, interceptam.

SUPERINCIDO, cidi, cåsum, [*ὑπερφυλάω*] ère. ex Super & In & Cado decompositum. Liv. 23. 15. extr. Utique Cannensi pugna non prius prælio abstulerit, quam prope exfanguis ruina superincidentium viro- rum, equorum, armorumque sit oppressus. Columel. lib. 4. cap. 9. Ne si transversa fuerit cicatrix, cælestem superincidentem aquam contineat Liv. 2. 10. extr. Multisque superincidentibus telis Al divide Super incidentibus.

SUPERINDICO, ère. Ulpianus in l. Si duo. §. ult. D. de jurejurando, Imperator noster cum patre rescriptis, fustibus eum castigatum dimitti, & ita ei superindici *ὑπερφυλάω* id est, petulanter ne jurato. Emendatiores libri habent Superdici, de quo suo loco.

SUPERINDICTUM, i. n. Extraordinarium munus, ultra solitam & canonicam collationem, indictum significat. l. j. C. de Indictionibus lib. 10. l. j. C. de superindict. l. 3. C. de excusat. muner. l. 3. C. de silentiar. lib. 12.

SUPERINDICTIO, õnis. f. Idem quod Superindictum. l. j. C. de privileg. domus Aug. lib. 11. Unde superindicti tituli in l. ult. eo. tit. Al. Insuper indicti.

SUPERINDUCO, xi, ctum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Plin. lib. 15. cap. 17. Duum pedum terra superinducta. Quintil. lib. 5. cap. 8. Nervis illis, quibus causa continetur, adjiciunt superinducti corporis speciem.

SUPERINDUCTIO, õnis. f. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. de iis, quæ in testamento delentur, Lituras, inductiones, superinductiones ipse fecit. Sic habent Pandectæ Florentinæ, quamvis Haloander legat Superdu- ctiones.

SUPERINDUO, ui, ùtum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Sueton. in Neron. cap. 48. Uterat, nudo pede, atque tunicatus, penulam obsoleti coloris superinduit. [Potest divise scribi, Super induit.

SUPERINGERO, gessi, gestum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Aggeratim, vel acervatim superimponere. Plin. lib. 18. cap. 30. Sunt qui leguminum acervos superingerant.

SUPERINJICIO, jèci, jectum, [*ὑπερφυλάω*] ère. ex duabus præposi- tionibus, Super & In, & verbo Jacio compositum. Cels. lib. 5. 18. de Curatione erysipelatum, Aut si durior locus est, solani folia contrita suillæ adipi miscenda sunt, & illita linteolo superinjicienda. Plin. lib. 17. cap. 9. Farinæ vice crihris superinjici. Ovid. 5. Fast. 533. Tum superinjecta texere madentia terra. [Possunt & hæc divise legi.

SUPERINNATO, Vide in Thes. Paris. marg. H. St.

SUPERINTÉGO, xi, ctum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Plin. lib. 18. cap. 6. Ora utrinque lapidibus statuminari & alio superintegi. [Nisi divise melius.

SUPERINTONO, ui, [*ὑπερφυλάω*] ère. Desuper tonare. Virg. 9. Æn. 709. Dat tellus gemitum, & clypeum superintonat ingens.

SUPERINUNGO, xi, ctum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Cels. lib. 7. cap. 7. de oculorum vitis, Dein superinungi collyrio debet ex his aliquo, quo lip- pientes oculi superinunguntur.

SUPERIOR, **SUPERIUS**, V. **SUPERUS**, in **SUPER** & **SUPRA**.

SUPERJUMENTARIUS, i. m. Suet. in Claud. cap. 2. Quem barbarum, & olim superjumentarium, ex industria sibi appositum, ut se quibuscun- que de causis quam sævissime coherceret, ipse quodam libello conqueritur. Sabellicus intelligit Eum, qui jumenta egisset. [Cum sit revera Præpositus, seu Magister jumentariorum, ut exponit Casaub. q. V. conf. **SUPERLECTICARIUS** supra.

SUPERLACRIMO, [*ὑπερφυλάω*] ère. de palmitibus vitis dicitur, quum post refectionem humorem quandam, veluti lacrimam, emittunt. Colu- mel. lib. 4. cap. 24. Optimum est igitur medio fere internodio subdiali- rium tondere palmitem, devexamque refectionem facere post gemmam, ne, ut jam ante diximus, superlacrimet, & gemmantem cæcet oculum.

SUPERLATIO, **SUPERLATIVUS**, **SUPERLATUM**, V. **SUPEREBRO**.

SUPERLECTICARIUS, V. **SUPERLECTICARIUS**.

SUPERLIMINARE, is. n. [*ὑπερφυλάω*] Ea pars ostii superior, quæ super limen est. Plin. lib. 29. cap. 4. Cujus generis prope videri possunt, quæ tradunt & de vespertione, si ter circumlatus domi vivus, per fenestram inverso capite infigatur, amuletum esse: privatimque ovilibus circumla- tum toties, & pedibus suspensum sursum in superliminari. Harduin. legit, Supero limine.

SUPERLINO, ère. Idem quod Superillino, a quo

SUPERLITUS, a, um. Partic. Plin. lib. 22. cap. 23. Vel per se visco superlitum, ut hæreat.

SUPERMANDO, di, sum, [*ὑπερφυλάω*] ère. Post mansum aliquid, aliud rursus mandere. Plin. lib. 31. cap. 6. Qui puram dedere, raphanos supermandi ex multo aceto jubent, ut ad vomitiones revocent.

SUPERMEO, [*ὑπερφυλάω*] ère. Superfluere, vel superlabi. Plin. lib. 2. cap. 103. De miraculis aquarum, Quædam vero & dulces inter se supermeant alias: ut in Fucino lacu invecus amnis, in Latio Addua, &c.

SUPERMICO, ère. i. e. Antecellere. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 31. Si quæ reddunt filii parentibus beneficia, eorum non supermicant. Pulo post dicit Exsuperare.

SUPERNAS, V. **SUPERNUS**, in **SUPER**.

SUPERNATO, [*ὑπερφυλάω*] ère. Columel. lib. 12. cap. 9. Deinde arido spissa

spiffamento foeniculi sic comprimi, ut jus supernatet. Plin. lib. 34. 18. Postea supernatans aqua, tollitur spongiis.

SUPERNAFUS, a, um. Adj. [*ἐπιφύς*] Quod præter alia natum est. Plin. lib. 19. cap. 3. Supernato caule, quem magydarim vocarunt.

SUPERNAVIGO, [*ἐπιναύω*, Gl. G. L.] ære.

SUPERNE, **SUPERNITAS**, V. **SUPER**.

SUPERNO, ære. Gell. 9. 9. Gaudia in summo pectore supernantia.

SUPERNUS, **SUPERO**, V. in **SUPER**.

SUPEROBVUO, [*ὑπερβύνω*] ære. Propert. lib. 4. 4. 91. De Virgine Tarpeja.

Dixit, & ingestis comitum superobruit armis.

SUPERORDINO, [*ὑπερδύναμις*, Gl. G. L.] ære.

SUPERPENDĒO, di, sum, [*ὑπερπέμνω*] ære. Liv. 37. 27. Ita ut quibusdam locis superpendentia saxa plus in altum, quam quæ in statione sunt naves, prominent.

SUPERPINGO, xi, ctum, ære. Avien. Phænomen. Arat. v. 907. Cuncta superpingunt rutilam sua sidera noctem.

SUPERPICUS, a, um. Partic. Solin. cap. 21. Pantheræ minutis orbiculis superpictæ.

SUPERPONDUM, i. n. [*ὑπερπέσος*] Apul. 7. Met. p. 196. Elmenh. Exiguum scilicet & illud tantæ molis superpondium.

SUPERPONDĒRO, ære. Columel.

SUPERPONO, pōsi, situm, [*ὑπερπέθω*] ære. Columel. lib. 1. cap. 5. Sin summotus longius a collibus erit amnis, & loci salubritas, editorque litus ripæ permittet superponere villam profluenti. Plin. lib. 29. cap. 2. Tantumque pollent ut medicamentis quoque superponantur. Ovid. 21. Epist. 190.

Ægra superposita membra fovere manu.

SUPERRADO, si, sum, [*ὑπερρέω*] ære. Plin. lib. 22. cap. 23. Perniones ex vino fovet, & ex oleo coctum imponitur: sic & callo. Clavis pedum superradis præcipue utilitatis.

SUPERRUO, ære. Apul. 1. Met. p. 109. Elmenh. Atque ego, de alto decidens, Socratem, nam juxta jacebat, superruo. Idem Met. 2. p. 126. Corpori superruens. [Loco priore rectius divisè scribitur Super ruo.]

SUPERSCANDO, di, sum, [*ὑπερσκάω*] ære. Super ascendere. Liv. 7. cap. 36. pr. Jam evaserant media castra, quum superascendens vigilum strata somno corpora miles, offenso scuro, præbuit sonitum. Columel. lib. 11. cap. 3. Oportebit autem virgæm sæpem interponere, quam superascendant fentes utriusque sulci.

SUPERSCRIBO, ære. [*ὑπερστέλλω*, Gl. G. L.] Supra scribere. Modestin. in l. 4. D. De operibus publicis, Nec præsidis quidem nomen licebit superscribere.

SUPERSEDEO, sēdi, sessum, [*ὑπερσέθω*, Gl. G. L. ἀμελῶ, παρὰφρονῶ, ἀλιθῶ, L. G.] ære. Omittere, cessare. Plerumque cum Ablativo. Plaut. Epid. 1. r. 37. Superfede istis rebus jam. Idem Pœn. 1. 3. Superfede istis verbis. Cic. 4. Fam. 2. Superfedeas hoc labore itineris. Superfedere, inquit Nonius 1. 187. Manere, perseverare, quali in voluntate & consilio federe. Turpil. Ped. Ut ille hac se abstineret, ego superfederem nuptiis. V. plura apud eundem. [In Gloss. Superfiderint, quasi a Superfido.]

Commode postumus principio superfedere. Auct. ad Heren. lib. 3. 17. Verborum multitudine superfedendum est. Cic. 1. de Invent. 28. Sunt autem qui putant nonnunquam posse complexione superfederi. Cic. 1. de Invent. 72.

Quum acciderit, omnino narratione superfedendum est. Cic. 1. de Invent. 30.

Accusativo junxisse videtur Gell. lib. 2. cap. 29. Cognati & affines operam, quam dare rogati sunt, superfedent.

Non sunt visa aliqua superfedenda. Auctor ad Heren. lib. 2. 26.

Superfedere, cum Dativo constructum apud Hirt. de Bell. Afric. 75. pr. Postquam satis diuque adversatus, a se ad dimicandum invitatos superfedere pugnae animadvertit, reducit copias. [Nisi forte Pugna scribendum.]

Superfedi scribere. Plin. 5. Epist. 7. Liv. 4. 7. Plebs, Patriciis, seu hunc, seu illum, delatura honorem, frustra certare superfedit. Idem 21. 40. pr. Superfedissimè loqui apud vos. Idem 34. 59. pr. Aut superfedete de amicitia agere. Sueton. in August. cap. 93. In peragranda Ægypto, paulo deflectere ad visendum Apin superfedit.

SUPERSEILIO, silui & silivi, sultum, [*ὑπερσεύω*] ire. ex Super & Satio compositum. Columel. lib. 8. cap. 3. Ea pernicies ut evitetur, peritæ dolantur in quadrum, ne teres lævitas earum superfilientem voluminem non recipiat.

SUPERSPARGO, vel **SUPERSPERGO**, si, sum, [*ὑπερσπείρω*] ære. Cato R. R. cap. 54. Quum stramenta condes, quæ herbosissima erunt in tecto condito, & sale superpergito.

SUPERSPĒCIOSUS, a, um. Adj. [*ὑπερσπεύω*, Gl. G. L.] Superbus, Fastidiosus.

SUPERSTAGNO, [*ὑπερσταγνίζω*] ære. Idem quod Restagnare & redundare. Tacit. 1. Ann. 79. Si amnis Nar in rivos diductus superfstagnavisset.

SUPERSTRENO, strāvi, strātum, [*ὑπερστρέφω*] ære. Columel. lib. 1. cap. 6. Tum deinde, quum exaruit, simili modo pavimenta testacea, quæ pro aqua receperint amurcam, mistam calci & arenæ, supersternuntur, & magna vi paviculis inculcantur atque expoliuntur. Liv. 10. 29. Confusis corpus eo die, quia obrutum superstratis Gallorum cumulis, inveniri non potuit. Quædam exemplaria disjunctim legunt, Super stratis.

SUPERSTO, [*ὑπερστῆμι*] ære. Supra aliquid stare. Gellius, Quum sedenti aquila superfstaret. Liv. 10. 28. Effedis, carrisque superfstans hostis armatus ingenti sonitu equorum, rotarumque advenit. Idem 40. 2. Lapsumque superfstans immolat. Virg. 10. Æn. 540.

SUPERSTES, itis. Adj. [*ὑπερστέσθω*, ἀείων, Gl. L. G.] Qui ex mortuis quasi solus vivus superfstet.

Superstites, [*ὑπερστέσθω*, Gl. L. G.] Quintil. præf. lib. 6. Liberis tamen superfstitibus oblectabar. Ovid. 3. Met. 126.

Superstitem alicui esse. Ter. Heaut. 5. 4. 7.

Ita mihi, atque huic sis superstes, ut ex me, atque hoc natus es. Cic. 1. Q. frat. 3. Utinam te non solum vitæ, sed etiam dignitatis meæ superfstitem reliquissim.

Tiberio superstes. Tacit. 5. Ann. 8.

Bellorum superstes. Tacit. de German. 6.

Superstes gloriæ suæ. Liv. 2. 7. Se superfstitem gloriæ suæ, ad crimen atque invidiam superesse.

Superstes Reipub. Cic. 9. Fam. 17. De lucro prope jam quadriennium

vivimus: si aut hoc lucrum est, aut hæc vita, superfstitem Reip. vivere. Idem 6. Fam. 2. Quum superfstitem te esse Reipub. ne si liceat quidem, velis.

Fama superfstes. Ovid. 3. Trist. 7. 50.

Opus superfstes mansurum. Ovid. 3. Amor. 15. 20.

Superstes toti convivio, Qui ultimus a mensa surgit. Senec. Epist. 94.

Superstes, Qui salvus est. Ter. And. 3. 2. 7. Deos quæso ut sit superfstes. Parte dimidia superfstes. Ovid. 1. Trist. 2. 44.

Superstites antiquitus appellati sunt Testes: cujus rei testimonium est, quod superfstitibus præsentibus, ii inter quos controversia est vindicias sumere jubentur. Plaut. in Fragm. 1. 4.

Nunc mihi licet quidvis loqui, nemo hic adest superfstes. Festus.

Superstes, pro Præfenti sumitur. Plaut. Superstitem utrumque monui ne injussi abeant. [Incertum unde hæc sint. V. Laurenb. Antiquar.]

Utrisque superfstitibus, præsentibus, istam viam, dico, inite viam. Cic. pro Muren. 26.

SUPERSTITIO, [*σπίζω*] ære. frequent. quo veteres usi sunt, Superstitem, i. e. Salvum & incolumem reddere. Ennius Menalippo, Regnumque vestrum ut sospitem superfstitemque. Non. 2. 776.

Superstitare, idem quod Superesse. Plaut. Perf. 3. 1. 3.

Ut mihi superfstet, suppetat, superfstitem.

SUPERSTIT, [*σπίζω*, ζῆ. Gl. L. G.] An Superstit, a Superfisto?

SUPERSTITIO, ònis. f. [*δαισθαίμω*, Gl. L. G. & G. L. ἠρησεία, L. G.] Falsus Numinis cultus. Servius; A superfstite superfstitio dicta, quæ anicularum propria est, quæ multis per ætatem superfstites sunt, & quæ rebus inanibus addicte, dum volunt videri nimis religiosæ, superfstitiosæ sunt, & ira delirant. Cic. 1. de Nat. Deor. 118. Horum enim sententiæ omnium non modo superfstitutionem tollunt, in qua inest timor inanis deorum, sed etiam religionem, quæ deorum cultu pio continetur. V. RELIGIO.

Superstitio, auctore Lucretio hoc carmine, lib. 1. 66.

Horribili super aspectu mortalibus instans; sic appellata est quod Superstet, & superne impendat nobis, quæ quidem sententia, inquit Turnebus, non mea est, sed Isidori hunc locum sic intelligentis. Omnis importuna, ineptaque religio secundum Gellium Superstitio dici potest. V. Gell. 4. 9.

Superstitio, quæ religioni propinqua est. Cic. 2. de Invent. 165.

Religio veri cultus est, superfstitio falsi. Laet. lib. 4. cap. 28. ubi plura V. Imbecilli animi atque anilis est superfstitio. Cic. 2. de Divin. 125.

Contaminata superfstitio. Cic. pro Cluent. 194.

Exitialis superfstitio. Tacit. 15. Ann. 44. ubi de Christianis loquitur.

Judaica superfstitio. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Magna superfstitio. Ovid. 1. de Arte Am. 417.

Muliebris. Cic. 3. Tusc. Accedit superfstitio muliebris quædam.

Tristis superfstitio. Hor. 2. Sermon. 3. 79.

Vana superfstitio. Sil. 5. 126.

Captus superfstitio. V. CAPIO.

Imbutus superfstitio. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Inducere novas superfstitutiones. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Infestare rudes animos superfstitio. V. INFESTUS.

Levari superfstitio. V. LEVIS.

Obligari superfstitio. V. OBLIGO.

Superstitio fusa per gentes, oppressit omnium fere animos, atque hominum imbecillitatem occupavit. Cic. 2. de Divin. 148.

Non tollitur religio superfstitio tollenda. Cic. 2. de Divin. 148.

SUPERSTITIA, æ. f. & **SUPERSTITIUM**, i. n. [*δαισθαίμω*, ἠρησεία, Gl. G. L.]

SUPERSTITIOSUS, a, um. Adj. [*δαισθαίμω*, Gl. L. G. ἠρησεία, ἀείων, G. L.] Superstitiosus proprietatem habent, ut Cic. 2. de Nat. Deor. 72. tradit, ex hoc quod præ cultura deorum superfseant, qui sine causa timidi sunt, qui deum timent in rebus etiam non timendis. Non enim, inquit, philosophi solum, verum etiam majores nostri superfstitutionem a religione separaverunt. Nam qui totos dies precabantur, & immolabant, ut sibi sui liberi superfstes essent, superfstitiosi sunt appellati: quod nomen postea latius patuit. conf. RELIGIOSUS. [Quibus in verbis nihil de tyro a Superfedeo ducto apparet.]

Deterret aliquem facerdotis superfstitiosa dedicatio. Cic. pro Domo 33.

Aliqui omnia cum superfstitiosa sollicitudine & miseria credunt. Cic. 2. de Divin. 86.

Imbecilli animi facile superfstitiosa ista concipiunt. Cic. 2. de Divin. 81.

Ariolationes superfstitiosæ. Cic. 1. de Divin. 96. Superstitiosæ ariolationes, Vaticinationes sunt divinæ & fatiloquæ. Nam Superstitiosus pro Fatiloquo non infrequens est veteribus, in his Plaut. Turneb.

Superstitiosus, Divinator. Plaut. Amph. 1. 1. 167. Illic homo superfstitiosus est. Idem Curc. 3. 27.

Superstitiosus hic quidem est, vera prædicat.

SUPERSTITIOSE, Adv. [*δαισθαίμω*] Vane & aniliter. Cic. 4. de Nat. Deor. 62. Neque id dicitis superfstitiosæ, atque aniliter, sed physica, constantique ratione.

Fatum dicitur, non id quod superfstitiosæ, sed quod physice. Cic. 1. de Divin. 106.

Facere aliquid superfstitiosæ, Scrupulose. Quintil. lib. 1. cap. 1.

SUPERSTRUO, xi, ctum, ære. Tacit. 4. Ann. 62. Neque fundamenta per solidum subdidit, neque firmis nexibus ligneam compagem superstruxit.

Translate Quintil. 1. 4. Nisi fundamenta fideliter jeceris, quicquid superstruxeris corruet. [Potest & divisè legi.]

SUPERSUM, es, fui, [*ὑπερστέλλω*, ἀείων, ἀείων, ἀείων, Gl. L. G.] esse. Affluere, abundare. Ter. Phorm. 1. 3. 10.

Aliis, quia desit quod ament, ægre est: tibi quia superest, dolet Ibid. 1. 2. 19.

Cui tanta erat res, & supererat? Virg. 11. Æn. 420.

Auxilioque urbes Italæ, populique superfunt. i. e. Superabundant, adfunt ultra quam bella deposcunt, inquit Servius. De Superfunt vide Gell. lib. 1. cap. 22.

Superesse & Deesse, contraria. Cic. 13. Fam. 64. Sed vereor ne jam superesse mihi verba putes, quæ dixeram defutura.

Spatia plura superfunt. Virg. 5. Æn. 325.

Superesse, Restare, Reliquum esse.

Dux partes, quæ mihi superfunt illustrandæ, orationis, ac totius eloquentiæ cumulandæ. Cic. 3. de Orat. 91. Quo

Quod superest; absoluta locutio, inquit Servius, i. e. De reliquo. Virg. 11. *Æn.* 15.
 Quod superest; hæc sunt spolia, &c.
 Pro, Quantum attinet ad id, quod superest. H. St. Sæpius tamen Cic. Quod reliquum est, dicit, quod poetica phrasis omnino respuit.
 Quod superest, scribe, quæso, quam accuratissime. i. e. Quod reliquum est. Cic. 9. *Att.* 22.
 Victor superest, ut tueri se possit. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Superesse, Superstitem esse. Plaut. *Mil.* 2. 4. 3. Ne doceto malas ut sint malæ, mihi sola ego superfum. Sed aliter in recens excusis. Idem *Afin.* 1. 1. 2.
 De exercitu alicujus superesse. Cic. 11. *Fam.* 33.
 Superesse, Durare, Manere. Virg. 3. *Georg.* 10.
 Primus ego in patriam necum (modo vita superfit) &c. Plaut. *Perf.* 3. 1. 3.
 Perennitatisque adeo huic perpetuo cibo
 Ut mihi superfit, suppetat, superstitet.
 Superesse, Vincere, superiorem esse. Virg. 3. *Georg.* 127.
 Ferraque, ne blando nequeant superesse labori. i. e. Vincere laborem. V. Superesse fide in *FIDES*.
 Superesse alicui, Superfluum esse, & nihil prodesse. Gell. lib. 1. cap. 22. Memini ego Prætoris docti hominis Tribunali me forte assistere, atque ibi advocatum non incelebrem sic postulare, ut quam diceret causam, remque quæ agebatur, non attingeret. Tunc Prætorum ei, cuja res erat, dixisse advocatum eum non habere. Et quom is qui verba faciebat, reclamasset, Ego illi superfum: respondi Prætorum festiviter, Tu plane superes, non ades. [Quum ille Adesse se, vel Præsto esse intelligi vellet, ut ex seq. exemplis apparet.
 Superesse negotiis suis, Interesse. Ulpian. in l. Et qui. D. De postulando. Rebus suis superesse. Ulpian. in l. 1. §. ultim. D. De procuratoribus, Usus autem procuratoris perquam necessarius est: ut qui rebus suis ipsi superesse, vel nolunt, vel non possunt: saltem per alios possint, vel agere, vel conveniri.
 Superesse, Adesse, patrocinari. Suet. in August. cap. 56. Quum Asprenas Nonius, arctius ei junctus, causam beneficii, accusante Cassio Severo, diceret, consuluit Senatam quid officii sui putaret. Cunctari enim se, ne si superesset, eriperet legibus reum: sin deesset, destitueret ac prædammam amicum existimaretur. Qui locus facit contra Gellium lib. 1. cap. 22.
 Superfum, aliquando diducitur, interposita aliqua dictione, & aliquando pluribus. Plaut. *Curc.* 1. 1. 85.
 Si quid super illi fuerit, id nobis fatis est.
 Superfore, Scævola in l. Creditor. §. Si inter. D. Mandati vel contra, Nullam actionem superfore ad recipiendum.
 SUPERFUTURUS, a, um. Partic. Plin. lib. 11. cap. 53. Sola ex omnibus superfutura.
 SUPERVACUUS, a, um. Adj. [*επιπλεονεκτης*, Gl. L. G. *επιπλεονεκτης*, L. G. & G. L.] Quod non est necessarium, sed præter rem & superfluum. Plin. in *Paneg.* 50. Qui tam multa concupiscebat, quum haberet supervacua tam multa. Columel. lib. 5. cap. 4. Quo tamen ipsa fastinatio pæne supervacua est iis locis, quibus & per se resolutum est.
 Supervacuo timore deterritus, i. e. Vano. Callistratus in l. 2. D. ex quib. caus. majores, &c.
 Metus habere supervacuos. Ovid. 2. de *Pont.* 7. 6.
 Habere supervacuum dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Plin. lib. 27. cap. 12. Phyreuma qualis sit describere supervacuum habeo, quum sit usus ejus tantum ad amatoria.
 Supervacuum non putat oportere dici Varr. de vita Pop. Rom. lib. 3. sed supervacaneum, in quo est supervacuum pro supervacaneo. Non. 12. 28.
 SUPERVACUO, Adv. Ulpian. in l. At si quis. §. Plerique. D. De relig. & sumpt. fun. Quod si supervacuo fuerit factum, &c.
 SUPERVACANEUS, a, um. Adj. [*περιττος*, Gl. G. L.] Idem. Sueton. de Clar. Rhetor. cap. 1. Quædam etiam ad usum communis vitæ instituta, tum utilia & necessaria, tum perniciofa & supervacanea ostendere, &c. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 100. Quid de reliqua descriptione omnium corporis partium, in qua nihil inane, nihil sine causa, nihil supervacaneum est?
 Tum conditora facit hæc supervacanei operis aucupium atque venatio. Cic. de *Senect.* 56.
 Pro supervacaneo ac inutili haberi. Liv. 10. 24.
 Quicquid usum non habet, supervacaneum est. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 100.
 Supervacaneum est illis Nil prodest. Sallust. *Cat.* 58. in oratione Catilinæ ad milites, Nos pro patria, pro libertate, pro vita certamus: illis supervacaneum est pugnare pro potentia paucorum.
 SUPERVACUNDUS, a, um. Adj. Jungitur τῷ Superbus ut synonymon in Gloss. Græcolat. [An Superbicundus?
 SUPERVADO, [*ἀναβαίνω*] ère. Superascendere, superare, supergredi. Liv. 31. 38. Quum omnes victi, metuque perculsi, ex prælio intra vallum protinus, inde supervadentem munimenta victorem hostem fugerent. *conf.* 32. 24.
 Supervadere, [*ὑπερβαίνειν*] Omnes asperitates superare, vincere. Sallust. in *Jugurth.* cap. 75. Quæ postquam Metello comperta sunt: quamquam inter Thalam flumenque cognovim, in spatio millium quinquaginta, loca arida atque vasta esse cognoverat, tamen spe patrandi belli, si ejus oppidi potitus foret, omnes asperitates supervadere, ac naturam loci etiam vincere aggreditur.
 SUPERVAGOR, [*ὑπερμαχοῦμαι*] àri. Præter justum & æquum vagari, superfluere, vel superfluos ramos habere. Columel. lib. 4. cap. 33. Quinquennis vineæ non alia est putatio, quam ut figuretur, quemadmodum supra instituimus, neve supervagetur.
 SUPERVAGANEUS, a, um. Adj. Supervaganea dicebatur ab Auguribus avis, Quæ ex summo cacumine vocem emisisset. dicta ita, quia super omnia vagatur, aut carit. Paul. ex *Fest.*
 SUPERVEHO, xi, ctum, [*ὑπερέρχω*] ère. ut, Montem supervehi. Catull. de coma Berenices, 67. 44.
 Atma superveheri. Aufon. *Eigr.* 24. 2.
 SUPERVECTUS, a, um. Partic. Gell. 16. 11. Cumulis montibusque arenarum supervectis.
 SUPERVECTO, àre. Frequent. Tertull. de *Bapt.* cap. 4. Dei spiritus ab initio supervectabatur. i. e. Super aquas. [Et potest divisè legi.

SUPERVENIO, èni, entum, [*ὑπερχεῖται, ἐπιέρχεται, περιλαμβάνω*] ère. Ex inopinato venire. Hor. 1. *Epist.* 4. 14.
 Grata superveniet, quæ non sperabitur, hora. Liv. 24. 35. extr.
 Munientibus supervenit Marcellus. Virg. 6. *Ecl.* 20.
 Addit se sociam, timidisque supervenit Ægle.
 Supervenire lætitiæ alicujus. Liv. 34. 40.
 Ulcus supervenit ulcri. Celf. lib. 5. cap. 28. de theriomate, Est etiam ulcus, quod *μερίμνα* Græci vocant. Id & per se nascitur, & interdum ulcri, ex alia causa factò, supervenit.
 Supervenire, cum Accusativo, Succedere, ascendere. Columel. lib. 2. cap. 17. Aut si quis eam supervenit humor, lente prorepat.
 Unda supervenit undam. Hor. 2. *Epist.* 2. 176. [Nisi divisè scripserunt.
 Taurus ubi juvenam supervenit. Columel. lib. 6. cap. 23. Idem lib. 7. cap. 6. Matrem stupro supervenit. Ovid. 10. *Met.* 489.
 Supervenire, Incendere, Superascendere coitus causa. Plin. lib. 9. cap. 51. Plani piscium, quibus cauda non est, aculeatique, ut testudines, in coitu superveniunt. Ibid. Ranæ superveniunt, &c.
 SUPERVENIENS, Partic. [*ἐπιχρῆμα*, Gl. G. L.] Futurus, ut, Hereditas superveniens. Ulpian. in l. Vel hereditas. D. De procuratoribus.
 SUPERVENTUM, i. n. [*ὑπερβολή*, Gl. G. L.] & Superventum facio, [*ὑπερβόλω*, Gloss Græcolat.
 SUPERVENTUS, us, m. [*ἐπιπαισιος*, Gl. G. L.] Plin. lib. 25. cap. 2. Observatum certe est, inflammari vulnera ac morbos superventu eorum, qui pedibus iter confecerint. Idem lib. 7. cap. 15. Accescunt superventu musta, sterilefcunt tactæ fruges, &c.
 SUPERVENTOR, òris, m. Superventores sunt Militum ordo apud Ammian. 18. 9.
 SUPERVESTIO, ivi, itum, ère. Plin. lib. 16. cap. 33. Venatus classivo & imagines rerum tenui folio, brevique & virente supervestiens. al. Sempervestiens. V. Harduin.
 SUPERVIVO, xi, [*ὑπερβίω*, Gl. G. L.] ère. Superstitem esse.
 SUPERVUNGO, unxi, unctum, [*ὑπερβῶ*] ère. Celf. lib. 6. cap. 6. de oculorum vitis, Dein superungi collyrio debet ex his aliquo, quo lipientes oculi superunguntur.
 SUPERVUNCTUS, a, um. Partic. Scribon. *Larg.* 29. Hoc etiam supervunctum ad puerorum epiphoras facit.
 SUPERVULO, [*ὑπερβόλω*] ère. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices concipiunt supervolantium afflatu, sæpe voce tantum audita masculi. Ovid. 4. *Met.* 623.
 Despectat terras totumque supervolat orbem.
 SUPERVOLITO, [*ὑπερβόλωμαι*] àre. frequent. Virg. 6. *Ecl.* 81.
 — & quibus ante
 Infelix sua tecta supervolaverit ales.
 SUPERVOLVO, volvi, volutum, [*ὑπερβόλω*] ère. Columel. lib. 11. cap. 3. Potest etiam citra hanc operam fieri crispum qualitercunque satum, si quum est natum, incrementum ejus supervoluto cylindro coerceat.
 SUPERVUS, V. SUPER.
 SUPINE, SUPINITAS, SUPINO, SUPINOS, SUPINUS, V. in SUPER & SUPRA extr.
 SUPO, àre. Festus, Supat significat Jacit, unde Dissipat & obspat. Et Accius apud Non. 3. 66. Obtorque proram, & supa tortas copulas.
 SUPPACTUS, V. SUPPINGO.
 SUPPAR, àris, m. [*πάρεσθαι*] Fere parem significat. Cic. de *Clar. Orat.* 29. Huic ætati suppare Arcibiades, Critias, Theramenes. i. e. Prope pares, æquales.
 SUPPARO, àre. [*ὑποπαρῶν*, Gl. L. G.] Simile reddere. Tertull. *adv. Valentin.* c. 4. Lupæ femine formam quotidie supparare solenne est. [Hic non est Simile reddo. Sed Denuo paro, & quidem in ea signifi. qua Galili dicitur *Se parer.*
 SUPPARASITOR, [*ὑποπαροισιτέω*] àri. Subservire, obsequi, tanquam parasitum. Plaut. *Amphit.* 1. 3. 17.
 Accedam, atque hanc appellabo: & supparasitabor patri. Idem *Milit.* 2. 3. 77.
 SUPPARUM, i. n. vel SUPPARUS, i. m. Genus levis atque angustæ togæ, quod eo superinduimur. Festus, Supparum, vestimentum puellare, lineum, quod etiam subucula, id est, camisia dicitur. Afranius, Puella non sum, supparo si induta sum. Plaut. *Rud.* 1. 2. 91. Si tu de illarum cœnaturus supparis. Lucan. 2. 363.
 — humerisque hærentia primis
 Suppara nudatos cingunt angusta lacertos.
 Supparum, est Linteum femorale, usque ad talos pendens, dictum quod subtus appareat. Plaut. *Epid.* 2. 2. 48.
 Supparum aut subminium est, basilicum, aut exoticum. V. plura apud Non. 14. 20.
 Suppara non tam Vela fuisset videntur, quam velorum quædam Supplementa, & summæ partes, quæ supra ipsa vela & antennam expandebantur: quod ut opinor, fufum parentur. Lucan. 5. 429.
 — summaque pandens
 Suppara velorum perituras colligit auras. Suppara autem in alto mari & pelago pandebant aliæ naves, cum terram legebant, colligebant, & subtrangebant; solæ Alexandrinæ naves supparis passis in portum pervehebantur. Sen. *Epist.* 77. pr. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves; nulla enim res æque adjuvat cursum, quam summa pars veli: illinc maxime navis urgetur. Itaque quoties ventus increbuit, majorque est, quam expedit, antenna summittitur: minus habet virium status ex humili. Cum intravere Capreas & promontorium, ex quo
 Alta procelloso speculatori vertice Pallas, ceteræ velo jubentur esse contentæ: supparum Alexandrinarum insigne indicium est. Turneb. 21. 4.
 SUPPĒDANEUM, i. n. Dicitur Scabellum a luculentis scriptoribus Ecclesiasticis. Græci *σωπίδιον* appellant, inquit Ber. in *Calig.* Suet. 54. Non dubium est autem, quin ex Græco illo refinxerint. H. St. V. *Cel. lar.* Cur. post. p. 156. Borrich. *Cogit.* p. 250. ubi & SUPPĒDAMENTUM ex Gruteri *Inscr.* Latine lingue asserit. Prius habet Lactant. *Init.* 4. 12. 17. ex *Interpr.* *Pfalm.* 110. 2. pr. ubi tamen Vulgatus, ut & in omnibus N. T. locis, ubi exstat Gr. *σωπίδιον* Scabellum reddit.
 SUPPĒDĪO, [*ὑπερβόλωμαι*, Gl. L. G. *ὑπερέρχω*, Gl. G. L.] àre. Primaria notio est Pedibus subicere; a Sub & Pes. Vetus *Inscr.* apud *Reines.* in *Varr.* p. 503. MORS OMNIA CALCAT SUPPĒDITAT RAPIT. Sed

Sed frequentius denotat, Subministrare, suggerere. Ter. Eun. 5.8.46. Ut tuo amori suppeditare possit, sine sumptu tuo, Omnia hæc. Idem Heaut. 5.1.57. Nam si illi pergam suppeditare sumptibus, Menedeme, mihi illæc vere ad rastros res redit. Cic. 5. Verr. 172. Peculiarem habes aliquam Siciliam, quæ tibi ex alio genere frumentum suppeditare possit? Ab aliquo suppeditare. V. A vel AB. Omnium rerum quas natura desiderat, abundantiam & copiam alicui suppeditare. Cic. de Amicit. 89. Frumentum & mercus suppeditare. Cic. 4. Verr. 7. Tela suppeditare alicui. Sil. lib. 10. 137. Vix satis otium studio suppeditare possumus. Cic. ad Heren. lib. 1. pr. Omnium rerum in contrarias partes facultatem ex iisdem suppeditari locis. Cic. 2. de Orat. 215. Multam etiam calus nostri varietatem tibi in scribendo suppeditabunt. Cic. 5. Fam. 12. Testes suppeditare. Cic. 2. de Fin. 67. Nec vero quoniam hæc nos tractare etiam cœpimus, suppeditabit nobis Atticus noster e thesauris suis quos & quantos viros habere testium fat est. Suppeditare, Neutrum absolutum, i. e. Sufficere, satis esse. Plaut. Afin. 2. 4. 17. Clamore ac stomacho non queo labori suppeditare. Hoc modo natura suppeditabit doctrinam. Auct. ad Heren. lib. 3. 34. Suppeditant hæc ad. Cic. 1. Off. 12. Ob easque causas studeat parare ea, quæ suppeditent, & ad cultum, & ad victum. Suppeditare in. Liv. 1. 55. extr. Itaque Pomptinæ manubiæ, quæ perducendo ad culmen operi destinatæ erant, vix in fundamenta suppeditaverunt. Suppeditare, pro Suppetere. Liv. 28. 27. Apud vos quemadmodum loquar, nec consilium, nec oratio suppeditat. Non suppeditant mihi chartæ, pro Defunt. Cic. 7. Fam. 18. An hoc significas, nihil fieri, fringere te, ne chartam quidem tibi suppeditare? Si vita suppeditasset. Cic. 3. Philipp. 15. Cujus etiam naturalis pater, si vita suppeditasset, Consul factus esset. Suppeditator, Passivum. Cic. 2. in Catil. 25. Sed si omissis his rebus omnibus, quibus nos suppeditamur, &c. SUPPEDITOR, [ὑπηρετῶν, Gl. G. L.] ari. Deponens. C. 14. Att. 18. De Patulciano nomine quod mihi suppeditatus es, gratissimum est, & simile tuorum omnium. SUPPEDITATIO, ðnis. f. [ὑπερσία] Cic. 1. de Nat. Deor. 112. Quæ ergo vita? Suppeditatio, inquis, bonorum, nullo malorum interventu. SUPPĒDO, ēre. [ὑποπέδω] Cic. 9. Fam. 22. Quid? ipsa res modo honesta, modo turpis. Suppedit, flagitium est? jam erit nudus in balneo, non reprehendes. SUPPERNO, āre. Pernas succidere, subnervare. Unde SUPPERNĀTUS, a, um. Partic. Catull. 17. 18. — & velut alnus In fossa Liguri jacet suppernata securi. Suppernati dicuntur, Quibus femina sunt succisa, in modum suillarum pernarum. Ennius in Annal. His pernas succidit iniqua superbia Pœni. Festus. [V. Valer. 9. 2. ext. 2. SUPPĒTO, īvi, & ii, itum, [ὑπαιτία] ēre. Latenter seu per fraudem petere. Ulpian. De furtis, l. Si quis uxori. Apud Labeonem relatum ei daret: & quidam ex transeuntibus, quum audisset, petiit ejus nomine, & accepit: furti actionem adversus eum, qui suppeditit filiginario competere, non mihi. Non enim mihi negotium, sed sibi filiginarius gessit. Pandectæ Florentinæ habent, Qui suppeditet: Haloander, Qui sic petet. Suppedit, [βουθήσθαι, ὑπερσία, Gl. L. G.] in tertia persona, & Suppetunt, significat, In promptu est, vel succurrit, sufficit & abundat. Plin. Cui abunde suppetunt facultates. Plaut. Milit. 2. 2. 50. Dextera digitis rationem computat, feriens femur Dextrum ita vehementer, quod tactu ægre suppetit. Hor. 1. Epist. 12. 4. Pauper enim non est, cui rerum suppetit usus. Sed tamen si cui hæc suppetant, adjuvant aliquantum ad cetera. Cic. 2. Off. 30. Ut ambitionis & quotidianis sumptibus copiam suppetant. Cic. 5. Tusc. 89. Suppetere & Deesse, contraria. Cic. 3. Verr. 31. Credo si meis horis in accusando uti voluisssem, vererem ne mihi crimina non suppetent, ne oratio deesset. Suppetunt in hanc rem feliciter cetera. Columel. lib. 9. cap. 1. Magna argumentorum ex his suppetit copia. Cic. in Topic. 65. Dum vires suppetent. Cæf. 7. Bell. Gall. 85. Consilium non suppetit. Liv. 4. 48. Cibis perpetuus mihi suppetit. Plaut. Perf. 1. 1. 106. Facta dictis suppetunt. Plaut. Pseud. 1. 1. 106. Utinam quæ dicis, dictis facta suppetant. h. e. Utinam quod dicis, sic se haberet, vel faceres quod promittis. Dolori suppetere. Hor. Epod. 17. 64. Lingua non suppetit libertati. Liv. 2. 56. Rudis in militari homine lingua non suppetebat libertati, animoque. Lucrum mihi suppetit. Plaut. Amphit. prol. 14. Superstes vitæ tuæ suppetat. Plaut. Trin. 1. 2. 19. h. e. Post te vivat. Res ita suppetit. Plaut. Rud. 2. 4. 36. Satis huic suppetit ad. Cic. in Partit. 56. Ex quibus similibusque, si attendas, ad augendum permulta suppetunt. Idem 1. Off. 44. Illis ad largiendum suppetant copiam. Vires suppetunt. Cæf. 7. Bell. Gall. 85. Si vita suppetet. Cic. 1. de Fin. 11. Mihi ad remunerandum nihil suppetat, præter voluntatem. Cic. 15. Fam. 13. Suppetere Active in Præfatione in Plinii Epistolas notavi. H. St. Ex Ep. 2. lib. 9. SUPPETIÆ, & Suppetias tantum habemus a Suppeto, [ὑπερσία] Auxilium, subsidium, præsidium. Plaut. Epid. 5. 2. 12. Quicquid ego male feci, auxilia mihi & suppetiæ sunt domi. Idem Amph. 4. 2. 24. Blepharo, suppetias mihi. Subaudi, Feras, vel Venias. Advenire suppetias. Plaut. Men. 5. 7. 31. Edepol, here, næ tibi suppetias tempore adveni modo. Afferre suppetias. V. Afferro. Ferre suppetias, Juvare, auxilio esse. Plaut. Epid. 5. 1. 52. Idem Amph. 5. 1. 54.

Non metuo, quin meæ uxori latæ suppetiæ fient. Ire suppetias. Cæf. Bell. Afric. 39. Atque suis fugientibus suppetias ire contendit. Mittere suppetias. Cæf. Bell. Afric. V. MITTO. Occurrere suppetias. V. OCCURRO. Venire suppetias. [ἐπιπροσέειν, Gl. G. L.] Hirt. Bell. Afr. cap. 5. Et nuntiabantur auxilia magna equitatus oppidanis suppetias venire. SUPPETIOR, [ἐπιπροσέειν] ari. Auxiliari, succurrere. Apul. 8. Met. p. 210. Elmenh. At vobis ætatis & roboris beneficio facile est suppetiari miferimo feni. Sic p. præced. Maritum suum, pastorem illum, suppetiam ciet. SUPPILLO, [ἐπιπροσέειν] āre. Rapere, involare cum fraude. A pilorum raptu, ait Non. 1. 42. Plaut. Truc. 2. 7. 15. Quum video fieri suffuror, suppilo, & de præda prædam Capio. Idem Afin. 5. 2. 38. Ille ecastor suppilabat me. SUPPILATOR, ðris. m. Labor. apud Non. 8. 56. Quænam mens, quæ deliritas vos suppilatores facit? SUPPILATIO, ðnis. f. Digest. SUPPINGO, ēgi, actum, ēre. a præpositione Sub, & verbo Pango. Idem quod & Supponere, vel suffigere, five subaffigere, quomodo calceis suppingitur corium. Plaut. in Bacchid. 2. 3. 98. Sed divesne est isthic Theorimus? CH. etiam rogas? Qui foccis habeat auro supfactum solum. h. e. Cui tanta suppetit auri vis, ut pedibus calcet. Solum enim pro Infima crepidarum parte posuit. Apud Plutarch. in Alexandri vita, Agnon quidem Tejus suffixas clavis argenteis crepidas ferebat. Hinc fingi potest verbale Suppactor. Fulmentas jubeam suppingi foccis; i. e. Fulcimenta subfui. Plaut. Trin. 3. 2. 94. V. not. Var. SUPFACTUS, a, um. Partic. Suppacta, n. pl. Κερασυμβία. Gloss. Latinogr. Est autem Κερασύω, Reficere, & Κερασυμβία Solum calcei. Male al. Supalta. SUPPINGUIS, V. SUBPINGUIS. SUPPLANTO, [ὑποσπείζω, Gl. L. G. & G. L. ὑποσπείζω, L. G.] āre. a Planta pedis fit: & significat Supposito pede aliquem in terram dejicere. Cic. 3. Off. 42. Qui stadium, inquit, currit, eniti & contendere debet, quam maxime possit, ut vincat: supplantare eum, quicum certat, aut manu depellere, nullo modo debet. Supplantare, ait Non. 1. 157. dictum est quasi Pedem supponere. Lucil. lib. 29. Supplantare ajunt, Græci ὑποσπείζω dicunt. Supplantare verba, per translationem, pro Suppressere & veluti strangulata voce efferre, quo saviiora videantur. Perf. 1. Sat. 35. — tenero supplantant verba palato. Supplantare uvas. Plin. lib. 27. cap. 22. In pampinatione non hos detrahare pampinos, qui cum uva sunt. Id enim uvæ supplantat, præterquam in novella vinea. Supplantare, a Planto, are, Subtus plantare. Columel. de Arborib. cap. 7. Sin autem ipsam vitem sternere voles, juxta radicem ita, ne ipsam lædas, curiose fodito, & vitem ita supplantato, ne radicem abrumpas. Plin. lib. 17. cap. 23. Unum etiamnum genus est, medium inter hoc & propaginem, totas supplantandi in terram vites. SUPPLAUDO, si, sum, [ὑποκροῖω] ēre. significat Latenter plaudere. Tertull. de Idolol. cap. 12. SUPPLEO, ēvi, ētum, [ὑποπλήρω, ἐκπλήρω] ēre. In deficientis locum aliud ponere. Virg. 3. Æn. 471. Remigium supplet, socios simul instruit armis. Sueton. de Clar. Gramm. 12. Librum autem, quem Sulla novissimum de rebus suis imperfectum reliquerat, ipse supplevit. Ponite ante oculos M. Antonium Consularem: sperantem Consulatum Lucium adjungite, supplete ceteros, &c. Cic. 12. Philip. 14. Supplere, Æquare. Virg. 7. Ecl. 36. Si fetura gregem suppleverit, aureus esto. Ubi Serv. Si tot agnos habuero, quot oves: hoc enim est gregem per feturam suppleti. Legiones, vel Exercitum supplere. Liv. 29. 24. In locum eorum subjecit, quos secum ex Italia adduxerat: supplevitque ita eas legiones, ut singulæ fena millia & ducenos pedites, trecentos haberent equites. Hic declarat Liv. quid Supplere significet. Cic. 8. Philipp. 27. Cum sex legionibus, inquit, hisque suppletis, ex D. Bruti exercitu, non modo ex delectu suo. Liv. 26. pr. Si supplemento opus esset, suppletet de legionibus, quibus P. Cornelius Proprætor in Sicilia præesset. Remigio naves supplere. Liv. 26. 39. Remis Zephyros supplere. i. e. Remigio adjuvare ventos in promovenda nave. Stat. 2. Achill. 20. Bibliothecam supplere. Cic. 3. Q. frat. 4. De bibliotheca tua Græca supplenda, libris commutandis, Latinis comparandis, valde velim ista confici, præsertim cum ad meum quoque usum spectent. Usum provinciæ supplere. Cic. 6. Verr. 9. Non enim te instruere domum tuam voluerunt in provincia, sed illum usum provinciæ supplere. Supplere, Subjungere, addere. Cic. pro Flacc. 40. Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur. Non sinunt: supplet enim ille nescio quis & privatum dicit se dedisse. Ut referendis præteritis verbis id scriptum, quandocunque defendimus, suppletur. Cic. 2. de Orat. 110. Supplere verbum est, quo Grammatici usi sunt, (recentiores saltem) significare volentes quod alii Subaudiendi verbo dicunt. Nam quum admonere volunt, aliquod vocabulum a nobis debere extrinsecus afferri, ut suppletur defectus orationis. Sic Commentator anonymus Horatii, ut pag. 592. bis. Vide in Chartario Baltardio 79. H. St. Supplere, Implere. Cato R. R. cap. 88. Ibi fiscellam cum sale populari suspendito & quassato, suppletque identidem. Idem cap. 66. Facite ut aurum quotidie suppleas. Vulnura supplevit lacrimis Ovid. 4. Met. 140. SUPPLEMENTUM, i. n. [ἀναπλήρωμα, Gl. L. G.] Quod suppletur. Cic. 3. Fam. 3. Censebant enim omnes fere ut in Italia supplementum meis & Bibuli legionibus scriberetur. Cæf. 7. Bell. Gall. 7. Supplemento veteres legiones explevit & novas scripsit. Liv. 1. 30. SUPPLRX, V. SUPPLICO. SUPPLICO, āvi, ātum, [ὑπεκρίω, Gl. G. L. ὑπεκρίω, L. G.] āre. Hu militet, & cum reverentia precari. Plaut. Curc. 4. 2. 41. Volo hic in fa no supplicare. Cic. in Parad. 5. 3. pr. Noctu venire domum ad eum precari, denique supplicare.

Implorare & supplicare. Cic. 1. de Orat. 230.
 Supplicare alicui. Auctor de viris illustr. 49. Ter. And. 2. 1. 12.
 Ipsum hunc orabo, huic supplicabo.
 Quum amici ac propinqui supplicent vobis, dubitabit, &c. Cic. pro Font. 25.
 Posternare se, & fracto animo supplicare alicui. Cic. pro Planc. 50.
 Supplicare alicui pro. Cic. pro Font. 31. Praesertim quum tot res sint, quæ vestris animis pro hujus innocentis salute supplicent, &c.
 Libentissime pro aliquo supplicare. Cic. 6. Fam. 14.
 Supplicare deo ture & vino. Plaut. Aul. prol. 24.
 Supplicare publice. Sueton. in Claud. cap. 1. de Druso Claudii patre, Exercitus honorarium ei tumulum excitavit, circa quem deinceps, stato die quotannis, miles decurreret, Galliarumque civitates publice supplicarent.
 Supplicare, sine adjecto, pro Adorare. Sueton. in August. cap. 93. Cajum nepotem, quod Judæam pratervehens, apud Hierosolymam non supplicasset, collaudavit.
 Supplicari, Impersonale. Plin. lib. 13. cap. 1. Iliacis temporibus non supplicabatur ture. Cic. 2. de Lege Agrar. 18. In eo tamen, propter amplitudinem sacerdotii, voluerint populo supplicari.
 Supplicassis, pro Supplicaveris, legitur apud Plaut. in Asin. 2. 4. 61. Hercle istum dii omnes perduint, verbo cave supplicassis.
SUPPLICANS, antis. Partic. [*ικεταλων*] Ter. Eun. 4. 7. 41.
 Quid nunc agimus? G. N. quin redimus: jam hæc tibi aderit supplicans
 Ultro.

SUPPLICATIO, ònis. f. [*λιτανία, σφαινοφορία*, Gl. L. G.] Cic. 3. in Catil. 15. Atque etiam supplicatio diis immortalibus, pro singulari eorum merito, meo nomine decreta est, Quirites. [Eadem Gratulatio dicta est ad omnia Deorum pulvinaria. Erat autem Gratiarum actio solennis, quam diis senatus Romanus, ob partam insignem victoriam, in honorem ducis, ab exercitu Imperatoris appellatione cohonestati, decernebat, olim in unum aut alterum insuper, novissimis temporibus reip. in plures dies. Quibus diebus, indicto iustitio, universus populus cum matribus & liberis ad aperta omnia deorum templa diis ture & victimis votivis supplicatum ibat. Græci scriptores etiam *θυσια επί νίκης & νικητήρια* vocant. Confundi non debet cum Obsecrationibus publicis ad omnia Deorum templa, quas infantibus magnis periculis senatus decernebat.
 Perlata supplicatio. V. **PERLATUS**.
 Prærogativa triumphii supplicatio. Cic. 15. Fam. 5.
 Decernere supplicationem. Cæf. 2. Bell. Gall. 35.
 Decreta est supplicatio ad omnia pulvinaria. Cic. 3. in Catil. 13.
 Indicere supplicationem. Cæf. 4. Bell. Gall. 38.
 Merere supplicationes. Quintil. lib. 2. cap. 16.
SUPPLICATOR, òris. m. August. de Civ. Dei, 5. 27. Supplicatores dæmonum.

SUPPLICAMENTUM, i. n. Apulejus lib. 11. p. 267. Elmenhorstii. Quantoque sumptu debere procurare supplicamentis, ipsumque mithram illum suum sacerdotem decernit. Nomine supplicamentorum, inquit Beoraldus, non tam supplicationes & carimonias intelligere videtur, quam apparatus necessarium ad carimonias, & religionem auspicandam.
 Supplicamenta diis præstare. Arnob. lib. 7.
SUPPLEX, icis. o. g. Adj. [*ικίπης*, Gl. L. G. & G. L.] Qui flexis genibus, vel alioqui submisit orat. Cic. 3. Tusc. 79. Cum se Alcibiades afflicteret, lacrimansque Socrati supplex esset, ut sibi, &c. Plaut. Bacch. 4. 9. 101.
 Ut qui deliquit, supplex est ultro omnibus. Idem Cist. 1. 1. 34.
 Suique omnium rerum nos indigere,
 Ut tibi simus supplices. Subaudi Volunt.

Veniam supplex poposci. Liv. 7. 40. Deos, inquit, immortales, milites, vestros publicos, meosque ab urbe proficiscens ita adoravi, veniamque supplex poposci, ut mihi de vobis concordiae partæ gloriam, non victoriam darent. [*ίππος*, Victoriae.
 Abjicere se supplicem. V. **ABJICIO**.
 Nunquam putavi fore ut supplex ad te venirem. Cic. 16. Att. 16.
 Oro atque obsecro vos, quibus sigillatim sæpe supplex ad pedes jacui. Cic. Anteq. iret in exsil. 26.
 Rogabo supplex. Stat. 1. Achil. 50.
 Vobis supplex manus tendit patria communis. Cic. 4. in Catil. 12.
 Proferri se pro aliquo supplicem. Cic. in Pison. 20.
 Captare misericordiam, & abjicere supplicem. Cic. 2. Philipp. 86.
 Abstergere & excludere aliquem supplicem. Cic. Anteq. iret in exsil. 26.
 Lacrimæ supplices. Propert. lib. 1. 16. 4.
 Libelli supplices, quos *Requestas* Galli vocant. Mattial. lib. 8. 31.
 Sed jam supplicibus dominum lassare libellis
 Define, & in patriam ferus ab Urbe redi.

Manu supplice prætendens velamenta. Ovid. 11. Met. 279.
 Querelæ supplices. Tibul. lib. 1. 4. 72.
 Turba supplex. Ovid. 1. Met. 91.
 Verbis supplicibus orare, h. e. Humilibus. Cic. 12. Att. 31.
 Verbis supplicibus placare aliquem. Ovid. 4. Fast. 155.
 Vota supplicia. Virg. 8. Æn. 61.
 Vox supplex. Liv. 30. 12. Si captivæ apud dominum vitæ necisque suæ vocem supplicem mittere licet.
 Voce supplice rogare. Ovid. 2. Met. 396.
 Voce supplex. Tacit. 1. Ann. 57.
 Nos, jacentes ad pedes, supplicum voce prohibebis? Cic. pro Ligar. 13.
 Supplex ejus dicitur, vel dei, vel hominis, cui supplicat. Nepos 4. 4. extr.
 Vester supplex. Cic. pro Muren. 86. Vester est supplex, judices: vestram fidem obtestatur, misericordiam implorat.
SUPPLICITER, Adv. [*ικεταλως*] Humiliter. Supplicem enim esse & genibus flexis orare, magnum Submissionis signum est. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 27. Qui quum eum in itinere convenissent, seque ad pedes projecissent, suppliciterque locuti, flentes pacem petissent, &c. Ovid. 1. de Pont. 10. 44.
 Suppliciter vestros quisque rogare deos.
 Homo ita natus ut blandiri suppliciter possit. Cic. 1. de Orat. 90.
 Suppliciter ac demisse agere gratias. Cic. ad Brut. 16.
 Loqui suppliciter. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 19. conf. supra.
 Mittere litteras suppliciter. Cic. 5. Verr. 47. Quas litteras cum ad omnes civitates, prope suppliciter, misisset Metellus, tamen, &c.

Orare suppliciter. Liv. 4. 41.
 Petere suppliciter. Idem 3.
 Postulare minaciter magis, quam suppliciter. Liv. 2. 23.
 Respondere suppliciter & demisse. Cic. pro Flacc. 21.
 Venerans aram suppliciter. Virg. 12. Æn. 220.
SUPPLICIUM, i. n. [*ιερὸν*] Festus, Supplicia veteres quædam sacrificia a supplicando vocabant. V. ibi Scalig. & Dacer.
 Supplicium, [*ικεσία*, Gl. L. G. *ικετηρία*, G. L.] Supplicatio. Sallust. in Catil. 52. Non votis, neque supplicis muliebribus deorum auxilia parantur: sed vigilando, agendo, bene consulendo prospera omnia cedunt. Liv. 22. 57. Quibus precibus supplicisque deos possint placare. Sic legit Grævius; nonnulli autem Supplicationibus.
 Supplicia, Supplicationes. Sallust. in Jugurth. 55. Itaque Senatus ob ea feliciter acta, Diis immortalibus supplicia decernere, &c. Tacit. 3. Ann. 64. Sed tum supplicia diis, ludique magni ab Senatu decernuntur.
 Supplicium, [*εὐλαστis*, Gl. L. G. & G. L.] Pœna, quæ pro delicto commisso sumitur. Cic. in Pison. 43. Supplicium autem est pœna peccati.
 Acre satis supplicium. Cic. pro Rosc. Am. 37.
 Dira supplicia. Virg. 6. Æn. 499.
 Exquisita. Cic. 3. Off. 100.
 Miserabile vitæ supplicium. Stat. 1. Theb. 54.
 Sæva supplicia. Stat. 12. Theb. 460.
 Supplicii gratia, & Supplicii causa facere quid. i. e. Ad alterum puniendum. Cic. pro Rosc. Am. 43. & seq.
 Addicere supplicio. Cic. Anteq. iret in exsil. 17.
 Adhibere supplicium. V. **ADHIBEO**.
 Afficere supplicio. Cic. in Pison. 43. Nullum est supplicium putandum, quo affici casu aliquo etiam boni viri, fortesque possunt.
 Coercere aliquem supplicis. V. **COERCEO**.
 Coercere delicta supplicis. Hor. 1. Serm. 3. 79.
 Constituere supplicium alicui maleficio. Cic. pro Rosc. Amer. 70.
 Constituere supplicium in aliquem. Cic. 7. Verr. 50. Includuntur in carcerem condemnati, supplicium constituitur in illos.
 Constringere scelus ac fraudem nocentis supplicio. Cic. 1. de Orat. 202.
 Constringere supplicio. V. **CONSTRINGO**.
 Continere se a supplicio. V. **CONTINEO**.
 Dedere aliquem ad supplicium. V. **DEDO**.
 Deposcere supplicia. Stat. 12. Theb. 460.
 Deprimere ad supplicium. Cic. Anteq. iret in exsil. 14. Quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem, inimicorum invidia indignissime oppressum, deprimit ad supplicium. [i. e. Usque ad f.
 Dare supplicium, Puniri. Catull. ad Gellium, 113. 8.
 Dare alicui supplicium. Ter. Eun. 1. 1. 24.
 — & te ultro accusabis: & ei dabis

Ultro supplicium.
 Dare aliquem ad supplicium. Nepos 4. 5. 5.
 Domant impios sæva supplicia. Sen. Herc. fur. 749.
 Exorcere supplicium. Stat. 3. Theb. 5.
 Expendere supplicia veterum malorum. Virg. 6. Æn. 640.
 Exposcere supplicium. Catull. Argon. 62. 203.
 Exsequi supplicia. Sen. Theb. 1.
 Ferre supplicium. Cic. 8. Att. 15.
 Haurire supplicia, Solvere pœnas. Virg. 4. Æn. 383.
 Inferre supplicia urbibus hostium. V. **INFERO**.
 Inhibere supplicia alicui. V. **INHIBEO**.
 Interfectus omni supplicio. V. **INTERFICIO**.
 Irrogare supplicium. Acon. Pedianus. V. **IRROGO**.
 Luere supplicia. Justin. 2. 5. 6.
 Mactare summo supplicio. V. **MACTO**.
 Merere supplicium. Ovid. 5. Met. 666.
 Mergere ultimis supplicis. V. **MERGO**.
 Necare aliquem vinculis & verberibus atque omni supplicio excruciatum. Cic. pro Lege Manil. 11.
 Pati supplicium. V. **PATIO**.
 Pendere supplicia. V. **PENDO**.
 Perferre supplicia. V. **PERFERO**.
 Perire supplicio. Cic. de Nat. Deor. 81. Summo cruciatu supplicioque Q. Varius, homo importunissimus, perit.
 Rapi ad supplicium ob facinus. Cic. 2. de Orat. 238.
 Reciditur culpa supplicio. Hor. 2. Carm. 24. 34.
 Remittere & condonare alicui supplicium. V. **CONDONO**.
 Solvere supplicium alicui. Cic. 13. Philipp. 21.
 Subire supplicium. Cic. ad Brut. p. 12. Nihil affertur, quo minus summa supplicia, si (quod Juppiter omen avertat) pater puerorum vice-rit, subeunda nobis sint.
 Sumere supplicium. Plaut. Merc. 5. 4. 31.
 Sumere supplicium de aliquo. Cic. 2. de Invent. 14.
 Sumere supplicium a servo. Ulp. in l. Magistratus. D. de Jurisd.
 Trahi ad supplicium. Cic. Anteq. iret in exsil. 18. Servi, qui ad supplicium, cæsi verberibus, trahuntur.
 Uti supplicio in aliquem. Cic. 5. Fam. 10. Meam animadversionem & supplicium, quo usurus eram in eum, quem cepissem, remitto tibi & condono.
 Omni eos publica privataque pecunia multatos, supplicio alio nullo affecti. Xyl. ita vertit hunc Dionis locum lib. 47. pag. 231. Παρὶς ἄλλο μὲν σφαι εἰδὼν δεινὸν ἐργάσατο, τὰ δὲ διὰ χρεώματα, πάντα ἰθὺς ἐπὶ τὰ δημόσια, πάντα ἀφίλετο. Ubi supplicii nulla fit mentio, & minime videtur Multa posse Supplicium vocari: H. St. Nec vocavit Xyl. Multam supplicium, verum pro Pœna posuit, non plane verum consuetudine.
SUPPLEDO, si, sum, [*σπικροῦμαι*] ère. Terram subtus percutere, quod pedibus plerumque fieri solebat in contemptu. Cic. 1. de Orat. 230. Pedem nemo in illo iudicio supplet, credo, ne Stoicis renuntiaretur.
SUPPLESIO, ònis. f. [*σπικροῦμα*] Cic. 3. de Orat. 44. Suppletio pedis in contentionibus aut incipiendis, aut finiendis.
 Rara suppletio. Auctor ad Heren. lib. 3. 27.
SUPPĒNITET, uit, [*σπικροῦμαι*] ère. Aliquantum pœnitere. Cic. 7. Att. 14. Spero etiam in præsentia pacem nos habere: nam & illum furoris, & hunc nostrum copiarum suppœnitet.
SUPPĒNO, òsui, situm, [*σπικροῦμαι*, Gl. G. L.] èra. Subjicere. Colum.

mel. lib. 12. cap. 47. Postero die cribratur, & novo fisco inclusa, prelo supponitur, vehementerque premitur, ut exfudet, quantumcunque habet amurcæ. Plaut. Truc. 2. 5. 9. Alienos dolores mihi supposui.

Supponere sub. Plaut. Pœn. 5. 2. 65. Sub crâim ut jubeas sese supponi.

Ova supponere galli sis. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Quin etiam anatum ova gallinis sæpe supponimus, e quibus pulli orti primo aluntur ab iis, ut a matribus, a quibus exclusi fetique sunt.

Tauri supponunt colla jugis. Ovid. 3. Amor. 10. 13. Colla supponere oneri. Ovid. Rem. Amor. 171.

Falcem supponere ariflis. Virg. 1. Georg. 348. i. e. Demetere fegetem, &c. Pectora supponere fluminibus. Ovid. 13. Met. 953.

Humo supponere aliquem, Sepelire. Ovid. 3. Amor. 9. 48. Tumulo supponere aliquem, Sepelire. Ovid. 3. Trist. 3. 68.

Supponere, varie transfertur. Pro Subjicere. Cic. 1. de Invent. 8. Nam ei tres partes, quas ante diximus supponemus, judicialem, deliberativam, demonstrativam.

Arbitrio alicujus supponere aliquid. Ovid. 17. Epist. 120. Exemplum supponere epistolæ. Cic. 2. de Invent. 12. Atque uniuscujusque constitutionis exemplum supponere non gravavimus.

Manum supponere lucro. Sen. Nat. Quæst. 4. Rationem subjicere & supponere. Cic. 2. de Invent. 63.

Substitueret & supponere aliquem. Cic. 7. Verr. 17. Se supponere reum criminibus pro aliquo. Cic. pro Dejot. 42. Hieras quidem causam omnem suscipit, & criminibus illis pro rege se supponit reum.

Vicarium quid supponere. Cic. pro Rosc. Amer. 111. Credo propterea, quod quibus in rebus ipsi interesse non possumus, in his operæ nostræ vicaria fides amicorum supponitur.

Alium in suppositi locum supponere. Cic. 7. Verr. 74. Supponere cultros, quod ὑποθηῖναι dixit Halicarnassæus, est Sub collo & jugulo victimæ ponere, quod est jugulare: sed jugulare in facris ne dicerent cavebant, cum ominis mali verbum sit. & sacra esset vitiatum inauspicata voce. Ceterum hostias solebant veteres primum securibus cædere aut clavibus, deinde profratas suppositis cultris jugulare, idque a ministris & popis, aut victimariis fiebat. V. Dionysium Halicarnassæum. Virg. 6. Æn. 248.

Supponunt alii cultros, tepidumque cruorem Excipiunt pateris. Annotavit Turnebus. Supponere, Adulterinum loco veri subjicere. Quod & Subjicere dicitur, & Subdere. Ter. Eun. 5. 3. 3. Quidnam, qui referam illi facilego gratiam, Qui hunc supposuit nobis?

Testamentum supponere, Falsum testamentum supposita persona obfignare, auctore Cicerone pro Cluent. 125. Qui supposita persona falsum testamentum obfignare curavit. Idem in Parad. 6. Si socios spoliis, ærarium expilas, si testamenta amicorum expectas, aut ne expectas quidem, at ipse supponis.

Falsum testamentum supponere. Cic. 1. de Legib. 43. Jus esset latrocinari, jus adulterare, jus testamenta falsa supponere, si hæc suffragiis, aut scitis multitudinis probarentur.

SUPPOSITUS, & SUPPOSITUS, a, um. Partic. [ὑποθετός, Gl. L. G. ὑποκείμενος, G. L.] Pro alio fraudulenter positus. Cic. 7. Verr. 66. Et ut quivis facile perspiceret, id ab isto actum esse, ut ille suppositus facile & libenter se illum, qui non erat, esse simularet.

Suppositus in ejus locum. Cic. 7. Verr. 74. Supposita furto Pasiphae. Virg. 6. Æn. 24. Persona supposita. Paulus in l. Si is qui. D. de acquir. her. Si is, qui bonis paternis se abstulit, per suppositam personam emptoris, bona patris mercatus probetur, &c.

Saxa supposita cælo, i. e. Tantæ altitudinis, ut supposita cælo, cælumque sustentare videantur. Sil. lib. 3. 90. Intelligit Alpes. Suppositum Deo. Nafu. Nil ita sublime est, supraque pericula tendit, Non fit ut inferius, suppositumque Deo. H. St. Ovid. Trist. 4. 8. 47.

SUPPOSITURUS, a, um. Partic. [ὑποθετῶν] Ovid. 5. Fast. 180. Cervicemque polo suppositurus Atlas.

SUPPOSITIO, ðnis. f. [ὑποθήκη, Gl. L. G. ὑποθήκη, G. L.] Columel. lib. 8. cap. 5. Semper autem, quum supponuntur ova, considerari debet, ut luna crescente, a decima usque ad quintam decimam, id fiat: nam & ipsa suppositio per hos fere commodissima. Plaut. Capt. extr. in grege 3. Nec pueri suppositio, nec argenti circumductio.

SUPPOSTOR, ðris. ni. [ὑποδορῶς] Qui supponit. Vet Inscriptio apud Salmast. in Solin. p. 196. SIGNAT. SVPOSTORES. MALLIATORES. MONETAE.

SUPPOSTRIX, icis. f. ut Puerum suppostrix, Quæ alienos pueros aliis, tanquam suos, nutriendos clam præbet. Plaut. Truc. 4. 2. 50. Venefica, suppostrix puerum.

SUPPOSITORIUM, i. n. [ὑποθήκη, ὑποθήκη, Gl. G. L.] Scabellum. SUPPOSITITIUS, a, um. Adj. [ὑποθητικῶς, Gl. G. L.] Quod suppositum est, & alterius loco, vel pro vero & nativo positum. Varro 2. de R. R. cap. 8. Matri supposititiæ quoque inferviunt, quo equa ad ministerium lætis cibum pullo præbere possit.

Supposititiis [ὑποθητικῶς] qui & Secundarius, vel tertiarius. Martial. lib. 5. 24. Hermes supposititiis sibi ipsi. h. e. Qui ex omnibus gladiatoribus solus sibi ipsi succedit, quum alii fessis soleant succedere. [i. e. Qui nunquam fessus discedit, sed solus pugnae sufficit: neque proinde ὑποθητικῶς, seu supposititium postulat.

SUPPORTO, [ὑποθῶ] Ære. ex Sub & Porto compositum. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Aut rem frumentariam, ut fatis commode supportari posset, timere dicebant. Cic. 12. Fam. 13. Nisi quid navibus Laodicenorum supportarit, cito fame pereat necesse est.

Omnia hinc in castra supportabantur. Liv. 41. 1. Al. 5. Corn. Nepos in Attici vita p. 54. Atque ex Epiro his omnia Samothraciam supportari jussit. H. St. Extant cap. 11. ubi vim Auxilii exprimit particula compositionis, ut in Sublevo, submitto, subvenio, Succurro, &c.

SUPPOSITIO, SUPPOSITUS, SUPPOSTOR, &c. V. SUPPONO. SUPPRIMO, essi, eslum, [ὑποκρίνω, ἀποκρίνω] Ære. a Sub & Premo. Oculere, abscondere.

Abscondere atque suppressere. Plin. lib. 25. cap. 1. Famam rei suppressere. Liv. 5. 1. & 44. 95. Naufragium suppressere. l. 3. Ejusdem. §. 4. Item is cujus. D. ad leg. Corn. de sicariis.

Nummos, vel pecuniam suppressere. Celare, occultare, dissimulare se habere, vel dolo malo retinere. Cic. pro Cluent. 68. Sexcentis millibus nummum se judicium corrupturum esse dixerat, quæ quum acciperet a pupillo, suppressit, judicio facta, &c. Sic paulo post, 71. Capit hoc consilium, ut pecuniam quibusdam judicibus levissimis pollicetur, deinde eam postea suppressat. [i. e. Clam retineat, intervertatque.

Senatusconsulta suppressere. Liv. 3. 55. extr. Testamentum suppressere. Paulus lib. 4. Sentent. tit. 7. V. not. ad l. 2. D. ad leg. Corn. de fals. Isidorus lib. 5. Etymol. cap. 24.

Suppressere, Reprimere, Sistere, Sustinere, ut Ægrotudinem suppressere. Cic. 3. Tusc. 75. Hæc igitur officia sunt consolantium, tollere ægrotudinem funditus, aut sedare, aut detrahere quamplurimum, aut suppressere, nec pati manare longius, aut ad aliam traducere. Al. Ad alia.

Animus suppressitur cibis, pro Opprimitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Fleum suppressere. Propert. lib. 4. 1. 113. Frena suppressere vindictæ. Ovid. 2. de Pont. 8. 24. al. Lora. Habenas suppressere cursus, Sistere cursum. Ovid. 6. Met. 709. Impetum suppressere. Liv. 7. 24. pr. Stetitque, suppresso impetu, Romanus. Iram suppressere. Ovid. 1. de Pont. 8. 69.

Iter suppressere, Retrahere se ab itinere. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 66. Lacrimas suppressere. Ovid. ad Liv. 427. Propert. lib. 3. 10. 8. Querelas suppressere, Sistere. Ovid. 4. Fast. 83. Vocem suppressere. Ovid. 1. Met. 715. V. ΠΡΕΜΟ.

SUPPRESSUS, a, um. [ἀποκρυφθῆναι] Partic. ut, Suppressa navis, Submersa vi. Justinus lib. 2. 9. Victi Persæ in naves confugerunt, ex quibus multæ suppressæ, multæ captæ. Pectora suppressa vitiis, Mentis calcata & oppressa ab amore. Ovid. Rem. Amor. 73. Heinfl. legit Dominis oppressa.

Dolor suppressus alta mente, Celatus. Lucan. lib. 6. 228. Naufragus suppressus. l. 3. D. de incend. ruin. naufr. Tabulæ suppressæ. l. 10. D. Quemad. testam. aperiant. Sueton. in Calig. cap. 16.

Fontibus suppressis aret amnis. Ovid. 15. Met. 280. Fuga suppressa, Retenta, repressa. Ovid. 11. Met. 777. Lingua suppressa palato. Ovid. 3. Trist. 3. 21. Heinfl. legit, Suppresso lingua palato; Burm. vero, Sub fessio lingua palato. [An Sub presso? Pars vocis suppressa in medio sono. Ovid. 5. Met. 193.

Voce suppressa dicere, Idem quod submissa. Cic. pro Sull. 30. Qui cum suppressa voce de scelere P. Lentuli, de audacia conjuratorum omnium dixisset, tantummodo ut vos, qui ea probatis, exaudire possitis. Suppressior oratione. Cic. in Orat. 85. Erit enim, ut voce, sic etiam oratione suppressior. De humili oratore loquitur.

Mentum suppressum, Contractum, nec oblongum, sed breve potius. Varro 2. de R. R. cap. 9. SUPPRESSOR, Adv. Compar. apud Gell. 12. 11. Suppressus pudentiusque peccabitur. al. Repressus.

SUPPRESSOR, ðris. m. Occultator. l. 6. §. 1. de servo sollicit. Hunc suppressorem non jure quis dixerit. SUPPRESSIO, ðnis. f. [ἀποκρύψις] Cic. pro Cluent. 68. Statuit ad eadem sibi prædas ac suppressiones judiciales revertendum. V. JUDICO.

Suppressiones nocturnæ, dicuntur quoties per somnum spiritus suppressitur, aut etiam ipsa vox, ut incerta indifcretaque edatur, quemadmodum in eo morbi genere accidere solet, qui Latinis Incubus, Græcis Ephialtes dicitur. Plin. lib. 27. cap. 10. Grana nigra auxiliantur & suppressionibus nocturnis in vino pota, quo dictum est numero. De Pæonia loquitur: de qua etiam verba faciens lib. 25. cap. 4. Hæc, inquit, medetur & Faunorum in quiete ludibriis. Sunt igitur Faunorum in quiete ludibria, quæ & suppressiones nocturnæ. Picardi vocant ἡ καίτημαρε. [V. EPHIALTES. & Etymol. M. in ea voce.

SUPPRËMO, prompti, promptum, Ære. Subtus extrahere: & proprie de vino dicitur. Plaut. Mil. 3. 2. 12. Eho tu scelereste, qui illi suppressis, eho tu. al. Suppremus es, eho.

SUPPRËMUS, i. m. Promus secundarius. Plaut. Mil. 3. 2. 24. Bono cella suppresso credita. conf. dict. superior. SUPSITÆ, f. pl. θυμιάται, Gloss. Latinogræc. Sed error videtur, quum Græca vox Suffita denotet.

SUPPRËDET, uit, [ὑποκρίνομαι] Ære. Aliquantulum pudere. Cic. 15. Fam. 16. Puto te jam suppressere, quum hæc tertia jam epistola ante te oppressit, quam tu schedam, aut litteram. Suppudet me illius rei. Cic. 9. Fam. 1. Scito enim me, posteaquam in urbem venerim, rediisse cum veteribus amicis, id est cum libris nostris in gratiam. Etsi non idcirco eorum usum dimiseram, quod iis succenserem, sed quod eorum me suppudebat.

SUPPRËVO, [φλεγμῶνα, Gl. L. G. & G. L. ὑπελον γίνωμαι, L. G.] Ære est Pus fieri, nempe dum subtus pus includitur, & apostemata per corpus gignit. Columel. lib. 6. cap. 12. Hic idem sanguis, nisi emissus fuerit, saniem creabit: qui si suppuraverit, tarde percurabitur. Plin. lib. 25. cap. 11. Ossa fracta e capite extrahit, aut si quid in corpore suppurat, vel si calcata sunt ossa.

SUPPURATUS, a, um. Partic. ut, Suppurata tristitia. Senec. Epist. 81. Horum, qui felices vocantur, aut ficta hilaritas est, aut gravis & suppurata tristitia. [An Supputata? SUPPURATUM, i. n. [ὑποθήκη] Apostema. Plin. lib. 20. cap. 4. Strumisque vel suppuratis alligat. Et sæpe alias.

SUPPURATIO, ðnis. f. [φλεγμῶν, Gl. G. L.] Apostema. Columel. lib. 6. cap. 11. Plin. lib. 20. cap. 3. Caro ejus interior sine semine, clavis pedum & suppurationibus, quæ Græci vocant apostemata. Incisa vel rupta suppuratio. Cels. lib. 7. cap. 2. ad finem. Cetera eadem incisa suppurazione, facienda sunt, quæ ubi per medicamenta rupta est, facienda esse proposui.

SUPPURATORIUS, a, um. Adj. [πυωσιδής] Plin. lib. 28. cap. 4. Effaciora ad eadem strigmenta a balineis, & ideo miscentur suppuratori medicamentis. i. e. Quæ suppurare faciunt. SUPPËTO, [ὑποκρίνω] Ære. Subtus putare, vel leviter & aliquantulum putari.

putare, hoc est refecare. Plin. lib. 27. cap. 10. Præterea femina ipsa fruticantia supputare, ac falcem pati consuefcere.

Supputare, [λογίζεσθαι] pro Computare, & numeros facere. ut, Supputare rationem, apud Plautum in Aulul. Nunc tamen Plauti locus in Aulul. 3. 5. 53. sic legitur,

Itur: putatur ratio cum argentario. Et p. p.
Ubi disputata est ratio cum argentario,
Etiam plus ipfus ultro debet argentario. Ovid. 2. de Pont. 3. 18.
At reditus jam quisque suos, & sibi quid sit
Utile, sollicitis supputat articular. al. Computat.

SUPPUTATUS, a, um. Partic. Pallad.

SUPPUTATIO, ōnis. f. [ὑποψήφισις Gl. G. L.] Calculatio. Vitruv. 3. 1. Cum ad supputationem crescat.

SUPPUTARIUS, a, um. Tertull. Apol. cap. 19. Supputarii digitorum gesticulii. [An Supputatorii?

SUPPUTATOR, ōnis. m. [ὑποψήφιστης, Gl. G. L.] Firmicus lib. 5. cap. 8. Boni erunt supputatores, arithmetici, geometræ. Paulo post, Sortilegi, magici, supputatores. Rursus cap. 11. Divites quoque ac locupletes, supputatores, arithmeticos. Item lib. 6. cap. 26. Reddunt etiam acutissimos supputatores, & hac potissimum ex causa, regum ac principum scribas. Et cap. 28. Hos enim sapientes scribas, supputatores, ac principum faciunt negotia pertractantes.

SUPRA, SUPRADICTUS, SUPRAPOSITUS, SUPRASCRIPTUS, V. SUPER.

SUPREMIUS, V. SUPERUS ibidem.

SUPTRR, V. SUBTRR.

SUPUM, vel SUPPUM, antiqui dicebant, quem nunc Supinum dicimus, ex Græco videlicet, pro aspiratione, ponentes s litteram. ut quum idem ὕλας dicunt, & nos Silvas: item ἕξ, Sex; ἑπτὰ, Septem. Hujus vocabuli meminit & Lucilius,

Si vero das quod rogat, & si suggeri suppus. Festus. V. Voff. Etymol. & Jos. Scalig. not. [conf. tamen quæ supra in SUPINUS.

S U R

SURRA, æ. f. [ὑποσπονδία, κνήμη, Gl. L. G. & G. L.] Posterior pars cruris, vel tibiz carnosa, quæ tantum homini inesse dicitur: reliqua enim omnia animalia habent crura sine furis. Plaut. Pseud. 4. 7. 80.

Suram ubi aspicias, scias eum posse gerere crassas compedes. Cic. 4. Tusc. 47. — sura ac pulmonibus sisto. Ex Lucilio. [Vitiose in Gloss. prior. Supræ, pro Suræ excusum.

Tumentes suræ. Hor. Epod. 8. 10.

Teretes suræ. Hor. 2. Carm. 4. 21. Lactantius de Opific. Dei, cap. 13. Crura, non æquali modo ducta, ne indecens habitudo deformaret pedes, sed teretibus furis clementer exstantibus, sensimque tenuatis, & firmata sunt & ornata.

Sura, pro Toto crure aliquando accipitur. Virg. 1. Æn. 341. Purpureoque alte furas vincire cothurno.

Evincta furas cothurno. Virg. 7. Ecl. 32.

Decoratam lumine suram erigit. Cic. in Arat. 334.

Suræ, pro Ocreis, quibus induuntur suræ. Juven. 16. Sat. 14. Calceus, & grandes magna ad sublellia suræ.

SURÆ, Populi sunt in India, quos commemorat Plin. lib. 6. cap. 20.

SURCELLUS, SURCULA, SURCULACEUS, SURCULARIS, SURCULARIUS, SURCULO, SURCULOSE, SURCULOSUS, SURCULUS. V. SURUS.

SURDAONES, sunt Populi in Hispania. Plin. lib. 3. cap. 3. Iberdenses, Surdaonum gentis, juxta quos Sicoris.

SURDUS, a, um. Adj. [κῆφος Gl. L. G. & G. L.] Qui habet aurium meatus oclusos, ita ut non possit audire. Et tam Passive quam active dicitur. Nam Surdus, & Qui non audit & Qui non auditur dici potest. Ter. And. 3. 1. 5.

Utinam aut hic surdus, aut hæc muta facta sit.

Vocum varietates aut modos noscere non potest surdus. Cic. 2. de Divin. 9. Ad munera surdus, Qui non movetur muneribus. Ovid. 7. Epist. 27.

In realiqua esse surdum. Cic. 5. Tusc. 116. In illis linguis, quas non intelligimus, quæ sunt innumerabiles, furdi profecto sumus.

Surdus, cum Genitivo. Columel. lib. 3. cap. 10. Idque nobis poëta vel furdis veritatis, indulget dicendo. i. e. Qui veritatem non statim admittimus. [An Veritati?

Æquoribus furdi. Ovid. 13. Met. 804. in catilena Polyphemi.

Aures furdæ. Ovid. 3. Amor. 7. 61.

Fluctus furdi. Ovid. 18. Epist. 211.

Fores furdas tundere. Ovid. 1. Amor. 6. 54.

Freto furdi. Mare enim non audit precantes. Ovid. 8. Epist. 9.

Janua tua oranti sit furda. Ovid. 1. Amor. 8. 77.

Judex non surdus. Cic. pro Font. 15. Profecto fati erit, id quod dixi antea, non surdum judicem huic muneri atque officio præesse.

Litora furda. Propert. lib. 4. 12. 6.

Mens furda. Ovid. 9. Met. 653. ad finem fabulæ Byblidis.

Posteritas furda. Curt. lib. 5. 8. 10. Nulla erit tam furda posteritas, nulla tam ingrata fama, quæ non in cælum vos debitis laudibus ferat.

Res furdæ. Plin. lib. 20. in proœm. Odiā amicitizque rerum furdarum, ac sensu carentium.

Surdus etiam rerum sua cuique sunt venena, ac minimis quoque. Plin. lib. 24. cap. 1. h. e. Inter res etiam furdas, &c.

Saxa furda movere blanditiis. Ovid. 3. Amor. 7. 58.

Buccina furda, Quæ non auditur. Juven. 7. Sat. 71.

Discrimen figurarum furdum. Plin. lib. 35. cap. 2. Ærei ponuntur clypei, argenteæ facies, furdo figurarum discrimine, statuarum capita permulantur, vulgaris jam pridem salibus etiam carminum, adeo materias malunt conspici omnes, quam se nosci.

Gratia furda officii. Ovid. 2. de Pont. 6. 32.

Non erit officii gratia furda tui. i. e. Non tacebitur a me gratia officii tui. Favor tuus erga me, intelliget gratitudinem meam. Intellet se laudari a me.

Herbæ furdæ a Plinio dicuntur, Ignobiles, & quarum nomina sæpe non audiuntur, lib. 22. cap. 2.

Ictus furdi, & qui non exaudiuntur. Plin. lib. 19. cap. 1.

Locus furdus; In quo vox facile & clare non vagatur. Vitruv. lib. 5. 3.

Nomen furdum, Ignobile, non clarum. Sil. lib. 8. 248.

Verbere furdo cædit hominem mens conscia sceleris. Juven. 13. Sat. 194. [i. e. Non exaudito. V. VERBERE.

Vota furda, A diis non exaudita. Perf. 6. Sat. 28.

Surdus, ad Visum etiam refertur. Plin. lib. 37. cap. 5. Ad hoc quibusdam intercurrit umbra, surdusque fit colos, qui improbatur etiam dilutor.

Surdum, Cujus odor non sentitur. Perf. 6. Sat. 35. Ossa inodora dabit, seu spirent cinnama surdum. Surdum, pro Surde. h. e. Oleant & fragrent, aut spirent, & odorem emittant qui vix sentiantur.

SURDE, Adv. Afran. apud Charif. 2. Amentes, quibus animi non sunt integri, furde audiunt.

SURDITAS, atis. f. [κῆφοσις] Cic. V. in SURDASTER seq. conf. Celf. 2. 8. & 6. 7.

SURDASTER, tra, trum. Adj. [ὑποκῆφος] significat Diminutionem furditatis: non enim est plane surdus is, qui Surdaster dicitur, sed est, ut ita dicam, Surdulus. Cic. 5. Tusc. 116. In furditate vero quidnam est mali? Erat furdaster M. Crassus. Sed aliud molestius, quod male audiebat, etiam si, ut mihi videbatur, injuria.

SURDIGO, inis. f. Marcell. Epir. cap. 9. Surdiginis molestiam pati.

SURDEO, ère. Eric. Cord. 6. Epigr. 50. Jugibus obtusæ furdent clamoribus aures.

SURDESCO, ère Eugen. Tol. Carm. 5. Surdescunt aures.

SURENA, æ, m. [Συρηνίας] Parthorum imperator. V. in dictione SINNACA.

SURENA, æ. f. Varroni nomen est Conchilii. Vernacula, inquit, ad similitudinem, ut Iurenæ, peccunculi, unguis. Varro de L. L. 4. 12. Plura de hoc nomine vide apud Turneb. Advers. 20. 37.

SURGO, surrexi, surrectum, [ὑρέζομαι, Gl. L. G. & G. L.] ère. neutrum verbum contractum a Surrego, quod est a Surfum [vel Sub] & Rego; proprie significat Erigi. Plaut. Alin. 5. 2. 71. Surge, amator, i domum. Ter. Eun. 4. 5. 3.

Postquam surrexi, neque pes, neque mens satis suum officium facit, Subaudi A discubitu, vel mensa.

Ego potissimum surrexi, qui non sum cum iis, qui sedcant, comparandus. Cic. pro Rosc. Amer. 1.

Surgere cubitu. Cato R. R. cap. 5.

Surgere sella. Sallust. lib. 5. Hist.

Solio aureo surgit Juppiter. Virg. 10. Æn. 116.

Srato surgere. Virg. 3. Æn. 513.

Toro surgere. Ovid. 9. Met. 701.

Surgere a mensa. Plaut. Pseud. 1. 3. 62.

A meretrice. Cic. 3. Verr. 104. Qui auspicato a Chelidone surrexisset.

Surgere de cathedra. Martial. lib. 11. 93.

De cœna surgere. Hor. 2. Serm. 2. 77.

De nocte surgere. Hor. 1. Epist. 2. 32.

Surgere de sella. Cic. 6. Verr. 147. Quum ad Prætozem in jus adissemus, &c. antequam verbum facerem, de sella surrexit & abiit.

De toro surgere. Propert. lib. 2. 26. 24.

Surgere e lecto. Ter. Adel. 4. 1. 4.

Ut triduo hoc perpetuo profum e lectone nequeat surgere.

Surgere ex accusatorum sublellis. Cic. pro Flacc. 21.

E thalamo surgere. Propert. lib. 2. 15. 14.

Surgit homo pigre. Ovid. 2. Met. 771.

Mature surgere. Cic. 4. Verr. 41. Iste postero die mane, cum multo maturius, quam unquam antea surrexisset, judices citari jubet.

Ille multo ante lucem surrexit. Cic. 2. de Invent. 15.

Properantur surgere. Sil. lib. 7. 747.

Ad aliquem surgere. Ovid. 13. Met. 2.

Ad dicendum surgere. Cic. 2. de Orat. 316.

Surgere ad respondendum. Cic. pro Cluent. 51. Hic ego cum ad respondendum surrexi, qua cura, dii immortales! qua sollicitudine animi, quo timore?

In arma surgere. Sil. lib. 7. 591.

In hastam surgere. Stat. 1. Achil. 485.

In somnos surgere. Valer. 5. Argon. 695.

Surgitur in somnos, sequæ ad sua limina flectunt. i. e. Surgunt ut abeant ad dormiendum.

Cervus surgens in cornua. Virg. 10. Æn. 725. i. e. Crescens, cornibus emens. Servius. [Surgens eructus in altum cornibus.

Æquora surgunt, Attolluntur, fluctibus intumescunt. Virg. 3. Æn. 196.

Aqua surgit in modum tumuli. Ovid. 1. Trist. 10. 20.

Fontes surgentes, i. e. Scaturientes, orientes. V. FONTS.

Mare surgit. Ovid. 15. Met. 508.

Venti surgere dicuntur, quum flare incipiunt. Virg. 3. Æn. 481.

— & fando surgentes demoror Austros? Idem 3. Æn. 130.

Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. Sicut e contrario quando flare desinunt, Ponere ac residere dicuntur.

Astra ignea surgunt, Oriuntur. Virg. 4. Æn. 352.

Astris surgentibus, Superveniente nocte. Virg. 1. Georg. 441. Servius.

Aurora surgit. Virg. 1. Georg. 446.

Dies surgens in medium, Accedens proxime ad meridiem. Lucan. lib. 4. 155.

Ignis surgit. Ovid. 4. de Pont. 9. 53.

Luna surgens. Tacit. 3. Hist. 23.

Sol surgens. Virg. 12. Æn. 172.

Vesper surgens. Hor. 2. Carm. 9. 11.

Ædificia surgere dicuntur, quum sensim eminent, & in altum attolluntur. Plin. 10. Epist. 58. pr. Multo depressior est ædes eo opere, quocum maxime surgit. Virg. 1. Æn. 370.

Aræ surgunt de cæspite. Sil. lib. 7. 747.

Limina surgunt gradibus. Virg. 1. Æn. 452.

Mœnia surgunt. Virg. 1. Æn. 441.

Opus surgit. Propert. lib. 4. 1. 67.

Roma fave, tibi surgit opus.

Pagina surrexit primo versu. Ovid. 1. Amor. 1. 17.

Telluris in altum surgentis cumulus. Lucan. lib. 3. 375.

Herbæ surgunt, dum crescunt. Columel. lib. 9. cap. 4. ex Virg. 4. Georg. 12. — surgentes atterat herbas.

Culmi surgentes in fegetem, Crescentes. Lucan. lib. 6. 109.

Fruges nitidæ surgunt. Lucret. lib. 1. 253.

Frutex surgit in altitudinem. Columel. lib. 6. cap. 27.

Homo furgere dicitur, quando crescit. Virg. 4. Æn. 274.
 Afcanium furgentem, & spes hæredis Iulii
 Respice. Ibid. 6. 365.
 Messis furgit. Virg. 1. Georg. 161.
 Pilus furgit. V. SUBUBO.
 Sensim forrexit virga per glebas. Ovid. 4. Met. 255.
 Ex humili furgere, Crescere, Ad fortunam translatum. Propert. lib. 2. 10. 11.
 Semel cecidi sciens, ut honestissime furgere possem. Cic. 12. Philip. 24.
 Partes furgentes. Tacit. 3. Hist. 4.
 Regna furgunt. Virg. 4. Æn. 47.
 Iræ altius furgunt. Virg. 10. Æn. 814.
 Prælia furgunt acerrima. Lucan. ad Pison. 193.
 Pugna aspera furgit. Virg. 11. Æn. 635.
 Rumor furgit. Tacit. 2. Hist. 42.
 Sententia furgit animo, Oritur. Virg. 1. Æ. 586. Translatio est corporis
 ad animum. Servius.
 Surgitur, Imperfonale. Juven. 4. Sat. 144.
 Surgitur, & misso proceres exire iubentur
 Concilio.
 Surrexe, pro Surrexiffe. Hor. 1. Serm. 9. 73.
 huncine solem
 Tam nigrum surrexe mihi.
 Mane furgendum cras. Hor. 1. Serm. 6. 120.
 SURREGIT, & Sorctus, antiqui ponebant pro Surrexit, & ejus Partic.
 quasi sit Surrectus, quibus L. Livius sæpe usus est. Festus.
 SURRECTIO, õnis. f. [ἐγερσις, Gl. G. L.] verbale.
 SURIO, ire. V. SUS.
 SURPICULUS, i. m. & V. Scirpiculus in SCIRPUS.
 SURREMIT, Sumpfit; Inque manu surremit hastam. Paulus ex Festo.
 SURRENTUM, [Συρρῆντον] Campaniæ oppidum, quod alio nomine dicitur
 Petræ Sirenum. Nunc vulgo *Sorrento*, ut scribit Olivarius in Melam.
 Plin. lib. 3. cap. 5. Surrentum cum promontorio Minervæ, Sirenum
 quondam fede. Ubi & de reliquis Campaniæ locis. De eo & Virg. 5. Æn.
 864. & Strabo lib. 5.
 Amœnum Surrentum. Hor. 1. Epist. 17. 52.
 SURRENTINUS, a, um. Adj. [Συρρῆντινον] ut,
 Colles Surrentini. Columel. lib. 3. cap. 2. Ovid. 15. Met. 710.
 Et Surrentino generosus palmite colles.
 Prætoria Surrentina. Stat. 2. Silv. 2. 82.
 Vina Surrentina. Plin. lib. 23. cap. 1. Hor. 2. Serm. 4. 55.
 SURREPO, V. SUBREPO.
 SURRIGO, V. SUBRIGO.
 SURRIPIO, ripui. reptum, [ὑφαρπάζω, Gl. G. & G. L. ὑφαρπέω L. G.]
 ère. Latenter rapere, seu suffurari. Plaut. Afin. 5. 2. 35.
 Surripiam in deliciis pallam quam habet, atque ad te deferam.
 Idem Pœn. 5. 2. 141.
 — qui filias dicas tuas,
 Sureptasque esse parvulas Carthagine. Idem Men. 1. 3. 17.
 — nimio ego hanc periculo
 Surripui hodie: meo animo, ab Hippolyta subcingulum
 Hercules haud æque magno unquam abstulit periculo. Cato R.
 R. cap. 67. In torculario & in cella caveat diligenter ne quid olei furripiatur.
 Martial. 12. 29.
 Prætori mappam surripit Hermogenes.
 Eripere & Surripere. Cic. in Parad. 6. extr. Quanti est æstimanda virtus,
 quæ nec eripi, nec furripi potest: neque naufragio, neque incendio
 amittitur. [i. e. Nec vi, nec fraude adimi.
 Surripere per fraudem. Cic. 2. de Lege Agr. 46. Utrum populus Rom.
 eum, cui velit, deferat, an is imprudenter populo Rom. per legis
 fraudem furripiatur.
 In vita sibi quemque petere, quod pertineat ad usum, non iniquum est,
 alteri furripere, jus non est. Cic. 3. Off. 42.
 Aliquid ex privato furripere. Cic. 2. de Invent. 55.
 Aliquem captivum ex alicujus custodia furripere. Cic. pro Domo 66.
 Basia furripere. Catul. ad Juventium, 96. 16.
 Diem furripere. Ovid. 4. de Pont. 2. 40. Surripimus diem, quum vacamus
 rei alicui jocosæ, ut dies elabatur.
 Crimina sunt oculis furripienda patris. Ovid. 11. Epist. 67. i. e. Cavendum
 est ne pater hæc resciscat.
 Surripere alicui operam. Plaut. Amph. 1. 3. 25.
 Clanculum abii a legione: operam hanc furripui tibi. h. e. Clam
 aufugi, ut tibi hanc operam traderem. Idem Catin. 5. 2. 17.
 Cupio illam operam feni furripere. i. e. Prævenire eum in hac re.
 Surripere se alicui. Distrahere se ab alicujus conspectu Plaut. Men. 3. 2. 26.
 Spatium furripere. Cic. 5. Att. 16. pr. Etsi in ipso itinere & via discedebant
 publicanorum tabellarii, & eramus in cursu: tamen furripiendum
 aliquid putavi spatii, ne me immemorem mandati tui putares.
 Surripere, aliquando usurpatur pro eo quod est, Per mendacem narra-
 tionem aliquid extorquere & quasi furari.
 Surpitem, pro Surripitem. Hor. 2. Serm. 3. 283.
 — unum me surpitem morti.
 Surpuerat, pro Surripuerat. Hor. 4. Carm. 13. 20.
 Quæ spirabat amores,
 Quæ me surpuerat mihi. Sic Plaut. Capt. 3. 5. 102. & 5. 4. 14.
 SURREPTUS, a, um. [ὑφαρπησις] Partic. ut, Parma surrepta. Cic.
 14. Philipp. 9. Idem 10. Att. 4. Cupivi, inquit, ex senatus consulto sur-
 repto; &c.
 Surptus, pro Surreptus posuit Plaut. Pœn. 4. 2. 80. & 5. 2. 98.
 SURREPTIO, õnis. f. [ὑφαρπησις] Ipse furripiendi actus.
 Surreptio, Impetratio quæ fit a principe, sive magistratu, per falsam
 rei narrationem. Chrysol. Serm. 43. Non est nostrum, fratres; ini-
 mici est ista surreptio, &c.
 SURREPTITIUS, a, um. Adj. [ὑφαρπησις] Quod clam fit, sive fa-
 ctum est & surreptum. Plaut. Curc. 1. 3. 49.
 Inter nos amore utimur semper surreptitio.
 Surreptitius puer, Furtim sublatus. Plaut. Men. prol. 68.
 Atque istic habitat geminus surreptitius.
 Postulatio surreptitia, Litteræ surreptitiæ; Quæ ad falsam alicujus fug-
 gitionem concessæ sunt.
 SUBRIGO, V. SUBREPO.
 SUSUM, Adv. [ὑνω, Gl. G. L.] pro Susversum, ex Sus, i. e. Surfum, &
 Vorfum, ut vult Priscian. lib. 14. [Nisi forte a Sub, mutata littera, euphoniæ

causa. Sic in Subeo, Subrigo, Sublimis, &c. declarat significatio. Significat
 autem Versus partem vel locum aut regionem superiorem. Ter. Adel. 4. 2. 36.
 Præterito hac recta platea surfum. Al. Surfus. Plaut. Mil. 4. 4. 14.
 Non tu scis, quom alto ex puteo surfum ad summum
 Descenderis, &c.
 Deorsum surfum. [ἀνωγῆται, Gl. G. L.] Ter. Eun. 2. 2. 47. Cic. 2. de
 Nat. Deor. 84.
 Ferri surfum. Lucret. lib. 2. 186.
 Nares & quod omnis odor ad supera fertur, recte surfum sunt. Cic. 2.
 de Nat. Deor. 141.
 Surfum versum aut versus, i. e. Versus superiorem locum, aut partem
 aëris vel loci. Cic. in Partit. 24. Et idem quasi surfum versus retroque
 dicatur. Cato de R. R. cap. 32. Vites propages in sulcos surfum vor-
 fum, quoad ejus facere poteris, facito uti ducas.
 Invenitur Sufum, Sufu & Sufo etiam in Gloss. Unde per apocopen Sus.
 SURUS, i. m. [Φυρῦανον] Antiquis Palus dicebatur. Festus, Surum dice-
 bant, ex quo per diminutionem Surculus factum est. Ennius,
 Unus furus furum ferre, tamen defendere possent. Alii aliter
 legunt. V. Scalig. not.
 SURCULUS, i. m. [βλαστῆς, κλωνίον, Gl. L. G.] est in ramis, Quod
 simplex oritur, & frondes gerit, quale est præcipue germen annotinum,
 Græcis autem κλωνίον dicitur, detrahiturque interdum & refecatur ab
 arbore, ad alias rursus producendas. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 40. Est
 altera species ex arbore in arborem inferendi, nuper animadversa in ar-
 boribus propinquis. Ex arbore enim, e qua quis vult habere furculum,
 in eam, quam inferere vult, ramulum traducit, & in ejus ramo præciso,
 ac diffiso implicat, &c. Plin. lib. 10. cap. 2. Senescentem casia turif-
 que furculis construere nidum. Virg. 2. Georg. 87.
 Inferere vel ferere furculum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Cic. 2. de Orat. 278.
 Usurpare possessionem amissam furculo defringendo. Cic. 3. de Orat. 108.
 SURCULA, æ. f. Idem. Apic. 4. 7. & 2. 2. &c.
 SURCULLUS, i. m. dimin. Apic. 4. 2.
 SURCULÆCRUS, a, um. Adj. [Φυρῦανώδης] Quiddam est furculi simile.
 Plin. lib. 19. cap. 7. Duritie furculacea, in folliculo sunt raphano, si-
 napi, rapo. Subaudi Semina.
 SURCULÆRIS, è. Adj. [Φυρῦανώδης] Columel. lib. 3. cap. 11. Consi-
 derandum est, antequam paltinemus, furcularis nec ne sit terra: idque
 facillime exploratur per stirpes quæ sua sponte proveniunt.
 SURCULÆRIUS, a, um. Adj. [Φυρῦανώδης] Plin. lib. 11. cap. 26. de ci-
 cadis, Quidam duo alia genera faciunt earum: furculariam, quæ sit
 grandior: frumentariam, quam alii avenariam vocant. Apparet enim
 simul cum frumentis arescentibus. i. e. Quæ in furculis vivit: sive quæ
 eo tempore apparet, quum arbores furculos suos emittunt vel trudunt.
 Ager furcularius. Varr. 1. de R. R. cap. 2.
 SURCULŌSUS, a, um. Adj. [Φυρῦανώδης] Quod furculis abundat. Plin.
 25. 5. Quidam ramis hyssopi furculosam eodem nomine appellant.
 SURCULŌSĒ, Adv. [Φυρῦανώδως] Per singulos furculos, sensim vel pau-
 latim. Plin. lib. 18. cap. 19. Arescit furculose.
 SURCULO, [Φυρῦανίζω] ære. Surculos ramis vel caudicibus adimere, ut
 altius crescant, & uberius a terra nutrimentum accipiant. Columel.
 lib. 5. cap. 9. Atque etiam rigandæ sunt plantæ quum siccitates incesserunt,
 nec nisi post biennium ferro tangendæ, ac primo furculari de-
 bent, ita ut simplex stilus altitudinem maximi scrobis excedat. Legitur
 & Sarculari. q. V.
 SURCULO, ære. per Syncopen. Surculo connectere & ligare. ut, Decuf-
 fatim furclare. Apic. 7. 4.

S U S

SUS, [ὑνω] Adv. pro Surfum accipitur in compositione, ut, Suspicio. [Im-
 mo pro Sub, unde & verba composita pluscule, V. SURSUM, & SUSCIPPIO.
 Susque, Adv. V. SUSQUE DEQUE.
 SŪS, sŭis. c. secundum Priscianum, [σῦς, ὄς, Gl. G. L.] Porcum &
 porcæ significat. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. Sues fere semel anno gignunt.
 Cic. 5. de Finib. 38. In quibus, non corporum solum, ut in fuisibus, sed
 etiam animorum aliqua ex parte motus quosdam videmus.
 Anginæ suum. Plin. lib. 8. cap. 51. Obnoxium genus morbis, anginæ
 maxime & strumæ.
 Amica luto sus. Hor. 1. Epist. 2. 26.
 Fulmineus sus. Stat. 2. Achil. 410.
 Grandinosi sues, [γαλαζῶδεις] Πορρῆαυξ surfemes, Ladres. Aristoteles,
 ut quidem vertit Gaza, de Animalibus lib. 8. cap. 21. Grandinosi au-
 tem sunt sues, quorum crura, & collum & armi carne constant humi-
 diore, quibus partibus vel grandines plurimæ innascuntur. Caro dul-
 cior est, si grandines habet paucas: sed si multas, humida valde &
 insipida est. Facile qui grandent cognoscuntur: parte enim linguæ in-
 feriore grandines habentur, & si fetam dorso evellas, cruorem in radice
 pili evulli videris. Pedibus etiam posterioribus consistere non possunt,
 qui grandent. Carent grandine quum adhuc lactent. Hæc Aristot.
 Horrens sus. Lucret. lib. 5. 25.
 Horridus. Virg. 4. Georg. 407.
 Immundi sues. Virg. 1. Æn. 400.
 Invalida. V. INVALIDUS.
 Ingens. Virg. 3. Æn. 390.
 Latus glande. Virg. 2. Georg. 520.
 Lutulenta. Hor. 2. Epist. 2. 75.
 Magnorum suum horrentia terga. Virg. 1. Æn. 639.
 Vulgaris sus, ut opponatur Apro. Plin. lib. 28. cap. 15.
 Vulnificus sus. Ovid. 8. Met. 359.
 Lanigera sus. Claud. in lib. de nupt. Honor. & Mar. 183.
 Continuo sublimes volans ad mœnia, Gallis
 Condita, lanigera suis ostentantia pellem,
 Pervenit. Quo in loco nonnulli libri corrupte habent Lanigeris
 ovis. Est autem periphraſis urbis Mediolani. Sidon. Apollin. Epist. 7.
 ad Volufianum,
 Rura paludicollæ temnis populosa Ravennæ,
 Et quæ lanigero de sus nomen habet. Quum enim Gallis confi-
 lium foret urbem condere, ferunt effosso solo inventam suam dimidiatim
 lanatam: a quo portento Mediolanum esse mox nuncupatum. [Sed nugæ
 meræ sunt magistellorum, quum vocabulum Gallicum sit, memorentque
 lex

fex eodem nomine civitates Geographi. Noti sunt & Mediomatrici Gallia populi. V. MEDIOLANUM.

Siccī terga suis rara pendentia crate. Juven. 11. Sat. 83. [Lardi periphraſis.

Anima pro fale data est ſui. Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Sus vero quid habet præter eſcam? cui quidem ne putreſceret, animam ipſam pro fale datam dicit eſſe Chryſippus.

Sus Minervam; in proverbio eſt, ubi quis id docet alterum, cujus ipſe inſcius eſt, quam rem in medio, quod ajunt, poſitam Varro & Euhemerus ineptis mythis involvere maluerunt, quam ſimpliciter referre. Feſtus. Cic. 2. de Orat. 233. Docebo, ſus (ut ajunt) oratorem illum. V. Chiliadas Eraſm.

SUCULA, vel SUCCULA, æ. f. [ύύου] dimin. a Sue. V. Plaut. infra. Sucula, [ύύου, ή ή τή ή ύύου] Gl. G. L.] pl. Suculæ, [ύύου Gl. L. G.] dictæ ſunt ſtellæ, quæ alio nomine vocantur Hyades a pluvia. Nam & orientes & occidentes, tempeſtates & pluvias cient. Exoriuntur xii Calen. Julii. Cic. 2. de Nat. Deor. 111. de Tauro ſigno cæleſti, Ejus caput ſtellis conſperſum eſt frequentibus, Has Græci ſtellas Hyadas vocitare fuerunt, a pluendo. ύύου enim eſt pluere: noſtri imperite Suculas, quaſi a ſuibus eſſent, non ab imbribus nominatæ. Plin. lib. 18. cap. 6. Ægypto Suculæ occidunt veſperi. Sidus vehemens, &c. V. ΗΥΑΣ.

Sucula, [ύύου, Gl. L. G.] Machina eſt in torculari, a ſcropha ſimilitudine ſic vocata. Proprie autem dicitur Parva ſus. Plaut. Rud. 4. 4. 126.

Sucula. g. quin tu i die recta cum ſucula & cum porculis. Eodem etiam modo ſuum hæc machina porculum habebat. Nam in media circiter ſucula batillus aut uncus, qui ſigebatur ut teneret ſunem, qui dum verfabatur ſucula circumplicabatur, porculus vocatur. Cato de R. R. 12. & 18. Porculum in media ſucula facito. Turneb.

Sucula. Cato R. R. cap. 18. Stipites craſſi pedes duos alti cum cardinibus pedes decem: ſucula præter cardines pedes novem. Idem cap. 12. Prela temperata quinque, ſupervacanea tria, ſuculas quinque, ſupervacaneam unam. Sucula (inquit Bud. in l. 19. §. 2. D. Locati.) Machina eſt tractorii generis. Conſtat autem tereti ligno, duobus aut pluribus vectibus trajecto, utrinque æqua exſtantibus longitudine. Hæc dum verſatur, ſunis, qui ductarius dicitur, circa eam obvolvitur. Budæus. Ab his vectibus Vectarii, dicti ſunt homines, qui vectes verſanda ſuculan manu ducunt. Hæc autem machina trium generum eſt. Unum genus porrecta ſucula & jacens, duobus tignis incumbens ad parietem admotis: qualis viſitur quum vina aut doliaria aut culearia ex hypogeis educuntur. Alterum genus eſt erectum, ſuis fulcimentis & ſua veluti baſi nixum: quod non ductu brachiorum, ut illud primum, verſatur: ſed ambientibus machinam vectariis, ac brachiis & pectore connitentibus. Simia a fabris appellatur: a Vitruvio etiam Ergata dicta. Tertium genus etiam erectum, quaternis tignis fibulatis conſtans. Quod genus viſitur, quum in ponte publicio fabri ſublicas in aquam magna vi adigunt. Hæc enim machina ad tollendam ſiſtucam utuntur: quæ ſiſtuca identidem ſublata demiffaque ſublicas in alveum deſigit. Vitruv. lib. 10. cap. 2. de ſtructoriiſ machinationibus; Quum autem ſunis habet caput ad ſuculam religatum, & vectes ducentes eam verſant, ſunis ſe involvendo circum ſuculam exrenditur: & ita ſublevant onera ad altitudinem & operum collocationes.

Sucula, Genus intimæ veſtis. Plaut. Rud. 4. 4. 126.

Post eſt ſucula argenteola, & duæ connexæ maniculæ, & Sucula. g. quin tu i die recta cum ſucula & porculis.

Sucula, ut Bucula. In Proverb. Gall. Lat. redditus, Si triuſe forſais, les pourceaux le compaſent.

Quod ſuis peccavit, ſucula ſæpe luit. Sed ibi eſt Suſcula. H. St.

SÜERA, æ. f. Suilla caro antiquis. Varro L. L. 4. 22. Offula dicta, ab offa minimæ fueræ. Sueris item pro Suis dicebatur. Idem Varro l. c. Perna a pede: fueris, a nomine ejus. Annotavit Turnebus. Sed alia tamen in editis lectio.

SUARIVS, a, um. Adj. ut, Suarius negotiator. Plin. lib. 7. cap. 12. Forum ſuarium. Ulpian. in l. 1. §. Cura carnis. D. de officio præfecti urbi. Cura carnis omnis, ut juſto pretio præbeatur, ad curam præfecturæ pertinet, ideo & forum ſuarium ſub ipſius cura eſt.

SUABIVS, i. m. Cultos ſuum. Plin. lib. 8. cap. 51. Compertum agnitam vocem ſuarii furto abactis, merſoque navigio inclinatione lateris unius remeſſe.

SUÄTIM, [ύύου] Ad ſimilitudinem ſuis, inquit Nonius 1. 190. Nigidius Commento grammatico, Sunt etiam adſimilanter dicta hæc canatim, ſuatim, bovatim, quæ ab animalibus ſumuntur.

SUINUS, a, um. Adj. [ύύου] Quod eſt ſuis. Varr. R. R. lib. 2. cap. 4. Hic enim conciliator ſuinæ carnis datur populo. Vetus exemplar habet Suillæ, ut & recens emendata.

SUILLVS, a, um. Adj. [ύύου] dimin. a Suinus. Plin. lib. 8. cap. 52. At in Arabia ſuillum genus non vivit in ullo genere. Genus ſuillum inviſum Veneri prodiderunt poætæ, ob interfectum ab apro Adonim, quem diligebat Dea. Quidam autem quod immundiſſimi ſint ſues ex omni manuſueto pecore, & ardentiffimæ libidinis, ita ut opprobrium mulieribus inde tractum ſit, cum ſubare, & ſurire dicuntur. Feſtus.

Greſ ſuillus. Liv. 22. 10. Quod ver attulerit ex ſuillo, ovillo, aprugno, bovillo grege.

Pecus ſuillum. Columel. 7. 9.

SUILLÆ, is. n. [ύύου] Stabulum ſuum. Columel. lib. 7. cap. 9. ad ſinem, Diligens autem porculator frequenter ſuile converrat, & ſæpius haras. V. HARAS.

SURIO, ire. [ύύου, Gl. L. G.] Pro Prurire. V. SUILLVS, & SUBO.

SUSA, æ. f. & SUSA, orum n. [ύύου] Urbs & metropolis Perſidis in Suſia, quæ Perſæ eſt pars: a Suſo fluvio ſic vocata. Propert. lib. 2. 13. 1. Non tot Achæmeniis armantur Suſa ſagittis,

Spicula quot noſtro pectore fixit amor. Hæc urbs (ut ſcribit Plin. lib. 6. cap. 27.) a Dario Hyſtaſpis filio condita fuit. Ibi fuit regia Cyri, lapide candido & vario, columnis aureis & lacunaribus, gemmisque diſtincta, cæli continens ſimulacrum, ſtellis micantibus inſignitum, & incredibilia multa. Ibi Aſuerus convivium maximis divitiis & deliciis copioſum celebravit.

Pharetrata Suſa. Claud. de Bell. Gildon. 33.

SUSIS, idis. patronym. f. [ύύου] Sidon. 7. Epift. 17. 7.

Vol. IV.

Elapſus regi truculento Suſidis oræ.

SUSIÄNA, æ. vel SUSIÄNÆ, es. f. [ύύου] Regio in Perſide Plin. lib. 6. cap. 27. Suſianem ab Elymaide determinat amnis Eulæus, ortus in Medis: medioque ſpatio cuniculo conditus, ac rurfus exortus per Meſobatenen lapſus: circuit arcem Suſorum ac Dianæ templum auguſtiſſimum illis gentibus.

Suſiana, Provincia Aſiæ, (ut lib. 6. cap. 3. refert Ptolemæus) quæ a Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniz adjacet, ab Oriente habet Perſidem, a Meridie partem Perſici ſinus. Cujus civitates inſignes Trajana & Suſa.

SUSIÄNI, orum. m. [ύύου] Qui Suſianem incolunt. Plin. lib. 6. cap. 27. Suſianis Orientem verſus junguntur Coſæi latrones.

SUSINUS, a, um. Adj. [ύύου, κέρινου] Quod ex Suſis, ſive liliis, factum eſt. unde & urbem Perſidis a liliis, quorum ibi magna eſt copia, nomen habere ſcribit Stephanus. Suſan (ύύου) enim Perſæ vocant Lilium. Hinc Unguentum ſuſinum. Plin. lib. 13. cap. 1. Suſinum tenuiſſimum omnium eſt. Conſtat ex liliis, balano, calamo, &c. [Suid. ύύου, τὸ μύρον, ή τὸ κέριον. V. Dioſcor. 1. 62.]

SUSINÄTUS, a, um. Adj. Idem. ut, Oleum ſuſinatum. Marcell. Empir. cap. 7.

SUSCIPIO, [ύύου] ire. Idem quod Scire. Plaut. Men. 2. 3. 78. Eho Meſſenio accede huic. MBS. quid negotii eſt ſuſciri? Alii legunt St! ſcire viſ?

SUSCIPIO, èpi, eptum, [ύύου] Gl. L. G. & G. L. ἀναλαμβάνω, L. G. ἀντιλαμβάνω, G. L.] ère. a Suſum vel Surſum; quaſi Surſum capere. [Niſi a Sub & Capi, infero ſ euphoniæ cauſa, pro b. Non enim dicitur Subcipio, vel Succipio. Sic in Aſporto aſcitur s, elifo b. Pro Sub autem & Sus dicebant, ut Sus deque. Unde forte Compoſitis hæſit. Suſcipere, tam ad animum, quam ad corpus refertur. ut, Suſcepi onus, Suſcepi voluptatem, Suſcepi curam. Variisque nominibus jungitur, & ſignificat Capere. Virg. 4. Æn. 391.

— ſuſcipiunt famulæ, collapsaque membra Marmoreo referunt thalamo.

Aliquem ſuſcipere & tueri: h. e. Amplecti & defendere. Cic. 16. Fam. 11. Ego autem Varroni, quem cum amantiſſimum mei cognovi, tum etiam valde tui ſtudium, diligentiffime commendavi, ut & valetudinis tuæ rationem haberet, & navigationis, & totum te ſuſciperet ac tueretur.

In amicitiam ſuſcipere. Liv. 7. 30. Ad id valere arbitrator, ne nos in amicitiam ſuſcipiamur? Sed recens editi præferunt, Accipiamur.

In civitatem ſuſcipi, Civem fieri, & inter cives numerari, aut civitate donari. Cic. 2. de Legib. 5. Ego mehercule & illi & omnibus municipibus duas eſſe cenſeo patrias: unam naturæ, alteram civitatis: ut ille Cato, quum eſſet Tuſculi natus, in populi Rom. civitatem ſuſcepit eſt.

Auctoritatem ſuſcipere, Sumere, arrogare ſibi. Cic. pro Cæſ. 37. Redeo nunc ad te, Cæli, viciffim: ac mihi auctoritatem patriam, ſeveritatemque ſuſcipio.

Auctoritatem in Repub. Cic. 7. Verr. 151. Verres, ille vetus proditor Conſulis, translator quæſturæ, averſor pecuniæ publicæ, tantum ſibi auctoritatis in Rep. ſuſcepit.

Cogitationem de re aliqua, Cogitare. Cic. 9. Att. 8. De his rebus, rogo vos, ut cogitationem ſuſcipiatis. i. e. Cogitetis. Idem 2. Philipp. 31. Attende enim pauliſper, & cogitationem ſobrii ad punctum temporis ſuſcipe.

Cogitationem quidnam ſit agendum. Cic. 14. Att. 22. Quæris ut ſuſcipiam cogitationem, quidnam iſtis agendum putem.

Conſilium vitæ, mortisque ſuſcipere, vel ponere. Plin. 1. Epift. 22. extr. Conſtantiam. Cic. 3. Att.

Curam & cogitationem alicujus rei ſuſcipere. Cic. 8. Att. 24. Errore & ſuperſtitione ſuſcipere quid. Cic. 2. de Divin. 83.

Fidem, Dare. Plin. Epift. 220. Quas partes impleturum te ſecundum ſuſceptam fidem conſido. i. e. Secundum quod promiſiſti.

Perſonam viri boni, Simulare. Cic. pro Cluent. 100. Irridebatur hæc illius reconciliatio, & perſona viri boni ſuſcepta.

Vindictam ſuſcipere. Ovid. 4. de Ponto 6. 33.

Voluntatem hanc ſuſcepi diis immortalibus ducibus. Cic. 3. in Catil. 22.

Vota publica ſuſcipere pro aliquo. Ovid. 7. Met. 450.

Vota ſuſcipere deo pro re aliqua vel pro aliquo, Vovere. Plin. 10. Epift. 101. Solemnia vota pro incolumitate tua, qua publica ſalus continetur, & ſuſcepimus domine pariter, & ſolvimus, precati deos, &c. Liv. 27. 45. Deos deaque precabantur ut illis fauſtum iter, felixque pugna, matura ex hoſtibus victoria eſſet, & damnarentur ipſi votorum, quæ pro iis ſuſcepiffent.

Conſuetudo ſuſcipit. Cic. 2. de Nat. Deor. 62. Suſcepit autem vita hominum, conſuetudoque communis, ut beneficiis excellentes viros in cælum fama ac voluntate tollerent.

Perſona crimen ſuſcipit. Cic. pro Sull. 68. Neque enim iſtorum facinorum, tantorum, tam atrocium crimen, Judices, P. Sullæ perſona ſuſcipit.

Actiones periculofas ſuſcipere, Subire onus quaſi. Cic. 1. Off. 8. Æs alienum amicorum ſuſcipere. Cic. 2. Off. 55. Qui ſuis facultatibus, aut captos a prædonibus redimunt, aut æs alienum ſuſcipiunt amicorum.

Bellum. Cic. 2. de Legib. 34. Sequitur enim de jure belli, in quo & ſuſcipiendo & gerendo, & deponendo, juſ ut plurimum valet. Idem 2. de Divin. 24. Non ſuſcepiffet bellum civile Cæſar.

Bellum ſuſcipitur cum gente feroci. Ovid. 14. Met. 451.

Cauſam alicujus. Cic. 2. Verr. 51. Suſcipe cauſam judiciorum, ſuſcipe cauſam ſeveritatis, integritatis, fidei, religionis, ſuſcipe cauſam Senatus, ut iſ hoc judicio probatus, cum Pop. Rom. & in laude & in gratia eſſe poſſit.

Cauſam contra aliquem ſuſcipere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Cauſam ſuſcipere mandati. Ovid. 2. de Pont. 2. 45.

Conſulatum. Plin. in Paneg. cap. 78. pr. & cap. 65. extr. Hic ſuſcipere, hic ponere magiſtratus.

Crimen aliquod ſuſcipere, Agnoſcere, conſiteri. Cic. pro C. Rabir. perd. reo. 18. Ego autem, ſi mihi eſſet integrum, ſuſciperem crimen hoc, agnoſcerem, conſiterer. [Suſciperem defendendum, vel Impoſi mihi paterer ultro. q. d. Onus criminis iſtuc ſubirem.]

Crimen suscipere, vel suscipere crimen defensione. Plin. Epist. 190. Crimenque, quasi in medio relictum, defensione suscipiunt.

Crimen culpæ suscipere. Cic. 7. Verr. 104. Tibi uni parcam, & totius istius culpæ crimen, vituperationemque inconstantiæ potius suscipiam, quam aut in te sim crudelis, aut tot tam graves testes vivos incolumesque esse patiar.

Culpam. Cic. pro Cluent. 133. Ceterique hujuscemodi ordinis non fecerunt idem, quod nunc Cluentius, ut aliquid culpæ suscipere se putarent recusando, sed apertissime repugnarunt.

Curam. Columel. lib. 2. in præf. Ut ne lanificii quidem curam suscipere dignentur, &c.

Curacionem & quasi dispensationem regiam suscepisset. Quintil. lib. 4. c. 2.

Cusum tenere, quem a prima ætate susceperis. Cic. pro Planc. 52.

Defensionem. Cic. 5. Fam. 8. Quæ a me suscepta defensio est te absente dignitatis tuæ, in ea jam ego, non solum amicitia nostræ, sed etiam constantia meæ causa permanebo.

Exercitationem corporis laboriosam. Cic. 1. de Fin. 32. Quis nostrum exercitationem ullam corporis suscipit laboriosam, nisi ut aliquid ex ea commodi consequatur?

Executionem ejus negotii libens suscepit. Tacit. 3. Ann. 31.

Exilium, pati. Cic. Anteq. iret in exil. 21. Neque enim mors miseranda est, quæ ob Remp. capitur, neque exilium turpe, quod virtute suscipitur.

Imperium suscipere. Ovid. 4. de Pont. 9. 60.

Inimicitias suscipere. Cic. 1. Off. 28. Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt.

Inimicitias propter alicujus salutem suscipere. Cic. de Arusp. Resp. 7.

Inimicitias suscipere cum, Capessere, Occipere. Ter. Hec. 2. 1. 34. Cum puella anum suscepisse inimicitias non pudet?

Inimicum alicujus suscipere. Cic. ad Brut. 17. Qui valentissimum Antonium suscipere pro Rep. non dubitavit inimicum?

Invidiam & odium. Cic. 1. de Invent. 4. Quibus rebus tantum odii atque invidiæ suscepit eloquentia, ut homines ingeniosissimi, quasi ex aliqua turbida tempestate in portum, sic ex seditiosa & tumultuosa vita se in studium aliquod traderent quietum.

Iter. Cic. 4. Att. 14. Iter Asiaticum puto tibi suscipiendum fuisse.

Judicium suscipere. Ulpian. in l. 1. §. Apud Julianum. D. Depositi.

Laborem alicujus. Lucret. lib. 3. 367.

Labores & dolorem pro patria. Cic. 1. de Finib. 24. Sed ut omittam pericula, labores, dolorem etiam, quem optimus quisque pro patria & pro suis suscipit, ut non modo nullam caperet, sed etiam prætereat omnes voluptates, dolores denique quosvis suscipere malit quam deserere ullam officii partem.

Laborem & periculum pro salute alicujus suscipere. Cic. pro Muren. 76.

Legationem. Cic. 12. Philipp. 5. Admirabantur boni viri, accusabant amici, quod spe pacis legationem suscepissent.

Mandatum suscipere. Cajus in l. Si quis alicui. §. Qui suscepit. D. Mandati vel contra.

Miseriam voluntariam. Cic. 3. Tusc. 32. Si vero ne futurum quidem sit, frustra suscipi miseriam voluntariam.

Munera suscipere sanguinei Martis. Ovid. Rem. Amor. 154.

Negotium sine mora suscipere. Cic. 3. in Catil. 5.

Negotii multum. Cic. 5. Verr. 1.

Negotia atque controversias alicujus. Cic. pro Cæcin. 13. Et 12. Att. 20. Quod ad Tironem de Terentia scribis, obsecro te, mi Attice, suscipe totum negotium.

Objurgationem. Cic. 4. Att. 15.

Odium alicujus. Cic. 6. Att. 1. In quo, ut audio magnum odium Pompeii suscepistis.

Offensas in eligendo præceptore. Plin. 2. Epist. 18. extr.

Officia & partes pro aliquo. Cic. 3. Fam. 10.

Onus. Cic. 3. Off. 6. Suscepisti onus præterea grave, & Athenarum, & Cratippi.

Onus atque munus suscipere & profiteri. Cic. 1. de Orat. 116.

Suscipis onus officii, quod te putas sustinere posse: quod minime videtur grave iis, qui minime ipsi leves sunt. Cic. pro Rosc. Amer. 112.

Onus urbis susceperat una domus. Ovid. 2. Fast. 197.

Opus censorium objurgandis moribus. Columel. lib. 12. in Proœm.

Partes. Cic. 3. Att. 21. Intelligoque multas partes meæ salutis & suscipere, & posse sustinere, neque ut ita facias rogandum esse.

Patrocinium rei alicujus, h. e. Eam defendendam. Cic. 3. de Orat. 60. Ex illis autem, quæ remanent, ea philosophia, quæ suscepit patrocinium voluptatis, est cui vera videatur, procul abest tamen ab eo viro, quem quærimus.

Periculum pro salute alicujus. Cic. pro Muren. 76. Istuc me rogari oportet abs te, an te potius a me, ut pro mea salute laborem, periculumque suscipias.

Professionem. Cic. ad Quir. post red. 1. Sin & ea quæ ante gesseram, conservandæ civitatis causa gessissem, & illam miseram professionem vestrae salutis gratia suscepissem, &c.

Res aliquas sibi gloriæ causa suscipere. Cic. pro Flacc. 13. Quod vereor ne Lælius ex his rebus, quas sibi suscepit gloriæ causa, putet aliquid oratione mea sermonis in sese aut invidiæ esse questum.

Vigilias discendi causa. Cic. 5. de Fin. 54. Qui etiam nunc agendi aliquid discendique causa prope contra naturam vigilias suscipere soleamus.

Casum suscipere, Subire. Cic. 1. de Finib. 68. Nec tamen sua superiora illa, tam magna, nec tam præclara ducebat, quam illum ultimum casum, quem propter fidem constantiamque susceperat.

Cicatrices pectore adverso pro patria suscipere. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Maculam imperio. Cic. pro Font. 26. Magna mehercule causa, Judices, absolutionis cum ceteris causis hæc est, ne qua inlignis huic imperio macula atque ignominia suscipiatur.

Pœnam dignam sceleris, Subire, pati, solvere. Cic. pro Lege Manil. 7. Non modo adhuc pœnam nullam suo dignam sceleris suscepit, sed ab illo tempore annum jam tertium & vigesimum regnat.

Facinus in se, Admittere. Cic. pro Cluent. 170. Quo tandem Avitus, metu adductus, tantum in se facinus suscipere conatus est?

Fraudem suscipere, Cogitare. Cic. in Pison. 43.

Iniquitatem. Cic. in Parad. Hereditatis spes, quid iniquitatis in serviendo non suscipit? [i. e. Subit, Admittere sustinet.

Parricidium. Cic. pro Cluent. 32. Ceteri non videntur in singulis hominibus multa parricidia suscipere posse: Oppianicus inventus est, qui in uno corpore plures necaret.

Sceleris aliquid suscipere. Catull. 85. 4.

Scelus in se suscipere, idem significat quod Admittere in se facinus. Cic. 11. Philipp. 9. Miserior igitur, qui suscipit in se scelus, quam is, qui alterius facinus subire cogitur. conf. 2. ibid.

Turpitudinem suscipere. Cic. 3. Philipp. Quod reliquum est, non est tertium: sed postremum omnium, maximam turpitudinem suscipere cupiditate vitæ.

Quod turpissime susceperas, perseverare & transigere non potuisti. Cic. pro Quint. 76.

Liberos suscipere, Procreare. Cic. 5. Verr. 161. Susceperas enim liberos non solum tibi sed etiam patriæ. Idem 7. Verr. 122. Quia parentibus spe nostri imperii, nostræque æquitatis suscepti, educatique sunt.

Liberos ex cuiuspiam filia suscipere. Cic. 3. Philipp. 17.

Reipub. suscipi. Cic. ad Brut. 14. Quod ipsum, si Rempub. cui susceptus es, respicias, tibi jam jamque faciendum est.

Suscipi in lucem, pro Nasci. Cic. de Arusp. Resp. 57. Eodem enim tempore, & suscipimur in lucem, & hoc cælesti spiritu augemur.

De fonte suscipere infantulum, i. e. Pro infantulo in Baptismo spondere, apud Scriptores Ecclesiast. V. Vict. Uticenf. de Persecut. Vandal. & Gregor. Pap. E. Dial. 32.

Suscipere, pro Excipere, & in vicem respondendi succedere. Virg. 6. Æn. 723. Dicam equidem, nec te suspensum, nate, tenebo, Suscipit Anchises: atque ordine lingua pandit.

Sermonem suscipit Polus. Quintil. lib. 2. cap. 15.

SUSCIPENDUS, a, um. Partic. [δυσκρινος] ut, Sacra solennia suscipienda. Lucret. lib. 5. 1162.

SUSCEPTUS, a, um. [διδεχθησ] aliud Partic. ut, Fames urbi suscepta. Claud. 1. in Eutrop. 401.

Macula suscepta. Cic. pro Lege Manil. 7. Delenda vobis est illa macula, Mithridatico bello superiore suscepta.

Negotium susceptum transigere. Cic. pro Quint. 76.

Pœnam sempiternam sustinerem, mea voluntate susceptam. Cic. Post red. ad Quir. 1.

Soboles suscepta mihi de te. Virg. 4. Æn. 327.

Voluntas suscepta. Cic. 2. de Fin. 96. Sed tu, ut dignum est tua erga me & erga philosophiam voluntate, ab adolescentulo suscepta, fac ut Metrodori tuare liberos.

Susceptus in Codice ponitur pro Cliente, quod in Patroni tutelam suscipitur. V. etiam Ammian. 17. 20. & Serv. ad 6. Æn. 609.

Suscepti, Clientes. Serv. in 6. Æn. pag. 433. Vult autem intelligi Prævaricatores, qui Patroni sunt clientium, quos nunc Susceptos vocamus. H. St. defuit novissima observatio in Lugd. edit.

SUSCEPTUM, i. n. [διδεχθησ] Ovid. 11. Met. 200. — susceptaque magna labore Crescere difficili. h. e. Incepta grandia.

SUSCEPTIO, ðnis. f. [συστησις] Gl. G. L.] Cic. 3. de Fin. 32. Sic ea, quæ proficiuntur a virtute, susceptione prima, non perfectione recta sunt judicanda.

Causæ susceptio. Cic. pro Muren. 1. Et quoniam in hoc officio studium meæ defensionis ab accusatoribus, atque etiam ipsa susceptio causæ reprehensa est, ante quam pro L. Murena dicere instituiam, pro me ipso pauca dicam.

SUSCEPTOR, ðris. m. [συστητης, Gl. L. G. συσκευης, ἀντιλήπτης, G. L.] est, qui suscipit.

Susceptor, Qui lusoribus domi suæ ludendi dat locum: Ulpian. in l. j. D. De aleatoribus. Item notandum, quod Prætor susceptorem verheratum quidem, & damnum passum, ubicunque & quandocunque non vindicat. Susceptores etiam sunt, Qui annonis & tributis ærarii recipiendis præpositi sunt. V. tit. C. de suscept. & Liv. 8. 3. & Ascon. Ped. p. 97. Item, Qui opus faciendum suscipit. Justin. 8. 3. 8. Susceptores sollicitare, i. e. Homines quærere, qui opera facienda conducant.

SUSCEPTIBILIS, e. Adj. Saresb. Policr. 3. 2. An omnia susceptibilia contrarium.

SUSCEPTO, ðre. frequent. Suscipere. Apul. 2. Met. p. 128. Elmenh. Vicariam pro me lanienam suscepavit.

SUSCITO, [συστησις, συστησις, Gl. L. G. & G. L. συστησις, L. G.] ðre. Plaut. Mostel. 2. 1. 25. Quis istic dormit? PHIL. Callidates. τ. suscita istum, Delphium. Suscitare somno, e somno. Cic. 4. Tusc. 43. Nocturno ambulabat in publico Themistocles, quod somnum capere non posset, quærentibusque respondebat, Miltiadis trophæis se etiam somno suscitari. Plaut. Mil. 3. 1. 95.

E quiete suscitare alicujus. Catull. ad Gell. 78. 4.

Suscitare, Impellere, incitare. Virg. 12. Æn. 108. Æneas acuit Martem, & se suscitavit ira. Idem 5. 454. Acrior ad pugnam redit, & vim suscitavit ira.

Alicujus suscitare ad suum officium, Adhortari. Plaut. Rud. 4. 2. 17.

Alicujus suscitare in prælia. Virg. 11. Æn. 728.

Bellum civile suscitare. Cic. 11. Fam. 3.

Crepitum suscitare pede. Propert. lib. 2. 4. 4.

Ignes sopitos suscitare. Virg. 5. Æn. 743.

Ignes extinctos suscitare, Amores remissos accendere. Ovid. 3. de Arte Am. 597.

Pœnas suscitare alicui. Virg. 4. Georg. 456.

Rationem novam qui suscitant, veteres majorum obterunt laudes. Cic. Anteq. iret in exil. 15.

Sententias fictas suscitare, Commovere. Cic. 1. de Divin. 88. Qui sui quæstus causa fictas suscitant sententias. Ex Ennio. Testem contra alicujus suscitare. Cic. pro Rosc. Com. 36.

Urbes attonitas suscitavit. Valer. 3. Argon. 209.

SUSCITATIO, ðnis. f. Tertull. adv. Prax. 28. Si Christus, qui est in ruinam & suscitationem multorum in Israel.

SUSCITATOR, oris. m. Tertull. adv. Prax. 28. Si Christus, qui est mortuus, Pater est: alius erit suscitator, quam Pater mortuus. Litterarum sepulchrum suscitator. Sidon. 8. 2.

SUSCITAMEN, ðnis. n. Idem. Apul. 1. Met.

SUSCITABULUM, i. n. Quod alios suscitavit. Varro,

Phœnicis adfum vocis fuscitabulum,

Cantantiumque gallus gallinaceus.

Quibus verbis argutus quidam & canorus, se alios ad cantum fuscitare iussit, ac cantantium se gallum gallinaceum dicit, quod galli suo cantu totum diem lasciant: se quoque idem esse Phœnicis vocis fuscitabulum. Est enim, ut e Plinio & Lactantio constat, Phœnicis modulatissimus cantus: etsi pro Phœnicæ Turnebus legit etiam Fornicis, ut meretricularum blandæ & melleæ voces intelligantur, versu tamen claudicant.

USIA, SUSIANA, SUSINUS, V. SUSA.

USPECTO, SUSPECTUS, V. SUSPICIO.

USPENDO, di, sum, [ἐπιπέσομαι] ēre. Supra pendere. Columel. lib. 4. cap. 26. extr. Sæpe enim notavi per imprudentiam rusticos subicere jugo palmam, & ita colligare, ut solo vimine suspendeat. Legitur & Suspendeat. [ἵσως Suspendant.

USPENDO, di, sum, [κρεμῶ, Gl. G. L. & L. G. κρεμῶζω, G. L.] ēre. Aliquid sursum ligare, & vincire ut pendeat. Columel. lib. 7. cap. 10. Deinde scissas taleas ferularum lineo funiculo religant, & ita collo suspendunt, ut strumæ ferulis contingantur.

Suspendere ex cervice. Plin. lib. 11. cap. 28.

Ædificium suspendere. Cic. in Topic. 22. Non enim ejus vitio, qui demolitus est, damnum factum est, sed ejus operis & vitio, quod ita ædificatum est ut suspendi non possit.

Castra suspendunt faxis præruptis, Castra locant sive metantur in vertice Alpium Sil. lib. 3. 556.

Nidum tignis suspendit hirundo. Virg. 4. Georg. 307.

Vestimenta suspendere Maris Deo Hor. 1. Carm. 5. 15.

Tellurem suspendere tenui fulco Virg. 1. Æn. 68.

Litora suspendere vomere, Arare litora. Stat. 4. Theb. 118.

Suspendere de paxillo, translatione a suppellectile ducta, quam suspendere ubi emimus domi solemus, significat apud Varronem Parare: ut cum Zenonem dicit novam instituisse sectam, proinde quasi ejus secta sit philosophiæ suppellex quædam. Ejus verba sunt, (apud Non. 2. 649. Ubi dicatur primus Zeno novam hæresin novo paxillo suspendisse. Turnebus. Adverf. 15. 9.

Suspendere, aliquando est Suspendendo strangulare. Cic. 13. Att. 40. pr. Ita ne nuntiat Brutus, illum ad bonos viros ἐναρξίλια? sed ubi eos? nisi forte se suspendit.

Suspendere se e fico. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Suspendere de ficu. Cic. 1. de Orat. 278. Quum familiaris quidam quereretur, quod diceret uxorem suam suspendisse se de ficu: Amabo te, inquit, da mihi ex ista arbore quos feram furculos.

Suspendere in arbore. Cic. 5. Verr. 57. Hominem corripere ac suspendi iussit in oleastro quodam.

In furcam suspendere. Ulpianus in l. Sacrilegij §. j. D. Ad legem Juliam peculatus, Et scio multos etiam ad bestias damnasse sacrilegos, nonnullos & vivos exussisse, alios vero in furcas suspendisse.

Suspendere rem aliquam, Differere, prorogare. Liv. 39. 29. pr. Movit aliquantum oratio regis legatos, itaque medio responso rem suspendentur. [i. e. In suspenso, in dubio, reliquerunt.

Suspendere aliquem expectatione, Incertum reddere. Plin. 2. Epist. ult. Diu miseram expectatione suspendit.

Suspendere animos expectatione. Curt. lib. 9. 7. 20.

Suspendere, Ducere, suspensum habere. Suet. in Tiber. cap. 24. Nunc precantem Senatam, & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens.

Naso adunco suspendere aliquem. V. ADUNCUS.

Suspendere, Cohibere, sistere. Plin. lib. 28. cap. 7. Misto præterea ovorum candido liquore, madidaque lana frontibus impositum fluxiones oculorum suspendit.

Fletum suspendere, Lacrimas continere. Ovid. 4. Fast. 849.

Suspendere spiritum, pro Mediocriter vel paululum quiescere inter legendum, subsistere. Quintil. 1. 8. de lectione loquens, Sciat puer ubi suspendere spiritum debeat, quo loco versum distinguere, ubi claudatur sensus, ubi incipiat.

SUSPENSUS, a, um, [ἐπιπέσομαι, Gl. L. G. κρεμῶμαι, κρεμῶ, G. L.] Partic. Cic. 2. Tusc. 67. Vel equi Pelopis illi Neptunii, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur, excipient te.

Suspensus recte, manibus se demisit. Liv. 8. 16.

Alis leniter suspensus. V. LENIS.

Aulæ suspensa. Hor. 2. Serm. 8. 54.

Bona suspensa dixit Seneca, Quæ venalia pendent in tabula proscriptio-nis, ut Tranquill. Claud. cap. 9. Lege prædiatoria in vacuum pependerit. Senecæ verba sunt lib. de Beneficiis 3. Et suspensis amici bonis, libellum deijcio, creditoribus ejus me obligaturus. Turnebus.

Populus suspensus. Sen Troad. 12.

Lacrimæ suspensæ oculis, Retentæ, suppressæ. Ovid. ad Liv. 114.

Lacrimæ diu suspensæ per ora fluxere. Ovid. 1. Amor. 7. 58.

Volatus suspensus. Stat. 3. Theb. 463.

Suspensus, [ἀνοήτων, μετριότης, πλεονηχὴς, Gl. L. G.] Incertus, dubius. Virg. 6. Æn. 722.

Dicam equidem, nec te suspensum, nate, tenebo. Idem 2. Æn. 114.

Suspensus expectatione novarum rerum. Cic. 15. Fam. 1. His rebus allatis, etsi intelligebam focios infirme animatos esse, & novarum rerum expectatione suspensus, sperabam tamen eos, ad quos jam accesseram, quique nostram consuetudinem, integritatemque perspexerant, amiciores pop Rom. esse factos.

Suspensus explicatione, Propter explicationem sive solutionem nodi Gordiani. Curt. lib. 3. 1. 17. Sed & hic Expectatione in emendatis libris legitur.

Detinere aliquem suspensum. Cic. 10. Att. 1.

Animus suspensus, Sollicitus. Cic. 2. Att. 18. Accepi aliquot epistolas tuas, ex quibus intellexi quam suspensum animo & sollicito scire avers quid esset novi.

Animus occupatus & suspensus. Cic. 1. de Orat. 239.

Suspensus animi. Liv. lib. 8. 13. extr. Tot populos inter spem metumque suspensos animi habetis.

Civitatem sollicitam mihi suspicione, suspensam metu, &c. Cic. 1. de Lege Agrar. 23.

Expectatio vestra ne diutius oratione mea suspensa teneatur. Cic. pro Cluent. 8.

Gaudia suspensa, Dubia. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 234.

Mentem suspensam pertentant vicissim gaudia. Virg. 5. Æn. 827.

Rationes habere suspensas. Cic. 5. Fam. 13.

Sors suspensa dubio metu. Stat. 1. Theb. 195.

Verba media & suspensa. Quintil. Declam. 18.

Verba suspensa & obscura. Tacit. 1. Ann. 11.

Vultus incertus & suspensus. Cic. pro Cluent. 54.

In suspenso relinquere. V. IN præpositionem.

Suspensus, Levis, inquietus, non tranquillus. ut, Somnus suspensus, In quo mens est semper dubia, & curis fatigata: cui contrarius est Profundus. Cic. 1. Tusc. 106.

Mater, te appello, tu quæ curam fomno suspensio levas. Ex poeta. Bentl. legit Suspenfam.

Auribus suspensis bibere, Diligentet audire. Propert. lib. 3. 6. 8. [Attentia.

Gradu ire suspensio, Placido & silenti. Ter. Phorm. 5. 6. 27.

Gradus suspensus digitis. Ovid. 1. Fast. 426.

Manu suspensa scribere, pro Dubitanter. Plin. 6. Epist. 12. pr.

Suspensio poplite leviter transire. Stat. 5. Silv. 4. 19.

Suspensa mola olivam frangito. Columel. lib. 12. cap. 52. Suspenfa mola, i. e. Non vehementer, & toto pondere conterente quod subditum est.

Terra suspensa, Non conculcata, leviter tantum mota. Columel. lib. 11. cap. 3.

Pastinatum suspensissimum, In quo humus, non pavicula aut cylindro, sed ne etiam pedum vestigiis conculcata apparet, ut radicibus feminum molliter cedere possit. Columel. lib. 3. cap. 13.

SUSPENSUS, Adv. Compar. August. Confess. 10. 34. Quia suspensius incideram, SUSPENSIO, ònis, f. [ἀδύρεια] Incertitudo. Hirt. Bell. Afric. 48. Exercitus ejus magis suspensione animi ante adventum Jubæ commovebatur. Flamma pervagabitur sub suspensione. Vitruv. 5. 10.

SUSPENSURA, æ, f. Senec. Epist. 91. Ut suspensuras balnearum, & impressos parietibus tubos, per quos circumfunderetur calor.

SUSPENDIUM, i, n. [κρεμῶσις, Gl. G. L.] Suspenfio. Suet. in August. cap. 65. Suspenfio vitam finivit. Plaut. Aul. 1. 1. 111.

Utinam me divi adaxint ad suspendium: Potius quidem, quam hoc pacto apud te serviam. Cic. 5. Verr. 129. Non, inquam, pepererere, ut homines injuriæ tuæ remedium morte ac suspendio quærerent? Martial. lib. 1. 116.

Jam suspensia sæva cogitabas.

SUSPENDIOSUS, a, um, Adj. Qui suspensus est laqueo. Plin. lib. 28. cap. 4. Cardinibus ostiorum aceto affusis, lutum fronti illitum, capitis dolorem sedare: item laqueum suspensiosum circumdatum temporibus. conf. l. 11. D. de iis qui not. infam.

SUSPICIO, exi, ectum, [ἐπιπέσομαι, Gl. G. L.] ēre. Surfum aspice-re. Virg. 1. Æn. 442.

Æneas ait, & fastigia suspicit urbis. Cic. 1. Tusc. 63. Et astra suspeximus, tum ea, quæ sunt infixæ certis locis, tum illa, non re, sed vocabulo errantia. [Est a Sub & Specio, nec dubitandum est, quin antiqui Subspecio dixerint, unde Partic. & Supin. per e.

Suspiciere in cælum. Cic. in Somn. Scip. 1. Suspiciere & Circumspicere. Cic. 2. de Divin. 72.

Suspiciere aliquem, vel Aliquid [Gr. ἐπιβλέπω H. St.] Admirari & venerari, quasi supra nos aspiciamus illud esse collocatum, quod admiramur. Cic. 2. Off. 23. Si cujus virtutem suspiciunt, quemque dignum fortuna quam amplissima putant.

Eloquentia, quam suspicerent omnes, quam admirarentur, quam se assequi posse diffident. Cic. in Orat. 97.

Honores & præmia suspiciere. Cic. 10. Fam. 9.

Suspiciere, Suspectum habere. Sallust. in Jugurtha cap. 70. Per idem tempus homilcar, cujus impulsu Jugurtha deditionem, quam metu deseruit, incæperat, suspectus regi, & ipse eum suspiciens, novas res cupere, ad perniciem ejus dolum quærerere. Nonius 4. 438. V. Cort. ad locum.

SUSPICIENS, entis. Partic. ut loc. præced. & Suspiciens bucina cælum. Virg. 1. Georg. 375.

Deos cælumque suspiciens. Tacit. Germ. 10. 2.

Lunam altam suspiciens. Virg. 9. Æn. 403.

SUSPECTUS, a, um, Adj. [ἐπιπέσομαι, Gl. L. G. & G. L.] De quo est suspicio. Ter. Hec. 3. 3. 38. Scio nemini aliter suspectum fore. Cic. 13. Fam. 25. Postea quam ex litteris illius cognovi, tibi eum falso suspectum fuisse, &c.

Criminum capitalium suspectus. Tacit. 3. Ann. 60.

Spei suspectus. Tacit. 3. Ann. 29.

Suspectus cum Ablativo: ut, Suspecta incestu. Auctor de Viris illust. cap. 46. Al. tamen Incestus legunt. Curt. lib. 8. 6. pr. In Callithene-nem, olim contumacia suspectum, pervicacioris infuit. [i. e. Ob contumaciam. Sed hic quoque in emendatis codd. Contumaciæ.

In aliqua virgine suspectus. Sueton. de Clar. Gramm. 16.

Super aliquo scelere suspectus. Sallust. in Jugurtha. cap. 71. extr.

Habere suspectum aliquid. Virg. 4. Æn. 97.

Videre se aliquibus suspectum. Cic. 1. in Catil. 17.

Suspectum est hoc mihi. Martial. lib. 2. 12. Cic. 4. Att. Et, si quæris, omnia mihi sunt suspecta.

Omnia suspecta atque sollicita. Cic. de Amicit. 52. Hæc est enim Tyrannorum vita: nimirum in qua nulla fides, nulla caritas, nulla stabili-benevolentia potest esse fiducia, omnia semper suspecta atque sollicita sunt.

Arva suspecta linqumus. Virg. 3. Æn. 550.

Dona suspecta. Virg. 2. Æn. 26.

Facultates suspectæ. Paulus in l. quidem. D. ad SC. Vellejan.

Fides suspecta. Stat. 5. Silv. 2. 40.

Locus suspectus, pro Alto & clivoso. Plin. 10. Epist. 91. Est tamen statim a capite, paulo amplius mille passibus, locus suspectus & mollis. [Suspectus scilicet ob mollitiem, qui obstare aquæ ductum molientium operi possit. conf. Epist. seq.

Medicina animi suspecta atque invisa pluribus. Cic. 3. Tusc. 1. Animi autem medicina, nec tam desiderata sit ante quam inventa. nec tam culta

posteaquam cognita est, nec tam multis grata atque probata, pluribus etiam suspecta atque invisa?
 Pax suspecta. Sil. lib. 7. 266.
 Tumores suspectos sanat. Plin. lib. 20. cap. 6.
 Compar. pro Eo qui suspicatur. Cic. 2. Off. 34. Quo enim quis versutior & callidior est, hoc invidiosior & suspectior, detracta opinione probitatis. [Suspectior, Magis suspectus omnibus malæ fidei.
 Hoste suspectior. Claud. de 6. Conf. Hon. 309.
 Superl. Ulpian. in l. 1. in princip. D. De quæstionib. A suspectissimo incipiendum.
SUSPECTO, Adv. ut, Mors libertorum suspecto decedentium, l. 2. ff. de his quæ ut ind. auf. [Nisi error est.
SUSPECTIO, ðnis. f. [δύσπιστος] Idem quod Suspicio. Ter. And. 3. 2. 21. Nam qui istæc tibi incidit suspectio? Al. Suspicio. V. Burm. ad Quintil. Decl. 1. p. 7. Usitatus
SUSPICIO, sec. dub. ðnis. f. [ὑπόψια, ὑπόψιστος, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 1. de Fin. 50. Plerumque improborum facta primo suspicio insequitur, deinde sermo atque fama.
 Puto pro Suspiciatio. Ideo esset scribendum Suspitio. Sic Opinio, quasi Opinatio. H. St. V. ad hanc dict.
 Suspicio in Fabium. Plin. lib. 7. cap. 45.
 Suspicio hominum. Cic. 1. Fam. 1.
 Affinis suspitionis. Cic. pro Sull. 7.
 Abscondita suspicio. Cic. 2. de Orat. 278.
 Cæca suspicio. V. CÆCUS.
 Confirmata suspicio. Auctor ad Heren. lib. 2.
 Firma suspicio. Auctor ad Heren. lib. 2. 8.
 Repentina suspicio. Cic. pro Cluent. 174.
 Subira belli suspicio. Cic. 7. Verr. 32. Iste motus fervorum, bellique subita suspicio, utrum tibi, &c.
 Tenuissima suspicio. Cic. 2. de Lege Agrar. 79.
 Civitas sollicita suspitione. Cic. 1. de Lege Agrar. 23.
 Abhorre a suspitione, i. e. Remotum esse. Cic. pro Cæcl. 10.
 Absolvere suspitione. V. ABSOLVO.
 Abeffe a suspitione. Cic. 4. Verr. 62. V. ABSUM.
 Abeffe a conscientia suspitione. Cic. pro Cæcl. 23.
 Adduci in suspitionem. V. ADDUCO.
 Afferre suspitionem. V. AFFERO.
 Amovere suspitionem. V. AMOVO.
 Aspergere suspitione. V. ASPERGO.
 Assequi suspitione. V. ASSEQUOR.
 Attingere rem aliquam suspitione. V. ATTINGO.
 Avertere rem a suspitione. V. AVERTO.
 Augere suspitionem. Cic. 1. Fam. 1. Ter. Eun. 3. 1. 46. V. AUGEO.
 Cadere in suspitionem. V. CADO.
 Carere suspitione. Cic. pro Rosc. Amer. 55.
 Coargui ab aliquo suspitionibus & conjectura. Cic. 1. de Lege Agrar. 27.
 Conferre suspitionem in aliquem. V. CONFERO.
 Confirmare suspitionem. Cic. 1. Fam.
 Conflare suspitionem. Auctor ad Heren. lib. 2. 8.
 Consistit in aliquo suspicio. V. CONSISTO.
 Constituire suspitionem. Cic. Verr. 2. 38.
 Convenit in eum hæc suspicio. V. CONVENIO.
 Delere suspitionem. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Depellere suspitionem. Cic. 10. Philip.
 Deponere suspitionem. Cic. 13. Fam. 1.
 Devocari in suspitionem maleficii. Auctor ad Heren. lib. 2. 4.
 Dimovere suspitionem. Cic. Anteq. iret in exsil. 21.
 Dare locum suspitioni. Cic. pro Cæcl. 9.
 Dare suspitionem fidei reconciliatæ gratiæ. Cic. 3. Fam. 12.
 Ducere suspitionem. Cic. 2. de Invent. 29.
 Effugienda ergo in hac præcipue parte omnis calliditatis suspicio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Elabi suspitione. Cic. 3. Verr. 102.
 Expurgare suspitionem, Dimovere. Cic. Anteq. iret in exsil. 21.
 Extenuare suspitionem. Cic. 2. ad Heren. 4.
 Facere aliquid propter alicujus rei suspitionem. Cic. 2. Philip. 117.
 Fugere perfidia suspitionem. Cic. 8. Att. 16.
 Habere alicujus rei suspitionem. Cic. pro Planc. 53.
 Habere quasdam suspiciones periculi. Cic. 16. Att. 4.
 Jacere suspitionem. V. JACIO.
 Importare suspitionem alicui alicui. Cic. 16. Fam. 21. Ne mea nimia ἀνυπόψια suspitionem ei aliquam importaret.
 Incendi suspitione, rem in medium vocare cæperunt. Cic. pro Cluent. 127.
 Incidere in suspitionem regni appetendi. V. INCIDO.
 Incidit suspicio de me. Ter. Adelph. 4. 4. 6.
 Increpuit suspicio. V. INCREPO.
 Inferre suspitionem. V. INFERO.
 Injicere suspitionem alicujus rei. V. INJICIO.
 Injecta suspicio rei atrocis. Cic. pro Cluent. 182.
 Insequitur quippiam suspicio. V. INSEQUOR.
 Insidet alicui suspicio. V. INSIDRO.
 Interposita suspicio belli. V. INTERPONO.
 Levare suspitionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Levare suspitionem, atque ab se remove. V. LEVIS.
 Liberare aliquem omni suspitione alicujus rei. Cic. 1. Fam. 2.
 Maner suspicio. V. MANEO.
 Minuere suspitionem. V. MINUO.
 Movere suspitionem. Cic. 2. Fam. 16. V. MOVEO.
 Moveri suspitione. Cic. 7. Verr. 64. Judex esse bonus nemo potest, qui suspitione certa non movetur.
 Nasci suspitionem. Cic. 3. Fam. 8.
 Percussus suspitione. Cic. Hac suspitione sum percussus, &c.
 Peragere omnes latebras suspitionum. Cic. pro Cæcl. 53.
 Perstringere suspitione. V. PERSTRINGO.
 Pertinere ad aliquem suspitionem. Cic. pro Rosc. Amer.
 Ponere in suspitione. Cic. pro Cluent. 127.
 Præbuit plerisque suspitionem conscientia. Tacit. 1. Hist. 28.
 Propulsare suspitionem. Cic. 5. Verr. 140.
 Recipere suspitionem. Cic. pro Planc. 6.

Relinquitur suspicio alicujus rei. Cic. 1. Tusc. 71. Dubitare non possumus, quin tantus interitus in morte sit, ut ne minima quidem suspicio sensus relinquatur.
 Residere in aliquo suspicionem. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Removeere suspicionem. Cic. 5. Verr. 136.
 Segregare suspicionem ab se. Plaut. Afin. 4. 1. 29.
 Spargere varie suspiciones. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Est suspicio. Plaut. Epid. 3. 4. 53. Sic suspicio est. h. e. Ita omnes suspicantur. Ter. Eun. 3. 3. 8. — jam tum erat suspicio,
 Dolo malo hæc fieri omnia.
 Tollere suspicionem. Cic. Omnem igitur suspicionem sustuli.
 Trahere suspicionem. Cic. 2. de Invent. 29.
 Translata suspicio amoris in eum. Ter. Heaut. 4. 5. 51. h. e. Suspiciantur homines eum amare.
 Vendicare ex suspitione. Cic. pro Sull. 59.
 Venire in suspicionem. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Vitare suspicionem. Cic. 1. Philipp. 33.
 Vocare in suspicionem. Cic. 7. Verr. 10.
 Suspicio est, quam vulgo Præsumptionem vocant. Cic. pro Sulla, Intelligetis unumquemque illorum prius a sua vita, quam nostra suspicio. ne esse damnatum. Bud. Suspicionem sunt, quæ vulgo Præsumptiones. Cic. 2. de Orat. 33. H. St. Prior locus est, Pro Sull. 71. Alterum locum indicabit pag. seu col. edit. Lamb. Paris. quam noster secutus est. conf. in 1. Agrar. 17. Sumsit autem ex Budæi Forensibus p. 24. pr. ed. Episcop. & p. 60. ejusd.
 De quantitate syllabæ antepenult. vide Scalig. Poet. p. 2. 7. 2. & Jo. Pin-cier. Paræg. otii Marpurgenf. 4. 1.
SUSPICIOSUS, a, uni. Adj. [ὑποψιωδής, Gl. G. L.] Qui suspicionem habet. Ter. Adelph. 4. 3. 15.
 Omnes, quibus res minus secundæ, magis sunt nescio quo modo suspiciosi, ad contumeliam omnia accipiunt magis.
 Civitas maledica & suspiciosa. Cic. pro Flacc. 68.
 Suspiciosum veteres dixere, Qui in suspitione sit. [ὑποψιωδής, Gl. G. L.] Cato de re Florian. Sed si qui palam corpore pecuniam quæreret, aut se lenoni locavisset, & si famosus & suspiciosus esset, vim in corpus liberum non æquum censuere adferri. Ex Nonio 2. 763.
 Aliquid suspiciosum facere perspicuum. Cic. pro Rosc. Amer. 18.
 Res perspicua, non suspiciosa. Auctor ad Heren. lib. 2. 11.
 Crimen suspiciosum. Cic. in Partit. 114.
 Mula suspiciosa, Quæ nescio quid semper suspicatur, & timet. Columel. lib. 6. cap. 38. Suspiciosa mulæ sanguis detrahitur. Alii legunt Suspi-riosa. [Rectius.
 Superl. Suspiciosissimum negotium, & Suspiciosissimum tempus. Cic. pro Flacc. 7. Et is est reus avaritiæ, qui in uberrima re turpe compendium: in maledicentissima civitate, in suspiciosissimo negotio, maledictum omne, non modo crimen effugit. Idem 1. Fam. 7. Virum enim excellentem, & tibi tua præstanti in eum liberalitate devinctum, non-nihil suspiciantem, propter aliquorum opinionem suæ cupiditatis, te abs se abalienatum, illa epistola retinuit: qui mihi, quum semper tuæ laudi favere visus est, etiam ipso suspiciosissimo tempore Caniniano, tum &c.
SUSPICIOSÆ, Adv. [ὑποψιωδῶς] Cic. pro Dejot. 16. Id vos & a viro optimo, & ab homine minime stulto cogitatum esse confingitis. At quam non modo credibiliter, sed ne suspiciosa quidem. i. e. Profus absurde & calumniose. Budæus.
 Dicere aliquid suspiciosa ac criminosa. Cic. pro Rosc. Amer. 55. Cum enim aliquid habeat, quod possit criminosa ac suspiciosa dicere, aperte ludificari & calumniari sciens non videatur.
 Narrare aliquid suspiciosa. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Compar. Cic. de Clar. Orat. 131. Qui suspiciosus aut criminosis diceret, audivisse me neminem.
SUSPECTUS, ðs. m. [ἀνακρίσιμος] Plin. lib. 37. cap. 9. Hoc & minime probatur, quando præcellens debet esse in suspectu, velut ex carbunculo resurgens quidam in purpura leviter roseus nitor.
 Aspectu & suspectu resurgens. Plin. lib. 9. cap. 38. h. e. Si sursum conspiciatur, & in aerem quod dicitur.
 Suspectus, Altitudo. Virg. 6. Æn. 579.
 Quantum ad ætherium cæli suspectus Olympum.
 Suspectu vasto turris. Virg. 9. Æn. 530.
 Suspectus, pro Admiratione. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 25. Videntum est quid maxime facit ingratos: aut nimius sui suspectus, & infum mortalitati vitium se suaque mirandi, aut aviditas, aut invidia.
 Honorum suspectus. Ovid. 5. Fast. 21.
SUSPICITER, Adv. Idem quod Suspiciosa. Non. 4. 337. Curiose & suspiciter circum aspiciere. [An Suspiciosa?
SUSPECTOR, ðris. m. Sidon. 3. Epist. 5. Suspector admiratorque.
SUSPICAX, æcis. Adj. o. g. ut
 In rumore suspicax. Quintil. Decl. 18.
 Animus suspicax. Tacit. 1. Ann. 13.
 Maritus suspicax. Quintil. Decl. 18.
 Silentium suspicax. Tacit. 3. Ann. 11.
SUSPECTO, [ὑποδύπτω] ðrc. frequent. Sursum aspiciere. Martial. Oculisque suspectans sidera. Plin. 8. 16. Et 11. 29.
 Suspectare, [ὑποδύπτω] pro Suspectum habere. Tacit. 1. Ann. 5. Et quidam scelus uxoris suspectant.
 Passiv. Idem 4. Ann. 3. Ne pellici suspectaretur.
SUSPECTOR, ðri. depon. Ammian. 28. 1. Impetrarunt, ut hi, quos suspectati sunt, illico rapti compingerentur in vincula.
SUSPECTANS, antis. Partic. Sursum spectans. ut, Leo suspectans. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Populi suspectantes. De locustis, Tanto volant pennarum stridore, ut aliæ alites credantur, solemque obumbrent, follicite suspectantibus populis, ne suas terras operiant. H. St. ex Plin. lib. 11. cap. 29. cujus loci notationem culter empetæ abstulerat. Desiderabatur autem hic & seq. loc. in edit. Lugd.
 Virgo suspectans tabulam pictam. Ter. Eun. 3. 5. 36. H. St.
 Suspectans, Suspectum habens. ut, Potentiam suspectans. Tacit. 11. Ann. 16.
 Fraudem suspectans. Idem 13. Ann. 39. conf. Apul. Apol. p. 352. Elm.
SUSPICIO, ðre. Plaut. Men. 9. 9. 22. Ne memores aut suspices. Antiquum Usitatus vero

nevolentia: quo utamur quasi aquis tentatis, sic amicitias, aliqua parte periclitatis moribus amicorum.

Equos incitatos sustinere, Retinere. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. Ac tantum usu quotidiano & exercitatione efficiunt, ut in declivi ac præcipiti loco incitatos equos sustinere, & brevi moderari ac flectere didicerint. Cic. 4. Acad. 94.

Gradum sustinere, Reprimere. Ovid. 6. Fast. 398.

Manum suam sustinere dicitur deus, Quando retrahit. Ovid. 5. Fast. 302.

Tela sustinere, quod & Inhibere dicitur. Liv. 31. 24. Sustinebant tela, ne in permisos hostibus suos conjicerent.

Sustinere, Differre. Liv. 5. 45. extr. Compressique a Cæditio Centurione, quem sibi met ipsi præferant, rem in noctem sustinere.

Cognitionem sustinere. Callistratus in l. Interdum. D. de judiciis. Interdum ex iustis causis & ex certis personis sustinendæ sunt cognitiones. i. e. Differendæ & suspendendæ.

Diem extremum fati sustinet, Mortem suam differt in adventum tuum, Moriturus te expectat. Ovid. 1. Epist. 114.

Pœnam sustinere, i. e. Pœnæ executionem differre. Ulp. in l. Si quis filio. §. Quid tamen. D. de injust. testam. tamen si provocantis appellatio non fuerit recepta: pœna tamen sustinenda est, quoad princeps rescripserit ad litteras præsidis.

Aciem labantem sustinere, Restituere. V. ACIES.

Concursum omnium philosophorum. Cic. 4. Acad. 70.

Convicium quotidianum. Cic. pro Quint. 62. At quis erat procurator? credo, aliquem ejectum hominem egentem, litigiosum, improbum, qui postea scurræ divitis quotidianum convicium sustinere. [An Abjectum?]

Impetum hostium. Cæf. 1. Bell. Gall. 24. Cic. 3. Off. 48. Athenienses quum Persarum impetum nullo modo possent sustinere.

Incursum alicujus. Ovid. 3. Met. 82.

Multitudinem tantam sustinere non possum solus cum ista copia. Cic. 8. Att. 19.

Prælia. Cic. 9. Fam. 11. Quod scribis, prælia te mea causa sustinere, non tam id laboro, ut si qui mihi obtrectent, a te refutentur, quam intelligi cupio, quod certe intelligitur, me a te amari. Al. Non sust. Pugnam. Liv. 3. 28.

Sermones hominum sustinere, pro Resistere oblocutionibus hominum. Cic. 15. Fam. 14. Absens hominum sermones facilius sustinebis.

Sustinere pro Defendere & tueri. Cic. 4. Acad. 18. Philo autem, dum nova quædam commovet, quod ea sustinere vix poterat, quæ contra Academicorum pertinaciam dicebantur, & aperte mentitur, &c.

Causam alicujus rei sustinere. Cic. 5. Verr. 53. Idem 13. Att. Nonne furor ejus omnem causam sustinet? i. e. Nonne in eum ut furiosum omne crimen verti debet? Budæus.

Causam publicam. Cic. 1. Verr. 27. In mentem tibi non venit, quid negotii sit causam publicam non sustinere, vitam alterius totam explicare? Ibid. Tamen esset magnum tantam causam, tam expectatam, & diligentia consequi, & memoria complecti, & oratione exponere, & voce & viribus sustinere. h. e. Defendere posse.

Crimen sustinere, Defendere, excusare. Cic. 7. Verr. 102. Videbat illis Navarchis testibus tantum hoc crimen sustinere se nullo modo posse.

Culpam alicujus rei. Cic. 7. Att. 3. Ut jam ne istius quidem rei culpam sustineam, quod minus diu fuerim in provincia, quam fortasse fuerit utile.

Curam belli. Cic. 6. Att. 15. Cum enim arderet Syria bello, & Bibulus in tanto mærore suo maximam curam belli sustineret, &c.

Curam sustinere, Anxium esse. Cic. 10. Fam. 4. Interim hic maximam sollicitudinem curamque sustineo.

Dignitatem & decus civitatis sustinere, Tueri. Cic. 1. Off. 124. Est igitur proprium munus Magistratus, intelligere se gerere personam civitatis, debereque ejus dignitatem & decus sustinere, servare leges, jura describere.

Expectationem. Cic. 3. Off. 6. Sustines enim non parvam expectationem imitandæ industriæ nostræ, magnam honorum, nonnullam fortasse nominis. h. e. Maxima est de te hominum expectatio, te imitaturum, &c. quam tueri debes.

Expectationem sui sustinere ac tueri. Cic. 2. Fam. 1. Sic ad nos confirmatus revertare, ut quam expectationem tui concitasti, hanc sustinere ac tueri possis.

Magnitudinem imperii. Cic. Post red. in Senat. 9. Magnitudinem tanti imperii, nec inveni, nec sustinere, nec capere potuerunt.

Munera, Exsequi. Cic. de Senect. 34.

Munus magnum de aliqua re sustinere. Cic. de Clar. Orat. 113.

Munus consulare. Cic. 10. Fam. 12. Qui quod consulares aberant, consulare munus sustinebat more majorum.

Muneris aliquid in Rep. fungi ac sustinere. Cic. 5. Verr. 199.

Negotia. Hor. 2. Epist. 1. 1.

Negotium totum gubernare, & suis humeris sustinere. Cic. pro Milon. 29.

Nomen civitatis sua auctoritate sustinere. Cic. pro Flacc. 34.

Nomen publicani. Cic. 1. Q. frat. 1.

Onus magnum. Cic. 2. Fam. 10. Idem lib. 5. 9. Hoc quicquid est oneris ac muneris, pro mea dignitate tibi tuendum ac sustinendum puta. Cic. 2. Fam. 5. Totum negotium non est dignum viribus nostris, qui majora onera in Rep. sustinere & possim & soleam.

Onus aliquod suscipere, quod sustinere non possis. Cic. pro Rosc. Amer. 112.

Partes salutis alicujus. Cic. 3. Att. Intelligoque multas partes meæ salutis & suscipere & posse sustinere, neque ut ita facias rogandum esse. Quia non ædilis, aut Prætoris, aut Consulibus partes sustineo. Tacit. 3. Ann. 53.

Personam aliquam. Cic. 2. de Orat. 102. Tres personas unus sustineo summa animi æquitate, meam, adversarii, judicis.

Personam magistris. Suet. de Clar. Grammat. cap. 24.

Simulatio fronte & vultu sustinetur. Cic. 1. Fam. 9. Idque non solum fronte atque vultu, quibus simulatio facillime sustinetur, declarant ii, qui tum, nostro illo statu, optimates nominabantur, sed etiam sensu sæpe jam, tabellaque docuerunt.

Aliquem sua auctoritate sustinere. Favere alicui, & illum tueri. Cic. ad Brut. 7. Apulejum vero tu tua auctoritate sustinere debes.

Sustinere, Alere, reficere. Curt. 7. 4. 24. Milites fluviatili pisce & herbis sustinebantur. i. e. Cibabantur. Virg. 2. Georg. 515.

— hinc patriam, parvosque nepotes Sustinet.

Cibo aliquo sustineri. Columel. lib. 8. cap. 4.

SUSTINENS, entis. Partic. Curt. 8. 2. 29. Ne illo quidem adminiculo sustinente.

Nullo hostium sustinente novum, ac velut infernum aspectum. Tacit. Germ. 43. 6.

SUSTINENTIA, æ. f. [σῦντη] ut, Caritatis sustinentia. Vulg. Interpr. r. Theff. cap. 1. 3.

SUSTENTO, [σῦντασθῶ, Gl. L. G. & G. L. σῦντα, σῦντασθῶ, G. L.] ære. frequent. Plaut. Capt. 5. 1. 4.

Quumque ex miseris plurimis me exemerunt, Quæ adhuc te carens, dum hic fui, sustentabam.

Aciem sustentare. V. ACIES.

Sustentare, Alere, reficere. Plaut. Stich. 4. 2. 8.

Valuisti bene? p. sustentavi sedulo, g. edepol gaudeo. h. e. Dedi operam ut viverem, & corpus sustentarem. Suet. de Clar. Grammat. cap. 14. Defuncto eo, filisque ejus schola se sustentavit.

Alere & sustentare. Cic. 1. Tusc. 43. Eaque ei demum naturalis est sedes, quum ad sui similem penetravit, in quo nulla re egens alitur, & sustentabitur iisdem rebus, quibus astra sustentantur & aluntur. Ter. Adelp. 3. 4. 36.

Præterea, ut captus servulorum est, non malus, Neque iners alit illas: solus omnem familiam Sustentat.

Casus suos alienis opibus sustentare. Cic. 4. Fam. 13. Ipse enim, pari fortuna abjectus, aliorum opibus casus meos sustentabam.

Domum & pacem sustentavit. Tacit. 1. Ann. 4.

Egestatem & luxuriam domestico latrocínio sustentare. Cic. Post red. in Senat. 10.

Famem sustentare. Cæf. 7. Bell. Gall. 17.

Inopiam sustentat spes, quod celeriter se habituros copiam confidebant. Cæf. 3. Bell. Civil. 49. pr.

Laborem spe otii sustentare. Sallust. ad Cæsar. de Rep. ordinand.

Mentes hominum cogitationesque spes sustentat. Cic. pro Flacc. 3.

Officiis alicujus aliquem sustentare. Cic. 3. Att. 22. Terentiam unam omnium ærumnosissimam, sustentens tuis officiis. [i. e. Suppeditatis officiose a te opibus ac subsidiis.

Parimoniam alicujus suis sumptibus sustentare. Cic. pro Cæf. 38.

Non scientia juris, sed eloquentia sustentari. Cic. 1. de Orat. 239.

Subsidiis & liberalitate aliorum sustentari. Cic. de Provin. Consul. 12.

Tenuitatem sustentare alicujus. Cic. 16. Fam. 21. Ut possum, ex meis angustiis illius sustento tenuitatem.

Valetudinem suam sustentare ac tueri. Cic. 7. Fam. 1. Tu modo istam imbecillitatem valetudinis tuæ sustenta & tuere.

Valetudo sui corporis notitia & observatione sustentatur. Cic. 2. Off. 86.

Vitia alicujus sustentare. Sallust. in Catil. 53.

Sustentare se, Ad animum relatum. Cic. 14. Fam. 4. Quod reliquum est, sustenta te, mea Terentia, ut potes.

Me vix misereque sustento. Cic. 3. Att. 6.

Sustentare se sua virtute. Cic. 6. Fam. 4. Tu velim te, ut debes & soles, tua virtute sustentens.

Conscientia præclara sustentari & recreari. Cic. 10. Att. 4. Præclara igitur conscientia sustentor, cum cogito me de Rep. aut meruisse optime quum potuerim: aut certe nunquam nisi divine cogitasse.

Consolatione sustentari. Cic. de Clar. Orat. 330. Ea consolatione sustentor, quam tu mihi, Brute, adhibuisti tuis litteris suavissimis.

Sustentari litteris. Idem 4. Att. 9. Sic litteris sustentor & recreor, maloque in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere, quam in istorum sella curuli.

Sustentare aliquem, Sustinere & fovere. Cic. 2. Q. frat. 3.

Fide aliquos sustentare. Cic. pro Rabir. Post. 4.

Sustentare malum diu, Perferre. Liv. 2.

Quum sustentare vix posses mærorem tuum, doloremque decessionis. Cic. in Pison. 89.

Sustentare se in furore aliquo. Cic. 4. Acad. (48.) At enim ipse sapiens sustentat se in furore, ne approbet falsa pro veris, & alias quidem sæpe.

Sustentare, pro Differre. Cic. 2. Q. frat. 9. Ædificationem Arcani ad tuum adventum sustentari placebat.

Sustentatum est, Imperfonale. Cæf. 2. Bell. Gall. 6. Id ex itinere magno imperu Belgæ oppugnare cœperunt. Ægre eo die sustentatum est. De Bibracte Rhemorum oppido loquitur.

SUSTENTANS, antis. Partic. ut, Hostes legionum impetus sustentantes. Hirt. Bell. Hisp. cap. 17.

Miles seque & arma sustentans. Curt. 8. 4. 15.

SUSTENTATUS, a, um. Partic. Sallust. Jugurth. cap. 56. Milites paupersper a rege sustentati.

Moles sustentata. Lucret. 5. 96.

Puppis sustentata. Virg. 10. Æn. 304.

SUSTENTATIO, ðnis. f. [σῦντη] Ipse sustentandi actus.

Mora & sustentatio. Cic. 2. de Invent. 146. Deinde ex lege utrum statim fieri necesse, utrum habeat aliquam moram & sustentationem. V. Quintil. 9. 2.

SUSTENTATUS, ðs. m. Apul. Apol. p. 287. Elmenh. Sunt in vita humana tempestates: levia sustentatui, gravia demersui.

SUSTENTACULUM, i. n. Fulcrum, seu quidquid sustentat. Tacit. 2. Hist. 28. Sin victoriæ fanitas, sustentaculum, columnen, in Italia verteretur Pro Alimento posuit August. de Morib. Eccles. Cathol. cap. 33. Viliore victu vivere placet, minimeque sumptuoso corporis sustentaculo ætatem tranquillam ducere.

SUSTOLLO, sustulsi, sustulsi, [σῦντασθῶ, Gl. G. L.] ære. Sursum sevarre. Plaut. Cist. 1. 1. 117. Amiculum hoc sustolle saltem. Virg. 2. Æn. 153.

Sustulit exutas vinculis ad sidera palmas.

Sustollere in equum. Cic. pro Dejot. 28.

Onus sustollere rerum adversarum rigida cervice. Sen. Epist. 72.

Virginem sustollere, Rapere. Plaut. Cist. 2. 3. 8.

Sublatum est, 'εὐσφίθη, ἀντιπῆθη, Gloss. Latinogræc.

Sustollere, Educare. Cic. 3. Tusc. 28. Ego cum genui, tum moriturum scivi, & ei rei sustuli. V. TOLLO, quo hoc Præteritum item refertur.

SUSTOLLENS, entis. Partic. [σῦντασθῶ] Catull. Argon. 62. 210.

Dulcia nec mæsto sustollens signa parenti.

SUSTULI præteritum. V. SUFFERO, SUSTOLLO, TOLLO.

SUBLATUS, a, um. Partic. SUBLATE, Adv. V. TOLLO.

SUBLATIO, V. TOLLO.
SUSUM, [*ἰσύνω*, Gl. L. G.] & **SUSUS**, [*ἴσος*, Gl. L. G.] pro Surfum & Surfus, Antiquum. Varr. Clivus proximus a Flora, fufus verfus. Caro R. R. cap. 153. Ita fubducito fufum animam, quam plurimum poteris. Mo- nuit Turnebus. V. **SURSUM**.
SUSURNA, Vide **SISYRA**. H. St.
SUSURBUS, i. m. [*ψυευρυός*] Parvum & fumiffum murmur: pro- prie autem arborum & frondium dicitur. Cic. 5. Tufc. 103. Leviculus fane nofter Demofthenes, qui illo fufurro fe delectari dicebat, aquam ferentis mulierculæ. Hor. 2. Serm. 8. 78.
 — tum in lecto quoque videris
 Stridere fecreta divifos aure fufurros. Juven. 4. Sat. 110.
 — tenui jugulos aperire fufurro. [Subaudi Magico.
 Blandos audire fufurros. Propert. lib. 1. 11. 13.
 Humiles fufurri, Murmura tacite precantium. Perf. 2. Sat. 6.
 Lenes fufurri. Hor. 1. Carm. 9. 19.
 Levis fufurros. Virg. 1. Ecl. 56.
 Occultus fufurros. Claud. 1. in Eutrop. 36. al. Dolor.
 Tacito fufurro mala vota concipere. Lucan. lib. 5. 104. i. e. Occultis precibus.
SUSURBUS, a, um. Adj. [*ψυευρυός*] Ovid. 7. Met. 825.
 Procin adit, linguæque refert audita fufurrâ. Non defunt qui putent fubftantivum effe a **Sufurro**, i. n. V. not. Burm. [Tentabam, Blandoque r. a. fufurro].
SUSURRO, Ære. vel **SUSURRORE**, [*ψυευρυός* Gl. L. G. & G. L.] Æri. Furtim & fumiffa voce loqui. Ter. And. 4. 5. 49. Jam fufurrari audio, civem Atticam effe hanc. Martial. lib. 2. 44.
 Aure fufurrare, In aurem. Ovid. 3. Met. 643.
 Cum aliquo fufurrare. Ovid. 19. Epift. 19.
 Fama fufurrat. Ovid. 21. Epift. 233.
SUSURRĀTIM, Adv. Mart. Capell. lib. 6. Alicui fufurratim decenter ar- ridere.
SUSURRĀTIO, ðnis. f. [*ψυευρυός*, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 8. Fam. 1. Quod ad Cæfarem attinet, crebri & non belli de eo rumores, fed fufur- rationes duntaxat, veniunt. Sunt qui legant **Sufurratores**, Adjective.
SUSURRĀMEN, ðnis. n. [*ψυευρυός*] Mart. Capell. lib. 7. Hilaro fufurramine respondere. Et Apul. Met. 1. pr. p. 103. Elmenh. Magico fufurramine.
SUSURRATOR, ðnis. m. [*ψυευρυός*] Gloff. Græcolat.
SUSURRO, ðnis. m. [*ψυευρυός*] Qui occulte male dicendo, odium in aliquem aut difenfionem molitur. Sidon. 5. Epift. 7. Sufurronum fæ- ce aures completas.
SUSURRĪDŌSUS, a, um. Adj. [*ψυευρυός*] Gloff. Græcolat. Cyrill.

S U T

SUTATES, dicuntur quasi Continue fuentes, vel ftantes in futrina. Plaut. Aul. 3. 5. 39. Sedentarii, futates, diabathrarii. al. Sutores.
SUTELA, **SUTERNA**, **SUTILIS**, **SUTOR**, **SUTRINA**, **SUTRI- NUM**, &c. V. post Sutor, in suo, Ære.
SUTRIUM, i. n. [*Σούτριον*] Urbs primum Tyrrhenorum, deinde Romanorum. A Romanis cum defeciffent Sutriini, ad fidem reducendum eos mittitur Camillus, qui ut celeritate eos opprimeret, juffit milites trium dierum comneatum fecum ferre, teſte Liv. 6. 3. Hinc natum eſt proverbium, Quasi Sutrium eant. Plaut. Caf. 3. 1. 10.
 — cibo
 Cum ſuo quique facito uti veniant, quaſi eant Sutrium.
 Colonia Romanam fuiſſe docet Vell. Paterc. 1. 14. 2.
SUTRINI, ðnrm. m. pl. Incolæ Sutrit. Liv. 6. 3.
SUTRIUS, a, um. Adj. ut, Sutria teſta. Sil. lib. 8. 492.
SUTURA, V. **SUO**, Ære.

S U U

SUUS, a, um. [*ἴδιος*, Gl. L. G. & G. L.] Pronomen reciprocum. V. **SUI**. Plaut. Merc. prol. 88.
 — præterea mihi
 Talentum argenti ipſus ſua adnumerat manu.
 Suus cuique mos. Ter. Phorm. 2. 4. 14. Cic. 14. Att. 22. Suam cuique ſponſam, mihi meam: ſuum cuique amorem, mihi meum.
 Suis eum certis, propriiſque criminibus accuſabo. Cic. 3. Verr. 43.
 Suum ſibi, ratione loquendi priſca valet Suum proprium. Plaut. Capt. prol. 5.
 Sed is quo pacto ſerviat ſuo ſibi patri. Et iterum, 46.
 Sed incientes ſua ſibi fallacia. Sic Ter. Adel. 5. 8. 35.
 Suo ſibi gladio hunc jugulo. Eſt, Suo proprio gladio jugulo.
 Turneb. Adverf. 14. 7.
 Minerva patrem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
 Suus, pro Ejus. Cic. 3. Att. 19. Lege enim collegii fui non tenebantur. Eidem, lib. 6. 12. Non deſtiti rogare & petere mea cauſa, ſuadere & hortari ſua. Eidem, lib. 10. 4. Indulſit illi quidem ſuus pater ſemper. Hæc probat Budæus, refragante Valla & contendente ubique legen- dum Ejus.
 Suus proprius. V. **PROPRIUS**.
 Suæ ætatis homo, i. e. Major viginti quinque annis. Modestinus in l. Ex duobus. D. de negot. geſt. Ex duobus fratribus, uno quidem ſuæ ætatis, alio vero minore annis.
 Sui negotii, *ἰδιοπραγμων*. Gloſſ. Latinogræc. & Græcolat. ibid. Suas res agens.
 Suis deſideriis, *τῶ ἰδίου κίρθη, τῆ ἰδία προθήσει, τῆ ἰδία ἀφιλία*. Idem Gloſſ.
 Suus heres, & Suum ſervare, i. e. Proprium. Non ſolum eſt peculiaris Jurifconſultorum locutio, ſed etiam Oratorum. Cic. pro Roſc. Amer. 67. Sua quemque fraus, & ſuus terror maxime vexat, ſuum quemque ſcelus agitat, ſuæ malæ cogitationes conſcientiæque animi terrent. Idem de Aruſp. Reſp. 8. Sua concio riſit hominem. Er. 1. Off. 113. Expendere oportebit, quid quiſque habeat ſui, &c. Id enim maxime decet, quod eſt cuiuſque ſuum maxime. Hæc quum Laurentius, aut certe eorum ſimilia probet, tamen illud improbat, Suus Ciceronis filius hæres eſt
 VOL. IV.

patris inſtitutus: quod dici ratio vetat, ut ipſe affirmat. Quod ſi eſt verum, Plautus in Mercatore mendose illam ſententiam formavit, 4. 3. 14.
 Jubeat ſalvere ſuus vir uxorem ſuam. Hæc Budæus.
 Mulſo conſtant ſuæ dotes. i. e. Peculiares. Plin. 22. 24.
 Ejicere e civitate cives ſuos. Cic. pro Sext. 141. [Hic Cives ſunt *συμπελίται*. V. **CIVIS**.
 Uti populo ſane ſuo. Cic. pro Quint. 29. conf. **MRS**, **NOSTRE**.
 Recuperare captivos redditis ſuis. Cic. 3. de Orat. 107.
 Qui proſtitetur eſſe ſuum facere aliquid. Cic. 2. de Orat. 66. V. **SUM**.
 Suo, *τῶ ἰδίου, τῶ ſωτῆ*, Gloſſ. Latinogræc.
 De ſuo. V. **DE**.
 Apponere de ſuo. V. **APPONO**.
 Pervenire ad ſuum. Cic. pro Quint.
 Tenere ſuum. Cic. 6. Att. 1.
 Suus in diſputando. Cic. 4. de Finib. 10. i. e. Non utitur alienis inven- tis argumentorum. Budæus.
 Suus alicui. Naſo de Ponto initio, elegiæ,
 Qui miſer eſt, ulli ſi ſuus eſſe poteſt. H. St. lib. 1. Eleg. 3. v. 2.
 Sua ſponte, [*ἰσχυρῶ*] Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 20. Hoc inito conſilio denuntiaviſſe Gallonio, ut ſua ſponte, dum ſine periculo liceret, ex- cederet. V. **SPONTE**.
 Sua unius. Liv. 2. 8. pr. Græta in vulgus leges fuere, quas quum ſolus pertuliſſet, ut ſua unius in his gratia eſſet, &c.
SUUS **MRT**, Salluſt. in Jugurth. cap. 31. Neceſſe eſt ſuomet ipſi more præ- cipites eant. Plin. lib. 17. Corellius Eques Romanus Ateſtæ genitus, inſeruit caſtaneam ſuomet ipſam ſurculo in Neapolitano agro.
 Suamet, [*ἰαυτῆ*] Ablativus a Suus, cum ſyllabica adjectione **MRT**. Plin. lib. 10. cap. 59. Anterſe ſuamet vi colla ſua abruptunt. Plin. lib. 10. cap. 59. ad finem, Hunc ſuamet vi.
SUAPTE, [*τῶ ἰδίου* Gl. L. G.] Sua ipſius natura; & **SUOPTRE**: ablativi a Suus cum ſyllabica adjectione **PRE**: ut, Suopte nutu, pro Suo ipſius: ſicut Meopte, Meo ipſius.
 Suapte, ſine adjecto. Cic. 6. Att. 7. Quintius filius ſuapte, pie fane, me quidem certe multum hortante, ſed currentem, animum patris ſui ſorori tuæ reconciliavit. Verus autem codex non habet Suapte. Lucret. lib. 6. 755.
 Sed natura loci hoc opus efficit ipſa ſuapte. al. leg. Sua vi.
 Suapte, pro Propria. Plaut. Merc. 5. 4. 9.
 Suapte culpa ex genere capiunt genus, ingenium improbant.
 Suopte, Suo ipſius, ut Meopte, Meo ipſius; tuopte, Tuo ipſius. Feſt.
 Suopte ingenio temperatus animus virtutibus. Liv. 1. 18. Plin. lib. 7. cap. 40. Et ſuopte ingenio quiſque terminet.
 Suopte nutu. Cic. 1. Tufc. 40. Ut terrena & humida ſuopte nutu & ſuo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur.

S Y A

SYAGRA, æ. f. ſec. com. [*Συάγρα*] Regio Ciliciæ prope Adom & Laërtem a ſuum venatione (ut ex nominis compoſitione apparet) appellata.
SYAGRON, [*Συάγρον*] Extremum Arabiæ Felicis promontorium ad Mare Rubrum: cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 23. & 28. & Ptolemæus Tabula Aſiæ ſexta.
SYAGROS, [*Συάγρος*] Canis nomen apud Sophoclem, a ſuum venatione impolitum. Græcis item Syagros, Aprum, ſive Suem ſilveſtrem ſignificat. [Gloſſ. Græcolat. *Συάγρος*, Apter, *Συάγρον*, Aprinum.]

S Y B

SYBARIS, is. vel itidis, f. [*Συβαρίς*] Oppidum fuit antiquiſſimum **πικ** millibus paſſuum ab Urbe diſtans. Quin & aliud teſte Herodoto lib. 5. quod a Crotone non longe abeſt, & eodem nomine fluvius Calabriæ, a cujus potu greges amovent; nam ſi de ejus aqua biberint, ſternutamentis agitantur. Auſtor Strabo lib. 6. Oppidum ait Stephanus poſtea Thurion fuiſſe appellatum. Unde Sybaritæ dicti, gens in ſtudio voluptatum oſeroſiſſima, Suida teſte, luxu deliciſſique adeo notabilis, ut quicquid accurata atque ambitioſa luxuria paratum eſſet, id vulgo Sybaricum di- ceretur. Unde Ovid. in libro 2. Trift. 417. ſcribens ad Auguſtum, Sybaritida vocat opus Hemitheonis cujuſdam Cinædi Sybaritæ, de generibus voluptatum & obſcænarum deliciarum. Arifoteles lib. Moralium Eude- miorum primo, Smyndiriden quoque Sybaritam comparem Sardanapalo inter voluptuarios nominavit. Suidas fabulas aniles, aut parum pudicas, Sybariticas appellatas ſcribit. Idem refert Sybaritas inſtituiſſe, ut equi ad tibias cantum ſaltare condiſcerent: & Luxurioſos Sybaritas appellatos: & Sybariſſare, Sybaritarum ritu deliciis indulgere dictum. Aſtipulatur & Quintil. lib. 3. cap. 9.
SYBARITĀNUS, a, um. Adj. [*Συβαρίτης*] Plin. lib. 8. cap. 42. Docili- tas tanta eſt, ut univerſus Sybaritani exercitus equitatus, ad ſymphoniæ cantum ſalutatione quadam moveri ſolitus invenitur.
 Sybaritana præda Varroni apud Nonium 15. 36. eſt Lauta & elegans, quam convenire Tarentinis dicit. Sic enim ſcribit, Ad Sybaritanam præ- dam, in qua ſunt tripodes, crateræ, pocula nobilium Tarentinarum.
SYBARITĪCUS, a, um. Adj. [*Συβαρίτης*] Martial. 12. 96. Libelli Sybaritici;
 Qui certant Sybariticis libellis. i. e. Mollis & libidinoſi argu- menti.
 Sybaritica, vocant Græci Omnia impendii majoris. Sybariticam menſam Zenobius Glifceram intelligit, & ut Plautus inquit, Ritu barbarico opi- param. Cæl. Rhodig. lib. 7. Lect. Antiq. cap. 9. V. in **SYBARIS**.
SYBARITIS, itidis. f. [*Συβαρίτης*] patronym. a Sybaritis populis forma- tum. Ovid. 2. Trift. 417.
 Nec qui compoſuit nuper Sybaritida, fugit. Quo in loco Sy- baritida vocat Ovidius Opus Hemitheonis cujuſdam cinædi, de Generi- bus voluptatum, & obſcænarum deliciarum. V. Lucian. *αἰσῆς ἀπαίδευτων*.
SYBARUS, Nomen fontis in Eubœa, a quo Sybaris Italus nomen accepit ſe commemoratur a Strabone lib. 8.
SYBŌTA, orum. [*Συβόται*] Inſulæ ſunt perexiguæ, pauliſper ab continenti terræ diſjunctæ, ad orientale promontorium Coreyræ Leucinnae ſitæ. Strabo.

SŶCĀMINON, [Συκᾶμινον] Oppidum fuit in ora Phœnicæ, cujus sua ætate nihil præter memoriam extitisse auctores sunt Plin. lib. 5. cap. 19. & Strabo lib. 16.
 Sycaminon item Græci Morum appellant, arboremque ipsam Sycaniineam, συκᾶμινον. [Gloss. Græcolat., Συκᾶμινον, Morus, συκᾶμινον, mora.
SŶCĀMINOS, i. f. [συκᾶμινος] vel **SŶCĀMINON**, ðnis, m. Morus Ægyptia: qua uti solent in aggeribus Nili, per quos incrementa ejus dispensantur, & coërcentur. Ulpianus, in tit. de extraordinar. criminib. lib. 10. Si quis (inquit) arborem sycaminonem exciderit: nam & hæc res vindicatur extra ordinem non levi pœna, idcirco quod hæc arbores colligunt aggeres Niloticos, per quos incrementa Nili dispensantur. [Videtur Sycaminon reliquisse. Nam Συκᾶμινον, Sycaminetum sonat.
 Sycamina, (Al. Sicimina) inquit Hieronymus, quidam interpretantur arborum genus, quæ Palæstinæ in campetribus, nascuntur, quæ, si non vellicentur, amarissimas cariculas faciunt, & a calicibus corrumpuntur. Nobis autem, quia solitudo, in qua morabatur Amos, nullam hujusmodi gignit arborem, magis videtur rubos dicere, qui ferunt mora, & pastorum famem ac penuriam consolantur. V. dict. super.

SŶCIB, es. f. [Συκῆ] Infula est Asiæ adiacens non procul ab Ephelo, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

SŶCĒ, es. f. [συκῆ] Herba, alio nomine Peplos & Meconion aphrodes, ex una radice tenui fructificat, foliis rutæ paulo latioribus, femine sub foliis rotundo, minore quam candidi papaveris. Plin. lib. 27. cap. 12.

SŶCITĒS, [συκίτης] Gemma a fici colore dicta, de qua Plin. lib. 37. cap. 11.
 Est item Sycites vini factitii genus, ex fico, quod alii palmiprium, alii Cotorchiten appellant, singulis modiis in aquæ oongis tribus maceratis, ut docet idem Plin. lib. 14. cap. 16.

SŶCŌMŌRUS, i. f. [συκόμερος] Arbor a Ficu & Moro sic dicta: συκῆ enim ficus, μέρον arboris fructus est, quam & Latini Morum appellant. De hac sic Ruelius. Ficum Ægyptiam Theophrastus Ægyptiam moron, Celsus morosyon appellat, Dioscorides, Galenus, & Theophrasto posteriores, indito a fico & moro nomine. Sycomororum (συκόμερον n. g.) appellarunt Dioscoridi arbor est amplissima, ficus similitudine, largo succo, foliis moro quamproximis. Fructus ex argumento gustus ignavi cognomines, ternos aut quaternos anno fundit: eosque, non ramis, ut ficus, sed caudice ipso gerit, similes caprificis, dulcioreque grossulis, hoc est primitivis in fico pomis, sine granis interioribus. Nec maturescunt aliter, quam scalpendo ferreis unguibus, magno proventu eorum in Caria & Rhodo, locisque prorsus parum triticis ferocibus: populis in annonæ caritate & penuria pro pane frumentoque satisfaciunt: tam restibilis pomi ejus ubertas & copia est. Pomum ventri quidem amicum, sed minimam præbet alimoniam. Et post paulum, Tradit Ulpianus hanc arborem in Niloticis aggeribus esse frequentem, graviterque in eos animadverti, qui sycomororum exciderunt. Potentiam etiam inter morum & ficum media, quod & illi nomen apud Galenum Sycomorū peperit. [V. SYCAMINUS, & Diosc. 1. 181. Cels. 3. 18.]

SŶCŌPHANTA, æ. m. [συκοφάντης] Observator & delator ejus, qui ficos furto sustulisset. πικρὰ τὸ συκὰ φάνειν, id est, ab indicando eum qui ficos eaderat.

Sycophanta, pro Mendace, cavillatore, sive dolofo ponitur. Quod hinc originem habuit. E duobus servis Græci cujusdam viri, alter ficus, quæ domi paratæ erant, absumperat: alter, quis eas abstulisset, ignorabat. Quærenti eas domino sons innocentem accusabat. Herus ut veritatem exploraret, haurire utrumque subtepidam aquam jussit, deinde evomere. Tunc primum sycophantæ ortum vocabulum, eo ita appellato, qui ficos devoraverat, culpamque in innocentem cavillando, ac mentiendo rejecerat. Festus, Sycophantas appellatos hac de causa dicunt, Atticos quosdam juvenes solitos ajunt in hortos irrumperere, ficosque diligere: quam ob causam lege est constitutum, ut qui id fecisset capite truncaretur: quam pœnam qui persequerentur ob parvula detrimenta, sycophantas appellatos. Plaut. Amph. 1. 3. 8.

Nimis hic scitus est sycophanta, qui quidem sit meus pater. [Gloss. Græcolat. Συκοφάντης, Calumniator, Sycophanta: Συκοφάντια, Calumnia. Pergraphicus sycophanta. V. PERGRAPHICUS.]

SŶCOPHANTIA, æ. f. [συκοφάντια] Calumnia, delatio, falsa accusatio. Significat & Fallaciam. Plaut. Mil. 3. 1. 172. Nam ego inveni lepide sycophantiam.

Sycophantias struere, Machinari. Plaut. Afin. 1. 1. 56.

SŶCOPHANTOR, [συκοφάντιω] Æri. Calumniari, Falso accusare. Plaut. Trin. 3. 3. 57.

Quantum hoc me ætatis sycophantari pudet. Ibid. 4. 2. 116.

SŶCOPHANTIŌSE, Adv. [συκοφαντικῶς] antiquum, pro Dolofo. Plaut. Pseud. 4. 7. 113.

Ego nec sycophantiose quicquam ago, nec malefice.

SŶCŌSIS, is. f. [σύκωσις] Ubi inter palpebras succrescit quippiam caruncula imagine, ac protuberans, consequitur & oculi totius difficilior motus. Cæli Rhodig. lib. 7. Lect. Antiq. cap. 20.

SŶCORIS, V. SICORIS.

SŶCUSSA, [Συκῶσα] Infula est in mari Ægeo, ante Ephesum, de qua Plin. lib. 31. cap. 5.

S Y D

SŶDERIS, [Σίδερος] Fluvius est in finibus Caspiorum & Hyrcanorum, a cujus ostio Caspium mare nomine amisso, Hyrcanum incepit appellari. Plin. lib. 6. cap. 16. Rectius Sideris per i.

SŶDIMA. Urbs in montanis Lyciorum apud Plin. lib. 5. cap. 27. Al. Sidyra.

SŶDUS, V. SIDUS.

S Y E

SŶRDBA, æ. f. [Σύρδρα] Oppidum est Isauriæ, quæ est Asiæ regio media inter Ciliciam & Lycaoniam. Stephan.

SŶNĒ, es. f. [Συνή] Urbs in confinibus Æthiopiæ atque Ægypti, supra Alexandriam, versus meridiem, quinque millibus stadiorum, sub tropico Cancræ directe locata. Unde sole existente in Cancro medio solstitii die

supra verticem civitatis, nullam prorsus in ea umbram jaci, ait Plin. lib. 2. cap. 73. Lucan. lib. 2. 587.

— umbras nusquam flectente Syene.
 Atra Syene. Claud. de Nilo 19.
 Calida Syene. Ovid. 1. de Pont. 5. 79.
 Eoa Syene. Stat. 2. Silv. 2. 86.
SŶENĪTES, æ. m. [Συνηίτες] Marmor circa Syenem. Plin. 36. 8.
 Syenites Phorbas. Ovid. 5. Met. 74.

S Y G

SŶGABOS, i. f. [Σύγαρος] Infula est in sinu Arabico, in qua nulli sunt canes, atque aliunde importati circa litora errantes moriuntur. Plin. lib. 6. cap. 28.

S Y L

SŶLA, V. SILA.

SŶLARIS, vel **SŶLARUS**, V. SILARUS.

SŶLLA, V. SULLA.

SŶLLĀBA, æ. f. [συλλαβή, Gl. G. L.] Comprehensio litterarum, vel unius vocalis enuntiatio, temporum capax. V. Grammaticos. [Apices etiam Latini vocabant. Gloss. Græcolat. Συλλαβαί, Apices, V. APEX. Claræ Syllabæ. V. CLARUS.

Anceps legulejus syllabarum. Cic. 1. de Orat. 236.

Cadunt verba in syllabas. V. CADDO.

Coeuntes inter se syllabæ. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Peccare in syllaba. Cic. in Parad. 3.

Terminare clausulam longa syllaba. Cic. 3. de Orat. 181.

Syllabæ, pro Verbis hendecasyllabis. Martial. lib. 1. 62.

Verona docti syllabas amat vatis:

Marone felix Mantua est. Doctum vatem appellat Catullum.

SŶLLĀBĀTIM, Adv. [κατὰ συλλαβὰς] Per singulas syllabas. Cic. 13. Att. 25. At ego, ne Tironi quidem dictavi, qui totas περιόχας persequi solet, fed Spintharo syllabatim.

Dicere syllabatim. Cic. 4. Acacæ. 119. Quum enim tuus iste Stoicus sapiens syllabatim tibi ista dixerit.

SŶLLĀBĀRIUS, i. m. Qui syllabas connectere infuecit. V. Cæl. Rhodig. 14. 28.

SŶLLĀBĪRO, Ære. Saresb. Polycr. cap. 5. 16. Qui syllabirare non novit. [Nisi Syllabizare reliquit, quo Græci utuntur.

SŶLLEPSIS, is. f. [σύλληψις] Conceptio, Comprehensio in Gloss. ab σύν con, & λήψις acceptio: quæ fit quum pluralis dictio singulari verbo copulatur; ut, Virg. 1. Æn. 557.

— fociis & rege recepto. Aut singularis plurali verbo connectitur; ut, Virg. 1. Ecl. 82.

— sunt nobis mitia poma,

Castaneæ molles, & pressi copia lactis. Aut quum pro multis unus ponitur; ut, Virg. 2. Æn. 20.

— armato milite complent Item pro uno multi; ut, Virg. 9. Æn. 525.

Vos, ô Calliope, precor aspirate canenti.

Syllepsis, Pars major auctores sunt. Liv. 30. Magna pars faucii. Ibidem.

SŶLLŌGISMUS, i. m. [συλλογισμός] Computatio, pensatio exp. Gloss. Græcolat. ab σύν & λογισμαι, quod est computo, concludo: vel potius ab λογίζομαι ratiocinor. Quintil. lib. 3. cap. 7. In syllogismo tota ratiocinatio ab eo est qui intendit.

Syllogismi circumscripti, & effecti. Plin. 2. Epist. 3. ad Nepot. Circumscripti, id est breves effecti, id est elaborati, & arte perfecti.

SŶLLOGISTĪCUS, a, um, Adj. [συλλογιστικός] Rationale, exp. Gloss. Græcol. Quintil. 7. 1. Ratiocinatum vel collectivum vertit. ut, Status syllogisticus. Quintil. 5. 10.

SŶLLOGISMĀTĪCUS, a, um, Adj. Idem. Fulgent. Mythol. 1. Aristotelis syllogismaticum verbilookium.

SŶLŌSŌN, ontis. m. [Σηλοσών] Polycratis Samiorum tyranni frater. Is quum Dario Hytaspis filio vestem, quam ferebat, aliquando largitus esset: nam ille quum nondum rex esset, eam magnopere concupiverat. Quum vero regnaret, dono Sylofonti tyrannidem dedit, qui acerbè imperavit. Quare urbs hominibus viduata est. Unde ductum est proverbium, ἕκπ Σηλοσώνος ἰνυρχωεία. i. e. Sylofontis locus amplus est. Strabo lib. Geographiæ 14.

SŶLVA, **SŶLVANUS**, **SŶLVATICUS**, **SŶLVESCO**, **SŶLVESTER**, **SŶLVIA**, **SŶLVICOLA**, **SŶLVICULTRIX**, **SŶLVIFRAGUS**, **SŶLVIGER**, **SŶLVUS**, **SŶLVOSUS**, V. SILVA.

SŶMĀTHIS, V. SYMÆTHUS.

SŶMÆTHUS, i. m. pr. dub. [Σύμαιθος] Fluvius Siciliæ non longe ab Ætna, qui ut ait Strabo lib. 6. agrum Catanæum influit. V. Plin. 3. 8. Sil. 14. 232.

Nomen item viri apud Sil. 9. 410.

SŶMÆTHIUS, a, um, Attributum. Virg. 9. Æn. 584.

Eductum Martis luco Symæthia circum

Flumina. Ovid. 13. Met. 879.

Terga fugæ dederat conversa Symæthius heros. i. e. Acis. V. feq.

SŶMÆTHIS, idis. f. [Σύμαιθις] patronym. & proprium Nymphæ. Ovid. 13. Met. 751.

Acis erat, Fauno, nymphæque Symæthide natus.

SŶMBARI, orum. Populi feri inter Arabiæ montes, & Nilum incolentes, Elephantumque venatu victitantes. Plin. lib. 6. cap. 31.

SŶMBOLA, æ. f. [σύμβολα] V. feq. dict.

SŶMBOLUM, i. n. [σύμβολον] Indicium exp. Gloss. Græcolat. Sic Annulus dictus est, cum sit nota & signum. Plin. lib. 13. cap. 1. Et ideo miror, Tarquinii ejus statuam sine annulo esse. Quanquam & de nomine ipso ambigi video: Græci a digitis appellavere, apud nos prisca unguulum vocabant, postea & Græci & nostri symbolum.

Adulterinum symbolum. V. ADULTER.

Symbolum, aliquando Collatio dicitur, a συμβάλλω confero: hoc est, quod plures conferunt in unum, ita ut cœna illa dicatur Collatio, in quam comparandum plures aliquid contulerunt. Plaut. Curc. 4. 1. 13.

Symbolorum collatores apud forum piscarium. Al. Symbolarum.

Ter. And. 1. 1. 61. Symbolum dedit, cœnavit. Al. Symbolam. Idem Eun. 3. 4. 1. Ut de symbolis essenus.

Condicere symbolum. V. CONDICO.

Symbola, si credimus Suidæ, appellat Demost. 7. Philipp. Quæ pacta conventa sunt civitatum inter se, quibus jura civibus ultro citroque redduntur. Solebant enim Græci in pactis conventis tesseras uti quibusdam, quæ symbola appellabant, quæ loco tabularum & syngrapharum erant, atque ex his jus dicebatur. Annotavit Turnebus.

SYMBOLA, æ. f. Plaut. Stich. 3. 1. 34. — eadem symbolam Dabo, & jubebo ad Sangarinum cœnam coqui. [Sic in emendatis libris etiam in superioribus plerisque locis Plaut. & Ter. legitur.]

Symbolæ, inquit Cæc. lib. 25. cap. 20. dicuntur Plagæ, quibus fœveria inscribuntur corpora multis: perinde ac in conviviis collectitiis, id est symbolis, quæ comestitia vocant & conferta, quisque nummos confert, ne sit exfors & asymbolos. Nisi mavis inde vocabulum inflectere, quia βολή percussionem signat: ut sint Symbolæ, Multifariæ multijugæque incussæ plagæ. Videntur & Symbolæ, Auxilia militaria. Plutarch. in Marco Antonio, Injustum esse a bello mulierem rejicere, συμβολὰς πηλικαίους δίδδαναι. Sed pugnam quoque indicat & congressum quemlibet verbum id: quin & quod ad intruendum confertur convivium. Hæc ille.

De Symbolis, pro Plagis, est jocus ille Plautinus in Epid. 1. 2. 22. Sine meo sumpro paratæ jam sunt scapulis symbolæ.

Est & Symbole συμβολή Confluens fluviorum apud Strab. lib. 4.

SYMBOLUS, i. m. Plaut. Bacch. 2. 3. 31.

Quid? ubi est ostendit symbolum? inquit dicere: Adulterinum, & non eum esse symbolum. conf. superiora ibid.

Pro Litteris. Justin. lib. 2. Quo applicituri erant, symbolos proponi, & faxis proferri curat. Hæc Calep. Justinus locus sic habet lib. 2. cap. 12. pr. Athenienium dux Themistocles, quum animadvertisset, Ionas, propter quos bellum Perfarum rex susceperat, in auxilium regis classe venisse, sollicitare eos in partes suas statuit: & quum colloquendi copiam non haberet, quo applicituri erant, symbolos proponi, & faxis proferri curat, Quæ vos, Iones, dementia tenet? quod facinus agitis? Bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitatis? &c. Quo in loco Symbolos (ut enim Symbolum, ita & Symbolus dicitur) non pro Litteris acceperim, sed pro signis & notis, quas Themistocles proposuerat, ut Iones, his notis procul admoniti, eo naves appellerent, appulsique ea verba legerent, quæ in faxis proferri curarat: nec refero ea verba, & faxis proferri, ad Symbolos, sed ad ea quæ sequuntur, Quæ vos, Iones, &c. Plaut. Pseud. 1. 1. 55.

Ut qui huc afferret ejus similem symbolum. [Sed fere in his locis variant codd. Apud Græcos tamen Συμβολή & σύμβολοι & σύμβολοι reperitur.]

SYMBOLICE, Adv. [συμβολικῶς] Allegorice. Gell. 4. 11. Eosque mox Pythagoræ, aperte atque symbolice, κωμῶς appellatos.

SYMBE, [Σύμβη] Insula Carix adiacens, medio ferre spatio inter Rhodum & Gnidum, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 31. portum habens clausum, tritemibus aptum, & navale navium viginti. Strabo lib. 14.

ΣΥΜΜΑΧΙΑ, æ. f. [συμμαχία] Auxilium in Gloss. Græcolat. exp. auctore Thucydide, est confederatio, iis inita legibus, ut iidem censeantur amici, iidem & inimici. Cæc. Rhod. lib. 11. cap. 6.

ΣΥΜΜΑΧΟΣ, i. m. [σύμμαχος] Auxiliarius. Gloss. Græcolat.

ΣΥΜΜΑΧΟΣ, [Σύμμαχος] Romanus orator, missus a Senatu Constantinopolim, ad Theodosii liberos, rogatum ut Vestales a Christianis destrui minime paterentur: Cujus rei gratia putabant se adversa multa a diis esse passos. Contra ejus orationem existant Prudentii libri II. quam & Ambrosius, alique, acerrime confutarunt. Fuit & Symmachus, sacrorum librorum interpretes Græcus, doctrinæ parum sinceræ & Christianæ, cujus meminit Euseb.

ΣΥΜΜΕΤΡΙΑ, æ. f. [συμμετρία] Commensuratio Latinis dicitur, & convenientia mensurarum, seu proportio. Plin. lib. 34. cap. 8. 11. Primus hic multiplicasse varietatem videtur, numerosior in arte, quam Polycletus, & symmetria diligentior. In Gloss. Græcolat. Moderatio, & Moderamen exponitur.

Symmetria, [συμμετρία] Vestis talaris, hoc est ad talos usque demissa, apud Pollucem lib. 7. cap. 13.

ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ, a, um, Adj. [σύμμετρος] Modicus in Gloss. Græcolat. Vulgo Proportionatum dicitur. Vitruv. 1. 2.

ΣΥΜΜΟΝΙΑΝΟΝ, i. n. Trifolium, vel (ut Ruellio placet) **ΣΥΜΜΟΝΙΑΚΟΝ**, [ἀσφάλποι] Herba, quam describit Columel. lib. 7. cap. 17.

ΣΥΜΜΥΣΤΑ, æ. m. [συμμύστις] Confacaneus, in Gloss. Græcolat. Apul. Apol. p. 310. Elmenh. Liberi patris symmystæ.

Est & Secretarius, seu Secretorum conficius, ut apud Orig. interpretem: Sicut Joannes symmysta pronuntiat dicens: Quia, si quis peccaverit, advocatum habemus apud Deum Jesum Christum.

ΣΥΜΠΑΘΙΑ, æ. f. [συμπάθεια] Latine Compassio dici potest, & naturalis consensus vel convenientia. Cic. 3. de Nat. Deor. 28. Illa vero cohæret & permænet naturæ viribus, non deorum: estque in ea iste quasi consensus, quam συμπάθειαν Græci vocant. Plin. lib. 28. cap. 7. Supposita tantum calici lacinia tali, statim metum eum discuti, videlicet prævalente sympathia illa Græcorum, quum rabiem canum ejus sanguinis gustatu incipere dixerimus. De mensuris.

Continuatio conjunctioque naturæ, quam (ut dixi) vocant συμπάθειαν ejusmodi, ut thesaurus ex ovo intelligi debeat. Cic. 2. de Divin. 142. Dixerat autem 124. Ex quadam convenientia & conjunctione naturæ, quam vocant συμπάθειαν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ, ætis. n. [συμπερασμα] Græcum est, & in Gloss. Græcolatino Terminatio exponitur. Estque Conclusio, connexio. Mart. Capell. p. 98. & 127. conf. Quintil. 5. 14.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ, æ. f. [συμφωνία] Consonantia, musicus concertus. Cic. pro Cæc. 35. Accusatores quidem, libidines, amores, adulteria, Bajis acta convivia, comestationes, cantus, symphonias, navigia jactant. Idem 7. Verr. 92. Curritur ad Prætorium, quo istum e convivio illo præclaro reduxerant paulo ante mulieres, cum cantu atque symphonia. Plin. lib. 10. cap. 29. Visum jam sæpe jussas canere cœpisse, & cum symphonia alternasse. Hor. de Arte Poet. 374.

Ut gratas inter mensas symphonia discors. Canit symphonia. Cic. 5. Verr. 105. Cum in eis conviviis symphonia caneret, maximisque poculis ministraretur.

Symphoniæ cantus. Cic. 7. Verr. 31. Non judicia fieri: lucum illum litoris percipere totum mulierum vocibus, cantuque symphoniarum. Plin. lib. 9. cap. 8. Idem lib. 8. cap. 42. Ad symphoniarum cantum saltatione quadam moveri.

Symphonia, pro Celebritate quadam nocturna. Cic. 16. Fam. 9. Sym-

phoniam Lysonis velim vitasles. Symphonia, Herba Plin. lib. 26. cap. 7. Symphonia, vel gomphæna, alternis viridibus roseisque per caulem foliis, in posca sanguinem rejicientibus medetur. Sed priores duæ voces desiderantur in emendatis codd.

ΣΥΜΦΩΝΙΑΚΟΣ, a, um, Adj. [συμφωνιακός] Unde Symphoniaci fœveri. Cic. 1. in Verr. 55. Ab hac muliere Præfectus Antonii quidam symphoniacos fœveros abducebat per injuriam, quibus se in classe uti velle dicebat. Quem locum Pedianus enarrans, Cæc. inquit, remigibus celestima per symphoniacos solebat, & per assam vocem, id est ore prolata, & (ut in Argo navi) per citharam. Sed quia hic In classe dixit, possumus intelligere, ad hoc symphoniacos capi solere, ut in classe pugnantibus classicum canant, unde ipsi tubæ classis nomen est positum classicum.

Homines symphoniaci. Cic. 7. Verr. 63. Symphoniacos homines sex quidam amico suo Romam muneri misit.

Ducere pueros symphoniacos. Cic. pro Milon. 56.

Symphoniaca herba eadem quæ & Symphonia dicitur. Pallad. Octob. 12. 8. Si cerafus æstu Canicularum fatigetur, herbam symphoniacam circa arboris truncum torqueri in coronam jubet, vel ex ea juxta unum caudicem cubile fieri. Hyofcyamos est, Apulejo indicante de Herb. cap. 4.

ΣΥΜΦΡΕΒΑΤΙΔΕ, [συμφρεβάτιδες] Cic. 2. de Legib. 5. h. e. Qui eisdem puteis communes habent: vel potius, Symphradas: hoc est ejusdem consilii & commercii participes. Sed hoc in loco mira est lectionum varietas: alii enim Symphrades, alii Symphratores, nonnulli Symphradmones, & pauci quidem Sunii nobis exhibent. V. Gruter. aliosque in loc. [Forte Σπρὶ & Σπρῖς Συναδάου, atque ita reliquit Tullius. Et Suniadæ erant iidem & Attici.]

ΣΥΜΦΥΤΟΝ, i. n. [σύμφυτον] Herba, cujus duæ sunt species: una Symphytum petraum vocatur, altera Symphytum majus Symphytum, ut Strabonio placet, comp. 83. quidam Inulam rusticam vocant, quidam Alum Gallicum. Hoc Galenus Symphyton magnum cognominat, nec dulce gultu, nec odoratu, ut superius. Officinæ autem Symphyti nomen retinuerunt. Herbariis & vulgo *Conjoinda major* vocatur.

ΣΥΜΠΛΕΓΑΔΕΣ, [Συμπληγάδες] Insulæ duæ sunt contra Bosphorum Thracium, quæ & Cyanæ dicuntur. Auctor Pompon. Mela lib. 2. 7. & Plin. lib. 4. cap. 13. Symplegades porro dictæ sunt, quod fabulis tradatur eas inter se aliquando concurrisse, quoniam parvo discretæ intervallo, ex adverso intrantibus geminæ cernebantur, paulumque deflexa acie coeuntium speciem præbebant. Ovid. 15. Met. 338. Eadem Planetæ dictæ, id est errantes Plinio 6. 12. Planetæ. Hard. q. V. Valer. 4. Argon. 221.

Hic iter ad Ponti caput: errantesque per altum Cyaneas, &c. Instabiles olim Symplegades. Claud. 1. in Ruff. 173. Superbæ Symplegades. Claud. de Bell. Get. 9.

ΣΥΜΠΛΕΓΑΣ, ædis. f. [συμπληγάς] Complexio, connexio. Martial. lib. 11. 99. in Lesbiam, sensu obscæno,

Sic confringuntur gemina symplegade culi. Sic **ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ**, ætis. n. [σύμπλεγμα] Idem quod Symplegas, Amplexus, Complicatio libidinosa. Martial. lib. 12. 43.

Præsent & taceant quid exoleti, Quo symplegmate quinque copulenter.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, i. n. [συμπόσιον] mere Græcum, ut pleraque alia: a Latinis tamen pro suo usurpatum; significat vero Convivium. Cic. 9. Fam. 24. Sapientius nos, quam Græci. Illi Symposia, aut Syndipna, id est Compotationes, aut Concenationes: nos Convivia, quia tum maxime simul vivitur. In Gloss. Græcolat. redditur Convivium & Comissatum. Hinc fit

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΟΣ, a, um, [συμπωσιακός] Adj. ut, Symposiaci sermone; Problemata symposiaca; Sermones convivales. De quibus Platonis existant & Plutarchi libri Philosophici argumenti.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΣΤΗΣ, æ. m. [συμπωσιαστής] Convivii princeps, dominus, rector, ac moderator, de quo Plutarch. lepide in Quæstionib. Convival. differuit. Convivantes porro Symptotæ, συμπτωται, dicuntur, qui sunt a domino ad convivium acciti, & excepti. Cujus femininum est Sympotria, συμπτωτρία, sympotrix. V. Plutarchi Septem sapientium convivium, & Problemata symposiaca.

ΣΥΜΠΟΤΑ, æ. m. [συμπότης] Conviva, Compotor, Gloss. Græcolat.

ΣΥΜΠΟΤΡΙΑ, æ. f. [συμπωτρία] Compotrix. Gloss. idem.

ΣΥΜΠΣΑΛΜΑ, [σύμφαλμα] Vocum in cantando copulatio: Diapsalma disjunctio earum, ubi quædam requies distinctæ continuationis ostenditur. Psalma, Quod psallitur.

ΣΥΜΠΤΩΜΑ, ætis. n. [σύμπτωμα] Accidens. Sunt enim Symptomata, Accessiones, seu accessoria mala, quæ ad justum morbum συμπίπτουσι, hoc est accidunt. Cels. 3. 1. & 10.

ΣΥΜΠΥΛΟΝ, vel **ΣΥΜΠΥΡΙΟΝ**, V. SIMPYLUM.

S Y N

ΣΥΝ, [σύν] Præpositio Græca, Cum significans, & in compositione Con Latinorum respondeas. Gloss. Græcolat. σύν, Con. Ante b & p. Sym.

ΣΥΝΑΕΡΕΣΙΣ, is. f. [συναίρεσις] Contractio, figura qua plura per unum conjunguntur, ut Bigæ, pro Bijugæ. Ex σύν con, & αίρεσις, tractio.

ΣΥΝΑΓΙΑ, Militum centuria, apud Alexand. Alexandrin. 6. 13.

ΣΥΝΑΓΩΓΑ, æ. f. [συναγωγή] Idem quod Congregatio, vel cœtus, σύν & αγωγή, quod est Congregare. Gloss. Græcolat. συναγωγή, Collegium, Collectus, Conventus, Concilium.

Apud ecclesiasticos scriptores accipitur pro Ecclesia Judaica vel Christiana. August. in Pl. 80. V. Suicri Thef. Ecclef.

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ, [συναλλαγμα] est, cum ultra verba contractus aliquid utriusque agit, quoties scil. ex utriusque parte aliquid fit, quo uterque obligatus est. Ut, do tibi Stichum, ut Pamphilum manumittas. Alciat. super tit. de verb. sig. in Pandect. Synallagma, commutationem non inepte dixerit. Idem enim est συναλλαγμα, quod causa, hoc est ratio quædam secundum iustitiam commutativam efficax, ut obligationem pariat: scilicet quia ab uno ad alium transfertur aliquid. I. Jurisgentium. §. 1. D. de pact. Aristotelem appellat Synallagmata omnes actiones nostras, quibus inter nos ad aliquem usum necessitatemque communicamus. Videndus Connarus lib. 6. cap. 1. Hocman. quoque lib. singulari De verborum, quæ ad jus pertinent, significatione, littera, S. Gloss. Græcolat. συναλλαγή Contractus: συναλλαγμα, Commercium: συναλλασσιν, Contractus, Cambio. **ΣΥΝΑΛΩΡΗΣ**, es. f. [συναλωφή] dici potest Compressio, cæsura. Fit enim

enim quum de fine dictionis vocalis abjicitur, sequente dictione quæ a vocali incipit, ut apud Juven. 1. Sat. 1.

Semper ego auditor tantum? Ex σύν, quod est con: & ἀλοφῆ preffio. [Est duarum vocalium in unam syllabam coalescentia, ἀλοφῆ & Συναλόφω Commisceo.

SYNANCHÆ, es. f. [συναγχῆ] Morbus in faucibus spiritum suffocans, Latinis Angina dictus. Ex σύν, & ἄγχω, affligo, ango. Celf. lib. 4. cap. 4. Ut hoc autem morbi genus circa totam cervicem, sic alterum æque pestiferum acutumque in faucibus esse consuevit: nostri anginam vocant: apud Græcos nomen, prout species est. Interdum enim neque rubor neque tumor ullus apparet, sed corpus aridum est, vix spiritus trahitur, membra solvuntur, id συναγχῆν vocant. Interdum, &c. Gloss. Græcolat. Συναγχῆν, Angina. V. ANGINA.

SYNARISTŌSÆ, arum. f. pl. [Συναριστώσαι] Inscriptio Comœdiæ Menandri apud Plin. 23. 9. q. d. Femina simul prandentes. Gell. etiam 15. 15. Cæcilius meminit fabulæ eodem titulo. V. Hard. in Plin. & Fabric. in Catal. Comico. Græc. Biblioth. Gr. vol. 1. p. 773.

SYNATHRŌSMUS, i. n. [συναθροισμός] Figura quæ & singulis verbis, & plurimum verborum conjunctione fieri potest. Singulis, hoc modo, Sed quum ad supplicium sumendum se confirmaret, multa simul eum revocabant officia, consuetudo, tempus, existimatio, periculum, religio: quæ singula proprias ei cogitationes ad remorandum subijciebant. Plurimum verborum conjunctione, sic apud Lycurgum, Nemo enim nocens sine summo mærore est, Judices, sed multa simul eum perturbant, quod adest, sollicitudinis plenum; quod futurum est, formidolosum: lex paratum supplicium ostentans: vitia ex vitis coacta: occasionem arguendi malefici captans inimicus: quæ quotidiana, vehementer ejus animum excruciant. Ex Rutilio Lupo.

SYNCĒRĀSTUM, i. n. [συνκρῆστίον] est Omne edulium antiquo vocabulo Græco. Pacuv. in Phagon. Honos syncerasto perit, pernis, glandio. Varr. lib. 6. de L. L. 3. [At Gloss. Græcolat. Συνκρῆστίον, Caldadia, Calda aquar. A v. Συνκρῆστίον scil. q. d. Temperatum, Temperaturam.

SYNCRŪS, V. SINCRĒUS.

SYNCHRONUS, a, um. Adj. [συνχρονός] Contemporaneus. Unde scribit Hieron. Ozeam prophetam fuisse synchronum Isajæ. Et Varr. ait, non esse dubium, quin aliquo tempore eodem vixerint Homerus & Hesiodus, eosque synchronos fuisse testatur. Gloss. Græcolat. Συγχρονός, Coævus.

SYNCHŪSIS, is. f. [συνχυσίς] Confusio. Est enim, ut scribit Donatus hyperbaton undique confusum, ut illud Virg. 1. Æn. 112.

Tres Notus abreptas in faxa latentia torquet: Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus, aras. Est autem hic ordo. Tres naves abreptas Notus torquet in faxa: quæ faxa in mediis fluctibus latentia, Itali vocant aras.

SYNCŌMISTUS, a, um. Adj. [συνκομιστός] Syncomistus panis, inquit ad Glaucon. lib. 2. Galen. Is dicitur, qui medius inter exquisite purum est, ac furfuraceum. Cæl. lib. 9. cap. 16. Lætion. antiq. V. Cælii Oecon. Hippocr.

SYNCŌPA, æ. vel SYNCOPE, es. f. [συνκοπή] Concisio: κῆπι enim incido significat. Figura est, quum littera vel syllaba e medio dictionis tollitur: ut Compōstus pro Compositus. Gloss. Græcolat. Συγκοπή, Collisio. Apud Medicos morbus est, de quo V. Galen. M. M. 12. 5. Cæl. Aurel. 2. Acut. 3.

SYNCRĪSIS, [συνκρίσις] five Antithesis, Comparatio rerum atque personarum inter se contrariarum. Cic. pro Muren. 22. Vigilas tu de nocte, ut tuis consultoribus respondeas: ille, ut eo, quo intendit, mature cum exercitu perveniat, &c. Item 3. Verr. 70. Sic ille multo sceleratior & nequior, quam ille Adrianus, aliquanto etiam felicior fuit, &c. Julius Rufinianus.

SYNDĪCUS, i. m. [σύνδικος] Patronus, qui cum alio causam aliquam tuendam suscepit, quive secundis actionibus causam defendit, ut in causa Cornelii Balbi Cicero. Syndici, item sunt Civium advocati, & defensores juris publici, quasi in causam publicam communiter incumbentes. Unde apud Plutarch. legitur Aristidem ab Atheniensibus creatum fuisse syndicum, ut communem causam Græcorum accivium suorum defenderet. Demosthenes quoque πρὸς Ἀπολλωνίαν, refert, lege sancitum fuisse Athenis, ne cui iterum syndicum fieri liceret, crearique a populo: idque ideo, ne συνδικία, id est syndici munus, ob publicam utilitatem inventum, vertere- tur in quæstum, compendiumque privatum, Hoc nomine vocari possunt, quos hodie Deputatos nostri vocant. Budæus. Gloss. Græcolat. Σύνδικος, Defensor, Συνδικῶ, Defendo.

SYNECDŌCHE, es. f. [συνεκδοχή] Conceptio dicitur. Donatus, Synecdoche est significatio pleni intellectus capax, quum plus minusve pronuntiat. Aut enim a parte totum ostendit, ut Virg. 1. Æn. 403.

— puppeque tuæ, pubesque tuorum. Aut contra pars a toto; ut Idem 1. Æn. 114.

Ipsius ante oculos ingens a vertice pontus In puppim ferit. Et 12. Æn. 119.

— alii fontemque ignemque ferebant. Meminisse autem debemus, quando fit a parte totum, faciendum ab insigniori parte.

SYNEDRIA, æ. f. sec. c. [συνεδρία] Ulp. in l. 1. §. Navem. D. de exercit Navem accipere debemus, five marinam, five fluviatilem, five in aliquo stagno naviget, five synedria sit. V. SCHEDIA. Alciat. lib. 1. Prætermisorum, Synedria Judæorum interpretare Synagogas & conciliabula. Synedrion enim id denotat. Synedrias vero naves apud Ulpianum De exercitoria actione, Naviculas illas interpretabitur furtaffe aliquis, Quæ spaciandi causa factæ sunt, in quibus sunt sella & sedilia quandoquidem Suidas synedriam cathedram interpretatur. Hæc Alciatus. Verba Suidæ sunt Συνεδρία ἢ καθέδρα. Gloss. Græcolat. Συνεδριον Confessus, concilium.

SYNĒDRUS, i. m. [συνεδρός] Latinis, ut Gloss. exp. Assessor, consiliarius dicitur. Liv. 45. 32. pr. His rerum externarum cognitionibus interpositis, Macedonum rursus advocatum concilium: pronuntiarum, quod ad Itatum Macedonia pertinebat: Senatores, quos synedros vocant, legendus esse, quorum consilio Resp. administraretur.

SYNĒPHĒBI, m. pl. [συνεφθῆβει] dicuntur Adolescentes simul pubescentes. Quod nomen inditum est comœdiæ Menandri, quam Cæcilius Latinam fecit. Cic. 1. de Finib. 4. Synephebos ego, inquit, potius Cæcilius, aut Andriam Terentii, quam utramque Menandri legam? Ait Statius in Synephebis. Cic. de Senect. 18.

SYNĒSIUS, [συνῆσιος] e Pentapoli Africæ Philosophus Christianus, Præsul Ptolemaidis factus: scripsit libros in grammatica, philosophia, pane-

gyricos, epistolas, & alia. Auctor Suidas.

SYNGRĀPHA, æ. f. [συνγραφή Gl. G. L.] Scriptura, five schedula, quæ fit manu eorum, qui paciscuntur, in alicui rei fidem. Budæus, Syngrapha est cautio & conscriptio ob locationem facta: ut & conductori merces in rato fit, & locatori cautum fit a redemptore & conductore operis. Cic. 7. Fam. 17. Tanquam enim syngrapham ad imperatorem, non epistolam attulisses: sic pecunia ablata, domum redire properabas. Idem 6. Vert. 30. Cybaram cum inanibus syngraphis venerat.

Syngrapha dicta est ἀπὸ τῶν συν, simul, καὶ γράφω, scribo: quod simul scriptum sit a pluribus, vel quod manu ipsorum, qui conveniunt, scripta sit. V. Gloss. in dict. seq.

Agere ex syngrapha. V. AGO.

Conscribere syngrapham. V. CONSCRIBO.

Crede alicui per syngrapham. Cic. de Arusp. Resp. 20. Alterum putabo regem, si habuerit unde tibi solvat, quod ei per syngrapham credidisti.

Facere syngraphas cum aliquibus. Cic. pro Domo 120. Et de Arusp. Resp. 34.

Centies facta syngrapha. V. CENTUM.

Inter syngraphas & cetera Chirographa hoc interest, quod in chirographis tantum, quæ gesta sunt scribi solent: in syngraphis etiam contra fidem veritatis pactio venit, & non numerata quoque pecunia, aut non integre numerata, pro temporaria voluntate hominum scribi solent.

SYNGRĀPHUS, i. m. vel SYNGRĀPHUM, i. n. Plaut. Afin. 4. 1. 1.

Agedum istum ostende, quem conscripsi syngraphum

Inter me & amicam & lenam: leges perlege. [Gloss. Græcolat. Συγγραφή, Conscripcio, Syngraphum. Συγγραφεύς, Conscripcitor.

SYNNĀDA, æ. f. [Συννάδα] Urbs Phrygiæ, de qua Plin. lib. 5. cap. 29.

1. Alter conventus a Synnada accipit nomen. In quem locum sic ait Her- molaus, Scribendum Synnada ex Stephano, per y: quoniam prius Syn- næa diceretur, a congregatis eo loci Græcis Macedonibusque, Acamantem post captum Ilium secutis, conditorem urbis. Hæc Barbarus. Synnada, orum n. pl. Cicero videtur declinasse, numero utique plurali, 3. Fam. 8. Idque, ait, me arbitror Synnadis pro tribunali multis verbis disputa- visse. Ibid. Quum enim Laodiceæ, quum Synnadis; quum Philomeli, quum Iconii essem, &c. Paulo post, Quod iisdem diebus meus conven- tus erat, Apameæ, Synnadis, Philomeli, tuus Tarsi. Hanc flexionem videtur & Steph. sequi, & Suid.

Flectitur tamen etiam genere feminino Synnas, hujus Synnados. Sidonius Apollinaris in Panegyrico Majoriani,

Jungitur hic Synnas, Nomadum lapis additur istis. i. e. Marmor

Synnadicum, & Numidicum. Stat. 1. Silv. 5. 37. de Balneo Etrusci,

Sola nitet, flavis Nomadum decisa metallis,

Purpura, sola, cavo Phrygiæ quam Synnados antro

Ipsæ creuntavit maculis lucentibus Atyis. Ibid. 1. 5. 41.

Synnada distinctum variat. h. e. Solum marmor Porphyrites ex-

cutum ex venis Numidicis illic est. Nullum marmor illic est, nisi variatum maculis purpureis, ut Numidicum, & Synnadicum: quod quidem distinctum est maculis purpureis, quoniam Atyis puer, quum in Phrygia Cybelen fugeret, abscessis genitalibus lapidem hunc creuntavit guttis manantibus. Plin. lib. 35. cap. 1. ad finem, Neronis principatu inven- tum, maculas, quæ non essent, in crustis inferendo unitatem variare, ut ovatus esset Numidicus, ut purpura distingueretur Synnadicus, qualiter illos nasci optarent delicæ. Stat. 1. Silv. 2. 148.

Hic Lybicus, Phrygiusque silex, hic dura Lacorum.

Saxa virent. Libycus silex dicitur marmor Numidicum, ut Phry-

gius Synnadicum.

SYNNAŌENSIS, is, m. [Συνναδῆς] incola, & SYNNAŌICUS, a, um. Adj. [Συνναδικός] Possessiv. Ut Synnadicus lapis. V. in dict. superiore.

SYNŌCHĪTES, is. f. [συνοχήτης] Gemma, qua in necromantia dicunt evocatas inferorum umbras teneri. Plin. lib. 37. cap. 11.

SYNŌDIA, orum. n. pl. [συνουδία] Concentus, ex σύν & ὄδῆς cantus. Cic. 10. Att. 7. Injuncta autem mihi spes quædam est, velle mecum Ser. Sulpicium colloqui: ad eum nisi Philotimum libertum cum litteris: si vir esse volet, præclara synodia: sin autem, erimus nos, qui solemus. Ubi interpres; Synodia, Præclarum concentum & congressum. [Quasi nil disset utrumque. Gloss. Græcolat. Συνοδία, Concentus, & Συνοδία, Comitatus. Quod posterius Ciceroni reddendum puto, ut sit rectus f. g. Fæde supra n. pl.

SYNŌDUS, i. f. [σύνουδος] Idem quod Conventus, five cætus a σύν, præpositione & nomine ὄδος. [Triplex hujus vocis significatio in eodem Gloss. proponitur. Συνοδός, ἢ συνοδῆσαν, Comes; Συνοδός, ἀνθρώπων συνέλευσις, Conventus, cætus; Συνοδός, ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, Concubitum. Est autem & quarta apud Astronomos Græcos, cum Siderum, Solis nempe & Iunæ coitum, seu Interlunium denotat. Hanc Mathematici Latini retinuerunt, & eam, quam secundo loco posui, Ecclesiastici, ut Synodus Oecumenica, quod Concilium generale vulgo vocant, & Nationali opponunt.

SYNŌDICUS, a, um. Adj. [συνουδικός] Quod ad synodum pertinet. Hieronym. Ante annos plurimos, cum juvarem Damascum. Romanæ urbis episcopum, & Orientis atque Occidentis consultationibus synodicis responderem.

Synodicus, alio significato. Jul. Firmic. lib. 3. cap. 6. Si octavo loco Sole posito, in diametro ejus luna fuerit constituta, nondum soluta con-

junctione, sed pleno lumine: vel si cum synodica fuerit inventa, &c. Synodica vocatur luna, Quum luminis univertate privatur, silereque dicitur, velut cum sole commans, ut tradit Theon. Tunc synodica dicitur, quum est in conjunctione, (sic enim vulgo loquuntur) opponiturque plenæ. Συνοδός enim Coitum significat, & Comitum itineris.

SYNŌDITA, æ. [συνουδίτης] & SYNŌDITÆ, arum. m. pl. sunt Clientuli monachorum, seu comites: ὀδῆτης enim Viatorem significat. Soleat autem monachi ex collegii sui inferiori ordine quempiam deligere, qui eos comitetur: quos Galli Calopullos appellamus: quod a tergo monachorum concionantium sedentes, illos horæ præteritæ culi pulsione ad- moneant. Adnotat Hotomanus. Videnda l. 6. De episcopali audien. lib. 1. C. Addictos supplicio (inquit Honor. & Arcad.) & pro criminum immanitate damnatos, nulli clericorum, vel monachorum, eorum etiam, quos Synoditas vocant, per vim atque usurpationem vindicare liceat, ac tenere. In quibusdam Codicib. est lex 7.

SYNŌDŪS, onris. m. [συνουδός] Genus piscis. Plin. lib. 37. cap. 10. [Gloss. Græcolat. Συνοδός ἢ ἰχθύς, Dentis, dentex. V. seq. dict.

SYNODONTITES, is. f. [συνωδοντίτης] Gemma. Plin. l. c. E cerebro pi-
scium est, qui Synodontites vocatur. Al. Synodontitis.

SYNŌCĒSIS, [συνωκείσις] Figura quæ docet diversas res conjungere,
& communi opinioni cum ratione adversari: & habet magnam vim
vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi. Hyperidis exem-
plum, Nam hominis avari atque avari, unum atque idem vitium est.
Uterque enim nescit uti, atque utriusque pecunia dedecori est: quare me-
rito utriusque pari poena adficiuntur, quos pariter non decet habere. Ex
Rutilio Lupo.

SYNŌNĒTUM, i. n. [συνώνη] Publicam comparationem specierum
quæ in commune fiebat, Imp. appellant. l. 1. De publico comparat. in C.
Theod. quam Coemptionem appellari in l. 2. C. de frumento urb. Con-
stan. & in rubric. Ut nem. lic. in coemp. spec. se excusar. [Proprie
Coemptium designat. Gloss. Græcolat. ὄνησις, Empticius. Ibid. Συ-
νώνησις, Cœcois, Comparatio, Comparatio, Commercio, συνώνησις, Com-
parator, Commerciarius;

SYNŌNYMIA, [συναυμία] Figura, quæ Communio nominis interpre-
tatur. Utinur autem eo genere elocutionis, quoties uno verbo non satis
videmur dignitate, aut magnitudinem rei demonstrare. Ideoque in
eamdem significationem plura conferuntur: ut si dicamus, Prostravit,
afflixit, perculit. Ipsa autem verba Synonyma, συνώνημα, vocantur.

SYNŌPHITES, is. [συνοφίτης] Gemma est lactei coloris, alio nomine
Galactites. Plin. 37. 10. Galactites ex Nilo colore lactis est, eandem
dicunt Leucogeam, & Leucographiam appellant & Synophiten, tritam
lactis succo & sapore notabilem.

SYNOPSIS, [σύνopsis] Perscriptio, repertorium, seu inventarium: de-
ducto nomine ex eo, quod quæ late patebant, in unum contracta simul
omnia conscribere queant. Ulp. in l. 5. §. 7. De reb. eo. qui sub tut.
vel cur. sunt. Aut si nemo (inquit) inveniatur, aut suspecti sunt, qui
inveniuntur, jubere debet edi rationes: itemque synopsis bonorum pu-
pillarium, advocatumque pupillo dare. Gloss. Græcolat. Σύνopsis, Ta-
xacio.

SYNTAGMA, ātis. n. [σύνταγμα] Ordo, Exercitus, In classes distri-
butio, & ad stipendium conferendum descriptio.
Hoc etiam vocabulo Pensitatio annua significatur, quæ penditur a sociis
civitatibus & stipendiariis ad bellum gerendum.

Est quoque Liber & volumen studio conscriptum & elaboratum, non
ex tempore & sine cura, sed quod dictionem habet compolitioni con-
gruam, & capitum divisionem recte atque ordine digestam. Cic. 8. Fam. 3.
Illud nunc a te peto, si eris (ut spero) otiosus, aliquid ad nos σύνταγμα
conscribas. i. e. Opus, sive librum studiose digelium. Gloss. Græcolat.
Σύνταγμα, ἐπὶ βιβλίῳ, Constitutum.

Est nonnunquam Constitutio atque ordinatio. Testimonia citat Bud. in
Comment. ling. Græc.

SYNTAXIS, eos. f. [σύνταξις] Constructio & series. τάξις enim series &
ordo dicitur. V. Grammaticos. Gloss. Græcolat. Σύνταξις, ἐπὶ βιβλίῳ,
Series, constitutum; Σύνταξις, σύνθεσις ὅλων πῶν, Compactio. Apud
Grammaticos quid sit norunt pueri. conf. Suid.

SYNTĒSIS, is. f. [συντήσις] Attentio, Conservatio, Pars animæ,
quæ semper adversatur vitii.

SYNTĒXIS, is. f. [σύντηξις] Latine dicitur Tabes, & velut Colliquatio,
Extenuatio præ macie. Plin. lib. 22. cap. 25. Tali forbitionis genere
emendantur syntexes. Id est, deflectiones ex longis morbis sumptæ. Hu-
jus autem emendatio, proprie recreatio & restauratio dicitur.

SYNTĒCTICUS, a, um. Adj. [σύντηκτικός] Qui syntexi correptus est, &
Morbo contractus, exhaustusque. Plin. lib. 22. cap. 23. Præcordiorum
vitiis, syntecticis, comitialibus in vino, in aqua mulsa linguæ paralyfi.
Idem lib. 28. cap. 9.

SYNTĒMA, ātis. n. [σύνθημα] Signum bellicum, quod datur instructæ
aciei. Item Tessera vigiliarum, quæ erat tabella scripta a Tribuno data.
Item Nota & tessera quædam epistolaris, commendatrix ejus, qui eam
reddebat.

In Pandectis item Græcis Synthemata vocantur Diplomata, quæ his daban-
tur, qui cursu publico utebantur.

Synthemata item dicuntur Breves quædam & obscuræ sententiæ, & quæ-
dam quasi ægnimata, altiore quendam & reconditum sensum occultantia,
cujusmodi sunt Pythagoræ symbola.

Habet & alia significata apud Græcos, quæ quoniam ad linguæ Latinæ in-
structionem nihil pertinent, ex Græcorum Lexicis petenda relinquitur.
Gloss. Græcolat. Σύνθημα, Insigne.

SYNTĒSIS, eos. f. [σύνθεσις] Latine Compositio, confixio, in Gloss.
exponitur. Figura, quum singulare nomen, multitudinem significans, verbo
pluralis numeri jungitur, ut Virg. 1. Æn. 216.

Pars in frustra fecant.
Synthesis, Vestis genus & varius ornatus, quo ditiores ad sumptum uti
solent, ut sere quolibet die varia vestimentorum genera assument: quæ
varietas & compositio, antiquis synthesis appellata est. Martial. lib. 14. 1.

Synthesisibus dum gaudet eques, dominusque Senatus. Et 5. 80.
Et mutata tibi synthesis undecies, Suet. in Neron. cap. 51.

Ac plerumque synthesis indutus, ligato circum collum sudario, prodierit
in publicum, sine cinctu, & discalceatus. Synthesis exponit Sabellicus,
Vestem brevem & expeditam ex diversis lanarum coloribus.

Synthesis, Congelatio, acervus. Sumitur enim pro Tota veste in vestiario
composita. Scævola in l. Titia. D. De auro & argen. leg. Semproniar cooper-
toria tabiana, & tunicas tres cum pallioli, quæ elegerit, dari volo. Quæro
an ex universa veste, id est, ex synthesisi, tunicas singulas, & palliola
Semproniar eligere possit? Respondi: si essent tunicæ singulæ cum pallio-
lis relicte, ex iis duntaxat eligi posse. Quod si non essent, hæredem
vel tunicas & palliola ex synthesisi præ staturum, vel veram æstimationem
earum. Sic in l. Alumna. §. Titia, De adimendis leg. Synthesis, i. e.
Omnem possessionem prædiorum. Martial. lib. 2. 46.

Sic micat innumeris arcula synthesisibus. Ex Budæo.

Synthesis, Vasorum compositio, qua multa ejusdem generis vasa in se
invicem includuntur. Stat. 3. Silv. 9. 44.
Aut unam dare synthesisim, quid horres?
Alborum calicum atque cacaborum?

SYNTĒMIA, æ. f. [σύνθημα] quam Latine Concisionem vertere possumus,
& in Gloss. Græcolat. Compendium exponitur; Figura est, qua res quan-
tumvis magnæ brevi & compendioso verborum ambitu redduntur. Quam
eandem nonnulli Græcorum ἐπέγραψαν appellant a luce, quam rebus addit,

nonnulli etiam ἐπέγραψαν. Dicta σύνθημα ἀπὸ τῆς συνέψεως, quod Concidere,
Compendiare in Gloss. exponitur.

S Y P

SYPHAX, æcis. pen. raro corr. [Σύφαξ] fuit Numidarum rex: cujus fata
& captivitate refert Livius lib. 24. & 29. & 30. Ovid. 6. Fast. 769.

Pottera lux melior, vincit Masaniffa Syphacem,
Et cecidit telis Hasdrubal ipse suis. Intelligit xiiii Calen. Julii.

Dirus Syphax. Claud. de Bel. Gild. 91.
Victi monumenta Syphacis. Propert. lib. 3. 11. 59.

S Y R

SΥΡΑΚῶΣΗ, arum. f. pl. [Συρακῶσαι] Civitas Siciliae, sub Pachyno
monte sita, ubi fons Arethusa. Cic. 6. Verr. 117. scribit, Syracusas urbem
esse maximam Græcarum urbium, pulcherrimamque, quæ ex quatuor
quasi urbibus maximis constare dicebatur: quarum una Insula nomina-
tur: altera Achradina: tertia Tycha: quarta Neapolis. Idem 4. Verr. 4.
ubi de Marcello agit, ait urbem pulcherrimam Syracusas: quæ quum
manu munitissima esset, tum loci natura terra ac mari claudabatur. Syra-
cusani multos claros principes habuerunt, sed præcipue clarissimum
Dionysium seniore. Solinus in Polyhistore cap. 11. scribit in Sicilia pri-
mum comædiam inventam fuisse. Ubi & Syracusarum descriptio habetur.
De iisdem V. Diodor. lib. 16. ubi de rebus Dionis. Syracusæ nunc vulgo
dicuntur Saragosa di Sicilia, ut scribit Olivarius in Melam.

SYRACUSĀNUS, vel SYRACŪSIUS, vel SYRACŌSIUS, a, um. Adj.
possess. [Συρακῶσιος] Virg. 6. Ecl. 1.

Prima Syracosio dignata est ludere versu.
Poeta Syracosius. Ovid. in Ibin, 551.

Ut que Syracosio, præstricta fauce, poetæ,
Sic animæ laqueo sit via clausa tuæ.

Ars Syracosia, Archimedea. Ovid. 6. Fast. 277.
Arte Syracosia, suspensus in aere clauso,
Stat globus, immensi parva figura poli. Sed Mss. Arce, quod

Heinf. recepit, & de Achradina exp.

SYRÆUM, V. SIRÆUM.

SYREON, i. n. [σύρων] Plin. lib. 24. cap. 19. Tordyle herba per se,
quam & Syreon vocaverunt.

SΥΡΙΑ, æ. f. [Συρία] Regio Asiæ majoris, cujus fines sunt, a Septem-
trione Amanus mons, quo a Cappadocia & Armenia separatur; ab Ortu
Euphrates amnis, quo discernitur a Mesopotamia, usque ad Thapfacum
oppidum, atque inde Arabia deserta; a Meridie Arabia Petræa; ab Oc-
casu ejusdem Arabiæ Petrææ pars, & mare Syriacum sive Phœnicium,
Amanusque mons, quo a Cilicia submovetur. Hujus insignes civitates,
ut lib. 5. refert Ptolemæus, sunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia,
Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemæis, Sidon, Tyrus, Berytus,
Botrys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cæsarea, & Damascus. Montes
clari, Carmelus, Casius, Libanus, Fluvii, Euphrates, Chrysothoas,
Singas. Regiones, Phœnicia, Palæstina, Judæa, Idumæa, Comagena,
& Samaria. Nec frigore nimio riget, nec calore torretur. Sunt qui
quadripartitam faciunt divisionem in Syros, Assyrios, Leucosyros, &
Cœlesyros. Plin. lib. 5. cap. 12. Syriæ totius Assyriam partem facit.
Multi confundunt, ut Herodotus, qui Syros a Græcis dictos, Assyrios
a Barbaris dici scribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque &
Porphyrio, insignes grammatici apud Horatium, eam quæ nunc Syria
dicatur, olim Assyriam dictam, addita syllaba, scribunt. Idem sentit
lib. 23. Ammianus Marcellinus. Dion in Trajani vita Attyriam Barbaris
dictam, s littera in r mutata, quam Assyriam nos vocemus, indicat.
Scriptores in eo sere conveniunt omnes, ut Syriæ, & Assyriæ nomina
confusa esse credant.

Ἡν Ἀραβίης κατέχουσι, καὶ οἱ ἰδίως καὶ πᾶν τὸν λεγόμενοι Συροί. Strabo initio
lib. 16. In vet. cod. καὶ πᾶν τὸν Ἰσραήλιν. H. St.

Populi Syriæ. Lucan. lib. 3. 214.
Decora Syria. Claud. 2. in Eutrop. 570.

Opima & fertilis Syria. Cic. pro Domo, 23.
SYRUS, a, um. pr. dub. Adj. [Σύρος] Qui ex Syria est. Cic. 3. de
Nat. Deor. 39. Piscem Syri venerantur. Ovid. 2. Fast. 474.

Inde nefas ducunt genus hoc imponere mentis,
Ne violent timidi piscibus ora Syri.

Agmina Syrorum. Stat. 1. Silv. 6. 72.
Syri venales. Cic. 2. de Orat. 265. Ut illud M. Cicero fenex, hujus viri
optimi, nostri familiaris, pater, nostros homines similes esse Syrorum
venalium, ut quisque optime Græce sciret, ita esse nequissimum.

Palæstinus Syrus. Tibull. lib. 1. 7. 11.
Vina Syra. Hor. 1. Carm. 31. 12.

SYRISSA, æ. f. Mulier e Syria. [Συρίσσα] nam quemadmodum a Libys
fit Libyssa, ita a Syrus, Syrissa. Virg. in Moret. 1.

Copa Syrissa, caput Graia redimita mitella.

SYRIVS, a, um. [Συρακῶσις] Adj. ut
Pira Syria. Columel. lib. 5. cap. 10. Ea sunt Crustumina regia, Signi-
na, Tarentina, quæ Syria dicuntur.

Munere Syrio plenus onyx. Propert. lib. 2. 13. 30. Al. Eleg. 10. Con-
fundi solet in Mss. cum Scyrius. conf. SYRUS.

SΥΡΙΑΚΟΣ, a, um. Adj. possess. [Συριακός] ut, Syriaci boves, i. e.
Qui sunt in Syria. Plin. lib. 8. cap. 45.

Prætor Cilicenis & Syriacus. Cic. 1. Q. frat. 2.

Radix Syriaca, pro Silphio, & quod Latini Lasericium vocant; quia,
inquit Dioscorid. ex Syria & Media uprima hujuscemodi radix adferretur.
Columel. lib. 11. cap. 13. Nec minus si verum & æstivum fructum
voles habere, Syriacæ radicis & rapæ nupique femina obrues. Vul-
gus nostrum hanc herbam, ut inquit Ruellius, pariter & radicem ab
auctoritate & nobilitate Angelicam, & Radicem sancti Spiritus, & Imperato-
riam appellat.

Ros Syriacus, pro Succo radicis silphii, qui Græcis ὄπης Κυρηναϊκῆς etiam
dicitur: hoc est succus Cyrenaicus, quod in Cyrenaica provincia quem-
admodum & in Syria, optimus nasceretur in silphio. Columel. lib. 12.
cap. 41. Tres heminæ rois Syriaci contriti super omnia adjiciuntur. La-
tini quidam Laser Syriacum appellant, Vulgus nostrum benivivum sive ben
Judæicum, quod, inquit Ruell. Judæa parens ejus mittat ad nos prolem
suam.

SYRICUS, a, um. Adj. possess. [*Συρικὸς* Steph.] ut, Syrica mala. Columel. lib. 5. cap. 10. Præterea malorum genera exquirenda maxime, Scandiana, id est, Syrica
Syricum atramentum. Plin. lib. 35. cap. 6. Idem lib. 33. cap. 7. Sublini autem Syrico minium, compendii ratio demonstrat. Quo loco Hermolaus, Syricum, inquit, fictitius color est, ex sinopide ac sandyce mistis, quo minium adulteratur. Vetus codex legit Scyrico.
SYRIATICUS, a, um. Adj. Idem. Florus 2. 9. 1. Syriatico bello successit, ut debebat Ætolicum. Ubi notat Salmastius, Syriaticus frequentius scriptum reperiri in Codd. antiquis, quam Syriacus.
SYRIARCHA, æ. m. [*Συριαρχος*] Qui Syriarchiam exercet. l. ultim. de expensis ludo. in C. Theod. Posteriores Patriarcham hujusmodi appellasse auctor est Xiphilinus.
SYRIARCHIA, æ. f. [*Συριαρχία*] Sacerdotii genus in Syria. l. 1. C. de Nat. li. 1. unic. C. de Offic. Com. Orient. l. 133. De Decurionib. in C. Theod. Novel. 80.
SYRIA, æ. f. est Crassius indumentum pinguiusque, vel quod in Cappadocia, quam Syris contribuunt, confici solet. Cæl. Rhodig. lib. 9. Lection. antiq. cap. 3.
SYRIANUS, [*Συριανός*] Alexandrinus philosophus Platonicus, docuit Athenis, scripsitque in totum Homerum commentarios, libros septem in Platonis Rempub. & alia. Hujus discipulus & successor fuit Proclus. Suidas.
SYRICTÆ, [*Συρικται*] ut ex Megasthene notat Plin. lib. 2. cap. 7. Gentes sunt inter Nomadas Indos, narium loco foramina tantum habentes, anguim modo loripedes.
SYRINX, gis, f. [*σύνιξ, ὁ κύλδος*, Gl. G. L.] Latine Fistula in Gloss. exponitur. Sunt autem Fistulæ, generis non unius: est enim quæ dicitur monocalamos, a Mercurio inventa, sicut a Sileno polycalamos, a Marfia Cerodetos. Subdit Cæl. lib. 9. Lect. Antiq. cap. 3. Scire convenit Syringos notionem esse non unam, quippe est quando appellatione ea in rotæ foramen injecta portio axis intelligatur, quin & foramen ipsum *σύνιξ*. Oblongior autem fossa dicitur Syrinx: sed & hastæ repositorium quoque. Est & Syringa, Concavum instrumentum quo sensim aqua mittitur.
SYRINGITES, [*συνιγίτης*] Gemma, quæ stipulæ internodio similis est, ac perpetua fistula cavatur. Plin. lib. 37. cap. 12.
SYRINX, [*Σύνιξ*] Nympha Arcadiæ, quæ Nympharum precibus mutata est in palustres calamos, quum acrius eam insequeretur Pan, rusticorum deus. Martial. lib. 9. 61. Ovid. 1. Met. 691.
 Inter Hamadryadas celeberrima Nonacrinas
 Naias una fuit, Nymphæ Syringa vocabant.
SYRISCUM, est Vas plexile in quod conjiciantur fici: sed Hyrisicum pronuntiant alii. Cæl. lib. 9. cap. 3.
SYRISSA, V. SYRIA.
SYRITES, Lapis, qui in lupi vesica nascitur. [*συνίτης*] Plin. lib. 11. cap. 17. In vesica lupi lapillus, qui Syrites appellatur.
SYRIUS, Sidus, V. SIBIUS. Syrius Adj. in SYRIA.
SYRMA, ætis. n. [*σέρμα*] a *Σέρω*, Traho, Vestis est fluxa & prolixa, humumque verrens, qualis erat tibicinum & fidicinum. Solin. Vestitur syrmate. Martial. lib. 12. 96.
 Aptasti longum tu quoque syrma tibi. V. Turnebum, & Alex. Alexandr. lib. 4. Genial. cap. 18.
SYRMATICUS, a, um. Adj. Veget. de Re Vet. 3. 22. Jumentum syrmaticum.
SYRMÆA, [*σερμαία*] Cibi genus ex adipe & melle confectum purgationibus imprimis aptum.
 Item Certaminis genus apud Spartanos, in quo victor hujusmodi Syrmæa donabatur.
 Item Raphani genus apud Herodot. Cæl. lib. 27. cap. 3.
SYRNA, æ. f. [*Σύρνα*] Oppidum in Cherroneso Cariæ adhaerenti, a Podalirio conditum, & a nomine *Σύρνης*, uxoris ejus, ita appellatum. Ferunt enim Podalirium, quum in Cariam esset ejectus, a caprario quodam fuisse servatum, & ad Damæthum regem deductum, cujus filiam de tecto delapsam, quum detracto ex utroque brachio sanguine servasset, admiratus hominis ingenium Damæthus, filiam, ejus beneficio servatam, ei uxorem tradidit, Cherrhoneso illi in dotem attributa. Auctor Steph.
SYRPHŌNIX, [*Συρφοίνιξ*] Qui habitat in ora maritima Syriæ, quæ Syrophœnice dicebatur. Juven. 8. Sat. 159.
 Obvius assiduo Syrophœnix udus amomo.
SYROPHŌNISSA, æ. f. [*Συροφώνισσα*] Interp. Vulg. Marc. 7. 26.
SYRŌS, f. [*Σύρος*] Insula Ionii maris, ut Strabo lib. 12. unde
SYRIUS, a, um. Adj. [*Σύρος*] gentile. ut Pherecydes Syrius. Cic. 1. Tusc. 38.
SYRPE, n. indecl. Pars quædam silphii. Priscianus ejus mentionem facit, & comicus Plaut. in Rud. 3. 2. 16. his verbis,
 Hoc anno multum futurum syrpe & laserpicium. Ea res magnæ æstimationis & pretii erat. Quare dicit calumniator apud Aristophanem, Non si mihi donaveris Ditem ipsum, & Bati silphium. Sed & Syrpe videtur appellari ipsum Laserpicium, voce a Græco nomine silphii degenerante. Solin. cap. 40. Apud Cyrenenses præterea syrpe gignitur, odoratis radicibus, virgulto herbido magis, quam arbuto. Turneb. Advers. 3. 21. Al. Sirpe, per i.
SYRTIS, is, vel idis, sive Idos. f. & pl. **SYRTES**, [*Σύρτις*] sunt loca

circa fines Africae, Ægyptum versus periculosissima: a *σύρην* trahere. Est enim inæqualitas maris & terræ magna, & in uno loco profundissima, in alio vero fatis vadosa Spiranteque vento, cumulus arenæ, qui supra mare fuerat, in profundissimas residet valles: & qui deprimebatur, mox super aquas egeritur. Et sunt duæ, pares natura, impares magnitudine. Quæ dicuntur majores & minores, & spatio passuum ducentorum quinquaginta millium separantur: Minora Carthagine trecentis millibus passuum distat, & totidem ambitus Liv. 14. 62. Ora est minoris Syrtis, & agri uberis: una civitas ejus Leptis, major quadringentis vigintiquinque millibus passuum. Plin. lib. 6. cap. 30. & lib. 7. cap. 2. Cujus sepulchrum a parte Syrtium majorum est. Syrtes vocant Lusitani *Baxos de Barbaria*, alii *Banquos*. Olivar. in Melam.

Servius, ubicunque sunt arenosa loca in mari, Syrtes asserit vocari. Hoc nomen etiam declinatur hæc Syrtis, & has Sytis, ut ait Priscian. Virg. 10. Æn. 678.

In Syrtis in faxa volans, &c.

Barbaræ Syrtis. Hor. 2. Carm. 6. 3.

Getulæ Syrtis. Virg. 5. Æn. 51.

Lybicæ Syrtis. Lucan. lib. 1. 494.

Lybicas perumpere Syrtis. Ovid. 2. Amor. 16. 21.

Paretoniæ Syrtis. Lucan. lib. 3. 295.

Æthiopsæ Syrtis. Hor. 2. Carm. 22. 5. V. infra Syrtis nomine &c.

Ambigua Syrtis. Lucan. lib. 9. 713.

Natus & ambigua coleret qui Syrtidos arva
 Cherfydros.

Exercitata Syrtis Noto. Hor. Epod. 9. 31.

Inhospita Syrtis. Virg. 4. Æn. 41.

Naufraga Syrtis. Sil. lib. 17. 629.

Sævas accedere Syrtis. Valer. 7. Argon. 86.

Vastæ Syrtis. Virg. 1. Æn. 150.

Syrtis nomine, Tractus etiam illis finibus vicinus intelligitur. Lucan. lib. 9. 448.

— nam litore sicco,

Quam pelago, Syrtis violentius accipit Austrum:

Et terræ magis ille nocens. Quin etiam arenosa illa Lybiæ spatia

mediterranea Syrtis appellantur, non tantum litoralis ora. Prudent. Apoth. 443.

Nec responsa refert Libycis in Syrtibus Ammon. Ex Turneb.

Advers. 16. 5.

Patrimoniū Syrtis, per translationem. Cic. 3. de Orat. 161. Syrtim patrimonii, scopulum libentius dixerim.

SYRTICUS, a, um. Adj. [*Συρτικός*] ut, Ammon Syrticus. Lucan. lib. 10. 38.

Mare syrticum. Sen. de Vita beata, cap. 14.

Gentes syrticæ. Idem Epist. 90.

SYRTIÆ, Gemma sunt, quæ in litore Syrtium inveniuntur. Syrtiæ (inquit Plin. lib. 37. cap. 10.) in litore Syrtium, jam quidem & in Lucania, inveniuntur, e melleo colore croco refulgentes: intus autem stellas continent languidas.

SYRUS, V. SYRIA, item SIRUS, & SYROS.

S Y S

SYSTĒMA, ætis. n. [*σύστημα*] Compages, collectio. Sic Systemæ mundi, est Universi compages. V. Mart. Capel. 9.

SYSTŌLE, es. f. [*συστολή*] Correptio, figura est, quum longa syllaba contra ejus naturam corripitur. ut apud Virg. 1. Æn. 77.

Connubio jungam stabili, propriamque dicabo. Ubi nu brevem

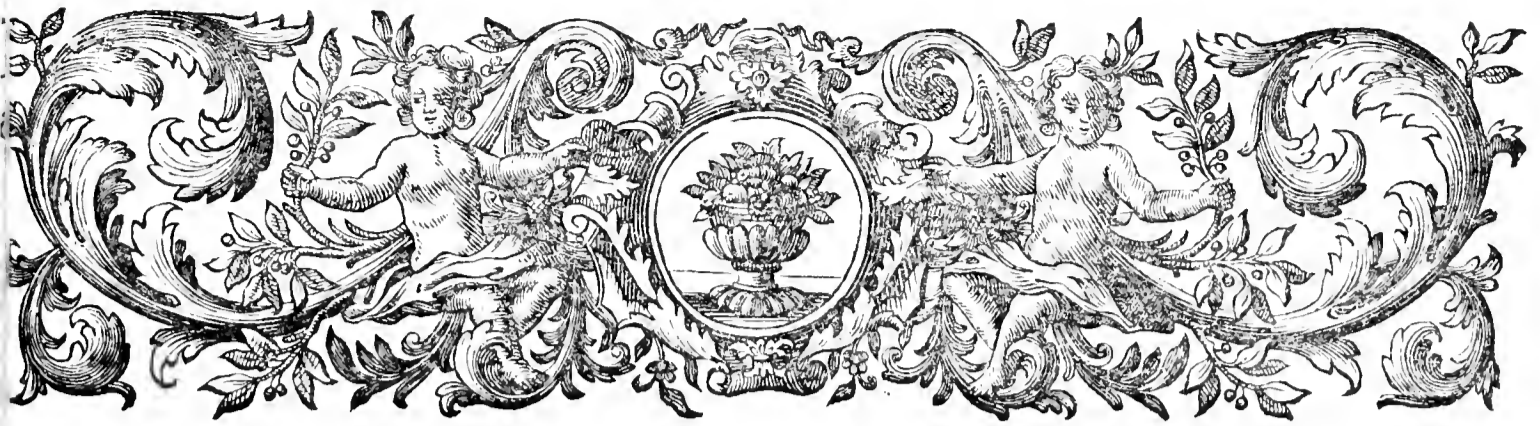
posuit, quæ naturaliter longa est. Nam alio loco longam posuit; ut 3. Æn. 319.

Hæctoris Andromache Pyrrhin' connubia servas? Reliquas significationis in Lexicis Græcis. V.

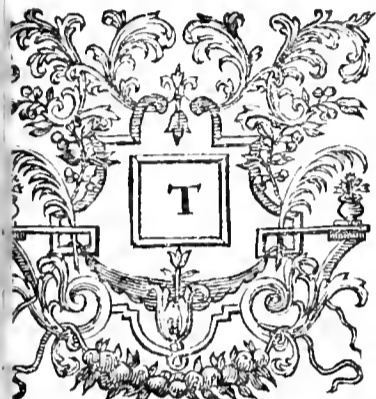
S Y Z

ΣΥΖΥΓΙΑ, [*συζυγία*] Idem quod Conjugium, sive conjugatio. Galen. lib. 8. 9. & 10 de Usu partium: Septem illas parium nervorum productiones, quibus sensus a cerebro in universum corpus distribuuntur, Syzygias appellat. Harum prima est nervorum, Opticum hoc est visorium, qui circa medium sui coeuntes, x Græcæ litteræ imaginem referunt, rursusque separati, in oculos recipiuntur, quibus spiritum visorium subministrant. Secundæ syzygiæ nervi in oculorum musculos inferunt, motum iis suppeditant. Tertia gustus sensum in linguam reliquasque oris partes defert. Quarta toti palati tunicæ inseritur. Quinta ad aures fertur, iisque sensum auditus suppeditat. Sexta ad intestina, visceraque omnia sensum transmittit, nervosque recurrentes producit. Septima dat motum linguæ, & rectis Laryngis musculis. Est & alia præter has, quæ versus nares odoratus gratia defertur, quæ idcirco non annumeratur inter uervorum syzygias, quod extra cranium non prodeat. Galen. in lib. de Dissectione nervorum, & loc. cit.

Syzygiæ apud astronomos sunt isti stellarum situs, cum positæ sunt in eadem recta linea. Sic Luna versatur in syzygiis, cum Sol Luna & Tellus jacent in eadem recta linea, i. e. vel in conjunctione vel in oppositione.

T

LITTERA figuram suam a Græca sumpfit, uti Græci ab Hebrais (mutata paullulum ejus forma) mutuati sunt, si qua Origeni fides. Hieronyous *Tau* Samariticum antiquitus ipsissimum fuisse T Latium vel Græcum.

Magna est cognatio inter T & D, & apud veteres frequens unius in alteram mutatio. Sic Alexander & Cassandra scripserunt, pro Alexander & Cassandra, teste Quintil. lib. 1. cap. 6. Unde T vocant D mollium. Hinc & Patavium dictum, quod Pado vicinum esset. Vice versa, T in D sæpe migravit.

Sic a Mentior, Mendax: a Quatuor, Quadra. T interdum transit in duplicem S; ut Quatio. Quassi: & vicissim duplex T in simplicem S; ut Mitto, Misi. Scribitur & in aliquibus dictionibus pro S, ut Pultare pro Pulsare.

Quod ad pronuntiationem ejus spectat, notandum est r ante vocalem r sonare s i, (quod a Gothicis factum est, qui sibilum istum veteribus ignotum in Latium invexere) ut Lectio, Ratio. Excipiendæ sunt voces, quæ habent S ante T, ut Quæstio, Justior; & pauca quædam alia, ut Mittier pro Mitti, Tiara, &c.

T, Tribunus. Valer. Max. 2. 1. Tribunis plebis intrare curiam non licebat: ante valvas autem positus subfellis, decreta patrum attentissima cura examinabant; ut si qua ex eis improbassent, rata esse non sinebant. Itaque veteribus senatusconsultis T littera subscribi solebat; eaque nota significabatur illa Tribunus quoque censuisse.

T, prænomen refert Titum; ut, T. Manlius Torquatus, T. Livius Patavinus.

T, etiam prænomen feminae, Tita.
T, nomini militis appositum, Superstes significabat. Isid. 1. 23.
T præterea pro Tantum, Taurus, Ter, Terra, Tibi, Triarius, Turma, Tutor. [Tullius, ut in Inscr. Epistolæ. Cic. M. T. C.
T. A. Taurum album. T. A. III. M. X. D. XX. Vixit annis tribus mensibus decem diebus viginti. T. AVG. Tutela Augusti.
TB. Tibi, Tribunus. TB. D. F. Tibi dulcissimo filio. TB. Pl. Tribunus Plebis.
T. C. Testamento constituit, vel curavit. T. CA. Titus Carisius.

T A

A. Taurum. TAB. Tabula, vel Tabularius.
ABĀNUS, i. m. [αἰβῶν, μύωβ, Gl. L. G. & G. L. βῆτιπῶ, ἡπει κνύμμη, G. L.] Genus muscæ, a quibusdam Afilus dictæ. Plin. lib. 11. cap. 28. Reliquorum quibusdam aculeus in ore, ut asilo, sive tabanum dici placet, &c. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Itaque quod eas ætate tabani concitare solent, & bestiolæ quædam minutæ sub cauda, &c. In Gloss. Græcolat. Synonyma habet Vespa, & Afilio.

ABELLA, & TABELLARIUS. V. TABULA.
ABRO, V. TABRS.
ABĒRĒNI, [Ταβερῆνοι] Populi juxta Chalybes, quos Strabo Tabarnos nominat. Rectius Tibereni, vel Tibareni dicendi, teste Hermolao. Justissimi sunt illi, nec prius prælio congregiuntur, quam diem, locum & horam, ex fide hosti denuntiant. Quum mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri auctor, decumbit, eumque ut puerperam effeta uxor curat, ut ex Nymphodoro Cælius annotavit.
ĀBERNA, æ. f. [ἄβερνα, Gl. G. L.] dicitur Officina, quasi Traberna, a validioribus trabibus, quibus superiora sunt suspensa, ut ait Donatus. Accipitur pro omni Edificio quod est utile ad habitandum, ex eo quod taberna tabulis claudabatur, sive cooperiebatur, ut ait Ulpianus de verb. signif. Cic. 14. Att. 9. Tabernæ mihi duæ corruerunt. Idem 3. Q. frat. 7. Juven. 3. Sat. 304.

Fixa catenatæ siluit compago tabernæ.
Taberna, [Καπηλαίον, Gl. G. L.] Pro Taberna meritoria, seu Vinaria. Suid. Ταβερῆνα, Καπηλαία, πανδοχῆα.
Arcana taberna. Propert. lib. 4. 8. 19.
Diverforia taberna. Plaut. Truc. 3. 2. 29.
Instructa & ornata taberna. Cic. pro Cluent. 178.
Meritoria taberna. V. MERO.
Obscuræ tabernæ. Hor. de Arte Poet. 229.
Salax taberna. Catul. 35. 1.
Claudere tabernam. Cic. pro Domo, 54.
Divertere in tabernam. Cic. 2. de Invent. 14.

Taberna, Ubi opera ipsa, ceteræque merces venditantur. Hor. 1. Serm. 4. 71.

Nulla taberna meos habeat neque pila libellos.
Duas tabernas ejusdem negotiationis exercere. Ulpian. in l. Procuratoris. D. de Tribut. action.

Libraria taberna. V. LIBER.
TABERNŪLA, æ. f. dimiñ. Apul. Met. 7. p. 190. Elmenh. Tabernula quædam litori navique proxima.

TABERNĀRIUS, a, um. Adj. [καπηλαίος] ut, Comœdiæ tabernariæ, In quibus non Magistratus, sed humiles personæ inducuntur. Dictæ quod olim tabulis domus vulgo tegerentur. Apul. Apol. p. 329. Elmenh.

TABERNARIUS, i. m. [ἐργαστηριαρχός, Gl. L. G. & G. L. καπηλαίος, L. G.] Infitor, Qui in taberna aliquid venditat. Cic. pro Flacc. 18. Opifices & tabernarios, atque illam omnem faciem civitatum, quid est negotii concitare?

Clodius concitator tabernariorum. Cic. pro Domo, 11.
Tabernarius, Qui vinum venditat: sicut Aquarius, Qui vendit aquam. Cic. 8. Fam. 6. Nisi ego cum tabernariis & aquariis pugnarem, veteris civitatem occupasset. Firmic. lib. 3. cap. 7. Erunt caupones, vel tabernarii. Sunt tamen qui locum sic interpretentur: Tabernariis, i. e. Opificibus, sive Qui præstant curandis tabernis. Aquariis, Aquarum & aquæductuum curatoribus. Aquarum jus penes Ædiles & Censores erat. Itaque quum tabernarii publicas aquas in suum usum deducebant, Cœlius, qui tunc Ædilitatem gerebat, ea de re cum tabernariis & aquariis pugnavit. Concionem etiam de aquis scripsit, cujus meminit Frontin. lib. 2. De Aquæductib. Firmic. lib. 4. cap. 15. Faciet hospites, popinarios, tabernarios.

Tabernarius, Qui tabernas sectatur. Gloss. Græcolat. Καπηλοδότης, Ganeo, Tabernarius.

TABERNĀCŪLUM, i. n. [σκηνή, σκηνώμα, Gl. L. G. & G. L. σκηνοπηγία, καπηλαίον, L. G.] Tectum castrense, quod veluti taberna fit. Tabernaculum capere dicebatur comitiorum rogator in auspiciando. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Se quum legeret libros, recordatum esse vitio sibi tabernaculum captum fuisse in hortos Scipionis. conf. 2. de Divin. 75. & Lex. Pitisc.

Militare tabernaculum. Cic. de Clar. Orat. 37.
Collocare sibi tabernaculum in aliquo loco. Cic. in Pison. 61.
Perpotare totum diem in aliquo loco, posito tabernaculo. Cic. 7. Verr. 86.

TĀBS, is. f. [πικρὸν, Gl. L. G. & G. L.] Morbus est, cujus tres species sunt. Una, qua corpus non alitur, & naturaliter semper aliquibus decedentibus, nullis vero in eorum locum subeuntibus, ita summa macies oritur, & nisi occurratur tollit: Atrophiam hanc Græci vocant. Alia est quam appellabant Cachexiam, ubi malus corporis habitus est, ideoque omnia alimenta corrumpuntur: quod fere fit, quum longo morbo vitata corpora, etiam si illo vacant, refecionem tamen non accipiunt. Tertia est species, quam Græci Phthisin nominant, ἀπὸ τῆ φθίνου, quod est consumi & tabescere. Oritur fere a capite, inde in pulmonem destillat, huic exulceratio accedit. Ex hac febricula levis fit, quæ etiam quum quievit, tamen & repetit: frequens tussis est, pus excreatur. Hæc Perottus, ex Cels. lib. 3. cap. 22. Virg. 6. Æn. 442.

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit. Ubi Serv. Tabe, Corpore defluente paulatim.

Cæca tabe liquefactæ medullæ. Ovid. 9. Met. 175.
Fænella tabes veneni, Mortifera veneni corruptio & fanies. Ovid. 3. Met. 49.
Lenta tabe liquitur. Ovid. 2. Met. 807.

Pallida tabes lucri, Avaritia. Lucan. lib. 4. 96.
Sanguinis tabes. Liv. 30. 34.

Undantem tabem per auras late torquet serpens. Sil. lib. 17. 451.
Arborum tabes. Plin. lib. 17. cap. 24. de vitis & morbis arborum, Quædam temporum causæ aut locorum non proprie dicuntur morbi, quoniam protinus necant: sicut tabes cum invaserit arborem, aut uredo: vel status alicujus regionis proprius, &c. Quæ verba Plinii ad verbum fere ex quarto Theophrasti, de plantis transcripta sunt, qui hanc tabem πικρὸν τῶν δένδρων vocat, quasi percussionem, aut stuporem arborum, quum stirpes arefcunt tabido morbo exusti, eo modo, quo homines ægri longa tabe emaciati, defectique.

Membrorum tabes. Lucret. lib. 1. 806.
Imbribus & tabe membrorum arbuta vacillant. al. Nimborum.

In tabem margaritam resolvere. Plin. lib. 9. c. 35 Ex præcepto munitri unum tantum vas ante eam posuere acetii, cujus asperitas visque in tabem margaritam resolvit. De Cleopatra loquitur. Quid autem sit In tabem resolveri, hoc quidem loco, ipse Plin. paulo post explicat his verbis: De tractum alterum misit, ac liquefactum absorbit.

De nive liquefcente dicitur. Liv. 21. 36. Fluentem tabem liquefcentis nivis ingrediebantur. Et Lucan. 10. 225. Prima tabes nivis. i. e. Solutio. Tabem,

- Tabem, inquit Festus, eam quæ faceret tabescere apud antiquos usurpatum. Sallust. lib. 4. Histor. 25. Qui quidem mos, ut tabes in urbem conjectus. Et Corvin. pro Liburnia, Propter hanc tabem atque perniciem domus totius. Hæc Festus.
- Mortifera tabe tincta sagitta. Ovid. 3. de Pont. 1. 26.
- Tabes etiam dicitur Vis corrumpendi putrefaciendique. Liv. 40. 29. Arca altera inanis inventa, sine ullo vestigio corporis humani, aut ullius rei, per tabem tot annorum omnibus absumptis.
- Fori tabes. Tacit. 11. Ann. 6. Et quomodo vis morborum pretia medentibus, sic fori tabes pecuniam advocatis ferat.
- TABUS**, vel **TABUM**, aliquid cruentum significat, in recto non invenitur, sed tantum Ablativus Tabo. [*αίματι νεκρῶ, λυτῶ, ἐστὶ δὲ μυστήριον*]. Gl. L. G.] Estque Sanies & sanguis corruptus. Virg. 3. Æn. 29.
- Et terram tabo maculant. Ubi Serv. Tabo, Corrupto sanguine. Et est nomen casus septimi tantum, ut Sponte, Natu. Quod si velis declinare, hæc Tabes, hujus Tabis dicis. Idem 8. Æn. 487.
- & sanie taboque fluentes. Serv. Sanies mortui est: tabo, viventis scilicet sanguinis. Cic. 1. Tusc. 107.
- saxa spargens tabo, sanie & sanguine atro. Ex poeta.
- Infecit pabula tabo. Virg. 3. Georg. 481.
- Nigro tabo. Ovid. 2. Met. 760.
- Protinus invidiæ nigro squalentia tabo
Tecta petit. Ubi interpres, Diptotum nomen est & duorum casuum. Nam Tabi & Tabo solum inveniuntur. [Ubi Tabi?]
- Putri tabo liquentia cadavera. Sil. lib. 13. 487.
- Turpi dilapsa cadavera tabo. Virg. 3. Georg. 557.
- Atro tabo fluentia membra. Virg. 3. Æn. 626.
- Crasso tabo oblita cuncta rubent. Stat. 5. Theb. 311.
- TABITUDO**, inis. f. [*τῆσις*]. Idem quod Tabes. Plin. lib. 22. cap. 25. Peculiariter tamen longo morbo ad tabitudinem redactis subvenit. De alica.
- TABIDUS**, a, um. Adj. [*φθιστικός*, Gl. L. G.] Tabescens, Corruptum, quod tabem patitur. Martial. lib. 1. 79.
- Indignas premeret pestis quum tabida fauces.
- Lues tabida. Virg. 3. Æn. 137.
- Mens tabida facta, Ægra & tristis. Ovid. 1. de Pont. 1. 67.
- Nix tabida, quum jam consumitur, & colorem prorsus amisit, ut jam feci simillima sit. Liv. 21. 36.
- Vetustas tabida consumit ferrum, Longinquitas temporis, qua omnia putrescunt. Ovid. 4. de Pont. 8. 49.
- TABIDULUS**, a, um, dimin. Adj. Virg. Ciri. 182.
- Tabidulamque videt labi per viscera mortem.
- TABIFICUS**, a, um. Adj. [*φθοροποιός, φθιστικός*]. Quod tabem inducit. Unde a Cic. 4. Tusc. 36. Ægritudo & metus, tabificæ mentis perturbationes dicuntur, quoniam mentem lacerant, tabem, cruciatum & afflictionem inferunt. Plin. lib. 8. cap. 10. Et terram edisse iis tabificum est, nisi sæpius mandant.
- Ær tabificus, Pestilens, infectio æris. Lucan. lib. 5. 111.
- Radii solis tabifici. Lucret. lib. 6. 737.
- Tabificis subigit radiis Sol omnia lustrans.
- Saniem tabificam expirat serpens. Sil. lib. 6. 276.
- Vis tabifica. Plin. lib. 29. cap. 4. Non enim est tabifica vis: itaque occisa morfu eorum animalia cibus innoxia sunt.
- TABIFICABILIS**, e. Adj. [*ταβιδικός*, Gl. L. G.] a veteribus dicebatur. Accius apud Non. 2. 852. Pars neci orbificor liberorum leto tabificabili.
- TABIFLUUS**, a, um. Adj. Venant. Fortunat. in vita Martini 4. 430.
- Cunctaque tabifluus penetrasset acumine morbus.
- TABBO**, [*τάβω*, Gl. G. L.] Ære. Est scriptum mendose est, Tabo, Marceo. five
- TABESCO**, [*τάβωμαι, φθίνομ, ἢ φθίνω*, Gl. L. G. & G. L.] Ære. Interiore sensu liquefcere & consumi, in tabem ire. Et proprie in amore & mærore tabescere dicimur, quamvis de aliis dici possit. Gell. lib. 7. cap. 8. Delphinus amans desiderio tabuit, exanimatusque est. Plaut. Capt. 1. 2. 31.
- ego qui tuo mærore maceror,
Macesco, confenesco, & tabesco miser.
- Artus sale tabentes, Diffuentes. Virg. 1. Æn. 173.
- Ceræ tabuerant. Ovid. 8. Met. 227.
- Corpora tabent. Ovid. 7. Met. 541.
- Dies tabescit, Quæ ad occasum tendit. Plaut. Stich. 5. 1. 8.
- Galea tabescens. Claud. de 6. Conf. Hon. 344.
- Humor calore tabescit. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.
- Lumina tabescunt fletu. Catull. 66. 55.
- Sal tabescit. Cato de R. R. 88. pr. Id aliquoties in die quotidie facito, usque adeo donec sal deserit tabescere.
- Animus tabescit assiduis curis. Ovid. 5. Trist. 1. 77.
- Desiderio alicujus tabescere. Cic. 2. in Catil. 6.
- Ipsi ita acerba, ut tabescat dolore. Cic. 2. Att. 21.
- Dolore ac miseria tabescere. Ter. Adel. 4. 3. 12.
- Luctu æterno tabescere. Lucret. lib. 3. 924.
- Molestiis & morbo tabescere. Cic. 4. Tusc. 34. Et 3. de Nat. Deor. 84.
- Otio tabescere. Cic. 2. Att. 14.
- TABEFACIO**, Ære. sec. dub. &
- TABEFACIUS**, a, um. Partic. Solin. cap. 8. Tabefactis nivibus & liquentibus.
- TABLINUM**, V. **TABULA**.
- TABO**, ablativus. V. **TABES**.
- TABOR**, [*τάβωρ*] Mons in medio Galilææ sublimis.
- TABRACA**, [*τάβρακα*] Oppidum est Africæ minoris. Silius Sabatram nominat lib. 3. 256.
- Sabatrum Tyrium vulgus, &c. Alii Tabatra, quod minime mirum est. Barbara enim vocabula inepta sunt, nec semper eodem sono utraque lingua efferri consueverunt, ut Hermolaus scribit. Claud. in præfat. lib. 2. in Eutrop. 71.
- Inclyta captivo memoratur Tabraca Mauro. V. **SABRATA**, & **SABATHRA**.
- TABŪLA**, æ. f. [*ταβύλις*, Gl. L. G. & G. L.] notæ significationis.
- Incisa tabula his litteris. V. **INCIDO**.
- Imprimere tabulas parieti. V. **IMPRIMO**.
- Arripere tabulam de naufragio. Cic. 3. Off. 89.
- E naufragio tabula. V. post **NAVIS**.
- Laceræ tabulæ. Ovid. 11. Met. 427.
- Ad tabulam decumbere. V. **DECUMBO**.
- Imago alicujus in tabulis. Cic. 5. de Fin. 3. Subaudi Pictis.
- Votiva tabula. Hor. 1. Carm. 5. 13. Naufragi evadentes, pictas cladi. bus suis tabulas præferunt, & cum quibus evaserint vestimentis ad Neptuni templum suspendunt. Juven. 14. Sat. 302.
- & picta se tempestate tuetur. Et Virg. 12. Æn. 768.
- Servati ex undis ubi figere dona solebant. Hæc Acron. V. Juven. 12. Sat. 27.
- Pictæ tabulæ. Hor. 1. Epist. 2. 52. Cic. pro Rosc. Amer. 133. Quid præterea cælati argenti? quid stragulæ vestis? quid pictarum tabularum? quid signorum? quid marmoris apud illum putatis esse?
- Tabula pro Charta Geographica. Propert. 4. 3. 35.
- Cogor & e tabula pictos ediscere mundos.
- Tabula, [*γραμματολόγιον*, Gl. L. G.] ut Cerata tabula, In qua antiqui scribebant. Plaut. Afin. 4. 1. 18.
- Tabula, Liber est, quem sibi quisque nostrum privatim facere consuevit, quasi quoddam memoriæ promptuarium eorum quæ ægimus, id est, Diarium & ephemeris actionum nostrarum. Alfen. l. 203. D. de verb. signif. Constitutum est, eam domum unicuique nostrum debere existimari, ubi quis sedes & tabulas haberet, suarumque rerum constitutionem fecisset. Budæus.
- Tabulæ accepti & expensi; Rationes in quas acceptæ & expensæ pecuniæ referebantur. Cic. pro Rosc. Com. 2. Si tabulas C. Fannius accepti & expensi profert suas, in suam rem, suo arbitratu scriptas, quo minus secundum illum judicetis, non recuso. Moris fuit (inquit Pedian. in 3. Verr. 60.) unumquemque domesticam rationem sibi totius vitæ suæ per dies singulos scribere: in quo appareret quid quisque de redditibus suis, quid de arte, fenore, lucrove seposuisset, quoque die, & quid item sumptus damnive fecisset. Sed postquam assignandis litteris rerum ex suis quisque tabulis damnari cœpit, ad nostram memoriam tota hæc vetus consuetudo cessavit. Hactenus Pedian. Et hoc vocat Cic. (l. c.) Conficere tabulas, & 12. Att. 4. sub finem, & pro Cœl. 17. Et Sueton. in Jul. cap. 47. scribit eum Servitia politiora comparasse immenso pretio, & cujus etiam ipsum puderet, sic ut rationibus veterari inferri. Budæus.
- Snis tabulis causam dicere, pro Domesticis rationibus. Cic. 3. Verr. 102. An tuis solis tabulis causam te diciturum existimasti?
- Novæ tabulæ, [*ἄλλοθεν ἀπογραφαί*, Gl. L. G.] Jappellantur, quando debitores creditas pecunias cum usuris perolvere non coguntur ipsis creditoribus, & abolitis prioribus debitis novæ tabulæ conficiuntur. Cic. 2. Off. 83. Tabulæ vero novæ quid habent argumenti, nisi ut emas tibi mea pecuniam fundum, eum tu habeas, ego non habeam pecuniam?
- Inepte apud Sallustium Valla in suis Comm. Admirandas tabulas, & artificiose pictas exponit, quæ possidebantur a divitibus. Reprehendit & Rivius apud Sallust. H. St. Locust est in Catil. c. 21. Tum Catilina polliceri tabulas novas, proscriptionem locupletium, &c. ubi V. omnino Riv. & Cort. conf. & Lex. Pitisc.
- Vindicem enim tabularum novarum novam tabulam vidimus. Cic. 11. Philipp. 14. Al. Vindices, male. V. loc.
- Conficere tabulas. V. **CONFICIO**. & quæ paulo supra.
- Referte in tabulas quodcumque commodum est. Cic. pro Flacc. 20. V. loc.
- Tabulæ, Syngraphæ, & documenta litteraria. Cic. 2. de Orat. 118. Nam pro tabulis & contra tabulas, & pro testibus & contra testes, &c. v. separatim dicere solemus de genere universo, &c. Inde illud, Tabulis obfignatis cum aliquo agere; & Tusc. 33. Budæus.
- Tabula pro Auctione. Cic. pro Cæcin. 16. Adest ad tabulam, licet ut Æbutius, deterrentur emptores multi, partim gratia Cæfennia, partim etiam pretio. Fundus addicitur Æbutio. Tabulam posuit pro Auctione: quod auctionis signum tabula figebatur. Intelligit itaque Tabulam pendulam, publice propositam atque suspensam, quæ loquebatur fundum Fulcinianum venalem. Nempe quemadmodum hodie in charta, sic olim in tabula res venales scriptæ certo publico loco affigebantur, ac proscribebantur: id est per scripturam proponebantur ac publicabantur, five inscriptione, aut venales, aut locandæ significabantur, ut omnes cognoscerent. Idem 12. Att. 40. De hortis Scapulari: hoc videtur effici posse, aliud tua gratia, aliud nostra, ut præconi subjiciantur. Id nisi fit, excludemur. Sin ad tabulam venimus, vince mus facultates Othonis nostra cupiditate. h. e. Sin præconi subjiciantur, & auctio fiet. Hæc tabula etiam Titulus dicebatur, & Libelli V. suis locis. V. etiam Auctionariæ tabulæ, in **AUGRO**.
- Proscribere tabulam, Affigere auctionem. Cic. 2. Q. frat. 6. Sensit Milo, dedit cuidam non familiari negotium, qui sine suspitione emere eam familiam a Catone. Quæ simul abducta est, Racilius, qui unus est hoc tempore Trib. pleb. rem patefecit, eosque homines sibi emptos effidit: & tabulam proscripsit, SE FAMILIAM CATONIANAM VENDITURUM. In eam tabulam magni risus consequebantur.
- Tabula Valeria. Cic. 14. Fam. 2. Quemadmodum a Vesta ad tabulam Valeriam ducta esses. Idem in Vatin.
- Tabula proscriptionis, Qua bona, & capita, damnatorum civium Ro. legi Cornelia, proscribebantur. Juvenal. Sat. 2. 28.
- In tabulam Sullæ si dicant discipuli tres. Plura V. in **PROSCRIPTIO**
- Eximere alicujus nomen de tabulis. Cic. pro Rosc. Amer. 26. De Tabulis Proscriptionis Sullanæ loquitur.
- Tabulæ, vel Tabellæ judicum etiam dicuntur, Ascon. in Divin. 24. In causis majoribus judices universi in cistam tabulas simul conjiciebant suas insculptas litteras habentes Absolutionis, five Condemnationis, cum de alicujus capite agebatur: N & L ampliatio. His enim litteris significabant Non liquere. Idem Asconius alio loco, Tabellas cerea intelligit, quibus sententias ferebant. Erant enim sententiæ non vocales, sed tabellarie. Cic. in Pison. 11. Cui primam comitiis tuis dederat tabulam prærogativæ, quem in senatu sententiam rogabas tertium.
- Tabulæ, Publicæ scripturæ, cujuscuque materiæ vel causæ essent. ut Cenforiæ tabulæ, In quibus census Civium Ro. erat perscriptus. V. **CRNSEO**.
- Testimonia dicuntur aut per tabulas, aut a præsentibus. Quintil. lib. 9. cap. 7.
- Configere tabulas. V. **CONFIGO**.
- Tabulæ XII legum apud Romanos dicebantur, non quod XII leges essent

essent, sed quod xii tabulis conscriptæ fuerint. Æs enim, in quod leges incidebantur, in tot tabulas, quot commodum erat, secabatur. V. August. de Leg. cap. 16. De his, & plura in Lex. Pitisc. & apud Rupert. in Enchirid. Pomp. de O. J. Cap. V. §. 4.
 Ordinataque erat in xii tabulis tota justitia. Flor. 1. 24. 1.
 Bibliothecas omnium philosophorum unus mihi videtur xii tabularum libellus, & auctoritatis pondere, & utilitatis ubertate superare. Cic. 1. de Orat. 103.
 Figere tabulas, & refigere. Cic. 12. Philip. 12. Num figentur rursus hæc tabulæ, quas vos decretis vestris refixistis? Simile est illud Virg. 6. Æn. 622.

— fixit leges pretio, atque refixit. Leges enim in tabulis æneis incisæ erant. Hinc est illud Cic. 12. Fam. 1. Tabulæ figuntur, immunitates dantur. Et paulo post, Cujus æra refigere debebamus, ejus etiam chirographa defendimus? Leges intelligit Cæsar, de quibus fufissime Philip. 1.

Tabulæ numero plurali, sive per diminutivum Tabellæ, dicebantur Testamenta. Ulp. in l. 1. D. de bonor. poss. secund. tabul. Tabulas testamenti accipere debemus omnem materiæ figuram. Sive igitur tabulæ sint lignæ, sive cujuscunque alterius materiæ: sive chartæ, sive membranæ sint, vel si corium alicujus animalis: tabulæ recte dicuntur. Hæc ille. Quintil. lib. 6. cap. 4. Vetus habebat testamentum: & unus ex amicis recentioribus, sperans aliquid ex mutatione tabularum, falsam tabulam intulerat, consulens eum an primipilaris ei testamento fuaderet ordinare suprema judicia. Noli, inquit, facere: offendis illum.

Primæ tabulæ testamenti sunt, in quibus heredes primo loco instituuntur: secundæ sunt, in quibus substitutiones fiunt, si instituti hereditatem non adierint. Tabulæ enim testamentum significant. Unde bonorum possessiones secundum tabulas & contra tabulas dictæ. Tabulæ etiam dicuntur folia testamenti. Quare primæ & secundæ tabulæ intelligi possunt prima & secunda charta testamenti, quæ etiam primæ & secundæ cæcæ dicuntur. Budæus. conf. CERRA.

Accusare tabulas. V. ACCUSO.
 Aperire tabulas testamenti. Cajus, quemadmodum test. ape. l. Sed si quis, & si forte omnibus absentibus causa aliqua aperire tabulas urgeat, &c. Obsignare tabulas. V. OBSIGNO.
 Signatæ tabulæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Tabulæ supremæ, Testamentum. Martial. lib. 5. 33.
 Quadrantem Crispus tabulis, Faustine, supremis
 Non dedit uxori, cui dedit ergo? sibi. Crispus hic omnia luxu perdidit, moriens itaque nihil reliquit uxori, quoniam omnia derat sibi, id est, ventri suo.

Τάβλα, ὄνομα παιδίας. ταύτην ἰφύρει Παλαμῆδης εἰς Ἀλαργίην Ἐ' Ἑλληνικῆς γράψῃ, σὺν φιλοσοφίᾳ πολλῇ. Τάβλα γὰρ ἐστὶ τὸ γένος κρῖνον, &c. Et apud eundem legitur Ταυλιζέσαι in v. Πισθόσαι. Nam hoc per illud exponit. Ergo est quod Gallice le Tablier. Videndum an non & aliquis ex Lat. recentioribus ita usus sit. H. St. Posterior Suidæ locus hic est, Πισθῆσαι, μεταφθεῖν, ἀπὸ τῶν πίθων ταῖσι τῶν κρῖνων, πισθῆσαι, ταυλιζέσαι, κῆ πισθῆσαι, παιδιῶν, ἀιδίαις, κῆ πισθῆσαι ὁμοίως. Ubi suspicor pro ἀιδίαις ταυλιζέσαι scribendum. Gloss. Græcolat. Τάβλα, Tabula, πισθῆζω, πισθῆσαι, ταυλιζέσαι, οmissa interpretatione Latina. Ibid. Πισθῆσαι... ito. Forfan Lusito reliquit. conf. Pitisc. in Tabula lusoria. Ubi & plures alios usus hujus vocabuli V.

ABELLA, æ. f. [πινακίς, Gl. G. L.] Parva tabula. Plin. lib. 16. cap. 39. Inventum est pictorum tabellis immortale. Cic. 7. Fam. 23. Ea volebam tabellis ornare.
 Pictæ tabellæ. Hor. 1. Serm. 1. 72.
 — aut pictis tanquam gaudere tabellis.
 Votiva tabella. Juven. 12. Sat. 27.
 Rafis tabellis infusa cera. Ovid. 1. de Arte Am. 437.
 Croceæ membrana tabellæ, Liber. Juven. 7. Sat. 23.
 Legitimis tabellis tibi juncta mulier, Sponsalibus. Juven. 6. Sat. 199.
 Consignare tabellas, Dotis. Plaut. Curc. 2. 3. 86.
 Obsignatis tabellis agere cum aliquo. Cic. 5. Tusc. 33.
 Tabellæ, Epistolæ dicebantur, quod in brevibus tabulis scriberentur. Plaut. Epid. 2. a. 66. Idem Pseud. 1. 1. 25. Tace dum perlego tabellas.
 Blandæ densæque tabellæ, Codicilli sæpe missi. Juven. 9. Sat. 36.
 Committere verba tabellis. Ovid. 9. Met. 585.
 Laureatæ tabellæ. V. LAUREUS.
 Lepidæ tabellæ. V. LEPIDUS.
 Verba dedit ferenda tabellis. Ovid. 14. Met. 707.
 Properatæ tabellæ, Celeriter scriptæ. Ovid. 9. Met. 586.
 Arcanas signare tabellas. Ovid. 2. Amor. 15. 15.
 Tabellæ, In quibus judices scribebant. Cic. 1. Verr. 24. Ceratam uniuicque tabellam dari, cera legitima, non illa infami ac nefaria. Idem 6. Verr. De quo vos sententiam pertabellam feretis? De tabellis his vide Uti rogas, in ROGO, & PONS, & SENTENTIA.

Tabella damnatoria, & absolutoria. Sueton. in August. cap. 33. Non tantum duas tabellas, damnatoriam, & absolutoriam, simul cognoscentibus dedit: sed tertiam quoque, qua ignosceretur iis, quos fraude ad lignandum, vel errore inductos constitisset. De Falso loquitur testamento Suetonius.
 Videtis in tabella, jam ante quanta facta sit labe. Cic. de Amicit. 41. i. e. In ipsis judiciis.
 Ferre tabellam. Cic. 2. de Lege Agr. 4. Quod meis comitiis non tabellam, indicem tacitæ libertatis, sed vocem vivam, præ vobis indicem vestrarum erga me voluntatum ac studiorum, tulistis. Alii legunt Vindicem libertatis rectius.
 Grata populo tabella, quæ frontes aperit hominum. Cic. pro Planc. 16.
 Tabella dimidiata. Varr. R. R. 3. 2. pr. Vis potius villæ publicæ utamur umbra, quam privati candidati tabella dimidiata ædificemur nobis? h. e. Vis ingrediamur potius villam publicam, quam in angustum tabernaculum candidati nostri nos constipemus? Nam Dimidiatam tabellam dixit, Exiguam tabernaculi partem multis hominibus referti: ædificat autem sibi, qui tanquam ædificium sibi parat & locum. Turneb. Advers. 8. 7.

TABELLARIUS, a, um. Adj. [πινακικός] ut, Lex tabellaria. Cic. pro Sext. 103. Tabellaria lex ab L. Cassio ferebatur: populus libertatem agi putabat suam: dissentiebant principes, & in salute optimatum te-
 VOL. IV.

meritatem multitudinis & tabellæ licentiam pertimescebant. Asconius in secundam Verrinarum 30. L. Cassius, Inde, inquit, sunt leges Cassiæ tabellariæ de suffragiis libere ferendis, non voce, sed tabella. V. Suffragia quomodo ferri solent, in SUFFRAGIA.
 Tabellariæ naves, Quæ præmittantur in portum, ad nuntiandum adventum proximæ classis. Senec. Epist. 78.

TABELLARIUS, i. m. [γεγραμματοφύλαξ, Gl. G. L.] Ratiocinator, supputator. Qui in tabella, nomina & rationes observat. Sidon. ad Petrejum 4. 11. Sed & ille suscipiebat hunc granditer, habens in eo consiliarium in judiciis, vicarium in ecclesiis, procuratorem in negotiis, villicum in prædiis, tabellarium in tributis, in lectionibus comitem, in expositionibus interpretem, in itineribus contubernalem. Hic tamen nonnulli legunt, Tabularium.
 Locuples tabellarius. V. Locuples in LOCUS.
 Tabellarius, [γεγραμματοφύλαξ, Gl. G. L.] Qui litteras perfert. Officium ferebat. Cic. 14. Fam. 22. Idem 9. Fam. 15. Duabus tuis epistolis respondebo: uni, quam triduo ante acceperam a Zeto: alteri quam attulerat Phileros tabellarius.

Fidelis tabellarius. Cic. 1. Att. 13.
 Deprehendere tabellarios. Cic. 12. Fam. 12.
 Excudere tabellarios. Cic. 10. Fam. 31.
 Mittere tabellarios, vel remittere. Cic. 12. Fam. 12.
 Subministrare tabellarios vel præbere. Cic. 2. Q. frat. 12.
 Scrutari tabellarios. Cic. 10. Fam. 31.
 Tabellarius, [διλοποιός, Gl. G. L.] Qui tabellas conficit.
 TABELLIO, ònis. m. [ἀγρονομός, νομικός, Gl. G. L.] Firmic. lib. 5. cap. 2. & lib. 8. cap. 28. Idem lib. 4. cap. 5. Tabelliones publicos facit, & qui ex litteris quarant vitæ subsidia. [Suid. Ταβηλιών, ὁ τῆς πόλεως γεγραμμένων συμβολαίων, ὁ παρὰ τοῖς πολλοῖς νομικός ἀγρονομός, ἀπαντα ἱπτικῶν τῶν πολιτῶν γεγραμμένα, ἕκαστον αὐτῶν οἰκείως ἰποφραγίζων γεγραμμένος.]

TABULARIS, e. Adj. [πινακικός] Quod ad tabulas pertinet, & in tabularum ornatum accommodatur. Plin. lib. 34. cap. 9. Æs omne frigore magno melius fundi. Sequens temperatura statuata est, eademque tabularis.
 Clavus tabularis. Petron. 75.
 TABULARIA, orum. n. pl. Species tormenti. Senec. lib. 3. de Ira, cap. 19. Torserat per omnia, quæ in rerum natura tristissima sunt, fidiculis, tabularibus, equuleo, igne, vultu suo.
 TABULARIUM, i. n. [λογιστήριον, Gl. G. L.] Locus erat Romæ referatus omnibus instrumentis, tabulis, litterisque publicis, in quibus omnia pascua, prædia, vectigalia, portoria, civitates, redemptionesque publicanorum perscripta erant. Erat autem in atrio Libertatis. Livius 43. 16. Censores extemplo in atrium Libertatis ascenderunt, & ibi signatis tabellis publicis, clausoque tabulario, & dimissis fervis publicis, negarunt se prius quicquam negotii publici gesturos, quam judicium populi de se factum esset. De eo Virgil. scripsit, 2. Georg. 502.
 Infanumque forum populi & tabularia vidit. Turnebus.

TABULARIUS, i. m. [λογιστής, λογιστικός, Gl. G. L.] Supputator, ratiocinator. Ulp. in l. ult. D. Si mensor falsum modum dixerit. Ego & adversus tabularium puto actiones dandas, qui in computatione fessellit. Tabularii, inquit Antonius August. sunt Qui magistratibus, in publicis, aut privatis negotiis cautiones, acta & rationes conscriberent. Hos servos publicos appellatos scimus, quod fervi fuissent, antequam id fieri Arcadius veteret constitutione 3. De tabulariis; scribis, holographis, & fensualibus, quæ in Theodosiano quoque libro exstat. Hodie Tabelliones appellantur: sed iis rationum tabulæ nullæ committuntur, ut tabulariis. Hæc ille. Sen. Epist. 88. Non esse feliciorum, cujus patrimonio tabularii lassat. i. e. Computatores.
 Tabularii, Obsignatores tabularum, sive hæc ad testamentum, sive ad aliud pertineant. Tacit. lib. 14. Ann. 40. Igitur Fabianus tabulariis, quos memoravi, & aliis minus illustribus obsignat.
 Tabularius scholæ medicorum. Vetus Inscripito apud Gruter. p. 632. n. 4. M. LIVIO. CELSO. TABVLARIO. SCHOLAE. MEDICORVM.

TABULINUM, vel TABLINUM, i. n. [πινακίον] Mœnium tabulis fabricatum. Varr. de vit. Pop. Rom. lib. 1. Ad focum hieme ac frigidibus conitabant: ætivo tempore in propatulo: rure in corte: in urbe, in tabulino, &c. V. Nonium 2. 112.
 Tabulinum, quod & Tablinum, i. n. Locus hibernæ stationis atrio proximus, quod fere ex tabulis constaret: item ubi tabulæ & instrumenta publica monumentaque rerum gestarum, actorumque aservantur. Græcis Grammatophylacium dicitur. Plin. lib. 35. cap. 2. Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in Magistratu gestarum. De privato tabulario vel tablino Plinius intellexit. Cic. 3. de Nat. Deor. Tabularium dixit, Tabulinum, Apul. lib. 2. ult. Florid. p. 364. Elmenh. Medici cum intraverint ad ægrum, uti vivant, nemo eorum, quod perperula tabulina in ædibus cernant, & lacunaria auro oblita, &c.
 Tablinum, inquit Festus, proxime atrium locus dicitur, quod antiqui Magistratus in suo imperio tabulas rationum ibi habebant: publicarum rationum causa factum locum. Postrema Pauli sunt.

TABULATIM, Adv. Distinctione tabulis facta. Pallad. 3. 9. Placet genera vitium tabulatim disponi.
 TABULO, [συνιδύμαι] are. Tabulis aliquid construere.
 TABULATUS, a, um. Partic. [συνιδυτός] Ex tabulis factum. ut, Tabulatus transitus, Tabulis ubique interpositis confectus. Plin. Epist. 17. lib. 2.
 TABULATUM, i. n. [συνιδύειν, Gl. G. L. & G. L. συνιδύμα, L. G.] Plana in ædificiis superficies, quadratis lapidibus, vel etiam tabulis conftrata & parietibus undecunque suffulta. Cato R. R. cap. 3. Si in terra, vel tabulato olea nimium diu erit, putrefcet, oleum fetidum fiet. Tabulatum, pro Contabulatione. Cæf. 6. Bell. Gall. 28. In extremo ponte turrim tabulatorum quatuor constituit, præsidiumque cohortium duodecim, pontis tuendi causa, ponit. Juven. 10. Sat. 105.
 — numerosa parabat
 Excelsæ turris tabulata. Virg. 2. Æn. 464. Summa tabulata.
 Destruit tabulata. Stat. 10. Theb. 872.
 Strata solo tabulata. Stat. 1. Silv. 5. 57.
 Tabulata, in arboribus sunt, Rami effusiores & in plana tendentes, non in altiora crescentes, inquit Serv. ad hæc Virg. 2. Georg. 361.
 — summasque sequi tabulata per ulmos. Plin. lib. 17. cap. 23. Et ulmus detruncata a media in ramorum scamna digeritur, nulla fere viginti pedum altiore arbore: tabulata earum ab octavo pede
 Bbb vo pede

vo pede altitudinis dilatantur in collibus, ficcisque agris. V. Columel. lib. 5. cap. 6.
TABULATIO, ὄνις. f. [*συνιδιαις*] Ipsa tabularum constructio. Cæf. 2. Bell. Civil. 9. Centonesque insuper iniecerunt, ne aut tela tormentis missa tabulationem perfringerent, aut saxa ex catapultis lateritium ex-
TABULAMENTUM, i. n. Idem ac Tabulatio, vel Ipsæ tabulæ. Fron-
TABUM, V. **TABES**.
TÆURNUS, i. m. Mons Campaniæ, oliveti abundans. Virg. 2. Georg. 38.
 — juvat Ismara Baccho
 Conferere, atque olea magnum vestire Taburnum.

T A C

TACAFA, [*Τάχαφα*] Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Urbs Syrtis parvæ: Plinio Tacape: vulgo *Capis*.
ТАЧВО, ui, itum, [*σιωπία, σιγάω*, Gl. L. G. & G. L.] Ēre. Idem quod Silere, & proprie, Sermonem intermittere. Ter. Eun. 3. 2. 23.
 Nunquid habes, quod contemnas? quid tu autem, Thraso?
 Tacent, fatis laudant.
 Enunciabo apud homines familiarissimos, quod semper tacui, & tacendum putavi. Cic. 1. de Orat. 119.
 Ante expectatum tacuit. Ovid. 4. Met. 789.
 Tacere aliquid, Reticere. Ter. Eun. 1. 2. 23.
 Callide quid tacere. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Taceo te. Plaut. Mil. 4. 2. 100. Al. Teneo.
 Ulcisci se tacendo. Ovid. Rem. Amor. 645.
 Tacere de. Plin. lib. 13. cap. 16. De mensis tamen tacuit.
 De re aliqua tacere. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Nimium diu de rebus alicujus tacere. Cic. 1. Att. 16.
 In his saltem rebus, in quibus de se taceri velit, tacere. Cic. de Lege Agrar. 3. 4.
 An me tacitum tantis de rebus existimavistis. Cic. 2. Verr. 27.
 Tace, Securus esto: quoniam qui securi sunt, nullam interrogandi causam habent. Ter. Adel. 2. 4. 16. Tace modo, ac sequere. Ibid. 2. 2. 1.
 Tace, egomet conveniam jam ipsum: cupide accipiat jam faxo.
 Tacere etiam dicuntur Quæ sine voce sunt. Virg. 4. Æn. 363.
 — totumque pererrat
 Luminibus tacitis. [Pro Tacens ipse.] Et 4. Æn. 525.
 Quum tacet omnis ager. [Strepitu omni caret.
 Amor tacetur in medio Marte. Ovid. 2. Amor. 18. 36.
 Jurgia turbida tacuerant. Lucan. ad Pison. 74.
 Oculi tacent. Ovid. 2. Amor. 5. 17.
 Plectra dolore tacent, Non resonant. Ovid. 15. Epist. 198.
 Taceantur. Martial. de Spectac. 28.
 Fucinus & pigri taceantur stagna Neronis.
 Tacitum est, Imperfonale. Ter. Adel. 3. 4. 28.
 Ignotum est, tacitum est, creditum est.
TACENS, entis. [*σιωπών*] Partic. Plaut. Rud. 4. 4. 72.
 Quidum? C. quia enim neque loquens es, neque tacens, unquam bonus.
 Oratio tacens. Quintil. lib. 2. cap. 28. [Error ex Lips. Thef.
 Fluvius tacens, Sine murmure, & quasi imperceptibiliter fluens. Sen. Herc. fur. 9.
 Vento tacente tumuit mare, Non flatu strepente. Sen. Med. 10.
TACENDUS, a, um. aliud Partic. [*σιωπιτέος*] Martial. lib. 1. 50.
 Vir Celtiberis non tacende genitibus,
 Nostræque laus Hispaniæ.
 Loqui tacenda. Ovid. 2. de Arte Am. 604.
TACITUS, a, um. Adj. ex Partic. [*σιγής, σιωπηρός*, Gl. G. L.] Qui tacet: & quod tacetur. Plaut. Rud. 4. 3. 88. Tu abi tacitus tuam viam. Ter. Eun. 3. 5. 23.
 Quid est? c. tacitus citius audies. Idem Hec. 4. 1. 3.
 Ita corripuit derepente tacitus sese ad filiam.
 Assentitur tacitus. Cic. 1. Verr. 22.
 Accepit hanc plagam tacitus. Cic. 5. Verr.
 Arguit tacitus. Liv. 1. 16.
 Consilium dat tacitus. Cic. 2. Verr. 34. Id enim consilii mihi profecto taciti dabit, quod egomet mihi necessario capiendum intelligo.
 Perfpicere voluntatem tacitorum. Cic. 1. in Catil. 20.
 Si voluntas tacitis verbis intelligi posset, verbis omnino non uteremur. Cic. pro Cæcin. 53.
 Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. Cic. 3. in Catil. 26.
 Accessus tacitus. V. **ACCEDO**.
 Affectu tacito lætari, Amare occulte. Ovid. 7. Met. 147.
 Annis tacitis senescimus, Tacite fluentibus. Ovid. 6. Fast. 771.
 Affensio tacita & occulta. Cic. pro Milon. 12.
 Cælo tacito labentia sidera. Virg. 3. Æn. 515. i. e. Nocturno, per quod tacetur, vel quia cæli motus a nobis non auditur.
 Cogitationes tacitæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Commendatio tacita. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Cursus tacitus fluminis, Lenis, sine strepitu. Ovid. 14. Met. 601.
 Dignitas nostra in id tacita esse poterit? pati poterunt oculi, me cum Gabinio sententiam dicere? Cic. 10. Att. 5.
 Dolor tacitus. Ovid. 1. Fast. 356.
 Dulcedine tacita tangere pectus, Viscera introrsum titillare. Lucret. lib. 3. 909.
 Existimatione tacita reprehendi. Cic. de Provinc. Conf. 40.
 Expectatio vestra tacita jam dudum alio me vocat. Cic. pro Cluent. 63.
 Figura corporis tacita. Cic. pro Rosc. Com. 20.
 Furtum tacitum, Occultum. Ovid. 1. Fast. 549.
 Incessu tacito progressus. Virg. 12. Æn. 219.
 Inimicitia occultæ & tacitæ magis timendæ sunt, quam indicatæ & apertæ. Cic. 7. Verr. 181.
 Ira tacita exæltuare, Tecta, occulta. Ovid. 6. Met. 623.
 Mæstitia tacita. Liv. 1. 29. Sed silentium triste ac tacita mæstitia ita defixit omnium animos.
 Mente tacita gerit vulnus inconfolabile. h. e. Maximum dolorem. Ovid. 5. Met. 428.
 Murmure tacito venerantur numen, Voce submissa. Ovid. 6. Met. 203.

Nox tacita, In qua omnia tacent animalia. Ovid. 9. Met. 473.
 Nutus taciti. Ovid. 3. Amor. 11. 23.
 Officium & studium tacitum. Cic. pro Quint. 78.
 Os tacitum præbere alicui. Cic. 5. Verr. 36.
 Pallore tacito fateri animum. Ovid. 6. Fast. 19.
 Passu tacito præterire. Claud. 6. Conf. Hon. 509.
 Pectus tacitum pertentant gaudia. Virg. 1. Æn. 509.
 Pisces taciti, Muti. Ovid. 4. Met. 50.
 Sigoo tacito exercitum adduxerunt. Liv. 29. 30.
 Timor tacitus. Lucret. lib. 6. 1177.
 Vias tacitas hostibus monstravit. Martial. 13. 60. De cuniculo.
 Vis tacita. Quintil. lib. 3. cap. 5.
 Voce tacita dicere aliquid, Sufurrare. Ovid. 9. Met. 300.
 Vultus taciti. Ovid. 1. Amor. 7. 21.
 Judicium tacitum, Genus quoddam judicii fuit apud Romanos, de quo sic ad Atticum 4. 16. Cicero loquitur, Senatus decrevit ut tacitum judicium ante comitia fieret, ab iis consiliis, quæ erant omnibus sortita in singulos candidatos: magnus timor candidatorum. Interdum cum magno ambitu honores petebantur aperta largitione, ob candidatorum contentionem, disciplinæ & institutis patriis legumque jussis repugnantem, populique tribus & centurias corrumpentem: Senatus decernebat, ut judicium fieret tacitum in candidatos, quo vel ante damnarentur ambitus, vel eorum comitiis ratio non haberetur, quod more majorum petisse non viderentur. Hinc meridiana luce clarius redditur, quod apud Cic. 3. Off. 24. alioquin est obscurum, ubi ait, Quamvis enim demersæ sint leges alicujus opibus, quamvis tremefacta libertas, emergunt tamen hæc aliquando, aut judiciis tacitis, aut occultis de honore suffragiis. Hic enim Tacita judicia, non alia esse arbitror, quam quæ ex epistola ad Atticum eruta paulo ante sunt. Ex Turnebo.
 Tacitus, Passive aliquando accipitur, pro Indictio. Virg. 6. Æn. 841.
 Quis te, magne Cato, tacitum, aut te Cossæ, relinquit? Cic. 3. Fam. 8. Sed prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda sunt.
 Tacitum, substantivum, pro Arcano quod taceri volumus. Senec. Epist. 84. Fallum ergo est hoc, quod patrocini loco ponitur, ei, qui solet ebrius fieri, non dari tacitum.
 Vulgator taciti. Ovid. 3. Amor. 7. 51.
TACITULUS, a, um. Adj. dimin. Varro apud Non. 1. 234. Novus maritus tacitulus taxim uxoris solvebat cingulum.
TACITE, Adv. [*σιωπητός*, Gl. L. G. sec.] h. e. Secrete, & submissè. Plaut. Pœn. prol. 32. Matronæ tacite spectent, tacite rideant. Idem Afin. 3. 2. 42. Tacite auscultemus.
 Tacite dat ipsa lex potestatem. Cic. pro Milon. 11.
 Tacite, obscureque concedere. Cic. pro Quint. 50.
 Tacite prætereunt exsecrari. Liv. 2. 58.
 Tacite rogare. Cic. pro Lege Manil. 13.
 Annus tacite labens. Ovid. 1. Fast. 65. Hoc dixit ad ipsum tempus respiciens, quod est mensura motus cæli, quod quidem tacite movetur.
 Habere aliquid tacite. Liv. 42. 16. Et quanquam dissimulare, & tacite habere id, patique statuerat.
TACITO, aliud Adv.
 Tacito intelligere. Cic. 4. Verr. 180.
 Tacito molitur fugam. Justin. 18. 4. 9.
TACITABUNDUS, a, um. Adj. Quasi a Tacito, Ære. Donat. in Virg. Ille sæpe tacitabundus discedebat.
TACITURIO, i, i, ire. Sidon. 8. Epist. 16. Taciturne deliberavimus.
TACITURNUS, a, um. Adj. [*σιωπηρός, σιγής, σιγής*] Qui natura facile tacet.
 Horace Epist. penult. lib. 1.
 Deme supercilio nubem; plerumque modestus
 Occupat obscuri speciem, taciturnus acerbi. H. St. Est Ep. 18 v. 94.
 Delia taciturna. Tibull. 1. 2. 33.
 Obstinatio taciturna. Nepos 25. 22.
 Silentia taciturna. Ovid. 2. de Arte Am. 505.
 Flumen taciturnum, Tacite labens. Sil. 4. 224.
 Ripa taciturna caret ventis. Hor. 3. Carm. 29. 24.
 Statua taciturnus. Hor. 2. Epist. 2. 83.
 Ostium taciturnissimum, apud Plaut. Curc. 1. 1. 20.
TACITURNULUS, a, um. Adj. dimin. Apul. Blanda mulier, & taciturnula.
TACITURNITAS, Ætis. f. [*σιωπή* Gl. L. G. σιγή G. L.] Observantiæ genus in silentio constitutæ. Ter. And. 1. 1. 7.
 Sed his, quas semper in te intellexi fitas,
 Fide, & taciturnitate. Cic. 1. Fam. 5. Sed nostri hominis tarditatem & taciturnitatem.
 Annua taciturnitas. Cic. in Pison. 32.
 Invida taciturnitas. Hor. 4. Carm. 8. 23.
 Perperua taciturnitas. V. **PERPERTUUS**.
 Suspicionem mihi majorem tua taciturnitas attulerat. Cic. 7. Att. 8.
 Experiri taciturnitatem alicujus. Cic. de Clar. Orat. 231.
 Taciturnitas imitatur confessionem. Cic. 1. de Invent. 54.
TACHOS, [*Ταχός*] Rex Ægyptiorum fuit, qui cum Agefilaum Lacedæmoniorum regem, brevis staturæ hominem, qui idcirco venerat, ut cum eo belli societatem iniret, eique auxilium ferret, hoc intempestivo joco lacerasset, ἄδινι ἔθετο, ζῶσι δ' ἰσοδῶται πὸ δ' ἔπειτα μὲν, i. e. Parturiebat mons, ac Jupiter metuebat: ille autem murem peperit: regno suo est spoliatus, alienato a se Agefilao, societateque dirempta. Hæc Athenæus lib. 14.
TACITUS, [*Τάκωτος*] Cognomen gentis Corneliæ. C. Cornelius Tacitus, Eques Romanus, gener Cn. Julii Agricola, æqualis ac familiaris Plinii Junioris, Belgicæ Galliæ rationes procuravit. sub Vespasianis, Domitiano, Nerva, & Trajano varios honores profecit; scriptis vero suis, prudenti & arguta brevitate disertis, immortalē sibi laudem & gloriam comparavit. Historiam principum ab excessu Augusti usque ad Nervam Imp. conscripsit, hujus quoque Trajanique principatum scripturus, ut ipse in Procem. lib. 1. Hist. testatur. Ejus non nisi Annalium libri vi priores, quinto mutilo tamen, & totidem posteriores ab xi ad xvi, mutilum item, superstites sunt. Scripsit & de Clar. Orat. Ciceronis Brutum & materia & dicendi copia imitatus. Præterea vitam Agricola socii sui: & de moribus

ac situ Germaniæ, filo preffo & eleganti, tum arguto & sententiofo: in cetera vero hiftoria aliquid fublimior. Scribit Flavius Vopifcus in vita Claudii Taciti Imperatoris, cap. 10. hunc auctorem, tanquam e fuis progenitoribus, Tacitum imperatorem quotannis decies defcribi, ne liber periret, eumque in omnibus bibliothecis apponi juffiffe. Tertullianus autem noster eum mendaciorum loquentiffimum appellat.

[ACTOLA, [Táσλα] Indiæ emporium extra Gangem Ptolemæo lib. 7. cap. 2. Hæc urbs a Portugalenfibus anno 1510. vi capta eft; illis vero a Batavis anno 1640. poft obfidionem fex menfium expulſis, fub horum, quorum etiamdum eft, imperium ditionemque cecidit. Hodie Malacca dicitur.

[ACTICUS, a, um. Adj. [τεκτικός] Ordinarius, Difpofitus. Gloff. Græcolat. [Ibid. τακτικός, Ordinato. At Suid. γραμματικός exp. Hinc [ACTICE, es. f. [τεκτική] Ars adituendæ aciei.

[ACTICUS, i. m. [τεκτικός] Hujufce artis peritus.

[ACTUS, V. TANGO.

T Æ

ÆDA, æ. f. [πίκη, Gl. L. G. & G. L. δῆς, δαδῆς, δαδῖον, G. L. δαῖς καὶ λαμπαῖς, L. G.] proprie dicta (inquit Ruell.) a Græcis Das & Dadion vocatur. Sed fui generis arbor in Illyrico eft. Improprie autem Tædas appellamus tum piceæ fativæ partes imas, tum alia quoque ligna, quæ flamma olei vel picis illitu concepta, faculæ modo luceant. Plin. lib. 16. cap. 10. Sextum genus eft tæda proprie dicta, abundantior fucco, quam reliqua, parciore liquidioreque quam in picea, flammis ac lumini facrorum etiam grata. Hæc mares duntaxat, ferunt & eam, quam Græci tycen vocant, odoris graviffimi. Caf. 3. Bell. Civil. 101. Magno vento & fecundo completas onerarias naves tæda, & pice, & ftupa, reliquifque rebus, quæ funt ad incendia, in Pomponianam claſſem immiſit. Hinc Tædas vocamus Faces, quæ optimæ ex ea arbore fiebant. Accenſa tæda. Lucret. lib. 6. 881. Cerata tædæ. Ovid. 7. Epift. 23. Pineæ tæda. Ovid. 12. Epift. 34. Pingues tædæ. Virg. 7. Ecl. 49. Caſtis adolet altaria tædis. Virg. 7. Æn. 71. Fumida tæda piceum fert lumen. Virg. 9. Æn. 76. Silva miniſtrat tædas. Virg. 2. Georg. 431. Tæda, Pini morbus, ex abundantia fucci, & ubertate larga luxuriantis naturæ proveniens. Theophratt. de Hiftoria Plantarum lib. 2. cap. 10. Morbum pinis accidere talem Idæi incolæ narrant: quum non ſolum cor, ſed etiam pars externa caudicis in tædam tranſiverit, tunc ſtrangulari quodam modo, quod ſponte accidit ubertate arboris largiffima, quoad quifque conjectare poſſit. Tæda enim totum efficitur. Idem de Caulis plantarum lib. 5. cap. 15. Arborum autem genus etiam aliquod fortaffe eft, cui corruptio ſecundum naturam ſponte, nec ullo pacto afflicta, ſed bene vigenti eveniat, ut pino, quum radices mutatæ in tædam fuerint. Ita enim fit ex nimietate nutritionis, atque exceſſus: quumque per tædam tranſmittere pabulum arbores nequeant, moriuntur. Quod proximum illi videtur, quod animalibus evenit, quæ extra modum craſſantur atque pingueſcunt. Quum enim aurani attrahere nequeant, nec ullo pacto ſpiritu uti poſſint, propter obefitatem condenſationemque, & illa ſtrangulantur, & pinus. Quamobrem non inepte rutiſci vocabulum iſtud de pino uſurpant. Pinum enim ſtrangulari ajunt obefitate, atque pinguedine. Quippe omnia ſpiritum deſiderant aliquem, vel ſolutiorem, vel meatuum libertatem. Plin. lib. 17. cap. 24. Arbores laborant & fame, & cruditate, quæ funt humoris quantitate. Aliquæ vero & obefitate: ut omnia quæ refinam ferunt: nimia pinguitudine in tædam mutantur: & quum radices quoque pingueſcere cœpere, intereunt, ut animalia nimio adipe. Tæda pinea. Columel. 5. 10. Juxta ipſam radicem truncum findito, & fiſſuram cuneo tædæ pineæ adigito, & ibi relinquito. Catul. Epithal. Jul. & Manl. 59. 15. Pelle humum pedibus, manu Pineam quate tædam. Tæda, pro Nuptiis. Mos enim antiquorum erat ut in nuptiis (inquit Varro) faces & tædæ ſemper præirent, quod antea non niſi per noctem nubentes ducebantur a ſponſis. Virg. 4. Æn. 18. Si non pertæſum thalami tædæque fuiſſet. Apta tædis tempora. Ovid. 6. Faſt. 221. Ferales omine tædæ. Lucan. lib. 1. 112. Felices tædæ. Catul. Argon. 62. 25. Jugalis tæda apud Catonem R. R. cap. 10. Vetus exemplar legit Telam jugalem unam. Ovid. 4. Epift. 121. At nec nupta quidem, tædaque accepta jugali. Nuptiales tædæ. Apul. lib. 4. Aurei aſini, ad finem. Pudica tæda. Ovid. 6. Epift. 134. Copulari tædis. Senec. Herc. lir. 6. Coire jure tædæ. Nuptiarum legitimo jure. Ovid. 4. Met. 60. Exſpectant pactæ tempora tædæ, Pactarum nuptiarum. Ovid. 9. Met. 721. Jungere tædas. Sat. 3. Silv. 4. 53. Optato vox junxit lumine tæda. Catul. 64. 79. Tæda, pro Carmine nuptiali apud Senec. in OEdip. 500. Concinit tædas geminus Cupido. Sed rectius al. Concutit. Scribitur & Teda per e longum. Sed hanc ſcripturam per diphthongum Græca origo confirmat, quam & membranæ exprimunt plurimæ. TÆDIFERA, a, um. Adj. [Δαδιδφερα] Tædifera Ceres eft dicta, cujus ſacra noctu (ut in Prol. Aululariæ Plauti eft) fiebant, in quibus ſacerdotes faces deſerebant, Cererem imitati: quæ dum Perſephonem filiam, a Plutone raptam tædis incenſis quæreret, Tædifera eft appellata. Ovid. 2. Ep. 42. Et per tædifera myſtica ſacra Deæ. TÆDIT, tædebat, tædit, & tæſum eſt, [σικχάνομαι, Gl. L. G. & G. L.] ère. notæ ſignificationis. Ter. Eun. 1. 1. 27. Et tædet, & amore ardeo. Conſtruitur cum Inſinitivo, aut Accuſativo a parte anteriori, & Genitivo a poſteriori. Cum Inſinitivo. Ter. Phorm. 3. 2. 2. Audi quid dicam. D. at enim tædet jam audire eadem millies. Cum Genitivo. Plaut. Caf. 1. 54. Abeo intro, tædet fermonis tui. Subaudi Me. Ter. Eun. 2. 3. 6. Tædet harum quotidianarum formarum. Cic. 2. Att. 24. Prorſus

vita tædet, ita ſunt omnia omnium miſeriarum pleniffima. Tædet me hujus hominis. Σικχάνομαι τὸν ἄνθρωπον. Gloſſ. Latinogræc. Tædet nemorum. Stat. 4. Theb. 263. Quid quæris? tædet omnium nos vita. Cic. 5. Atti 16. Scribitur & Tædet, Tedium, &c. ſine diphthongo. Sed minus recte. TÆDIO, & TÆDIESCO, ère. [σικχάνομαι, Gl. L. G.] Minut. Felix in Octavio 28. 11. Prius tædeſcit impudentiæ, quam pudicit. TÆDIO, àre. Lamprid. in Alex. Sev. cap. 29. Neque unquam tædiavit, aut moroſus ac iratus reſedit. V. Caſaubon. ad loc. qui hanc vocem tanquam elegantiffimam laudat. Inde Itali Attediare. H. St. qui & ſuperiorem locum adſcripſit, quum tota dict. in Lugd. deſideraretur. Cor tædians. Tertull. adv. Jud. cap. 11. TÆDIUM, i. n. [σίκχος, κήκησις, Gl. L. G. σικχάσις, G. L.] Plin. lib. 19. cap. 6. de allio, Tædium huic quoque halitu, ut cæpis, nullam tamen coctis. Laboris tædium. Quintil. lib. 2. cap. 2. Laudis tædia. Virg. 4. Georg. 331. Sollicitum tædium. Hor. 1. Carm. 14. 17. Adducere tædium. Plin. 30. 15. Afferre tædium. Liv. 34. 34. Cepit tædium. Liv. 8. 2. Capere tædia cœpti. Ovid. 9. Met. 615. Devorare tædium. V. DEVOREO. Dictare tædium lucis. Quintil. lib. 1. cap. 3. Effugere tædium varietate. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nam debet eſſe quam puriſſimus fermo, & qui varietate tædium effugiat, & mutationibus animum levet. Ferre tædia. Juven. 16. Sat. 44. Ferenda tædia alicujus. Ovid. 14. Met. 718. Levare tædium lectionis. Quintil. lib. 2. cap. 12. Parere tædium. Quintil. lib. 2. cap. 21. Subire longa tædia. Claud. 2. in Eutrop. 99. Tædia ſubeunt animos. Juven. 7. Sat. 34. [Poëtæ fere in plurali ponunt. TÆDIO, Adv. [αἴσιμος, Gl. L. G.] Et quidem bis. [Alioqui putabam αἴσιμῶ ſcribendum, & verbum eſſe Tædio, àre. TÆDULUS, a, um. Adj. Feſtus, Tædulum antiqui interdum pro ſaſtidioſo, interdum quod omnibus odio eſſet, ponere ſoliti ſunt. TÆDIOSUS, a, um. Adj. [σικχάνος, Gl. L. G.] Firmic. lib. 1. cap. 3. Ille inviſus longam ac tædioſam lucis ſuſtinet farcinam. Lucis, i. e. Vitæ. De ſene loquitur invalido & mori cupiente. TÆDITUDO, inis, f. [σικχάσις] Gloſſ. Græcolat. TÆNARUS, i. m. [Ταινάρου] Locus umbroſus, in radice Maleæ promontorii Laconicæ, juxta Spartam civitatem. In quo quia hiatus magnus eſt, & ſtrepitus progredientium percipiuntur, dixerunt veteres per hunc eſſe deſcenſum ad inferos. Virg. 4. Georg. 467. Tænarias etiam fauces, alta oſtia Ditis. Ibi erant λατρίαι, hoc eſt lapicidinæ lapidum pretioſorum, qui & Laconica marmora, & Tænarij lapides vocantur. Propert. lib. 3. 2. 11. Quod non Tænariis domus eſt mihi fulſa columnis. Tænarus in ſingulari, Græce Ταινάρου, g. m. & f. eſt, in plurali neutrius. Tænarum [Ταινάρων] neutro genere, inquit Suidas, promontorium eſt Laconicæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, ubi & Neptuni præſidis templum: illic ſupplicantes in facello Neptuni Helotas nihil veritos Lacedæmonij interfecerunt. Inviſi Tænari horrida ſedes. Hor. 1. Carm. 34. 10. Opera umbris Tænarus. Lucan. lib. 9. 36. Spartanus Tænarus. Sen. Herc. fur. 7. Tænara & aſpero regnum ſub domino. Sen. Troad. 402. TÆNARIUS, a, um. Adj. [Ταινάρου] ut, Luci Tænarij. Stat. 1. Theb. 355. Marita Tænaria, Helena. Ovid. 13. Epift. 45. Tænarij lapidis meminit Plin. lib. 36. cap. 22. Tænarias fauces, alta oſtia Ditis. Virg. 4. Georg. 467. conf. Dict. præced. TÆNARIDES, æ. m. [Ταινάρειδης] pro Lacone. Ovid. 10. Met. 183. TÆNARIS, idis. patronym. f. [Ταινάρεις] ut, Ora Tænaris. Ovid. 17. Epift. 6. TÆNIA, æ. f. [ταινία] Vittarum extremitas. Virg. 7. Æn. 352. — fit tortile collo Aurum ingens coluber, fit longæ tænia vittæ. Tænia, Tota vita. Virg. 5. Æn. 269. Puniceis ibant evincti tempora tænis. A tæna, non tænia. Nam & tæna & tænia dicitur. Servius. [In codd. emend. non leguntur iſta Serv. V. Pierii not. Tænia proprie dicitur Fascia, inquit Feſtus. Græca enim dictio eſt, ταινία, quam ſic interpretatur Verrius, ut dicat ornamentum eſſe laneum capitis honorati, ut lit apud Cæcilium in Androgyno, Sepulchrum plenum tæniarum, ita ut ſolet. Et alias, Dum tæniam, qui vulnus vinciret petit. Ennius in Alexandro, Volans de cælo cum corona & tæniis. Hæcienus Feſtus. conf. Suid. Tæniæ in charta. Plin. lib. 13. cap. 12. Tæniæ, ſunt in mari Candicantes cautes, longo tractu faſciam imitantes, a quibus tænienfes purpuræ vocantur, quæ in illis degunt locis. Meminit Plinius lib. 3. pr. & 9. 7. apud quem Tæneſ maris perperam, pro Tæniis maris ſcriptum eſt. Turnebus. Tæniæ, ſunt etiam Lumbrici ventris, lati quidem illi, ſic dicti, quod inſtar faſciarum ſunt lati ac longi. Unde prodirum eſt a Plin. lib. 11. cap. 33. Intra hominem tæniis tricenum pedum, aliquando & plurium longitudine naſci. Al. Tineas male. Harum autem læpe meminit Plin. Tænia, & Genus piſcis apud Plin. lib. 32. cap. 7. TÆNIOSUS, a, um. Adj. [ταινωτός] Gloſſ. Latinepræc. [Scribe Κηριατός. Sunt enim Κηριαός Lumbrici lati, ut teſtatur Eriſianus in Gloſſ. Hippocr. Unde apparet eum intelligi Tænioſum, qui hoc ipſo morbo laborat. TÆNIENSIS, e. Adj. ut, Purpuræ tænienfes, apud Plin. 9. 37. pr. TÆNIOLA, æ. f. dimin. [ταινίον] Faſciola. Columel. lib. 11. cap. 3. Braſſica, quum ſex foliorum erit, transferri debet, ita ut radix ejus liquido fino illita, & involuta tribus algæ tæniolis pangatur. Hoc eſt quali Faſciolis circumdata. TÆPOCON, i. n. ſic appellavit Græci Genus ſcribendi deorſum verſus, ut nunc dextrorſum ſcribimus. Feſtus. V. not. Var. & Voſſ. Etymol.

TÆTRR, vel **TÆTRUS**, trā, trum. Adj. [*σκληρότης*, Gl. L. G. & G. L. ἀργαλιῶσσοκοταῖος, ἀμύροτος, L. G.] Quod est malum, fœdum, & pollutum, crudele, & infuave: tum ad mentem pertinens, tum ad ceteros sensus. ut, Bellua tætra, tæterrimus hostis, tæterrima mens. Plaut. Most. 3. 1. 128.

Nullum edepol hodie genus est hominum tætrius.

Abinthia tætra, Tristia, amara. V. **ABSINTHIUM**.

Aqua tæterrima. Hor. 1. Ser. 5. 7. Alii legunt Deterrima. [ut fere hæc confundi solent. V. infra.

Bellua tætra & immanis. Cic. 4. Tusc. 44. Ipsam ægritudinem, quam nos, ut tætram & immanem belluam, fugiendam esse diximus, &c.

Bellum tæterrimum. Cic. 10. Fam. 14.

Cadavera tætra, Putrida & tabida. Lucret. lib. 2. 415.

Causa tæterrima belli, Pessima. Hor. 1. Ser. 3. 107.

Colores tætri fœda specie, Quos oculus averfatur. Lucret. lib. 2. 421.

Comes tæterrima mortis, fames. Columel. lib. 2. cap. 2.

Cruciatu tæter. Cic. 2. de Finib. 94.

Cui viperino morfu venæ viscerum veneno imbutæ,

Tætros cruciatu cient. Ex poeta.

Discordia tætra. Hor. 1. Ser. 4. 60.

Facinus tætrum. Sen. Thyest. 8.

Homo tæter. Cic. 4. Fam. 12. Ita vir clarissimus ab homine tæterrimo acerbissima morte est affectus. Vetus codex habet Deterrimo. [Sed potior prior lectio, nec Deterrimus usquam, nisi comparative, recte ponitur, nec dubito, quin locis compluribus corrigendum sit. V. Deterror. in **OSTRRO**.

Hiems tæterrima. Cic. 8. Fam. 15. Num tibi nostri milites, qui durissimis & frigidissimis locis, tæterrima hieme, bellum ambulando confecerunt, malis orbiculatis esse passi videntur?

Libido tætra, Obscæna. Hor. 1. Ser. 2. 33.

Morbus tæter. Catul. de Lesbia, 74. 25.

Nox tætra nimborum, Nigra & picea caligo atque densitas nimborum.

Lucret. lib. 4. 173.

Odor tæter, Fœdus. Columel. lib. 7. cap. 5. Virg. 3. Æn. 228.

Ore tætro spirans flammæ, Exitiali, pernicioso. Lucret. lib. 2. 704.

Sanguinis tætri profluvium. Corrupti, purulenti. Lucret. lib. 6. 1203.

Sapor tæter. Lucret. lib. 6. 21.

Sententia tætra. Cic. 2. Q. frat. 5.

Spiritus tæter, Halitus venenosus. Hor. 3. Carm. 11. 19.

Tenebræ tætræ, Horridæ. Cic. 2. de Lege Agr. 43.

Ulcera tætra, Pestifera. Lucret. lib. 5. 993.

Perditorum tæterrimus. Cic. 1. Tusc. 81. Vita omnium perditorum ita siminilis, ut esset facile tæterrimus. [Sed in novissime recensitis melius Deterrimus, utpote manifesta compartione.

Tæter in aliquem, Atrocissimus. Cic. 1. Tusc. 96.

TÆTRR, tætrius, tæterrimus. Adv. [*ἐλασπῆς*] Cic. 1. de Divin. 60. Multaque facere impure, ac tætre cum temeritate & impudentia.

Compar. Claud. de Laud. Stil. 2. 135.

Blanda quidem vultus, sed qua non tætrius ulla

Ultrices fucata genas.

Super. Cic. pro Domo 104. Quod severe de religione decerneret, impurissime tæterrimaque violasti?

TÆTRITÛDO, mis. f. Acc. Philoct. Quod te obsecro, ne hæc aspernabilem tætritudine mea in occulto faxit. Nonius, 2. 854.

TÆTRO, Ære. Fœdare, horridum obscurumve facere. Pacuvius Peribœa, Belluarum ac ferarum adventus ne tætret loca. Nonius, 2. 817.

T A G

TAGASTA, æ. f. [*Ταγάστη*] Plin. lib. 5. cap. 4. Civitas Africæ, a qua Tagastensis. Unde qui Aurelii Augustini vitam scripsere, Tagastensem eum fuisse memorant. V. ipsius Confess. cap. 3.

TAGAX, V. **TAGO**, post seq. dict.

TAGES, is, & ætis. m. [*τάγης*] Aruspiciæ inventor, Cicerone teste lib. 2. de Divin. 50. Tages quidam dicitur in agro Tarquinienfi, cum terra araretur, & fulcus altius esset impressus, exstitisse repente & eum affatus esse, qui arabat, &c. Omnem autem orationem fuisse eam, qua aruspiciæ disciplina contineretur, eam præterea crevisse rebus novis cognoscendis, & ad eadem illa principia referendis. Ovid. 15. Met. 558.

Indigenæ dixere Tagem, qui primus Hetruscam,

Edocuit gentem casus aperire futuros.

TAGO, [*τάγω*] Ære. dixere veteres, quod nunc Tangere dicimus. Pacuvius in Teucro, Ut si quisquam me tagit, & tagam. Idem in Hermiona, Aut non cernam, nisi tagam. Sine dubio, inquit Festus, antiqua consuetudine usurpavit. Nam nunc ea sine præpositionibus non dicuntur, ut Contigit, Attigit. Quæ secundum aliquos idem sunt quod Tagit.

Sic Pugo, pepugi. Vide quæ scripsi in Appendice in Varr. cap. 21. H. St.

TAGAX, Æcis. Adj. Furunculus, a tangendo, quod videlicet alienas res tagat, hoc est tangat. Veteribus enim Tagit, pro Tangit usitatum fuit. Unde Plauti illud in Epid. 5. 2. 58. Ne attigas. Ex Felto. Lucilii versus apud Non. 1. 8.

Et mutone manum percabere posse tagacem. Sic legit Dace-

rius, & interpretatur de Priapo. Ex Festi Sched. & Non. Merceri

Quæstor levis, libidinosus, tagax. Cic. 6. Att. 3. Sic emendavit Cujac-

ius ex MSS; V. ejus notas in loc.

TAGUS, [*τάγος*] Hispaniæ fluvius, in Lusitania, aureis arenis celebratus. Plin. lib. 3. cap. 3. Nunc vulgo dicitur *Tajo*, ut in Melam scribit Olivarius.

Amnis aurifer Tagus. Catul. in Julium Cæs. 27. 19.

Auriferi ripa beata Tagi. Ovid. 1. Amor. 15. 34.

Opacus Tagus. Juven. 3. Sat. 55.

TALGETUS, V. **TALGETUS**.

T A L

TALARIA, **TALARIS**, V. **TALUS**.

TALASIO, vel **TALASSIO**, [*Ταλασιῶσ, Τυλασιῶσ*] Virginitatis deus: & apud Romanos, inquit Servius in 1. Æn. 651. invocatur. Vox Latina & proinde sine aspirata scribenda. sicut & ipsi Græci scribunt. Liv. 1. 9. De Sabinarum raptu loquens, Signoque dato, juvenus Romana ad ia-

piendas virgines discurrir: magna pars forte, ut in quem quæque inci-derat, raptas quasdam forma excellentes, primoribus Patrum destinatas, ex plebe homines, quibus datum negotium erat, domos deferebant. Unam longe ante alias specie ac pulchritudine insignem a globo Talassii cujusdam raptam terunt: multisque sciscitantibus cuinam eam ferrent, identidem, ne quis violaret; Talassio ferri clamitatum; inde nuptialem hanc vocem factam. Varro apud Fest. scribit Talassionem in nuptiis signum esse lanificii. *τάλαρον* enim vocabant quasillum, vas lanificiis aptum. Plutarchus quoque in Quæst. Rom. 31. hanc in nuptiis vocem primo habitam fuisse affirmat, quod Græci *πασσιων* lanificium vocent, ea ratione ut provocarentur virgines ad opera, & potissimum ad lanificium. V. eund. in Romulo. Catull. Epithal. Julia, 62. 132.

Da nuces pueris, iners

Concubine. fatis diu

Lustiti nucibus, lubet

Jam fervire Talassio.

h. e. Nuptiis, matrimonio. Declinatur enim Talassius, Talassii, ut in hoc Catulli loco: & Talassio, talassio-

nis, ut apud Martial. lib. 1. Epig. 36. ad Cornelium,

Quid si me jubeas, Talassionem

Verbis dicere non Talassionis?

h. e. Scribere, vel cantare epithalamium. Dicitur &

TALASSUS, i. Idem. Martial. lib. 12. 42.

Barbatus rigido nupfit Callistratus Afro

Hac, qua lege viro nubere virgo solet.

Præluxere faces: velarunt flammea vultus:

Nec tua defuerunt verba, Talasse, tibi.

Dos etiam dicta est. Nondum tibi, Roma, videtur

Esse fat? exspectas nonquid & ut pariat? Est igitur Talas-

sus Nuptiarum deus, qualis apud Græcos Hymenæus. Est & Carmen ipsum nuptiale, ut quidam volunt, ex loc. pr. Martial.

TALÆA, vel **TALIA**, æ. f. [*τάλας, τάλια, τάλια, τάλια, τάλια*, Gl. L. G.] Frustrum ligni præcisum ex utraque parte, ut in terra inferatur. Præcis enim lignis, vel pedali, vel cubitali magnitudine, nonnullæ arbores feruntur: idque lignum præcisum Græce nomine generali *ξύλον*, Latine Talea dicitur, Vulgo *plantale*. Plin. lib. 17. cap. 17. Myrtus & taleis feruntur: morus talea tantum: quoniam ramo eam feri religio fulgurum prohibet. Quapropter de talearum fatu nunc dicendum est, &c. Cato de R. R. cap. 45. Taleas oleaginas, quas in scrobe saturas eris, tripedaneas decidito.

Talea, Instrumentum bellicum apud Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 73. Ante hæc taleæ, pedem longæ, ferreis hamis inhxis, totæ in terram defodiabantur.

A talea (ut Varro sentit) *Taliari* vulgo dicitur lignum, quum scinditur: & Intaliari dum præcisando formatur. Et quum ramus ex utraque parte æquabiliter complanatur, ut numerus aliquis in eo describatur, dicitur talea. [Ex verbis Nonii 4. 473. qui Varronem auctorem allegat lib. 1. de R. R. Sed locum non reperi.

TALÆOLA, æ. f. dimin. Columel. lib. 3. cap. 17. Complures taleolas terræ mandaverunt. Idem lib. 12. cap. 33.

TALENTUM, i. n. [*τάλαντον*, Gl. L. G.] Talentum multiplex fuisse Budæus in eo opere, quod de Asse conscripsit, latissime docet. Tantum hic dicemus Talentum Atticum, quod plurimum celebratur ab historicis, sexaginta libras valuisse, seu minas: hoc est sex millia denariorum, vel drachmarum, quæ sexagies denos coronatos valent, hoc est sexcentos. Talentum, sexcenti aurei sunt. Decem talenta, sex millia aureorum. Quindecim talenta, novem millia aureorum. Viginti talenta, duodecim millia. Hor. de Arte Poet. 238.

Pythias, emuncto lucrata Simone talentum. Virg. 5. Æn. 112.

— argenti auriq; talentum. Cic. 5. Tusc. 91. Cum le-

gati ab Alexandro quinquaginta ei talenta attulissent, quæ erat pecunia temporibus illis, Athenis præsertim, maxima, &c.

Duo magna talenta auri. Virg. 9. Æn. 265.

Talenti magni meminit Plaut. Rud. 3. 4. 72.

— nam promissimus

Carnufici aut talentum magnum, aut istunc hodie sistere.

TALENTARIUS, a, um. Adj. LX libras continens. Sifenna apud Non. 18. 22. Balistæ quatuor talentariæ.

TALGA, [*τάλαγα*] inquit Pomponius lib. 3. 6. Insula in Caspio mari, sine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: sed vicini populi, quæ gignuntur attingere nelas & pro fricilegio habent, diis parata existimantes, diisque servanda. Hactenus Mela. Al. Talca. Ptolemæo quoque lib. 6. cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caspio mari vulgatam insulam Tazatam esse scribit. [Forfan in Gloss. Latinogræc. pro Tacte, Παγχακῶσ, scribendum Talge, *πάγχακῶσ*, ut ordo litterarum suadet.

TALIO, ðnis. f. [*ἀντιπῆριος*, Gl. L. G.] Par vindicta, seu hostimentum, ut si quis manum alicui amputaverit, illi manum vicissim lex amputari jubeat. Unde Retaliare formavit Gellius, qui de talione prolixè agit lib. 20. cap. 1. Festus, Talionis mentionem fieri in xii Tab. ait Verius hoc modo. Si membrum raperit, ni cum eo pacit, talio esto. Neque id quid significet indicat, puto quia notum est. Permittit enim lex parem vindictam. Plin. lib. 7. cap. 54. Sicut in Cornelia familia nemo ante Sullam Dictatorem traditur crematus. Idque voluisse, veritum talionem, eruto C. Marii cadavere.

TALIS, e. [*ταῖσ*, Gl. L. G. & G. L.] Adj. similitudinem aliquam demonstrans. Ter. Heaut. 5. 3. 20.

Tum præterea talem, nisi tu, nulla pareret filium.

Talac. Cic. in Vatin. 10. Honos talis Pop. Rom. voluntate paucis est delatus, ac mihi.

Talis ut. Cic. 1. Off. 91. Tales enim nos tunc putamus esse, ut jure laudemur. Idem de Amicit. 12. Quamobrem vita quidem talis fuit, vel fortuna, vel gloria, ut nihil posset accedere. Et 4. Acad. 77.

Talis, qualis. Cic. 1. de Orat. 67. Et ipsis apud quos ageret, talis, qualem se ipse optaret, videretur. Idem 2. de Invent. 176. Et de Senect. 26. Quales sumus, tales esse videamur. Cic. 2. Off. 44.

Aliquid tale. Cic. 16. Att. 8. Non equidem hoc divinavi, sed aliquid tale putavi fore.

Talis quidam. Cic. 2. de Legib. 11. Omnem eam legem, &c. esse laudabilem talibus quibusdam argumentis docent.

Quum hæc talia sint, quo minus, quod ad me pertinebit, homines interpellent, ut supra scripsi, non impedio. Cic. 11. Fam. 10.

Tot, talesque. Cic. pro Quint. 42. Tot talesque viri.
 Talis, Absolute quoque sæpe in laude ponitur, & vim habet Ἐ Ταντος, cui & sæpe jungitur. Cic. 15. Fam. 4. Sed tale ac tantum. Virg. 1. Æn. 610.
 — qui tanti talem genere parentes?
 Vir tali dignitate præditus. Cic. pro Cluent. 147.
 Vereor ne talium personarum minuat gloriam. Cic. 4. Acad. 5.
TALITER, Adv. [τάλις, Gl. G. L.] Cic. 10. Att. 51. Etenim audieram nemini taliter licere. Vetus codex legit Aliter. Martial. 5. 7. ad Vulcanum, Qualiter Assyrios renovant incendia nidos,
 Una decem quoties sæcula vixit avis:
 Taliter exuta est veterem nova Roma senectam,
 Et fumpfit vultus præfidis ipsa sui. Plin. lib. 35. cap. 11. Nec cameras ante eum taliter adornari mos fuit.
TALITEUM, i. n. f. c. Percussio, quæ ungue fronti infringitur. Suet. in Tiber. Cæf. cap. 68. Sinistra manu (fuit) agiliore, ac validiore. Articulis tam firmis, ut recens & integrum malum digito terebraret, caput pueri, vel etiam adolescentis, talitro vulneraret.
TALLA, æ. f. [κρομμύων λίπυρον, Gl. L. G.] Cerpæ cortex, putamen. apud Festum scribitur Talia. Lucil. apud Non. 3. 67.
 — lacrimosæque ordine tallæ.
TALPA, æ. m. & f. [ἀσφαλᾶς, Gl. L. G. & G. L.] Animal muri simile, quod oculis (falso licet) carere dicitur & visu. Mus cæcus in Gloss. Græcolat. Virg. 1. Georg. 183.
 Aut oculis capti foderæ cubilia talpæ. Ubi Servius, Oculis capti, h. e. Oculis debiles. Quum enim talpæ cæci nascantur, quomodo capti oculis? Illi enim Capti dicuntur, qui aliquando viderunt. Et mutavit genus, nam hæc Talpa dicitur.
 Non desiderat lumen talpæ. Cic. 4. Acad. 81. Quid talpam? num desiderare lumen putas?
TALTHËBIUS, [ταλθύδιος] Homer. Iliad. 1. 320. Præco Agamemnonis in Græcorum exercitu, qui una cum Eurybate ab Agamemnone missus est ad Achillis castra, ut Bryseidem formosissimam abduceret.
TALUS, i. m. [ἀσφαλᾶς, Gl. L. G. & G. L.] Pars pedis, Os est prope calcaneum quod extuberat. Plin. lib. 26. cap. 11. Talis vero tumentibus, limus aquaticus, cum oleo subactus, mire prodest. Hor. 1. Serm. 9. 11.
 — quum sudor ad imos
 Manaret talos.
 Talus fit per contractionem a Taxillus. Testis Cic. in Orat. 153. V. AXILLA. [V. Omnino in hac dict. & in PAXILLUS not.]
 Talo incessere aliquem. Plin. loco infra posito.
 Vestigia tingit in undis talo tenus. Ovid. 4. Met. 343.
 Recto talo stare. Hor. 2. Epit. 1. 172.
 Securus cadat, an recto stet fabula talo. i. e. Placeat, necne.
 Tali, Ἀσφαλῶν, καὶ ταρσῶν, Gloss. Latinogræc. Frequentior usus vocis in plurali quippe.
 Unda contingit talos. Ovid. 3. Amor. 6. 6.
 Purpura usque ad talos demissa. Cic. pro Cluent. 111.
 Talus est apud Latinos, quem Græci vocant Astragalum. Plin. lib. 34. cap. 8. de Polycleto verba faciens: Fecit, inquit, & distringentem se, & nudum talo incessentem: duosque pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur Astragalizontes, & sunt in Titi Imperatoris atrio: quo opere nullum absolutius plerique judicant. Est autem Talus proprie bifulcorum in suffragine pedum posteriorum olliculum, non rotundum plane, sed rotunditatis tamen parte magna particeps. Est vero bifulca pleraque talum habeant, non habent tamen omnia. Quin & nonnulla, quæ minime bifulca sunt, talo tamen a natura honellantur. Nam & leoni talum tribuunt sane tortuosum in anfractum, & in morem Labyrinthi convolutum, ut testatur Aristoteles Histor. animal. lib. 2. cap. 1.
 Sex vero sunt tali latera, est quatuor tantum in usu ludentium sint. Nam duo sunt ita incurva, ut illis talus vix possit consistere: has κρομμύας, id est antennas videtur Aristoteles appellasse. Proinde sciendum, in talo binarium & quinarium, qui duo numeri sunt in tessera oppositi, desiderari. Ex reliquis tali partibus, una supina, altera prona dicitur: quæ duæ ternarii & quaternarii vices obeunt. Unitas autem & senio duabus reliquis partibus tribuuntur. Senionem vero Coum: unitatem Chium vocabant. Plinius Aristotelis de talo verba sic interpretatur lib. 11. cap. 46. Talos asinus Indicus unus solidipedum habet. Nam sues ex utroque genere existimantur, ideo foedi earum. Hominem qui existimantur habere, facile convicti. Lynx tantum digitos habentium, simile quiddam talo habet: Leo etiamnum tortuosus. Talus autem rectus est in articulo pedis, ventre eminens, concavo in vertebra ligatus. Hæc Plin. Theodorus autem sic; Talum etiam asinus ille Indicus solus in solidipedum genere possidet. Sus enim ambiguus est: quo fit etiam, ut talo careat probiore. Permulta ex bifulcorum numero talum habent. At vero multifidum nullum adhuc talum ejusmodi habere cognitum est, ut ne hominem quidem habere certum est. Sed Lynxi femitalo simile quiddam: leoni autem tortuosum in anfractum est, quale effingunt. Omnia vero, quibus datus est talus, cruribus eum posterioribus continent: ita, ut erectos in suffragine parte sui prona foras, supina introrsum spectet: Et quæ Veneres vocantur, intus adversæ sibi positæ sint: quæ Canes, foris: quæ Antennæ, supra habeantur. Hæc ex Aristotele Theodorus.
 Hominem vero talo carere, hinc certum est, quod neque pedes habeat posteriores: & malleoli qui humano pedi inhaerent, non in suffragine, sed in laterum vertebra inferantur: quorum utrumque ab Aristotelle tributum est talum habentibus. Unde mirari subit Galenum in tertio ejus libri volumine, quem περὶ χρομίας τῶν ἐν ἀνθρώποις σωματι μέρων conscripsit, constanter talum homini tribuere: & quod admirationem auget, de Aristotelis sententia nihil meminisse: cui tamen in eo libro solet frequenter magna cum libertate repugnare. Talum autem sive Astragalum adscribit humani pedis suffragini, medium scilicet inter tibiam & calcaneum: utpote, cui tibia ac fibula, quæ duo a recentioribus illitterata voce Focile majus & minus dicitur, impacta sit: quum ipse πτέρην, id est calcaneum, incumbat: cujus finis ossi inseritur, quod a Græcis σαφουειδές, a nostris Naviforme dicitur. Tria enim hæc ossa posteriori pedis parti adscribuntur a Galeno, πτέρην, ἀσφαλαῖον, ἢ σαφουειδές. Sed neque illud dissimulandum, hunc ipsum Galeni astragalum cum bifulcorum astragalo, quem unum Aristoteles probat, nihil omnino habere commune: ne quis forte suspicetur ab illius imagine nomen invenisse.

Talarius ludus, ut ex Eustathio Homeri interprete colligitur, talis quatuor exercebatur, quorum quisque lapsus quatuor habebat, non sex, quemadmodum cubi seu tessera. Sed omnes casus talorum, ex consuetudine ludentium annumerati, erant quinque & triginta: quorum quidam a Diis, alii ab Heroibus, alii a claris hominibus, aut a meretricibus nomen accipiebant: nonnulli vero ab eventibus, qui cum laude aut probro acciderant, denominabantur. Inter eos enim casus quidam Stelichorius dicebatur, quippe octonarium significans: quod sepulcrum Stelichori, quod erat in Hiera urbe Siciliæ, octo fuerit angulorum. Alius Euripidius, quippe quadraginta significans. Nam Euripides unus fuisse traditur e quadraginta præfectis, post triginta tyrannos Athenis expulsos. Qui autem sex continebat, Κῶς dicebatur, & ἔξις, qui Latine Senio dici solet. Qui vero unum, Chius dicebatur, & χῖος, id est Canis. Ex quo proverbium, Χῖος παραστὰς Κῶν ἐκ τῆς λίγης, i. e. Chius adstans non sinit Coum loqui. De iis scilicet, qui quum multo inferiores sint, eos tamen, qui majores superioresque sunt, compefcunt. De celebri autem illo ac felici jactu Veneris, est illud Plauti in Afin. 5. 2. 55.
 Jace, pater talos, ut porro nos jaciamus. d. maxime.
 Te Philenium mihi, atque uxori mortem: hoc Venerium est.
 Pueri plaudite, & mihi, ob jactum, cantharo mulsam date. Augusti epistola caput ad Tiberium exstat apud Suet. c. vitæ 71 in hunc modum: Inter cœnam lusum χρομμύας & heri & hodie. Talis enim jactatus, ut quisque Canem, aut Senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem jecerat. Est & adagium illud antiquis frequens, quo Themistius utitur in libello de Divinatione pro somnium: Si sæpe jactaveris, aliquando Venerem jacies. Porro dignum scitu est, Venerem non unius tali faciem fuisse, ut Canis, & Senio: id quod plerique tradiderunt, parum memores Augusti epistolæ, in qua Senio a Venere nuncupatim separatur. Sed quoties tali quatuor ita excidebant, ut diversa esset omnibus facies: qui jactus inter eos, quos quinque & triginta Eustathius dixit, ultimus numerabatur: tum felix ille casus, qui Veneris nomine censebatur, affulgebat. Hoc significat Martial. lib. 14. 14. his verbis,
 Quum steterit nullus vultu tibi talus eodem,
 Munera me dices magna dedisse tibi. Cic. 1. de Divin. 23.
 Itane vero quicquam potest esse casu factum, quod omnes habet in se numeros veritatis? Quatuor tali jacti, casu Venereum efficiunt. Num etiam centum Venereos, si quadringentos talos jeceris, casu futuros putas? In hanc ferme sententiam exit illud Propert. lib. 4. 9. 17.
 Me quoque per talos Venerem quærente secundos,
 Semper damnuli subfulcre Canes. Latus unitatem habens,
 Canis sive Canicula vocabatur, & quia minimus is numerus, idcirco damnosus. Ovid. 2. de Arte Am. 205.
 Seu jacies talos, victam ne poena sequatur,
 Damnosi facito stent tibi sæpe Canes. Perf. 3. Sat. 49.
 — quid dexter Senio ferret,
 Scire erat in voto, damnosa Canicula quantum
 Raderet, angustæ collo non fallier orca. Erat autem Orca, Vasculum aleatorium, quo conjecti agitatique tali in abacum, seu tabulam lusorium emittebantur, ad evitandas aleatorum fraudes & imposturas, qui subdola manu uti callent, de qua sic Pomponius poeta Bononiensis,
 Dum contemplor orcam, taxillos perdidit. Ea Pyrgos quoque
 Græca voce, sed Latinis usitata, dicitur, Hor. 2. Serm. 7. 17.
 Scurra Volanerius, postquam illi iusta chiragra
 Contudit articulos, qui pro se tolleret, atque
 Mitteret in pyrgum talos, mercede diurna
 Conductum, pavit. Pyrgi effigies in modum est turriculæ, unde nomen mutuatur. Pyrgos enim Græce, turris Latine dicitur. Martialis verbo Latino uti maluit, Turriculam appellans, nam in Apophoretis epigr. 16. lemma est, Turricula, quæ in eodem significatu accipitur, quo Pyrgum accepit Horatius: sic enim ipsa loquitur,
 Quærit compositos manus improba mittere talos:
 Si per me misit, nil nisi vota facit. Quo in loco legunt nonnulli, Quæ scit compositos, &c. Glorietur turricula, quod dolose manus fraudes compefcant, videlicet ne lusoris fraude compositi tali, optato puncto consisterent. Manus enim talos per turriculam jaciens, nil nisi vota facit, hoc est, nihil aliud quam optare bonum punctum potest, certum præstare non potest.
 Talorum jactu Venerio, quod lætissimum foret, Archiposian, id est in computatione principatum, fortiebantur veteres. Hoc est, quod dixit Hor. 1. Carm. 4. 18.
 Nec regna vini fortiere talis. i. e. Non accipies per fortem regna vini. In Græcorum symposiis mos erat, talis sortiri quempiam, qui convivio præfideret, ac decreta convivalia præfcriberet, quæ νόμος; id est leges appellabant, præfectum autem βασιλιά, hoc est regem. Hunc Plutarchus Symposiarchon vocat, & Varro apud Non. 2. 655. Modiperatorem a Latinis vocatum scribit, quasi modum imperantem, ne quis aut plus satis, aut parum biberet. Idem Hor. 2. Carm. 7. 23.
 — quem Venus arbitrum
 Dicit bibendi? Venus. h. e. Veneris talorum jactus. Arbitrum bibendi, Modiperatorem, sive convivii regem. Quo loco Acron Tesseras cum Talis confundit, magno sane errore.
 Præterea quatuor talos in ludo talario consuetos ex Eustathii sententia diximus, in quibus missus quinque supra triginta numerabant: utpote quatuor simplices eadem omnes facie, geminatos duodeviginti; triplices duodecim, unum vero quadriformem ultimum omnium, quippe quo nullus numerosus accrevit. Unde facile est Acronis locum castigare, qui Venerio jactu tricenarium numerum contineri tradidit, quum quinarium & tricenarium plane sit substituendum.
 Tali, sive astragali, plane rotundi non sunt, perfecta scilicet & absoluta rotunditate, sed parte sui leviter pressa. Non etiam sunt quadrati, quales tessera, id res ipsa indicat: olliculum scilicet in posteriorum pedum articulo bifulcorum animalium plerumque positum.
 Talis quatuor ludebant. Unusquisque talus quatuor habebat facies. Ex horum vario jactu proveniebant sequentes 35 varietates. Binarius & Quinarium non erat in ludo talorum. 1. sive Unitas, Chius, Canis, vel Canicula damnosa. 3. Ternio. 4. Quaternio. 6. Senio seu Coum.

Missus, seu jactus, seu casus xxxv.

I	1. 3. 4. 6.	Venus, jactus felicissimus: omnibus talis inæqualibus.	14	
II	1. 1. 1. 1.	Omnibus talis æqualibus.	4	
III	3. 3. 3. 3.	IV.	12	
IV	4. 4. 4. 4.		16	
V	6. 6. 6. 6.		24	
VI	1. 1. 1. 3.		Tribus talis æqualibus, uno inæquali.	6
VII	1. 1. 1. 4.		7	
VIII	1. 1. 1. 6.	XII.	9	
IX	3. 3. 3. 1.		10	
X	3. 3. 3. 4.		13	
XI	3. 3. 3. 6.		15	
XII	4. 4. 4. 1.		13	
XIII	4. 4. 4. 3.		15	
XIV	4. 4. 4. 6.		18	
XV	6. 6. 6. 1.		19	
XVI	6. 6. 6. 3.		21	
XVII	6. 6. 6. 4.		22	
XVIII	1. 1. 3. 3.	Duobus talis æqualibus, reliquis duobus mutuo æqualibus.	8	
XIX	1. 1. 4. 4.	VI.	10	
XX	1. 1. 6. 6.		14	
XXI	3. 3. 4. 4.		14	
XXII	3. 3. 6. 6.		18	
XXIII	4. 4. 6. 6.		20	
XXIV	1. 1. 3. 4.	Duobus talis æqualibus, reliquis duobus inæqualibus.	9	
XXV	1. 1. 3. 6.	XII.	11	
XXVI	1. 1. 4. 6.		12	
XXVII	3. 3. 1. 4.		11	
XXVIII	3. 3. 1. 6.		13	
XXIX	3. 3. 4. 6.		16	
XXX	4. 4. 1. 3.		12	
XXXI	4. 4. 1. 6.		15	
XXXII	4. 4. 3. 6.		17	
XXXIII	6. 6. 1. 3.		16	
XXXIV	6. 6. 1. 4.		17	
XXXV	6. 6. 3. 4.	19		

Jactus talorum. Ovid. 3. de Arte Am. 353.
 Admovere talos. V. ADMOVĒO.
 Conferre se ad talos aut ad tesseras. Cic. 3. de Orat. 58.
 Jacere talos. V. JACIO.
 Jactare talos. V. JACTO, in JACIO.
 Ludere talis. Cic. 3. de Orat. 88. Libet autem semper discere, ut si velit, ego talis optime ludere, aut pilæ studio tenear, etiam fortasse si affequi non possim: at alii, quia præclare faciunt, vehementius, quam causa postulat, delectantur, ut Titius pila, Brulla talis.
 Mittere talos. V. MITTO.
 Regna vini talis fortiori. Hor. 1. Carm. 4. 18. V. supra.
 Ex multis lusionibus nobis talos relinquunt & tesseras. Cic. de Senect. 58.
 TALĀRIS, e. Adj. [παθηκῆς, περιώεις] Quod ad talum pertinet: ut, Talaris tunica, [παθηκῆς χιτῶν, Gl. L. G. & G. L.] Quæ demissa est usque ad talos. Cic. 7. Verr. 85. Stetit soleatus Prætor Pop. Rom. cum pallio purpureo, tunicaque talari, muliercula nixus, in litore. Ibid. 31. Per eos dies, cum iste cum pallio purpureo, talarique tunica versaretur in conviviis muliebribus, &c.
 Talares, κένδυλοι πῶδων, Gloss. Latinogræc. Talari, κένδυλοι χειρῶν. Ibidem. [An Talare? vel, addita littera, Talaria? In Græcolat. κένδυλοι πῶδων ἢ χειρῶν. Hoc Talatrum. An Talarium? V. Senecæ loc. infra.
 TALARIUS, a, um. Adj. [παρκῆς] ut, Lex talaria adversus eos, qui talis lulant.
 Talarium ludus. Cic. 1. Off. 150. Adde huc, si placet, unguentarios, saltatores, totumque ludum talarium.
 TALARE, is. n. [παρῆσφρον, Gl. L. G.] &
 TALARIA, um. n. pl. [σφραγαλιώτα, πῆδλα, Gl. L. G.] Alata Mercurii calceamenta. Virg. 4. Æn. 239.
 — & primum pedibus talaria nectit
 Aurea, quæ submembris, sive æquora supra,
 Seu terram, rapido pariter cum flamine portant. Cic. 3. de Nat.

Deer. 59. Cui pinnarum talaria affingunt. Al. Affingunt. de Minerva. Ovid. 4. Met. 667. Et 2. 736. Cic. in Arato 24.
 Diverfosque pedes victos talaribus aptis.
 Talaria induere; proverbialis allegoria, pro eo quod est Fugam adorare, quasque velle quopiam avolare. Cic. 14. Att. 21. Nemo est istorum, qui otium non timeat: quare talaria induamus. Erasmus.
 Talaria, Metaphorice vocat Seneca Tumores, quos in talis generat podagra, Epitt. 53. Dubio & incipiente morbo quærimus nomen: qui ut cœperit talaria intendere, (& utrosque dextros pedes fecerit,) necesse est fateri podagram. [Verba inclusa Gruterus non habet, legitque, Qui ubi ad talaria cœpit tendere. Ubi Talaria sunt κένδυλοι. Incipienti morbo malim quoque legere.
 Talaria pro Tormenti genere, Vide in una ex Epist. meis ad Dalech. H. St.
 TALIPEDO, are. inquit Fest. antiqui dicebant, pro Vacillare pedibus lassitudine, quasi quis trahat pedes, & talis videatur insistere, aut identidem pedes tollere. Lucret. lib. 3. 503.
 Tum quasi talipedans primum confurgit, &c. Sic restituit Lambinus ex libro veteri. Al. Vacillans.
 TAXILLUS, i. m. [ἀξυραλισσοῦ, Gl. L. G.] Dimin. Cic. in Orat. 153. Quin etiam verba sæpe contrahuntur, non usus causa, sed aurium. Quomodo enim vester Axilla Ala factus est, nisi fuga litteræ vastioris? quam litteram etiam e Maxillis, & Vexillo, & Paxillo consuetudo elegans Latini sermonis evellit. [Quibus verbis negat utique esse vocem diminutivam, ac potius τὰ Talus ex Taxillus contractum statuit. Sed V. quæ in his ipsis dictionibus subnotavimus. Significationem certe hæc talia diminutivorum obtinent. Vitruv. 10. 13. Inest in id genus uti infundibulum inversum, quod subter taxilli, alti circiter digitorum ternum, suppositi librant spatium inum. Ab hac sententia stat & Glossographus.

T A M

TAM, & Quam, [ἴσως, Gl. L. G. & G. L.] Prisciani sententia, Adverbia sunt, quæ Positivo, Comparativo, & Superlativo adjiciuntur, quum duo vel plures positivi, comparativi, vel superlativi diversæ significationis positi inter se æquantur, vel iidem geminantur, teste Servio.
 Positivo. Plaut. Capt. 2. 2. 60. Tam ego fui ante liber, quam gnatus tuus. Cic. 5. Fam. 2. Tam enim sum amicus Reipub. quam qui maxime. Subaudi, Amicus est. Idem 5. de Fin. 31. Tam valde perhorrescere. Virg. 1. Æn. 609.
 — quæ te tam læta tulerunt
 Sæcula?
 Tam perditus, ἴσως πανόλης, Gloss. Latinogræc.
 Tam, quam. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 27. Ingenii fuit tam sterilis, quam pusilli animi. Ovid. 4. de Pont. 14. 43.
 Tam felix utinam, quam pectore candidus essem. V. supra plura.
 Tam consimilis est, atque ego. Plaut. Amph. 1. 1. 287.
 Tam, diminutivis additum. Ter. Adelph. 2. 4. 12. Tam ob parvulam rem pæne ex patria; turpe dictu.
 Comparativo. Cic. pro Dejot. 8. Istam, inquam, dexteram, non tam in bellis & in præliis, quam in promissis & fide firmiorem.
 Tam, pro Tanto, Comparativo jungitur, sed raro. Virg. 7. Æn. 788. Tam magis illa fremens, & tristibus effera flammis,
 Quam magis effuso crudescunt sanguine pugna.
 Superlativo. Sallust. in Jugurth. cap. 31. Quam quisque pessime fecit, tam maxime tutus est. Ter. Heaut. 5. 2. 45.
 — namque adolescens, quam minima in spe situs erit,
 Tam facillime patris pacem in leges conficiet suas.
 Tam, pro Tantum, Superlativo. ut, Hic est tam omeium optimus, quam nobilissimus.
 Sed dubitari potest, an Tam cum ipso Superl. jungatur. Sic apud Suet. in Calig. cap. 35. Nullus denique tam abjectæ conditionis, tamque extremæ fortis fuit. An intell. Nemo adeo fuit cond. abjectæ, & fortis extremæ? Sic de aliis puto & apud Livium me notasse. H. St.
 Tam, Verbis junctum. Ter. Eun. 4. 4. 50.
 Parmenonis tam scio esse hanc technam, quam me vivere. Cic. 9. Fam. 25. Non, me hercule, tam perscribere possum, quam mihi gratum feceris si otiosum Fabium reddideris.
 Tam ego homo sum, quam tu. Plaut. Afin. 2. 4. 83.
 Tam, Adverbiis junctum. Ter. Heaut. 1. 1. 15.
 Nunquam tam mane egredior, neque tam vesperi
 Domum revertor, quin, &c. Cic. 1. Verr. 22. Equis unquam tam palam de honore, tam vehementer de salute sua contendit, quam ille atque illius amici, ut ne hæc mihi delatio detur.
 TAMDIU, vel divise TAM DIU, [τῆ περὶ τῶν, Gl. L. G.] Adv. Tantisper, Tanto tempore. Cic. 7. Verr. 21. Nam tamdiu fuit in carcere Apollonius. Ego te abfuisse tamdiu a nobis doleo. Cic. 2. Fam. 1.
 Tamdiu donec. Columel. lib. 12. cap. 12. Itaque subinde alium salem tamdiu ingeret, donec in sporta permaneat integer.
 Tamdiu dum. Cic. 2. Off. 43. Tiberius enim Gracchus, Publii filius, tamdiu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit.
 Corpus tamdiu gaudet dum sentit voluptatem. Cic. 5. Tusc. 96.
 Tamdiu, quam. Cic. de Clar. Orat. 4. Vixitque tamdiu, quam licuit in civitate bene beateque vivere.
 Tamdiu & Quamdiu. Cic. 7. Verr. Ignominia autem illa gravis tamdiu in illo homine fuit, quamdiu iste in provincia mansit. Idem 3. Verr. 25. Deum atque hominum fidem implorabis circumveniri Verrem, quod accusator nolit tamdiu, quamdiu liceat, dicere.
 Tamdiu quoad. Ulpian. in l. Hæc autem. §. 1. D. Quib. ex caus. in possess. eat. Si autem negent se defendere, aut non negent, sed taceant: tunc Prætor possessionem dabit tamdiu scilicet, quoad non defendatur.
 TAMQUAM, Similitudinis Adv. [καθὼς, Gl. L. G. & G. L. ἀπὸ τῆς, ὡσανεὶ, οἰονανέ, ὡσαύτ, οἶον, ἴσως, L. G. ὡς, ὡς ἂν, G. L.] verbis subjunctivis jungitur. Plin. lib. 2. cap. 63. Tamquam nesciamus hanc esse solam, quæ nunquam irascatur homini. i. e. Quasi nesciamus.
 Gloria virtutem, tamquam umbra sequitur. Cic. 1. Tusc. 109.
 Tamquam ad aliquem libidinis scopulum appellere. Cic. 2. de Orat. 154.
 Oratorem in judicia & conciunculas, tamquam in aliquod pistrinum, detruendi & compingi videbam. Cic. 1. de Orat. 46.
 Apud eum sic fuit, tamquam domi meæ. Cic. 13. Fam. 70.

Repente enim te, tamquam serpens e latibulis intulisti. Cic. in Vatin. 4.
 Tamquam, pro Ut, vel Sicut, Indicativo postulat. Ter. Phorm. 1. 2. 15.
 Senis nostri, Dave, fratrem majorem Chremem
 Nostine? d. quidni? G. quid ejus natum Phædiam?
 d. Tamquam te.

Tamquam, item. Idem Eun. 2. 2. 32.
 Si potis est; tamquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsi
 Vocabula, parasiti item ut Gnathonici vocentur.

Video tibi etiam novum accidisse, tamquam mihi. Cic. 6. Att. 1.
 Tamquam sic, pro Quemadmodum. Cic. 1. Q. frat. 1. Quamobrem hoc
 te primum rogo, ne contrahas, aut demittas animum, neve te obrui
 tamquam fluctu, sic magnitudine negotii linas. Plin. lib. 9. cap. 36.
 Ut tamquam in vita frugum noscitur ratio: sic omnes, qui istis gaudent,
 præmia vitæ suæ calleant.

Tamquam si. Cic. 2. Fam. 15. De Dolabella quod scripsi, suadeo vi-
 deas, tamquam si tua res agatur.

Tamquam si. cum Sic. Cic. 12. Fam. 9. Tamquam enim si clausa sit Asia,
 sic nihil perfertur ad nos, præter rumores de oppresso Dolabella.

T A M A, dicitur (inquit Festus) Quum labore vitæ, sanguis in crura de-
 scendit, & tumorem facit. Lucil. apud eundem,
 Inguen ne existat, papulæ, tama ne boa noxat.

T Ā M Ā R Ā, æ. vel T Ā M Ā R E, es. f. [ταμαρη] insulæ Britannicæ oppidum, ut
 scribit Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgo *Tarveslock*, oppidum Devonicæ; vel
 ut alii volunt *Tamerton*, Cornubiæ villa.
 Est & ejusdem nominis, in Angliæ meridionalibus, Flumen quod Cor-
 nubiam a Devoniam fecerit. Vulgo *Tamar*.

T Ā M Ā R I C E, es. vel T Ā M Ā R I C, icis. f. [μαρική] Genus fruticis.
 Plin. lib. 24. cap. 9. Myricen, quam & tamaricem vocat Lenæus, similem
 scopis amerinis dicit. Et paulo post, Vulgus *infelicem arborem* eam ap-
 pellant, ut diximus, quoniam nihil ferat, nec feratur unquam. Corin-
 thus, & quæ circa est regio, bryoniam vocat: ejusque duo genera facit,
 silvestrem plane sterilem, alteram mitiorem. Hæc fert in Ægypto Sy-
 riacque etiam abundanter lignosum fructum, majorem galla, alperum
 gustu, quo medici utuntur vice gallæ, & in compositionibus, quas An-
 theras vocant. Ruellius dicit Tamaricem silvestrem vocari a Gallis *brieriam*.
 Et tamarix, non læta comis. Lucan. 9. 917.

T Ā M Ā R U S, i. m. [τάμαρος] Fluvius Britannicæ insulæ, auctor Ptolem.
 lib. 2. cap. 3. Hic fluvius in Angliæ Septentrionalibus exortus, juxta
 Novum castellum Germanico miscetur mari. Hodie dicitur *Tine*.

T Ā M D I U, V. T Ā M.
 T Ā M E N, [τάμης, ἑρμῆς, Gl. L. G. & G. L.] Conjunctio, Nihilominus si-
 gnificans. Plaut. Epid. 3. 3. 45.

Sine tuo labore quod velis actum est tamen. Ter. Eun. 1. 2. 90.
 Tamen contemptus abs te, hæc habui in memoria.

Tamen sæpius subjicitur particulis Quamvis, Licet, Etsi, &c. Cic. 4.
 Fam. 12. pr. Etsi scio non jucundissimum nuncium me vobis allaturum
 esse, tamen, quoniam casus & natura in nobis dominantur, visum est fa-
 ciendum, &c.

Ante hanc dictionem Tamen, aliquando subintelliguntur istæ, Licet,
 Quamvis, Quamquam, aut alia hujusmodi. Ter. And. 1. 4. 3.
 Nec satis digna, cui committas primo partu mulierem,
 Tamen eam adducam. Al. Adduci?

q. d. Sed quamvis non sit satis digna, tamen. H. St.
 Tamen, aliquando inceptiva est. Cic. 9. Fam. 19. Tamen a malitia non
 discedis.

Tamen, pro Statim. Virg. 9. Ecl. 62.
 Hic hædos depono, tamen veniemus in urbem. Plaut. Rud. 2. 6. 50.
 Utinam fortuna nunc ego anthracina uterer,
 Ut postquam exivissem ex aqua, arerem tamen. Ita legit Non. 4. 454.

alii legunt, Fortuna anatina. & Uti cum exivissem.

Tamen, pro Certe, sive At certe. Cic. 12. Att. De Balbo & in codicillis
 scripseram, & ita cogito, simul ac redierit. Sin ille tardius, ego tamen
 triduum. Sensus est; Quum primum Balbus redierit, Romam me con-
 feram; sin ille tardius, ego quod optavi, tamen assequar, ut hic tri-
 duum etiam manere possim. Hæc voce Tamen desiderium rusticandum
 declaratur. *Au moins, pour le moins je*, &c.

Tamen, Tandem. Plaut. Ita faciam: ita placet: quid tum tamen? Idem
 Bacch. 4. 9. 67. Virg. 1. Ecl. 28.

Libertas, quæ fera, tamen respexit inertem. i. e. Sera quidem, sed
 tamen respexit.

Tamen idem. Ter. And. 3. 2. 40.
 Postremo id da mihi negoti: tu tamen idem has nuptias
 Perge facere, ita ut facis. Ubi Donat. Idem abundat. Tamen
 idem, apud veteres integrum fuit, unde apud nos tandem & tamen
 natum est. conf. seq. [An Tam idem?

Sed tamen. Virg. 1. Ecl. 19.
 Ita tamen, ἵππος πέν τοι. Gloss. Græcolat.

Tamen ut. Plaut. Afin. 3. 3. 128.
 Licet laudem Fortunam, tamen ut ne Salutem culpem. [Ubi
 subauditur Ita.

Tamen ut, Duntaxat. Ter. Hec. 3. 4. 33.
 Quod potero faciam, tamen ut pietatem colam. Ubi Donat.
 Deest Ita: ut sit Tamen pro Duntaxat: ut sit, Ita ut pietatem colam.

Si tamen, pro Si modo. Plin. 3. Epist. 1. Liber legitur, interdum etiam
 præsentibus amicis, si tamen illi non gravantur. [Pro Ita tamen, si illi non.

Tamen aliquando. Plin. lib. 12. cap. 21. Pervenit tamen aliquando
 Serichatum. Subaudi Unguentum.

Tamen nihilominus. Scævola. in l. Cum quis decedens. §. Pater. D. de
 legatis tertio. Respondi: etsi neque hæreditate adisset, neque bono-
 rum possessionem petisset, & nihil ex hæreditate possideret: tamen
 nihilominus & ex stipulatu ab hæredibus patris, & fidei commissio ab
 his, quorum interest, quasi debitorem conveniri posse. Pandectæ Flo-
 rentinæ habent, Tamen nihil minus, &c.

Tamenne? interrogativum, pro Utrum propterea, vel An tamen. Cic.
 7. Verr. 19. Quid? si ab Apollonio aliquid commissum est, quamobrem
 jure in eum animadverteretur: tamenne hanc rem sic agemus, ut crimini
 aut invidiæ reo putemus esse oportere, si quo de homine severius judi-
 cavit? Idem pro Quint. 79. Verumtamen, quid si, inquit, habes ejus-
 modi causam, ut hoc tibi planum sit faciendum, neminem esse, qui
 possit biduo, ad summum triduo, septingenta millia passuum ambulare:
 tamenne veneris ut possis hæc contra Hortensium contendere?

At tamen, Verum tamen, &c. V. A T, V E R U M, &c.
 Satis turo tamen. Ter. Eun. 3. 5. 29.

Commendat virginem. A. cui? tibine? c. mihi. A. satis tuto tamen.

[Ironia est, pro Tuto scilicet.

Mea in Senecam, vide & apud Cassium quæ in Annot. Vide & in mea
 epistol. editione, in Chartis præfixis de Tamen. H. St. Potiorem partem
 hujus annotationis culter expectæ resecurit. Remittit autem ad Proo-
 dopæam in Senecæ opera, nisi fallor, & præf. in Plinii Epist.

T Ā M E T S I, [ἄ καὶ Gl. L. G. & G. L.] Conjunctiva particula, Etiam si
 denotans; nunc Indicativo, nunc Subjunctivo gaudet. Ter. Phorm. 2.
 3. 81. Metuit hic nos, tametsi sedulo dissimulat. Idem Andr. 2. 2. 11.

Obtundis, tametsi intelligo. Cic. 1. Att. 9. Tametsi jactat ille quidem
 illud suum arbitrium. Cic. 5. Verr. 62. Non, me hercule, quæ loquor
 crederem, Judices, tametsi vulgo audirem. Ter. Eun. 2. 1. 10.

Memini: tametsi nullus moneas.
 Tametsi, pro Tamen. Ter. And. 5. 2. 23.

Ego jam te commotum reddam. d. tametsi hoc verum est. s. ta-
 men, &c. [Nisi interrogative ponitur.

Tametsi, cum interrogatione positum, cujusdam sui ipsius correptionis
 vim habens. Cic. 6. Verr. 19. Verum fac te impetravisse, fac aliquid
 gravius in Hejum statuisset Mamertinos: quantam putas auctoritatem
 laudationis eorum futuram, si in eum, quem constat verum pro testimonio
 dixisse, pœnam constituerent? tametsi quæ est ista laudatio, quum
 laudator interrogatus lædat necesse est?

Tametsi, tamen. Cic. pro Quint. 13. Verum his de rebus non necesse
 habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit commemorare: tametsi causa
 postulat: tamen quia postulat, non flagitat, præteribo. Idem 4. Verr.
 15. Id tametsi priore actione ex Heraclii Syracusani testimonio cujusmodi
 esset, cognovistis, tamen vobis alio loco, ut se tota res habeat, quod
 ad civitatem attinet, demonstrabitur.

T Ā M E N E T S I, Idem, antique. Gloss. Græcolat. 'Εἰ καὶ πὲ μάλιστα, Licet,
 Maxime, Quamquam, Quamvis, Tamen etsi. In eodem Tamen sit pro
 Tametsi scribitur, quod ex Tamen etsi contractum Grammatici statuunt.

V. Cort. ad Sall. Catil. Cap. 21. pr.

T Ā M Ē S I S, vel T Ā M E S I S, is. m. Vulgo *Thames*; Ptolemæo *Vamissa*:
 Fluvius in Britannia celeberrimus, juxta oppidum *Tame* in agro Oxoniensi
 ortum ducens, & Londinum, Angliæ metropolim, interluens, a mari
 Britannico contra portum Iccium excipitur. Cæf. 5. Bell. Gall. 11. Cujus
 fines a maritimis civitatibus flumen dividit, quod appellatur *Tamesis*,
 a mari circiter m. passuum LXXX.

T Ā M I N I A, Uva silvestris generis videtur Verrio dicta, quæ tam mira sit,
 quam minium. Fest. conf. Dacerii not. & Plin. 23. 1.

T Ā M N U S, vel T Ā M U S, i. m. Plantæ nomen. Columel. 10. 374.
 — jam tami sponte virefcunt. Al. Rhamni. Plin. 21. 15. In Italia pau-
 cissimas novimus, fraga, tamum, ruscum. Hard. Tamnum. Sic lib. 19. 12.

Acuti tami, cunilæ. Hard. Thymi. Hodie tamen ubique excuditur Tani, &
 Tanus; sed mendose. Turnebus [Tamnus scribit Hard. Sed rectius, opinor,
 cum Aspirata Gloss. Latinogræc. Thamnus, Ἐλεῖ, βοτάνης ἄδθ. Et Græco-
 lat. Θάμνος, Dumus, Carrecta, θάμνοι, Vepres; Singulare non habet.

T Ā M U D A, vel T Ā M U A D A, [Θαλύδα Ptol.] Fluvius Mauritanicæ. Plin.
 5. 2. conf. Mela lib. 1. 5.

T A N

T Ā N Ā G R U S, vel T Ā N Ā G R U S, gri. m. sec. com. [τάναγρος] Fluvius
 Lucanicæ, qui est inter Campaniam & Calabriam. De quo Virg. 3. Georg. 151.
 — & licci ripa Tanagri.

T Ā N Ā G R A, n. pl. sec. com. [τάναγρος] Ptolem. lib. 3. cap. 15. Bœoticiæ
 mediterraneæ oppidum nobile, ut auctor est Plin. lib. 10. cap. 21. Gallis
 Gallinaceis ad bella tantum & prælia assidua, qui in eo nascuntur. V. Suid.

T Ā N Ā G R Œ U S, a, um. Adj. [τάναγρῶ] Stat. 9. Theb. 127.
 Phœca tunc Cydona, Tanagræumque Phalantum. Cic. pro
 Domo 111. Tanagræa quædam meretrix fuisse dicitur, ejus non longe a
 Tanagris simulacrum e marmore in sepulcro positum fuit.

T Ā N Ā I S, is. m. [τανάϊς] Scythiæ fluvius, qui dividit Asiam ab Europa.
 Fertur itaque Tanais (inquit Strabo lib. 11.) a Septentrionis partibus
 Nilo contrarius, non tamen per diametrum, ut quidam putant: sed
 Orientalior, originem, ut ille, incertam habens. Simileque veri est ex
 Riphæis montibus descendere, qui immanibus jugis Arcton prospiciunt.
 Vide ibi reliqua. Accedit Herodotus, qui libro quarto Tanaim ex pa-
 lude oriri, & in vastitatem diffundi, nomine Mæotim, qua Scythas a
 Sarmatis discludi ait. Non diversus a Ptolemæo, qui Basilicam, id est
 regiam Sarmatiam, ab Europæa Tanais intermediis fontibus sejungit. Scy-
 thæ Tanaim, Silin vocant. Ostia ejus duo sunt, LXX inter se stadiis
 distantia. V. Ptolemæum, lib. 5. cap. 9. Nunc vocatur, *la rivière de
 la Tana*. Tartari & Moscovitæ vocant *Don*.

Flumen Tanais. Hor. 4. Carm. 15. 22.
 Extremus Tanais. Hor. 3. Carm. 10. 1.

Nivalis Tanais. Virg. 4. Georg. 517.

T Ā N Ā Q U I L, ilis. f. [τανάκιλλ] Tarquinii Prisci uxor. De qua Plin.
 lib. 36. cap. ult. Non præteribo & unum foci exemplum, Romanis lit-
 teris clarum, Tarquinio Prisco regnante tradunt, repente in foco ejus
 comparuisse genitale e cinere masculini sexus: eamque quæ infederat
 ibi, Tanauquilis reginæ ancillam Ocrisiam captivam, consurrexisse gra-
 vidam.

Ponitur & pro quavis Uxore imperiosa. Aufon. Epist. 23. 31.
 — Tanaquil tua nesciat istud. V. Scal. Aufon. Lect. 2. 6.

Sil. 13. 818. & Juven. 6. Sat. 566.

T Ā N A S, [τανάϊς] Oppidum non longe a Tanæ fluvio.

T Ā N D E M, [τάμης, ἄ ποτε, ἢ ἄπτε, Gl. L. G.] Adv. significat Postremum,
 post longam moram. Ter. Eun. 1. 2. 74.

Heu nos, laudo, tandem perdidit: vir es. Ubi Donat. Tan-
 dem, quasi qui nimis patiens fuit. Virg. 3. Æn. 612.

— depolita tandem formidine fatur.

Utrum hic tandem disceptionem & cognitionem veritatis, an innocen-
 tiæ labem aliquam aut ruinam fore putatis? Cic. pro Flacc. 24.

Perficere, ut jam tandem aliqui fateantur. Cic. 2. de Lege Agrar. 102.

Tandem pro Tamen, interprete Donato. Ter. Adel. 4. 5. 51.

In qua civitate tandem te arbitrare vivere?
 Virginem vitasti, quam te jus non fuerat tangere. Sic

Ain tandem? Idem And. 5. 3. 4.

Ain' tandem, civis Glycerium est? r. ita prædicant. [Admirantis & Obtestantis est, q. d. Quid ais, obsecro? Sic & in seq.]
 Tandem; expletiva conjunctio, ut vult Priscian. & Donat. Ter. Phorm. 2. 1. 1.
 Itane tandem uxorem duxit Antipho, injussu meo? Cic. 1. in Catil. 1. Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra? Ter. Heaut. 5. 2. 1. Valla lib. 6. Dicit in hujusmodi locutionibus Tandem habere urgens quiddam & accelerans, quasi responsum accelerent. Virg. 1. Æn. 373.
 Sed vos qui tandem? quibus aut venistis ab oris?
 Quod genus tandem est istud ostentationis & gloriæ? Cic. pro Rabir. Post. 38.
 Quanto tandem illum mærore afflictum esse & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil. 2.
 Cæcina utrum noluit tandem, an non potuit accedere? Cic. pro Cæcin. 48.
 Quorsum tandem, aut cur ista quæris? Cic. 1. de Legib. 1.
 Quonam tandem modo? Cic. 3. Tusc. 8. Idem in Partit. 12.
 Hoc per ipsos deos, de quibus loquimur, quale tandem est? Cic. 1. de Nat. Deor. 106.
 Tandem, pro Perpetuo. Lucret. lib. 5. 138.
 Tandem in eodem homine atque in eodem vase maneret.
 Tandem, Nunc saltem. Ter. Eun. 5. 9. 25.
 — perforce hoc
 Precibus, pretio, ut hæream in parte aliqua tandem apud Thaidem. Donat.
 Tandem tandem; reticentia quædam cum abrupto sermone, nonnihil ornatus habens. Plaut. Curc. 1. 1. 7.
 At tandem tandem. P. H. tandem es odiosus mihi.
 Tandem aliquando. Cic. 1. in Catil. 25. Ibis tandem aliquando, quo te jam pridem tua ista cupiditas effrenata ac furiosa rapiebat. Sic ibid. 18. Et 16. Fam. 9.
 Tandem aliquando impartiendos plebi honores. Liv. 4. 54.
 Aliquando tandem posse consistere. Cic. pro Quint. 94.
 Vix tandem. Ter. Phorm. 2. 1. 4. [Sic Ægte, Difficulter, &c. tandem.]
 TANDIU, V. TANDIU, in TAM.
 TANGO, tētigi, tactum, [ἀποτομαι, τήγων, Gl. L. G. & G. L. ψαίω, G. L.] ēre. notæ significationis. Lucret. lib. 1. 304.
 Tangere enim & tangi, nisi corpus, nulla potest res.
 Tango aras. Virg. 12. Æn. 201.
 Tango aras, mediosque ignes, & numina testor. Ex antiquitate est repetitum. Nam cum ad aras bellum in Titanas suscepturi dii jurassent, obinuit ut postea religio jurisjurandi ejus tactu & ignis testatione sanciretur. Verba sunt Theonis in Aratum de ara illa loquentis, καὶ πῆρ ἰμάνειν δίδουαι βελωδῶν, ὡς δικαιοσύνην πῆρ ἰμάνειν, καὶ τῆ χάρις ἰφάπῳται, δακτύλις ἰνυλαγκούνης κρετέλειο τὸ πῆρ. Annotavit Turnebus, 19. 19.
 Tangere terram, genus quoddam venerationis erat & cærimoniæ superstitionisque antiquæ. Plaut. Most. 2. 2. 37. Tangite vos quoque terram. Varr. R. R. 1. 2. Hoc ter novies cantare jubet, terram tangere, despuere, jejunum cantare. Macrob. 3. Sat. 9. Cum tellurem dicit, manibus terram tangit. Simile est illud Ciceronis, de Arusp. Resp. 23. Aut puer ille patrimus, aut matrimus si terram non tenuit, &c. Ex Turnebo 16. 10.
 Terram genu tangere. Cic. 2. Tusc. 57. Genu mehercle M. Antonium vidi, quum contente ipse pro se lege Varia diceret, terram tangere.
 Tangere ferro arborem, pro Expurgare. Columel. lib. 3. cap. 9.
 Armis tangere terrarum terminum. Hor. 3. Carm. 3. 54.
 Baculo tetigit juvenem. Ovid. 1. Met. 38.
 Flagello tangere aliquem. Hor. 3. Carm. 26. 12.
 Manu sanctissimum corpus tangere ac violare. Cic. Post. red. in Senat.
 Pede pedem tangere. Ovid. 1. de Arte Am. 606.
 Sidera tangere. V. SIDUS.
 Tangere terram regionis, Appellere. Plaut. Amph. 1. 1. 48. Cic. 3. Verr. 27. Verres simul ac tetigit provinciam.
 Portum tetigere carinæ. Virg. 1. Georg. 303.
 Tangit Tiberim, pro Contiguum est Tiberi. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Fundos decem & tres reliquit, qui Tiberim fere omnes tangunt.
 Tangere aliquem, pro Ludere & fatigare, inquit Donatus. Ter. Eun. 3. 1. 30.
 Quo pacto Rhodium tetigerim in convivio
 Nunquid tibi dixi?
 Aliquid tangere, pro Describere, & mentionem facere. Cic. 4. Acad. 136. Sed ubi Xenocrates, ubi Aristoteles ista tetigit?
 Carmina tangere, Attingere scribenda. Ovid. 3. Amor. 12. 17.
 Non omnia dicere, & leviter unumquodque tangere. Cic. pro Rosc. Amer. 83.
 Verba alicujus tangere suis verbis. Ovid. 1. Fast. 184.
 Agrum ab invito tangere, Auferre. Cic. 2. de Lege Agrar. 67. Idcirco, inquit, agros nominare non possum, quia tangam nullum ab invito.
 Acu rem tetigisti. Proverb. pro Rem ipsam dixisti. Plaut. Rud. 5. 2. 19.
 Ulcus tangere, Movere dolorem, ejusque facere mentionem, quod nos magnopere urat. Ter. Phorm. 4. 4. 9.
 Tangere curas. Virg. 4. Æn. 551.
 Tetigit nuntius, Pervenit ad eum. Plaut. Bacch. 3. 5. 3.
 Nam illud animus miratur meus, si a me tetigit nuntius,
 Quid remoratur.
 Tetigit vox aures meas, i. e. Pervenit ad aures. Plaut. Rud. 1. 4. 14.
 Metam tangere vitæ. Ovid. 1. Trist. 9. 1.
 Tangere, Movere. Lucret. lib. 1. 62.
 Nec bene pro meritis capitur, nec tangitur ira.
 Hæc modice me tangunt, i. e. Mediocriter me commovent. Cic. 2. Att. 19. Cetera in magnis rebus, minæ Clodii contentionesque, quæ mihi proponuntur, modice me tangunt. V. MODUS.
 Amore tituli tangebatur. Ovid. 1. Trist. 1. 53.
 Animum tangit memoria earum rerum, Commovet, excitat. Liv. 1. 5.
 Contemptus vos tangit. Ovid. 2. Met. 527.
 Cor alicujus tangere querela. Hor. de Arte Poet. 98.
 Cura tangit me rei. Propert. lib. 2. 16. 34.
 — miseri te si qua parentis
 Tangere cura potest. Virg. 12. Æn. 933. Liv. 3. 17. Si vos Urbis, Quirites, nulla cura tangit. Columel. lib. 3. cap. 21. Potes jam

(si te cura pomorum tangit) ultimis ordinibus in ea vineti sine, &c. Fata impia te tangunt. Virg. 4. Æn. 509.
 Gratia. Ovid. 2. Met. 393.
 Quod si nec fratris, nec te mea gratia tangit.
 Honos tangit animum, Commovet. Virg. 12. Æn. 57.
 Honos tangit nos. Ovid. 5. Fast. 297.
 Invidia alicujus tangi. Lucan. lib. 9. 1055.
 Mentem mortalia tangunt; Adversa, quibus conflant subiacere mortales. Servius Virg. 1. Æn. 466.
 Odore tangi. Plin. lib. 17. 24.
 Pectus tangere dulcedine. Lucret. lib. 3. 909.
 Vota tetigere deos, Preces commoverunt deos. Ovid. 4. Met. 164.
 Tangere, Circumvenire, fallere. Plaut. Pæn. prol. 101. Idem Epid. 5. 2. 40. Te istam ob rem tetigi triginta minis. Cic. 2. de Orat. 25.
 Sentin' fenem esse tactum triginta minis?
 Pedes tangendos præbuit. Propert. lib. 4. 9. 46.
 Tactus est, [ἔλασθη, Gl. L. G.] Forte pro Cælo tactus. In eodem Gloss. Tacte, Πάγγοι. Quod quid sit nescio. V. tamen TALGA.
 TACTUS, a, um. Partic. [πυγμαύτος] ut, Tactus spiritu divino. Liv. 5. 22.
 Cupidine laudis tactus. Ovid. 4. Trist. 5. 11.
 Dolore tactus amissæ conjugis, Commotus. Ovid. 7. Met. 688.
 Tactus fulmine. Plin. lib. 14. cap. 19.
 Tactus de vele cælo, Fulmine ex cælo delapso percussus. Cic. 2. de Divin. 47. Nattæ vero statua, aut æra legum de cælo tacta, quid habent observatum ac vetustum. Plin. lib. 36. cap. 4. Fuere autem simulacra ea Apollinis, Dianæ, Herculis, Minervæ, quod ex cælo posita tactum est. Liv. 27. 7. Tacta de cælo multa.
 TACTUBUS, a, um. aliud Partic. [ἀψόδμος] Cic. 2. Fam. 16. De præda mea, præter Quæstores urbanos, id est pop. Rom. teruncium nec attigit, nec tacturus est quisquam.
 TACTUS, ūs. m. [ἄφθ, ἕξις, Gl. L. G. & G. L. ψηλάφουσι, G. L.] Ipse tangendi tactus, vel sensus. Plin. lib. 10. cap. 69. Ex sensibus ante cetera homini tactus. Idem lib. 8. cap. 55. Nec non & vestes leporino pilò facere tentatum est, tactu non perinde molli, ut in cute.
 Aspera tactu. Lucret. lib. 6. 777.
 Interior tactus. V. INTRA.
 Levis tactus. V. LEVIS.
 Mollis tactus. Virg. 2. Æn. 683.
 Mollissimus tactus corporis. V. MOLLIS.
 Abstinere tactu. Virg. 7. Æn. 618.
 Cognoscere corpora tactu. Lucret. lib. 2. 741.
 Resistere ad tactum. Virg. 3. Georg. 502.
 Sentire aliquid tactu. Lucret. lib. 4. 268.
 TACTIO, ōnis. f. [ἄψις] Idem. Cic. 4. Tusc. 20. Et qualis est hæc aurium, tales sunt oculorum, & tactionum, & odorationum, & saporum. Plaut. Aulul. 4. 10. 14.
 — quid tibi ergo meam me invito tactio est? conf. Plaut. Pæn. 5. 5. 29.
 TACTILIS, e. Adj. Quod tangi potest. Lucret. lib. 5. 152.
 Tactile nil nobis quod sit, contingere debet.
 TANGIBILIS, e. aliud Adj. Lactant. 7. 11. Tangibilia manu.
 TANIACÆ, arum. f. Pernæ e Gallia Romam apportatæ. Varro de R. R. 2. 4.
 TĀNIS, [Τάνις] Civitas Ægypti, a qua Tanicum sive Taniticum Nilii ostium dictum. Herodotus libro secundo ab insignibus oppidis ostiis imposita nomina scribit: ea sunt, Canopus, Bolbis, Sebenis, Pathmis, Mendes, Tanis: a qua Taniticum Ptolemæus & Strabo derivant, & in emendationibus codicibus Pomponii 1. 9. Tanicum, ut annotavit Vadianus. Eadem & Taphnis & Taphnium dicitur. Hic fuit, ut annotat Villanovanus in Ptolemæum, prima Israelitarum captivitas, a quo per mare rubrum duce Mose, sunt erepti. Sita erat in terra Giesfen, sed nunc destructa est. V. Plin. 5. 9.
 TANQUAM, V. TAMQUAM in TAM.
 TANTĀLUS, i. m. [Τάνταλος] ut est auctor Lactantius, Jovis ex Plote nympha filius. Servius, Tantalus Corinthiorum rex, amicus numinibus fuit: qui quum frequenter deos susciperet, & quodam tempore defuissent epulæ, filium suum Pelopem occidit, & diis epulandum apposuit. Tunc abstinentibus cunctis Ceres humerum ejus exedit. Et quum eum dii per Mercurium revocare ad superos vellent, eburneus ei est humerus restitutus. Virg. 3. Georg. 7.
 — humeroque Pelops insignis eburno
 Acer equis. Hac lege autem Tantalus apud inferos dicitur esse damnatus, ut in Eridano inferorum stans, nec undis præsentibus, nec vicinis ejus pomariis perfruatur. Per hæc autem avaritia significatur: ut etiam Hor. 1. Serm. 1. 70.
 — quid rides? mutato nomine de te
 Fabula narratur. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 6. Æn. 603. de Tantalo,
 — lucent genialibus altis, &c. Eusebius, Tantalum Jovis ex Plote nympha filium, regem Phrygiæ, cum Troe, Dardaniæ rege, bellum gessisse, quod Ganymedem rapuerit, Agamemnonis & Menelai avus. Unde & Tantalides dicti sunt. Hic ob filium interfectum detrusus ad inferos siti torquetur & fame. Plato in Cratylo scribit, Tantalum dictum esse, quasi πάλαιος, hoc est Infelicissimum. Hor. Epod. 17. 66.
 Optat quietem Pelopis inhius pater,
 Egenus benignæ Tantalus semper dapis.
 Poëtæ impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt. Cic. 4. Tusc. 35.
 Mento summam aquam attingens siti enectus Tantalus. Cic. 1. Tusc. 10.
 Fallax Tantalus. Stat. 1. Theb. 247.
 Superbus Tantalus. Hor. 2. Carm. 18. 37.
 Alius fuit Tantalus, Thyestæ ex Merope filius, interfectus & appositus escæ patri.
 TANTALEUS, a, um. Adj. possess. [τανταλείος] Propert. lib. 2. 1. 68.
 Tantalea poterit tradere poma manu.
 Mensa Tantalea. Stat. 11. Theb. 128.
 TANTALICUS, a, um. Adj. [τανταλικός] Claud. de Rapt. Prof. 336.
 Non aqua Tantalicis subducitur invida curis.
 TANTALIDES, æ. m. [τανταλίδης] Patron. ut Fratres Tantalidæ. Ovid. 2. Fast. 627.
 TANTALIS, idis. f. patronym. [τανταλίδης] dicta est Niobe Tantali filia.
 TANTHEURISI, [πανθεύρις] Quædam ornamenta genera, lapillos quosdam

quosdam a se dependentes habentia: ita dicti a motu gemmarum, ut tradit Pollux lib. 5. cap. 16.

TANTI, TANTILLUS, TANTISPERE, TANTOPERE, TANTUM, TANTUMDEM. V. TANTUS.

TANTUS, a, um. Adj. [τῶν τῶν, πλεονάζων. Gl. G. L.] a Tam deduci videtur, quantitatemque significat, quasi Tam multus vel Tam magnus. Plaut. Poen. 5. 4. 105.

Quum hac me lætitia tanta, & tantis affectis gaudiis. Ter. Heaut. 4. 1. 17. Tantam inesse animo inscitiam? Idem And. 5. 2. 29. Tantum laborem capere ob talem filium?

Tantus natu, Adeo provecta ætate. Plaut. Bacch. 1. 2. 16. Sexcenta tanta. h. e. Sexcenties tantum vel totidem. Plaut. Pseud. 2. 2. 37. Quasi mihi non sexcenta tanta soli soleant credier.

Tribus tantis minus. Idem Trin. 2. 4. 128. Post id, frumenti quando alibi messis maxima est, Tribus tantis illi minus redit, quam obseveris. conf. Alterum tantum in ALTER, & Ter & C. tanto in TANTO.

Tantus, quantus. Cic. 2. de Divin. 10. Sol majorne quam terra sit, an tantus, quantus videatur? Al. Tantulus. V. infra.

Tantus homo, Tam magni pretii. Ter. Eun. 4. 7. 32. Cic. ad Brut. 9. Est alienum tanto viro, ut es tu.

Tantus ergo imperator in omni genere belli fuit, præliis, oppugnationibus, navalibus pugnis, &c. Cic. 4. Acad. 3. [i. e. Tam bonus. Quæ tanta animi dementia cepit? Virg. 5. Æn. 465. Virg. 1. Æn. 37. Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Et 3. Georg. 112. Tantus amor laudum, tantæ est victoria curæ.

In his tot & tantis malis. Cic. 5. Tusc. 26. Tanta res. Ter. And. 1. 5. 18. — Ah! Tantamne rem tam negligenter agere?

Urbs tanta atque talis. Cic. 3. de Nat. Deor. 92. conf. TALIS. Tantus, pro Tam parvus. Cic. 8. Fam. 10. Novis magistratibus autem, si Parthicum bellum erit, hæc causa primos menses occupabit. Sin autem, aut non erit istic bellum: aut tantum erit, ut vos, aut successores, parvis additis copiis, sustinere possint, Curionem video se dupliciter jactaturum. Idem 15. Fam. 14. Sed si quæ sunt onera tuorum, si tanta sunt, ut ea sustinere possis, nihil tibi erit lautius, nihil gloriosius: sin majora, considera ne in alienissimum tempus cadat adventus tuus.

Tanti, quanti; pro Tot quot. Nominat. pl. [τῶν τῶν, Gl. L. G. & G. L.] Cajus in l. Si ita legatum sit. D. de legatis primo. Si ita legatum sit, Sejo servos decem do, præter eos decem, quos Titio legavi: si quidem decem tantum inveniantur in hereditate: inutile est legatum. si vero ampliores: post eos, quos Titius elegit, in ceteris valet legatum: sed non in ampliores, quam decem, qui legati sunt. Quod si minus: in tantos, quanti inveniantur. Ubi etiam notabis, Ampliores accipi pro Plures.

Tanti & Quanti, [τῶν τῶν, τῶν τῶν, Gl. L. G.] Genitivi sing. cum eorum compositis, Tantidem, Quantilibet, Quanticunque, similiter Totidem, Pluris, Minoris junguntur verbis pretium significantibus, qualia sunt, Do, emo, vendo, veneo, mercor, comparo, æstimo, puto, constat, conduco, loco, fenerator, pacifcor, pago, pepigi, condemno, postulo, sum, & si qua sunt similia. Plaut. Merc. 2. 4. 22.

Tanti, quanti possit, vin' tanti emi illam? Ter. Adel. 2. 1. 49. Ubi me dixerò dare tanti, testes faciet illico. Idem Eun. 1. 1. 30. [Subauditur, Æris pretio, in propria significatione.

Tanti me fugacem, mercenarium patronum hi æstimaverunt. Cic. in Sallust. 10. Non tanti est, ut. Cic. 8. Fam. 14. Tanti non fuit Arfacem capere, & Seleuciam expugnare, ut earum rerum, quæ hic gestæ sunt, spectaculo careres.

Tanti fuit. i. e. Tam optabile. Cic. 6. Verr. 28. Hic tibi in mentem non venit, jubere hæc quoque ut referret, &c. fuit tanti, mihi crede: haberes quod defenderes. i. e. Omnino id faciendum erat. Cic. 2. in Catil. 22. Est mihi tanti, Quirites, hujus invidiæ falsæ atque iniquæ tempestatem subire: dummodo a vobis hujus horribilis belli periculum depellatur. Ac si dixisset, Fuit mihi tanti periculum belli a vobis depellere, ut falsam invidiam subire non recusaverim.

Nihil tanti est, i. e. Nihil tam mihi optatum est. Cic. 2. Att. 13. Nunc nihil mihi tanti est: faciam quod volunt. Nihil est tanti. Cic. ad Brut. 16. Nihil tanti fuit, quo venderemus fidem nostram. i. e. Nihil tanti æstimavimus, ut servire vellemus. Budæus.

Putare tanti. Quintil. lib. 7. cap. 3. An etiam tanti putaverit pœnam subire. Tanti vocat ille pudicam. Juven. 6. Sat. 136. i. e. Hoc accepto pretio. Tanti, pro Tam parvo. Cic. 12. Att. 30. De Sillii voluntate vendendi, & de eo, quanti tu vereri videris, primum ne nolit, deinde ne tanti. Sicca aliter, sed tibi assentior. Scire Tullius aiebat, num Silius hortos vellet vendere, & quanti vellet. Cui Atticus rescribens vereri se dixerat, primum ne Silius nollet vendere, deinde ne nollet eo pretio, quo Tullius emere voluisset. Videris, inquit, vereri, ne Silius tanti nollet vendere, quanti nos vellemus. Et dixit Tanti, pro Tam parvo.

TANTO, Adv. [τῶν τῶν, τῶν τῶν] ut & Quanto, Comparativis jungitur, ut, Tanto magis, Tanto pejor. Ter. And. 4. 5. 35. Tanto hercle magis dabit. Plaut. Perf. 1. 3. 73. Ter tanto pejor ipsa est. conf. paulo post. Tanto plus, Tanto magis, τῶν τῶν πλεονάζων, Gloss. Græcolat. Tanto melior, τῶν τῶν κρείσσων, Gloss. Latinogræc.

Tanto impensius. Virg. 12. Æn. 20. Quinquies tanto amplius. Cic. 5. Verr. 226. Reperietis quinquies tanto, Judices, amplius istum, quam quantum ei in cellam fumere licitum sit, civitatibus imperasse.

Vicies tanto addito aquæ. Plin. lib. 15. cap. 4. Tantone minoris decumæ venierunt, quam fuerunt? Cic. 5. Verr. 106. Tanto ante. Cic. 7. Verr. 88. Quod si Cleomenes non tanto ante fugisset, aliqua tamen ad resistendum ratio fuisset.

Tanto quanto. Plin. lib. 9. cap. 38. Quippe major vis tanto, quanto recentior. Quanto quis audacia promptus, tanto magis fidus. Tacit. 1. Ann. 57. Et 6. Ann. 45. Tanto acceptius in vulgum, quanto modicus privatis ædificationibus.

Quantum tanto. Virg. 12. Æn. 20. — quantum ipse feroci Virtute exsuperas, tanto me impensius æquum est Consulere, atque omnes metuentem expendere casus.

TANTOPÈRE, Adv. [τῶν τῶν, πλεονάζων] pro Tanto opere, quod & ipsum legimus. Significat Tantum, tam vehementer. Ter. Phorm. 5. 8. 16. Postquam tantopere id vos velle, animum advorteram. Idem And. 5. 2. 27. Ah, ne sævi tantopere. Cic. 4. Acad. 132. Non potest igitur uterque sapiens esse, quoniam tantopere differunt, sed alter. Istud nescio quid, quod tantopere didicisti. Cic. pro Muren. 23. [i. e. Tanta cura, tanto labore ac studio, tam opere. Tantopere & Quantopere. Cic. 1. de Orat. 164. Neque enim tantopere hanc a Crasso disputationem desiderabam, quantopere ejus in causis oratione delector.

TANTUM, Adv. [μόνον, Gl. G. L.] significat Solum, & Positivis jungitur. Plaut. Capt. Acrost. 4. Tantum studens, ut natum recuperet. Virg. 6. Ecl. 16. Serta procul tantum capiti delapsa jacebant. Servius, Tantum capiti delapsa, ut ostenderet non longius provolutam esse coronam. Nihil dicam arrogantius, tantum dicam. Cic. pro Muren. 78. Tantum interest, quod tu, quum es commotus, acquiescis, assentiris, approbas, &c. Cic. 4. Acad. 141.

Non tantum parum commode, sed etiam turpiter. Cic. 1. de Orat. 227. Tantum non, Rei non plane peractæ Adverbium, Ferme, fere, propemodum. Suet. in Tiber. Cæs. cap. 11. Tantum non adversis tempestatibus Rhodum enavigavit. Liv. 37. 29. extr. Ut vidit non posse æquare ordinem Romanos, & tantum non jam circumiri a dextro cornu, concitat naves. Idem 4. 2. Et quum hostes tantum non arcefferint. conf. Tantummodo non, in TANTUMMODO.

Tantum, quod. Cic. pro M. Fonte. Quæ tantum a ceterarum gentium more ac natura differunt, quod ceteræ pro religionibus suis bella suscipiunt, istæ contra omnium religiones. p. 222. Lamb. edit. H. St. Hic Quod causativa est, neque una dictio Tantum quod, ut in subjectis exemplis, sed Tantum αὐτῶν, pro In tantum, vel Tantopere. Exstant 20. Tantum quod, pro Nisi. Cic. 3. Verr. 116. Tantum quod hominem non nominat. i. e. Nisi quod hominem non nominat. Turnebus. [Tantum non diceret, nisi eadem negatio sequeretur. Al. dicunt Excepto modo, quod. V. not. Lambin. & Græv.

Tantum quod, pro Ut solummodo. Lucret. 2. 220. Tantum quod nomen mutatum dicere possis. Tantum quod, [αὐτῶν, Gl. L. G.] pro Adverbio temporis Commodum. Cic. 7. Fam. 24. Tantum quod ex Arpinati veneram, quum mihi a te litteræ reddita sunt. Sic legendum esse annotat P. Victorius. Alii tamen non legunt Quod. Sueton. in Neron. cap. 6. Nero natus est Antii post novem menses, quam Tiberius excessit, xv 111 Cal. Januar. tantum quod exoriente sole, pæne ut radiis prius, quam terra, contingeretur. Quo in loco, pro Tantum quod, Beroaldus audacule reposuit, Jam tum quidem. Donatus illud in Ter. Eun. 2. 3. 52.

Illâ sese interea commodum hoc advorterat. sic exponit, Commodum, Tantum quod, vel Ipso eodemque tempore. Sic & in illud Phormionis, 4. 3. 9. Cum hoc id agebam commodum. Commodum, Tantum quod. Cic. 15. Att. 7. Hæc quum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlaram. Paulus exponit, Commodum, Vix, Tantum.

Tantum duntaxat, quomodo dicitur Tantummodo, pro Tantum. Cic. 2. Att. 9. Tantum duntaxat nos defendere cogitamus. Tantum est, pro Ista summa est. Plaut. Most. 3. 1. 121. Quatuor quadraginta illi dedentur minæ, Et fors, & fenus, tantum est. Ter. Eun. 5. 5. 26. — numquid est Aliud mali, damnive quod non dixeris, Reliquum? p. tantum est. Ter. Hec. 5. 3. 15. Scio. tantumne est? v. tantum.

Tantum, ad numerum, [τῶν τῶν] Plaut. Bacch. 2. 3. 38. — vi coactus reddidit Ducentos & mille Philippum. n. tantum debuit? [In his, & sequentibus aliquot locis, Tantum proprie non Adverbium est: quippe cuius Quantum respondet: neque Gr. μόνον, sed τῶν τῶν converti debet. In aliis, ubi pro Tantopere ponitur, recte adverbis annumeratur. Tantum mihi confido. Cic. 10. Fam. 18. Mihi enim si contigisset, ut prior Antonio occurrerem, non mehercules horam constitisset: tantum ego & mihi confido, & sic percussus, &c. Virg. 5. Æn. 162.

Quo tantum mihi dexter abis? In tantum ut. V. IN præpositionem. Tantum, & plus etiam. Cic. 7. Att. Tantum sat habes? Ter. Heaut. 4. 3. 40. Tantum ponitis in ea re. Cic. 4. Acad. 92. Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata sit, quæ primo progressu festive tradit elementa loquendi.

Tantum, ut. Cic. 7. Fam. 3. Postea autem, quam alicujus culpa tantum valeret unus, ut obstiti non posset, &c. Al. Quum. Tantum honoris. Plin. lib. 12. cap. 1. Tantumque postea honoris increvit, ut mero infuso enutiantur. Idem lib. 11. cap. 53. Tantum insidiarum est vitæ.

Tantum, pro Tam parvo. Cæs. 6. Bell. Gall. 34. Præsidii tantum est, ut ne murus quidem cingi possit, neque quisquam egredi extra muros. Idem lib. 3. Bell. Civil. 2. Sed tantum navium reperit, ut anguste quindecim millia legionariorum militum, & quingeni equites transportari possent. [Tantum pro Non amplius, ut apud Cic. de Offic. 3. 43. Tantum dabit amicitia, ut veram amici causam essimalit, ut orandæ liti tempus, quoad per leges liceat, accommodet, &c.

Tantum quam. Ter. Hec. 3. 4. 3. Non hercle, Parmeno, verbis dici potest Tantum, quam re ipsa navigare incommodum est. Tantum, quantum. Plaut. Most. 2. 2. 94. Tu, ut occcepisti, tantum, quantum quis, fuge. Quis, a Queo. Virg. 4. Georg. 101. Dulcia mella premes: nectantum dulcia, quantum Et liquida, & durum Bacchi donitura saporem. Tuntum, quantum sat est. Cic. de Senect. 48. Tantum abest, eandem vim in oratione habet, quam Non solum. Hinc autem interdum geminum ut possponitur, interdum unum tantum, ut ex sequentibus exemplis liquet. Cic. de Amicit. 29. Tantumque abest, ut amicitia propter indigentiam colantur, ut ii, qui opibus & copiis, maximeque virtute præditi (in qua plurimum est præsidii) minime alterius indigeant. Idem 1. de Offic. 43. Tantum abest ab officio, ut

nihil officio magis possit esse contrarium. h. e. Non modo officium non est, verum etiam nihil magis officio potest esse contrarium. Al. τὸ Ab omittunt. Idem 4. Acad. 81. Tantum abesse dicebat, ut id consentaneum esset, ut maxime etiam repugnaret. V. ABSUM.

Tantum absum, ut perturber, pro Tantum abest ut perturber. Hirt. Bello Alex. cap. 22. Hoc detrimento milites nostri tantum abfuerunt, ut perturberentur, ut incensi potius atque incitati, magnas accessiones fecerunt in operibus hostium expugnandis. Græca hæc est phrasis, τὰς τὸν ἀπὸ δὴ τὸν ἑνοχλῆσαι.

TANTUMMODO, Adv. [ἀπὸ μόνον, μόνον αὐτὸν, Gl. L. G. μόνον, G. L.] Idem, quod simplex Tantum. Ovid. 4. de Pont. 16. 49.

Omnia perdidimus, tantummodo vita relicta est. Arbores tantummodo per stirpes alantur suas. Cic. 2. de Nat. Deor. 81. Tantummodo non, ut Tantum non. Ter. Phorm. 1. 2. 92.

Posthac, si quicquam, nihil precor: tantummodo Non addit: ubi ego hinc abiero, vel occidito.

Neque eum oratorem tantummodo, sed hominem non putant. Cic. 3. de Orat. 49.

Tantummodo, pro Non amplius. Cic. 2. Fam. 9. Velles enim, ais, tantummodo ut haberem negotii quod esset ad laureolam satis. [Ubi rectius putem divise scribi, Tantum modo. conf. in TANTUS.

TANTUSDEM, tantadem, tantudem. Adj. Ulpian. in l. Si pro patre. D. de in rem verso. Si decem in rem domini verterit, & postea tantamdem summam a domino mutuatus sit, &c.

Tantidem ponderis. Pomponius in l. ultima. D. de præscrip. verb. Si tibi scyphos dedi, ut eisdem mihi redderes: commodati actio est. Si, ut pondus argenti redderes, quantum in illis esset: tantidem ponderis petitio est, per actionem Præscriptis verbis.

Tantumdem periculum, pro Tantum periculi. Plaut. Pœn. 3. 3. 20. Malo benefacere tantumdem est periculum, Quantum bono malefacera. Et in Masc. Truc. 2. 5. 7. Tantumdem dolum aggrediar.

Capioni tantumdem solutum est. Cic. 1. Q. frat. 3.

TANTUMORB, [τὰς ὄρας, Gl. G. L.] vice Adv. quasi Tantum idem, significat Æque tantum. Plin. lib. 5. cap. 1. Volubile oppidum tantumdem a mari utroque distans.

Tantumdem est, quasi. Plaut. Merc. 2. 2. 43. Nam meo quidem animo vetulus, decrepitus, senex, Tantumdem est, quasi sit signum pictum in pariete. Al. Tantidem.

Tantumdem viæ. Cic. 1. Tusc. 104. Nihil necesse est, inquit: undique enim ad inferos tantumdem viæ est.

Tantumdem, quantum. Plin. Epist. 167. Cic. 5. Verr. 202. Magistratus tantumdem detur in cellam, quantum semper datum est.

Quæ morte testamentove ejus tantumdem capiat, quantum omnes hæredes. Cic. 2. de Legib. 48.

Tantumdem, pro Nihil amplius. Ter. Phorm. 5. 6. 6. Num tu intelligis quid hic narret? P. num tu? A. nihil. P. tantumdem ego. Idem Eun. 2. 3. 29.

Quid virgo, cuja est? C. H. nescio hercle. P. unde est? C. H. tantumdem. P. Ubi habitat? C. H. Ne id quidem. Vulgo Tantumdem, per n scribitur.

TANTIDEM, [τὰς ἑτάς, Gl. L. G.] Genitivus, qui verbis pretii solet adji. Ter. Adel. 2. 1. 45.

Ob malefacta hæc tantidem emptam postulat sibi tradier. Cogere aliquos ab aliquo tantidem accipere. Cic. 5. Verr. 83.

Emerere aliquid tantidem, quanti, &c. Cic. 5. Verr. 192. V. TANTI.

TANTISPER, Adv. [ὡς τὰς ἑτάς, ἐπὶ τὴν παρόντη, Gl. L. G.] significat Tamdiu: postulatque post se Dum pro Donec, sive Quamdiu, vel Quoad. Absolute Plaut. Aul. 4. 5. 6.

Tantisper hic ego ad januam concessero. Cic. 12. Att. Totos dies scribo: non quo proficiam quid, sed tantisper impediatur. Ovid. in Ibin, 641.

Hæc tibi tantisper subito sunt missa libello, Immemores ne nos esse querare tui.

Cogitare tantisper de aliquo reo. Cic. pro Cæcin. 30.

Tantisper dum. Ter. Adel. 1. 1. 45. Dum id rescitum iri credit, tantisper cavet. Cic. 9. Fam. 2.

Habes rationem mei consilii: tibi igitur hoc censeo, latendum tantisper ibidem, dum effervescit hæc gratulatio, & simul dum audiam quemadmodum negotium confectum sit.

Tantisper, quoad. Ulpian. in l. 3. §. Hoc autem. D. de itiner. actuque privat. Qui vult ire agere tantisper, quoad de servitute constet, non debet de suo jure docere.

TANTULUS, a, um. Adj. dimin. pro Tam parvus. Plaut. Truc. 2. 7. 48. Tun' tantuli doni causa, olerum atque efcarum & pofcarum? Idem Pœn. 1. 2. 61.

En monstrum mulieris, tantula tanta verba funditat. Cic. pro Rosc. Amer. 114. Si ex eo negotio tantulum in rem suam convertisset. Lucret. lib. 4. 897.

Causa tantula. Cic. 4. Att. 8. Dices tantulane in causa?

Epistola tantula. Cic. 1. Att. 14. pr.

Malum tantulum. Cic. 2. Tusc. 66.

Sol tantulus, quantus videtur. Cic. 4. Acad. 82. Al. Tantus.

Staturæ tantulæ homines. Caf. 2. Bell. Gall. cap. 30.

Tantulum moræ. Cic. 4. Verr. 169. Et vendidisset, si tantulum moræ fuisset, quo minus ei pecunia illa numeraretur.

Tantulo venire; subaud. Pretio. Cic. pro Rosc. Amer. 130. Deinde cur tantulo venierint.

TANTULUM, Adv. Tam parum, significans. Cic. 7. Verr. 175. De omnibus nobis si quis tantulum de recta regione deflexerit. Idem 7. Verr. 180. Si tantulum oculos dejecerimus, præsto esse insidias, &c.

[i. e. Paulum modo, nec esse vere Adv.

Is discipulus magistro tantulum de arte concedit. Cic. pro Rosc. Amer. 118.

Tantulum peccavi, i. e. Paulum. Plaut. Caf. 4. 4. 6.

Tantulum commotus. Cic. 4. Verr. 144.

Nec quicquam posthac, non modo tantum, sed ne tantulum quidem præterietis. Cic. 15. Att. 10.

TANTILLUS, a, um. Adj. dimin. a Tantulus. Plaut. Trin. 1. 2. 22.

Faxo haud tantillum dederis verborum mihi. Ter. Adel. 4. 2. 24.

Quem ego modo puerum tantillum in manibus gestavi meis. Cic. de Senect. 52. Omitto enim vim ipsam omnium, quæ generantur e terra, quæ ex fici tantillo grano. Vetus exemplar legit Tantulo. Plin. lib. 32. cap. 1. Hæc tantilla est satis contra tot impetus, ut vetet ire navigia.

TANTILLUM, Adv. Plaut. Rud. 4. 4. 106. Si hercle tantillum peccassis. Catul. ad Juventium, 96. 6.

— nec possum fletibus ullis

Tantillum vestræ demere sævitæ. [Revera non est Adv.

T A P

TAPĒTUM, i. n. vel TAPĒS, ētis. m. vel TAPĒTR, is. n. [τῆπις, Gl. G. L. τῆπις ψιλῶ, L. G.] Tegmen ingeniose pictum variis coloribus, quo equi, mensæ, seu pavimenta sternuntur. Plaut. Pseud. 1. 2. 14.

Neque Alexandrina belluata, consutaque tapetia. Al. Conchyliata. Virg. 9. Æn. 358.

Armaque, craterasque simul, pulchrosque tapetas. Sil. lib. 17. 64. — nullo decorare tapete

Cornipedem Nomas affuetus. [In Gloss. Latinogræc. scribitur Tapedus, quasi sit m. g. Suid. τῆπιτες, Ἐπιβόλαια, ἢ σπῆματα.

Alti tapetes. Ovid. 13. Met. 638.

Belluata tapetia. V. BELLUA.

Incubat tapetis. Stat. 10. Theb. 101.

Pictis tapetis instrati alipedes. Virg. 7. Æn. 277.

TAPHUS, Ærum. f. pl [τῆπιον ἴσσι] Insula in mari Ionio, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit: quarum caput Taphus. Hujuscemodi repetit originem enarrator Apollonii poetæ: Perseo ex Andromede, ut narrat Herodorus, quatuor fuere filii, Alexæus, Sthenelus, Mestor, & Electryon, qui simul regnaverunt. Ex Hippotoe Mestoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Teleboas & Taphus, a quo Taphus insula, in qua Teleboæ ac Taphii communi nomine & imperio fuere. Igitur ii Hippotoes, eorum aviæ, pecuniam ab Electryone, eorum necessario, qui pro ea spondit, repetebant: qua negata ad arma venire, armenta abererunt, ipsam denique & filios sustulere. Alcmena Electryonis filia, patrem ultura, Amphitryonem Thebanum, hominem potentissimum, in matrimonium accepit: atque hoc pacto, bello inter eos conflato ab eodem Amphitryone deleti sunt, eorumque regnum Cephalo, profugo Atheniensis, qui exercitum præerat, donatum, quod ad Ulyssæm e successione pervenit. V. Plin. 4. 12.

TAPHIUSA, Plin. lib. 36. cap. 21. Locus est juxta Leucadem, in quo Taphiusus lapis nascitur.

TAPHÆ, [τῆφαι] Oppidum est in Taurica Cherfoneo, Trajani principis auspiciis aliquando captum, ut auctor est Florus, qui sub Trajano vixit. Nunc vulgo appellatur Μανсур. [De Floro nugæ. Meminit Mela 2. 1. Plin. 4. 12. ad fin. V. & Steph.

TAPINOSIS, is. f. [ταπίνωσις] Latine Humiliatio dicitur. Virg. 1. Æn. 118.

Apparent rari nantes in gurgite vasto. Servius; In gurgite vasto, Tapinosis est: id est, rei magnæ humilis expositio. Prudenter tamen Virgilius humilitatem sermonis epitheto sublevat: ut hoc loco, Vasto addidit.

TAPOSIRIS, [ταπόσις] Civitas in Ægypto. Stephanus ταπόσιον appellat, quia sit sepultus in ea Osiris. Strabo duas facit Taposires: unam mari propiorem, alteram remotiorem.

TAPROBANE, es. f. pr. com. [ταπροβάνη] Insula in mari Indico amplissima, inter ortum occasumque Solis, ut Solinus refert. Patet in longitudine stadiorum septem millibus, in latitudine quinque millibus, ibi Septemtriones non videntur, ut est auctor Plin. lib. 6. cap. 22. ubi multa de hac insula. Inter alia refert, legatos ex Taprobane, quum ad nos venissent, miratos esse Septemtriones & Vergilias, veluti in novo calo: Lunam vero apud ipsos non nisi ab octava die, ad quintam decimam supra terram aspici. V. Pomponium Melam lib. 1. & 3. 7. Lucet ibi Canopus sidus clarum & amplissimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, caruleis oculis, atroci visu, terrifico sono vocis. Vivunt ultra annos centum. Nascuntur in ea berylli & hyacinthi, ut Ptolemæus lib. 7. refert cap. 4. Plin. lib. 6. cap. 22. scribit in ea quingenta oppida comperta fuisse. In eadem (sicut Geometræ scribunt) sunt duæ ætates. Taprobane nostro ævo vocatur Σιματτα.

TAPSUS, [τῆψος] Peninsula est Sicilia non procul a Syracusis, Megarsensem sinum a meridie definiens. Virg. 3. Æn. 689.

— vivo prætervehor ostia faxo Pantagiæ Megarofque sinus, Tapsumque jacentem.

TAPULLUS, a, um. Adj. Tapullam legem convivalem ficto nomine conscripsit, jocosò carmine, Valerius Maximus. Cujus meminit Lucilius, inquit Festus.

TAPYRI, [τῆπυροι] Populi in Parthia, ut lib. 11. refert Strabo, quibus mos est ut proprias uxores aliis viris nuptui concedant, quum duos aut tres filios ex eis susceperint.

T A R

TAR. Tarquinius, Tarvisinus.

TARACINA, V. TARRACINA.

TARACO, V. TARRACO.

TARAS, [τῆρας] Neptuni fuit filius, quem Tarentum ædificasse quidam existimant. V. TARENTUM.

TARATANTARA, Vox tubæ sonitum imitans, ab Ennio ficta. Et tuba terribili sonitu taratantara dixit. Servius in nonum Æneidos, 509.

At tuba terribilem sonitum procul ære sonoro. Hemistichium, inquit, Ennii: nam sequentia iste mutavit. Ille enim ad exprimendum tubæ sonum ait Taratantara. Et multa hujusmodi Virgilius, quum aspera invenerit, mutat.

TARBELLI, [τῆρβελιοι] Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ urbs: vulgo Tarbe.

TARCHETIUS, [τῆρχητιος] Impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in vita Romuli p. 18. Francf. antiquam de ortu Romuli fabulam prolixè narrat.

TARCHON, [τῆρχων] Hetruscorum dux, qui, ut ex Virgilio notum est, Æneæ

Æneæ supplicias tulit adversus Turnum & Rutulos. Dicitur & Tarcho abjecta n littera. Virg. 8. Æn. 603.

Haud procul hinc Tarcho, & Tyrreni tuta tenebant
Castra locis.

Superbus Tarchon. Sil. lib. 8. 474.

TARDUS, a, um. Adj. [*ἄργυρος*, Gl. L. G. & G. L.] notæ significatio- nis. Cic. de Senect. 21. Memoria minuitur, credo, nisi eam exerceas, aut si sis natura tardior. Plaut. Merc. 3. 4. 10.

Velox & Tardus, contraria. Cic. 1. de Invent. 35. Formosus an defor- mis, velox an tardus sit, &c.

Tardus incessu filius. Plin. lib. 7. cap. 16.

Ætate tardus. Ovid. 8. Met. 686.

Tarda & languida pecus. Cic. 2. de Finib. 40. Contraque, ut tardam aliquam & languidam pecudem, ad paltum, & ad procreandi volupta- tem, hoc divinum animal ortum esse voluerunt.

Agmen tardum. Virg. 9. Æn. 47.

Asellus tardus. Virg. 1. Georg. 273.

Corpora tarda. Virg. 6. Æn. 720.

Fuga tarda. Ovid. 1. Trist. 2. 84.

Gradibus tardis errare. Ovid. 11. Met. 357.

Gravitas tarda. Ovid. 11. Met. 618.

Modi tardiores, Languidiore, remissiores, minus incitati. Cic. 1. de Orat. 254. Solum idem Roscius dicere, se quo plus sibi ætatis acce- deret, eo tardiores tibicinis modos, & cantus remissiores esse facturum.

Moræ tardæ. Ovid. 19. Epist. 38.

Noctes tardæ, Tarde venientes, hoc est æstivæ. Virg. 2. Georg. 482. Servius.

Nox solstitialis tardior hiberna. Ovid. 2. de Pont. 4. 26.

Opem tardam admovere. Ovid. Rem. Amor. 116.

Pallu tardo incedere. Ovid. 10. Met. 49.

Pede tardo cunctari. Ovid. 2. Amor. 19. 12.

Principia orationis tarda, & exitus tamen spissi & producti esse debent.

Cic. 2. de Orat. 213.

Provisor tardus utilium. Hor. de Arte Poet. 164.

Res tardior spe. Liv. 24. 40. pr.

Senectus tarda. Hor. 2. Serm. 2. 88.

Senectus tarda gelu. Virg. 8. Æn. 508.

Unda tarda. Virg. 4. Georg. 479.

Tardus ad injuriam. Cic. 1. Off. 34. Atque haud scio, an satis sit eum, qui lacefferit, injuria suæ poenitere, ut & ipse ne quid tale posthac committat, & ceteri sint ad injuriam tardiores. Subaudi Inferendam.

Ad referendam gratiam tardior esse. Cic. Anteq. iret in exil. 6.

Tardus in cogitando. Cic. de Clar. Orat. 216.

Homo tardus, Hebes, obtusi ingenii. Cic. 3. de Orat. Namque aut se- nes ad eas accesserunt, aut usque ad senectutem studiis detinentur, aut sunt tardissimi.

Ingenium tardum. Cic. 3. pro Lege Agr. 6. Sed quem vestrum tam tar- do ingenio fore putavit, cui post eos Consules, Sullam dictatorem fuis- se in mentem venire non posset?

Ingenium tardum in accipiendis, quæ traduntur. Plin. lib. 8. cap. 3.

Ingenium eximium, & Tarda mens. Cic. 5. Tusc. 68.

Sensus hebetes & tardi, Nihil percipientes. Cic. 1. Acad. 131.

Tardus, Rudis & stupidus. Virg. 10. Ecl. 19.

—tardi venere bubulci. Ter. Eun. 5. 8. 49.

Fatuus est, infusus, tardus, stertit noctesque & dies. Ser- vius.

Quidam nimis indociles tardique sunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 12.

Tardum est dictu, Difficile, non promptum. Plin. lib. 23. cap. 1. Vi- ni genera, differentialque perquam multas exposuimus, & fere cujus- que proprietates. Neque est ulla pars difficilior tractatu, aut numero- sior: quippe quum sit tardum dictu, pluribus profit, an noceat.

Tardus, Perseverans & diuturnus. Virg. 2. Georg. 126.

Media fert tristes succos, tardumque saporem

Felicis mali. Ita Nonius 4. 457. Servius vero, Vix intelligibilem, interpretatur.

Curis Tardis pallefcere. Propert. lib. 1. 13. 7.

Tardus fumus, Densus & crassus. Virg. 5. Æn. 682. Servius.

TARDIUSCULUS, a, um. dimin. [*ἄργυρος*] Ter. Heaut. 3. 2. 4.

Ille Clinia servus tardiusculus. i. e. Aliquantum tardus.

TARDE, [*ἄργυρος*, Gl. L. G. & G. L.] tardius, tardissime. Adv. Cic. 14. Fam. 5. Tardeque & incommodè navigassemus.

Tarde & Ociosus, contraria. Cic. 4. Tusc. 32. Illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ociosus.

Crescens tarde oliva. Virg. 2. Georg. 3.

Facere iter tarde. Cic. 11. Att. 20.

Ingredi tardius. Cic. 1. Tusc. 75. Qui in compedibus corporis semper fuerunt, etiam quum soluti sunt, tardius ingrediuntur.

Ire tardius. Hor. 2. Serm. 3. 101.

Moveri celerius & Tardius, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.

Percipere tarde, & Celeriter accipere. Cic. pro Rosc. Com. 31.

Procedunt tempora tarde. Ovid. 5. Trist. 10. 5.

Tardissime, vel Quum tardissime. Plin. lib. 18. cap. 7. Quatuor, aut quinque tardissime, diebus flurere incipiunt: totidemque aut paulo pluribus deflorescunt: hordea vero, quum tardissime, septem.

Vesperis & Tarde. Cic. pro Milon. 55. Videte nunc illum primum egre- dientem e villa subito: cur vesperi? quid necesse est tarde?

Adveniens tardius hospes. Hor. 2. Serm. 2. 91.

TARDITAS, Ætis f. [*ἄργυρος*, *ταχέως*, Gl. L. G. & G. L.] opponitur Celeritati. Cic. de Univerf. 28. Atque ut esset mensura quædam evidens, quæ in octo cursibus celeritates, tarditatesque declararet, &c.

Celeritati Tarditas contraria est. Cic. in Topic. 47.

Curfu corrigere tarditatem. Cic. 2. Q. frat. 15. V. CORRIGO.

Tarditas pedum. Cic. pro Rabir. perd. 21. Qui quum ingredi vix posset, non ad insequendum sibi tarditatem pedum, sed ad fugiendum impedi- mento fore putabat.

Certatim posthac, mihi crede, ad hoc opus curretur, nec occasionis tarditas expectabitur. Cic. 2. Philip. 118.

Tarditas & Cunctatio. Cic. pro Sext. 100. Ita ut nonnunquam cunctatione & tarditate, dum otium volunt etiam sine dignitate retinere, ipsi utrum- que amittunt.

Vol. IV.

Tarditas & Procrastinatio. Cic. 6. Philipp. 7. Plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est.

Afferre moram & tarditatem alicui rei. Cic. 5. Philipp. 25. Certe ista legatio moram & tarditatem affert bello.

Afferre tarditatem ad aliquid faciendum. Cic. 11. Philip. 25. Affert tardi- tatem ista sententia ad Dolabellam persequendum.

Damnari natura tarditatis. V. DAMNO.

Statu tarditate subsistunt. Firmic. lib. 1. cap. 2. non ita procul a fine.

Tarditas ingenii, stupor, debilitasque linguæ. Cic. in Pison. 1. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Tarditas audientium. Plin. lib. 20. cap. 8.

Tarditas aut gravitas in sensibus. Cic. 4. Acad. 87. At enim ipse sapiens sustinet se in furore, ne approbet falsa pro veris, & alias quidem sepe: si aut in sensibus ipsius est aliqua forte gravitas aut tarditas, aut obscuriora sunt quæ videntur, aut a perspicendo temporis brevitate excluditur.

Æterna & diuturna opinio tarditatis. Cic. 1. de Orat. 125.

Tarditas & stultitia. Cic. 1. de Legib. Quid abjectius tarditate & stultitia dici potest?

Tarditas considerata. Cic. in Brut. 154. Ser. Sulpicius, cum dicendi causa duobus peritissimis operam dedisset, L. Lucilio Balbo, C. Aquilio Gallo: Galli, hominis acuti & exercitati, promptam in agendo & in respondendo celeritatem, subtilitate diligentiaque superavit: Balbi, docti & eruditi hominis, in utraque re consideratam tarditatem vicit, experiendis conficiendisque rebus. Hoc verbo Cicero voluit ostendere, traditatem non fuisse prorsus naturalem, sed eum solitum fuisse lente (quod ajunt) festinare.

Infinitam enim faciet ipsa res dicendi tarditatem. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Tarditas & taciturnitas. Cic. 1. Fam. 5. Sed nostri hominis tarditatem & taciturnitatem.

TARDITIES, Æi. f. antiqui dixerunt, pro Tarditate. Accius Diomede, Multa amittuntur tarditie & fœcordia. Nonius 2. 866.

TARDITUDO, inis. f. Idem. Plaut. Pœn. 3. 1. 29.

Podagrosi estis, ac vicittis cochleam tarditudine.

TARDOR, oris. m. pro Tarditas dici probat Nonius ex Varrone, Pedatus versum tardor. Non. 3. 255.

TARDIGEMULUS, a, um. Adj. Tarde gemens. Nævius apud Gell. 19. 7. Tardigemulo fenio oppressus. conf. Non. 4. 345. ubi alii legunt Tardigenulo, a Genu.

TARDIGRADUS, a, um. Adj. [*ἄργυρος*] Quod tarde graditur. Cic. 2. de Divin. 133.

Quadrupes tardigrada, agrestis, humilis, aspera. Ex poeta.

TARDILOQUUS, a, um. Adj. Ad loquendum tardus. Sen. Epist. 40. Summa summorum hæc erit, tardiloquum te esse jubeo.

TARDIPES, Ædis. Adj. [*ἄργυρος*] Qui tarde incedit, aut claudicans. Catul. 37. 7.

Electissima pessimi poetæ.

Scripta tardipedi deo daturam. i. e. Vulcano. Columel. lib. 10. v. 420.

Quin & tarpipedi sacris jam rite solutis

Nube nova feritur.

TARDO, [*ἄργυρος*, Gl. L. G. & G. L. *χαροίζω*, G. L.] Ære. Morari, tergi- verfari. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 28. Sed ne omnino metum reditus sui barbaris tolleret, atque ut eorum auxilia tardaret, &c. Cic. 7. Fam. 5. Mea quædam tibi non ignota dubitatio aut impedire profectioem meam videbatur, aut certe tardare.

Inertia tardat nos. Tibul. lib. 1. 2. 23.

Impetum inimici tardare, Reprimere, remorari. Cæf. 1. Bell. Civil. 26.

Tardare & Frenare. Cic. 5. Verr. 130. Quum ejus animus ad persequen- dum, non negligentia tardaret, sed conscientia sceleris, avaritiæque suæ frenaret.

Studia alicujus tardare, pro Morari, & frangere contentionem. Cic. in Orat. 3. In quo vereor, ne si id, quod vis, effecero, eumque oratorem, quem quæris, expressero, tandem studia multorum, qui desperatione debilitati experiri id nolent, quod se assequi posse diffident. Budæus.

Animos accusatorum tardare. Cic. 4. Verr. 167. Statuæ illæ equestres, quas tu paulo ante, quam ad urbem venire, poni inscribique jussisti, ut omnium inimicorum animos, accusatorumque tardares.

Animo tardari. Cic. 11. Philipp. 24. Vereor ne exercitus quoque nostri, qui non delectus necessitate, sed voluntariis studiis se ad Remp. con- tulerunt, tardentur animis, si quicquam aliud nobis, nisi de instanti bello cogitatum putabunt.

Tardare & procrastinare negotium aliquod. Cic. ad Brut. 1. Si ea, quæ ex tempore suscepta sunt ut agerentur, non tardata & procrastinata sunt.

Tardare, cum Infinitivo, Cæf. 2. Bell. Gall. 43. Ut multitudine atque onere nonnulli deprimerentur, reliqui hoc timore propius adire tardarentur.

Tardare, absolutum. Cic. ad Brut. 18. At illa tetulit, quæfivitque, quid nam mihi videretur, accerferemusne te, atque id conducere putaremus, an tardare & commorari te melius esset tibi.

TARDANS, antis. Partic. [*ἄργυρος*] ut, Senecta tardans. Virg. 5. Æn. 395.

TARDATUS, a, um. Partic. [*ἄργυρος*] Virg. 5. Æn. 453.

At non tardatus casu, neque territus heros

Acrior ad pugnam redit.

Gradus tardati. Stat. 2. Theb. 671.

TARDABILIS, e. Adj. Tertull. de Anim. 47. Rigor tardabilis.

TARDISCO, [*ἄργυρος*] Ære. Tardum fieri. Lucret. lib. 3. 480.

Consequitur gravitas membrorum, præpediuntur

Crura vacillanti, tardescit lingua, madet mens.

TARENUS, i. m. & f. & **TARENTUM**, i. n. [*ἄργυρος*] Nobilis urbs Calabriae ad mare, Pyrrho Epitota in ducem contra Romanos accito clarissima, sita in pænnisula quadam, ut indicat Ptolem. lib. 3. cap. 2. Strabo multis locis lib. 6. Virg. 3. Æn. 551.

Hic sinus Herculei (si veta est fama) Tarenti

Cernitur. Servius, Lacones & Athenienses diu inter se bella tractarunt, & quum utraque pars affligeretur, Lacones, quibus juvenus deerat, præceperunt ut virgines cum quibuscumque concumberent. Quod factum est. Et quum post sedata bella juvenus incertis parentibus nata erubesceret, & patriæ & sibi esset opprobrio, (nam Partheniæ diceban- tur) accepto duce Phalanto, octavo ab Hercule, profecti sunt: delati que

ad breve oppidum Calabriae, quod Taras Neptuni filius fabricaverat, id auxerunt: & prisco nomine appellarunt Tarentum. Bene ergo nunc Herculei Tarenti, si vera est fama: quia Taras condiderat, auxerat Phalantus. Hactenus ille. Quae plenius refert & accuratius Justinus lib. 3. cap. 4. Nunc vulgo dicitur *Taranto*; tellus Olivarius in Melam. Lacedaemonium Tarentum. Ovid. 15. Met. 50. Sacri Tarenti custos Neptunus. Hor. 1. Carm. 28. 29. Incolae fuerant mollitiae & luxuria deinceps infames, unde Epitheta seque. Imbelle Tarentum. Hor. 1. Epist. 7. 45. Molle Tarentum. Hor. 2. Serm. 4. 34. V. MOLLIS. Satorum Tarentum. Virg. 2. Georg. 197. Tarentus f. g. legitur apud Sidon. Carm. 5. 453. Ipsaque, quae petiit, trepidaverat uncta Tarentus. **TARENTINUS**, a, um. Adj. [*Ταρεντινός*] Quod ex Tarento est, vel Tarentinis agris crescit: ut, Deliciae Tarentinae. Flor. 1. 18. 28. Nux Tarentina. Plin. lib. 15. cap. 22. Et Tarentinarum duo genera, fragili putamine ac duro: quae sunt amplissimae, & minime rotundae. Unde quidam Tarentum appellatum putant, quod juglandes nuce & pineas molles habet, ac similiter oves. Tarentum autem Sabini vocant Molle. Pira Tarentina. Columel. lib. 5. cap. 10. Venenum Tarentinum. Hor. 2. Epist. 1. 207. Lana Tarentina violas imitata veneno. h. e. Purpura Tarentina. Tarentinum versum, pro Molli & lascivo posuisse Arnobius videtur, ubi de Sabazis agit, cum scribit, Tum illum citabimus Tarentinum notumque senarium, quem antiquitas canit dicens, Taurus draconem genuit, & Taurum draco. Annotavit Turneb. Tarentini, vocabantur Genus quoddam equitum. Liv. 35. 28. de Philopemene Achaeorum Praetore loquens, Et tum omnium primum agmen constituit; dein Cretenses auxiliares, & quos Tarentinos vocabant equites, binos secum trahentes equos, ad prima signa iussit. Et 29. Luce orta, Cretensium levis armatura, & Tarentini equites super torrentem praelium commiserunt. Aelianus non longe a principio libri de Instruendis aciebus, Tarentinorum, inquit, duo sunt genera. Nam alii longius jaculantur, & ob eam rem equites jaculatores dicuntur, & Tarentini speciali vocabulo. Alii quum semel aut bis jaculum miserint, quo leviori utuntur, manus de cetero cum adversario conferunt, & cominus pugnare incipiunt, non secus quam quos hastatos appellari retulimus. Leves hos nominari solitum est. Ergo Tarentinorum alii Tarentini nomine suo vocantur, qui de longe jaculari consueverunt: alii leves, qui pugnam cominus subeunt. Haec Aelianus. De his loqui putatur Cicero, 5. Att. 19. Quae, inquit, de Tarentinis in militia laboravi, ea tibi grata esse gaudeo. V. Graevium in loc. Tarentina Genus ornamenti muliebris, Aeliano lib. 7. de Var. hist. 9. **TARIFA**, V. in dictione BELLO, urbs Hispaniae. **TARME**, ætis. m. [*Ἰριψ*] Genus vermiculi carnis exedens. Paulus. V. Plaut. Mostell. 3. 2. 140. Vitruv. lib. 2. cap. 9. Scalig. ad Fest. & Plaut. Alias Tereudo. [An apud Paul. pro Carnem scribendum Materiam?] **TARNA**, æ. f. [*Τάρνα*] Urbs fertilissima ponitur Homer. lib. Iliad. 5. quam enarratores vocatam postea Sardis dixerunt. **TARPEJA**, [*Ταρπηία*] teste Plutarcho in vita Romuli, Filia fuit Tarpeji, quae Romanam arcem in Capitolio constitutam, cujus pater Tarpejus custos erat, Sabinis prodidit. Hinc mons Tarpejus dictus: Hinc etiam Tarpeja sedes apud Virg. 8. Æn. 347. V. Servium in loc. De hac vide etiam Propert. lib. 4. Eleg. 4. quae sic incipit, Tarpejum nemus, & Tarpeja turpe sepulcrum Fabor, & antiqui limina capta Jovis. **TARPEJUS**, a, um. [*ταρπειός*] Adj. ut, Arx Tarpeja. Virg. 8. Æn. 652. Arces Tarpejae. Ovid. 15. Met. 866. Juppiter Tarpejus. Ovid. 6. Fast. 34. Lucus Tarpejus. Propert. lib. 4. 9. 5. Mons Tarpejus, i. e. Capitolinus. Varro de L. Lat. 4. 7. pr. Dictus, inquit, a virgine Vestali Tarpeja, quae ibi a Sabinis necata armis, & sepulta. Ejus nominis monumentum relictum, quod etiam nunc ejus rupes, Tarpejum appellatur saxum. Pater Tarpejus, Juppiter. Propert. lib. 4. 1. 7. Rupes Tarpeja. Lucan. lib. 1. 196. Saxa Tarpeja. Sil. lib. 1. 117. conf. Varr. l. c. Sedes Jovis Tarpeja. Virgil. l. c. Lucan. lib. 5. 306. Templa Tarpeja. Stat. 3. Silv. 4. 105. **TARQUINIUS**, i. m. Plures fuerunt apud Romanos, qui hoc nomine dicti sunt. Primum omnium Tarquinius Priscus, [*Ταρκύνιος Πρίσκος*] quintus Romanorum rex. Is centum additis Patrum numerum auxit, Latinos subegit, Circum designavit, qui nunc Maximus dicitur, ubi spectacula sibi quisque faceret, furcis duodenos ab humo pedes altis sustentata. Ludicrum fuit, equi, pugilesque ex Hetruria acciti. Praeterea Sabinorum bello potitus, equitum centurias ampliavit; Anci filiorum conspiratione petiit. Ex lib. 1. Livii: ubi reliqua V. L. Tarquinius Superbus, Prisci, seu filius, seu nepos, cognomen a moribus meruit. Occiso Servio Tullio, cujus filiam in matrimonio habuit, regnum scelestum occupavit: bello tamen strenuus, Latinos Sabinosque domuit, &c. Demum quum in Ardea obsidione filius ejus Lucretiae stuprum intulisset, cum eo in exilium actus, ad Porcenam Hetruriae regem se contulit, cujus ope regnum retinere tentavit. Pulsus Cumas concessit, ubi per summam ignominiam reliquum vitae tempus exegit. Liv. lib. 1. & 2. Ovid. 2. Fast. 687. Ultima Tarquinius Romanæ gentis habebat Regna, vir injustus, fortis ad arma tamen. L. Tarquinius Collatinus, Egerio genitus, Aruntis, qui Prisci frater fuit, filio, in contubernio juvenum regiorum Ardeæ erat, quam Superbus obsidione premebat. Ubi forte, quum in convivio conjugem suam unusquisque laudaret, placuit experiri. Itaque equis Romam petunt, regiasque natus in convivio vel luxu deprehendunt. Inde Collatium petunt, & Lucretiam ejus inter ancillas in lanificio offendunt. Itaque ea pudicissima judicata est. Ad quam corrumpebam Sex Tarquinius, Superbi F. Collatium rediit, & jure propinquitatis in domum Collatini venit, cubicu-

lum Lucretiae irrumpit, ejusque pudicitiam expugnat. Illa postero die ad vocatis e castris Sp. Lucretio patre, & conjugem, una cum P. Valerio & L. Junio Bruto, iis rem exposuit: & cultro, quem veste tegerat, se occidit. Illi exilio regum rem vindicaverunt. Ita L. Tarquinius Collatinus cum L. Junio Bruto primi omnium Romæ coss creati sunt. Quem honorem tamen, ob invidiam nominis, Collatinus paulo post deponere consensu populi coactus est. Tarquinius cum prole tota ejectus, ad Mamilius Tusculanum generum confugit, Latinosque omnes concitat. Contra quos Postumius missus. Ex Liv. lib. 1. & 2. Superbissimus atque crudelissimus Tarquinius. Cic. pro Rabir. perd. 13. Nam hæc tua, quæ te, hominem clementem popularemque, delectant, &c. sed ne Romuli quidem, aut Numæ Pompilii, sed Tarquinii, superbissimi atque crudelissimi regis, ista sunt cruciatus carmina. Ejectus Tarquinius. Virg. 8. Æn. 646. Faeces superbi Tarquinii. Hor. 1. Carm. 12. 35. Reges Tarquinii. Virg. 6. Æn. 817. Superbus Tarquinius regno pulsus. Hor. 1. Serm. 6. 13. **TARQUINIUM**, orum. m. pl. [*Ταρκύνιος*] Vetus oppidum Campaniæ. Cic. 5. Tusc. 109. Demarathus quidem, Tarquinii regis nostri pater, tyrannum Cypselum quod ferre non poterat, fugit Tarquinius Corintho, & ibi suas fortunas constituit, ac liberos procreavit. Steph. *ταρκύνια*. **TARQUINIENSIS**, e. Adj. [*ταρκύνιος*] ut, Fundus Tarquinienfis. Val. Max. 5. 3. 3. Ager Tarquinienfis. Cic. 2. de Divin. 50. **TARQUINIENSIS**, is. n. absolutum, pro Agro Tarquinienfi, & qui a Tarquiniiis hereditibus primum nomen accepit. Plin. 8. 52. Qui in Tarquinienfi ferax pascere instituit. Idem 9. 56. **TARRACINA**, æ. f. [*Ταρρακίνη*] vel **TARRACINÆ**, arum. pl. [*Ταρρακινίων*] Oppidum Volscorum in Campania, ante Trachyna, id est aspera, a loci aspreidine, & lingua Volscorum Anxur dicebatur prius, diversam fortunam a Reginis experta. Liv. 4. 59. Anxur fuit, quæ nunc Tarracinae sunt: urbs prona in paludes. Dicitur & Taracina unico r, & Terracina. V. ANXUR. **TARRACINENSIS**, e. Adj. Sallust. Bell. Catil. cap. 46. **TARRACO**, [*Ταρρακόν*] Insignis Hispaniæ civitas, Scipionum opus, a quo provincia ipsa Tarraconensis & Tarraconia dicta est, nunc *Aragonia*, vocatur, quæ (ut Pomponius scribit lib. 2. 6.) altero capite Gallias, altero Baticam, Lusitaniamque contingens, mari latera objicit nostro, qua Meridie: qua Septentrionem spectat, Oceano. Urbium e mediterraneis clarissima fuerunt Pallentia, & Numantia. Nunc est Cæsarea Augusta. Tarraco nunc vulgo *Tarragona* dicitur, teste Olivario. Hinc Tarraconensis vina, optima. Martial. lib. 13. 118. Tarraco, Campano tantum cessura Lyxo. Vitifera Tarraco. Sil. lib. 3. 370. **TARSUS**, [*Ταρσός*] Urbs præclarissima, & Ciliciæ metropolis, quam Perseus, Danae nobilissima proles, ædificavit. Lucan. lib. 3. 225. Deseritur Taurique nemus, Perseique Tarsus. Hæc fuit Apostoli Pauli patria. Dicta Tarsus, ut quidam existimant, a siccitate: vel a parte pedis quæ *ταρσός* dicitur, ut in manu *καρπός*. Vel, ut Josephus ait lib. 1. a Tarso nepote Japheth. Nunc vulgo vocatur *Tarso*. Tarsenses adeo philosophiæ studiosi fuerunt, ut Athenienses & Alexandrinos superarent. Ex Tarso fuerunt Antipater, Archelaus, & Nestor, & duo Athenodori, & hi philosophi Stoici fuerunt. **TARSIS**, vel **THARSIS**, [*Θαρσός*] Lapidis genus est, ut ait Hieronymus ad Marcellum. Est & Tarsus vel Tharsis, [*Θαρσός*] regio, ad quam Jonas propheta se velle ire dixit. Ipsum quoque mare, quia cæruleum sit, & sæpe solis radiis percussum, colorem supradictum trahat, a colore nomen accepit. Porro Hebræi Tarsis mare dici generaliter autumant, secundum illud, In spiritu violento confringes naves tarsis, id est maris. **TARSENSIS**, e. Adj. possess. [*ταρσός, & Θαρσόνος*] ut, Tarsense pelagus. Columel. lib. 8. cap. 16. **TARTARIA**, sive **TATTARIA**, æ. f. Regio amplissima, quæ partim in Europa, sed maxima ex parte in Asia, sita est. Universa dividitur in Europæam, quæ & Minor dicitur, & Asiaticam; utraque ut plurimum inculta, tristis, squalida atque deserta. Nomen accepit a flumine *Tartarus*, quod *Mongul* regionem irrigans, in mare Septentrionale effunditur. V. Cluver. Introd. Geogr. lib. 4. cap. 23. & lib. 5. cap. 3. 4. 5. Hinc **TARTARI**, sive **TATTARI**, [*τάρταροι*] Gens ipsa fera, atrox, crudelis, inconditis moribus, & omnium barbarorum maxime barbara. Legito Vadianum apud Pomponium Melam lib. 3. & Cluver. loc. supra cit. **TARTARUS**, [*τάρταρος*] & in multitudinis numero, neutro genere **TARTARA**, *ἄπο τάρταρον*, id est turbare: aut quod melius est, *ἄπο τάρταρῆθεν*, id est a tremore frigoris: Locus inferorum profundus, inquit Servius. Virg. 6. Æn. 577. — tum Tartarus ipse Bis patet in præceptis tantum, tenditque sub umbras, Quantus ad æthereum cæli suspectus Olympus. Suidas, Tartarus, inquit, demissior inferni locus, & Tartarum apud nubila locus, &c. conf. Steph. Poætæ Latini fere n. pl. Tartara utuntur, ut Funesta Tartara. Stat. 11. Theb. 574. Ima Tartara. Senec. OEdip. 10. Impia. Virg. 5. Æn. 734. Intima Lethi Tartara. Virg. 4. Georg. 482. Nigra Tartara. Virg. 6. Æn. 135. Opaca Tartara. Ovid. 10. Met. 670. Profunda Tartara. Senec. Hippol. 8. Tristia Tartara. Virg. 4. Æn. 243. **TARTAREUS**, a, um. possess. [*ταρταρεύς*] Virg. 7. Æn. 513. — crunnuque recurvo Tartaream intendit vocem. i. e. Terribilem, aut fortem, inquit Servius. Idem 12. Æn. 846. Quas & Tartaream nox intempesta Megæram. Acheron Tartareus. V. ACHERON. Tartareus canis, Martial. lib. 5. 35. Cerberus intelligitur. Custos Tartareus, Cerberus. Virg. 6. Æn. 395. Deus Tartareus, Pluto. Ovid. 1. Trist. 8. 32. Domus Tartarea. Ovid. 3. Fast. 620. Plaga Tartarea. Cic. 2. Tusc. 22. Hæc e Tartarea tenebrica abstractum plaga Tricipitem eduxit hydra generatum canem. Ex poeta. Umbra

Umbrae Tartareæ. Ovid. 6. Met. 676.
ARTESSOS, [ἄρτεσσος] Hispaniæ civitas juxta columnas Herculis, aliquando Carteja dicta, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. 6. Silius omnino aliam Tartesson a Carteja facit lib. 3. 399.
 Argantoniacos armat Carteja nepotes, &c.
 Armat Tartessos stabulanti conscia Phæbo. Silli interpret eandem esse falso colligit Vadiani judicio. At Liv. 28. 30 pr Dum hæc, inquit, ad Bætim fluvium geruntur, Lælius interim, freto in Oceanum eVectus, ad Cartejam classe accessit. Urbs ea in ora Oceani sita est, ubi primum e faucibus angustis panditur mare. Hactenus Livius. Eandem igitur cum Tartesso fuisse credi par est. Nam & Strabo lib. 3. Nonnulli, inquit, Tartessum hujus ætatis Cartejam nominant. V. **CARTBIA**.
 Tartessus, Urbs in litore prope Gades: unde familia Columellæ emanavit, a Tartaro dicta, ut meminit Strabo, propter subterraneas illic cavernas. Hinc
ARTESSIACUS, a, um. Adj. [ἄρτεσσιακός] possess. ut, Tartessiaci thyrsi, i. e. Lactucæ. Columel. lib. 10. v. 371. Sil. lib. 16. 114.
 — noctisque per umbram
 Ad Tartessiacos tendit per litora portus. Idem 17. 591.
 Ac Tartessiacas profugi sparguntur in oras.
ARTESSIUS, a, um. Adj. [ἄρτεσσίος] Ovid. 4. Met. 416.
 Præferat occiduus Tartessia litora Phæbus.
 Tellus Tartessia. Sil. lib. 16. 647.
ARVANNA, [ἄρβαννα] Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Galliæ urbs Morinorum: vulgo *Trouane*.
ARUNTIUS, [ἄρυντιος] Vir fuit tum Philosophiæ, tum Mathematicarum in primis studiosus. Auctor Plutarchus in Romulo.
ARUSCUM, [ἄρυσκός] Ptolemæo lib. 2. cap. 10. Saliorum urbs in Gallia, vulgo *Tarascum*.

T A T

ATA, [ἄτα] Tatam pueri Patrem vocant. Martial. lib. 1. 101.
 Mammæ atque tatas habet Afra: sed ipsa tatarum
 Dicit, & mammarum maxima mamma potest. V. **BUA**.
ATA, Cantio est sibi invicem respondentium. Plaut. Stich. 5. 7. 3.
 Factu hoc modo, at tu hoc modo. s. a. babæ. s. t. rata. s. a. papæ.
 s. t. evax. Al. Pax. Idem Trucul. 1. 1. 18.
TATIUS, [τάτιος] T. Tattus Sabinorum dux, qui cum diu in Romanos bellum moliretur, tandem per proditorem Tarpejæ virginis Capitolio primum capto, urbem invasit, ac pace facta, regnum Romæ quinquennio una cum Romulo tenuit: quem postremo tandem ab amicis eorum legatorum, quos Tatiani latrones interfecerant, occisum esse ait Lanuvius, & in Aventinensi laureto sepultum. De hoc vide Liv. 1. 10. & apud Plutarchum in Romulo.
 Ferus Tattus. Propert. lib. 4. 2. 52.
TATIENSIS, [τάτινός] Tertia pars populi Romani a T. Tatío dicta. V. Plut. in Rom. Liv. 1. & s. l. **LUCERRIS**.

T A U

TAULANTII, [ταυλάντιοι] Populi sunt Illyriæ. Euphorion Taulantinos vocat. Aristoteles ait apud hos vinum ex melle fieri. Hæc Stephanus. Lucan. lib. 6. 16.
 Quemque vocat collem Taulantius incola petram.
AURA, V. **TAURUS**.
AUREA, æ. m. [αὔρα] Jubellius Taurea dictus, Campanus, memoranda vir fortitudine, qui cum Campanus senatus a Q. Fulvio Flacco eos capite plecteretur, voluntaria morte ante pedes ejus, transfixus gladio, procubuit, V. Liv. 26. 15. Conf. **JUBELLIUS**.
 Sublimis Taurea. Sil. lib. 13. 143.
AUREUS, Adj. V. **TAURUS**.
AUREUS, [αὔρα] Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant: vel quia sit deus maris, quod sonum emittat similem voci taurinæ.
AURI, [αὔροι] populi, Tauricæ Septentrionalis regionis in Europa incolæ. Iphigeniæ (inquit Mela lib. 2. 1.) & Orestis adventu maxime memorati, immanes sunt moribus, immanemque famam habent, solere victimis advenas cædere. Hactenus Pomponius. De Orestis in Tauricam adventu, quædam habet Ovid. 4. Trist. 4. 66.
 Immanis autem sacrificii hujus, Thoas rex auctor fuit. Hinc Diana ipsa Thoantea dicta Sil. lib. 4. 771. Ejus frequens mentio est apud Lucanum, Eusebium, Ciceronem, Solinum, Lactantium. Herodorus libro quarto; Tauros omnes naufragos Iphigeniæ immolare solere, & precibus peractis, hominis caput clava ferire, corpus truncum e ripa deturbare, caput cruci suffigere. Captis vero bello caput amputant, referuntque domum, & suffixum fusti in tecti sublimia statuunt, plerumque autem supra furnarium erigunt: ideo id agentes, quod hos totius domus custodes esse sibi persuadeant. Ex Herodoto.
AURICUS, a, um. Adj. [αυρικός] ut, Terra Taurica. Ovid. 1. de Pont. 2. 80.
 Ara Taurica. Ovid. 4. Trist. 4. 63.
AURICA Chersonesus [αυρικὴ χερσόνησος] Peninsula, provincia est Europæ, ut docet Ptolemæus lib. 3. cujus fines sunt Isthmus, Palus Mæotis, Propontis, & Cimmerius Bosphorus. Ibi civitates sitæ sunt Eupatoria & Theodasia, nunc Capha. Ejus ambitus lxx millia passuum complectitur, & a Mæotidis populis, qui margines ipsius habitant, nomen assumpsit. Hodie vocatur *Præcoria*. De hac Juven. 15. Sat. 116.
 — quippe illa nefandi Taurica facti
 Inventrix. V. **CHERRONESUS**.
AURINI, [αυρινοί] Plin. lib. 3. cap. 17. Populi sunt Italiæ Transpadanæ in Alpium radicibus. Augusta Taurinorum ipsius urbis nomen; hodie *Turin*. [Hos Stephanus eisdem cum Tauriscis facit, Strabonem lib. 7. secutus, qui & Tauristas, & Ligurificas vocat. Verum Plinius distinguere videtur. q. V.]
AURINUS, a, um. Adj. [αυρινός] ut, Campi Taurini. Sil. lib. 3. 646.
 Taurinus, Adj. a Taurus, V. in **TAURUS**.
AURUMINUM, [αυρομίνιον] Siciliæ oppidum, in colle situm, cui Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi historici parte conditum, viro

oibus animoque præstante: & Tauromenium dictum est. auctore Diodor. lib. 16. Scribit Plin. lib. 3. cap. 8. hanc urbem quandoque Naxos appellatam. Nunc vulgo dicitur *Taurmina*. Inde
TAURUMINITANUS, æ, um. Adj. [ταυρομίνιτης] Val. Max. 2. 8. 3. AIX Taurominitana. Sil. 14. 257.
 Taurominitana cernunt a sede Charybdim. Luoan. lib. 4. 461.
 Taurominitanæ fugiens damnosa Charybdis. &
 Taurominitani dicti Ciceroni, 4. Verr. 160.
TAURUBULÆ, arum. [ταυροβύλας] Nomen insulæ prope Neapolim. Stat. 3. Silv. 1. 129.
 — dices Capræ, viridesque resultant
 Taurubulæ.
TAURUNUM, i, n. **TAURURUM**, [ταύρουρον] Ptolemæo lib. 2. cap. 16. Taurunum Plinio lib. 3. cap. 25. alio nomine Alba Græca vel Belgrada; Urbs Mæsiæ superioris, a Germanis Album castrum Græcorum dicitur.
TAURUS [ταῦρος] Berytius, Philosophus Platonicus sub Antonino principe: scripsit de differentia sectarum Platonis & Aristotelis, de corporeis & incorporeis, & alia, ut est auctor Suidas, Hujus etiam sæpe meminit Gellius, dicitque ejus se maxime familiarem Romæ fuisse.
 Taurus, cognomen Staliorum Romæ, Varro de R. R. 2. 1. 10. A Stalio Tauro amphitheatrum exstructum sub Augusto principe memorat Suet. cap. 29. extr. S. Pacuvii Tauri, Ædilis plebis, qui Sibyllæ statuum ante Rostra instituit, meminit Plin. 34. 5. extr.
TAURUS, [ταῦρος ὄρος] Mons Asiæ altissimus ab Eois veniens litoribus, Chelidonio promontorio determinatur. Immenus ipse, & innumerarum gentium arbiter: dextero latere Septentrionalis, ubi primum ab Indico mari exurgit, lævo Meridianus, & ad Occasum tendens, mediamque distrahens Asiæ, nisi opprimenti terras occurrerent maria. Reslit ergo ad Septentriones: flexusque immensum iter quærit, velut de industria, rerum natura subinde æquora opponente: hinc Phœnicium: hinc Anticum, illinc Caspium, & Hyrcanum, contraque Mæoticum lacum. Torquetur itaque collisus inrer hæc claustra, & tamen victor, flexuosus evadit usque ad cognata Riphæorum montium juga, numerosis nominibus & novis quacunque incedit, insignis: Imaus prima parte dictus, mox Emodus, Paropamisus, Circius, Chambades, Pharphariades, &c. Ex Plin. lib. 5. cap. 27. Legito Solinum cap. 51. in discriptione Ciliciæ. Huic Mons oppositus, Antitaurus dicitur. Ubi in excelssissimam confurgit sublimitatem, Caucasus appellatur: quanquam sunt qui Taurum a Caucaso dividant. Conf. Suid.
 Tauro tenus. Cic. pro Dejot. 36. Etenim si Antiochus, magnus ille rex Asiæ, quum posteaquam a Scipione devictus, Tauro tenus regnare jussus esset, &c.
TAURUS, i. m. [ταῦρος, Gl. L. G. & G. L.] Bos ad procreandum reservatus. V. Colum. 6. 20. Virg. 4. Georg. 538.
 Quatuor eximios præstanti corpore tauros.
 Taurus accipitur & pro bove, qui castratus rei rusticæ auctoribus intelligitur. V. Colum. l. c. Virg. 1. Georg. 65.
 — ergo age, terræ
 Pingue solum primis extemplo a mensibus anni
 Fortes invertant tauri.
 Fortia taurorum corpora. Ovid. 1. de Pont. 4. 53.
 Tergora taurorum. Ovid. 13. Met. 347.
 Agrestes tauri. V. Agrestis, in **AGER**.
 Alacres tauri. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 21.
 Acer taurus. Sil. 13. 429. al. Ater.
 Arator. Ovid. 1. Fast. 698.
 Bellator. Stat. 3. Theb. 330.
 Corniger taurus. V. **CORNUS**.
 Iners. Stat. 9. Theb. 84.
 Ingens. Virg. 2. Æn. 202.
 Macer. Virg. 3. Ecl. 100.
 Nitens. Virg. 3. Æn. 20.
 Torvus. Ovid. 8. Met. 132.
 Trux. Ovid. 4. Epist. 166.
 Validus. Ovid. 7. Met. 538.
 Adjungere tauros aratro. V. **ADJUNGO**.
 Fumans sub vomere taurus. Virg. 3. Georg. 515.
 Palli repetunt præsepia tauri. Virg. 7. Ecl. 39.
 Submittere tauros. Virg. 1. Ecl. 46. V. **SUMMITTO**.
 Taurus, Tauri simulacrum. Cic. 6. Verr. 73. Ille nobilis taurus, quem Phalaris habuisse dicitur.
 Taurus, Cæleste signum. Plin. lib. 17. cap. 24. Quum sit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario, Tauro. Virg. 1. Georg. 217.
 Candidus auratis aperit quum cornibus annum
 Taurus.
 Taurus pro Radice arboris. Quintil. lib. 8. cap. 2. Sicut in his, quæ homonyma dicuntur, ut taurus animalis sit, an mons, an signum in celo, an nomen hominis, an radix arboris, nisi distinctum non intelligitur.
 Taurus, Avis nomen. Plin. lib. 10. cap. 42. Est quæ boum mugitus imitetur in Arelateni agro taurus appellata, alioquin parva.
 Taurus, Pars est quædam in pudendis, unde & Lastauri, dicti Solitaurilia ab hac parte non desunt qui appellata censeant. quod innuit Festus in Solitaurilia, cum scribit, Atque harum hostiarum omnium sunt immolati tauri, quæ pars creditur in castratione. Ex Turnebi Advers. 17. 7. [Suidas, ταῦρος, τὸ αἰδίον ἑ ἀνδρὸς, καὶ ἄταυροισι, ἢ ἀμικτῶ, καὶ ἀζυγῆ.]
TAURA, æ. f. Vaccas steriles dici existimant tauras, hac de causa, quod non magis, quam tauri pariant Hæc Festus. Columel. lib. 6. cap. 22. Et utique tauræ, quæ locum occupant secundarium, ablegandæ. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Quæ sterilis est vacca, taura appellatur.
TAURULUS, i. m. dimin. Petron. 39. Deinde totus cælus taurulus est.
TAUREUS, a, um. [ταῦρος Gl. G. L.] Adj. ut, Terga taurea, pro Tympanis dixit Ovid. 4. Fast. 342.
 Taurea vincla Lucret. lib. 6. 1069.
 Quæ laxate queant compages taurea vincla. i. e. Vincla ex glutine taurino. Lambin.
TAUREA, æ. f. Scutica ex corio bubulo facta. Juven. 6. Sat. 491.
 — taurea punit
 Continuo flexi crimen, facinusque capilli,
 Ccc 3

Taurinus, a, um. aliud Adj. [*ταυρινός*] Quod ex tauro est. Plin. lib. 20. cap. 13. Item vitiligines, verrucas, strumas, & similia cum hircino & adipe suillo ac taurino fevo.
 Cornua taurina. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 220.
 Folles. Virg. 4. Georg. 171.
 Frons. Ovid. 6. Fast. 197.
 Pulfus. Stat. 2. Theb. 78.
 Sanguis taurinus. Catul. 67. 34.
 Tergum. Virg. 1. Æn. 368.
 Tympana. Claud. in 2. Conf. Stilich. 364.
 Vultus. Virg. 4. Georg. 371.

Taurius, a, um. Aliud Adj. unde Taurii ludii, Taurium æs, apud Fest. Taurii appellabantur ludi, in honorem deorum Inferorum facti, inquit Paulus. De quorum institutione plura apud Festum V. conf. TAURILIS.
Tauricus, a, um. Adj. ut Tauricum æs dicunt, quod in ludos tauricos consumitur. Fest. Al. Taurium.
Taurilis, e. Adj. Unde Taurilia, Ludi Romani. Liv. 39. 22. Ludi Taurilia per biduum facti, religionis causa. V. dict. super. & suoꝝ TAURILIA.
Taurifer, era, erum. Adj. [*ταυροφόρος*] ut, Campi tauriferi, Pasqua. Lucan. lib. 1. 473.
Tauriformis, e. aliud Adj. [*ταυροειδής*] Formam tauri habens. Hor. 3. Carm. 14. 25.
 Sic tauriformis volvitur Aufidus.

Taurigenus, a, um. Adj. Actius in Minotauro apud Macrobi. lib. 6. Saturn. cap. 5. Taurigeno femine ortum fuisse, an humano.
Taurōbōlium, vel TAURŌPOLIUM, i. n. [*ταυροβόλιον*] Sacrificii genus. Antiqua Inscriptio apud Spon. Erud. Antiq. p. 20. PONTIFEX VESTALIS MAIOR PERCEPTO TAVROBOLIO CRIOBOLIOQUE, &c. Gruter. Inscr. p. 30. & 31. TAVROPOLIUM FACERE, & ACCIPERE. Sacrificium autem Taurōboli fuit in honorem Cybeles; unde Sacerdos dictus est Taurōbolinus. [Qui plenius hoc sacrum cognoscere cupiunt consulant Antonii Vandale Dissert. de origine ac ritibus sacri Taurōboli, quæ est prima in Syntagm. & Lomejer. de Lustrat. cap. 23.]
Tautologia, æ. f. [*ταυτολογία*] Latine dici potest Eiusdem rei eloquium; Figura est apud poetas frequens, qua res eadem multis verbis idem significantibus explicatur. Virg. 1. Æn. 551.
 — si fata virum servant, si vescitur aura
 Ætheria, neque adhuc crudelibus occubat umbris. Nam totum quod repetitur, unum est; sed ad exprimendum conceptum crebro sermone denuntiat. [Gloss. Græcolat. ταυτολογία, Stumnia. Quod quid sit viderint doctiores.]

T A X

Tax, n. indecl. [*τάξις*] Percussio dicitur: vox a sonitu, quem facit, formata. Plaut. Perf. 2. 3. 12. Tax tax tergo erit meo, non curo.
Taxila, [*ταξίλα*] Urbs India maxima: ut scribit Philostrat.
Taxillus, i. m. V. TALUS.
Taxo, [*ψηλαφίω*] are. Pressius, crebriusque quicquam tangere. Varro Modio, Ne memm taxis liberum. i. e. Tetigeris. Nonius 2. 856. V. Gell. lib. 2. cap. 6. & Macrobi. lib. 6. cap. 7.
 Non est a Taxo. H. St. Utique, sed a Tango vel Tago, Taxis antique, pro Tetigeris. V. Voff. de Analog. 3. 41. conf. Fest. in voce.
Taxo, [*τάξις*], Gl. L. G. are. Pretio æstimare. Plin. lib. 17. cap. 1. Illos, qui frugiferas tanti taxaverant.
 Taxare aliquem, [*ταξάω*] Maledictis tangere. Plin. lib. 15. cap. 15. Eadem causa in piris taxatur superbiæ cognomine. conf. Fest. d. l.
Taxātus, a, um. Partic. Suet. Calig. cap. 38. Cognoscebat de talibus causis, taxato prius modo summæ. Florus 2. 6. 18. Dignitas equestris (i. e. annuli equitum Romanorum insigne) taxata mensura. Idem 1. 12. 3. Taxata stipendio hiberna.

Taxatio, ðnis. f. [*πίστις*, Gl. L. G.] Ipse taxandi actus. Taxatio, (inquit Festus) in litibus, arbitrioque, dicitur quæ fit certæ summæ. Plin. lib. 13. cap. 15. Interijt nuper incendio, a Cethegis descendens, n. s. XIII. permutata, latifundij taxatione, si quis prædia tanti mercari malit. De mensa citria. Idem lib. 9. cap. 35. Prior id fecerat Romæ in unionibus magnæ taxationis Clodius, tragædi Æsopi filius.
Taxātor, ðris. m. [*ἐπιτηρητής*] Taxatores (inquit Festus) e scenicis dicuntur, qui alter alterum maledictis tangit.
Taxa, æ. f. Æstimatio pretij & valoris, apud Jctos.
 Item Lauri species. Plin. 15. 30.

Taxim, Adv. Sensim, vel occulte. Pompon. Bucc. adoptat. Clandestino tacitus taxim prospectavi periculum. Ex Non. 2. 840. Obsoletum.
Taxus, i. f. [*ροδοδάφνη*, Gl. L. G. & G. L. σμίλαξ, L. G.] Arbor in Arcadia abieti similis. Plin. lib. 16. cap. 10. Similis ctiannum his aspectu est, ne quid prætereatur, taxus, minus virens, gracilisque & tristis, ac dira, nullo succo, ex omnibus sola baccifera. Mas noxio fructu. Lethale quippe baccis, in Hispania præcipue, venenum inest. Vasa etiam viatoria ex ea vinis in Gallia facta, mortifera fuisse compertum est. Hanc Sestius smilacem a Græcis vocari dixit: & esse in Arcadia, tam præsentis veneni, ut si qui dormiant sub ea, cibumve capiant, moriantur. Sunt qui & taxica hinc appellata dicant venena, quæ nunc toxica dicimus, quibus sagittæ tinguntur. Repertum, innoxiam heri, si in ipsam arbo-rem clavus æreus adigatur. Hæc Plin. Virg. 9. Ecl. 30.
 Sic tua Cyrneas fugiant examina taxos.
 Metuenda succo taxus. Stat. 6. Theb. 102.
 Nocentes taxi. Virg. 2. Georg. 257.
 Pestiferæ taxi. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 386.

Taxus, a, um. Adj. [*σμιλακινός*] ut, Silva taxea. Stat. 5. Silv. 5. 29.

TAY

Taygeta, n. pl. vel TAYGETUS, i. m. [*Ταύγετον ὄρεον*] Mons est Laconum, Libero patri sacratu, teste Serv. apud Virg. 2. Georg. 488.
 — virginitibus bacchata Lacænis
 Taygeta, &c. Cic. 1. de Divin. 112. Quum & urbs tota corruit, & in monte Taygeto extrema montis, quali puppis, avulsa est.
 Canes Taygeti. Virg. 3. Georg. 44.
 Pruvina Taygeti. Propert. lib. 3. 14. 15.
 Ardua Taygeta. Stat. 1. Achill. 427.

T A Y

Gelidi Taygeti inculca juvenus. Lucan. lib. 5. 52.
 Horrenda Taygeta. Stat. 4. Silv. 8. 53.
TAYGETE, f. [*Ταυγέτη*] Una est (inquit Serv.) de Pleiadibus septem. Virg. 4. Georg. 232.
 Taygete simul os terris ostendit honestum
 Pleias, &c. conf. Steph.

T E

TEG. Tegula. T. E. I. Testamento ejus iussit. TER. Terentina, (scil. Tribus;) Tercenarius, Terminalia, Tertium. TESS. Tesserarius.
TEST. P. C. Testamento poni curavit.
T. F. Titi filius, Testamento fieri.
TE, σὲ καὶ σὲ, Gloss. Latinegræc. V. TV.
TE, Syllabica adjectio, quæ pronomibus Tu & Te adjungitur: ut, Tute, Tete. [Sic & Meapte, Suapte, &c.]

T E A

TĒANUM, [*Τεάνων ἢ Τεανών*] Italiæ oppidum duplex est. Est enim Teanum Sidicinum in Appia via positum: & Teanum Apulum; sive Apulum, ut Plin. lib. 3. cap. 5. & Strab. lib. 5. & 6. scribunt. Cic. pro Cluent. 27. Quum haberet ex Nonia infantem filium, alter autem ejus filius Pappia natus, Teani Apuli, quod abest a Larino decem & octo millia passuum, apud matrem educaretur, &c. Quidam perperam cum aspirata scribunt Theanum.
TEARCO, ðnis. [*πάρκαρον*] Æthiopiæ rex maximus, qui externas subegit gentes, Europæque populos, usque ad Herculis perveniens columnas. Ex Strab. lib. 5.
TEARUS, [*Τεάρων*] Thraciæ fluvius, ad cujus ripas quum Darius, ad Scythas proficiscens, pervenisset, castra diebus tribus continuit, ejus dulcissima & limpidissima aqua delectatus, eodemque in loco columnam cum inscriptione posuit. Auctor. Herodot. lib. 4.
TEATEA, [*Τεαττα*] Marucinatorum urbs in Italia, auctor Ptolem. lib. 3. cap. 1. Teate hodie, vulgo *Tieti*.

T E B

TEBA, æ. f. Vox prisca pro Colle. Varro de R. R. 3. 1. Lingua prisca & in Græcia Æoles Bæotii vocant colles Tebas. [Immo Thebas, q. V.]

T E C

TECHNA, æ. f. [*τέχνη*] Latine Ars. Aliquando significat Dolum, astutiam, imposturam, fraudem artificiosam, officiam. Ter. Heaut. 3. 1. 62. Falli te sinas technis per fervulum. conf. Plaut. Most. 3. 1. 19. Immo in plurali tantum. Vide in Dial. de Errore communi. H. St.
TECHNICUS, a, um. Adj. [*τεχνικός*] Artificialis in Gloss. Græcolat. exp. Quintilian. lib. 2. cap. 14. sub fin. Et velut decretis Technicorum tutos putent. i. e. Eorum qui omnino artem sequuntur.
TECHNOPHYON, [*τεχνόφυον*] Græca dictio, qua significatur Artis productio. Suet. in August. cap. 72. Erat illi locus in edito singularis, quem Syracusas & technophyon vocabat.
TECŌLITHUS, i. m. [*τεκόλιθος*] Lapis sic dictus, quoniam calculos rumpit & absumit. Plin. lib. 30. cap. 19. Spongias lapides inveniuntur in spongiis, & sunt nativi. Quidam eos tecolithos vocant, quoniam vesicæ miedentur, calculos rumpunt in vino poti.
TECTORIUM, V. TĒGO.
TECTŌSAGES, [*τεκτοσάγες*] Fortissimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Ceminis; ita vocati, quod sagis vestirentur: adeo olim potentes opibus & virium præstantia, ut per Græciam, tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti, in Asia supra Phrygiam. Cappadociamque sedes posuerint, incolumes ab omni finitumorum incurfu. Tectofages & Tolistobogi dicti Plinio lib. 4. cap. 31. & ceteris. Aufonius Narbonem describens in urbium catalogo vocat Teutofagos, hoc carmine, Usque in Teutofagos primævo nomine Belgas. Florus lib. 2. cap. 11. Tectofagos nuncupat. [Steph. Nom. sing. τεκτοσάξ, & τεκτοσάγης, pl. τεκτοσάγες & τεκτοσάγαι docet Gr. usurpari.]
TECTUM, V. TĒGO.
TECUM, V. TV.

T E D

TEDA, TEDIFERA, V. TĒDA.

T E G

TEGEA, [*Τέγαια*, ἢ *Τεγία*] Urbs Arcadiæ, a qua
TEGBÆUS, a, um. Adj. quadrifyll. Propert. 3. 2. 30.
 Fictilis & calami, Pan Tegeæe, tui. Virg. 8. Æn. 459.
 Tunc lateri atque humeris Tegeæum subligat enssem. Idem 1. Georg. 18.
 Adis, ô Tegeæe, favens. Servius; Tegeæe, Pæonem tertium esse dicit.
 Sic Piræus, pro Piræus. H. St. V. in hac dict. V. & mox.
 Tegeæus volucer, dictus est Mercurius apud Stat. 1. Silv. 5. 4.
 Tuque inimica feræ, volucer Tegeæe, sonoræ Terga premas.
 Tegea gens, pro Tegeæa gens. Virg. 5. Æn. 299. Al. Tegeæa. [Sic Brækhus. Tegeæe apud Propert. exhibet, quasi ex Græco τεγαιός. Notum est permutasse sæpe scribas diphthongum cum e longo. Cave tamen muta.]
TEGEATES, æ, m. [*Τεγαιῆς*] Gentile. Et
TEGEATIS, Idis. f. [*Τεγαιῆς*] Sil. 13. 329.
 — cæsa Tegeatide capra.
TEGEATICUS, a, um. aliud Adj. [*Τεγαιτικός*] ut Tegeaticus volucer & ales, Mercurius. Stat. 1. Silv. 2. 18.
 Et de Manalia volucer Tegeaticus umbra. Sic 5. Silv. 1. 103.
 Cunctaque li numerem; non plura interprete virga
 Nuntiat e cellis ales Tegeaticus atris. Olim Lacedæmonii bellum intulere Tegeatibus, ferentes secum compedes, tanquam essent re-
 ducturi illos in captivitatem. Sed congressi prælio ac fugati, quicunque vivi

vivi capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metiti fune coluerunt.

TEGERS, TEGERTICULA, TRIGILLUM, TRIGIMEN, TEGMEN, V. TRIGO.

TEGO, xi, Clum, [τεπειζω, Gl. L. G. & G. L. επικαλύπτω, L. G. σκεπν, κελυπω, G. L.] etc. Operire, Occulere, Velare. Ovid. 1. de Arte Am. 58.

Equore quot pisces, fronde teguntur aves.

Galea caput texit. Propert. lib. 4. 3. 44.

Caligine terras nox texit. Lucret. lib. 6. 852.

Sepulcro regi, Condi. Lucan. lib. 2. 548.

Somno regeter cum lumina. Virg. 4. Georg. 414.

Tenebris teguntur omnia. Ovid. 4. Fast. 489.

Tunica tegi. Ovid. 1. Amor. 5. 14.

Veste corpus tegere. Tibul. lib. 2. 3. 82.

Tegunt se latibulis ferae. Cic. pro Rabir. Post. 42. His ipsis diebus hostem persequi: tum, cum etiam ferae latibulis se tegant, atque omnia bella iure gentium conquiescant. [Hic est Defendunt ab injuria tempestatis.

Tegere, Celare. Martial. 3. 42.

Quod tegitur, majus creditur esse malum. Ter. Hec. 1. 2. 91.

Pudens, modesta, incommoda atque injurias Viri omnes ferre, & tegere contumelias. Virg. 3. Georg. 454.

Tegere & quasi velis obtendere. Cic. 1. Q. frat. 11. Multis enim simulationum involucris tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur uniuersaque natura.

Tegere & Velare certo nomine quidpiam. Cic. in Pison. 16. Triumpho nomine tegere ac velare cupiditatem suam.

Mendacio tegere. Cic. pro Quint. 81. Id te admisisse concedis, quod ne mendacio quidem tegere possis.

Animi dolorem vultu tegere, Dissimulare. Cic. 2. Verr. 21. Cupiebam dissimulare, me id moleste ferre. Cupiebam animi dolorem vultu tegere, & taciturnitate celare.

Consilium vultu tegit. Virg. 4. Æn. 477.

Ignaviam suam tenebrarum ac parietum custodiis tegere. Cic. pro Rabir. 21.

Lacrimas tegere. Ovid. 12. Epist. 145.

Prudentiam summam simulatione stultitiæ tegere. Cic. de Clar. Orat. 53.

Rem turpissimam tegere honesta præscriptione. Cæs. 3. Bell. Civil. 32.

Sententiam suam tegere. Cic. 5. Tusc. 11. E quibus nos id potissimum consecuti sumus, quo Socratem usum arbitramur, ut nostram ipsi sententiam tegeremus, errore alios levaremus: & in omni disputatione, quid esset firmillimum veri, quaereremus.

Commissa tegere, Silentio premere. Hor. de Arte Poet. 38.

Facta tegenda loqui, Pudenda. Tibul. lib. 1. 9. 28.

Tegere aliquem ac tueri, pro Patrocini & defendere, quod alias Protegere dicitur. Cic. 13. Fam. 66. extr. Etiam atque etiam te rogo atque oro, ut eum & in reliquiis veteris negotiationis colligendis juves, & ceteris rebus tegas atque tueare.

Tegere & Nocere, contraria. Cic. pro Cæcin. 60. Arma esse suis nominibus, alia ad tegendum, alia ad nocendum.

Aliquem armis suis tegere. Cic. 3. Fam. 10. Sallust. in Bell. Catil. cap. 5. Libertatem, patriam, parentes armis tegere.

Alicujus salutem & vitam sua benevolentia, præsidio, & custodia tegere. Cic. pro Planc. 1.

TECTUS, a, um. [κεκαλυμμένος] Partic. ut

Antrum tectum arboribus. Ovid. 12. Met. 212.

Caligine picea tectus. Ovid. 2. Met. 233.

Tenebris tectus. Columel. lib. 7. cap. 12.

Lanugine tectus malas. Ovid. 12. Met. 291.

Tectum, Genus ovium, sic dictum quod operimentis tegetur. Plin. lib. 8. cap. 47. Ovium summa genera duo, tectum & colonicum: illud mollius, hoc in pascuo delicatius. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 2. Similiter faciendum in ovibus pellitis: quæ propter lanæ bonitatem, ut sunt Tarentinæ, & Atticæ, pellibus integuntur, ne lana inquinetur.

Innocentia tectus, Defensus. Cic. pro Lege Manil. 70. Propterea quod pericula facile, ut hominem præstare oportet, innocentia tecti pellemus.

Amor tectus amicitia nomine. Ovid. 1. de Arte Am. 720.

Sermone tecto dicere aliquid. Ovid. 1. de Arte Am. 569.

Verba tecta, Obscura. Cic. 9. Fam. 22. Itaque tectis verbis ea ad te scripsi, quæ apertissimis agunt Stoici.

Tectus & Tacitus. Ter. Hec. 3. 28.

Adversa ejus per te tecta, tacitaque apud omnes sient,

Tecti ad alienos. Cic. pro Rosc. Amer. 116. Ea sunt animadvertenda peccata maxime, quæ difficillime præcaventur: tecti esse ad alienos possumus: intimi multa apertiora videant necesse est: socium vero cavere qui possumus?

Tectior & Occultior cupiditas. Cic. pro Rosc. Amer. 104. Huc accedit, quod paulo tamen occultior, atque tectior vestra ista cupiditas esset.

Tectior homo. Cic. in Orat. 146. Ac fortasse ceteri tectiores: ego semper me dedicisse præ me tuli. Tectiores, i. e. Magis dissimulantes se artem didicisse.

Tectissimus homo in dicendo. Cic. 2. de Orat. 296. Ego, me hercule, inquit, Antoni, semper is fui, qui de te oratore sic prædicarem, unum te in dicendo videri tectissimum. Tectissimum, Qui sua consilia maxime tegetur, ut lib. 14. ad Atticum, Balbum hominem tectum dixit. Vel Tectissimum, Qui quasi tectus & tutus loqueretur, nec quicquam diceret, quod causæ posset obesse. Quæ enim apud Ciceronem verba sequuntur hoc explicant. Tectissimum, Minime apertum vulneribus adversarii, & eum, qui minime detegeret id quod in causa sua lateret mali. Al. Rectissimum. V. RECTUS.

TECTURUS, a, um. Partic. [κεκαλυμμένος] Ovid. 4. Met. 159.

TETE, Adv. [τετεφαίως] cui contrarium est Aperte. Cic. 1. Att. 11. Hic dies me valde Craffo adjunxit, & tamen ab illo aperte, tecte quicquid est datum, libenter accepi.

Compar. Cic. 9. Fam. 22. Quod tu in epistola appellas suo nomine, ille tectus penem.

TECTUM, i. n. [τέγη και δώμα, Gl. L. G. & G. L. στεγών L. G.] Pars domus superior qua ipsa domus tegitur.

Culmen tecti. Ovid. 12. Met. 480.

Domorum tecta. Virg. 8. Æn. 98.

Fastigia summi tecti. Virg. 2. Æn. 302.

Firma tecta in domiciliis habere. Cic. de Clar. Orat. 257.

Nudare tecto culmen. V. NUDUS.

Pectinatum tectum. V. PECTINO in PECTEN.

Tectum pro Domo frequenter poni solet. Ter. Heaut. 5. 2. 15.

Victus, vestitus, quo in tectum te receptes. Liv. 1. 29. Romanus passim publica, privataque omnia tecta adæquat solo. [Tecti vocabulo veteres proprie intelligunt Interiorem ædium partem. Nepos Attico cap. 13. Dommum habuit in colle Quirinali Tamphilanum, ab avunculo hereditate relictam, cujus amœnitas, non ædificio, sed silva constabat. Ipsum enim tectum, antiquitus constitutum plus salis, quam sumptus habebat. Ubi ædificium, pro Architectura posuit, Tectura vero quæ antiquitus constitutum dicit, non marmore pretioso, neque fectilibus pavementis, & laquearibus auratis instructum intelligit, in quo magis commode, quam magnifice habitare liceat.

Urbis tecta. Ovid. 4. Met. 86.

Absonum tectum. V. ABSONUS.

Agrestia tecta. Ovid. 4. Fast. 803.

Altum tectum cæli. Hor. 1. Serm. 5. 103.

Ardua tecta. Virg. 7. Æn. 160.

Augustum tectum. Virg. 7. Æn. 170.

Aurea tecta. Virg. 6. Æn. 12.

Bipentia tecta. Virg. 10. Æn. 5.

Cæzata tecta. V. CÆLLO.

Candida tecta. Ovid. 1. Trist. 8. 7.

Cubantia tecta, Quæ videntur velle subsidere, aut in alterutrum latus magis inclinant. Lucret. lib. 4. 520.

Deformia tecta nigro fumo. Ovid. 5. Fast. 505.

Fumosa tecta. Virg. 2. Georg. 244.

Hospita tecta. Valer. 2. Argon. 651.

Humile tectum. Sen. Hippol. 11.

Immane tectum capax turbæ. Sen. Thyest. 8.

Ingentia tecta. Virg. 2. Æn. 489.

Ingens tectum. Virg. 7. Æn. 170.

Inhospita tecta. V. INHOSPITUS.

Intecta stramento tecta. V. INTREGO.

Laqueata tecta. V. LAQUEAR.

Marmorea tecta, auro & ebore fulgentia. Cic. in Parad. 6.

Obsoleti tecti sordes. Hor. 2. Carm. 10. 7.

Parva tecta. Sen. Hippol. 2.

Paupere sub tecto. Hor. 1. Epist. 10. 32.

Pinea tecta, Naves. Ovid. 14. Met. 530. al. Texta.

Placida tecta. Ovid. 1. Fast. 121.

Prava tecta. Lucret. lib. 4. 520.

Prona tecta, Quæ a fronte magis propendent. Lucret. lib. 4. 520.

Pulchra tecta. Hor. 3. Carm. 10. 6.

Recurvum tectum. Ovid. 10. Epist. 71.

Regalia tecta. Ovid. 6. Met. 614.

Regia tecta. Virg. 1. Æn. 636.

Rustica tecta. Catul. in Carm. sæcul. 32. 19.

Saxea tecta. Ovid. 10. Epist. 128.

Solida tecta. Ovid. 3. Met. 696.

Squalentia tecta. Ovid. 2. Met. 760.

Sublime tectum centum columnis. Virg. 7. Æn. 170.

Supbera tecta. Virg. 7. Æn. 12.

Supina tecta, Quæ retro veluti in tergum curvantur. Lucret. lib. 4. 520.

Tepidum tectum. Hor. 2. Serm. 3. 10.

Umbrosa tecta. Tibull. lib. 1. 4. 1.

Claudere sua tecta. Ovid. 5. Met. 287.

Crederet se tectis alicujus. V. CERDO.

Fremunt tecta ululatu femineo. Virg. 4. Æn. 667.

Incumbunt tecta centenis columnis. V. INCUMBO.

Inire tectum. Ovid. 14. Met. 752.

Novare tecta. Virg. 4. Æn. 260.

Procumbit tectum. Ovid. 4. Fast. 233.

Recipere aliquem tectis ac sedibus suis. Cic. 2. de Lege Agr. 89.

Replere tectum gemitu. Virg. 2. Æn. 679.

Subire tecta alicujus. Virg. 3. Æn. 83.

Succedere tectis alicujus. Virg. 1. Æn. 631.

Cæcata tecta, Obscura, occulta. Ovid. 8. Met. 158. Labyrinthum intelligit.

Densa ferarum tecta, Silvæ densæ. Virg. 6. Æn. 7.

Stallantia tecta summi patris, Cælum. Valer. 5. Argon. 622.

TECTULUM, i. n. Hieron. Epist. 47. 4. Sub uno tectulo manentes.

TECTOR, oris, m. [τεκτηρ, Gl. L. G. & G. L. χεϊρς, G. L.] Qui tegit.

Tector, [χεϊρς, Gl. L. G. & G. L. χεϊρς, G. L.] Qui opus tectorium facit. Varr. 3. de R. R. cap. 2. Non minus villa tua erit ad angulum Velini, quam neque pictor, neque tector vidit unquam.

TECTORIUM, i. n. [χεϊρμα, κενία, Gl. L. G. κενιας, G. L.] Illinitum quoddam est, a tegendo dictum, & quasi pavementum parietis, atque incrustatum: quod fir quum calce aut gypso, ad majorem spectantium gratiam & decorem, parietem inalbamus, quæ ideo etiam Albario appellatur, sive Albarium: quanquam albarium, inquit Budæus, ex pura calce fiat, ut hodie est in usu. Tectorium autem continet arenatum, hoc est quod fit ex calce & arena: marmoratum, quod ex calce & marmore tuso triplici varietate comminuto, prout trium coriorum exigebat usus. Continet & trullificationem, quæ ex gypso, ut hodie quoque, antiquis fiebat, quod subtilissime docet Vitruvius lib. 7. 3. de Architectura. Plin. lib. 38. cap. 21. Ideoque nulla tectoria eorum rimæ lædaverit. Tectoriaque nisi ter arenato, & bis marmorato inductum est, non satis splendor habet. Cic. 3. Verr. 145. Atqui in illis columnis dico esse, quæ a tuo redemptore commotæ non sint, dico esse, ex qua tantum tectorium vetus deletum sit, & novum inductum.

Atrii tectorium. Cic. 1. Att. 8. Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrii possim includere, & purealia sigillata duo.

Concinnum tectorium. V. CONCINNO.

Vulgaria tectoria. Proculus in l. Quidam. D. de servitutibus urbanorum prædiorum. Non pluris, quam vulgaria tectoria, debent aestimari: quod observari & in incrustatione oportet.

Exornare domum tectoriis. Ulpian. in l. 3. §. Proinde. D. de in rem verso. Idem in l. fundi. §. Quæ pictæ. D. de actionibus empti & venditi. Quæ pictæ tabulæ pro tectorio includantur, item crustæ marmoreæ, ædium sunt.

Imponere tectorium parietibus. Neratius in l. Ufufuctuarius novus. D. de ufufuctu Ufufuctuarius novum tectorium parietibus, qui rudes fuiffent, imponere non potest.

Translate pro Fuco, quo mulieres facies fuas pingunt. Juven. 6. Sat. 466.

Tandem aperit vultum, & tectoria prima reponit,
Incipit agnofei. i. e. Fucum muliebrem. [Intelligit cataplaſmata quaedam ex pane & pinguibus medicamentis, quibus per noctem faciem velut incruſtata habebant, & mane dein lacte afinino eluebant decoris cuticulæ ſtudioſæ.

Pictæ tectoria linguæ, Dolofa & ſimulata linguæ fucatae & adulatricis oratio. Perf. 5. Sat. 25.

TECTORIIUS, a, um. Adj. [κροιαματικός] ut, Tectoria calx, qua fit tectorium. Plin. lib. 36. cap. 22. Sed cura tventur picando parietes, quoniam & tectoria calx roditur. Vetus exemplar habet Tectorii calce.

Tectorium opus ad ornamentum ædificii, id eſt ſub quo & marmoratum, & arenatum opus, & trullifatio intelliguntur. Varr. 3. de R. R. cap. 1. Quum enim villam haberes opere tectorio, & inteſtino, ac pavimentis nobilibus litholtrotis ſpectandam, &c. Cic. 2. de Legib. 65. Neque id opere tectorio exornari, nec hermas hos, quos vocant. licebat imponi.

TECTOBIOLUM, i. n. dimin. [κροιαμάσιον] Parvum tectorium. Cic. 9. Fam. 22. Bella tectoriola, dic ergo etiam pavimenta iſto modo: non potes.

TECTURA, æ. f. Pallad. R. R. 1. 15. Parietum tectura fortis & nitida.

TEGUMEN, inis. n. [οκίπας] Idem quod Tegimen. Liv. 1. 20. Et ſuper tunicam æneum pectori tegumen, cæleſtiæque arma, quæ ancilia appellantur, ferre. Idem 4. 39.

TEGIMEN, inis. n. [οκίπασμα] Quod tegit. Ovid. 3. Met. 52.
— tegimen direpta leoni
Pellis erat. Liv. 36. 32. Sicut teſtudinem, ubi collecta in ſuum tegimen eſt, &c. Al. Tegumen.
Tegimen capillis, Pileus. Ovid. 1. Met. 671. conf. 674.

TEGMEN, inis. n. [κάλυμμα, οκίπασμα] Quicquid aliquid tegit. Lucr. lib. 5. 1349.
Nexilis ante fuit veſtis, quam textile tegmen. i. e. Veſtimentum textum. Cic. 5. Tuſc. 90. Mihi amiſtui eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra. Cic. 2. de Divin. 63.
Qui platani in ramo foliorum tegmine ſeptos
Corripuit pullos.
Pro Tegimine ſive Tegumine. H. St. Promiſcue ſcil. ponuntur, ſed prius dictum, quod primo poſui, dein cetera. Sic Fragimen, Fragmen, &c. Recubans ſub tegmine fagi. Virg. 1. Ecl. 1.
Ingenti tegmine clepſiſe. Sen. Herc. fur. 9.
Cruda tegmina boum, Veſtimentum e duro boum corio factum. Stat. 6. Theb. 730.
Fulvum tegmen lupæ, Indumentum ex pelle lupæ. Virg. 1. Æn. 279.
Capitum tegmina picto nutantia cono, Galeæ. Ovid. 3. Met. 108.
Conſertum tegmen ſpinis, Veſtimentum. V. CONSERVO.
Tegmen cæli. Cic. 2. de Nat. Deor. 112.
Inde eſt ales avis lato ſub tegmine cæli.
Subteſta nervis tegmina. Sil. lib. 4. 293. al. Subtexta.
Tegmina pedum. Columel. lib. 1. cap. 8.

TEGUMENTUM, vel TEGIMENTUM, vel TEGMENTUM, [οκίπασμα, Gl. L. G. & G. L. εἰρασμα, κάλυμμα, L. G. εἶρη, οκίπαι, G. L.] Liv. 1. 43. Hæc ut tegumenta corporis eſſent. De armis deſenſivis loquitur. Pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat. Cic. 5. de Finib. 31. Palpebræ ſunt tegumenta oculorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 141.
Tegumentum teſtudinis. Plin. Valer. 2. 50. conf. Liv. in TEGIMEN.
Quærere flagitiorum tegumenta. Cic. pro Cœl. 47.
Tegumentum pro Præſidio, vel tutela. Plaut. Trin. 3. 2. 32.

TECTO, [επικάλυπτω, Gl. G. L.] ære. Frequent. Hinc

TECTAMENTUM, i. n. [καλυπτήριον, Gl. G. L.] Idem quod Tegumentum. Legitur & Intectamentum in Gloſſ.

TEGILUM, is. n. Subligaculum, tegmen. Apul. Met. 9. p. 222. Elmenh. Exiguo tegili tantummodo pubem injecti.

TEGULUM, i. n. [τέγυλον] pro Tegmine, vel Tegula potius. Plin. lib. 16. cap. 36. Tegulo enim earum domus ſuas Septemtrionales populi operiunt. De arundinibus. Ibid. cap. 37. Scirpi fragiles paluſtreſque ad tegulum tegetesque.

TEGILLUM, i. n. dimin. [καλυμασίον Onom. v.] Parvum tegmen. Varro Seſquiulyſſe, Ob aquam e nubibus totam indicat fore, ut tegillum paſtor ſibi ſumit. Plaut. Rud. 2. 7. 18.
Tegillum eho illud mihi unum aſceſcit: id ſi vis dabo. V. Non. 2. 846.

TEGULA, æ. f. [τεγυλίς, Gl. L. G. & G. L.] dicta eſt quod domos tegat. Plaut. Milit. 2. 6. 24.
Quod meas confregiſti imbrices & tegulas. Ter. Eun. 3. 5. 40.
Cic. 9. Att. 7. De iſto licet bene ſperes: promitto tibi, ſi valebit, tegulam illam in Italia nullam relicturam. Cato R. R. cap. 14. In teſtum ſic numerabitur tegula integra quæ erit. Ovid. 6. Faſt. 316.
Strataque erat tepido tegula quaſſa ſolo. Idem 2. Faſt. 537.
Tegula porrectis fatiſ eſt velata coronis.
Admitti per tegulas. V. ADMITTO.
Decidere de tegulis. V. DECIDO.
Aliquem demittere per tegulas. Cic. 2. Philipp. 45. Quum tamen tu nocte, focia hortante libidine, cogente mercede, per tegulas demittere.

TEGULARIUS, i. m. [τεγυλίος, κροιαματικός] Gloſſ. Gr. Lat. Qui tegulas facit.

TEGULARIUM, i. n. Ubi tegulæ ſunt; vel Ubi multitudo eſt tegularum. In l. 180. §. de verb. ſign. Tugurium a teſto tanquam tegularium eſt dictum.

TEGULITIUS, a, um. Adj. Inſcript. apud Gruter. p. 54. DEO MERCURIO ALTEGIAM TEGVLITIAM COMPOSITAM SEVERINVS SATVLLINVS C. F. EX VOTO POSVIT L. M.

TEGESTAS, Καλυπτήρια, Gloſſ. Græcolat. [An Accuſ. pl. a recto ſing. Tegeſta, æ. f?]

TEGESIS, ætis. f. [ψίαθρον, Gl. L. G. & G. L. οκίπασμα, L. G.] a Tegendo dicta: Straguli genus ex ulva, ſive ſcirpo aut ſparto, in lodicis ſimilitudinem factum, quo vilioſe utuntur: hanc vulgus Italorum *ſloriam* vocat. Varro 1. de R. R. 22. pr. Sic quæ ſunt de canabi, lino, junco, palma, ſcirpo, ut funes, reſtes, tegetes. Juven. 6. Sat. 117.
Auſa Palatino tegetem præferre cubili. Columel. lib. 5. cap. 3.
Sub ortu Caniculæ palmeis tegetibus vineas adumbrabat. i. e. Tegmini-

bus. Idem lib. 12. cap. 50. Canneæ tegetes, quibus oliva excipitur. Huiusmodi ſimile quiddam apud Gallos, quod ſtraminibus concinnatur, vulgus *une nate* vocat. Juven. 9. Sat. 140.
Quando ego figam aliquid, quo ſit mihi tuta ſeneſtus
A tegete & baculo?
Pars tegetis dimidio brevior. Juven. 5. Sat. 8.
Occulta tegetes. Juven. 9. Sat. 101.

TEGETICULA, æ. f. dimin. [Φορητικόν] Parva tegetes. Varro 3. de R. R. cap. 8. Sed pro columbariis in pariete mutulos, aut palos in ordinem, ſupra quos tegeticulæ canabinæ ſint impositæ. Columel. lib. 8. cap. 9.

TEGENARIUS, i. m. [ψιαθροποιός] Gloſſ. Lat. Gr. [Niſi Tegetarium ſcribendum. Nam

TEGITARIUS, i. m. [ψιαθροποιός] Idem Gloſſ.

TEGUS, òris. n. Varr. L. L. 4. 22. Tegus ſuis, ab eo quod tegit; ut Perona a pede, &c. Apparet derivatione Varronis veteres, non tantum Tegus, ſed etiam Tegus dixiſſe. Certe apud Plautum in Captivis, 4. 3. 2. hic verſus trochaicus Tegoribus poſtulat,
Dii immortales, ut ego callos detruncabo tegoribus. Attamen ſi in Varrone Tergus placet, detracta littera deductio ejus fiet. Turnebus, 22. 6. [Varronis verba ſunt, Tergus ſuis, ab eo, quod eo tegitur, Scripſit ergo Turneb. Tegus. Sed forſan Tergitur ſcribendum eſt.

T E I

TEGUM, [τέγιον] Urbs in Paphlagonia, Salluſtius, a qua ortus Anacreon. [Ita Bithyniæ quidem oppidum vocat Strabo, in 12. niſi apud ipſum τέγιον, vel ut apud alios τειον ſcribendum. De Anacreonte ſeq. dict. V. In hac fuit templum Apollinis, unde Apollo Teius. Ex hac etiam Philætarus natus eſt, auctor generis regum Attalicorum. [De Apolline nihil Strabo, vereor ne pro Apollonio Tyaneo compiler Apollinem Tejum poſuerit.

TEGOS, [τέγιον] Ionix oppidum mediterraneum, ex quo Protagoras Philoſophus, & Anacreon poeta Lyricus. Hinc

TEGIVS, a, um. Adj. poſſeſſ. trium ſyllabarum. [τέγιον] Comice pro τέγιον, vel τειον, ut vult Steph. Ovid. 2. Trift. 364.
Quid niſi cum multo Venerem confundere vino,
Præcepit lyrici Teia Muſa ſenis?
Anacreon Teius. Hor. Epod. 14. 10.
Fide Teia dicere aliquid, i. e. Chorda lyrica. Hor. 1. Carm. 17. 18.

T E L

TELA, æ. f. [τέλα, Gl. L. G. & G. L.] notæ ſignificationis. Ovid. 6. Met. 127.
Ultima pars telæ tenui circumdata limbo. Ovid. 1. Epift. 10.
Laſſaret viduas pendula tela manus.
Tela jugalis, Jugo imposita in quo textitur, ad aliarum telarum diſcrimen, quæ pinguntur acu, textuntur radio, peſtine, aut alio genere, ſine jugo tamen. De jugo telarum Ovidius, 6. Met. 55.
Tela jugo juncta eſt, &c. Ex Turnebo.
Domus plena telarum. Cic. 6. Verr. 59.
Diſcreverat telas tenui auro. Virg. 4. Æn. 264.
Percurrere peſtine telas. Virg. 1. Æn. 294.
Intertextas telas retexere. Stat. 3. Silv. 5. 9.
Penelopes telam retexere, proverbialiter dictum, pro Inanem operam ſumere. V. PENELOPE.

TELAM EXORDIRI, proverbialiter dictum, pro Rem aliquam incipere & aggredi. Plaut. Bacch. 2. 3. 116. V. ORDIORE.

TELAM TEXERE. Cic. 3. de Orat. 226. Quanquam ea tela textitur, & excitatur in civitate ratio vivendi, ac poſteritati oſtenditur, ut eorum civium, quos noſtri patres non tulerunt, jam ſimiles habere cupiamus Cicero Telam texti dixit, quum Vivendi rationem inſtitui intelligeret Ea tela textitur, Ea factio paratur. Translatio duci videtur ab araneorum telis, in capturam muſcarum paratis. [Te incitatur ſuſpectum. lego Initur.

TELAMON, ònis. m. [τελαμών] fuit Æaci filius, Pelei patris Achilli frater & Ajacis pater.
Creatus Telamone. Ovid. 12. Met. 624.
Eſt & Plinio lib. 3. cap. 5. Umbriæ portus.

TELAMON, ònis. m. [τελαμώνος], Gloſſ. Latinogræc. [Videtur ſcribendum Τηλας, τὸ ἄρσεν. V. ſeq. loc. Vitruv.]
Telamones, inquit Vitruvius, dicuntur a ſtatuariis Signa in muris, quæ mutulos, vel coronas, aut ſimilia ſuſtinent: quæ Græci ἀράλιντας vocant V. ipſum Vitruv. lib. 6. cap. 9. ad finem.

TELAMONIADES, æ. m. patronym. [τελαμονιάδης] Ovid. 13. Met. 231. i. e. Ajax, Telamonis filius.

TELAMONIUS, a, um. Adj. ut, Telamonius Ajax. Ovid. 13. Met. 231

TELCHINES, [τελχίνες] Strabo lib. 10. Sunt, qui memore Telchine in Rhodo novem fuiſſe, Rheæ comites in Cretam: qui quoniam Jovi alendi curam geſſerunt, Curetes nominati ſunt. Ovid. 7. Met. 365.
Phœbeamque Rhodon, & Ialyſios Telchinas,
Quorum oculos ipſo vitiantes omnia viſu
Juppiter exoſus, fraternis ſubdidit undis.
Idæis Telchines in antris. Stat. 4. Silv. 6. 47.

TELCHIUS, & Amphitus, [τελχίον & Ἀμφιτόν] Plin. lib. 6. cap. 1. Caſtoris ac Pollucis aurigæ, a quibus vera gens Heniochorum orta eſt Strabo tamen circa initium undecimi Rhecani & Amphistratum nominatos dicit, ut in alterutro mendum ſit. Sed fieri poſſent, ut horum ſtrum plures fuerint aurigæ. Eo ſupradicto Strabonis loco hiftoriam reperies.

TELEBØÆ, arum. m. pl. [τελεβοῦν] Populi, de quibus Ariſtoteles i Politicis, In Acarnanum politia, quamdam Acarnaniæ partem Curetes habent: ſpectantem vero in occaſum plagam Leleges tenent: reliqua inde Teleboæ. Virg. 7. Æn. 735.
OEBale, quem generafſe Telon Sebethide nympha
Fertur, Teboûm Capreæ quum regna teneret. Servius, Telboæ Caprearum ſunt populi, quos Telon ſuo regebat imperio. Capre vero ſunt inſula contra Neapolim ſita.

TELEGØNUS, i, [τελεγον] Proprium viri, quod Latine ſignificat Niſiſſimo loco natum: unde pro Humili & inglorio ponitur.
Fuit etiam filius Ulyſſis ex Circe, qui patrem interfecit roſtro piſcis illius qui xiphia dicitur, quod eſt inſtr. laminæ magni enſis, ut ſcribit Oplanus de piſcibus: quod genus enſis a matre accepit.

Parricida Telegonus. Hor. 3. Carm. 29. 8.
ELĒMĀCHUS, i, [Τηλεμαχός] Filius fuit Ulyffis ex Penelope, quem ad Trojam pergens, cum uxore parvulum reliquit. Ovid. 1. Epist. 68.
 Telemachus proles patientis Ulyffei. Hor. 1. Epist. 7. 40.
 Penelopeus Telemachus. Catul. Epithal. Juliae. 59. 229.
ELĒMOS, i, [Τηλεμος] teste Homero in Odyffea, & Theocrito in Bucolicis, Eurynti filius, & inter Cyclopes vates egregius, qui Polyphemo praedixit quaecunque ab Ulyffe passus est. Ovid. 13. Met. 770.
 Telemus Euryntides, quem nulla fefellerat ales.
ELĒPHOS, i, [Τηλεφος] Herculis filius, ex Augæa filia Alcæi Arcadiæ regis, qui avi juffu expositus in filvis, a cervæ nutritus: dein dono datus regi Myffæ, proque filio educatus. Cic. pro Flacc. 72. Longe omnino a Tiberi ad Caicum, quo in loco etiam Agamemnon cum exercitu errasset, nisi ducem Telephum invenisset. Hor. Epod. 17. 8.
 Movit nepotem Telephus Nereium, &c. Claud. Epigr. 1. 46.
 Sanus Achilleis remeavit Telephus herbis. Hic postea in Lycia imperavit.
 Telephus alter, Pergamensis grammaticus, scripsit fere omnia quæ ad grammaticam pertinent. Inter cetera collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam paratam elocutionis. Suidas.
ELĒTHŪSA, æ. f. [Ἠλεθύσσα] Uxor Lycti, mater Iphidis puellæ, quæ in puerum mutata fuit. Ovid. 9. Met. 766.
ELICARDIOS, Gemma colore cordis, Persis maxime grata, quam & Muchulam appellat. Plin. lib. 37. cap. 10.
ELINUM, V. TĒLOS.
ELLĒN, Ænis. [Ἐλλήν] Tibicen, & poeta ineptissimus, cujus meminit Dicæarchus Messanensis, ex quo proverbium, Cane Tellenis cantilonas. Quod quidam dici putant de dicacibus seu mordacibus, quidam de inepte loquaculis. Sunt enim qui tradant, hunc jocos quosdam versibus lepidissimis scripsisse, non sine multo sale scommatum. Hæc Erasmi in Chiliadibus.
ELLIAS, æ. m. [Ἐλλίας] Herodoto lib. 8. Vates fuit Helæus, qui Phocensibus, cum Theffalis bellum gerentibus, rem hujusmodi eis commentus est: sexcentos viros, e Phocensibus præstantissimos, gypso, tam ipsos, quam arma illinit, eosque sub noctem in Theffalos demisit, dato præcepto ut quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primum Theffalorum excubitores aliud quoddam prodigium esse arbitrati, deinde ipse exercitus, adeo exhorruerunt, ut tribus millibus cæforum atque fœtorum Phocenses potiti sint.
ELLUS, i, [Ἐλλύς] Vir Atheniensis, qui quum pauper esset, eum tamen Cræso feliciorum Solon dicebat esse: erat enim vir optimus. Plutarchus in Solone, & Herodotus lib. 1.
ELLŪS, ūris f. [Ἐλλύς, ἡ θεός, Gl. L. G.] Dea terræ credita est antiquis. Cic. 3. de Nat. Deor. 52. Jam si est Ceres agerendo, ita enim dicebas: terra ipsa dea est, & ita habetur: quæ est enim alia Tellus, nisi terra? Ædes Telluris. Cic. 3. Q. frat. 1. Reddita etiam mihi est perverus epitola, sed fero allata, in qua de æde Telluris, & de porticu Catulime admones. Ad Telluris quidem etiam tuam statuum locavi. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Alma, V. ALMUS.
 Tellus, [Ἐλλάς, ἡ γῆ, Gl. L. G. & G. L.] etiam ipsa Terra, a poetis maxime, dicitur. Plin. lib. 2. cap. 5. Cum quarto aquarum elemento, librari medio spatio tellurem. Virg. 1. Æn. 175.
 — ac magno telluris amore
 Egressi, optata potiuntur Troes arena. Ubi Servius, Tellurem pro terra posuit, quum Tellurem deam dicamus, terram elementum.
 Hiatus telluris. Ovid. 3. Epist. 63. V. in TERRA.
 Abrupta tellus. Stat. 3. Theb. 597.
 Aptæ armis. Propert. 3. 22. 19.
 Barbara. Ovid. 7. Met. 54. Ab incolis.
 Benigna, V. BENIGNUS.
 Bruta. Hor. 1. Carm. 34. 9.
 Dædala. V. DÆDALUS.
 Dives tellus & nunquam mentita colono. Sil. lib. 7. 160.
 Dura. Ovid. 9. Met. 649.
 Effeta. Lucret. lib. 2. 1149.
 Ferax Cereris. Sen. Herc. fur. 9.
 Fertilis. Hor. in Carm. sæcul. 29.
 Fecunda. Virg. 1. Georg. 67.
 Feta. Stat. 1. Theb. 184.
 Gravida. Ovid. 7. Met. 128.
 Habitabilis. Ovid. 8. Met. 624.
 Inarata. Ovid. 1. Met. 109.
 Infelix frugibus. Virg. 2. Georg. 239.
 Justissima. Virg. 2. Georg. 460.
 Læta. Sen. Octav. 7.
 Lubrica. Stat. 9. Theb. 200.
 Lutulenta. Ovid. 1. Met. 434.
 Mavortia. Virg. 4. Georg. 462.
 Parca, Non admodum fecunda. Stat. 4. Silv. 5. 13.
 Pinguis. Virg. 2. Georg. 248.
 Prodigæ. Ovid. 15. Met. 81.
 Salsa. Virg. 2. Georg. 238.
 Sicca. Virg. 1. Georg. 214.
 Solidissima. Ovid. 15. Mrt. 262.
 Tenuis. Ovid. 4. Epist. 106. V. in TERRA.
 Torrida. Lucret. lib. 5. 1219.
 Victa. Ovid. 2. Fast. 137.
 Adoperta tellus marmore. Ovid. 8. Met. 701.
 Aggeritur ingens tellus tumulo. Virg. 3. Æn. 63.
 Aret tellus fuccis ademptis. Ovid. 2. Met. 211.
 Cavare tellurem. Virg. 3. Georg. 88.
 Concussa tellus agmine cornipedum. Sil. lib. 8. 355.
 Dehiscit tellus ima. Virg. 4. Æn. 24.
 Excita tellus pulsu pedum tremit. Virg. 12. Æn. 445.
 Exercere tellurem aratro. Virg. 1. Georg. 99.
 Humida tellus putorem nacta est. Lucret. lib. 2. 872.
 Petrepere tellurem genibus. Tibul. lib. 1. 2. 87.
 Regnata tellus ab aliquo. Ovid. 10. Epist. 69.
 Revulsa tellure fodiens. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 49.
 Rupta tellus. Ovid. 4. Fast. 127.

Sciffa. Stat. 1. Theb. 70.
 Sollicitanda tellus. Virg. 2. Georg. 418.
 Subacta tellus, Victa. Sil. lib. 7. 575.
 Torpet fœda tellus. Senec. Herc. fur. 9.
 Vacillat sub pedibus tellus. Lucret. lib. 5. 1235.
 Clarus tellure Phocaica Coroneus. Ovid. 2. Met. 569.
 Est media & nona tellus neque movetur, & infima est. Cic. in Somn. Scip. 10.
TĒLUSURIS, e. Adj. Idem quod Ferrestris. Mart. Capel. 7. Nonnulli tellustres silvicolæque Divi.
TĒLLŪRUS, i. m. Deus telluris. Mart. Capel. 1. 16.
TĒLMĒSUS, vel TĒLMĒSSOS, vel TĒLMĒSSUS, [Τηλεμισσός, ἢ Τηλεμισσός] (inquit Cic. 1. de Divin. 91.) in Caria est, qua in urbe excellit Atuspicum disciplina. Hanc Religiosissimam vocat Plin. lib. 5. 28. & 29.
 Est & alia ejusdem nominis urbs, in confiniis Lyciæ. Plin. 5. 28. & 29.
 Fluvius item Lyciæ sic dictus, in Glaucum se exonerans. Idem 5. 28.
TĒLO, Ænis. a rusticis dicitur Instrumentum longum ex ligno, quo utuntur ad aquam e puteis hauriendam. Hispani *Ciconiam* vocant, a similitudine rostri ciconiarum. Hæc Sipontinus, apud quem fortasse legendum est Tollo. [Immo Tolleno].
TĒLŌNIUM, i. n. [Τηλώνιον] Græce, Mensa publicanorum, ubi vectigal exigitur. Tertull. de Idol. cap. 12. [Gloss. Græcolat. Τηλώνιον, Vectigalium, Telonatum, Mancipatum].
TĒLŌNĀRIUS, i. m. [Τηλώνης] Publicanus, & tributorum collector. Cod. Theod. l. 3. de indulg. deb. Conf. Non. 1. 95.
TĒLOS, i. n. [Τηλός, ἡ, n.] Latine Finis dicitur. Cic. 3. de Fin. 26. Sentis enim, credo, me jamdiu, quod Τηλός Græcus dicit, id dicere tum extremum, tum ultimum, tum summum: licebit etiam finem pro extremo aut ultimo dicere.
 Idem Græcis Tributum significat, seu Vectigal, unde superiora vocabula.
TĒLOS, [Τηλός] Insulæ nomen unius ex Sporadibus, in qua conficiebatur unguentum præstantissimum, quod ab ea Telinum dicebatur. Plin. lib. 4. cap. 12. Telos unguento nobilis, a Callimacho *Agathysia* appellata.
TĒLĪNUM, i. n. [Τηλίνον] Unguentum, quod commendatur a medicis. Plin. lib. 13. cap. 1. Telinum fit ex oleo recenti, cypero, calamo, meliloto, sono græco, melle, mato, amaraco. Hoc erat celeberrimum Menandri poetae comici ætate.
TĒLOXA, æ. f. [Κηπέυρα, Gl. L. G.] Nisi error est.
TĒLPHISSA, [Τηλφισσα] Fons, cujus aquæ frigus Tiresias vates, quum senex potisset, & ferre non potuisset, extinctus est.
TĒLPHUSSUM, sive TĒLPHOSSUM, [Τηλφουσιον] Oppidum est in Bœotia, ubi laudatus Bacchus est a Pindaro.
TĒLUM, i. n. [ἀκόντιον, τὸ μακρότερον βαλλόμενον ὄπλον, Gl. L. G. & G. L.] dicitur Omne, quod jaci potest: quo nomine lapis, lignum, plumbum, ferrum continetur. Dictum ab eo, quod in longitudinem mittatur: nam apud Græcos ὄπλον sive πλῆ longe significat. Festus, Tela proprie dici videntur ea, quæ missilia sunt: ex Græco videlicet eorum nomine, quia illi τολῶνι missa dicunt, quæ nos eminus: sicut arma, ea quæ ab humeris dependentia retinentur manibus, quandoquidem non minus in nobis eam partem corporis Armum vocari existimandum est.
 Tela etiam lapides dici posse auctoritas docuit, & omnia quæ jaciuntur. Sifenn. histor. lib. 3. Manuales lapides dispartit, propterea quod is ager omnis ejusmodi telis indigebat. Nonius. 6. 5. [Nec missilia modo, sed & alia, quaecunque inferendi ictus causa sumuntur, quæque vulgo Arma offensiva vocamus. Nam & Arma ἀπλῆ eadem significatione Virgilius posuit,
 Jamque faces & saxa volant, furor arma ministrat. Unde etiam in Gloss. Latinogræc. Tela ἀμυντήρια exponuntur, item τήχες, τοξα, πύχνη autem dicuntur ὄπλα Græcis sæpe.
 Telum, quocunque quis lædi potest. Quintil. lib. 10. cap. 1. Per abusivum ficarius etiam omnes vocamus, qui eadem telo quocunque commiserint. [Apol. 1. Met. p. 109. Elmenh. Cum nullum aliud telum mortiferum Fortunæ, quam solum mihi grabatulum subministraret.
 Telum, pro Gladio posuit Virg. 9. Æn. 747.
 At non huc telum, mea quod vi dextera vetas,
 Effugies. Ovid. 4. Met. 6. 665.
 — teloque accingitur unco. De harpa Persei.
 Silvestria tela, Quibus capiuntur feræ. Stat. 9. Theb. 720.
 Jactus teli. Tacit. 13. Ann. 40. Assaultare ex diverso Tyridates, non usque ad jactum teli.
 Custos telorum, Phætrea. Ovid. 8. Met. 321.
 Seges ferrea telorum. Virg. 3. Æn. 46.
 Acutum telum. V. ACUO.
 Ansatum telum, est Quod ansam, id est amentum habet. Ennius,
 — ansatis concurrunt undique telis.
 Densissima tela. Virg. 9. Æn. 555.
 Non evitabile telum. Ovid. 6. Met. 234.
 Exitabile telum. Ovid. 6. Met. 257.
 Fera tela. Lucret. lib. 2. 48.
 Fortia tela divum. Stat. 9. Theb. 753.
 Jaculabile telum. Ovid. 7. Met. 841.
 Igneum telum. Senec. OEdip. 5.
 Illita tela dolis, i. e. Veneno. Lucan. lib. 8. 382.
 Imbellè telum, sine ictu, Iners. Virg. 2. Æn. 546.
 Immane telum. Stat. 9. Theb. 802.
 Immedicabile telum. Virg. 12. Æn. 858.
 Indevitatum telum. Ovid. 2. Met. 605.
 Inertia. Senec. Thyest. 4.
 Infesta. Virg. 5. Æn. 582.
 Inhabile imperitis telum ad remittendum. V. INHABILE.
 Insuperabilia. Valer. 3. Argon. 12.
 Invicta. Senec. Octav. 5.
 Martia. Virg. 9. Ecl. 12.
 Mediocria. V. MEDIOCRIS.
 Missilia. V. MITTO.
 Noxia. Stat. 11. Theb. 630.
 Penetrabile. Ovid. 5. Met. 67.
 Pennatum, Sagitta. V. PENNA.
 Sava tela. Ovid. 12. Met. 381.
 Secunda tela. Ovid. 3. Met. 307.

Stridula tela, Sagittæ. Lucan. lib. 8. 304.
 Temeraria tela. Ovid. 2. Met. 616.
 Trabale telum. Virg. 12. Æn. 294. Valer. 8. Argon. 301.
 Trifulca tela Jovis. Ovid. 2. Amor. 5. 52.
 Trunca tela. Virg. 11. Æn. 9.
 Venenatum telum. Cic. pro Quint. 8. Et qua in re, id quod parati sunt
 facere, falsum crimen, quasi venenatum aliquod telum, injecerint,
 medicinæ faciendæ locus non erit.
 Violenta tela. Ovid. 11. Met. 382.
 Volatile telum. Ovid. 1. de Arte Am. 169.
 Volucre telum. Valer. 2. Argon. 524.
 Vulnificum telum. Ovid. 2. Met. 504.
 Accingi telis tanquam in aciem. V. ACCINGO.
 Adactis telis mori. Ovid. in Ibin, 305. al. Jaculis.
 Agere telis aliquem, Urgere, persequi. Virg. 4. Æn. 71.
 Aptare tela. Stat. 11. Theb. 500.
 Armari levi telo. Senec. Herc. Oeth. 7.
 Audiit stridorem teli. Virg. 11. Æn. 863.
 Bibunt tela cruorem. Sil. lib. 15. 632.
 Cadere telo alicujus. Virg. 11. Æn. 689.
 Cingi telis. Virg. 2. Æn. 520.
 Confringere tela. Lucan. lib. 6. 160.
 Congerere tela. V. CONGERO.
 Conjicere tela. V. CONJICIO.
 Contorsit telum in hostes. Virg. 12. Æn. 266.
 Defendere se telis. Virg. 2. Æn. 447.
 Dejicere aliquid telo. Virg. 1. Georg. 332.
 Depromere tela pharetris. Virg. 5. Æn. 501.
 Ejicere tela, Extrahere, Educere. Cels. lib. 7. cap. 5. pr.
 Elapsus telis hostium. Virg. 2. Æn. 318.
 Evellere tela membris. Lucan. lib. 6. 255.
 Exfaturare tela. Stat. 9. Theb. 14.
 Excipere intentum telum. Cic. de Provinc. Consul. 23. Quum omnia
 tela undique esse intenta in patriam viderem, subire coegit, atque ex-
 cipere unum pro universis.
 Excussa tela. Senec. Herc. fur. 6.
 Exire tela corpore, Declinare ictus telorum. Virg. 5. Æn. 438.
 Corpore tela modo atque oculis vigilantibus exit.
 Exercere telum. Lucret. lib. 2. 1102.
 Expedire tela. Liv. 38.
 Ferire aliquem telo. Virg. 12. Æn. 294.
 Fundere crebra tela. Virg. 11. Æn. 610.
 Hebetata tela. Sil. lib. 16. 105.
 Irrita tela jactare. Virg. 2. Æn. 459.
 Jaculari corusca tela. Senec. OEdip. 14.
 Infecta tela sanguine. Stat. 9. Theb. 187.
 Infigere telum pectore. Senec. OEdip. 14.
 Ingerere tela. V. INGERO.
 Inhibere tela. V. INHIBEO.
 Infedit telum non alte. Cels. lib. 7. cap. 5.
 Instat telum. V. INSTO.
 Intenta jugulis tela. V. JUGULUM.
 Intorquere telum in aliquem. V. INTORQUEO.
 Librat telum in ictus obliquos. Ovid. 8. Met. 757.
 Librare telum ab aure. Virg. 9. Æn. 417.
 Mactare aliquem telis. Senec. OEdip. 10.
 Medicata tela veneno. Sil. lib. 7. 453.
 Obrui telis. Virg. 2. Æn. 410.
 Prostravit virum celeri telo. Valer. 3. Argon. 185.
 Regerere tela nervo. Senec. Hippol. 2.
 Revellere de corpore telum. Cic. in Pison. 25. De corpore Reip. tuo-
 rum scelera tela revellentur.
 Rotare telum. Stat. 9. Theb. 802.
 Spargere tela. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Stringere tela. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 98.
 Subministrare tela ad manum. Quintil. lib. 5. cap. 7. conf. Jacere, in
 translatis.
 Succumbere telis. Ovid. 8. Epist. 38.
 Torquere telum in aliquem. Virg. 5. Æn. 497.
 Transiit telum. Cels. lib. 7. cap. 5. Sed si non alte telum infedit, & in
 summa carne est, aut certe magnas venas, & loca nervosa, non tran-
 sinit, nihil melius est quam qua venit id evellere.
 Transfixus telo. Sil. lib. 15. 689.
 Versari incolumem inter hostium tela. Cic. 1. de Orat. 202.
 Vibrare telum. Lucan. lib. 4. 40.
 Volant lucida tela. Lucret. lib. 4. 843.
 Telum, translate, pro omni eo, quo adversarii nos oppugnant, ut
 Linguæ tela. V. LINGUA.
 Pavoris gelida tela. Lucret. lib. 3. 306.
 Acerrimum telum. Cic. 7. Fam. 16. Usquequaque sapere oportet: id
 erit telum acerrimum.
 Hebetiora atque leviora tela. Cic. de Arusp. Respon. 2. Tamen non
 dubito, quin ea tela, quæ conjecerit inimicus, quam ea quæ collega
 patris emisit, leviora atque hebetiora esse videantur.
 Contorquere tela cæca & improvida. Plin. 4. Epist. 17. de Catullo Messa-
 lino, cæco delatore: Sapius a Domitiano, non fecus ac tela, quæ &
 ipsa cæca & improvida feruntur, in optimum quemque contorquebatur.
 Jacere palam tela in aliquem. Cic. pro Cælo. 20. Non enim ab iisdem ac-
 cusatur M. Cælius, a quibus oppugnatur: palam in eum tela jaciuntur,
 clam subministrantur.
 Immittere telum. Cic. pro Domo 39. Neque enim mea jam quicquam
 interest, exceptis his telis, quæ ex ejus actionibus in meum corpus im-
 missa sunt.
 Intendere telum in jugulum innocentis, per translationem, pro Ad con-
 futationem rationes apparare. Plin. 9. Epist. 3.
 Retundere tela. Cic. pro Domo, 63. In me uno Consulares faces, jactæ
 manibus tribunitiis, in me omnia, quæ ego quondam retuderam, con-
 jurationis nefariæ tela adhaerent.
 Tela diei, pro ipsius luminis Radiis, quos cælum sol & stellæ huc eja-
 culantur. Lucret. 1. 148.

Non radii solis, non lucida tela diei. Sic pro Radiis solis, So-
 lis spicula dixit non ineleganter Prudentius, Hymn. Matutin. v. 5.
 Caligo terræ scinditur
 Percussa solis spiculo. Apollini quoque, qui sol est, arcum &
 sagittas gestamen tribuit antiquitas. Ex Turnebo, 17. 10.
 Telum, inquit Ihsidorus, Lateris morbus: dictum autem ita est a medi-
 cis, quod dolore corpus tranverberet, quasi gladius. Hæc lucem affe-
 rent Sereno scribenti,
 Est ea vis morbi, quod telum commemoratur,
 Cum subito dolor insanus furit incitus ictu. Turneb. 10. 26.
 TEMPLIFER, Æra, Ærum. Adj. [βελόφιρος] ut, Puer telifer, apud Sene-
 cam Herc. Oeth. 543. Cupidinem intelligens.

T E M

TEMENITES, V. TEMENOS.
 TEMENOS, [τέμενος] locus quidam Siciliæ, qui adjunctus Epipolis
 erat prope Syracusas, ut scribit Stephanus. Alias Græcis Templum,
 fanum, vel locum sacrum denotat. Hinc
 TEMENITES, æ. m. [Τεμενίτης] incola. Et
 Temenites, Apollo dictus fuit. Sueton. in Tiber. cap. 74. Supremo
 natali suo Apollinem Temenitem, & amplitudinis & artis eximia, ad-
 vectum Syracusis, ut in bibliotheca novi templi poneretur, viderat
 per quietem affirmantem sibi, non posse se ab ipso dedicari. Hinc
 emendari locus quidam Ciceronis 6. in Verrem 119. & potest & debet,
 apud quem pro Thesmotes Apollo, Temenites legendum. Nam de
 Syracusis loquitur, quibus adjunctæ Epipolæ erant, locusque Temenos
 dictus, a quo Temenites, ut supra dictum est. Turneb. Adverf. 8. 12.
 Est & Thraciæ collis ad Triballum, auctore Stephano.
 TEMERARIUS, V. TEMERE.
 TEMERUS, Adv. [ἀσπίπτος, παρορῶδως, Gl. L. G. παλμῶδως, G. L.] Stul-
 te, inconsulte, sine ratione. Ter. Phorm. 5. 1. 30.
 — Di vestram fidem, quam sæpe forte temere
 Eveniunt, quæ non audeas optare? Virg. 9. Æn. 329.
 — temere inter tela jacentes.
 Temere, in cassum. Lucret. lib. 5. 1000.
 Temere & nullo consilio administrare. Cic. 1. de Invent. 58.
 Non enim temere, nec fortuito, sati & creati sumus. Cic. 1. Tusc. 118.
 Audacter hoc dico, non temere confirmo. Cic. pro Font. 1.
 Inconsulte ac temere dicere aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
 Temere & Imprudenter facere aliquid. Cic. 10. Att. 9.
 Temere non est, pro Non abs re. Ter. Phorm. 5. 9. 9. Idem Heaut. 4. 17.
 — non potest temere est, quod tu tam times.
 Non omnino temere est, quod vulgo dictitant. H. St. Ex comico.
 Idque evenit, non temere, nec casu. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
 Non temere fama nasci solet. Auctor ad Heren. lib. 2. 12.
 Temere, Sine periculo. Plaut. Bacchid. 1. 1. 52.
 Rapidus fluvius est, non hac temere transiri potest.
 Temere, Facile. Cic. ad Brut. 1. Non soleo, mi Brute, temere af-
 firmare de altero.
 Temere, pro Fere ponitur. Quintil. lib. 1. cap. 4. Illud ingeniorum
 velut precox genus, haud temere unquam pervenit ad frugem. Cic. 1.
 Q. frat. 1. Qui hoc non in beneficii loco, sed in laboris ac muneris,
 non temere nisi libertis suis deferebant.
 Temere pro Vulgo, passim. Hor. 1. Carm. 12. 7.
 Unde vocalem temere infecuta
 Orphea silvæ. Ex Turnebo.
 Compar. Accius, Seu Euripidis, qui choros, temerius in fabulis, &c.
 V. Nonium 2. 841. conf. TEMERARIE.
 TEMERARIUS, a, um. Adj. [παλμῶδως, ἄσπίπτος, Gl. L. G. ἀσπίπτος,
 ἤρατος, G. L.] dicitur, non Qui plus audet quam oportet, sed Qui facile
 nullo adhibito consilio credit, vel suscipit quidpiam. Temerarius, na-
 tura; inquit Donatus. Ter. And. 1. 4. 2.
 Sane potest temulenta est mulier & temeraria. Cic. 10. Fam. 21.
 Indicabatur temerarium meum consilium tibi. Martial. lib. 6. 60.
 Abstulerat totam temerarius institor urbem. Idem lib. 6. 25.
 — ne te temerarius ardor
 In medios enses, savaque tela ferat.
 Haud temerarium est, Non ineptum. Plaut. Afin. 2. 1. 14.
 Temerarium magis, quam audax consilium. Liv. 25. 37. extr. Marcus
 ad consilium, prima specie temerarium magis, quam audax, animum
 adjecit. [i. e. Quod non tam audacter, quam omnino temere susce-
 ptum videri potest.
 Omnia turbulenta & temeraria & periculosa. Cic. pro Cæcin. 34.
 Arbitrator temerarius. Stat. 1. Achill. 67.
 Cæpta temeraria. Sil. lib. 16. 654.
 Cupiditas cæca & temeraria. Cic. 1. de Invent. 2.
 Dextra temeraria. Ovid. 2. de Pont. 2. 13.
 Error temerarius. Ovid. 12. Met. 59.
 Honor temerarius. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Judex temerarius. Ovid. 7. Met. 824. al. Index.
 Turba temeraria. Ovid. 10. Met. 574.
 Virtus temeraria, Inconsiderata fortitudo. Ovid. 8. Met. 407.
 Vox temeraria. Ovid. 2. Met. 50.
 TEMERARIE, Adv. Ut Aliud est aliquid fortiter facere, aliud temer-
 rie. Sed Wolf. male utitur adverbio Temere. Vide in Off. 106. H. St.
 Immo recte Temere, nec 70. Temerarie usquam existat.
 TEMERITATE, aliud Adv. Idem. Accius Amphitryone, Hoc in re est
 quod tu tam temeriter meam benevolentiam interisille es ratus. Non 11. 54
 TEMERITAS, ætis. f. [ἐνθουσιασμός, Gl. L. G. & G. L. ἐπιθυμία, ἀσπίπτος, L. G.] cu-
 opponitur Sapientia. Cic. pro M. Marcell. 7. Nunquam enim temerita-
 cum sapientia commiscetur, nec ad consilium casus admittitur. Idem 1
 Acad. 44. Ab omni lapsu continere temeritatem: quæ rum esset insignis
 quum aut falsa, aut incognita res approbaretur.
 Omnibus in rebus temeritas in assentiendo, errorque turpis est. Cic. 1
 de Divin. 7.
 Temeritas, quæ a sapientia distidet plurimum. Cic. 2. Off. 8.
 Fortuna ab inconstantia & temeritate seungi non potest. Cic. 3. de Nat.
 Deor. 61.
 Temeritate enim remota, gratissima est liberalitas. Cic. 2. Off. 62.
 Access

Accessit meae temeritati. V. ACCEDO.
 Multi enim faciunt multa, temeritate quadam, sine iudicio, vel modo.
 Cic. 1. Off. 49.
 Vir plenus inconsideratissimæ ac dementissimæ temeritatis. Cic. de Arusp.
 Resp. 55.
 Incanta temeritas. Firmic. lib. 1. cap. 3.
TEMERITUDO, inis. f. pro Temeritate. Pacuvius Duloreste,
 Egon' tyranni novi temeritudinem? Non. 2. 867.
TEMERO, [τεμερῶ, Gl. L. G.] proprie est Temere aliquid agere, vel
 tractare. Val. Flacc. 1. 627.
 Hoc erit illicitas temerare rudentibus undas.
 Violare sacra, inquit Festus, & contaminare: dictum videlicet a teme-
 ritate. Liv. 26. 13. Sepulcra majorum temerata ac violata.
 Corpora temerare nefandis dapibus. Ovid. 15. Met. 75.
 Cubile alicujus temerare. Ovid. 15. Met. 501.
 Fluvios temerare venenis, Corruptere, inficere. Ovid. 7. Met. 535.
 Lectum temerare alicujus. Ovid. 1. de Arte Am. 743.
 Opus temerare. Tacit. 4. Hist. 53.
 Sacra temerare. Ovid. 17. Epist. 3.
 Temerando rumpere pacem. Sil. 1. 11.
 Temerare, Absolute, pro Stuprare, Adulterare. Tacit. 1. Ann. 53. Ean-
 dem Juliam in matrimonio M. Agrippæ temeraverat.
TEMERANDUS, a, um. Partic. Lucan. lib. 1. 147.
 — & nunquam temerando parcere ferro. h. e. Temere
 cruentando.
TEMERATUS, a, um. aliud Partic. [βεσηλωθῆς] ut,
 Amicus temeratus. Ovid. 3. Amor. 8. 63.
 Castra insaulta temerataque. Tacit. 1. Ann. 30.
 Sacra hospitii temerata. Ovid. 17. Epist. 3.
 Tempa temerata. Virg. 8. Æn. 840.
 Voluntas nostra temerata est. Ovid. 9. Met. 626.
TEMERATOR, oris. m. [αεπιπτης, Gl. L. G.] pro Falsario. Modestinus
 in l. Siquis obreperit. ad Legem Corneliam, de fals.
 Apollineæ temerator matris. Stat. 11. Theb. 12.
TEMESA, [Τεμεση] Oppidum Bruttiorum, quod Ausonii condiderunt.
 Nostræ ætatis homines Tempfam vocitant.
 Est & aliud ejusdem nominis oppidum in Cypro, ubi ærifodinarum locus
 ostenditur. V. Strab. lib. 5. & Erasmus in proverbio Temessæus genius.
 Stat. 1. Achil. 413.
 Æra domant Temesæ, &c. Quidam Temessa scribunt, ge-
 mino s. [Perperam. V. Steph.
TEMESÆUS, a, um. possess. [Τεμεσῶν] Ovid. 5. Fast. 441.
 Rursus aquam tangit, Temesæaque concrepat æra.
TEMETUM, i. n. [εμε, Gl. L. G. ομε παλαιῶ, G. L.] pro Vino accipitur.
 Dictum quod temptet, hoc est labefactet mentem. Plaut. Aul. 2. 6. 5.
 Cererini, Strobile, has facturi nuptias?
 STE. QUI? STA. quia temeti nihil allatum intelligo. Plin. lib.
 14. cap. 13. Cato ideo propinquos feminis oculum dare iussit, ut scirent
 an temetum olerent. Hoc tum Vino nomen erat, unde & Temulentia ap-
 pellata. Hor. 2. Epist. 2. 163.
 Pullos, ova, cadum temeti: nempe modo isto, &c.
TEMULENTUS, a, um. Adj. [δυναμένῳ, μεθύσῳ, Gl. L. G. & G. L. οινόφλυξ,
 L. G. οινόδης, οινόβαρης, μεθύσης, G. L.] Vinolentus, ebriofus.
 Ter. Eun. 4. 3. 13.
 Perii, temulenta es? p. utinam sic sint qui mihi male volunt.
 Quasi Temulentus. H. St. Induxit tamen rursus hanc conjecturam.
 Sopor temulentus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Vox temulenta. Cic. Post. reddit. in Senat. 12.
TEMULENTER, Adv. [μεμεθυραμένος] Columel. lib. 8. cap. 2. Jam nunc
 Gangeticas & Ægyptias aves temulenter eructant.
TEMULENTIA, æ. f. [μεθύσῃ] Plin. lib. 14. cap. 2. Siquidem temu-
 lentiam sola non facit.
TEMENTURA, æ. f. [μέθη] Ebrietas, Gloss. Græcolat.
TEMNO, pfi, ptum, [καταφρονέω, Gl. L. G.] ère. Spernere. A τέμνω
 Græco verbo, quod Incido, refecquo significat; quoniam quæ spernimus,
 amputare & refecare consuevimus. Cic. 13. Att. 17. Id ago scilicet; ut
 judicia videar temnere. Vetus exemplar legit Tenere. Virg. 1. Æn. 542.
 Si genus humanum, & mortalia temnit arma. Hor. 2. Serm. 2. 38.
 Jejunus Romachus raro vulgaria temnit. Ovid. 3. de Arte Am. 299.
 Est & in incessu pars non temnenda decoris.
TEMPTOR, oris. m. [καταφροντής] ut, Deorum temptor. Seneca
 Agamem. 7. i. e. Contemptor.
TEMNOS, [Τήμνος] Stephano & Straboni, Urbs est Æolidis, Hermoge-
 nis rhetoris patria. Cic. pro Flac. 42. Temni usque ad illam ætatem in
 Senatium venire non potuit: & qui se artem dicendi traditurum etiam
 ceteris pollicebatur, ipse omnibus turpissimis judiciis convictus est. [Al.
 Judicium] turpissimum convictus. An Turpissime convictus? Turpe enim
 Rhetori.
TEMNITES, [Τημίτης] gentile. Cic. pro Flacc. 42. Heraclides ille
 Temnites homo ineptus & loquax.
TEMOS, oris. m. [βροδος ἀρόβης, Gl. L. G. & G. L.] est, Qui continet
 jugum in curru vel plaufro. Ovid. 2. Met. 107.
 Aureus axis erat, temo aureus, aurea summæ
 Curvatura rotæ, radiorum argenteus ordo. Columel. 6. 2. Cui
 ramus illigatur & temonis vice trahitur, interdum & pondus aliquod in-
 jungitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 109.
 Arcetophylax, vulgo qui dicitur esse Bootes;
 Quod quasi temone adjunctum præ se quatit Arcetum. Ex poeta.
 Æreus temo. Virg. 3. Georg. 173.
 Obliquo temone plauftrum flectere. Ovid. 10. Met. 447.
 Revulsus temone axis. Ovid. 2. Met. 316.
 Temonem pro Stipite posuit Columella, sive pro Lignis transversariis &
 longuriis, lib. 6. cap. 19. Huic soli septenarium pedum stipites recti, ab
 utroque latere quaterqi, applicantur. Si autem in ipsis quatuor angulis
 affixi sunt, omnesque transversis sex temonibus, quasi vacerræ, inter se
 ligantur. Budæus.
 Temo [ἀρχὴν πηδάλιου, Gl. L. G.] Gubernaculi pars superior, vel Ipsum
 gubernaculum, a similitudine sic dictum. Unde Gallis *Timon* dicitur.
TEMPE, [Τεμπε] neutro genere & numero plurali, proprie Thessaliæ
 locus, quinque millia passuum longitudine, & ferme sex latitudine patens,
 Vol. IV.

pulcherrimus ager, amœnus gramine, refertus arboribus, canorus avium
 concentu, jugis dextera lavaque leniter sese tollentibus, media interfecat
 Peneus amnis, cujus ripas arbores vestiunt. Plin. lib. 31. cap. 2. Aliter
 circa Thessalica Tempe, quoniam visus omnibus terrori est. Ovid. 1.
 Met. 569.
 Heliconia Tempe. Ovid. 1. Amor. 1. 15.
 Opaca Tempe. Seneca Troad. 9.
 Peneia Tempe. Virg. 4. Georg. 317.
 Tenebrosa Tempe. Stat. 10. Theb. 113.
 Thessala Tempe. Hor. 1. Carm. 7. 4.
 Umbrosa Tempe. Stat. 6. Theb. 88.
 Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumessia dicuntur, a Teumesso monte
 Bœotia, & ab Ovidio Cygneia dicta. 7. Met. 371. ubi V. not. Burm.
 Sunt in Sicilia a nomine amnis Helioria.
 Abusive, Quæcunque loca amœna, nemora præsertim atque aquas habentia,
 Tempe vocamus. Virg. 2. Georg. 469.
 Speluncæ vivique lacus, ac frigida Tempe.
TEMPERO, are. a Tempore deductum; Habere rationem temporis. Mo-
 derari, Tempori accommodare, Rem suo ordine ac mensura administrare,
 potissimum quum Accusativo junctum est. Cic. 1. Tusc. 2. Rem vero
 publicam nostri majores certe melioribus temperaverunt, & institutis, &
 legibus. [A Tempus, temperis, antiqua flexione, deducit & Voss in
 Etym. Varro tamen lib. 5. de L. L. 2. potius τὸ Tempus arcessendum a siderum
 cursus tenore temperato, nonnisi a verbo proinde, non contra existimat.
 Quod si a Tempus arcessimus, in ea notione vocabulum hoc accipiamus
 necesse est, quæ Cæli temperiem notat, ut Tempus pluvium, serenum
 &c. Primaria certe hujus verbi significatio videtur, qua pro Commisceo,
 vel Miscendo lenio ponitur, & proprie quidem de liquoribus, vel lique-
 factis, ut
 Vinum tempero [συγκραίνω, Gl. L. G. & G. L. συγκραίνω, G. L.]
 Aciem temperare. V. ACIES.
 Æquor totum temperat Neptunus. Ovid. 12. Met. 94.
 Æra temperat frigidus vesper. Virg. 3. Georg. 337.
 Æs conflare & temperare. Plin. lib. 7. cap. 56.
 Aquam temperare ignibus, Tepescere. Hor. 3. Carm. 19. 6.
 Arva arenata temperat unda. Virg. 1. Georg. 110.
 Lympha temperat merum. Tibul. lib. 3. 7. 26.
 Mundum temperat variis horis Jupiter, Distinguit, vel dividit, vel regit
 per Ver, Æstatem, Autumnum, & Hiemem. Acron. Hor. 1. Carm. 12. 16.
 Solis tum accessus modici, tum recessus, & frigoris & caloris modum
 temperant. Cic. 2. de Nat. Deor. 50.
 Potionem suis manibus temperatam Philippus medicus Alexandro porrexit.
 i. e. Confectam. Val. Max. lib. 3. cap. ult. ad finem.
 Thermas temperare. Martial. lib. 10. 48.
 Temperat hic thermas, nimios prior hora vapores
 Halat, & immodico sexta Nerone calet.
 Unguentum temperare, vulgus Pharmacopolarum dicit *Dispensare*. Plin.
 lib. 13. cap. 2.
 Qui acuta cum gravibus temperans, varios æquabiliter concentus efficit.
 Cic. in Somn. Scip. 11. De Orbium cælestium motu & sono.
 Moderatus aliquid temperare. Cic. in Orat. 176.
 Amara temperare risu, Adversa lenire hilaritate. Hor. 2. Carm. 16. 27.
 Copiam suam cum aliquibus temperare. Cic. in Orat. 99.
 Iras temperare, Moderari. Virg. 1. Æn. 57.
 Lacrimas alicujus temperare. Ovid. ad Liv. 8.
 Manus ira temperat. Propert. lib. 3. 22. 22.
 Sumptus temperare. Ovid. 1. Amor. 3. 10.
 Vestigalia temperare, Minuere. Plin. in Paneg. cap. 41. pr.
 Vires suas temperare justitia. Ovid. 3. de Pont. 6. 24.
 Omnia pretio temperata, vendente Remp. Consule. Patere. lib. 2. 60.
 Temperata, i. e. Administrata.
 Civitates constituere & temperare, pro Regere. Cic. 4. Acad. 3. In eodem
 tanta prudentia fuit in constituendis, temperandisque civitatibus, tanta
 æquitas, ut hodie stet Asia Luculli institutis servandis.
 Domum temperare arte. Propert. lib. 3. 5. 26.
 Ora temperare frenis, Domare, & regere. Hor. 1. Carm. 8. 7.
 Ratem temperare, Gubernare. Ovid. 13. Met. 366.
 Respublicas temperare, Regere, administrare. Plin. lib. 6. cap. 19.
 Temperare, Dativis junctum, [ἀπιχόμαι, Gl. L. G. & G. L. φείδωμαι,
 L. G. ἀρκέωμαι, G. L.] Abstinere significat: ut, Temperare alicui, pro
 Abstinere ab injuria inferenda. Cic. 3. Verr. 154. Te putet quisquam,
 quum ab Italia freto disjunctus esses, fociis temperasse, qui ædem Casto-
 ris testem furtorum tuorum esse volueris?
 Temperare alicui aliqua in re. Cic. 4. Verr. 17. Si cuiquam denique ulla
 in re unquam temperaverit, ut vos quoque temperetis.
 Ætati juvenum temperare, Moderari juvenibus. Plaut. Truc. 1. 1. 40.
 Hostibus superatis temperare, Parcere. Cic. 4. Verr. 51. Non solum
 fociis in eo bello consuluit, verum etiam superatis hostibus temperavit.
 Privignis temperare. Hor. 3. Carm. 24. 18.
 Illic matre carentibus
 Privignis mulier temperat innocens. i. e. Noverca manus ab-
 tinet a privignis, parcat, neque eis insidias comparat, ullamve perniciem
 molitur, ut solent novercæ.
 Animis temperare. Liv. 5.
 Artibus malis. Plaut. Mercat. 5. 4. 21.
 Temperare illac ætate istis decebat artibus.
 Cædibus temperare. Liv. 2. 16.
 Gulæ temperare, Idem quod Moderari. Plin. 2. Epist. 6.
 Lætitia temperare, non pro Abstinere, sed Modum imponere. Liv. 5. 7.
 Tum vero jam superfundenti se lætitia vix temperatum est.
 Lingua temperare. Plaut. Rud. 4. 7. 28.
 Manibus temperare. Liv. 32. 20. conf. 2. 23.
 Temperare oculis, pro Abstinere a lacrimis, ex Curtio in OCULUS. H. St.
 Vino temperare in unum diem. Liv. 40. 14.
 Sibi temperare. Cic. pro Flacc. & 10. Fam. 7. Usque mihi temperavi,
 dum perducerem eo rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo & vestra
 expectatione efficere.
 Neque mihi temperare, quo minus unum exemplum antiquitatis afferam.
 Plin. lib. 18. cap. 6.
 Temperare ab injuria. Cæf. 1. Bell. Gall. 9.

A lacrimis temperare. Virg. 2. Æn. 8. — quis talia fando
Temperet a lacrimis?
A maleficio se temperare. Auctor. ad Heren. lib. 2. 29.
In amore temperare. Plaut. Epid. 2. 8.
Tempero me vino, ἀπίχρημαι οἴνῳ, Gloss. Latinogræc. Sine præpos.
Temperare cum Inf. ut Temperare maledicere. Plaut. Pœn. 5. 2. 76.
Idem Pœn. prol. 22. Vel dormire temperent.
Urbibus oppugnandis temperare, pro Abstinere ab obsidionibus urbium.
Liv. 10.
Temperat, γλύφει κλάμῳ, Gloss. Latinogræc. [V. Plin. 13. 12.
Temperatum est, Imperfonale, pro Abstinuerunt. Liv. 1. 29. extr. Tem-
plis tamen deum temperatum est. Idem 32. 10. extr. Temperatum ægre
est, quin missilibus, quia dirempti medio amne fuerant, pugnam inter
se conferebant.
TEMPERANS, antis. [συνφρονῶν] Partic. fere Adjective, & signif. Mo-
destus. Ter. Heaut. 3. 3. 19.
Hominis frugi & temperantis functus officium.
An temperantem eum dices, qui se in aliqua libidine continuerit, in ali-
qua effuderit? Cic. in Parad. 3.
Moderatus & temperans. Cic. pro Font. 30. Frugi igitur hominem, Judi-
ces, frugi inquam, & in omnibus vitæ partibus moderatum ac temperan-
tem, plenum pudoris, &c.
Quum hominem temperantem, summum medicum, tantus improvise
morbus oppresserit. Cic. 15. Att. 1.
Temperans, [σώφρων] nomen, Genitivo junctum. Ter. Phorm. 2. 1. 41.
Si est, patre, culpam ut Antipho in se admiserit,
Ex qua re minus rei foret, aut famæ temperans. Donatus; Rei,
quia pauperem: Famæ, quia ignobilem. Temperans autem, Confu-
lens, providens, moderatus.
Temperans gaudii. Plin. in Paneg. 52. Nemo tam temperans gaudii, fe-
ræque lætitiæ, quin &c.
Compar. Liv. 26. 22. Temperantiores a cupidine imperii. al. Tem-
perantiores.
Superl. Cic. pro Font. 28. Homo sanctissimus ac temperantissimus.
TEMPERANTER, Adv. [συνφρονῶς] Cic. 9. Att. 2. Nam quod ais, si hic
temperantius egerit, consideratius consilium te daturum, &c.
Haberet temperanter. Tacit. 4. Ann. 33.
TEMPERANTIA, æ. f. [συμμετρία, Gl. L. G. σύγκρασις, ἰσότης, G. L.]
est (inquit Cic. 2. de Invent. 164.) Rationis in libidinem, atque in alios
non rectos impetus, animi firma & moderata dominatio.
Temperantia est moderatrix omnium commotionum. Cic. 5. Tusc. 42.
Modestia, vel temperantia, quæ moderatio est cupiditatum, rationi obe-
diens. Cic. 2. de Fin. 60.
Temperantia pacem animis affert, & eos quasi concordia quadam pla-
cat ac lenit. Cic. 1. de Fin. 47.
Temperantia in prætermittendis voluptatibus cernitur. Cic. 5. de Fin. 67.
Temperantia & Moderatio. Cic. 1. Fam. 9. Novi enim temperantiam
& moderationem naturæ tuæ.
Summa fuit in ejus victu temperantia. Cic. 5. Tusc. 57.
Temperantia in cibis. Plin. lib. 28. cap. 5.
Astringere ad temperantiam. V. **ASTRINGO**.
TEMPERATUS, a, um. Partic. [συμμετρώμενος, Gl. L. G. ὑκράτω, L. G. & G. L.] Moderatus. Plin. lib. 11. cap. 37. Ut habili mistura &
accipiatur circumjecto candore lux, & temperato repercussu non obstrepat.
Esca temperata. Cic. 1. de Divin. 115.
Moderatione paulo minus temperatus. Cic. 11. Att. 24.
Dicendi genus temperatum & æquabile. Cic. 1. Off. 3. Vis enim dicen-
di major est in illis: sed hoc quoque colendum est & æquabile & tem-
peratum orationis genus. i. e. Philosophorum dicendi genus.
Hominem in summa magnitudine animi multa humanitate temperatum
perdidimus. Cic. 4. Att. 6.
Mens temperata. Hor. 2. Carm. 3. 3.
Mores temperati & moderati. Cic. 12. Fam. 16. Est autem ita tempe-
ratis, moderatiffique moribus, ut summa severitas summa cum humani-
tate jungatur.
Oblectatio temperata ex varietate sonorum. Cic. 1. Tusc. 63.
Oratio permitta & temperata numeris. Cic. in Orat. 196.
Orator modicus & temperatus. Cic. in Orat. 95.
Prela temperata, Instrueta, & ad opus parata, cui Supervacaneæ corre-
spondent. Cato R. R. cap. 12. In torcularium hæc opus sunt, vasis
quinis, prela temperata quinque, supervacanea tria.
Temperatior in victoria. Cic. 8. Fam. 15.
Vir iustus, temperatus, sapiens. Cic. 3. de Nat. Deor. 87.
Vis temperata. Hor. 3. Carm. 4. 66.
Ufus temperatus. Hor. 2. Carm. 2. 3.
Oratio temperatior. Cic. 2. de Orat. 212. Neque est ulla temperatior
oratio, quam illa, in qua asperitas contentionis, oratoris ipsius huma-
nitate conditur.
Temperatissimum. Varro 2. de R. R. cap. 5.
TEMPERATUM, i. n. [κράμα, Gl. G. L.] Mixtum.
TEMPERATE, Adv. [συμμετρώμενος, Gl. G. L.] Attemperate. Cato R.
R. cap. 69. Ubi temperate tepedit, tum cuminum indito, postea lini-
to. De dolio loquitur. Cic. 12. Att. 32. Ages, ut scribis, temperate.
Sic Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 8.
Neque temperatius scribi potuit. Cic. 13. Att. 1.
Temperatissime, in Gloss.
TEMPERATIVUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 4. 1. Temperativa
medicamina.
TEMPERATIO, ðnis. f. Cic. 1. Tusc. 1. Nec sit quicquam, nisi corpus
unum & simplex, ita figuratum ut temperatione naturæ vigeat & sentiat.
Æris temperatio. Cic. 6. Verr. 98. Tu videlicet solus vasis Corinthis
delectaris? tu illius æris temperationem, tu operum lineamenta solerti-
ssime perspicis?
Cæli temperatio, fecunditas terrarum. Cic. 2. de Nat. Deor. 13.
Corporis temperatio, quum ea congruunt inter se e quibus constamus.
Cic. 4. Tusc. 30.
Mensuram temperatio. Cic. 2. de Legib. 16.
Sol, mens mundi & temperatio. Cic. in Somn. Scip. 10.
Temperatio Reip. Cic. 3. de Legib. 13. Hæc est, quam Scipio laudat in
libris, & quam maxime probat temperationem Reipub.

TEMPERATOR, ðris. m. [ἀρεστός] Martial. lib. 4. 55.
Quam fluctu tenui, sed inquieto,
Armorum Salo temperator ambit. De Bilbili insula. Porro Sa-
lonem Hispaniæ fluvium vocat A morum temperatorem, quia ejus aquis
temperantur enses. Id quod ipse Martialis testatur lib. 14. 33.
Pugio, quem curvis signat brevis orbita venis,
Srridentem gelidis hunc Salo tinxit aquis.
Moderator & Temperator. Cic. in Orat. 70. Magni igitur iudicii, sum-
mæ etiam facultatis esse debet moderator ille, & quasi temperator
hujus triperitæ varietatis.
TEMPERATRIX, icis. f. August.
TEMPERAMENTUM, i. n. [συγκράσις, σίκωσις, στρομνὴ, ὕψις, ἵππεριος
Gl. L. G. σύγκρασις, G. L.] Temperatio, modus. Cic. 3. de Legib. 24.
Inventum est temperamentum, quo tenuiores cum principibus æquari
se putarint.
Linguae temperamentum. Liv. 28. 44.
Elegans temperamentum. Tacit. 11. Ann. 4.
Salubre temperamentum. Idem 4. Hist. 86.
Temporis temperamentum. Paulus in l. Quod dicimus. D. de Solution.
Quod dicimus in eo hærede, qui fideiussori testatoris id quod ante adi-
tam hæreditatem ab eo solutum est, debere statim solvere: cum aliquo
scilicet temperamento temporis intelligendum est; nec enim cum fac-
co adire debet.
Æquare temperamentum. V. **ÆQUO**.
Adhibere temperamentum. Plinius in Paneg. 3. Tali adhibito tempera-
mento, ut nec laxet nimis, nec arctum esse patiat.
Librare manum artificii temperamento. Plin. lib. 12. cap. 25.
Sequi temperamentum in re aliqua. Martial. lib. 1. in præf. Spero me
sequuturum in libellis meis tale temperamentum, ut de illis queri non
possit quisquis de se bene fecerit.
Temperamentum, & Temperatura; idem quod Spissitudo. Scribonius
Largus comp. 81. Cum oleo coquitur spuma argentea, donec cerati
spissi habeat temperamentum. conf. **TEMPERATURA**.
TEMPERATURA, æ. f. [κράσις] ut, Temperatura ferri. Unde Plinius
lib. 34. cap. 15. de temperatura ferri loquens, A rubigine, inquit, vin-
dicatur cerussa & gypso, & liquida pice. Hæc est temperatura a Græcis
antipathia dicta. Sic ibidem cap. 2.
Cæli temperatura, idem quod Temperies. Varro apud Non. 2. 848. Quæ-
ro utrum hoc adduxerit cæli temperatura, an terræ bonitas.
Cera, Consistentia. Scrib. Larg. Comp. 79. Mel miscetur contusis &
tritris, donec cera mollis habeat temperaturam. Sic Comp. 45. Habue-
runt emplastri temperaturam mollis.
Corporis temperatura. Sen. Epist. 11.
TEMPERACULUM, i. n. Apul. Flor. p. 342. Elmenh. Temperacula ferri.
TEMPERIES, ei. f. [συγκράσις, Gl. L. G.] Temperamentum. Plin. 5.
Epist. 6. Atque adeo, ut omnem pro me metum ponas, accipe tempe-
riem cæli, regionis situm, villæ amoenitatem. Ovid. 4. Met. 344.
— temperie blandarum captus aquarum.
Æqualis temperies. V. **ÆQUALIS** in **ÆQUO**.
Docta temperies fruendi. Stat. 2. Silv. 2. 353.
Mitis temperies. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 260.
Tranquilla morum temperies. Stat. 2. Silv. 6. 48.
Cæli temperie juvatur corpus. Ovid. 2. de Pont. 7. 71.
Temperies, Temporis commoditas ad aliquid agendum. Plin. lib. 17.
cap. 10. Differuntur post annum dodrantali filo, custodita temperie, ut
viridi cælo ferantur, ac sine aurora.
Mitis temperies. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 261.
TEMPERIUS, i. e. Temperantius. Cic. 9. Fam. 16. Memini te mihi
Phamæ cœnam narrare. Temperius fiat: cetera eodem modo. Al. Tem-
porius. V. in **TEMPUS**.
TEMPRESTAS, & **TEMPRESTIVUS**. V. **TEMPUS**.
TEMPLUM, i. n. [ἱερόν, ναὸς, οἶκος, τέμενος, Gl. L. G. & G. L.] pro-
prie Locus in cælo notatus ab augure, vel in terra: a tuendo, id est con-
spiciendo dictum, quod ex omni parte, vel ex quo omnis pars aspici
possit, ut ait Donatus. Ter. Eun. 3. 5. 42.
At quem Deum? qui templa cæli summa sonitu concutit.
Lucida cæli templa. h. e. Regiones fiderales. Lucret. lib. 1. 1013.
Templum, Cælum ipsum dictum est, quia ipsum primo tuemur. Ennius,
Contremuit templum magnum Jovis altitonantis. Ejus quatuor
partes dicuntur, sinistra ab Oriente, dextra ad Occasu, antica ad Me-
ridiem, postica ad Septentrionem. Ex Varrone lib. 6. de L. L. 2.
Deinde Ædes sacris usibus destinata vocatur Templum; & Locus, etiam
quicumque religioni destinatus.
Templum in terris dictum est, Quod quibusdam verbis conceptis ab au-
gure finiebatur, ut ait Varro lib. 6. de L. L. 2. unde tueri quamcunque cæli
partem commode posset. In hoc templo per augures constituto Sena-
tusconsultum fiebat: & nisi in eo fieret, non erat iustum.
Templum, Locus manu designatus in aëre, post quem factum illico
captantur auguria. Servius. Vide **EXTEMPLO**. H. St. In **EX** præp. Sunt
autem verba Grammatici ad 1. Æn. v. 92. Al. 96.
Templa in Occidentem spectare antiqui architecti recte scripserunt. Po-
stea placuit omnem religionem eo convertere, ex qua parte cæli terra
illuminatur: ideo in Orientem ædes sacra spectant. Ex Hygæno de Li-
mitibus constituendis p. 153 Gæf [Ubi Religio, pro Loco religioso. V. G. L.]
Templum, non solum Ædes sacra dicuntur, sed etiam alia Loca septa,
& unum tantum introitum habentia. Curia Hostilia templum erat,
licet sacra non esset. Liv. 2. 56. Occupant tribuni plebis templum.
i. e. Comitium. [Immo erant & hæc loca auspiciata.
Quid inter Templum & Curiam interfit, V. Manut. ad Cic. 4. Fam. 7.
Curia est sedes ac templum publici consilii. Cic. pro Domo 131.
Curia est templum sanctitatis. Cic. pro Milon. 91.
Positor florum. Ovid. 2. Fast. 63.
Alta templa. Virg. 6. Æn. 4.
Annosa templa. Sen. Herc. Oeth. 7.
Auguratum templum. Cic. in Vatin. 24.
Aurata templa. Lucret. lib. 2. 28. Propert. lib. 4. 1. 5.
Celebria templa. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Inclutum divitiis templum. V. **INCLYTUS**.
Ingens templum. Virg. 1. Æn. 450.
Laqueatum auro templum. V. **LAQUEAR**.

- Odoratum templum.** V. *Odoratus* in *ODORE*.
Operosa templa dei. Ovid. 15. Met. 667.
Penetralia templa. Lucret. lib. 1. 1098. al. *Tonitralia*.
Radiantia templa auro. Ovid. 1. de Arte Am. 451.
Sacratum templum. Virg. 2. Æn. 165.
Sanctum & religiosum templum. Cic. 6. Verr. 94. *Herculis templum est apud Agrigentinos, non longe a foro, sane sanctum apud illos & religiosum.*
Sublimia templa. Ovid. 7. Met. 587.
Silvestria templa Nympharum. Lucret. lib. 5. 946.
Venerabile templum. Ovid Rem. Amor. 549.
Condere templum. Virg. 1. Æn. 450.
Excelsa templa. Stat. 5. Silv. 3. 200.
Factum de marmore templum. Ovid. 1. de Arte Am. 81.
Indicere honorem templis divum. Virg. 1. Æn. 636. [i.e. *Supplicationes*.]
Instituam templa de marmore. Virg. 6. Æn. 69.
Ponere templum alicui. Tacit. 15. Ann. 74.
Posuit Jovi immania templa. Virg. 4. Æn. 199.
Relicere templa. Hor. 3. Carm. 6. 2.
Sistere templum. Tacit. 4. Hist. 53. h. e. *Constituere*.
Statuere templum alicui. Ovid. 14. Met. 128.
Structa saxo templa. Virg. 3. Æn. 84.
Temerata templa Minervæ. Virg. 6. Æn. 840.
Violare templa. Senec. Troad. 6.
Linguae sudantia templa, i. e. Partes, loca. Lucret. lib. 4. 628.
Mentis templa, Interioris animi secreta. Lucret. lib. 5. 104.
Templum, Sepulcrum. Virg. 4. Æn. 457.
Præterea fuit in tectis de marmore templum
Conjugis antiqui. Nonius 6. 92.
Templum, Tignum vocatur, quod in sacro ædificio transversum supra canterios ponitur, ut ait Festus. Vitruv. lib. 4. cap. 2. Et canterii prominentes ad extremam suggrundationem. Supra canterios templa: deinde insuper, &c.
TEMPLĀTĪM, Adv. Per templa. Tertull. in Apol. cap. 42. *Templatum infumere.*
TEMPORALIS, TEMPORARIUS. V. TEMPUS.
TEMPUS. [*Τίμπος*] Plin. lib. 7. cap. 48. *Cacumen Tmoli montis, in quo, ut ipse ex Muciano refert, c. l. annis vivunt incolæ.*
TEMPUS, oris. n. [*ἡμέρα*] Gl. L. G. & G. L.] ut Varro scribit de L. L. 5. 2. *est Mundi intervallum & motus, & divinum in partes aliquot, ab solis & lunæ cursu, a quorum tenore temperato Tempus dictum est. Tria vero sunt tempora, præsens, præteritum, & futurum.*
Temperis, pro Temporis, Manut. in Schol. in Cic. ubi exponit Temperius, Epist. 16. libri 9. H. St.
Tempus autem, inquit Cic. 1. de Invent. 39. est id, quo nunc utimur: nam ipsum quidem generaliter definire difficile est: pars quædam æternitatis, cum alicuius annui, mensuræ, diurni, nocturnive spatii certa significatione. In hoc & quæ præterierunt considerantur, &c. & item quæ insunt in præsentia, & quæ maxime fiunt, & quæ consequantur.
Siderum errores id ipsum est, quod rite dicitur tempus. Cic. de Univerf. 29.
Tempus, quod ἡμέρας vocant. Quintil. lib. 3. cap. 6.
A quo tempore. Cic. 7. Verr. 75. *Unum, alterum mensem, prope annum denique, domi tuæ piratæ, a quo tempore capti sunt, quoad per me licitum est, fuerunt.*
Ab aliqua re tempus. V. *AB* vel *AB*.
Ab æterno tempore. Cic. 5. Tusc.
Ab illo tempore. V. *AB*.
Ad tempus. V. *AD*. conf. infra.
Accommodare se alicui ad tempus. Cic. pro Cœl. 17.
Ad quoddam tempus. V. *AD*.
Ex eo tempore, quo primum ex Africa nuntius venit. Cic. 3. Fam. 4.
Ex quo tempore. Cic. 3. Fam. 4. *Nam cum te ipsum, ex quo tempore tu me diligere cœpisti, quotidie pluris feci.*
Ex infinito tempore. Cic. 1. de Fin. 33.
In tempus. V. *IN* præpositionem.
In omne tempus. V. *IN* præpos.
In præsens tempus. Hor. de Arte Poet. 44.
Pleraque differat, & præsens in tempus omittat. [Quod & In præsentia dicitur.
In reliquum tempus. V. *IN*.
In sempiternum tempus spectare debent. Cic. 2. de Orat. 169.
In puncto temporis. Lucret. lib. 4. 166.
Inter omne tempus. V. *INTER* præpositionem.
Per id, vel idem tempus. Cic. de Clar. Orat. 385. *Duo fuerunt per idem tempus, dissimiles inter se. Cæsar de Bell. Afr. 47. Per id tempus fere Cæsar exercitui res accidit mirabilis auditu.*
Scholarum tempora. Quintil. lib. 1. cap. 8. p. 97. *Burm. Cum Grammatices amor, & usus lectionis, non scholarum temporibus, sed vitæ spatio terminentur.*
Brevitas temporis, vel angustia. Cic. 3. de Orat. 226. *Edidi quæ potui, non ut volui, sed ut me temporis angustia coegerunt.* Idem 1. Att. 10. *Eo factum est, ut epistolæ tuæ rescriberem aliquid, brevitate temporis, ut tam pauca cogere scribere.*
Curfus temporis. Cic. 6. Fam. 6.
Decursus temporis. Cic. 3. Fam. 2.
Exiguum temporis. Ovid. 13. Met. 888.
Fuga temporum. Hor. 3. Carm. 30. 5.
Gradus temporum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Id temporis, i. e. Per id tempus. Cic. 1. in Catil. 10. *Quos ego jam multis, ac summis viris, ad me id temporis venturos esse prædixeram.*
Intervalla ac spiramenta temporum. Tacit. in vita Agric. 44. *Quo Domitianus, non jam per intervalla ac spiramenta temporum, sed continuo & velut uno ictu Rempub. exhaustit.*
Longinquitas temporis. Cic. 6. Fam. 4. *Me ipsum, consolatore tuum, non tantum litteræ, quibus semper studui, quantum longinquitas temporis mitigavit.* V. *LONGUS*.
Momentum temporis, V. MOMENTUM, in MOVBO.
Pars temporis exigua. Lucret. lib. 3. 400.
Propagatio temporis miserimi. Cic. 5. Fam. 15. *Quod in ea vita maneam,*
in qua nihil insit, nisi propagatio miserimi temporis.
Puncto temporis. Lucret. lib. 1. 1100.
Temporis ut puncto nihil exstet reliquiarum. i. e. Spatio temporis brevissimo.
Subseciva temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Tractus temporis. V. *TRACTUS* in *TRAHO*.
Ufura temporis. Cic. 3. Fam. 1.
Actum tempus, Præteritum. Hor. de Arte Poet. 173.
Angulum tempus. Claud. 2. in Ruff. 53.
Annale tempus. V. *ANNUS*.
Annua tempora. Ovid. 3. Amor. 10. 1.
Anteactum tempus. Lucret. lib. 3. 844.
Antiqua tempora. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Aureum, Sæculum. Hor. Epod. 16. 64.
Breve. V. *BREVIS*.
Cæcum. V. *CÆCUS*.
Conjunctum tempus, i. e. Insequens. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Diurnum tempus. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Edax rerum tempus. Ovid. 15. Met. 234.
Exiguum tempus. Ovid. 2. Amor. 2. 40.
Futile & caducum tempus, i. e. Vita nostra. Plin. 3. Epist. 7. ad finem.
Generale tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Heroica tempora. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Illis temporibus. Cic. de Amicit. 5.
Illis ut temporibus. Cic. de Clar. Orat. 107. *Erat cum litteris Latinis, tum etiam Græcis (ut temporibus illis) satis eruditus.*
Inane tempus. V. *INANIS*.
Infinitem tempus. Cic. 2. de Lege Agr. 55. *Sequitur omnes agros extra Italiam, infinito ex tempore.*
Infinitem tempus ætatis. V. *INFINITUS*.
Ingrata tempora. V. *Tarda* infra.
Inoffensa a valetudine tempora vitæ. V. *INOFFENSUS*.
Longum tempus. Senec. Agamem. 12.
Medio tempore. Suet. in Calig. cap. 25. *Liviam Orestillam, C. Pisoni nubentem, cum ad officium & ipse venisset, ad se deduci imperavit, intraque paucos dies repudiatam biennio post relegavit, quod repetisse usum prioris mariti tempore medio videbatur. [Vulgo Intermedium.*
Modicum tempus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Mutum a litteris tempus. V. *MUTUS*.
Optimum tempus, Sæculum. Cic. pro Cluent. 95. *Optimis hercle temporibus, tum quum homines se, non jactatione populari, sed dignitate atque innocentia tuebantur.*
Parvum tempus. Lucret. lib. 3. 552.
Præteritum tempus, instans, consequens. Auctor ad Heren. 2. 7.
Priora tempora & posteriora. Cic. 5. Fam. 17.
Prisci temporis anni. Ovid. 1. Fast. 197.
Quodam tempore. Ovid. 2. Met. 552.
Segne tempus. Valer. 2. Argon. 176.
Spatiosum tempus. Ovid. 1. Amor. 3. 81.
Tarda mihi, ingrataque tempora fluunt. Horat. 1. Epist. 1. 23. *Ingrata ideo, quia Tarda videntur.*
Uno tempore, pro Eodem tempore. Cic. ad Att. *Multas uno tempore accepi epistolas tuas. Idem 2. de Lege Agr. 14. Aliquando tandem, me designato, lex in publicum proponitur: concurrunt jussu meo plures uno tempore librarii, descriptam legem ad me afferunt.*
Abit tempus. V. *ABEO*.
Abit tempus iners. Ovid. 16. Epist. 112.
Absumere tempus. V. *ABSUMO*.
Accipere tempus justum & debitum, dicitur actio. V. *ACCIPIO*.
Adhibere tempus. V. *ADHIBEO*.
Adesse tempus, vel ad tempus, vel in tempore. V. *ADSUM*.
Assignatum tempus. V. *Assignatus* in *ASSIGNO*.
Capere tempus. V. *CAPIO*.
Complere debita tempora. Virg. 9. Æn. 108.
Complevit maturus tempora venter. Ovid. 11. Met. 311.
Conferre tempus ad, & in rem aliquam. V. *CONFERO*.
Consecutum tempus. V. *Consecutus* in *CONSEQUOR*.
Conservare & notare tempora. Cic. in Orat. 120. [i. e. *Temporum & rerum gestarum intervalla.*
Consumere omne tempus in litteris. Cic. 15. Fam.
Conterere tempus. V. *CONTERO*.
Contrahere tempus. V. *CONTRAHO*.
Decedentia tempora. Hor. 1. Epist. 6. 3.
Dependere tempora amoris. Lucan. lib. 10. 80.
Vereor, ne in breve tempus dilata sit abs te pernicies. Cic. ad Brut. 16.
Digerere tempora. Ovid. 1. Fast. 27.
Dirimere tempus. Cic. 1. de Divin. 85. *Auguralis dictio, V. DIRIMO.*
Distribuere tempus. Cic. Att.
Dividere tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Divileras tempora cum morte, & superflite filio fruebaris omnibus tenebris, h. e. Per omnes noctes. Quintil. in Sepulcro incantato. [Ubi est Intervallum, ut & in seqq. & supra aliquoties.
Dividere curarum remissionumque tempora. Tacit. in vita Agric. 9. *Jam vero tempora curarum remissionumque divisa.*
Dividere temporibus negotium aliquod. Ter. And. 3. l. 18.
Dare tempus alicui rei. Quintil. Tryphoni 2.
Diligentia quanta sit, nisi tempus & spatium datum sit, intelligi non potest. Cic. pro Quint.
Dare tempora studiis. Ovid. 2. de Font. 9. 50.
Edere tempus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Egere tempore, pro eo quod vulgus dicit, Mutuum habere ad faciendum. Cic. 3. Q. frat. 5. *Quod me de versibus faciendis rogas, incredibile est mihi frater, quam egeam tempore.*
Evolvere tempora & Fastos. Hor. 1. Serm. 3. 112.
Excludi tempore. Cic. 2. Verr. 148.
Exigere tempus. V. *EXIGO*.
Eximere tempus. Cic. 4. Att.
Fluunt tarda tempora. V. *Tarda* tempora supra.
Fugit interea, fugit irreparabile tempus. Virg. 3. Georg. 234.
Habere tempus. Cic. 3. de Orat.

Impendere tempus alicui. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Impendere tempus studiis. V. IMPENDO.
 Impertire tempus alicui rei. V. IMPERTIO.
 Implere tempus. V. IMPLERO.
 Indigent difficilia factu longi temporis. Cic. 1. de Invent.
 Intermittere tempus. V. INTERMITTO.
 Labuntur tempora assiduo motu. Ovid. 15. Met. 179.
 Non laigitur tempus. V. LARGIOR.
 Leniet odium tempus. Ovid. in Ibin, 134.
 Partiri tempora in plures. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Per. etum tempus. Ovid. 2. de Arte Am. 665.
 Perdere tempora. Quintil. lib. 2. cap. 1. Ovid. 11. Met. 286.
 Perfectus orbis temporis. Virg. 6. Æn. 745.
 Prorogare tempus alicui. Cic. 2. Fam. 6. Ne patiare quicquam mihi ad hanc provinciam molestiam temporis prorogari.
 Revocare tempus. Cic. 5. Fam.
 Sumere tempus. Cic. 2. Q. frat. 9.
 Suppedirabit tempus. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Traducere tempus. Cic. 4. Fam. 6. Ego autem, cum multis de causis te exopto quamprimum videre, tum etiam ut ante commentemur inter nos, qua ratione nobis traducendum sit hoc tempus.
 Transmittere tempus. Cic. pro Lege Manil. 1. Omne meum tempus amicorum temporibus transmittendum putavi. i. e. Omne meum tempus amicorum periculis propulsandis transmissi.
 Tribuere tempus. Cic. 2. Off. 4.
 Venit longo post tempore. Virg. 1. Ecl. 30.
 Tempus, [ὥρα] pro Temporis parte,
 Ætatis tempus. Ter. Hec. 4. 2. 18.
 Dum ætatis tempus tulit, perfuncta fatis sum: fatias jam tenet.
 Hoc loco Donatus legit, Dum ætas, tempus tulit. Cic. 3. Q. frat. 5.
 Nostriumque hoc tempus ætatis, quod in illa auctoritate Senatoria florere debet.
 Anni tempus. Cic. 10. Fam. 33. Anni autem tempus libertatem majorem mihi dat.
 Anni temperatissimum tempus. V. Temperatus in ΤΕΜΠΕΡΟ.
 Diei tempus. Ter. Haut. 1. 2. 38.
 Tu, ut tempus est diei, videtis ne quo hinc abeas longius. Ibid. 1. 1. 116.
 Antelucanum tempus. V. ANTELUCANUS.
 Certum anni. V. CERTUS.
 Climactericum. V. CLIMAX.
 Commodum anni tempus. Cic. 9. Att. 3. Si commodius anni tempus esset.
 Extrema tempora longæ senectæ. Ovid. 6. Met. 675.
 Festum tempus. Hor. 2. Epist. 1. 140.
 Fervens tempus, cui opponitur Frigidum. Celf. lib. 5. cap. 26.
 Frigidum tempus. Senec. Thyest. 2.
 Genitale tempus, Dies natalis. Ovid. 3. Trist. 13. 17.
 Genitale tempus mundi. Lucret. lib. 2. 1104.
 Hibernum tempus. Ovid. 11. Met. 745.
 Iners tempus somni. Stat. 2. Theb. 102.
 Matutinum tempus. Cic. 7. Fam. 1. V. ΜΑΤΥΤΑ. & Ovid. 13. Met. 581.
 Nocturnum tempus. Lucret. lib. 4. 446.
 Puerile tempus, Pueritia. Ovid. 6. Met. 719.
 Sacrum tempus. Hor. in Carm. fæc. 4.
 Solstitiale tempus. Ovid. 6. Fast. 790.
 Supremo tempore adesse alicui. Catull. Argon. 62. 151.
 Verai temporis hora. Hor. de Arte Poet. 302.
 Vespertinum tempus. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. In quo cursu multa mirabiliter efficiens, tum antecedendo, tum retardando, tum vespertinis tempibus delitescendo, tum matutinis rursus se aperiendo, nihil immutat sempiternis sæculorum ætatibus, quin eadem iisdem temporibus efficiat.
 Concessit tempus puerile juventæ, Locum dedit, cessit. Ovid. 6. Met. 719.
 Vertuntur tempora annorum. Lucret. lib. 5. 1183.
 Tempus pro Die. Ovid. puto in Epist. Penelopes;
 Tempora si numeres; bene quæ numeramus amantes:
 Non venit ante suum nostra querela diem. Videtur esse pro Diebus, ut reciproce Dies pro Tempore. H. St. Exstant Epist. 2. v. 7.
 Tempus [καρπός, Gl. L. G. & G. L.] Occasio, vel & quæ dicitur Circumstantia temporis.
 Tempus, pro Commodo temporario. Cic. pro Cluent. 139. Et illa oratio potius temporis mei, quam iudicii & auctoritatis fuit. i. e. Ita dixi in oratione illa, quia intererat ejus rei, quam tum defendebam, vel hominis rei. Idem ibid. Omnes illæ orationes causarum & temporum sunt, non hominum ipsorum ac patronorum. Budæus.
 Tempus aptius cibo. Celfus lib. 3. cap. 5.
 Tempus, pro Auctoritate & potentia. Cic. de Clar. Orat. 242. Is omnibus exemplo debet esse, quantum in hac urbe polleat multorum obedire tempori, multorumque vel honori, vel periculo servire. Idem pro Planc. 72. Non solum quid cuique debeam, sed etiam quid intersit, & quid a me cuiusque tempus poscat. Budæus.
 Tempus, pro Constituto tempore. Ter. And. 4. 1. 7.
 Post ubi tempus promissa jam perfici,
 Tum necessario se aperient & timent.
 Tempus adeundi, & abire (nam utroque modo dictum reperitur) pro Opportunitate. Plaut. Perf. 4. 2. 8.
 Id aderit adeundi tempus: nunc agite, ite vos. Idem Men. 3. 3. 29.
 Sed quid ego cesso, dum datur mihi occasio,
 Tempusque abire ab his locis lenoniis.
 Edendi tempus. Hor. 1. Epist. 16. 22.
 In tempore. [ὥρα, Gl. G. L.] Ter. And. 4. 5. 19. Donatus, Opportune. Nos sine præpositione dicimus Tempore & Tempori.
 In ipso tempore. Ter. And. 3. 2. 52.
 Atque adeo in ipso tempore ecum ipsum obviam Chremetem. Donatus, In ipsa opportunitate, in ipso articulo.
 Acerbitas temporis. Cic. 13. Fam.
 Atrocitas temporis. Cic. pro Sext. 11.
 Forma temporum. Cic. 3. Fam. 11. Ad me quasi formam communium temporum, & totius Reip. misisti expressam.

Inclinationes rerum & temporum. V. INCLINO.
 Incommoditas temporis. V. INCOMMODUS.
 Iniquitas temporis. V. INIQUUS.
 Invidia temporis. Cic. 3. Fam.
 Maturitas temporum. Liv. 22. Si maturitas temporum expectata foret.
 Motus temporum. Cic. pro Flacc. 94. Videtis, quo in motu temporum, &c.
 Mutatio temporis. Cic. 4. Fam. 9.
 Natura temporis. Cic. 6. Fam. 6.
 Perturbatio temporis. Cic. 5. Fam.
 Ratio temporis. Cic. 6. Fam. 6.
 Recordatio temporis alicujus. Cic. 1. Fam. 17.
 Status temporis. Cic. 2. Fam.
 Varietas temporis. Cic. 13. Fam.
 Vitia temporum. Cic. 4. Fam. 13.
 Accommoda fraudi tempora. Stat. 6. Theb. 615.
 Alienum tempus, Absurdum, adversum. Cic. 3. Fam. 10. De qua alienum tempus est mihi tecum exoptulandi, purgandi autem mei necessarium. Idem 16. Att. 3. Tempusque discessus absurdum.
 Amicum fraudibus tempus. Stat. 5. Silv. 2. 38.
 Asperum tempus. Cic. pro Corn. Balb. 22.
 Atrox. V. ATROX.
 Congrua tempora. Claud. 1. in Ruff. 315.
 Dextrum tempus, Opportunum. Hor. 1. Serm. 1. 18.
 Difficile tempus Reip. Cic. 10. Fam. 5. His temporibus difficillimis Reipub. quicquid subveris, id erit totum & proprium tuum.
 Difficile & atrox tempus. Cic. 6. Verr. 108. Itaque apud patres nostros atroci ac difficili Reipub. tempore, quum Ti. Graccho occiso magnorum, &c.
 Dira tempora. Juven. 4. Sat. 80.
 Dubium tempus. Cic. pro Font. 34.
 Dura tempora. Hor. 2. Epist. 2. 46.
 Durum tempus, & crudele. Cic. pro Domo 75. Sed si mihi ante hæc durissima tempora Reipub. nihil aliud unquam objectum est, nisi crudelitas illius temporis.
 Exoptabile tempus. Sil. lib. 11. 387.
 Extremum tempus. Cic. 10. Fam. 12. Etsi Reipub. causa maxime gaudere debeo, tantum ei te præsidii, tantum opis attulisse extremis partibus temporibus. Idem, His temporibus miseris, & extremis. i. e. Extrema necessitate.
 Faustum tempus. Lucret. lib. 1. 805.
 Formidolosum dubiumque Reip. tempus. Cic. 7. Verr. 1. Ita enim causa constituitur, provinciam Siciliam virtute ejus & vigilantia singulari, dubiis formidolosisque temporibus a fugitivis atque a belli periculis tutam esse servatam.
 Gratum tempus. Hor. 2. Epist. 2. 198. [Hic est Infalubre cælum.
 Grave tempus. Hor. 3. Carm. 23. 8.
 Grave tempus civitatis, pro Molesta tempestate. Cic. pro Sext. 5. Et quoniam in gravissimis temporibus civitatis, atque in ruinis everse, atque afflictæ Reip. P. Sextii tribunatus est a fortuna ipsa collocatus, &c.
 Idoneum tempus. V. IDONEUS.
 Importunum tempus. V. IMPORTUNUS.
 Ineluctabile tempus. Virg. 2. Æn. 324.
 Inexcusabile tempus. Ovid. 7. Met. 511.
 Iniquum tempus. Lucret. lib. 1. 42. h. e. Adversum & calamitosum.
 Iustum tempus pugne. Virg. 10. Æn. 11.
 Lævum tempus, Importunum. Hor. 2. Serm. 4. 4.
 Liberum tempus. Cic. 5. Fam. 20. V. LIBER Adjectivum.
 Mala tempora, Bona tempora. V. MALUS.
 Maturum tempus. V. MATUREUS.
 Maruro tempore adepta est conjugium. Catull. 60. 57.
 Maximis temporibus, pro Occasionibus & necessariis præsidii. Cic. 3. de Legib. 33. Est autem boni auguris, maximis Reipub. temporibus præsto esse debere. Budæus.
 Miserum & perditum tempus. Cic. 4. Fam. 14. Ego tam misero tempore nihil novi consilii cœpisseni. Idem 5. Fam. 16. Hæc perturbatio temporum perditorum.
 Miserum & luctuosum tempus, cui Tranquillum & optatum opponitur. Cic. 5. Fam. 14.
 Mollissima tempora fandi. Virg. 4. Æn. 293.
 Nubila tempora, translate, pro Dubiis. Ovid. 1. Trist. 9. 6.
 Opportunum tempus. Cic. 2. Fam. 18. Quas si fatis opportuno tempore accepisti.
 Opportunum curationi tempus. Celf. lib. 5. cap. 26.
 Prosperum tempus. Tacit. 12. Ann. 68.
 Sativum tempus. V. SATIVUM in SERVO.
 Secretum tempus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Secundum tempus, i. e. Præfens. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Secunda tempora, Felicia. Hor. 4. Carm. 9. 36.
 Speciale tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Subabsurdum tempus. Cic. 16. Att. 3. Movet etiam navigationis labor, aliter non ab ætate solum nostra, verum etiam a dignitate, tempusque discessus subabsurdum.
 Summum tempus. Cic. 5. Philipp.
 Summo tempore Reipub. Cic. 2. Verr. 1. Id non humano consilio, sed prope divinitus datum atque oblatum vobis, summo Reip. tempore, videtur. i. e. Summa opportunitate & necessitate.
 Suo tempore, Tempore quo promiserat, vel debito & statuto. Cic. 5. Verr. 139. Scandilius rem se totam relicturum dicit, & suo tempore esse redditurum.
 Suo tempore, aliter. Cic. de Clar. Orat. 4. de Hortensio, Perpetua quadam felicitate usus ille cessit e vita, suo magis, quam suorum civium tempore. Paulo ante de eodem dixerat, Alienissimo Reipublicæ tempore extinctus. Suo tempore, Sibi apto, & perpetuæ felicitati conveniente, ut dies ultima, quæ semper est expectanda, primis responderit: quum aliter sæpe soleat evenire, ut de Priamo, Pompejo, & aliis legimus. Vel Suo, Fatali; ut libro eodem non procul a fine, Q. Hortensii vox extincta fato suo est, nostra publico. Fato suo, Sua die, quæ stat cuique ut ait Poëta: Publico fato, Quo republica extincta est.

Suspicioſum tempus. Cic. 1. Fam. 7. Qui mihi quum ſemper tuæ laudi favere viſus eſt, etiam ipſo ſuſpicioſiſſimo tempore Caniniano.

Tranquillum tempus. Ovid. 4. de Pont. 10. 74.

Tranquilli comitem temporis eſſe ſidem.

Tranquillum ac pacatum tempus. Cic. pro Cluent. Tempus hoc tranquillum ac pacatum: illud omnibus invidiæ tempeſtatibus concitatum. Trifte ac luſtuofum tempus, cui Secundum tempus opponitur. Cic. 4. Fam. 17. Tuorumque triſtiſſimo meo tempore meritorum erga me memoriam confervabo. Idem 15. Fam. 8. Vel deſenſus triſtibus temporibus, vel ornatus ſecundis.

Turbulentum tempus. Cic. 2. Fam. 17. Tempora autem Reipublicæ qualia futura ſint, qui ſcit? mihi quidem turbulenta videntur fore.

Vacuum. Cic. 2. Q. frat. 14. Quod mihi tempus, Romæ præferim, ut iſte me rogat, manenti, vacuum oſtenditur.

Vacuum tempus, curaque ſolutum. Lucret. lib. 2. 45. al. Pectus.

Abiit illud tempus, mutata ratio eſt. Cic. pro Muren. 7. i. e. Præterit occaſio

Abiit jam & tranſvectum eſt tempus, quo poſſes videri concepſiſſe. Tacit. 2. Hiſt. 76.

Accidit tempus. V. ACCIDO.

Accommodare tempus. V. ACCOMMODO.

Accommodata tempora. V. ACCOMMODATUS in ACCOMMODO.

Adduci temporibus. V. ADDUCO.

Adactum tempus. V. Adactus in ADIGO.

Amittere tempus. V. AMITTO.

Antecapere tempus. V. ANTECAPIO.

Arripere tempus. Virg. 11. Æn. 459. i. e. Invenire opportunitatem, ut ait Servius. Cic. 5. Fam. 12. Ac ſtatim cauſam illam totam & tempus arripere. [Hic eſt Tempus rei alicujus geſtæ, ſeu Intervallum temporis & ſpatium certum, quo quid geſtum fuit. Arripere, Ad ſcribendum. Affentiri temporis, quod & Servire temporis dicitur. Cic. 1. Fam. 9.

Aucupari tempus. V. AUCUPOR.

Cadat adventus tuus in alieniſſimum tempus. Cic. 15. Fam. 14.

Capere ſcite & commode tempus adeundum ad aliquem. Cic. 11. Fam. 16.

Capto tempore agere aliquid. Virg. 11. Æn. 783.

Captare tempus. V. Capto in CAPIO.

Cedere temporis. Cic. 4. Fam. 9. Cedere primum temporis, id eſt neceſſitati parere, ſemper ſapientis eſt habitum. V. CEDO.

Conſtituere tempus. V. CONSTITUO.

Conſulere temporis. V. CONSULO.

Convenit locus & tempus. V. CONVENIO.

Dicere tempora alicujus. Tacit. 1. Hiſt.

Dicere vel facere aliquid temporis cauſa. Cic. pro Flacc. 36.

Differre tempora. Ovid. 9. Met. 765.

Dimittere tempus. Cic. 3. Philipp.

Exigere ſecum tempus. Virg. 4. Æn. 476.

Decrevitque mori: tempus ſecum ipſa modumque Exigit.

Exiſtit tempus. Cic. 5. Fam. 8. Sed exiſtit tempus, optatum magis, quam ſperatum, ut florentiſſimis tuis rebus mea perſpici poſſet & memoria noſtræ voluntatis & amicitia fides.

Incidere in tempus. Cic. 2. Fam. 6. Quod in id Reip. tempus, non incideris, ſed veneris.

Incidunt ſæpe tempora cum, &c. V. INCIDO.

Inſidiari temporibus. Paerul. lib. 2. 21. Dum bellum inferit patriæ Cinnæ, Cn. Pompejus, Magni pater, fruſtratus ſpe continuandi Conſulatus, ita ſe dubium mediumque partibus præſtitit, ut omnia ex proprio uſu ageret, temporibusque inſidiari videretur, & huc atque illuc, unde ſpes major adfuſſet potentia, ſe exercitumque deflecteret.

Legere & deligere tempora cibo. Celf. lib. 3. cap. 6.

Obſervare tempus. V. OBSERVO.

Oblatum tempus. Lucan. lib. 7. 238.

Parere temporis. Cic. 12. Att. 50. & 11. Philipp. 27. Neceſſe eſt enim, in tanta converſione & perturbatione rerum, temporibus potius parere, quam moribus.

Ponere tempus alicui. Virg. 1. Æn. 282. [Hic eſt Spatium determinare. Præſumere tempus in re aliqua. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Præremittere tempus. Cic. 1. Fam.

Promiſſum tempus. Ovid. 2. Epift. 2.

Recuperare tempus. Cic. 8. Att.

Servire eſt neceſſe temporis, & non amittere tempus, quum ſit datum. Cic. 8. Att. 3.

Sum. ut, Tempus eſt. Ter. Eun. 1. 1. 11.

Proin tu, dum eſt tempus, etiam atque etiam cogita. [i. e. Dum occaſio eſt, dum licet.

Tempus eſt facere. Plaut. Afin. 5. 2. 62.

Tempus eſt ut eamus ad forum, pro Commodum eſt. Plaut. Mil. 1. 1. 72.

Tempus eſt ad eam rem. Ter. Eun. 4. 1. 7.

Nunc ita tempus eſt mihi, ut cupiam filiam: olim nihil minus. Ter. Heaut. 4. 1. 59. [i. e. Commodum eſt.

Ubi tempus tibi erit, ſat habet ſi tum recipitur. Ter. Eun. 3. 2. 32.

Tempus eſt, pro Neceſſe eſt. Cic. 2. de Orat. 181. Nam ſi ego omnem vim oratoris in argumentis & in re ipſa per ſe comprobanda poſuiſſem, tempus eſſet jam de ordine argumentorum & de collocatione aliquid dicere.

Non eſt tempus. Ter. Hec. 4. 4. 77.

Reduc uxorem, aut quamobrem non opus ſit cedo.

P. A. M. Non eſt nunc tempus.

Erit vel fuit tempus. Cic. pro Milon. 70. Erit, erit illud profecto tempus, & illuceſcet aliquando ille dies, quum tu, &c. h. e. Futurum eſt aliquando, &c. Idem 1. de Orat. 1. At ſuit tempus illud, quum mihi, &c.

Tolerare patienter tempora. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Venit tempus & occaſio libere loquendi. Plaut. Trin. 4. 2. 157.

Tempus, [ἐπιμαρτυρία, Gl. L. G.] Pars capitis, quæ eſt ad latera. Habet enim caput duo tempora: unum a dextra, alterum a ſiniſtra. Virg. 5. Æn. 416.

Temporibus geminis canebat ſparſa ſeneſtus. Nam primo tempora caneſcunt, cavanturque magna diurnitate temporis: unde quidam tempora in capite ob id dicta putant, quod ab iis indicia petamus ſeneſtus. Columel. lib. 6. 29. extr. Decimo tamen anno tempora cavari inci-

piunt, ſupercilia nonnunquam caneſcere, & dentes prominere. conf. Fallad. Mart. 13. extr. Virg. 5. Æn. 856. Ibid. 71.

Ore favete omnes & cingite tempora ramis. Ubi Serv. Cingite ramis tempora, Ex more Romano; nam feſtis ludis omnis ætas coronata ſpectabat.

Tempus in ſing. raro occurrit. Gloſſ. Græcolat. ἑρόνητοι, Tempora, ſingulare non habet. Sed aliter in Latino-græc. V. ſupra.

Tempus ſingulariter pro Capite. Catul. 62. 158.

Uſque dum tremulum movens

Canâ tempus anilitas

Omnia omnibus annuit.

Tempus utrumque. Virg. 9. Æn. 418.

Dum trepidant, ita haſta Tego per tempus utrumque.

Per genium tranſcurrit tempus arundo. Sil. 12. 414.

Percutere tempus. Auſtor ad Heren. lib. 4. 68.

Ardua tempora. Stat. 6. Theb. 918.

Cava tempora. Virg. 10. Æn. 891.

Flaventia tempora. Ovid. 1. Amor. 1. 29.

Trunca tempora, Quibus detracta ſunt cornua. Ovid. 9. Epift. 14.

Turgentia tempora. Stat. 5. Theb. 268.

Advelat tempora viridi lauro. Virg. 5. Æn. 246.

Cinge tempora floribus. Catul. 59. 6.

Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg. 28.

Evincti tempora puniceis tæniis. Virg. 5. Æn. 269.

Prædura tempora fregit nodoſo robore. Ovid. 12. Met. 349.

Populata tempora raptis auribus. Virg. 6. Æn. 495.

Præcingens roſeo tempora vinculo. Sen. Med. 2.

Protecta tempora fulva capillo. Ovid. 12. Met. 273.

Redimitus tempora lauro. Virg. 3. Æn. 81.

Religata tempora ſæno. Ovid. 14. Met. 645.

Sparſus tempora canis. Ovid. 8. Met. 567.

Tegere tempora vitta. Virg. 4. Æn. 637.

Velare tempora myrto. Virg. 5. Æn. 72.

Vincti tempora verbera. Virg. 12. Æn. 120.

Umbrata tempora quercu. Virg. 6. Æn. 772.

TEMPORIS, Adv. [ἐπιμαρτυρία, Gl. L. G.] Subaudita præpoſitione. In tempore, Tempeſtate, ad tempus, pro tempore. Plaut. Amph. 4. 3. 50. Idem. Men. 2. 3. 90.

Sequimini: ut, quod imperatum eſt, veniam adverſum temporis. Al. Temperis. Cato R. R. cap. 2. Satiſne temporis opera ſient confeſta.

Tempore pro Temporis. Plaut. Afin. 3. 3. 143. Ut tempore, oportuneque attuliſtis. Cic. 4. Verr. 128. Satis putabat ſe ad comitia tempore venturum, ſi pridie veniſſet.

Advenire tempore, In tempore, per tempus. V. ADVENIO.

TEMPORIS, [ἐπιμαρτυρία, Gl. L. G. & G. L.] Adverbium deductum a Temporis adverbio, quod ſignificat Celerius, quaſi ante tempus. Columel. lib. 8. cap. 4. Eſca bis dividenda, ut mane, non protinus a cubili, laxius evagentur, & ante crepuſculum, propter cibi ſpem, temporis ad officinam redeant.

Temporius & Serius, contraria. Columel. lib. 2. cap. 18. Ovid. 4. Met. 198.

Temporius Cic. a Tempus, temperis. Vide Scholia poſteriora Manutii. H. St. V. ſupra in TEMPUS a pr.

TEMPORALIS, e. Adj. [ἐπιμαρτυρία, Gl. L. G.] Ad tempus durans. Quintil. lib. 6. cap. 2. Adjiunt quidam peritorum, ἐπιμαρτυρία temporale eſſe.

Temporale, Quod ad Tempus fit. ut,

Damnus temporale. Ulp. in l. 2. ad finem. D. de judiciis.

Exilium temporale. Hermogenianus in l. De injuria. D. De injur. & famoſis libel.

Temporalis, pro Inconſtanti. Curt. lib. 4. 5. 11. Ut ſunt Græcorum temporalia ingenia. Alii legunt Temporalia.

Aliter expono in meis Schediaſmatis. H. St.

TEMPORARIUS, a. um. Adj. [ἐπιμαρτυρία, Gl. L. G.] Quod non eſt perpetuum, ſed ad tempus durans. Plin. in Paneg. cap. 91. extr. Non ergo temporarium & ſubitum eſt, quod uterque collegæ Conſulatu, tanquam iterum ſuo, gaudet. Plin. lib. 16. cap. 33. Quædam temporalia viſ. [Vitiſe in Gloſſ. Temporalia.

Opus publicum temporarium, cui Perpetuum opponitur. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. de effractor. Expilatores in opus publicum, vel perpetuum, vel temporarium dari ſolent. Sic

Vincula temporalia. Ulp. in l. Aut damnus, in fine. D. de pœnis. Sive in perpetua vincula fuerit damnatus ſervus, ſive in temporalia.

TEMPERSTAS, ætis. f. [ἐπιμαρτυρία] Tempus ipſum aliquando ſignificat. Plaut. Mostel. 1. 1. 17.

Cis, hercle, paucas tempeſtates, Tranio,

Augebis ruri numerum, genus ferratile. Salluſtius in Jugurth. 8.

Ea tempeſtate in exercitu noſtro fuere complures novi & ignobiles.

Tempeſtas, Tranquillum & ſerenum tempus. Virg. 9. Æn. 20.

— unde hæc tam clara repente

Tempeſtas.

Cum adjectione, non per ſe, ſignificat hoc Tempeſtas. H. St. Sed

Absolute. Cic. 14. Fam. 4. Quas ego exſpectaſſem Brunduſi, ſi eſſet licitum per nautas, qui tempeſtatem prætermittere noluerunt. V. ſeq.

Subauditur commodam, & fortatte deſt. H. St. Apud Cic. vel ſubauditur Adj. Idoneam, vel potius gerund. Navigandi.

Bona & certa tempeſtas. Cic. 2. Q. frat. 2. Tu, ſi ita expedit, velim quamprimùm, bona & certa tempeſtate, conſcendas, ad meque venias.

Egregia tempeſtas. Cic. 9. Att. 15.

Idonea tempeſtas. V. IDONEUS.

Liquidiffima tempeſtas cæli. Lucret. lib. 4. 170.

Perfrigida tempeſtas. Cic. 6. Verr. 86.

Malæ tempeſtates. Cato de R. R. cap. 39.

Salubris tempeſtas. Claud. de Phœnice 99.

Secunda tempeſtas, Ventus ſecundus. Tacit. in vita Agric. 38. extr.

Serena tempeſtas. Cic. 2. de Divin. 94.

Arridet tempeſtas. Lucret. lib. 2. 32.

Captare tempeſtates. V. Capto, in CAPIO.

Ridet tempeſtas. Lucret. lib. 5. 1394.

Tempeſtas, [ἐπιμαρτυρία, ἐπιμαρτυρία, Gl. L. G. ἑπιμαρτυρία ἢ ἐπιμαρτυρία, G. L.] Procella, nubilum & procelloſum tempus. Plaut. Mostel. 1. 2. 27.

Atque

Atque illud sæpe fit, tempestas venit,
 Confringit tegulas, imbricesque Plin. lib. 18. cap. 28. Ante
 omnia autem duo genera cælestis injuriæ meminisse debemus: Unum
 quod tempestates vocamus, in quibus grandines, procellæ, ceteraque
 similia intelliguntur: quæ quum acciderint, Vis major appellatur.
 Imbres, nimbi, procellæ, turbines, reliquæque tempestates. Cic. 3.
 de Nat. Deor. 51.
 Procella, tempestas, naufragium, ruina, incendium. Cic. 2. Off. 19.
 Illa tempestas & tempore. Catul. Argon. 62. 73.
 Æolus, rex tempestatum. Virg. 10. Æn. 37.
 Dii tempestatum potentes. Virg. 3. Æn. 528.
 Adversa tempestas. V. ADVERSUS.
 Animosâ tempestas. Stat. 9. Theb. 459.
 Atra tempestas. Virg. 2. Æn. 516.
 Atrox tempestas. Claud. de Bell. Get. 112.
 Fera tempestas. Ovid. 1. Fast. 495.
 Fœda tempestas cum grandine ac tonitribus cælo dejecta. Liv. lib. 2.
 62. pr.
 Immoderata tempestas. V. IMMODERATUS.
 Magna, V. Turbulenta.
 Marina sive terrestris tempestas. Ulp. in l. 2. D. Si quis caution. Tempe-
 statem intelligere debemus, sive marina, sive terrestris sit.
 Miseranda tempestas. V. Miserandus, in MISERE.
 Naufragâ tempestas. Valer. 1. Argon. 584.
 Notabilis tempestas. Tacit. 1. Hist. 38. pr.
 Poetica tempestas. Juven. 12. Sat. 23.
 — omnia fiunt
 Talia, tam graviter, si quando poetica furgit
 Tempestas. i. e. Omnia nobis ita contigerunt, quemadmodum
 a poetis referri solet, si quando tempestatem describunt, summaque
 contentione omnia exaggerant.
 Sævæ tempestates. Tacit. in Vita Agric. 22.
 Sonoræ tempestates. Virg. 1. Æn. 57.
 Turbida tempestas. Virg. 12. Æn. 284.
 Turbulenta tempestas. Cic. 7. Verr. 26. Ut nullus unquam dies tam
 magna turbulentaque tempestate fuerit, &c.
 Violenta tempestas. Senec. Herc. fur. 11.
 Actus pelagi tempestatibus. Virg. 3. Æn. 708.
 Avertere tempestates. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Commoventur sæpe tempestates certo aliquo cæli signo. Cic. pro Muren. 36.
 Commotus subito magnis tempestatibus fluvius Eurotas. Cic. 2. de In-
 vent. 96.
 Commutata tempestas. Cic. 2. de Invent. 154.
 Conflata ventis tempestas, & imbres. Cælum autem pro nubibus acci-
 pe: & contraria in unum coegit, ac per hoc densasfecit intelligendum.
 Porphy. in Hor. Epod. 13. pr.
 Continet me tempestas. V. CONTINEO.
 Contraxit cælum, Aërem in nubes condensavit. Stat. 9. Theb. 523.
 Contraxit tempestas horrida cælum. Hor. Epod. 13. 1. V. paulo supra.
 Coorta tempestas. V. Coortus in COORTIO.
 Coortæ tempestates cælo terraque. Lucret. lib. 6. 957.
 Demissa tempestas ab Euro. Hor. 3. Carm. 17. 11.
 Eo, ut Sil. lib. 3. 228.
 Sævior it trucibus tempestas acta procellis.
 Fulget tempestas tremulo impete. Lucret. lib. 6. 173. Ob fulgura.
 Glomerant nubes tempestatem fœdam. Virg. 1. Georg. 323.
 Horrescit nimbis turbida tempestas. Sil. lib. 1. 134.
 Incubuit silvis tempestas. Virg. 2. Georg. 310.
 Lenire tempestates. V. Lenio, in LENIS.
 Refedit tempestas. Stat. 9. Theb. 524.
 Sedare tempestates. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Serenare tempestates. Virg. 1. Æn. 253.
 Verberari tempestatibus. Columel. lib. de Arboribus, cap. 16. Sulcum
 in quatuor pedes longum, in tres altum, in dupondium & semissem
 latum quum feceris, patiere minime duobus mensibus eum tempestatibus
 verberari. [Lege Minimum.
 Ad alia sæpe transfertur. ut, Hor. 1. Epist. 15. 31.
 Pernicies, & tempestas, barathrumque macelli.
 Repentina tempestas popularis. Cic. pro Cluent. 96.
 Procella, turbo & tempestas pacis. Cic. pro Domo 137.
 Pugnæ. Liv. 44. 39. pr. Quo, jactati tempestate pugnæ, receptum haberent.
 Seditionum ac discordiarum tempestas. Cic. pro Sext. 46.
 Cruenta tempestas. Claud. 3. Conf. Hon. 75.
 Ferrea tempestas, Milites. Sil. lib. 15. 630.
 Invidiæ tempestas. Cic. 1. in Catil. 22. Tametsi video, si mea voce ire
 in exilium animum induxeris, quanta tempestas invidiæ nobis, si mi-
 nus in præsens tempus, recenti memoria scelerum tuorum, at in po-
 steritatem impendat.
 Maximæ & turbulentissimæ molestiarum tempestates. Cic. 1. de Orat. 2.
 Nam qui locus quietis & tranquillitatis plenissimus fore videbatur, in
 eo maximæ molestiarum & turbulentissimæ tempestates exsisterunt.
 Hujus magnitudini animi, gravitatis, sapientiæ, tempestas est oblata
 formidolosissimi temporis. Cic. 7. Philip. 7.
 Tempestates alicujus subire, i. e. Pericula. Cic. 15. Fam. 15. Mitto,
 quod invidiam, quod pericula, quod omnes meas tempestates, &
 subieris, & multo etiam magis, si per me licuisset, subire paratissimus
 fueris.
 Sustinebat tamen Appius pertinacia tantam tempestatem. Liv. 2. 56.
 Defendere aliquem in tempestate. Cic. pro Domo 108.
 Tempestas, pro die in illo Ciceronis versu, 1. de Divin. 52.
 Tertia te Phthiæ tempestas lata locabit. Id versus Homericus,
 Il. 4. v. 363. docet, quem expressit,
 Ἡκαπ κεν τελεπῶ Φθίην ἐξέσωλον ἰγκυμν. Sic
 Suprema tempestas, V. Supremus in SUPER.
 Tempestas apud Romanos inter Deos habita est. Ovid. 6. Fast. 193.
 Te quoque, Tempestas, meritam delubra fatemur,
 Cum pane est Coris obruta classis aquis. Huic agnam vel ni-
 gram ovem immolare solenne fuit. Virg. 5. Æn. 772.
 Tres Eryci vitulos, & Tempestatibus agnam
 Cædere deinde jubet. Idem 3. Æn. 120.
 Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.

TEMPESTUOSUS, a, um. Adj. [χαμναδὸς] Procellosum. Gellius,
 Mare sævum ac tempestuosum erat. Sidon. 4. Epist. 6. Tempestuosi ho-
 stium incurfus.

TEMPESTUOSE, Adv. Apul.

TEMPESTIVUS, a, um. Adj. [ἐκκαιρῶ, Gl. L. G. & G. L. ἀκμαῖος,
 ἀγλαῖος, L. G.] Opportunum, & quod suo tempore fit. Cic. de Senect.
 46. Ego vero propter sermonis delectationem tempestivis quoque convi-
 viis delector.

Tempestivum convivium & Intempestivum, contraria. Tempestivum
 autem convivium esse putat Turnebus, quod non fit de die, (nam id
 turpe & nequam & intempestivum habebatur de die convivia agitare)
 neque in multam noctem producitur: sed quod tempore fit. Nam a
 Varrone apud Gellium (13. 11.) convivium constare ex rebus quatuor
 dicitur, quod omnibus suis sit absolutum numeris, si belli homunculii
 collecti sunt, si lectus locus, si tempus lectum, si apparatus non ne-
 glectus. Ad tempestivum quoque convivium fortasse pertinuerit diebus
 potius certis, quam aliis convivas vocare, ut diebus potius festis quam
 profestis, & quibusdam profestis potius quam aliis, ut nefastis. De con-
 vivio tempestivo Cic. in Verr. 5. 62. Statuitur Lollius in illo tempestivo
 gladiatorum convivio. Apulejus, Nuptiæ ne illæ fuerint, an aliud
 celebratum officium, an convivium tempestivum? De intempestivo
 Cic. pro Muren. 13. Neque in convivio moderato atque honesto: in-
 tempestivi convivii, amœni loci, multarum deliciarum comes est ex-
 tremâ saltatio.

Fructus tempestivi; i. e. Cito maturi. Cic. 2. Off. 14. [Immo Oppor-
 tuni De fructibus ex bestiis capiendū loquitur.

Homo tempestivus. Plin. lib. 7. cap. 51.

Hora tempestiva narratibus. Ovid. 5. Met. 500.

Mare tempestivum ad navigandum. Cic. pro Lege Manil. 34.

Maturitate tempestiva. Cic. de Senect. 5.

Oleæ tempestivæ. Cato de R. R. cap. 58.

Sementes tempestiviores. Gell. 2. 29.

Vindemia tempestiva. Columel. lib. 11. cap. 2.

Virgo viro tempestiva. Hor. 1. Carm. 23. 12.

Concedere pueris ludum tempestivum. Hor. 2. Epist. 2. 142.

Evertere pinum tempestivam. Virg. 1. Georg. 256.

Multa mihi ipsi ad mortem tempestiva fuerunt, quæ utinam potuissem
 obire! Cic. 1. Tusc. 109.

Si tempestivum erit. Columel. lib. 1. cap. 8. sub finem, Sed illa me-
 minerit, quum e civitate remeaverit, deos penates adorare: deinde,
 si tempestivum erit, confestim: si minus, postero die fines oculis per-
 lustrare. Si te temps le port.

TEMPESTIVUM, i. n. [καίριον] Gloss. Græcolat.

TEMPESTIVE, Adv. [ἐκκαιρῶς, ἐν καιρῶ, Gl. G. L.] Opportune. Plaut.
 Truc. 1. 1. 41.

Qui nostræ ætati tempestive temperant. Al. Temperint, &
 Tempestivo. Cic. 2. de Nat. Deor. 156. Tempestive demetere.

Sepultus tempestive. Ovid. 4. Trist. 10. 81.

TEMPESTIVO, Adv. Plaut. Truc. 1. 1. 41. V. TEMPESTIVE.

TEMPESTIVITAS, ætis. f. [ἐκκαιρία] Opportunitas. Plin. lib. 10.
 cap. 34. Columbæ præparantes tempestivitatē cibo. Cic. de Senect. 33.
 Sua cuique parti ætatis tempestivitas est data.

Tempestivitas stomachi toriusque corporis. Plin. lib. 29. cap. 6.

TEMPESTUS, a, um. Adj. Antiqui dicebant pro Tempestivus: unde
 Intempestus, pro Intempestivus: ut Nox intempesta, quod minime
 tempestiva sit rebus agendis. V. Festum.

TEMULENTER, TEMULENTIA, TEMULENTUS. V. TEMETUM.

T E N

TENACITAS, TENAX. V. TENEO.

TENASMUS, V. TENESMUS.

TENDICULA, V. TENDO.

TENDO, tēndi, tensum & tentum, [τένω, Gl. L. G. & G. L.] ēre.
 Idem quod Extendere compos. Virg. 3. Æn. 268.

Tendunt vela Noti.

Arcus tendere. Virg. 7. Æn. 164.

Oculos pariter, telumque tetendit. Virg. 5. Æn. 508.

Uterum mihi gravitas tendebat, i. e. Pondus infantis distendebat mihi
 uterum. Ovid. 9. Met. 287.

Tendere casses, plagas, retia, vincula, sæpe per translationem poni-
 tur, & Insidari significat: quod in hoc laqueos extendere solemus.

Casses mihi tenduntur. Tibul. lib. 1. 6. 5.

Plagas tendere. Cic. 3. Off. 68. Suntne igitur insidiæ, tendere plagas,
 etiam si excitatorum non sis, nec agiturus?

Retia tendere cervis. Ovid. 1. de Arte Mm. 45. Ter. Phorm. 2. 2. 16.
 — quia non rete accipitri tenditur, nec milvio.

Vincula tendere capto. Virg. 4. Georg. 400. Hinc metaphoræ seq.

Dolos tendere alicui. Hor. Epod. 2. 34.

Insidias tendere. Sallust. in Catil. cap. 27. pr. Interea Romæ multa simul
 moliri, Consuli insidias tendere, parare incendia, &c. Cic. 1. de Le-
 gib. 47. Animis omnes tenduntur insidiæ vel ab iis, quos modo enume-
 ravi, qui teneros & rudes quum acceperunt, insciunt.

Opus tendere ultra legem, Metaphorice dixit Hor. 2. Seim. 1. 1.

Sunt quibus in fatira videar nimis acer & ultra
 Legem tendere opus. Contrarium deinde ponit, Sine nervis
 scribere.

Animum autem, ut in ejus medio collocavit, ita per totum tetendit. Cic.
 de Univerf. 18.

Tendere, Conari. Virg. 2. Æn. 220.

Ille simul manibus tendit divellere nodos.

Tenditque disertus haberi; i. e. Contendit. Hor. 1. Epist. 19. 16.

Valto certamine tendunt. Virg. 12. Æn. 553.

Tendere ad, Ire, venire. Liv. 25. 27. Postquam tendere ad se Romæ
 naves vidit. [Subaudi Cursum.

Ad limina cursu tendit. Virg. 2. Æn. 321.

Ad certam mortem tendere. Lucan. lib. 4. 272.

Ad reliqua tendere, Prosequi. Cic. 2. de Divin. 4. Ad reliqua acri ten-
 debamus animo, sic parati, ut nisi quæ causa gravior obstitisset, nullum
 philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis litteris illustratus
 pateret.

Ad altiora tendere. Liv. 4. 13.
 Ad majora tendere incipiet. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Ad eloquium tendere, Studere eloquentiæ. Ovid. 4. Trist. 10. 7.
 Ad summa tendere. Quintil. in præm. lib. 1.
 Ad consulatam tendere. Liv. 2. 32.
 Tendere in. Virg. 1. Æn. 209. — per tot discrimina rerum
 Tendimus in Latium. [Subaudi, Cursum, Iter, Viam, aut simile quid.
 In campum tendit. Virg. 5. Æn. 286.
 In verticem tendere. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 In quemcunque casum. Liv. 4. 39. pr.
 Adversus tendere. Liv. 34. 34. pr. Quum adversus tendendo nihil moveret
 socios: simulando, se transire in eorum sententias, omnes in assensum
 consilii sui traduxit.
 Adversus auctoritatem tendere Senatus, nefas est. Liv. 5. 9.
 Contra tendere. Tacit. 3. Ann. 10.
 Pertinaciter tendere. Liv. 37. 53. Quod ad me attinet, in aliis rebus ces-
 sisse intra finem juris mei cuilibet videri malim, quam nimis pertinaci-
 ter in obtinendo eo tendidisse.
 Certamine vasto tendunt. Virg. 12. Æn. 553. Dixerat præcedenti versu,
 Summa nituntur opum vi.
 Odiis ultra tendere. Virg. 12. Æn. 938.
 Ulterius ne tende odiis.
 Ope summa tendere ut: h. e. Conari, & dare operam. Liv. 38. 45. pr.
 Tendere, Pergere. Inde dictum quod nos ambulando iter videamur ex-
 tendere. Cic. 16. Att. 5. Itaque dubito an Venusiam tendam & ibi ex-
 spectem. Liv. 24. 20. Salapiam tendit. Gronov. Salapiam ut venit.
 Ultra tendere. Liv. 40.
 Cursum aliquo tendere. Liv. 23. 34.
 Gressum tendit ad mœnia. Virg. 1. Æn. 414.
 Iter tendebat ad naves, Ibat ad naves. Virg. 1. Æn. 660.
 Iter tendere pennis. Virg. 6. Æn. 240.
 Tendit in stomachum, vel in ventrem: h. e. Protenditur aut vergit, fl-
 ve extenditur. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Sursum tendit palmas: h. e. Erigitur, ascendit, spectat. Columel. lib. 5. c. 6.
 In diversum sententiæ tendebant. Liv. 36. 10.
 In diversum disciplinæ tendunt. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Res eo tendit, h. e. Res eo spectat. Plaut. Pseud. 1. 2. 81. Tenes quor-
 sum hæc tendant, quæ loquor? Cic. ad Brut. 17. Atqui eo tendit, id
 agit, ad eum exitum properat vir optimus, ut sit illi Octavius propitius.
 Tendere, Offerre, quod protendendo manus fieri solet. Virg. 2. Æn. 674.
 — parvumque patri tendebat lulum.
 Porrigere & tendere civibus consilium. Cic. 1. de Orat. 184. Hæc igitur
 & horum familia jura suæ civitatis ignorantem, &c. & prope cunctis
 civibus lucem ingenii & consilii sui porrigentem atque tendentem.
 Brachia tendere. Ovid. 4. Epist. 153.
 Ad cælum lumina tendens. Virg. 2. Æn. 405.
 Manus supplices ad cælum tendere. Sallust. Virg. 3. Æn. 176.
 Manus supplices alicui tendere, & ad aliquem. Cic. pro Font. 38. Ten-
 dere ad vos virgo Vestalis manus supplices easdem, quas pro vobis diis
 immortalibus tendere consuevit. Idem 4. in Catil. 18.
 Ad cælum palmas tendit. Virg. 10. Æn. 845 Et 1. 97.
 Metum aut spem alicui tendere. Cic. pro Font. Vetus exemplar legit
 Ostendere.
 Tendere, Tentoria ponere. Valer. Max. lib. 2. 7. 15. Neve quis eorum
 intra castra tenderet. Virg. 2. Æn. 29.
 Hic Dolopum manus, hic sævus tendebat Achilles. Liv. 37. Ut qui
 sub vallo tenderent mercatores, recipiendi sui non habent facultatem.
 Tendere in campis. Curt. 10. 7. 20.
 Alterum illi jubet Prætorium tendi. Cæf. 3. Bell. Civil. 82.
TENSUS, five **TENTUS**, a, um. Partic. [τεταμένος] Hor. 2. Serm. 5. 40.
 — seu pingui tentus omaso. Furius, &c. i. e. Distentus.
 Arcus tensus. Stat. 3. Silv. 1. 51. & Phædr. 3. 14. 10.
 Nervus tentus. Ovid. 6. Met. 242. al. Cornu.
 Poplite tensa saxa tenet. Stat. 9. Theb. 473.
 Ubra tenta, Distenta & lacte plena. Hor. Epod. 16. 50.
TENTA, æ, f. vel n. pl. V. seq. dict.
TENTUM, i. n. pro Tentorium Flor. 2. 12. 11. Emendante Salmasio. Al Templum.
 τένδα apud Suidam, Σκηνην ἐπιπέδου, τὴν ἐν πινδαί, κατὰ γλώσσαν. Fortassis
 dictum fuit postremo Latinitatis sæculo a nonnullis Tenda Verum po-
 tius Tenta, ut & Gall. dicitur Tente, nisi forte Tenta prius fuit, quam
 Tentorium. H. St. Locus Suidæ extat in Σκηνή. In dict. τένδα hæc tan-
 tum, τένδα παρ' ἡμῶν, οἰκία ἐκ λίθου.
 Item pro Membro virili. Catull. 81. 6. Grandia tenta viri.
TENSIO, vel **TENTIO**, ðnis. f. [τέσις, Gl. L. G. & G. L.] Scribonius
 Largus comp. 101. Nervorum tensionibus mirifice convenit.
 Brachia, quæ in eas tensiones includuntur. Vitruv. 1. 1.
TENSURA, æ. f. Idem. Veget. Mulom. 1. 25.
TENTOR, ðnis. m. V. TENEO.
TENTORIUM, i. n. [σκηνή, σκηνώμα, Gl. L. G. & G. L. pl. σκηνοπέγλια
 σραπηνοπέ, G. L.] Tabernaculum militum, quod tendunt ut se defendant
 ab injuria cæli. Lucan. lib. 1. 396.
 Deferuere cavo tentoria fixa Lemanno. V. Liv. 44. 39.
 Candida tentoria. Ovid. 8. Met. 45.
 Ponere tentoria. Ovid. 3. Fast. 527.
TENTORIOLUM, i. n. dimin. [κλιπάδιον] Hirt. Bell. Afric. 47. Reli-
 qui ex vestimentis tentoriolis factis, atque arundinibus scopisque contex-
 tis, permanebant.
TENTORIUS, a, um. Adj. Trebell. Claud. cap. 14. Pelles tentoriæ,
 i. e. Quibus tentoria faciunt.
TENDICULA, æ. f. [λαβίς, καὶ χόρδη, καὶ ἀράκη, Gl. L. G.] Laqueus,
 quem avibus & feris proponimus, ad eas decipiendas.
 Sunt etiam Tenticulæ, Quibus aliquid distenditur, ut apud textores
 panni, vel telæ. Senec. 1. Nat. Quæst. cap. 3. Idem licebit videre, si
 quando volueris observare fullonem, quom os aqua implevit, & vestimen-
 ta, tenticulis diducta, leviter impluit.
 Idem tralare pro Fraude ponitur. Cic. pro Cæcin. 65. Tum aucupia verbo-
 rum, & litterarum tenticulas in invidiam vocant.
TENTIGO, inis. f. [διέπεισις, τένθ, πέσις, Gl. L. G.] Membri pudendi
 erectio & tensio. Juven. 6 Sat. 128.
 — adhuc ardens rigidæ tentigine vulvæ. De Meffalina.

TENTO, [τένω, Gl. G. L.] ðre. frequentativum, significationis ejusdem,
 ac Primitivum.
 Tento & περιελάω. V. infra f. 1.
TENTIPPELLUM, i, n. [φάρμακον αὐτῶν ἰσπίδων] Gloss. Latinogræc.
 Genus calceamenti ferratum, quo pelles extenduntur, ut ex Artorii sen-
 tentia tradit Fest. Alii putant Medicamentum esse quo rugæ abiguntur,
 cutifque extenditur. Titinnius apud Festum, Tentipellum inducis, rugæ
 in ore extenduntur. V. plura apud Festum. [Huic astipulatur Glossarius.
TENSA, æ. f. [τέσις, Gl. L. G.] pl. Tensæ, [ἴστροι, ἀρμα ἡών, ibid.] Sacrum
 erat vehiculum Festo & Servio. Asconius in 3. Verr. 154. Tensæ sunt sacra
 vehicula: Pompa ordinum & hostiarum. Tensas alii a divinitate dici
 putant: alii, quod ante ipsas lora tenduntur, quæ gaudioribus manu tenere,
 & tangere, qui eas deducunt. Hactenus ex Asconio. vel δὲν ἔστιν,
 hoc est a re divina. Cic. de Arusp. Resp. 21. Te appello, Lentule, tui
 sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, liphationes. Liv. 5.
 41. pr. Quæ augustissima vestis est tensas ducentibus triumphantibusve,
 ea vestiti medio ædium eburneis sellis federe. Sueton. in Cæs. cap. 76.
 Prædari ex tensarum orbitis. Cic. 5. Verr. 6. Scribitur & Thesa, cum aspirata.
TENDOR, ðnis. m. Extensio. Apul. Met. 4. p. 153. Elmenh. Faucium tendor.
TENDO, ðnis. & inis. m. [τένω] Tendones a recentioribus medicis ap-
 pellantur Quædam motus instrumenta, in capite musculorum ex nervis
 & ligamentis conflata, eosque ossibus annectentia. Græcorum nonnulli,
 quod ex nervis oriuntur, ἀποδερμάσις appellant. V. Galenum in tractat.
 de Motibus musculorum.
TENEBRÆ, ðrum. f. sec. c. tantum pluraliter, [σκότια, Gl. L. G. σκότιον,
 G. L.] Privatio luminis. Dictæ, quod teneant, id est impediunt oculos, &
 visum prohibeant. Cic. 2. de Nat. Deor. 96. Nos autem tenebras cogite-
 mus tantas, quantæ quondam Ætnæorum ignium finitimas regiones ob-
 scuravisse dicuntur.
 Tenebra. sing. nom. σκία, in Gloss. Græcolat.
 Cæca tenebris via. Senec. Herc. fur. 9.
 Cæcæ. Lucret. lib. 2. 55.
 Crassæ. V. CRASSOS.
 Fallaces. Valer. 3. Argon. 186.
 Marcentes. Lucan. lib. 6. 646.
 Nigrantes. Stat. 12. Theb. 254.
 Pruinosæ tenebræ, Nebulosæ. Ovid. 5. Met. 443.
 Turpes tenebræ. Senec. Herc. fur. 10.
 Abstulit nox lucem tenebris. Lucan. lib. 8. 58.
 Explorare inertes tenebras manu sollicita. Virg. in Moret. pr.
 Membra levat, vili sentim demissa grabato,
 Sollicitaque manu tenebras explorat inertes,
 Veltigatque focum. Inertes, ad nullam artem utiles. Sollicita,
 sollicitè palpanti.
 Incedebant tenebræ. Tacit. 15. Ann. 37.
 inducere tenebras terris. Ovid. 2. Met. 395.
 Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Æn. 195.
 Inurgunt tenebræ campis. Virg. 9. Æn. 384.
 Omnia nigrescunt tenebris. Virg. 11. Æn. 824.
 Remotæ tenebræ. Lucan. lib. 8. 45.
 Primis tenebris movit, pro Cæpta nocte. Liv. 31. 23.
 Discutiunt solis radii tenebras. Lucret. lib. 2. 147.
 Fugatis tenebris dies pulcher. Hor. 4. Carm. 4. 40.
 Laxabant atra tenebras. Stat. 12. Theb. 254.
 Resolvit tenebras Lucifer. Virg. 8. Æn. 591.
 Narant tenebræ ante oculos, Caligo, vertigo. Ovid. 12. Met. 136.
 Obortæ tenebræ oculis. Ovid. 2. Met. 182.
 Tenebræ, per translationem, pro Cujuscunque rei obscuritate: ut,
 Cudere alicui tenebras, apud Plaut. Epid. 3. 4. 40.
 Offundere tenebras alicui rei. Cic. 4. Acad. 61.
 Obducere tenebras. Cic. 4. Acad. 16. Conatus est clarissimis rebus
 tenebras obducere.
 Tenebras obducere, Splendore suo obscurare. Quintil. lib. 10. cap. 1.
 Menander omnibus ejusdem operis auctoribus abstulit nomen, & fulgore
 quodam suæ claritatis tenebras obduxit.
 Tenebræ mihi sunt, Nihil intelligo. Cic. 7. Att. 11. Quæso, quid hoc est?
 aut quid agitur? mihi enim tenebræ sunt.
 E tenebris in lucem vocare. Cic. pro Dejot. 30.
 In tenebris ruere. Cic. pro Rosc. Amer. 91. Qui tanquam si offusa Reipub.
 sempiterna nox esset, ita ruabant in tenebris: omniaque miscebant.
 In tenebris jacere. Cic. pro Arch. 14. Quæ jacerent in tenebris omnia, nisi
 litterarum lumen accederet. V. JACRO.
 In tenebris se celare. Virg. 9. Æn. 425.
 In tenebris vitam trahere. Virg. 2. Æn. 92. i. e. In obscuritate.
 Tenebræ Reipub. Cic. 12. Fam. 13. Nunc ergo vivemus liberi: nunc te,
 omnium maxime civis, & mi carissime, id quod maxime Reip. tenebris
 comperiisti.
 Tenebræ & cæcæ nubes Reipub. Cic. pro Domo 24. Quid tandem? si
 quæ tum in illis Reip. tenebris, cæcisque nubibus & procellis, quom
 Senatam a gubernaculis dejecisses, populum e navi exturbasses, ipse
 archipirata cum grege prædonum impurissimo plenissimis velis navigares.
 Caligo & tenebræ anni. Cic. Post. redit. in Senat. 5. Ex superioris anni
 caligine & tenebris, lucem in Repub. Calend. Januarii dispicere cœpistis.
TENEBELLÆ, ðrum. f. pl. dimin. Claud. Maniert. de Animi statu. 2. 9.
TENEBRARIUS, a, um. Adj. Homo teneberrarius. Vopiscus in Firmo.
 296. principio Franc. H. St. Legitur cap. 2 ad fin.
TENEBROSUS, a, um. Adj. [σκοτεινός] Plenum tenebris. Varro 3. de
 R. R. cap. 9. Eas includunt in locum tepidum & angustum & tenebrosum.
 De gallinis.
 Aer tenebrosus. Virg. 5. Æn. 839.
 Palus tenebrosa. Virg. 6. Æn. 107.
 Sedes tenebrosa, Internus. Ovid. 5. Met. 359.
 Tempus ineontis ætatis tuæ tenebrosissimum. Cic. in Vatim. 11. Alii le-
 gunt Tenebrosissimum.
TENEBRICUS, a, um. Adj. Idem seu, Offusum tenebris. Cic. 2. Tusc. 22.
 Hæca Tartarea tenebrica abstractum plaga,
 Tricipitem eduxit, hydra generatum, canem. Ex poeta. Subaudi Dextra.
 Tenebrica vestis. Tertull. de Pallio cap. 4.
TENEBRICOSUS, a, um. aliud Adj. [σκοτεινός, Gl. L. G.] Quod tenebras
 inducit & facit.

Obscurus & tenebricosus. Cic. 4. Acad. 73.
 Iter tenebricosum, Orci. Catull. de passere Lesbica 3. 11.
 Libidines tenebricosas, Pudenda. Cic. de Provinc. Conf. 8.
 Tu ex tenebricosa popina Consul extractus. Cic. in Pison. 18.
TENEBRICOSITAS, atis. f. Cael. Aurel. Tard. 1. 4. Tenebricositate vexari.
TENEBRICO, are. Tertull. adv. Jud. 13. Sol media die tenebricavit.
TENEBRIO, onis. m. [τέννιον] Tenebriones mendaces & dolosi, Qui mendaciis & astutiis suis nebulam quandam & tenebras objiciunt. Alii Tenebriones interpretantur Lucifugos, quasi in tenebris delitescentes. Varro, Si & accusator & reus erunt tenebriones, uterque utrumque vituperato. Ex Nonio 1. 67.
TENEBRIO, are. Tenebras inducere. Mart. Capell. 6. Cunctas tenebrare terras. Laetant. 4. 19. 3. Tenebrabitur dies lucis. Ammian. 19. 17. Tenebrante vespera. Apul. Met. 8. p. 207. Elmenh. Vespera semitam tenebrante.
TENEBRATIO, onis. f. Cael. Aurel. Tard. 1. 2.
TENEBRESCO, ere. Augustin.
TENEDOS, [τενιδος] Insula in mari Aegæo, inter Mitylenen & Hellepontum, contra Trojam, prope Sigæum, ab ostiis viginti millibus passuum distat. Abest a Lesbo CVI millia passuum. Nunc vulgo dicitur *Tenedo*. Hæc prius Leucophrys appellabatur, quam alii Calyndam dixerunt. In hanc ex Troade navigavit cum novis colonis Tenes Cycni filius, conditaque ex se urbe Tenedon vocavit, a qua & insula denominata est. V. Cic. 3. Verr. 49. Idem 3. de Nat. Deor. 39. Jam vero in Græcia multos habent ex hominibus deos, Alabandum Alabandi, Tenedi Tenem, &c. Virg. 2. Æn. 22.
 Est in conspectu Tenedos, notissima fama,
 Insula.
TENEDIUS, a, um. Adj. [τενιδος] Cic. 2. Q. frat. 9. Tenediorum igitur libertas securi Tenedia præcipua est, &c. V. Erasmi. Chil.
TENEO, tenui, tentum, [τενέω, G. L. G. & G. L. κενέω, G. L.] ere. Apprehendere, detinere. Suet. Jul. cap. 59. Prolapsus etiam in egressu navis, verso ad melius onine, Teneo te, inquit, Africa.
 Arcius tenere aliquem. Ovid. 16. Epist. 225.
 Arcite tenere, & defendere. Cic. in Parad. 1. Illud arcite tenent, accurateque defendunt, voluptatem esse fumum bonum.
 Arma tenenda digitis. Ovid. 2. Fast. 102.
 Dextra tenens baculum. Ovid. 1. Fast. 99.
 In manu poculum tenere. Cic. 1. Tusc. 71.
 In sinu tenere aliquem. Ovid. 13. Epist. 157. V. **SINUS**.
 Clavum rectum tenere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Complexu suo aliquid tenere, Amplecti. Cic. in Pison. 10.
 Consensum aliquorum complecti & tenere. Plin. in Paneg. ad finem, cap. 95.
 Gubernacula Reip. tenere. Cic. 2. de Divin. 2.
 Lumina immota tenebat. Virg. 4. Æn. 331.
 In manibus tenere. Cic. 12. Philipp. Idem 2. Att. 2. V. **MANUS**.
 Mordicus tenere. V. **MORDEO**.
 Oculos tenebat sub astra. Virg. 5. Æn. 853.
 Ora tenere, Tacere. Cic. 1. de Divin. Ex Ennio. Vetus codex legit Ore timebant. Virg. 2. Æn. 1.
 Conticuere omnes, intentique ora tenebant. Servius, Aut ora intuebantur, aut immobiles vultus habebant. uti,
 — tenuitque inhians tria Cerberus ora. i. e. Immobilia habuit: aut Tenebant, Habebant.
 Ora tenet obtutu defixa. Virg. 7. Æn. 250.
 Palmam tenere, victorum signum fuit antiquis. Plin. lib. 35. cap. 10.
 Planta tenet, pro Radicatur. Columel. lib. 5. cap. 6. Nam si radicibus ulmi junxeris, male vitis comprehendet: & quum tenuerit, incremento arboris opprimetur. Hic Comprehendit & Tenet videntur idem significare.
 Tela tenere contra aliquem. Virg. 8. Æn. 700.
 Tenere, Constringere. Virg. 2. Georg. 371.
 Texendæ sapiens etiam, & pecus omne tenendum est.
 Vincla tenent festas naves. Virg. 2. Æn. 173.
 Armenta tenere clausa stabulis. Virg. 3. Georg. 352.
 Intra claustra tenere aliquem. Hor. 3. Carm. 11. 44.
 Lacinia tenere, sunt qui explicent pro Tenere aliqua parte lacerata, non universa possessione. Turnebus existimat esse Obtinere per vim, ut quos invitos apprehensa vestis lacinia retinemus. Plaut. Afin. 3. 2. 41.
 Lacrumantem lacinia tenet lacrumans, quidnam esse dicam? Sequitur enim paulo post, (scen. seq.) Cur me retentas? Sed non sustineo (subdit postea idem Turnebus) mihi conscius esse dissimulatæ alterius scripturæ, quæ & mihi summe placet: ea est, Atque id ipsum lascivia. Nam per lasciviam & injuriam alienum aliquando invadimus & tenemus. Hæc ille.
 Tenere, Detinere, Morari. Virg. 4. Æn. 380.
 — neque te teneo, neque dicta refello. Cic. 16. Fam. 2.
 Septimum jam diem Corcyæ tenebamur.
 Tenere secum, pro Habere, vel retinere. Cic. 14. Fam. 15. Tulliam adhuc mecum teneo.
 Aliquem tenere per ambages. Virg. 2. Georg. 46.
 Angustiis teneri. Cic. 3. Tusc. 16.
 In armis tenere milites. Liv. 5.
 Cursum alicujus tenere, Navigationem impedire. Ovid. 2. Epist. 14.
 Fugam alicujus tenere, Impedire. Lucan. lib. 3. 701.
 Hi ratium tenere fugam.
 Metu teneri, h. e. Præpediri. Liv. 25.
 Mora nulla tenuit vocatos. Ovid. 1. Met. 167.
 In sermone tenere aliquem. Valer. 6. Argon. 257.
 Voce tenere ruentem. Lucan. lib. 7. 296.
 Tenere, Remorari. Cic. 11. Att. Nunc quidem, nisi quid te tenuit, suspicor te esse in suburbano.
 Morari & tenere. Cic. 16. Fam. 19.
 Ventus tenuit nos. Cic. 5. Att.
 Aliquem tenere, Amore implicitum habere. Virg. 1. Æn. 674.
 Hunc Phœnissa tenet Dido.
 Ne diutius teneam, h. e. Ut paucis absolvam. Cic. 3. Verri Et 11. Fam. 17. Non tenebo te pluribus.

Animos suspensos tenere. Liv. 5.
 Attentos tenere, vel attentos animos. Cic. 7. Verr. 158. Sic 1. Off. 132.
 Conturbatum tenuit me hæc res. Cic. 15. Att. 10.
 Expectationem alicujus suspensam tenere. Cic. pro Cluent. 8.
 Irremitum tenere. Cic. 1. de Orat. 42.
 Occupatum & impeditum tenere. Cic. pro Cael. 44.
 Oppressos tenere, Detinere. Cic. 2. Att. 16.
 Sulpensum tenere aliquem. Virg. 6. Æn. 721.
 Vincitum tenere aliquem. Hor. 4. Carm. 11. 23.
 Tenere habitare, possidere. Virg. 4. Georg. 321.
 — quæ gurgitis hujus
 Ima tenes.
 Tenere se, eodem modo. Plin. 2. Epist. 4. Tenet se trans Tiberim in hortis.
 Locum honestum servitutis tenere. Cic. in Parad.
 Locum aliquem tenere, pro Inhabitare. Liv. 1. 5. pr.
 Partes aliquas tenere. Cic. 3. Att. 2. Et simul intelligebam, ex eo loco, si te haberem, posse me Brundisium referre, sine te autem non esse nobis illas partes tenendas, propter Antonium.
 Rura tenere. Ovid. 3. Met. 2.
 Se improbis artibus tenere. Plaut. Pseud. 4. 7. 9.
 Silvas tenere. Ovid. 1. Met. 302.
 Teneri, pro Possideri. Cic. 2. Off. 81. Propterea quod tam longo spatia multa hereditatibus, multa emptioibus, multa dotibus tenebantur, non injuria.
 Tenere in medio, est Non suum, neque proprium possidere, sed commune. Lucan. 1. 88.
 Quid miscere juvat vires, orbemque tenere
 In medio? Orbis enim Romanus in toto triumviratu neque Cæsaris erat, neque Pompeji, neque Crassi: sed consortium eorum trium commune. Sic Virg. 1. Georg. 128.
 — in medium quærebant, ipsaque tellus
 Omnia liberius nullo poscente ferebat. Ex Turnebo. V. **MEDIUS**.
 Aliena tenere. Cic. 2. Off.
 Animos metu tenere, & acerbitate pœnarum. Liv. 34.
 Civitatem oppressam servitute tenere. Cic. pro Domo 129.
 Dominatu alterius teneri. Cic. 2. Off. 3.
 Famam & opinionem hominum tenere. Cæs. 3. Bell. Civil. 56. Retinere:
 Famam tenere sine labe. Ovid. 17. Fast. 69.
 Hereditatem tenere. Cic. 2. de Finib.
 Imperium in suos tenere. Cic. de Senect. 37.
 Imperii summam tenere. Cæs. 2. Bell. Gall. 23.
 Judicia tenere. Cic. 2. Verr. 20. Non tenebimus judicia diutius: quia enim poterit, Verre absoluto, de transferendis judiciis recusare?
 Jus tenere dicitur, qui callet leges & jura. Plaut. Amph. Prol. 36.
 Justa autem ab injustis petere, insipientia est:
 Quippe illi iniqui jus ignorant, neque tenent. Idem Epid. 2. 2. 107.
 Libertatem tenere. Cic. 3. Q. frat. Nec si ullam partem libertatis tenebo, proficiet.
 Locum tenere. Cic. 4. de Fin. 37. Quia virtus, ut omnes fatemur altissimum locum in homine, & maxime excellentem tenet.
 Locum aliquem cum aliquo tenere, Cic. de Clar. Orat. 81.
 Locum tenere, pro Non moveri loco. Cic. pro Cluent. 128. Nam miles, qui locum non tenuit, qui hostium impetum, vimque pertimuit, potest idem, &c.
 Mare tenere, pro Occupare classe. Cic. 10. Att.
 Nomen æternum tenere. Virg. 6. Æn. 235.
 Nomen legum tenere. Cic. 2. de Legib.
 In oculis, auribus, complexu, aliquem tenere, &c. Cic. 3. Philipp. 18.
 Omnia tenere, pro Habere in potestate. Cic. 2. Q. frat. 11.
 Ad opes tuendas ac tenendas nihil aptius est, quam diligi. Cic. 2. Off. 23.
 Oppidum tenere, Occupare. Cæs. 1. Bell. Civil. 18.
 Partem tenere in re aliqua. Cic. 1. Q. frat. 1.
 In sua potestate tenere, pro In potestate habere & moderari. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Principatum tenere. Cic. 1. Tusc. 19. Aliis pars quædam cerebri visa est animi principatum tenere.
 Principatum sententiæ tenere. Cic. de Senect.
 Provinciam. Cic. 1. Off. 36. Popillius imperator tenebat provinciam, in cujus exercitu Catonis filius tiro militabat.
 Regna tenere. Ovid. 5. Met. 276.
 Remp. tenere. Cic. 1. Fam. 9. Ergo, si ab improbis & perditis civibus Remp. teneri viderem, sicut & meis temporibus scimus, &c.
 Sedem Jovis Optimi Max. tenere, pro Vincere, sive Captam obtinere: Tacit. 3. Hist.
 Summam rerum tenere. Lucret. lib. 2. 530.
 Urbem vel Provinciam aliquam tenere. Cic. 12. Fam. 5. Præter Bononiam, Regium Lepidi, Parmam, totam Galliam tenebamus, studiosissimam Reipub.
 Hominem tenere dicitur res aliqua, Retinere, ejus characterem representare. Plin. in Paneg. 93. Quin etiam leviora hæc formam principis figuramque, non aurum melius vel argentum, quanti favor hominon exprimat, teneatque.
 Tenere, Tegere. Virg. 1. Georg. 116.
 — & obducto late tenet omnia limo. i. e. Occupat & operit. Servius.
 Tenere, Defendere. Virg. 8. Æn. 653.
 Stabat pro templo, & Capitolia celsa tenebat. Verbum est militare, ut ait Servius: ut etiam Sallust. dicit. Unde e contra, Victos, Loco motos dicimus. V. **MOVRO**.
 Aciem mediam tenere, Regere. V. **ACIES**.
 Amor tenet me. Ter. Hec. 3. 3. 44.
 Cunctatio me tenet. Liv. 5. 41. Ubi eos, plebis ædificiis obferatis, patentibus atriis principum, major prope cunctatio tenebat, aperta, quam clausa, invadendi.
 Cupiditas dimicandi cum Annibale tenet illum. Liv. 27. 28. Cic. 7. Att. 2.
 De triumpho autem, nulla me cupiditas unquam tenuit, ante Bibuli impudentillimas litteras, quas, &c.
 Expectatio tenet me. Cic. 3. Att. 9.
 Insania tenet, Insanus est. Plaut. Capt. 3. 4. 89.

Libido. Sallust. in Jugurth. cap. 3. extr. Nisi forte quem inhonesta & perniciosa libido tenet, potentia &c.
Memoria mei tenet vos. Cic. Post red. ad Quir. 1.
Morbus tenet eum. Plaut. Men. 5. 4. 3.
 Num eum veteris aut aqua intercus tenet?
Morbo perpetuo teneri. Paulus in l. Neque femina. D. de procuratoribus.
Odiū vestri ordinis tenet eos. Cic. 3. Verr. 23. conf. Studium.
Sitis tenet hiantes. Lucret. lib. 3. 1097.
Spes me tenet, Spero, & expectatione ducor. Cic. 1. Tusc. 97. Magna me, inquit, spes tenet, Judices, bene mihi evenire quod mittar ad mortem. Idem pro Cluent 7. Quamobrem magna me spes tenet, si ea, quæ sunt in causa, explicare, atque omnia dicendo consequi potuero.
Studium tenet me hujus rei, Delector ea re. Cic. 1. Att. 7. Summum me eorum studium tenet, sicut odium jam ceterarum rerum.
Torpor tenet membra. Liv. 9. 2. V. loc.
Voluptas tanta vivendi vos tenuit? Virg. 10. Æn. 846.
Amore alicujus magno teneri. Virg. 1. Æn. 675.
Desiderio magno alicujus teneri. Plin. 4. Epist. 2. h. e. Maxime aliquid desiderare. Cic. de Senect. 33.
Errore aliquo teneri. Ovid. 6. Fast. 255.
Flagitiis teneri. Tacit. 3. Ann. 50.
Neque ira, neque gratia teneri. Cic. 1. de Nat. Deor. 45.
Studio alicujus rei teneri, Delectari. Cic. 1. de Legib. Deinde facio & libenter, & (ut spero) recte: quod eam, cujus studio teneor, quæque me eum, quicumque sum, effecit, non possum silentio præterire.
Studiis isdem teneri. Cic. 7. Fam. 34. Cassius tuus & Dolabella noster, vel potius uterque noster, studiis isdem tenentur.
Verecundia teneri. Liv. 34. 2. Nisi me verecundia &c. tenuisset.
Tenere neutraliter, Vopiscus in Tacito p. 295. Frob. Meritoria intra Urbem flare vetuit: quod quidem diu tenere non potuit. Ut Gall. Celsa n'apas tenu long temps, pro Hæc consuetudo non diu obtinuit. H. St. Nisi potius Tenere, pro Obtinere non potuit, ut suo scil. decreto staretur. Leguntur cap. 10. pr.
Causam tenere, Obtinere, Vincere. Suet. in Domit. cap. 9. Liv. 39. Cui, ut cognosceret, statueretque, Senatus permiserat, magno certamine cum Prætorie habito, tenuerunt causam. i. e. Obtinuerunt.
Causam tenere apud Judices. Cic. pro Cæcin. 67. i. e. Vincere.
Cursum tenere. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Isque, quum secundissimo vento cursum teneret, ridens, Videtisne, inquit, &c. Virg. 3. Æn. 686.
 Ni teneat cursum. i. e. Impleant. Serv.
Cursum tenere aliquo. Virg. 4. Æn. 46.
Cursum aliquem tenere, per translationem. Cic. in Orat. 4. Quod si quem, aut natura sua, aut illa præstantis ingenii vis forte deficiet, aut minus instructus erit magnarum artium disciplinis, teneat tamen eum cursum, quem poterit.
Dignitatem tenere, quod & Retinere dicitur & Conservare. Cic. 4. Fam. 9. Idem 12. Fam. 25.
Finem aliquem tenere. Cic. 4. de Finib. 25.
Finem Britannia, non fama, nec rumore, sed castris & armis tenemus. Tacit. in vita Agric.
Fugam tenere per medios hostes. Virg. 3. Æn. 283.
Gratiam alicujus tenere, pro Esse in gratia. Cic. 2. Q. frat. 15.
Jucunditatem perpetuam vitæ tenere. Cic. 1. de Finib. 67.
Jus suum tenere, Obtinere. Cic. pro Cæcin. 35. Hanc puto me habere actionem, ut per interdictum meum jus teneam, atque injuriam tuam persequar.
Locum suum. Liv. 39. 32. extr. Locum suum tenuit L. Porcius Licinius. Loquitur de Præturæ petitione.
Memoriam alicujus rei tenere: h. e. Aliquam rem in memoria habere. Cic. de Senect. 37.
Memoria tenere rem aliquam, Reminisci. Cic. de Senect. 12.
Memoria ac animis tenere. Cic. pro Corn. Balb.
Metam. Virg. 5. Æn. 159.
 Jamque propinquabant scopulo, metamque tenebant.
Occasionem tenere. Cic. 1. de Legib. 5. Teneo, quam optabam, occasionem, neque omittam.
Portum tenere, Appellere, vel portum occupare. Liv. 37. 11. Vento adverso ante lucem Pygela portum tenuit. Virg. 9. Æn. 98.
 Immo ubi defunctæ finem, portusque tenebant Aufonios.
Propositum tenere, pro Obtinere quod quæras: quod vulgo dicitur Habere suum intentum. Cæs. 3. Bell. Civil. 42. Pompejus, interclusus Dyrrachio, ubi propositum tenere non potuit, secundo usus consilio, &c.
Tenere ut, pro Obtinere. Plin. Epist. 91. Scripseram tenuisse Varenum, ut sibi evocare testes liceret.
Sententia altera tenuit, pro Accepta est, & probata. Plin. 8. Epist. 14. Sic ex tribus sententiis duæ factæ: tenuitque ex duabus altera, tertia expulsa.
Suum tenere, Conservare. Cic. 6. Att. 1. & 2. Off. 85.
Animo tenere. Cic. in Orat. 100. Redeoque ad illam Platonis, de qua dixeram, rei formam & speciem, quam ethi non cernimus, tamen animo tenere possumus.
Animo tenere comprehensa. Cic. 4. Acad. 22.
Consilium alicujus tenere. Plaut. Mil. 2. 2. 102.
Firmum aliquid tenere. Cic. in Orat. 237.
Mandatum tenere memori mente. Lucret. lib. 1. 582.
Ordine rem tenere. V. ORDO.
Percepta & comprehensa tenere. Cic. 4. Acad. 22.
Tenere absolute, pro Reminisci. Martial. lib. 4. 37.
 Et teneo melius ista, quam meum nomen. Virg. 6. Ecl. 45.
 — numeros memini, si verba tenerem. V. Memoria tenere supra.
Tenere, Intelligere. Ter. Heaut. 4. 3. 22. Tenes quid dicam? Idem And. 3. 2. 18. Teneo quid erret.
Consuetudinem suam tenere, Observare. Cic. 2. de Divin. 151. Idem 1. Philipp. 27. Si consuetudinem meam, quam semper in Repub. habui, tenuero. i. e. Si libere quæ sentiam de Repub. dixerō.
Decorum tenere. Cic. 1. Off. 128.
Decus tenere. Cic. 1. Off. 142.
Delectum rerum tenere. Cic. 1. de Finib. 33.

Disciplinam teneto. Cic. 2. de Legib. 20. i. c. Calleant.
Fidem non tenere. Cic. 12. Philipp. 27.
Gravitatem tenere. Cic. 9. Att. 22.
Institutum tenere. Cic. 4. Tusc. Sed defendat quod quisquam sentit, sunt enim judicia libera, nos institutum tenebimus.
Institutum suum tenere in omnibus rebus. Cic. 6. Verr. 47.
Mediocritatem tenere. Cic. 1. Off. 83.
Medium quiddam tenere. Cic. 3. de Orat. 175. Itaque tum graves fumus, tum subtiles, tum medium quiddam tenemus. V. MEDIVS.
Modum tenere vel custodire: cui Excedere modum opponitur. Plin. Epist. 55. Idem 5. Epist. 102.
Morem tenere, Observare. Cic. 5. Tusc. 11.
Personam tenere, Sustinere; per translationem a Comædis, pro Status alicujus esse. Cic. 3. de Orat. 51. Neque adhuc, quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.
Promissum tenere, i. e. Præstare. Cic. 3. Off. 95.
Rationem juris æquabilem tenere. Cic. 1. Q. frat. 1. 25. Suos coercere, & juris æquabilem tenere rationem, facilem se in rebus, &c.
Rationem numerorum in oratione tenere. Cic. 3. de Orat. 199.
Silentium tenere. Liv. 3. 47. V. loc. Ovid. 1. Met. 206.
Temperamentum tenere, Observare modum & mediocritatem. Plin. 1. Epist. 7.
Fama tenet. Liv. 38. 13. Famaque ita tenet: Cælaris Marfyam cum Apolline tibiariū cantu certasse. [i. e. Durat.
Tenere, pro Durare. Liv. 23. 44. Imber continens per totam noctem usque ad horam tertiam diei insequentis tenuit.
Consuetudo tenuit, quæ quotidie magis invalescit, ut præceptoribus eloquentiæ discipuli serius, quam ratio pustulat, traderentur. Quintil. lib. 2. cap. 1. Tenuit, dixit, pro Obtinuit. V. supra.
Crimen alicujus tenere argumento aliquo. Cic. pro Cluent.
Rem oculis, non conjectura tenere. Cic. pro Cluent. 20. Et res, non conjectura, sed oculis ac manibus teneretur: neque in causa ulla dubitatio posset esse.
Teneri manifesto in rebus turpibus. Cic. 3. Verr. 2. Ne hoc quidem sibi reliqui fecit, ut in rebus turpissimis, cum manifesto teneatur, si reticeat & absit: tamen impudentiæ suæ pudenter exitum quæsisse videatur.
Tenere aliquem in noxia. Plaut. Cas. 2. 8. 71.
Tenere aliquem manifestum mendacii. Plaut. Truc. 1. 2. 26.
Tenere manifesto furem. Cic. 5. Verr. 127. Teneo in mediis vectigalibus populi Romani, in ipsis fructibus provinciæ Sicilia furem manifesto, avertentem rem frumentariam omnem, pecuniam maximam; teneo, inquam, ita ut negare non possit. [Potest et Manifesto & ad seq. referri.
Tenetur manifesto avaritia hominis. Cic. 5. Verr. 152. Tenetur igitur jam, judices, & manifesto tenetur, avaritia, cupiditas hominis, scelus, improbitas, audacia.
Teneri, pro Convinci & coargui. Cic. 7. Verr. 13. Quæ si dices, tenebere, sin alia dices, quæ a me dicta sunt non refutabis. Idem 4. Acad. 98. Si recte concluderit, teneo: sin vitiose, minam Diogenes reddet.
Argumentis & testibus teneri. Cic. 7. Verr. 99. Neque solum argumentis, sed etiam certis testibus istius audacia tenebatur. Idem pro Cæcin. 3. Nam si negasset vim hominibus armatis esse factam, facile honestissimis testibus in re perspicua tenerentur.
Tenere manu res, Translate. Cic. 3. Off. 68. Sed aliter leges, aliter philosophi tollunt astutias. Leges, quatenus manu tenere possunt: philosophi, quatenus ratione & intelligentia. V. & MANUS.
Comperire manifesto, & manu tenere indicia mortis, per translationem, pro Cerrissima habere. Cic. de Clar. Orat. 276.
Dolorem tenere, Cohibere, Reprimere. Cic. 12. Att. 37. O hominem cavendum: quanquam mihi quidem, sed tenendus dolor est.
Fletus tenere. Ovid. 3. de Arte Am. 412.
Iram vel iracundiam tenere. Cic. in Parad. 5. Refrenet primum libidines, spernat voluptates, iracundiam teneat. Liv. 8. 5.
Lacrimas tenere, Continere, cohibere. Cic. 6. Verr. 39.
Linguam tenere. Ovid. 2. Fast. 602.
Risum tenere, Continere. Cic. in Vatin. 20. Illi autem, quibus eras in deliciis, vix risum tenebant.
Se intra gravitatem &c. tenere. Plin. 9. Epist. 23. ad Maximum, Frequenter agenti mihi evenit, ut Centumviri, cum diu se intra judicium auctoritatem gravitatemque tenuissent, omnes repente, quasi victi coactique, confurgerent, laudarentque.
Se intra silentium tenere. Plin. Epist. 82.
Se in silentio tenere. Plin. Epist. 126.
Se in æterno servitio tenere. Liv. 4.
Se in equestri gradu tenere. Plin. 3. Epist. 2.
Se in castris tenere. Cæs. 3. Bell. Gall. 24. Et Cic. 11. Fam. 10. Tenere se Alpius.
Se domi tenere. Cic. Post redit. in Senat. Al. Domo.
Se domesticis finibus tenere. Cic. 7. Att. 12.
Se suis finibus tenere. Cic. 3. de Finib.
Se loco tenere. Liv. 8. 30. pr. Magistro equitum denuntiavit, ut sese loco teneret: neu absente se cum holte manum confereret. Sic Cæs. 3. Bell. Civil.
Se uno loco tenere. Cic. 10. Fam. 18.
Se oppido tenere. Cic. 9. Att. 11. Pompejus se oppido tenes: nos ad portas castra habemus.
Tenere se, pro Abstinerere & cavere. Plaut. Merc. prol. 52.
 Omnes tenerent mutuiranti credere. Cic. pro Flacc. Tenuit se, neque attulit in judicium quicquam ad lædendum. Idem 2. de Finib. Hoc loco tenere se Triarius non potuit, Obsecro, inquit, &c.
Tenere me non possum ab, vel quin, pro Partum abest. Cic. 2. Q. frat. 1. Ego tamen teneo ab accusando, vix me hercule. Idem 2. Att. 3. Teneri non potui, quin tibi apertius illud idem his litteris declararem.
Nec se tenuit quin. Cic. 4. Acad. 12. Nec se tenuit, quin contra suum doctorem librum etiam ederet, qui Sotus uisibitur.
Somnum vix tenere. Cic. de Clar. Orat. 277. Itaque tantum abfuit, ut inflammares nostros animos, somnum isto loco vix tenebamus.
Vocem tenere. Ovid. 4. Met. 168.
Vix teneor quin. Plaut. Cas. 2. 3. 12.
Junctione aliqua teneri. Cic. 1. Tusc. 71.

- Agnatione & gente deorum, sive cognatione teneri. Cic. 1. de Legib. 23.
Idem 1. de Divin.
- Fides eum non tenet, sed merces. Liv. 30. 35.
Gentes tenuit in pace fideli. Ovid. 4. de Pont. 9. 77.
Imperio Romano teneri, Subjici. Cic. 1. Q. frat. 1.
Incendio teneri. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Obsidione teneri. Virg. 10. Æn. 109.
In officio tenere aliquos. Caf. 5. Bell. Gall. 52.
Teneri, pro Constat. Cic. 13. Fam. 30. Non his modo causis, quæ speciem habent magnæ conjunctionis, sed iis etiam, quæ familiaritate & consuetudine tenentur.
- Tenetur vita animantium cibo, Sustinetur. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
Nam quum tribus rebus animantium vita teneatur, cibo, potione, spiritu: ad hæc omnia percipienda os est aptissimum. quod adjunctis naribus spiritu augetur.
- Teneri, pro Stare & inniti. Cic. 12. Att. 24. Occidimus occidimus, Attice, jam pridem nos quidem: sed nunc fatemur posteaquam unum, quo tenebamur, amissimus.
- Obstrictus teneri foedere. Cic. in Pison. 29.
Foederibus alienis teneri, Obstrictum, obligatum esse. Liv. 24.
Jurejurando teneri. Cic. 3. Off. 100.
Lex aliquem tenere dicitur, qui Legi subjicitur. Ter. Adel. 1. 2. 6.
— neque metuit quenquam, neque legem putat
Tenere se ullam.
- Leges nos tenent. Julian. in l. de quibus. D. de legib. Nam quum ipsæ leges nulla alia ex causa nos teneant, quam quod judicio populi receptæ sint: merito & ea, quæ sine ullo scripto populus probavit, tenebunt omnes.
- Lege aut interdicto teneri quis dicitur, quum per legem, vel ex legis statuto obligatus & obstrictus est ad aliquid agendum. Cic. pro Cæcin. 40. Hoc interdicto Æbutius non tenetur. Idem 3. Att. 19. Lege enim collegii sui non tenebantur.
- Legibus teneri, & solvi. Cic. 11. Philipp.
- Pœna aliqua teneri, pro Obnoxium esse. Cic. 2. Q. frat. 3.
Quæstio tenet eum, qui in jus vocatus est. Papinian. in l. Judicata. D. de except. rei judic. [i. e. Respicit, Ad eum spectat, pertinet.]
- Religione teneri, Obstringi, detineri. Cic. 6. Verr. Illi vero dicere, id sibi nefas esse, seque cum summa religione, tum summo metu legum & judiciorum teneri.
- Voto & promisso teneri, pro Obligatum esse. Cic. 12. Att. 18. Sed jam quasi voto quodam & promisso me teneri puto.
- Teneri criminis, Obligari. ut Si quis fureretur rem sacram de prophano, teneturne furti, an sacrilegii? Plaut. Caf. 2. 3. 19.
Teneri de vi, pro Reum esse. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 8. Alligavit, & clausit, de vi non tenetur.
- Iter aliquo tenere, Habere. Virg. 9. Æn. 377.
Sententiam aliquam tenere, pro Alicujus sententiæ & opinionis esse. Cic. 1. de Finib. 34. Hanc ego cum teneam sententiam, quid est cur verear ne ad eam non possim accommodare Torquatos nostros?
- Spem tenere, Sperare. Plaut. Merc. 3. 4. 5.
Studia agri colendi tenere. Cic. de Senect. 60. Hac igitur fortuna frui licet senibus: nec ætas impedit, quominus, & ceterarum rerum, & in primis agri colendi studia teneamus usque ad ultimum tempus fenesturis.
- Vestigia alicujus tenere, Sequi. Liv. 29. 32.
Viam tenere. Cic. 1. Att. 17. Illud tamen velim existimes, me hanc viam optimum post Catuli mortem, nec præsidio ullo, nec comitatu tenere.
- Viam istam perge tenere. Cic. de Petit. Consul. 42.
Animos tenere dulci novitate, Delectare. Ovid. 4. Met. 284.
Concionibus tenere populum. Cic. 1. Off. 121.
Ludis, pompa, spectaculis teneri, Delectari. Cic. 5. de Finib. 48.
Oculos artificum pictura tenet: i. e. In contemplationem sui adducit. Plin. Epist. 50. Cic. 4. Acad. 20. V. OCVLUS.
- Rebus & studiis aliquibus teneri. Hor. 1. Epist. 1. 81.
Sermone suo tenere aliquem, Detinere cum voluptate. Cic. de Clar. Orat. 232. Et si me facile omni tuo sermone tenuisti, tamen is mihi longior videtur, quod propero audire de te, &c.
- Teneri & allici. Cic. de Petit. Conf. 42.
Tene tibi, pro Serva tibi. Plaut. Truc. 3. 2. 49.
Tene tene, Mane. Plaut. Aul. 3. 2. 1. Redi, quo fugis nunc? tene tene.
Teneatur modo illud. Cic. 4. Acad.
- TENTUS, a, um. [τενός, Gl. G. L.] Partic. Detentus. Ammian. 16. 12. Pater tentus in Galliis.
Tentus a Tendo, V. TENDO.
- TENAX, æcis. Adj. [τενός, Gl. G. L. & G. L. τενός, L. G.] Qui retinet; ut Glutinum tenax dictum est, quod dum atrectatur, digitos tenere videatur. Virg. 4. Georg. 57.
Excudunt ceras, & mella tenacia figunt.
- Bitumen tenax. Ovid. 9. Met. 659.
Cera tenaces. Virg. 4. Georg. 161.
Solum tenax glebis. Plin. Epist. 101.
Complexus tenax. Ovid. 4. Met. 377.
Equus tenax. Liv. 39. 25. Ut equum tenacem non parentem frenis, asperioribus castigandum esse. V. in CASTIGO.
- Equus tenax contra sua frena. Ovid. 3. Amor. 4. 13.
Fides longa tenaxque. Ovid. 2. Amor. 6. 14.
Ira tenax ad extremum. Ovid. 1. de Pont. 9. 28.
Memoria tenax, Stabilis, constans, firma, quidvis optime tenens. Plin. 6. Epist. 97.
Morbus tenax, Difficilis, contumax, molestus. Sueton. in Claud. Caf. cap. 2.
Passu tenaci stare. Ovid. 2. de Pont. 6. 21.
Vincla tenacia. Virg. 4. Georg. 412.
Disciplinæ tenacissimus. Plin. 10. Epist. 17.
Jus sui tenax dominus dicitur, qui tam arcte jus suum observat, ut de eo demere aut auferre sibi ab aliquo ne tantillum quidem patitur: quod avarorum est dominorum proprium in suos colonos. Columel. lib. 1. cap. 7. Sed nec dominus in unaquaque re, cui colonum obligaverit, tenax esse juris sui debet, sicut in diebus pecuniarum, &c.
- Justitiæ tenax. Juven. 8. Sat. 25.
Pravi tenax. Virg. 4. Æn. 188.
Tam ficti pravi que tenax, quam nuntia veri. i. e. In omnibus perseverans. Servius, De Fama.
Propositi tenax vir, Constans, perseverans. Hor. 3. Carm. 3. 1.
Rei alicujus tenacissimus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Memoria tenacissima. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Tenax, [τενός, Gl. G. L.] Parcus, avarus. Apulejus, Homo dives; sed tu nimium tenax. Ter. Adelph. 5. 4. 12.
Ego ille agrestis, sævus, tristis, parcus, truculentus, tenax.
Restrictus & tenax. Cic. pro Planc. 54. Quum jam essent experti quid valerent, restrictos & tenaces fuisse.
Pater parcus & tenax. Cic. pro Cœl. 36. Illum filium familias, patre parco ac tenaci, habere tuis copiis devinctum non potes.
Custos tenax patrimonii. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- TENACIA, æ. f. est Perseverantia, & duritia. Ennius Hectoris Iytris, Ducet quadrupedem jugo invitum, domabit infrenum, & junget validæ, cujus tenacia infrenari nimis nequit. Ex Non. 1. 5.
- TENACITAS, ætis. f. [τενός, Retentio, parcimonia, duritia, perseverantiaque. Plin. lib. 9. cap. 29. Vada non apprehendunt: & grandibus minor tenacitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Cibumque partim oris hiatu & dentibus ipsis capessunt, partim unguium tenacitate arripiunt, partim aduncitate rostrorum.
Injusta causa tenacitatis. Liv. 34. 7. i. e. Parcimoniam.]
- TENACITER, Adv. [τενός] Ovid. 3. Epist. 43.
An miseris tristis fortuna tenaciter urget?
Dum tenacius omen apprehendit. Val. Max. 2. 4. 5.
Tenacissime dissimulare. Apul. Met. 5. p. 167. Elmenh.
- TENOR, ðris. m. [τενός, τένος, τένος, τένος, τένος, τένος, Gl. G. L.] Ordo, forma, continuatio. Valer. Max. lib. 1. 1. 8. Quo minus religionibus suis tenor, suaque observatio redderetur. Plin. in Paneg. cap. 84. Idemque utriusque propositum, idem tenor vitæ. i. e. Idem vivendi modus. Virg. 2. Georg. 337.
Inceptum tenorem peragit fortuna. Ovid. 15. Epist. 59.
Uno tenore. Liv. 23. 49. pr. Hi mores, eaque caritas patriæ per omnes ordines, velut tenore uno, pertinebat.
Tenore uno rem peragere. Liv. 5. 5. Brevis enim profecto res est, si uno tenore peragitur.
Uno & perpetuo tenore juris. Liv. 34.
Unotenore in dicendo fuit. Cic. Orat. 21. Tenorem, rei progressum vocant. Unde, quæ sui similia, sibi que veluti perpetua quadam succedunt serie, horum eundem esse tenorem dicimus. Erasim. Cic. verba sunt, itaque uno tenore, ut ajunt, in dicendo fuit, nihil afferens præter facilitatem & æquabilitatem. Loquitur de æqualitate dictionis, nulla varietate deficientis auditorum aures.
Ævi tenor sine nube. Stat. 3. Silv. 3. 147.
Pugnæ tenor idem. Liv. 8. 38.
Rationis tenor. V. Jus singulare, in Jus.
Veli tenor. Lucan. lib. 5. 709.
Placidus tenor. Ovid. 3. Met. 113.
Tenor, vis & potestas, [τενός, Gl. G. L. & G. L.] Vulgo Contentum! Instrumenti male concepti tenor. Papinian. in l. Imperator. D. de stat. hominum.
- Tenores, a Græcis τένος dicuntur. Quintil. lib. 1. cap. 5. Adhuc difficilior observatio est per tenores. Quos quidem ab antiquis dictos tenores comperi, videlicet declinato a Græcis verbo, qui τένος dicuntur vel accentus, quas Græci τένος τένος vocant.
- Acutus tenor. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Gravis tenor. Ibid.
- TENTOR, ðris. m. [τέννος, Gl. G. L.] Tentores in factionibus, ludisque circi vocabantur, Qui equos & currus tenebant, antequam vices sortire eorum curus venissent. Horum mentio est in epigrammate isto, quod ex prisca titulis Turnebus eruit Advers. 11. 21. M. VISPANIO PVLLONI TENTORI. Addubitat tamen num Tentori melius legeretur. [Foran Tentor hic est, qui Pannos; seu vestimenta tendiculis inducit, seu ad paxillos extendit. V. TENDICULA, in TENDO.]
- De tentoribus Circensibus vero sic loquitur Sidonius 23. 325.
Vestra insignia continent ministri,
Ora, & lora, manus, jubaque tortas
Cogunt flexilibus latere nodis,
Hortanturque obiter, juvantque blandis
Ultero plausibus, & voluptuosum
Dictant quadrupedantibus furorem. [In Gloss. Tentores, a contrario munere, ἀφένος, ut posui. & in Græcolat. ἄφενος, Carceres. Unde apparet in Circi carceribus agitatoribus præsto fuisse.]
- TENER, ðra, ðrum. [τενός, Gl. G. L. ἀπαλός, G. L.] Molle, tractabile. Hinc, Tenera ætas, Puerilis. Festus, Tener a τένος, conversis litteris. Cic. 3. de Finib. Tener puer.
Dicitur & Tenerus, a, um. Si fides Gloss.
Tener & rudis. Cic. 1. de Legib. 47. Qui teneros & rudes quum acciperunt, inficiunt & flectunt ut volunt.
Ætas tenera. Ovid. 4. Trist. 10. 33.
Affectu tenero diligere. Vide in AFFECTUS. H. St.
- Agnus tener. Virg. 1. Ecl. 8.
Animus tener, Flexibilis. Antonius Cic. 14. Att. 13. Me deinde sine ad hanc opinionem jam nunc dirigere puerum, & tenero animo ejus persuadere, non esse tradendas posteris inimicitias.
Anni teneri, Pueriles. Ovid. 4. Epist. 25.
Annis adhuc teneris. Plin. in Paneg. cap. 15. pr.
Arbores teneræ. Virg. 10. Ecl. 53.
Aristæ. Virg. 7. Æn. 809.
Auræ. Lucret. lib. 1. 208.
Balatus tener, Agni teneri. Ovid. 7. Met. 319.
Corpus. Virg. 2. Georg. 23.
Cupressus. Virg. 1. Georg. 20.
Decor tener, Qui cito perit. Sen. Hippol. 4.
Equus tener, cui Vetulus opponitur. Cic. de Amicit. 69.
Fetus teneri, ac infirmi. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Herba tenera. Virg. 1. Georg. 112.
Ingenia. Claud. 2. in Eutrop. 179.

Insula tenera. V. **INSULA.**
Lanugo. Virg. 2. Ecl. 51.
Manus. Lucret. lib. 6. 795.
Membra. Lucret. lib. 4. 1097.
Mentes teneræ, Pueriles. Hor. 3. Carm. 24. 52.
Ocelli. Ovid. 1. Arte Am. 129.
Os pueri tenerum balbumque. Hor. 2. Epist. 1. 126.
Procera & tenera palma. Cic. 1. de Legib. 2.
Saltatores teneri. Cic. in Pison. 89.
Somnus. Ovid. 12. Epist. 170.
Spado tener, apud Juven. 1. Sat. 22. Mollis & effeminatus, vel Lævis & imberbis.
Virgines teneræ. Hor. 1. Carm. 21. 1.
A teneris unguiculis. Cic. 1. Fam. 6.
De tenero ungui, A primis annis. Hor. 3. Carm. 6. 24.
A tenero, & A teneris; subaud. Annis. V. A præpositionem.
In teneris confuecere. Virg. 2. Georg. 272.
Amor tener, Mollis. Ovid. 2. Amor. 18. 4.
Carmen tenerum, Amatorium. Ovid. 3. Amor. 7. 2.
Oratio mollis, tenera, & flexibilis. Cic. in Orat. 5.
Pudor tener, Virgineus, Castitas, Virginitas. Ovid. 2. Epist. 143.
Rifus. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 346.
Versus nimium teneri. Hor. de Arte Poet. 246.
Virtus tenera & tractabilis: cui Dura & ferrea opponitur. Cic. de Amic. cit. 48. Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram, & quasi ferream esse volunt: quæ quidem est, tum multis in rebus, tum in amicitia tenera atque tractabilis, ut & bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahatur. Al. Diffundantur & contrahantur.
Compar. [ἀπαλώμενος] Plin. lib. 10. cap. 72. Si tenerior est, & catuli adhuc ætas.
Superl. Prata tenerrima. Ovid. 1. de Arte. Am. 299. Prata pro Herbis dixit.
TENELLUS, a, um. Adj. dimin. Unde Tenellam ætatem dicimus, Puerilem. Plaut. Caf. 1. 1. 20. Bellam & tenellam Casinam. Varr. 1. de R. R. cap. 41. Aqua recenti insito inimica: tenellum enim cito facit putre.
Vultus tenellus. Stat. 5. Silv. 5. 86.
TENELLULUS, a, um. aliud dimin. Catul. Ad Colon. 18. 15.
Ut puella tenellulo delicatior hædo.
TENERITAS, atis. f. [ἀπαλότης] Ipsa mollities. Cic. 5. de Fin. 58. In primo enim ortu inest teneritas & mollities quædam, ut nec res videre optimas, nec agere possint. Plin. lib. 9. cap. 42. Hujus, jecori teneritas nulla præfertur.
TENERITUDO, inis. f. Idem. Varr. 1. de R. R. cap. 36. De segetibus, si qua est aqua, deduci: sin siccitates sunt, & terra teneritudinem habet, ferrare, vineas arbutaque putare.
Animi teneritudo. Apul. Met. 5.
**TENERE, & TENERITER, Adv. [ἀπαλῶς] Plin. lib. 23. cap. 3. Eradice oleæ quam tenerrime cortex derasus, in melle crebro gustatu medetur sanguinem rejicientibus. Hard. Tenerimæ.
Tenere educatus. Pallad. 1. 6.
Recitare multa tenere. Plin. 4. Epist. 2.
Tenere dicere. Tacit. in Orat. 26. 5.
TENERESCO, sive TENERASCO, [ἀπαλόμαί] etc. Tenerum fieri, mitescere. Lucret. lib. 3. 767.
Scilicet in tenero tenerascere corpore mentem. Plin. 17. 22.
**TENES, æ. m. [τένης] Filius fuit Cynci & Scamandroides, Tenedi urbis conditor, ut refert Lycophronis Scholiastes. Cic. 3. in Verr. 49. Tenedem apud Tenedios in Sicilia putant esse sanctissimum deum, ac eorum urbem condidisse. V. TENEDIOS.
**TENESMUS, i. m. [τενεσμός] Plin. lib. 28. cap. 14. Tenesmus, id est crebra & inanis voluntas egerendi, tollitur potu lacte asinino. Idem lib. 20. cap. 6. Tensmo in pulve medetur. De alio. Quidam perperam scribunt, Tenasmus. V. Celf. 4. 21. Cæl. Chron. 4. 6. §. 87.
TENITÆ, arum. f. pl. credebantur esse Sortium deæ, quod tenendi potestatem haberent. Festus.
**TENITES, TENITES, & TENNOS, V. TENNOS.
**TENIUS, i. m. [τένιος] Gl. L. G.] Nisi error est.
**TENOR, V. TENEO.
**TENOS, [τένος] Insula cum oppido in Ægæo mari, una Cycladum, ut ut scribit Plin. lib. 4. cap. 12. conf. Steph.
**TENTAMEN, TENTATIO. V. TENTO.
**TENTIO, TENTIGO. V. TENDO.
**TENTO, [πείραξις] Gl. L. G. & G. L.] Ære. Proprie Attrectare. Columel. lib. 8. cap. 11. Sæpiusque digitis loca feminarum tentanda sunt: nam in promptu gerunt ova.
Chordas impulsas pollice tentavit. Ovid. 10. Met. 145.
**Tentare, Rem non intellectam atque incertam aggredi, hoc est Experiri, vel diligenter inquirere. Ter. Phorm. 4. 3. 14.
Visum est mihi ut ejus tentarem sententiam. Cic. Proem. in Parad. Tentare volui, possent ne proferri in lucem, id est in forum, & ita dici, ut probarentur. Ovid. 1. Met. 397.
**— sed quid tentare nocebit? Cic. 3. Verr. 105. Utrum admonitus an tentatus. [Scribitur in Gloss. Temto, & Tempto. V. Cellar. Orhogr.
**Tentare, quidam a Tendo deducunt: quod qui tentat, quasi manum, aut aliam corporis partem, in id, quod experiri vult & exquisere, tendat. Alii a Teneo, quod tentare experiri sit, vel inquirere, & verbo vel re quasi manu tenere.
Experiri & tentare. Cic. ad Brut. 16.
Tentavi, quid in eo genere possem. Cic. 1. Tusc. 7.
Aliquem leviter tentare, quo animo ferat aliquid. Cic. 2. de Lege Agr. 16.
**Homo, quum se ipse perspexerit, totumque tentarit, intelliget, &c. Cic. 2. de Legib. 59.
**Aditum tentare. V. Aditus, in ADEO.
Animos tentare litteris, nuntiis. Cæf. 1. Bell. Civil. 40. pr.
Donis. Liv. 34. 4. Non virorum modo, sed etiam mulierum animos donis tentavit.
Spe & metu. Cic. pro Cluent. 176. Quum essent animi servorum & spe******************************

& metu tentati, ut aliquid in quæstione dicerent, &c.
Animum alicujus tentare precando. Virg. 4. Æn. 113.
Aures alicujus nefario verbo tentare. Cic. de Arusp. Resp. 55.
Discrimen sui tentare. Claud. de 4. Conf. Hon. 434.
Excursus breves tentant. Virg. 4. Georg. 194.
**Feminam, ut πῆραι Tibull.
Illic Junonem tentare Ixionis ausi. Sic puto intelligitur a Valerio Max. libri sexti cap. 1. sect. 7. Uno teste, qui tentatus erat, damnatus est. H. St. Id est, Quem de stupro appellasset, ut ibid. Valer. conf. Partic. TENTATUS, & TENTATOR.
Fidem polliciti tentare, Experiri veritatem promissi. Ovid. 11. Met. 107.
Fortunam belli tentare ac periclitari. Cic. 7. Verr. 137.
Fortunam novam tentare. Cæf. 3. Bell. Civil. i. e. Periclitari, & in periculum se conjicere.
Fugam tentavit cursu equorum. Virg. 12. Æn. 484.
Insidias tentare. Claud. de Bell. Gildon. 392.
Iter tentare via negata. Hor. 3. Carm. 2. 22.
Leniter aut minaciter tentare. V. LBNIS.
Omnia tentare. Cic. 12. Att. 19. Habeo enim nihil, tentatis rebus omnibus, in quo aquiescam.
Patientiam alicujus tentare. Cic. 2. de Lege Agr. 19.
Prudentiam cujuspiam tentare. Cic. 1. Tusc. 98.
**Pugnam tentare, Vide PRÆLIUM. Πῆραι καὶ ἀκροβολισμοί. Dio. 288. H. St.
Scientiam alicujus tentare. Cic. 1. de Divin. 32. Cujus quum tentares scientiam auguratus, dixit ei, cogitare se quiddam, id possitne fieri consuluit.
Spem certaminis tentare. Liv. 32.
Studium inutile tentare. Ovid. 4. Trist. 10. 21.
Vires alicujus tentare. Ovid. 1. Amor. 8. 47.
Via tentanda est. Virg. 3. Georg. 8.
Armis & caltris rem tentare. Cic. 2. Off. 84. Armis & castris tentata res est ab omni genere hominum & ordine.
Experientia tentare. Varro 1. de R. R. cap. 18.
Insidiis tentare aliquem. Cic. 12. Fam. 25.
Pecunia judicium tentare. Cic. pro Cluent. 80.
Lacessere bello & tentare nationes aliquas. Cic. pro Lege Manil.
Precibus tentare aliquem. Ovid. 2. Amor. 3. 17.
Causas latentes tentare, Exquirere. Virg. 3. Æn. 32.
Frustra aliquid tentare. Columel. liv. 11 cap. 3.
Leviter aliquid tentare. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Tentare, cum Infinitivo. Ulpian. in l. Si non mortis. D. de inoffic. test. Si quis rescindere testamentum tentet.
Tentare pro Captare. Quintil. lib. 6. cap. 3. Divus Augustus, quum es Galli torquem aureum centum pondo dedissent, & Dolabella per jocum, tentans tamen joci sui eventum, dixisset, Imperator, torque me dona: Malo te, inquit, civica donare.
Tentare, pro Invadere, infesto animo petere & aggredi. Cic. pro Rabir. Perd. 2. Idcirco in his rebus evertendis unius hominis senectus, infirmitas, solitudoque tentata est.
Tentari morbo, Dolere, affligi morbo. Cic. 4. Tusc. 31. Illud animorum, corporumque dissimile est, quod animi valentes morbo tentari non possunt, corpora possunt. V. MORBUS.
Renes morbo tentantur acuto. Hor. 1. Epist. 6. 28.
Dolore tentante læditur caput aut oculus. Lucret. lib. 3. 148.
Amore tentari. Ovid. 1. Amor. 2. 5.
Scabies tentat oves. Virg. 3. Georg. 441.
Pabula tentant graves fetas. Virg. 1. Ecl. 50.
Tentare pedes dicitur uva, pro vino, quum ita ebrios bibentes reddit, ut pedibus vacillent. Virg. 2. Georg. 94.
**Et passo Pitythia utilior, tenuisque lageos, Tentatura pedes olim, vincturaque linguam.
Tentare caput dicitur vinum. h. e. Perturbare. Plin. lib. 23. cap. 1.
TENTATUS, a, um. Partic. [πειραθείς] Ovid. 1. de Arte Am. 394.
**Opprime tentatam, nec nisi victor abi.
TENTABUNDUS, a, um. Adj. [πειραζών] Liv. 21. 36. Ventum deinde ad multo angustiore rupem, atque ita rectis faxis, ut ægre expeditus miles, tentabundus, manibusque retinens virgulta ac stirpes circa eminentes, demittere sese posset. i. e. Tentans.
TENTATIO, onis. f. [πειρασμός] Liv. 4. 42. Ægre Hortensius pati, tentationem eam credens esse perseverantiæ suæ, &c.
Tentationes morbi. Cic. 10. Att. 17. V. Commotiuncula, in COMMOVBO.
TENTATOR, oris. m. [πειραστής] Hor. 3. Carm. 4. 71.
**— notus & integræ
**Tentator Orion Dianæ.
TENTAMEN, inis. n. [πέρας] Idem quod Tentatio. Ovid. 3. Met. ia fabula Tirefæ, 341.
**Prima fidem, vocisque datæ tentamina sumpsit
**Cæula Lyriope. Tentamina, i. o. Experimenta.
**TENTAMENTUM, i. n. [πειραπέπαιον] Idem. Virg. 8. Æn. 143.
**— neque prima per artem
**Tentamenta tui pepigi. h. e. Cum nullo ante pactus sum ut te, aut per artem aliquam, aut per legatos probarem; sed intrepidum me tibi commisi. Servius. Ovid. 7. Met. 728.
**— meditataque pane reliqui
**Tentamenta fide. Fide, pro Fidei. Ibid. lib. 15. 629.
**Funeribus felli, postquam mortalia cernunt
**Tentamenta nihil, nihil artes posse medentum.
**TENTIPRELLIUM, TENTORIUM, V. TENDO.
TENTYRÆ, orum. pl. [τενύρα, ἡ τετυραία] Civitas inferioris Ægypti: unde & Præfectura Tentyritica vel. ut ait Plin. lib. 8. cap. 2. Insula a Nilo circumdata, in qua habitant homines, qui crocodilos non timent. Juven. 15. Sat. 76.
**Qui vicina colunt umbrosæ Tentyra palmæ.
TENTYRITA, æ. m. [τενύρα] Qui est populi ejusdem insulæ, de quo Plin. lib. 8. c. 2. Strab. quoque lib. 17. Quum, inquit, crocodili Romam allati essent, ut viderentur, Tentyritæ eos sequebantur: facta est ab illis p. Geina quædam, & foramen in uno laterum, ut ex aqua in apricum egredi possent. Tentyritæ aderant,**********************************

daerant, qui eos interdum rete educebant ad solem, ut a spectatoribus viderentur: interdum in aquam intrantes, rursus eos in piscinam retrahebant. Plin. lib. 28. cap. 3. In insula Nili Tentyri nascentes tanto sunt crocodilis terrore, ut vocem quoque eorum fugiant. Ubi legendum putaverim Tentyris, ut sit sensus, Qui nascuntur in Tentyris insula Nili, &c. h. e. Tentyritæ tanto sunt crocodilis terrore, &c. Loquitur enim Plinius de remediis ex homine.

TENUIS, e. Adj. [*ισχνός, ἀσθενής*, Gl. L. G. *λεπτός*, G. L.] a Teneo fieri videtur: quod quæ tenuia sunt, facile teneantur. Significat autem Parvum & exiguum. Columel. lib. 2. 10. 17. Quo tenuie linum proveniat. Plin. lib. 12. cap. 14. Tenuissimus cortex. Plaut. Rud. 5. 2. 14.

Ita, quanto magis extergeo, rutilum, atque tenuius fit.

Variis substantivis jungitur, non eadem tamen significatione, ut Acus tenuis. V. ACUS.

Fila tenuia aranei. Lucret. lib. 3. 384.

Membrana tenuissima. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.

Stamina tenuissima. Ovid. 4. Met. 179.

Acies tenuis, Rara, V. ACIES.

Aër tenuis. Virg. 4. Georg. 311.

Aër purus & tenuis, Crassus & concretus, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.

Argilla tenuis, Sine humore. Virg. 2. Georg. 180.

Auræ tenues. Virg. 4. Georg. 500.

Cælum tenue, cui Crassum opponitur, h. e. Aëris temperies tenuior & delicatior. Cic. de Fato, 7. Athenis tenue cælum, ex quo etiam acutiores putantur Attici: crassum Thebis, itaque pingues Thebani & valentes.

Imago tenuis, Idolum. Lucret. lib. 4. 61.

Pluvia tenuis. Virg. 1. Georg. 92.

Textura tenuis. Lucret. lib. 3. 210.

Tenuia vellera, Nubes vellerum instar. Virg. 1. Georg. 398.

Tenuia nec lanæ per cælum vellera ferri.

Ventus tenuis. Virg. 3. Æn. 448.

Vestes tenues, Rara textura. Ovid. 3. de Arte Am. 707.

Toga tenuissima filo. Ovid. 3. de Arte Am. 445.

Aurum tenue, Tenui filo. Virg. 4. Æn. 264.

— tenui telas discreverat auro.

Aqua tenuis, Modica. Liv. 1. 4. Quom fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituit.

Census tenuis, Parvus. Hor. 1. Epist. 7. 56.

Cultu tenuissimo vivere, Parcissimo. Cic. pro Flacc. 22. Hæc enim ratio ac magnitudo animorum in majoribus fuit: ut quom in privatis rebus, suisque sumptibus, minimo contenti, tenuissimo cultu viverent, &c.

Dammum tenue, Exile. Claud. de Bell. Get. 5.

Discrimen tenue, Parvum. Plin. lib. 8. cap. 33.

Dubitatio tenuissima, Minima. Cic. 4. Verr. 20. Undecies numeratum esse, ut eam Causam, in qua ne tenuissima quidem dubitatio posset esse, isto cognoscere obtineret.

Gloria non tenuis. Virg. 4. Georg. 6.

Mensa tenuis, Frugalis. Hor. 2. Carm. 16. 14.

Opes tenues. Cic. pro Quint. 2. P. Quintius, cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiarum sunt.

Patrimonium tenuissimum alicui relinquere. Auctor ad Heren. lib. 4. 51.

Pecunia mediocris & tenuis. Cic. in Hortens. Eundem, non modo mediocri pecunia, sed etiam tenui percipere possumus. Nonius 4. 461.

Præda tenuis. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 34.

Remedium tenue. Plin. lib. 2. cap. 48.

Sonus tenuis. Ovid. 14. Met. 429.

Spes inanis & tenuis. Cic. pro Rosc. Com. 43. Recitabimus; erras, inani & tenui spe te consolaris.

Suspicio tenuis. Cic. pro Cæcin. 43. Quod si vi pulsos dicimus exercitus esse eos, qui metu ac tenui sæpe suspitione periculi fugerunt.

Tellus tenuis, Isthmos. Ovid. 4. Epist. 106.

Vestigium tenue. Plin. lib. 3. cap. 4. Magnæ quondam urbis tenue vestigium.

Victus tenuis, cui Copiosus opponitur. Cic. 3. Tusc. 46. Idem 2. de Fin. 90. Negat enim tenuissimo victu, id est contemptissimis elcis & potionibus, minorem voluptatem percipi, quam rebus exquisitissimis ad epulandum.

Vinum tenue. Ovid. 1. de Arte Am. 571.

Blanditiæque leves tenui perscribere vino.

Auctoritas tenuis, Persona levis. Cic. 2. de Lege Agrar. 45.

Humo tenuis, Tenuis fortuna: cui Locuples opponitur. Cic. 4. Verr. 138. Nam locupletissimi cujusque census extenuarant, tenuissimil auxerant.

Loco tenui ortus, Humili. Liv. 2. 3.

Oppidum tenue. Cic. 4. Verr. 53. Bidis oppidum est, tenue sane, non longe a Syracusis.

Testis obscurus & tenuis. Cic. in Partit. 117.

Tenuis viribus, Imbecilla. Plin. lib. 12. cap. 16.

Tenuiores, Pauperiores. Cic. 3. de Legib. 24. Inventum est temperamen- eum, quo tenuiores cum principibus aquare se putarint.

Tenuis, pro Modico & raro. Hor. in Arte Poet. 46.

In verbis etiam tenuis, cautusque ferendis.

Distinctio tenuis & acuta, Subtilis. Cic. 4. Acad. 43.

In minimis tenuissimisque rebus labi. Cic. 1. de Orat. 169.

Oratio tenuis, & scriptura levis, Stilo parum sublimi scripta. Ter. in prol. Phorm. 5.

Sermo tenuis. Hor. 1. Serm. 4. 9.

Sermone tenui & exiguo disputare. Cic. 1. de Orat. 57.

Fluit tenuis. Quintil. lib. 2. cap. 1. Nam tenuis a fonte, assumptis poetarum historicorumque viribus, pleno jam fatis alveo fluit.

Tenuior, in versu hexametro. Stat. 1. Silv. 4. 36.

Sperne coli tenuiore lyra, vaga cingitur astris, &c. Eliditur vocalis v. [vel i. H. St.]

In tenui. Virg. 4. Georg. 6.

In tenui labor, at tenuis non gloria, si quem

Numina læva sinunt, auditque vocatus Apollo. Comparatio est laboris, quod magnam dat gloriam, si fuerit materia ex illis ornata. Serv.

Compar. & Superl. exempla paulo supra V.

TENUE, i. n. Gloss. Græcolat. *τὸν*, Tenue Babylonicum, [Genus vestis, seu telæ. conf. infra TENUIARIUS.]

TENUICŪLUS, a, um. Adj. [*τὸν*] Cic. 9. Fam. 19. Tenuiculo apparatus significans Balbum fuisse contentum.

TENUITAS, ātis. f. [*λεπτότης, ἐπι σμυγῆς*, Gl. G. L.] Plin. lib. 8. cap. 33. Cauda prælonga in tenuitatem desinens, & implicans se viperinis orbibus. De chamæleonte.

Tenuitas fugit aciem. Cic. 1. Tusc. 50. Ut si jam possent in homine uno cerni omnia, quæ nunc tacta sunt, casurusque in conspectum videatur animus, aut tanta sit ejus tenuitas, ut fugiat aciem, &c.

Tenuitas, Macies. Cic. de Clar. Orat. 94. Quosdam, valetudo modo bona sit, tenuitas ipsa delectat.

Tenuitas, Paupertas. Cic. 16. Fam. 21. Ut possum, ex meis angustiis, illius sustento tenuitatem.

Ærarii tenuitas. Cic. 2. Off. 74. Danda etiam opera est, ne, quod apud majores nostros sæpe fiebat, propter ærarii tenuitatem, assiduitatemque bellorum, tributum sit conferendum.

Ubertas & Tenuitas frugum, contraria. Cic. 2. de Divin. 30.

Verborum tenuitas, Humilitas, simplicitas. Cic. 3. de Fin. 40. Propter limatam quandam & rerum & verborum tenuitatem.

TENUITER, Adv. [*λεπτῶς*] tenuius, tenuissime. Cic. 4. Verr. 157. Jamdudum enim mihi nimium tenuiter Sicularum erga te voluntatis argumenta colligere videor.

Philosophorum mos tenuiter differendi. Cic. in Orat. 46.

Respondere tenuiter & nugatorie. Auctor ad Heren. lib. 4. 49.

Tenuius. Cic. 2. de Invent. 51. Hi & ceteri omnes loci communes, ex iisdem præceptis sumuntur, quibus ceteræ argumentationes: sed illæ tenuius, & acutius, & subtilius tractantur: hi autem gravius, & ornatus, &c. Tenuissime æstimare. Cic. 6. Verr. 22. Jussit Timarchidem æstimare argentum, quo modo? quo qui unquam tenuissime in donatione histri- onum æstimavit.

TENUATIM, Adv. Apic. 2. 4. Intestinum perquam tenuatim productum.

TENUIARIUS, i. m. Qui tenuia, seu vestes tenues conficit. In Vett. Inscript. VESTIARIUS TENUIARIUS. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 52.

TENUO, [*λεπτόω*, Gl. G. L.] ære. Tenuem, subtilem, macrum, debilem facere, sive minuere. Virg. 3. Georg. 129.

Ipsa autem macie tenuant armenta volentes.

Adipes tenuare. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Carmen tenuare. Propert. lib. 3. 1. 5.

Dicite, quo pariter carmen tenuastis in antro. h. e. Tenue & gracile carmen concinnastis. Allusio est ad stilum tenuem & exilem characterem.

Cura tenuant corpus. Ovid. 3. Met. 396. al. Attenuant.

Silices tenuantur ab usu. Ovid. 3. de Arte Am. 91.

Vomer tenuatur ab usu. Ovid. 2. de Ponto 7. 42.

Vultum macie tenuare. Propert. lib. 4. 3. 27.

TENUATUS, a, um. Partic. [*λεπτοτάτης*] ut, Corpus tenuatum recreare. Hor. 2. Serm. 2. 84.

Charta tenuata. Plin. lib. 13. cap. 12.

Corpus parvo victu tenuatum. Tacit. 15. Ann. 63.

Vox tenuata. Ovid. 2. Met. 373.

TENUABILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 3. 4. Super unctiones tenuabiles & apertibiles.

TENUESCO, ère. Tenuari. Censorin. in Fragm. cap. 3. Univerfa gignentia crescente luna pubescunt, tenuescunt tenuantur.

TENUS, ōris. m. [*πενήεις*] Laqueus, a tendicula seu tendendo dictus auctore Nonio, 1. 17. Plaut. Bacch. 4. 6. 23.

Pendebit hodie pulchre, ita intendi tenus. Servius in sextum Virgilli, dici putat Extremas partes arcus: unde tractum sit Hactenus. id est hucusque, quasi usque ad finem.

TĒNUS, [*μῆλα*, Gl. L. G. & G. L. *πίστες* G. L.] Præpositio, postpon solita. Significat propinquitatem, & quod dicimus, Usque ad. A Te neo. Nam quod propinquum est, quasi tenere videtur id, cui est pro pinquum. Quidam a tendendo, quod hæc præpositio extensionem quam dam significare videatur. Ablativo deservit, temperque in Singular postponitur Ablativo, ut Hactenus, Eatenus, Quatenus, Verbo tenus Ore tenus, &c. Virg. 3. Æn. 426.

Prima horum facies, & pulchro pectore virgo

Pube tenus. Idem 6. Æn. 62.

Hæc Trojana tenus fuerit fortuna secuta. Virg. 2. Æn. 553.

— lateri capulo tenus abdidit enses. Cic. in Arat. 354

Et loca convixit cauda tenus infera piscis.

Collo tenus supereminet omnes. Ovid. 3. Met. 182.

Ore tenus. Tacit. 1. Ann. 70. i. e. Usque ad os.

Talo tenus vestigia tingit. Ovid. 4. Met. 343.

Umbilico tenus. Liv. 26. 45. Ut alibi umbilico tenus aqua esset, alibi genu vix superaret.

Crateraque tenus lucet mortalibus Hydra. Cic. in Arato, 387.

Janua ac limine tenus domum claudit. Tacit. 1. Hist. 33.

Muro tenus omnes fere urbes finiuntur. Paulus in l. Nam quod. §. ul D. De penu legata.

Porta tenus. Tacit. 3. Ann. 5.

Solo tenus. Columel. lib. 4. cap. 11. Omnem superficiem amputabat solo tenus, juxta ipsum articulum, ut e duro pullularet.

Tauro tenus Antiochus a Scipione devictus regnare jussus est. Cic. pro Dejot. 36.

Vivo tenus, Usque ad Vivum. Columel. lib. 4. cap. 24.

Credito tenus, Paulus de furtis, l. Creditoris, Ut cui pignus surreptum est non credito tenus interest, sed omnimodo in solidum furti agere poterit.

Titulo tenus militia fungi. Tranquil. in Claud. cap. 25.

Veteres verbo tenus acute illi quidem, sed non ad hunc usum, &c. Cic. 3. de Legib. 14.

Verbo tenus. Ulp. in l. 1. §. 2. D. Quod quisque jure, &c. Hæc autem verba, &c. cum effectu accipimus, non verbo tenus.

Accusativo aliquando jungitur. Flacc. 1. Argon. 538.

Et Tanaim tenus, immenso descendit ab Euro.

In Plurali ponitur sapius cum Genitivo, & etiam cum Ablativo. Virg. Georg. 53.

Et crurum tenus a mento palearia pendent. Servius, Tenus cit esse Adverbium.

Cum Ablativo Celf. lib. 1. cap. 2. Demittere se inguinibus tenuis in aquam calidam.

Labrorum tenuis. Lucret. lib. 1. 939.

Corporum tenuis. Plin. lib. 34. cap. 8. Primus hic multiplicasse varietatem videtur, numerosior in arte, quam Pylycletus, & symmetria diligentior, & ipse tamen corporum tenuis curiosus, animi sensus non expressisse, capillum quoque & pubem non emendatus fecisse, quam rudis antiquitas instituit.

Quodam tenuis prodire, dixit Hor. 1. Epist. 1. 32.

Est quodam prodire tenuis, si non datur ultra. i. e. Aliquousque, usque ad quandam finem.

De Eatenus, Hactenus, Quatenus, V. porro f. 1.

T E O

TEOS, [Τίος] Ionia civitas, Anacreontis poetæ patria. Strab. lib. 14. V. ΤΕΙΟΝ.

Teos alia in Scythia, ad quam palus est piscibus referta, e quibus per ferenum, oleum manat in summa aqua, tanta copia, ut colligi in vasa possit, usibus aptum. Stephanus.

T E P

ΤΕΡΡΟ, ēre. ΤΕΡΕΣΟ, ēre, V. ΤΕΡΙΔΟΣ.

ΤΕΡΗΡΙΑΣ, α, m. [τερηρίας] Genus marmoris Ophitis. Interpretari potest Cineritius, τερηρία enim cinis dicitur Latine. Plin. lib. 36. cap. 8. Laudatur præcipue ex his quem teperiam appellant, a colore cineris.

ΤΕΡΙΔΟΣ, α, um. Adj. [τεριδός, Gl. G. L. & G. L.] Egelidum, Medium inter calidum & frigidum, sive Quod frigido & calido temperatum est. Plin. lib. 12. cap. 25. Præterea sinceri densantur in tepida aqua.

Tepidæ & egelidæ aquæ. Plin. lib. 31. cap. 2. Alibi tepidæ egelidæque, auxilia morborum conferentes.

Tepidum lac, Statim mulctum. Virg. 3. Æn. 66. Servius.

Dies tepidus. Ovid. 4. Epist. 160.

Tepidus fulgor. Plin. lib. 9. cap. 31.

Tepidior tempestas. Varr. 3. R. R. cap. 10.

Tepidus, pro Calido aliquando ponitur. Lucret.

— tepidifque caminis. Martial. lib. 1. 42.

Circumfert tepidis cocus popinis.

Ignes tepidi. Ovid. 2. Amor. 19. 15.

Sol tepidus. Virg. 1. Georg. 398.

Vapor tepidus. Lucret. lib. 2. 857.

Tepidus, Frigidus, præsertim quando transfertur ad hominem. Plaut.

Hic homo factus est tepidor. i. e. Frigidior, seignior.

Mens tepida. Ovid. 2. de Arte Am. 445.

Fac timeat de te, tepidamque recalface mentem. Idem Remed.

Amor. 629.

Tepidus, Inutilis, sive nocuus. Virg. 1. Georg. 117.

Unde cavæ tepido sudant humore lacunæ. Servius.

Loca tepidiora. Columel. lib. 8. cap. 5.

Tepidissima hiberna. Sen. ad Marc. cap. 17.

ΤΕΡΙΔΙΟΝ, Adverbialiter. Ovid. 4. de Pont. 10. 43. Tepidum spirare.

ΤΕΡΙΔΕ, Adv. Columel. lib. 8. cap. 5. Ut tepide habeantur. Plin. 5. Epist. 6. Si natate latus aut tepidus velis, in area piscina est.

ΤΕΡΙΔΙΤΑΣ, ātis, f. Tepor. Hanc vocem improbat Vossius de Vit. L. 3. 52.

ΤΕΡΙΔΑΡΙΟΝ, i. n. [τεριδαριον, Gl. G. L.] Locus in balneo. Paulus in I. Fiftulam. D. De servit. urb. præd. Sed Neratius ait: Si talis sit usus tepidarii, ut assiduum humorem habeat, & ideo noceat vicino, posse eum prohiberi. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Tepidarium accipit pro Cella balnearum: Illa (inquit) caldaria tepidariaque lumen habent ab occidente hiberno. Paulo tamen post pro Vase Ahena (inquit) supra hypocaustum tria sunt componenda: unum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium: & ita collocanda, uti ex tepidario in caldarium quantum aquæ caldæ exierit, influat de frigidario in tepidarium ad eundem modum. V. Calidarium, in CAI O B.

ΤΕΡΙΔΟ, [τεριδον, Gl. G. L.] āre. pro Tepefacere. Plin. lib. 17. cap. 26. In eodem agro bruma, tanto magis, si nives jaceant gete, ne frigus vites adurat, circumfundunt riguis, quod ibi tepidare vocant, memorabili natura in amne solo.

ΤΕΡΕΟ, ui, [τερεοι, Gl. G. L.] ēre. Tepidum esse. Cato de R. R. cap. 69. Levibus lignis facito calefcit: ubi temperate tepebit, tum cuminum indito.

Aqua tepet. Ovid. 3. de Ponto, 4. 56.

Aura tepet. Ovid. 3. Trist. 10. 7.

Tepet igne maligno focus. Martial. lib. 10. 96. h. e. Lignis magno emptis. [Immo Ægre ac tenuiter subministratis.

ΤΕΡΕΝΣ, entis. Partic. [τερενσος] Idem quod Tepidus, Adj. ut, Auræ tepentes Zephyri. Virg. 1. Georg. 330. & Ovid. 1. Met. 107.

Buxi tepentes. Martial. lib. 3. 20.

Cineres tepentes. Stat. 3. Silv. 3. 181.

Locus tepens. Columel. lib. 1. cap. 4.

Sol tepens. Ovid. 3. Fast. 236.

Ver tepens. Ovid. 3. de Arte Am. 185.

ΤΕΡΕΣΟ, ui, [τερεσοι, Gl. G. L. & G. L.] ēre. Tepidum fieri. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Atque etiam maria egrata ventis ita tepefcunt, ut intelligi facile possit, in tantis illis humoribus esse inclusum calorem. Virg. 9. Æn. 701.

Mentes tepefcunt, Remittunt iram. Lucan. lib. 4. 284.

ΤΕΡΕΣΑΚΙΟ, sec. com. tēci, factum, [τερεσιν, Gl. G. L.] ēre. Cic. 2. de Nat. Deor. 40. Is ejus tactus est, non ut tepefaciat solum, sed etiam sæpe comburat.

Ferrum tepefcit in jugulo matris. Hor. 2. Serm. 3. 136.

Tepefacio, secunda longa, ut in Madefacio & aliis. Catull. Arg.

Alta tepefaciet permilla flumina cæde. H. St. v. 329.

ΤΕΡΕΙΟ, ēri. [τερειον, Gl. G. L.] Plin. lib. 11. cap. 6. Mature tepefcunt.

Frigoribus adjectis durefcit humor, & idem vicissim molliatur tepefactus, & tabescit calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.

Terra semen, tepefactum vapore, & complexu suo diffundit. Cic. de Senect. 51.

Terra tepefacta cruore. Virg. 9. Æn. 333.

ΤΕΡΟΡ, ōris, m. [τερορ, τερορας, τερορος] Ipsa (ut ita dicam) inter calorem & frigus medietas. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Nec enim ille externus & adventitius habendus est tepor, &c. Idem de Senect. 53. Uva maturata dulcescit, vitætaque pampinis, nec modico tepore caret, & nimios folis defendit ardores.

Cali tepor. Columel. lib. 2. cap. 4.

Egelidi tepores. Catull. ad se ipsum, 47. 1.

Tepore humido & lento nascuntur erucae. Plin. lib. 17. cap. 24.

Lenis tepor. Ovid. 2. Met. 811.

Lentus tepor. V. LENTUS.

ΤΕΡΟΡΑΤΟΣ, α, um. Adj. [τερορατος] Tepidus factus. Plin. lib. 36. cap. 26. Fragmenta teporata agglutinantur tantum, rursus affundi non queunt, præterquam abrupta libimet.

ΤΕΡΟΡΟΣ, α, um. Adj. Sidon. 9. Epist. 15. Teporus flatus. Aufon. Edyll. 24. 1.

Sol profectus a teporo veris æquinoctio.

ΤΕΡΟΥΛΟΣ, α, um. Adj. Frontin. de Aquæduct. 2. Tepulæ aquæ. conf. Plin. 36. 15. [Apud utrumque proprium aquæ nomen, non appellativum est. A Tepidus, Diminutivum fit Tepidulus, ut Frigidulus, Lanigidulus, &c. Forte tamen a tepore nomen invenerunt.

T E R

ΤΕΡ, cum suis derivatis, V. in ΤΡΕΣ.

ΤΕΡΑΚΟΣ, i. m. Piscis marinus. Plin. 32. 11.

ΤΕΡΑΜΝΕ, ΤΕΡΑΜΝΟΣ, ΤΕΡΑΡΝΕ, &c. V. ΤΗΒΕΑΜΝΕ.

ΤΕΡΑΤΙΟΣ, V. ΤΑΡΧΕΤΙΟΣ.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, i. f. [τερεβινθος, Gl. G. L. τερεβινθος Diosc.] & Te-rebynthus, cum ypsilo, sem. gen. auctore Marcello in Dioscoridem;

Grani viridis arbor apud posteriores fuit, cui factum nomen ab eo ejus genere, quod fructus suos in viridi pallidos fert, quod Theophrastus τερεβινθος dixit, quasi herbaceum. Virg. 10. Æn. 136.

Inclusum buxo aut Oricia terebintho. Plin. lib. 13. cap. 6. Syria & terebinthum habet. Ex his mascula est sine fructu: Feminarum duo genera. Alteri fructus rubet, lentis magnitudine, alteri pallidus. Cum vite maturefcit, non grandior faba, odore jucundior, tactu resinofus, circa Idam Troadis, &c.

Ex terebintho autem distillat terebinthina resina, omnibus notissima in quotidiano medicina usu.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΙΝΟΣ, α, um. Adj. [τερεβινθινος] ut, Terebinthina resina. Plin. lib. 23. cap. 8. Columel. lib. 12. cap. 20. Celf. lib. 5. cap. 26. extr.

ΤΕΡΕΒΡΑ, ΤΕΡΕΒΡΑΜΕΝ, ΤΕΡΕΒΡΑΤΙΟ, ΤΕΡΕΒΡΑΤΟΡ, ΤΕΡΕΒΡΑΤΟΣ, ΤΕΡΕΒΡΟ, ΤΕΡΕΒΡΟΝ, ΤΕΡΕΒΡΟΝ, V. sub ΤΕΡΟ.

ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ, [τερεντιος] Comicus poeta, Carthagine natus, libertus Romæ Terentii Lucani fuit: captum fuisse negat. Quum esset egregia indole a patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maxime Lælii & Scipionis: quorum opera adjutus in scribendo fertur, ob elegantiam sermonis, teste Cic. 7. Att. 3. cui ad stipulatur etiam Varro, Non obscura fama est. inquit, adjutum Terentium in scriptis a Lælio & Scipione. Eandem ipse famam auxit: non enim nisi leviter se tutari conatur in prol. Adel. 15.

Nam quod isti dicunt malevoli, homines nobiles eum adjuvare, assidueque una scribere, &c. Pluribus Donatus hujus vitam scripsit. Hor. 2. Epist. 1. 59.

Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius 11. 15. dicit floruisse Adriani temporibus, ad librum de Cæsellii Vindicis grammatici erroribus scripsisse.

Q. Terentius Culleo, Senator Romanus, captus a Carthaginiensibus, liberatus ab Africano majore, ac currum ejus cum pileo capiti imposito secutus: cujus meminit Liv. lib. 30. 43. & 45. Hinc natus error, quem diximus, apud indoctos, Terentium comicum putantes.

C. Terentius Varro, collega Pauli Æmilii, post cladem Carthensem cum reliquis exercitus, Canulum se recepit. Cui Romam redeunti gratulatus est populus Romanus, quod de Repub. non desperasset. V. Liv. lib. 25. & seq. conf. VARRO.

ΤΕΡΕΝΤΙΑ, [τερεντια] Ciceronis uxor, ex ipsius epistolis notissima. Hæc, ut auctor est Plin. lib. 7. cap. 48. centum decem & septem vixit annos.

ΤΕΡΕΝΤΙΑΝΟΣ, α, um. Adj. [τερεντιανος] a Terentio. Quintil. lib. 6. cap. 3. Nec minus niger, inquit, nec minus confidens, quam ille Terentianus est Phormio. Ex Cic. pro Cæcin. 27.

ΤΕΡΕΝΤΟΣ, [τερεντος] Locus in campo Martio, quod in eo ara Ditis patris in terra occultaretur. Paulus ex Festo, & hic ex Verrio. Erat hic locus Diti & Proserpine facer, in quo omnium, qui nascerentur aut morerentur, nomina scribi solebant, quoties civitas iustrabatur. Martial. lib. 10. 63.

Bis mea Romano spectata est vita Terento, &c.

Romuleus Terentus. Martial. lib. 4. 1. V. Polician. Miscell. cap. 58. Cenforin. de D. N. cap. 6. Augustin. de Civ. Dei, lib. 3. cap. 18. Valer. Max. lib. 2. cap. 4. 5. De quodam Valesio.

ΤΕΡΕΝΤΙΝΟΣ, α, um. Adj. [τερεντινιος] Unde Ludi Terentini, qui & Sæculares vocantur, qui centesimo quoque anno tribus diebus continuis tribusque noctibus celebrantur. Antonius in Ternario, 4. 34.

Trina Terentino celebrata trinocia ludo.

Terentina tribus. V. TRIBUS.

ΤΕΡΕΣ, ētis, o. g. Adj. [τερεσος, Gl. G. L.] dicitur, inquit Festus, In longitudine rotundatum: quales asseres Natura ministrat. Virg. 8. Ecl. 16.

Incumbens tereti Damon sic cœpit olivæ. Liv. 25. 8. Falarica erat Saguntinis, missile telum, hastili oblongo, & cetera tereti, præterquam ad extremum, unde ferrum exitabat.

Cervix teres. Cic. 2. de Nat. Deor. 107.

Obstipum caput, & tereti cervice reflexum. Ex poeta.

Collum teres. Ovid. 10. Met. 113.

Digiti teretes. Ovid. 1. de Arte Am. 622.
 Gemma teres. Virg. 5. Æn. 313.
 Lapilli teretes. Ovid. 10. Met. 260.
 Plagæ teretes, Tereti fune factæ, inquit Acron. Hor. 1. Carm. 1. 28.
 Structura tereti spina. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Suræ teretes. Ovid. 11. Met. 80.
 Membra teretia, Succulenta, plena. Suet. Caf. 45.
 Puer teres. Hor. Epod. 11. 41. Porphyrius interpretatur Recta crura aut brachia habentem; Acron, Gracilem; Badius, Procerum. [Ut Alembra teretia, sic Totus puer, qui fucci boni plenus & nitidus est.
 Aures teretes & religiosæ. Cic. in Orat. 27.
 Aures teretes, intelligensque iudicium. Cic. de Opt. gen. Orat. 11. Si teretes aures habent, intelligensque iudicium, &c. h. e. ut nonnulli exponunt, Perfectissimas, quoniam rotunda figura est perfectissima & capacissima.
 Oratio teres. Cic. 3. de Orat. 197. Sed si habitum etiam orationis, & quasi colorem aliquem requiris, est plena quædam, & tamen teres & tenuis & non sine nervis ac viribus. [Translatio a Membris succo teretibus & plenis. V. Puer teres.
 Malum teres, Rotundum. Lucan. ad Pison. 77.
 Totus teres atque rotundus in se ipso. Hor. 2. Serm. 7. 68. i. e. Æqualis & conilans in se. Teretes dicuntur, qui ab alio non quærent quid faciendum sit, sed ipsi per se inveniunt. Hæc Acron. Tale est illud Virgilii de Viro bono, v. 5.
 — mundi instar habens, teres atque rotundus.

Compar. apud Gell. 13. 20. Ciceroni mollius teretiusque visum Fretu scribere, quam Fretu.

TĒREUS, i. m. Dissyll. [Τηρέως] Rex Thracum fuit; qui quum Pandionis regis Athenarum filiam, Progen nomine, duxisset uxorem, & post aliquantum tempus ab ea rogaretur, ut sibi Philomelam fororem videntiam arcefferet: profectus Athenas, dum adducit puellam, eam vitiauit in itinere, & ei linguam, ne facinus indicaret, abscidit. Illa tamen rem in veste suo cruore descriptam misit forori: qua re cognita, Progen Ityn filium interemit, & patri epulandum apposuit. Postea omnes in aves mutati sunt. Tereus in upupam, Itys in phasianum, Progen in hirundinem, Philomela in lusciniam. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 6. Ecl. 78.
 Aut ut mutatos Terei narraverit artus? &c. Hanc fabulam multis versibus describit Ovid. 6. Met. 455.

TERGEMINI, V. TER, in TERES.

TERGO, V. TERGO.

TERGESTUM, Istriæ colonia. [Τέργιστον] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgo Trieste.

TERGIVERSOR, V. TERGUM.

TERGO, si, fum, [καταμάγειος, Gl. L. G. & G. L.] Ære: vel TERGO, si, fum, (& secundum antiquos, tum,) Ære. Mundare, nitidum facere. Juven. 14. Sat. 62.
 — vasa aspera tergeat alter. Plaut. Pœn. 1. 2. 19.
 Ornantur, lavantur, terguntur, poliuntur. Al. Terguntur. Cic. in Parad. 5. Ut in familia, qui tractant ista, qui tergunt, qui unguunt, qui verrunt, qui spargunt, non honestissimum locum servitutis tenent. Lumina terfit manu. Ovid. 13. Met. 132.
 Tergere fossas veteres, pro Purgare. Cato R. R. cap. 2. Per ferias vero fossas veteres tergeri, viam publicam muniri, vepres recidi.

TERFUS, a, um. Partic. [καταμαγείς, καταμαγείς, Gl. G. L.] Fere Adjective ponitur, pro Nitidus. ut, Terfæ plantæ. Ovid. 2. Met. 736.
 — ut terfis niteant talaria plantis.

Bene lauta, terfæ, ornata. Plaut. Stich. 5. 5. 4.
 Superl. Stat. in præf. ad 2. Silv. Melior, vir optime, nec minus in iudicio litterarum, quam in omni vitæ colore terfissime.

TERFUS, a, um. Partic. apud veteres, pro Terfus. Varro apud Non. 2. 847. Atræi terta nitet galea.

TERFUS, ūs. m. Apul. de Asino, lib. 1. p. 105. Elmenh. Quod unctui, quod terfui opus ipse præministro. Ibid. Lintea terfui profer.

TERSOR, ōris. m. [καταμάγειος] Gloss. Gr. Lat.

TERGŌRIUM, i. n. [καταμαγείον] Gloss. Gr. Lat.

TERGIMENTUM, i. n. [σπίρμα] Gloss. Latinogræc. V. SACOMA.

TERGILLA, æ. f. vel TERGILLUM, i. n. [φορτίον, χίμα δέμα] Idem Gloss. V. in TERGUS.

TERGŌRO, V. TERGUS.

TERGUM, i. n. [τέρον, Gl. G. L.] Dorsum. Plaut. Amph. 1. 1. 290.
 Si tergum cicatricosum, nihil hoc simili est similius. Cic. 1. de Nat. Deor. 100. Tuus autem deus, non digito uno redundat, sed capite, collo, cervicibus, lateribus, alvo, tergo, poplitibus.
 Boum terga non sunt ad onus accipiendum figurata. Cic. 1. de Nat. Deor. 159.
 Reponunt grues in tergo prævolantium colla & capita. Cic. 2. de Nat. Deor. 125.
 Horrentia centum terga suum. Virg. 1. Æn. 639.
 Immane tergum leonis. Virg. 5. Æn. 351.
 Ingentia terga boum. Virg. 5. Æn. 404.
 Lubrica terga. V. LUBRICUS.

OSTREATUM TERGUM, V. OSTREA.

RECURVUM TERGUM delphinis. Ovid. 2. Fast. 113.

SEFFILE TERGUM. Ovid. 12. Met. 401.

SUMMUM TERGUM. Ovid. 2. Met. 201.

CADERE TERGA. Catul. de Berecynth. 63. 81.

CONFIDERE TERGO TAURI. Ovid. 2. Met. 869.

CONFERNERE TERRAM TERGO, i. e. Supinum jacere in terra. Virg. 12. Æn. 543.

CONVOLVENSQUAMEA TERGA ANGUIS. Virg. 3. Georg. 446.

CONVOLVIT COLUBER LUBRICA TERGA. Virg. 2. Æn. 474.

INFILIRE TERGO ALICUIJUS. Ovid. 12. Met. 345.

LACERARUM VIRGIS TERGUM. V. LACER.

PLECTI TERGO. Hor. 2. Serm. 7. 105.
 Recipere ad terga. V. AD.
 Rejectis ad tergum manibus inambulare. Cic. 10. Fam. 32.
 Revinctus manibus post terga. Virg. 2. Æn. 57.
 — juvenem manibus post terga revinctum.

SECARE TERGA VERBERE. Tibul. lib. 1. 9. 22.
VINCTUS POST TERGUM NODIS AHENIS. Virg. 1. Æn. 299.
 Poetæ fere pl. ponunt, nisi quod seqq. & in soluta oratione trita sunt.

CONVERTERE TERGA. V. CONVERTO.

DARE TERGA, fugere. Quintil. lib. 2. cap. 13.

DABAT VICTA TERGA. Ovid. 7. Met. 73.

DARE TERGA VERSA FUGA. Virg. 4. Georg. 85.

DARE TERGA FUGÆ. Ovid. 5. Met. 322.

DARE TERGA IN FUGAM. Ovid. ad Liv. 18.

IMPUGNARE TERGA HOSTIUM. V. IMPUGNO.

NUDARE TERGA FUGÆ. Virg. 5. Æn. 586.

PRAEBERE TERGA EFFUGIO. Tacit. 14. Ann.

PRAEBERE TERGA FUGÆ. Ovid. 10. Met. 706.

VERTERE TERGA, fugere. Liv. 2. 30.

A TERGO & A FRONTE, pro Anteriore & posteriore parte. V. A vel AB.

A TERGO SEQUI, Pone, vel Post. Virg. 1. Æn. 185.

ALIQUEM A TERGO ADORIRI. Cic. pro Milon. 29.

TENERI A TERGO & A FRONTE, a lateribus. Cic. 3. Philipp. 32.

A TERGO & A FRONTE VIDERE, pro Diligenter. V. A vel AB.

A TERGO LUPI, & a fronte præcipitium; Proverbium. V. A vel AB præpositiones.

AD TERGUM, vel terga, In tergo, Post tergum, V. in exemplis superioribus.

TERGUM, non tantum animalium est, sed etiam aquarum, & aliarum rerum: unde A tergo dicimus, A parte posteriore membranæ vel papyri, aut alterius cujuscunque rei. Juven. 1. Sat. 6.

SCRIPTUS & A TERGO NECDUM FINITUS ORESTES. Alii legunt In tergo.

TERGUM COLLIS, pro Parte posteriore. Liv. 25. 15.

GLAUCA TERGA AQUÆ. Claud. de Aponi balneis, 5. 36.

GLACIALIA TERGA FLUVIORUM, Aqua concreta gelu. Claud. de Bell. Get. 338.

ÆREA TERGA LORICÆ. Stat. 9. Theb. 552.

TERGUM, pro Tergore aliquando accipitur. Virg. 1. Æn. 372.

MERCATIQUE SOLUM, facti de nomine byrsam, Taurino quantum possent circumdare tergo.

TERGUM, pro Scuto: quod scuta antiquitus pellibus tegi solent. Virg. 10. Æn. 715.

TERGUS ETIAM MASCULINO GENERE. Plaut. Afin. 2. 2. 53.

HABEO, OPINOR, FAMILIAREM TERGUM, ne quæram foris. Non. 3. 242.

[Nisi per appositionem dictum est.]

TERGIBUS, dativus pluralis numeri, apud Lucret. lib. 2. 87.

— neque quicquam a tergibus obstat.

TERGIVERSOR, [φυρζαδικῶν, καταμάγειος, Gl. L. G. & G. L. ἰθαλοκραῖω, L. G. καταμαγείω, G. L.] Æri. Fallere, & dicta mutare, & est quasi terga vertere, inquit Nonius 1. 197. Proprie est eorum, qui terga vertentes, adhuc tamen pugnant, nec sese victos fateri volunt. Etiam

Ad alias res transfertur, ut disputationes, controversias, & cetera huiusmodi, quæ verborum contentione habent. Cic. 3. Tusc. 41. Quid tergiverfamur, Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem, quum os perfricisti, soles dicere? i. e. Dissimulamus & subterfugimus. Idem pro Cn. Planc. 48. Placetne sic agi? non possum magis pedem conferre, ut ajunt: aut propius accedere. quid faces? quid dissimulas? quid tergiverfariis? etiam atque etiam insto, atque urgeo.

infector, posco.

Itaque eam tergiverfari non sinent, secumque rapient. Cic. 5. Tusc. 81.

TERGIVERFARI CONTRA ALIQUEM. Cic. 7. Att. 1. Non est locus ad tergiverfandum contra Cæsarem.

TERGIVERFARI IN RE ALIQUA. Cic. 3. Off. 11. Atque in his tamen tribus generibus, quoquo modo possunt, non incallide tergiverfantur: prudentiam introducunt, scientiam suppeditant voluptates, depellentem dolores, &c.

TERGIVERFARI HUC & ILLUC. Cic. pro Rosc. Com. 37. Fannium invitum, & huc atque illuc tergiverfantem, testimonium contra se dicere cogo.

Hunc astuantem & tergiverfantem iudicio ille persequitur. Cic. pro Flacc. 47.

TERGIVERFARI, pro In universum ab accusatione desistere, apud Jurisconsult. teste Martian. ad s. c. Turpilianum. l. prima.

CUNCTARI & TERGIVERFARI. Cic. 7. Att. 12. An cuncter, & tergiverfer, & iis me dem, qui tenent, qui potentiuntur?

TERGIVERSATIO, ōnis. f. [φυρζαδικία, Gl. L. G. & G. L. πείρασμός, μεταστροφός, L. G.] Cic. pro Milon. 55. Quid ergo erat moræ & tergiverfationis? Idem 10. Att. 6. Ego vero Apuliam & Sipontum, & tergiverfationem istam probo, nec tuam rationem eandem esse duco, quam meam.

TERGIVERSATOR, ōris. m. [παραμάγειος, Gl. G. L.] Qui bovinatæ antiquitus dicebatur. Arnob. 7. Usus est & Lucil. apud Gell. 11. 7.

TERGIVERSANTER, Adv. Patere. lib. 1. 9. 3. Tum Senatus populusque Romanus L. Æmilium Paulum Consullem creavit, filium ejus Pauli, qui a Cannas, quam tergiverfanter perniciosam Reipublicæ pugnam inierat tam fortiter in ea mortem obierat.

TERGUS, ōris. n. [τέρον, δόρα ζώνω, Gl. L. G. & G. L.] Corium. Plin. lib. 8. cap. 10. Durissimum durfo tergus, ventres molles, fetarum vulum tergumentum. Virg. 1. Æn. 215.
 Tergora deripiunt costis, & viscera nudant.
 Impenetrabile tergus ad. V. IMPENETRABILE.
 Squalenti tergo serpens. Sil. lib. 3. 209.
 Tergum & Tergus permiscet Glossarius. conf. TERGUM.

TERGINUS, a, um. [ἀμφοτέρων, Gl. L. G. & G. L.] Adj. possess.

TERGUS. Terginum loruni, i. e. Scutica de tergo animalis. Plaut. Pseu. 1. 2. 21.
 Nunquam edepol vestrum durius tergum erit, quam terginum hoc meum.
TERGILLA, æ. f. dimin. a Tergus. Apic. 4. 3. Spatula porcina cuius tergilla. [Nisi potius a Tergendo est, quod armis tergendis serviebat quia & Tergillum dicebatur. V. in TERGO.]
TERGŌRO, Ære. Tergus novum inducere. Plin. lib. 8. cap. 52. Tu inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergorates. i. e. quasi Tergus novum et luto libi inducentes.
TERMINI, inis, n. antiqua vox pro Termino. Vurro de L. L. 4. 4. Terminus in Latio aliquot locis dicitur, at apud Accium non Terminus, sed Termen. V. Gæf. Indicem in rei agr. auct. & Rigalt. Gloss. **TERME**

TERMENTARIUM, i. n. Linteum, quod teritur corpore, teste Varrone lib. 4 de L. L. 4.

TERMENTUM, i. n. Detrimentum. Plaut. Bacch. 4. 9. Non Pelides termento fuit. Sic legit Festus. Salmastius autem suspicatur olim lectum fuisse, Tormento.

TERMES, itis, m. Ramus direptus ex arbore nec foliis repletus, nec nimis glaber, inquit Paulus. Qui quoniam in divitione agrorum, antequam metæ ponerentur, figi solebat, termino nomen dedit. Et proprie (ut ait Porphyrio) est olivæ: sicut palmes, vitis. Hor. in Epod. 16. 45. Germinat & nunquam fallentis termes olivæ. Gell. lib. 2. cap. 26. Spadicæ enim Dorici vocant avulsam e palmite termitem cum fructu. [Gloss Latinogræcæ. Termes dicitur proprie caulis olearum arborum. Ubi Græca interpretatio desideratur.

TERMILLÆ, [Τερμύλλαι] Populi, de quibus Strabo lib. 12. Conditorum ex Mileto, quæ in Creta est, Sarpedonem accipientes, & Termillas in eam, quæ nunc Lycia dicitur, habitatum deduxerunt. Hos Sarpedon Minois. Rhadamanti frater, colonos ex Creta duxit, ac Termillas nominavit, quum prius Minix vocarentur, ut Herodotus refert. ac prius etiam Solymii. Postea Lycon, Pandionis filius, eisdem a se Lycios appellavit. Quæ profecto ratio Lycios ac Solymos eisdem esse ostendit, quanquam poëta eos separat: nam Bellerophonem e Lycia profectum Solymis arma intulisse dicit. Iliad. ζ. 184.

TERMINUS, i. m. [τέρας, Gl. L. G. & G. L. πέρμων, L. G. πέρμα, όρασιον, G. L.] Signum, quod agrum ab agro dividit. A terendo: quod hæ partes maxime terantur, ut vult Vatro L. L. 4. 4. [Sed rectius ex Gl. πέρμων, εν Voff. q. V. Est enim inter eos, non de terminis, sed de tota possessione contentio. Cic. 4. Acad. 132. Pango terminos. V. PANGO. Constituere sibi certos fines & terminos. Cic. pro Quint. 35. Nullis terminis circumscriptere aut definire jus suum. Cic. 1. de Orat. 70. Termini, apud antiquos adhibito sacrificio disponebantur. Qua de re apud Siculum Flaccum hæc legimus, p. 5. Gæf. Carbo autem, aut cinis quare inveniatur, una certa ratio, quæ apud antiquos quidem observata est, postea vero neglecta: sic ut, aut diversa, aut nulla signa invenerimus. Cum enim terminos disponerent, ipsos quidem lapides in solidam terram collocabant, proxime ea loca, quibus fossis factis defixuri eos erant, unguento velaminibusque & coronis eos coronabant: in fossis autem, quibus posituri eos erant, sacrificio facto, hostiaque immaculata cæsa, facibus ardentibus, in fossa coopertis, sanguinem instillabant, coque tura & fruges jactabant: favos quoque & vinum, aliaque, quibus consuetudo est terminis sacrum fieri, in fossa adjiciebant, consumptisque omnibus dapibus igne, super calentes reliquias lapides collocabant, atque ita diligenti cura confirmabant: adjectis etiam quibusdam faxorum fragminibus circumcalcabant, quo firmius starent. Tale ergo sacrificium domini, inter quos fines dirimebantur, faciebant. Nam & in trifinium, id est in eum locum, in quem tres possessores attingebant termini ponebantur, omnes tres sacrum faciebant: quique alii in confinio domini erant, omnes ex convenientia terminos ponebant: terminos autem convenientia possessorum confirmabat. Nam in quibusdam regionibus jubemur vertices amphorarum defixos inversos observare. Pro terminis ergo convenientia, ut supra diximus, possessorum terminos consecrat, qui, ut ante dixeramus, omnibus angulis coxifque positi esse debent. Termini apud antiquos sancte in primis, ac severe servabantur. Nam in lib. v. sententiarum Pauli scripta sunt hæc, quæ leguntur apud Gæf. in legib. Rei agr. p. 346. Terminos qui effodiunt, vel exarant arbores, in metallum damnabuntur, siquidem servi sua sponte faciunt, humiliores in opus publicum: honestiores in insulam, amissa tertia parte bonorum, relegabuntur. Termini compositi a veteribus dicti, teste Aggeno Urbico p. 51. Gæf. qui intra possessionum fines inveniuntur: qui si secundum pristini temporis possessionem non conveniunt, diversas attinguis possessoribus controversias generabunt. Termini autem, ut in libello De limitibus, Variorum auctorum titulo, p. 266. Gæf. scriptum est, diversi fuerunt per diversas provincias. Sunt enim hæc verba; Terminus singulum in quadrifinio invenies. Quatuor lapides in quadrifinio positi sunt, & termini factura tornatiles, hoc est rotundi, subtilissimi: in quadrifinio invenies. Puteum si in fine invenies, pro termino habebis. Cisternam factam in fine positam, & circa hanc memoratum terminum invenies, & pro termino habebis. Terminus de lapide decifum vivo invenies, & pro termino habebis. Macerias lapidum in fine pro termino invenies. Sepulcra finalia aut monumenta sine dubio invenies. Malum cotoneum in fine pro termino invenies. Cypressum in fine pro termino invenies. Olivastellum in fine pro termino invenies. Fossatum decifum parvum in fine pro termino posuimus, fossato alio finales majores sine dubitatione invenies. Limitem torrem, hoc est torum sine dubio invenies. Parietes de calce fabricatos finales direximus. Ripas decifas finales direximus. Botontones finales invenies. Arbores ante missas finales invenies, peregrinas, exterar. Pontem marmoreum in fine invenies. Pontem de lapide vivo in fine invenies. Pontem ex calce factum in fine invenies. Sarcosaga in fine invenies. Imbrices in fine invenies. Collectaculum de carbonibus in calce miscitatis, & glareas fluminales ne despicias, signales constituimus. Palos picatos pro terminis invenies. Laterculos quadrangulos pro terminis invenies. Lapides nativos cum aliquo signo finem pro termino constituimus, & multa consecratione signavimus. Flumen aliquoties in fine invenies. Rivum finalem invenies. Hæc signa per diversas provincias observantur. Terminorum nomina apud Hygenum p. Gæf. 212. leguntur hæc: Egregius, qui & robustus, quinquepedalis, Augusteus, Rhombus, Rhomboides, Scalenus, Isosceles, Trigonum orthogonum, Trapezium, Trigonum oxygonium, Trigonum ambygonium, Parallelogrammus, Sepultura militaris in finem, Augusteus in trifinio, Isopleurus, Scutellatus, Spatula, Speteccialis in trifinio, Area in quadrifinio, Sepultura finalis, Noverca, Canabula, Formalis, Substructio ad terras excipiendas, Maceria finalis, Scorofiones, Botontini, Monumentum, Asprallus terminus, Hermula, Seria, Puteus, Lapis non dolatus, in cursorio positus; Terminus, qui subsecivum demonstrat; Lapis intra lapidem in trifinio, Termini gemelli, Terminus, qui fluvium demonstrat, Lapis damnatus, Gamma de Petra sicca constructa, Lapis decusatus, qui agrum intracclusum & extracclusum significat, Terminus ante

terminum in versura positus, Lapis cultellatus, qui pentagoni recipit rationem; Lapis gammatus, qui trigoni recipit rationem; Lapis intra lapidem in cursorio, Lapis, qui flexuositatem limitis ostendit; Terminus qui rivum demonstrat. Ad hæc porro terminorum nomina sua cuique figura est adjuncta.

Terminus [τέρας] apud Mathematicos est, Quod uniuscujusque finis [πέρας] est. Sic Euclid. 1. Elem.

Terminus, Finis. Cic. de Senect. 72. Omnium ætatum certus est terminus: senectutis autem nullus certus est terminus.

Angustus ævi terminus. Virg. 4. Georg. 206.

Finis & terminus contentionum. Cic. 6. Fam. 22. Sed cum consilii tui bene sortiterque suscepti, eum tibi finem statueris, quem ipsa Fortuna terminum nostrarum contentionum esse voluisset.

Malorum terminus. Lucret. lib. 3. 103.

Sermonis terminus apud Plin. 1. Epist. 5.

Longius, quam vitæ termini postulant, cogitare. Cic. pro Rabir. 29.

Terminus supremus, pro Extrema desperatione. Plin. lib. 80. cap. 37.

Stabilis rerum terminus, Immutabilis rerum exitus. Hor. in Carm. sæcul. 27.

Hærens alte terminus. Lucret. lib. 1. 78. & lib. 5. 91. Virg. 4. Æn. 614. Et si fata Jovis poscunt, hic terminus hæret. Si hoc est immutabile. Servius.

Immobilis terminus. Claud. 2. in Eutrop. 293.

TERMO, ðnis, m. Idem. Festus, Termonem Ennius Græca consuetudine dixit, quem nos nunc terminum; hoc modo, Ingenti vadit cursu, qua redditu' termo est. V. a pr. dict. super.

TERMINUS, [τέρας ήρας, Gl. L. G.] Deus apud antiquos creditus, in cuius tutela fines agrorum esse existimabantur. In quo autem loco colebatur deus, ibi super eum foramen patebat in tecto, quod nefas esse arbitrantur Terminus intra tectum consistere, ut auctor est Festus. Liv. 1. 10. Nam quum omnium sacellorum exaugurationes admitterent aves, in Termini fano non addixere. Id omen auguriumque ita acceptum est, non motam Termini sedem, unumque eum deorum non evocatum sacris sibi finibus, firma, stabiliaque cuncta portendere. conf. Liv. 5. 54. Lactant. 1. 20.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4. Terminales arbores, Vide in TERMINUS, ex Paulo. H. St.

TERMINĀLIA, ðrum. n. pl. [όροθησια, ίορη όεις ήυ, Gl. L. G.] Festa ipsius Termini dei. Cic. 12. Philipp. 14. Hisce ego me viis committam, qui Terminalibus nuper in suburbium, ut eodem die reverterer, &c. Hor. Epod. 2. 59.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIA, ðrum. n. pl. [όροθησια, ίορη όεις ήυ, Gl. L. G.] Festa ipsius Termini dei. Cic. 12. Philipp. 14. Hisce ego me viis committam, qui Terminalibus nuper in suburbium, ut eodem die reverterer, &c. Hor. Epod. 2. 59.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

TERMINĀLIS, e. Adj. [τέρας] Terminalis lapis dicitur Terminus ipse lapideus. Ammian. 18. 4.

Manum terere duro labore. Virg. 4. Georg. 114.
 Meta terenda rota, Stringenda. Ovid. 1. de Arte Am. 40.
 Mola terere. Plin. lib. 36. cap. 26.
 Porticum terit ambulator. Martial. lib. 2. 11.
 Prata terenda rotis. Propert. lib. 3. 3. 18.
 Radios trivere rotis, Tornaverunt. Servius. Virg. 2. Georg. 444.
 Vestis teritur assidue. Lucret. lib. 4. 1121.
 Via cunctis terenda. Propert. lib. 3. 18. 22.
 Terere tempus, Consumere. Liv. 1. 27. Inde ubi fatis subisse sese ratus est, erigit totam aciem, fluctuantem animo, ut tereret tempus, ordines explicat. [Terere tempus est Moram de industria facere, ne agas, quod agendum est. conf. in T E M P U S.]
 Teretur interea tempus, belli apparatus refrigescit. Cic. 5. Philip. 30.
 Ætatem in rebus discendis terere. Cic. 3. de Orat. 121.
 Ætas teritur bellis. Hor. Epod. 16. 1.
 Otium terere. Liv. 1. 57. Regii quidem juvenes interdum otium conviviis, comessationibusque inter se terebant. Virg. 4. Æn. 271.
 Pectus terere amore, Consumere. Propert. lib. 3. 20. 6.
 Jam enim hoc verbum fatis hesterni sermone trivimus. Cic. 4. Acad. 18. i. e. Quasi usu tritum fecimus.
 Rerum nomina novarum, quæ nunc consuetudo diuturna trivit. Cic. 3. de Fin. 14.
 Terere. pro Perdere, Græcorum imitatione, qui ἐπιτεριέντες sic usurpant. Nævius apud Priscianum 5. 164.

Ut illum dii terant, qui primum olitor cepam protulit. [V. Lucian. in Gallo pr. Sed & κατατεριέντες Græci similiter usurparunt, quo pertinet cavillatio Diogenis, qui Platonis ἀποτεριέντες, κατατεριέντες appellare confueverat, teste Laërt. lib. 6. segm. 24.]

T R I T U S, a, um. Partic. [τριτμιστός, τριπτός, Gl. G. L.] Plin. lib. 12. cap. 19.
 Area trita frugibus. Ovid. 4. Trist. 6. 19. V. in ipso verbo.
 Vestis trita. Hor. 1. Epist. 20. 30.
 Lacerna trita. Martial. lib. 1. 93.
 Iter tritum, Calcatur, & quod vulgus *φρεμεντακτι* dicit. Cic. 1. Philip. 7. Quum Brundulium, iterque illud, quod tritum in Græciam est, non sine causa vitavissim.
 Via trita humano pede. Tibul. lib. 4. 13. 10.
 Via trita laudis. Cic. de Clar. Orat. 180. Quum eum vehementer hortarer, ut eam laudis viam rectissimam esse duceret, quam majores ejus ei tritam reliquissent.
 Tritum sermone proverbium. Cic. 1. Off. 33. Ex quo illud summum jus, summa injuria: factum est jam tritum sermone proverbium. i. e. Celebratum.
 Tritum & Celebratum. Cic. pro Flacc. 65. Quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quam si quis despiciatui ducitur, ut Myserum ultimus esse dicatur.
 Usitatum & Tritum verbum. Cic. 1. Acad. 27. Faciamus enim tractando usitatum hoc verbum & tritius.
 Compar. Tritior mos. Plin. 33. 12. Sed varia est lectio. V. Harduin. in loc.

Manus tritiores. Vitruv. 2. 1.
 Superl. Via tritissima. Sen. de Vita Beata, 1.

T R I T U S, ūs. m. [τριψύς] Plin. lib. 33. cap. 4. Nec ullum absolutius aurum est, cursu ipso, trituque perpolitum. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Nam & lapidum confictu atque tritu elici ignem videmus & recenti fossione. Lactant. 6. 4. Tritu pedum.

T R I T O R, ōris. m. [τριπτός, Gl. G. L.] Qui terendo aliquid macerat. Plaut. Perf. 5. 2. 17. Quid ais tu crux, stimulorum tritor? Plin. lib. 35. cap. 11.

T R I T O R I U M, i. n. [τριτῶν] Murarium. Gloss. Græcolat.
T R I T Ū R A, æ. f. [τριψύς, ἀλεμισ, Gl. L. G.] Columel. lib. 1. cap. 6. Eventilata mundiora sunt, lapillisque carent, & glebulis, quas per trituram fere terrena remittit area.

T R I T O, [τριβῶ, Gl. G. L.] freq. Pass. Tritor, [τριβῶμαι, ibid.]
T E R E B R A, æ. f. fec. c. [τερεβραῖον, Gl. G. L.] Instrumentum, quo ligna perforantur; a Tero. Columel. lib. 4. cap. 29. Nam antiqua terebra, quam solam veteres agricolæ noverant, scobem faciebat, perurebatque eam partem quam perforaverat.
 Terebra rem agere. Cels. lib. 8. cap. 3.

T E R E B R U M, i. n. [τερεβραῖον, Gl. L. G.] Idem.

T E R E B R O, [τερεβραῖον, Gl. L. G. & G. L.] ære. Terebra perforare. Virg. 2. Æn. 38.

Aut terebrare cavas uteri, & tentare latebras. Columel. lib. 5. cap. 9. Eas terebrari Gellica terebra convenit.
 Buxum terebratum per rara foramina. Ovid. 6. Fast. 697.
 Terebrare, per translationem dixit Plaut. Bacch. 5. 2. 82.
 Hanc veniam illis te exorem sine. n. ut terebrat? i. e. Blandiloquentia sese infinuat.

T E R E B R A T I O, ōnis. f. [τερεβραῖον] Columel. lib. 4. cap. 29. In illa autem quæ fit per terebrationem, &c.

T E R E B R A T U S, ūs. m. Scribonius Largus 206. De industria a medicis cum terebratu excidit quod lædit eam os.

T E R E B R A T O R, ōris. m. [τερεβραῖος] Gloss. Gr. Lat.

T E R E B R A M E N, ūnis. n. Fulgent. Mythol. 2. Tinearum terebramina.

T E R E D O, ūnis. f. [τερεδών] Vermis in ligno nascens. A terendo dictus, vel a terno, Græce τερεδών. Eadem & Tinea dicitur. Sunt tamen qui distinguant, ut Teredines dicantur in mari, hoc est in navibus: Tineæ, terrestres sint. Plin. lib. 16. cap. 41. Infestantium quatuor genera. Teredines, capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur, nec aliam putant teredinem proprie dici. Terestres tineas vocant. Columel. lib. 4. cap. 24. Nam & teredinem formicamque prohibet.

Teredo pro Verme vestes terente, & erodente. Plin. lib. 8. cap. 48. de prætextis Ser. Tullii, Mirumque fuit nec defluxisse eas, nec teredinum injurias sensisse annis DLX. [Gloss. Græcolat. τερεδών, ἕδω φλυκταίνης.]

T R I B E R, i, m. [τριβῶ] Gloss. Græcolat. Idem quod seq. Tribula.

T R I B Ū L A, æ. f. vel **T R I B Ū L U M**, i. n. [τριβῶν, Gl. L. G. τελεβῶν, ἢ τὸν σπινθῆρα, τελεβῶν, τελεβῶν, Gl. L.] Genus vehiculi, quo frumenta in area teruntur. Varro 1. de R. R. cap. 52. E spicis in aream excuti grana: quod fit apud alios jumentis junctis ac tribulo. Id fit e ta-

bula lapidibus aut ferro asperata, quo imposito auriga, aut pondere grandi trahitor jumentis junctis, ut discutiatur e spica grana. Columel. 1. 6. Virg. 1. Georg. 164.

Tribulaque traheaturque, & iniquo pondere rastris. [Non. 3. 249.]

Tribulaque legit.

A tero, teris, fit Tribulum, quasi Teribulum, sicut ab Infundo, Infundis, infundibulum.

T R I B Ū L A R I U M, i. n. [τριβῶν] Locus ubi tribulæ reconduntur, ut est apud Columellam. [Ubi?]

T R I B Ū L O, [τριβῶν, Gl. G. L.] ære. Tribula, aut alio quovis instrumento, comminuere. Cato de R. R. cap. 23. Si indideris defrutum, aut marmor, aut resinam, dies viginti permisceto crebro, tribulatoque quotidie.

Tribulare, Torquere, & angustiis afficere; apud scriptores ecclesiasticos.

Verbum factum ab angustia & dolore illorum, qui tribulum ferri calcaverint. Tertull. adv. Gnost. cap. 13. Qui in omnibus tribulemur, sed non coangustemur.

T R I B Ū L A T U S, a, um. Adj. Pallad. R. R. 1. tit. 43. Item falciculas brevissimas tribulatas, quibus filicem solemus abscindere.

T R I B Ū L A T I O, ōnis. f. [τριβῶν, Gl. L. G. & G. L.] Vox ecclesiastica pro Ærumnis vel dolore. Tertull. adv. Jud. cap. 11. In die tribulationis.

T R I T Ū B O, ære. Tritura excutere frumenti grana. Sidon. 7. Epist. 6. In hac area mundi triturari variis passionum flagellis.

T R I T U R A T I O, ōnis. f. Columel.

T R I T U R A T O R, ōris. m. Idem. [Si fides Lips. Thesaur.]

T E R P A N D E R, vel **T E R P A N D E U S**, [τέρπανδρος] Arineus, sive Lesbicus, poeta Lyricus, primus in lyra heptachordum & lyrici carminis canonem scripsit, quod Philemoni quidam adscribunt. Auctor Suidas. Strabo autem lib. 13. Methymnæum eum facit, quod oppidum est Lesbii: dicitque tetrachordo heptachordum reperisse, ut ejus indicant carmina. Hujus famæ ac nominis maximi indicium, quod Lacedæmonii in seditione quadam, admoniti ab oraculo, Terpandrum mitterent, qui lyrae & poeseos dulcedine animos vulgi ac tumultum sedaret: ex quo poitea his proverbium mansit, si quando dulcem audiant musices concentum, κατὰ Λισίων ᾄδῃν, Secundum Lesbium cantum. Ex libro proverbiorum Græcorum.

T E R P N U S, [τέρπνος] Citharæcedus fuit, cujus cantu oblectatum Neronem scribit Tranquillus in Neron. cap. 20. his verbis, Statim ut imperium adeptus est, Terpnium citharæcedum, vigentem tunc præter alios, arcessit, diebusque continuis post cœnam canenti in multam noctem assidens, paulatim & ipse meditari exercitarique cœpit: nec eorum quidquam prætermittere, quæ artifices ejus generis, vel conservandæ vocis causa, vel augendæ factitarent.

T E R P S I C H Ō R R, [τερψιχόρη] Una ex novem Musis, sic dicta quod choreis & tripodibus delectetur: vel ut Plutarchus ait, quod maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. V. MUSA.

T E R R A, æ. f. [γῆ, Gl. L. G. & G. L.] Elementum ipsum, omnibus notum. Scribit Varro de L. L. 4. 4. Terram dictam esse ab eo, quod teritur: itaque Tera scriptum fuisse in Augurum libris cum R uno. De natura & forma terræ V. Plin. 2. 63. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Ac principio terra universa cernatur locata in media mundi sede, solida & globosa, & undique in sese nutibus suis conglobata, vestita floribus, &c. Idem 4. Acad. 112. Videamus terra penitusne defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat, an media pendeat. Idem 5. Tusce 60. Unde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cavernis maria sustineat.

Terram, punctum esse cæli, ex Hygino cognoscitur: is enim sic in libro de Limitibus p. Gœf. 171. Cæli punctum esse terram, sic describunt, quod dicant, a polo ad Saturni circulum intervallum esse, quod Græci hemitonion appellant: a Saturno deinde ad Jovem, hemitonion: ab hoc deinde ad Martem, tonum: a Marte deinde ad Solem, ter tantum esse, quantum a polo ad Saturnum, hoc est trithemitonion: a Sole deinde tantum esse ad Venerem, quantum a Saturno ad Jovem, hemitonion: a Mercurio deinde ad Lunam, tantundem, hemitonion: a Luna ad terram tantum, quantum a polo ad Jovem, tonon. sic terram punctum cæli esse ostendunt: & ars musica per hæc diastemata constare fertur.

Terra pilæ similis. Ovid. 6. Fast. 269.

Ad terram. V. AD præpositionem.

A terra ad cælum percontari. V. A præpositionem.

Filii terræ, olim Obscuro ignotoque genere prognati dicebantur, propterea, quod terra fit omnium communis parens: vel quod juxta quorundam etiam historias, primitus mortales e terra nascebantur. M. Tullius 1. Att. 13. Et huic terræ filio, nescio cui, committere epistolam tantis de rebus non audebam. Idem 7. Fam. 9. Cn. Octavius est, an Cn. Cornelius quidam tuus familiaris, summo genere natus, terræ filius, &c. Perf. 6. Sat. 57. — præsto est mihi Manius hæres,

Progenies terræ: quære ex me, quis mihi quartus

Sit pater: haud prompte, dicam tamen: adde etiam unum,

Unum etiam, terræ est jam filius. Erasmus. conf. Grang. ad

Juvenal. 4. 98.

Terræ etiam filii dicuntur, Quorum genus est incertum, quorum genus abolevit vetustas. Quintil. lib. 3. cap. 9. Laudantur autem urbes similiter atque homines. Nam pro parente est conditor: & multum auctoritatis affert vetustas, ut iis, qui terra dicuntur orti. Ovid. 1. Mett. 615. de Io,

Juppiter e terra genitam mentitur, ut auctor

Definat inquiri V. Cæl. lib. 3. cap. 8. & lib. 20. cap. 28.

Gremium terræ. Lucret. lib. 1. 252.

Motus terræ. V. infra T E R R E M O T U S.

Tremor terræ. Plin. ad Cornelium Tacit. 6. Epist. 20.

Viscera terræ. Ovid. 1. Met. 138.

Iners, Immobiles. Hor. 3. Catm. 4. 45.

Magna. Virg. 4. Georg. 366.

Mater. Lucret. lib. 5. 1401.

Omniparens. V. O M N I P A R E N S.

Parens. Virg. 4. Æn. 178.

Valta. Virg. 10. Æn. 57.

Circumfusa terra mari Atlantico. V. C I R C U M F U N D O.

Concussa terra. V. C O N C U S S I O.

Nox involvens terram umbra. Virg. 2. Æn. 251.

Movet terra, pro Mota est. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 22.

Perdomare terram. V. PERDOMO.
 Aut terra, aut mari; Plautus dixit, pro Quacunque ratione. Sumptum est ab historicis, qui referunt res terra marique gestas, & gentes terra marique expugnatas. Cic. pro Cluent. Cujus tantæ res gestæ terra marique existerunt. Idem pro Lege Manil. 48. Quantas ille res domi, militiæque, terra marique, quantaque felicitate gesserit. Idem 7. Att. 22. Qua aut terra aut mari persequar eum, qui ubi sit nescio? Plauti verba sunt hæc Pseud. 1. 3. 83.
 Aut terra aut mari alicunde evolvalvam id argentum tibi. Erasmi.
 Cælum, mare, terra. Cic. 5. de Fin. 9. Natura sic ab his investigata est, ut nulla pars cælo, mari, terra, ut poetice loquar, prætermissa sit. Addit, Poetice, quod poetæ tria tantum elementa referant. ut Ovid. 1. Met. 5.
 Ante mare & terras, & quod tegit omnia, cælum. Ter. Adelph. 5. 3. 4.
 O cælum, ô terra, ô maria Neptuni. Plaut. Amph. 5. 1. 3.
 Ita mihi videntur omnia, mare, terra, cælum consequi. Hæc quoque Erasmus.
 Conquirere aliquem terra marique. Cic. 5. Fam. 9.
 Terræ sæpe pl. num. pro ipsa Tellure. Cic. ad Brut. 9. Id enim amisisti, cui nihil in terris simile fuit.
 Orbis terrarum. Virg. 1. Æn. 237.
 Regnator terrarum. Stat. 4. Silv. 2. 14.
 Sator terrarum. Stat. 1. Theb. 179.
 Abscidit deus terras Oceano. Hor. 2. Carm. 3. 23.
 Convexæ terræ in maria. V. CONVEXUS.
 Domitæ terræ. Ovid. 15. Met. 877.
 Excedere terris. Virg. 2. Georg. 474.
 Habitare terras. Ovid. 5. Trist. 2. 51.
 Jacentes terræ. Ovid. 2. Met. 179.
 Ut vero terras despexit ab æthere summo
 Infelix Phæton penitus penitusque jacentes. h. e. Valde depressas, & longe a se remotas. [Conf. Virg. 1. Æn. 224.
 Irrorat terras Eous novo sole. Virg. 1. Georg. 288.
 Lustrat vagus terras. Stat. 8. Theb. 512.
 Lustrabat dies lampade terras. Virg. 7. Æn. 148.
 Movere omnes terras, omnia maria. V. MOVEO.
 Obire terras. V. OBEO.
 Obruit nox terras roriferis umbris. Lucret. lib. 6. 864.
 Operit nox terras. Virg. 4. Æn. 552.
 Penetrare sub terras. V. PENETRO.
 Perambulare terras. V. PERAMBULO.
 Perstant venti terras turbine. Virg. 1. Æn. 87.
 Premere terras, Regere imperio terras. Lucan. lib. 10. 49.
 Profanata terræ. Stat. 3. Silv. 3. 2.
 Radit terras Aquilo. Hor. 2. Serm. 6. 25.
 Spargit aurora lumine terras. Lucret. lib. 2. 143.
 Texit nox caligine terras. Lucret. lib. 6. 852.
 Terra, Territorium aliquando significat, & provinciam seu regionem. Cic. 1. in Catil. 20. Dubitas, si hic morari æquo animo non potes, abire in aliquas terras, &c.
 Ardua terrarum, Montana loca. Virg. 5. Æn. 695.
 Bonitas terræ. Lucret. lib. 5. 1246.
 Domesticus nativusque alicujus gentis ac terræ sensus. Cic. de Arusp. Respon. 19.
 Fertilitas terræ. Ovid. 5. Met. 481.
 Fragor terræ, [χρόνος, Gl. L. G. & G. L.]
 Hiatus terræ. [χρόνος, Gl. L. G. & G. L.] Ovid. 3. Fast. 609.
 Margo terrarum. Ovid. 1. Met. 14.
 Motus terræ. V. infra TERRÆMOTUS.
 Ora terrarum, Regiones. Hor. 1. Epist. 3. 1.
 Ora terrarum, Extremitates, litora. Lucret. lib. 2. 555.
 Situs terrarum. Hor. 2. Epist. 1. 252.
 Altrix terra. V. ALO.
 Aprica terra. V. APRICUS.
 Arata. Ovid. 1. Fast. 703.
 Arenacea. V. ARENA.
 Arenosa. Ovid. 14. Met. 82.
 Aspera aspectu. V. ASPER.
 Aurifera. Sil. lib. 3. 401.
 Barbara. Ovid. 17. Epist. 604.
 Beata. Ovid. 16. Epist. 188.
 Bona. V. BONUS.
 Brevissima. V. BREVIS.
 Cariosa. V. CARIUS.
 Cava. Virg. 12. Æn. 883.
 Columbina. V. COLUMBUS.
 Cruda, Cum herbis evulsa. Lucan. lib. 3. 387.
 Crudelis. V. CRUELIS.
 Deserta. Virg. 3. Æn. 4.
 Defolata. Ovid. 1. Met. 349.
 Ditiissima. Virg. 2. Georg. 136.
 Ferax. Ovid. 1. Fast. 68. Lucret. lib. 2. 1097.
 Frugiferentes terræ. Lucret. lib. 1. 3.
 Gracilis terra, Stricta, qualis est Isthmus. Sen. Theb. 1.
 Graves terræ. Virg. 3. Georg. 526.
 Herbosa terra. Ovid. 10. Met. 128.
 Hiantes terræ. Lucan. lib. 3. 10.
 Hospita terra. Virg. 3. Æn. 539.
 Hostilis. Lucan. lib. 2. 89. Cic. 1. de Invent. 108. Hostili in terra turpiter jacuit insepultus.
 Jejuna. V. JEJUNIUM.
 Impia, Impiorum sedes. Ovid. 10. Epist. 100.
 Inculta terra, χρόνος τῆς γῆς. Gloss. Græcolat. χρόνος τῆς γῆς, L. G.
 Infamis. Ovid. 14. Met. 400.
 Infesta. Ovid. 4. Met. 619.
 Ingrata. Ovid. 5. Met. 475.
 Inops pacis. Ovid. 2. de Pont. 2. 96.
 Invisa terra fossoribus. Hor. 3. Carm. 18. 15.

Gaudet invisam pepulisse fossor
 Ter pede terram. Invisam terram fossoribus merito dixit quod in ea laborent quum fodiunt. Naturale est enim omnibus odiosæ laboris sui materiam. Porphy. Loquitur Horatius de rusticorum dielecto tripudiis & saltationibus.
 Lapidosa. V. LAPIS.
 Lassa. V. LASSUS.
 Lata terræ. Ovid. 2. Met. 307.
 Materina terra apud Catonem R. R. 34. ita scribentem, Ager rubricofus & terra pulla, materina, rudecta, arenosa: Interpretanda est Terra dura, solida, & prope lignea, qua in notione nomen materæ poni non est infrequens, ut materina quasi a materia deducatur. Scio fuisse quibus videretur Macerina legi debere pro Macra, sed prior lectio sincerior est, ut Turnebus existimat.
 Mavortia, Bellatorum patria. Virg. 3. Æn. 13.
 Metallifera terræ. Sil. lib. 15. 501.
 Nefasta. V. NEFASTUS.
 Nigra. Virg. 2. Georg. 203.
 Obesa. Virg. 3. Georg. 80.
 Paterna, Patria. Ovid. 10. Epist. 64.
 Paupere terra missus. Virg. 6. Æn. 811.
 Peregrina. Ovid. 9. Met. 633.
 Pingues terræ. Virg. 2. Georg. 92.
 Potentes terræ. Virg. 3. Æn. 528.
 Punicosa terra. Plin. lib. 17. cap. 5. & lib. 35. cap. 14.
 Solida. Ovid. 10. Met. 180.
 Sterilis. Ovid. 3. Fast. 856.
 Succosa terra. Columel. lib. 3. 5. Vitiarium neque jejuna terra, neque uliginosa faciendum est: succosa tamen, & mediocri potius, quam pingui.
 Suspensa terra. V. SUSPENDO.
 Varia cariolaque terra. Columel. lib. 2. cap. 4.
 Uberi e terra nasci. Quintil. lib. 2. cap. 19.
 Uliginosa terra. V. paulo ante, Succosa terra.
 Undosa terræ. Sil. lib. 7. 277.
 Abscondere in terram. V. ABSCONDO.
 Arcessere aliquem ex ultimis terris. Cic. de Arusp. Resp. 24.
 Affecta sterilitate terra. V. AFFECTUS.
 Attollere se a terra. V. ATTOLLO.
 Calentes terræ. Hor. 2. Carm. 18. 18.
 Certat cum terris teracissimis Ægyptus. V. CERTO.
 Circumscribere terram farculo. V. CIRCUMSCRIBO.
 Colere terras. Virg. 3. Ecl. 61.
 Concidit ad terram graviter. Virg. 5. Æn. 447.
 Contingere terram oculo. V. CONTINGO.
 Curvare in terram. V. CURVUS.
 Decedere patria terra. Virg. 6. Æn. 508.
 Defodere aliquid in terram. Lucret. lib. 5. 1365.
 Dehiscent terræ ardore. Virg. 3. Georg. 432.
 Dare ad terram. V. AD præpositionem.
 Effossa terra. Lucan. lib. 3. 346.
 Excoquit terram sol. Lucret. lib. 6. 962.
 Ferire terram pede. Virg. 3. Georg. 500.
 Frigescit terra. Lucret. lib. 6. 865.
 Frui prosperiore terra. Ovid. 3. de Pont. 7. 30.
 Jacentes terræ ad Hesperum. V. JACRO.
 Infectari terram assiduis rastris. Virg. 1. Georg. 155.
 Inferni terra, Sepeliri. Stat. 3. Theb. 213.
 Invertere terras vomere. Virg. 3. Georg. 526.
 Inumbratur terra. Lucret. lib. 5. 290.
 Madefacere terram. V. MADORO.
 Mandare femina terræ. V. MANDO.
 Moliri terram. V. MOLIOR.
 Navigare terram. V. NAVIS.
 Nititur terra suis stirpibus. Cic. 5. Tusc.
 Obstruere terras. Ovid. 8. Met. 185.
 Offringitur terra. V. OFFRINGO.
 Pavita terra & complanata. V. PAVIO.
 Pellere terram duro pede. Lucret. lib. 5. 1401. De rusticorum saltatione.
 Perfodere terram. V. PERFODIO.
 Perstringere terram aratro. V. PERSTRINGO.
 Petere terra, pro Terra iter facere. Cic. pro Planc.
 Pressit terramposito genu. Ovid. 6. Met. 346.
 Procumbere terræ. Ovid. 2. Met. 347.
 Profcindere terram validis juvenis. Virg. 2. Georg. 237.
 Profcindere terram pressis aratris. Lucret. lib. 5. 210.
 Profcindere ferro solum terræ. Lucret. lib. 5. 1294.
 Quatere terram alterno pede, Saltare. Hor. 1. Carm. 4. 7.
 Relinquere dulces terras, Patriam. Virg. 4. Æn. 281.
 Rimari terram rastris. Virg. 3. Georg. 534.
 Scalpere terram unguibus. Hor. 1. Serm. 8. 26.
 Scindere terram aratro. Ovid. 3. Amor. 8. 41.
 Solutæ terræ. Hor. 1. Carm. 4. 10. h. e. Liberæ, & cultui non infervientes: ut prava significare videatur. Vel temperie & ætu Veris solutæ, quæ paulo ante frigore hiemis strictæ erant. Porphy.
 Subigere terram vomere. Ovid. 11. Met. 31.
 Succedere terris alicujus. Virg. 7. Æn. 214.
 Vere tument terræ. Virg. 2. Georg. 324.
 Tundere terram pede. Hor. de Arte Poet. 430.
 Vertere terram. Virg. 1. Georg. 2.
 Vertere terram ferro. Virg. 1. Georg. 147.
 Uda terra viret gramine. Ovid. 2. Amor. 6. 50.
 Terram pro terra, Proverbialis est figura in hominem exfulem, erronem, & incertis vagantem sedibus. Cic. 14. Att. 10. Hæc & alia ferre non possum, itaque γῆν ἀεὶ γῆς cogito. Significat se de fugiendo cogitare. Erasmus. Al. Longe lateque terrarum exponunt.
 Terra desolium habes; In eum qui non impertit, neque profert suas dotes. Sumptum ab avaris, thesaurum humo defodientibus. Quod apud Plautum facit Euclio. Idem Hor. Epod. 1. 32.

— haud paravero,

Quod aut, avarus ut Chremes, terra premani,
Discinctus aut perdam ut nepos. Erasmus.

Terram video; Qui molesti prolixique laboris summi adeste significat,
dicere solet, γὰρ ὄρα, id est Terram video. Sumptum a navigantibus.
Quint. Curt. lib. 4. 7. 11. Haud secus quam profundum æquor ingressi
terram oculis requirunt. Plaut. in Merc. 1. 2. 84.

Equidem jam me censebam esse in terra, atque in tuto loco. Cic.
pro Muren. 3. Idem de Senect. 71. Quasi terram videre videar, &c. Sen-
tens instare vitæ finem. Erasmus.

Terra ipsa dea est, & ita habetur: quæ est enim alia Tellus? Cic. 3. de
Nat. Deor. 52. V. TELLUS.

TERRÆMOTUS, ūs. m. [σεισμός, Gl. L. G. & G. L.] dicitur Quum
terra, incluso in se spiritu, alicubi contremiscit, & moveri sentitur magno
sæpe habitantium damno. Legitur & aliquando disjunctim, interpositis,
dictionibus. Plin. lib. 2. cap. 84. Fiant cum terræmotu & inundationes
maris, eodem videlicet spiritu infusi aut residentis sine recepti. Maximus
terræ, memoria mortalium, existit motus, Tiberii Cæsaris principatu,
xx urbibus Asiæ una nocte prostratis. Cic. 2. de Nat. Deor. 14.

Plural. Ovid. 12. Met. 521.

Ardua si terræ quatiatur motibus Ide. & Lucret. lib. 5. 107.

— & graviter terrarum motibus orbis

Omnia conquassari in parvo tempore cernes [Undeliquet rectius dividi.
Si tecta aut vi tempestatis, aut terræmotu, aut vetustate cecidissent. Cic.
2. Off. 13.

Horribilis terræmotus. Cic. de Arusp. Resp. 62. Recordamini illud etiam
quod nondum est relatum, quod eodem fere tempore factus in agro Pi-
ceno Potentiæ nuntiatur terræmotus horribilis, cum quibusdam multis
metuendisq; rebus.

Novus terræmotus. Cic. de Arusp. Resp. 63.

Conquassari maximis terræmotibus. Cic. 1. de Divin. 97.

TERRÆMĀLUM, [ἀερολογία, Gl. L. G. ἀερολογία, G. L.]

TERRŪLA, æ. f. dimin. Leg. un. Cod. de Thefauris. In alienis terrulis
opes abditas perferuntur.

TERRICLÆ, arum, f. [χαρακίδες] Gloss. Latinogræc. [Puto pro Terriculæ.
TERRĀLIS, e. Adj. Apul. de Herb. cap. 105.

TERRĒUS, a, um. Adj. [πίγειος, Gl. G. L.] Ex terra factum: ut,
Vas terreum. Columel. lib. 1. cap. 6. Horreum camera contactum: cu-
jus solum terreum, priusquam consternatur, perforatum. Alia exempla-
ria habent Terrenum.

Murus terreus. Varro de L. L. 4. 8.

TERRĒNUS, a, um. Adj. [χρσαίος, Gl. G. L.] Quod vel in terra na-
tum est, vel in terra vivit, vel aliquid cum terra commune habet; ut,
Terrenum animal.

Pisces terreni, Litorales. Plin. lib. 9. cap. 29. Terreni majores quam
pelagici.

Terrenum iter, Quod in terra fit. Plin. 6. cap. 17.

Bestiarum autem terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles, aliæ, &c. Cic. 1.
de Nat. Deor. 104. [Murænam sic vocat Tertull. de Pall. ad fin. si Sal-
mafio credimus, quia vivario inclusam intelligit. Forte tamen Teneræ
bestiæ reliquit Afer.

Agger terrenus. h. e. Terra factus. Suet. in Caligula cap. 19.

Colles terreni, Non lapidosi, sed molles & pingues. Plin. 5. Epist. 6.
ad Apollinarem, Pingues terrenique colles (neque enim facile usquam
faxum, etiam si quæretur, occurrit) planissimis campis fertilitate non
cedunt.

Contagio terrena. Cic. 2. de Divin. 58. Sed & decoloratio quædam ex
aliqua contagione terrena maxime potest sanguinis similis esse.

Corpus terrenum. Lucret. lib. 1. 1085.

Corpus terrenum & concretum. Cic. 1. Tusc. 47.

Fæx terrena. Ovid. 1. Met. 68.

Genus terrenum. Cic. 1. Tusc. 42. Corpora nostra terreno principiorum
genere confecta, ardore animi concalescunt.

Hiatus terrenus. Ovid. 15. Met. 273. V. Terræ hiatus in TERRA.

Humoribus marinis & terrenis longo intervallo extenuatis, sidera alun-
tur Cic. 2. de Nat. Deor. 43.

Soliditas terrena. Cic. 2. de Nat. Deor.

Via terrena. V. VIA.

Immorari terrenis. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Terrenus, Quod super terram est, vel in terra fit. Columel. lib. 11.
cap. 1. Per hos quoque dies abstinent terrenis operibus.

TERRĒNUM, i. n. [πεδιον] Campos, solum. Columel. lib. 2. cap. 2.
Callidissimi rusticarum rerum, Silvine, genera terreni tria esse dixerunt:
campestre, collinum, montanum. Idem lib. 3. cap. 3. Quum sola ea res
omnem impensam terreni pretio suo liberet. [Hinc Gall. Terrein.

TERRĒSTRE, & TERRĒSTRIS, e. Adj. [πίγειος, Gl. L. G. & G. L.
χρσαίος, L. G.] Quod in ipsa terra degit: ut, Terrestre animal. Plin.
lib. 10. cap. 62. Rufus in terrestribus ova pariunt serpentes.

Agmen terrestre. Lucan. lib. 5. 708.

Animal terrestre. Plin. lib. 10. cap. 61.

Arma terrestria. Ovid. 14. Met. 479.

Archipirata terrestris. Cic. 7. Verr. 66.

Arma terrestria. Ovid. 14. Met. 479.

Archipirata ierrestris. Cic. 7. Verr. 66.

Arma terrestria. Ovid. 14. Met. 479.

Membra terrestria. Lucret. lib. 2. 703.

Dii terrestres, In terra habitantes. Liv. 1. 32.

Domicilium terrestre. Cic. 6. Verr. 129. Illud Flamininus ita ex æde sua
sustulit, ut in Capitolio, hoc est in terrestri domicilio Jovis, poneret.

Iter terrestre, Quod in terra fit: ad differentiam ejus quod fit in mari.
Plin. lib. 5. cap. 6.

Prælium terrestre; scilicet quod Navali opponitur. Nepos 7. 5. 5.

Præsidium terrestre, cui opponitur Maritimum. Cic. 7. Verr. 86. Cleo-
menes autem, quod erat terrestre præsidium, non re, sed nomine, spe-
rabat iis militibus, quos ex eo loco deduxisset, explere se numerum
nautarum & remigum posse.

Populus terrestris. Flor. 2. 2. 4.

Tempestas terrestris. V. Tempestas in TEMPUS.

Ventus terrestris, Ἄπείγειος ἄνεμος, Gloss. Latinogræc. & Græcolat.

TERRŌSUS, a, um. Adj. Terræ plenus. Vitruv. 2. 4. & 6. Arena terrosa,

TERRŪLENTUS, a, um. Adj. E terra. Prudent. Hamart. præf. 5.
Hic terrentis (scilicet fructibus) ille vivis fungitur.

TERRŪLENTRE, Adv. Modo terreno. Prudent. in Rom. v. 378.

Remi spiritalem terrentente quætere.

TERRĪCŪLA, æ. c. Terræ incola. Apul. de Deo Socr. p. 45. Elmenh.
Dæmones nuncupant, inter terricolas cælicolasque, rectores hinc pre-
cum, inde donorum, &c.

TERRĪGĒNA, æ. c. [γρηγής, Gl. L. G. & G. L.] Quod ex terra geni-
tum est. Cic. 2. de Divin. 133.

Genus silvestre terrigenarum. Lucret. lib. 5. 1410.

Gigantes terrigenæ. Lucan. lib. 3. 316.

Fratres terrigenæ. Ovid. 12. Epist. 99.

TERRĪGĒNUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 2. 12. Aquigena & ter-
rigena animalia.

TERRĪPAVIUM, & TERRĪPUDIUM. V. TRĪPUDIUM.

TERRĪTŌRIUM, i. n. [τιτορία, πείριος, Gl. L. G. & G. L. ἀγρός, ἰπὸ
κρηλίας; ἐπιπέριος, L. G.] est, inquit Pompon. in l. 239. D. De Verb.
signi. Universitas agrorum intra fines cujusque civitatis, quod ab eo di-
ctum quidam ajunt, quod Magistratus ejus loci, intra eos fines terrendi,
id est summovendi jus habeat. Haftenus Pomponius. Varro de L. L. 4. 4.
Colonis locus communis, qui prope oppidum relinquitur, territorium,
quod maxime teritur. Plin. lib. 29. cap. 6. Extra territorium abire.
Territorium, ait Frontinus p. 41. Gæf. est, Quicquid hostis terrendi
caussa constitutum est. V. Voff. Etymol.

Minuere territorium. Cic. 2. Philip. 29.

TERRĪTORĪĀLIS, e. Adj. Aggen. in Frontin. de Limit. Agr. p. 47. Gæf.
Termini territoriales.

TERRĀNŪLA, æ. f. [χρσαίος κρηλίας] Avis alaude similis, præ-
terquam quod in capite apicem non habet, sicut alauda. Dicta quod non
in arboribus, sed in terra versetur atque nidificet. Perottus.

TERRACINA, V. TARRACINA, & ANKUR.

TERRĒFACIO, V. TERRĒO.

TERRĒNUS, V. supra in TERRA.

TERRĒO, ūi, ūtum, [πίρω, φοβίω, πείω, Gl. L. G. & G. L.] ère.
Terrorem, i. e. timorem magnum & subitum alicui incutere. Virg. 1.
Georg. 156.

Et fonitu terrebis aves.

Nec me ista terrent, quæ mihi ad timorem proponuntur. Cic. 2. Fam. 15.
Animos terrene pestilentia & terræmotibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 14.

Animos terret horror. Virg. 2. Æn. 755.

Aliquem denuntiatione periculi terrene. Cic. pro Planc. 87.

Cæde incendiisque terret. Cic. de Arusp. Resp. 6.

Equi terrentur solliciti. Ovid. 6. Fast. 741.

Hostes terrene formidine. Ovid. 4. Met. 801.

Minaciter terrene. V. post MINÆ.

Nubila terrent mentem. Ovid. 1. Met. 357.

Orbem terret tonitru. Ovid. 14. Met. 817.

Terrene vultu. Hor. 2. Serm. 7. 44. i. e. Torvitate vultus.

Hoite vicino terrene. Ovid. 4. de Pont. 9. 82.

TERRŌ, ère. forma tertiæ decl. Occurrit in Gloss. Græcolat. ut Syno-
nymum Terræo.

TERRĪTUS, a, um. [φοβηθῆς] Partic. ut, Territus animi, Animo
conturbatus. Liv. 5. 34. Ovid. 2. Met. 492.

Venatrixque metu venantium territa fugit.

Virgo territa inopino visu. Ovid. 4. Met. 232.

TERRĪTIO, ōnis. f. Ulp. Dig. lib. 47. t. 10. l. 15. §. 41. Territio levis:

TERRĪTUS, ūs. m. [πίσιος] Gloss. Græcolat. Idem.

TERRĪBĪLIS, e. Adj. [φοβερὸς, Gl. G. L. παρκός, L. G.] Virg. 6. Æn. 277:
Terribiles visu formæ. Ibid. 299.

Terribilis squalore Charon. [An in Gloss. παρακλήτος legendum?
Affatu terribilis. Stat. 3. Silv. 3. 72.

Aspectu terribilis. Cic. pro Sext. 19. Alter, ò dii boni! quam tæter
incedebat, quam truculentus, quam terribilis aspectu.

Formæ terribiles visu. Virg. 6. Æn. 277.

Anguis terribilis. Ovid. 3. Amor. 6. 14.

Caligo terribilis. Lucret. lib. 6. 852.

Ira terribilis. Virg. 12. Æn. 947.

Mors terribilis est iis, quorum cum vita omnia extinguuntur. Cic. in
Parad. 2.

Sonitus terribilis. Virg. 9. Æn. 503.

Tubæ terribiles. Ovid. 15. Met. 784.

Tumultu terribili tremit Africa. Cic. in Orat. 93. Ex Ennio.

Compar. Liv. 4. 26. Alia aliis terribiliora afferebantur. Vellej. 2. 49. 4.
Hæc terribiliora docit.

TERRĪBĪLITER, Adv. Arnob. & August.

TERRĪCŪLUM, i. n. [μυρμηλύσειον] Quod injicit terrorem. Liv. 5. 9.

Gauderentque Patres, sine Tribunitiæ potestatis terriculis, inventam esse
aliam vim majorem ad coercendos Magistratus. Accius apud Non. 3. 244.

Ubi non terricula cita sunt.

TERRĪCŪLA, æ. f. Idem. Minuc. Fel. 37. 4. Omnes suppliciorum terri-
culas illudunt. Senec. de Remediis fortitorum, Si fortuna, aut aliquid
tibi palam minetur, omnes ejus terriculas delude. conf. TERRICLÆ,
in TERRA, quod alio pertinere videtur.

TERRICŪLĀMENTUM, i. n. Idem. Apul. de Deo Socr. Inane terri-
culamentum bonis hominibus.

TERRŌR, ōris. m. [ἐκπλήξις, φόβος, φοβερασμός, πλόσις, Gl. L. G.]

Timoris & metus incussio. Cic. 4. Tusc. 19. Quæ autem subjecta sunt sub
metu, ea sic definiunt, Pigritiam, metum consequentis laboris: terrorem
metum concurrentem. Ex quo fit, ut pudorem rubor, terrorem pallor,
& tremor, & dentium crepitus consequatur. Servius autem Terrorem &
Metum sic distinguit, ut Terror proprie sit qui aliis infertur: inde &
Terribilis. Metus, quem habent timentes: unde Meticulosus.

Expers terroris. Catul. Argon. 65. 337.

Liber terrore animus. V. LIBER.

Amens terror. Claud. 1. in Ruff. 357.

Implacabilis terror. V. IMPLACABILIS.

Lator terror. Tacit. 4. Hist. 33.

Multiplex terror. V. MULTUS.

Mutuus terror. V. MUTUUM.

Repens terror. V. REPENS, Adj.

Sævus. Sil. lib. 15. 113.
 Severus. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 92.
 Vagus. Sil. lib. 17. 587.
 Impletur terrore vago cuncta Africa, &c.
 Vanus. Senec. Hippol. 1.
 Afferre terrorem, Recensere terrores, qui ab aliis fiunt. Cic. 6. Att. 8.
 Batonius autem miros terrores ad me attulit Cælianos.
 Augere terrorem. V. AUGRO.
 Cepit regem terror. V. CAPIO.
 Ciere magnos terrores. Senec. OEdip. 4.
 Concitatus terrore & metu. V. CONCITO.
 Demoveri terrore, aut minis. Tacit. 4. Hist. 58.
 Discutere animi terrorem. Lucret. lib. 1. 147.
 Discussis terroribus redire ad se. Lucret. lib. 4. 994.
 Exanimatus terrore. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Facere terrorem latiore. Tacit. 4. Hist. 33.
 Habet mentem terror, pro Metu. Virg. 11. Æn. 357.
 Quod si tantus habet mentes & pectora terror.
 Jacere atque denuntiare terrores. V. JACIO.
 Impulsus stat terror animis. Senec. Herc. Oeth. 6.
 Incidit terror exercitui. V. INCIDO.
 Incutere terrorem hostibus. Liv. 3. 4.
 Inferre terrorem. V. INFERO.
 Injicere terrorem. Cic. 5. de Fin. 31. Qui sibi injecto terrore mortis horrescunt.

Invasit terror. V. INVADO.
 Occultare causam terroris. Cic. 3. Verr. 80.
 Offerre terrorem. Cæf. 1. Bell. Civil. 76.
 Pallentes terrore puellæ. Ovid. 3. de Arte Am. 487.
 Paventes equi terrore. Ovid. 2. Met. 398.
 Repleta trepido terrore terra. Lucret. lib. 5. 41.
 Repulit armis, viris, terrore, periculoque mortis. Cic. pro Cæcin. 33.
 Rigeabant comæ gelido terrore. Ovid. 3. Met. 100.
 Terrori esse, Terrere, terrorem incutere. Liv. 34. 28.
 Terrore coactus juravit. Cic. 3. Off. 112.
TERRITO, [πρόω, Gl. G. L.] Ære. frequent. Ter. And. 4. 4. 22.
 Di te eradicent, ita me miseram territas.
 Territare & Placare, contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 29.
 Metu territare. Cæf. 5. Bell. Gall. 6.
 Minis territare. Liv. 8. 28. pr.
 Morte. Plaut. Bacch. 4. 8. 44.
 Verbis. Idem Most. 3. 1. 76.
 Urbes territat. Virg. 4. Æn. 187.

TERRIFICUS, a, um, Adj. [φοβερός, Gl. G. L.] Quod terrorem facit. Virg. 5. Æn. 524.
 Seraque terrifici cecinerunt omina vates.
 Cæsaries terrifica. Ovid. 1. Met. 179.
 Crista terrificæ. Lucret. lib. 2. 636.
 Terrificas capitum quatientes numine cristas.
 Fulgor terrificus. Virg. 8. Æn. 431.
 Mugitus terrifici. Virg. 12. Æn. 104.
 Nimbis terrifici. Lucan. ad Pison. 136.
 Nox terrificæ. Valer. 5. Argon. 398.
 Stridores terrifici. Sil. lib. 5. 188.
 Sonitus. Lucret. lib. 6. 387.
 Ululatus. Claud. in Ruf. 131.

TERRIFICATIO, fec. c. [δειματώ] Ære. Terrorem afferre. Vox nullius fere auctoritatis. Solum in Onomast. vet. σκ. παλιός: veritur Terrefacio. Sed compositum ejus Pterterrefacio est verbum receptum. V. in suo loco.
TERRIFIO, Pass. [πύρομαι, Gl. G. L.]
TERRIFICO, [δειματοποιώ] Ære. Idem. Virg. 4. Æn. 210.
 — cæcique in nubibus ignes
 Terrificant animos.
 Mentis terrificare. Lucret. lib. 1. 133.
 Et quæ res nobis vigilantibus obvia mentes,
 Terrificet morbo affectis, &c.
 Mundum. Sil. lib. 17. 475.
 — fulminibus permixta tonitrua mundum
 Terrificant.

TERRIFICATIO, ðnis. f. Non. 2. 513. Larvæ nocturnæ & terrificationes imaginum & bestiarum.
TERRILOQUUS, a, um. [δειμαπλόγος] Adj. poeticum, ex Terreo & Loquor compositum; quasi Loquens terrentia, & terrorem afferentia. Lucret. lib. 1. 101.
 Tutemet a nobis jam quovis tempore, vatum
 Terriloquis victis dictis desciscere quæres.

TERRISONUS, a, um. [δειμαπικτός] aliud Adj. Claud. de Laud. Stil. 109.
 Nec te terrisonus stridor venientis Alani.

TERTIA, **TERTIANUS**, **TERTIARIUS**, **TERTIO**, Ære. & **TERTIUS**. V. TER, INTERS.
TERTULLA, V. FERTIA, mulieris nomen, ibidem.
TERTULLIANUS, i. m. Q. Sept. Florens Tertullianus, Carthagine paulo ante medium secundi a Christo sæculi natus, Christianam religionem circa Ann. CLXXXV, amplexus fuit. Presbyter Ecclesiæ Carthagenensis factus Ann. circiter CXCII, fidei Christianæ causam, & ecclesiæ doctrinam simul ac disciplinam ingenti zelo tutatus est. Obiit decrepita ætate, & (ut conjiciunt eruditi) circa Ann. CCXX. Proferam de Tertulliano unum & alterum et veteribus testimonium. Hieron. de Script. cap. 53. Vir erat acris & vehementis ingenii. Vincent. Lirin. in Commonit. cap. 24. Sicut Origenes apud Græcos, sic Tertullianus apud Latinos nostrorum omnium facile princeps judicandus est. Quid enim hoc viro doctus: quid in divinis atque humanis rebus exercitatus? Nempe omnem Philosophiam, & cunctas Philosophorum sectas, auctores, adfertoresque sectarum, omnesque eorum disciplinas, omnem historiarum ac studiorum varietatem mira quadam mentis capacitate complexus est. Ingenio vero nonne tam gravi ac vehementi excelluit, ut sibi nihil pæne ad expugnandum proposuerit, quod non aut acumine eruperit, aut pondere eliserit? Jam porro orationis suæ laudes quis exsequi valeat, quæ tanta nescio qua rationum varietate conferta est, ut ad consensum sui,

quos suadere non potuerit, impellat; cujus quot pæne verba, tot sententiarum sunt. V. Cavei Hist. Litter.
TERTIOSA, um. Adjectivum præcis pro Tersus. Varro, Atræi tertia nîet galea. Idem, Cato, vel de Liber. educ. Alii sunt circumtonsi, & terti, atque unctuli, ut mangonis esse videantur servi. Ex Nonio, 2. 847.
TERRUNCIUS, V. TER, in TRES.

T E S

TESCA, **TESCUA**, vel **TESQUA**, orum. n. pl. [καθάρηνοι, καὶ βάρηνοι, καὶ ἔρημοι τόποι, Gl. L. G.] Loca sunt inculta & aspera.
 Deserta & inhospita tesqua. Hor. 1. Epist. 14. 19. Loca deserta & difficilia (ait Acron) lingua Sabinorum sic dicuntur, deserta & repleta sentibus sic nominantur. [In Gloss. παχῆς, scribendum puto. Ceterum Verrus & Opilius Loca augurio designata exponunt, apud Festum, q. V. Nemorosa tesqua. Lucan. lib. 6. 41.
TESSARACOSTON, [τεσσαράκοντον] Tempus dierum quadraginta antepartum, & toridem post partum, quibus mulieres a sacris arcebantur: propterea quod id fere temporis, tam ipsæ, quam earum fetus, plurimis infestentur incommotis. Quo dierum numero exacto festum celebrabant, quod & ipsum tessaracoston appellabunt. V. Censorinum de Die natali cap. 11. conf. Lindenbr. not. & Rhodiginum lib. 26. cap. 21.

TESSARADÉCAS, Ædis. f. [τεσσαράδεκα] Quater dena dicitur: a Tessara, quatuor; & Decas, decem.
TESSERA, æ. f. [τέτρα, Gl. L. G. βόλια, pl. G. L.] Cubus five solidum quadratum.

Tessera, Quibus in tabula lusoria luditur. Sunt enim quadratæ, & quibusdam punctis notatæ, quæ quum jaciuntur, in quamcunque partem incubuerint, immotam habent stabilitatem. A τέρρα, id est quatuor. Cic. de Senect. 58. Nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquunt & tesseras. Martial. lib. 14. 17. V. TALUS.
 Jacere talos, tesseras. Cic. 2. de Divin. 85. Quid enim est fors? Idem propemodum quod micare, quod talos jacere, quod tesseras, quibus in rebus temeritas & casus, non ratio nec consilium valet. Ovid. 3. de Arte Am. 354. — talorum dicere jactus

Ut sciat, & vires, tessera missa, tuas.
 Tessera, [σύμβολον, σύνθημα, σύμβολον σύνθημα, κλάμα, ἡρακλίν, Gl. L. G.] Symbolum bellicum, quod ad pugnam exeuntibus datur, scilicet propter confusionem: ut fuit in exercitu Marii, Lar deus: in Sullæ, Apollo Delphicus: in Cæsaris, Venus Genitrix. Hæc Servius in titud Virg. 7. Æn. 637.
 — it bello tessera signum. Sil. lib. 15. 478.
 — tacitum dat tessera signum.

Tessera, ut Veget. lib. 2. cap. 7. scribit, dicitur & Præceptum ducis, quo vel ad aliquod opus, vel ad bellum movetur exercitus. [V. Liv. 26. 46. pr. & passim.

Tessera, olim Frustillum erat ligneum quadratum, certa insignitum & notatum forma, quæ dabatur iis, quibus jus petendi erat frumenti publici. Tesseram enim a verbo Græco τέρρα dictam esse puto. Scribit Plinius 16. 19. extr. Ligustra tesseras utilissima. Lignum enim eorum molle & tractabile eis accommodatum erat Polybius 6. 33. de tessera militari scribens, παταῖον appellat, quod taleola esset, vel tabella lata inscripta: sed & ἐπιθήριον ab eodem vocari videtur. Itaque quantum mutata forma & interpolata multis fortasse modis, nomen tamen retinebat: sed & eo verbo tandem figura fenum laterum conferri cœpit, quæ cubus dicitur. Quin & tesseras quas spargebant Imperatores, σφαῖρα, id est globulos vel pilulas, Dion appellat: usque adeo a prima figura recesserant. Idem denique interdum σύμβολα vocat, quod signa quædam impressa ad aliquarum rerum significationem haberent. Ulp. tit. de judic. Si libertis suis tesseras frumentarias emi voluerit, &c. quod sic est interpretandum, Certus erat Romæ hominum numerus, quibus frumentum dabatur de publico, ut e Tranquillo intelligi potest in vita Julii cap. 41. ex iis autem, quibus frumentariæ tesserae erant, aliqui eas vendebant. Hæc Turnebus.

Tessera, Pomponius de Origine Juris. l. 2. Q. Fæbius qui missus ad Carthaginienses legatus, quum essent duæ tesserae positæ, una pacis, altera belli: arbitrio sibi dato utram vellet deferre, utramque sustulit, & ait Carthaginienses petere debere utram mallet accipere.

Tessera Cœnaræ, Frumentariæ, Nummaria, Olearia, Vide in COGNARIUS. H. St.
 Tessera frumentaria, Signa erant frumentaria, quibus exhibitis, frumentum a principe dabatur Populo Rom. Ex quo factum est, ut Tessera pro Jure percipiendi frumenti ponatur. Suet. in August. cap. 40. Ac ne plebs frumentationum causa frequentius a negotiis avocaretur, in annum quaternorum mensium tesseras dare destinavit. Juven. 7. Sat. 147.
 Summula ne pereat qua vilis tessera venit
 Frumenti. Ex Budæo.

Tessera nummaria etiam dicuntur, Quibus exhibitis, summa nummorum præscripta repensari solet. Suet. in August. cap. 41. Frumentum quoque in annonæ difficultatibus sæpe levissimo, interdum nullo pretio ad mensus est, tesserasque nummarias duplicavit.

Tessera, Lignum utrinque complatum, in quo numeri describuntur, quod & Talea dicitur. Plaut. Suam uterque tesseram habet, ratio constat. [Videtur ex spuris Plautinis. De forma tesserae V. supra.
 Tessera hospitalis. Fuit antiqui moris tesseram dari hospitibus dimidia: tam: quam quicumque attulisset ad hospitem, continuo agnosci possit, & hospitio accipi, tanquam amicus & vetus hospes. Hoc autem jus necessitudinis ad posterum transibat: propterea tesseram hospitalem diligenter observabant. Plaut. Pœn. 5. 2. 87.

Ego sum ipse, p. quem tu quæris. p. hem quid audio?
 A. Antidamæ gnatum me esse. p. si ita est, jam tesseram
 Confer si vis hospitalem: eccam attuli.
 A. Agedum, hoc ostende, est par probe: nam habeo domi. conf. seq. Ibid. 5. 1. 25.
 Deum hospitalem ac tesseram mecum fero. Budæus.
 Tesseram hospitalem confregisse dicebatur, Qui jus hospitii violarat: hoc est, ut ait Erasmus, qui sibi reditum in domum aliquam præciserat. Plaut. Cist. 2. 1. 27.
 Hic apud nos jam, Alcemarche, confregisti tesseram.
 De his, & aliis tesserarum generibus V. plura in seq. & in Lex. Pitisc.

TESSERARIUS, a, um. Adj. Ammian. 14. 6. Artem tesserariam profiteri.

TESSERARIUS, i. m. [*τσαμαρῆς*. Gl. G. L.] Qui tesseram nunciat per contubernia militum, aut Prætorianorum. Tacit. 1. Hist. 25. A quo Barbium Proculum tesserarium speculatorum, & Veturium optionem eorundem perductos. Tesserarius videtur Plutarchus *Μαρίνης* interpretari. Turnebus. In editis Tesserarum legitur sed mendose.

Tesserarium peculiarem singulas centurias habuisse ab inscriptionibus veteribus liquet. Gruter. p. 550. n. 2. **TESSERARIUS IN LEG. III. ITAL. COH. XI. PR.** Et p. 753. n. 4. **PER OFFICIUM TESSERARIORUM** [Sic & in superiore loco Tac. Videtur scriba tesserarum. Tesserarii, Ludentes tesseris. Ammian. 28. 4. Aleatorum vocabulum declinantes, ideoque se cupientes appellari tesserarios.

TESSERULA, æ. f. [*τεσσερα*] dimin. Varr. 3. de R. R. cap. 5. extr. Narrat ad tabulam, quum diriberent, quendam deprehensum tesserulas concidentem in loculum, cum ad Consulem tractum a fautoribus competitorum.

Tesserula, sive tessera, Lignum utrinque complanatum, in quo numeri describuntur, vel incisuris notantur, quod & Talea dicitur. Plin. Frumenti rationem tesserulis ostendebat. Pers. 5. Sat. 74.

— scabiosum tesserula far

Possidet.

Tesserulæ, Quadrati lapilli ad conficienda, sternendaque pavimenta compositi. Cic. 3. de Orat. 169.

Quam lepide lexes compositæ, ut tesserulæ, omnes

Arte pavimento atque emblemate vermiculato. Ex Lucilio.

TESELLA, æ. f. pl. **TESELLÆ**, [*βόλια, ἢ ψῆφοι*, Gl. L. G.] Aliud dimin. a Tessera. Plin. lib. 37. cap. 10. Andromadas argenti nitorem habet ut adamas, quadrata, & semper tessellis similis. Plin. lib. 17. cap. 16. Sen. Nat. Quæst. 6. 31.

TESELLA, Æ. f. [*ψηφοῦν*, Gl. G. L. *ψηφοῦν*, L. G.] Tessellatum facere. **TESELLATUS**, a, um. Partic. Quod tessellis, id est quadratis lapillis intertextum est, a tessellis, quarum forma quadrata est. Unde

Tessellatum pavementum, [*ψηφολογία*, Gl. G. L.] Sueton. de Cæs. cap. 46. Munditiarum, lautitiarumque studiosissimum multi prodiderunt: quamvis tenuem adhuc & obæratum, in expeditionibus tessellata & sectilia pavimenta circumtulisse. Vitruvius lib. 7. cap. 1. scribit pavimenta sectilia, & tessellis structa, omnes angulos æquales habere debere: & sectilia dicuntur, quoniam in particulas secta sunt, ut quocunque velis, possint circumferri.

Erant & Tessellatæ quædam vestes, tessellis quibusdam distinctæ; unde Palliorum tesseras dixit Plin. lib. 35. cap. 9. Hermolaus.

TESELLATUM, i. n. [*ψηφοῦν*, Gl. L. G.] Absolute, subaudito *πῶς* Pavimentum. In Gloss. Græcolat. *ψηφοῦν*, Pavimentum, omisso vicissim epitheto.

TESELLATIM, Adv. Instar tessellarum. Apic. 4. 3. Tessellatim concidere.

TESELLARIUS, i. m. & **TESELLATOR**, ðris. m. Qui tessellas ponit. [*ψηφοῦν*] Gloss. Gr. Lat. Et in Theod. Cod. 13. 4. Tutores, tessellarii.

TESTA, æ. f. [*τέρας*, Gl. L. G. & G. L.] Vas, vel quodvis aliud figlinum igne coctum, quasi testa: quod e molli creta fabrefacta torreatur, deinde coquatur. Tibul. lib. 1. 10. 50.

Funderet ut nato testa paterna merum. Plin. lib. 36. 23. Si & testæ tuse tertia pars addatur, melior materia erit.

Testa, Vas fictile. Hor. 1. Epist. 2. 65.

Quo semel est imbuta recens, servabit odorem

Testa diu. Auctor ad Herenn. lib. 4. 9. Si Prometheus, cum mortalibus, ignem dividere vellet, ipse a vicinis, cum testa ambulans, carbunculos corrogaret.

Alta testa paretur. Juven. 4. Sat. 131.

Apta mero testa. Ovid. 2. Trist. 490.

Curta testa. Ovid. 2. Fast. 645.

Pia testa. Hor. 3. Carm. 21. 4.

Samix testæ. V. SAMOS.

Testa, Later coctus. V. LATER ducere, in LATER.

Testa, pro Lucerna testacea. Virg. 1. Georg. 392.

— testa quum ardente viderent

Scintillare oleum, & putres concrefcere fungos. Ubi Servius;

Testa quum ardente, propter vilitatem, noluit dicere Lucernam: sed nec Lychnum, quemadmodum in Heroico carmine, Dependent lychni, dixit. Medius enim in his stilus est libris. [Nemo quod rus testis utitur,

Testæ, pro Calculis, quos Græci Ostraca vocant. V. TESTULA.

Testa ovi vel limacis. Plaut. Pæn. 5. 3. 49.

Nativæ testæ. V. NASCOR.

Lubrica testa, Glacies. Ovid. 3. Trist. 10. 38.

Testæ intelliguntur omnes Pisces, qui duriori cortice teguntur. Hor. 2. Serm. 4. 31.

Sed non omne mare est generosæ fertile testæ.

Testa, Fragmentum ossis. Cels. lib. 7. cap. 12. Protinus autem ubi plus sanguinis profuit, scire aliquid ex ossis fractum esse. Ergo specillo conquirenda est testa, quæ recessit, & vossella protrahenda est. Si non sequitur, incidi gingiva debet, donec labans ossis testa recipiatur.

Testa etiam Celerrimum naviculæ genus significat. Cic. 16. Att. 4. Tam arbitror esse commodius tarde navigare, quam omnino non navigare: etsi, quum processerimus, exploratoria videbuntur, & testis utemur. Sic enim legit & interpretatur Paulus Manutius. Juven. 15. Sat. 128.

Hac sævit rabie imbelles & inutile vulgus:

Parvula fictilibus solitum dare vela phafelis,

Et brevibus pictæ remis incumbere testæ. De Ægyptiis loquitur.

Dicitur & Testu, quod infra suo ordine V.

TESTULA, æ. f. dimin. [*τέρας*] Columel. lib. 11. cap. 3. Tum testulæ, vel conchæ, quasi sedes in singulis subjectæ feminibus adobruantur, ut hiant capita latioris incrementi. De capitatis porris.

Testulæ in sitellam coniectæ. Liv. 25. 3. [conf. Nepot. 2. 8. & 3. 1.

TESTACEUS, a, um. Adj. [*τέρας*] Quod e testa fit, Fictile. ut, Testaceum operimentum. Plin. lib. 11. cap. 37.

Opus testaceum. Plin. 10. Epist. 46. ad Trajanum de aquæductu Nicomedensium; Aliqua pars, ut mihi videtur, testaceo opere agenda erit.

Testacea pira, quæ etiam Signina dicebantur. Plin. lib. 15. cap. 15.

TESTATIM, Adv. Minutim. Pompon. Verr. ægroto, Jam istam colaphis comminuissimè testatim tibi. Nonius, 2. 842. [i. e. Testæ instar.

TESTUS, a, um. Adj. Idem, quod Testaceus. Macrobi. 7. Saturn. 16. Ova testea.

TESTAMENTUM, V. Testor, in TESTIS.

TESTICULATUS, **TESTICULOR**, **TESTICULUS**, V. post TESTIS & derivata.

TESTIS, is. c. [*μαρτυρῆς*, Gl. L. G. & G. L.] Qui vel quæ, testimonium profert. Ab eo dictus quod tæuat statum causæ: vel quod ante stet, quasi antestis, id est antestans. Et proprie quidem de his dicitur, qui in iudiciis publicis ad rem quampiam confirmandam jurati producuntur.

Acerrimi testes. V. ACER Adjektivum.

Classici testes qui dicerentur, V. in CLASSIS.

Cupidus testis, iratus, conjuratus, ab religione alienus. Cic. pro Font.

11. conf. 8. [Is est qui studium condemnandi rei palam præ se fert, ut qui ultro ad testimonium dicendum, non citatus, accedit.

Diobolares testes. Festus. [Nisi error.

Falsus testis. Juven. 14. Sat. 218. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Fictus testis. Cic. pro Cæcin. 71. conf. Uti testibus.

Gravis & Levis testis, contraria. Cic. pro Quint. 75.

Humiles testes. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Idoneus testis. Cic. pro Font.

Incorruptus atque integer testis. Cic. 1. de Finib. 77.

Ingens testis factus inimici. V. INGENS.

Locuples testis. V. Locuples, in LOCUS.

Locupletissimus & certissimus testis. Cic. 5. Verr. 136.

Mercenarii testes. V. MERCES.

Oculatus testis. V. OCULUS.

Potentes testes. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Religiosus testis, h. e. Fidelis, qui nihil, præter ea, quæ vidit aut audivit, refert. Cic. in Vat. 2. [Sic dicitur ob juris jurandi religionem, quam juratus observat. V. RELIGIO.

Voluntarius testis. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Abducere a testibus. V. ADDUCO.

Accommodare testes ad rem aliquam. V. ACCOMMODO.

Adhibere testes. V. ADHIBEO.

Agere testibus, Vide AGO. H. St.

Cædere testibus. V. CÆDO.

Citare testes in rem aliquam. Cic. 4. Verr. 146. Primum igitur in hanc rem totam Siciliam citabo: quæ mihi una voce statuarum nomine magnam pecuniam per vim coactam esse demonstrat.

Comperire testibus. V. COMPERIO.

Conducti vendunt perjuriam testes. Ovid. 1. Amor. 10. 37.

Constituere testes vel testem. V. CONSTITUO.

Dare testes. Cic. 6. Verr. 48.

Editis testibus; i. e. Producis. Liv. 3. 71.

Facere planum testibus. Cic. pro Quint. 36. Id testibus me pollicitus sum planum facturum, qui & scire deberent, & causam cur mentirentur, non haberent.

Habere testem Deum. Cic. 3. Off. 43. Al. Adhibere rectius.

Jacere testibus. V. JACRO.

Imponere testem. V. IMPONO.

Infirmare testes. V. INFIRMUS.

Producere testes. Quintil. lib. 5. cap. 7. Cic. 3. Verr. 13.

Proferre testes. Cic. pro Corn. Balb.

Recitare suum codicem loco testis. Cic. pro Rosc. Com. 35.

Subornare testes. Cic. pro Rosc. Com. 52.

Vacillat testis. V. VACILLO.

Uti testibus. Cic. 2. de Divin. 27. Hoc ego philosophi non arbitror, testibus uti, qui aut casu veri, aut malitia falsi fictique esse possunt.

Testis, pro Arbitro, Conficio, quicunque rei gestæ interest, vel interfuit. Testibus præsentibus aliquid facere: cui contrarium, Clam & furtim.

Plaut. Curc. 1. 1. 31.

Sine teste dolere. Martial. lib. 1. 17.

Non luget, quisquis laudari, Gellia, quærit;

Ille dolet vere, qui sine teste dolet. Se ipsum exponit Martialis, quum dicit, Quisquis laudari quærit. Est enim Testibus hominibus dolere, Velle videri dolere.

Abeit testis fomno. Ovid. 9. Met. 480.

Dat me testem Fors. Ovid. 1. Amor. 8. 21.

Fors me sermoni testem dedit. i. e. Fotte fortuna interveni illorum sermonibus, & audivi loquentes.

Teste Herodoto, Quemadmodum refert Herodotus. Plin. lib. 12. cap. 17. Excitare testes ex monumentis annalium. Cic. 2. de Finib. 67.

Testis & conscius alicujus rei. Cic. pro Font. 6.

Testis officii, vel rerum gestarum. Cic. 1. Fam. 7. Præterea quidem de Consularibus nemini possum, aut studii ergate, aut officii, aut amici animi esse testis. Idem Post redit. ad Quirites, Sed etiam rerum mearum gestarum auctores, testes, laudatores, fuerunt.

De re aliqua testis alicui. Cic. de Provinc. Conf. 43. Cn. Pompejus, idem mihi testis de voluntate Cæsaris, & sponsor est illi de mea.

Testis in aliquam rem. Cic. 3. Verr. 36. Non suspicabatur id quod nunc sentiet, satis multos, ex illa calamitate Ariminensium, testes nobis in hanc rem reliquos esse.

Comicus testis. Cic. 2. Fam. 15. Mea vero officia ei non defuisse, tute est testis: quoniam *κακῶς κέρτα* (ut opinor) accidit Phania. Erasmus in proverbio Domesticus testis, locum hunc corruptum esse censet, corrigique *οἰκῶν κέρτα*, vel *οἰκῶν κέρτα*, id est domesticus testis; dicitque putat, ubi quis ipse sese laudat, quasi domi testem habeat, non aliunde adductum. Rhodiginus lib. 6. cap. 17. Phania, inquit, hunc Ciceronianum non alium accipio, quam Appii (de quo ibi intelligit Orator) libertum, sicuti comprobant Ciceronis verba epistola prima tertii libri; quæ hic Comicum testem dicit, non quia vetus comædia Phania habeat, veluti fidei inviolatæ numen sanctius, id enim procul dubio consuetum est vanissimum, sed quod libertus is ingenio esset lætiore facetosque, minime subdolo aut invidio, & proinde jucundo admodum & ameno. Victorius ex Suida legit *κακῶς κέρτα*, putatque de his proferri solitum, qui aliquid mendacium ficto aliquo teste confirmare volebant. Corradus hunc locum sic exponit: Tute es testis firmus.

firmus, & perpetuus. Comicus, fictus, vel repentinus, & ultro citroque currens: quales in comœdiis inducuntur. Unde etiam dixit, accidit. Vitus Amerpachius sic: Per testem comicum, Phanium Appii libertum intelligit, & incertum, aut simulatum, sicut in comœdiis omnia finguntur. Rhodigini quoque sententia non placet in eo, quod refert hanc testis appellationem ad amœnitatem & facetias comicas: ut & Melanchthonis, accommodantis cum Erasmo eam ad certitudinem, ut hominis domesticum. Nam ita praeferret hujus testimonium testimonio Cœlii Cicero: & inepte accidit, aut etiam accedit, ut Rhodiginus legit. hic de illo dixisset. Hæc Vitus. Victorius variarum lectionum lib. 8. cap. 12. Videndum accurate est, an comicus testis dicatur, qualis in comœdia inducitur, id est subitus atque opportunus. Tales enim illic inducuntur, ut quum res postulat alicujus testimonium, repente ipse appareat, præstoque sit temporis illi. Eadem quoque ratione videntur servi comici vocati a Plauto in Capt. 4. 1. 11. quum Ergasilum parasitum ita induxit loquentem;

Nunc certa res est: eodem pacto ut comici servi solent,

Conjiciam in collum pallium, primo ex me hanc rem ut audiat.

[Occidit scribendum. V. Gronov. Observ. Eccles. cap. 2. Ceterum posset etiam *κρίσις*, vel potius *κρίσις* legi, i. e. Socius testis.

Optimus testis. Cic. 5. Fam. 5. Pro iis rebus nullam mihi abs te relatam esse gratiam, tu es optimus testis.

Vivus & præfens testis. Cic. 2. de Orat. 9.

Citurque Salamis clarissimæ testis victoriæ. Cic. 1. Off. 75.

Colligere testes stultitiæ suæ quamplurimos domestico præconio. Cic. 2. de Orat. 86. V. COLLIGO.

Constituere aliquem testem & spectatorem aliquarum rerum. Cic. 1. de Orat. 112.

Testis, m. a quo Testiculus, [*ἰσχυρὸς*, Gl. G. L.] est sic dictus, quod virilitatis testis sit. Pl. Testes, [*ἰσχυροί*, Gl. L. G.] Plin. lib. 12. cap. 49.

Testes pecori armentoque ad crura decidui.

TESTIMONIUM, i. n. [*μαρτυρία καὶ κερτορία*, Gl. L. G.] Testis ipsa declaratio.

Testimoniorum modus est duplex, Manifestus & Cæcus. Manifestus est, qui certos testes habet, & præfentes: Cæcus, in quo multitudinem aut civitatem dicimus scire. Donatus in Andr. 5. 4. 28.

Amplissimum testimonium. Plin. 7. 30.

Divina testimonia. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Publicum testimonium. Quintil. lib. 5. cap. 3.

Accipere publicum testimonium. V. ACCIPIO.

Afferre testimonium. V. AFFERO.

Capere testimonium, Facere conjecturam, vel habere existimationem. Cic. 5. Fam. 12. De tuo autem filio vereor, ne si nihil ad te scripserim, debitum ejus virtuti videar testimonium non cepisse.

Confirmare aliquid testimoniis. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Denuntiare testimonium. V. DENUNTIIO.

Dicere falsum testimonium. Cic. 4. Acad. 11. Non tu verum testem habere, sed eum non sine causa falsum testimonium dicere ostenderis.

Dicere testimonium de ambitu. Cic. pro Planc. 55. Idem pro Sull. 83. Qui testimonium de conjuratione dixi in alios. V. DICO.

Dicere testimonium in aliquem. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Dicere testimonium contra aliquem. Cic. 3. Verr. 94. & 3. de Nat. Deor. 83. Harpalum, qui temporibus illis prædo felix habebatur, contra deos testimonium dicere, quod in illa fortuna tam diu viveret.

Dicere pro testimonio. Cic. 1. Att. 13. Neque dixi quicquam pro testimonio, nisi quod erat ita notum atque testatum. V. præpositionem PRO.

Dare testimonium, Fidem facere. Cic. pro Rosc. Com. 17. Dabit enim nobis jam tacite vita acta in alterutram partem firmum & grave testimonium.

Dare testimonium per tabulas. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Dare testimonium judicii, pro Judicium facere de altero. Cic. 13. Fam. 17. Testimonium meum de eo judicii, quod & ipse magni æstimabat, & ego apud te valere eram expertus, ei libenter dedi.

Elevare testimonia. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Esse testimonio. Cic. 8. Att. 19. Cui rei testimonio sunt litteræ, quas Buffenius ad me misit.

Habere testimonium alicujus rei. Cic. 10. Fam. 9. Et pro Rosc. Com. 36. Alia certiora & clariora testimonia in causa haberem.

Perhibeo testimonium, [*μαρτυρῶ*, Gloss. Græcolat.

Perhibere testimonium alicujus rei. Columel. lib. 3. cap. 9.

Reddere testimonium, pro Perhibere & dicere. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Tribuere testimonium virtutis alicujus. Cic. 5. Philipp. 52.

Nomine deorum sancta testimoniorum fides. Cic. pro Font. 20. Ille Jupiter, cujus nomine majores nostri sanctam testimoniorum fidem esse voluerunt.

TESTIMONIALIS, e. Adj. ut, Litteræ testimoniales; scil. Quibus militibus completis stipendiis dimissi fuerunt. Veget. de Re mil. 2. 3.

Comparatio testimonialis. Tertull. adv. Pſych. cap. 16.

TESTO, Ære. Active pro Testor apud Priscian. Unde & Gell. 15. 13. Testor inter verba communia numerat.

TESTOR, [*μαρτυρομαι*, Gl. G. L.] Æri. Testificari, sive testimonium dare: Fidem facere, manifesto ostendere. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Utræque autem crebræ, multæque toto corpore intextæ, vim quandam incredibilem artificiosi operis divinique testantur. De venis & arteriis.

Testata est gaudia cantu. Ovid. 8. Met. 420. Ovid. 2. Met. 486.

— suos gemitu testata dolores.

Ea, quæ accidere, testatus antea. Sallust. in Fragm. cap. 27.

Testari Deum, Testem invocare. Cic. 1. Q. frat. 2. Sed testor omnes deos, me hac una voce a morte esse revocatum. Ter. Hec. 3. 5. 26.

Neque culpa hoc evenisse dissidium mea: id testor deos.

Testor deos deaque immortales, vestrasque maxime mentes. Cic. Antequam iret in exil. 28.

Superos testatus. Ovid. 2. Met. 304.

Sidera testor. Virg. 9. Æn. 429.

Testari per. Plaut. Ipus tete per superos omnes testatur. Virg. 9. Æn. 599.

— per sidera testor,

Per superos, atque hoc cæli spirabile lumen.

Testari deos de re aliqua. Cic. pro Cluent. 194. Preces & nefaria vota cognovimus, quibus illa deos immortales de suo scelere testatur.

Testari aliquem, Eum rei alicujus testem appellare. Cic. 2. Philipp. 28.

Vide ne illa causa fuerit appellandi me: quod cum rem gessisset consimilem rebus iis, quas ipse gesseram, me potissimum testatus est, se æmulum mearum laudum exituisse.

Testari Deos hominesque. Cic. 7. Philipp. 20. Monebo, prædicabo, denuntiabo, testabor semper deos hominesque quid sentiam.

Testari, Denuntiare, ac palam dicere: & nunc absolute, nunc cum Accusativo junctum legitur. Cic. pro Muren. 78. Ego quod facio, &c. me omnium vestrum causa facere clamo atque testor.

Testari, Affirmare. Tranquillus in Claud. 11. extr. Ne Marcum quidem Antonium inhonoratum transtulit: testatus quondam per edictum, tanto impensius petere se, ut natalem patris sui Drusi celebrarent, quod idem esset & avi sui Antonii. Budæus.

Testari, Implorantis more obtestari. Cic. pro Flacc. Vociferarer, & quantum maxime possem, contenderem, testarar publicanos, excitarem negotiatores: vestram etiam conscientiam implorarem. h. e. Totam rem permitterem eorum testimonio & arbitrio. Budæus. [Excitarem, subaudi Testes. Sic Implorarem testem, ut Testimonium apud Suet. Jul. 17.

Implorare & Testari. Cic. pro Sull. 64. Implorarem sensus vestros, uniuscujusque indulgentiam in suos testarar.

Testari, Protestari. Ulpian. in l. Pro hærede. in princ. D. de acquirenda hæreditate. Ceterum si quid pietatis, si quid custodiæ causa fecit, si quid non quali hæres egit, sed quasi alio jure dominus: apparet, non videri pro hærede gessisse. & ideo solent testari liberi, qui necessarii existunt, non animo hæredis se gerere, quæ gerunt: sed aut pietatis, aut custodiæ causa, aut pro suo.

Testari, Testamentum facere. Liv. 1. 34. Qui cum, ignorans nurum ventrem terre, immemor, in testando, nepotis decellisset, puero, post avi mortem in nullam fortem bonorum nato, ab inopia Egerio inditum nomen. [Quia nimirum Omnibus testamentis adhibebantur testes.

Voluntatem suam testari, pro Testamentum suum facere. Florentinus in l. Divus Trajanus. D. de mili. testam. Id privilegium, quod militantibus datum est, ut quoquomodo facta ab his testamenta rata sint, sic intelligi debet, &c. Si ergo miles, de cujus bonis apud te queritur, convocatis ad hoc hominibus, ut voluntatem suam testaretur, ita locutus est ut declararet quem vellet sibi hæredem esse, &c.

TESTANS, Partic. pro Testatore. Ulp. in l. Cum res. §. sed si id petatur. D. de leg. 1. Nisi alia mens fuerit testantis.

Carmina testantis mores. Ovid. 1. de Pont. 9. 43.

TESTATUS, a, um. [*μαμαρτυρημένον*] Partic. pass. Cic. 6. Verr. Quod quia vidisti plures scire, cogitasti, si ei reddidisses, te mins invidiæ habiturum: rem nihilominus testatam futuram. i. e. Notam & compertam, Clara atque testata res. Cic. 4. Verr. 187. Ut res quam maxime clara atque testata esse posset, in jus ad Metellum Carpinatium voco, tabulasque societatis in forum deferro.

Abjicere rem testatam. Cic. pro Muren. 45.

Amor testatus populo. Ovid. 3. Trist. 6. 5.

Probitas testata in omne tempus. Ovid. 3. de Pont. 1. 93.

Clarum, testatum pervulgatum. Cic. 4. Verr. 104. Quæ cum ita essent, tantane amentia præditus, atque audacia fuisti, ut in re tam clara, tam testata, tam abs te ipso pervulgata, tabulas publicas corrumpere auderes?

Si testata dici videbatur. Cic. in Partic. 32. i. e. Testimoniis firmata. Cic. 2. Verr. 48. postremo ego causam sic agam, Judices, ejusmodi res, ita notas, ita testatas, ita magnas, ita manifestas proferam, ut nemo a vobis ut istum absolvatis, per gratiam conetur contendere.

Actis populi Rom testatum. Plin. lib. 8. cap. 40.

Religione testatum. h. e. Approbatum. Cic. pro Flacc. 26. Nihil religione testatum, nihil veritate fundatum, nihil dolore expressum.

Redigere in testatum. Tabulas de re aliqua continere. Ulp. in l. 1. D. Usufruct. quemadm. cav. Recte autem facient hæres & legatarius, qualis res sit, quum incipit frui legatarius, si in testatum redegerint: ut inde possit apparere, an & quatenus rem pejorem legatarius fecerit.

Relinquere apud aliquem testatum, h. e. Rem certam facere, & testimoniis comprobare. Cic. 2. Fam. 2. Istam rationem meam dicam, ut aut te in meam sententiam adducam, aut certe testatum apud animum tuum relinquam. quid senserim.

A testato: cui opponitur Ab intestato. V. INTESATUS, & TESTATO infra.

Testator, Comparativus, Magis certum. Cic. pro Cœl. 64. Nam necesse est fuisse non paucos, ut & comprehendi Licinius facile posset, & res multorum oculis esset testator.

TESTATIO, Ænis. f. [*μαρτυρία, ἀμαρτυρία, διαθήκη*, Gl. G. L.] Quintil. lib. 5. cap. 13. Si quid ab adversario, testationibus comprehensum, &c. Testatio quid sit apud Jureconsultos atque alios Latine scribentes, quæ subjiciemus, palam faciunt. Quintil. lib. 5. cap. 7. Sæpe inter se collidi solent, inde testatio, hinc testes: locus utrinque. Hæc enim se pars jurejurando, illa consensu signantium tuetur. Paulus in l. Lucius Titius D. De iis qui notantur infamia. Lucius Titius crimen incidit C. Sejo, quasi injuriam passus: atque in eam rem testationem apud Præfectum Prætorio recitavit. Præfectus fide non habita testationi, nullam injuriam L. Titium passum esse a C. Sejo pronuntiavit. Quæro, an testes, quorum testimonium reprobatum est, quasi ex falso testimonio inter infames habeantur? Ulpian. in l. Moris est. §. 1. Solet & ita interdici, ne instrumenta omnino forment, neve libellos concipiant vel testationes consignent. Igitur testari, nonnunquam est, de quocunque negotio tabulas quæ ad probationem valeant, conficere. Hujusmodi autem testationes olim non a personis aliquibus publicis, id est, tabulariis seu tabellionibus, sed a privatis hominibus signabantur. Cic. pro Quint. 25. Tabulæ maximæ lignis hominum nobilium consignantur. Ibid. 45. Ejus rei conditionisque tabellas obsignaverunt viri boni complures; res in dubium venire non potest. Idem 7. Verr. 101. Iste in tabellas refert: obsignat lignis amicorum providens homo, ut contra hoc crimen, si quando opus esset, hac videlicet testificatione uteretur. Quintil. lib. 5. cap. 5. Contra tabulas quoque sæpe dictum, sæpe dendum est: quum eas non solum refelli, sed etiam accusari, sciamus esse usitatum. Quum sit autem in his, aut scelus signatorum, aut ignominia: tutius ac facilius id, quod secundo loco diximus, tractatur, quod scilicet pauciores rei sunt. Hæc testationes dicuntur etiam Consignationes. Quintil.

Quin. lib. 12. c. 8. p. 1079. B. Optimus est in dicendo patronus incredulus. Promittit enim litigator omnia, testem populum, paratissimas configurationes, ipsum denique adversarium quædam non negaturum. Ideoque opus est intueri omne litis instrumentum, quod videre non est factis: perlegendum erit. Testationes, inquit Turnebus, erant quædam percriptiones, & tabulæ testificandi gratiæ factæ & obsignatæ. Quintil. 12. 3. p. 1066. B. Itaque eum nec inutilem, si ad horam forte confiteri, nec in testationibus faciendis esse imperitum velim. [Est & quod vulgo vocant Processum verbalem Sed & pro ipso Testamento ponit Glossogr.

TESTATUS, ūs. m. [*μαρτυρία*] Gloss. Græcolat. Idem.

TESTATOR, ōris. m. [*ὁ διατημὸς*] Qui testamentum condit. Ulpian. in l. Cum res. in prin. D. de leg. 1. Constat, rem ibi esse præstandam ubi relicta; nisi alibi testator voluerit. Nam si alibi voluit, ibi præstanda est, ubi testator voluit.

TESTATRIX, icis. f. Quæ testamentum condit. Paulus in l. Titia. in princ. D. De legatis secundo. Quum Sejus viva testatrice tesseram frumentariam ex causa lucrativa habere cœperit. Ibid. §. Qui ultimus. Paulus respondit: testatricem videri in eo hædicommissio duos gradus substitutionis fecisse. Scævola in l. Pater filium. §. Quindecim. D. De legatis tertio. Quibus permiserat testatrix venundari. Ulpian. in l. Juniano. D. eod. tit. Si modo hoc sensit testatrix.

TESTATO, Adv. Coram testibus. Ulp. in l. Si procuratorem. §. Si ignorantes. D. Mandati, vel contra, Sed & si testato convenerunt debitorem, ut si ipse putaret, appellaret, &c.

Denuntiare alicui testato, Expresse & aperte prædicere. Ulpian. in l. 1. §. Licet autem. D. de periculo & ratio. rei vend.

Testato & Intestato decedere, contraria. Paulus in fraudem. §. 2. D. de jure fisci. conf. A testato, in **TESTATUS**, Partic.

TESTABILIS, e. Adj. Qui jus habet testimonii præbendi. Gell. 6. 7.

TESTAMEN, inis. n. Testimonium. Tertull. Carm. adv. Marc. 4. 4. Hoc testamen erat virtutis.

TESTAMENTUM, i. n. [*ἄσκησις*, Gl. L. G. & G. L. *μαρτυρία*, G. L.] Extrema voluntas. Dictum quod sit voluntatis nostræ veluti testimonium. Unde & Ultima voluntas appellatur. Ulpian. in l. 1. Qui testamentum fac. poss. Testamentum est voluntatis nostræ iusta sententia de eo, quod post mortem fieri voluerimus. [Dicitur a testium adhibitione. V. **TESTOR**.

Testamentum est mentis nostræ iusta contestatio, in id solenniter factum, ut post mortem nostram valeat. Testamentorum genera fuerunt tria. Unum, quod calatis comitiis: alterum quod in procinctu: tertium, quod per æs & libram fit, id est, per mancipationem imaginariam: in quo testamento libripens adhibetur, & familiæ emptor, & non minus quam quinque testes, cum quibus testamenti factio est. Qui in potestate testatoris est, aut familiæ emptoris, testis ad libræ pensæ adhiberi non potest: quoniam familiæ mancipatio inter testatorem & familiæ emptorem fit, & ob id domestici testes adhibendi non sunt. In testamento quod per æs & libram fit, duæ res aguntur, familiæ mancipatio, & nuncupatio testamenti. Nuncupatio testamentum in hunc modum: Tabulas testamenti testator tenens ita dicit, Hæc ut in his tabulis scripsisse scripta sunt, ita do, ita lego, ita testor. Itaque vos, Quirites, testimonium præbitote. Quæ nuncupatio & testatio vocatur. Hæc Ulpian. titulo vigesimo ejus libri, qui inscribitur Tituli ex corpore Ulpiani. Leges multæ de testamentis Romæ latæ sunt: quarum nominantur Voconia, Furia, Falcidia, Junia Velleja, Cornelia, Ælia Sentia. Voconia, de mulierum hæreditatibus, inter secundum & postremum Carthaginense bellum a Q. Voconio Saxa Aricino tribuno pl. suadente M. Catone Censorio, lata: sanxit hoc, ne qui hæredem relinqueret & filiam supra *h. s. x. x. v. m.* Nam Dio. lib. *lvi.* ita scriptum reliquit. Augustus quibusdam feminis tribuit, ut *x. x. v. m.* hæredes esse possent: licet hoc lex Voconia vetaret.

Furia cavebatur, ut a Theophilo scriptum legimus, ne cui plus, quam *m. nummum*, legaretur: quod amplius legatum esset, quadruplum restitueretur.

Falcidia cavebatur, ne cui plus liceret legare, quam dodrantem ex tota hæreditate, id est, ut, si unus hæres institutus esset, seu plures, apud ipsum, eoque, quarta pars tantum remaneret. Meminit hujus legis Cels. lib. 22. Digestorum, his verbis: Cum de lege Falcidia quæritur, heredis probatio est, locum habere legem Falcidiam, quod dum probare non potest, merito condemnabitur.

In Junia Velleja hoc erat, ut, qui testamentum faceret, omnes eos virilis sexus necessario institueret hæredes: qui, cum nascerentur, hæredes ei futuri essent, eorumque in locum liberi succederent: qui nisi instituti essent, aut si ex hæredati, ad exemplum postumorum essent, testamentum ne valeret. Hæc sunt quatuor leges tribunicia.

Relinæ sunt, de quibus dicendum sit, Cornelia Consularis, L. Sullæ, & Ælia Sentia, a duobus consulibus, Augusto principe, Sex. Ælio, L. Sentio, lata. Cornelia solum testamentum facientibus pœnam irrogabat: eaque lege signatores solum tenabantur, ut in Suetonio Aug. 33. legimus. Quod si quis in hostium potestate decessisset, ejus testamentum perinde lex Cornelia confirmabat, ac si, qui testamentum illud fecisset, in hostium potestatem pervenisset. Testis Julianus lib. 28. Digestorum. Testamenta potestatem infirmabat, irritaque prorsus jubebat esse, quæ improba, inofficiosa, inhumana dicerentur. Hoc est, quæ contra leges, merita, pietatem, facta essent: item illa, quæ a quinque testibus, iisque fide dignis, non essent obsignata. Quod ad septem deinde testes, imperatorum ætate, translatum est. Aquæ horum generum causas, de rescindendis confirmandisque testamentis, a Centumviris esse iudicatas, quod Hæstæ judicium dicebatur, Cicero (passim) Valeriusque (lib. 7. cap. 7. & 8.) declarant. In Ælia Sentia scripta sunt hæc: ut unus modo hæres necessarius fieret: plures si fierent, irritum esset: qui primo loco esset nominatus, hæres esset. Ex lib. de Legibus Romanis. P. Manut.

Libertas testamentorum. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Subjector testamentorum. Cic. 2. in Catil. 7.

Improbum testamentum. V. **IMPROBUS**.

Inofficiosum testamentum. V. **INOFFICIOSUS**.

Adoptare testamentum. Nepos 25. 5. 2.

Apertum est testamentum. Vell. Patern. 2. 59. 1.

Cavere testamentum. V. **CAVEO**.

Componere testamentum, Facere, & in ordinem redigere. Cic. 15. Att. 15. Vetus exemplar legit Testimonium.

Conscribere testamentum. Cic. de Arusp. Resp. 42. In qua provincia mortuorum testamenta conscripsit

Deducta in testamento scripta non sint. Cic. 2. de Legib. 50.

Facere testamentum. Cic. 3. Verr. 111. Multi testamenta eodem modo fecerunt.

Facere testamentum irritum. Cic. 2. Philip. 109.

Habere factionem testamenti. Cic. 7. Fam. 22.

Inprobare testamentum. V. **IMPROBUS**.

Institui tutorem testamento, vel fieri, aut creari: h. e. Ex testamento, vel Per testamentum. Liv. 1. 34. extr.

Mutare testamentum. Cic. pro Cluent. 31.

Nuncupare testamentum. Plin. lib. 24. cap. 22.

Nuncupatum testamentum. V. **NUNCUPO**.

Obsignare testamentum. Cic. pro Milon. 49. Una fui, testamentum simul obsignavi cum Clodio.

Relinquere testamentum. Cic. 3. Off. 93. Quum & testamento sestertium millies relinquatur.

Relinquere testamentum. Hor. 1. Epist. 7. 9.

Ruptum, cui Ratum testamentum, contrarium. Cic. 1. de Orat. 173. Testamentorum ruptorum, aut ratorum. [Postrema verba in Mss. desunt.

Dolabellam video Livie testamento cum duobus cohæredibus esse in triente. Cic. 7. Att. 8.

Supponere & subjicere testamenta, h. e. Falso & dolose deferre, vel proferre. Cic. in Parad. 6. Si testamenta amicorum expectas: aut ne expectas quidem, at ipse supponis. Et 4. Philip. 7. Subjicere testamenta.

Supponere falsa testamenta. Cic. 1. de Legib. 43.

TESTAMENTARIUS, a, um. Adj. [*ἀσκητικός*] Quod ad testamentum pertinet: Unde, Testamentariæ tabellæ, & Testamentaria lex, quæ Cornelia dicitur, quæ irrogat pœnam ei, qui testamentum vel aliud instrumentum signaverit, scripserit, recitaverit. Plin. lib. 35. cap. 2. Quum Scipionis Africani transisset atrium, vidissetque adoptione testamentaria Salutionis (hoc enim ei fuerat cognomen) Africanorum dedecore notam irrepentem Scipionum nomini.

TESTAMENTARIUS, i. m. [*ἀσκητογράφος*, Gl. G. L.] Notarius, Confector & scriptor testamentorum. Callistratus ad legem Corneliam de falsis, l. Divus. Si quis duobus hæredibus institutis adjecerit, ut si alter hæres sine liberis decessisset, ei qui superesset, & liberos haberet, hæreditas redderetur: vel si sine liberis uterque decessisset, ut hæreditas deinde alia manuscriptori testamenti restitueretur, placet testamentario pœnam legis Cornelie remitti. Ibid. Paulus, l. Impuberem, Si testamentarius servo suo fideicommissariam libertatem dederit, videamus ne id extra pœnam sit. Budæus. [Nisi ad exemp. seq. referenda.

Testamentarius, Falsarius, qui testamentum subjicit, vel supponit. Cic. 3. Off. 73. Neque enim de sicariis, veneficis, testamentariis, furibus, peculatoribus, hoc loco differendum est. Idem pro Sext. 39.

TESTIFICOR, [*ἀμαρτυροῦμαι*, Gl. G. L.] ari. Testari, attestari, notum facere, vel testibus firmare. Cic. 4. Tusc. 55. Nos autem, ut testificor scæpe, de sapiente quærimus

Testificor me a te rogatum. Cic. in Orat. 35.

Testificor me expertem belli fuisse. Cic. 8. Att. 9.

Testificari sententiam suam. Cic. 8. Att. 1.

Testificari aliquid cum summa hominum frequentia. Cic. 7. Verr. 17.

Testificari deum, pro Testari, & in testimonium invocare. Cic. 10. Att. 9. Nam Deos hominesque, amicitiamque nostram testificor, me tibi prædixisse, neque temere monuisse.

TESTIFICATUS, a, um. [*μαρτυρημένος*] Partic. Cic. 1. Att. 14. Illud inest tamen commodi, quod & mihi & ceteris amicis tuis nota fuit, & abs te aliquando testificata tua voluntas omittendæ provinciæ.

Lingua testificata deam; Quæ deam juravit. Ovid. 21. Epist. 134.

Statum testificati discederet. Cic. pro Cæcin. 45.

TESTIFICATIO, ōnis. f. [*μαρτυροποίησις*, Gl. L. G. & G. L. *μαρτυροποίησις*, L. G. *μαρτυροποίησις*, G. L.] Approbatio, quæ testibus, vel multis testimoniis fieri solet. Cic. de Clar. Orat. 176. Quin etiam memini, quum accusatione sua Quinto Gellio crimini dedisset, sibi eum venenum paravisse, idque a se esse deprehensum, seseque chirographa, testificationes, indicia, quæstiones, manifestam rem, deferre diceret.

Aliter Idem 1. Fam. 1. Cum summa testificatione tuorum in se officiorum.

TESTICULUS, i. m. [*ἄσκησις*, Gl. L. G. & G. L.] a Teste diminutivum. Plur. **TESTICULI**, [*ἀσκησῶν*, Gl. L. G.] Genitalis pars, a pene dependens, tam in homine, quam in brutis dicitur. Auctor ad Heren. lib. 3. 33

Medicus testiculos arietinos tenens. Juven. 11. Sat. 157.

Nec pugillares desert in balnea raucus

Testiculos.

TESTICULATUS, a, um. Adj. Testiculis præditus. Veget. de Re Vet. cap. 7.

Herba testiculata, apud Apul. de Herb. cap. 82.

TESTICULOR, [*κλειτουραῖα*] ari. sic Festus exponit, Jumentis maribus feminas, vel mares feminis admovere. In ambiguo sensu per jocum usus est Plautus Amph. 2. 2. 193.

Mihi quoque adsunt testes, qui illud, quod ego dico, assentiant.

A. M. qui testes? Al. testes. A. M. quid testificare?

TESTU, n. indecl. [*ἄσκησις*, Gl. G. L.] pro Testa posuit Varro de L. L. 4. 22. vel in Ablativo a Testus, ūs. Charisius 1. Sunt quædam nomina tantum monoptyota, ut genu, testu ἄσκησις. Sed Virgilius hæc testa in Georg. Rursus libro eodem, u littera neutra tantum terminantur, & fere hæc, veru, gelu, genu, cornu, tonitru, &, ut quidam volunt, testu, quod e numero horum separandum est, quod autores testam potius dixerunt; ut Virg. 1. Georg. 392.

— testa quum ardente viderent

Scintillare oleum. & Hor. 3. Carm. 14. 20.

Spartacum si qua potuit vagantem

Fallere testa. Alii separantes, amphoræ quidem testam dicunt testudinis vero testu. Sed frustra, nam Græci ἄσκησις sine distinctione dicunt, tam amphoræ, quam testudinis. Idem aliquot post chartis Testu, ut genu, Flavus Caper veteres ait dicere solitos. Mummius it Arellana, Junius ad spectacula est videre in testu, quantum sit caput Afranius. Indignum vero dici solet testu. At Maro testam dixit. Hæc Charisius. Ovid. 2. Fast. 645.

Ara fit hic, ignem curto fert rustica testu. Sic enim legitur in codice manuscripto. Et c. Fast. 510.

Et spumat testu pressus uterque suo. Quam lectionem retinuit Aldinus.

TESTUARIUS, vel TRSTUACRUS, a, um. Adj. Varro de L. L. 4.22. Testuarius, quod in testu calido coquebatur. [Nisi neut. subst. est.] TESTUDO, inis. f. [χελών, Gl. L. G. & G. L.] Animal tardigradum, sic dictum, ut ait Varro L. L. 4.13, quod testa tegatur. Plin. lib. 9. cap. 10. Dentes non sunt testudini, sed rostri margines acuti, superna parte inferiorem claudente, pyxidum modo. In mari conchyliis vivunt, tanta oris duritia ut lapides comminuant. In terram egressæ, in herbis pariunt ova, avium ovis similia, ad ducenta numero. Eaque defossa extra aquas, & cooperta terra, ac pavita corpore, & complanata, incubant noctibus, educant fetus anno spatio. Cic. 2. de Nat. Deor. 125.

Testudo, alia significatione apud Celsum legitur, in l. Labeo. D. De supellect. leg. Nam fictili, aut lignea, aut vitrea, aut ærea denique supellectili utebantur: nunc ex ebore atque testudine & argento, jam ex auro etiam atque gemmis supellectili utuntur. [Hic est ipsa testa testudinum majorum exposita, qua olim, ut etiam nunc solent, pretiosam ex ligno supellectilem, arculas, lectos, &c. incrustabant. V. infra.] Acuta testudo, Echinus marinus. Martialis. lib. 13. 86.

Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cortice deposito, mollis echinus erit. Testudine: quia in orbem volvitur echinus. Acuta: quia spinas habet pro pilis.

Testudo, Pars citharæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 144. Quocirca & in fidibus testudine resonatur, ut cornu: & ex tortuosis locis & inclusis soni referuntur ampliores. Testudinem organum, testudinis animalis formam habere docet Cic. 2. de Divin. 133. Budæus. [Ex ipsa testudine vacuata primum Chelyn confecisse Mercurium fingunt poetæ. V. Homer. Hymn. in Merc.]

Blanda testudo. Claud. Conf. Mall. Theod. 252. Callida testudo resonare septem nervis. Hor. 3. Carm. 11. 3. Cava testudo. Hor. Epod. 14. 11.

Testudo, Machina bellica. Erat autem materia tabulatis contexta, & coriis, Ciliciis, aut centonibus, & aliis, quæ difficulter comburi possunt, contexta. Hæc intrinsecus habebat trabem, quæ unco præhebatur ferro, & falx vocabatur, ab eo quod incurvata esset, & de muro extraheret lapides. Retro enim ducebatur trabs funiculis suspensa, ut reducta impetuosiùs feriret: ideoque & testudo dicta a similitudine reptilis, quod caput nunc exferat, nunc reducat. Sil lib. 1. 365.

Tandem condensis actæ testudinis armis, &c. Hoc etiam instrumentum Arietem appellant, ab eo quod aries fronte pugnat. Cæf. 5. Bell. Gall. 41. Reliquisque diebus turres ad altitudinem valli, falces, testudinesque, quas iidem captivi docuerant, parare ac facere cœperunt. Virg. 2. Æn. 441.

— obfessumque actæ testudine limen. Lucan. lib. 3. 474.

Ut tamen hostiles densa testudine muros

Tecta subit virtus, &c. Stat. 10. Theb. 303.

Scrutaturque cavas cæca testudine turres. V. paulo post.

Testudo, interdum dicebatur, Quam faciebant exercitus se tegumentis scutorum nadique operiens, ut testudo suo obducta est putamine, eaque specie referebat tectum ædificiorum. Sic autem se operiebant crate perpetua clypeorum adversus sagittas Parthorum, & adversus omnia missilia superne cadentia, cum urbem oppugnabant. Cæf. 2. Bell. Gall. 6. Testudine facta portis succedunt. Ex Turnebo. Liv. 44. 9. Quum alios decursus edidissent motus: quadrato agmine facto, scutis super capita densatis, stantibus primis, secundis summissioribus, tertiis magis & quartis, postremis etiam genu nixis, saltigiatam, sicut tecta ædificiorum sunt, testudinem faciebant. [De hac sunt etiam Sillii, Virgilio, Lucanique loca superiora exponenda.]

Testudo, [χελών, Gl. L. G. & G. L. θόλος, G. L.] Loca dicuntur in ædificiis camerata ad similitudinem aquatilium testudinum, quæ duris tergoribus sunt & incurvis. Virg. 1. Æn. 509.

Tum soribus divæ, mediæ testudine templi. Varro 3. de R. R. cap. 5. 1. Igitur testudo (ut peristylum tectum tegulis, aut rete) fit magna, in qua millia aliquot turdorum ac merularum includere possint. Virg. 2. Georg. 463.

Nec varios inhiant pulcra testudine postes.

Thalami culti testudine. Ovid. 2. Met. 737.

Pars secreta domus ebore & testudine cultos

Tres habuit thalamos. Non solum ebore (ait interpres) sed etiam testudinum crustis thalami ornabantur: quamvis testudo ædificium quoque concameratum significet: qua in significatione si accipiamus, eburneam testudinem intelligemus. Hactenus ille. Ego vero ut putem poetam de testudine sensitisse, facit Celsus in l. Labeo, ut supra retulimus. V. Testudo, alia significatione. &c. [V. Juvenal. Sat. 6.80.]

Testudo manus, χεῖρὸς τὴν ἐπιάνω, Gloss. Latinogræc.

TESTUDINEATUS, a, um. Adj. [αψιδωπὴς] Quod concavum & incurvum est, testudinis more. Columel. lib. 12. cap. 15.

Testudineatum tectum. Plin. lib. 33. cap. 11. Sed & testudineatum in usum venisse. Quidam leg. Testudinatum.

TESTUDINEUS, a, um. Adj. [χελωνοειδής] Quod est testudinis.

Testudineum Hexaclinon, Opere testudineato factum: nam id antiquis summo in pretio fuit, quod opus Carbilii Pollio primus instituit. Martialis. lib. 9. 60.

Testudineus gradus, i. e. Tardus. Plaut. Amphit. 4. 3. 53.

Aut testudineæ carmen inerme lyræ. Propert. 4. 6. 32.

TESTULA, V. TESTA.

TESTUM, i. n. [κλιβανός] Furnus. Plin. lib. 32. cap. 7. Sub æreo testu. Hoc Græci vocant Clibanum: unde Panis testaceus apud nos dicitur, quem illi Clibanitin.

Catoni videtur Operculum esse, quod ollæ ad ignem ferventi imponitur.

Sic enim in R. R. cap. 84. Catinum testu operito. Et deinde; Sub testum subde.

Testum ignis plenum. Petron. cap. 136.

TESTUS, ōs. m. pro Testa. Sed in Ablativo solo usurpatur; & indecl. haberi potest. V. TESTU supra.

TESTUACRUS, Adj. V. ibid.

TETANICUS, V. TETANUS.

TETANOTHBA, orum. n. pl. [τετανώθρα] dicuntur Quæ vim habent erugandi & levigandi cutem. Plin. lib. 32. cap. 7. Utilem eam in capitis doloribus affirmant, & tetanorhis.

TETANUS, i. m. [τέτανος] Morbus, cum cervix immobilis intenditur. Plin. lib. 23. cap. 1. V. seq. dict.

TETANICUS, a, um. Adj. [τετανικός] dicitur, Qui eo morbo laborat, qui Tetanus Græcis dicitur, nempe quum musculi, qui secundum spinam sunt, rigent ita, ut se inflectere non possint. Id quum anterior pars afficitur, ut si mentum pectori anectitur, Emprosthotonus; quum posterior, Opisthotonus, ut si caput scapulis: quum vero ambæ rigent ex æquo, Tetanos vocatur, ut si cervix recta & immobilis intenditur: etiam si, ut ait Celsus lib. 4. cap. 3. quidam minus subtiliter & discrete his nominibus utuntur. Plin. lib. 23. cap. 7. Datur tetanicis & spasticis. Scribonius Largus comp. 101 Facit & hoc medicamentum ad eos, quorum musculi maxillares cum maximo dolore tensi sunt, adeo ut aperire os nullo modo possint. Tetanon hoc vitium Græci dicunt. Hæc Scribonius. Est igitur Tetanos, Convulsiois species, qua nervi ac musculi totius corporis distenduntur, & quasi obrigent. Cels. lib. 2. cap. 1. Frigus modo nervorum distensionem, modo rigorem infert: illud spasmus, hoc tetanos Græce nominatur.

TETARTÆUS, a, um. Adj. [τεταρταῖος] Quartanus. Columel. lib. 3. cap. 20. Quod deinde proximum a primo, tum quod est tertiæ notæ, vel quartæ quoque: eatenus velut lectarum quodam contenti sinus tetartæo. De generibus vitium. Al. Tetradio.

TETARTÆUS, i. m. Subauditio τεταρταῖος. pro ipsa Febri quartana. Gloss. Græcolat. τεταρταῖος, Quartana.

TETARTÉMORION, [τεταρτημέριον] Græca dictio, Quadrantem significans: qua dictione utuntur, qui de varietate nascendi præcepta tradunt, quod dum annorum summa colligitur, quater extrahi & quater multiplicari debet. Plin. lib. 7. cap. 49. de varietate nascendi, Durat & ea ratio, quam Ptolemyris ac Necepos tradiderunt, & tetartemorien appellat, a trium signorum portione, qua posse in Italia tractu cxxxv annos vitæ contingere apparet. Gloss. Græcolat. τεταρτημέριον, Quadrans. Est, inquit Budæus, Tetartemorien Græce, qui Latine Quadrans dicitur, id est quarta pars signiferi circuli, hoc est tria signa. Ad cuius rei intelligentiam sciendum quod numerus duodenarius & Astronomicis & Genethliacis familiaris & accommodatus est: unde & aspectus quadrantales observant, & trientales, Sextantesque, hos duos extremos trinos & Sextiles vulgo vocant. Quadrantal aspectus, qui quadratus etiam appellatur, fit per trium signorum interstitium, & gradus nonaginta: ob id nonagenarius appellatus. Plin. lib. 2. cap. 15. Martis stella, ut propior, etiam ex quadrato sentit radios ab nonaginta partibus: unde etiam nomen accepit is motus, primus & secundus nonagenarius dictus ab utroque exortu. Trientalis est aspectus, qui in quatuor fit signis, hoc est in tertia parte signiferi, quæ constant centum & viginti gradibus. Hunc triquetrum Plinius vocat. Sextans autem fit in sexta parte signiferi, hoc est sexaginta gradibus, & signis duobus: ob id sexagenarius dictus. Semistis aspectus est, qui fit per diametrum, id est, per lineam circuli dimetientem. Hanc radiationem Mathematici, id est Chaldaei, minacem malignamque esse dicunt. Hæc fit a signo uno ad aliud signum, quod ab eo ordine fit septimum: ut ab ariete ad libram. Triquetrus aspectus, id est trigonus, qui trientem signiferi capit. quinto signo fit: ut (verbi gratia) in duobus signis, quæ tantum inter se distent, quantum aries & leo. Huiusmodi radiatio læta felixque esse dicitur. Tetragonus, id est quadratus, fit in quarto ab eo a quo inchoatur, signo, id est ab horoscopo, ut ab leone in scorpionem. Hanc radiationem tristem putant. Hexagona est, quam sextantem diximus, quæ fit in tertio signo, eadem benignitate cum trigona prædita. Propterea Plin. lib. 2. cap. 17. De sexagenario aspectu loquens, Hic numerus, inquit, sexangulus mundi efficit formas. Antedictis quatuor, Genethliaci etiam cardines quatuor addunt, ortum scilicet & occasum, & mesurarium, quod & mesuranema dicitur (vocabulum ubique in Firmico depravatam) hoc est locus medii cæli, & huic oppositum locum quod Hypogæon dicitur, hoc est punctum subterraneum, inter ortum occasumque medium. Ut autem As ipse Mathematicos impleat, & omnes suas partes habeat, addunt & alia quatuor loca, quæ pigra dejectaque esse dicunt: quod nullo ferme radiationis fœdere cum ortu, id est cum horoscopo, conjungantur. Hæc sunt in secundo, sexto, octavo, & duodecimo ab horoscopo signo. Horoscopus est ea pars cæli, quæ genituræ tempore ab orientali parte cæli emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur: quam ex Cicerone Natalem horam & Natalitiam appellare possumus: ex cuius observatione natalitia prædicta sunt, ut ipse loquitur de Divinatione lib. 2. Possumus etiam Exortivam horam vocare. Græci horoscopum ab horæ natalis notatione appellaverunt. Huic pars per diametrum opposita in septimo (ut diximus) signo in occidua cæli parte, occasus appellatur. Ea autem pars cæli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo, in qua horoscopus inchoatur, Anaphora appellatur, & interdum Epanaphora, quasi pars jamjam emergura. Quæ autem pars signiferi totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emerfu anaphora ab horoscopo relinquitur, ea pars cæli a Mathematicis Epicataphora dicitur: quod significat præcipitem locum cæli in octavo ab horoscopo signo. Reliqua duo loca nomina habent Malæ fortunæ & Cacodæmonis. Hæc Budæus.

TETRA, V. TETTER.

TETHRA, æ. f. Piscis marinus. Plin. 32. 11.

TETHYS, gen. Tethys & Tethyos, dat. Tethyi. [Τηθύς] Cæli & Ue. stæ filia, conjunx Neptuni & Nympharum mater, ut ait Sallust. At Ovid. 5. Fast. 82. videtur sentire illam fuisse Titani filiam, qui fusc Saturni frater, natu major. Ait enim,

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn. Unde & Oceani uxorem illam fuisse constat, quæ quandoque pro Mari ponitur. Tethys autem major filia fuit Cæli & Terræ. Catul. de coma Berenicis, 64. 70.

Æquora Tethyos. Lucan. lib. 3. 237.

Antra sonantia Tethyos. Stat. 1. Achil. 541.

Cana Tethys. Ovid. 2. Fast. 191.

— canamque petit Saturnia Tethyn.

Grandæva Tethys. Valer. 2. Argon. 36.

Reciproca Tethys. Sil. lib. 3. 60.

Vaga Tethys. Lucan. lib. 6. 61.
 Tethys & Thetis passim confunduntur in Mss. [Et forsitan idem est. Apud Hesiodum tamen & Homerum occurrit $\Theta\epsilon\tau\iota\varsigma$ & $\tau\epsilon\tau\upsilon\varsigma$.]
TÉTINI, Tetinerim, Tetinisse: Præterita antiqua & obsoleta pro Tenui, Tenuerim, Tenuisse. Pacuv. Medo, Crede, quorsum iter tetinisse ajunt. Acc. Clytemnest. Ut quæ tum absentem rebus dubiis conjugem tetinerit, nunc prodat ultorem. Ex Nonio. 2. 238.
TETRA, pr. com. a Tettara Attico, pro Tessara, quod Quatuor significat, non nisi in compositis Græcis dictionibus reperitur. [Immo a $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\varsigma$, Quaternio, componuntur seq.
TETRACHORDUM, i. n. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\chi\omicron\rho\delta\omicron\nu$] Instrumentum quatuor chordarum. Vitruv. 5. 4. Tetrachordorum dispositiones sunt dissimiles.
TETRACOLUM, i. n. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\kappa\omicron\lambda\omicron\nu$] Sunt autem Tetracola, Conversiones quatuor membris comprehensæ, ut Tricola tribus: quæ tum sunt elegantissima, cum paria paribus relata habent. Senec. Controv. 5. 25. Idem 9. 2. Et illud tetracolo: Serviebat forum cubiculo, Prætor meretrici, carcer convivio, dies nocti. Iterum Contr. 5. præf. Hanc ideo sententiam retuli, quia & in tricolis, & in omnibus hujus generis sententiis, curamus ut numerus constet, non curamus ut sensus. Idem Seneca alio loco quatuor primi nominis declamatores, Primum tetracolum per translationem vocat, ubi ait, Nulli non post primum tetracolum præferendus. Ex Turneb. Adverf. 3. 8. [Loca tamen Sen. inspiciat lector. Posterior est in pr. lib. 10.
TETRADOBON, [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\delta\omicron\beta\omicron\nu$] Quatuor palmorum. Plin. lib. 35. cap. 14. Vitruv. lib. 2. 2. Ita quod est quoquo versus quinque palmorum, pentadobon, quod quatuor, tetradobon dicitur.
TETRADRACHMA, æ. f. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\delta\rho\alpha\chi\mu\alpha$] vel **TETRADRACHMUM**, i. n. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\delta\rho\alpha\chi\mu\omicron\nu$] Nummus quaternas valens drachmas. Liv. 34. 51. Ad hoc clypei argentei decem, signati argenti octoginta quatuor millia fuere Atticorum. Tetradrachmum vocant, trium fere denariorum in singulis argenti est pondus. Idem 37. 46. Prælata sunt in eo triumpho signa militaria ducenta triginta: & argenti infecti tria millia pondo, signati tetradrachmum Atticum centum tredecim millia. Cic. 12. Fam. 13. Nam jam ternis tetradrachmis triticum apud Dolabellam est, nisi quid navibus Laodicenorum supportarit, cito fame pereat necesse est. Famem instantem significat ex caritate frumenti, quum mendimus duodenis drachmis veniret, id est seni modii Romani & semisextarius noster ducato uno. Budæus. [Ejus dimidium fuit Didrachmum, de quo f. l. V.
TETRAGONUS, i. m. sive **TETRAGONUM**, i. n. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\gamma\omega\nu$] dicitur Quadrangulare, sive quadratum. Aufon. Ecl. 2. 42. penultimam corripit,
 Tetrangolo absolvet dubiarum vincula morarum. De ejus licentia, V. Scal. Lect. Aufon. 2. 21. [Gloss. Græcolat. $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\gamma\omega\nu$, Quadrus, quadra; Quadratus, quadrata. $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\gamma\omega\nu$, Quadrum, quadratum.
TETRAGRAMMATON, [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\gamma\rho\mu\alpha\tau\omicron\nu$] Genitivus pluralis, id est, Quatuor litterarum, ut Nomen tetragrammaton. Cujusmodi Hebræis est nomen Dei, יהוה [Immo rectus n. ling. a $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\gamma\rho\mu\alpha\tau\omicron$, ð. ð. Adj. **TETRAMETER**, tri. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\mu\epsilon\tau\rho\epsilon$] Quatuor metra seu mensuras habens. Versus dicitur tetrameter, Qui quatuor habet mensuras, hoc est pedes octo. Unde & Octonarius dicitur ab Latinis, & Quadratus, & longissimus. Ruffin.
TETRANS, antis. m. Quadrans, quarta pars. Vitruv. lib. 10. cap. 11. In capitibus circino dividuntur circinationes eorum tetrantibus in partes quatuor, vel octantibus in partes octo, ductis lineis: In tetrantes & octantes dicuntur dividi circinationes, sive rotundationes, quum in partes quatuor, aut octo dividuntur, ductis a centro ad circumferentiam comparibus lineis, ut æqualia relinquuntur spatia. Eadem forma dicitur Tetrans, qua & Dodrans. [Vox hybrida Græca origine, terminatione Latina. Ratio autem, cur non Quadrans maluerit quia hic assis pars.
TETRAO, onis. m. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\omega$] Avis quædam in deliciis habita. Suet. Calig. cap. 22. Hostiæ erant pavones, tetraones, &c.
TETRAPHARMACON, [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\phi\alpha\rho\mu\alpha\kappa\omicron\nu$] Quod pharmacis quatuor constat, ut
 Tetrapharmacum emplastrum. Cels. lib. 5. cap. 19. Puri autem movendo non aliud emplastrum melius, quam quod expeditissimum est, tetrapharmacum a Græcis nominatur. Habet pares portiones ceræ, picis, resinæ, fevi taurini: si non est, vitulini. Dicitur & Basilicum emplastrum, teste Galeno lib. 3. cap. 1. De compositione pharmacorum secundum locos. Basilicum quidem, sive Regium, quod apud maximos & præstantissimos quoque homines in usu esset.
 Tetrapharmacum, Cibi genus, quod ex quatuor pretiosis obsoniis constabat, phasiano, fumine, perna, & crustulo. Spart. Hadr. cap. 21. & Æl. Ver. 5.
TETRÄPÖLIS, [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\pi\omicron\lambda\iota\varsigma$] Seleucia, Syriæ regio, cognominata est, ut ait Strabo lib. 16. in qua sunt quatuor insignia oppida, Antiochia, Seleucia, Apamea, Laodicea.
 Est & Tetrapolis Attica, de qua V. Steph.
TETRAPOTUM, [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\pi\omicron\tau\iota\mu$] Nomen dicitur, quod per quatuor casus variatur: ut Spes, spei, spem, spe. V. Grammat.
TETRAECHA, æ. m. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\epsilon\chi\eta$] primatio, Qui partem regni quartam detinet. Postea vero pro quovis Gubernatore; unde Reges & Tetrarchæ sæpe conjunguntur. Hor. 1. Serm. 3. 12.
 — modo Reges atque Tetrarchas,
 Omnia magna loquens. Lucan. 7. 226.
 — ficci sed plurima campi
 Tetrarchæ Regesque tenent, magnique tyranni. Cic. 2. Att. 9. Qui regna, qui prædia tetrarchis, qui immanes pecunias paucis dererunt.
TETRARCHIA, æ. f. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\rho\chi\iota\alpha$] Hujusmodi principatus. Cic. 1. de Divin. 27. Tetrarchiæ regno, pecuniaque multatus. Idem pro Dejotaro 42. Negat unquam se a te in Dejotari tetrarchia pedem discessisse.
TETRASTICHON, [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\iota\chi\omicron\nu$] Græcis dicitur, quum tantum quatuor verbis sententia comprehenditur. ut Distichon, quum duobus. Martialis. lib. 7. 14.
 Quod non infulse scribis tetrasticha quædam, &c.
TETRASTYLUS, i. m. [$\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\iota\lambda\omicron\nu$] Quatuor habens columnas a fronte. Vitruv. 3. 2.
TETRĪCUS, i. m. vel **TETRĪCA**, æ. f. [$\tau\epsilon\tau\rho\iota\kappa\omicron$] Mons in Sabinis asper atque arduus. Virg. 7. Æn. 713.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum, Casperiam colunt. A quo monte, ut volunt quidam,
TETRĪCUS, a, um. pr. com. Adj. [$\tau\epsilon\tau\rho\iota\kappa\omicron\varsigma$, Gl. L. G. & G. L. $\alpha\upsilon\sigma\eta\rho\iota\kappa\omicron\varsigma$, $\iota\pi\mu\omicron\varsigma$, L. G.] Tristis, Durus, & severus. Martial. lib. 6. 11.
 At quam non tetricus, quam nulla nubilus ira,
 Quam placido nostras legerat ore preces?
 Pavo cum educatio magis urbani patris familiæ, quam tetrici rusticæ iram poscit. Columel. 8. 11.
 Lustra tetrica, Severa, sive horribilia. Lactantius. Stat. 9. Theb. 615.
 Puella tetricæ. Ovid. 1. de Arte Am. 721. Al. Tætricus, quasi a Tætrus. In Gloss. utroque modo. [Sed rectius per e, ob pr. correptan
TETRĪCITAS, ætis. f. [$\alpha\upsilon\sigma\eta\rho\iota\kappa\iota\alpha$, Gl. G. L.] Lucan. ad Pison. 91.
 Talis inest habitus, qualem nec dicere mæstum,
 Nec fluidum, læta sed tætricitate decorum
 Postumus.
TETRINNIO, ire. pr. dub. Auctor Philomel. 2. 2.
 In fluviisque natans forte tetrinnit avis.
TETRIX, igus. f. [$\tau\epsilon\tau\rho\iota\kappa\iota\varsigma$] Cicada. Gloss. Græcolat. Diof. 2. 45. Unde
TETTIGOMËTEA, [$\tau\epsilon\tau\tau\iota\gamma\omicron\mu\epsilon\tau\epsilon\alpha$] Cicadarum matrix, ut Ortygometri coturnicum. Plin. 11. 26.
TETTIGONION, i. n. [$\tau\epsilon\tau\tau\iota\gamma\omicron\nu\iota\omicron\nu$] Dimin. Parva cicadæ. Plin. 11. 26. Minores ex his sunt tettigonæ. Al. Tettigonix, f. g.
TËTLI, [$\tau\epsilon\tau\tau\iota\lambda\iota$, Gl. L. G.] Præteritum antiquum pro Tuli. Acc. Andromed. Donec tu auxilium, Perfeu, tetulisti mihi. V. Nonium 2. 335.

TEUCA, [$\tau\epsilon\upsilon\kappa\alpha$] Regina Illyricorum, quæ ob castitatem meruit ut longo tempore viris fortissimis imperaret, & Romanos sæpe frangeret. Hæc ut auctor est Plin. lib. 34. cap. 6. P. Junium & T. Coruncanium legatos, summa Romanorum injuria interemit.
TEUCER, vel **TEUCRUS**, i. m. [$\tau\epsilon\upsilon\kappa\epsilon\rho\varsigma$] Scamandri Cretensis filius in Troade una cum Dardano genero regnavit, unde Iliensium regum flux origo; & a quo Troja vocata est Teucra.
 Maximus pater Teucrus. Virg. 3. Æn. 108.
 Alter fuit Telamonis filius, ex Hefiona Laomedontis regis filia, & Priam forore. Is Salamina Cypri condidit, ut testatur Justinus lib. 44. 3. fec. Hor. 4. Carm. 9. 17.
 Primusve Teucer tela Cydonio
 Direxit arcu. Idem 1. Carm. 7. 21.
 — Teucer Salamina patremque
 Cum fugeret, &c. Hic ab Homero sagittis peritissime usus, ut inquit Acron, inducitur.
 Fuit & Teucer, quidam Cyzicenus, qui scripsit de terra quæ profert aurum: de Cyzicenorum rebus, aliaque complura a Suida commemorata
TEUCER, possess. [$\tau\epsilon\upsilon\kappa\epsilon\rho\varsigma$] Idem quod Trojanus, ut est apud Virgilium passim.
 Campi Teucris. Stat. 1. Achil. 86.
TEUCRIA, [$\tau\epsilon\upsilon\kappa\rho\iota\alpha$] Troja sic dicta a Teucro. Virg. 2. Æn. 26.
 Ergo omnis longo solvit se Teucra iuctu.
TEUCRIS, idis. f. [$\tau\epsilon\upsilon\kappa\rho\iota\varsigma$] Teucris filia. Cic. 1. Att. 12. pr. Teucris filia, lentum sane negotium. Hoc est (anigmate enim loquitur) C. Antonii collega meus, olim cum L. Catilina ita conjunctus, ut illi regnum Consul, non aliter quam Teucris filia Dardano, comparare posse crederetur ita porro libidinosus, ut Teucris potius, quam Teucer sit appellandum. Varia expositio loci est. V. not. Varior.
TEUCHITES, m. [$\tau\epsilon\upsilon\chi\iota\tau\eta\varsigma$] Junci odorati species laudatissima, a loco in quo nascitur nomen habens. Hin. lib. 12. cap. 18. Laudatissimus est Nabathæa juncus, cognomine teuchites, proximus Babylonius, pessimus ex Africa, ac sine odore. Est autem rotundus, vinosæ mordacitatis at linguam. Sincerus in confricando odorem rosæ emittit, rubentibus fragmentis. Diofcorides $\tau\epsilon\upsilon\chi\iota\tau\eta$ appellat feminino genere, respiciens nimirum ad nomen generalius $\sigma\chi\omicron\iota\upsilon$, quod etiam in feminino genere ab eodem usurpatur.
TEUCRION, i. n. [$\tau\epsilon\upsilon\kappa\rho\iota\omicron\nu$] Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. Invenit & Teucer eadem ætate teucron, quam quidam hemionion vocant, spargentem juncos tenues, folia parva, asperis locis nascentem, aultero sapore, nunquam florentem: Neque semen gignit. Medetur lienibus. Constatque sic inventum: Quum exta super eam projecta essent, adhæsisse lien, eumque exinanisse. Ob id a quibusdam splenion vocatur. Narrat fues, qui radicem ejus edunt, sine splene inveniri. Idem lib. 24. cap. 15. Chamædryis herba est, quæ Latine trisago dicitur. Aliqui eam chamæropem, alii teucron appellaverunt. Folia habet magnitudine mentæ, colore & diversis quercus.
TEUDERIUM, i. n. [$\tau\epsilon\upsilon\delta\epsilon\rho\iota\upsilon$] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Urbs Germaniæ: hodie Paderburna, vulgo *Paderborn*.
TEUMESUS, vel **TRYMESSUS**, i. m. [$\tau\epsilon\upsilon\mu\epsilon\sigma\omicron\varsigma$] Mons Bœotiæ, a quo leo Teumelus dictus, inaudita magnitudinis, qui omnibus terrori erat, quem Hercules, adhuc pæne puer, occidit, eique pellem detraxit, qua postea pro pallio semper usus est. Hic leo a Jove in cælum translatus dicitur, ut gloriæ Herculis consuleret, qui eum inermis occiderat. Est etiam hoc nomine Fluvius, & regio, & parvulum oppidum in Thebanis finibus.
TEUMESIUS, vel **TRYMESSIUS**, a, um. Adj. [$\tau\epsilon\upsilon\mu\epsilon\sigma\iota\omicron\varsigma$, ð. $\tau\epsilon\upsilon\mu\epsilon\sigma\iota\omicron$] Thebanus.
 Arva Teumesia. Stat. 2. Theb. 383.
 Annis Teumesium. Stat. 9. Theb. 462.
 Cornus Teumesia. Stat. 2. Theb. 624.
 Leo Teumelus. Stat. 4. Theb. 86.
TEUTATES, [$\tau\epsilon\upsilon\tau\alpha\tau\eta\varsigma$] lingua Gallica dictus est Mercurius, qui ab illis humano sanguine placabatur. Hunc Plato inventorem fuisse Geometriæ & Astronomiæ atque talorum scribit. Lucan. lib. 1. 444.
 Et quibus immitis placatur sanguine diro
 Teutates, horrensque ferisque altaribus Hesus. V. Lactantium
 Div. Inst. lib. 1. 21. pr.
TEUTHA, [$\tau\epsilon\upsilon\theta\eta$] V. TEUCA.
TEUTHALIS, idos. f. [$\tau\epsilon\upsilon\theta\alpha\lambda\iota\varsigma$] Herba, quam alii a frequentate geniculorum Polygonaton appellant, alii Polygonon. Plin. lib. 27. cap. 12. Vulgus nostrum centinodiam & sanguinarium & geniculatam appellat.
TEUTHIS, Quidam ex Græcorum principibus, qui ad Trojam navigaturi

in Aulide convenerunt: qui cum forte ab Agamemnone diffideret, atque ob id retro se in patriam vellet recipere, Minervam dissuadentem, atque adeo remorantem hasta vulneravit.

TEUTHIS, [τρυθίς] Piscis est osse oblongo atque exserto munitus, sed corde carens. Theodoros ex Aristotele Lolliginem vertit. Hinc Themistocles Eretrienfibus ignaviam objiciens, dicitabat eos teuthidi perfimiles, *μυχαλαγοὺν μὴ ἔχειν, κρηδῖαν δὲ μὴ ἔχειν*, hoc est. Gladius quidem eos habere, cor autem non habere. [Gloss. Græcolat. τρυθίς, Lolligina. Et Latinogræc. Lolligo, τρυθίς.]

TEUTHRANIA, [Τευθρανία] Plin. lib. 5. cap. 3. Regio est supra Æolida & partem Troadis in mediterraneo, quam Myfi antiquitus tenuere. Stephanus Teuthraniam a Teuthrante dictam esse censet.

TEUTHRAS, antis. m. [τρυθρας] Rex Myfiæ, quem Stephanus & Eustathius patrem Thefp̄ii dicunt, filium Pandionis: quorum sententiam Ovidius secutus videtur, quem Teuthrantiam turbam Thefp̄ii quinquaginta filias, ab Hercule compressas, innuit, Epist. 9. 51. Al. Theutrantia. Alii autem Teuthrantiam turbam, non ab avo Teuthrante, sed a Teuthrante Atticæ oppido dictam esse volunt: ubi admiranda pictura videbatur, ut hæc ab Hercule gesta erant, ad quam visendam Germanicus Cæsar suo carmine descendisse se testatur.

TEUTHRANTEUS, a, um. Adj. [τρυθραντειος] Ovid. 2. Met. 243. Peneusque senex, Teuthranteusque Caycus

TEUTONI, [τρυτονί] qui & Teuthones & Teutonici dicuntur. Plin. lib. 4. cap. 14. Germaniæ populi, sic dicti a Teutone Deo, quem terra ortum exillimabant. Lucan. lib. 6. 259.

Cantaber exiguis, aut longis Teutonus armis.

TEUTONICUS, a, um. Adj. [τρυτονικός] ut, Teutonici capilli, quales Teutones gestare solent, hoc est flavi. Martial. lib. 14. 26. Propert. lib. 3. 3. 44.

— & Teutonicas Roma refringat opes.

Furor Teutonicus. Lucan. lib. 1. 256.

Manubiæ Teutonice. Gruter. Inscript. p. 436. n. 3.

Vomer Teutonicus. Claud. 1. in Eutrop. 406.

TEUTOSAGI, V. TECTOSAGES.

T E X

TEXO, textui vel texti, textum, [τέξω, Gl. L. G. & G. L.] ẽre. Struere componere, concinnare, construere. Sed proprie de tela dicitur. Ter. Heaut. 2. 3. 44.

Textentem telam studiose ipsam offendimus.

Togam texere alicui, Translate. Cic. 2. Fam. 15. Sed tamen togam prætextam texti Oppio. Interpres Texti, Ornari interpretatur.

Ea tela textitur, & ea vivendi ratio incitatur in civitate, Proverbialiter a Cicerone 3. de Orat. 224. dictum, pro, Id jam in civitate pallim fieri conspicitur. [ισως Ratio initur. V. in TELA.]

Vestis texere. Tibul. lib. 2. 3. 57.

Fiscellam textit hibisco. Virg. 10. Ecl. 71.

Flores texere. Ovid. 10. Met. 123.

Sæpes texendæ. Virg. 2. Georg. 371.

Vasa ex ferulis. Columel. 9. 6.

Plagas texere, Translate. Cic. 4. Acad. 147. Ut quum plus uno verum esse possit, jacere necesse sit tot, tam nobiles disciplinas, quam de oculorum sensuumque reliquorum mendaciis, & de forite, aut pseudo-meno: quas plagas ipsi contra se Stoici texuerunt.

Basilicam texere, Construere, metaphorice dictum. Cic. 4. Att. 15. Paulus in medio foro basilicam jam pæne textuit, isdem antiquis columnis [Nisi Textit legendum, i. e. Ad rectum perduxit extruendo.]

Carina textitur suis costis. Ovid. 16. Epist. 110.

Navigium texere, Construere. Plin. lib. 13. cap. 11.

Nidos texere. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Ad multa alia etiam transfertur. ut, Epistolas texere, Scribere. Cic. 9. Fam. 21. Epistolas vero quotidianis verbis texere solemus.

Orationem. Aufon. Prof. v. 12.

Opus texere. Cic. 3. Q. frat. 5. Sane texebatur opus luculente, hominumque dignitas aliquantum orationi ponderis adferebat.

Causas texere leti. Propert. lib. 3. 7. 29.

TEXTUS, a, um. Partic. [τέκτωνος, Gl. G. L.] Virg. 2. Æn. 186.

Adamus textus. V. ADAMAS.

Iter textum cæcis parietibus. h. e. Cæcum iter intextis parietibus. Servius, Hypallage est. Virg. 5. Æn. 589. De Labyrintho.

TEXTUS, ūs. m. [τέκτωνος] Plin. lib. 9. cap. 35. Alterno textu fulgentibus, toto capite crinibus, &c. Idem lib. 18. cap. 7. 11. Grana in stipula crinito textu spicantur.

Vinum textus. Tacit. 2. Ann. 14.

Textus, Subst. pro Ipsiis auctoris verbis. Ammian. 15. 7. Rem brevi textu percurrat. Idem 15. 8. Et hæc quidem Romæ (ut ostendit textus superior) agebantur. p. 325. V. in indice Francf. alia multa exempla. Sed hoc ibi prætermisum est. H. St. Desiderabatur hæc animadversio in edit. Lugd.

TEXTUM, i. n. [τέκτωνος, Gl. G. L.] Martial. lib. 3. 58.

Et dona matrum vimineo ferunt texto.

Illustre textum coronæ, Corona e lauro contexta. Stat. 6. Theb. 366.

Purpura nempe mihi, pretiosaque texta dabuntur. Ovid. 17. Epist. 223.

Pinea texta carinæ. Catul. Argon. 62. 10.

Clypei non enarrabile textum, Contextura, vel sculptura. Virg. 8. Æn. 625.

Textum orationis, pro Stilo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque illud in Lyfia dicendi textum tenuæ atque rasum lætioribus numeris erat corrupendum.

TEXTILIS, e. Adj. [τέκτωνος] Quod textum est. Virg. 3. Æn. 485.

Textilibusque onerat donis. Cic. 5. Tusc. 61. Collocari iussit hominem in aureo lecto strato pulcherrimo, textili fragulo, magnificis operibus picto. [Lego Pulcherrime.]

Textilia ferta. Martial. lib. 6. 80.

Textilis vestis, ante cuius usum fuit nexilis vestitus. Lucret. lib. 5. 1349.

Nexilis ante fuit vestis, quam textile tegmen.

Auro textili fulgens monile, Auro intertexto. Sen. Medea, 7.

Pictura textilis, Quæ in tapetis fieri aut tela solet. Cic. 6. Verr. 1. Nego

ullam picturam neque in tabulis, neque textilem fuisse, quin quæsierit, inspexerit, &c.

Pestis textilis. Cic. 2. Tusc. 20. Tunicam intelligit sanguine Centauri tinctam, quam Dejanira Herculi dedit. Verba sunt Herculis. V. loc.

Umbra palmitis textilis, Quæ multis palmitibus intertextis fit. Martial. lib. 12. 31.

TEXTILIS, is. n. [τέκτωνος] Liv. 45. 35. Navi regia, onerata Macedonicis spoliis, non insignium tantum armorum, sed etiam regionum textilium. Ibid. Tabulæ pictæ, textilia: tantum argenti, cælati tantum auri, &c.

TEXTOR, ōris. m. [τέκτορας, Gl. L. G. & G. L. ὑφαντός, G. L.] Quæ textit. Cic. pro Planc. 62. Si pro fabro, aut pro textore emimus. Juven. 9. Sat. 30.

— pingues aliquando lacernas, Munimenta togæ, duri, crassique coloris, Et male percussas textoris pectine Galli.

Textores limbularii apud Plautum in Aul. 3. 5. 45. Qui limbos ad vestium ornatum textunt. Turnebus. [Nisi discrete legendum. V. in LIMBUS.]

TEXTRIX, icis. f. [τέκτορας, Gl. L. G. & G. L. κρηδία, G. L.] Quæ textit. Tibul. lib. 2. 1. 65.

Atque aliqua assidue textrix operata Minervæ

Cantat.

TEXTRICULA, æ. f. dimin. Puellæ textriculæ. Arnob. lib. 5.

TEXTORIUS, a, um. Adj. Sen. Epist. 114. Textorium, inquis, totum me hercule istud est, quod cum maxime agitur, dissilio risu. Opus textorium. Columel. 9. 6.

TEXTURA, æ. f. [τέκτωνος, Gl. G. L.] Opus textorium, sive Actus ipse textoris vel textricis. Tenuis textura. Lucret. lib. 3. 210.

Aranearum textura, Casses. Plaut. Stich. 2. 2. 24.

Coæ textura Minervæ. Propert. 4. 5. 23.

Texturæ dissimiles inter se. Lucret. 6. 776.

TEXTRINA, æ. f. [τεκτρινα] Locus in quo textitur. Cic. 6. Verr. 58. Nulla domus in Sicilia locuples fuit, ubi iste non textrinam instituerit. Textrina, [ὑφαντή] Ars seu scientia texendi. Plin. lib. 11. cap. 24.

Quam non ad hoc videtur pertinere cribratæ pexitas telæ, & quædam politura artis ipsa per se tenax ratio textrinæ. Vetus exemplar sic habet, Et quadam polituræ arte, ipsa per se tenax ratio tramæ.

TEXTRINUM, i. n. [ὑφαντή] Locus in quo textitur. Cic. 6. Verr. 103. Quod tamen isti textrinum per triennium ad muliebrem vestem conficiendam fuit.

Item, Ipsa ars. Sueton. de illustr. Gramm. cap. 23. Palæmon primo textrinum, deinde litteras didicit.

Item, Locus in quo naves fiunt. Serv. ad Virg. 11. Æn. 326.

TEXTIVILLITIUM, V. TITIVILLITIUM.

T H A

THĀIS, idis. f. [Θαίς] Alexandrina, nobilis meretrix fuit, quæ Atticam juventutem in sui amorem pellexit. Hanc suis fabulis celebravit Menander, comicus poeta Græcus, unde & Menandrea dicta est. Propert. lib. 2. 6. 3.

Turba Menandrea fuerat nec Thaidos olim

Tanta, in qua populus lusit Erichthonius. Dictam putant nonnulli a pavone *πῶς ἰ & πῶνος*, ὁ, Pavo. Alii malunt dictam quasi Daidem d versa in *τη. θῆς* Latine fax dicitur, a verbo *θῆω* accendo, uto. Ad quod videtur alludere Parmeno Terentianus Eunuch. 1. 2. 5.

Accede ad ignem hunc: jam calefces plus satis. Ignem vocat Thaidem, cujus amore Phædria urebatur.

Fuit & Thais altera, a divo Pannusio admonita, quæ relicto meretricio, sancta mulier evasit. Nam igoorus ad eam ingressus, secretum petebat magis ac magis: illa vero dicente neminem nisi Deum posse conspiciere: ille, sumpta hac occasione, ad Dei metum ac religionem eam est exhortatus, qui posset etiam occulta conspiciari & plectere. Volaterranus lib. 20.

THALAMÆ, [Θαλαμῆς] Urbs Messeniæ, teste Stephano, Pasiphaës templo & oraculo nobilis: ut docet Plutarchus in Agide. Hinc fit gentile Thalamata, *Θαλαμιστῆς*.

THĀLĀMĒGUS, i. f. [θαλαμηγός] est Navis genus, a Philopatore Ægyptio rege primum fabricatum, qua Nilum & Ægypti fossas navigare, eo usu, ut intra thalamum in regia sibi esse videretur, magnitudine semistadii, latitudine cubitorum triginta & amplius, nec longis navibus nec rotundis omnino similis, prora puppique duplici, fundo lato planoque. Strabonis interpres lib. 17. Thalamiferas naves hæc appellavit, quibus Ægyptii frequenter uterentur solatii causa. Oblectantur, inquit, mirum in modum in scaphis thalamiferis. *ἰν σκαφῶν θαλαμηγῶν*. Sic enim habent Græca. Sueton. in Cæs. cap. 52. Dilixit & Reginas, &c. sed maxime Cleopatram, cum qua & convivia in primam lucem sepe protraxit, & eadem nave thalamago pæne Æthiopia tenuis Ægyptum penetravit.

THĀLĀMUS, i. m. [θαλαμῶς, Gl. G. L.] Conjugis utriusque cubiculum. Sæpe pro Cubili, ut Virg. 6. Æn. 280.

Ferretique Eumenidum thalami. Sæpe etiam apud poetas pro ipso Conjugio sumitur.

Certamen thalami. Ovid. 10. Met. 317.

Confors thalami, Conjug, Uxor vel maritus. Ovid. 10. Met. 246.

Cultus thalamus ebore & testudine. Ovid. 2. Met. 737.

Geniales thalami. Claud. 2. in Ruff. 96.

Jugales thalami. Valer. 1. Argon. 226.

Marmoreus thalamus. Virg. 4. Æn. 392.

Vidui thalami. Valer. 2. Argon. 370.

Apparare thalamos. Senec. Troad. 10.

Expertem thalami vitam degere, Expertem conjugii. Virg. 4. Æn. 550.

Felici thalamo dotare aliquam. Senec. Troad. 10.

Habet aliquem thalamus, Qui cubat in thalamo. Virg. 6. Æn. 521.

Indulgere thalamis. Valer. Flacc. 2. Argon. 371.

Inire thalamum. Ovid. 4. Met. 328.

Invadere thalamum alicujus. Virg. 6. Æn. 623.

Lædere thalamus stupro. Sen. Herc. fur. 6.

Miscere thalamus. Sen. Hippol. 12.

Petere thalamos. Ovid. 6. Met. 700.

Tenere thalamos alicujus. Senec. Octav.
Violare thalamos pudicos. Ovid. 1. Amor. 8. 19.
Thalami, pro Alveolis apium. Virg. 4. Georg. 189.
Post, ubi jam thalamis se composuere, filetur
In noctem.

THALASSA, [Θάλασσα] Mare Græcis significat, unde varia derivantur.
THALASSÆGLE, es. f. [Θαλασσογλή] Herba circa Indum fluvium nascens. Plin. 24. 17.
THALASSIUS, a, um. Adj. [Θαλασσιος] Marinus. Gloss. Græcolat.
Thalassia, ðrum. n. pl. Loca maritima. Sidon. 1. Epist. 5.
THALASSIUS, a, um. Adj. [Θαλασσιος] Color thalassicus, Similis fluctibus marinis. Græci enim Thalassan mare dicunt. Plaut. Mil. 4. 6. 67.
Nescio quis tecum incedit, ornatu quidem thalassico. Idem Milit. 4. 4. 43.
Pallium habes ferrugineum: nam is color est thalassicus.
THALASSINUS, a, um. [Θαλασσινός] Idem. ut, Veltis thalassina. Lucret. lib. 4. 1120. Veneti coloris & marini.
THALASSIO, V. TALASIO.
THALASSOMELI, itis, n. [Θαλασσομήλι] Unguentum, quod fit æquis portionibus aquæ maris, imbris, mellis, fictilique vase depicato conditur. Plin. lib. 31. cap. 6. Diof. 5. 12.
THALASSUS, i. m. V. TALASIO.
THALĒS, etis. m. [Θαλής] Milesius, unus e septem, primus omnium astrologia secreta penetravit. De Urfa minore differuit, ut ait Callimachus: ut Eudæmus, Solis eclipsin primus prædixit: ut Hippias & Aristoteles, inanem etiam animas esse putavit, idque ex magnete lapide deprehendisse. Huic tripus aurea, a piscatoribus Milesiis reperta, dum res in lite vertebatur, ex oraculo Apollinis iudicantis, eam sapientissimo dari oportere, delata est. Deinde per manus omnibus sapientibus tradita, ad Solonem pervenit, qui illam Delphos remisit ad Phœbum, ut qui deum hominumque sapientissimus esset. A Thalete Ionica fluxit disciplina, sicut a Pythagora Italica. Excessit Olympiade LVIII, dum gymnicum certamen spectaret, æstu ac siti lapsus, jam senex. Ex Diogene Laertio.
Accipe ex Aufonii sapientibus Thaletis præcepta;
Turpe quid aufurus, te sine teste time.
Vita perit, mortis gloria non moritur.
Quod facturus eris, dicere sustulere.
Crux est, si metuas, vincere quod nequeas.
Cum vere oburgas, sic, inimice, juvas:
Quum falso laudas, tunc, & amice, noces.
Nil nimum. Satis est, ne sit & hoc nimum.
Thales, Poeta Lyricus Cretensis, quem e Creta Solon Spartam misit, cujus odis ac poesi Spartani deliniti, animorum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbibitam castigant. Plutarchus in Solone.
THALĒTICUS, a, um. Sidon. Carm. 2. 89.
Quartus Anaxagoras Thaletica dogmata servat.
THALESTRIA, [Θαλεστρία] ut Strabo 11. vel THALESTRIS, ut Justin. 12. 3. Regina Amazonum, quam alii Minithæam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, trigintaquinque dierum inter infestissimas gentes itinere facto, Alexandro in Hircania res gerenti, ut liberis ex rege susciperet: & ut visa est uterum impleffe, discessit. V. & Curt. lib. 6. cap. 5. qui pariter Thalestrim vocat.
THALĒA, æ, f. [Θαλαία] Una est e Musis, a Θάλλω germino, vel vireo: quoniam in longum tempus poetarum laus parta virefcit. V. MUSÆ.
Arguta Thalia. Hor. 3. Carm. 6. 25.
Lasciva Thalia. Stat. 2. Silv. 1. 116.
THALIARCHUS, i. m. [Θαλιάρχος] aspirate in Horatio prima syllaba scribi debet, ut nomen proprium sit, in quo insit significatio Magistris, & domini convivii, qui & Symposiarchus vocabatur. Nam Thalia, Convivium etiam Græcis significat. Ex Turneb. Advers. 11. 28. conf. Hor. 1. Carm. 9. ad Thaliarchum.
THALICTRUM, [Θαλικτρον] Dioscoridi, Herba folia coriandri habens, pinguiora paulo; caulem papaveris. Plin. lib. 27. cap. 13.
THALLUS, i. m. [Θάλλος] Verbena in Gloss. Græcolat. Virg. in Ciri, v. 376.
Pergit Amyclæo spargens altaria thallo. i. e. Olivæ ramo.
Thalli, [Θάλλοι] dicuntur in porris & cæpis & alio medio stipites, a verbo Græco θάλλω, id est virefcere. Unde & pro Germine arborum ponitur. Columel. lib. 11. cap. 3. 48. Thalli cæparum ventis profternentur, totumque femem excutietur. [In Gloss. Latino Græc. Verbena, Θάλλω.
THALLOPHORI, [Θαλλοφόροι] dicti, Qui Athenis in Panathenæis oleæ ramos gestabant. Erant ii ut plurimum senes. Unde per jocum Tallophori dicuntur, Qui ad munera obeunda sunt inutiles. Calepin.
THALYSIA, n. pl. [Θαλύσια] Festa erant apud Athenienses, quibus, fructibus omnibus in horrea convectis, diis primitias consecrabant: dicta δὲ θάλω, propterea quod idcirco præcipue fierent, ut quæ succisa erant, possent revirefcere. V. Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 17.
THAMNUS, V. TAMNUS.
THAMYRAS, [Θαμύρας] Thrax poeta. Feruntur ipsius in theologia versus ad tria millia, quum pulchritudine omnes præcelleret, ab initio mares dilexit: deinde præter consuetudinem Musas amavit, ac cum eis de cantu certavit, hac conditione ut victor complexu potiretur: victus, quod eis luberet, pateretur. Itaque superatus, & oculis & lyra privatus est: ex quo proverbium manavit in eos, qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras insanit. V. Erasmi in Proverbiis. Stat. 4. Theb. 183. Et Ovid. 3. de Arte Am. 399.
Tu licet & Thamyram superes, atque Orphea cantu.
Thamyras, Arufpex quidam, cujus meminit Tacit. 2. Hist. 3.
THAPSACUS, [Θάψακος] Urbs Syria amplissima, ad Euphratem fluvium, cujus meminit de Cyri expeditione lib. 1. Xenophon.
THAPSUS, [Θάψος] Pænisula est Siciliæ, versus Syracusas, plana, & quam minimum e mari eminens, adeo ut undis merfa videatur. Unde & Thapsus dicta est δὲ θάψαν, quod in mari quodammodo sepulta videatur. Virg. 3. Æn. 689.
—Thapsumque jacentem. Scribitur & Tapsus.
Thapsus etiam Africæ civitas, ut ait Plin. lib. 5. cap. 4. V. & Dion. lib. 43.
THAPSIA, [Θάψια] Frutex est tota specie ferulæ similis, graciliore tamen caule, folio feniculo simili: umbellas habens in singulis germinibus anetho similes, & in iis fiorem luteum: femem autem modice latum, minus quam ferulæ: radix est prægrandis, intus candida, foris nigra, crassiore cortice vestita, & acris. Colligitur ex ea liquor ejusdem nominis,

effossa circa eam terra, vulneratoque cortice. Dicta Thapsia a Thapso pænisula, in qua primum creditur inventa. V. Plin. lib. 13. cap. 22. & Dioscorid. lib. 4. 157.

THĀSUS, [Θάσος, Θάσσος, Steph.] Oppidi insulæque nomen, teste Herodoto lib. 2. Quin etiam in Thafum profectus sum, ubi inventi templum a Phœnicibus conditum, qui ad investigandum Europam navigantes Thafum condiderunt, &c. Fuit hæc insula Aurea vocitata, propter aurum, quod illic effodiebatur. [Immo Aëria, Αἰρία, ut ait Steph.

Est & Thafus, vel Thaffus, Insula in Ægeo mari prope Thraciam, vino suo & nuce optima, cujus Varro meminit, celebris. Plin. lib. 14. cap. 7. Nunc vulgo dicitur Thafus, aliis Thaffo, aliis Taxo.

Nemorosa Thafos. Stat. 5. Theb. 182.

THĀSIUS, a, um. Adj. [Θάσιος] ut, Nux Thasia, quæ & Græca dicitur & Amygdala. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.
Vires Thasiæ. Virg. 2. Georg. 91.

THĀSII, [Θάσιοι] Populi in Thafus habitantes.

THAUMACIA, [Θαυμακία] Magnesiæ oppidum, ita dictum a Thaumaco Pocantis. patre. Ejus meminit Plin. lib. 4. cap. 9.
Thaumaciam alteram Stephanus collocat ad sinum Maleacum.

THAUMANTIAS, ædis. f. [Θαυμαντίας] dicitur Iris, filia Thaumantis & Electræ filia Oceani, nuntia deorum in rebus malis, ut Mercurius in bonis. Ceterum ex admiratione hoc nomen forsan accepit, quæ admiratio de ejus coloribus nascitur. Auctor Servius in illud Virg. 9 Æn. 5.
Ad quem sic roseo Thaumantias ore locuta est; Θάυμα enim

Græce, miraculum significat.

THAUMANTIS, idis. f. Idem. [Θαυμαντίς] ut, Imbrifera Thaumantis. Stat. 3. Silv. 3. 81.

THAUMANTĒUS, a, um. Adj. [Θαυμαντήτης] ut, Virgo Thaumantea. Ovid. 14. Met. 845.

T H E

THĒĀGĒNĒS, is, m. [Θεαγένης] Tres Athenis Theogenes diversis temporibus fuisse Suidas refert. Unum qui de Homero scripsit.

Alium qui κῆπιος, id est Fumus est cognominatus, quod multa promittens nihil præstaret: pauper enim erat ac dives videri volebat.

Tertius, vir potens ac dives Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publice ac privatim multa laude digna gessit.

Quartum addit Pausanias, Athletam, patria Thafium, qui c XL coronas ex certaminibus retulit.

THEAMĒDES, [Θεαμήδης] Lapis contrariam magneti habens naturam. Nam ut ille ferum occulta quadam natura vi ad se attrahit, ita Theamedes respuit repellitque. Plin. lib. 36. cap. 16.

THĒANGĒLA, [Θεάγγελα] Carie oppidum, unum ex iis, quæ ab Alexandro magno Halicarnasso fuerunt attributa. Auctor Plin. lib. 5. cap. 29.

THEANO, is. f. [Θεανώ] Mesopotamia, seu Cressa genere, vel, ut alii scribunt, Metapontina, aut Thuria; mulier Pythagorea, Leophronis filia, & uxor Brotini Crotoniæ. Scripsit commentarius in Philofofia, de virtute, poemata quoque & apophthegmata Pythagorica. Auctor Plotinus. Theano item apud Homerum memoratur.

THEĀNUM, V. TEANUM.

THĒĀTRUM, i. n. [Θέατρον, Gl. G. L.] a verbo θεάομαι, quod videre significat. Est autem Ædificium in hemicycli speciem factum, ad videnda scænæ spectacula idoneum. Cic. 1. de Finib. 49. Tanquam e theatro exeamus. Juven. 10. Sat. 128.

— sævus & illum

Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ

Torrentem, & pleni moderantem frena theatri. Demosthenem

scilicet.

Spectandi looum in theatro Senatores in imis gradibus ante omnes habuerunt: quod instituere Curules Ædiles, Cenforum jussu. Atilius Serranus, & L. Scribonius Libo. Fecit postea sua lege L. Roscius Orho, Ciceronis ætate, alteram in populo distinctionem: tulit enim, ut equester ordo seorsum a plebe in XIII gradibus federet, iis tamen equitibus exceptis, qui sine suo, sine fortunæ vitio decoxisset, cui generi certum locum assignavit, pœna irrogata, si in XIII sedissent.

Hinc illud in Antonium, 2. Philipp. 44. Teneſne memoria, te prætextatum decoxiffe? Patris, inquit, ista culpa est. Concedo: illud tamen audaciæ tuæ, quod sedisti in Quatuordecim: cum esset lege Roscia decoctoribus certus locus constitutus, quamvis quis fortunæ vitio non suo, decoxisset. Primum igitur senatores in sedibus Circo proximis confidebant. Secundo loco proxime sedisse equites putabam, cum, exceptis senatoribus & magistratibus, dignitate anteirent, sed a Cornelio Tacito monitus, opinionem mutavi. Is enim, sedisse quidem in XIII ordinibus equites, narrat, non tamen ante plebem, sed confuse, tantum ut XIII ordines haberent. Nero, inquit lib. 15. cap. 32. pr. equitum Romanorum locus sedilibus plebis anteposuit apud Circum. Nam ad eam diem indiscreti ibant: quia lex Roscia nihil, nisi de XIII ordinibus,

sanxit. Ex libro P. Manut. de Legibus Romanis.

Alta fundamenta theatri. Virg. 1. Æn. 423.

Arcto theatro stipata Roma. Hor. 2. Epist. 1. 60.

Cuneatum theatrum. V. CUNÆUS.

Curva theatra. Ovid. 1. de Arte Am. 89.

Festa theatra, In quibus ludi ac dies festi celebrantur. Ovid. 3. Met. 111.

In theatro ac spectaculis. Cic. 2. Att. 19.

Magna theatra. Lucret. lib. 4. 74

Marmoreum theatrum. Ovid. 2. Amor. 7. 3.

Spiffa theatra. Hor. 1. Epist. 20. 41.

Theatrum, pro Spectatoribus ipsis. Quintil. lib. 6. cap. 1. extr. Tunc est commovendum theatrum, quum ventum est ad ipsum illud, quo veteres tragœdiæ comœdiæque clauduntur, Plaudite.

Clamofa turba theatri. Stat. 3. Silv. 5. 16.

Theatra reclamant. Cic. 3. de Orat. 194. h. e. Spectatores.

Versari in theatro, per translationem, pro Esse in aliquo loco conspicuo ante omnium oculos. Cic. 7. Verr. 35. Sic obtinui Quæſturam in provincia Sicilia, ut omnium oculos in me unum coniectos arbitrarer: ut me Quæſturamque meam, quali in aliquo orbis terre theatro versari existimarem.

Habere theatrum, sane bellum. Cic. 13. Att. 20.

Ingenii theatrum. Cic. de Clar. Orat. 6. Cum forum Populi Rom. quod fuisset quasi theatrum illius ingenii.

Theatrum virtutis, conscientia. Cic. 2. Tusc. 64. Omnia enim benefacta in luce collocari volunt: sed tamen nullum theatrum virtuti conscientia maius est.

Majoribus theatris propositæ ejus virtutes. Cic. pro Rabir. Post. 42. Multas quidem C. Cæsaris virtutes, magnas, incredibileque cognovi, sed sunt cetera majoribus quali theatris propositæ.

Magnum theatrum habet ista provincia. Cic. 13. Fam. 65. Summa ejus epistolæ hæc est, ut omnes omnibus rebus Neronem, sicut instituiti, atque fecisti. Magnum theatrum habet ista provincia, non ut hæc nostra, adolescentis nobilis, ingeniosi, abstinentis commendationem atque gloriam. i. e. Multos spectatores: vel ut alii volunt, Magnam fortunam, qualis in teatro esse solet.

Magno theatro spectata familiaritas. Per multis comperta. Cic. 12. Fam. 29. Non modeste, cui nostra omnia notissima sunt, sed neminem in Pop. Romano arbitror esse, cui sit ignota ea familiaritas, quæ mihi cum L. Lamia est. Etenim magno theatro spectata est tum, cum est ab A. Gabinio Consule relegatus, quod libere & fortiter salutem meam defendisset.

THEATRĀLIS, e. Adj. [Θεατρικὸς, Gl. L. G.] Quod ad theatrum spectat. Cic. pro Sext. 115. Theatrales gladiatorique confessus.

Vitiosa humanitas indecora & theatralis. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Lex theatralis. Quintil. lib. 3. cap. 6. Plin. 7. 30.

Operæ theatralis. Tacit. 1. Ann. 16.

THEATRĪCUS, a, um. Adj. [Θεατρικὸς] Idem, ut, August. de Civ. Dei. 6. 6. Theatricæ turpitudines.

THEATRĪDĪUM, i, n. [Θεατρῖδιον] dimin. forma Græca, a Theatro deductum, quasi Parvum theatrum: non enim Theatrum dicimus. Varr. 3. de R. R. cap. 5. Inter has & exteriores graditum substructum ut theatrium avium: mutuli crebri in omnibus columnis impusti, sedilia avium.

THEBA, æ, THEBÆ, es, & frequentius THEBÆ, Ærum. f. [Θηβαί] Ovid. 3. Amor. 6. 33.

Quid referam Asopon, quem cepit Martia Thebe? Stat. 8. Theb. 349.

Vive superstes, ait, diræque ad mœnia Thebæ
Soluti abi.

Nomen aliquot urbium, quarum celeberrima fuit in Ægypto, a'Busiride Ægypti rege condita, quæ Græce Ἡλιόπολις, id est Solis civitas: ambitu centum quadraginta stadiorum, uti refert Herodotus, quam Plin. lib. 36. cap. 14. totam pensilem fuisse scribit, quæ & centum portas habuit, in quarum singulis memorantur ducenti custodes excelluisse equis & curribus: subter quam reges soliti erant maximos exercitus armatorum educere, nullo ex oppidanis id sentiente. Multa de hac Diodorus & Strabo lib. 17. a quo Diospolis vocatur. Demum collapsa, ut alia solent vetustate, etiam Strabonis temporibus vicatim inhabitata est. Juven. 15, Sat. 16.

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis. Ab hac (teste Plinio libro tricesimo sexto) regio Thebaica, Æthiopiæ contermina, cognominata est. A qua & Thebæ cum diphthongo, & fructus palmarum ejus Thebaides & Thebaicæ dicuntur a Plinio.

Alia Thebe fuit in Bœotia, a Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornavit, Bacchi & Herculis clarissima patria, ab Alexandro Magno postea everfa, quæ Draconigena dicitur, quia a Cadmo cum quinque viris ex ipso dracone ab ipso intersecto naribus, constructa fuit. Varro tamen lib. 3. de R. R. cap. 1. pr. scribit, hanc urbem ab Ogyge ædificatam. Ab hac Thebani dicti sunt. Hanc Heptapylon vocat Apuleius lib. 4. Met. p. 146. Elmenh. ab eo quod septem portas habebat, inclita tribus ducibus, Aristomene, Epaminonda & Pelopida: ut & Pindaro poeta, Lyricorum principe. Hæc etiam dicta fuit Dircaea, a Dirce fonte. Unde & a Statio Dircaeus ager, Thebanus vocatur.

Aoniæ Thebæ. Stat. 1. Theb. 226.

Cadmeæ Thebæ. Propert. lib. 1. 7. 1.

Domitæ bello Thebæ. Ovid. 2. Epist. 71.

Duplices Thebæ. Virg. 4. Æn. 470.

Echionæ Thebæ. Hor. 4. Carm. 4. 64.

Ectionæ Thebæ. Ovid. 12. Met. 110.

Herculeæ Thebæ. Sen. Herc. fur. 4.

OEdipodionæ Thebæ. Ovid. 15. Met. 429.

Truces Thebæ. Claud. de Bell. Gild. 287.

Veteres Thebæ. Propert. lib. 2. 1. 21.

Alias Bacchus in Africa condidit Thebas. Unde Hieronymus in Commentario epistolæ ad Galatas, Prætereo Thebas Liberi, quas in Africa condidit, quæ civitas nunc Thebæ dicitur.

Alia in Thessalia, a qua etiam Thebani & Thebæi.

Fuit & alia Thebe, Homero teste, in Cilicia, Andromaches uxoris Hectoris patria. Unde Ovid. 4. Trist. 3. 29.

Nec cruciere minus, quam quum Thebana cruentum
Hectora Thessalico vidit ab axe trahi.

Alia fuit in Lucania, ab Aoniis colonis condita, quam interiisse auctor est Cato.

Fuerunt & Thebæ Corsicæ.

THEBÆI, [Θηβαῖοι] Populi Thebas civitatem Ægypti, vel aliam, incolentes.

THEBAICÆ, seu THEBAIDES; dicuntur Palmae generosiores. Plin. lib. 5. cap. 28. Carne palmæ placent, crusta thebaicæ, succo uvæ & caryotæ. Idem lib. 13. cap. 4. Thebaidis fructus in cados conditur.

THEBAIS, idis, f. [Θηβαίς] Africæ regio est. Plin. lib. 5. cap. 9. Summa pars Æthiopiæ contermina, Thebais vocatur. Quod nomen potest esse patronymicum a Thebe.

Fluvius est etiam hujus nominis in Caria. Plin. lib. 5. cap. 29.

Thebais, patronym. f. [Θηβαίς] Ovid. 6. Met. 163.

— & omnes

Thebaides jussis sua tempora frondibus ornant.

Thebais, & Nomen est libri a Statio conscripti de Bello Thebano.

THEBANI, [Θηβαῖοι, ἢ Θηβαῖ] Qui sunt ex Thebe civitate Bœotia.

THEBANUS, a, um. Adj. [Θηβαῖος] ut,

Agmina Thebana. Stat. 9. Theb. 181.

Arx Thebana. Hor. de Arte Poet. 394.

Duces Thebani. Propert. lib. 2. 9. 50.

Sceptra Thebana. Sen. Theb. 1.

THEBÆ, es, f. [Θηβαί] Nomen virginis, e cuius gremio geminæ columbæ (ut est in fabulis) quum evolassent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidem responfa dedit: altera ad silvam Dodonæam, ubi futura mortalibus præcavit. conf. Steph. in Θηβαί.

THEBÆA, æ, f. [Θηβαί, Gl. L. G.] Latine Repositorium, vagina, & locus dicitur, in quo quid recondi solet. Varr. 1. de R. R. cap. 48. Proinde ut grani theca sit gluma, & apex arista.

Calamaria theca. Martial. lib. 14. 19.

Numaria theca. Cic. 4. Att. 7. Quare in hoc thecam nummariam ne reteris: in aliis eris cautior.

Vasorum theca. Cic. 6. Verr. 52. Qui videret equum Trojanum introductum, urbem captam esse diceret, afferri sine thecis vasa, extorqueri alia de manibus mulierum.

THECĀTUS, a, um. Adj. ut, Arcum gestare thecatum. Sidon. 1. Epist. 2.

THEDO, Ænis. m. Piscis quidam apud Aufon. Edyll. 10. 89.

Et nullo spinæ nociturus acumine thedo.

THELBENCANE, [Θελβενκάνη] Babylonæ urbs juxta Euphratis fluvii partem Ptolemæo lib. 5. cap. 20. hodie Maraga.

THELESIS, Argiva mulier, quæ Argos oppidum Græciæ, a Cleomene Spartanorum rege obfessum, una cum ceteris mulieribus, quum decissent viri, tutata est.

THELICON, Ænis. m. Herba mercurialis. Apul. de Herb. cap. 82.

THELIS, ab Ennio vocabatur, quam Græci Thetin nuncupant. Varr. de L. L. 6. 5. Ea Thelisi mater, &c. quod corrupte in editis legitur. Varr. de R. R. 3. 9. Nec continuo his, quas melicas appellant falso, quod antiqui, ut Thetin Thelin dicebant, sic medicam melicam vocabant.

THELYGONOS, i, f. [Θηλυγόνος] Herba, habens frondes frondibus oleæ similes, sed aliquando pallidiores. Plin. lib. 27. cap. 8. Est & alia cratægonos, quæ thelygonos vocatur. Differentia intelligitur lenitate gustus.

THELYPHONON, i, n. [Θηλυφώνων] Herba, ab aliis Scorpion vocatur, propter similitudinem radicis, cujus tactu moriuntur scorpiones. Plin. lib. 25. cap. 10.

THELYPTERIS, is, f. [Θηλυπτερίς] Alterum genus filicis, quasi filix femina: nam fruticosa est, & multos ex se ramos producens. Plin. lib. 27. cap. 9.

THEMA, Ætis. n. [Θέμα] Latine, ut vult Gloss. Græcolat. Positio, Casus, dicitur. Est etiam Argumentum a præceptore propositum vel dictatum, quod ubi composuerunt discipuli, jam amplius thema non est dicendum. Thema controversiæ declamandæ argumentum. Quintil. lib. 7. cap. 2. Nam in schola certa sunt & pauca, & ante declamationem exponuntur, quæ themata Græci vocant, Cicero præposita.

Thema, apud Suetonium accipitur pro Horoscopo, in Augusto, cap. 94. ad finem, Tantam mox fiduciam fati habuit, ut thema suum vulgaverit: nummumque argenteum nota sideris Capricorni, quo natus erat, percusserit. [Gloss. Græcolat. Θέμα, τὸ ἐν ἑράππῃ, Constellatio.]

THEMIS, is vel Idis, vel Ictis. f. [Θέμις] Una fuit ex tribus sororibus Jovis, ex qua Minerva suscepit. Hæc Cæli & Terræ filia fuit, quæ Jovis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compressa fuit. Hanc, teste Festo, putabant eam esse, quæ hominibus præcipere, id petere quod fas esset: eamque esse id existimabant, quod fas est. Nam Themis Fas apud Græcos designat. Habuitque templum in Bœotia juxta Cephissum amnem ad cujus oraculum accessit Deucalion cum Pyrrha uxore pro consilio recuperandi humani generis. Fuit & alia Themis, quæ alio nomine Carmentis dicta est. Alii Themis vel Themista (utroque enim modo dicitur) Jus & Justitiam esse putant: eandemque consiliorum oraculorumque præsidem esse, propterea Homerum θεμίσθεον, verbum quod vaticinari & oracula dare significat, pro Leges ferre & jura reddere accepisse Odysseæ decimo. Budaus.

Fatidica Themis. Ovid. 1. Met. 120.

Longæva Themis. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 217.

Parnassia Themis. Ovid. 4. Met. 642.

THEMISCYRÆ, orum. vel THEMISCYRÆON, i, n. [Θημισκυρα] Capadocia urbs est, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 3. & Mela 1. 21.

THEMISON, Ænis. m. [Θημισών] Medicus apud Herodotum: cujus meminit & Cornel. Celsus sæpius.

THEMISTA, [Θημιστά] Cic. in Pison. 63. Licet Themista sapientior, & ostium ferreum Senatus convicio verberari noluit. Sane Themis accusativus habet Themis & Themista. V. THEMIS. Ab accusativo Themista fit nominativus Themista hujus Themista. Est autem Themista eadem quæ & Themis, consiliorum præses. V. not. Var.

THEMISTUS, [Θημιστός] Philosophus sub Juliano imperatore, cujus Præfectus Prætorii fuit Constantinopoli: scripti Paraphrasin in Aristotelis Physicam libris vii. in Analytica item. Præterea edidit sua, videlicet de intentione & inscriptione predicamentorum: disputationes etiam quasdam. Hic Valentem Imperatorem, quotidie sapientem in Orthodoxos auctoritate sua & epistolis reddidit mitiorem. Suidas.

THEMISTOCLES, is. m. tert. dub. [Θημιστοκλῆς] Atheniensis Nicochis vel potius Neochis filius. Sic enim Ovid. 1. Pont. 3. 69.

Arma Neochides, qui Persica contudit armis. Fuit prodigus ac lascivus prima juventute, postea dux delectus res inclitas gessit. Piræeum ædificavit. Bello maritimo Persas apud Salaminem vicit. Tandem civium invidia exsul, ad Artaxerxem confugit, a quo quum pugnare compelleretur invitatus adversus patriam, recenti tauri sanguine hausto, se ipsum necavit, vir alioqui præstantissimus. Epistolas reliquit plenas acuminis ac prudentiæ hæc ex Suida. Cic. de Fin. 2. 104. Themistocles quidem, quum ei Simonides, aut quis alius, artem memoriæ polliceretur, Oblivionis inquit, mallet: meminere etiam quæ nolo, oblivisci non possum quæ volo.

THEMISTOCLEUS, a, um. [Θημιστοκλῆς] Adj. Cic. 10. Att. 8. Pompeji omne consilium Themistocleum est.

Exsilium Themistocleum. Cic. ibid.

THEMISTOGONES, [Θημιστογόνος] Syracusanus historicus, Cyri expeditio. nem & bella, quæ in historia Xenophontis continentur, composuit. Auctor Suidas.

THENSA, V. TENSA.

THEOCRINES, [Θεοκρίνης] viti proptium, qui primum tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator & sycophanta. Unde & Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte, Æchbinem tragicum Theocrinem vocat. Etiam in Chliadibus.

THEOCRITUS, i. m. [Θεόκριτος] Syracusanus, patre Praxagora, cognomento Sunechides, matre Philina, qui sub Ptolemæo Lagi filio

emicuit, appellatus fuit Moschus, scripsit Dorica lingua Bucolicon carmen, quod exstat.

Theocritus alter, Chius patria, unde & Theopompus fuit historicus, ejus æqualis, & in administratione Reip. æmulus, scripsit historiam Libycam, & epistolas quasdam. Auctor Suidas. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 3. Antigonus rex Theocritum Chium, de quo juraverat quod ei parvulus esset, occidit propter scomma ab eodem de se dictum. Vide reliqua ibidem.

THEODAMAS, [Θεοδάμας] Pater Hylæ fuit, qui cum Herculi cum Deianira & Hylo filio in Deiope venienti esurientique cibum denegasset, ille arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atque coxit. Qua propter Theodamas convocatis popularibus, arma adversus Herculem movit: seruntque in eo certamine ita ab hostibus pressum fuisse Herculem, ut etiam Deianiram uxorem armaret, quæ & in mamilla vulnerata sit. Ipse tamen victoriam obtinens, Theodamantem occidit, filiumque ejus Hylam secum abduxit, quem tum deinde procarillimo habuit, secumque etiam cum Argonautis reliquis proficiscens abduxit. Qui postea quum in Mysis aquatum solus ivisset, in silva quadam, sive in fontem præcipitatus, sive, ut fabula habet, a Nymphis abreptus, periit. Hercules autem inreritum ejus sic doluit, ut relictis Argonautis retro abierit, Hylamque per omnem regionem requisiverit, de qua re est apud Apollon. Argon. 1. & apud Flaccum & Propertium lib. 1. Eleg. 2. aliosque nonnullos. Scribunt alii Thyodamas.

THEODAMANTĒUS, a, um, Adj. [Θεοδαμαντήεις] ut, Hylas Theodamanteus. Propert. lib. 1. 20. 6.

THEODORCTES, æ. m. [Θεοδότης] Orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis, & Aristotelis. Conversus deinde ad tragœdias, scripsit fabulas L. Deceffit Athenis natus annos XL. Scripsit & versibus artem Rhetoricam, laudavit & virum Artemisæ Mausolum, una cum claris eo tempore oratoribus.

Theodectes orator, superioris filius, scripsit Encomium Alexandri regis Epirotatorum: commentarios historiae, artem Rhetoricam lib. v. 11. aliaque complura. Auctor utriusque Suidas.

Theodectes in primis (ut Aristoteles sæpe significat) politus scriptor, atque artifex. Cic. in Orat. 172.

THEODORUS, [Θεόδωρος] Byzantius sophista, qui a Platone vocatus est Δωροδύταλος, scripsit contra Thrasybulum & Andocidem, & alia multa. Suidas.

Theodorus & Theladeus fratres Samii, sculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythii Apollinis signum incepit, alter Theodorus Ephesi eodem tempore, ex alio saxo absolvit: quibus simul compositis ita convenit, ut unum corpus, ab uno artifice & ex uno lapide sculptum videretur. Genus artis hujus est Græcis ignotum, sed apud Ægyptios frequentatum. Nam soli hominum, non oculis tantum totius statuae compositionem metiebantur, sed dimensione, ut ex variis multisque lapidibus in unum corpus in certam mensuram statua perliceretur. Hæc Diodorus. De hoc Theodoro Diogenes testatur, quod non solum sculptor, sed etiam architectus fuerit, unusque consuluit subiiciendos esse carbones fundamentis Ephesi templi. Idem primus ferrum fundere docuit, statuamque ferream fecit. Auctor Pausanias.

Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem Syriæ civitas est non longe ab Acalone. verum ipse dici maluit Rhodius, teste Strabone, cujus tempore fuit. Ejus discipuli Theodori fuit dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetoricam scripsit. Tiberius quoque princeps, quum secessisset Rhodum, eum studiose audivit, ut Quintil. lib. 4. tradit.

Theodorus, cognomine Θεός, de quo & aliis Laertius in Aristippo, & Suidas V.

THEODOSIA, æ. f. [Θεοδοσία] Tauricæ Chersonesi urbs, Ptolemæo auctore, lib. 5. cap. 6. hodie Caffa, olim ditionis Genuensium, nunc Turcarum. Taurica Chersonesus hodie vocatur Precopia.

THEODOSIUS, [Θεόδοτος] Strabo lib. 12. In Bithynia fuere viri in disciplinis memorabiles, Xenocrates philosophus, & Dionysius dialecticus, & Hipparchus, & Theodosius, & filii ejus mathematici.

THEODOTA, æ. f. [Θεοδοτή] Meretrix Elea lepida in primis & festiva: cujus meminit Xenophon de factis & dictis Socratis: & Laertius in vita Arcefilai.

THEODOTION, i. n. Vitruv. lib. 7. cap. 7. Creta viridis pluribus locis nascitur, sed optima Smyrnæ. Hanc autem Græci Θεόδοτον vocant, quod Theodotus nomine fuerat, cujus in fundo id genus cretæ primum est inventum.

THEODOTUS, [Θεοδότης] Patria Chius, ultimi Ptolemæi in Rhetoricis præceptor fuit, qui decertantibus in concilio Ægyptiorum satrapis, an Pompejus, post prælium Pharalicum profugus, esset in Ægyptum recipiendus, pro sententia dixit, recipiendum quidem esse, sed receptum occidendum: adjiciens vetus illud proverbium, Mortuos non mordere. Hunc postea, Cæsare interfecto, Brutus in Asia repertum, & ad se adductum, interfici iussit. V. Plutarchum in vita Pompeji.

Theodotum alium memorat Philostratus in sophistis, qui tempore Herodis Attici præfuit Atheniensium scholæ.

THEOGNIS, idis, m. [Θεόγνης] Poeta Græcus, cujus exstant Sententiæ elegiaco carmine, & alia. De quo Platu in libro de Legibus, O rex Latonæ & Jovis filii, nunquam tui obliviscor exordiens neque finiens.

THEOGONIA, [Θεογονία] Deorum generatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 36. Quum vero Hesiodi Theogoniam, id est originem deorum, interpretatur, tollit omnino, & c. V. HESIODUS.

THEOLOGIA, [Θεολογία] Latine Ratio vel sermo de divinitate dicitur. [Gloss. Græcolat. Θεολογία, Dei proverbialia. An Θεολογία; vel Θεε λόγια;

THEOLOGUS, i. m. [Θεολογός] Cic. 3. de Nat. Deor. 53. Principio Joves tres numerant ii, qui theologi nominantur.

Soles ipsi quam multi a theologis proferuntur. Cic. 3. de Nat. Deor. 54.

THEOMBROTUS, [Θεομβροτός] uhilosophus fuit Metroclis auditor, & præceptor Demetrii Alexandrini, cujus meminit Laertius in Metrocle.

THEOMBROTIOS, [Θεομβρότιος] Herba magica, qua Perfarum reges adversus omnia & animi & corporis incommoda utebantur. Plin. lib. 24. cap. 17. Theombrotion triginta schœnis a Choaspe nasci, pavonis picturis similem, odore eximio. Hanc autem a regibus Perfarum comedi aut bibi contra omnia corporum incommoda, instabilitatemque mentis, eandem semion a potentia majestate appellari.

THEOMNESTUS, [Θεομνήστους] Cous; ut auctor est Strabo lib. 14. vir

fuit clarus administratione Reipublicæ, & Niciæ æmulus.

THEON, ðnis, [Θεών] Theones apud Suidam plures: sed notior cunctis, philofophus Alexandrinus, eisdem patria, tempore, & disciplinis, quibus Pappus, sub Theodolio seniore, scripsit de Astrologia, commentariof. que in Ptolemæum & Astrologium parvum, & alia.

Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore superior, siquidem sub Augusto, post Arrium philofophum, emicuit: scripsit in Physicam, & in artem Rhetoricam, & alia.

Alius item ejus nominis Stoicus Antiochenus, cunctis antiquior, scripsit Apologiam Socratis.

Quartus Smyrnæus. V. Suid.

Quintus etiam Alexandrinus, Sophista cognominatus Ælius, scripsit in arte Rhetorica.

Theon Sidonius Sophista, præcepit in patria Constantini I tempore.

His Theonem sculptorem addit, inter quinque, qui Mausoleum cælavere, Plin lib. 35. cap. 11.

THEONINUS, a, um, Adj. [Θεονίνους] ut, Dente Theonino rodere. Hor. 1. Epist. 18. 82. Theon, inquit Acron, dicacissimus, id est loquacissimus, fuit & maledicus, per quem maledici & detractores intelliguntur.

THEOPHĀNRS, [Θεοφάνης] Mitylænus historicus, scriptor rerum Pompeji Magni; cujus meminit Cic. pro Arch. 24.

THEOPHILRS, [Θεοφίλος] Religiosus, in Gloss. Græcolat.

THEOPHĪLUS, [Θεοφίλος] Cæsareæ Palæstinae præsul Severo imperante: cujus meminit Hieronymus. Theophilus Antiochenus præsul imperante M. Antonino librum in Marcionem edidit: tum alia, quæ ab Hieronymo commemorantur.

THEOPHOBŪMĒNI, [Θεοφοβούμενοι] sunt Homines numine afflati: sic dicti, quod non sua sponte, sed divino numine feruntur. Cujusmodi Cumæa Sibylla a Virgilio describitur 6. Æn. 46.

— cui talia fanti

Ante fores subito, non vultus, non color unus,
Non comptæ mansere comæ: sed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument: majorque videri,
Nec mortale sonans: afflata est numine quando
Jam propiore Dei.

THEOPHRASTUS, [Θεοφράστους] ex Ereffe Lesbi civitate fuit, Aristotelis & discipulus & scholæ successior. Euphrastus, deinde Theophrastus vocatus, ob oris & eloquentiæ suavitatem, quum antea Tytamus appellaretur. Habuit discipulos ad duo millia. Opera ejus a Diogene commemorantur, inter quæ sunt libri sex epitomes in Aristotelem de Animalibus. Exstant hodie decem de Plantis conversi a Theodoro Gaza, aliaque opuscula. Excessit admodum senex. Ex Suida, Diogene, Strabone.

Theophrastus Aristotelis discipulus, de Rhetorice diligenter scripsit. Quintil. lib. 3. cap. 1. 11.

Theophrastus divinitate loquendi nomen invenit. Cic. in Orat. 62.

Theophrastus in dicendo dulcis. Cic. de Clar. Orat. 21.

Theophrastus alter fuit Ephesius. Ælianus de Varia historia. [Nisi error est.

THEOPOLIS, V. ANTIOCHIA.

THEOPOMPUS Gnidius, [Θεοπόμπους] & orator, & historicus post Thucydidem & Herodotum: quibus, ut in historia minor, ita oratori magis similis, ut qui antequam esset ad hoc opus sollicitatus, diu fuerit orator. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Theopompus, Rex Spartanorum, quum primus instituisset ut Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regis potestati oppositi, quemadmodum postea Romæ Consulari imperio Trib. pleb. sunt objecti, atque illi uxor dixisset, id egisse illum, ut filius minorem potestatem relinqueret: Relinquam, inquit, sed diuturniorem. Valer. Max. lib. 4. cap. 1. Quintilianus tamen lib. 2. cap. 13. hanc modestiam parum valuisse demonstrat, captum demum fuisse ostendens.

Fuit item alius Antiquæ comœdiæ poeta, ut Suidas auctor est.

Præter hos Theopompus Gnidius, Cæsaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæsarem ipsum plurimum poterat, ut scribit Strabo lib. 14.

THEOPOMPĒUS, a, um, Adj. [Θεοπόμπειους] Cic. in Orat. 207. Placet omnia dici Isocrateo Theopompeo more.

THEOPOMPĪNUS, a, um, Adj. Cic. 2. Att. 6. A nobis, quæ tibi unî legamus, Theopompino genere, aut etiam asperiore multo pangentur. Hoc dixit, quia Theopompus, in historiis suis mores hominum aspere accusabat. [Forte Theopompio reliquit, Θεοπομπειών.

THEOREMA, ætis, n. [Θεώρημα] Latine Speculatio dicitur. Theoremata sunt speculamenta disciplinarum, & veluti commentationes. Cic. de Fato, 11. Etenim si est divinatio, qualibuscumque perceptis artis proficiscitur? percepta appello. quæ dicuntur Græce Θεωρήματα.

THEORIA, æ. f. Speculatio. Cic. 12. Att. 6. Gell. 1. 12. [Gloss. Græcolat. Θεωρία, Spectacula, Ludi.

THEORĒTICE, es, f. [Θεωρητική] Ars vocatur, quæ nullum exigens actum, ipso rei, cujus studium habet, intellectu contenta est. Quintil. lib. 2. cap. 18.

THEORĪ, [Θεωρί] Athenis dicebantur, Qui quotannis publico nomine in Delum navigabant Apollini litatum: quorum etiam navis, qua vehebantur, Theoris dicebatur. Auctor Suidas.

THEOXĒNA, [Θεοξένα] a Philippi Macedonis militibus cincta, quum eorum manus effugere non posset, se principitem dedit in mare. V. Liv. lib. 40. 4.

THEŒRA, æ, f. [Θεωρα] Insula una est ex Cycladibus in Ægeo, ex qua profecti sunt Theræi, qui Cyrenen in Africa condidere. Thera olim Callista dicebatur, ut Callimachus ait. Hæc ex Strabonis lib. 17. de hac Plin. lib. 4. 12. Protinus ab lo abest Thera viginquaque millibus passuum. In ea est Eleusis Civitas; ut lib. 3. Ptolemæus refert. Ab Herodoto Thera ponitur insula lib. 4. quam Justinus putat Theramnem, alii Cori. am.

THERAMNES, [Θεραμνεις] Civis Atheniensis, unus ex triginta tyrannis, qui cum a collegis multos infantes supplicio affici videret, ea de re conquerens, cum ceterorum omnium, tum præcipue Critiæ cujusdam, qui reliquos, ut potentia, ita & immanitate antecederat, odium in se concitavit: tandemque per calumniam circumventus, & innocens, capitis damnatus, quum cicutam avidè hausisset, quod reliquum erat, e poculo ejiciens, Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ. Meminit Cic. 1. Tusc. Quæst. 96. quem vide.

THERAMNÆ, arum, five **THERAMNÆ**, es. f. [*Θεράμναι* Steph.] Idem quod, **THERAPNÆ**, pl. vel **THERAPNÆ**, es. f. [*Θεράπνη* Pausan.] Urbs **Lacconia** in finibus **Thebanis**, **Helena** patria. **Mela** lib. 2. 3. & **Plin.** lib. 4. cap. 5. **Stat.** lib. 3. **Theb.** 422.
Tænareumque cacumen, **Apollinea**sque **Therapnas**. **Dictæ** autem putantur **Therapnæ**, *ἀπὸ τῆς Θεράπνης*, quod ibi **Dioscuri** religiosissime colerentur.
Therapnæ etiam **Urbis** nomen est in **insula Creta**. **Plin.** 4. 12.
Animosa **Therapnæ**. **Sil.** lib. 6. 303.
Umbrosæ **Therapnæ**. **Stat.** 4. **Silv.** 8. 53.
THERAPNÆUS, a, um. Adj. pdffest. [*Θεραπνῆ*] **Ovid.** 16. **Epist.** 196.
 Da modo tefacilem, nec dedignare maritum,
 Rure **Therapnæo** nara puella, **Phrygem**. **Stat.** 2. **Silv.** 2. 111.
 Blanda **Therapnæi** placeant vineta **Galesi**.
THERAMNÆ, **Oppidum** **Sabinæ**, ex qua **Atta** **Claufus**, qui post **Claudius** dictus est, originem traxit: a quo familia **Claudia** nomen sortita est. **Therapnæ** tamen ubique legendum, ut vult **Drakenborch.** ad **Sil.** q. V.
THERAMNÆUS, a, um. Adj. [*Θεραμνῆ*] Idem quod **Sabinus**. **Sil.** lib. 8. 414.
 Ecce inter primos, **Theramnæo** a sanguine **Claufi**,
 Exfultat rapidis **Nero** non imitabilis **aufis**. **Therapnæo** **Drakemb.** q. V.
THERAPNÆ, **THERAPNÆUS**, V. **THERAMNÆ**, paulo ante.
THERASIA, [*Θερασία*] **Infula** juxta **Eubœam**, auctore **Ptolemæo** lib. 3. cap. 4. in qua civitas est hodie **Santorinum** dicta. **V. Plin.** 4. 12.
THERIACA, æ. f. [*Θηριακῆ*] Genus medicamenti compositi contra venenata animalia: cujus confectionem docet **Plin.** lib. 20. cap. 24. Idem lib. 29. cap. 4. **Fiunt** ex **viperâ** **pastilli**, qui **theriaci** vocantur a **Græcis**, quaternis digitis utrinque amputatis, exemptisque interaneis, & livore spinæ adhærente, reliquo corpore in patina ex aqua & anetho discocōto, spinisque exemptis, & addita similitagine, atque in umbra siccaris pastillis, quibus ad multa medicamenta utuntur.
Theriaca dicitur *ἀπὸ τῆς θηρίας*, hoc est a feris sive belluis venenatis, quod hæc compositio adversus omnes belluas venenatis instituta sit.
THERICLÆS, [*Θηριακλῆς*] **Sculptor** insignis fuit, calycibus ex terebintho tornandis nobilitatus, teste **Plin.** lib. 16. cap. 40. **Suidas** præterea **Thericlis** figuli cujusdam meminit, qui primus pocula e luto creditur finxisse. Unde **Thericlea** pro **Fictilibus** quidam usurparunt.
THERIOMA, ætis. n. [*Θηριωμα*] **Ulcus** est, inquit **Hermolaus**, virilium: interim a fedis & partium a arum, multo ac nigro sanguine, mali odoris. **Atra** fit caro & corroditur, ex quo nasci quandoque solet **herpes** **æsthiomēnos**. Ita vocatur **ulcus**, quoniam serpendo corpus ad ossa usque devorat, inæquale ac cæno simile. **V. Cels.** lib. 5. cap. 28. de **theriomate**.
THERIOTRAPHIUM, [*Θηριωτρόφιον*] **Locus** ubi feræ aluntur. **Varro** 3. de **R. R.** cap. 13. 2. **Nam** silva erat, ut dicebat supra quinquaginta jugerum, maceria sæpta: quod non **leporarium**, sed **θηριωτρόφιον** appellabat.
THERIONARCA, [*Θηριοναρχῆ*] **Frutex** est subberbaceus, roseo flore: inde nomen habens, quod torporem afferat serpentibus, quasi *θηρίων ἀρχῆ*. **V. Plin.** lib. 25. cap. 9.
THERISTRUM, & **THERISTRIMUM**, [*Θηριστρον* & *Θηριστρίον*] (utrumque enim reperitur) inter **Ornamenta** muliebria posita **Elajæ** 3. cap. quo in loco **D. Hieronymus** dicit, ea a nobis **Palliola** posse appellari, quibus obvoluta fuit **Rebecca** & hodie quoque **Arabia** & **Mesopotamix** mulieres operiuntur. **Theristrâ** autem & **Theristrîa** dicta sunt ab eo quod *ἰν θήρει*, hoc est in æstate & caumate corpora protegant **feminarum**. Hæc ille. **Locus** autem ille de **Rebecca** est **Genes.** 24. ad finem, quem **interpres Latinus** ita vertit, At illa tollens cito pallium suum operuit se. Idem **Hieronymus** in libro **Hebraicarum** traditionum in **Genesin**, **Theristrum**, inquit, **Pallium** dicitur, genus etiam nunc **Arabicis** vestimenti, quo mulieres provincix illius velantur. **Differentiam** autem **Theristrî** & **Theristrîi** videri facere **Pollux** lib. 7. cap. 13. ubi utrumque ponit inter vestimenta communia viris & mulieribus. [Alterum scilicet alterius diminutivum. **V. Suid.**]
THERMÆ, arum. f. [*Θέρμαι*] **Siciliæ** oppidum, auctore **Pomponio** **Mela** lib. 2. 7. **Cic.** 4. **Verr.** 83. **Inde**
THERMITANI, **Cic.** 4. **Verr.** 83. **V. & Steph.**
THERMÆ, arum. f. [*Θέρμα*] **Valla**, Et **balneas** & **thermas**, licet alterum **Latinum** sit, alterum **Græcum**: tamen in hoc scilicet differre dicamus, quod in **thermis** tantum calefacimur, in **balneis** etiam lavamur. **Nam** & **Bajis**, & in multis aliis regionibus sunt loca quædam sicca, quæ nos vehementi calore resolvunt in sudorem, quæ nequaquam **balneæ** dici possunt, qui non lavant, sed potius ut necesse lavari atque ablui habeamus, efficiunt, ut **thermas** vocemus, quæ natura sunt calidæ: **balneas** vero etiam, quæ a nobis calefaciuntur igni. **Hactenus** **Valla** in **Raudensem**. **Martial.** lib. 3. 25.
Neronianas is refrigerat **thermas**.
Beatæ **thermæ**. **V. BRATUS.**
THERMULÆ, arum. f. dimin. **Martial.** lib. 6. 42.
Ætrusci nisi **therm** ulis laveris,
Illotus morieris, **Oppiane**.
THERMRFACIO, fœci, factum, Ære. **Esculentis** atque **poculentis** ingutgitatis, atque exhaustis in **thermopolio** calefacere. **Plaut.** **Stich.** 1. 3. 95.
 Ego illo me **hercule** vero eo, quantum potest.
 Jam ne exta excocta sunt quod **thermefecerat**. **Nostri** temporis editi. **Quot** agnis fecerat. [i. e. **Sacrificaverat**.]
THERMODOONTIS, (inquit **Serv.**) **Fluvius** est **Thraciæ**, ad quem **Amazones** ab **Tanai** flumine in **Asia** digressæ, se transtulerunt. **Virg.** 11. **Æn.** 659.
Quales **Threiciæ** quum flumina **Thermodoontis**, &c. **Alii** legendum putant **Thermodontis** **quadrifyllabum**, ut sit versus **spondiacus**. **Ovid.** 4. de **Pont.** 10. 51.
 Et tu **femineæ** **Thermodon**, cognite **turbæ**,
Citus **Thermodon**. **Ovid.** 2. **Met.** 249.
Thermodon **Melæ** 1. 2. & **Suid.** *Θερμῶν*. **Hinc** **Adjectiva**,
THERMODONTIUS, **THERMODONTIUS**, & **THERMODONTIACUS**, **Unde** pugnæ **Amazonum** appellantur **Thermodontæ**. **Propert.** lib. 3. 13. 13.
Qualis **Amazonidum** nudatis **bellica** **mammis**,
Thermodoontis turba **lavatur** **aquis**. **Ovid.** 9. **Met.** 189.
Thermodontiaco cælatus **baltheus** **auro**. **Aldus** legit **Thermodontiaco**. **At** lib. 12. 611.
Thermodontiaca **malles** cecidisse **bipenni**. **Claud.** 2. de **Raptu** **Proserp.** 66. **Thermodontiaca** **securis**.

Caterva **Thermodontiaca**. **Senec.** **OEdip.** 5.
THERMOPOLIUM, i. n. [*Θερμοπόλιον*] **Locus** in quo calida excitamenta & potiora venduntur. **Plaut.** **Rud.** 2. 6. 45.
 Ne **thermopolium** quidem ullum ille instruit:
 Ita **saltem** præbet **potionem**, & **frigidam**. **Perspicue** indicat hic **locus**, in **thermopolis** vendi **solitam** esse **potionem** **dulcem** & **calidam**. **Dulcibus** enim **potionibus** veteres **delectabantur**: ut **passo**, **murrhina**, **defruto**, **mellina**, **mulso**: easque **calidas** **bibere** solebant. **Plaut** in **Pseud.** 2. 4. 52. enumeratis **dulcibus** **potionibus**,
 Quin in corde instruere quondam cœpit **thermopolium**. **Sic** enim legendum censet **Turnebus**, non **OEnopolium**, aut **Thermopolium**. **V. Calida** in **CALIDUS**.
THERMOPŌTO, Ære. **Plaut.** **Trin.** 4. 3. 6.
 — **fatini** in **thermopolio**
Condalium es oblitus, postquam **thermopotasti** **gutturē**? i. e. **Calida** **potione** **gulam** **oblectasti**, & **guttur** **prohibisti**.
THERMOPŪLÆ, arum. f. pl. [*Θερμοπόλαι*] **Mons** longissimus, qui incipiens a **Leucade**, in **Occidentem** & in **Ægeum** mare haud longe a **Demetriade** protendens, fauces habet angustissimas, juxta quas **calidæ** aquæ scaturiunt quibus **Calidarum** portarum nomen loco inditum est. **Pylos** enim portas **Græci** nominant, & **thermon** **calidum** **Ibi** enim sunt; ut inquit **Strabo**, **thermæ**: id est **calidæ** aquæ, **Herculi** consecrata. **Livius** scribit jugum **Thermopylarum** ita **mediam** **Græciam** **dirimere**, ut **Appennini** dorso **Italia** dividitur. **Et** quia **calidæ** aquæ in **ipsis** **faucibus** sunt, **ideo**, inquit, **Thermopylæ** **locus** appellatur, **nobilis** **Lacedæmoniorum** **adversus** **Perfas** **morte** **magis** **memorabili**, quam **pugna**. **Hæc** omnia fere ad verbum ex **Liv.** 36. 15. **Strabo** lib. 9. **Thermopylæ** a **Cenæo** abfunt **fretō** **stadia** **septuaginta**. **Cic.** 1. **Off.** 61. **Hinc** **Rhetorum** **campus**, de **Marathone**, **Salamine**, **Plateis**, **Thermopylis**, **Leuctris**.
OEtææ **Thermopylæ**. **Catul.** ad **Mallium**, 66. 54.
THERODĀMAS, five **THERODĀMON**, [*Θηροδάμας*] **Rex** **Scythiæ** fuit, qui, ne per **invidias** occideretur, **leones** **hominum** **sanguine** **alebat**, quo magis **favirent**: ut si **casus** **postularet**, ad **crudelitatem** **paratos** **haberet**. **Ovid.** 1. de **Pont.** 2. 121.
THERODAMANTĒUS, a, um. Adj. [*Θηροδαμαντή*] **Ovid.** in **Ibin**, 383.
Therodamanteos ut qui **ferere** **leones**.
THEROMĀCHUS, [*Θηρομάχος*] **Proprium** nomen **statuarii** **egregii**, qui **centesima** **septima** **Olympiade** **florit**, teste **Plin.** lib. 34. cap. 8.
THERON, ðnis. m. [*Θηρών*] **Agrigentorum** **tyranus** in **Sicilia**, qui & **Perillum** **Himeræ** **tyrannide** **dejecit**, & **una** **cum** **Gelone** **Amilcare** **Pœnorum** **ducem** **pælii** **superavit** **eodem** **die**, quo **Græci** ad **Salaminem** **Perfas** **proffigarunt**. **Vide** **Herodotum** **lib.** 7.
 Est item **Theron** **Latinus** cujusdam nomen ab **Ænea** **occisi**, apud **Virg.** 10. **Æn.** 312.
Canis item nomen, apud **Ovid.** 3. **Met.** 211.
THERSANDER, five **THERSANDRUS**, [*Θέρσανδρος*] **Polynicis** fuit **filius** **ex** **Argis**, teste **Statio**, qui **una** **cum** **ceteris** **Græcorum** **principibus** **ad** **Trojam** **navigavit**. **Hunc** **Virg.** 2. **Æn.** 261. **inter** **eos** **commemorat**, qui **tempore** **excidit** **Trojani** **in** **equo** **ligneo** **fuerunt** **occultati**. **Al.** **Theffandrus**, vel **Tifandrus**.
 Fuit item hoc nomine **Tibicen** **nobilis**, qui **una** **cum** **Thymbione** **Lacedæmoniorum** **duce** **subito** **Tiribazi** **adventu** **fuit** **oppressus**. **Auctor** **Xenophon.** lib. 4. **Rerum** **Græc.**
THERSILŌCHUS, [*Θέρσιλοχος*] **Antenor**is **filius**, in **bello** **Trojano** **occisus**, quem **Virg.** 6. **Æn.** 482. **inter** **viros** **fortes** **enumerat**, qui etiam apud **inferos** **arma** **tractant**,
 — **quos** **ille** **omnes** **longo** **ordine** **cernens**
Ingemuit, **Glaucumque**, **Medontaque**, **Thersilochumque**, &c.
THERSITES, [*Θέρσιτης*] **Græcorum** **omnium** **fœdissimus** **fuit**, quem **Achilles** **sibi** **procaciter** **conviciantem** **pugni** **ictu** **interfecit**. **Hujus** **insignis** **deformitas** **ab** **Homero** **lib.** 2. **Iliad.** 212 **graphice** **expressa**, **effecit**, ut **quum** **hominem** **vehementer** **fœdum** **significare** **velimus**, *Θέρσιτης ὄλιμπος*, id est **Thersitæ** **faciem** **eum** **habere** **dicamus**. **Juven.** 8. **Sat.** 269.
 Malo **pater** **tibi** **fit** **Thersites**, **dummodo** **tu** **sis**
Æaciadæ **similis**. **Nomen** **habet** a *Θέρσ*, quod **confidentiam** **prope** **ac** **temeritatem** **significat**.
THERSAURUS, i. m. [*Θησαυρός*, **Gl.** **G. L.**] est, ut inquit **Paulus** **Jurisc.** **De** **acquir. rer. dominio**. I. **Nunquam** **Vetus** **quædam** **depositio** **pecuniæ**, **cujus** **non** **existat** **memoria**, **ut** **jam** **dominum** **non** **habeat**. **Sic** enim **fit** **ejus** **qui** **invenerit**, **quod** **non** **alterius** **fit**. **Plaut.** **Aul.** **prol.** 7.
 Sed **mihî** **avos** **hujus** **obsecrans**, **concredidit** **Thesaurum** **auri**, &c.
Intacti **thesauri** **Arabum**. **Hor.** 3. **Carm.** 24. 2.
Respondit **conjector** **thesaurum** **desoffum** **esse** **sub** **lecto**. **Cic.** 2. de **Divin.** 124.
Excudere **aliquid**, **quod** **lateat** **in** **thesauris**. **Cic.** 15. **Att.** 26.
Habere **thesauros** **alicujus**. **Cic.** 11. **Fam.** 10.
Obruere **thesaurum** **alicubi**. **Cic.** de **Senect.** 21.
Recludere **thesauros** **tellure**. **Virg.** 1. **Æn.** 363.
Supplicare **alicui** **aliquid** **e** **thesauris** **suis**. **Cic.** 2. de **Fin.** 67.
Thesaurus, **Abundantia**. **Plaut.** **Afin.** 3. 3. 65. **Thesaurus** **copiatum**, **h. e.** **Divitiarum**.
Thesaurus **rerum** **omnium** **memoria**. **Cic.** 1. de **Orat.** 18.
Qui **illos** **locos** **tanquam** **thesauros** **aliquos** **argumentorum**, **notatos** **habet**. **Cic.** in **Partit.** **Orat.** 109.
Repositus **thesaurus**. **Quintil.** lib. 2. cap. 7.
Thesaurum **etiam** **Pessimæ** **rei** **copiam** **dici** **posse**, **Plautus** **voluit** **Amphit.**
Qui **domi** **uxorem** **meam** **impudicitia** **impedivit**, **teneo** **thesaurum** **stupri**. **Ex** **Nonio** 6. 45.
Thesaurus **mali**. **Plaut.** **Merc.** 1. 2. 51.
Perii! **tu** **quidem** **thesaurum** **huc** **mihî** **appottasti** **mali**. **h. e.** **Abundantiam** & **copiam** **mali**.
Thesauri **cavernarum**. **Plin.** lib. 17. cap. 14. **Tradunt** & **monedulam**, **condentem** **semina** **in** **thesauros** **cavernarum**, **ejusdem** **rei** **præbere** **causas**.
Thesauri **maxillarum**. **Plin.** lib. 10. cap. 72. **Condit** **in** **thesauros** **maxillarum** **cibum** **sphingiorum** & **satyrorum** **genus**: **mox** **inde** **sentim** **ad** **mandendum** **manibus** **expromit**.
Thesaurus, **pro** **Carcere**. **Plutarchus** in **vita** **Philopœmenis**, **non** **ita** **procul** **a** **sine**, **ipsum** **igitur** **in** **subterraneo** **ducunt** **domicilium**, **cui** **thesauro** **nomen** **indiderunt**, **neque** **auras** **neque** **lucem** **extrinsecus** **excipiens**. **Quumque** **fores** **nullas** **haberet**, **saxum** **immense** **obvudentes** **includent**,

- dunt, ibique, circum locatis militibus, deponunt. De Messeniis & Philopœmene loquitur. Meminit & Cælius Rhod. lib. 17. cap. 8.
- TARSAURÆBIUS**, a, um. Adj. Quod pertinet ad thesaurum, ut Thefaurarii fures, apud Plautum in *Aul.* 2. 8. 25.
- Confige sagittis fures thesaurarios.
- THESAURARIUS**, i, m. [*θησαυροφύλαξ*, Gl. G. L.] Thefauri custos.
- THESAURIZO**, [*θησαυρίζω*] are. Thefaurum colligo, repono. Quod verbum frequenter apud Ecclesiasticos scriptores occurrit, alioqui clallicis lingua auctoribus non receptum.
- THESBVS**, distyll. ci, vel eos. m. [*Θησεύς*] Egæi Athenarum regis filius, ex Æthra conjuge: qui dum esset adolescens, opera Medæ novercæ pæne a patre veneno periit. Sed post mortem patris ad regnum Athenarum evectus, tot digna memoratu peregit, ut inter omnes heroes Herculi unus connumeretur. Hic postea extorris patria factus, in insulam Syrum navigavit, ubi periit, interemptus a Nicomede, vel, ut quidam volunt, ex loco edito post cœnam deambulando delapsus. Primus instituit Athenis Panathenæa, hoc est communem celebritatem in honorem Minervæ; quæ Græce Athena nominatur. Idem in Isthmo funehres ludos instituit. Hujus gesta, natales, & obitum scripsit Plutarch.
- Fidus Theseus. Stat. 4. Silv. 4. 104. V. **PIRITHOVS**.
- Infelix Theseus. Virg. 6. Æn. 618.
- Magnanimus Theseus. Senec. Hippol. 9.
- Perjurus Theseus. Ovid. 1. Amer. 7. 15.
- THESEIS**, idis. f. [*Θησής*] Poëma Thesei gesta complectens. Juven. 1. Sat. 2.
- Vexatus toties rauci Theseide Codri.
- THESIDES**, æ. patronym. m. [*Θησίδης*] Hippolytus Thesei filius. Ovid. 4. Epist. 65.
- Thesides, Theseusque duas rapuere sorores. Virg. 2. Georg. 383.
- Premiaque ingentes pagos, & compita circum
Thesidæ posuere. h. e. Athenienses Servius.
- THESEVS**, a, um. Adj. [*Θησεύς*] Propert. lib. 1. 3. 1.
- Qualis Thesea jacuit cedente carina
Languida defertis Gnosialitoribus.
- Fides Thesea. Ovid. 1. Trist. 3. 66.
- THESTON**, i. n. Herba. Plin. 21. 17.
- THESTIS**, [*Θήστις*] Latine Situs, Positio, convertitur in Gloss. Græcolat.
- Apud Rhetores est figura, quæ distinguit sensus orationis per conimata. Dicta Positio vel positura, quia punctis positis convenienter denotat sensuum partes: vel quia ibi vox pro intervallo dictionis deponitur.
- Thesis apud oratores quid sit declarat Cic. in Topic. 79. quum ait, Quæstionum duo sunt genera: alterum infinitum, alterum definitum. Definitum est, quod *ὁρισμένη* Græci, nos Causam. Infinitum quod *θίσις* illi appellant, nos Propositum possumus nominare. Causa certis personis, locis, temporibus, actionibus, negotiis cernitur, aut in plerisque eorum: Propositum aut in aliquo eorum, aut in pluribus, nec tamen in maximis. Itaque propositum pars causæ est. Idem in Orat. 45.
- Hæc igitur quæstio a propriis personis & temporibus, ad universi generis orationem traducta, appellatur Thesis. Idem 9. Att. 11. Sed tamen ne me totum ægritudini dedam, sumpsi mihi quasdam tanquam *Θήσεις*, quæ & politicæ sunt, & temporum horum, ut & abducam animum ab querelis.
- Spatiosæ atque uberes ad dicendi exercitationem theses. Quintil. lib. 2. cap. 4.
- Dicere theses. Quintil. lib. 2. cap. 1.
- THESMOPHORIA**, n. pl. [*Θεσμοφορέα, ἱερὴ Δήμητρος*, Gl. G. L. Al. *Θεσμοφορέα* pl.] Cerealia Latine. i. e. Sacra Cereris, quæ Græce dicitur Thesmophora, quasi Legifera. Prima enim Ceres leges invenisse proditur, quia ante frumentum inventum homines sine lege vagabantur, & ex agrorum divisione primo nata sunt jura. Ovid. 5. Met. 343.
- Prima dedit leges, Cereris sunt omnia munus. Græci *Θεσμοφώραν* Legiferam, ut in Gloss. Græcolat. exponitur. Plin. lib. 24. cap. 9. Græci Lyon vocant, alii agnon, quoniam matronæ in Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt.
- THESMOTHËTBS**, æ. m. [*Θεσμοθέτης*] Legislator in Gloss. Græcolat. exponitur.
- Thesmothetæ, Magistratus apud Athenienses, a legum latone ita appellati: qui ætate & usu docti, domi jura dabant, querelas accusationesque cognoscebant, deque controversiis æquo examine cognoscebant, quotannis quoque leges recognoscebant, emendabant, & ad congruentiam sensumque consentaneum reducebant.
- THESPIÆ**, [*Θεσπιάς*] Oppidum liberum in Bœotia, ad radicem Parnasi, ut ait Plin. lib. 4. cap. 7. vel (ut Strab. inquit lib. 9.) Heliconi proximum. Thespias nobilitavit Praxitelis Cupido, a Glycerio meretrice ibi consecratus. V. Cic. 6. Verr. 4.
- THESPIVS**, a, um. Adj. [*Θεσπιός*] ut, Mœnia Thespia. Valet. 1. Argon. 474.
- Rupes Thespia. Catul. 59. 27.
- THESPIACVS**, a, um. aliud Adj. [*Θεσπιακός*] ut, Mœnia Thespiaca. Valer. 1. Argon. 93.
- THESPIADES**, [*Θεσπιάδης*] sunt Musæ seu Nymphæ Thespias incolentes: non a Thespia matre vel nutrice, ut quidam inepte tradunt, id nomen habentes: sed a Thespia sive Thespiis urbe Bœotix, ubi præcipue Musæ colebantur. Auctor Stephan.
- Tespiades deæ. Ovid. 5. Met. 310.
- THESPIVS**, [*Θεσπίας*] ex Icaria civitate Atticæ, primus poeta Tragicus, & qui personas invenit. Inter ipsius fabulas Pentheus, & quæ commemorantur a Suida. Hor. in Arte Poet. 276.
- Ignotum tragicæ genus invenisse Camœnæ
Dicitur, & plautris vexisse poemata Tespis.
- THESPIVS**, [*Θεσπιός*] i, m. Atheniensis, Erechthei regis filius, e pluribus feminis filias genuit quinquaginta. Cum quibus vocatis ad epulas Hercules sigillatim concubuit: suscepitque totidem liberos mares, qui Thespiadæ dicti sunt. Auctor Diodor. lib. 5. V. seq. dict. Scribitur & Theslius. [Rectius.
- THESPIADES**, [*Θεσπιάδης*] Filix Thespii, qui Erechthei, aut (ut alii volunt) Teuthrantis filius fuit, numero quinquaginta, ex diversis mulieribus nata: ex quibus Hercules adhuc adolescens, sed jam tum corporis robore præstans, totidem liberos masculos sustulit, qui & ipsi ab avi nomine Tespiadæ dicti sunt. Hi post matrem patris, cum Iolao illius ex Iphicle fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea urbes conderunt. Auctor. Diodor. lib. 5. Al. Thestades. V. præced. dict.
- THESPROTI**, [*Θησπρωτί*] Populi sunt in Epiro, proximi Chaonibus, ut auctor est Plin. in præc. lib. 4. 2.
- Thesproti Dryopeque ruunt. Lucan. 3. 179.
- THESPROTIUS**, a, um. Adj. [*Θησπρωτός*] ut, Arva Thesprotia. Sil. 15. 297.
- Regna Thesproti subdita. Propert. lib. 1. 11. 3. [An Thesprotis? Sinus Thesprotius. Liv. 8. 24.
- THESSA**, æ. f. Piccis. Plin. 32. 11.
- THESSALIA**, [*Θησάλια*] Regio Græciæ, quæ sub Attica olim comprehendebatur, ex una parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens. Prius Æmonia, ab Æmone rege, & Pelasgicum Argos atque Hellas, eadem Thessalia & Dryopis, semper a regibus, cognominata, ut Plin. lib. 4. 7. refert. Dicta Thessalia a Thessalo Æmonis vel Iasonis & Medæ filio. Hanc Homer. Argos Pelasgicum nominat. In hac natus est Græcus rex, a quo Græcia. Strabo lib. 10. scribit, dictam fuisse præficus sæculis Pyrrhæam, a Pyrrha Deucalionis uxore. Ibi Deucalion cum uxore Pyrrha, quorum tempore, ut inquit Aristoteles, ingens imbrium illuvies majorem partem populorum Thessaliæ absumpsit, paucis, qui ad montium cacumina sese receperunt, conservatis. Inter quos Deucalion Parnasum petierat, rati-busque ad se confugientes per summa Parnasi juga benigne fovebat. Propter quod dictus est genus humanum reparasse. Hujus scilicet Thessaliæ a mari & Thermopylis est litus usque ad Penei eruptionem, & extrema Pelii. Dicta quoque fuit Pharsalia, Macedonia, Emathia, & Campi Philippici. In Thessalia sunt montes viginti quatuor, quorum nobilissimi Pieria, parens domusque Musarum, Pelion, & Ossa, Gigantum bello memorati. Item Pindus, Othrys, Lapitharum sedes: Item Olympus. Flumina in ea, ut scribit Herodotus, sunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamifus, Peneus, Phoenix.
- Eximia Thessalia. Catul. Argon. 62. 25.
- THESSALVS**, a, um. Adj. [*Θησάλος*] ut, Ora Thessala. Catul. 62. 280.
- Portenta Thessala, Magica. Hor. 2. Epist. 2. 209. [Ob nobilitatam pempe magicis artibus Thessaliam. V. Apulej. pr. lib. 1. Met. Puppis Thessala, Argo navis. Ovid. 17. Epist. 158. Terra Thessala. Tibul. lib. 2. 4. 56.
- THESSALICVS**, a, um. aliud Adj. [*Θησάλικος*] ut, Clades Thessalicæ. Lucan. lib. 6. 62.
- Colore Thessalico tincta purpura. Lucret. lib. 2. 500.
- Nives Thessalicæ. Stat. 1. Achil. 152.
- THESSALIS**, idis. patronym. f. [*Θησάλις*] Ovid. 12. Met. 190.
- Thessalidum virgo pulcherrima.
- Ara Thessalis. Ovid. 13. Epist. 112.
- THESSALONICA**, æ, f. [*Θησαλονίκη*] Urbs ampla maximeque insignis, Macedoniæ metropolis, patria Theodori Gazæ. Strabo lib. 7. Thessalonica oppidum Macedonicum, quæ supra ceteras hujus ætatis urbes eximia civitate floret. Cic. 1. Att. 14. Ego propter viæ celebritatem & quotidianam expectationem rerum novarum, non commovi me adhuc Thessalonica. Nunc vulgo *Salonica* vocatur, ab aliis *Salonicis*; quidam etiam proferunt *Salonichi*.
- THESSALONICENSIS**, [*Θησαλονικῆς*] dicti sunt ejus Urbis incolæ. Cic. de Prov. Conf. 4. Thessalonicenses, positi in gremio imperii nostri, relinquere oppidum, & arcem munire cogantur.
- THETIVS**, [*Θητιός*] Parthaonis filius, pater Thoxei & Plexippi, qui quum in venationem apri Calydonii profecti essent, & post longum laborem bellum interemissent, præcipua venationis præmia expectabant. Sed venationis princeps, seu amore Atalantes ductus: seu quia sic usus expetebat, caput & pellem apri, qui primus apud venatores habebatur honos, Atalantæ virgini transmisit, quæ primum aprum sagitta vulnerat. Quod ægre ferentes Plexippus & Thoxeus; virgini oblatum honorem auferre conati sunt. Quare iratus Meleager irruit in eos & occidit. Fabulam vide apud Ovid. 8. Met. 303. & 434. Hinc Plexippum & Thoxea Thespii filios Thespiadas nominat ibidem. conf. THESPIVS.
- THETIADBS**, THESPIADES, V. in THESPIVS.
- THETORIDES**, [*Θητορίδης*] Calchas, filius Testoris. Stat. 1. Achil. 497.
- Providus augur veri Thetorides. Ovid. 12. Met. 19.
- THETYLIS**, is. f. Mulier rustica apud Vigg. 2. Ecl. 11.
- THËTA**, n. indecl. [*θητα*] nomen est litteræ Græcæ, quæ judicibus Græcorum erat nota condemnationis, ut Latinis C, quod ea sit prima dictionis *Θείατος*, quæ Mortem significat. Hinc Martial. lib. 7. 36. ad Castricum, vocat Mortiferum theta. Et Perf. 4. Sat. 13.
- Et potis es vitio nigrum præfigere theta.
- THËTIS**, idis. f. [*Θητις*] Pelei Thessaliæ regis uxor, Nerei marini dei filia, & Achillis mater. De nuptiis hujus Lucianus fecit pulcherrimum dialogum. Accipitur nonnunquam pro Mari, ut Tethys, pr. prod. Æquorea Thetis. Ovid. 11. Met. 226.
- Marina Thetis. Hor. 1. Carm. 8. 14.
- Plana Thetis, Planum & tranquillum mare. Stat. 5. Theb. 709. Claud. de Rapt Proserp. lib. 1. 148.
- Hic latrat Getula Thetis.
- Tentare Thetim ratibus. Virg. 4. Ecl. 32. conf. TETHYS.
- THEVDASIA**, [*Θηβουσία*] Emporium nobile fuit ad Bosphorum Thracicum; ita dictum ab uxore Leuconis, ejus regionis tyranni, qui primus hac in urbe emporium instituit, Atheniensibusque illinc frumentum evenentibus multas immunitates concessit: ut est videre apud Demosthenem in oratione adversus Leptinem.
- THEVTALIS**, is. f. Herba. Plin. 27. 12.

- THIA**, æ, f. [*Θία*] Insula est in mari Cretico, una Sporadum, non procul ab Hiera, quam sua primum ætate emeruisse auctor est Plin. lib. 2. cap. 88. & lib. 4. cap. 12.
- THIMBRON**, ðnis [*Θιμβρόν*] Lacedæmoniorum dux, qui adversus Persas in Asiam missus, subito Tiribazi adventu est oppressus, una cum Thersandro citharædo, cum quo cœnabat. V. Xenophontem Rer. Græc. lib. 4.
- THINISSA**, æ, f. [*Θύνισ*] Africæ minoris, id est Zeugitanæ provinciæ urbs Ptolem. lib. 4. cap. 3. hodie *Tunis*.

THIÖBÄMAS, [Θειόδαμος] Filius fuit Melampodis, & vates, Statio teste 10. Theb. 280 Al. Thyodamas.
THISBE, es, f. [Θισβη] Puella fuit Babylonia, quæ amatore Pyramo ad constitutum ferro veniente, a fera territa aufugit, ei ita sibi que pariter mortis causa fuit. De qua Ovid. 4. Met. 55.
 Babylonia Thisbe. Ovid. 4. Met. 99.
 Candida Thisbe Stat. 9. Theb. 763.
THISBEUS, vel **THISBEUS**, a, um. Adj. [Θισβειος] Ovid. 11. Met. 300.
 Quæ nunc Thisbeas agitat mutata columbas.
THISIAS, æ, m. [Θισιας] Siculus antiquissimus artium scriptor. Quintilian. lib. 3. cap. 1. Al. Thyias. Rectius Tilius.

T H L

THLASPI, [θλάσπι] five, ut aliis placet, **THLASPIDION**, i, n. [Θλασπίδιον] ut Dioscorides 2. 186. & Plin. lib. 27. cap. 13. tradunt, Herbula angustis foliis, digitali longitudine, in terram versis, subpinguibus, in cacumine divisis, cauliculo tenui, semipedali, non sine adnascentibus ramulis. fructu per ambitum ejus contento, summa sui parte parum in latitudine effuso, femine incluso nasturtii, lenticulæ effigie, nisi quod infringitur. flos albacar. Hanc esse nemo inficiabitur, quam vocant herbarii *nasturtium tectorum*, quod subinde nascatur in parietinis: alii silvestre: vulgus nostrum *sinapi rusticum* appellat, quoniam digitis friatum, sinapina subolet. Ruellius.

T H O

THOAS, antis. m. [Θίας] Rex fuit in Thaurica regione: de quo Ovid. 3. de Pont. 2. 59.
 Regna Thoas habuit Mæotide clarus in ora:
 Nec fuit Euxinis notior alter aquis.
 Alter rex Lemni fuit, Liberi patris filius, & pater Hypsipyles. Fuerunt & alii hoc nomine.
 Clari Thoantis terræ. Ovid. 13. Met. 399.

THOANTEUS, a, um. Adj. [Θοαντιος] ut, Diana Thoantea. Valer. 8. Argon. 208. Dianam Tauricam intelligit, cui hostiis humanis sacrificabatur.

THOLUS, i, m. [Θολος] Græca dictio, qua significatur veluti Scutum breve, quod medio in tecto ponitur, in quo trabes coeunt, & ad quod dona suspendi consueverunt. Virg. 9. Æn. 408.

— si quæ ipse meis venatibus auxi,
 Suspendive tholo, aut sacra ad fastigia fixi. Servius. Martial. lib. 2. 59.

Ex me Casareum prospicis ecce tholum.
 Tholum accipiunt quidam pro Testudine alicujus ædificii, sive pro domo rotunda. Ovid. 6. Fast. 296.

Mox didici curvo nulla subesse tholo. i. e. Nulla esse Vestæ simulacra sub ipsa testudine templi rotunda. Varr. 3. de R. R. cap. 5.

Inter eas piscinas tantummodo accessus femita in tholum, qui est ultra rotundus, columnatus. Stat. 3. Silv. 1. 3.

Quod coleris majore tholo. Philander in 7. cap. lib. 4. Vitruvii; Tholum Galli *Laternam* appellant, Itali *Tribunam*. Idem in 5. cap. lib. 7. Tholos intelligimus erectiores testudines, templis addi solitas, quas Itali *Tribunas* vocant. Eæ sunt aut rectangulæ, aut ad hemicycli ducuntur ambitum. Hæc Philand. [In Gloss. Græcolat. Θολος, Testudo.

At Cæl. lib. 13. cap. 3. Aristoteles polyphi atramentum vocavit Tholon: si dici tamen atramentum potest. Sed & in sepia tholus dicitur, ut philosophus idem scribit. Accentum recipit in ultima, quanquam enotatam aliter invenis in Aristotelis codicibus. Nam tholus si paroxytonon fuerit, orbicularem signat domum, in qua epulari Prytanes consueverant. Et si cui quotidianus in Prytaneo cibus fuisset decretus, honestissimum in Græcia cenfebatur.

Polyphi tholum esse subrubrum Athenæus prodit, in ea parte, quæ dicitur mecon, supra ventrem.

Tholum rotundum columnatum legimus apud Varronem lib. 3. de R. R. cap. 5. Dicitur vero tholus *ἀπὸ τῆς περιστάσεως*, id est a circumcurrente: inflectiturque sub feminino genere: de qua re & Pollux lib. 8.

Tholia vero, cista est, operculum habens tholoides, sive testudimatum: ex thesauris ejusdem. Apud Theocritum tholiam interpretantur petasum, & umbellam, quam vocent Attici *scirrhon*.

Tholum denique locum vocant, ubi vasa reconduntur convivalia: sed & tectum in acutum tendens. Hæc Cæl.

Lexicon Græcum, Θολος, s, o, tholus, testudo templi, umbilicus testudinis, ubi munera dicata suspenduntur. Item locus ubi servabantur scripturæ publicæ Athenis, & ubi ii qui ex Prytaneo essent, cœnare solebant.

Θολός, s, o, Turbidus, & nigrum sepis atramentum. V. paulo ante.
 Θολών, Turbo. [Gloss. Græcolat. Θολώδης, Turbulentum, turbatum, limosum.

Cyrillus in opusculo de dictionibus, quæ accentu variant significatum; Θολός, θόλος, o, Testudo, & locus scripturarum Athenis, penacuitur.
 Θολός, θολός, o, Turbidus, acuitur. Hæc Cyrill.

THŌNIS, [Θώνις] Strab. lib. 17. Urbs est Ægypti, prope Zephyrium promontorium.
 Est & eidem Rex, qui Menelaum & Helenam hospitio suscepit. Hinc de medicamentis Helenæ sic Homer. inquit,
 Quæ Polydamna dedit, Thonis clarissima conjunx. [Genitiv. Θώνου, a recto, opinor, Θών.

THŌRAX, [Θώραξ] ut scribit Strab. lib. 14. Mons est juxta urbem Magnesium, in quo dicunt crucifixum fuisse Daphitani grammaticum, propterea quod reges versibus incestaret. Ex quo illud tractum est, Cave a Thorace. Hoc velut anigmata proverbiali, ut vult Erasmus in Chiliad, festiviter admonebimus, frenandam esse linguam, ne voces, petulanter emittæ, per jugulum aliquando redeant.

THŌRAX, æcis. m. [Θώραξ] Latine Pectus dicitur, ut vult Gloss. Græcolat. Julius Pollux scribit thoracem esse, quicquid anterioris duntaxat partis a collo usque in coxendicem protenditur, quem conficiunt crates costarum, qui & ἄλμα, hoc est moriarium, dicitur. Medici tamen in resectionibus humani corporis Thoracem accipiunt, Inane quiddam in pectore, extremas costarum partes utrimque contingens. Unde legimus apud Plin. 27. 7. Thoracem purgare.

Thorax, Tanica quæ tantum pectus tegit, cujusmodi infantes gestare moris est apud Italos. Juven. 5. Sat. 143.

— viridem thoraca jubebit
 Afferri. Sueton. de August. cap. 82. Hieme quaternis cum pingui toga tunicis, & subucula thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur.

Thorax, Munimentum pectoris, ex ferro, aut alio metallo fabricatum. Lat. Lorica, teste utroque Gloss. Plin. lib. 7. cap. 10. Nos quoque vidimus Athanatum nomine prodigiosa ostentationis, quingenario thorace plumbeo indutum. Virg. 10. Æn. 337.

— thoraca simul cum pectore rupit. Idem 11. Æn. 9.
 Nexilis thorax. Stat. 4. Theb. 174.
 Perfossus Thorax. Virg. 11. Æn. 30.

Dentis thoracibus horrens stat manus. Valer. 3. Argon. 87.
THORACĀTUS, a, um. Adj. [Θωρακιστος] Loricatus. Qui thorace indutus est, quod militum ornamentum erat. Plin. lib. 35. cap. 10. Parafius pinxit Navarchum thoracatum. Idem lib. 37. cap. 9. Formatamque inde effigiem Neronis thoracatam.

THORUS, V. **TORUS**.
THORYBETRON, i, n. Herba. Plin. 26. 8.

THŌS, ōis. m. [Θώς] Lupi genus, ceteris procerius crurumque levitate dissimile, velox saltu, venatu vivens, innocuo homini, per hiemes hirtum, æstate nudum. Auctor Plin. 8. 34. Solin. cap. 33.

THŌVS, i, m. [Θώς] Canis nomen, Latine Velox, a *θω* ductum. Ovid. 3. Met. 220.

THOTH, [Θωθ] Mercurii nomen apud Ægyptios. V. Herodot.
THOXRUS, [Θωξρος] Filius Eurythi, frater Ioles. Senec. Herc. Oeth. 3.
 Nondum teneras vestite genas,
 Necdum fortis sanguine Thoxeu. Verba sunt Ioles.
 Thoxeus, Thestii filius & Plexippi frater, V. **THESTIUS**.

T H R

THRĀCE, es. [Θρακη] & **THRACIA**, æ. f. Europæ regio, inter partes Scythiæ posita, Macedoniam sequens: quæ a Septemtrione Istrum habet, ab Oriente Pontum, a Meridie Ægeum mare. Olim Scytron: postea Thracia, a Thrace Martis filio, seu ab asperitate dicta. Græce enim *θρακη* asperum dicitur. Est enim regio, ut Pomponius 2. 2. scribit, nec solo tractabilis, & (nisi qua mari propior est) infecunda frigidaque. Habet feros homines aspero cultu. In ea sunt urbes celeberrime Apollonia, Enos, Nicopolis, Byzantium, Perinthos, Lyfimachia, Callipolis. Amnes sunt Hebrus, & Nestos. Montes, Hæmus, Rhodope, & Oibelos. Descriptionem hujus quære apud Plin. lib. 4. cap. 11.

Armifera Thrace. Ovid. 2. Epist. 84.
 Candida nive Thrace. Hor. 3. Carm. 25. 11.
 Dura Thrace. Stat. 5. Theb. 435.

Furiosa bello Thrace. Hor. 2. Carm. 16. 5.
 Gelida Thrace. Ovid. 4. de Pont. 5. 5.
 Horrida Thracia. Catul. 4. 8.

Lapidosa Thrace. Sen. Troad. 9.
 Sæva Thrace. Stat. 5. Theb. 84.

THRAX, æcis. m. [Θραξ] Thraciæ incola. Cic. de Provinc. Conf. 9.
 Rex Ariobarzanes Consullem vestrum ad cædem faciendam, tanquam aliquem Thracem conduceret? Virg. 3. Æn. 14.
 Thrace arant, &c.

Tumidi Thraces. Stat. 5. Theb. 75.
THRĀCIUS, a, um. Adj. [Θρακιος] Cic. de Provinc. Conf. 4. Castris Thraciis distincta ac notata via. Al. Threiciis.
 Agri Thracii. Senec. Med. 8.
 Equus Thracius. Virg. 5. Æn. 565.

THRACUS, **THRECIUS**, & **THREICIUS**, a, um. Adj. ut, Ingens Thraca palus. Val. Flacc. 2. 201. Castra Thracia. Cic. de Prov. Conf. 4.
 Orpheus Threicius. Hor. 1. Carm. 24. 14.

THRESSA, [Θρῆσσα] & **THREISSA**, Mulierem Thracensem significat. Hor. 3. Carm. 9. 9.
 Me nunc Thressa Chloe regit. Virg. 1. Æn. 320.
 — vel qualis equos Threissa fatigat
 Harpalyce.

THRACIAS, æ, [Θρακίας] Dioscoridi, vel **THRACIUS**, i, m. Lapis 7
 Silex est tam admirabilis naturæ, ut aqua madefactus accendatur, oleo autem affuso restinguatur. Ita dictus (ut Nicandro placet) eo quod in Ponto Thraciæ flumine inveniatur. V. Galen. 9. Simplic. & Dioscoridem lib. 5. 147.

THRASCEA, æ. m. [Θρασκεία] Ventus, qui & Thraceas & Thracias dicitur. Aristoteles, Post Argeten ventum stat Thrasceas, spirat inter Septemtrionem & Occalum solstitialem.

THRĀSĒAS, æ, m. [Θρασηας] Suidæ, Philosophus fuit Stoicus sub Nerone, a quo quem jusus esset mori, stetum suorum magna constantia compevit: perrectisque alacriter ad incisionem brachiis, humoque sanguine aspersa, Hunc, inquit, sanguinem libemus Jovi liberatori. Reliqua vide apud Tacit. 16. Ann. 21.

THRĀSIUS, seu **THRASYLLUS**, [Θρασύλλος] Vir fuit, qui quum ad exorandas a Jove pluvias Busrin docuisset hospites immolare, omnium primus mactatus est. Ovid. in Ibin, 397.
 Ut qui post longum sacri monstrator iniqui
 Elicuit pluvias, victima cælus, aquas. Idem lib. 1. de Arte Am. 649. [Thrasylus diminutiv. Græcum est a Thrasycles, Θρασυλλης.

THRĀSO, [Θρασαν] Nomen proprium gloriosi militis apud Terentium in Eunuch. *ἀπὸ τῆς θρασεως*, hoc est ab insolentia & ferocitate impositum. Fuit & Nobilis statuarius ejusdem nominis, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & Strab. lib. 14.

THRASŌNIĀNUS, a, um. Adj. Sidon. 1. Epist. 9. Paginam Thrasŏniano (i. e. Glorioso) fine concludere.

THRĀSYBŪLUS, [Θρασύβουλος] Atheniensis exsul, qui comparato exercitu tringenta tyrannorum dominationem Athenis sustulit, juvante Lyfandro Lacedæmoniorum duce, exulesque reduxit. Insuper plebiscitum tulit, quod *ἀνομιαν* vocant, quo injuriarum memoria deleteretur, exsultibus jurejurando adactis. Cujus Cic. 8. Att. 3. & Valer. 4. 1. De modest. mentio. nem fecere.

Thraſybulus, dux Mileſiorum, qui ut portum Sicyoniorum occuparet, ex adverſa parte oppidanus tentavit. Dumque ſic detinerentur, cum inſperata claſſe portum cepit. Frontin. lib. 3. 9. 7.

THRASYLLUS, [Θραſύλλος] Athenienſis fuit, rei militaris peritiſſimus, qui æquali cum Thraſybulo imperio claſſi præfectus, Mindarum Lacedæmonio, Peloponneſiorum ducem apud Seſtum Helleſponti urbem navali prælio ſuperavit. Auctor Thucydid. lib. 8. Juſtin. 5. 4. V. & ſupra in THRASIUS.

THRASYMACHUS, [Θραſύμαχος] Carthaginienſis Sophiſta, qui peridion, & colon, id eſt membrum primus monſtravit, ac modum, qui nunc eſt, Rhetorices induxit. Fuit diſcipulus Iſocratis, ut ſcribit Suidas.

THRASYMENUS, V. TRASIMENUS.

THRĒCIDICA, orum. Arma, quibus Threces gladiatores utebantur. Cic. 7. Philipp. 17. Quem gladiatorem non ita appellavi, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari ſolet: ſed ut appellant ii, qui plane & Latine loquuntur. Myrmillo in Aſia depugnavit. Quum ornafſet Threſcidicis comitem & familiarem ſuum, illum miſerum fugientem jugulavit.

THĒNA, quæ Cyprii dicuntur Veſtes floridæ ac variegatæ, ab animalibus ejuſdem nominis, varietate diſtinctis ac maculoſis, id eſt πικτιλιδίοις apud Theſſalos, ut e recentioribus tradit Cæſ. Rhodig. lib. 16. cap. 9.

THRIA, æ. ſive THRIO, ſis. f. [Θεία ἢ Θείω] Stephano, Vicus eſt Atticæ in tribu OËneide: a quo Thriaſii populi, & campus Thriaſius: cujus meminit & Plin. lib. 4. cap. 7. & multis in locis Thucydidis.

THRION, i. n. [θρίον] ab Athenienſibus Jucundum quoddam edulium vocabatur, quod frondibus ficulis, quæ θρία Græce vocantur, involvehatur. Varro L. L. 4. 22. A globo farinæ dilatato, item in oleo cocti, dicti a globo globi, ut thrion & placenta. Sunt & ἰθρία Græcis lagana, ſi quis forte hoc loco ita legendum putet. Turneb. Adverſ. 22. 2. Sed alia lectio in editis libris.

THRIDACIAS, [θριδάκιος] Mandragora femina, a lactucarum ſimilitudine, quas θριδάκιος vocant Græci, nomine impoſito. Auctor Dioſcorides lib. 4. cap. 17.

THRIPS, [θρίψ] Teredinis genus lignum erodens, culici non diſſimile. Auctor Plin. lib. 16. cap. 41. Alii Thryps ſcribunt.

THRONUS, i. m. [θρόνος] Sedes vel folium dicitur. Plin. 35. 9. Jupiter in throno. [Gloſſ. Græcolat. Θρόνος, Sedis; θρόνος βασιλικός, Solum; θρόνος ἡγεμονικός, Curulis.]

THRONIUM, [θρόνιον] Oppidum eſt Locrorum Epicnemidiorum ad Boagrium amnem, non procul a ſinu Maliaco. Plin. lib. 4. cap. 7.

THRYALLIS, [θρυάλλης] Genus herbæ, quæ alias Lychnitis dicitur, foliâ habens ternâ, aut cum plurimâ, quaternâ, craſſâ, pinguique, ad lucernarum lumina apta. V. Plin. lib. 25. cap. 10.

THRYPS, V. THRIPS.

THRYUS, [θρύς] Homero Iliad. 2. Fluvius Elidis, qui in Alpehum decurrit ab eo & Thyoeſſa Iliad. 11. vocatur.

T H U

THŪCŪDĪDĒS, is. m. [Θουκυδίδης] Athenienſis hiſtoricus, patre Oloro, genus a ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi ab Araco Jovis filio originem habuere, duxit, ut Didymus in hiſt. teſtatur. Uxorem duxit e Thracia oriundam, alioqui divitem, cujus opes aſſecutus non in voluptates, ſed partim in otium litterarium erogavit. Nam hellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, tempore, quo illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, uti res quotidie veras ei renuntiarent: quas fidelius accipere ſperabat, ſi non ſolum ab amicis, ſed etiam ab hoſtibus edoceret, ne partes quique ſuas falſo tueretur. Præceptores habuit, in philoſophia Anaxagoram, & in rhetorica Antiphontem. Cujus & ipſe in 8. Hiſtoriæ meminit, dicens eum cauſam fuiſſe perdendæ Reipub. ac conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore viâ Thucydidis, quæ Hiſt. ejus ſolet præmitti. De hoc Quintil. lib. 10. cap. 1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demotheſtem adeo Thucydidis ſtilum probaſſe, ut ejus librum octies ſcripſerit, totumque ſere edidicerit. Floruit Olympiade LXXVVI. Siculus ille capitalis, creber, acutus, brevis, pæne puſillus Thucydidis. Cic. 2. Q. frat. 12.

Graviter ſane & probe res geſtas & bella & prælia narrat Thucydidis. Cic. in Orat. 30.

Thucydidis rerum geſtarum pronunciator ſincerus & grandis fuit. Cic. de Clar. Orat. 287. Idem 2. de Orat. 56. Namque & Herodotum illum, qui princeps genus hoc ornavit, &c. & poſt illum Thucydidis omnes dicendi artificio mea ſententia facile vicit.

Admirari eloquentiam Thucydidis. Cic. de Opt. gen. Orat. 15. Thucydidis alios idem Marcellinus Rhetor ponit: unum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharfalicum Memnonis filium, cujus meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum Poetam natione Achædyſium, cujus meminit Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Arilſtonis, qui fuit tempore Platonis comici, & Agathonis tragici, ac Nicerati verſificatoris. Ex Marcellino.

THUCYDIDĪUS, a, um. [Θουκυδίδαιος] Adj. Cic. in Orat. 30. Ecce autem aliqui ſe Thucydidios profitentur, novum quoddam imperitorum & inauditum genus.

THULE, es. f. [Θύλη] Inſulæ nomen, de qua ſic ſcribit Cl. Bochart: De Thules inſulæ ſitu (inquit) tres ſunt veterum ſententiæ. Una Propœii lib. 2. Goth. Thulen eſſe Scandiam, quæ inſula non eſt, ſed pæn-inſula, & ab iis locis remotiſſima, in quibus alii Thulen deſcribunt. Secunda eſt Pythæa Maſſil. Thulen ſex dierum navigatione in Septemtrionem a Britannia diſtare, habere nullas in ſolſtitio noctes, & nullos contra per hrammâ dies, quæ ad amuſſim Inſlandiæ quadrant. Tertia ſententia eſt Ptolemæi & Marini, quibus Thule inſula eſt non magna ad gradum 67. ubi dies maxima eſt 20. horarum, a Britannia vix bidui curſu remota, quæ conveniunt Schetlandiæ, uni Orcadum. Ex his tribus ſententiis emergit quarta, quæ noſtra eſt. Græcos & Romanos ſcriptores, cum ex incerta fama accepiſſent, in ultimo Septemtrione aliquam eſſe inſulam hujus nominis, atque ea nuſquam compareret, tamen quemque ſic appellat, quam putavit eſſe extremam. Hactenus Bochart. de Phœnic. Colon. lib. 1. cap. 41. Sunt qui Thyle ſcribunt, minus recte. Hæc inſula Poetiſ celebratiſſima, cum diſjunctiſſimum aliquid innuere

vellent, quaſi totius orbis remotiſſima. Sic Juven. 15. Sat. 112.

De conducendo loquitur jam Rhetore Thule. i. e. Remotiſſima orbis terrarum regio. Et Virg. 1. Georg. 30.

— tibi ſerviat ultima Thule.

Hesperia vada caligantia Thules. Stat. 4. Silv. 5. 20.

Nigræ litora Thules. Stat. 4. Silv. 4. 62.

THUNNUS, i. m. [θύνος] Genus piſcis marini, prægrandis, vulgo noti. Latine dicitur & Sarda, ut vult Gloſſ. Græcolat. qui cum uno ὀθύνο ſcribit. Al. cum Græca vocali Thynnus. Hor. 2. Serm. 5. 44.

Plures annabunt thunni, & cetaria creſcent.

Thunnum, Athenæus lib. 7. ſcribit appellatum eſſe ὀθύνη θύνων πρὸς ἰθύνον, id eſt imperum facere & irruere. Hunc piſcem enim admodum celereſſe & concitatum eſſe, propterea quod certo anni tempore ſtimulum, ſeu æſtrum habeat in capite, a quo concitetur atque impellatur, quod item ſcribit Ariſtoteles. V. Plin. 9. 15.

THURIANUS, i. m. Genus eſt piſcis marini, quem alii Xiphiam vocant. Plin. lib. 32. cap. 11. [Immo Thranis.]

THURII, ōrum. m. [Θυρίων] Urbs eſt Calabria, quæ & Thuria & Thurion a Thuria fonte dicta eſt. Hæc prius Sybaris, noviſſime Copia fuerunt appellata. Hujus meminit Strabo lib. 6. Quum enim Crotonia, adverſus quos bellum gerebant, urbem cepiſſent, inducto fluvio cuncta demerſerunt. Pauci ex ea clade ſuperſtites adunati cohabitabant, quos temporis intervallo Athenienſes, aliique Græci proſus exſtingerunt. Nam in ſocietatem civitatis pervenientes, eos per contemptum habitos trucidarunt. Et urbem alium in locum prope tranſpoſitam ædificarunt, & eos Thurius, ducto de fonte vocabulo nuncuparunt. Thurii quum diutius beatam duxiſſent ætatem, tandem in Lucanorum ſervitutem tracti ſunt. Quumque illos Tarentini deſtruerent, ad Romanorum tutelam confugerunt. Qui quidem mittentes pro virorum paucitate accolæ, mutato nomine civitatem Copias appellavere. Hinc

THURINUS, a, um. Adj. [Θυρίωνος] Ovid. 15. Met. 52.

Thurinofque ſinus, Temefenque, & Iapygis arva. Alii legunt Terinofque ſinus, &c. Sed male.

THUREUS, THURIBULUM, &c. V. infra TUS.

THURIUM, [Θυρίων] Italiae oppidum, ubi Herodotus vitam finivit, ibidemque in foro, ut quidam memorant, ſepultus eſt, teſte Thucyde lib. 3. Strabo vero lib. 14. ait illum ex Halicarnaſſo Caria regina eſſe, quem poſtea Thurium vocaverunt, eo quod particeps fuiſſet coloniæ in Thuriis miſſæ. V. THURII.

THUS, V. TUS.

THUSCI, THUSCIA, V. TUSCIA.

T H Y

THYA, æ. f. [θύα] Arbor odorifera, quæ notiore nomine Cedrus (al. Citrus) dicitur, & ab Homero Trogete, teſte Plin. lib. 14. cap. 16. Pro- pert. 3. 5. 63. [Rectius cum diphthongo. Thyia, θύια.]

THYAMIS, Fluvius Butthorum coloniam alluens, & Emathio villa Attici proximus. Cic. 7. Att. 2. Q. Ciceroni obſiti non potuit, quo minus Thyamin videret. Hinc quod a Cicerone lib. 2. de Legib. 7. ſcribitur, Sed tamen huic amenitati, quam ex Quinto ſæpe audio, Thebanus Epitotes ille tuus nihil opinor, conceſſerit: mendosum apparet. Cum enim videatur de fluvio loqui, quem cum Fibreno comparat, nomenque Thebani, fundi potius quam fluminis ſit, nec illis in locis ullus fluvius Thebanus memoretur, luxatam fuiſſe ſcripturam crediderim, & in Thebanum pro Thyami degeneraſſe. Legendum igitur putem Thyamis Epitotes ille tuus, &c. Hæc Turnebus.

THYAS, ædis. f. [θύας] Bacchi ſacrificula.

Amentes Thyades. Stat. 12. Theb. 792.

Concita Thyas pulſo tympano. Hor. 3. Carm. 15. 10.

Evantes Thyades eſtulis crinibus. Catul. Argon. 62. 391.

Excita Thyas commotis ſacris. Virg. 4. Æn. 302.

Pervicaces Thyades. Hor. 2. Carm. 19. 9.

THYASUS, i. m. [θύαςος] Saltatio & chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur: a θύα ſacrifico. Virg. 5. Ecl. 30.

Inſtituit Daphnis thyafos inducere Baccho. Catull. de Bercynth. 61. 28.

Thyafus repente linguſ trepidantibus ululat.

THYATIRA, [Θυάτιρα] Inſula eſt maris Ionii, una Echinadum Ætoliaæ adjacentium, teſte Plin. lib. 4. cap. 12.

Eſt item Ionia civitas in Aſia, ad Lycum fluvium, teſte eodem Plin. lib. 5. cap. 9. Strabo lib. 13. Myſia attribuit, Stephanus Lydia.

THYELLA, [Θυέλλα] OËnotriae urbs, in qua pars Phocensium confedit, ut ex Herodoti ſententia refert Stephanus. Homerus Iliad. β. 748. Thyellam quartam Harpyiam videtur appellat, reſpiciens nimirum ad vocis proprietatem, quæ apud Græcos repentinam & fonoram ſignificat procellam. [Gloſſ. Græcolat. Θυέλλα, Turbo, procella.]

THYESTES, is & æ. m. [Θυέſτης] Filius Pelopis ex Hippodamia, & Atrei frater, ac Tantalus nepos. Thyſtis fabula (inquit Servius) hoc habet; Atreum & Thyſtem germanos, quum diſſentione ſibi nocere non poſſent, in ſimulacrum gratiam rediſſe: qua occasione Thyſtes cum fratris uxore concubuit. Atreus vero ei filium epulandum appoſuit: quæ Sol abominatus, ne pollueretur, auſugit. Sed veritas hæc eſt: Atreum apud Mycenæ primum Solis eclipſim inveniſſe: cui invidens frater, ex urbe diſceſſit tempore, quo ejus probata ſunt dicta. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 1. Æn. 572.

Nec tam averſus equos Tyria Sol jungit ab urbe. Perf. 5. Sat. 8.

— aut ſi quibus olla Thyſtæ

Fervebit. V. ÆGIſTHUS.

THYESTES, a, um. Adj. [Θυέſτης] Cic. in Piſon. 43. Thyſtea iſta exſecratio eſt, poëtæ vulgi animos, non ſapientum moventis.

Menſa Thyſtea. Ovid. 4. de Pont. 6. 47.

Mycenæ Thyſtea. Lucan. lib. 1. 539.

Preces Thyſtea. Hor. Epod. 5. 86.

THYESTĪDES, æ. m. [Θυέſτιδης] Ægiſthus Thyſtæ filius. Ovid. 2. de Arte Am. 407.

Inde Thyſtiaden thalamoque animoque recepit.

THYRUM, i. n. ita Succinum vocabatur in Italia, teſte Plin. 37. 2.

THYRIA, [θύρια] Nomen filia Cephili, quæ prima Liberi patris initiata fuit

fuit Orgiis, a qua Thyriades & Thyria. Herodotus lib. 7. Ab hac Urbs ejusdem nominis in qua colitur.

Thyia, Arbor. V. THYA, conf. seq. dict.

THYIÆTES, [Θυϊαίτης] Genus est lapidis durissimi, ex quo mortaria fieri consueverunt: unde & a Plinio lapis mortarium vocatur, & a Græcis θυϊα, quibus θυϊα mortarium est. [Gloss. Græcolat. θυϊα, θυϊον, Mortarium.]

THYLER, V. THULE.

THYMALLUS, i. m. Genus piscis pretiosi, de quo Ambros. lib. 5. Hex. Neque te inhonoratum nostra persecutione, Thymalle, dimittam. cui a flore nomen inolevit, seu Ticini unda te fluminis, seu amorem Athesis umbra nutrierit. flos es. V. reliqua.

THYMBRA, æ. f. [Θύμβρα] Herba vulgaris notitiæ. In asperis & gracilibus nascitur, similis thymo: sed minor atque tenerior, ferens spicam floris plenam, coloris herbacei. Habetur & sativa brevior silvestri, quæ propter minorem acrimoniam in cibos recepta est, Latinis Satureja, teste Plin. lib. 19. cap. 8. dicitur. Gallis nunc *farrieta*, nunc *farria*, pedali altitudine, fruticosa, furculosis utrinque coliculis, folio hyssopi, flosculis per intervalla ex purpura candicantibus, odore faporeque gratissimo. Thymbram tamen non nihil a satureja discrepare sentit Columel. lib. 10. 235. hoc versiculo,

Et satureja thymi referens, thymbræque saporem. Hæc Ruel. Columel. lib. 9. cap. 4. Saporis præcipui mella reddit thymus. Thymo deinde proxima thymbra, &c. Sunt qui Tymbram absque aspiratione scribant. [Gloss. Latino Græc. Satureja, Θύμβρα. In Græcolat. deficit interpretatio: puto, quia & Latine Thymbra dici potest: cum aspirata tamen, Θύμβρα, βοτάνη. Latinogræc. Thymbra, sive Conila, sive Satureja, Θύμβρα.]

Oleas thymbra. Stat. 1. Silv. 2. 21.

Gelidæ umbracula thymbræ. Stat. 1. Silv. 2. 222.

THYMBRA, æ. f. [Θυμβρα] Locus vicinus Trojæ, plenus thymbra.

Rector Thymbræ, Apollo. Stat. 4. Silv. 7. 22.

THYMBRÆUS, [Θυμβραῖος] Apollo dicitur, a loco Trojæ vicino pleno thymbra: in quo ejus & nomen est, & templum, ubi a Paride Achilles occisus est: unde & fingitur manu Apollinis vulneratus. Ergo Thymbræus, ut Delius. Nam numina a locis frequenter nomen accipiunt. Hæcenus Servius ad illud Virg. 3. Æn. 85.

Da propriam, Thymbræe, domum, da mœnia fessis.

Pergama Thymbræa. Stat. 3. Silv. 2. 97.

THYMELÆ, [Θυμια] Nomen mulieris, quæ prima saltationem in scena docuit. Græci θυμια. Scenam vocant, teste Gloss. Græcolat. hoc est eam theatri partem, ubi gestus agunt histriones. Martial. lib. 1. 5.

Qua Thymelen spectas, derisoremque Latinum,

Ille fronte, precor, carmina nostra legas. Suidas scribit fuisse Aram in theatris Thymelen.

THYMELICUS, i. m. [Θυμιακός] Scenicus, histrio. Unde a Vitruvio 5. 8. dictum est, Scenici & Thymelici Græce separatim nominantur. Ulpian. in l. Athletas, in princip. D de iis qui not. infam. Neque Xyltici, nec agitantes, nec qui aquam equis spargunt, ceteraque eorum ministeria, qui certaminibus sacris deserviunt, ignominiosi habentur.

THYMIAMA, ætis. n. [Θυμιαμα] Incensum. Gloss. Græcolat. [V. Cels. 5. 18.]

THYMIAGITIS, is. f. Herba quæ Quinquifolii nomine notior est. Diosc. 4. 40.

THYMION, i. n. [Θύμιον] Ulcus est, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurumque, & in summo perasperum. Idque summum calorem floris thymi repræsentat, unde ei nomen est: ibique facile finditur, & cruentatur: nonnunquam aliquantum sanguinis fundit, fereque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, raro majus, interdum perexiguum. Modo unum, modo plura nascuntur, vel in talis, vel palmis, vel inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscænis sunt, maximeque ubi sanguinem fundunt. Hæc Celsus lib. 5. cap. 28. 14. Al. Acrothymium, ἀκροθύμιον, q. V.

THYMOETES, [Θυμοίτης] Priami filius fuit ex Arisbe (ut quidam volunt) cujus uxor quum filium peperisset eodem die, quo Hecuba Paridem, asserentibus hariolis eo die natum esse puerum, cujus causa Ilium everteretur, jussit Priamus utrumque interficere. Et Paris quidem matris aliu clam traditus est educandus: Thymoetis autem puer est interfectus. Cujus injuriæ ultione in multis dies dilata, Thymoetes, quum equi lignei dolum sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus auctor fuit ut in urbem reciperet. Hæc fere Servius enarrans locum illum Virg. 2. Æn. 32.

— primusque Thymoetes
Duci intra muros hortatur. & arce locari:
Sive dolo, seu jam Trojæ sic fata ferebant.

THYMOLEON, V. TIMOLEON,

THYMUM, i. n. vel THYMUS, i. m. [Θύμνον, Gl. L. G.] Herba hortensis, odorata, cujus flore summopere apes delectantur. Plin. lib. 21. cap. 10. Totidem & thymi: candidum ac nigricans. Floret autem circa solstitia, quum & apes deceperunt, & augurium mellis est. Proventum enim sperant apiarii large florente eo. Læditur imbribus, amittique florem. Semen thymi non potest deprehendi, quum origani perquam minutum, non tamen fallat. Martial. lib. 5. 40.

Ilyblais madidas thymis placentas. Columel. lib. 11. cap. 3.

Thymum, & transmarina cunila, & feryphyllum, &c.

Dulcior thymo. Virg. 7. Ecl. 37.

Cecropium thymum. Virg. 4. Georg. 270.

Apes pascuntur thymo. Virg. 5. Ecl. 77.

Redolentque thymo fragrantia mella. Virg. 4. Georg. 169.

Suffire thymo. Virg. 4. Georg. 231.

THYMIANUS, a, um. Adj. a Thymo; ut Thymianæ oves. Plaut. Bacch. 5. 2. 11. Vetulæ sunt thymianæ. Thymianæ, inquit Turnebus, a Thymo dici videntur. Nam in Narbonensi Gallia Lapidei campi thymo abundabant, eoque infinita pecudum millia conveniebant. Thymianæ tamen hic malæ erunt, credo propter longinquitatem viæ macrescentes. Thymianæ se in veteribus libris reperisse scribit Joachimus, quæ vox quid significet consulendum Apollinis oraculum, nisi Thymum amantes explices. Ac vidi qui Thymiana defenderet, ut rei divinæ aptas, quales emebantur a parciore viliores & macriores. Aliquando & Minæ legendum existimavi, sed quin Thymianæ tueamur, nihil esse videtur causæ. Hæc ad verbum Turneb. Advers. 24. 11.

THYMITES, [Θυμιαίτης] Vinum, ex thymo confectum: ea forma dictum, ut Absynthites. Columel. lib. 12. cap. 35. Vinum absynthiten & hyssopiten, & abrotoniten, & thymiten, & maratriten, &c.

THYMINUS, a, um. Adj. [Θυμινός] Ex thymo factum. Columel. lib. 6. cap. 33. Cium melle Attico: vel li id non est, utique thymino celeviter levatur.

THYMOSESUS, a, um. Adj. [Θυμοσής] Plin. lib. 11. cap. 15. Thymosum mel non coit.

THYNIA, [Θυνία] Strabo lib. 12. Insula in fronte Bythinia: hinc

THYNICUS, a, um. Adj. Annulus veteribus dicebatur e mero auro confectus. Isidorus 19. 32. Thynicus, inquit, purus, primum in Bithynia fabricatus: assertque molles Mæcenatis versiculos de morte Horatii Flacci ut id probet,

Lugent te, mea vita, te smaragdus,
Berillus quoque, Flacce: nec nitentes,
Nunc per candida margarita quæro,
Nec quos thynica lima perpolivit
Annellos, nec laspios lapillos.

Emendante Turnebo 20. 2.

THYNNUS, a, um. Adj. [Θύννη] ut, Merce Thyra beatus. Hor. 3. Carm. 7. 3. h. e. Bithynia. Acron.

THYNNUS, SARDA, V. CORDYLA, & THUNNUS.

THYON, [Θυόν] quod apud Homerum est, Citrum interpretatur Macrobius Saturn. 2. 15. Citrum autem illud crediderim, cujus in Atlante monte nobiles silvæ materiam tantis mensuram orbibus suppeditare Romanis expetitarum delicias. Turnebus. V. THYA.

THYONEUS, trium syllabarum, [Θυωνεύς] Bacchi epitheton, quod ἄντι θύων, quod est Sacrificare, deductum putant: eo quod ei adhuc inter humanos versanti sacrificabatur. Hor. 1. Carm. 17. 23.

— nec Semeleius

Cum Marte confundet Thyoneus prælia. Acron sic exponit, Thyone mater Semeles dicta est, matris Liberi patris. Dicit ergo per-vinum rixam non futuram inter se. Thyoneus autem filius Liberi fuit, qui in Chio insula regnavit, pater Thoantis regis, cujus filia fuit Hypsipyle, quæ, conjuratione facta adversus viros, sola patrem servavit. Hæcenus Acron. Porphy. vero, Thyone, inquit, Semele a Græcis dicta: unde Thyoneus dicitur.

THYONIANUS, a, um. Adj. Bacchus sic dictus. Catull. 27. 7.

— hic merus est Thyonianus. Quo versu significat Meraca Bacchi pocula per transnominatorem. Redivivus enim Bacchus matricque fulminatæ superites, Thyonianus vocatus est: vel potius illum dilaceratum reducem sospitemque vitæ redditum hoc nomine sacra canebant arcana. Aufon. Præf. Edyll. 17. Ne in sacris & fabulis aut Thyonianum mireris aut Virbium, illum de Dionyso, hunc de Hippolyto reformatum.

THYREÆ, es. f. [Θυρα] Civitas Messeniorum. Sed divus Augustus Lacedæmoniiis ascripta, quod Messenii cum Antonio sensisse viderentur. Stat. 4. Theb. 48. Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem.

Hinc Thyreaticæ, Spartanorum corollæ quædam appellatæ. Sciendum est, Thyre, numero plurali, genere neutro, per synæresin efferri, θυραία, & θυρα, etiam numero singulari Thyrea [Θυρία] quoque dici potest, ut Steph.

Est & Thyream, [Θυραῖον] Oppidum in Arcadia.

Thyræ [Θύρα] etiam Græce, Latine Ostia dicuntur: a quo θυραῖον, Ostiolium, in Gloss. Græcolat.

THYREÆTIS, idis. [Θυραῖος] patronym. f. Ovid. 2. Fast. 663.

Si tu signaffes olim Thyreatida terram.

THYREBUS, i. m. Lapis. Plin. 2. 103.

THYRSUS, i. m. [καυλός] Virga & caulis cujuslibet herbæ, præsertim vero lactucæ. Plin. lib. 19. cap. 8. Inventum omnes thyrsos, vel folia lactucarum prorogare urceis conditos, ac recentes in patinis coquere.

Fragiles thyrsi. Stat. 2. Theb. 664.

Pampinei thyrsi. Claud. 4. Conf. Hon. 602.

Spectabilis thyrsus. Plin. lib. 21. cap. 15.

Teretes thyrsi. Stat. 2. Achil. 175.

Virentes fronde thyrsi. Ovid. 11. Met. 29.

Thyrus, [Θύρσος] Hasta aculeata, hederis obtecta, quam in Orgiis Bacchicis quatiiebant. Scribit Diodorus lib. 5. cap. 1. Dionysum in exercitu habuisse mulieres thyrsi armatas. Et Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 18. ait Liberum patrem tenere thyrsum, quod est latens telum, cujus mucro hedera lambente protegatur. Unde Thyrsigerus dictus est Bacchus. Catul. Argon. 62. 256. Ovid. 3. Amor. 15. 17.

Corniger increpuit thyrso graviore Lyæus. Sen. Herc. fur. 11. 2.

Tectam virenti cuspidem thyrso gerens. [V. Polyæn. Stratag. a pr.]

Gravi thyrso metuendus Liber. Hor. 2. Carm. 19. 8.

Quater thyrsus. Sen. Herc. Oeth. 4.

Levem thyrsus vibrare manu. Sen. OEdip. 5.

Thyrus per translationem pro Stimulo & incitamento. Lucret. lib. 1. 921.

— sed acri

Percussit thyrso laudis spes magna meum cor.

THYRSICULUS, i. m. dimin. Apul. de Herb. cap. 68.

THYRSIGERUS, a, um. Adj. [Θυραῖος] ut, India thyrsigera. Sen. Hippol. 753.

THYSANON, [Θύσανον] sive etiam TYSANON (nam utrumque reperitur) quod & *Syrisbam* vocari tradit Pollux lib. 7. cap. 14. Est autem Fimbria five ala. Hujus meminit Homerus in ornamentis Junonis lib. 14. Iliad.

THYSBE, V. THISBE.

THYSIAS, æ. m. Sculus scriptor, cujus meminit Quintl. 2. 1.

THYSSELIUM, i. n. Herba. Plin. 25. 11.

THYSUS, i. m. antique Sus. Varro de R. R. 2. 4. Græce dicitur ὄρ, olim Thyfus dictus, ab illo verbo quod dicunt θυειν, quod est immolare. Ab suo enim genere pecoris immolandi initium primum sumptum.

T I

T. I. Testamento instituit, Titulum jussit. TI. Tiberius. TI. CÆS. Tiberius Cæsar. TIB. D. F. M. Tibi dulci filio meo. TIBIC. M. D. M. Tibicen Magnæ Deum Marris. TIBVR. Tiburtinus.

TIBARA, æ. f. [τιβαρα] Ornamentum capitis Perticarum prius mulierum: quo postea usi sunt & reges & sacerdotes. Juven. 6. Sat. 515.

— Phrygia vestitur bucca tiara. Virg. 7. Æn. 247.

— sceptrumque sacerque tiaras. Hic per usurpationem dicitur;

dicitur; nam tiara dicimus, ait Servius. Tiaram (inquit Donatus) dixit pileum, quo Phryges utuntur, quum celebrant sacra. Inde Sacrum dixit, quia quod ad sacra pertinet, sacrum est.

TIBARATUS, a, um. Adj. Tiaram gestans. Sidon. 8. Epist. 3. Inter satrapas regum tiaratorum.

T I B

TIBARĒNI, [Τιβάρηνοι] Populi Scythici, Pompon. 1. 21. de quibus diximus in dictione **TABERNI**, quam vide. Valer. Flacc. 5. Argon. 149.

Inde Genetæi rupem Jovis: hinc Tibarenum

Dant virides post terga lacus, &c. Quo de loco doctissima exstat Angeli Politiani epistola ad Pomponium Lætum.

TIBER, & **TIBĒRIS**, & per Syncopen, **TIBRIS**, is, & idis. m. [Τιβήρις, ἢ Θούμβρις] Amnis Italiae e media fere longitudine Apennini Aretinorum finibus defluens, tenuis principio, nec fere navigabilis, fertur per centum & quinquaginta millia passuum, non procul Tiferno, Perusiaeque & Oriculo. Hetruriam ab Umbris ac Sabinis, mox Vejentem agrum a Crustumino, deinde Fidenatem, Latinumque a Vaticano dirimens, duobus & quinquaginta fluviis augetur: præcipuis autem Nare & Aniene: nec minus tamen aquis, fontibusque in urbem ductis: & ideo quamlibet magnarum navium ex Italo mari capax, rerum in toto orbe nascentium vector placidissimus. Primum ab aquarum colore Albula dictus est, deinde Tiberis appellatus: vela rege Tufco ejus nominis; juxta eum in bello occiso, Virg. 8. Æn. 330.

— asperque immani corpore Tibris, &c.

A quo post Itali fluvium cognomine Tibrim

Diximus: amisit verum vetus Albula nomen. Vel quod τῆς ὕδατος, hoc est injuriæ fluvius esset, propter regem Tuscorum, latrocinari circa ejus fluminis ripas, ac vastare omnia solitum. Servius, Ut autem, inquit, Tibris dicitur, hæc ratio est, Quodam tempore Syracusani victores ceperunt Syracusis ingentem Atheniensium hostium multitudinem: & eam cæcis montibus fecerunt addere munimenta civitati. Tunc auctis muris, etiam fossa intrinsecus facta est: quæ flumine admisso repleta munitionem redderet civitatem. Hanc igitur fossam, per hostium poenam & injuriam factam, Tibrim vocaverunt, ἀπὸ τῆς ὕδατος. Postea profecti Siculi ad Italiam, eam tenuerunt partem, ubi nunc Roma est, usque ad Rutulos & Ardeam. Unde est,

— fines super usque Sicanos.

Et Albulam fluvium, ad imaginem fossæ Syracusanæ, Tibrim vocarunt, quasi ὕδατι. Hactenus Servius. Rursus autem Tiberino Albanorum rege in eo submerso pro Tibri dictus est Tiberis. Ovid. 2. Fast. 389.

Albula, quem Tiberim merfus Tiberinus in undis

Reddidit, hibernis forte tumebat aquis. Tiberis etiam Ptolemæo lib. 2. cap. 1. Vulgo dicitur *Tevero*.

Scribendum est ab i non ab r, quoniam ita scriptum reperimus in antiquis lapidibus, uti nos docet Manutius in Orthographia.

Trans Tiberim. Cic. 12. Att. 20. Cogito interdum trans Tiberim hortos aliquos parare, & quidem ob hanc causam maxime.

Arenosi Tibridis unda. Ovid. 1. Fast. 242.

Aufonius Tibris. Virg. 5. Æn. 83.

Cæruleus Tibris. V. CÆRULUS.

Flavens Tibris. Sil. lib. 16. 680.

Flavus Tibris. Hor. 1. Carm. 2. 13.

Laurens Tibris. Virg. 5. Æn. 797.

Romuleus Tibris. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 226.

Sceptriferi Tibridis unda. Sil. lib. 8. 369. Ob Romæ, quam trajicit, imperium.

Tyrrenus Tibris. Virg. 7. Æn. 242.

Tibri, Vocativus. Virg. 8. Æn. 540.

— galeasque & fortia corpora volves,

Tibi pater.

TIBĒRINUS, a, um. Adj. [Τιβήριδος, Θούμβριδος] ut, Piscis Tiberinus: & Tiberina ostia, apud Virg. 1. Æn. 17. Cic. pro Lege Manil. 33. Vos modo ante ostium Tiberinum classera hostium videbatis. Et Ovid. 15. Met. 728.

Fluminis Tiberini unda. Virg. 10. Æn. 833.

Gurgis Tiberinus. Ovid. 9. Met.

Insula Tiberina. Claud. 2. Conf. Stilich. 175. De hac insula sic Liv. 2. 5. Ager Tarquiniorum, qui inter urbem ac Tiberim fuit, consecratus Marti, Martius deinde campus fuit. Forte ibi tum seges farris dicitur fuisse, matura messi, quem campi fructum quia religiosum erat consumere, defectam cum stramento segetem magna vis bominum simul immissa, corbibus fudere in Tiberim, tenui fluentem aqua, ut mediis caloribus folet. Ita in vadis hæsitantis frumenti cervos sedisse illitos limo: insulam inde paulatim, & aliis quæ fert temere flumen eodem investis, factam.

Postea credo additas moles, manuque adjutum, ut tam eminens area, firmaque templis quoque ac porticibus sustentendis esset. Hactenus ille.

Et Cognomen Ro. ut Caucius Tiberinus. Cic. 3. Philipp. 23.

TIBRINUS, per syncopen, pro Tiberinus. Claud. de Laud. Seren. reg. 17.

Præcia fatorum Tanaquil, rediensque per undas

Cleelia Tibrinas.

TIBĒRINUS, i. m. [Τιβήριδος] Tiberis fluminis Deus. Virg. 8. Æn. 31.

Hinc deus ipse loci fluvio Tiberinus amæno, &c.

Flavus Tiberinus. Virg. 7. Æn. 31.

Regnum cepit Tiberinus. Ovid. 14. Met. 614.

TIBĒRINIS, idis. patronym. f. [Τιβήριδος, Θούμβριδος] Ovid. 2. Fast. 597.

Dixerat, annuerant Nymphæ Tiberinides omnes.

TIBRĪOLA, æ. m. Prudent. Perist. 11. 174.

Pascit item sanctis Tibricolis dapibus.

TIBĒRIAS, ædis. f. [Τιβήριδος] Urbs Galilææ, ab Herode condita, & sic appellata in honorem Tiberii Cæsaris. Ptolem. lib. 5. cap. 16. dicitur Tiberias Lacus. V. Steph.

TIBĒRIUS, [Τιβήριδος] Prænomen, quo solo designari solet, Tiberius Claudius Nero, Imperator Romanus rextius

De hoc prænomine sic Probus in Epitome; Tiberii cœperunt vocitari, qui ad fluvium Tiberim nascebantur.

Tiberii Cæs. Augutti privigni, vitam vide in Suetonio, & Hist. ejus apud Tacit. 6. Ann. extr.

Fuit & ejus nominis Grammaricus, qui de Ideis orationis scripsit libros tres, aliæque complura, ut auctor est Suidas. Meminit & hujus Strabo lib. 7.

TIBERĒIUS, a, um. Adj. [Τιβήριδος] Stat. 3. Silv. 3. 66.

— Tibereia primum

Aula tibi, vix dum ora nova mutante juvena,

Panditur.

TIBERIANUS, a, um. Adj. Idem. Plin. 15. 15. Pira Tiberiana, quæ Tiberio placuere.

TIBI, [τιβι]. Gl. L. G.] Dativus, a Tu pronomine, V. suo loco.

TIBIA, æ. f. [ἀντικνήμιον, Gl. L. G. & G. L. κνήμη, G. L.] proprie Os cruris oppositum furæ. Cels. lib. 8. cap. 1. Ipsum autem crus est ex ossibus duobus, &c. Verum alterum os ab exteriori parte, &c. Alterum a priore parte positum, cui tibiæ nomen est, longius, & in superiore parte pleniùs, solum cum femoris inferiore capite committitur, sicut cum humero cubitus.

Tibia, [αὐλός, Gl. L. G. & G. L.] Instrumentum musicum, multis foraminibus flatum cum sono reddens, quo qui canunt, tibicines dicuntur. Sic dicta, quod primo ex grum tibiis facta sit, a quibus nomen habet, quum ex arundinibus facta sit. Cic. 1. Tusc. 106. Non intelligo quid metuat, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. Hor. de Arte Poet. 202.

Tibia non, ut nunc, orichalco vincta, tubæque

Æmula; sed tenuis, simplexque, foramine paucio.

Tibia & Fittula differunt. Plin. lib. 16. cap. 36. Calamus vero alius totus concavus, quem syringiam vocant, utilissimum fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. Orchomenius est continuo foramine pervius, quem auleton vocant. Hic tibiis utilior, fistulis ille. Si ex oliva modulate canentes tibiæ nascerentur, num dubitares quin in eis in oliva tibicinis quædam scientia? Cic. 2. de Nat. Deor. 22.

Cantus tiliarum. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Multifora buxo tibia. Sen. Agamem. 5.

Apertæ tibiæ a Quintiliano 11. 3. vocantur, Quæ apertis omnibus foraminibus fonant clarius. Nam clausis sonus redditur fuscior & obscurior, ut apertis candidior & clarior, quod & per adagium usurpat. Illa vero, inquit, jam pæne apertis, ut ajunt, tibiis. Id est, ut suspicor, Jam clarissima voce. Turnebus.

Cava tibia. Lucret. lib. 2. 620.

Concionatoria tibia. V. CONCIONOR.

Curva tibia. Virg. 11. Æn. 737.

Incentiva tibia, & Succentiva. V. Incentivus in INCINO.

Ludicræ tibiæ. V. LUDUS.

Nuptiales tibiæ. Auctor ad Heren. lib. 4. 44.

Querulæ tibiæ cantus. Hor. 3. Carm. 7. 30.

Sacrificæ dulces tibia effundat modos. Sen. Agamem. 6.

Adhibere tibiis epulis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Canere tibiis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Canere ad tibiam. V. CANO.

Inflare tibiis. Cic. de Clar. Orat. 192. Si tibiæ inflatæ non referant sonum, abjiciendas eas sibi tibicen putet.

Tibia masculino genere apud antiquos. Varr. Modio, apud Non. 3. 256.

Quare meas lubidines, ac tibiis bilingos.

TIBIALIS, e. Adj. [ἀλλήπιος] Quod est idoneum ad tibiis faciendas.

Plin. lib. 16. cap. 36. Tertia arando est tibialis calami, quem auleton dicebant.

TIBIALE, is. n. [ἄσκηματις] Velamentum tiliarum. Sueton. de Augusto cap. 82. Hieme quaternis, cum pingui toga, tunicis, & subuculæ thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur.

Tibialia, Arma, quibus crura muniuntur. Paulus Jureconf. in 1. Qui commeat. D. de re milit. Si tibiale vel humerale miles alienavit, castigari verberibus debet.

TIBIARIUS, i. m. [ἀλλοπιός] Gloss Græcolat.

TIBICINUS, inis. m. [ἀλλήπιος, Gl. L. G. & G. L.] Qui tibia canit. Cic. 7. Fam. 27. Ille autem, qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & fat bonum unctorem, discessit a me. Liv. 1. 43. Cornicines, tibicinesque. Hor. de Arte Poet. 214.

Sic prisca motumque & luxuriam addidit arti,

Tibicen traxitque vagus per pulpita veitem.

Ad cantus, ad tibicinem profequi laudes honoratorum virorum. Cic. 2. de Legib. 66.

Non funt in oratione, tanquam tibicini, percussionum modi, sed univërfa comprehensio & species orationis clausa & terminata est. Cic. in Orat. 198.

Tibicen sine tibiis canere non potest. Cic. 2. de Orat. 378.

Tibicines in ædificiis appellantur Columellæ, quibus rustici tecta sua fulcire solent: a similitudine tibia canentium: qui ut cantantes sustinent, ita illi ædificiorum tecta. Nec in hoc significato aliud præter Ablativum singularem legimus. Juven. 3. Sat. 193.

Nos urbem colimus, tenui tibicine fultam.

Dicitur etiam Quicquid in sustentaculum alterius ponitur. Ovid. 4. Fast. 695.

Hæc modo verbebat stantem tibicine telam. Alii legunt,

Hæc modo verbebat stantem tibicine villam. Alii,

Hæc modo verbebat cum raro pectine pratium.

TIBICINA, æ. f. [ἀλλήπιος, Gl. G. L.] Mulier tibia canens. Plaut. Aul. 2. 4. 1.

Postquam obsonavit herus, & conduxit coquos,

Tibicinasque hæce, apud forum, &c. Martial. lib. 14. 64.

Ebria nos madidis rumpi tibicina buccis.

Meretrix tibicina. Hor. 1. Epist. 14. 25.

TIBICINIUM, i. n. Apul. 1. Flor.

TIBICINO, [αὐλός, Gl. G. L.] ære. Tibiis canere. Fulgent. Mythol. 3. 9.

Ordo tibicinantium. Et Tibicinandus apud Tertull. de Anim. cap. 38.

TIBICINATOR, ōris. m. [ἀλλήπιος] Gloss. Cyril.

TIBISCUS, Daciæ fluvius, cujus meminit Ptolemæus lib. 3. cap. 7. a Barbaris Tiffa appellatur. Vulgo *Teys*.

TIBĪSIS, is. m. Scythiæ fluvius. Herodot. lib. 4. Hinc

TIBĪSENUS, a, um. Adj. ut, Ostia Tibisena. Valer. Flacc. 6. 51.

TIBULLUS, [Τιβούλλος] Poeta iuxta Quintiliani sententiam cum primis elegans, & tersus, ad amores & delicias aliquanto proclivior. Quintil. 10. 1. Ovid. 1. Amor. 15. 28.

Donec erunt ignes, arcusque Cupidinis arma,

Dicentur numeri, culte Tibulle, tui. V. ALBIUS.

TIBUR, ūris. n. [Τιβύρη, Τιβύρις, Τιβύρα, Τιβύρα] Urbs est Italiae (vulgo

Tivoli) sedecim millibus passuum distans ab urbe Roma: quam, teste

Solino,

Solimo, ex auctoritate Catonis, Catillus Arcas, praefectus classis Evandri, condidit. Quod etiam sentit Servius: De Gracia, inquit, tres fratres venerunt ad Italiam, Catillus, Corax, Tibur vel Tiburnus. Hi simul omnes unam fecere civitatem, & eam de fratris majoris nomine Tibur appellaverunt: licet & alias fecerint singuli. Haec Servius enarrans illud Virg. 7. Aen. 670.

Tum gemini fratres Tiburtia moenia linquunt, &c. Sextus Graecus historicus sic habet, Catillus Amphiarai filius fuit. Hic post prodigalem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum, jussu dei, cum omni suorum coetu, & sacris missis, tres liberos in Italia procreavit, Tiburum, Coracem, & Catillum: qui expulsus ex oppido, haud longe ab urbe Roma posito, veteribus Sicanis, a nomine Tiburri maximi filii oppidum vocaverunt. Plin. lib. 16. cap. 44. Tiburtes quoque originem multo ante urbem Romam habent. Apud eos extant ilices tres, etiam Tiburto conditore eorum vetustiores, apud quas inauguratus traditur. Tibur autem Virg. dicitur Superbum, id est nobile, inquit Servius: aut per transitum tetigit illud, quod aliquando quum a Senatu auxilia poscerent Tiburtes sub commemoratione beneficiorum, hoc tantum a Senatu responsum acceperunt Superbi estis. Haec Servius explicans illud Virg. 7. Aen. 629.

Quinque adeo magnae positae incudibus urbes, &c. Sunt qui Tybur scribunt per y. Priscian. tamen cum i Latino scribit: quod usitatus crediderim: non enim Graeca est dictio. Hor. 2. Carm. 6. 5.

Fertile Tibur. Hor. 4. Carm. 3. 10.
Herculeum Tibur. Martial. lib. 1. 13.
Supinum Tibur. Hor. 3. Carm. 4. 23.
Vacuum Tibur. Hor. 1. Epist. 7. 45.
Udum Tibur. Hor. 3. Carm. 29. 6.
Uvidi Tiburis ripae. Hor. 4. Carm. 2. 31.

TIBURS, urtis. vel TIBURTIS, e. Adj. Quod est ex Tibure. Suetonius Calig. cap. 21. Inchoavit autem aquaeductum regione Tiburti. Cic. 2. de Orat. 24. Villam in Tiburte habes. Stat. 1. Silv. 3. 99.

Hic tua Tiburtes Faunos chelys, & juvat ipsum Alciden. Hor. 1. Serm. 6. 108.
Quum Tiburte via Praetorem quinque sequuntur Te pueri, lasanum portantes, aenophorumque.

TIBURTINUS, a, um. [τιβυρτινός] aliud Adj. Martial. 4. 57. Nunc Tiburtinis cedite frigoribus.

TIBURTIUS, a, um. Adj. Hor. 2. Serm. 4. 70. Picens cedunt pomis Tiburtia succo.

TIBURTUS, i. m. qui idem & TIBURNUS dicebatur, & Tiburi pro numine colebatur, cui etiam lacus erat ibi sacrus, ab Horatio memoratur, Catilli, qui Amphiarai filius erat, fuit filius, oppidumque Tibur condidit, ut refert Solinus, & probat Maro his verbis, 7. Aen. 670.

Tum gemini fratres Tiburtia moenia linquunt, Fratris Tiburti dictam cognomine gentem. Horatius tamen videtur existimare Tibur a Catillo conditum fuisse, cum Tibur moenia Catilli vocet: & Catonis sententia fuit, eam urbem positam a Catillo Arcade praefecto classis Evandri fuisse. Annotavit Turnebus.

T I C

TICIDA, æ. m. Poeta elegiacus. Ovid. 2. Trist. 433. Quid referam Ticida? quid Memmi carmen? &c.

TICINUM, i. n. pr. c. [τίκινον, Τίκινον Steph.] nobile Insu- brium oppidum, quod nunc Pavia vulgo dicitur. Nam, ut scribit Ptolemæus in Geographia lib. 3. cap. 1. Insu- bres habent Mediolanum, Novariam, Comum & Ticinum.

TICINUS, i. m. [τίκινος] Fluvius oppido vicinus, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 26. vulgo Tiffin. Claud. 6. Conf. Hon. 195. Pulcher Ticinus. conf. Sil. 4. 81: 5. 154: &c. & Sidon. 7. Carm. 552.

TIFERNUS, [τίφηνος] Fluvius est Italiae. Et Tifernum, oppidum, quod intercidit. Inde Tifernates, populi, juxta Teanum & Lucrinum, in sexta regione Italiae. Auctor Plin. lib. 3. cap. 14. Nunc dicitur Bisano, Olivarius in Melam.

T I G

TIGELLIVS, i. m. Tigellius Hermogenes, musicae artis scientia praeditus, C. Caesari Dictatori fuit familiaris, postea Cleopatrae, quia dulciter cantabat, & jocabatur urbane. Augusto quoque ita placuit, ut inter familiares ac domesticos haberetur. Erat autem largitor adeo, ut omnibus musicis & circulatoribus multa donaret, & ideo morte ejus tristes esse factos ait Horatius. Porro autem causam infectandi hominis non mediocri ingenii habuit Horatius, quod carmina ejus parum scite modulata esse dicebat. Haec Porphyrio in illud Hor. 1. Serm. 2. 1.

Ambubajarum collegia, pharmacopolæ, Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne, Mæstum ac sollicitum est cantoris morte Tigelli. Quippe benignus erat. Contra hic, ne prodigus esse Dicatur metuens, inopi dare nolit amico, Frigus quo diramque famem propellere possit. &c. Fuit hic Tigellius & tibicen, & cantor, Phameæ nepos. natione Sardus, Ciceroni parum æquus. id quod indicat ejus epistola ad Fabium Gallum, 7. Fam. 24. Amoris, ait, quidem tui, quoquo me verto, vestigia, vel proxime de Tigellio perspexi. Sensi enim ex litteris tuis valde te laborasse. Paulo post, At vide quid succenseat. Phameæ causam susceperam, ipsius quidem causa: erat enim mihi sane familiaris. Is ad me venit, dixitque judicem sibi operam dare constituisse eo ipso die, quo de P. Sextio in consilium iri necesse erat. Respondi, nullo modo me facere posse: quem vellet alium diem si sumpsisset, me ei non defuturum. Ille autem, qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & fat bonum cantorem, discessit a me, ut mihi videbatur, irator. Habes Sardos venales, alium alio nequiorum. Idem 3. Att. 49. De Tigellio si quid novi; qui quidem, ut mihi Gallus Fabius scripsit, μισήνιν ἀναστρέφει mihi quandam iniquissimam, me Phameæ defuisse, quum ejus causam recepissem. Quam quidem recepam contra pueros Octavios Cn. F. non libenter: sed Phameæ causa volebam: erat enim, &c. Etiam Horatius sardum fuisse Tigellium, & Ca-

faris amicum, his verbis ostendit lib. 1. Serm. 3. 1. Omnibus hoc vitium est cantoribus, inter amicos Ut nunquam inducant animum cantare, rogati: Injussi, nunquam desistant. Sardus habebat Ille Tigellius hoc. Caesar, qui cogere posset, Si peteret per amicitiam patris, atque suam, non Quicquam proficeret: si collibuisse, ab ovo Usque ad mala citaret, lo Bacche, &c.

TIGELLIVS, vel TIGILLIVS, i. m. [τιγελλῖος] Vir fuit Romanus vitæ corruptissimæ, qui per impudicitiam multa a Nerone confectus est, quem ad omnia corruperat. Auctor Cornelius Tacit. 14. Ann. 60.

TIGILLUM, TIGNARIUS. V. infra TIGNUM.

TIGNUM, i. n. & TIGNUS, i. m. [δένδρον, Gl. L. G. & G. L. ξύλον, L. G.] Trabs, qua varie disposita domus exstruitur: A tegendo, ut tradit Ulpianus in l. 1. D. de tign. junct. Cæf. 4. Bell. Gall. 17. Tigna bina sequepedalia, ab imo præacuta, dimensa ad altitudinem fluminis. Propert lib. 4. 3. 59. Sive in furtivo gemuit stans noctua tigno. Hor. de Arte Poet. 279. — & modicis instravit pulpita tignis. Ovid. 8. Met. 645.

Sordida terga suis nigro pendentia tigno. Arreftaria tigna. Vitruv. lib. 10. cap. 17. V. ORTHOSTATA.

Polire tigna. Claud. 2. Conf. Stilich. 323. Lævia radere tigna. Lucret. lib. 5. 1266. al. Lævare, & radere.

Tigni nomine, Omne genus materiei, ex qua ædificia constant, continentur. Ulpian. De tigno juncto. l. j. & Ad exhibendum. l. Tigni. Et Cajus de verb. signific. l. Tigni. Hor. 2. Epist. 2. 73.

Torquet nunc lapidem, nunc ingens machina tignum. Tigni appellatione in vineis necessaria continentur, ut puta, perticæ, pedamenta. Ulpian. De tigno juncto l. j.

TIGNARIUS, a, um. Adj. [δενγοπιπτικός] ut, Tignarius faber, non solum is, qui tigna dolat, sed etiam qui solaria lignea: hoc est qui trabes, ceteraque ad tabulata domus utilia: & omnis qui ædificat, intelligitur, inquit Cajus Jurific. Cic. de Clar. Orat. 257. Ego me Phidiam esse mallem, quam vel optimum fabrum tignarium.

TIGNARIUS, i. m. [δενγοπιπτός, δηνγοπιπτων, Gl. G. L.] Idem, qui Faber tignarius.

TIGILLUM, i. n. dimin. [δεδιδω] Liv. 1. 26. extr. Is quibusdam piacularibus sacrificiis factis, quæ deinde genti Horatiae tradita sunt, transmissio per viam tigillo, capite adoperto, velut sub jugum misit juvenem. Tibul. lib. 2. 1. 39.

Illi compositis primum docuere tigillis Exiguam viridi fronde operire domum.

Janua suffixa tigillo. Catul. ad Januam, 68. 39.

TIGNO, [δένδρον, Gl. G. L.] Ære, & TIGNATIO, ðnis. f. [δένκωσις] verbale.

TIGRANA, [τιγρανά] Ptolem. lib. 6. cap. 1. Oppidum Mediae in mediterraneis.

TIGRANES, [τιγράνης] Rex majoris Armeniae, cujus multam mentionem facit Cic. pro Lege Manil. Lucan. lib. 2. 637.

TIGRANOCERTA, [τιγρανόκερτα] Oppidum in montanis majoris Armeniae, teste Plin. lib. 6. cap. 11. a Tigrae conditum, unde & nomen accepit, quasi Tigranis civitas. Nam Certa Parthorum lingua urbem sonat. V. Stephanum.

TIGRIS, is, vel idis. f. pr. c. [τίγρις] Animal velocissimum: quod a velocitate nomen habet. Nam Medi tigrim sagittam appellant, teste Varrone. Virg. 4. Aen. 367.

— Hyrcanæque admorunt ubera tigres. Plin. lib. 8. cap. 18. Tigrin Hyrcani & Indi ferunt, animal velocitatis tremendæ, & maxime cognita dum capitur. Totus ejus fetus, qui semper numerosus est, ab insidiante rapitur equo quam maxime pernici, atque in recentem subinde transfertur, &c. Plura leges toto capite.

Armeniae tigres. Virg. 5. Ecl. 29. Aspera tigris. Hor. 1. Carm. 23. 9.

Atra tigris. Virg. 4. Georg. 407. Maculose trigidis forma. Ovid, 11. Met. 245.

Pessima tigris. Virg. 3. Georg. 248. Rabidae tigres. Virg. 2. Georg. 151.

Sæva tigris. Ovid. 10. Epist. 86. Variæ. Sen. Hippol. 1.

Virgatæ. Sen. Hippol. 3.

TIGRINUS, a, um. Adj. [τιγρινός] Plin. lib. 13. cap. 15. Mensis præcipua dos in vena crispiis, vel in vertice variis. Illud oblongo evenit discursu, ideoque tigrinae appellantur.

TIGRIFER, æra, ærum. Adj. Tigres ferens. ut, Tigiferi arva Niphatis. Sidon. Carm. 1. 444.

TIGRIS, [τίγρις] Flumen magnum etiam appellatur, propter velocitatem, qui instar bestiae ejusdem nimia pernicitate decurrit. Solinus cap. 50. Tigrim fluvium in Armeniae Majoris regione capur attollere dicit, in loco edito, ex lucido conspicuoque fonte: nec ab exordio statim totum esse, sed primo pigre fluere, non cum suo nomine. At quum fines Medorum invecus sit, Tigrim statim vocari, Arethusam lacum influere, gravia pondera sustinentem, cujus pisces nunquam se alveo Tigridis immisceant, sicut nec amnici stagnum attingant Arethusæ. Mox Arabas præterfluens, Mesopotamiam amplectitur, & Hydaspem accipiens Euphratemque, defertur in sinum Persicum. A Tigris fluvio dicti sunt Transfigitani, qui trans Tigrim habitant, sicut Transpadani. Et tam pro fluvio, quam pro animali, Tigris vel Tigridis Genitivum facit. V. Plin. lib. lib. 6. cap. 27. & Strabonem lib. 16. Rapidustigris. Lucan. lib. 3. 256. Hor. 4. Carm. 14. 46.

TIGULLIA, æ. f. [τιγυλλία] Ptolem. lib. 3. cap. 1. Urbs Liguria, aliis dicta Segesta, vulgo Segestro, Seltro.

TIGURINI, [τιγυρίνοι] Populi Germaniae, qui quartam Helvetiae partem continebant. Cæf. 1. Bell. Gall. 11. Is pagus appellabatur Tigurinus. Nam omnis civitas Helvetia in quatuor pagos divisa est. Hic pagus unus quum domo exisset, patrum nostrorum memoria, L. Caesium Consulenz interfecerat, & ejus exercitum sub jugum miserat.

T I L

TILANS, [τίλανς, οκλάς] Gloss. Græcolat. [Tollenda, opinor, distinctio. H h h 3 TILIA.

TILIA, æ. f. [*τίλιος*, Gl. L. G. & G. L. *τίλιος*, L. G.] Arbor. Plin. lib. 16. cap. 40. Mollissima tilia, eadem videtur & calidissima: argumentum afferunt, quod citissime ascias retundat. Columel. lib. 9. cap. 4. At tilia sola ex omnibus sunt nocentes.
Levis tilia. Virg. 1. Georg. 173.
Molles tilia. Ovid. 10. Met. 92.
Pinguis tilia. Virg. 4. Georg. 181.
Tilia, de arboribus aliis etiam dicuntur; nam de interioribus corticis ulmi tunicis, e quibus vincula fiunt, dixit Plin. lib. 24. cap. 8. Corticis interior tilia lepras sedat. [Forfan ab hac parte corticis ipsa arbor invenit nomen.]
TILIACRUS, a, um. Adj. [*φιλυριός*] Quod ex tilia factum est. Columel. lib. 12. cap. 45. Arculæ fagineæ, vel etiam tiliaceæ, quales sunt in quibus vestimenta forensia conduntur, huic rei paulo ampliores præparari debent.
TILIARIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. 20. Tabulæ tiliari apponentes.
TILICA, Jocularis dictio apud Cic. de Clar. Orat. 160. V. SPUTATILICA.
TILIUM, [*τίλιον*] Sardinia insulæ urbs, Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 3. Hodie S. *Κεραρα*.
TILUS, Insula V. TYLOS.
TILPHOSA, [*Τίλφος*] ut auctor est Pindarus, Fons est sub Tilphosium montem labens, apud quem Tireniæ vatis sepulcrum conditum est. Hujus enim, ut ait Aristophanes, aquæ frigus quum senex potasset, & ferre non potuisset, extinctus est. Est & ibidem, ut lib. 9. testatur Strabo, templum Apollinis Tilphosii.

T I M

TIMÆUS, [*Τίμαιος*] Siculus historicus, qui res Græcas conscripsit, etiam usque adeo arrogans, ait Plutarchus in Nicia, ut Thucydidem & Philistum in historia se facile superatum jactaret. Ipse vero Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda quadam, minimeque ad historia gravitatem pertinentia, digreditur. Haec Plutarchus. De eo & Cic. 2. de Orat. 38. & in epistola illa 5. Fam. 12. ad Luccejum doctissima. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendisse, contra Ephorum præfertim: nimis res etiam minimas persecutum: librosque fuisse præne in res singulas partitum.
Timæus alter Philosopher, cujus nomine Plato librum inscripsit De natura: patria fuit Locrensis, secta Pythagoreus: scripsit & ipse Naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, ut scribit Suidas.
TIMAGĒNES, is, m. [*Τιμαγένης*] Timagenes vel Timogenes duo commemorat Suidas historicos. Timagenes auctor est, omnium in litteris studiorum antiquissimum musicen existisse. Quintil. lib. 1. 10.
TIMAGORAS, [*Τιμαγόρας*] Atheniensis capitali supplicio affectus, quod Dariam, ad quem legatus missus fuerat, more Perfarum adulando, adoraverat. Suidas & Valer. Max. 6. 3. 2. ext.
TIMANDRA, æ. f. [*Τιμανδρα*] Filia Ledæ, & Tyndarei, & foror Clytemnestræ, quæ Echemono nupsit, ut refert Lycophronis scholiastes.
TIMANTHES, is, m. [*Τιμανθης*] Pictor egregius Zeuxis tempore. Hujus est Iphigenia, oratorum laudibus celebrata, qua stante ad aras peritura, quum mæstos pinxisset omnes, & tristitiæ omnem imaginem consumpsisset, patris vultum velavit, quem digne non poterat ostendere. Pinxit & Cycloper parva in tabula, cujus magnitudinem exprimere cupiens, pinxit juxta Satyros thyrso pollicem ejus metientes: itaque ex omnibus ejus operibus intelligitur plus, quam pingitur. Hujus meminit Plin. lib. 35. cap. 9.
TIMAVUS, i. m. [*Τίμαυος*] Nomen fluminis juxta Aquileiam, qui e montibus delatus, decidit in profundum: deinde infra terram absorptus stadiis circiter triginta & centum, erumpit in mare. Virg. 8. Ecl. 6.
Tu mihi, seu magni superas jam saxa Timavi. Idem 3. Georg. 475.
— & lapidis arma Timavi. Servius, lapidia pars est Venetiæ, dicta ab lapido oppido. Hujus fluvius est Timavus. Meminit hujus Plinius lib. 3. cap. 18. Contra hunc, ut idem testatur lib. 2. cap. 103. insula parva est in mari cum fontibus calidis, qui pariter cum æstu maris crescunt minuunturque. Virg. 1. Æn. 248.
Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi. V. Vadianum in Melam, & Cælium lib. 22. cap. 8.
TIMEO, ui, [*φοβέομαι*, Gl. G. L.] Ère. notæ significationis. Cic. 1. Fam. 9. Si qui se timere simularunt.
Timeo te, Tanquam inimicum.
Casum timere. Cic. 2. de Divin. 114. Casum autem prælii nemo nostrum erat, quin timeret. Idem 1. Fam. 5. Quanquam omnia sunt timenda nihil magis quam perfidiam timemus. Sic, Timere umbras. Cic. 15. Att. 20. Fraudem timere. Ovid. 7. Met. 45.
Quid tuta times? Ovid. 7. Met. 47.
Iram numinis timere. Ovid. 6. Met. 310.
Timeo tibi, Tanquam amico, ne quid mali accidat. Ter. Heaut. 3. 2. 20.
Syre, tibi timui male. V. MALUS.
Timeo vitæ tuæ. Idem And. 1. 3. 5.
Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: sin opitolor, hujus minas.
Timeo abs te, Ne malum mihi inferas. Cic. pro Sulla 36. A quo quidem genere, Judices, ego nunquam timui. Quintil. lib. 3. cap. 10. An timendum a rege bellum. i. e. Ne rex inferret bellum.
Sibi timere. Virg. 2. Æn. 130.
Timeo mihi abs te mortem, etiam dicimus.
Timere, cum Accusativo & Dativo. Quintil. lib. 4. cap. 1. Religiosus judex libenter eum audit, quem justitiæ suæ minime timet. i. e. Ne suæ justitiæ insidietur.
Timeo furem tauro: h. e. Timeo ne fur taurum abducat & furetur. Juven. 6. Sat. 17. Plin. lib. 14. cap. 16. Timent ægris vini noxam.
Timeo de. Ovid. 3. Fast. 617.
Nec timui de morte tamen, metus abfuit iste. h. e. Non timui, ne Dido se occideret.
Timere de Republica. Cic. 7. Att. 6.
Timere pro. Gell. lib. 19. cap. 1. Ipsum autem pro Aristippi anima timere.
Timeo ne. Ter. And. 1. 5. 34. Tum autem hoc timet, ne deferat se.
Timeo ne non impetrem. Cic. 9. Att. 4. Equidem illud motior, quod tu

mones, sperasque fieri posse, ut mihi Cæsar concedat ut absum, quum aliquid in Senatu contra Cn. agetur, sed timeo ne non impetrem.
Timeo ut sustineas, pro Ne non. Cic. 14. Fam. 2. [V. Bud. in pr. ad P. l. eo jure de tit. nupt. & Voff. de Confr. cap. 67. extr.]
Timeo quid fiet. Plaut. Merc. prol. 109. Et apud Ter. Phorm. 1. 3. 26.
Timeo miser, quam hic mihi nunc rem nuntiet.
Timeo quid nam. Cic. 1. Verr. 42. Quæ quum cogito, jam nunc timeo, quid nam pro offensione hominum, qui illi inimici infensique sunt, & expectatione omnium, & magnitudine rerum, dignum eloqui possim.
Timeo quemadmodum hæc explicari possint. Cic. 11. Fam. 10.
Hæc quo sint eruptura timeo. Cic. 2. Att. 20. V. HORREBO.
Timeo quorsum. Ter. And. 1. 5. 28. Misera timeo, hoc incertum quorsum accidat.
Nunc istic quid agatur, magnopere timeo. Cic. 3. Att. 8.
Quid possem timebam. Cic. 12. Att. 24.
Timere, pro Nolle. Cic. 14. Att. 21. Ad me autem, quum Cassii tabellarium demississem, statim Balbus, O dii boni, quam facile perspiceres timere otium! Paulo post, Nemo est istorum, qui otium non timeat. Libro eodem epist. 22. Timent otium. Quod contra dixit Epist. 20. Cupere pacem.
Timeri, Passivum. Martial. lib. 11. 19.
Fines mus populatur, & colono
Tanquam sus Calydonius timetur.
Bello timeri. Sil. lib. 15. 649.
Timetur argentum. Martial. lib. 3. 41.
Damnum de ea re timetur. Ulpian. in l. r. D. quib. ex causis. in poss. eatur.
TIMENS, entis. Partic. [*φοβέμενος*, Gl. G. L.] Ovid. 14. Met. 215.
— mortemque timens, cupidusque moriri.
Mortis timens. Lucret. lib. 6. 1237.
Comiti timens. Virg. 2. Æn. 729.
TIMENDUS, a, um. [*φοβητέος*] aliud Partic. ut,
Armis timendus. Stat. 4. Silv. 3. 134.
Dente timendus aper. Ovid. 4. Epist. 104.
Dentes timendi. Hor. 3. Carm. 20. 10.
Vox timenda. Hor. Epod. 6. 9.
TIMESCO, ère. Ammian. 31. 4.
TIMIDUS, a, um. Adj. [*δειδώς*, Gl. L. G. & G. L.] Qui semper timet
Timidum atque ignavum judicari. Cic. 11. Fam. 18.
Ut imbelles timidique videamur. Cic. 1. Off. 82.
Nimium me timidum, nullius animi, nullius consilii fuisse confiteor. Cic. pro Sext. 36.
Timidus ad mortem. Cic. 2. de Finib. 63. Ita non timidus ad mortem, ut in acie sit ob Remp. interfectus.
Timidus in. Cic. 1. de Lege Agr. 27. Liberi a delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.
In labore militari timidus. Cic. 7. Fam. 17.
Timidus, Timens. Cic. 5. de Finib. 30.
Non refugiat timido sanguen, atque exalbescat metu? Exposita. Hor. 3. Carm. 19. 2.
Codrus pro patria non timidus mori. [i. e. Non timens.]
Timidus ac tremens. Cic. in Pison. 74.
Timidus cum Genitivo. ut Timidus animi, *δειδώς τῆν ψυχῆν*. Gloss. Græcolat.
Timidus lucis. Senec. de Vita beata, cap. 21. Aversantur diem splendidum nocturna animalia, quæ ad primum ejus ortum stupent, & latibula sua passim petunt, abduntur in aliquas rimas, timida lucis.
Deorum timidus. Ovid. 5. Met. 100.
Timidior, Compar. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 13. Quorum periculo sic omnes copiarum sunt perturbatæ, ut vix judicari posset, utrum secundis minimisque rebus insolentiores, an adversis mediocribus timidiores essent.
Timidiores paulo. Cic. 1. de Finib. 69.
Animus timidus. Cic. 3. Off. 115. Quæ timido animo, humili, demisso, fractoque fiant.
Conciones timidissimæ. Cic. 7. Att. 20.
Homo timidus atque imperitus. Cic. pro Cæcin. 18.
Ocellis timidis vellem prætereundere. Ovid. 3. Amor. 6. 79. al. Tumidis.
Passus timidi. Virg. 6. Æn. 263.
Pectus timidum. Ovid. 11. Met. 478.
Pede timido fugere. Ovid. 4. Met. 100.
Pudor timidus. Ovid. 1. Amor. 5. 8.
Turba timidissima columbæ. Ovid. 1. de Arte Am. 117.
Nemo minus timidus. Cic. 12. Philip. 24.
TIMIDUS, Adv. [*ειλαδώς*] Verecunde, minus audacter. Cic. 5. de Finib. 6. Tum ille timide, vel potius verecunde, Facio, inquit, equidem. Idem 2. Tusc. 55. Sed hoc quidem in dolore maxime est providendum, ne quid abjecte, ne quid timide, ne quid ignave, ne quid serviliter muliebriter faciamus.
Timide & Fidenter, contraria. Cic. 2. de Divin. 67. Timide fortasse si gnifer evellebat quod fidenter intixerat.
Timide ac pedetentim ad aliquid agendum descendere. Cic. pro Quint. 51.
Credens timide. Ovid. 6. Epist. 15.
Timide hoc dicam. Cic. 12. Philip. 24.
Dicere modice & timide. Cic. pro Sull. 80.
Promittere timide. Ovid. 1. de Arte Am. 631.
TIMIDITAS, atis. f. [*δειδωσία*, *δειδωσία*, Gl. G. L.] Cic. 1. de Finib. 49. Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignaviamque vituperari, nec fortitudinem patientiamque laudari suo nomine.
Timiditas & ignavia. Cic. 3. Tusc. 14. Quæ qui recipit, recipiat necessesse est timiditatem & ignaviam.
Cautio mea & timiditas in causis. Cic. 2. de Orat. 300.
Ingenua timiditas. Cic. 2. de Orat. 10.
Cur ei bello propter timiditatem defuisti? Cic. 2. Philip. 71.
Verecundiam timiditas imitatur. Cic. in Partit. 81.
TIMOR, oris. m. [*φόβος*, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 4. Tusc. 19. Timor, metus mali appropinquantis.
Loca plena timoris. Ovid. 10. Met. 29.
Maximus timorum metus leti. Lucan. lib. 1. 455.
Timor meus de aliquo. Cic. ad Brut. 4. Quod utinam inspicere possis timorem de illo meum.

Cæcus timor. V. CÆCUS.
Cassus timor. Stat. 6. Theb. 158.
Dubii timores. Stat. 5. Theb. 319.
Durus timor. Propert. lib. 1. 19. 4.
Ingens timor omnibus. Stat. 12. Theb. 171.
Militaris timor. V. Militaris, in MILIS.
Mæstus timor. V. Mæstus, in MÆSTO.
Solliciti timoris res plena amor. Ovid. 1. Epist. 12.
Suspensus timor, Dubius. Ovid. 16. Epist. 84.
Abiit timor. V. ABRO.
Abicere timorem. V. ABICIO.
Afficere timore. Cic. 11. Fam. 2. Maximo timore de nobis afficiuntur amici nostri.
Augere timorem. Cic. 6. Fam. 7.
Cohibet timor. Casar 8. Bell. Gall. cap. 23.
Colligere se ex timore. V. COLLIGO.
Conferre timorem. V. CONFERO.
Depellere timorem. Cic. Post red. in Senat. 19.
Deponere timorem. Ovid. 18. Epist. 57.
Eraus timor ex animo. Senec. Thyest. 6.
Eripe mihi hunc timorem. Cic. 3. in Catil. 1.
Facere timorem. Cic. 10. Fam. 18. Non ullam rem aliam extimescens, quam eandem, quæ mihi quoque facit timorem.
Ferre timorem. Catul. Argon. 62. 99.
Horruerant pavido membra timore. Ovid. 7. Met. 630.
Impendet belli timor. V. IMPENDEO.
Incessit eos timor ne. V. INCESSO.
Incutere timorem. Cic. 2. de Orat. 209.
Induratus timor. V. INDURO.
Injicere timorem. Cic. 1. de Lege Agrar. 23. Spem improbis ostendistis, timorem bonis injecistis.
Lacessit pectus meum timor. Senec. Herc. OEth. 4.
Lenire timorem. Virg. 1. Æn. 454.
Mederi timori alicujus. Ovid. 9. Met. 772.
Minuere timorem alicui. V. MINUO.
Mittere timorem. V. MITTO.
Mussabat tacito medicina timore. Lucret. lib. 6. 1177. i. e. Non audent medici adhibere manus ægrotantibus, vel quia morbi causam & remedium ignorabant, vel quia timebant contagia.
Omittere timorem. Cic. in Somn. Scip. 2. Ades, inquit, animo, & omitte timorem.
Pellere timores. V. PELLO.
Percussus timore. Cic. ad Brut. 3.
Perterritus timore. Cic. 1. de Divin. 58. Quum tu, equo advectus ad quandam magni fluminis ripam, provectus subito atque delapsus in flumen, nusquam apparuisses, me contremuisse timore perterritum.
Ponere timorem. Ovid. 6. Fast. 151.
Proponere ad timorem. Cic. 2. Fam. 26. Nec me ista terrent, quæ mihi ad timorem fidelissime, atque amantissime proponuntur.
Sum magno timore. Cic. 5. Att. 20. Spero meos omnes servire laudi meæ, tamen magno timore sum, sed bene paramus.
Magno timori esse populis. Lucan. lib. 3. 82.
Trahere timorem. Ovid. 13. Met. 84.
Urget sollicitum timor anxius. Virg. 9. Æn. 89.
Phrygum timor Achilles, & Græcorum decus. V. ACHILLES.
TIMEFACIO, sec. c. ère. unde
TIMEFACTUS, a, um. Partic. Perterritus. Lucret. lib. 2. 43.
 His tibi tum rebus timefactæ religiones
 Effugiunt animo pavidæ, &c.
TIMŌCHĀRES, [Τιμόχρησ] Ambraciensis quispiam, regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C. Fabricium Consulem furtim venit, ac premium petivit: & si de præmio conveniret, promissit regem venenis necare: idque facile esse factu dixit, quoniam filii sui pocula in convivio regi ministrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum scripsit. Senatus legatos ad regem misit: mandavitque ut de Timochare nihil proderent, sed morderent uti rex circumspectus ageret, atque a proximorum insidiis salutem tutaretur. Refert Gellius ex Valerii Antiatii historia, libro 3. cap. 8.
TIMOCLĒA, [Τιμόκλαια] Mulier Thebana, quæ stuprum a quodam Thracum principe per vim passa, injuriam callide ulta est. Plut. de Virt. mul.
TIMOCLĒON, [Τιμόκλειων] Poëta Rhodius fuit, veteris Comædiæ scri- ptor, qui graves cum Simonide melico & Themistocle inimicitias exercuit: quos etiam contumelioso poemate est infectatus. Auctor Suidas.
TIMŌLĀUS, [Τιμόλαος] Rhetor & versificator, e Larissa Macedonia, discipulus Anaximenis Lampfaceni. Scripsit poemata de bello Trojano, singulis Homeris versibus, singulos addens. Auctor Suidas.
TIMŌLĒON, ontis, [Τιμόλειων] Corinthius dux inclitus, viribus fortissimus, vitæque abstinentissimus, missus cum trimibus ad liberandas Dionysii tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinqueagesimo postquam Syracusas appuisset die, urbe potitur, ac Dionysius clam sese atque arcem Timoleonti ipsi dedit, ab eoque cum paucis in exilium Corinthum missus est: ille vero arcem solo æquavit, Syracusanisque libertatem restituit. Deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In summa æqualis fuit Timotheo, Agésilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Hæc ex Plutarcho, qui eum e Latinis comparat Paulo Æmilio.
Incertum est scribendumne sit Thymoleon, [Θυμολεών] quomodo fere in Latinis & apud Suidam legitur, nempe a Leonino animo & audacia: an Timoleon, quemadmodum bona pars Græcorum voluminum habet. V. Plutarch. & Corn. Nep. [Θυμολεών, Θυμολέων την ψυχάν. Suid. Sed malim Τιμόλεων. Videtur enim idem nomen ac Τιμόλαος, mutata terminatione. Sic Τιμόχρησ, Τιμοκλήσ, Τιμοκρείων, Τιμόων, Τιμοανίδης, &c. per Ti.
TIMŌLUS. V. TMOLUS.
TIMŌMĀCHUS, [Τιμόμαχος] Pictor Byzantius nobilis, Cæsaris Dictatoris ætate, fecit Medeam & Ajaxem, quos ipse Cæsar LXXX talentis emit, in temploque Veneris dicavit. Plin. lib. 35. cap. 11.
TIMŌN, ðnis. m. [Τιμών] Atheniensis, temporibus fuit Peloponnesiaci belli, ut ex Aristophanis & Platonis poemaribus perspicere licet: describiturque ab illis ut inhumanus, ac vitans hominum congressus præterquam unius Alcibiadis adolescentis. Interrogatus quæ cum illo causa esset

amicitiæ? Quod scio (inquit) illum quandoque multorum malorum Atheniensibus causam futurum. Quum semel in concionem ascendisset, facto silentio, mirantibus omnibus, Est mihi, inquit, o viri Athenienses, pone domum parvus hortus, ubi ficus coaluit quædam, in qua per multi nostri cives se suspenderunt. In eodem nunc ego loco edificare volo: quamobrem visum est mihi vos publice admonere, si quis forte sit, qui se pius velit suspendere, antequam arbor excidatur. His igitur de causis ab Atheniensibus *μισοδῆρατος* est appellatus, quasi genus hominum infernum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, ut sepulcrum ejus, quod erat in litore, mare, quasi perosum, exundatione ab se removerit, longeque expulerit. In quo sepulcro hoc erat epitaphium, quod ipse sibi fecit,

Hic sum post vitam miseramque inopemque sepultus,
 Nomen non quæras: dii, lector, te male perdant. De hoc Cicero de Amicit. 89. Quin etiam si quis asperitate ca est & immanitate naturæ, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem nescio quem accepimus. Idem 4 Tusc. 27. Similiterque definitur & mulierum odium, ut Hippolyti, & ut Timonis, generis humani. V. Luciani Timona.
 Timon alius, Pyrrhonius, qui Sillos scripsit. de quo Laërt. 9. 109. & Suid V.

TIMŌNĒUS, a, um. Adj. [Τιμόνειος] a Timone, ut
Timonia cœna. Seneca Ep. 2. 18. Non est quod nunc existimes me dicere Timoneas cœnas, & pauperum cellas. Timoneas dixit a Timone, qui humanum genus exofus erat, vitamque quandam inhumanam & feram sequebatur, in cibisque non modo vulgaribus, sed etiam vilissimis, & ab reliquis hominibus prope damnatis acquiescebat. Locus hic omnino corruptus est in excusis. Turnebus 24. 33.
Vitam agere Timoniam, dicitur de Homine invidio aliorumque ofore. V. Erasmi Adagia.

TIMOR, V. TIMEO.

TIMŌTHĒUS, [Τιμόθεος] Atheniensis dux potentissimus ac dives, muros Athenis ædificavit. Hujus imaginem pictores assentationis gratia fecerunt, juxtaque Fortunam retibus civitates ei inclusas deferentem, illum autem ipsas expugnantem: quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuisse, quod felicitari potius, ejus res gestas, quam virtuti videretur adscribere. Haud multo post hoc factum, Fortuna quasi ægre ferret, rebus excidit. Auctor Suidas. Hujus ut docti hominis meminit Cic. 1. Off. 116.
Timotheus, Milesius, musicus, qui decimam & undecimam chordam lyrae addidit, & antiquam musicam in molliorem modum mutavit. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cujus filius Alexander sono excitabatur, & ad res bellicas alacrius instruebatur. Decessit anno ætatis 1111. Scripsit de musica libros xvi. Encomia, Dithyrambos, & alia. Suidas. Hujus meminit Cic. 2. de Legib. 39. & Quintil. lib. 2. cap. 3.
Timotheus sculptor nobilissimus: cujus in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta: unus ex his, qui Mausoleum cælavere, ut scribit Plin. lib. 34. cap. 8.
Timotheus, his omnibus præstantior, Pauli Apostoli ad ipsum epistolis, tum martyri clarus, præsul Ephesinus, patria Lycaonius, viduæ mulieris filius.

TIMŪTUS, i. m. [Τιμούτης, ἐξάπων, ἐπισημότατος τῷ νότῳ] Gloss. Latino- græc. Forfan idem, quod ΤΙΡΥΛΑ, q. V.

T I N

TINA, [Τίνα] apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. Britannia fluvius, vulgo Tine. V. TAMARUS.

TINA, æ. f. Vas erat veteribus ad vinum, ut videtur, reponendum. Varr. de vita Pop. Rom. lib. 1. Antiquissimi in conviviiis utres vini primo, postea tinas ponebant. V. Nonium 15. 7. Apic. 4. 2. Apud Festum corrupte legitur Tinia. q. V.

TINCA, æ. m. [Τίγκης] Placentinus. Quintil. lib. 1. cap. 5. Nam duos in uno nomine faciebat barbarissimos Tinca Placentinus (si reprehendenti Hortensio credimus) Preculam pro Pergulam dicens: & immutatione, quum c, pro g, uteretur, & transmutatione, quum & præponeret & antecedenti.

TINCA, æ. f. Piscis fluviatilis vulgo notus. Aufonius in Mosella 26.
 Quis non & virides, vulgi solatia, tincas
 Norit? & alburnos, prædam puerilibus hamis?

TINEA, vel TINIA, æ. f. [Τίνας, G. L. G. & G. L. σήψις, G. L.]
 Vermiculus est, qui ex pulvere ac litu & putredine interdum nascens, vestes aut libros abrodit. Hor. 1. Epist. 20. 12.
 — aut tineas pascet taciturnus inertes, &c. Idem 2.

Serm. 3. 119.
 — cui stagula vestis,

Blattarum ac tinearum epulæ, putrescat in arca. Plin. lib. 11. cap. 35. Idem pulvis in lanis & veste tineas creat, præcipue si araneus unâ includatur: sitit enim, & omnem humorem absorbens, ariditatem ampliat. Hoc & in chartis nascitur. Martial. lib. 2. 46.
 Non meruas mortem, Nævole, sed tineas.

Tineæ, pro Lumbricis ex Plin. lib. 11. cap. 33. afferunt. Sed rectius alii legunt Tæniæ, q. V.

Tineæ, Vermes in alvearibus, apibus noxii. Columel. lib. 9. cap. 14.
 Præterea ut tineæ si apparuerint, everrantur, papilionisque enecentur, qui plerumque inter alvos morantes, apibus exitio sunt. Nam & ceras erodunt, & stercore suo vermes progenerant, quos alvorum tineas appellamus.
 Durum tineæ genus. Virg. 4. Georg. 246.

TINEŌSUS, a, um. Adj. [τινώδης] Plenum tineis. Columel. lib. 9. cap. 14.

TINIARIA, æ. f. Scrib. Larg. comp. 83. Herbæ, quam Polion vocant, nos (ut opinor) tinariam, fasciculus.

TINGI, [Τίγγης] inquit Pomponius Mela lib. 1. 5. & Plin. lib. 5. cap. 1. Mauritaniae perverus oppidum, ab Antæo (ut ferunt) conditum, postea a Claudio Cæsare, quam coloniam faceret, appellatum Tractata Julia. Nunc *Tanger* dicitur, estque regis Mauritaniarum.

TINGO, vel TINGUO, tinxit, tinctum, [βανίζω, G. L. G. & G. L.]
 ère. Inficere, madefacere, immergere. Martial. lib. 3. 43.
 Mentiris juvenem tinctis, Lentine, capillis. h. e. Canis colore fucatis. Plin. lib. 35. cap. 6. Et reliquis coloribus, quos a dominis dicitur dixerimus,

diximus, propter magnitudinem pretii, ante omnes est purpurissimum e creta argentaria: cum purpuris pariter tinguitur.
 Cultros tinxit sanguine. Ovid. 7. Met. 599.
 Ferrum tingere sanguine. Ovid. 2. Trist. 387.
 Tingit cutem Carinus, & tamen pallet. Martial. lib. 1. 78.
 Tingere conchylio. Cic. 6. Verr. 59. Per triennium isti, plena domo telarum, stragulam vestem confecit: nihil nisi in conchylio tinctum.
 Comæ tingendæ in anne, Lavandæ & abluendæ. Propert. lib. 4. 4. 24.
 Corpus tingere sparsa aqua, Lavare. Ovid. 4. Fast. 790.
 Poculis tingere aliquem, Irrigare mero. Hor. 4. Carm. 12. 23.
 Tingi nardo, Unguento nardino ungi. Martial. lib. 2. 59.
 Loca lumine tingunt. Lucret. 6. 172.
TINGENS, entis. Partic. [βράπων] Plin. lib. 9. cap. 38. Sed id tingentium officinæ ignorant, quum summa vertatur in eo.
TINCTUS, a, um. aliud Partic. [επιτός, Gl. G. L.] ut,
 Lana tincta murice. Ovid. 1. de Arte Am. 151.
 Pallor tinctus viola. Hor. 3. Carm. 10. 14.
 Murice tincta vestis. Martial. lib. 5. 24.
 Spicula tincta venenis. Ovid. 4. de Pont. 10. 31.
 Tincta in aceto spongia. Cels. lib. 8. cap. 4.
 Tunica sanguine tincta, Imbuta. Cic. 3. de Nat. Deor. 70. Nec enim Herculi nocere Deianira voluit, quum ei tunicam sanguine Centauri tinctam dedit.
 Sensu tincta verba. Quintil. lib. 4. cap. 2. h. e. Bene & plene imbuta. Budæus in Comment.
 Tincti æruginè viridi versus, i. e. Livore & maledictis. Martial. lib. 10. 33.
 Tinctus elegantia patris puer: h. e. Ornatus, imbutus. Cic. de Clar. Orat. 211. Auditus est nobis Læliæ Caji filiaæ sæpe fermo: ergo illam patris elegantia tinctam vidimus.
 Litteris tinctus. Cic. 2. de Orat. 85. Quare ergo tibi jam oratorem sic instituiam, si potero, ut quid efficere possit ante perspiciam. Sit enim mihi tinctus litteris, audierit aliquid, legerit, ista ipsa præcepta acceperit. Tinctus litteris, h. e. (inquit Strebæus) Eruditione doctorum, aut rudem animi colorem mutaverit in aliquem ornatum cultumque doctrinæ. Budæus in Comm. intelligit Bene & plene imbutus. Victorius lib. 10. Var. lect. cap. 18. a Budæo dissentiens, putat significari, In promptu, summaque tantum cute aspersum ac coloratum.
TINCTURUS, a, um. Partic. [βάψων] ut, Sanguine tincturus cultros. Ovid. 1. Fast. 321.
TINCTIO, ònis. f. [βάψις] Tertull. de Cor. Mil. cap. 13. In sacramenti tinctione.
TINCTUS, ùs. m. [βίμμη] Idem quod Tinctura. Plin. lib. 10. cap. 48. Et alia eodem nomine croceo tinctu.
TINCTURA, æ. f. [βαφή, Gl. G. L.] Infectio. Plin. lib. 37. cap. 9. Adulteratur maxime tinctura, idque in gloria regis Ægyptii scribitur, qui primus eam tinxit. Idem lib. 31. cap. 10.
TINCTOR, òris. m. [βαφίτης, Gl. G. L.] Infector. Vitruv. 7. 14.
TINCTORIUS, a, um. Adj. Plin. 7. 7. Tu, cujus semper tinctoria mens est. Sic legit ex Mss. Harduinus cum Turneb. Advers. 24. 42. Et exponit Cruentam. Al. Cinctoria. Vulgo In victoria. [Non nego nihil horum mihi se probare. Quid si Dicitoria mens reponas? Superbiam enim Plinius, non Crudelitatem mortalium eo loco perfringit.
TINCTORIUM, i. n. Gladius; sic dicitur, quia sanguine tingitur. Isidor. Gloss. Et Mela 2. 1. Mars omnium Deus, ei pro simulacris enses & tinctoria dedicant. Sic legas cum Salmasio, non ut vulgo Tentoria. Al. Cinctorium, q. V.
TINCTILIS, e. Adj. [βαπτιλός] Quo aliquid tingitur. Ovid. 3. Trist. 10. 64. Nam volucris ferro tinctile virus inest.
TINIA, V. **TINA**.
TINIARIA, V. **TINEA**.
TINNIO, ìvi, ìtum, [ἴχνη, ἐπιχάλκη, Gl. G. L.] Tre. fictitium a sono vocabulum. Proprie de metallis resonantibus dicitur, quum ex eorum pulsatione sonus efficitur. Varro 3. de R. R. cap. 16. Quum a mellario id fecisse sunt animadvertæ, iaciendo in eas pulverem, & circum tinniendo ære. [Malo Circumtinniendo, ἰφεί.
 Tinnire, Dicere Cic. 14. Att. 21. Exspecto Octavii concionem, & si quid aliud, maxime autem ecquid Dolabella tinniat.
 Tinnire quoque dicitur auris, quum inclusi subtiles & leves vapores interdum per membranam illam, quæ in auribus est, emergunt & sonum fictitium edunt. [V. Plin. 21. 1. Ibiq. Hard. & Erasim. Chil. 2. cent. 4. 37. Quem in Plinii verbis memoria fecellit.
 Aures tinnunt fonitu suo. Catul. ad Lesbiam 49. 11. V. **TINTINNO** infra.
TINNITURUS, a, um. Partic. V. **SUFFERTUS**.
TINNITUS, ùs. m. [ἴχνη χαλκήρατος, βόμβος, τρυφών, Gl. G. L. ἴχνη ἐπιχάλκη καὶ σιδήρης, G. L.] Plin. lib. 11. cap. 20. Apes gaudent plausu, atque tinnitu æris. Idem lib. 28. cap. 2. Tinnitu aurium præsentire. [In Gloss. prior, aut legendum indiscrete βόμβος τρυφών, aut τρυφών, est nomen Grammatici, qui id posuit, quod non puto.
 Acutus tinnitus. V. **ACUTUS**.
 Æris tinnitibus sonat Rhodope. Ovid. 6. Met. 589.
 Arguta cavis tinnitibus æra. Sil. lib. 17. 18.
 Tenuis tinnitus. Catul. Argon. 62. 262.
 Cere tinnitus. Virg. 4. Georg. 64.
TINNIMENTUM, i. n. [καθόνησις] Idem quod Tinnitus. Plaut. Rud. 3. 5. 26.
 Illud quidem edepol tinnimentum est auribus.
TINNULUS, a, um. Adj. [ἴχνη] Quod tinnit acutum: ut, Sonus tinnulus, Qui redditur ex æneis vasibus quum pulsantur. Ovid. 4. Met. 339.
 Tinnulaque æra sonant, & olent myrthæque crocique.
 Tumidus, & corruptus, & tinnulus. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Cherdæ tinnula. Senec. Troad. 833.
 Fistula tinnula. Calpurn. Ecl. 4. 74.
 Vox tinnula. Catul. Epithal. Julia 62. 13.
 Dic. citas tinnula. Apulejus in Alin. Aur. lib. 1. p. 105. Elmenh. Sonora, & obtrepera, sublatiore fermone.
 Oratores tinnuli, qui exiliter sonantes dictiones venantur. Quintil. 2. 3.
TINNULUM, i. n. [ἴχνησις, Gl. G. L.] Instrumentum, quo tinnitus efficitur. &
TINNULUS, i, m. [ἴχνη, ἐπιχάλκη, καὶ σιδήρης, Gl. G. L.] Nisi mendum.

TINNITO, [ἴχνη, ἐπιχάλκη, Gl. G. L.] Ære Frequentativ. Comodian. Instruct. 64. Nec enim dico. ut te in trivio tinnites. i. e. Ut gloriæ captandæ causa te jactites. Auctor. Philomelæ v. 9.
 Parus enim quamvis per noctem tinnitit omnem.
TINTINIO, ìre: & **TINTINO**, Ære. Afranius in Confobrinis apud Non. 1. 188. Janitoris impedimenta tintinire audio. Nævius, Tantum ibi molæ crepitum faciebant, tintinabant compedes. Feltus. Catull. ad Lesbiam, 49. 11.
 — fonitu suo. pte
 Tintinant aures. Legitur & Tinnunt; sed male.
TINTINNABULUM, vel **TITINABULUM**, i. n. [καθόνησις, Gl. G. L. καθών, G. L.] Instrumentum æneum; quo populus e. g. lavandi hora in thermis vocari solebat. Apud Martial. lib. 14. 163. tintinnabulum sic loquitur,
 Redde pilam, sonat æs thermarum, ludere pergis?
 Virgine vis sola lotus abire domum. Juven. 6. Sat. 440.
 Tot pariter pelves, & tintinnabula dicas
 Pulsari: jam nemo tubas atque æra fatiget. Plaut. Pseud. 1. 3. 98.
 — lanios inde arcessam duo cum tintinnabulis.
 In Gloss. Latinogræc. etiam ἰζώροσις redditur. [Quod non satis intelligo.
TINTINNACULUS, i. m. [καθόνησις] Qui tinnimentum facit. Plaut. Truc. 4. 3. 8.
 Nisi tintinnaculos vultis vos educi viros.
 Tintinnaculi viri apud Plaut. sunt Carnifices, qui tintinabula habent, ad sumendum de aliquo supplicium. Nam qui ad supplicium ducebantur tintinabula gerebant. Zonaras, τὸς γὰρ ἐπὶ νηὶ ἀποπέμψαι καπεδικαδέντας θανάην ἐνὸ μίση καθόνησις, ἵνα μηδὲς βαδίζων αὐτοῖς ἐν χειρὶ τὸ μίση μίση ἀναπνεύσῃ. Posset & non inepte sic eos quispiam appellatos existimare, propter crepitum plagarum sonitumque verberum. Ex Turneb. Advers. 11. 21. Ferrarios fabros exponit Salmas. qui tinnitu crepitantes compedes vincendorum pedibus inderent, putatque per diminutionem dictum καθόνησις Tintinnax, Æcis. Adj.
TINNISIO, ònis. m. [καθόνησις, Gl. G. L.] In Græcolat. vox Græca Latine eadem Copidermus redditur.
TINUNCULUS, i. n. Genus accipitris. Columel. lib. 8. cap. 8. Genus accipitris, tinunculum vocant rustici, qui fere in ædificiis nidos facit. Plin. lib. 10. cap. 37. Avem esse dicit, columbas defendentem, & accipitres territantem occulta naturæ vi, in tantum ut visum vocemque ejus fugiant.
TINUS, i. f. Species lauri apud Plin. 15. 30. Ovid. 10. Met. 98.
 Et bicolor myrtus, & baccis cærulea tinus.

T I O

TIOS, Oppidum Paphlagoniæ apud Melam lib. 1. cap. 20. Nunc **Tio** vocatur, teste Olivario in Melam. V. **TRIVM**.

T I P

TIPASA, [τίπασα] Ptolemæo lib. 5. cap. 2. Urbs Mauritanæ Cæsariensis: hodie *Sercelle*.
TIPHE, es. f. Frumenti genus. Plin. 18. 8.
TIPHERNUM, i. n. [τίφειρον] Civitas Umbriæ, quæ nunc civitas Castellii dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis Latinisque litteris apprime docto, sicuti ejus opera elucubrata manifestant. Melius Tifernum.
TIPHYON, i. n. Herba. Plin. 21. 11.
TIPHYS, yos. m. [τίφης] Viri proprium, in navibus fabricandis arte singulari. & qui Argonautarum gubernator fuerit, auctore Virg. 4. Ecl. 34. Alter erit tum Tiphys, & altera, quæ vehat Argo. Ovid. 6. Epist. 48.
 Quid tibi cum patria, navita Tiphy, mea?
TIPULLA, æ. f. Vermis five araneoli species, sex pedes habens, sed tantæ levitatis, ut super aquam currens non desinat, auctore Festo. Plaut. Perf. 2. 2. 61.
 — novi, omnes sunt lenæ levi fide:
 Neque tipulæ levius pondus est, quam fides lenonia. Varro apud Non. 2. 857. habet Tippula, cum duplici p. conf. **TRIVULUS**.

T I R

TIRÆSIAS, [τιρῆσιος] Vates Thebanus, Peneto patre genitus, & mutatus quondam, ut poetæ tradunt, in feminam: & post septem annos in virilem formam rediit. Ejus anima ponitur Ulyssi veniens obviam, multaque ei prædicens apud Homer. lib. 11. Odyss. 98. Hic (ut Cic. 5. Tusc. 115. meminit) cæcatus fuit ira Junonis, cui scire futura Juppiter dedit, crimenque levavit honore. V. Ovid. 3. Met. 323. Scribit Strabo lib. 9. Tiræsiæ monumentum fuisse in Tilphosio monte Bæotiæ, juxta fontem Tilphosiam, ubi profugus diem suum obierit. Ibi Thebani cives sepulto divinos honores tribuere. Hic habuit filiam nomine Manto, quæ oppidum in Italia condidit, quod postea ab OEno ejus ex Tiberino Tuscorum rege filio, Mantua, a matris nomine nuncupatum est. Id tamen Græci negant.
 Vates Tiræsiæ. Propert. lib. 4. 10. 57.
 Tiræsiam, pro Cæco Juven. 13. Sat. 249. dixit illo versu,
 Nec furdum, nec Tiræsiam quenquam esse deorum.
TIRĪDĀTES, is. m. [τιρῆδάτης] Nomen regis Armeniæ. Hor. 1. Carm. 26. 5.
 Quid Tiridatem terreat.
TIRISCUM, [τιρῆσκον] (inquit Ptolem. lib. 3. cap. 1.) quod jam Taros dicitur, Daciæ urbs, hodie *Groffschana*.
TIRO, ònis. m. Novus miles, & adhuc rudior ad militiam exercendam opponiturque Veterano. Cic. 11. Philipp. 39. Ego autem, non tam veteranos intuendos nobis arbitror, quam quid tirones milites, flos Italiæ, &c. Liv. 40. Ut ii modo, quibus emerita stipendiâ sint, milites dimittantur: veteribus militibus tirones immisceantur. Ovid. 3. Fast. 787.
 Ergo, ut tironem celebrare frequentia posset,
 Vifa dies dandæ non aliena tegæ.
 Tiro ad omnem artem refertur: unde & pro Gladiatore rudi adhuc in disciplina gladiatoria accipitur. Sueton. in Cæs. 26. de gladiatoribus loquens, Tirones neque in ludo, neque per lanistas, sed in domibus per Equites Romanos, ac etiam per Senatores armorum peritos erudiebant.
 Tirones

Tirones appellabantur, Qui sumptu togam virilem, idque Tirocinium vocabatur. Suet. in Calig. cap. 10. Uno atque eodem die togam sumpsit barbaramque posuit, sine ullo honore, qualis contigerat tirocinio fratrum ejus. Hor. 1. Serm. 2. 17.

Sub patribus duris tironum. Eum significat fenus exercere contra leges, quæ vetabant filiisfamilias, & minoribus x xv annis fenerare. Turnebus.

Tirones dicebantur Adolescentes, quando togam puram sumentes, pubescente jam barba, eloquentiam in foro auspicabantur. Plin. lib. 8. cap. 48. Ea prima textuit rectam tunicam, qua simul cum toga pura tirones induuntur, novæque nuptæ. [Rectius diceret, Civilem vitam actu aliquo rerum civilium auspicantes. V. Justin. 3. 3. conf. T O G A.]

Tiro usu forensi. Cic. 1. Verr. 47. Apulejum esse video proximum subscriptorem, hominem, non ætate, sed usu forensi, atque exercitatione, tironem, i. e. Non tam ætate novitium, quam inertia.

Tiro ac rudis in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 218. Fateor enim callidum quendam hunc, & nulla in re tironem ac rudem, nec peregrinum, atque hospitem in agendo esse debere. A quibusdam Tyro per y male scribitur.

TIRUNCŪLUS, i. m. dimin. Juven. 11. Sat. 143.

Nec frustum capræ subducere, nec latus Afræ
Novit avis noster tirunculus.

Tirunculum se Plinius in Epist. dixit, quasi Rudem in cognitione signorum, lib. 3. Epist. 6. ad Severum, Quod me, inquit, quanquam tirunculum, sollicitavit ad emendum.

TIRUNCŪLA, æ. f. Canis ætate nondum robusta dicitur a Columel. lib. 7. cap. 12. Quoniam, inquit, tiruncula nec recte nutrit, & educatio totius habitus aufert incrementum.

TIROCINIUM, i. n. Prima actio in quacunque arte. Plin. lib. 7. cap. 48. Luceja in scenam producta fuerat tirocinio a M. Pomponio Ædili plebis. Deponere rudimenta tirocinii. Justin. lib. 9. 1.

Facere tirocinium. V. FACIO.

Pone e tirocinia. Justin. 12. 4. Constantiores futuri, si non solum tirocinia, verum etiam incunabula, in ipsis castris posuissent. Liv. 45. 37.

Ætatis tirocinio lapsus, postea se correxit. Cic. in Sallust. 14. i. e. Inscientia & ignoratione. Budæus.

Animi tirocinium. Venulejus de ædilitio edicto, I. Animi, Novitium autem, non tirocinio animi, sed conditione fervitutis intelligi. Hoc in loco Venulejus eleganter Tirocinium animi pro Simplicitate & rudimento posuit. Budæus.

Navium tirocinium, Plin. lib. 24. cap. 7. per metaphoram, quum primum mari committuntur naves, & veluti in Neptuni militiam conscribuntur. Budæus.

Oratorum tirocinium dicebatur, quum in forum primum oratores futuri deducebantur, quasque oratoriæ arti initiabantur & agendis causis. Hujusmodi enim artis exercendæ auspicamentum, tirocinium dicebatur: tumque oratores dicebantur tirones. Tranquil. in Neron. cap. 7. Deductus in forum tiro, populo congiarium, militi donativum proposuit, indicta decursione. Idem in Tiber. cap. 54. Neronem & Drufum patribus commendavit, diemque utriusque tirocinii congiario plebi dato celebravit. Budæus. V. TIRO supra.

TIROCINĀTIO, ōnis. f. ex Hieronymo affertur Beroaldo in cap. 26. Caf. Suet. II. St.

TIRŌNĀTUS, ūs. m. Theod. Cod. l. 7. tit. 13. Tempore tironatus eorum procuratores præsententur.

TIRO Tullius, M. Ciceronis alumnus & libertus, adjutorque in litteris studiorum ejus fuit. Is libros complures de usu atque ratione linguæ Latinæ, item de variis atque promiscuis quæstionibus composuit. Hæctenus Gell. lib. 13. cap. 9. Meminit & lib. 7. cap. 3. Exstant Ciceronis ad eum epistolæ lib. ult. ad Fam. Nonnulli scribunt Tyro, sed perperam.

TIRONĪANUS, a, um. Adj. [Τιρονιανός] a Tironem possessivum. Gell. lib. 1. cap. 7. In oratione Ciceronis quinta in Verrem, libro spectatæ fidei, Tironiana cura atque disciplina facta.

TYRNS, ynthos. f. [Τύρνος] Nomen est patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argis, a Plin. Tirythia vocatur lib. 4. cap. 5. Unde TYRNTIUS, a, um. Adj. [Τυρντιός] Herculis epitheton. Ovid. 2. de Arte Am. 221.

Paruit imperio dominæ Tirythius heros. conf. Sil. 8. 218.

Vula Tirythia. Stat. 2. Silv. 2. 109.

Tela Tirythia, Hercules. Ovid. 13. Met. 401.

TYRNTIUS, i. m. Absolute pro Hercule. Virg. 7. Æn. 662.

— postquam Laurentia, victor
Geryone extincto, Tirythius attingit arva.

Jurus Tirythius. Valer. 6. Argon. 5. conf. Stat. 6. Theb. 270.

TIRNTIA, æ. f. Alcmena. Ovid. 6. Met. 112.

T I S

Is, [ἰς] Genitivus est antiquus a Tu pronomine. Plaut. Mil. 4. 2. 42.

Quia tis egeat, quia te careat, ob eam rem hoc ad me missa est.

TISAMENES, vel ut alii, TISIMANES, is. m. Orestis filius, qui Myænis imperavit. Ovid. in Ibin. v. 348. Frontin. Stratag. 1. 2.

TISIPHŌNĒ, es. f. [Τισιφώνη] Ultricem cædis significat. Est enim una x Furiis, a cædibus plectendis dicta: τῖσις ultio vel pœna: φόνος, vel ὄνη cædes, aut mors, cui curæ sit mortis ultio. Hor. 1. Serm. 8. 34. Tisiph. lib. 1. 3. 69.

Tisiphoneque, impexa feros pro crinibus angues.

Tisiphonia hydrys Tisiphone. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 40.

Tisiphonia. Virg. 3. Georg. 552.

Tisiphonia. Hor. 1. Serm. 8. 34.

Tisiphonia. Virg. 6. Æn. 571.

TISOBIS, [Τισοβίος] Fluvius Britannicæ, teste Ptolem. lib. 2. cap. 3.

TISIA, æ. f. [Τισία] Ptolem. lib. 3. cap. 4 Siciliæ urbs: nunc Randazzo, in Sicilia radicibus: cujus incolæ, Tisinsenses; Ciceroni autem 5. Verr. 86 Tisinsenses.

TISANA, æ. f. Succi species. Isidor. 20. 3. V. PTISANA.

TISAPHERNES, is. m. [Τισαφερνης] Satrapas Persicus, cui filiam captam dedit Rex Artaxerxes. V. Nep. 9. 3. & 17. 2. & Justin. 5. 1.

T I T

T. Titulus. TIT. V. Titulo usus.

TITAN, ānis. vel TITĀNUS, i. m. [Τίταν] Cæli & Terræ filius multitudinis etiam numero Titanes dicuntur. Virg. 6. Æn. 580.

Vol. IV.

Hic genus antiquum terræ, Titania pubes,

Fulmine dejecti fundo volvuntur in imo.

Terra (inquit

Servius) primum Titanas contra Saturnum genuit: Gigantes postea contra Jovem. Et ferunt fabulæ Titanas ab irata contra deos terra, ad ejus ultionem creatos. Unde & Titanes dicti sunt τῖσι τῖσις, id est, ab ultione. Hæctenus Servius.

Monstrifer Titan. Senec. Herc. Oeth. 9.

Impii Titanes. Hor. 3. Carm. 4. 43.

Validi Titanes. Ovid. 3. Fast. 797.

Dii cum Titanis, ut cum Gigantibus, bella gesserunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 70. Plato Titanum e genere statuit eos, qui ut illi caelestibus, sic hi advenfentur magistratibus. Cic. 3. de Legib. 5.

Tradunt Titanas sex fratres fuisse, & quinque sorores, a Titea matre dictos, ut auctor est Diodorus. Ex quibus unus fuit Iapetus, pater Promethei; unde Juven. 14. Sat. 35.

Queis meliore luto finxit præcordia Titan. Hyperionque ex Titanum numero est, qui Solis parens & astrorum fertur. Hinc Sol Titan, Luna Titanis, Diana Titania a poetis dicuntur. Cic. in Arat. 60.

Quem quum perpetuo vestivit lumine Titan. Ovid. 3. Met. 173. Dumque ibi perluitur solita Titania lympha.

Ardens Titan laxavit fervidum diem. Senec. Herc. Oeth. 6.

Calidus Titan. Lucan. lib. 4. 51.

Fervidus Titan. Senec. Herc. fur. 12.

Flammiger Titan. Lucan. lib. 1. 415.

Luctificus Titan. Lucan. 7. 2.

TITĀNIUS, a, um. Adj. [Τιτανίος] ut,

Astra Titania. Virg. 6. Æn. 725.

Bella Titania. Sil. lib. 12. 725.

TITĀNIĀCUS, a, um. aliud Adj. [Τιτανιακός] Ovid. 7. Met. 399.

Hinc Titaniaci ablata draconibus, intrat

Palladias arces.

TITĀNIS, idis. f. [Τιτανίς] patronym. Adjective ponitur apud Juven. 8. Sat. 132. — omnem Titanida pugnam

Inter majores, ipsumque Promethea ponas.

TITĀRĒSIUS, i. m. [Τιταρησιός] Homer. lib. Iliad. 2. 751. Fluvius e Styge ortum habens, qui in Peneum influens, illius aquis non confunditur, sed instar olei innatans excurrit. Lucan. 6. 376. habet Titaresus.

TITHŌNUS, i. m. [Τίθωνος] inquit Servius, frater Laomedontis fuit, quem præliantem Aurora dilexit, & rapuit, ex qua Memnonem filium genuit, sed tandem post longissimam optatamque vitam, audita Memnonis filii morte, in cicadam a poetis versus esse dicitur: ex Servio enarrantur apud Virg. 4. Æn. 585. hunc locum,

Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Idem Laomedontis filius traditur Diodoro lib. 5. qui in Asia Orientem versus usque in Æthiopiam militans, dicitur genuisse ex Ida filium, nomine Memnona: qui quum Trojanis opem tulisset, postea ab Achille est interfectus. Hæc Mancinel. ex Diodoro, declarans hunc locum Hor. 1. Carm. 28. 8.

Occidit & Pelopis genitor, conviva deorum,

Tithonusque remotus in auras.

TITHONIUS, a, um. Adj. [Τιθωνίος] ut, Conjux Tithonia, Aurora. Ovid. 3. Fast. 403.

Alma Tithonia. Valer. 1. Argon. 311.

Senectus Tithonia. Stat. 4. Silv. 3. 151.

TITHYMĀLUS, i. m. [Τιθυμάλος] Genus fruticis, quæ a nostris lactuca marina dicitur. Columel. lib. 9. 13. pr. Tithymalus majorum quoque animalium ventrem solvit. Idem paulo supra, Maximusque vel minimus annuus earum labor est initio veris, quo Tithymali floret frutex. Plin. lib. 26. cap. 8. Tithymalum nostri herbarum lactariam vocant, alii lactucam caprinam: narrantque lacte ejus inscripto corpore, quum inaruerit, si cinis inspergatur, apparere litteras, ita quidam adulteras alloqui maluerunt, quam codicillis. [Sunt codd. in quibus Tithymallus scribitur, unde suspicor penult. produci rectius.]

Tithymalum, Meconion a quibusdam vocatur. Hæc Hermol. in Corol. cap. 778.

Tithymali genera septem numero refert Dioscorid. lib. 4. cap. 159. Prima vocatur Characias: secunda Paralios, vulgo herba mæra: tertia Platyphyllos, vulgo Tortumaglio: quarta Helioscopios: quinta Cyparissios, vulgo Efula minor: sexta dendroides, id est arborea: septima Characias femina.

TITEX, V. TITTEX, TITIA, V. TITTIA.

TITĀNUS, i. m. [Τιτανός] Titiani filius, Orator Græcus, præceptor Maximini principis, scripsit libros provinciarum pulcherrimos: appellatur Simia sui temporis, quod omnia prope imitaretur. Capitolin. Maxim. Jun. pr.

TITĀNUS, a, um. Adj. ut Thermæ Titianæ. Capitol. in Max. & Albin. cap. 1. a Tito Vespasiani filio sic dictæ.

TITĪENS, [Τιτιώνος] pro Tatienses posuit Propert. lib. 4. 1. 31.

Hinc Titiens, Rhamnesque viri, Luceresque coloni:

Quatuor hinc albos Romulus egit equos. Al. Tities. V. LUCRES.

TITII, [Τίτιος] Sacerdotes Apollinis, a Titiis avibus, quas in auguriis certis observare solebant, appellati, ut ait Varr. 4. de L. L. 15. Hæc Sulpitius & Beroaldus in illud Lucan. lib. 1. 597.

Et doctus volucres augur fervare sinistras,

Septemvirque epulis festus, Titiique sodales,

Et Salius, &c.

TITILLO, [τιτιλλίω, Gl. L. G. & G. L.] Ære proprie est, Certæ partis corporis contactu, nempe ejus quæ sub alis, vel planta pedis est, risum vel invito excitare. In Gloss. Fatigare, Vellare, synon. junguntur. Lucret. 2. 429. translate usurpavit,

Titillare magis sensus, quam lædere possunt. Pro eo quod est, Contactu neque prorsus jucundo, neque plane aspero & molesto sensus hilarare, & quasi diffundere. Lambinus.

Titillare, per translationem pro Commovere, provocare, & per blandimenta ingerere accipitur. Cic. 3. de Finib. 39. Nam si ea sola voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam, & ad eos cum suavitate afflueret, &c. Sic 3. Tusc. 47. Tirillari voluptate.

Affentator titillans. Cic. 2. Off. 62. Hæc est gravium hominum atque magnorum: illa, quasi affentatorum populi, multitudinis levitatem voluptate quasi titillantium.

TITILLATIO, ōnis. f. [τῆραλισημὸς, Gl. G. L.] Vellatio, ibid. Cic. de Senect. 47. At non est voluptatum tanta quasi titillatio in senibus. Idem i. de Nat. Deor. 114. Voluptates quibus quasi titillatio adhibetur senibus.

TITILLATUS, ūs. m. Idem. Plin. lib. 11. In eadem præcipua hilaritatis fedes, quod titillatu maxime intelligitur alarum, quas subit.

TITILLAMENTUM, i. n. Fulgent. 2. Mythol. Tantalus, cui fallax aqua gulosis labia titillamentis attingit.

TITILLUS, i. m. [τῆραλισημὸς] Theod. Cod. l. 8. tit. 5. Flagrum, cujus in cuspide brevis aculeus pigrescentes artus innocuo titillo poterit admonere.

TITINNIUS, i. m. Poeta vetus, cujus pauci tantum jam existant versus apud Nonium & reliquos Grammaticos.

TITIO, ōnis. m. [δάλος, Gl. L. G. & G. L.] Lignum adustum, quod ab igne extrahitur. Varr. de vita Pop. Rom. lib. 2. apud Non. 2. 875. Contra a novo marito, quum item e foco in titionem ex felici arbore, & in aquali aqua allata esset, &c. Cels. lib. 3. cap. 12. Fomentisque protinus validioribus totum corpus circumdare convenit, maximeque involutis testis, & extinctis titionibus. Lactant. 4. 14. 14.

TITIVILITIUM, i. n. Festus nullius esse significationis scribit, ut apud Græcos nullius est σινδουλιος & βλιθουλιος. Plaut. Calin. 2. 5. 39. Non ego istud verbum emissem titivilitio. Al. Emissem. Auctor tamen non contemnendus Fulgent de prisco Serm. n. 20. Textivilitium legisse videtur, quum ita scribat; Textivilitium dici voluerunt sila putrida, quæ de telis cadunt. Hic ergo textivilitium, rem vilissimam interpretor. Tametsi autem videtur Festo effutitium temere vocabulum ad vilitatis & contemptiois significationem, tamen origo ac natales, a quibus deducit Fulgentius, magnam verisimilitudinem præ se ferunt. Ut enim in Textivilitium, vilitium inest vilitatis sententia: sic antegressam vocabuli partem sensus expertem de nihilo factatam esse non est credibile: Titi autem cum sensus nullus sit, & sit Texti. Textivilitium dictum putemus. Sed si Fulgentium sequamur, in mentione versus una erit syllaba supprimenda, dicendumque Textivilitium, quod Plauto est familiare. Hæc ex Turneb.

TITIVUS, i. m. Tribunus Plebis, a quo lex Titia nomen habuit. Plures fuisse Titios indicat Vossius in Institut. Orat. 1. conf. Reines. Var. Lect. 2. 14. Sextus Titius, auctore Cic. in Brut. 225. Orator, homo loquax sane & satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, ut saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Titius nomen esset.

TITIVUS, a, um. Adj. Lex Titia de Vectigalibus lata est a Sexto Titio Tribuno plebis, A. U. C. 654. Ut vectigal agris publicis assignatis impositum Quæstor colligeret. Val. Max. 8. 1. de Judic. Publ. damn. 3. Sexto quoque Titium similis casus prostravit: erat innocens, agraria lege lata gratus apud populum.

Lex Titia de muneribus nominatur ab Aufonio Epigr. 88. De qua lege sic scribit Tacit. 11. Ann. 3. Confurgunt patres, legemque Titiam flagrant, qua cavetur antiquitus, ne quis ob causam orandam pecuniam donumve accipiat. Hac lege tenebantur advocati, qui mercenariam clientibus operam præstabant. Invehitur Aufonius in mollitiem Jurisconsulti, eumque deridet, quod legem Titiam non metueret: quod enim indoctus erat, nihil lucrabatur. Alciatus in Annotationibus in Tacitum.

TITORNUS, i. m. [τίτορνος] Bubulcus fortitudinis monstrosæ fuit: cum Milone de robore certavit vicique, quum pedem tauri una manu, altera vero alterius tauri pedem per vim conantibus ipsis resilire, traheret. Auctor Elian. Var. Hist. 12. 22.

TITREX, Μυστιξ, Gloss. Latinogræc. Μυστιξ autem in Græcolat. Rictus. TITRIA, Κρισα νηπιων ὀλιγοσσι. Gloss. Latinogræc.

TITUBO, [σφάλλομαι, σάλλω, βαμβάζω, Gl. L. G. & G. L.] Ære dicitur Qui pedibus firmiter insistere nequit, ut faciant ebrii, aut infirmi, aut vulnerati, aut decrepiti senes, quibus pedes inconstanter vacillant. Quint. in Pastsu cadaverum, Sed jugulasti vulneratum, titubantem stravisti, fumantem incendisti. Hæc fere Vall. lib. 5. Ovid. 3. Met. 607. Ille mero, somnoque gravis titubare videtur.

Erubuisse, expalluisse, titubasse. Auctor ad Heren. lib. 2. 8. Titubare, ad Animum transfertur, quoties ab animo verba dissentiunt: quod inconstantiæ signum esse dicitur. Ter. Heaut. 2. 3. 120. Verum illa ne quid titubet. Cic. pro Flacc. 22. De subfelliis queror? una ex domo prodeunt: si verbo titubarint, quo revertantur non habebunt. Hor. 1. Epist. 13. 19.

— cave ne titubes, mandataque frangas. Titubatam & offensum. Cic. 1. Verr. 72. Si tantulum offensum, titubatamque sit, ut ea quæ singulatim ac diu collecta sunt, uno tempore universa perdamus.

Versus debilitatur in quacunque sit parte titubatam. Cic. 3. de Orat. 190. Titubare. Balbutire, Γλώσση βαμβάζω. Gloss. Latinogræc.

Titubo, Λακωνίζω. Idem Gloss. [ad Fidem dubiam translatus. Titubans, antis. Partic. [σφαλλίζεις, Gl. G. L.] ut, Artus titubantes sustinet ferula. Ovid. 4. Met. 26.

Lingua titubante loqui, Lingua præ timore blæsa. Ovid. 3. Trist. 1. 21. Fortuna titubans. Sil. lib. 11. 4.

— stat nulla diu mortalibus usquam, Fortuna titubante, fides.

Furtim, mente ac lingua titubante, facere aliquid. Cic. pro Domo 139. Membra titubantia valido vino. Ovid. 6. Fast. 677.

TITUBATUS, a, um. [συγκλονθείς] Participium sine verbo, inquit Servius. Virg. 5. Æn. 331.

Hic juvenis jam victor ovans vestigia presso Haud tenuit titubata solo: &c. [i. e. Titubanter impressa.

TITUBANTER, Adv. [ἀσυστάτως] Inconstanter. Cic. pro Cæ. 15. Posuistis enim, atque id tamen titubanter, & strictim, conjurationis hunc propter amicitiam Catilinæ participem fuisse. Titubanter & inconstanter loqui. Auctor ad Heren. lib. 4. 53.

TITUBANTIA, æ. f. [συγκλονήσις] Suet. in Vitell. cap. 6. Ac de hac quoque liberos utriusque sexus tulit, sed marem titubantia oris prope mutum & elinguentem.

TITUBATIO, ōnis. f. [συγκλονήσις] Idem. Cic. 2. de Invent. 41. Quo in genere eventus quoque videndus erit, hoc est quid ex unaquaque re soleat evenire, magnopere considerandum est, ut metus, lætitia, titubatio.

Titubatio & offensio. Auctor ad Heren. lib. 2. 12.

TITULUS, i. m. [τίτλος, Gl. G. L. ἐπιγραφή, G. L. & L. G.] Quod alicui rei, ut libro, operi, vel statuæ, superscribitur, ad ejus cognitionem. Unde in statuis, five picturis titulum dicimus litteras, quæ vel artificis, vel ejus, cujus statua five imago est, nomen demonstrat: vel tempus, quo factum est opus, declarat. Plin. 7. Epist. 29. Maxime tamen hic me titulus admonuit, quam essent mimica & inepta, quæ interdum in hoc cænum, in has fordes abjicerentur. De monumento Pallantis loquitur. Translate Ovid. 2. de Arte Am. 293.

Utilitas tua sit, titulus donetur amicæ. τίτλος & παράδειον, vide apud Suidam in Πιρακίδιος, fortasse Scriptum, in quo tituli tantum notati essent. H. St.

Titulus, pro Programmate, seu inscriptione, qua significatur domum aliquam esse proscriptam, venum, vel in locatum dandam. Plin. 7. Epist. 27. Deserta inde, & damnata solitudine domus, totaque illi monstro relicta: proscribebatur tamen, seu quis emere, seu quis conducere, ignarus tanti mali, vellet. Venit Athenas Philosophus Athenodorus, legit titulum, auditoque pretio, quia suspecta vilitas, &c.

Titulus libri, Qui vel qualitatem operis, vel nomen auctoris, vel numerum librorum ostendit. Martial. lib. 2. epig. ult.

Unum de titulo tollere iota potes. Ovid. Rem. Amor. 1. Legerat hujus Amor titulum, nomenque libelli. Plin. Epist. 101. lib. 5.

Adhibere titulum. V. ADHIBERE. Decorare sepulcrum titulis. Sil. lib. 15. 397.

Effeminare titulum. Claud. 1. in Eutrop. 10. Indere titulos. V. INDERE.

Titulo signetur imago. Ovid. 2. Epist. 73. Titulus, pro Laude & dignitate aliquando accipitur. Ovid. 2. Fast. 153.

At tua prosequimur studioso pectore, Cæsar, Nomina, per titulos ingredimurque tuos. Liv. 4. 34. extr.

Navalis victoriæ vanum titulum appetivere. Cic. in Pison. 19. Sustinere titulum Consulatus. Idem 5. Tusc. 30. Idem dicant semper beatum esse sapientem, quos si titulus hic delectat insignis & pulcher, Pythagora, Socrate, & Platone dignissimus, inducant animum, &c.

Adulantes tituli. Claud. 2. in Eutrop. 79. Caduci tituli. V. CADUCUS.

Facilis titulus, Gloria facile parta. Ovid. 10. Met. 602. Inanes tituli. Hor. 2. Serm. 3. 212.

Levis titulus, parvique notoris. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 288. Modicus titulus. V. MODICUS, in MODUS.

Reddere titulum in meritis. Ovid. 13. Met. 372. Insignis titulis avorum. Lucan. lib. 8. 73.

Magnificus titulis. Ovid. 2. Epist. 68. Stupere in titulis & imaginibus. Hor. 1. Serm. 6. 17.

Titulus, Prætextum. Paulus in l. Si quis tutor. §. Quid ergo. D. de ritu nupt. Quid ergo si, quum se vellet excusare aliquo titulo, nec in promptu probationes haberet, &c. sic etiam Liv. 37. 54. Et meminisse quænt titulum prætenderitis, prius adversus Philippum, nunc adversus Antiochum belli.

Titulus, Monumentum. Apulejus, Avorum & proavorum titulis clarus. Vet. Inscr. apud Gruter. p. 990. n. 10.

HVNC EGO NVNC TITVLVM STATVI CARISSIME CONIVNX.

Titulus etiam dici potest alicujus rei Indicium. Sic Petron. cap. 55. Conia titulus tepidi temporis. i. e. Signum aut indicium.

Titulus a tuendo, quasi Tutulus, quod tueatur factum auctoris: & si quis alterius opus esse contendat, veri opificis indicet nomen. Unde aliquando tituli dicti sunt milites, quasi tutuli, quod patriam tueantur. Unde & Titi prænomen ortum. Festus.

TITULO, Ære. Tertull. de Anima, cap. 13. Animæ nomine totius hominis mentio titulata est.

TITUS, [τίτος] Prænomen Romanorum est, a τῆω, honore. Vel Tæcor, ut vult Festus. V. TITULUS. Scribitur una littera τ.

Titus, a suo prænomine, dictus est clarissimus Romanorum princeps Vespasiani filius, & frater Domitiani. Appellatus est Amor ac deliciae generis humani, uti tradit Suet. cap. 1.

Titus Livii, duo fuerunt; Alter Tragediarum scriptor, qui ob ingeni meritum, a Livio Salinator, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est. Alter Historiarum scriptor Patavinus, qui floruit sub Augusto laudatur in historia, quum sit in narrando miræ jucunditatis, clarissime candoris.

Titus, etiam fuit Pauli Apostoli comes in ministerio, & discipulus alio eodem Cretenſi ecclesiæ præpositus, in qua & diem obiit supremum. V. Euseb. & Hieron.

TITIVUS, i. m. [τίτινος] proprie Calamus, ut explicuit Hesychius Pastoris nomen apud Virg. 1. Ecl. 1.

TITIVUS, [τίτινος] secundum alios Terræ filius fuit: secundum alios Terra nutritus: unde elegit poeta sermonem, quo utrunque significaret nam Alumnus dixit. Hic amavit Latonam, propter quod Apollinis confixus est sagittis: & damnatus hac lege apud inferos, ut ejus jecur vulter exedat. Quanquam Homerus vicissim dicat duos vultures sibi in ejus pœnam succedere. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 6. Æn. 595 Necnon & Tityon, Terræ omniparentis alumnus, Cernere erat. Ovid. 1. de Pont. 2. 41. Hujus magnitudinem corporis poëta dixerunt fuisse novem jugerum. Unde Tibull. lib. 1. 3. 75. Porrectusque novem Tityus per jugera terræ, Alliduas atro viscere pascit aves. Hor. 3. Carm. 11. 21.

T L

T. L. Titi libertus, Testamento legavit. T. LEG. III. Tribunus legionis tertie.

TLEPŌLEMUS, i. m. [Τληπόλεμος] Herculis filius, teste Homero Iliad. lib. 2. 653. Hic quum Rhodiorum rex esset, occisus est a Sarpedone in bello Trojano.

T M

TM. Tantum. TM. vel TM. Terminus, Testamentum. T. M. Titulum monumenti, Testamento mandavit.

T M E S S E S, is. f. [τμήσις] est, Unius verbi compositi vel simplicis sectio, altera dictione, vel pluribus interjectis. ut Virg. 3. Georg. 381.

— septem subjecta trioni. Pro Septemtrioni. Et 1. Æn. 412.

Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. Pro Circumfudit. Ubi Servius, Figura tmesis est, quæ fit quum secto uno sermone aliquid interponimus. Sed hoc tolerabile est in sermone composito: ceterum in simplici nimis est asperum: quod tamen faciebat antiquitas. ut, — saxo cere comminuit brum. Pro Cerebrum.

T M O L U S, i. m. [τμόλος] Mons Lydiæ, ut scribit Plin. lib. 5. 29. croco florentissimus & vitibus confitus. Servius scribit eum esse Ciliciæ in illud Virg. 1. Georg. 56.

— nonne vides, croceos ut Tmolus odores,
India mittit ebur, molles sua tura Sabæi? Ovid. 11. Met. 151.
— riget arduus alto

Tmolus in ascensu, clivoque extensus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis. Ibid. 156.

Judice sub Tmolo certamen venit ad impar. Est ergo juxta Sardis, quæ urbs ex Herodoti Plinique testimonio in Lydia est. Columel. lib. 3. 8. 4. Tmolon & Corycon flore croceo: Judæam & Arabiam prænotis odoribus illustrem haberi.

Nomen idem & Flumini datum est. Plin. lib. 33. cap. 8. Auri argentique mentionem comitatur lapis, quem coticulam appellant, quondam non solitus inveniri nisi in flumine Tmolo.

A poëtis quandoque i post r superaddi invenimus, ut apud Ovid. 6. Met. 15.

Deferuere sui Nymphæ vineta Timoli.

Stephanus de Urbibus per γ scribit Tymolum, sicque ait vocari Tmolium figura poëtica.

T M O L I U S, a, um. Adj. [τμόλιος] Ovid. 4. de Pont. 15. 9.

Africa quot segetes, quot Tmolia terra racemos.

T O B

T O B I U S, [τόβιος] Ptolem. lib. 2. cap. 3. Britannicæ insulæ fluvius, qui Τοβυ vulgo dicitur. Cambden.

T O C

T O C I T E S, æ. m. [τοκίτης] Herba apud Apul. de Herb. cap. 19.

T O C U L L I O, ðnis. m. Minutus fenerator: & est vox formata a Græco diminutivo τοκῦλλον: ut apud Plaut. a οκίππερον, Sceparnio. Cic. 2. Att. 1. Neque te in tocullionibus habebam. Eodem modo Latini Turpionem dixere. V. Turneb. Adverf. 7. 3. & not. Var. in Cic.

T O D

T O D I; a τῶδι parvi, Avium genus parvarum. Festus.

T O D I L L U S, a, um. Adj. Gracilis. Festus ex Plauto, Cum extortis talis, cum todillis cruculis.

T O F

T O F U M, i. n. vel **T O F U S**, i. m. [τῶφον ὁ λίθος, Gl. L. G. & G. L.] Genus lapidis asperi, qui facile in arenam resolvitur. Plin. lib. 15. cap. 4. Columel. lib. 4. cap. 22. Arenosus tofus & plus justo jejunos fabulo.

Antra laqueata tofis & pumice. Ovid. 2. Fast. 315.
Levibus tofis structa atria. Ovid. 8. Met. 560.
Leves tofi. Ovid. 3. Met. 160.

Scaber tofus. Virg. 2. Georg. 214.
Sordidus tofus. Stat. 4. Silv. 3. 53.

T O F I N U S, a, um. Adj. [τῶφινός] Quod ex tofo est. Suet. in Claud. Cæs. cap. 21. Circo vero maximo marmoreis carceribus, auratisque metis, quæ utraq; & tofina ac lignea antea fuerant, exulto, &c.

T O F A C E U S, a, um. Adj. [τῶφάκης] Idem. Plin. lib. 17. cap. 7. Est enim alba, rufa, columbina, argillacea, tofacea, arenacea. Unde Tofacea quoque pira, vulgus nostrum appellat, a tofis qui intus reperiuntur.

T O F I C I U S, a, um. Adj. Capitol. in Maximin. cap. 6.

T O F O S U S, a, um. Adj. Toso plenus. Sidon. 3. Epist. 13. Verruca humore tofosa.

T O G

T O G A, æ. f. [τήσητον, Gl. L. G. & G. L.] Gestamen erat proprium Romanorum civium, quemadmodum Pallium Græcorum, superimponereturque tunicæ, vel tunicis potius. Dicta toga a tegendo, ut ait Nonius 1. 3. quod corpus tegat. Hæc laxa erat, & in sinum multis crispulis subtracta fucegebatur. Tibul. lib. 1. 6. 40.

Et fluit effuso cui toga laxa sinu. De toga vide Quintil. lib. 11. cap. ult. & Crinitum de H. D. lib. 3. cap. 7.

Arcta toga. Hor. 1. Epist. 19. 30.

Arcta decet sanum comitem toga.
Algentes togæ, Hiemales. Martial. lib. 14. 137. titulus est Lacernæ,
Amphitheatrales nos commendamur ad usus,
Quum regit algentes nostra lacerna togas.

Attrita toga. Martial. lib. 14. 125.
Si matutinos facile est tibi rumpere somnos,
Attrita veniet sportula læpe toga. [Mallem, A trita.

Exigua toga. Hor. 1. Epist. 20. 13.

Nivea toga. V. Niveus, in NIX.

Fusa toga, & Restricta, contraria. Suet. in August. cap. 73.

Impar toga. V. IMPAR.

Pexa toga. V. PEXUS in PECTEN.

Pinguis toga. V. PINGUIS.

Radiante toga decorus. Claud. 6. Conf. Hon. 372.

Recens toga. Perf. 1. Sat. 15.

Sordidula toga. Juven. 3. Sat. 149.

Tenues togæ. Hor. 1. Epist. 14. 32.

Toga vitrea, Tenus textus & pellucidi dicebatur, quod ritu vitri trans.

luceret, qua certe indutum esse probro & vitio dabatur. Varr. Modio, Istorum vitrea togæ ostentant tunicæ clavos. Turnebus.

Amictus toga. Cic. 2. in Catil. 22.

Defuit toga. Hor. 1. Serm. 3. 31. i. e. Deorsum fluit, & ex humeris cadit.

Dejicere & reponere togam. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Toga pacis est insignis & otii. Cic. in Pison. 73.

Toga, pro Pace aliquando accipitur, quoniam in pace tantum togæ usus erat. Nam in bello, deposita toga, fumebant sagum. V. SAGUM.

Plin. Ut dubium sit, togane, an bello præstantior fuerit. Cic. 3. de Orat. 167. Campum pro comitiis, togam pro pace, arma ac tela pro bello.

Toga, Peculiaris habitus clientum, & saluatorum, qui togati ibant salutatum, ut sportulam consequerentur. Martial. 10. 82.

Mane, vel a media nocte togatus ero. Conf. Attrita toga supra.

Togarum varia antiquis Romanis erant genera: ut Toga prætexta, (quæ & magistratus insignis, & puerilis fuit) toga virilis, toga picta, toga regia, quæ erat auro & purpura intexta, qua reges utebantur, quæ a Livio inter insignia triumphantis numeratur. V. infra.

Candida toga, erat Quam petitores honorum in comitiis induebant: unde & Candidati dicebantur. Plin. lib. 7. cap. 34. de Nafica, In toga candida bis repulsa notatus a populo. Cicero in candida orationem habuit in Catilinam & Antonium competitores. Budæus. V. CANDIDATUS.

Palmarum toga. V. Palmatus, in PALMA.

Perforatæ togæ. V. PERFORATUS.

Picta toga, Vestis publica fuit, summi que Magistratus. Capitolinus de Gord. trib. cap. 4. Palmatam tunicam & togam pictam primus Romanorum privatus, suam & propriam habuit: quum ante Imperatores etiam de Capitolio acciperent, vel de Palatio. Lampridius de Alexandro cap. 40. Prætextam & togam pictam nunquam nisi Consul accipit: & eam quidem, quam de Jovis templo sumptam, alii quoque accipiebant aut Prætores, aut Consules. Budæus. Juven. 10. Sat. 39.

— & pictæ Sarrana ferentem

Ex humeris aulæa togæ. Ubi Schol. V.

Prætexta toga. V. PRÆTEXTA.

Puerilis toga. Gell. lib. 18. cap. 4. Quum jam adolescentuli Romæ prætextam & puerilem togam mutassemus.

Pulla toga ab Alba distinguebatur; Pulla enim in funeribus utebantur, ut nunc atra veste utimur; Alba autem in epulo, vel publico, vel parentali; a quibus pullati, atratique dicebantur. V. PULLUS, Adj.

In epulo cum toga pulla accumbere. Cic. in Vatrin. 30.

Puram togam tirunculi forenses affumebant tiruncinii die. De qua Cic. 9.

Att. epist. ult. Ego meo Ciceroni, quoniam Roma caremus, Arpini potissimum togam puram dedi: idque municipibus nostris fuit gratum. Eidem lib. 7. epist. 8. Habebamus autem in manibus Antonii concionem habitam x Calend. Januar. in qua erat accusatio Pompeji usque a toga pura. i. e. Ab ejus tirocinio, a prima adolescentia, post xvi annum finitum. Dicta Pura toga, quod nullo purpuræ prætextu distincta esset. Catull. ad Mallium, v. 15. Lucan. lib. 7. 18.

— pura venerabilis æque,
Quam curus ornante toga. i. e. Nec picta, nec triumphali, nec prætexta. Budæus.

Rara toga. Martial. lib. 10. 47.

Lis nunquam, toga rara, mens quieta. Togam raram optat, id est, ne cogatur bene mane togatus circumvolitare limina potentiorum, salutationis defuncturus officio. Bayfius. [Lego Lis nunquam.

Rafa toga. Plin. lib. 8. cap. 84. Togas raras Phrygiæque, Divi Augusti novissimis temporibus coepisse, scribit Fenestella.

Tabernariæ togæ. V. TABERNA.

Virilis toga a puerili distincta erat, quæ & Prætexta appellabatur: ea decimum septimum circiter annum fumebatur. Cic. de Amicit. 34. Ego autem a patre ita eram deductus ad Scævolam, sumpta virili toga, ut quoad possem & liceret, a fenis latere nunquam discederem.

Sumpsisti virilem togam, quam statim muliebrem stolam reddisti. Cic. 2. Philipp. 44.

Virilis toga & Toga libera quoque dicebatur, eamque adepti remotis magistris liberius vivebant. Stat. 5. Silv. 2. 68.

Quem non corrumpit pubes effrena, novæque
Libertas properata togæ? Turnebus.

Virilis toga in Capitolini Jovis templo fumebatur. Testis Valer. Max. lib. 5. cap. 4. 4. de M. Cotta.

Toga & impudicarum erat mulierum. Si quidem matronæ, quæ a maritis ob adulterium repudiabantur, togam accipiebant, sublata stola, propter ignominiam. Toga autem meretrici apta, ita enim prostare solebant cum togis puellæ, ut discernerentur a matronis. Et ideo quæ adulterii damnatæ fuerant, hac veste utebantur. Hæc Acron in illud Hor. 1. Serm. 2. 63.

— quid inter

Est in matrona, ancilla, peccesne togata? Matrona, id est libera conjugata: ancilla, soluta, sed non prostituta: togata, infami & prostituta. Quod autem mulieres adulterii convictæ, cogerentur toga virili indutæ procedere in publicum, innuit & Juven. 2. Sat. 69.

Damnetur, si vis, etiam Carphinia, talem

Non fumet damnata togam. i. e. Tam infamem, ut tu sumis.

Toga pro Officio. Plin. ad Apollinarem, Alrius tibi otium & pinguis, eoque securus: nulla necessitas togæ: nemo arcessitor ex proximo. Id quod ideo invaluit, quod ad officia præstantia togati conveniebant, id est ad salutandos, deducendos, comitandisque amicos honoris gratia.

T O G U L A, æ. f. dimin. [τήσητον] Martial. 4. 26.

Ignosces, togulam, Postume, pluris emo. Cic. in Pison. 54. Togulæ lictoribus ad portam præsto fuerunt: quibus illi acceptis, sagula rejecerunt, & catervam Imperatori suo novam præbuerunt. Idem 1. Att. 18. Togula picta.

T O G A R U S, a, um. Adj. [τῶγαρος, Gl. L. G. τῶγαρος, G. L.] Qui toga indutus est. Unde Romani, Togati dicti sunt, Quorum toga proprius & communis vestitus erat, quemadmodum Græci Palliati dicebantur. Virg. 1. Æn. 286.

Romanos rerum dominos, gentemque togatam. Martial. lib. 14. 124.

Romanos rerum dominos, gentemque togatam

Ille facit, magno qui dedit astra patri.

—

—

—

—

—

—

—

Magna caterva togatorum. Cic. pro Rosc. Amer. 135.
 Græculus judex, modo palliatus, modo togatus. Cic. 5. Philipp. 14.
 Togatus, Remp. in toga, i. e. in pace administrans. Cic. pro Sull. 85.
 Cui uni togato supplicationem decreverit. Subaudi Senatus.
 Comœdiæ togatæ, Quæ scriptæ sunt secundum ritum Romanorum: ut
 Græcas fabulas ab illorum habitu Palliatus appellamus. Nam Græci
 pallium supra tunicam ferebant.
 Miles togatus. Claud. 4. Conf. Hon. 9.
 Militia togata. Lucan. ad Pison 27.
 Turba togata. Propert. lib. 4. 2. 56.
 Togati creditores Græcorum. Cic. 3. Verr. 73. Erant nonnulli togati,
 creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias improbissimi cu-
 jusque Legati plurimum prodest gratia.
 Togati etiam dicebantur, Qui principes civitatis officii gratia in forum
 deducebant, ac deinde domum reducebant: quoniam togis amici
 erant. Juven. 7. Sat. 142.
 Respicit hoc primum qui litigat: an tibi servi
 Octo, decem comites post te: an sit sella, togati
 Ante pedes. Et itidem 1. Sat. 96.
 — nunc sportula primo
 Limine parva fedet, tuibæ tapienda togatæ. Et apud Martial.
 lib. 2. 57.
 Quem grex togatus sequitur, &c. Toga enim purpuræ servie-
 bat, ut apud eundem 10. 10.
 Quid faciet pauper, cui non licet esse clienti?
 Dimisit nostras purpura vestra togas. i. e. Nunc non licet no-
 bis officium vobis præstare, quum jam purpurati officii præstandis suc-
 cesserint.
 Togata opera a Martiale vocatur, quum Romani togati deducerent &
 reducerent Magistratus, & eos qui dignitate vel ætate vel opibus præ-
 cellerent, in domum, in forum, in templa, vel alio; lib. 3. 46.
 Exigis a nobis operam sine fine togatam:
 Non eo, libertum sed tibi mitto meum. Et in 9. 103. Bayfius.
 Veneti colunt Galliam togatam. Verba sunt Pomponii Melæ lib. 2. cap.
 4. Certe Veneti etiam nunc toga veste utuntur. Nunc ea regio usque
 ad Rubiconem, vocatur *Marcha Trevisana*, ut scribit Olivarius. V.
 GALLIA.
 TOGATULUS, a, um. Adj. dimin. joco formatum. Martial. 10. 74.
 — quamdiu salutatur,
 Anteambulones, & togatulos inter,
 Centum merebor plumbeos die toto?
 TOGATARIUS, i. m. Togatarum fabularum actor. Suet. August. cap. 45.
 V. Casaub. in loc.

T O L

TOLARIUS, i, m. [πλεονομαστικός] Gloss. Latinogræc. [An Tolerarius?
 TOLENTUM, i. n. [τόλεντον] Italiæ oppidum in Piceno: a quo,
 TOLENTINATES, Populi dicti. Plin. lib. 13. cap. 13.
 TOLERO, [τολέρω] Gl. L. G. & G. L.] are. significat Patienter ferre,
 ut ait Festus, esseque verbum mala patientis. Ter. Phorm. 3. 3. 23.
 Noli metuere: una tecum bona malaque tolerabimus. Idem
 Hec. 3. 5. 28.
 Sed quando sese indignam deputat matri meæ,
 Cui concedat, cujusque mores toleret sua modestia.
 Patienter tolerare. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Dura tolerare. Sen. Hippol. 4.
 Famem tolerare. Cæf. 1. Bell. Gall. 28.
 Fortunam tolerare. Cic. ad Brut. 16.
 Hiemem tolerare. Cic. 2. in Catil. 23. Nisi idcirco se facilius hiemem
 toleraturos putant.
 Impensas. Plin. lib. 12. cap. 14. Inde impensæ publicæ tolerantur.
 Inopiam obsidiumque tolerare. Tacit. 4. Hist. 4.
 Laborem. Plin. lib. 11. cap. 5. Apes ad usum vitæ laborem tolerant.
 Laborem militarem tolerare. Cic. 2. Off. 45.
 Laborem studiorum pueri difficiliter tolerant, Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Mala tolerare. Sen. Herc. fur. 13.
 Militiam tolerare sub magistro. Virg. 8. Æn. 515.
 Pondus alicujus tolerare. Hor. 2. Carm. 5. 4.
 Sitim tolerare. Plin. lib. 8. cap. 18. Sitim & quatrinduo tolerant.
 Sitim, famemque tolerare. Ovid. 1. de Pont. 2. 87.
 Sors toleranda nullis populis. Stat. 1. Theb. 195.
 Sumptus tolerare. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Vitam tolerare, Vivere, nutrice. Cæf. 7. Bell. Gall. 77. Qui in oppida
 compulsi, ac simili inopia subacti, eorum corporibus, qui ætate inutiles
 ad bellum videbantur, vitam toleraverunt.
 Vitam tolerare colo. Virg. 8. Æn. 408.
 Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva.
 Tolerare se, Modice & summa parcimonia se alere. Ulpian. l. In lege
 Censoria. D. de verb. signif. Ex quibus agris paterfamilias fructus caperet,
 quibus se toleraret, &c.
 Alere & tolerare equitatum. Cæf. 3. Bell. Civil. 58. Ibid. 49. Equos eo-
 rum vix tolerari.
 Tolerare sua pecunia milites. Plin. 33. cap. 10.
 Passus CLX tolerare, Sufficere cursui CLX passuum. Plin. lib. 7.
 cap. 20.
 Res ad patiendum tolerandumque difficilis. Cic. 2. Tusc. 18.
 Toleratu difficilis. Cic. 4. de Finib. 52. Dicunt illi asperum esse dolorem,
 molestum, odiosum, contra naturam, difficilem toleratu.
 TOLERANS, antis. [καταπραΰς, καταπραΰς, Gl. G. L.] Partic. Co-
 lumel. lib. 8. cap. 16. Piscium genera dulcis undæ tolerantia.
 Tolerantior. Columel. 6. 22. Extremi frigoris tolerantior equino armento
 vacca est.
 Tolerantissimus penuriæ, Patientissimus. Columel. lib. 7. cap. 1.
 TOLERANDUS, a, um. Partic. Cic. 1. Att. 17. Nobis inter nos nostra sive
 incommoda, sive vitia, sive injuriæ, sunt tolerandæ.
 TOLERATUS, a, um. Partic. Tacit. 12. Ann. 11. Clementia ac justitia,
 quanto ignorantiora barbaris, tanto tolerantiora. al. Tolerantiora.
 TOLERANTER, [καταπραΰς] ius, iissime. Adv. Quintil. lib. 8. cap. 6.
 Dure etiam jungere vetamur, qui tolerantiter videre Septemtriones videmur.
 Ferre aliquid tolerantiter. Cic. 4. Fam. 6.
 Toleranter dolorem pati. Cic. 2. Tusc. 43.
 TOLERANTIA, æ. f. [καταπραΰς, Gl. G. L.] Cic. in Parad. 4. 1. Toleran-
 tia rerum humanarum, contemptio fortunæ.
 Tolerantia tamen doloris laude sua non carebit. Quintil. lib. 2. cap. 20.
 TOLERATIO, ðnis. f. [ἀνέχσις] Cic. 2. de Finib. 94. Quædam alia
 tolerantio est verior, qua uti vos non potestis, qui honestatem ipsam per
 se non amatis.
 TOLERABILIS, e. Adj. [ἀνεχτός, Gl. G. L.] Quod tolerari potest. Ter.
 Heaut. 1. 2. 31. Homo tolerabilis. Plin. in Paneg. 37. Tolerabile
 tributum. Et ibidem, Tolerabile experimentum. Cic. de Senect. 8.
 Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani fenes, tolerabilem agunt
 senectutem.
 In aliquibus rebus tolerabile est. Cic. ad Brut. 15.
 Dicere sic tolerabilis est. Cic. 1. de Orat. 218.
 Condicio tolerabilis. Cic. 4. in Catil. 16.
 Conditione tolerabili transigere. Cic. pro Quint. 97.
 Exemplum tolerabile. Liv. 39. 39. Nec jure ullo, nec exemplo tolerabili
 liberæ civitati.
 Fenus tolerabile. Cic. 6. Att. 1. Itaque & Græci solvunt tolerabili fenore.
 In aliquam tolerabilem formam redigendæ civitates. Liv. 34. 51.
 Jactura rei familiaris tolerabilis. Cic. ad Brut. 18.
 Orator sane tolerabilis. Cic. de Clar. Orat. 178.
 Patronus tolerabilis. Cic. de Clar. Orat. 129.
 Philosophi tolerabiliores motus volunt esse. Cic. 1. de Orat. 218.
 Regnum nemini tolerabile. Cic. 10. Att. 7.
 TOLERABILITER, Adv. [ἀνεχτός, Gl. L. G.] Tolerabili modo. Co-
 lumel. lib. 2. cap. 2. Quas Græci συζυγίας ἐναντιότητι, nos discordan-
 tium comparationes tolerabiliter dixerimus.
 Compar. Tolerabilis pati dolores, Facilius. Cic. 3. de Finib. 42.
 TOLERABILITAS, atis, f. [ἀνεχτότης, Gl. G. L.]
 TOLLERE, vel ut alii scribunt, TOLLERE, vel TOLLIS, is. m. [παράδομι] m.
 Tumor est in faucibus, quæ per diminutionem Tonfillæ dicuntur. Festus.
 Isidorus scribit 11. 1. Tolles Gallica lingua dici, quæ vulgo per dimi-
 nutionem Tonfillæ dicuntur, quæ in faucibus turgescere solent. Hæc
 verba falsi convincunt hanc Sereni scripturam.
 Quos autem vocitant colles, attingere dextra
 Debebis, qua gryllus erat pressante preceptus. Scribendum
 enim arbitror, Quos autem vocitant Tollere, ut hæc curatio tonfillarum
 sit. Turneb. [Gloss. Latinogræc. Tolla, παράδομι, Tolia, παράδομι.]
 TOLLĒTUM, i. n. [τόλητον] Ptolem. lib. 2. cap. 6. alio nomine *Serezola*
 dicta, Hispaniæ urbs: vulgo *Toledo*.
 TOLLĒNO, ðnis. m. [κλήνωσιον, Gl. L. G. & G. L.] Genus machinæ,
 ut ait Fest. quo trahitur aqua, in alteram partem prægravante pondere,
 dicitur a Tollendo. In Gloss. Græc. etiam Ciconia redditur. *Une bascule*.
 Veget. R. Mi. lib. 4. cap. 21. Tolleno dicitur, quoties una trabs in ter-
 ram præalte desigitur, cui in summo vertice alia transversa trabs longior,
 dimensa medietate, connectitur, eo libramento, ut si unum caput de-
 presseris, aliud erigatur. Plin. lib. 19. cap. 4. Vel tollenonum haustu
 rigandos.
 Tolleno, Machina propugnantium. Liv. 38. 5. Deinde ut præter spem
 stare muros viderunt: collectis rursus animis in arietes tollenonibus li-
 bramenta plumbi aut saxorum, stipitesve robustos incutiebant. [Hic
 est Tolleno, cujus circumagi caput potest, fecus ac in putealibus.]
 TOLLIS, V. TOLLERE.
 TOLLO, ðnis. vel TOLLĒNUS, i. m. Idem quod Tolleno. Plaut.
 Rud. 2. 5. 23.
 Heus sic tolloni gratia? cape hanc urnam tibi. Columel. in
 Horto, v. 26.
 Vicini quoque sint amnes, quos incolæ durus
 Attrahat auxilio semper sitiensibus hortis:
 Aut fons illacrimet putei non sede profunda,
 Ne gravis haufuris tollonibus ilia vellat. Quo in loco alii passum
 legere malunt Tendentibus, non Tollonibus: Plauti locum Camerarius
 aliter legit. Gronoviana habet: Heus tis, Polemocratia, cape &c. Et apud
 Colum. varia lectio est. V. ibi not. Victor. Barth. & Gronov. ad Liv. 24. 34.
 TOLLO, tollis, tūli vel sustūli, & apud antiquos tēvūli, sublatum vel
 lātum, [ἐπάγω, Gl. L. G. & G. L. ἐπάγω, L. G.] tollere. Elevare sur-
 sum erigere. Plaut. Tolle caput. Ovid. 14. Epist. 45.
 — ter acutum sustulit ensē,
 Ter male sublato decidit ense manus.
 Sol in currum Phaëthontem filium sustulit. Cic. 3. de Nat. Deor. 76.
 Aliquid oneris tollere. Cic. 5. Verr. 1. i. e. Suscipere.
 Tollere & extrahere. Cic. 2. de Finib. 27.
 Sublatis supra capita scuis. Liv. 34. 39.
 Sublatum ad montem supercilium: cui Depressum opponitur. Cic. in
 Pison. 14. Respondes, altero ad frontem sublato, altero ad mentum
 depresso supercilio, crudelitatem tibi non placere.
 Tectum altius tollam, Domum altiore faciam. Cic. de Arusp. Resp. 33.
 Itaque ne quis meorum imprudens introspicere tuam domum possit, ac
 te sacra illa tua facientem videre, tollam altius tectum: non ut ego te
 despiciam, sed tu ne aspicias urbem eam, quam delere voluisti. Ulpianus,
 Jus vicino non esse altius ædes tollere. Plaut. Trin. 3. 2. 60. Tollere
 mœnia. Al. Tua qui tolere mœnia.
 Ædes meas ad decem pedes altius tollere. African. in l. Egi. D. de ex-
 cept. rei judic. Egi tecum, jus mihi esse ædes meas usque ad decem
 pedes altius tollere: post ago, jus esse mihi usque ad viginti pedes altius
 tollere: exceptio rei judicæ proculdubio, sed etli rursus ita agam, jus
 mihi esse altius ad alios decem pedes tollere: obstat exceptio.
 In cælum tollere, Translate. Cic. pro Arch. 22. In cælum hujus proavus
 Cato tollitur, magnus honos Populi Rom. rebus adiungitur.
 In cælum fama aliquem tollere, Magnopere laudare. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 62. Suscepit autem vita hominum, consuetudoque communis,
 ut beneficiis excellentes viros in cælum fama ac voluntate tollerent.
 Ad cælum laudibus tollere. Cic. 15. Fam. 7. Non dubito, quid præsentis
 sentiant: nos quidem longinqui, & a te ipso missi in ultimas gentes,
 ad cælum mehercule tollimus verissimis ac justissimis laudibus.
 In cælum humeris. Cic. 11. Philipp. 24. Hunc vel in cælum, si fieri
 poterit, nostris humeris tollemus.
 In collum tollere. Plaut. Bacch. 3. 6. 42.

In crucem tollere. Cic. 3. Verr. 7. Statim deinde iussu Prætoris, in crucem esse sublaturum.

In curram. Cic. 3. Off. 94. Optavit ut in curram patris tolleretur: sublatus est: atque in antequam constitit, ictu fulminis deflagavit.

Laudes alicujus in astra tollere. Cic. 2. Att. 25. At hercule aliter tuos familiaris Hortensius, quam plena manu, quam ingenue, quam ornate, nostras laudes in astra sustulit. Virg. 5. Ecl. 51.

— Daphnimque tuum tollemus ad astra.

Laudibus tollere. Cic. 4. Att. 16. Itaque Cæsaris amici (me dico & Oppium) disrumparis licet, monumentum illud, quod tu tollere laudibus solebas, ut odeum laxaremus, & usque ad, &c.

In sublime tollere. Plin. lib. 10. cap. 38.

Tollere vexillum, Extollere. Vexillum Imperatores habebant penes se in tabernaculo: & qui delectum olim habebant, in arce ponebant: cum prælium erat etiam committendum, proponebatur tollebaturque vexillum, ut in lib. de Bell. Alexandr. cap. 45. Quod ubi conspexit, celeriter vela subduci, demitti antennas jubet, & milites armari, & vexillo sublato, quo pugnandi dabatur signum, quæ primæ naves sequebantur, idem ut facerent significabat. Annotavit. Turneb. V. Advers. 14. 16. & 4. 11. Scheff. de Mil. Nav. 3. 1.

A terra se tollere altius, pro Crescere: ac de herbis & arboribus dicitur. Cic. 5. Tusc. 37. Itaque & arbores, & vites, & ea quæ sunt humiliora, neque se tollere a terra altius possunt, alia semper virent, alia hieme nudata, verno tempore tepesfacta frondescent.

Arbos se sustulit. Virg. 2. Georg. 57.

Animos tollere, Superbire, audaciorum esse. Sallust. in Cic. 2. Verum, ut opinor, splendor domesticus tibi animos tollit. Ter. Hec. 3. 5. 57. Quia paululum vobis accessit pecuniæ, Sublati animi sunt. Propert. lib. 3. 18. 17. I nunc, tolle animos, & tecum finge triumphos.

Animos dictis tollit. Virg. 9. Æn. 127.

Cachinnum, Risum augere, risu immoderato efferri. Cic. de Fato, 10. Addidit etiam mulierosum, in quo Alcibiades cachinnum dicitur sustulisse.

Clamorem, Summopere clamare, ac vocem extollere. Cic. 6. Verr. 94. Clamor a vigilibus, faniq; custodibus tollitur.

Clamor tollitur in cælum. Virg. 11. Æn. 745.

Clamores horrendos ad sidera tollit. Virg. 2. Æn. 222.

Cornua tollere in aliquem. Hor. Epod. 16. 12.

Corpus tollere in auras. Ovid. 18. Epist. 52.

Corpora sua alte tollit volucris. Ovid. 8. Met. 256.

Fluctusque ad sidera tollit. Virg. 1. Æn. 107.

Frontem tollens ad cælum. Ovid. 3. Met. 20.

Gradum tollere, Ambulare. Plaut. Bacch. 3. 6. 6.

Hinnitum tollit equa. Hor. 2. Carm. 16. 34.

Manus. Cic. 7. Fam. 5. Sustulimus manus & ego & Balbus. Lætitiæ signum est, & gratias agentis.

Minas tollere. Virg. 3. Georg. 421.

Oculos tollere. V. O C U L U S.

Oculos sustulit ad proceres. Ovid. 13. Met. 126.

Oculos tollere contra aliquem, Dissentire ab aliquo, & repugnare alicui. Lucret. lib. 1. 67.

Palmar ad sidera tollunt. Virg. 5. Æn. 556.

Querelam tollunt lugubri voce. Lucret. lib. 4. 550.

Risum tollere, Ridere. Hor. de Arte Poet. 381.

Tollere vento fluctus, & mulcere. Virg. 1. Æn. 70.

Vocem exiguam tollere. Virg. 6. Æn. 493.

Vultus erectos tollere ad sidera. Ovid. 1. Met. 86.

Tollere: pro Sumere. Hor. 1. Serm. 4. 11. Cum flueret lutulentus arat, quod tollere velles. Sic alibi sapius.

Tolle, τολμα. Gloss. Latinogræc.

Tollere de terra lapides; ad faciendum scilicet. Cic. pro Cæcin. 60. Vinctos profecto non fuisse armatos eos, qui saxa jacerent, quæ de terra ipsi tollerent.

Humo tollit saxum. Ovid. 11. Met. 110.

Humo se tollere, Erigere se. Ovid. 7. Met. 640.

Humo se tollere, per translationem, pro Nomen aliquod & gloriam sibi comparare. Virg. 3. Georg. 9. — tentanda via est, qua me quoque possim Tollere humo, victorque virum volitare per ora.

Membra vix tollit de humo. Ovid. 2. Fast. 354.

Solio se tollit ab alto. Virg. 8. Æn. 541.

Ad spem effingendæ eloquentiæ se tollere. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Ancoras tollere, Colligere. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 31.

Aurum tollere, ac sibi habere iussit. Liv. 26. 50. extr.

Calices, Martial. lib. 11. 12.

Convivium. Plaut. Menæch. 3. 1. 17. Virg. 8. Æn. 175. — jubet & sublata reponi

Pocula.

De fano tollere. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Eundemque ferunt, hæc quæ dixi sublata de fanis in forum protulisse, & per præconem vendidisse.

Ex delubris simulacra sanctissima. Cic. 1. Verr. 3. Sese jam ne deos quidem in suis urbibus, ad quos confugerent, habere, quod eorum simulacra sanctissima C. Verres ex delubris religiosissimis sustulisset.

Manu tollere. Plin. lib. 10. cap. 75. Plani autem piscium in vado dormiunt, ut manu sæpe tollantur.

Manus tollere ab re aliqua, Abstinere. Ovid. 20. Epist. 146.

Ab loco tollere, Removere. Cic. pro Quint. 12. Tollitur ab atris Liciniis, atque a præconum confessu in Galliam Nævius, & trans Alpes usque transfertur.

Liberos tollere, pro Suscipere. Plin. in Paneg. 26. Locupletes ad tollendos liberos, ingentia præmia, & pares pœnæ cohortantur.

Liberos in aliquam spem tollere. Liv. 5. Nec patribus familiæ tantum, sed ut omnium in domo liberorum capitum ratio haberetur: vellenteque in eam spem liberos tollere.

Tollere, pro Nutrire, quod e moribus & institutis veterum sumptum est: aliquando enim liberos tolli volebant, & jubebant exponi. Qui enim ali volebat depositum humi infantem tollebat: unde & dea quædam Levana dicebatur, ut scribit Augustinus. Plaut. Amph. 1. 3. 3. Verum,

quod erit natum, tollito. Turneb.

Aliquem tollere. pro Allumere focum itineris. Cic. 2. Q. frat. 10. Mea factum est infusa verecundia, ut te proficiscens non tollerem.

Tollere, Auferre. Cic. de Amicit. 47. Solem enim de mundo tollere videntur, qui amicis tiam e vita tollunt.

Detrahere, auferre, tollere. Cic. in Orat. 209.

Dolorem dentium. Plin. lib. 20. cap. 3. pr.

Tormentum tollere. Cels. lib. 3. cap. 21. Si ne per has quidem tormentum tollitur, incidenda cuius est, & tum his utendum.

Tollere, [ἀνατίθειν, Gl. L. G.] Irrita facere quæ quis gessit. Cic. 4. Verr. 140. Si tibi magistratum abrogasset, nullo pro ignominia te affecisset, quam cum ea, quæ in magistratu gessisti, sustulit, atque irrita iussit esse.

Tollere & delere. Cic. pro Quint. 70.

Tollere & eripere. Cic. pro Rosc. Amer. 71. Nonne videntur hunc hominem ex rerum natura sustulisse & eripuisse?

Inter Tollere & Auferre. Tollere est levare & erigere: Auferre levatum transferre. Virg. 8. Æn. 439. Tollite cuncta, inquit, cæptisque auferite labores. Turpil. Philopat. Simul circumspicit, ubi præter se neminem videt esse, tollit, auferit: ego clam consequor. V. Nonium 5. 6.

Tollere, E medio auferre, vita privare, enecare, ut in antiquo illo disticho, quod refert Tranquillus Neron. cap. 39. Quis neget Æneæ magna de stirpe Neronem? Sustulit hic marrem, sustulit ille patrem. Duplicem significationem retinet: in priore enim pro Enecavit, in posteriore Portavit, sumitur. [Sustulit e vivis, Sustulit in humeros.

Tollere & interficere. Cic. pro Cluent. 25.

Aditus templorum demolitione sublati. Cic. Post. red. in Senat. 32. Aditus templorum erant, non solum præditiis, & manu, verum etiam demolitione sublati.

Æs alienum, pro Dissolvere. Auctor de Viris illust. cap. 29. extr.

Avaritiam si tollere vultis, mater ejus tollenda est luxuries. Cic. 2. de Orat. 171.

Consuetudinem de civitate. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Tametsi non modo ignoscendi ratio, verum etiam cognoscendi consuetudo jam de civitate sublata est.

Confules. Cic. ad Brut. 11.

Controversias magnas parvo labore. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 9.

De aliquo decreto quid. Cic. 15. Att. 11. Erenim Servilia pollicebatur securaturam, ut illa frumenti curatio de S. C. tolleretur.

Exercitum religio tollit. Cic. 1. Fam. 1.

De medio aliquem tollere, Interficere. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Demonstrant, cum pater hujusce Sex. Roscius, homo tam splendidus & gratus, nullo negotio sit occisus, perfacile hunc hominem incautum, & rusticum, & Romæ ignotum de medio tolli posse.

De oratione sua aliquem tollere, Non amplius nominare. Cic. 2. Att. 24. Primum Cæponem de oratione sua sustulit, quem in Senatu acerrime nominarat, ut appareret noctem, & nocturnam deprecationem intercessisse.

De foro aliquem clamore tollere, Clamoribus facere ut aliquis foro privetur. Cic. pro Cluent. 79. Et illum, hominem ædilitium, jam Prætorem opinionibus hominum constitutum, non disceptatione dicendi, sed clamore hominum de foro, atque adeo de civitate esse sublaturum.

Diem tollere. V. D I E S.

Dubitationem alicui. Cic. 12. Att. 7.

E civitate aliquem. Cic. pro Domo 44.

E choro philosophorum aliquem tollere. Cic. 1. de Fin. 26. Tu quidem, inquit, totum Epicurum pæne e philosophorum choro sustulisti?

E medio aliquem tollere, idem quod Tollere de medio, & occidere. Liv. 24. 6. pr.

E numero. Cic. pro Flacc. 7. Inimicus M. Cælius, quod cum in re manifesta putabat nefas esse publicanum judicare contra publicanum, sublatus erat e numero recuperatorum: tamen tenuit se, neque attulit in iudicium quidquam ad lædendum, nisi voluntatem.

Ex rerum natura aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 31. Nonne videntur hunc hominem ex rerum natura sustulisse & eripuisse, cui repente cælum, solem, aquam, terramque ademerunt?

Errorum tollere, Delere, abluere. Cic. 4. Acad. 62. Dixitque sapientis esse opinionem a perspicuitate sejungere: nihil fecit: ipsius enim opinionis errorem nullo modo sustulit.

Imperatorum omnem errorem tollere. Cic. 1. de Fin. 37.

Ferro tollere aut veneno aliquem, pro Interficere. Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Sed quia Drusum ferro, Metellum veneno sustulerat: illos conservari melius fuit, quam pœnas sceleris Varium pendere.

Fidem de foro. Cic. 1. de Lege Agr. 23. Timorem bonis injecistis; fidem de foro, dignitatem de Repub. sustulistis.

Genus orationis tollere. Cic. 3. Fam. 8.

Inducias tollere. Liv. 30. 4. bis.

Legem tollere, Abrogare, irritam facere. Cic. 2. de Legib. 31. Quid, legem, si non jure rogata est, tollere?

Libertatem. Cic. 1. Fam. 8. Dignitas in sententiis dicendis, libertas in Rep. capeffenda, ea sublata tota, sed nec mihi magis quam omnibus.

Memoriam alicujus rei funditus tollere ac delere. Cic. pro Quint. 12. Cujus omnino rei memoriam omnem tolli funditus, ac deleri arbitror oportere.

Metum, Timorem adimere. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Deleatis ex animo suspicionem omnem, metumque tollatis.

Moram tollere, Festinare. Cic. 10. Att. 1. Nunc ait se daturum, quum ex P. sustulerit moram tabellarius.

Nefas. Ovid. 2. Met. 506.

Nomen alicujus ex omnibus libris tollere. Cic. 13. Att. 23. Querelas tolle. Noli amplius queri. Hor. 1. Epist. 12. 3.

Spem aliquid faciendi tollere, Auferre. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 28.

Suspicionem. Cic. 10. Att. 16. Omnem igitur suspicionem sustuli. Idem pro Rosc. Amer. 6.

Testimonio aliquem tollere, Testimoniis ita convincere, ut puniatur, & foro privetur. Cic. pro Font. 14. Noluerunt illi, qui iudicabant, hanc patere inimicitias viam, quem quisque odisset, ut eum testimonio posset tollere.

Furtim tollere aliquem. Virg. 9. Æn. 546.

- Tollere, Differre. Plaut. Pœn. 2. 52.
Omnes extollo ex hoc die in alium diem. V. Non. 1. 4.
Sublatum est, *ἠκφίδη, ἀνερέστη*, Gloss Latinogræc.
SUBLĀTUS, a, um, Partic. [*αφής, μεταφράσις*] Plin. lib. 11. cap. 29.
Gregatim, sublata vento, in maria aut stagna decidunt.
Clamor sublatus ad æthera. Virg. 2. Æn. 338.
Sublati, Ferocientes, superbientes. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 16. Quo prælio sublati Helvetii, quod quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere. [Subauditur Animo.
Sublati liberi, i. e. Suscepti. Paulus in l. Filii familias. D. de acquir. hered. Filius familias duxit uxorem: ea, filiis sublatis, intestata deceffit. Filii jussu patris, non avi, adierunt hereditatem.
Dolis sublatis aperire aliquid, Referre sine dolo. Virg. 12. Æn. 26.
Errore sublato agnorum parentes, &c. Lucan. lib. 3. 601.
Lex sublata. Propert. lib. 2. 7. 1.
Pavore sublato secura turba. Lucan. lib. 3. 438.
Ex oculis sublata virtus. Hor. 3. Carm. 24. 32.
Sublatus pro mortuo. Cic. 7. Verr. 142. Sic ille affectus, illinc tum pro mortuo sublatus, brevi postea est mortuus.
SUBLĀTURUS, a, um, Partic. [*ἀρῶν*] Cic. 15. Att. 12. Eam rem Servilia sublaturam ex S. C. se esse dicebat.
SUBLATE, Adv. ut, Sublate dicere. Cic. de Clar. Orat. 201. Quoniam ergo oratorum bonorum duo genera sunt, unum attenuate pressaque, alterum sublata ampleque dicentium.
Sublarius de se dicere. Cic. pro Domo 95. Nihil enim unquam de me dixi sublarius.
SUBLATIO, ōnis. f. [*ἀρῶν, ἀφαιρέσις*] Quintil. lib. 9. cap. 4. Sublatio ac positione ad finem usque decurrunt. De rhythmis.
Sublatio animi, Elatio, superbia. Cic. 2. de Fin. 13. Sed hoc interest quod voluptas dicitur etiam in animo vitiosa res, ut Stoici putant, qui eam sic definiunt, Sublationem animi sine ratione opinantis se magno bono frui, &c.
Judicii sublatio. Quintil. 7. 2.
TOLŌSA, [*Τολόσα*] Tectofagum, Narbonensis Galliae urbs nobilissima; a qua Tolofani Tectofagi, Plin. lib. 3. cap. 4. dicti. Notum est adagium, Aurum habet Tolofanum. De cujus raptu quæstionem aliquando habitam Romæ, scribit Cic. 3. de Nat. Deor. 74. V. Gell. lib. 3. 9. & Justin. lib. 32. 3.
TOLŌSĀTES, lidem qui & Tolofani. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 7. Qui non longe a Tolofatum finibus abfunt.
TOLUBERNA, æ. m. [*πυρρόιστον, ἰνπελάου*, Gl. L. G.] Adsecula. Ita Gloss. Scurræ, ut opinor, scurrile cognomen.
TOLUS, i. m. [*πυρρόιστον*, Gl. L. G.] Instrumentum rusticum, trituræ aptum, opinor.
TOLŪTĀRIUS, a, um, vel TOLUTĀRIUS, e. Adj. vel potius TOLUTĀRIUS, i. m. [*βαδισίς*, Gl. L. G.] Equus, quasi Volutarius, a pedum volubilitate dictus, qui alio nomine Asturco ab Asturia Hispaniæ oppido appellatur. Hos Gradarios vocamus, qui molli gradu & sine fucuffura gestant. Perotus.
Tolutarium ab Asturcone distinguit Seneca, cujus hæc verba sunt Epist. 18. Ita non omnibus obefis mannis, & asturconibus, & tolutariis præferres unicum illum equum a Catone defricum.
TOLŪTIM, Adv. [*ἰνδρόμους*] quasi Volutim: hoc est volubiliter, ait Nonius 1. 12. Varro ibid. Ut equus, qui ad vehendum est natus, tamen traditur magistro, ut equo doceat tolutim incedere. Plaut. Afin. 3. 116. Demam hercle jam de hordeo, tolutim ni badizas.
Tolutim carpere incessus. Plin. lib. 1. cap. 42. Al. Incurfus.
TOLŪTĪLIS, e. Adj. Varro apud Non. 1. 60. Gradu tolutili vectus.
TOLŪTĪLŌQUENTIA, æ. f. Volubilis locutio. Nævius, O pestifera, trux, acerba tolutiloquentia. Nonius 1. 12.

T O M

- TŌMĀCŪLUM, i. vel TŌMĀCLUM, i. n. per syncopen, vel TŌMACŪLA, vel TŌMACINA, vel TŌMACELLA, æ. f. Tomacula, Edulia sunt, quæ fere ex jecore porcino, minutatim conciso, & jam semicocto, infusus ovis crudis, & caseo optimo, & liquamine, pipere, aniso, gingibere fieri consueverunt, tegunturque omento suillo. Juven. 10. Sat. 355.
Extæ, & candiduli divina tomacula porci. Varro de R. R. lib. 2. cap. 4. Itaque suisbus animam datam esse proinde ac salem, quæ servaret carnem. E quibus succidias Galli optimas & maximas facere consueverunt. Optimarum signum, quod etiam nunc quotannis e Gallia apportantur Romam pernæ, tomacinæ, & taniacæ, & petafiones. Dicitur alias Infutium, V. 151TIUM. Martial. lib. 1. 42. Fumantia tomacula.
Tomaculum dictum *τῆς τῆς*, quod est concidere.
TŌMĀRUS, i. m. [*τῆς τῆς*] Mons est Ætoliae, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 2. Idem & Tmarus appellatur, nobilis circa radices centum fontibus, ut Theopompus scripsit.
TŌMĒ, es. f. [*τῆς τῆς*] Sectio. Græcum est. Aufon. Epist. 5. 88.
TŌMENTUM, i. n. [*γῆραλον, γῆραλον*, Gl. L. G. & G. L.] Lana brevis & concisa, quæ ex vestibus a fullone poliendo detrahitur: & quicquid farciminis ex quacunque re, sive ex foeno & palea, sive ex pluma fuerit, quo culcitra farciuntur. Varro 4. de L. L. 35. Postquam tranferunt ad culcitra, quod in ea sagus aut tomentum, aliudve quid calcabant, ab inculcando culcitra dicta.
Tomentorum autem aliud Leuconicum dicebatur, quod fiebat ex lana alba concisa: aliud Circense, ex arundinibus concisis factum, idque stramentum habebatur plebejorum: dictum Circense, quod in Circo Romano sternebatur, illicque pauperiores quiescebant. Martial. lib. 14. 160.
Tomentum concisa palus Circense vocatur:
Hæc pro Leuconico stramina pauper emit. Alia exemplaria habent Lingonico.
TŌMEX, icis. f. [*τῆς τῆς*] Tomices Græco nomine appellantur ex canadi impolito & sparto leviter tortæ restes, ex quo funes fiunt. Plin. lib. 17. cap. 10. Sic & spinas sæpis causa ferunt, tomice moris spinarum circumlita. Columel. lib. 12. cap. 32. Deinde fasciculos tomice palmae aut juncea ligato. Vitruv. lib. 7. cap. 3. docet afferes tomice religandos. Græcis dicitur *τῆς τῆς*, fem. generis.

Tomices appellantur etiam Pulvilli, quos in collo habent animalia, ne recte lædantur.

- TŌMICÆ, es. f. Species statuaræ. Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. 29. 24.
TŌMICUS, a, um, Adj. [*τῆς τῆς*] Secans. Celf. 8. 1. Dentes quaterni primi tomici (i. e. incifores) a Græcis vocantur.
TŌMOS, [*τῆς τῆς, τῆς τῆς, τῆς τῆς*] Ponti oppidum, Nafonis exilio notum, quod ipsum a Milefisi deductum innuit ipse Ovid. 1. Trist. 9. 3. Cur autem Tomos dictum sit Idem 3. Trist. 9. 33.
Inde Tomos dictus locus est, quia fertur in illo Membra soror fratris consecuisse sui. Nam *τῆς τῆς* Græcis incifio dicitur. Abfyrtus autem ille fuit Medææ crudelitate fectus, ut idem Ovidius loco jam citato scribit. V. f. l.
TŌMITA, æ. m. [*τῆς τῆς*] pl. Tomitæ, arum. Incolæ istius oppidi. Ovid. 1. Trist. 2. 85.
Nescio quo videam positos ut in orbe Tomitæ Exilem facio per mea vota viam.
TŌMITĀNUS, a, um, Adj. [*τῆς τῆς*] ut Humus Tomitana. Ovid. 3. de Pont. 1. 6. Ager Tomitanus. Ovid. 3. de Pont. 8. 2.
TŌMUS, i. m. [*τῆς τῆς*] Fragmentum libri, sectio, pars. Martial. lib. 1. 67. Scriptura quanti constat, & tomus vilis.
TŌMYRIS, [*τῆς τῆς*] Regina nobilis Massagetarum in Scythia, quæ Tyrum debellavit & interemit. De qua plene Herodotus, & Justinus lib. 1. 8. Tibul. lib. 4. ad Mæcenatem, 1. 143.
Nec qua regna vago Tomyris finivit Araxe.
TONATIO, V. TONO.
TŌNDRO, tōtondi, tonfum, [*κῆρον*, Gl. L. G. & G. L.] ēre. Lanam five capillos & hujusmodi recidere.
Barbam tondere. Cic. 5. Tusc. 58. Sueton. in Augusto cap. 79. In capite comendo tam incuriosus, ut raptim compluribus simul tonforibus operam daret, ac modo tonderet, modo raderet barbam. h. e. Modo tonderi, modo radi faceret. Martial. lib. 2. 17. de tonsore indocto, Non tondet, inquam: quid ergo facit? radit. Virg. 3. Georg. 561. Caput tondere ad cutem. Celf. lib. 6. cap. 6. de pediculis palpebrarum.
Comas tondere. Tibul. lib. 3. 1. 10.
Oves tondere. Plin. lib. 8. cap. 48.
Os alicujus tondere. Catul. 59. 139. V. loc.
Reduces tondere. Valer. Flacc. 1. Argon. 378.
Tectus & Eurytion servato colla capillo, Quem pater Aonias reducem tondebit ad aras. Quidam olim quamdiu peregre erant, comam alebant intonsam, reduces & sospites domi eam tondebant: quod apud Ægyptios obtinebat. V. Diodor. lib. 1. Brachia arborum tondere. Virg. 2. Georg. 368.
Dumeta tondere dicuntur juveni, i. e. Depascere. Virg. 1. Georg. 15.
Herbas fruticantes tondere. Plin. lib. 12. cap. 25.
Prata tondere, Secare. Virg. 1. Georg. 290.
Violas tondere manu. Propert. lib. 3. 13. 29.
Auro aliquem tondere, Auferre, & furari quicquid habet auri. Plaut. Bacch. 2. 3. 8.
TŌNDRENS, entis. Partic. [*τῆς τῆς*] ut, Equi late tondentes campum. Virg. 3. Æn. 538.
Pecudes tondentes gramina ex uno campo. Lucret. lib. 2. 659.
Pecudes tondentes pabula. Lucret. lib. 2. 317.
TŌNSUS, a, um, Partic. [*τῆς τῆς*, Gl. L. G.] Qui est coma abscissa: ut, Tonfus homo, cui contrarium Intonsus, capillatus. Cic. in Pison. 18. Cum illa saltatrice tonsa. Martial. lib. 11. 40.
Jam mihi nigrescunt tonsa sudaria barba.
Capillus tonsus. Ovid. 8. Met. 151.
Comæ tonsæ, Compositæ. Virg. 5. Æn. 556. Servius.
Cutis tonsa. Hor. 1. Epist. 18. 7.
Lanæ tonsæ. Hor. 3. Carm. 15. 13.
Tonfus, Minutus, vel compositus. Virg. 1. Æn. 706.
— tonfisque ferunt mantilia vilis. Servius.
Humum tonsam verrit raro pectine. Ovid. Rem. Amor. 192.
Myrti tonsæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Navales tonsæ. Virg. 2. Georg. 71.
Oliva tonsa, Quæ minutis frondibus compta est: quasi a tonsore composita. Virg. 3. Georg. 21.
Valles tonsæ, Arboribus & silvis viduatæ. Virg. 4. Georg. 277. Non silvose. Servius.
TŌNSUM, i. n. [*κῆρον*] Gloss. Græcolat.
TŌNSA, æ. f. [*κῆρον*, Gl. L. G.] & pl. Tonfæ, [*κῆρον*, L. G.] Remi, a decutiendis fluctibus. Virg. 7. Æn. 28.
— & in lento luctantur marmore tonsæ. Servius. Lucret. lib. 2. 554.
Antennas, proram, malos, tonsasque natantes. Stat. 5. Theb. 340.
At ubi suspensis siluerunt æquora tonsis.
Tonsa nonnullis dicitur Ovis.
TŌNSIO, ōnis. f. [*κῆρον*] ut, Ovium tonsio. Vulg. Interp. Deut. 18. 4.
TŌNSUS, ūs. m. Accius apud Non. 2. 850. Mulier funesta veste, tonfugubri. Plaut. Amph. 1. 1. 288.
Sura, pes, statura, tonfus, oculi, nasum, vel labra.
TŌNSOR, ōris. m. [*κῆρον*, Gl. L. G. & G. L.] Qui tondet. Varro 2. de R. R. cap. 11. Omnino tonsores in Italiam primum venisse ex Sicilia dicuntur, post Romam conditam anno tertio. Plaut. Afin. 2. 3. 14. Ad tonsorem ire dixit. Hor. 1. Serm. 7. 3.
Omnibus & lippis notum, & tonforibus esse. V. LIPPUS.
Dionysius, ne tonfori collum committeret, tondere filias suas docuit. Cic. 5. Tusc. 58.
Inæqualis tonsor, Qui inæqualiter tondet. Hor. 1. Epist. 1. 94.
Si curatus inæquali tonsore capillos Occurro, rides. Sensus est, Rides, si occurro tibi curatus, aut (ut alii legunt) curtatus capillos, i. e. Curatus aut curtatus habens capillos a tonsore inæquali.
Dare operam tonfori. V. OPERA.
TŌNSŌRIUS, a, um, Adj. [*κῆρον*] Quod ad tondendum pertinet. ut, Tonforius culter. Cic. 2. Off. 25. Qui cultros meruens tonforios candente carbone sibi adurebat capillum. Apud Martial. lib. 24. 36. titulus est, de Tonforis ferramentis.
TŌNSŌRIUM, i. n. [*κῆρον*, Gl. L. G.] Idem, quod Tonstrinum.
TŌNSŪRA, æ. f. [*κῆρον*] Tondendi opus. Columel. lib. 7. cap. 4. de Ovibus.

Ovibus. Tonfuræ certum tempus anni per omnes regiones fervari non potest. Varro 2. de R. R. cap. 11. De lacte in eo & tonfura lanæ.
 Tonfura. in vitibus & arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27. Vitis tantum tonfuram annuam quærit, alternam myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruticescunt.
TONSTRIC, icis. f. [*τοστρίκια*] Plaut. Truc. 2. 4. 51. Tonstricem Syram novisti nostram. conf. 4. 4. 3.
TONSTRICŪLA, æ. f. dimin. [*τοστρίκιδος*] Cic. 5. Tusc. 58. Ita fordido ancillarique artificio regiæ virgines, ut tonstriculæ, tondebant barbam & capillum patris.
TONSILIS, e. Adj. [*τοσίνις*] Quod tonsum est, ac in orbem & comam putatum, ut ait Valla lib. 1. Plin. lib. 12. cap. 2. Primus Cn. Matus nemo tonfiliam invenit.
 Boxetum tonfiliæ. Martial. lib. 3. 58.
 Facilitas tonfiliæ. Plin. lib. 16. cap. 10.
 In opere topiario tonfiliæ. Plin. lib. 16. cap. 11.
TONSTRINA, æ. f. [*τοστρίνα*, Gl. G. L.] Locus in quo tonderi solet. Plaut. Amphit. 4. 1. 5.
 In medicinis, in tonstrinis, apud omnes ædes sacras. Ter. Phorm. 1. 2. 39.
 In quo hæc discibat ludo, ex adversum ei loco Tonstrina erat quadam.
TONSTRINUM, i. n. Idem. Gloss Græcolat.
TONSITO, ære. frequent. Plaut. Bacch. 5. 2. 9.
 Rin' ter in anno tu has tonfitari? feil. Oves.
TONSILLA, æ. f. Palus dolatus in acumen, & cuspidem præferratus, qui navis religandæ causa in litore figitur. Actius, Tacete, & tonsillas in litore edite. Festus. V. Scalig. & Dacer. not.
TONSILLÆ, arum. pl. f. [*τοσίνια*, Gl. G. L.] dimin. a Tole tumore faucium, ut vult Festus. Fiunt autem circa uvam ex utraque parte infra fauces, vocanturque Glandulæ, ob quamdam glandis similitudinem. Plin. lib. 11. cap. 37. Tonsilla in homine, in sue glandulæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 131. Linguam autem ad radices ejus hærens excipit stomachus, quo primum illabuntur ea, quæ accepta sunt: oris utraque ex parte tonsillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. Amygdalinæ a forma Galeni dicuntur, suntque glandulæ in radice linguæ, quæ salivam conficiunt. Amygdalas alii vocant.
TONGBI, Gallia Belgicæ populi, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Vulgo *Brabant*.
TONITRU, V. TONO.
TONO, avi, ætuni, & aliquando, ui, itum, [*τονω*, Gl. G. L.] ære. notæ significationis. Cic. 2. de Divin. 82.
 Quum tonuit lævum bene tempestate serena.
 Si fulserit, si tonuerit, si tactum aliquid erit de cælo. Cic. 2. de Divin. 142.
 Cælum tonat. Plin. lib. 15. cap. 33. Tiberium principem, tonante cælo, ea coronari solitum ferunt contra fulminum metus.
 Cælum tonat omne fragore. Virg. 9. Æn. 541.
 Juppiter tonans. Cic. 2. de Nat. Deor. 65. Hunc etiam augures nostri, quum dicunt Jove fulgente, tonante: dicunt enim Cælo fulgente, tonante.
 Ætna tonat ruinis horrificis, Fragorem dedit. Virg. 3. Æn. 571.
 Astra tonvere feris clamoribus. Sil. lib. 16. 95.
 Mare tonuit ex alto. Senec. Hippol. 10.
 Murmure ac verberibus tonare, Resonare. Martial. lib. 9. 70.
 Tympana tenta tonant palmis. Lucret. lib. 2. 618.
 Laudes alicujus tonare, Magnopere efferre. Plin. in præfat.
 Ore tonare deos, Invocare voce tremenda. Virg. 4. Æn. 510.
 Spiritus ore Pindarico tonat. Propert. lib. 4. 1. 139.
 Verba tonare infano foro. Propert. lib. 4. 1. 134.
 Tono, ære. in Tertia conjugatione dixere veteres, unde Præteritum **TONU**i, & supinum **Tonitus** inducuntur. V. Priscian.
 Tympana non inani sonitu tonimus. Nonius 1. 245.
TONANS, antis. Partic. [*τονωσ*] Sic Juppiter absolute dicitur; ut, Magni testis tonantis, Cælum. Ovid. 1. Met. 170.
 Germana tonantis, Juno. Ovid. 9. Epist. 7.
 Tonantes Plato & Demosthenes. Grandiloqui. Columel. in præf. lib. 1. non ita procul a fine, Neque ille ipse Cicero territus cesserat tonantibus Demostheni Platonique.
TONANTIO, ðnis. f. apud Senec. 2. Nat. Quæst. cap. 12. Fulguratio ostendit ignem, Fulminatio emittit, illa (ut ita dicam) comminatio est, & tonatio sine ictu, ista jaculatio cum ictu. Quidam legunt **Commotio**.
TONESCIT, [*τονωσκει*] pro Tonat. Varro apud Non. 2. 858. Tonitribus templum tonescit. A Tono, ære. V. supra.
TONITRUS, ðs. m. [*τονωστρ*, Gl. G. L.] vel **TONITRU**, n. indecl. in sing. Et in plur. Tonitrus, & Tonitrua. Ovid. 2. Met. 308.
 Unde movet tonitrus vibrataque fulmina jactat. Plin. lib. 8. cap. 47. Tonitrus solitariis ovibus abortus inferunt. Cic. 2. de Divin. 42. Nonne perspicuum est ex prima admiratione hominum, quod tonitrua, jactusque fulminum extimuisse, credidisse ea efficere rerum omnium præpotentem Jovem? Juv. 5. Sat. 117.
 — & facient optata tonitrua cœnas
 Majores.
 Ingens tonitru. Ovid. 3. Fast. 347.
 Rauca tonitrua. Claud. 8. Paneg. 210.
 Agere tonitrus. Stat. 1. Theb. 258.
 Ciebo cælum tonitru. Virg. 4. Æn. 122. Verba Junonis.
 Concutiens cuncta tonitru sonoro. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 27.
 Concussa tonitru tremunt omnia. Lucret. lib. 6. 120.
 Contremis cælum tonitru, flamma inter nubes coruscet. Cic. 3. de Orat. 155.
 Movere tonitrus. Ovid. 2. Met. 308.
 Motura humanas tonitrua mentes. Ovid. 1. Met. 55.
 Quatiuntur tonitru cærule cæli. Lucret. lib. 6. 95.
 Tremescunt ardua terrarum tonitru. Virg. 5. Æn. 694.
 Armorum tonitru concussa est Daunia tellus. Sil. lib. 13. 10.
 Tonitrua unde sint. Plin. lib. 2. cap. 43. Igitur non eam inficias, posse in has & ignes superne stellarum decidere, quales sereno sæpe cernimus: quorum ictu concuti aëra verum est, quando & rela vibrata fridunt. Quum vero in nubem pervenerint, vaporem distonum gigni, ut candente ferro in aquam denterfo, & fumidum vorticem volvi. Hinc nasci procellas. Et si in nube luæetur flatus, aut vapor, tonitrua edi: & erumpat

ardens, fulmina: si longiore tractu nitatur, fulgetra.
 Quæ porro illa tonitrua? quæ tempestas? Cic. 5. Philip. 8.
 Hic tibi strepitus, tremitus, clamor tonitruum. Cic. 8. Fam. 2.
TONITRUM, i. n. Idem. Legitur apud antiquos, unde proculdubio fit pl. Tonitrua. Sen. Nat. Quæst. 2. 56. Antiqui aut tonitruum dixerunt, aut tonum. Tonitruum autem definit Posidonius Sicci aeris sonitus, qui fieri nisi dum aut terit, aut rumpitur, non potest. Trebell. Poitio in Gallien. cap. 5. Auditum præterea tonitruum, terra mugiente, non Jove tonante.
TONITRĀLIS, e. Adj. Tonitru edens. ut
 Tonitralia templa, In quibus fit tonitru: vel in quibus habitat is qui tonat, Deus. Lucret. lib. 1. 1098.
 Neve ruant cæli tonitralia templa superne.
TONITRŪALIS, e. aliud Adj. Apud de Mundo p. 75. Elm. Juppiter tonitrualis.
TONITRĀBLIS, e. Adj. [*τονωστρ*] Gloss. Gr. Lat. quasi a Tonito frequentativo.
TONITRUO, ære. Commodian. Instruct. 6. 7. pnsipiens Jovem tonitruare tu credis.
TONSA, **TONSÆ**, **TONSILLA**, **TONSOR**, **TONSTRINA**, **TONSTRIX**, **TONSUS**, V. **TONDRO**.
TONUS, i. m. [*τονω*] Sonus Latine dicitur, unde Accentum quoque tonum vocavere. quos veteres nostri imitati, tenorem, quasi tonorem accentum dixerunt. Vitruv. 10. 15. Quo mollior est tonus.
 Tonus, Spatium id, quanto abest a terra circulus cæli citimus, hoc est lunaris, centum scilicet viginti sex millia stadiorum, ut inquit Martianus Capella, quoniam ut in sonis intervallum cum legitima quantitate minimum ex duobus ionis inter se diversis, ita in cælo minimum a terra spatium ad lunam, tonum appellare placuit. Plin. lib. 35. cap. 5. Deinde adjectus est splendor, alius hic quam lumen: quem quia inter hoc & umbram esset, appellaverunt tonon: commissuras vero colorum & transitus, arrogen.
 Tonus, pro Tonitru. Sen. Nat. Quæst. 2. 56. V. **TONITRUM**.
TONOR, ðris. m. Accentus. Quintil. 1. 5. Tenores ab antiquis dictos tonores comperi.
TONORIUM, i. n. Fistula musica. Quintil. 1. 10.
TONOTICUS, a, um. Adj. Vim habens intensivam. Theod. Priscian. de Diætâ cap. 9. Matix foris tonotica. Vulgo Tonicus.

T O P

TOPARCHA, V. **TOPOS**.
TOPAZIUS, i. f. [*τοπαζιον*] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 8. Egregia etiamnum topazio gloria est, suo virenti genere, & quum reperta est. prælatæ omnibus. Id accidit in Arabiæ insula, quæ Chitis vocatur, in qua Troglodytæ prædones, quum diutius fame & tempestate pressi, herbas radicesque effoderent, eruerunt topazion. Hæc Archelai sententia est. Juba, Topazion insulam in Rubro mari, a continente stadiis 600 abesse tradit: nebulosam, & ideo quæsitam sæpe a navigantibus ex ea causa nomen accepisse. Topazin enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi.
 A topazio in aurum declinat. V. **DECLINO**.
TOPAZIACUS, a, um. Adj. Fortun. lib. 8. cap. 4.
 Pulehra topaziaci oneratur zona lapillis.
TOPAZOS, [*τοπαζος*] sive Topazios. Plin. lib. 6. cap. 29. Insula in mari Rubro, in qua reperitur lapis topazius mire pellucidus. V. **TOPAZIUS**.
TOPHACRUS, **TOPHICIUS**, **TOPHINUS**, **TOPHOSUS**, **TOPHUS**, V. **TOPUS**.
TOPIARIA, **TOPIARIUM**, **TOPIARIUS**, V. **TOPIUM**.
TÖPIUM, i. n. [*τόπιον*] Topia, inquit Hesychius, Funiculi sunt, quibus fructus, & arbusculæ toniles in animalium species, aut rerum historiarum luculenta varietate assimilata, religata multis locis hinc inde distinentur, & torquentur, flectunturque, ad effingenda quæ ludunt rerum & animantium argumenta. Vitruv. lib. 7. cap. 5. Habentem deorum simulacra, seu fabularum dispositas explicationes, non minus Trojanas pugnas, seu Ulyssis errationes per topia, ceteraque, quæ sunt eorum similibus rationibus ab rerum natura procreata. Hinc Topiarius opus ductum reor, Turneb. auctore, ex quo hæc excerpta sunt.
TÖPIARIUM, i. n. dicitur Opus ex arbore, aut frutice, aut herba factum ad decorem, ut sunt testudines, camera, naves, avicula, & hujusmodi, quæ ex buxo vel hedera, quarum natura sequax est & flexibilis, fieri consueverunt. Dicitur topiarium *ὄπι τῶν τόπων*, hoc est a locis, quæ in his varia constituuntur. Plin. lib. 15. cap. 30. Accedit in topiario opere taxa, &c. conf. Vitruv. 5. 8.
TOPIARIUS, i. m. [*τοπιωτής*] Qui topiaria facit: sicut Coronarius qui coronas. Plin. 15. 29. Sativarum genera topiarii faciunt. Plin. 3. Epist. 19. Sumpus Atrienium, topiariorum. fabrorum. Vet. Infer. apud Gruter. p. 602. n. 2. **LVCRIO AVG. TOPIARIO. ET HORTIS.** conf. Alex. ab Alex. 3. 25.
 Topiarius laudavi, ita omnia convestivit hedera, &c. Cic. 3. Q. frat. 1. De homine enim est interpretandum, qui locum opere topiario ornat. Turnebus.
TOPIARIA, æ. f. [*τοπιωτική*] Ars ipsa, unde Topiariam facere, pro Artem exercere operis topiarii. Cic. 3. Q. frat. 3. Topiarius laudavi, ita omnia convestivit hedera, qua balim villæ, qua intercolumnia ambulationis, ut denique illi palliati topiarii facere videantur & hederam vendere.
TOPARCHA, æ. m. [*τοπαρχος*] Qui unius loci vel regionis curam habet. Spartian. in Adr. cap. 13. Toparchas & reges ad amicitiam invitavit.
TOPARCHIA, æ. f. [*τοπαρχία*] Territorii, sive regionis præfectura. Plin. 5. 14. [Gloss. Græcolat. *τοπαρχία*, Pagus. Pro ipso territorio. V. **PAGUS**.
TÖPOS, Græce, [*τόπος*] Latine dicitur Locus. Manil. 3. v. penult.
 Octo topos, per quos stelle diversa volentes.
TOPICUS, a, um. Adj. [*τοπιος*] Localis. Unde Aristoteles & Cicero Topica, libros appellaverunt, id est locorum sedes, in quibus demonstrantur ea, a quibus argumenta sumi debent.
TOPICE, es. f. [*τοπική*] Ars ipsa inveniendorum argumentorum. Cic. in Topic. 6. Inveniendi vero artes, quæ Topice dicitur, quæ ad usum potius erat, & ordine naturæ certe prior, totam reliquerunt.
TOPICA, arum. n. pl. [*τοπικά*] Cic. 7. Fam. 20. Institui Topica Aristotelica conscribere. conf. Cic. Topic. cap. 1.

TŌPŌGRĀPHIA, æ. f. [*τοπογραφία*] Locorum descriptio Latine dicitur. Cic. 15. Att. 16. Itaque me referunt pedes in Tusculanum, & tamen hæc topographia ripulæ videtur habitura celerem satietatem. Ubi ex vetusto scripto codice legitur *τοπογραφία*.
TOPPER, [*τόππερ*] Obsoleta dictio, qua antiquissimi utebantur pro Celeriter, seu confestim, statim. Nævius apud Festum, Capeffe flammam Vulcani topper. Quintil. 1. 6. inter antiqua refert.

= T O R

TORAL, **TORALE**, V. **TORUS**.

TORĀNIUS, [*τοράνιος*] Mango quidam: qui, ut auctor est Plin. lib. 7. cap. 12. M. Antonio jam Triumviro, eximios forma pueros, alterum in Asia genitum, alterum trans Alpes, ut geminos vendidit: tanta unitas erat, &c.

TORANUS, i. m. [*τοράνος*, *τοράνος*]. Gloss. Latinogræc. [Monstra sunt. Apud Suid. *τοράνος*, *τόνος*.]

TORCULAR, V. seq. dict.

TORCULARĒ, & per apocopen **TORCULAR**, āris. n. [*τοράνος*, Gl. L. G. & G. L.] Machina premendis uvis apta. Plin. lib. 15. cap. 1. An maturitas illa in torcularibus fiat, an ramis. Columel. lib. 8. cap. 50. Tum diligenter mundatam protinus in torcular deferri, & integram in fiscinis novis includi, prelisque subijci, ut quantum possit, paulisper exprimat. Non defunt qui putent Torcular habere penultimam correptam, dicentes a Torculum fieri Torcular; ut a Speculum, & Specular.

TORCULARIUM, i. n. [*τοράριον*, Gl. G. L.] Locus est, in quo sunt torcula vasa, ut prela, &c. Cato de R. R. cap. 18. In torcularium quæ opus sunt vasibus quinque? sic enim per interrogationem legi debet. Mox enim respondet, Prela temperata quinque, supervacanea tria. Turnebus.

TORCULARIUS, a, um. Adj. [*τοράριος*] Quod ad torcularium pertinet. ut Torcularia vasa. Cato R. R. cap. 11.

Torcularii lacus. Columel. lib. 12. cap. 18.

Torcularia cella. Columel. lib. 1. cap. 6.

TORCULARIUS, i. m. [*τοράριος*] Qui torculari premit uvas. Columel. lib. 12. cap. 50. Quia interdum multitudo baccæ torculariorum vincit laborem.

TORCŪLUM, i. n. [*τοράριον*] Idem quod Torcular. Cato R. R. cap. 1. Ad villam quum venias, videto vasa, torcula, & dolia, multa ne sient. Plin. lib. 18. cap. 31.

Torculum, quod usu torcular dicitur, dictum quod intortum laticem vitis vel oleæ exprimat. Varr. *τοράριον*, Vineis ubi ampla cella torculum reponant. Ex Nonio, 1. 233.

TORCŪLA, æ. f. [*τοράριον*] Idem. Gloss. Latinogræc.

TORCŪLUS, a, um. Adj. [*τοράριος*] Quod ad torculum pertinet. ut, Torculus funis. Cato R. R. cap. 135. Varr. 3. de R. R. cap. 2.

TORCŪLO, āre. Fortun. in Epist.

TORCŪLĀTOR, ōris. m. [*τοράριος*] Calcator. Gloss. Gr. Lat.

TORDILE, is. n. Plinio; vel **TORTILE**, Ruellio, & **TORDILION**, Semen fefelis. Plin. lib. 24. cap. 19. Diosc. 3. 56.

TŌREUMA, ātis: & **TORRUMATUM**, i. n. [*τορέυμα*, Gl. G. L.] Opus politum, cælatum, a *τορέω* sculpo & cælo. Toreumata dicuntur sculpta aut cæata ex quacunque materia, quæ in deliciis habentur. Cic. 4. Verr. 118. Toreumata sane nota ac pretiosa auferuntur. Ibid. 6. 38. De hoc Verri dicitur, habere eum perbona toreumata, in his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu, summo artificio facta. Sallust. Catil. cap. 20. ad fin. Cum tabulas, signa, toreumata emunt. Martial. lib. 3. 35.

Artis Phidiacæ toreuma clarum. Idem lib. 14. 94.

Nos sumus audacis plebeja toreumata vitri.

TORRUTES, æ. m. [*τορέυτης*] Græcis dicitur Cælator, teste Gloss. utroque. V. CÆLO.

TORREUTICĒ, es. f. [*τορευτική*] Ars ipsa, quæ & Anaglyptica, & Sculptura five Cælatura dicitur. Plin. lib. 34. cap. 8. De Phidia sculptore, Primusque artem toreuticem aperuisse atque demonstrasse merito iudicatur. conf. Cæl. Rhod. Antiq. Lect. 29. 4.

TORMEN, inis. n. [*τορμένιον*] Gloss. Latinogræc.

TORMENTARIUS, **TORMENTUM**, **TORMENTUOSUS**, V. in **TORQUEO**.

TORMĪNA, um. n. plur. [*δυσεντέριον*, Gl. L. G.] Genus morbi, a Torquendo, quum dolore torquentur intestina, vel propter exulcerationem, quæ Græcè dysenteria dicitur, vel etiam alia ratione, ut scribit Celf. lib. 4. cap. 18. Plin. lib. 20. cap. 14. Mentastrum torminibus cholericis efficacissimum. Columel. lib. 12. cap. 7. Sequitur torminum vitium, quorum signum est cruenta & mucosa ventris proluvis. Affici torminibus. Idem 29. 11.

Præbere se forticulum in torminibus. Cic. 2. Tusc. 45.

Tormines, m. plur. apud Non. 1. 135.

TORMINŌSUS, a, um. Adj. [*δυσεντερικός*, Gl. G. L.] Qui tormina patitur, quem & Dysentericum appellant Græco vocabulo. Cic. 4. Tusc. 27. Itaque dicimus gravedinosos quosdam, quosdam torminosos, non quia semper sint, sed quia sæpe sint.

TORMINĀLIS, e. Adj. [*τορμινικός*] Quod tormina sanat. Plin. lib. 15. cap. 21. Quartum genus torminale appellant. De forbis.

Terminalia forba. Celf. lib. 2. cap. 30. Item mel coctum, pira immatura, forba, magisque ea quæ terminalia vocantur, &c.

TORNATILIS, **TORNO**. V. **TORNUS**.

TORNUS, i. m. [*τόρνος*, *ή τάρνος*] Instrumentum fabrilis, quo ligna, ebur, & reliqua huiusmodi tornantur & poliuntur. Plin. lib. 7. cap. 56. Normam autem & libellam, & tornum, & clavem Theodoros Samius invenit. Idem lib. 16. cap. 40. Calices ex terebintho solitus facere torno. Virg. 3. Ecl. 38.

Lenta quibus torno facili superaddita vitis. Lucan. ad Pison. 84.

— hinc exornata figuris

Advolat, excusso velox sententia torno.

Anguito torno verius includere. Propert. lib. 2. 34. 42. h. e. Scribere versus elegos, qui minores sunt versibus heroicis. Simili translatione usus est Statius lib. 4. Silv. 7. 4. Mufas sic alloquens,

— ingens opus in minores

Contrahe gyros. h. e. Heroicum carmen in versus lyricos.

TORNO, [*τορόω*, Gl. G. L.] āre. Torno polire, aut in aliquam formam

figurare. Plin. lib. 36. cap. 22. Lapis est qui cavatur, tornaturque in vasa coquendis cibis utilia. Cic. de Univerf. 15. Idque ita tornavit, ut nihil effici possit rotundius.

TORNĀTUS, a, uni. [*τορνάτος*, Gl. L. G.] Cælatus, Rotundus, quasi torno factus. Lucret. lib. 4. 362.

Fit, quasi tornata ut saxorum structa tuantur.

Versus male tornati. Metaphoricòs pro Male elaborati. Hor. de Arte Poet. 441.

Et male tornatos incudi reddere versus. Bentleius legit, Male ter natos. Cuning. Formatos.

Tornare, Circumagere. Plin. lib. 36. cap. 13. Quarum in officina turbines ita librati pependerunt, ut puero circumagente tornarentur.

TORNĀTĪLIS, e. Adj. [*τορνάτιος*] Quod torno factum est. Vulg. Interp. Cantic. 5. 14.

TORNĀTOR, ōris. m. [*τορνάτης*] Cælator. Firmic. lib. 4. cap. 7. ad finem, Facit quoque tornatores, aut simulacrorum sculptores.

TORNĀTŪRA, æ. f. Vulg. Interp. 1. Reg. 6. 18.

TŌRŌNR, es. f. [*τορόνη*] Plin. lib. 4. cap. 10. Macedoniæ oppidum. Steph. Thraciæ ascribit.

TOROSUS, V. **TORUS**.

TORPEDO, V. **TORPRO**.

TORPRO, ui, [*τορπρω*, Gl. G. L.] ēre. Animo, vel corpore ita debilitatum esse, ut quis stupore quodam langueat. Virg. 3. Georg. 370.

— confertoque agmine cervi

Torquent mole nova, & fummis vix cornibus exstant. Plaut. Amph. 1. 1. 179.

Animoque & corpore torpet, Hebet, Stupore hæret ac deficit. Hor. 1. Epist. 6. 14.

Cessatione torpere. Cic. 1. de Nat. Deor. 103. Deum sic feriatum volumus cessatione torpere, ut si se commoverit, vereamur ne beatus esse non possit?

Metu torpere, Præ timore ita obstupescere, ut vix loco moveri queas. Liv. 21. 58. & 28. 29.

Veterno gravi torpere. Virg. 1. Georg. 124. h. e. Pigrescere.

Acies luminum torpet. V. ACIES.

Confilia torpent. Liv. 6. 23. Frigere & torpere confilia fenis, sed Camillo tum vitæ satis, tum gloriæ esse.

Genæ torpuerant dolore. Non potueram præ dolore lacrimare. Genas accipit pro Oculis. Ovid. 10. Epist. 44.

Lingua torpuerat retenta metu. h. e. Velut fixa subliterat, nec loqui poterat. Ovid. 11. Epist. 82.

Pectora torpuerant longa mora. Ovid. 1. Trist. 3. 8.

Vires torpent. Virg. 9. Æn. 499.

— torpent infractæ ad prælia vires.

Vox & spiritus torpet. Liv. 1. 25.

TORPENS, entis. Partic. [*τορπέντος*] Cic. 2. de Divin. 64.

Quidnam torpentes subito obstupuistis Achivi? Ex poeta.

Ignavia torpens. Stat. 10. Theb. 90.

Amnis torpens. Stat. 4. Theb. 172.

Hiems frigore torpens. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 269.

Lacus torpentes, Stagnantes. Stat. 9. Theb. 452.

Membra torpentia ægre trahens. Sil. lib. 4. 69.

Nervi torpentes rigore. Liv. 21. 56.

TORPESCO, [*τορπέω*, Gl. G. L.] ēre. Torpidum fieri, vel Esse. Sallust. in Jugurth. cap. 2. Ceterum ingenium, quo neque melius neque amplius in natura mortalium est, incultu atque socordia torpescere sinunt. Plin. lib. 9. cap. 35. Flavescunt tamen & illæ senecta, rugisque torpescunt. De margaritis.

Membra torpescunt gelu. Sen. Med. 924.

TORPEFĀCIO, fēci, ēre. sec. c. Non. 2. 870. V. **TORPRO**.

TORPOR, ōris. m. [*τορπος*, Gl. L. G. & G. L. *τορπος*, L. G.] Animi & corporis debilitatio, pigritia, stupor. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Aliæ fuga se, aliæ occultatione tutantur, atramenti effusione sepia, torpore torpedines.

Frigidus mentis torpor. Firmic. lib. 6. cap. 10.

Iners torpor. Stat. 5. Silv. 3. 260.

Vehemens torpor. Celf. lib. 2. cap. 8.

Pigro mentis torpore oppressus. Firmic. lib. 6. cap. 11.

Gravi torpore devictum premit mors. Sen. Herc. fur. 1078. [An Devinctum?]

Membra novus solvit formidine torpor. Virg. 12. Æn. 867.

TORPRO, [*τορπρω*] āre. Torporem inducere. Turpilius Hætareæ, Erus stupidus astat; ita ejus aspectus repens cor torporavit homini amore. i. e. Torpescit. Non. 2. 870.

TORPORATUS, a, um. Partic. Lactant. 2. 8. 62. Humida vel nimis rigoribus toporata concrefcunt.

TORPIDUS, a, um. Adj. [*τορπιδος*] Torpens, piger: ut, Torpidus somno. Liv. 25. 38. & 22. 53. Quod malum præterquam atrox, super tot clades, etiam novum, cum stupore ac miraculo torpidos deſinxisset, &c. h. e. Stupefactos & attonitos.

TORPEDO, inis. f. [*τορπιδος*, *τορπιδος*] Idem quod Torpor. Sallust. lib. 1. Hist. Fragm. 27. Hæc si placent, si tanta torpedio animos obrepfit. Alii Oppressit legunt.

Si nihil exerceas, inertia atque torpido plus detrimenti faciat, quam exercitatio. Cato apud Gell. 11. 2.

Morantium cogitationum torpedinem pellere. Varro apud Non. 6. 16.

Torpedo, [*τορπιδος*, Gl. L. G. & G. L.] item Genus piscis, qui limo mergitur, occultat se, & pisces supra natantes, torpentes facit: postquam vero obtorpuere, devorat. Plin. lib. 32. cap. 1. Ex eodem mari torpedo, etiam procul & e longinquo, vel si hasta virgave attingatur, quamvis prævalidos lacertos torpescere, quamlibet ad cursum veloces alligari pedes facere proditur. Idem lib. 9. cap. 42. Novit torpedo vim suam, ipsa non torpens, merſaque in limo se occultat. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Tutantur se, torpore torpedines. Claud. de Torped. 1. Mira torpedo.

TORPIDITAS, ātis. f. Cathol.

TORQUĀTUS, V. **TORQUUS**.

TORQUEO, torſi, torſum & tortum, [*τορπέω*, Gl. L. G. & G. L.] ēre. Inflectere. Plin. lib. 36. cap. 25. Necessarium binas per diversum cofactiones subſterni, capita earum præfigi clavis, ne torqueantur. *Afin qu'elles ne se jettent.* Virg. 2. Georg. 448.

— & bona bello

Cornus: Ityreos taxi torquentur in arcus. i. e. Torquendo inflectuntur.
Acies oculorum ardentes torquere. V. ACIES.
Aquas torfit remis, Adverso flumine navigavit. Ovid. 5. Fast. 644.
Capillos torquere ferro, Calamistro inurere. Ovid. 1. de Arte Am. 505.
Cervices oculosque pariter cum modorum flexionibus torqueant. Cic. 2. de Legib. 32.
Collum torquere. Liv. 4. 53. V. COLLUM.
Comam igne torquere. Ovid. 2. de Arte Am. 304. Calamistro crispare.
Fufos torquent mulieres. Plin. lib. 28. cap. 2.
Iter torquere, i. e. A via declinare. Srat. 12. Theb. 669.
Lumina flammantia torquens anguis. Virg. 3. Georg. 433.
Oculum torquere, Ita sursum aut deorsum versus flectere, ut altera veluti cujusdam lucis reverberatio videatur. Cic. 4. Acad. 80. Itaque Timagoras Epicureus negat sibi unquam, quum oculum torlisset, duas ex lucerna flammulas esse visas.
Orbes squamosos torquet volubilibus nexibus. Ovid. 3. Met. 42. de serpente Cadmi.
In orbem torquere. Cic. de Univerf. 21. Deinde in orbem torfit, ut & ipsa fecum, & inter se ex commiffura, quæ ex regione esset, jungentur.
Os torquere. Cic. 1. Off. 131. Quæ quum fiunt, anhelitus moventur, vultus mutantur, ora torquentur: ex quibus magna significatio fit non adesse constantiam.
Proras ad litora torquent. Virg. 3. Æn. 532.
Spumas torquent adnixi nautæ. Virg. 3. Æn. 208.
Stamina torquere pollice, Nere. Ovid. 12. Met. 475.
Terra quum circum axem se fumma celeritate convertat & torqueat. Cic. 4. Acad. 123.
Vestigia torlit ad sonitum vocis. Virg. 3. Æn. 669.
Aurem torquere ab obscænis sermonibus. Hor. 2. Epist. 1. 127.
Oculos torquere ad rem aliquam. Virg. 4. Æn. 220.
Torquere jus, per translationem, pro Avertere, aut Pervertere. Cic. pro Cæcin. 77. Juris retinere sententiam, & æquitatem plurimum valere oportere, verbo ac littera jus omne torqueri: vos statuite, Recuperatores, utrum utilius esse videatur. [V. Legum contortor, in CONTORQUERO.
Verfare suam naturam, & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Cic. pro Coel. 13.
Torquere, Torquendo jacere. Virg. 5. Æn. 497.
In medios telum torliffi primus Achivos. Lucan. lib. 2. 556.
 — valet in torquendo dextera pilo.
Fulmina torquere. Virg. 4. Æn. 208.
Hastas amentatas torquere. Cic. 1. de Orat. 242.
Jaculum torquere lacerto. Ovid. 2. de Pont. 9. 57.
Tela manu torlit. Ovid. 12. Met. 99.
Tela torquentur lacertis. Lucan. lib. 3. 567.
Terras torquere, Gubernare. Virg. 4. Æn. 269.
Torquere, Sullinare. Virg. 6. Æn. 797. — ubi maximus Atlas
 Axem humero torquet, stellis ardentibus aptum. Idem lib. 7. 266.
 Ipse pedes tegmen torquens immane leonis. Servius.
Torquere, Trahere, ut vult Sen. Virg. 6. Æn. 551.
 — torquetque sonantia fasa. [i. e. Volvit, circumagit. conf. 1. 117.
Torquere in diversas partes, Flectere. Plin. lib. 11. cap. 37.
Oratio ita flexibilis, ut sequatur quocunque torqueas. Cic. in Orat. 52.
Torquere, [βαρύνειν, Gl. L. G. & G. L.] Cruciare, Coercere, Tormentum inferre, angere, molestiam afferre. Donatus, Torquemus hominem, extorqueimus veritatem. Plin. Epist. 198. Remitte aliquid adolescentiæ ipsius, remitte lacrimis, remitte indulgentiæ, ne torferis illum, ne torferis etiam te.
Eculeo torqueri. Cic. 3. de Finib. 4.
Qui in dolore est, torquetur. Cic. 2. de Finib. 14.
Torqueri dies & noctes. Cic. 7. Att. 9.
Amore torquere aliquem. Ovid. 2. de Arte Am. 335.
Doloribus animi torqueri. Cic. 1. de Finib. 43.
Exspectatione torqueri. Cic. 8. Att. 22. Brundusii autem omne certamen vertitur hujus primi temporis: qua quidem expectatione torqueor, sed omnia ante nos sciemus.
Invidia vel amore torqueri. Hor. 1. Epist. 2. 37.
Libidines tuæ te torquent. Cic. in Parad. 2.
Memoria malorum torqueri. Cic. 1. de Fin. 57.
Mero torquere aliquem, Explorare. Hor. de Arte Poet. 435.
 Reges dicuntur multis urgere culillis,
 Et torquere mero, quem perpexisse laborent,
 An sit amicitia dignus h. e. Reges, quos volunt recipere in amicitiam, multo mero inebriant, tentantes an per potum quæ habent, secreta prodant. [Calillis legendum, ut aibi docui. conf. paulo post TORRUS, Partic.
Metu torqueri. Ovid. 1. Amor. 4. 46.
Mirifice torqueor. Cic. 15. Att. 23.
Supplicationes tuæ acriter nos torserunt. Cic. 8. Fam. 11.
Timor torquet impendentis doloris. Cic. 2. de Fin. 95. Quum & præteriti doloris memoria recens est, & futuri atque impendentis torquet timor?
TORTUS, a, um, Partic. [καμψύς, Gl. L. G.] ut
Anfractus torti. Claud. 6. Conf. Hon. 519.
Anguis tortus. Ovid. 2. Met. 188.
Baculus tortus. Ovid. 2. Met. 789.
Capillus tortus. Ovid. 2. de Arte Am. 304.
Comæ tortæ. Martial. lib. 4. 42.
Corona torta. Propert. lib. 3. 20. 18. al. Tota.
Crines torti in nodum. Martial. lib. 1. 3.
Facies torta. Ovid. in Ibin, 380.
Funes torti. Virg. 4. Æn. 575. Hor. 1. Epist. 10. 48.
 Tortum digna sequi potius, quam ducere funem.
Linum tortum, Funis. Ovid. 3. Fast. 587.
Radix torta. Ovid. 11. Met. 70.
Serpentes torti. Catul. Argon. 62. 258.
Stamina torta. Tibul. lib. 1. 6. 78.

Supercilia torta. Plaut. Rud. 2. 2. 12.
Verber totum V. VERBER.
Vertigo torta. Propert. lib. 3. 7. 65.
Conditiones tortæ, Translate. Plaut. Men. 4. 2. 25.
Verberibus torrus, Afflictus. Cic. in Topic. 24. Nam & verberibus torti, & igni fatigati, quæ dicunt, ea veritas videtur ipsa dicere.
Vino tortus. Hor. 1. Epist. 18. 38.
 Arcanum neque tu scrutaberis ullius unquam,
 Commiffumque teges, & vino tortus & ira. Vinum & ira tormenta sunt, quibus multi inviti secreta fuderunt. Porphy. Exspectatione tortus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
TORTUS, us, m. [τόρτος, ἐπιπρός, μαρίαξ, βάσιον, Gl. L. G.] Cic. 2. Tusc. 22.
 Hæc interenit tortu multiplicabili
 Draconem, auriferam obtutu asservantem arborem. Ex poeta.
 Virg. 5. Æn. 276.
 Nequicquam longos fugiens dat corpore tortus.
TORTUM, i, n. [τόρτον, Gl. L. G. τόρτος, G. L.] Machina ad torquendum fasa. Pacuvius Duloreste, Nam te in tenebras læpe lacerato fame clausum, & fatigans artus torto distraham. Non. 2. 847. V. ed. Merc.
TORTVE, Adv. Oblique, transverse. [ἐπιμακίριος] Lucret. lib. 4. 306.
 — quamvis torte, penitusque remota
 Omnia, &c.
TORTURA, æ, f. pro Tormento. Improbatur hanc vocem Voffius de Vit. L. L. 3. 53.
TORSIO, ðnis, f. [τόρσιον, Gl. L. G.] Plin. lib. 20. cap. 17. Privatim ejus usus contra tortiones stomachi in repida aqua, & cruditates.
TORTIO, ðnis, f. [τόρσιον, Gl. L. G.] Quam vulgo *Torturam* appellant. Firmicus lib. 8. cap. 15. Publicis tormentis lacerati, aut ignibus exusti, seu tortione legitima peribunt. Sen. Controv. 1. 4. Membrorum tortiones.
TORTOR, ðris, m. [τόρτορος, Gl. L. G. & G. L.] Qui torquet, id est, cruciat. Cic. pro Cluent. 177. Quum jam tortor, atque essent tormenta ipsa defessa, neque tamen illa finem facere vellet, &c. Hor. 3. Carm. 5. 50.
 Atqui sciebat, quæ sibi barbaris
 Tortor pararet. De Regulo. Juven. 14. Sat. 195.
Carnifex & Tortor. Cic. 11. Philipp. 7. Ponite igitur ante oculos, p. c. miseram quidem illam & flebilem speciem, & vocem impuram atque os illud infame, vincula, verbera, equuleum, carnificem, tortoremque Samarium.
 Si sapiens ad tortoris equuleum ire cogatur. Cic. 4. de Fin. 31.
TORTORIUM, i, n. In septimo ad Atticum libro Ep. 2. Testamentum Curii, urbani & lepidi hominis, de Tortorio, esse putat Turnebus, velut si de servis tortis testamenti tabulas fecisset Curius, quos servos tum heredi relinqueret, vel cuiquam legaret: atque inde venustas est & lepos quælitus: quis enim furciferum vellet sibi legari, aut testamentum relinqui? Tortorium autem ea est elatum forma, qua fundi solent, ut Tusculanum, Laterium: ex eo genere servitiorum nemo libertate donatur. Al. Deporto duorum, &c. V. not. Var.
TORMENTUM, i, n. [βάσιον, Gl. L. G. & G. L. τόρτος, βασιστήριον, πικρῶνα, G. L.] Supplicium, quod datur alicui ad pernoscendam veritatem: vel ad cruciatum inferendum, ob nequitiam. A torquendo dicitur. Cic. 3. de Fin. 42. Utque in omnibus tormentis conferverur vita beata. Idem pro Sull. 78. Questiones nobis servorum ac tormenta accusator ministratur. Hor. 1. Epist. 2. 59.
 Invidia Siculi non invenerunt tyranni
 Majus tormentum.
Carnificum tormenta, morborum cruciamenta. Cic. 11. Philip. 8.
Acerimum tormentum. Cic. pro Cluent. 176.
Lene tormentum. Hor. 3. Carm. 21. 13.
Accipere aliquem necatum in tormentis. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.
Adhibere tormenta. Cic. 3. Off. 39.
Servi auctoritate advocatorum, & vi tormentorum adducti in veritate manserunt. Cic. pro Cluent. 176.
Aliquem cogi tormentis quippiam confiteri. Cic. pro Milon. 58.
Dare se in tormenta. Cic. 5. Tusc. 80.
Ferre tormenta. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Injungere sibi tormentum. V. INJUNGO.
Perferre vim tormentorum. Cic. in Partit. 50.
Esse in tormentis. V. IN PRÆPOSITIONEM.
Tollere tormentum. V. TOLLO.
Tormentum narium, Quod nares torquet & afficit. Plin. lib. 19. cap. 8.
Calumnia timoris, & cæcæ suspicionis tormentum. Cic. 6. Fam. 7.
Iracundia tormentum. Cic. 11. Philipp. 3. Mortem naturæ pœnam putat esse: iracundiæ, tormenta atque cruciatum.
Tormentum appellat Varro Mellis trituram, quod ibi frumentum teratur. Calepin. [Nisi error est.
Tormentum, & pl. Tormenta [μάρτυρα πολεμικά, Gl. L. G.] generale vocabulum est omnium Machinarum, fasa, tela, & id genus varia torquentium. Cæf. 4. Bell. Gall. 25. Atque inde fundis, tormentis, sagittis hostes propelli ac submoveri iussit. Cic. 15. Fam. 4. Aggere, vineis, turribus, oppugnavi, usufque tormentis multis, multis sagittariis, &c. Stat. 9. Theb. 146.
 — non illum impacta moverent
Tormenta.
Fortius tormento rotatum mittit in undas. Ovid. 9. Met. 218.
Miffilia tormenta. V. MITTO.
Murali tormento concita fasa. Virg. 12. Æn. 922.
Rotare tormenta. Stat. 10. Theb. 853.
TORMENTARIUS, a, um, Adj. Vulgo usurpant, ut, Pulvis tormentarius.
TORMENTOSUS, a, um, Adj. Cæl. Aurel. Acut. 3. 6. Ligationes tormentuosi organi.
TORTILIS, e. [ἐπιπρός, Gl. L. G. μαρίαξ, G. L.] Quod retortum & replicatum est. Plin. lib. 9. cap. 51. Polypti pariunt vere ova, tortilli vibrata pampino. Ovid. 16. Epist. 252.
 Tortilis a digitis excidit anfa meis.
Buccina tortilis in latum. Ovid. 1. Met. 336.
Nervi tortiles. Lucan. lib. 6. 198. h. e. Funes.
Piscis tortilis, Qui se facile torquet. Ovid. 13. Met. 915.
TORTILA, æ, f. [τορτήλια, Gloss. Latinogræc. & TORQUILLA, τερτίλια, Græcolat,

TORTIVUS, a, um. Adj. ut, Vinum tortivum, Quod est novissime expressum. Cato de R. R. cap. 23. Columel. lib. 12. cap. 26.

TORTUOSUS, a, um. Adj. [τρυβός] Idem quod est Tortum. Multis flexibus sinuosum. Liv. 27. 47. Et per tortuosi amnis sinus flexaque, &c. Alvus multiplex & tortuosa Cic. 2. de Nat. Deor. 136. Soni ex tortuosis locis & inclusis referuntur ampliores. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.

Ingenium multiplex & tortuosum. Cic. de Amicit. 66.

Serrula tortuosa, Curva. Cic. pro Cluent. 180.

Tortuosum visum & obscurum. Cic. 2. de Divin. 129. Et quum stertentem aliquem viderint, objicere his visa quaedam tortuosa & obscura, quæ illi exterriti somnio, &c.

Tortuosum disputandi genus, quod & Anfractuofum dicitur. Cic. 4. Acad. 98. Sed ut omnes istos aculeos & totum tortuosum genus disputandi relinquamus, ostendamusque qui simus.

Tortuosa urina, Quæ tortuose diffluit. Plin. lib. 21. cap. 27.

TORTUOSUS, Adv. Tertull. adv. Valent. cap. 3. Per anfractus feriem suam evolvat, tortuose procedat.

TORTUOSITAS, ætis. f. Idem contra Marc. 4. cap. ult. Et quæ ratio tortuositatis illius?

TORTO, Ære. frequent. Vehementer torquere. Pomponius Decuma fullo- nis, Et ubi infili in cocleatum equuleum, ubi totum tortor. i. e. Tor- queor. Non. 2. 872.

Recenti vulnere tortari. Lucret. 3. 662.

TORQUES, & **TORQUIS**, [τρεπίλος, Gl. L. G. & G. L. τρεπίλος, L. G.] tam masc. quam f. gen. secundum Probum. Plerumque in masc. legitur, sed Torques aureas dixit Varro. V. Non. 3. 245. Significat Circulum aureum, argenteumve, flexilem, obtortum, colli ornaamentum, & summi pectoris. Propert. lib. 4. 11. 44.

Torquis ab incisa decidit unca gula. Gell. lib. 9. cap. 13. Caput Galli præcidit, torquem detraxit, eamque sanguinolentam sibi in collum imponit. Plin. lib. 33. cap. 2. Auxiliares quippe & externos torquibus aureis donavere, at cives non nisi argenteis. Cic. 1. de Fin. 23. Tor- quem illum hosti detraxisse. Quintil. lib. 6. cap. 3. Quum ei Galli tor- quem aureum c. p. dedissent. Cic. 3. Off. 112. T. Manlius is est, qui ad Anienem, Galli, quem ab eo provocatus occiderat, torque detracta, cognomen invenit.

Q. Rubrium, excellenti virtute, auctoritate, &c. torque donasti. Cic. 5. Verr. 185.

Ademptus torquis. V. **ADIMO**.

Decorus torquis. Stat. 10. Theb. 517.

Miniatus torquis. Plin. lib. 10. cap. 42.

Nexis torquibus ornata, i. e. Coronis. Virg. 4. Georg. 276.

TORQUATUS, a, um. Adj. [τρεπιδωτός] Torque ornatus. Ovid. 2. Epist. 119.

Affuit Alecto, brevibus torquata colubris.

Torques aurei militibus ob rem strenue gestam donari ab Imperatoribus solebant: unde Torquati dicti, qui duorum generum erant, simplices, duplesque. Veget. lib. 2. 7. Torquati, inquit, duples, torquati simplices erant, quibus torques aureus solidus virtutis præmium fuit: quem qui meruisset, præter laudem interdum duplas consequabatur an- nonas: duples duas, simplices unam.

Columba torquata, Palumbus. Propert. lib. 4. 5. 63.

Torquatus palumbus, A ligno torquis quod collo præfert. Martial. lib. 13. 67.

Torquatus, immo τρεπιδωτός. Vide Suid. in τρεπιδωτός. H. St. Repre- hendit supra positam Græcam interpretationem.

TORQUATUS, [τορκεάτος] cognomen Titi Manlii, qui ad Anienem occiso Gallo torquem detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius, cujus injusto quum filius adversus hostem, a quo provocatus fuerat, pugnas- set, eoque occiso equestria spolia victor ad patrem tulisset, subito eum, quod adversus edictum suum, & rei militaris disciplinam fecisset, jussit occidi. V. **MANLIUS**. Cic. 1. de Finib. 23. Ad majora enim quedam nos natura genuit & conformavit, ut mihi quidem videtur, ac fieri potest uterrem, sed ita profusus existimo, neque eum Torquatum, qui hoc primus cognomen invenerit, aut torque illum hosti detraxisse, ut, &c. Idem 4. Tusc. 49. Et 3. Off. 112. Virg. 6. Æn. 825.

— favumque securi

Aspice Torquatum, & referentem signa Camillum.

Troces Torquati. Claud. 1. in Eutrop. 452.

TORRENS, **TORRENTER**, **TORRERO**, **TORRESCO**, V. **TORREIS**.

TORRIS, is. m. [δεδός μέγας, Gl. L. G. & G. L.] Lignum teres quando ardet, Titio. Ovid. 8. Met. 512.

Funerem torrem medios conjecit in ignes.

Ambustus torris. Virg. 12. Æn. 289.

TORREO, torruī, tostum, [φρυγίω, Gl. L. G. φρυγίω, G. L.] Ære. a Torre deductum; significat Siccare, atque arfacere, sed usurpatum est jam pro eo quod sit igne urere, ut ait Festus. Plin. lib. 11. cap. 20. Sunt qui mortuas, si intra tectum hieme servantur: deinde sole verno torreantur, ac siculneo cinere toto die foveantur, putent reviviscere. De apibus. Sitis torret ora. Propert. lib. 4. 10. 21.

Artus torrentur febribus. Ovid. 21. Epist. 169.

Torrere, de Frigore etiam dicitur. Varr. Frigore torret. apud Non. 6. 23.

Torrere, Urere. Virg. 4. Georg. 425.

Jam rapidus torrens sistentes Sirius Indos. Cic. in Somn. Scip. 15. Medium autem illum & maximum solis ardore torreri.

Sapientem in Phalaridis tauro inclusum succentis ignibus torreri. Cic. in Pison. 42.

Face mutua torrere aliquem. Hor. 3. Carm. 9. 13.

Torrere, Affare. Plin. lib. 7. cap. 2. si nullum alium cibum novere, quam piscium, quos unguibus dissectos sole torreant. Virg. 5. Æn. 103.

Subjiciunt verubus prunas, & viscera torrent.

Fruges torrere igni. Virg. 1. Georg. 267.

Viscera torrentur cæcis ignibus. Ovid. 8. Met. 516.

TORRESCO, Ære. Flammis cremari. Lucret. lib. 3. 903.

— non invenio, qui non sit acerbum

Ignibus impositum calidis torrefere flammis.

TORRENS, entis. [αἰθρας] Partic. Ripæ torrentis pice, atraque voragine, i. e. Ardentes. Virg. 9. Æn. 105.

Sidera torrentia agros. Hor. 3. Carm. 1. 31.

Torrentis, torrentior, torrentissimus. Adj. pro Vehementi, impetuoso, & in torrentis morem rapido. Plin. lib. 3. cap. 16. De Pado flumine, Augetur ad Canis ortus, liquatis nivibus, agris quam navigiis torrentior, nil tamen ex raptis sibi vendicans.

Campi torrentes sanguine. Stat. 1. Silv. 2. 97.

Fatum torrens. Lucan. lib. 7. 505.

Nec fortuna diu rerum tot pondera vertens, Abstulit ingentes fato torrente ruinas. i. e. Cito peregit maximam cædem, fato urgente. Evertit pugnantem morte præcipiti.

Flumina torrentia. Virg. 6. Ecl. 52. i. e. Quæ torrentis modo fluunt.

Flumine torrenti merfus. Ovid. in Ibin, 515.

Undam torrentem levis innatat alnus. Virg. 2. Georg. 451.

Torrentis dicendi copia. Juven. 10. Sat. 9. h. e. Ingens & abundans, sumpta translatio a torrente, qui magno rapitur impetu.

Oratio torrens. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Sermo promptus, & læto torrentior. Juven. 3. Sat. 74. Isæus hic orator fuit, cujus mentio est apud Plin. 2. Epist. 3.

Axis torrentissimus. Stat. 3. Silv. 1. 52.

TORRENS, entis. m. [χάμαρρον, Gl. L. G. & G. L. ῥάρον, L. G.] Flu- vius, qui non de fonte, neque de viva aqua, sed a pluvis, vel de monti- bus in valles descendit: ætate autem liccatus, aquis hiemalibus inunda- tur & target. Virg. 2. Æn. 35.

— aut rapidus montano flumine torrens, Sternit agros, sternit fata læta, boumque labores.

Stygius torrens. Ovid. 3. Met. 291.

Tumidus torrens. Ovid. 1. Amor. 7. 43.

Agi ritu torrentis. Ibid. 43.

Oratio quasi torrens. Cic. 2. de Finib. 3. Quum enim fertur, quasi torrens, oratio, quamvis multa cujusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coerceas.

Torrentis verborum. Quintil. lib. 10. cap. 7. Id potius, quam se inani verborum torrenti dare, quasi tempestatibus, quo vellent auferendum.

TORRENTES, Adv. Compar. apud Claud. de Rapt. Proserp. 2. 198.

— torrentium amne

Hiberno, tortaque ruunt pernicious hasta.

TOSTUS, a, um. aliud Partic. [πιφρυγμένον, Gl. L. G. φρυγίος, ἰπτός, G. L.] Cic. 3. Tusc. 44.

Fana flamma deflagrata, tosti alii stant parietes, Deformati, atque abiete crispa. Ex poeta.

Caro tosta. Ovid. 12. Met. 155.

Crines tosti. Ovid. 2. Met. 283.

Fruges tosta. Virg. 1. Georg. 298.

Liba tosta. Ovid. 6. Fast. 482.

Maturitas tosta, Quæ ex quadam veluti assatione Solis acquiritur. Plin. lib. 12. cap. 7.

Hordeum tostum, Ad ignem ustulatum. Columel. lib. 12. cap. 5.

Semina tosta. Ovid. 2. Fast. 628.

TOSTO, Ære. frequent. Siccare. Plin. Valer. 2. 28. Ponere super carbone, ut tostetur.

TOSTATIO, ònis, f. [ὑπὸ τῆς] Gloss. Græcolat.

TORRIDUS, a, um. Adj. [πιφρυγμένον, φρυγίος, Gl. G. L.] Aridus; unde Æstas torrida dicitur. Plin. lib. 12. cap. 20. Color abest ille torri- dus sole.

Torridus macie. Cic. 2. de Lege Agrar. 93. Quem hominem vegrandi macie torridum, Romæ contemptum atque abjectum videbamus, &c.

Torrida frigore pecora, jumentaque. Liv. 21. 32. pr.

Torrida gelu membra, Congelata. Liv. 21. 40. [Immo Torpida.

Aer torridus æstuat. Propert. lib. 2. 28. 3.

Æstas torrida. Virg. 7. Ecl. 48.

Fontes torridi. Liv. 4. 30.

Tellus torrida. Lucret. lib. 5. 1219.

TORREFACTIO, facti, factum, sec. c. [φρυγίω, Gl. G. L.] Ære. Comburare, coquere, multum calefacere, ficcare. Columel. lib. 2. cap. 21. 3. Quod si falcibus seges cum parte culmi demessa sit, protinus in acervum, vel in nubilarium coguntur, & subinde opportunis folibus torrefacta proteritur. Idem lib. 12. cap. 15. 4. Et oblita vasa clibano vel fumo torrefaciunt, quo celerius omnis humor excoquat.

TORSIO, **TORTILIS**, **TORTIVUS**, **TORTOR**, **TORTUM**, **TORTUOSUS**. **TORTURA**, **TORTUS**, V. **TORQUEO**.

TORVE, V. **TORVUS**.

TORVUS, i. m. [πρωμύθ, Gl. L. G. & G. L.] Lectus, ab intortis herbis dictus, ut tradit Servius in illud Virg. 5. Æn. 388.

— viridante toro confederat herbæ. Plin. lib. 8. cap. 48. Antiquis enim torus e stramento erat, qualiter nunc etiam in castris gausape.

Pellex tori regii. Senec. Agamem. 13.

Socia tori, Uxor aut concubina. Ovid. 10. Met. 268.

Confors tori, Conjux. Ovid. 1. Met. 319.

Tori coronarum. Cic. in Orat. 21. in descriptione temperati & mediocri oratoris, qui nec subtilitatem tenuium, nec magnificentiam sublimium sequatur, sed medium quandam cursum inter utrumque teneat. Addit (inquit) aliquos, ut in corona, toros, omnemque orationem ornamen- tis modicis verborum sententiarumque distinguit. Sensus est, In coronis sunt eminentiæ quædam, quæ tori vel toruli vocantur. Ita etiam in mediocri oratione nonnunquam, sed leniter, decet assurgere, ita ut modica verborum & sententiarum ornamenta appareant.

Altus torus. Virg. 2. Æn. 2.

Asper torus signis eburnis, Sculptis signis excisus. Stat. 3. Silv. 1. 86.

Calebs torus. Sen. Herc. fur. 4.

Festus torus. Stat. 1. Silv. 2. 252.

Geniales alti tori. Virg. 6. Æn. 603. h. e. Lecti discubitorii, in quibus genio indulgere solebant, seu late convivere.

Illiciti tori. Lucan. lib. 10. 76. Concubitus illiciti.

Mollis torus. Ovid. 2. Amor. 4. 14.

Obscenus torus. Impudicus. Ovid. 2. Trist. 378.

Plumeus torus. Ovid. 11. Met. 611.

Pudici tori conjugis. Senec. Agamem. 3.

Purpureus torus. Ovid. 5. Epist. 88.

Quietus torus, In quo quiescunt dormientes. Valer. 1. Argon. 630.

Socialis torus. Ovid. 2. Fast. 769. i. e. Uxores nostræ.
 Tyrius torus. Catul. 59. 172.
 Viduus torus. Ovid. 5. Epist. 106.
 Conciliare jugales toros. Stat. 3. Silv. 5. 70.
 Conductus torus. Ovid. 1. Amor. 10. 44.
 Confederat viridante toro herbæ. Virg. 5. Æn. 388.
 Contemere torum alicujus. Ovid. 2. Amor. 7. 18.
 Discumbere pictis toris. Virg. 1. Æn. 712.
 Exstruere toros. i. e. Lectos discubitorios. Virg. 3. Æn. 224.
 Fallere jura legitimi tori. Ovid. 16. Epist. 284.
 Fovere torum. Ovid. 2. Amor. 11. 31.
 Jacere in toro. Ovid. 2. Amor. 4. 34.
 Incumbere toro. Virg. 4. Æn. 650.
 Infidere toro. Ovid. 20. Epist. 134.
 Ponere se toro. Ovid. 11. Met. 472.
 Premere torum. Ovid. 1. Amor. 4. 15.
 Promissus mihi torus. Ovid. 6. Epist. 20.
 Quærere stupra & illicitos toros. Senec. Hippol. 2.
 Servans torum casta fide. Sen. Herc. fur. 5.
 Sternere torum. Ovid. 6. Met. 411.
 Vestiti gramine tori, Graminei. Ovid. 1. Fast. 402.
 Violare toros alicujus. Senec. Octav. 4.
 Torus, pars corporis. V. paulo infra.
T O R A L E, is. n. [*πυράκιον*, Gl. L. G.] inquit Varr. de L. L. 3. 35. Quod ante torum est. Et
T O R A L, ālis. n. per Apocopen. [*τροπή*, Gl. G. L.] Involucrum erat tori, id est congestæ plumæ, vel herbæ, vel arundinis operimentum, quod elegantiore rursus stragulo obducebatur, convivii causâ, aut feriarum Ovid. 8. Met. 656.
 — in medio torus est de mollibus ulvis,
 Impositus lecto, sponda pedibuique salignis:
 Vestibus hunc velant, quas non nisi tempore festo
 Sternere consueverant. Ex Turnebo. Varro de Vit. pop. Romani apud Non 35. Quod frontem lecticæ struebant ex ea herba torta, torum appellatum: hoc quod injicitur, & nunc toral dicitur.
 Turpe toral. Hor. 1. Epist. 5. 22.
 — ne turpe toral, ne fordida mappa.
T O R U S, i. m. [*άλειν*, Gl. L. G.] etiam appellatur Pulpa carnis musculosa, in qua est robur & fortitudo: ut sunt partes membrorum nervosæ, callosæque, & in se propemodum collectæ. Valer. Flacc. 4. Argon. 245.
 Protullit horrendosque toris informibus artus. Virg. 3. Georg. 81.
 Luxuriatque toris animosum pectus: honesti
 Spadices. Cic. 2. Tusc. 22.
 O pectora, ô terga, ô lacertorum tori! Ex poeta.
 Arduos toros tollit taurus. h. e. Collum pulposum & corpulentum. Senec. Hippol. 10.
 Comantes tori leonis. Virg. 12. Æn. 7.
 De venis quoque dicitur, quum varicum in morem quibusdam in locis turgescunt. Cornel. Cels. lib. 7. 18. Ac per ipsos venarum toros inæquale est.
 De vitibus similiter. Columel. de Arbor. cap. 16. Arbustivam vitem quum putare, tum alligare diligenter oportet. Nam in ea fructus maxime vis consistit, diutiusque perennat, quæ firmis toris & idoneis locis religata est. Itaque omnibus annis convenit subsequi putationem, ita ut tori renouentur, & vitis per idoneos ramos disponatur.
 Riparum tori. Virg. 6. Æn. 674.
T O R O S U S, a, um. Adj. [*μυωδής*] Qui pulpam carnis musculosam habet, in qua est robur & fortitudo. Columel. lib. 6. cap. 13. scribit parandos esse boves novellos, cervice longa, & torosa.
 Cervix torosa. Catull. 61. 81.
 Colla torosa boum. Ovid. 7. Met. 429.
 De herbis etiam dicitur. Plin. lib. 19. cap. 5. Brevior est, sed torosior, amariorque inula.
T O R U L U S, i. m. [*τροχύλον*] dimin. Plaut. Amphit. prol. 144.
 Tum meo patri autem torulus inerat aureus sub petalo. Ubi interpretes Trochulus legendum esse contendit, a trocho scilicet diminutivum, ut sit Rotula parva aurea, tanquam rose similitudinem gerens. Alii constanter legunt Torulus: interpretanturque Torulos, Ornamenta aurea vel argentea, quæ pileis & petasis adjunguntur. Unde est illud Alciati in Emblematum suorum præfatione,
 Vestibus ut torulos, petasis ut figere palmas:
 Et valeat tacitis scribere quisque notis.
T O R V U S, a, um. Adj. [*λοξός, ακυθραπός, παμφόβερος, πρῶτος*, Gl. L. G. βλασητός, G. L.] Aspectu formidabilis, terribilis, A torto aspectu: quamvis alii a torvitate taurorum, qui cum quadam truculentia respectant, deductum velint. Servius, a Terendo deducit, & in o mutata. Virg. 3. Georg. 51.
 — optima torvæ
 Forma bovis, cui turpe caput, cui plurima cervix. i. e. Terribilis. Idem 10. Æn. 170. Torvus Abas.
 Torvus visus. Stat. 2. Theb. 509.
 Angues torvi. Stat. 9. Theb. 741.
 Apri torvi. Ovid. 2. de Arte Am. 190.
 Cornua torva, Torvum sonantia. Pers. 1. Sat. 99.
 Draco torvus serpit subter superaque revolvens sese. Cic. 2. de Nat. Deor. 106.
 Facies torva, Ferocitatem quandam ipso aspectu præ se ferens. Columel. lib. 6. cap. 20.
 Forma torva. Ovid. 2. de Pont. 8. 22.
 Frons torva, Terribilis & immitis. Virg. 3. Æn. 636.
 Fronte torva petulans juvenus. Senec. Hippol. 3.
 Juvenci torvi, Truces & aspectu terribiles. Ovid. 10. Met. 237.
 Lumen torvum, Oculi dirus & minax. Virg. 3. Æn. 677.
 Oculi torvi. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Oculis torvis tuens. Ovid. 5. Met. 92.
 Prælia. Catul. de Coma Beren. 64. 20.
 Taurus. Ovid. 8. Met. 132.
 Responso torva trucidis Senatus. Sil. lib. 11. 121.
 Vada. Senec. Theb. 4.
 Vol. IV.

Vina torva, Aspera, & indomita, sive immitia. Plin. lib. 17. cap. 23.
 Vultus torvus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Compar. Apul. Flor. 108. Tuba torvior.
 Superl. Arnob. 6. 196. Leonis torvissima facies.
T O R V U M, [*τὸς βλεμματικῶς*] Adv. pro Torve. Apulejus, Quum torvum in eos intueretur. Virg. 7. Æn. 399. — torvumque repente
 Clamat, lo matres audite, ubi quæque, Latinæ.
T O R V A, [*τὸς βλεμματικῶς*] similiter Adverbium idem significans. Virg. 6. Æn. 467.
 Talibus Æneas ardentem, & torva tuentem
 Lenibat dictis animum. Servius; Torva, pro torve, id est terribiliter.
T O R V E, Adv. [*τὸς βλεμματικῶς*] Plaut. Amph. 4. 2. 8. Quid me torve aspectas? al. Stolidæ.
T O R V I T E R, Adv. Ennius Pancratiaste, Quem nunc tu tam torviter increpavisti. Nonius 11. 57.
T O R V I T A S, ātis. f. [*τὸς βλεμματικῶς*] proprie taurorum est, quasi Taurorum acerbitas. Plin. lib. 7. cap. 19. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quandam, torvitatēque naturæ duram & inflexibilem.
 Corpus insigne oculis comaque & torvitate vultus. Tacit. 2. Hist. 9. 4.

T O T

T O T, [*τὸς τοῦτοι καὶ τοῦταῖ*, Gl. L. G. & G. L.] Nomen numerale indecl. Cic. 2. de Orat. 140. Quot homines, tot causæ. Idem de Arusp. Resp. 16. De templo tot Senatus extare consula, quot de mea domo. Et 5. Tusc. 29. In his tot & tantis, atque etiam quæ plura possunt accidere. Virg. 1. Æn. 14.
 Quidve dolens regina deum, tot volvere casus,
 Insignem pietate virum, tot adire labores
 Impulerit.
 Tot viri ac tales. Cic. pro Cael. 66.
 Tot & tantæ, & tam graves civitates. Cic. 4. Verr. 14.
 Tot & tantas res, &c. quot & quantas, &c. Cic. pro Domo 48.
T O T I D E M, indecl. [*τὸς τοῦτοι*, Gl. G. L. τὸς αὐταῖς, τὸς αὐταῖς, ἐπὶ ἀεθροῖν, L. G.] Par numerus. Cic. 2. de Divin. 90. Totidem annos vixerunt. Idem 6. Att. 2. Istum ego locum totidem verbis a Dicaercho transtuli. Virg. 3. Æn. 203.
 Tres adeo incertos cæca caligine soles
 Erramus pelago, totidem sine sidere noctes.
T O T I E S, vel **T O T I E N S**, Adv. [*τὸς αὐταῖς*, Gl. L. G.] Tot vicibus. Cic. 7. Att. 12. Interim velim mihi ignoscas, quod ad te scribo tam multa toties. Virg. 4. Æn. 536.
 Quos ego jam toties sum dedigmata maritos.
T o t & T o t i e s, geminatum. Cic. 4. Verr. 146. Tot Prætores in Sicilia fuerunt: toties apud majores nostros Siculi Senatū adierunt: toties hac memoria.
T o t i e s, Quoties. Cic. 1. de Orat. 251. Hoc nos si facere velimus, ante condemnentur ii. quorum causas receperimus, quam toties, quoties peribitur, Pæanem, aut Munionem citarimus.
Q u o t i e s, Toties. Cato R. R. cap. 1. Quoties ibis, toties magis placebit. Quotiescunque dico, toties mihi videor in judicium venire. Cic. pro Cluent. 51.
T o t i e n s sribunt nonnulli, sed inepte. Sallust. Jugurth. cap. 106. Totiens fufus Numida. Tacit. 12. Ann. 60. De quo totiens seditione aut armis certatum. [Sic & in Gloss. Scriptio antiqua est.]
T O T U S, a, um. Adj. Gen. Totius. Dat. Toti. [*ὅλος*, Gl. L. G. & G. L.] ad quantitatem refertur.
 Totum & Partes. Cic. 1. Acad. 19. Corporis autem alia ponebant esse in toto, alia in partibus.
 Toto oratio & partes. Cic. in Topic. 97.
 Totum & Universum. Cic. 4. de Fin. 2.
 Leve enim est totum hoc, risum movere. Cic. 2. de Orat. 218.
 Hoc totum quicquid est, sive artificium, sive, &c. Cic. 2. de Orat. 29.
 Totus ego. Plaut. Truc. 4. 1. 7. Totus gaudeo. Idem Aul. 3. 6. 28.
 Qui ossa atque pellis totus est, ita ut cura macet.
 Totus perii, Omnino. Idem Afin. 5. 2. 78. Ter. Heaut. 5. 4. 20. Eheu, quam ego nunc totus displiceo mihi.
 Totus in. Ter. Adelph. 4. 2. 51. Crespho autem in amore est totus.
 Quum totum se ad investigationem naturæ contulisset, in ea ipsa plurimum dissentit a suis. Cic. 1. Acad. 34. h. e. Omnino.
 Totum ei me tradidi. Cic. de Clar. Orat. 306.
 Totus est alienus a physicis. Cic. 1. de Fin. 17.
 Totus est noster. Cic. 2. Q. frat. 1. Plancius totus est noster. Ter. Eun. 5. 9. 10. Frater igitur Thais tota est? Cic. 15. Att. 1. Antonius perspicit totum me futurum suum.
T o t æ, Dativus pro Toti. Plaut. apud Varron. lib. 6. de L. L. 5. Gannit odiosus omni totæ familie.
Ædes totæ. Plaut. Mostel. 1. 2. 35. Ædificantur ædes totæ denuo. Cic. 3. Verr. 67. Clamor interea fit tota domo inter servos. Idem pro Font. 23. Hi contra vagantur læti atque erecti passim toto foro.
Ætates, ut, Quo in studio hominum quoque ingeniosissimorum otiosissimorumque totas ætates videmus esse contritas. Cic. 1. de Orat. 219.
Annus totus. Plaut. Afin. 3. 3. 45. Ter. Eun. 2. 2. 46.
 Sex ego re totos, Parmemo, hos menses quietum reddam. Cic. 4. Verr. 184. Facite ut vobis triennii totius veniat in mentem.
Dies cogitare totos & noctes de aliquo. Cic. pro Muren. 78.
Corpore toto, atque omnibus unguis, Proverbialis locutio, pro Toto conatu. Cic. 2. Tusc. 56. Quid? qui voluit exclamare majus, num satis habent latera, fauces, linguam intendere, e quibus elici vocem & fundi videmus? tuto corpore, atque omnibus unguis, ut dicitur, contentioni vocis asserviunt.
Lacus totus. Plin. Epist. 259.
Mente tota incumbere in curam aliquam. Cic. 15. Att. 10. Nunc, mi Attice, tota mente incumbe in hanc curam: magna enim res est. Virg. 4. Æn. 100. — habes tota quod mente petisti.
Mole tota corporis, totoque pondere niti. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Ut unum opus totum atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis abfolveret. Cic. de Univerf. 14.
Orbis. Virg. 1. Ecl. 67.
 Et penitus toto divisos orbe Britannos.

Pectore toto amare, vel cogitare. Cic. 1. de Legib. 49. Ubi illa sancta amicitia, si non ipse amicus per se amatur toto pectore, ut dicitur? Idem 2. Tusc. 58. Ad ferendum igitur dolorem placide & sedate, plurimum proficit toto pectore, ut dicitur, cogitare, quam id honestum sit.

Terra. ut, Omne cœlum, totamque cum universo mari terram mente complecti. Cic. 2. de Fin. 112.

Via tota erras. Ter. Eun. 2. 2. 14.

Viribus totis. Liv. 26. 43. Sed quoniam vos instructos & ordinatos cognosco, ad Carthaginem novam oppugnandam totis viribus, & bono animo transeamus.

Totum aliquando pro Omni fumitur. V. Non. 5. 99. Virg. 1. Æn. 189.

— hos tota armenta sequuntur. Ad quem locum sic Servius: Inter Totum & Omne hoc interest: quod Totum dicimus unius corporis plenitudinem: Omne de diversis dicimus; ut puta: Totum auditorium habet scholasticos, i. e. Plenum est auditorium scholasticis. Et, Omne auditorium habet scholasticos, i. e. Omnia auditoria. Usurpant tamen poetae & ista confundunt, ut hoc loco Tota pro Omnibus posuit; & contra pro Toto Omnem posuit, ut est, 2. Æn. 750.

— omnemque reverti

Per Trojam. Sic Stat. 1. Theb. 81.

— & totos in pœnam ordine nepotes. i. e. Omnes.

Totus in hoc sum. Horatius. Longe aliter Plin. Secundus Epist. 19. libri 3. Sum quidem prope totus in prædiis. Videt. pro Prope tota mea substantia est in prædiis, vel Totæ meæ facultates sunt in prædiis. Vide ut exp. comm. Catanei. H. St. Hor. 1. Ep. 1. 11. Omnis in hoc sum. Sed V. 1. Serm. 9. 2. conf. supra Totus in.

In totum, vel Ex tuto; pro In genere, omnino. Cels. 1. 3. In totum abstinendum est. Idem 6. 9. Vinum ex toto circumcidendum est.

Esti Totus primam plerumque producit, corripitur tamen a Manilio 3. 447.

Detrahitur summæ tota pars, quota demit utrumque

Omnibus ex horis. [Hic Totus est Τόσθ, a Tot, non ἄλθ, nec revera vox eadem.

Toro, Adv. [ἄλως] Gloss. Græcolat.

TOTALIS, e. Adj. Vox vulgaris & profus nova.

TOTALITER, Adv. Omnino. Lactant. Init. lib. 6. Totaliter cavere. [Ut vult concinnator Thefauri Lipsiensis.

T O X

ΤΟΧΥCUM, i. n. [τοξικόν] Venenum: unde dicatur, Plinius his verbis ostendit lib. 16. cap. 10. Simile etiamnum his aspectu est, ne quid prætereatur, taxus, minus virens, gracilisque, & trilitis ac dira, nullo succo, ex omnibus fola baccifera. Mas noxio fructu. Letale quippe baccis, in Hispania præcipue, venenum inest. Vasa etiam viatoria ex ea vinis in Gallia facta, mortifera fuisse compertum est. Hanc Sestius similacem a Græcis vocari dixit: & esse in Arcadia tam præsentis veneni, ut si qui dormiant sub ea, cibumque capiant, moriantur. Sunt qui & raxica hinc appellata dicunt venena, quæ nunc toxica dicimus, quibus sagittæ tinguantur. Nicolaus tamen Leonicens in libro De erroribus medicorum Toxicon, inquit, genus est veneni, quo sagittæ ab antiquis tingebantur: hinc enim illi apud Græcos nomen, quoniam missilia, quæ ipsi toxematata appellant, hoc potissimum medicamine inficerentur.

Plaut. Merc. 2. 4. 4.

Certum est, ibo ad medicum, atque ibi me toxico morti dabo.

Hor. Epod. 17. 61.

Quid proderit ditasse Pelignas anus:

Velociusve miscuisse toxicum? Ovid. 4. de Pont. 7. 11.

Bibere toxica. Propert. lib. 1. 5. 6.

Miscere toxica. Ovid. 2. Amor. 2. 64.

T R

TR. Trajectus, Translatus, Triarius. TR. vel TRB. vel TRIB. Tribunus. (vel Tribunicus) TR. S. Treviris signata. TR. V. CA. Triumvir capitalis.

T R A

TRABALIS, V. TRABS.

TRABEA, æ. f. [τραβεία, τραβαίον] Genus vestis, cujus tria sunt genera, ut Suetonius lib. de Genere vestium inquit: Unum quod diis sacratum, tantum purpura factum. Aliud regum, quod est purpureum, habet tamen aliquand albi. Tertium augurale, ex purpura & cocco mistum. Hæc Servius. Erat autem vestis togata purpura circumdata subtegmine puniceo, quam aureæ fibulæ annectebant. Virg. de trabea regali ait, 7. Æn. 187.

Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat

Succinctus trabea. Ibid. 612.

Ipse Quirinali trabea Consul, &c. Plin. lib. 8. cap. 48. Trabeis

ufos accipio reges. Idem lib. 9. cap. 39.

Decorus trabea Romulus. Ovid. 2. Fast. 504.

Graves auro trabeæ. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 340.

In funebri pompa utebantur & equites trabea, si Tacito credimus, qui in tertio Ann. 2. de funere Germanici sic ait, Igitur Tribunorum, centurionumque humeris cineres portabantur, præcedebant incompta signa, verli sacces, atque ubi colonias transgrederentur, atrata plebes, trabeati equites, pro opibus loci, vestem, odores, aliaque funerum solennia cremabant. V. seq. dict.

TRABRĀTUS, a, um. Adj. [τραβραυτός] Qui trabea indutus est. Ovid. 1. Fast. 37.

Hoc igitur vidit trabeati cura Quirini, &c.

Agmina trabeata. Stat. 4. Silv. 2. 32.

Equites trabeati. Tacit. 3. Ann. 2. V. dict. super. ad fin.

Trabeati equites a trabeis vestibus dicuntur, quæ tanquam quasdam difcolores habent pannorum trabes. Inde enim nomen. Trabeati autem erant equites Romani cum tranfvehantur, ut Valerius (lib. 2. cap. 2. extr.) scribit. Ex Turnebo.

TRABEĀLIS, e. Adj. Idem. ut, Effulgens trabealis mole metalli. Sidon. Carni. 2. 2.

TRABS, vel TRĀBES, is. f. [δραβίς, Gl. G. L. δραβίς παραβάνον, L. G.] Proprie, ut Festus ait, sunt duo tigna, ædificii gratia simul compacta; nam quum simplicia sunt, non Trabes, sed Tigna dicuntur. Cic. Top. 61. Abiegnatrabes. Cæf. 3. Bell. Gall. cap. 13. Transtra ex pedali-

buis in altitudinem trabibus, confixa clavis ferreis, digiti pollicis crassitudine.

Silva frequens trabibus, Arboribus densa. Ovid. 8. Met. 329.

Acernis trabibus contextus equus. Virg. 2. Æn. 112.

Annosæ trabes. Stat. 9. Theb. 468.

Densis trabibus umbrosa templa. Ovid. 11. Met. 360.

Excisa trabes. Virg. 2. Æn. 431.

Fractæ trabes. Juven. 14. Sat. 296.

Fraxineæ trabes. Virg. 6. Æn. 181.

Nexæ trabes ære. Virg. 1. Æn. 452.

Perpetua trabes. V. PERPETUUS.

Plana trabs, Trabium contextus planus. Cato R. R. cap. 18.

Quadrifida trabs. Valer. 1. Argon. 663.

Saucia securi trabs ingens, Maxima arbor securi percussa. Ovid. 10. Met. 273.

Solidæ trabes. Ovid. 1. Met. 551.

Sublimi a trabe pendere. Ovid. Rem. Amor. 18.

Trabs Cypria, pro Navi. Hor. 1. Carm. 1. 13. — ut trabe Cypria

Myrtoum pavidus nauta fecet mare. Ea autem de causa trabs Cypria accipi videtur pro navi, quod Cyprius omni materia ad navium ædificationem sic abundaret, ut ab ima carina, ad summum carthesium, sine subsidiis aliarum regionum totam navim abfolveret, & omnibus armamentis eam instrueret, cujus rei locupletissimus testis est Marcellinus, quem vide. Annotavit Turnebo.

Natantis trabis impetus. Catul. de Phafelo, 4. 3.

Turbatur mare trabibus, i. e. Navigiis. Virg. 4. Æn. 566.

Cava trabs. Virg. 3. Æn. 191.

Valta trabs. Perf. 5. Sat. 141.

Trabes Hymettia. Hor. 2. Carm. 18. 3.

Non trabes Hymettia premunt columnas. Trabes hic non e materia, sed marmore sunt, imponebanturque columnis. Ideo dico, quod mirum videri quibusdam intelligo e lapidæ trabes fieri. Plinii tamen id confirmabimus auctoritate, qui lib. 36. 8. ita scribit, Circa Syenem vero Thebaidis Syenites, quem ante pyropæilon vocabant. Trabes ex eo fecere reges quodam certamine obeliscos vocantes. Hæc Turnebus in illud Horatii.

Ahenæ trabes. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 242.

Trabes, Meteorôn genus apud Plin. lib. 2. cap. 26. in tit. Faces, lampades, trabes.

TRABECŪLA, æ. f. dimin. Vitruv. 10. 21. Habuerat mediam contabulationem supra trabeculas.

TRABĀLIS, e. Adj. [δραβάλης] Cic. 7. Verr. 52. Et ut hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clavo figeret, cum consilio causam Martertinorum cognoscit. Erasmus admonet Ciceronem usum clavo trabali in consimilem sensum, quo Herculeo nodo, pro vinculo arctissimo atque indissolubili utuntur eruditi. [Trabali, Maximo, quo trabes figuntur; An trabis crassitudine?

Clavi trabales, pro Specie tormentorum, seu vectibus tortorii, apud Hor. 2. Carm. 35. 18.

Te semper anteit sæva Necessitas,

Clavos trabales, & cuneos manu

Gestans ahenæ: nec severus

Uncus abest, liquidumve plumbum.

Hausta trabalis, Ingens, quanta est trabs. Stat. 4. Theb. 6.

Telum trabale. Virg. 12. Æn. 294.

TRABĪCUS, a, um. Adj. [δραβικός] Quod trabibus factum est: ut, Navis trabica, quæ trabibus confecta est. Festus.

TRACHALI, appellantur Muricum ac purpuræ superiores partes. Unde Ariminenses maritimi cognomen traxerunt. Festus.

TRACHALLUS, [τραχάλλος] Orator Domitiani temporibus, sublimis, & satis apertus fuit, & quem velle optima crederes: auditus tamen major. Quintil. lib. 10. cap. 1. Idem lib. 10. cap. 5. ad finem.

TRACHĒA, sive TRACHĪA, æ. f. pr. c. [τραχῆα] Aspera, in Gloss. Græcolat. Arteria pulmonis, quæ & Spiritalis fistula dicitur. V. Gell. lib. 17. cap. 11. [Subauditur ἀρτηρία, quoties solitarium occurrit apud Græcos.

TRACHĒLUS, i. m. [τραχῆλος] Gr. Collum significat. Media pars est navalis veli, cujus summa Carchesium nominatur. Perottus. Sic etiam legitur apud Macrobi. 5. Saturn. cap. 21. Sed docti legendum putant, Navalis mali.

TRACHINA, [τραχίνα] Oppidum Campaniæ: quæ postea interposita a, Tarachina, vel Tarachinæ, arum, tantum pluraliter, Anxur etiam antea dicebatur. Nunc autem Tarracina vocatur, quod vide.

TRACHŪMA, ætis. n. Græce τραχύμα, vocatur Scabritia palpebrarum interior: sicut in eadem parte glabritas, hoc est destitutio pilorum, Madarosis & Milpholis.

TRACHŌNĪTIS, idis. f. [τραχωνίτις] Regio Syriæ Palæstina, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 18. Quam serunt inter montem Libani & lacum Tiberiadis sitam esse. Cujus tetrarcha fuit Philippus, teste Evangelio Lucæ 3. 1. Est & ut Hieronymus inquit, trans Bosram Arabiæ civitatem in deserto, contra Australem plagam, quasi ad Damascum respiciens. Hanc gentem instituit Cisilius aram, ut scribit Josephus lib. 1. Antiquit.

TRACHIN, vel TRĀCHIS, inis. f. [τραχίνα, ἢ τραχίνα] Civitas Thessaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata est. Hinc ab Ovid. 11. Met. fab. 9. Trachinius Ceyx conjunx Halcyones. Græci trachea vocant aspera Unde Tarachina ab aspretis dici autumat Strabo. Et ab hoc oppido Thessaliæ, Sophoclis tragœdia Trachiniæ, (τραχινίαι) dicta est. Unde Cic. 2. Tusc. 20. Quas hic voces apud Sophoclem in Trachiniis edit?

TRACHĪNUS, a, um. Adj. [τραχινίαι] ut, Saxa Trachina. Senec. Herc. Oeth. 135.

Ad trachina vocor saxa rigentia. [Sed rectius distinguitur post τὸ Vocor, ut lit Accus. sing. τραχίνα, ἢ τραχίνα ἢ τραχίνα.]

TRACHINIUS, a, um. aliud Adj. [τραχινίαι] ut

Miles Trachinius. Lucan. lib. 3. 178.

Puppis Trachinia. Ovid. 11. Met. 502.

Tellus Trachinia. Ovid. 11. Met. 269.

TRACTA, orum. n. pl. [τραχίται] Pars placenta. In ea enim, ut apud Catonem R. R. 76. pr. describitur, est solum, quæ pars est ima, & tanquam fundamentum. Sunt tracta, ea ficta farinacea, aut addita alia materia & impenfa, quæ imponuntur solo: quo verbo etiam utitur Athe-

pæus hunc in modum, ἐς δὲ τὰ κρηττά κρηττά τρέχει μίξαις, ὡς εἰς ἕν.
 Tracta autem vocantur a trahendo & tractando Tractam dicit
 feminino genere Plinius 18. 11. Decimo ad speciem tractæ subigunt
 unæ passæ succo. Ex eo placentam vulgo *sartam*, tractæ litera, tanquam
 tractam appellamus. Tracta lance etiam inveniuntur. Catonis verba sunt
 de R. R. l. c. Farinæ filiginæ l. 11. unde solum facias in tracta funæ
 l. 4. Sicilibi frequenter. Auctor Turneb. Advers. 23. 9. [Gloss. Latino-
 græc. Tracta, λάρναξ, & Tracta, ἐλκύνω, μύνημα. Et Græcolat.
 Ἐλκύνω, Ductio, Tractum. Et Μύνημα, Tractum. V. in ΤΡΑΗΟ.
TRACTATUS, TRACTIM, TRACTO, TRACTUS. V. ΤΡΑΗΟ.
TRADITIO, V. TRADO.
TRADO, didi, ditum, [παροδίδωμι, Gl. L. G. & G. L. παροδίδω, L. G.]
 ère. Dare, porrigere. Plaut. Merc. 2. 2. 7.
 Præsto ipsi facito coram ut tradas in manum.
 Quasi Transdo. H. St. Quomodo & in optimis codd. Mss. legitur.
 Aliquem de manu in manum tradere. Cic. 7. Fam. 5. [Formula Com-
 mendandi. V. MANUS.
 Tradere regionem vel urbem ad diripiendum. Cic. pro Domo 30. Neu
 se, neu Pompejum absentem, Imperatorem suum, adversariis ad sup-
 plicium tradant, obsecrat.
 Ad supplicium tradere. Liv. 29. 3.
 Arma tradere. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 13.
 Causam adversariis tradere. Ter. Phorm. 2. 1. 7.
 Tenere consuetudinem ab aliquo traditam. Cic. 2. de Divin. 15.
 Consuetudini Latine tradere. Columel. in proëm. lib. 12. h. e. In Lati-
 num sermonem vertere.
 Custodiæ tradere. Columel. lib. 8. cap. 15.
 In custodiam tradere. Cic. 1. Q. frat. 2. Et cum eum fugitivum esse
 postea ex Ætopi litteris cognosceret, hominem comprehendit, & in
 custodiam Ephesi tradidit.
 In disciplinam alicujus se tradere. Cic. 2. Philip. 3. At enim te in disci-
 plinam meam tradideras.
 Effectum tradere aliquid. Plaut. Curc. 3. 15.
 Excruciandum aliquem tradere. Hitt. Bell. Alexand. cap. 55.
 Fama tradita res, Rumore tantum accepta. Liv. 27.
 Fama traditur. Liv. 5. 33. Eam gentem traditur fama, dulcedine fru-
 gum, maximeque vini nova tum voluptate captam, Alpes transisse.
 In fidem deditioemque se suæque alicui tradere. Liv. 34.
 Furtim tradere. Tacit. 3. Hist. 77. Vacuam arcem furtim traditurum.
 Gaudium tradere. Liv. 36. 24. extr. Ob eam ferociam majus victoribus
 gaudium traditum fuit. Vetus exemplar habet Traditus. Sensus autem
 est: Damocritus traditus fuit majus gaudium victoribus ob ferociam. Li-
 ceret etiam dicere, Fuit majori gaudio.
 Inimicitias posteris tradere. Cic. 14. Att. 13. Me deinde sine ad hanc
 opinionem jam nunc dirigere puerum, & tenero animo ejus persuade-
 re, non esse tradendas posteris inimicitias. h. e. Quasi hereditatem re-
 linquere. Budæus.
 Lampada tradere. Lucan. lib. 2. 78. V. LAMPAS.
 In manus alicujus tradere. Liv. 5. V. MANUS.
 Morem tradere. Plin. lib. 15. cap. 30.
 Morem traditum ab antiquis servare. Hor. 1. Serm. 4. 117.
 Morcs opibus tradere. Martial. lib. 11. 6.
 Palmam tradere alicui. Plin. lib. 14. cap. 4. V. PALMA.
 Per manus tradere. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 68. V. MANUS.
 Traduntur per successiones morbi. Plin. 1. Epist. 12.
 In posteros sermonem tradere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 In potestatem alicujus alterum tradere. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 20.
 Prædia vacua alicui tradere. Cic. pro Rosc. Amer. 21.
 In pissinum aliquem tradere, quod & Trudere dicitur. Plaut. Most. 1. 1. 16.
 Provinciam alicui tradere. Ter. Heaut. 3. 2. 5.
 Provinciam per manus tradere. Cic. de Proving. Consul. 39. Nam ut
 C. Julius, omnibus a senatu eximiis ac novis rebus ornatus, per manus
 hanc provinciam tradat ei, cui minime vos velitis.
 Puerum tradere præceptor. Plin. 3. Epist. 3. Cic. 3. Tusc. 2. Cum
 vero parentibus redditi, id est magistris traditi sumus, tum ita variis
 imbuimur erroribus.
 Sartam tectam ædem tradere. Cic. 3. Verr. 131. Quæsitivus quis ædem
 Castoris sartam tectam deberet tradere.
 Se tradere dicitur miles, quum dedit se adversario. Cæf. 8. Bell. Gall.
 cap. 47. Itaque necessitate coacti se tradiderunt.
 Se tradere in portum. Cic. 1. de Invent. 4. Quasi ex aliqua turbida tem-
 pestate in portum, sic ex feditiosa, & tumultuosa vita se in studium
 aliquod traderent quietum.
 Se tradere inimicis alicujus. Cic. Post. redit. ad Quir. 13.
 Se libidinibus constringendos tradere. Cic. 1. de Finib. 47. Plerique au-
 tem quod tenere atque servare id quod statuerunt non possunt, victi &
 debilitati, objecta specie voluptatis, tradunt se libidinibus constringen-
 dos, nec quid proventurum sit provident.
 Se quieti tradere. Cic. 2. de Divin. 121. Qui salubri & moderato cultu
 atque victu quieti se tradiderit.
 Se totum alicui tradere. Cic. 3. Q. frat. 3. Domum (ut debuimus) ad
 eum statim venimus, eique nos totos tradidimus.
 Sub leges pacis tradere se. Virg. 4. Æn. 618.
 Se totum tradere, pro Accommodare & parare. Cic. 16. Fam. 1. Si te
 totum trade: malo te paulo post valentem, quam statim imbecillum
 videre.
 Se tradere studiis. Plin. 1. Epist. 9.
 In servitutum. Cic. de Proving. Consul. 10. Jam vero publicanos mise-
 ros, me etiam miserum, illorum ita de me meritorum miseris ac dolo-
 re, tradidit in servitutum Judæis & Syris, nationibus natis servituti.
 Ultro tradere. Hor. 2. Serm. 5. 75.
 De illis, quibus favorem principis commendatione nostra volumus im-
 petrare. Horat. lib. 1. Epist. 9. ad Claudium Neronem,
 Scilicet ut tibi se laudare & tradere coner. Sic Ovid. lib. 1.
 Trist. Elegia 1. de libro suo,
 Si quis erit, qui te, dubitantem & adire timentem,
 Tradet, & ante tamen pauca loquatur, adi.
 Alicubi annotavi de. Sic tradere. Poto me annotasse in Ciceronis Epi-
 stolas. Hor. lib. 1. Epist. 18.
 Fallimur, & quondam non dignum tradimus. H. St. Prior Ho.

rati locus est v. 2. Ep. dict. alter v. 78. indicatæ ep. Ovid. dict. Eleg.
 v. 95. conf. Cic. 7. Fam. 5. extr. V. & In manus tradere, in MANUS.
 Traditur, vel Traditum est: pro Litteris traditum est, five Monimen-
 tis traditur, aut Scriptum est. Liv. 1. 13. Id non traditur, quum haud
 dubie aliquanto numerus major hoc mulierum fuerit. Cic. 1. Tusc. 5.
 Nam Galbam, Africanum, Lælium, doctos fuisse tradunt. Idem 5.
 Tusc. 114. Traditum est etiam Homerum cæcum fuisse.
 Tradit Cicero. Plin. lib. 7. cap. 22.
 Tradit & Fabius Pictor in Annalibus suis, quum obsideretur præsidium
 Romanum, &c. Plin. lib. 10. cap. 24.
 Aristides, qui omnium iustissimus fuisse traditur. Cic. pro Sext. 141.
 Traditur antiqui fabula plena joci. Ovid. 2. Fast. 304.
 Non traditur. Plin. lib. 13. cap. 1. Unguenta quis primus invenerit,
 non traditur.
 Non certum traditur. Liv. 2. 8.
 Litteris tradita. Cic. 7. Verr. 125. Quid vero illa Segestanorum, non so-
 lum litteris tradita, neque commemorata verbis: sed multis officiis
 illorum usurpata & comprobata cognatio?
 Ingenium varioque sermones immortalitati scriptis suis Plato tradidit.
 Cic. 3. de Orat. 57.
 Memoria traditum. Cic. 6. Fam. 23. Quæ didicisti, quæque ab adole-
 scentia pulcherrime a sapientissimis viris tradita memoria, & scientia
 comprehendisti, iis hoc tempore utare. [Rectius distinguitur, Tradita,
 memoria & scientia comprehendisti.
 Memoriam alicujus rei posteris tradere. Liv. 8. 10.
 Memoriam posteris tradere. Liv. 3.
 Memoria alicui tradere. Cic. in Somn. Scip. 2. Ades, inquit, animo
 & omite timorem, Scipio: & quæ dicam trade memoria.
 Memoriam traditum est. Cic. in Parad. 3. Nam istum doctum & sapientem
 virum fuisse memoriam traditum est.
 Monumentis traditur. Plin. lib. 7. cap. 16. Alias, Creditur.
 Posteris tradere auguratum. Cic. 1. de Divin. 107. Atque ille Romuli au-
 guratus pastoralis, non urbanus fuit, nec fictus ad opiniones imperito-
 rum, sed a certis acceptus, & posteris traditus.
 Tradere, pro Docere. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 13. De deorum immorta-
 lium vi ac potestate disputant, & juventuti tradunt.
 Putabam virtutem hominibus (si modo tradi ratione possit) instituendo
 & persuadendo, non minus & vi ac metu tradi. Cic. 1. de Orat. 247.
 Verbofus alicui tradere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Quum hæc omnia audirentur ab iis, quibus non scientia esset tradenda,
 sed exigui temporis aut falsa, aut certe obscura opinio. Cic. 1. de Orat. 62.
 Artem dicendi & memoriam. Cic. pro Flacc. 42. Et qui se artem dicendi
 traditurum etiam ceteris profitebatur, ipse omnibus turpissimis judiciis
 convictus est. Idem 4. Acad. 2. Qui quidem etiam pollicenti cuidam se
 respondisse dicitur, obviscisse malle discere.
 Artificium disputandi. Cic. 4. Acad. 114.
 Præcepta plurima tradere. Cic. in Orat. 114.
 Præcepta tradit volandi. Ovid. 8. Met. 208. De Dædalo.
 Rationem prudentiæ. Cic. 3. de Finib. 65. Impellimur autem natura
 ut prodesse velimus quamplurimis, in primisque docendo, rationibus-
 que prudentiæ tradendis.
 Res gestas tradere carminibus. Lucret. lib. 5. 1443.
 Vias optimarum artium aliquibus tradere. Cic. 2. de Divin. 1.
 Scribitur interdum Transdo. V. a pr. dict. & infra suo loco.
TRADITUS, a, um, [παροδίδωμι] Partic. ut, Neca traditus. Sen.
 Medea, 7. V. in ipso verbo plura.
TRADITIO, ðnis. f. [παροδότης, Gl. G. L.] Cic. in Topic. 28. Abalie-
 natio, est ejus rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in jure
 cessio, inter quos ea jure civili fieri possunt.
 Traditio, Doctrina. Gell. lib. 13. cap. 21. Per quod apparet non esse id
 poetice a Plauto dictum, sed eam quoque traditionem fuisse, ut Nerio
 a quibusdam uxor esse Martis diceretur.
 Jejuna atque arida præceptorum traditio, atque nuda. Quintil. lib. 3.
 cap. 1.
TRADITOR, ðris. m. Qui tradit vel prodit. Tacit. 4. Hist. 24. Interfe-
 cto traditore.
TRADÜCO, xi, ctum, [τέλω, Gl. L. G. & G. L.] ère. ex Trans &
 Duco, N & s abjectis; De loco ad locum ducere, quod & Transducere
 dicitur. Ter. Heaut. 4. 4. 22.
 Ancillas omnes Bacchidis traduce huc ad vos propere. Idem
 Adelph. 5. 7. 12.
 Traduc & matrem, & familiam omnem ad nos.
 Copias traducere flumen. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 13.
 Equum traducere. Cic. pro Cluent. 143. V. RQUUS.
 Messes fatas alio traducere. Virg. 8. Ecl. 99.
 Abducere & Traducere. Cic. 2. de Orat. 293. Abducere animos a con-
 traria defensione, & ad nostram conor traducere.
 Traducere & Convertere. Cic. 2. de Orat. 199. Tum omnem orationem
 traduxi & converti in increpandam Cæpionis fugam.
 Traducere ad se valetudinem proximi membri. Cic. 3. Off. 22. Ut si
 unumquodque membrum sensum hunc haberet, ut posse purare se va-
 lere, si proximi membri valetudinem ad se traduxisset, debilitari &
 interire totum corpus necesse esset.
 Traducere aliquem ad se totum. Cic. 4. de Finib. 2. Atqui, inquam,
 Cato, istud obtinueris, traducas me ad te totum licebit. V. TORSUS.
 Eos, qui audiunt, ad magnam admirationem traducere. Cic. in Orat. 192.
 Traducere ad mala consilia corruptum largitionibus animum. Cic. ad
 Brut. 4.
 A re aliqua ad aliam animum traducere. Cic. 1. Fam. 2. Ita sum cum illo
 locutus, ut mihi viderer animum hominis ab omni alia cogitatione ad
 tuam dignitatem tuendam traducere.
 A consuetudine convertere, & alio traducere. Cic. 1. de Invent. 3. Ac
 mihi quidem videtur hoc, nec tacita, nec inops dicendi sapientia peri-
 clere potuisse, ut homines a consuetudine subito converteret, & ad di-
 versas rationes vitæ traderet.
 Aliquem a severitate ad hilaritatem traducere. Cic. de Clar. Orat. 322.
 Aliquid ab læticia ad merum traducere. Cic. de Arusp. Resp. 23.
 Animi motus alio traducere. Lucret. lib. 4. 1060.
 Alio traduci. Cic. 1. de Legib. 9. Et ego animi pendere soleo, cum se-

mel quid orsus sit traducor alio: neque tam facile interrupta contexo, quam abfolvo instituta.

Omnis traducere in assensum sui consilii. Liv. 34. 33. Idem 32. 39. In sententiam suam Quintum traduxit. Cic. pro Cluent. 144. Quum ego quæ mihi viderentur dicerem, traduxit me ad suam sententiam.

Ad accusandum traduci. Cic. 1. Verr. 1. Aut ego, qui me ad defendendos homines ab ineunte adolescentia dedissem, tempore atque officio coactus, ad accusandum traducerer.

Cogitationes ad voluptates traducere. Cic. 3. Tusc. 25.

Inimicitias ad amicitiam traducere. Cic. de Provinc. Consul. 22. Quas in viris fortissimis, non solum exstinxit Reip. dignitas, & ipsorum: sed etiam quandoque ad amicitiam, consuetudinemque traduxit.

Mentes a cogitationum intentione ad tranquillitatem traducere. Cic. 4. Tusc. 3.

Orationem ad exempla traducere. Cic. 3. Tusc. 56. Aut a disputandi subtilitate orationem ad exempla traducimus.

Munus aliquod traducere. Cic. 5. Att. 9. Faciam denique ut summa modestia & summa abstinencia munus hoc extraordinarium traducamus.

Tempus traducere, Consumere, terere, præterire. Cic. 4. Fam. 6. Quâ ratione nobis traducendum sit hoc tempus.

Ævum leniter traducere. Hor. 1. Epist. 18. 97.

Vitam sine ullo corporis languore traducere. Plin. lib. 7. cap. 2. 21. Cic. 3. Tusc. 25. Si volumus hoc quod datum est vitæ, tranquille placideque traducere.

Vitam otiosam & quietam sine ullo labore aut contentione traducere. Cic. de Senect. 82.

O adolescentiam traductam eleganter. Cic. pro Planc. 30.

Adolescentiam ad scientiam rei militaris traducere. Cic. pro Lege Manil. 28. Cujus adolescentia ad scientiam rei militaris, non alienis præceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed victoriis, non stipendiis, sed triumphis est traducta.

Traducere, pro Traduces facere. Paulus in l. Si duo, D. Uti possidetis. Si actor vicini tui ex fundo tuo vites in suas arbores traduxit. Budæus.

Traducere, Deridere, infamia afficere, & velut in exemplum proponere deridendum omnibus per vicos & theatra: quod catamidiare Græce dicitur, auctore Budæo. Liv. 2. 38. de Volscis loquens, publico consilio, ac voce præconis, a spectaculis exactis, Vos, inquit, omnibus civibus, peregrinis populis spectaculo abeuntes fuisse? vestras conjuges, vestros liberos traductos per ora hominum? Martial. lib. 6. 77.

— multoque magis traduceris Afer. Sueton. in Tito, cap. 8. Tibul. lib. 1. 1. 5.

Me mea paupertas vitæ traducat inerti.

Traducere carmina manifesto furto. h. e. Arguere furti, vel infamare & convincere. Martial. lib. 1. 54.

Traducere ad plebem aliquem, Ex Patricio plebejum facere. Cic. 1. Att. 15. Is ad plebem P. Clodium traduxit, idemque fert, ut universus populus in campo Martio suffragium de re Clodii ferat.

Legitur & Traduco. Sen. de Ira 2. 13. In melius traduci. Sed al. leg. Traduci, vel Transduci.

TRADUCTIO, ðnis. f. [ἐπιμαρτυρία, Gl. L. G. & G. L. παραγωγή, μεταγωγή, G. L.] Ipse traducendi actus: ut, Traductio temporis, pro Exactione illa. Cic. 1. de Divin. 127. Non enim illa, quæ futura sunt, subito existunt: sed est quasi rudentis explicatio, sic traductio temporis nihil novi efficientis, & primum quidque replicantis.

Traductio & immutatio in verbo. Cic. 3. de Orat. 165.

Traductio ad plebem furibundi hominis. Cic. pro Sext. 15.

Traductio, Infamia. Sen. 1. de Ira, cap. 6. Hic damnato cum dedecore & traductioe vitam exigit.

Traductio, Figura quæ Græce Antanaclassis dicitur, nimirum ejusdem verbi contraria significatio, quale est illud, Amari jucundum est, si curetur ne quid insit amari. Avium dulcedo ducit ad avium, & apud Ovidium.

Cur ego non dicam, Furia, te Furiam? Cornificius hanc traductio-nem vocat, videlicet alterius intellectus ad alterum. Quintil. lib. 9. cap. 3.

TRADUCTUS, ðs. m. Ammian. 18. Præsidium per eos traductus agentes.

TRADUCTOR, ðris. m. [μεταγωγός] Cic. 2. Att. 9. Ut sciat hic noster Hierusolymitarius traductor ad plebem, quam bonam meis purissimis orationibus gratiam retulerit.

TRADUX, ðcis. interdum m. inetrudum f. Varro 1. de R. R. cap. 8. Quartum pedamentum est nativum, ejus generis ubi ex arboribus in arbores traductis vitibus vinea fit, quos traduces, quidam rumpus appellant. Columel. lib. 5. cap. 7. Si tradux traducem non contingit, media virga inter eas deligetur.

Nexu traducum impedite vineæ. Tacit. 2. Hist. 25.

Tradux, aliter. Columel. lib. 4. cap. 29. In illa inferendi ratione, quæ fit per terebrationem, primum de vicino fructuosissimam oportet considerare vitem, ex qua (velut traducem inhærentem matri) palmitem attrahas, & per foramen transmittas: hæc enim tutior & certior est insitio: quoniam etsi proximo vere non comprehendit, sequente certe, quum increvit, conjungi cogitur, & mox a matre reciditur, atque ita superficies insitæ vitis usque ad receptum furculum obruncatur. Hujus traducis si non est facultas, tum detractum viti quam recentissimum eligitor fermentum: & leviter circumrasum, ut cortex tantum detrahatur, aptatur foramini, atque ita luto circumlinitur resecta vitis, ut totus truncus alieni generis viti serviat: quod quidem non fit in traduce, qui a materno sustinetur ubere, dum inolescat.

TRADUCO, ðnis. m. [κίτρον, ὄργανον διὰ πείραν, Gl. L. G.] [Videtur esse vehiculum, quod & Traba dicitur.]

TRAGACANTHA, æ. f. [τραγανθία] Frutex est spinæ candidæ non dissimilis, furculis humilibus robustis, late se diffundentibus, inter quos frequens coma, sed brevis, cæcis spinis intercurrentibus horrida, quæ sua fronde contegantur, & candidæ, valentesque rigescant, radice læta, furculosa, supra terram emergente, qua discissa stillat e vulnere succus, qui coalescit in lacrimam, gentilitium nomen referentem. Optima est pellucida, lævis, sincera, gracilis, subdulcis. Herbam, utpote peregrinam Galliæ, & prorsus exoticam, nostrates herbarii non norunt, lacrimam tamen nullæ non cognoscunt officinæ, interpolato nomine *Dragacanthum gummi* nunc appellantes. Ruellius. conf. Cels. 5. 2. Diosc. 3. 21.

TRAGANTHERS, Artemisiæ species Apul. de Herb. cap. 11.

TRAGANUS, æ. um. Adj. [τραγανός] Hircosus. Apic. 8. 7. Porcellus traganus,

[Gloss. Græcolat. τραγανόν, Callosum. Et Latinogræc. Callosum, τραγανόν. Vulgo Gelatinosum vocant.]

TRAGELAPHUS, i. m. [τραγέλαφος] Hircocervus. Describit Plin. 8. 33.

TRAGEMARA, [τραγήματα] Bellaria, secundum Gloss. Græcol. & Macro-bium, lib. 2. Saturn cap. 8. i. e. Omne mensæ secundæ genus. Nam quæ πύματα Græci vel τραγήματα dixerunt, ea veteres nostri appellavere Bellaria.

TRAGIA, æ. f. [τραγία, Steph.] Plin. lib. 4. cap. 12. Insula una ex Sporadibus. Ex qua fuit Theogiton Peripateticus. Aristoteli familiaris.

TRAGION, i. n. [τραγίον] sive TRAGONIS, ðdis. f. [τραγίς] Herba, nascitur in Creta tantum insula in maritimis. Folio, ramis, & semine lentisco similis, sed minore omnium amplitudine, succum ferens, qui gummi modo coeat. Plinio 21. 13. junipero similis & semine, & folio, & ramis. V. Diosc. 4. 49.

Est & alia herba, quæ Tragium dicitur, quam Scorpium vocant, & Romani olim Cornulacum appellaverunt, foliis scolopendrii, radice tenui, candida; armoraciæ simili. Autumno folia hircinum virus olent, indeque appellatio nascitur in montosis præcipitiis. Ex Ruellio.

TRAGŒDIA, æ. f. [τραγῳδία] δὲ τῆς τραγῳδίας τῆς ὁδῆς; hoc est, ab hircocervu & cantu: quia hircus dabatur in præmium tragicis actoribus, qui rustici & pastores erant. Hor. de Arte poet. 220.

Carmine qui tragico vilem certabat ob hircum. Alii putant a face, quam Græci πυρία vocant, tragœdiam appellatam, quando olim, nondum personis ab Æschilo repertis, tales fabulas peruncti ora sæcibus agitabant. Hor. de Arte Poet. 275.

Ignotum tragicæ genus invenisse Camœnæ
Dicitur, & plaustris vexisse poemata Thepsis;
Quæ canerent, agentemque peruncti sæcibus ora.

Est autem Tragœdia, Genus dramatis grande, in quo Heroes introducuntur, reges, duces: item, Luctus, exilia, cædes. In hac tristitia exitus & liberorum, fortunarumque priorum in pejus agnito. Tristitia namque tragicæ proprium, Propter quod Euripides, petente Archelao rege ut & de se tragœdiam scriberet, abnuvit: ac precatus est, ne accideret Archelao aliquid tragicæ proprium.

Severa tragœdia. Hor. 2. Carm. 1. 9.

Violenta tragœdia. Ovid. 3. Amor. 1. 11.

Agere tragœdias, proverbialis locutio. Erasmus, Tragœdias in nugis agit, qui in re levicula tumultum movet: & ut ait Terentius (Heaut. 4. 1. 8.) magno conatu magnas nugas dicit. Cic. 2. de Orat. 205. Ne aut irrisione aut odio digni putemur, si aut tragicas agamus in nugis, &c. Quintil. 6. 1. De peroratione, nam in parvis, inquit, libris has tragicas movere, tale est, quasi si personam Hercules & cothurnos aptare infantibus velis. Quin hoc ipsum, Excitare tragœdiam si alio quopiam deflectatur, proverbium relipit. V. AGO.

Efficere tragœdias. Cic. 4. Tusc. 73.

Excitare tragœdias. Cic. pro Milon. 18.

Facere tragœdias, Scribere. Idem de Senect. 22. Sophocles ad summam feneclutem tragœdias fecit.

Movere tragœdias. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. AGERE tragœdias.

Perturbari tragœdiis. Cic. 1. de Orat. 219. Neque vero istis tragœdiis tuis, quibus uti philosophi maxime solent, Crasse, perturbor.

TRAGŒDUS, i. m. [τραγῳδός] Actor tragicæ. Cic. 1. de Orat. 118. Vox tragicorum, gellus hæc summorum actorum est requirendus.

Miros audire tragicos. Hor. 2. Epist. 2. 129.

Comœdum in tragœdiis, & tragœdum in comœdiis admodum placere vidimus. Cic. in Orat. 109.

TRAGICUS, a, um. Adj. [τραγικός] Quod ad tragicam spectat, ut, Tragicus actor. Liv. 24. 24.

Tragicum & divinum. Cic. 2. de Orat. 227. Sed hæc tragica atque divina: facera autem & urbana innumerabilia ex una concione meministis.

Ars tragica. Hor. 1. Epist. 3. 14.

Cantus tragicus. Plin. lib. 30. cap. 2.

Cothurni tragici. Hor. 1. Serm. 5. 64.

Gestu tragico quater pulpita. Lucan. ad Pison. 226.

Grandis, & ut ita dicam, tragicus orator. Cic. de Clar. Orat. 203.

Poeta tragicus. Cic. de Opt. gen. Orat. 1.

Scelus tragicum Dignum tragœdia, vel quale tragœdi in suis tragœdiis decantare solent. Liv. 1. 46.

Versus tragici. Hor. de Arte Poet. 89.

Tragicus Orestes, Qui in tragœdiis inducitur. Cic. in Pison. 47.

Spirare tragicum, Efflare carmen tragicæ digum. Hor. 2. Epist. 1. 166.

TRAGICUS, i. m. [τραγικός] Qui tragicæ auctor est, teste Valla. Hor. de Arte Poet. 95.

Et tragicus plerumque dolet fermone pedestri.
Ut ille ait tragicus. Sen. Epist. 49.

TRAGICE, Adv. [τραγικῶς] Cic. de Clar. Orat. 43. Hanc enim mortem rhetorice & tragice ornare potuerunt. Tragice, h. e. Graviter, & verbis grandibus, quibus tragici utuntur. Nam,

Omne genus scripti gravitate tragicæ vincit. Sic Senec. Epist. 100. Si aliquid oratorie acre; tragice grande; comice exile.

TRAGONIS, V. TRAGION.

TRAGOPANADES, [τραγοπανάδες] Aves quædam in Æthiopia, teste Pomponio lib. 3. 10. aquilis majores, cornua in temporibus curvata habentes, ferruginei coloris, capite tantum Phœniceo. Al. Tragopomones. Plinius Tragopanes vocat, & fabulosas esse putat, quemadmodum & Gryphos. V. ipsum lib. 19. cap. 49.

TRAGOPŒGON, [τραγοπέγον] Græcis, quæ Latinis Hirci barbula appellatur, Herba quæ hac facie representatur a Theophrasto. Radix longa, dulcis, folium croci, longius, caule parvo, super quem calix latus & barbula, quæ summo vertice incana & proluxa funditur, unde nomen accipit. A plurimis nunc Romana consuetudine dicitur Petræ herba, quod asperis locis, quasi e mediis saxis videatur erumpere. A quo etiam Hetruria Saxinam peculiariter appellat. Ruellius.

TRAGŒS, [τραγῳς] proprie Hircus. Est & Herba, quæ in maritimis maxime gignitur. Fruticulus in terra, oblongus, semipedalis, aut altior paulo. sine foliis ramos habens, in quibus velut racemi sunt pusilli, grano tritici, acuto capite, copiosoque, gustu vehementer spissante.

Est & alia herba Tragos apud Plinium lib. 27. cap. 13. quam aliqui Scorpium vocant Tragos Alia fert veprem, ut idem ait, sine foliis, racemis rubentibus, ad medicinam duntaxat usum. Hanc in litoribus maris inveniri

hodie nosiri perhibent herbarii, junco marino similem. a quo & multi Junco marino appellant eam. Ruell.

Item Piscis. qui Hircus Latino nomine dicitur. Plin. 32. 11.

Item Odor hirci. Martial. 11. 23. V. HIRCUS.

Denique Spongiæ duriores dicuntur Tragi. Plin. 9. 45.

TRAGULA, æ. f. [*τριγυλα*, *βολις*, Gl. L. G.] Genus teli, dictum quod scuto infixum trahatur, inquit Festus. Sallust. in Fragm. Hist. 1. 1. Avidissimis, atque præparatis ducibus, & Metellus ictu tragulæ fauciaretur. Cæf. 1. Bell. Gall. 26. Sil. 3. 318.

Vide Suidam in Κοττας, 816. pr. & in *τριγυλας*. H. St.

Tragulam decidero. Plaut. Casin. 2. 4. 18.

Ego pol istam jam aliquovorsum tragulam decidero. Hoc ductum est ab illis tragulis, quæ tormentis mittuntur, & atrociter fauciant, ac plerumque scutum aut corpus tranfverberant: unde & Tragularii dicti, qui eas e tormentis jaciunt, apud Vegetium. Ea igitur ubi corpus tranfverberavit, quomodo extrahatur sæpenumero dubitatur: ac plerumque, non tam retrahenda est, metu magni doloris & profusionis sanguinis, quam hinc vel inde decidenda, ut e vulnere sic cum minore noxa recipiatur. Quanquam & de tragula, quæ manu mittitur, etiam accipi potest. Turneb. Advers. 7. 12.

Tragula, est ea, quæ a Marone per epenthesein Trahea dicitur pro Traha, terendis frugibus apta, illo versu, 1. Georg. 164.

Tribulaque, trahæque, & iniquo pondere rastri. Ac Tragula dicitur Retis genus tanquam Trahula, ut & a Plinio 16.8. extr. piscatorum vericula tragulæ dicuntur, sine controversia a trahendo nomen adeptæ. Ex Turneb. Advers. 21. 14. conf. Hard. in Plin.

Tragulam injicere. Plaut. Epid. 5. 2. 25.

Tragulam in te injicere adornat, nescio quam fabricam facit. i. e.

Dolum aliquem in te struit. Utraque figura proverbialis videtur.

TRAGULARIUS, i. m. Qui tragulam jactit. Veget. Rei Mil. 2. 15.

TRAGUM, i. n. [*τριγυλον*] Plin. lib. 18. cap. 7. 25. Ptifanæ conficiendæ vulgata ratio est. Simili modo ex tritici semine tragum fit in Campania tantum & Ægypto. Diosc. 4. 49.

TRAGURIDUM, i. n. [*τριγυριδον*] Insula & oppidum Illyrici, vulgo *Tran*. Plin. 3. 21. Unde Adj. Tragurianus. ut Fragmentum Tragurianum Petronii Arbitri Satirici, quod Tragurii inventum fuit.

TRAGUS, [*τριγυλον*] Genus conchæ mali saporis.

Tragus, Genus spongiæ. Plin. lib. 9. cap. 45. V. in **TRAGOS**.

TRAHA, vel **TRAHEA**, æ. f. [*τραχηνη* *παις* *βολις* *αφαιριση*, Gl. L. G.] Genus vehiculi sine rotis, quo coloni utuntur. A trahendo dictum, ut ait Servius. Trahitur enim, non volvitur. Virg. lib. 1. Georg. 164.

Tribulaque, trahæque, & iniquo pondere rastri. Per epenthesein dixit Traheæ, pro Trahæ, sicut Navita, pro Nauta. conf. **TRAGULA** & **TRADUCCO**, õnis.

Si pauca juga sunt, adjicere tribulam & traham possis. Columel. 2. 21.

TRAHARIUS, i. m. Qui traha vehit. Sidon. Apollin. 6. Epist. 1.

TRAHAX, V. **TRAHO**.

TRAHO, xi, ctum, [*τραχω*, Gl. L. G. & G. L. *ελαω*, G. L.] Ære. Per vim ducere. Trahimur enim inviti: Ducimur volentes. Seneca in Epist. 107. Ducunt volentem fata, nolentem trahunt. Virg. 2. Æn. 550.

— altaria ad ipsa trementem

Traxit. Plaut. Mil. 2. 6. 8.

— meane hic in via hospita,

Quæ heri huc Athenis cum hospite advenit meo,

Tractam & ludificatam ingenuam & liberam?

Quo nos fata trahunt retrahuntque, sequamur. Virg. 5. Æn. 709.

Trahere, & sustollere amiculum. Plaut. Cist. 1. 1. 117.

Trahere de visceribus gladium. Martial. lib. 1. 14.

De medio aliquem trahere. Liv. 28. 29. extr.

Trahere ex. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Atque etiam ex puteis jugibus

aquam calidam trahi. Unde Extraho compos.

Exiguo funem conamine traxit. Ovid. 4. Fast. 325.

Ad letum trahere aliquem. Virg. 5. Æn. 624.

Nubes trahitur vento. Virg. 4. Georg. 60.

Cervix comæque trahuntur per terram. Virg. 1. Æn. 481.

Crinibus passis trahatur virgo. Virg. 2. Æn. 403.

Pedibus reum trahere. V. **PES**.

Trahere puerum, quasi qui vix possit ambulare. Virg. 2. Æn. 457.

— & avo puerum Aityanacta trahabat. Ibid. 320.

Allicere & trahere ad se. Cic. 1. de Divin. 86. Magnes lapis est, qui ferrum ad se allicit & trahit. Hinc Attraho compos.

Duci & Trahi ad. Cic. 1. Off. 18. Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem.

Arte loci trahi, Allici, delectari. Ovid. 1. de Pont. 5. 50.

Dictis alicujus trahi. Ovid. 2. de Pont. 5. 26.

Fulgore nominis & famæ trahi. Ovid. 5. Trist. 12. 39.

Mentes artificio trahere. Plin. lib. 26. cap. 3. Trahebat præterea mentes artificio mirabili, vinum promittendo agris, &c.

Promissa trahunt puellas. Ovid. 1. de Arte Am. 631.

Spe trahor exigua. Ovid. 3. Trist. 5. 25.

Studio laudis trahi. Cic. pro Arch. 26. Trahimur omnes studio laudis, & optimus quisque maxime gloria ducitur.

Trahit sua quemque voluptas. Virg. 2. Ecl. 65.

Trahere, pro Nere. Hor. 2. Carm. 18. 7.

Nec Laconicas mihi

Trahunt honestæ purpuras clientæ: i. e. Meorum clientium uxores lanas mihi non carpunt, neque nent, ex quibus mihi conficiantur togæ prætextæ cum obtinuerim magistratum. [Immo Stragulæ velles, & similia luxuriæ instrumenta. V. in **TELA**.]

Trahere. Cum festinatione adducere, Servius. Virg. 2. Æn. 58.

Ecce, manus juvenem interea post terga revinctum

Paltores magno ad regem clamore trahabant

Dardanidæ.

Genua ægra trahens. Virg. 5. Æn. 468.

Alimentum maternum trahit agnus. Columel. lib. 7. cap. 3.

Alvum trahere, Extendere, Obesam & oblongam alvum habere. Virg. 4. Georg. 94.

Caudam trahere. V. **CAUDA**.

Limitem longiorem trahere, Longius protendi. Plin. lib. 2. cap. 26.

Aquam trahit navigium. Senec. lib. 2. de Ira, cap. 10. Nunquid ille,

cujus navigium multam, undique laxatis compagibus, aquam trahit, nautis ipsique navigio irascitur.

Calorem trahere, Ovid. 11. Met. 305.

Candorem trahere. Plin. lib. 7. cap. 16.

Cariem trahere, Rubiginem ducere. Plin. lib. 23. cap. 1.

Cognomen ab aliquo. Plin. lib. 13. cap. 15. A Nonio Tiberii Cæsaris liberto cognomen trahens.

Cognomen ex contumelia trahere. Cic. 3. Philipp. 6. Nihil illo contemptius, qui propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit.

Colorem rubicundum trahere. Columel. lib. 2. cap. 21.

Colorem nigrum trahere Æthiopes. Ovid. 2. Met. 236.

Contagia trahere. Ovid. 5. Trist. 13. 3.

Æger enim traxi contagia corpore mentis. h. e. Corpus meum præ nimio mentis dolore cepit male valere.

Figuram lapidis traxerunt ossa, Conversa sunt in lapidem. Ovid. 3. Met. 399.

Humorem trahere, pro Allicere & Attrahere. Columel. lib. 12. cap. 15.

Ignes trahere, Concipere ardorem. Ovid. 4. Met. 674.

Laudem trahere ab re aliqua. Ovid. 4. de Pont. 8. 62.

Molestiam trahere. Cic. 4. Fam. 3.

Natura hominis trahitur e cælo. Plin. lib. 11. cap. 53.

Nomen trahere ab aliquo. Ovid. 4. Met. 291.

Nomen e re aliqua. Plin. lib. 15. cap. 14.

Notam trahere. Ovid. 1. Fast. 596.

Hanc Numidæ faciunt, illum Messana superbum:

Ille Numantina traxit ah ab urbe notam. Hic ab Numidis devictis dictus est Numidicus, ille a Messana urbe Messala, ille Numantini cognomen duxit ab Numantia.

Odorem trahere. Plin. lib. 14. cap. 21.

Originem a rege trahere. Plin. lib. 6. cap. 21.

Pallorem trahere. Columel. lib. 12. cap. 41.

Rationem loquendi omnem, quæ ad dicendum trahi possit. Cic. in Orat. 114.

Rubiginem trahere. Plin. lib. 34. cap. 9.

Ruborem traxerunt percussa pectora. Ovid. 3. Met. 482.

Ruinam trahere. Virg. 2. Æn. 465.

Situm. Plin. lib. 12. cap. 13.

Suspiciones ex aliqua re trahere. Cic. 2. de Invent. 29.

Plaustra trahunt per altos montes. Virg. 3. Georg. 536.

In profundum pondere trahi. Liv. 33.

Rempubicam funditus trahet. Tacit. 3. Ann. 54.

Sorte. Virg. 1. Æn. 512.

Jura dabat, legeque viris, operumque laborem

Partibus æquebat justis, aut forte trahabat. Ubi Servius, Proprie locutus est: trahuntur enim fortes, hoc est educuntur.

Spolia de hostibus trahere, Reportare. Cic. pro Corn. Balb. 54. Anne de nobis trahere spolia læderatis licebat, de hostibus non licebit?

Ad supplicium trahi. Cic. Antequiret. in exil. 18. Servi, qui ad supplicium, cæsi verberibus, trahuntur.

Torrentis trahit silvas præcipites. Virg. 2. Æn. 307.

Viribus trahere. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Ad se trahere partem diei, Partem diei occupare. Plin. Epist. 213.

Ad bella trahor. Tibul. 1. 10. 13.

Ad defectionem trahere, Incitare, impellere, cogere. Liv. 25. 16.

In altitudinem, pro Surfum erigere. Plin. lib. 17. cap. 11.

In arma trahere viros. Ovid. 1. Amor. 4. 8.

In eandem calamitatem alterum trahere. Cic. pro Lege Manil. 19. Non enim possunt in una civitate mulci rem atque fortunas amittere, ut non plures secum in eandem calamitatem trahant.

In crimen aliquem trahere. Tacit. 15. Ann. 68.

Concionem secum. Liv. 3.

Decus alicujus rei ad aliquem trahere. Liv. 9.

In disceptationem trahere aliquem. Liv. 4.

In diversum trahit me hæc res, pro Dubium me facit. Liv. 38. 56.

In diversum trahunt auctores, pro Diversa sentiunt. Liv. 25. 11.

Auctores trahunt utroque. Liv. 1. 24.

In disputando huc & illuc trahuntur rationes. Cic. 4. Acad. 117. Non quero rationes eas, quæ ex conjectura pendent, quæ disputationibus huc & illuc trahuntur, nullam adhibent persuadendi necessitatem.

In invidiam aliquem trahere. Auctor ad Heren. lib. 1. 8.

In metum aliquid trahere. Tacit. 5. Hist. 13.

In pœnam fata me trahabant. Ovid. 3. Trist. 6. 15.

In partes aliquem trahere. Tacit. 4. Ann. 60.

In partem aliam trahere aliquem. Cic. 10. Fam. 4. Nunc vero quid est, quod me in aliam partem trahere possit?

In religionem. Liv. 5.

Ad sævitiam aliquid trahere. Tacit. 3. Ann. 22.

In suam sententiam. Liv. 5.

Spes eo trahit. Liv. 23.

Victoriam secum trahere. Liv. 6.

In vinum. Liv. 40. 7. pr. Festo die invitatio benigna & hilaritas juvenilis utroque in vinum traxit.

Ofcitationes longas trahere. Martial. lib. 2. 6.

Pallam trahens verrit humum. Ovid. 6. Met. 705.

Vocem trahens imo a pectore. Virg. 1. Æn. 375.

Vultum trahere. Ovid. 2. Amor. 2. 33.

De odore ulus est Phædrus 3. 2. 4.

Hunc postquam toris avida traxit naribus.

Alvum trahere, Ducere. V. **ALVUS**.

Animam trahere, Vivere. Plin. lib. 11. cap. 3.

Animam precariam trahere. Tacit. 1. Ann. 42.

Animam traherat sub longa morte. Stat. 1. Theb. 48.

Animam trahere. i. e. Cum difficultate & molestia vivere. Liv. 4. 12.

Animum tempusque trahere. Ovid. 5. Trist. 7. 65.

Animum diverse trahunt curæ. Ter. And. 1. 5. 25.

Animis trahere, Apud se reputare & cogitare, Animo agitare. Sallust. in Jugurth. 84. Tanta libido cum Mario eundi plerosque invaserat; sese quisque præda locupletem fore: victorem domum rediturum; alia hujuscemodi animis trahabant.

Cum animo suo. Idem. Sallust. in Jugurth. 93. pr. Marius, multis die-

bus

- bus & laboribus confumptis, anxius trahere cum animo suo, omittere inceptum, an fortunam operiretur.
- Dictum aliquod trahere in voluntatem suam. Auctor de Viris Illustr. 35. Errore trahi, Errare, in errorem incidere. Ovid. 2. Met. 69.
- Fortunam tutam trahere, pro Feliciter agere. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Et vos, ut tutam, tranquillamque fortunam traheretis, mea perferre vigilantia.
- Gratiam recte factorum sibi trahere. Tacit. 3. Ann. 53.
- Labe trahi communis vitii, Sequi vitium ceterorum. Ovid. 2. de Pont. 3. 22.
- Malum omne trahit secum Cæsaris ira. Ovid. 3. Trist. 11. 72.
- Mentem infania trahit. Stat. 5. Theb. 624.
- Somnos trahere per suspiria. Ovid. 2. Amor. 19. 55.
- Spiritus trahere. Columel. lib. 6. cap. 9.
- Suspiria trahere. Ovid. 2. Met. 753.
- Verba trahere. Sil. lib. 8. 79.
- Trahere cum aliquo, pro Morari. Plaut. Trin. 1. 2. 166.
- Atque egomet me adeo cum illis una ibidem traho,
Qui illorum verbis falsis acceptor fui.
- Trahere aliquem sermone, Verbis producere, seu in longum ducere, & (quod vulgo dicunt) Intertenerere, *Entretenir ou amuser de paroles*. Val. Max. lib. 4. cap. 4. 1. De paupertate. Cornelia Gracchorum mater, cum Campana matrona, apud illam hospita, ornamenta sua, pulcherrima sæculi illius, ei ostenderet: traxit eam sermone, quousque schola redirent liberi: Et hæc, inquit, ornamenta mea sunt.
- Trahere bellum, Protrahere, prolongare. Sallust. in Jugurtha cap. 23. Penuria rerum necessariorum bellum trahi non posse. Cic. 10. Att. 8. Necesse est enim, aut id, quod maxime velim, pelli istum ab Hispania, aut trahi id bellum, &c.
- Convivium. Plin. Epist. 5. 1. Nemini hoc, longum est, tanta comitate convivium trahitur.
- Pœnam trahere. Senec. lib. 2. de Benefic. cap. 5. Acerbissima crudelitas est, quæ pœnam trahit: & misericordiæ genus est, cito occidere.
- Renuntiationem trahere. Ulp. in l. Si mensor. D. Si mens. fals. mod. dixer. Si mensor non fallum modum renuntiaverit, sed traxerit renuntiationem: & ob hoc eveniret ut venditor liberetur, quia, &c.
- Spem trahi & Præcidi, Contraria. Senec. lib. 2. de Benefic. cap. 5. Equiore quidem animo ferunt præcidi spem suam, quam trahi.
- Laborem ingratum trahere, Longo tractu vix peragere. Virg. 3. Georg. 97.
- In longius aliquid trahere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- Noctem per pocula. Martial. lib. 1. 98. Virg. 1. Æn. 752.
Necnon & vario noctem sermone trahebat
Infelix Dido.
- Obfessionem in adventum principis trahere. Liv. 28.
- Rationes belli atque pacis trahere, Animo agitare. Sallust. in Jugurth. 97. Quem ubi cunctari accepit, & dubium belli atque pacis rationes trahere: rursus, uti antea, proximos ejus donis corrumpit.
- In ferum rem aliquam. Liv. 32. V. SERVUS.
- Tempus trahere. Virg. 6. Æn. 537.
- Vitam in tenebris luctuque trahebam. Virg. 2. Æn. 92. Ibid. lib. 3. 646.
Quam vitam in silvis, inter deserta ferarum
Lustra domosque traho. Vitam trahit, Cui ea gravis est.
- Trahere pro Decipere. Lucan. 4. 222.
— trahimur sub nomine pacis.
- Trahere, pro Contrahere. unde Reliqua trahere. V. Reliqua, orum, in BELLINQUO.
- TRACTUS, a, um. Partic. [*ἄκροθῆς*] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Venæ, a corde tractæ & profectæ, in omne corpus ducuntur.
- Ab isto initio tractus est sermo. Cic. de Clar. Orat. 21.
- Tractam & susam orationem opponit Cicero Contortæ & acri 2. de Orat. 159. Etli genus orationis susam atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profuens, sine hac judiciali asperitate, & sine sententiarum forensium aculeis prosequendum.
- Tracta quædam & fluens oratio. Cic. in Orat. 65.
- TRACTUM, i, n. [*ἄκροθῆς*, Gl. G. L.] conf. TRACTA. Gloss. Latino-græc. Tractum *ζήτησις*, Forte Tractatum.
- TRACTIO, ðnis. f. [*ἄκροθῆς*, *σῆσις*] Gloss. Cyril. Græcolat.
- TRACTUS, ðs. m. [*ἄκροθῆς*, *σῆσις*, Gl. G. L.] Plin. lib. 9. cap. 46. Funem illi religarum ab humeris ejus trahunt: hunc dimicans, ut sit periculi signum, læva quatit: dextra apprehenso stilo in pugna est: modicus alias tractus, De caniculis marinis.
- Flammarum tractus. Lucret. lib. 2. 207. Et hunc imitatus Virg. 1. Georg. 367.
— noctisque per umbras,
Flammarum longos a tergo albescere tractus. h. e. Longos sulcos & ductus.
- Raucus tractus. Valer. 1. Argon. 614.
- Longo tractu fertur per ætra. Ovid. 2. Met. 320.
- Tractus de Serpente, *ὄλεθρος*. II St.
- Placido tractu reptavit draco. Claud. 2. Conf. Stil. 172.
- Temporis tractus. Paterc. lib. 2. 94. pr. Hoc tractu temporum ante annos quinque & sexaginta, quam urbs Romana condereur, ab Elysiâ Tyria Carthago conditur.
- Tractu avi. Lucret. 1. 1002.
- Tractus, [*κλίμα*] Regio, plaga, inquit Servius. Virg. 2. Georg. 182.
Indicio est tractu furgens oleaster eodem. Cic. pro Planc. 22.
Totus ille tractus celeberrimus Venafranum, Alifanum: tota denique nostra illa aspera & montosa regio.
- Tractus omnis Galliæ provinciarum. Vell. Paterc. 2. 104. 4.
- Immenli tractus. Lucan. lib. 2. 630.
- Immensus tractus est, quo veniunt. V. IMMENSUS.
- Corruptus cæli tractus, Pestilens & infecta regio æeris. Virg. 3. Æn. 138.
- Lunæ tractus. Cic. 2. de Divin. 96. Ex quo intelligitur, plus terrarum situs, quam lunæ tractus ad nancendum valere.
- Alti tractus nubium. Hor. 4. Carm. 2. 27.
- Maris tractus. Virg. 4. Ecl. 51.
- ὄλεθρος* sic a Dionysio de Situ Orbis. II St. Gloss. Græcolat. *ὄλεθρος* Aquæ ductus.
- Bifidi tractus huminis. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 199.
- TRACTUS & declinatio dictionum, pro Dictionum productione & derivatione. Quintil. lib. 8. cap. 3. In tractu & declinatione talia sunt, qualia apud Ciceronem beatitas & beatitudo.
- Quanta hæsitatio tractulque verborum. Cic. 2. de Orat. 202.
- Tractu orationis levi, & æquabili perpolivit illud opus. Cic. 2. de Orat. 54.
- Pares elocutionum tractus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Tractus, pro Tractu. [*σφαγγματῖα*] Plin. lib. 11. cap. 53. Ut in tractu pisce viventium Theophrastus prodidit, boves quoque pisce vesci, sed non nisi vivente. Quem locum rectius exposueris pro Regione, quasi diceret, apud Ichthyophagos. [Gloss. Latino-græc. Tractum, *ζήτησις*, & Tractibus, *πίσι τρακταῖσις*, *ἢ* *πίσι δικαιοδοσίαισι*. Nisi Tractatum & Tractatibus legendum est.
- TRACTIM, Adv. [*ἰπιπορευόμενος*] Jugiter, continuatim, in Gloss. Latino-græc. sine Græcis. Trahendo in longum, sine intermissione, longo tractu, diutine, Non interrompendo seriem, inquit Valla lib. 6. cap. 5. Plaut. Amph. 1. 1. 157.
Quid si ego tractim tangam ut dormiat? i. e. Leviter & molli manu tangam. Virg. 4. Georg. 260.
Tum sonus auditur gravior, tractimque fufurrant. i. e. Sine intermissione & jugiter. Lucret. lib. 3. 531.
- TRACTORIVS, a, um. Adj. Ad trahendum aptum. ut, Tractoria organa apud Vitruv. 10. 1. quæ sunt machinæ, quibus graviora onera sursum trahuntur.
- TRACTILIS, e. Adj. [*ἰλκυστός*] Gloss. Græcolat.
- TRACTIVUS, a, um. Adj. Aurel. Victor in Epit. cap. 28. de Heliogabalo, Ex rebus quæ acciderant, Tiberinus, Tractivusque appellatus est. viz. Quoniam per urbis vicos corpus a militibus unco tractum est. V. UNCUS.
- TRACTUOSUS, a, um. Adj. ut, Sudor craftinus & tractuosus. Cæz. Aurel. Acut. 2. 32.
- TRAHAX, æcis. Adj. antiquum. [*ἀραξῆς*] Avidus, rapax, omnia ad se trahens. Plaut. Perf. 3. 3. 6.
Pecuniæ accipiter, avide atque invade,
Procax, rapax, trahax, trecentis versibus
Tuas impuritates loqui nemo potest.
- TRACTO, [*ψηλαφάω*, Gl. L. G. & G. L. *ἰξερυνῶ*, *ἰξερῶ*, *ἰξερῶ*, *πῶ*, L. G.] ære. frequent. Accipitur autem pro Rem aliquam attingere, & contractare. Item pro Suscipere aliquem, & pro Rem aliquam administrare, & aliquando Describere. Virg. 3. Georg. 502. — aret
Pellis, & ad tactum tractanti dura resistit.
- Gustare, olfacere, tractare, audire. Cic. 5. Tusc. 111.
Manu tractare. Columel. lib. 6.
- Arma virilia tractare. Hor. 1. Epist. 18. 52.
- Fabri tractant fabrilia. Hor. 2. Epist. 1. 116.
- Pecuniam tractare, Administrare, & pecuniæ curam habere. Cic. 2. Fam. 16. Omnis enim pecunia ita tractatur, ut præda a præfectis: quæ autem mihi attributa est, a Quæstore curetur. Idem 1. Verr. 32. Eras enim tu Quæstor, pecuniam publicam tu tractabas.
- Argentum tractare & considerare, pro Attrectare, sive contractare. Cic. 6. Verr. 34. Qui reus lege, & reus comperendinatus, re & opinione hominum pæne damnatus, temperare non potuerit maximo conventu, quin L. Sisenæ argentum tractaret, & consideraret. [i. e. Vasa argentea. V. f. l.]
- Vites tractare & tueri. Cic. 5. de Finib. 36.
- Vulnera tractare, Translate. Cic. 12. Att. 22. De Terentia quod mihi omne onus imponis, non cognosco tuam in me indulgentiam. Ita enim sunt ipsa vulnera, quæ non possunt tractare sine maximo gemitu.
- Acerbibus & duris aliquem tractare, Accipere. Plin. 9. Epist. 12.
- Nimis aspere aliquem tractare. Cic. 2. Q. frat. 3.
- Atrocissime ex levissimis causis tractare ancillas suas. Ulp. in l. ij. D. de iis qui sui vel alieni jur.
- Clementer tractare. V. CLEMENS.
- Commode tractare. Ter. Heaut. 1. 1. 101.
- Honorificentissime & liberalissime tractari ab aliquo. Cic. 14. Att. 13.
- Improbissime aliquem tractare. Cic. 16. Att. 15.
- Injuriose tractare. V. INJURIA.
- Liberaliter tractare aliquem. Cic. 4. Verr. 12. Hi porro, qui successerunt, vehementer istius cupidi, liberaliter ex istius cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt.
- Magnifice tractare aliquem. Ter. Heaut. 3. 2. 45. V. in MAGNUS.
- Mollius tractari. Hor. 2. Serm. 2. 85.
- Parum pie aliquem tractare. Cic. pro Cæz. 3.
- Scelerate & insidiosè tractare. Cic. 1. Q. frat. 3. Me summa simulatione amoris, summaque assiduitate quotidiana sceleratissime, insidiosissimeque tractavit.
- Aliquem omnibus rebus ita tractare, ut &c. Cic. 1. Fam. 3. Omnibusque rebus eum ita tractes, ut intelligat meam commendationem non vulgarem fuisse.
- Arte aliqua tractare hominem. Ter. Heaut. 2. 3. 125.
- Ratione tractari. Hor. 2. Serm. 3. 267. V. Ter. Eun. 1. 1. 13.
- Animum alicujus tractare ut decet. Ter. Heaut. 1. 1. 49.
- Artem aliquam tractare, pro Exercere. Ter. in prol. Phorm. 10.
- Bellum tractare. Tacit. 6. Ann. 44.
- Causam aliquam tractare. Cic. 3. Fam. 12. Nunquam enim mihi videor tractasse causam difficiliorem.
- Causas amicorum tractare & agere. Cic. 1. de Orat. 170.
- Contentio, quæ tractari sine contumelia non potest. Cic. pro Planc. 17.
- Prælia tractans. Sil. lib. 15. 456.
- Rem suam minus cogitare tractare. Plaut. Trin. 2. 2. 46.
- Se recte in munere aliquo tractare. h. e. Segerere. Cic. 13. Fam. 14. Et fuit in Cilicia mecum Tribunus militum: quo in munere ita se tractavit, ut accepisse ab eo beneficium viderer, non dedisse.
- Vitam tractare, i. e. Trahere, vivere. Lucret. lib. 5. 430.
- Agitare, tractare, inquirere. Cic. pro Cluent. 82.
- Rem aliquam tractare, pro Describere. Cic. 1. Acad. 24. Dabit enim profecto, ut in rebus inusitatis, quod Græci ipsi faciunt, a quibus hæc jamdiu tractantur, utamur verbis interdum inauditis.
- Definitionem fortitudinis tractare. Cic. 4. Tusc. 52.
- Historiam tractare. Cic. 1. de Legib. 5.
- Jus Pontificum & civile tractare. Cic. de Senect. 38.
- Materiam tractare, aut historiam: pro Scribendo aut narrando commendare. Plin. lib. 12. cap. 22. Idem lib. 11. cap. 37.

- Res cognitione dignissimas tractare & contemplari. Cic. 1. Off. 154.
 Res tragicas comice tractare. Cic. 3. de Orat. 27.
 Copiosissime aliquid tractare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Egregie aliquid tractare. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Passim tractare. Quintil. in proem. lib. 1.
 Plenius aliquid tractare. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Varie aliquid tractare. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 In transitu aliquid tractare. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Hac tractanti animo, & noctes & dies cogitanti, existit illa a deo Delphis præcepta cognitio. Cic. 5. Tusc. 70.
 Tractare bibliothecam alterius, i. e. Curare, seu illius curam habere. Cic. 13. Fam. 77.
 Tractatu, Supin. Plin. lib. 17. cap. 7. Verum aspera tractatu.
TRACTATUS, a, um. Partic. [*δραστηρικόν*] ut Figura manibus tractata. Lucret. lib. 4. 231.
 Locus. Cic. 2. de Legib. 9. Aliquoties jam iste locus a te tractatus est. h. e. Enarratus.
 Persona tractata. Cic. pro Arch. 3. Persona, quæ propter otium ac studium minime in iudiciis periculisque tractata est.
 Tractatus liberalius, Acceptus. Cic. pro Cluent. 161. Ab nullo ille liberalius, quam a Cluentio tractatus est. V. LIBERALIS, Adj.
 Tractatus male. Cic. 13. Att. 16. Ita male autem audio ipsum esse tractatum, ut mihi ille emptor non esse videatur.
TRACTATIO, ðnis. f. [*δράσησις, μεταχείρισις*] Cic. 2. Off. 17. Itaque quæ in rebus inanimis, quæque in usu & tractatione belluarum fiunt utiliter ad hominum vitam, artibus ea tribuntur operosis.
 Armorum tractatio. Cic. 3. de Orat. 200. Sic verbis quidem ad aptam compositionem & concedentiam, sententiis vero ad gravitatem orationis utatur, ut ii qui in armorum tractatione versantur.
 Litterarum tractatio. Varro (L. L. 4. pr.) de litteris loquens, Et propter earum tractationem. Est autem tractatio cum tanquam manu litteræ tenentur, & huc & illuc transponuntur & trajiciuntur, quasi illarum trajectio & transpositio. Sic Cicero (in Orat. 201.) scribit materiam in verbis esse, tractationem in collocatione verborum. Ut enim verba optime collocentur, a nobis tanquam manu tractantur, & aliis arque aliis locis collocantur, ut jucunda sit & levis eorum compositio. Turneb. Al. Artationem. V. in hac dict.
 Tractatio & usus vocis in nobis est. Cic. in Orat. 95.
 Tibiarum tractatio. Cic. 2. de Divin. 9. Nec vero qui tibiis aut fidibus uti volunt, ab aruspiciibus accipiunt earum tractationem, sed a musicis.
 Philosophiæ tractatio. Cic. 4. Acad. 6. Etenim si quodam in libro vere est a nobis Philosophia laudata, profecto ejus tractatio optima atque amplissimo quoque dignissima est.
 Orator tractationem orationis sibi assumet. Cic. 1. de Orat. 54.
 Ipsa mihi tractatio litterarum salutaris fuit. Cic. de Clar. Orat. 15.
 Materia & Tractatio. Cic. in Orat. 201. Est enim in utroque & materia & tractatio: materia in verbis, tractatio in collocatione verborum.
 Tractatio varia esse debet. Cic. 1. de Orat. 177.
 Tractatio bona vel mala, apud Quintilianum sæpe: ut lib. 4. Nam quid exponet quæ zelotypum malæ tractationis accusat? conf. 7. 4. Burm. p. 631. & Decl. 8. §. 6. [Bona tractationis exemplum quaero.]
TRACTATUS, ðs. m. [*ψηλαφής*, Gl. G. L.] Ipse tractandi actus & contractio. Plin. lib. 8. cap. 54. de simiis; Tractatuque gaudet, similes gratulationem intelligentis. Ubi alii rectius legunt, Tractari.
 Tractatus, Scriptio, commentatio. Quintil. 3. 9. Ante hominem patria ac parentes, majoresque erunt, quorum duplex tractatus est. Idem in proem. lib. 8. Asperiorum tractatu rerum atteruntur ingenia.
 Artium tractatus. Cic. 3. de Orat. 83. Qui ipsarum artium tractatu delectati, nihil in vita aliud agunt.
 Tractatus. Libri pars, in qua quid describitur. Plin. lib. 14. cap. 4. Tractatu toto separatim sententia ejus indicanda est.
TRACTATOR, ðris. m. [*πρακτωρ*, Gl. G. L.] Tractatores videntur fuisse homines, qui manu membra tractabant, & leniter fricabant. Sen. Epist. 66. Quidni ego feliciorum putem Mucium, qui sic tentavit ignem, quam si manum illam tractatori præstitisset? [In Gloss. forsan Travector, vel Tractor scribendum.]
TRACTATRIX, ðris. f. Martial. 3. 82.
 Percurrit agili corpus arte tractatrix.
TRACTATORIUM, i. n. Senaculum. Sidon. 1. Epist. 7. It in tractatorium frequens fenatus.
TRACTABILIS, e. Adj. [*ειψιλάφης*, Gl. G. L.] Quod tractari potest. Cic. de Univ. 11. Corporeum autem & aspectabile, itemque tractabile omne necesse est esse, quod natum est. Virg. 4. Æn. 419. Non tractabile caelum, pro Inquiero, impacato, procelloso. Virg. 4. Æn. 53. i. e. Asperum & intractabile, ut ait Servius.
 Homo tractabilis Plin. 5. Epist. 1.
 Ingenium mite & tractabile. Curt. 3. 2. 17.
 Mare nondum tractabile nanti. Ovid. 19. Epist. 71.
 Pelagus tractabile. Plin. lib. 10. cap. 32. Siculum utique tractabile.
 Ponderus vix tractabile. Stat. 5. Silv. 1. 84.
 Virtus in amicitia tenera est atque tractabilis. Cic. de Amicit. 48.
 Nihil est in eo tractabilis. Cic. 10. Att. 11.
TRACTABILITER, Adv. Compar. Gell. 6. 2. Vim inoffensus tractabilisque transmittere.
TRACTABILITAS, ðris. f. Vitruv. 2. 9. Populus, salix, tilia commodam præstant tractabilitatem.
TRACTOGALATUS, a, um. Adj. Ex tracta & lacte confectus. Apic. 5. 1.
TRACTOMELITUS, a, um. Adj. Ex tracta & melle confectus. Apic. 8. 7. V. TRACTA.
TRAJANA, [*Τραϊανία*] Picenorum urbs, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 1. Hodie *Potentia*.
TRAJANUS, [*Τραϊανός*] Imperator Romanus, circa annum Christi centesimum, Optimus princeps a S. P. Q. R. meritorum causa appellatus. Hinc formula acclamationis Imperatoribus gratulandi memoratur ab Eutropio 8. 2. 18. Sis felicior Augusto, melior Trajano.
 Trajani patria urbs Italica, teste Appiano. Vide ITALICA. *ζετ.* an ita & Dio. H. St. conf. Vict. Schott. Entrop. 8. 2. & Cellar. not.
 Alius Cn. Messius Q. Trajanus Decius Imperator. V. DECIVS.
 Fuit & Trajanus Patricius, qui sub Justiniano principe floruit. Scriptis Temporibus epitomen nobilem. Auctor Suidas.
 Est item Trajanus, Portus Tuscorum Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.
TRAIANUS, a, um. Adj. Vet. Inscript. apud Fabrett. p. 677. AD AVGENDAM THERMARVM TRAIANARVM GRATIAM.
TRAJANALIS, e. Adj. Inscript. apud Fabrett. p. 454. SEVIR. AVGVSTAL. SODAL. TRAIANAL. ET. HADRIANAL.
TRAJECTIO, V. TRAJICIO.
TRAJICIO, jeci, jectum, [*τραϊκίω*, Gl. G. L. & G. L. *μεταφέρω* G. L.] ère. ex Trans & Jacio, remotis N, & S; significat Traducere, transportare, transvehere: & proprium est nautarum. Valla 3. 36. Trajicio exercitum, id est transporto exercitum trans mare, aut trans Zuniem. Trajicio mare vel flumen, id est, transeo. Aliquando utrumque conjunctum: ut Livius 26. 42. pr. Trajecit copias Iberum. Haecenus Valla lib. 3. Trajicere classe in Africam, Proficisci, transfretare. Auctor de Viris Illust. cap. 39. extr.
 Amnen trajicere vado. Liv. 21. 5.
 Exercitum Rhodanum. Cic. 10. Fam. 9.
 Exercitum ex Italia. Cic. 11. Fam. 13.
 Exercitum in Siciliam. Liv. 4. 29. extr.
 Aliquo trajicere. Cic. 7. Att. 21. Et si terra quidem, qui possum? mari, quo trajiciam?
 Cyprum. Plin. lib. 8. cap. 32.
 Se trajicere Alpes. Cic. 11. Fam. 9.
 Ad trajiciendum, *αὐτὸς πρὸς ἀποπέρασιν* Gloss. Latinogræc.
 In trajiciendo, *ἐν πρὸς ἀποπέρασιν*. Idem Gloss.
 Trajicere de nave in navem malos & antennas. Liv. 30. 10.
 Trajicere in alia vasa, Transfundere. Varro 1. de R. R. cap. 64.
 Trajicere, per translationem: ut, Trajicere culpam in alterum, h. e. Transducere, transferre. Cic. 1. Verr. 46. Quid, cum unumquodque transfigere, expedire, absolvere? ipse profecto metuere incipies, ne innocenti periculum facefferis. Quid cum commiserari, conqueri, & ex illius invidia deonerare aliquid, & in te trajicere cœperit &c. poterisne ejus orationis subire invidiam?
 Trajicere rem ad novos magistratus. Liv. 2. 22. Rejicere in codd. emend.
 Arbitrium litis in. Ovid. 12. Met. 626.
 A se Tantalides onus invidiamque removit,
 Argolicosque duces mediis confidere castris
 Jussit, & arbitrium litis trajecit in omnes.
 Oculos trajicere aliquo. Lucret. lib. 4. 426.
 Tela trajicere alio. Propert. lib. 2. 12. 18.
 Verba trajicere, h. e. De suo loco in alienum transferre. Cic. in Orat. 229. Ne verba trajiciamus aperte, quo melius aut cadat, aut volvat oratio. Paulo post, Neque verbum ita trajiciat, ut id de industria factum intelligatur. Hujus trajectionis exemplum est lib. 4. ad Herenn. 45. Hoc vobis deos immortales arbitror dedisse virtute pro vestra. Ridicula hæc est compositio: quoniam aperte duo ultima verba de loco suo tracta sunt in alienum. At si ita commutes, Hoc vobis pro virtute vestra dedisse deos immortales arbitror: plena erit, ac sine vitio sententia. Item si quis dicat: Infidiatori vero quæ potest afferri injusta nex, & latroni? quamvis numerus optimus sit, quia dichoreo clauditur: tamen quia nimis aperte trajecta sunt verba, vitiosum erit. Illo vero numero nihil rotundius: Infidiatori vero, & latroni, quæ potest afferri injusta nex? clauditur enim Cretico, quem numerum Cicero maxime probat. [Loci notatio non convenit.]
 Trajicere, [*ἀπαίρειν*] Transverberare, Transfigere. Cæf. 5. Bell. Gall. 43. Pulvis pilum in hostes mittit, atque unum ex multitudinem procurrentem trajecit. Ibid. c. 35. T. Balventio &c. utrumque femur tragula trajicitur. Ovid. 2. Met. 605.
 Indevitato trajecit pectora telo.
 Linguam trajecit arundine. Ovid. 11. Met. 325.
 Terga trajecit sagitta. Ovid. 9. Met. 128.
 Murum jaculo trajicere. Cic. 2. de Finib. 21. Si Annibal ad portas venisset murumque jaculo trajecisset.
TRAJECTUS, a, um. Partic. [*ἀσπικταρῆς*, Gl. G. L.] Transfossus, Transfixus. ut, Trajecta præcordia. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Cruris trajecti vulnus. Ovid. 5. Met. 168.
 Pectora trajecta ferro. Virg. 1. Æn. 759.
 Cuspide trajectus serpens. Ovid. 4. Met. 570.
 Dolor lateris trajectus in cor, Transmissus. Hor. 2. Serm. 3. 29.
 Trajectus navicula in Africam, h. e. Transfretatus. Cic. ad Quir. post red. 20. Msi. Pervectus.
 Aqueductus per domum alienam trajectus. Ulpian. in l. Quemadmodum. §. 1. D. ad leg. Aquiliam.
TRAJECTUM, i. n. [*ἀσπικταρῆς*, Gl. G. L.]
 Ad trajectum, *αὐτὸς τὸν πῆλιν*, Gloss. Latinogræc.
 In trajecto, *ἐν τῷ πῆλιν*, Idem Gloss.
TRAJECTIO, ðnis. f. [*ἀσπικταρῆς*, Gl. G. L.] Cic. 1. Tusc. 10. Trajectio Acherontis. Idem 8. Att. 23. Officii mei deliberatio cruciat, cruciavitque adhuc: cautior certe est mansio: honestior existimatur trajectio.
 Stellarum trajectiones & motus. Cic. 1. de Divin. 2. Cum calum ex omni parte patens atque apertum intuerentur, trajectiones motusque stellarum observaverunt.
 Verborum trajectio, pro Translatione de suo loco in alienum. Cic. in Orat. 230. Et utitur ea trajectione verborum, & nihilo tamen aptius explet, concluditque sententias.
 Trajectionem Quintilianus lib. 8. cap. 2. accipit pro ipso Contextu, quia usque ad clausulam transeundum est, antequam habeamus sensum integrum, Quare, inquit, nec sermo tam sit longus, ut eum profequi non possit intentio: nec trajectione tam tardus, ut in hyperbaton finis ejus diffidat.
 Superlatio, trajectio, & rogatio. Cic. 3. de Orat. 201. Tum augendi minuendive causa veritatis, superlatio; atque trajectio & rogatio.
TRAJECTUS, ðs. m. [*ἀσπικταρῆς, πῆλιν*, Gl. G. L. *ἀσπικταρῆς*, G. L.]
 Actus trajiciendi. Liv. 1. 3. Qui in trajectu Albulæ amnis submersus.
 Item Locus, ubi trajicitur. Cæf. 4. Bell. Gall. 21. E Morinis brevissimus erat in Britanniam trajectus.
TRAJECTURA, e. f. Vitruv. 4. 7. Trajectura mutulorum.
TRAJECTOR, ðris. m. Prudent. Hamart. v. 875. — ignis Trajector nebulae.
TRAJECTIVUS, a, um. Adj. l. 3. §. 8. Dig. de Peculio. Pecunia trajectitia.

TRAJECTO, āre. frequent. Cels. lib. 7. cap. 14. A quibusdam adimum acu trajectatur, duo linea ducente, deinde utriusque lini duobus capitibus diversæ partes attinguntur.

TRALATIO, **TRALATITUS**, **TRALATUS**. V. **TRANSFERO**.

TRALLIS, ium. f. pl. [Τραλλίς] Urbs Lydiae, non longe a Magnesia, sita in vertice quodam, qui promontorium natura munitum habet ab Argivis, & a Thracibus quibusdam condita. Sunt & aliæ Trallis in Phrygia, ubi sunt Cariae fines. Hæc aliis nominibus dicta est Evantia & Selecchia, & Antiochia. Ex Tralibus fuit Menodorus vir doctus.

Hoc nomen Trallis secundum Priscianum, tantum pluraliter declinatur, & tam Accusativum, quam Nominativum in is tantum mittit, sicut Alps, Sardis, Syrtis. Juven. 3. Sat. 70.

Hic Andro, ille Samo, hic Tralibus aut Alabandis. Hinc

TRALLIANUS, a, um. Adj. [Τραλλιανός] Cic. 3. Philip. 15. Trallianam aut Ephesinam putes dicere? Idem pro Flacc. 53.

TRALLI, [Τραλλί] Liv. 31. 35. Rex tam celerem aleam universi certaminis times, quadringentos Trallos (Illyricorum id, sicut alio diximus loco, est genus) ad laceffendos hostium equites misit. Vetus exemplar habet Tribalos. al. Tralles. [Quos sequitur Gronov. Utrumque tamen usitatum docet Steph. q. V. in Τραλλίς.]

TRALUCRO, [Τραλῦκρον] ēre. pro Translucere. Lucret. lib. 4. 309. Uique adeo e speculo in speculum tralucet imago.

TRAMA, æ. f. [κράνη, ῥοδάνη, Gl. L. G. & G. L. ποροά, L. G.] Subtremen, & (ut ait Servius) flum quod intra stamen currit. Plaut. Rud. 5. 2. 37. Tramas putidas.

Translate Perf. 6. Sat. 73. — mihi trama figuræ

Sit reliqua: ast illi tremat omento popa venter?

Trama dicta, ut ait Varro L. L. 4. 23. quod frigus tranat id genus vestimenti. Quo in loco puro legendum Trameat, pro Transmeat.

TRAMEN, inis. n. Idem. Gloss. Græcolat.

TRAMĒS, itis. m. [τράμης, Gl. L. G. & G. L. παράδρομα, L. G.] Via angusta. Semita transversa. Plin. in Paneg. 22. Oppletas undique vias, angustumque tramitem relictum tibi. Cic. 12. Philipp. 6. Num idem in Apennini tramitibus potero facere? Liv. 2. 39. Indè in Latinam viam transversis tramitibus transgressus. Propert. lib. 3. 14. 26.

Qua facit assiduo tramite vulgus iter.

Acclivis, arduus, obscurus trames. Ovid. 10. Met. 53.

Carpitur acclivis per muta silentia trames, &c.

Clivosi tramitis supercilium. Virg. 1. Georg. 108.

Declivus. Ovid. 3. Fast. 13.

Devius. Stat. 2. Theb. 49.

Obliquus. Senec. Thyest. 9. 12.

Obliquis tramitibus egressi. Liv. lib. 5.

Sectus. Senec. OEdip. 13. 2.

Siccus. Plin. lib. 8. cap. 43.

Decurrit cito tramite virgo. Virg. 5. Æn. 610. de Iride.

Ductus inopino tramite. Claud. 2. in Ruff. 29.

Egressus est, non viis, sed tramitibus paludatus. Cic. 13. Philipp. 19.

Facili te tramite sistam. Virg. 6. Æn. 676.

TRAMITTO, V. **TRANSMITTO**.

TRANO, vel **TRANSNO**, [Τρανός, πείρω, Gl. L. G. & G. L.] āre. ex Trans præpositione, & No, nas; Ultra nare. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Atque id facilius cernemus toto genere hoc igneo, quod omnia tranat, subtilius explicato. Liv. 27. 47. Alter per vada nota Metaurum flumen tranavit. Virg. 6. Æn. 671.

— illius ergo

Venimus, & magnos Erebi tranavimus amnes.

Amnem tranavere. Curt. 7. 5. 18.

Aquas tranare. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Flumina tranare. Virg. 3. Georg. 270.

Flumen tranare. Cæs. 1. Bell. Civil. 48.

Tranare, pro Transvolare. Virg. 4. Æn. 245. De Mercurio,

Illa fretus agit ventos, & turbida tranat

Nubila. Servius.

Auras tranantia simulacra. Lucret. lib. 4. 178.

Hausta tranavit viri pectus. Sil. lib. 13. 238. [Audaci metaphora.

Pericla tranare. Sil. lib. 17. 366.]

TRANOR, [τρανώω] āri. Pass. Ovid. 2. de Arte Am. 181.

Obsequio tranantur aquæ, nec vincere possis

Flumina, si contra, quam rapit unda, nates.

TRĀNĀTO, [Τρανώνω] frequent. Gloss. Latinogræc.

TRANQUILLUS, a, um. Adj. [τρανήδης, Gl. L. G. & G. L.] Quietum significat, pacatum, serenum, pacificum. Proprie de mari dicitur. Plaut. Epid. 4. 1. 35. Habe animum lenem, & tranquillum face. Idem Cist. 3. 21.

Eadem, si possum tranquillum facere ex irato mihi.

Sine mortis meditatione tranquillo esse animo non potest. Cic. de Senect. 74.

Cetera videntur esse tranquilla, tranquillissimus autem animus meus.

Cic. 7. Att. 7.

Puto alicubi jungi Tranquillum & Pacificum. H. St.

Appetitus sint tranquilli, atque omni animi perturbatione careant. Cic. 1. Off. 10.

Aquæ tranquillæ. Ovid. 2. de Pont. 7. 8.

Flumine tranquillo descendit cymba. Propert. lib. 2. 4. 19.

Frons tranquilla & serena. Cic. 3. Tusc. 31. Nec vero ea frons erat, quæ M. Craffi illius veteris, quem semel ait in omni vita risisse Lucilius, sed tranquilla & serena.

Locus tranquillus, Ubi optimum sit quiescere. Plaut. Epid. 3. 4. 8.

Mare tranquillum. Stat. 4. Silv. 3. 93.

Nox tranquilla, Quæta. Plin. lib. 9. cap. 27.

Otia tranquilla agere. Lucan. lib. 2. 295.

Pax tranquilla. Lucan. lib. 1. 171.

Pectus tranquillum. Lucret. lib. 3. 294.

Quies tranquilla. Senec. Troad. 10.

Res est tranquilla, Integra. Ter. Phorm. 3. 1. 15.

Senectus tranquilla. Hor. 2. Serm. 1. 57.

Tempus tranquillum. Ovid. 4. de Pont. 10. 74.

Viam tranquillam concinna, Ne molestus sis iter facienti. Plaut. Stich. 2. 1. 13.

Vita placata, tranquilla, quæta, beata. Cic. 1. de Finib. 71.

Compar. Claud. de Bell. Get. 51.

Securas jam Roma levat tranquillior arces. Lucan. lib. 1. 130.

— longoque togæ tranquillior usu

Dedidit jam pace ducem.

Tranquillio rem plebem fecerunt. Liv. 2. 63.

Superl. Animus tranquillissimus. Cic. 7. Att. 7. V. paulo supra.

Res tranquillissimæ. Sen. Epist. 84.

TRANQUILLUM, i. n. [τρανήδιον] Gloss. Latinogræc.

Tranquillum est, i. e. Serenum tempus, sine statu ventorum. Plaut; Cas. prol. 26.

Amorem esse in tranquillo. Ter. Eun. 5. 9. 8.

Meo fratri gaudeo amorem esse omnem in tranquillo: una est domus. &c.

Tranquillo quilibet gubernator est. Sen. Epist. 85. i. e. Dum tranquillum est. conf. TRANQUILLO, Adv.

TRANQUILLA, æ. f. [αλκίμων, ἀρχ. τρανήη] Idem Gloss.

TRANQUILLUS, Adv. [τρανήδης] Plaut. Cist. 1. 1. 112.

Sed amabo tranquille, ne quid quod illi doleat dixeris.

Tranquille & leniter. Cic. in Orat. 99. Qui enim nihil potest tranquille, nihil leniter, nihil partite, definite, distincte, facete dicere, &c.

Tranquille placideque traducere vitam. Cic. 3. Tusc. 25.

A Parthis tranquille. V. A vel AB.

Quietius tranquilliusque bellare. Liv. 27. 12.

Tranquillissime fenuit. Suet. Aug. cap. 2.

TRANQUILLO, aliud Adv. [τρανήδης] Plin. lib. 9. cap. 7. Sæpe adnotata piscium æstivo calore quædam anhelatio, & alia tranquillo velut oscitatio, i. e. Dum est tranquillitas. [conf. TRANQUILLUM, i. n. Nam revera Ablativi sunt.]

TRANQUILLITAS, ætis. f. [τρανήη, Gl. L. G. & G. L. τρανήτης, G. L.] Placabilitas, serenitas. Plin. 2. Epist. 1. Annum tertium & octogesimum excessit in altissima tranquillitate, pari veneratione.

Tranquillitas maris. Cic. 4. Acad. 100. Et 6. Att. 8. Nos longis navibus tranquillitatem aucupaturi eramus.

Locus quietis & tranquillitatis plenissimus. Cic. 1. de Orat. 2.

Otium & tranquillitas vitæ. Cic. pro Muren. 55. Qui remoti a studiis ambitionis, otium ac tranquillitatem vitæ sequuti sunt.

Aucupari tranquillitates. V. AUCUPOR.

Animi tranquillitas, Constantia, firmitudo, modestia. Cic. 4. Tusc. 10.

In partecipe rationis ponunt tranquillitatem, id est, placidam quietamque constantiam. Idem 1. Off. 69. Ut tranquillitas animi & securitas adsit, quæ adfert cum constantiam, tum etiam dignitatem. V. Senec. de Animi tranquillitate, cap. 2.

Tranquillitate proficisci, Tranquilla tempestate. Cic. 4. Acad. 100. Si jam ex hoc loco proficiscatur Pureolos stadia triginta probo navigio, bono gubernatore ac tranquillitate, probabile videatur se illuc venturum esse salvum.

TRANQUILLO, [τρανήδης] āre. Quietum facere. Plaut. Capt. 1. 2. 21.

Cujus nunquam vultum tranquillavi gratias. Cic. 1. de Fin. 50.

Semper alit aliquid quod tum vi sua atque natura tranquillet animos.

Perturbare & Tranquillare, contraria. Cic. in Topic. 98. Ut aut perturbentur animi, aut tranquilentur.

Uritur & Horatius. Puto citari locum in Thefauro patris. H. St. Locus est seq. Flacci in Lugd. & Paris. codice omisus.

Quid pure tranquillet, honos, an dulce lucellum. Hor. 1. Epist. 18. 103.

TRANQUILLOR, āri. Pass. ut, Mare tranquillatur oleo. Plin. lib. 2. cap. 103.

TRANQUILLATUS, a, um. Partic. Nepos 25. 4. 1. Tranquillatis rebus Romanis remigravit Romam.

TRANS, Præpositio, [πέρα, πέραν, Gl. L. G. & G. L. ὑπὲρ, L. G.] Accusativo casui servit, & significat Ultra, ut quum de loco ad locum, & de uno ad alterum, & de una re ad alteram transitionem facimus, ut, Trans mare, Trans montes. Tam motus, quam quietis verbo datur. Virg. 3. Georg. 269.

Illas ducit amor trans Gargara, transque sonantem Afcanium.

TRANS mare. [πέραν θαλάσσης, ἀποπνίξ, Gl. L. G.] Cic. 11. Fam. 3. Nuntius trans mare missus. Quintil. lib. 4. cap. 5. Dicam hunc eo tempore, quo homo occisus est, trans mare fuisse. Hor. 1. Epist. 11. 27.

Cælum, non animum mutant, qui trans mare currunt.

Cogito interdum trans Tiberim hortos aliquos parare. Cic. 12. Att. 19.

Inspicere trans ripam. Cic. pro Milon. 75.

Trans usque. Cic. pro Quint. 12. Tollitur ab atriis Liciniis, atque a præconum confessu, in Galliam Nævius, & trans Alpes usque transfertur.

TRANSABRO, [ἀγροπόρος] ire. Per locum aliquem abire, Ultra ire. Stat. 6. Theb. 509.

— obliqua, quantum vitare dabatur,

Transabiare fuga. Valer. 4. Argonaut. 510.

Turbine sic rapido populus, atque æquora longa

Transabiit.

Transabit costas ensis. Stat. Theb. 2. 9.

— capulo nam largius illi

Transabiit costas cognatis ictibus ensis. Ibid. 9. 124.

Lernæam jacit ipse trabem: volat illa fagittis

Æqua fuga, mediæque nihil cunctata Polyten

Transabit, & juncti clypeum cavat improba Mopsi. [Potest & divisè scribi.]

Transabiit hasta. Sil. lib. 12. 264.

TRANSACTIO, **TRANSACTOR**, V. **TRANSIOO**.

TRANSADIGO, ēgi, actum, [ἀγροπέρω, Gl. L. G.] ēre. Virg. 12.

Æn. 276. — & qua fata celerrima crudo

Transadigit costas & crates pectoris ense. Stat. 5. Theb. 127.

Quatuor hos una, decus & folatia patris,

Transadigam ferro.

Juvenem transadigit costas. Virg. 12. Æn. 508.

TRANSALPINUS, a, um. Adj. [ὑπεράλπινος] compositum ex Trans & Alpes, Alpium: ut, Transalpina Gallia, Quæ trans Alpes sita est.

Plin. lib. 22. cap. 2. Cic. pro Muren. 89.

Bella Transalpina, Quæ in Transalpina Gallia geruntur. Cic. 2. Off. 28.

Hospes Transalpinus, Qui est ex Transalpina Gallia. Cic. 4. Verr. 118.

Mellis Transalpina. Claud. 1. in Eutrop. 409.

Nationes Transalpinæ. Cic. 9. Fam. 15.
 Sanguinis Transalpini materna cognatio. Cic. Post red. in Senat. 14.
TRANSALPINI, [Υπεραλπειοί] Qui trans Alpes habitant. Cic. ad Brut.
 11. Progressus sum ad Transalpinos. Vetus exemplar legit, Ad Inalpinos.
TRANSANIMATIO, ōnis. f. [μεταψυχωσις] Gloss. Latinogræc.
TRANSCENDO, di, sum, [ὑπερβαίνω, Gl. G. L.] ēre. ex Trans &
 Scando compositum; significat Transgredi Cic. in Somn. Scip. 16. Ex
 his ipsis cultis notisque terris, num aut tuum, aut cujusquam nostrum
 nomen, vel Caucasum hunc, quem cernis, transcendere potuit, vel
 illum Gangem transnare? Hic per translationem positum.
 Alpes transcendere. Cic. 4. in Catil. 6.
 Muros transcendere. Pomponius in l. ult. D. de divis. rer. Si quis viola-
 verit muros, capite punitur: sicuti si quis transcendet scalis admotis,
 vel alia qualibet ratione. Nam Romuli frater Remus, occisus tradi-
 tur ob id, quod murum transcendere voluerit.
 In Macedoniam transcendere. Liv. 32. 13.
 In naves inimicorum transcendere. Cæf. 1. Bell. Civil. 58.
 Vallum transcendere. Lucan. lib. 4. 175.
 Ab asinis ad boves transcendere. Plaut. Aul. 2. 3. 58. V. ASINUS.
 Transcendet hæc licentia in provincias. Tacit. 1. Hist. 30.
 Transcendit ætatem primæ juventæ. Columel. lib. 1. cap. 8.
 Annos florentes transcendere. Sil. lib. 1. 226.
 Pylas ævi transcendere metas. Stat. 5. Silv. 3. 254.
 Fines transcendere juris. Lucret. lib. 3. 60.
 Huc transcendere nisi per meum sanguinem non potes. Livius lib. 40.
 507. edit. Feirab. v. 48. i. e. Per meam mortem. H. St. Exstant in Per-
 fæ oratione cap. 9.
TRANSCINDO, idi, issum, [ὑπερτείνω] ēre. Omnino scindere. Plaut.
 Perf. 4. 8. 1. Transcidi loris omnes adveniens domi.
TRANSCRIBO, psi, ptum, [μεταγράφω, Gl. G. L.] ēre. Idem quod
 Exscribere. Cic. 3. de Nat. Deor. 74. Q. Sossius splendidus Eques Rom.
 ex agro Piceno, fecisse confessus est, qui transcripserit tabulas publicas.
 Fabulas & orationes sua manu transcribere. Auctor ad Herenn. lib. 4. 6.
 Transcribere aliquem auctorem, pro Desumere ex eo quod ad nostrum
 opus facere videtur, & scriptis ejus tanquam nostris uti. Plin. lib. 14.
 cap. 2. Græcinus, qui aliqui Cornelium Celsum transcripsit, arbitra-
 tur non naturam, &c.
 Transcribere, Tradere. Virg. 7. Æn. 422.
 Turne, tot incassum fufos patiere labores:
 Et tua Dardaniis transcribi sceptræ colonis? Ubi Servius; Tran-
 scribi, Tradi. Sermo autem hic tractus est de pecunia: nam Scribi,
 est dari. Idem 5. Æn. 750.
 Transcribunt urbi matres. i. e. Ad urbem. Ubi Servius, Ro-
 mani moris verbum est. Transcripti enim in colonias deducebantur.
 Seneca Thyest. 13. In quod malum transcribor?
 Transcribere, (inquit Agretius) dicitur quum jus nostrum in alium tran-
 sit. Proculus in Pandectis, in l. si vir. uxori. De præscriptis verbis,
 Ut eos fundos, si ipse vellet, eodem pretio mulier transcriberet viro.
 i. e. Jure cesso traderet, ait Budæus. Ovid. 7. Met. 172.
 — ergo ego cuiquam
 Possè tuæ videor spatium transcribere vitæ? h. e. Transponere,
 transferre. Verba sunt Medæe respondentis Iasoni, qui rogaverat ut
 suis annis, quos adhuc victurus esset, adimeret aliquid, adderetque
 illud annis patris, quo & ille longius viveret. Claud. de Bell. Gild. 61.
 Transcribere in viros. Senec. in Consol. ad Marciam. Idem Epist. 4.
 Quum puerilem animum depofueris, & te in virum philosophia tran-
 scripserit.
 Transcribere, pro Venale proscribere. Quintil. Declam. 12. Quo modo
 satis accusabo vendentem? spiritus nostros transcribis, salutem nostram
 exponis.
 Nomina transcribere in alios. V. NOMEN.
 Transcribere in libris censualibus dici debet, quum res censualis ab uno
 nomine in aliud transfertur. Quomodo & in rationibus, quum id quod
 mihi expensum latum est, in aliud nomen transfertur, & nomen meum
 ex rationibus eximitur. Hoc modo accipitur in l. ult. C. De prædiis
 navicul. Hac tamen (inquit) pactione servata, ut si ad minus idoneum
 fuerit translata possessio, etiam auctores transcripti prædii teneantur
 obnoxii. Cajus in l. Aliquando D ad Senatufc. Vellejanum, Si heredi-
 tatem emerit, & res alienum hereditarium in se transcribat. Liv. 35.
 7. pr. Quum multis scænebris legibus constricta avaritia esset, via
 fraudis inita erat, ut in socios, qui non tenerentur iis legibus, nomina
 transcriberent. Hæc Budæus.
 Parcite paucum transcribere crimen in omnes. Ovid. H. St. Diffun-
 dere legitur in aliis codd. 3. Artis v. 9. Malim prius, si ex Mff.
TRANSCRIPTIO, ōnis. f. [μεταγραφή] pro Excusatione, seu prætextu.
 Quintil. Decl. 13. 11. Jam privati veneni transcriptio est. Nam dives
 causabatur se nihil deliquisse, quia in privato suo apes pauperis necasset.
TRANSCRIPTITI, ōrum. pl. [μεταγραπτοι] Gloss. Latinogræc.
TRANSCURRO, curri, cursum, [μετατρέχω, ὑπερέχω] ēre. Leviter
 aliquo currere. Ter. Eun. 4. 6. 25.
 Tu abi, atque ostium obsera intus, ego dum hinc transcurro ad
 forum. Virg. 9. Æn. 110.
 — & ingens
 Visus ab aurora cælum transcurrere nimbus.
 Transire & Transcurrere, opposita. Auctor ad Herenn. lib. 4. 45. Transla-
 tionem dicunt prudentem esse oportere, ut cum ratione in consimilem
 rem transeat, ne sine delectu temere & cupide videatur in dissimilem
 transcurrisse.
 Cursum suum transcurrere. Cic. de Clar. Orat. 281. Ita gravissimo suo
 casu, dum Cyri & Alexandri similis esse voluit, qui suum cursum trans-
 currerant.
 Ætatis transcurrit. Plin. 7. Epist. 2.
 Præter oculos alicujus transcurrere, Ante oculos alicujus præterire, vel
 currere. Ovid. 14. Met. 559. de Circe.
 Transcurrere, pro Divagari. Plin. lib. 9. cap. 26. Quod si hæcenus
 transcurrat expositio, fraudatam se protinus luxuria credat.
 Transcurrere, Perstringere, cursim, & breviter persequi. Quintil. 4. 2.
 In narratione transcurram subtiles nimium divisiones quorundam.
 Transcursum est, Celeriter itum est. Liv. 25. 29. Adeo raptim, captis
 propioribus castris, in altera transcursum castra ab Romanis est.
 Vol. IV.

Transcurso, Ablativus a Transcursum Participio, junctum cum hoc no-
 mine Opus, pro Transcurrere. Ter. Hec. 3. 4. 17. In arcem transcur-
 so opus est.
TRANSCURSION, ōnis. f. Cod. 6. t. 23. l. 27. Per decenniis transcurfionem.
TRANSCURSUS, ūs. m. [μεταδρομή] unde, In transcurso aliquid fa-
 ctum dicimus, pro Obiter, & inter percurrendum. Plin. lib. 18. cap. 13.
 Quamquam prius de rapis dixisse conveniat, in transcurso ea attingere no-
 stri, paulo diligentius Græci.
TRANSDO, didi, ditum, [μεταδίδωμι] ēre. veteres dixerunt sonan-
 tium, inquit Donatus, quod nos lenius Tradere nunc dicimus: ut Trala-
 tum nos Translatum e contrario. Hæc ille in hoc Ter. in prol.
 Phorm. 2.
 Retrahere a studio, & transdere hominem in otium. Et Cæf. 7.
 Bell. Gall. 89. Arma transdere. V. TRADO.
TRANSDUCO, xi, ctum, [μετίζω] ēre. Idem quod Traducere. Cic. 6.
 Verr. 99. Quam in te tantam virutem esse aut dignitatem arbitratus es,
 ut conarere clientelam tam illustrem, tam splendide provinciam transdu-
 cere ad te, auferre a certissimis, antiquissimisque patronis?
 Transducere arbores, pro Transplantare. Columel. lib. 3. cap. 9.
 Transduci mali in melius dicuntur, pro Converti. Senec. lib. 2. de Ira
 13. al. hic legunt Traduci. V. TRADUCO.
TRANSENA, æ. f. [ὑπερναγή, παλαιή, μακροεὶς σιμῶν, Gl. L. G.
 βρόχον ἐν ἀφαιρείαις πταμένον, G. L.] Per quam aspectus transire po-
 test. Sunt autem Cancelli lignei, ferrei, five viminei, qui fenestris aut
 etiam mercibus opponi solent. Sallust. lib. 2. Histor. Apud Non. 2. 859.
 Præterea quum sedenti in tranfenna demissum Victoriæ simulacrum cum
 machinato strepitu tonitruum, coronam ei imponebat. conf. Macrobr. 3.
 Saturn. 13. [Forse in Gloss. scribendum, ὑπερναγή μακροεὶς, σιμῶν.
 Perottus dicit Transennam esse Porrectam extra domum quasi pergulam,
 per quam transitur superimposito tegulo. Nonius l. c. Fenestram in-
 terpretatur. Servius in illud 5. Æn. 488.
 — trajecto in fune columbam,
 Quo tendat ferrum malo suspendit ab alto. Trajecto, ait, Ex-
 tento. Unde Transenna dicitur Extentus funis. Hactenus Servius. Alii
 Trasenna scribunt. [V. Suid. in ὑπερναγή.
 Per transennam strictim aspicere. Cic. 1. de Orat. 162. Proverbiali figu-
 ra dictum est, pro eo quod est, Non propius, neque sigillatim, sed
 procul & summatim inspicere. Translatum a negotiatoribus, qui mer-
 cibus, quas contractari nolunt, cancellos objiciunt: quidam etiam vi-
 trum pellucidum opponunt, ut prætereuntibus procul modo contem-
 plari liceat, nec explicant eas nisi licitatori idoneo. Erasmi.
 Transenna, Decipulum, laqueus, & funiculus ad insidias concinnatus.
 Plaut. Bacch. 4. 6. 22.
 Nunc ab transenna hic turdus lumbricum petit. Sensus est:
 Nunc senex comode dolis capitur, veluti turdus rete vel laqueo, dum
 quaerit cibum. Hæc Saracenus. V. Chiliad. Erasmi.
 In transennam inducere. In laqueum, in pedicam funariam, in dolum
 & decipulum. Plaut. in Perf. 4. 3. 11.
 Hunc ego hominem hodie in transennam doctis ducam dolis.
 Itaque huic insidiæ paratæ sunt, probe aggrediar virum. Ab
 aucupibus sumptum est, ait Erasmus in Chiliadibus, qui intra cancellos
 escam spargunt, insidiantes aviculis. Unde & hodie Qui dolo captus
 est, Intra transennam esse dicitur.
TRANSEO, is, tvi, itum. [μεταβαίνω, ὑπερέβαινα, διδοῖσα, ὑπερέβαινα]
 ēre. notæ significationis: ut, Transire flumen. Cic. 3. de Finib. 75. Re-
 ctius, dives quam Crassus, qui nisi eguisset, nunquam Euphratem nulla
 belli causa transire voluisset.
 Apenninum transire. Cic. 11. Fam. 10.
 Quum mare vastissimum hieme transibas. Cic. in Pison. 57.
 Campos pedibus transire. Lucret. lib. 4. 461.
 Aliquem transire. Plaut. Stich. 3. 1. 33.
 Jam hercle ego per hortum amicam transibo meam.
 Equum cursu transire, Superare. Virg. 11. Æn. 719.
 Rota transit serpentem, Secuit transiens. Virg. 5. Æn. 274.
 Transit eum hasta, Trajecit, transfixit. Stat. 12. Theb. 750.
 Transire ad forum: h. e. Abire ad forum. Ter. Phorm. 5. 8. 29. Idem
 Heaut. 4. 4. 17. Transeundum est nunc tibi ad Menedemum.
 Transire domum, pro Abire domum. Plaut. Milit. 4. 2. 96.
 Transeo huc ad, vel in. Plaut. Epid. 5. 1. 51. Ego ad vos Thefprionem
 jussero huc transire. Idem Cæf. 2. 1. 2.
 Ego huc transeo in proximum ad meam vicinam.
 Per aliquem locum transire. Plin. lib. 10. cap. 60.
 Ætas cito tranfiet. Tibul. lib. 1. 4. 27.
 Convicium tranfiet. Plin. lib. 29. cap. 1. [i. e. Transfertur, ut vult Hard.
 Dies tranfiet, Præterit, elapsa est. Cic. 7. Att. 7. Quid? ergo exerci-
 tum retinentis, quum legis diem tranfieri, rationem haberi placet?
 Dies mei tranfeunt. Sen. Thyest. 4.
 Gloria tranfiet. Plin. lib. 13. cap. 1.
 Mensis tranfiet, pro Præterit. Plaut. Curc. 5. 3. 4.
 Quinquennium tranfiet, & quinquennium præterit. Africanus in l. Quæ-
 situm D de usufruct.
 Videg jam quod invidia transeat, & ubi sit habitatura. Cic. 2. Att. 9.
 Transire, Intactum relinquere. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 28. Sæpe
 quæ agellos pessimi cujusque tranfierat, optimorum virorum segetem
 grandio percussit.
 Leviter aliqui transire, pro Paucis dicere & percurrere. Cic. pro Rosc.
 Amer. 91.
 Silentio aliquid transire, Silere. Cic. 2. Att. 19. Equidem malueram,
 quod erat susceptum ab illis, silentio transire.
 Ut tranfeam, pro Ut taceam. Plin. lib. 2. cap. 68.
 Transire quædam in legendo, Præterire, omittere. Plin. Epist. 174.
 Transeo Neronem, i. e. Sileo de Nerone, nihil dico. Plin. Epist. 98.
 Ad reliqua transire. Plin. lib. 11. cap. 54.
 Ad partitionem transire, De partitione dicere. Cic. 1. de Invent. 30.
 Deinceps ad partitionem tranfeamus.
 Ad opus aliud transire. Ovid. 6. Met. 241.
 Ad vinum transire. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Invicem transire. Plin. lib. 19. cap. 5.
 In tram transire. Ovid. 8. Met. 106.
 In alia omnia transire, pro Dissentire. V. Ire in alia omnia, in 80.
 L11 2

- In sententiam alterius transire. Liv. 34. 34. pr. conf. 44. 38.
αὐτοῦτος, H. St.
 In partes transire. Tacit. 1. Hist. 70.
 Facile transire mala. Cic. 9. Fam. 1. Videor sperare debere si te vide-
 rim, & ea quæ premant, & ea quæ impendeant, me facile transitu-
 rum. i. e. Non curaturum.
 Finem & modum transire, Excedere. Cic. 1. Off. 102.
 Legem transire, pro Non curare, & negligere. Cic. 5. Att. 21. Is ceteroqui
 abitinens, (sed Julia lege transita, semel tantum in diem, non, ut alii so-
 lebant, omnibus vicis, præter eum semel nemo accepit) facit ut mihi
 excipiendus sit. Al. Transitanus.
 Lineas transire, Præterire terminos. Cic. in Parad. 3. Dolor ad paucio-
 res pertinet, quam si petulans fuisset in aliqua generosa ac nobili vir-
 gine: peccant vero nihilo minus; si quidem est peccare, tanquam transi-
 re lineas.
 Vitam transire, pro Vivere, & quod Vitam transigere etiam dicitur.
 Sallust. in Catil. 7.
 Ad adversarios transire. Cic. 3. Verr. 40. Repente relinquo, deferas,
 ad adversarios transeas?
 Ad heredem transire, Transmitti. Plin. lib. 13. cap. 3.
 Per multos dominos transire servus dicitur, qui multis dominis servivit.
 Ulp. in l. 2. §. ult. D. de bon. poss. secund. tabul.
 In vestes transit odor. Plin. lib. 12. cap. 3.
 In colores varios transire. Plin. lib. 11. cap. 37.
 In mores transire. Quintil. lib. 1. cap. 11. Nam frequens imitatio transit
 in mores.
 In formam crediti transire. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 2.
 Permeare & transire per omnia. Cic. 4. Acad. 119. Erit enim persuasum
 etiam Solem, Lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quod
 quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat.
 Transiri vado. Paulus in l. ult. D. de servit. rust. præd. Si flumen aut vado
 transiri potest, aut pontem habet. V. VADUM. Et Cæs. 1. Bell. Gall.
 6. Rhodanus nonnullis locis vado transitur.
 Transitur. Imperf. Plin. lib. 17. cap. 10. Quamobrem feminarii curam
 ante convenit dici, quam transeat ad alia genera.
 Transito est. Cic. 2. de Finib. 47. Cujus similitudine perspecta in for-
 marum specie, a dignitate transito est ad honestatem dictorum atque
 factorum.
TRANSIENS, euntis. Partic. Justin. 13. 5. 12. Telo e muris in transeun-
 tem jacto occiditur.
TRANSITUS, a, um. Partic. Liv. 21. 43. A tergo Alpes urgent, vix in-
 tegris vobis ac videntibus transitæ. Manil. 1. 438.
 Ignotæque hominum gentes & transita regna. V. Gronov. ad Liv. 1. 10.
TRANSITUM, i. n. [*παροδὸν πλοῖσι*] Gloss. Latinogræc.
TRANSITIO, ðnis. f. [*παροδὸν, πέρασμα*, Gl. G. L.] Actus transeundi. Liv. 2. 25.
 Proxima inde nocte Volsci, discordia Romana freti, si qua nocturna
 transitio prodicione fieri possit, tentant castra. Ovid. Rem. Amor. v. 616.
 Multaque corporibus transicione nocent.
 Causa transicionis. Auctor ad Heren. lib. 1. 14.
 Ad plebem transiciones. Cic. de Clar. Orat. 62. Multa enim scripta sunt
 in eis, quæ facta non sunt, falsi triumphi, plures Consulatus, genera
 etiam falsa, & ad plebem transiciones, &c.
 Transitio ad hostes, Defectio. Liv. 25. 15. Cujus adventu, qui ante in
 exigua spe, vocati sæpe ad transicionem ab hostibus per colloquia erant,
 ultro ad transeundum hostes vocabant, sollicitabantque.
 Adversus quem cum reversus a Græcia Antigonus esset, transicione mili-
 tum delitutus, regnum Macedoniae cum exercitu amittit. Justinus li-
 bro 26. H. St. Exstant cap. 2. sub fin.
 Imagines similitudine & transicione perceptæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
TRANSITUS, ùs. m. [*παροδὸν*, Gl. L. G. & G. L. *διόδου, πέρασμα*, L. G.]
 Idem. Item Via, qua transitur. Plin. lib. 6. cap. 14. Causa portarum no-
 minis eadem. quæ supra, interruptis angusto transitu jugis, ita ut vix lin-
 gula mcent plaustra. Cic. 5. Tusc. 59. Et quum fossam latam cubiculari le-
 cto circumdedisset, ejusque fossæ transitum ponticulo ligneo conjunxisset.
 Certior transitus. V. CERTUS.
 Adimere transitum. V. ADIMO.
 Claudere transitum. V. CLAUDEO.
 Dare transitum, pro Cedere de via. Plin. 3. Epist. 14.
 Transitum facio, *διαβαίνω*, Gloss. Græcolat.
 Prohibere transitu. Nepos 23. 3. 4. Al. Transitum.
 Transitus in alias figuras. Plin. lib. 11. cap. 36.
 In transitu, Cursim. Quintil. lib. 2. cap. 11. Si quid inciderit, quod
 ad scholas pertineat proprie, in transitu non omittemus. i. e. Obiter.
TRANSITOR, ðris. m. Ammian. 15. 2. Singulos transitores observans.
TRANSITORIVS, a, um. Adj. [*παροδικός*, Gl. G. L.] Suet. in Nere-
 ne, cap. 31. Domum a Palatio Esquilias usque fecit, quam primo transi-
 toriam, mox incendio absumptam restitutamque, auream nominavit.
 Forum transitorium. Eutrop. 7. 15. V. & Serv. ad Virg. 7. Æn. 607.
TRANSITORIÆ, Adv. Augult. Serm. 62. Non transitorie, sed fideliter au-
 dientes.
TRANSURTER, Adv. In transitu, obiter. Ammian. 24. 8. Transeun-
 ter judiciorum fide discussa, supplicio letali damnavit.
TRANSVLIS, e. Adj. [*παραβατικός*] Palmes relictus, alios transiliens.
 Plin. lib. 17. cap. 23. Traducem bimum præcidere solebant. Oneratis
 enim vetultate melius donare tempus, ut transilem faciant, si largiatur
 crassitudo, alias utile toros futuri draconis pasci.
TRANSIVO, ðre. [*παροδῶ*, Gl. G. L.] Cic. 5. Att. 21. Ceteroqui ab-
 sinens, sed Julia lege transitanus. al. Tranlita. V. Commentat. apud
 Gronov.
TRANSERO, ferui, fertum, [*μεταφύτω*] ðre. a Trans & Sero; est In
 alium locum ferere. Stat. 2. Silv. 1. 101.
 Vidi ego transtertos alieno in robore ramos
 Altius ire suis. h. e. Inlitos in aliena arbore.
TRANSERO, fers, tulli, lätum, [*μεταφέρω*, Gl. L. G. & G. L. *μετα-
 εἶνω*, G. L.] ferre. De loco in alium locum ferre. Ter. And. 5. 4. 49.
 Cur non illam huc transferri jubes? Virg. 1. Æn. 275.
 — regnumque a sede Lavini
 Transferet, & longam multa vi muniet Albam.
 Auferre & Transferre. Cic. 13. Att. 13. Totam Academiam ab homini-
 bus nobilitim abtuli, transtuli ad nostrum sualem.
 Bella transferre. Ovid. 12. Met. 25.
 Calores suos alio transferre. i. e. Amores suos ad aliam puellam. Propert.
 lib. 2. 15. 34.
 Causam aliquam alio transferre. Cic. 1. Fam. 4.
 Ex quorundam præceptis quædam transferre, quæ nostro instituto con-
 venire videantur. Cic. 1. de Invent. 26.
 Judicia transferre. Cic. 3. Verr. 6. Sin absolvitur, desinemus nos de
 judiciis transferendis recusare. Transferre judicia, inquit Budæus, est
 Ab uno ordine ad alterum transferre.
 Sermonem, si placet, alio transferamus. Cic. 1. de Orat. 133.
 Servitium translatum. Propert. lib. 1. 12. 18.
 Transferre se ad alios. Cic. 4. Acad. 30. Cur non se transtulit ad alios,
 & maxime ad Stoicos?
 Ad aliquid faciendum se transferre. Cic. de Clar. Orat. 48. Totumque
 se ad artes componendas transtulit.
 Ab oculis ad animum transferre. Cic. 1. Off. 14. Quam similitudinem
 natura ratioque ab oculis ad animum transferens, &c.
 Animum oculosque ad aliquid transferre. Cic. 4. Verr. 187. Statim suspi-
 cione offensi, ad ea ipsa nomina oculos, animumque transtulimus.
 Dictum aliquod ad invidiam & fortunam transferre. Cic. 9. Fam. 16. Il-
 lam Accii similitudinem, non modo jam ad invidiam, sed ad fortunam
 transferam.
 Hoc idem transfero in Magistratus. Cic. 4. Verr. 126.
 Transferre femina e terra in terram. Varr. 1. de R. R. cap. 39.
 Transferre modo in dexteram partem, modo in sinistram. Plin. lib. 9.
 cap. 29.
 Amorem suum alteri, vel in alterum transferre. Ter. Adel. 2. 3. 10.
 Maledicta, famam, meum amorem, & peccatum, in se transtulit.
 Idem Hec. 1. 2. 94.
 Paulatim elapsus Bacchidi, atque huic transtulit
 Amorem: postquam par ingenium nactus est. Al. rectius, Huc
 transtulit. conf. supra Calores suos &c.
 Causam in proximum annum transferre. Cic. 8. Fam. 9.
 Crimen in se, vel in alium transferre. Cic. pro Sext. 82. Gracchum il-
 lum suum transferendi in nos criminis causa occidere cogitarint. Idem
 15. Att. 27.
 Culpam in alium transferre. Ter. And. 2. 3. 5.
 Sed si tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet. Cic. 3.
 Verr. 83. Quid si doceo, si planum facio, teste homine nequam, ve-
 rum ad hanc rem tamen idoneo, te hujus circumfessionis tuæ causam,
 & culpam in alios transtulisse?
 Capita aliqua in edictum provinciale transferre. Cic. 3. Verr. 27. Iterum
 enim quæro abs te, sicut modo in illo capite Anniano de mulierum he-
 reditatibus, nunc in hoc de hereditatum possessionibus, cur ea capita
 in edictum provinciale transferre nolueris.
 Exercitum in Africam transferre. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Jucunditatem in animum transferre. Cic. 2. de Finib. 14.
 In aliam rem transferri. Cic. 4. Acad. 43. Num illa definitio posset in
 aliam rem transferri quamlibet?
 Litteras & lituras de tabulis in libros transferre. Cia. 4. Verr. 189. Lit-
 teræ, lituræque omnes, assimulatæ, expressæ, de tabulis in libros trans-
 feruntur.
 Nihil est enim quod de suo genere in aliud genus transferri possit. Cic. 4.
 Acad. 30.
 Transferri trans Alpes. Cic. pro Quint. 12. Tollitur ab atriis Liciniis, at-
 que a præconum consensu in Galliam Nævius, & trans Alpes usque
 transfertur. conf. infra Transferor.
 Auctores Græcos transferre, pro Convertere. Quintil. lib. 10. cap. 5.
 Ad verbum translatum non invenio. Quintil. lib. 7. cap. 5.
 In linguam Latinam transferre. Plin. lib. 18. cap. 3.
 Verbum aliquod transferre dicimus, quum illud a propria significatione
 in alium convertimus. Cicero Translationem verborum maxime pro-
 bat in Orat. 147. Quintil. autem, quæ sint verba propria, quæque
 translata, quomodo transferantur, quæ sit vitiosa translatio, & cur re-
 peria sit translatio, diffuse tradit lib. 1. Institut. & lib. 8. cap. 6. V.
 Translata verba, in VERBUM, & infra TRANSLATIO.
 Verba apertius transferre. Cic. in Orat. 65.
 Transtulisse, *Μετανοήσαι*. Gloss. Græcolat.
 Transferor. Pass. *μεταφύτω*, *ἐπιπέω*. Idem Gloss.
TRALATVS, sive TRALATIO, a, um. [*μεταφοράς*, Gl. L. G. &
 G. L.] Partic. Cic. 1. Verr. 24. Accusandi voluntas ad viros fortes, spe-
 ctatosque homines translata sit. Idem 16. Att. 3. Hunc tu tralatum in
 Macrocollum lege in arcano convivis tuis.
 Cursu translato vada mutat amnis. Sil. lib. 3. 471.
 Verba translata. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Audacius translatum verbum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Speciose translatum. Quintil. lib. 2. cap. 5.
TRANSLATIO, sive TRALATIO, ðnis. f. [*μεταφορά, μετανοήσις*,
 Gl. G. L.] Plin. lib. 21. cap. 4. Translatione quoque, ut vitis, optime
 ocellimeque provenit.
 Translatio pecuniarum a iustis dominis ad alienos. Cic. 1. Off. 47.
 Quare Lucii Sullæ, & C. Cæsaris pecuniarum translatio a iustis domi-
 nis ad alienos, non debet liberalis videri.
 Criminis translatio. Cic. 4. Verr. 91.
 Translatio Latine, metaphora. Quintil. 8. 6.
 Translationes quali mutationes sunt, quum quod non habeas, aliunde
 sumas. Cic. 3. de Orat. 156.
 Unius verbi translatio, aut inversio verborum. Cic. 2. de Orat. 261.
 Jam quum fluxerunt plures continuæ translationes, alia plane sit oratio.
 Itaque genus hoc Græci appellant *ἀκροβόλιον*, nomine recte, genere
 melius ille, qui ista omnia translationes vocat. Cic. in Orat. 94.
 Verecunda tralatio. Cic. 16. Fam. 17. Nam & doctrina, & domus, &
 ars, & ager etiam Fidelis dici potest, ut sit, quo modo Theophrasto
 placet, verecunda tralatio.
TRALATOR, vel TRALATOR, ðris. m. [*μεταφορέτης*] Cic. 7.
 Verr. 151. Verres ille, vetus proditor Consulibus, translator Quæsturæ,
 averfor pecuniæ publicæ.
TRALATIIVS, sive TRALATIVIVS, a, um. Adj. [*μεταφορετικός*,
 Gl. L. G.] Quod transfertur, vel translatum est. Cic. 8. Fam. 5. Nostrum enim
 hæc tralatiitia. Cic. 3. Fam. 8. Hoc vero, ex quo suspicio nata est, me
 exqui-

exquisisse aliquid, in quo te offenderem, tralatitium est. i. e. Vulgare, aut affectatum, & aliunde processit, atque adeo falsum.

Alterum caput esse tralatitium de impunitate. Cic. 1. Att. 8.

Constitutio tralatitia. [μετάληψις] Cic. 1. de Invent. 57. At quum causa ex eo pendet, quod non aut is agere videtur, quem oportet, aut non cum eo, quicum oportet, aut non apud quos, quo tempore, qua lege, quo crimine, qua poena oportet, Tralatitia dicitur constitutio, quia actio translationis & commutationis indigere videtur. Vetus codex habet Translativa.

Translativus, pro Levi: quod dicimus *Faict par acquit.* Sueton. in August. cap. 10. Sed adversante conatibus suis M. Antonio Consule, quem vel præcipuum adiutorem speraverat: ac ne publicum quidem & tralatitium jus ulla in re sibi sine pactione gravissimæ mercedis impertiente, ad optimates se contulit, quibus eum invisum sentiebat. Sic Translativæ causæ, pro Levibus, apud eundem in Nerone cap. 7. Celebrerrimis patronis, non tralatitias & breves, sed maximas plurimasque populationes certatim ingerentibus. Sic & Tralatitium funus apud eundem cap. 31. Britannicum poltero die raptim, inter maximos imbres, tralatitio extulit funere.

Officia tralatitia. Plin. 9. Epist. 4. V. **TRANSLATIVUS.**

TRANSLATITIE, Adv. Perfunctorie. l. 1. D. de jure Patron. Injuriam tralatitiae exsequi.

TRANSLATIVUS, a, um, Adj. [παρορρητικός, μεταληπτικός, μετασηπτικός] Idem quod Tralatitius. Cic. 1. de Invent. 14. Rursus nec definitiva causa potest simul ex eadem parte, eodem in genere, & definitiva esse & translativa.

Translativum, & Tralatitium, vel ut aliqui loquuntur, Tralatitium. Plin. 9. Epist. 4. a fine. Nec tuæ naturæ est, translativa hæc, & quasi publica officia, a familiaribus amicis contra ipsorum commodum exigere. Al. Translatitia. Cic. 3. Verr. 114. Sed in re tam usitata, satis est ostendere, omnes antea jus ita dixisse: & hoc vetus edictum translativumque esse. Budæus. Al. Tralatitium.

TRANSLATIVUS, Adv. [μετακομιστικός] Marcianus Jurisconf. Prævaricatorum esse ostendimus, qui colludit cum reo, & translative munere accusandi fungitur. Ulpian. in l. j. D. De jure patronatus. Patronorum querelas adversus libertos Præsides audire, & non translative exsequi debent. Alii utrobique legunt Tralatitiae, quibus accedit & Haloander. Pandectæ quoque Florentinæ sic habent.

TRANSFIGO, xi, xum, [ἀναγράφω, Gl. G. L.] ẽre. Per medium figere. Plaut. Perf. 1. 1. 25.

— faucius factus sum in Veneris prælio:
Sagitta Cupido cor meum transfixit. Cic. 2. de Finib. 97. Evelli jussit eam, qua erat transfixus, hastam.

Telis transfigitur pectora. Lucan. lib. 3. 587.

Transfigere cum armis corpus alicujus. Liv. 21. 8.

Transfigere gladio alicquem per pectus. Liv. 2. 46.

Per adverbium pectus transfigere. Liv. 26. 15. extr.

TRANSFIXUS, a, um, Partic. [ἀναπεπρημένος, Gl. G. L. & G. L. ἀναπεπρημένος, ἀνδιαπεπρημένος, L. G.] Plin. lib. 22. cap. 23. Siccantur pendentes fuilli, junco transfixi, quales e Bithynia veniunt.

Clypei transfixi. Sil. lib. 10. 317.

Hasta transfixa virum. Virg. 11. 645.

Pectus transfixum. Virg. 1. 48.

TRANSFIGURO, [μεταχρηματίζω, Gl. G. L. & G. L. μεταμορφώω, L. G.] ẽre. In aliam figuram vertere. Sueton. in Claud. Nerone cap. 28. Puerum Sporum, exactis tetibus, etiam in muliebrem naturam transfigurare conatus est.

Animos judicum in eum, quem volumus, habitum formare, & velut transfigurare. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Corpus in scorpiones transfigurare. Plin. lib. 9. cap. 31.

Transfigurantur amygdalæ ex dulcibus in anaras. Plin. 17. 24.

In plurimas similitudines transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 53.

In lupum transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 22.

TRANSFIGURATUS, a, um, Partic. [μεταχρηματισμένος] Ulpian. in l. Quid tamen. §. Si massæ. D. Quibus modis usufructus amittatur. Ornamentum dissolutum, aut transfiguratum, exstinguit usufructum.

Ædes transfigurata. Sueton. Calig. 22.

TRANSFIGURATIO, õnis. f. [μεταμορφώσις, Gl. G. L. & G. L.] Plin. lib. 7. cap. 55. Alias immortalitatem animæ, alias transfigurationem, alias sensum inferis dando.

TRANSFIGURATOR, õris. m. Tertull. adv. Marc. 5. 12. Dolosi transfiguratores sui.

TRANSFIGURABILIS, e. Adj. Tertull. de Carne Christi cap. 6. Angeli in carnem humanam transfigurabiles.

TRANSFLUMINABILIS, e. Adj. Quod trans flumen est, ut Transfluminales, περλαπιδί. Gloss. Latinogræc.

TRANSFLUO, xi, xum, [μεταφέρω] ẽre. Plin. lib. 11. cap. 38. Sanguinem multis non transfluere transfossis evenit.

Dies transfluxere. Claud. ad Probinum v. 5.

TRANSFLUVIO, ẽre. Flumen transgredi. Commod. Instruct. 50. Transfluviat hostis, tu sub latebra conde.

TRANSFODIO, fõdi, fõssum. [ἀναπέριεω] ẽre. Ovid. [Nisi error.] — gemino transfodit vulnere pectus. Liv. 39. 42. Deinde fugienti, fidemque Pop. Rom. atque eorum, qui aderant, imploranti, latus transfodisse.

TRANSFOSSUS, a, um, Partic. [ἀναπεπρημένος, Gl. G. L.] Valer. 6. Argon. 222.

— cadit impiger una,
Inguine transfosso, clari Taulantis alumnus.

TRANSFORMIS, e. Adj. [μεταμορφώσις] Quod quamcunque formam recipit, sive in formas diversas transformatur.

Corpora transformia. Ovid. 8. Met. 877. conf. 1. Fast. 373.

TRANSFORMO, [μεταμορφώω, Gl. G. L.] ẽre. In aliam formam mutare. Virg. 4. Georg. 441.

Omnia transformat sese in miracula rerum.

Diætas transformare. Ulpian. in l. Si cujus rei. §. Sed si ædium. D. de usufructu.

Membra transformat in juvencos. Ovid. 10. Met. 237.

Faciem suam transformare. Ovid. 1. Fast. 373. al. Transformis.

Ad naturam alicujus transformari. Quintil. lib. 1. cap. 2. Maxima pars

eloquentiæ confiat animo: hunc affici, hunc concipere imagines rerum, & transformari quodammodo ad naturam eorum, de quibus loquimur, necesse est.

TRANSFORMATUS, a, um, Partic. [μεταμορφωθῆς] ut, Scylla in scopulum transformata. Ovid. 14. Met. 73.

TRANSFORMATIO, õnis. f. [μεταμορφώσις, Gl. G. L.] August. de Trin. 15. 8. Gratia Dei nobis conferri tam optabilis transformationis bonum.

TRANSFORMATOR, õris. m. Sidon.

TRANSFERO, ẽre. Sen. 2. de Benefic. 6. Gladius idem & stringit & transfert.

TRANSFRETIO, [ἀναστρέφω, Gl. G. L.] ẽre. Trans fretum ire. Plin. in Paneg. cap. 81. extr. Remisque transfretare obstantia freta. Al. Transfretare.

Mare transfretari. Suet. Cæs. 34.

TRANSFRETATIO, õnis. f. Gell. 10. 26.

TRANSFRETANUS, a, um, Adj. Qui trans fretum est, Transmarinus. Tertull. Apol. cap. 25. Patriæ solum transfretanis dedisse.

TRANSFUGIO, fûgi, fûgitum, [ἀπομυλάω, Gl. G. L.] ẽre. De loco ad locum fugere. Plaut. Milit. 2. 6. 107.

Nam illius oculi, atque auri, atque opinio,
Transfugere ad nos.

Ad hostes transfugere. Plaut. Epid. 1. 1. 28. Pol illa ad hostes transfugere. Liv. 2. 16.

Ab afflictâ amicitia transfugere. Cic. pro Quint. 93. Fatetur se, non belle dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflictâ amicitia transfugere, atque ad florentem aliam devolare.

TRANSFUGIUM, i. n. [ἀπομυλία] Profugium vel defectio Auctor de Viris illustr. 8. Gabios per Sextum filium, simulato transfugio, in puertatem redegit. Liv. 22. 43. Simul ut, quo longius ab hoste recessisset, transfugia impeditiora levibus ingeniis essent. Tacit. 2. Hist. 34. Nihil eorum Vitellianis falletur, crebris, ut in civili bello, transfugiis.

TRANSFUGA, ẽ. m. [ἀπομυλάω, Gl. G. L. & G. L.] Qui transfugit, & ad hostes defecit. Liv. 2. 12. Deinde metuens, ne si Consulatum injussu, & ignavis omnibus iret, deprehensus forte a custodibus Romanis retraheretur, ut transfuga, (fortuna tum urbis crimen affirmante) Senatui adiit.

Transfuga ad Græcos. Plin. lib. 29. cap. 1.

Transfuga non solum (ait Paulus Jurisc. De captivis. l. Postliminium §. 8.) is accipiendus est, qui aut ad hostes, aut in bello transfugit, sed & qui per induciarum tempus ad eos, cum quibus nulla amicitia est, fide suscepta transfugit.

Non omnia illum transfugam ausum esse Senatui dicere. Cic. 1. de Divin. 100.

Annis transfuga. Stat. 1. Silv. 2. 203. Alpheum intelligit, qui per subterraneos meatus in Siciliam pervenire dicitur ad Arethufam, cujus amore captus fingitur.

TRANSFUGIDUS, a, um, Adj. Sidon.

TRANSFUMO, [ἀπατίω] ẽre. Stat. 6. Theb. 399.

Compressæ transfumat anhelitus ira.

TRANSFUNDO, fûdi, fûsum, [μετακινῶ, μεταφέρω, Gl. G. L.] ẽre. De vase in vas fundere. Cato de R. R. Ubi dies triginta præterierint, transfundito: ita relinquitur usque ad vindemiam. Columel. lib. 12. cap. 12. Deinde quum sapius eam in alia vasa transfuderunt. Lucan. lib. 8. 770. Suas laudes ad alterum transfundere, per translationem. Cic. 9. Fam. 14. Libentius omnes meas, si modo sint aliquæ meæ laudes, ad te transfuderim.

Amorem suum in aliam transfundere. Cic. 2. Philipp. 77. Omnem se amorem abjecisse illinc, atque in hanc transfudisse.

TRANSFUSUS, a, um, Partic. Plin. lib. 33. cap. 6. Dein vas, in quo turbida transfusa sunt, apertum linteis per noctem relinquitur, &c.

TRANSFUSIO, õnis. f. [μεταγγισμός] Plin. lib. 34. cap. 18. Lavatur in linteis raris, in aqua cælesti, separatumque terrenum transfusione, cribratumque teritur.

TRANSGLUTIO, ẽre. ut Hic alii exclusisse torporem somni judicant parastum, alii transglutisse quod in ore mandabat. An Excussisse? H. St. Auctorem ascriptum empetes refecit. Videntur Commentatoris alicujus verba. An Donati in Ter. ? Utitur hoc verbo Veget. Mulom. 3. 78.

TRANSGREDIOR, gressus sum, [ὑπερβαίνω, Gl. G. L.] grædi. Transfretare, & potissimum de montibus, vel fluminibus, dicitur. Liv. 2. 39. pr. Inde in Latinam viam transverlis tramitibus transfretus. Cic. 1. de Divin. 33. Qui quum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomerium transfretus esset, comitia Consulibus rogandis habuit.

Taurum transfretus sum. Cic. 3. Fam. 8.

Alpes transfreti. Cic. 11. Fam. 20. Hæc cum audissem & jam in itinere essem, committendum nondum putavi, prius ut Alpes transfretederem, quam quid istic ageretur scirem.

Annem. Tacit. 12. Ann. 16.

Danubium Idem 2. Ann. 63.

Rhenum. Idem 13. Ann. 56.

In contrarias sedes transfreti. Plin. lib. 2. cap. 83.

In partes transfretus est. Tacit. in vita Agric. 7.

Ad accusandum transfretiens Fortunatus, &c. Tacit. 16. Ann. 10.

In universum fama est transfretata. Tacit. in vita Agric. 10.

Transfreti alicquem, per translationem, pro Superare. Plin. lib. 7. cap. 25. Idem signis collatis quinquagies dimicavit: solus M. Marcelulum transfretus, qui undequadrages dimicaverat.

TRANSGRESSIO, õnis. f. [ὑπερβασις] Gallorum transfretio. Cic. in Pison. 51. Cujus ego imperio, non Alpium vallium contra ascensum transfretionemque Gallorum, &c. i. e. Transfretum.

Transfretio [ἀποστρέφω] apud rhetores dicitur, Quum ab ea sententia, quam proposuimus, convertimus sermonem ad aliquam personam, aut rem, aut fortunam, & tanquam personam appellamus. Cic. 3. de Orat. 205. Est etiam gradatio quedam, & convectio, & verborum concinna transfretio. [Hic non est apostrophe, ut nec in seq.]

Transfretio est, quæ verborum perturbat ordinem perverfione aut transjectione. Auctor ad Heren. lib. 4. 45.

Transfretio, [περὶ δόξης] pro Legis violatione. Vulg. Interp. Gal. 3. 19. Lex propter transfretionem posita est.

TRANSGRESSUS, õs. m. Transitus. Tacit. 15. Ann. 7. Transfretus Euphratis. Idem 6. Ann. 73. Auspiciis prosperi transfretus.

TRANSGRESSOR, ōris. m. [*παραβίατης*] Vox Theologica pro Peccatore. Arnob. 7. Ut contempti se vellent de audacibus & transgressoribus vindicare.

TRANSJACIO, jēci, jactum, ēre. Solin. cap. 65. Indotum nemora in tam proceram sublimantur excellentiam, ut transjaci ne fagittis quidem possint. V. infra **TRANSJICIO**.

TRANSIGO, ēgi, actum, [*διωρίσμαι*] ēre. ex Trans & Ago: Tranfire, seu ultra ducere. Valer. 6. Argon. 247.

— lævum per luminis orbem

Transfigitur: teneræ linquuntur vulnere malæ.

Transfigere, [*διωρίσκειν*, Gl. L. G.] Transfigere.

Tranfigit pectora mucro. Sil. lib. 4. 396. h. e. Penetravit.

Gladio se ipsum tranfigit. Tacit. 14. Ann. 37.

Tranfigere [*διώγειν*, Gl. L. G.] Ducere, & præterire. ut Vitam tranfigere. Sallust. in Catilina cap. 2. Sed multi mortales, dediti ventri atque somno, indolēti, inculctique, vitam sicuti mertigantes tranfigere.

Ævum tranfigitur venatibus. Sil. lib. 3. 390.

Tranfigere, [*ἀπερτίζειν*, Gl. L. G.] Perficere, abolvere. Plaut. Amph. 3. 1. 8. Næ hanc inchoatam tranfigam comœdiam. Ter. And. 5. 6. 17. Intus tranfigitur, si quid est quod restet. Plaudite.

Unumquodque tranfigere, expedire, abolvere. Cic. 1. Verr. 46.

Multitudinem rerum uno tempore tranfigere. Cic. 1. de Invent. 39.

Negotium tranfigere, Perficere, abolvere. Cic. 2. Philipp. 90. Negotium tranfigisses, nisi ille se sub scalas tabernæ librariæ conjecisset. Idem pro Quint. 76. Ego hæc duo quæro, primum qua ratione Nævius susceptum negotium non tranfigerit, hoc est cur bona, quæ ex edicto possidebat, non vendiderit?

Verbo tranfigere. Cic. 6. Verr. 35. Tametsi jamdudum erro, qui tam multa de emptionibus verba faciam, & quæram, utrum emeris, & quomodo, & quanti emeris: quod verbo tranfigere possum.

Facta, tranfacta omnia, Proverbiale est, inquit Donat. in id negotii, de quo nihil superfit ad agendum. Ter. And. 1. 5. 14.

Per nuntium hoc, quod erat tam leve, tranfigere potuisti. Cic. pro Rosc. Com. 49.

Tranfigere, [*ἀλλάσσειν*, Gl. L. G.] Convenire, pacisci. Cic. 5. Verr. 60. Summittebat iste Timarchidem, qui moneret eos, si saperent, ut tranfigerent. Non deerant quidem, qui neque tranfigi volebant. Cic. 8. Fam. 11.

Me absente omnia cum illis tranfigi malo. Cic. 13. Att. 47.

Cum aliquo tranfigere qualibet conditione. Cic. pro Quint. 96. Idem pro Rosc. Com. 37. Defensio mea quæ est? Roscium pro sua parte cum Flavio tranfigisse.

Cum privatis non poterat tranfigi minore pecunia. Cic. 4. Att. 75.

Cum aliquo tranfigere atque decidere. Cic. pro Rosc. Amer. 114. Si hanc ei rem privatim Sex. Roscius mandavisset, ut cum Chryfologo tranfigeret, atque decideret, inque eam rem fidem suam, si quid opus esse putaret, interponeret.

Controversiam tranfigere. Cic. 1. Att. 3. Nos longo intervallo viseris, Acutilianam controversiam tranfigeris.

Pro focis tranfigere. Cic. pro Rosc. Com. 15. Qui pro focis tranfigit, fatidat neminem eorum postea periturum.

Tranfactum est. Cic. ad Brut. 16. De Cæsare vero quod fieri potuit, ac debuit tranfactum est: neque jam revocari in integrum potest.

Tranfactum putabant Herbitenses: quum iste, Quid de hordeo, inquit, & Docimo, amiculo meo? Cic. 5. Verr. 79.

TRANSACTUS, a, um. Partic. [*περὶ λήθης, περὶ λήθης, ἀπερτίσθαι, περὶ λήθης*, Gl. L. G.] Ter. Adelph. 2. 4. 22.

Ego jam, re tranfacta, convortam me domum cum obsonio.

Res tranfactæ & præteritæ. Cic. 4. Tusc. 14. Quid, quum jam in rebus jam tranfactis & præteritis orationes scribimus, num irati scribimus?

Partes tranfactæ. Cic. 2. de Orat. 15. Sed hoc tamen cecidit peropportune, quod tranfactis jam mcis partibus ad Antonium audiendum venistis.

TRANSACTIO, ōnis. f. [*ἀλλάξις*, Gl. L. G. & G. L. *πελομένης, συμβιβασμένης, πίσις, περιώσις*, L. G.] Consummatio. Tertull. de Anim. cap. 55. Cum tranfectione mundi referantur regna calorum.

Apud Jctos est Conventio vel Compolitio eorum, quæ sub litem veniunt. V. de Tranfectionibus 2. Dig. t. 15. & 2. Cod. t. 4.

Tranfectionis alicujus pactione convenit. Arnob. 7.

TRANSACTOR, ōris. m. [*διαπρακτωρ*] Qui tranfigit. Cic. 4. Verr. 69. Huius est, id quod ex plurimis testibus priore actione didicistis, rerum huiusmodi omnium tranfactor & administer.

TRANSJICIO, jēci, jectum, ēre. Idem ac Trajicio. Sen. de Benef. 3. 23. Se uno ictu transejecit. Sed frequentius legitur Trajicio, quod vide in suo loco. Nonnunquam & Traicio. Gloss. Latinogræc. Traice, μεταίσις.

TRANSJECTUS, a, um. Partic. pro Trajectus, a Trajicio reperitur scriptum. Cic. de Univerf. 32. Jam vero terram altricem nostram, quæ transejecto axi sustinetur, diei noctisque effectricem, &c. V. **TRAJECTUS**.

TRANSJECTIO, ōnis. f. [*ὑπερβάσις*] Aucl. ad Heren. 4. 45. Huiusmodi transejctio, quæ rem non dedit obscuram, multum proderit ad continuationes, de quibus ante dictum est. V. **TRAJECTIO**.

TRANSILIO, vel **TRANSALIO**, silivi, vel silui, sultum, [*ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω*, Gl. L. G. & G. L.] ire. Ultra salire. Liv. 1. 6. Vulgarior fama est: ludibrio fratris Remum novos tranfiluisse muros. Plaut. Truc. 2. 1. 38. Per hortum tranfiluit ad nos.

Rates tranfiliant vada. Hor. 1. Carm. 3. 24.

Tranfilire, Excedere.

Munera Liberi tranfilire, Nimium potare. Hor. 1. Carm. 18. 7.

Tranfilire aliquid, pro Præterire & tacere. Plin. in Paneg. cap. 66. pr. Quid est enim in principatu tuo, quod cuiusquam prædicatione, vel tranfilire, vel prætervechi debeat? Ovid. 1. de Pont. 2. 146.

Rem tranfilire oratio dicitur. Cic. 2. Philip. 84. Sed ne forte ex multis rebus gestis M. Antonii rem unam pulcherrimam tranfiliant oratio.

Tranfilire aliquid, pro Omittre, & tanquam negligere. Cic. 3. de Orat. 158. Id accidere credo, vel quod ingenii specimen est quoddam, tranfilire ante pedes posita, & alia longe repetita fumere.

TRANSILIS, e. Adj. Plin. 17. 23. Palmes tranfilis, i. e. Qui inter alios traduces tranfilit. [*ἀπὸ τῆς* Transeo scilicet. q. V.

TRANSULTO, [*ὑπερβάλλω*] āre. ex Trans & Salto compositum. Plaut. Capt. 3. 4. 105.

Uo transultas, ego miser vix asto præformidine. Alii legunt Suffultas. Liv. 23. 29. Nec omnes Numidæ in dextro locati cornu, sed quibus, defultorum in modum, binos trahentibus equos, inter acerrimam læpe pugnam, in recentem equum ex fesso armatis transulare mos erat.

TRANSITIO, **TRANSITUS**, V. **TRANSEO**.

TRANSJUNGO, junxi, junctum, [*μεταζεύγνυμι*] ēre. Ulpian. in l. Ædiles ajunt. D. De ædilitio edicto. Si mula talis sit, ut transjungi non possit, ut sana sit, &c. Idem ait, si nata sit eo ingenio aut corpore, ut alerum jugum non patiat: sanam non esse. Transjungere, est in quadrigis locum veterinis mutare: ut mulam temonariam facere, quæ præcedere solita est: vel dextram facere, quæ sinistra esse solebat. Budæus. Idem, Pleraque denique carrucarias tales esse, ut transjungi non possint.

TRANSLABOR, ēris, lapsus sum, [*διολοθίω*] lābi. ex Trans & Labor, compositum. Claud. 1. in Eutrop. 376.

— rapit cæli per inania cursum

Diva potens, unoque Padum translapsa volatu,

Castra sui rectoris adit.

TRANSLATOR, V. **TRANSFERO**.

TRANSLĒGO, lēgi, lectum, [*διαναγιώσκω*] ēre. Perlegere. Plaut. Afin. 4. 1. 5.

Horrefcat faxo lena, leges quum audiet.

DI. Age, quæso mi, hercle translege. PA. audin? DI. audio.

TRANSLŪCEO, vel **TRĀLUCRO**, xi, [*διαφαίνω*] ēre. Vehementer & clarissime lucere, pellucere. Plin. lib. 6. cap. 17. Tam multiplici opere, tam longinquo orbe petitur, ut in publico matrona transluceat. h. e. Veste in publico induatur usque adeo tenui, ut corpus in ea transluceat, & pæne nudum appareat.

In liquidis translucet aquis. Ovid. 4. Met. 354.

E speculo in speculum tralucet imago. Lucret. 4. 308.

TRANSLUCENS, entis. Partic. Plin. lib. 37. cap. 12. Quibus modis ex crytallo tingantur smaragdi aliæque translucentes.

TRANSLŪCIDUS, a, um. Adj. [*διαφανής, διαυγής*, Gl. L. G.] Quod adeo lucet ut per medium aspicere liceat. Plin. lib. 36. cap. 8. Probanetur quammaxime mellei coloris, in vertice maculosi, atque non translucidi.

Translate. Quintil. lib. 8. in Procem. Similiter illa translucida & verficolor quorundam elocutio, res ipsas effeminat.

TRANSMARINUS, a, um. Adj. [*διαπόντιος*, Gl. L. G. & G. L.] Quod trans mare est, vel petitur. Cic. 7. Verr. 44. Privatim autem nec proficisci quoquam potes, nec accedere res transmarias ex iis locis, in quibus tibi habere, mercari nihil licet. Plaut. Most. 2. 2. 66.

Ego transmarius hospes sum Diapontius.

Transmarina latio, *διαπόντιος διάμετρος*, Gloss. Latinogræc.

Peregrinatio transmarina. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Transmarina vectigalia. Cic. 2. de Lege Agrar. 79.

Politissima doctrina transmarias & adventitia. Cic. 3. de Orat. 133.

TRANSMERO, vel **TRĀMBO**, āre. [*διωδύνω*] Ultra meare. Plin. lib. 30. cap. 11. Præcipueque febrium medicina placitis eorum renuntiat. Namque & in XII signa digessere eam sole transeante. Idem lib. 10. cap. 29. Ad quem ciconiæ non transeant.

Terra marique transeare. Tacit. 12. Ann. 62.

Vitrum species trameat omnis. Lucret. 4. 60. Et sic Varro de L. L. 4. 23. Trama, quod trameat filum.

TRANSMĒRUS, a, um. Partic. Apul. 6. Met. Limite transeato. Ut vult Pric. p. 120. At Elmenh. p. 180. Cujus te limine transeatam simul commiseris. [An Limini transeatum? Ut sit Supinum verbi.]

Transeato lentius freto. Ammian. 27. 13.

TRANSMĒRĪDUS, a, um. Adj. Tertul. adv. Valent. cap. 27. Transeatorio potius, quam generatorio more.

TRANSMĒRĪBĪLIS, e. Adj. Auson. Spatio non transeabili.

TRANSMIGRO, sec. c. [*μετακίω*, Gl. L. G.] āre. est In longinquo loci domicilium, habitationemve migrare, ut ait Valla lib. 5. Liv. 5. 54. Hanc eandem rem actam esse, ut Vejus transmigrarem.

Tranmigra, Demigra. Sueton. in Tiber. cap. 15. Romam reversus, deducto in forum filio Druso, statim e Carinis ac Pompejana domo, Esquilias in hortos Mæcenatianos transmigravit.

TRANSMIGRATIO, ōnis. f. [*μετακίσις*] Prudent. Hamart. v. 448. Hæc illa est Babylon, hæc transmigratio nostræ Gentis.

TRANSMIGRATOR, ōris. m. [*μετανάστης*] Augustin.

TRANSMITTO, vel **TRAMITTO**, isi, isum, [*διαπέμπω, μεταβάλλω*, Gl. L. G.] ēre. Per medium mittere & ponere. Plaut. Mil. 1. 1. 30.

Perque os elephantis brachium transmitteres.

Mors transmissa per artus. Stat. 2. Theb. 627.

Transmittit cuspidem pectus, Perforat. Sil. lib. 7. 658. h. e. Trajicit.

Transmittere mare, [*διαπέμπω*] Tranfnavigare. Cic. 5. de Finib. 87. Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisiit?

Transmitti mari supero. Cic. 9. Att. 3.

Transmissus trans. Virg. 1. Æn. 403.

Quin ubi transmissæ steterint trans æquora classes. [Immo Steterint trans.]

Transmittere, absolute, pro Transfretare. Cic. 1. Philip. 7. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod est promontorium agri Rhegini, venti detulissent, ab eo loco confendi, ut transmitterem. Idem 2. Q. frat. 5. Eisdem aiebant nuntiare te prima navigatione transmitterem.

Transmittere in Africam velis. Liv. 28. 30 extr. Cerebrasque, quas indepta esset, mulcasset, ni cum reliquis quinque navibus adherba velis in Africam transmitterem.

Transmittere, pro Transmittre. Cic. 16. Att. 6. Quum a Leucopetra profectus (inde enim tramittebam) stadia circiter 300 processissem.

Transmittere cursu campos, Celeriter tranfire. Virg. 4. Æn. 154.

Transmittere maria, Transvolare. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Grues cum loca calidiora petentes maria transmittant, trianguli efficere formam.

Transmittere tectum lapide: h. e. Lapidem ultra tectum conjicere. Plin. lib. 28. cap. 4.

Transmittit Benacus lacus Mincium fluvium. i. e. Dat ei exitum. Plin. lib. 9. cap. 22.
 Transmittere exercitum, pro Dare transitum exercitui. Liv. 21. 24. extr. Reguli Gallorum &c. capti donis cum bona pace exercitum per fines suos præter Ruscionem oppidum transmiserunt.
 Araneorum telæ valentiora animalia transmittunt. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. ext. 11. De Anacharfi, Anacharfi leges araneorum telis comparabat. Nam ut illis infirmiora animalia retineri, valentiora transmitti: ita his humiles & pauperes constringi, divites & præpotentes non alligari. Transmittere litteras papyrus dicitur, quæ Bibula est. Plin. lib. 13. cap. 12.
 Transmittere in formas coactam materiam, pro Formare, & in formas redigere. Columel. lib. 7. cap. 8.
 Transmittere menses aliquot in specu, h. e. Transigere. Plin. lib. 8. cap. 25.
 Transmittere tempus, Ducere, consumere. Plin. 9. Epist. 6. Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos jucundissima quiete transmissi.
 Transmittere tempus temporibus amicorum. Cic. pro Lege Manil. 1. Omne meum tempus amicorum temporibus transmittendum putavi. Operi transmittere noctes, Totas noctes operari. Stat. 3. Theb. 278. Ævum transmissum, Ætas præterita. Stat. 1. Silv. 4. 124. Annos steriles transmissimus. Stat. 4. Silv. 2. 12.
 Transmittere vitam per obscurum, Vivere sine fama. Sen. Epist. 19. Discrimen transmittere, Evadere. Plin. Epist. 164.
 Transmittere, Præterire, tacere. Sil. lib. 7. 162.
 Haud fas, Bacche, tuos tacitum transmittere honores.
 Oblivio transmissit eam sententiam. Tacit. 4. Hist. 9.
 Silentio transmittere. Tacit. 4. Hist. 9.
 Transmittere de gr. Tollere. in voce SILENTIUM. Transmittere aliquid silentio, sed non probo in mea Orthogr. H. St.
 Transmittere aliquid, Cum festinatione mittere. Plaut. Epid. 1. 2. 52. Continuo te orabit ultro, ut illam transmittas sibi. Ibid. 3. 4. 27. Mihi illam ut tramittas: argentum accipias. pro Transmittas.
 Transmittere bellum, vel aliquid aliud onus alicui: pro Dare provinciam belli administrandi. Cic. pro Lege Manil. 42. Et quisquam dubitabit, quin huic tantum bellum hoc transmittendum sit, qui ad omnia vestræ memoriæ bella conficienda, divino quodam consilio esse videatur.
 Transmittere hereditatem alicui, Transferre, legare. Plin. Epist. 171. Idem in Paneg. 13. An S. P. Q. Romani exercitus, provincias, socios transmissurus uni, successore e sine uxoris accipias?
TRANSMISSIO, ōnis. f. [διακρίσις] Cic. 4. Att. 17. O navigationem amandam, quam mehercule ego valde timebam, recordans superioris tuæ transmissionis.
TRANSMISSUS, ūs. m. pro Trajectu, seu trajiciendi spatio. Cæf. 5. Bell. Gall. 13. Pari spatio transmissus, atque est a Gallia in Britanniam.
TRANSMONTANUS, a, um. Adj. [ὑπερμονταῖος] Qui ultra montes habitat. Liv. 39. 2. Subactis eis Apenninum omnibus, tum transmontanos adortus. In his & Friniates Ligures erant, quos non adierat C. Flaminius, omnes Æmilius subegit.
 Transmontani Aftures. Plin. 3. 3.
TRANSMOVEO, mōvi, mōtum, [μετακινῶ] ēre. De loco in alium locum movere. Ter. Eun. 3. 1. 10.
 Labore alieno magno partam gloriam
 Verbis sæpe in se transmovet, qui habet falem. h. e. Attribuit, Asciscit sibi gloriam.
TRANSMOTUS, a, um. Partic. [μετακινήσας] Tacit. 13. Ann. 35. Quippe e Syria transmotæ legiones.
TRANSMOTIO, ōnis. f. [μεπίθεσις] Mart. Capell. 5. Metathesis est transmotio, cum rem a nobis alio transmovemus.
TRANSMUTO, [μεταλλάσσω, Gl. G. L.] āre. Lucret. lib. 2. 487.
 Summa atque ima locans, transmutans dextera laevis.
 Fortuna transmutat incertos honores. Hor. 3. Carm. 29. 49.
TRANSMUTATIO, ōnis. f. [μεταλλαγή, Gl. G. L.] Quintil. 1. 5. Duos in uno nomine faciebat barbarissimos & immutatione (litterarum) & transmutatione. i. e. Transpositione.
TRANSMUTATOR, ōris. m. Apul.
TRANSNATO, V. post seq. dict.
TRANSNO, [διανήσμαι] āre. Ultra nate. Cic. in Somn. Scip. 16. Ex his ipsis cultis, notisque terris, num aut tuum, aut cujusquam nostrum nomen vel Caucalum hunc, quem cernis, transcendere potuit, vel illum Gangem transnare? Hor. 2. Serm. 1. 8.
 — ter uncti
 Transnato Tiberim, somno quibus est opus alto. V. TRANO.
TRANSNATO, [διαναγκασθῶ, Gl. G. L.] āre. Ultra natate, natando transire. Liv. Magone cum equitatu flumen transnataste, &c. Idem 21. 27. Ipsi ceteris suppositis incubantes, flumen transnatavere. Sed Gronovius legit, Transnare. V. TRANO. Plin. lib. 6. cap. 27. Unum genus ei piscium est, idque transcurrentis non miscetur alveo, sicut nec e Tigri pisces in lacum transnatant.
TRANSNAVIGO, [διαπλέω, Gl. G. L.] āre.
TRANSNOMINO, [μετανομίζω, Gl. G. L. & G. L.] āre. Nomen commutare, vel invertere, aut immutare. Sueton. de Claris Grammat. cap. 18. L. Crassicius genere Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Pasides, mox Panfan se transnominavit.
 Idem Suet. in Domit. c. 13. in fine Post autem duos triumphos, Germanici cognomine assumpto, Septembrem mensem & Octobrem ex appellationibus suis Germanicum Domitianumque transnominavit. H. St. Desiderabatur hic locus in Lugd.
TRANSNOMINATIO, ōnis. f. [μετανομία] Gloss. Lat. Gr.
 Transnominatio, Metonomasia. H. St. Desuit hæc dict. in Lugd.
TRANSNUMERO, āre. Ultra numerare. Auctor ad Heren. lib. 4. 64. Puer qui jam bene hominis naturam nunt, Tu illo plures mittas oportet, inquit, si hodie vis transnumerari.
TRANSPADANUS, a, um. Adj. [πέραν τῶν Πάδων] Qui trans Padum habitat. Cic. 5. Att. 2. Marcellus sedendi comes, et si ille Magistratum non gesserit, erat tamen Transpadanus. Idem 2. Fam. 17. Quod autem meum erat proprium, ut alariis Transpadanis uti negarem, id etiam populo se remisisse scribit. Catull. 37. 13.
TRANSPICIO, spexi, spēctum, [διορίζω] ēre. Lactant. de Opific. Dei, cap. 8. Per oculorum membranas sensus ille, qui dicitur mens, ea quæ sunt foris, transpicit. Ibid. Si quis vellet transpicere per cicutam, &c.

TRANSPICIOR, ūci. Pass. Lucret. lib. 4. 271.
 Quod genus illa foris, quæ vere transpiciuntur.
TRANSPLECTUS, ūs. m. [διόρυσις] Lucret. lib. 4. 272.
 Janua quum per se transplectum præbet apertum.
TRANSPLANTO, [μεταφύτεύω δίδωρον] Gloss. Græcolat.
TRANSPONŌ, pōsi, pōstum, [μεταπέθημι, Gl. G. L.] ēre. notæ significacionis. Gell. lib. 12. cap. 1. Arborem in locum alium transpositam. Copias transponere. Justin. lib. 25. Quum copias Cherroneso transposuisset. h. e. Per Cherronesum in Græciam transportasset atque trajecisset.
 Militem transposuit. Tacit. 2. Ann. 8.
 Arbitrio meo transponantur verba. Lips. in Tacit. 324. H. St.
TRANSPŌSITUS, a, um. Partic. Gell. 12. 1. Sæpe videas arborem in locum alium transpositam deperisse.
TRANSPŌSITIO, ōnis. f. [μεταπέθεσις] Apud Grammat.
TRANSPŌSITIVUS, a, um. Adj. Quintil. 3. 6. μεταπέθεσιν nos varie translativam, transumptivam, & transpositivam vocamus.
TRANSPORTO, [μετακινῶ, διαπερθεύω, Gl. G. L.] āre. De loco in locum portare. Cic. 14. Att. 5. Quid quas Annius transportavit? Eidem lib. 7. 16. De pueris in Græciam transportandis tum cogitabam, quum fuga ex Italia quæri videbatur.
 Carina transportari. Martial. lib. 13. 72.
 Copias transportare vel exercitum: pro Traducere, quum navigio per mare ducitur exercitus. Cn. Magnus Marcello & Lentulo, 8. Att. 12. Reliquæ copiarum omnes Brundisium cogerentur, & inde Dyrrhachium transportarentur. Cic. in Pison. 47. Te Provinciam Macedoniam, in quam tantum exercitum transportasses, sine ullo milite reliquisset? Virg. 6. Æn. 328.
 Nec ripas datur horrendas, nec rauca fluenta
 Transportare prius, quam sedibus ossa quierunt.
 Transportare, pro Deportare in exilium. Sen. lib. de Clement. Quas civitates funditus exscindi, quas transportari, quibus eripi libertatem, quibus dari oportebat, mea jurisdictio est. Suet. in Augusto, cap. 65. Agrippam nihilo tractabiliorem, immo in dies amentiosem in insulam transportavit.
TRANSPORTATIO, ōnis. f. [ἔξοδος] Sen. ad Helv. cap. 6. Populorum transportationes exilia publica sunt.
TRANSPORTANEUS, a, um. Adj. Cassiod. 10. Epist. 30. de Elephant. Cutis hujus ulcerosis vallibus exaratur, a qua transportaneorum nefanda passio nomen accepit. Transportaneus igitur sunt, qui Elephantia laborantes extra urbem ablegantur. [Qui transportam sunt locuti.]
TRANQUIETUS, a, um. Adj. i. e. Valde quietus. Plaut. Merc. 5. 2. 50.
 Ego istum in tranqueto tuto sistam, ne time. al. Tranquillo.
TRANRHENANUS, a, um. Adj. [πέραν τῶν Ῥήνων] Qui trans Rhenum habitat. Plin. lib. 19. cap. 1. Jam quidem & Transrhenani hostes. Cæf. 5. Bell. Gall. 16. Germanosque Transrhenanos sollicitare dicebantur.
TRANSRIBERINUS, a, um. Adj. Qui trans Tiberim in urbe habitat. Martial. 1. 42.
 Non es, crede mihi. Quid ergo? Verna es:
 Hoc quod Transruberinus ambulator. conf. Cic. 12. Att. 2. & 3.
TRANSTRUM, i. n. [ζυγὴν σκαφῆς, κηλῖς, Gl. G. L.] Perf. 5. Sat. 146.
 — tibi torta cannabe fulto
 Cœna sit in transtro.
 Ad transtrum navis obnixus corporis pondere. Flor. Epit. Liv. 89. V. Turneb. Adverf. 20. 1.
 Transtra, ōrum. plur. num. [ζυγὰ σκάφης, κηλίδες, Gl. G. L.] sunt Tabulæ, super quas sedent remiges, inquit Festus. Cæf. 3. Bell. Gall. 13. Transtra ex pedibus in altitudinem trabibus, confixa clavis ferreis, digiti pollicis crassitudine. Ovid. 14. Met. 534.
 — & incurvæ fumabant transtra carinæ.
 Confidere transtris. Virg. 3. Æn. 289.
 Novare transtra. Virg. 5. Æn. 752.
 Transtra, Tigna quæ transversa a pariete in parietem porriguntur, auctore Festo. Vitruv. lib. 4. cap. 2. Trabes supra columnas & paratas, & antas ponuntur, in contignationibus tigna & axes, subjectis: si majora spatia sunt, columen in summo fastigio columnis, unde & columen dicuntur & transtra & capricoli, si commoda, columen & canteria prominentes ad extremam subfundationem.
TRANSTILLUM, i. n. dimin. usus est pro Trabeculis Vitruv. 5. 12. conf. Philand. ad Vitruv. 1. 5.
TRANSVÄRICO, [ὑπερβαίνω, Gl. G. L.] āre. Idem quod Prævarico. q. V. Proprie utitur Veget. Mulom. 3. 60.
TRANSVEHO, xi, ctum, [διαπλέω, διακροίω, Gl. G. L.] ēre. Ultra vehere, live id ratibus in mari, live curru per terram fiat. Sullust. in Jugurth. cap. 18. Ex eo numero Medi & Persæ & Armenii, cum navibus in Africam transvecti, proximos nostro mari locos occupavere. Plin. lib. 8. cap. 6. Transvecti ratibus. Claud. 2. de Laud. Stil. 273.
 Transvehitur Tufcos, Apenninusque volatu
 Stringitur.
 Tempus transvectum est. Tacit. 2. Hist. 76.
 Traveho, pro Transveho. Varro de R. R. 2. 7. Cum flumen travehendum est. al. Trajiciendum.
TRANSVECTIO, ōnis. f. [μεταγωγή, μετακροίδη, Gl. G. L.] Cic. 4. Tusc. 10. Dic, quæso, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocytii frenitus, transvectio Acherontis, mento summam aquam attingens sibi erectus Tantalus?
 Transvectio est, quum equites solenniter recensentur. Eam Fabius Maximus instituit. Liv. lib. 3. in fine, Ab eodem Fabio institutum dicitur, ut equites Idbus Quintilibus transveherentur. Suet. in August. cap. 38. Equitum turmas frequenter recognovit, post longam interca-pedinem reducto more transvectionis. Sed neque detrahi quinquam in transvehendo ab accusatore passus est, quod fieri solebat. V. Valer. lib. 2. cap. 2. de Institutis antiquis. extr.
TRANSVERBERO. [διαπείρω, Gl. G. L.] āre. Transigere. Cic. 7. Fam. 1. Præclara bestia venabulo transverberatur? Et Liv. 38. 22. Hi vero non vulnerabantur, sed transverberatis scutis, plerique inter se conferti hæbebant. Virg. 11. Æn. 667.
 — cujus apertum
 Adverfi longa transverberat abiete pectus.

TRANSVERSUS, a, um. Adj. [πλάγιος, Gl. L. G. & G. L.] Quod contrarium est Obliquo Columel. lib. 2. Sed in arando maxime observandum est, ut transversus mons fulcetur. Liv. 1. 14. Inde subito exorti Romani transversam invadunt hostium aciem. Hor. de Arte Poet. 447.

— incomptis illinet atrum

Transverso calamo signum.

Auferre transversos. V. AUFERO.

Fortuna transversa incurrit. Cic. de Clar. Orat. 331. In te intuens. Brute, doleo, cujus in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis vehentem, transversa incurrit misera fortuna Republicæ.

Fulgura transversa volant per imbres. Lucret. lib. 2. 213.

Transverso gradu, πωρίς βαδμῶν, Gloss. Latinogræc.

Itinera transversa. Liv. 3. 7.

Motio transversa. Cic. de Univerf. 27. Tunc ex alterius naturæ motione transversa, in ejusdem naturæ motum incurrentia, &c.

Verba transversa, pro Male compositis. Sen. Epist. 114.

Transversum digitum, aut unguem discedere, frequenter est apud Cic. pro eo quod est Quam minimo spatio. ut 4. Acad. 58. Ab hac regula mihi non licet, transversum, ut ajunt, digitum discedere. Idem 12. Att. 29. In omni vita sua quemque a recta conscientia transversum unguem non oportet discedere. Sunt illa quidem minus figurata, sed tamen proverbialia, quæ loquitur Plautinus Euclio in Aulul. 1. 1. 18.

Itic astato; si hercle tu ex isthoc loco

Digitum transversum, aut unguem latum excefferis, &c. Hæc

Erasmus.

Transversum agere. Transversus agi dicitur, qui vi & impetu quodam ab instituto deflectitur. Ita Laberius minus apud Macrobius libro Saturnalium secundo, cap. 7. Cursum fortunæ transversum vocat. Hunc enim C. Cæsar benignitas invitavit, ut eques Romanus & senex, prodiret in scenam. In prologo igitur queritur præter animi sui sententiam eo se Cæsar auctoritate fuisse compulsum;

Necessitas, inquit, cujus cursus transversus impetum

Voluerunt multi effugere, pauci potuerunt,

Quo me destruit pæne extremis sensibus? Ita qui præcepta ira fertur, Transversus rapi dicitur. Ductum apparet a navigantibus, qui secundo vento, recto cursu feruntur: flatu adverso, transversum aguntur. Erasmus.

Ferre corpus alicujus transversum. Lucret. lib. 4. 424.

In transversum positus. Plin. lib. 16. cap. 42.

De transverso. V. DE præpositionem.

Ecce tibi e transverso. Cic. 4. Acad. 15.

Ex transverso cedere. Plaut. Pseud. 4. 1. 45. [conf. Liv. 1. 13. pr.]

Transversa, Adverbialiter positum. Virg. 5. Æn. 19.

Mutati transversa fremunt. Transversa, Hinc atque hinc. Est autem Adverbium factum de nomine. Idem 3. Ecl. 8.

Novimus & qui te transversa tuentibus hircis. subaud. Rifere.

i. e. Vestram turpitudinem indignantibus. Servius.

TRANSVERSARIUS, a, um. Adj. Quod in transversum ponitur. Cæs. 2. Bell. Civil. 16. Ubi autem spatium inter muros aut imbecillitas materia postulare videretur, pilæ interponuntur, transversaria tigna injiciuntur, quæ firmamento esse possint. V. CRATIUS, in CRATES.

TRANSVERSE, Adv. Vitruv. 9. 9. In columella horæ transverse describantur.

TRANSVERSIM, aliud Adv. Plin. lib. 3. cap. 1. Ad Gallicum oceanum Iberico a mari transversim se pandens terra.

TRANSVERTO, ti, sum, ẽre. Firmic. lib. 6. cap. 15. Mentis levitate instabiles faciet ista conjunctio, eorumque consilia hac atque illac varia cogitatione transvertet, ne animus eorum aliquando unius consilii ratione utatur. Arnob. 7. Prætare quæ bona sunt, atque inimica transvertere.

TRENSULTO, V. TRANSILIO.

TRANSŪMO, sumpsi, sumptum, [μεταλαμβάνω] ẽre. Ex alio sumere. Stat. 3. Theb. 292.

— lacrimas non pertulit ultra

Bellipotens: hastam læva transfumit, & alto

(Haud mora) defluit curru, &c. h. e. Mars hastam, quam dextra manu gestabat, transfert in sinistram. Unde quæ ex primis tabulis transcripta sunt, solennitate juris adhibita, dicuntur Transumpta: & actus ipse Transumptio.

TRANSUMPTIO, õnis. f. [μετέληψις] Figura est apud Rhetores, quam Græci μετέληψιν vocant, quum rem ex alio ad alium transmovemus. V. Quintil. 8. Demosthenes, Quum bellum Phoenicem conflatum esset, & non per me, nondum enim ego ad Remp. accesseram. Cic. Refertum Tribunicis legibus, exhaustum a quibus sit, ipsi sciunt.

TRANSUMPTIVUS, a, um. Adj. Quintil. lib. 3. cap. 5. V. supra. **TRANSPOSITIVUS**.

TRANSUO, ui, utum, [διατρέπω] ẽre. ex Trans & Suo, s abjecta. Columel. lib. 6. cap. 5. Media pars descripti orbiculi eadem subula transfuitur: & facto foramine, prædicta radícula inferitur. Apud Cels. lib. 7. cap. 7. de pilis palpebrarum, Deinde si plures pili sunt, necesse est longum tormentum, quum toties acus transfuerit, magnam inflammationem moveat. [Nisi Transiet scripsit.]

TRANSVŪLO, [ὑπερίπταμαι] ẽre. Ad aves pertinet. Plin. lib. 10. cap. 29. Perdices non transvolant Bæotie fines in Attica. Item lib. 9. cap. 8. De delphinis, Tantaque vi exsiliunt, ut plerumque vela navium transvolent. Lucret. lib. 4. 563.

Et conturbari vocem dum transvolat auras. Hor. 1. Serm. 2. 108.

Transvolare, Celeriter ire. Liv. 3. 63. Eques inter ordines peditum tectus, se ad equos recipit: transvolat inde iu partem alteram, suis victoriæ nuntius.

Alpes transvolare. Cic. 10. Fam. 31.

Transvolans animum cogitatio. Plin. lib. 7. cap. 12.

Transvolare, pro Transugere posuit Plaut. in Epid. 1. 1. 32.

Mulciber credo arma fecit, quæ in bello habuit Stratiphocles,

Transvolaverunt ad hostes.

TRAVŪLO, ẽre. Varro 4. de L. L. 25. Trua, quod travolat ea aqua. Lucret. lib. 4. 603.

— species quod travolat omnis. al. Trameat.

TRANSVŪLITO, ẽre. frequent. Lucret. lib. 1. 355.

Inter septa meant voces, & clausa domorum

Transvolitant.

TRĀPES, ẽtis. m. vel **TRAPĒTUM**, i. n. [ἰλαδὴν κῦλας, Gl. L. G. & G. L. ελαιερῶν, L. G. ελαιπιῶν, G. L.] vel **TRAPĒTUS**, i. m. vel **TRAPĒTA**, i. f. Mola olivaria, ut ait Servius. A τρεπεω, volvo. seu verto. Cato de R. R. cap. 18. Trapetibus locum dextra & sinistra. Virg. 2. Georg. 519.

Venit hiems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Oleo autem conficiendo molæ utiliores sunt, quam trapetum, quam canalis & solea. Columel. lib. 12. cap. 50.

Trapetus emptus est in Suesfano nummis quadringentis. Cato de R. R. cap. 22. Idem cap. 12. Trapetos quinque.

Trapetum, quo olea teruntur, ita accommodari præcipit Cato R. R. cap. 22. ut statuat ad libellam æquatam, ne quid fastigii, ne quid devexi habeat: sed ut æquato situ & planitie perlibrata positum sit. Id enim Librare cum dicit intelligit. V. plura apud eundem.

Trapeta funibus suspensa, apud Ulpianum in l. Sed addes. §. 2. D. Locati & conducti, intelliguntur Molæ olivariz, non volubiles, nec trufatiles, sed quæ in altum tollebantur, & ad frangendam oleam demittebantur; eoque funibus opus erat ad eam suspendendam. Columel. 12. 52. Suspensa mola oleum frangito. [V. SUSPENSUS.]

TRĀPEZA, es. f. [τραπέζα] Mensa Græce dicitur. Unde

TRAPEZITA, æ. m. [τραπέζιτης] Mensarius. In Gloss. Latinogræc. Mensularius, & in Græcolat. Nummularius. Plaut. Capt. 1. 2. 90.

— subducam ratiunculam,

Quantillum argenti mihi apud trapetzitam fiet.

TRAPZŌPHŌRON, i. n. vel **TRAPEZOPHŌRUS**, i. m. [τραπέζοφορον, τραπέζοφος] Cic. 7. Fam. 23. Quod tibi destinatas trapezophoron, si te delectat, habebis. Ubi interpres, Trapezophoron signum erat sacerdotis cujusdam hujus nominis, qui cum alio, Cosmo nomine, omnia sacra Minervæ administrabat. Auctor Suidas. Apud vero Julium Pollucem lib. 10. §. 69. sic legitur, Licet porro mensam, in qua pocula reponuntur πρῶτον dicere, aut etiam μόνον: vel si quis ambitiose ne novis quidem abstineat, τραπέζοφορον. Hæc Pollux. Veluti Qui mensam gestet. Proinde Cæl. lib. 7. cap. 12. carpens Ciceronis interpretem sic ait, Ego vero Trapezophoron intelligo apud Ciceronem Statuam, quæ poculorum mensam sustineret. Quod etiam intellexisse puto Juven. 3. Sat. 203.

Lectus erat Codro Procula minor, urceoli sex,

Ornamentum abaci: nec non & parvulus infra

Cantharus, & recubans sub eodem marmore Chiron. [V. ABACUS. Gloss. Græcolat. τραπέζοφορον, Caliclar. A caliculis nempe sustinendis.]

Trapezophoron, Paul. in l. 3. §. 1. D. De supell. legat. Supellectile legata hæc continentur, mensæ, trapezophora, delpheica, subfella, &c.

TRĀPEZUS, untis. f. [τραπέζης] Cappadocia civitas libera, & vasto monte clausa, ut auctor est Plin. lib. 6. cap. 4. Hanc patriam habuit Georgius Trapezuntius, magnus in omnibus illustribus doctis homo: qui ad extremam senectutem omnium, & Græcarum, & Latinarum literarum oblitus est. Trebizonde hodie vocatur, & est ditionis Turcica. Alii proferunt vulgo Trapezonda. Tacitus in 3. Hist. 47. vocat Vetusam Asia civitatem, a Græcis in extremo Ponticæ oræ conditam.

TRASENNA, V. TRANSENNA.

TRĀSĪMĒNUS, [τρασύμενος] Lacus in agro Perusino, unde & hodie vocatur Lacus Trusiminus, teste Blondo in Italia illustrata, juxta quem Hannibal Flaminius Consul cum XII Romanorum millibus interfecit, & sex millia cepit. Meminit hujus Plin. lib. 2. cap. 84. Ibid. cap. 107. Reperitur apud auctores, Trasimenum lacum aruisse totum. Cic. pro Rosc. Amer. 89. Multos casos, non ad Trasimenum lacum, sed ad Servilium vidimus. Idem de Clar. Orat. 57. meminit. Dicitur est hic lacus Trasimenus a Trasimeno, puero formosissimo, Tyrreni filio, quem Agylle Nympha, ejus amore capta, rapuisse dicitur in eum lacum, ut docet Silus a principio lib. 5. Fuit autem ea Romanorum clades in planitie, inter Mevium & Cietum jacente, quam Sanguinatæ rivus ex Mevio monte manans, interfecit, & in Trasimenum conditur. Is habet ab ortu villam instar oppidi. Tuorum dictam: ab occasu fauces, quibus clausus fuerat Flaminius: & a meridie Trasimenum. Non ita procul locus est, ubi castrametatus fuerat Annibal, quæ vallis Comana dicitur. Est & Ossaria vicus, ab ossium dicta multitudine versus Cortonam, a Trasimeno tribus passuum millibus distans.

Scribitur & Trasymenus, per y. Sed rectius Latina littera.

TRASĪMĒNUS, a, um. Adj. [τρασύμενος] Ovid. 6. Fast. 765.

Sunt tibi Flaminius Trasimenaque litora testes.

Busta Trasimena. Sil. lib. 11. 347.

Vada Trasimena. Sil. lib. 11. 372.

TRASĪMĒNICUS, a, um. Adj. Sidon. Carm. 9. 248. Trasimena strages. **TRASĪMĀCHUS**, [τρασύμαχος] qui princeps inveniendi numerus in oratione fuit, teste Cic. in Orat. 175. Idem de Clar. Orat. 30. Tum Leontinus Gorgias, Trasymachus Chalcedonius, &c.

TRASĪMĒNICUS, V. TRASĪMĒNUS.

TRĀVĪO, [διατρέχωμαι] ẽre. Transire. Lucret. lib. 4. 603.

Qualia sunt vitri, species quæ traviat omnis. Nonnulli leg.

Trameat. al. Travolat. Idem lib. 6. 348.

Incolumisque venit per res, atque integra transit

Multa: foraminibus liquidis quia traviat ignis,

Multaque perfringit. Traviare, quasi Trans five per alia corpora

sibi viam facere.

TRAVŪLO, V. TRANSVŪLO.

TRAVŪLUS, i. m. [τραυλός] Græcum vocabulum significans Balbum, aut eum, qui cum difficultate loquitur. τραυλίζω Græcis, Balbucio Latinis. Lucret. lib. 4. 1157.

Magna atque immanis κατὰ πλοῦς, plenaque honoris;

Balba loqui non quit, τραυλίζει, muta pudens est. [Gloss. Græcolat.

τραυλή, Balva, rauca; τραυλίζω, Balvucio, rauco; τραυλός, Valvus,

Raucus, Bletus. Et Latinogræc Balbutit, νηπιῶν ἀρροπαίσει, τραυλίζει.

TRAVŪLISMUS, [τραυλισμός] Balbutientis vitium.

TREV. CIV. Trevirenses cives, vel Trevirensis civitas.

TRĒBĀTIUS, [τρεβάνθ] Jurisconsultus, Ciceronis familiaris, ut perspicere licet ex familiaribus epistolis. V. Hor. 2. Serm. 1. 4.

TREBAX, *Acis*. Adj. Pervicax. Sidon. 1. Epist. ult. Trebacissimus senex. V. Voss. Etymol.

TREBACITER, Adv. Idem 9. Epist. 11. Malui factum fateri simpliciter, quam trebaciter diffiteri.

TREBELLIVS, i. m. Nomen gentile apud Romanos frequens.

M. Trebellius. Tacit. 16. Ann. 41.

Trebellius Maximus. Idem 16. Ann. 3.

Trebellius Pollio, Historicus, cujus extant Vitæ quædam Imperatorum. V. Voss. de Hist. Lat. 2. 6.

TREBIA, [*Τρεβία*] Subalpinæ regionis fluvius, juxta Dertonam civitatem (auctor Strabo lib. 5.) clade Romanorum ab Annibale accepta insignis. Est & Trebia Celtiberorum civitas. quæ pars est Hispaniæ. Inde Trebellicum vinum dicimus.

TREBIATES, Umbriæ populi in quarta regione Italiæ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14. Idem &

TREBIANI, dicuntur. Suet. in Tiber. 31. Iterum eo censente, ut Trebianis legatam in opus novi theatri pecuniam ad munitionem viæ transferre concederetur, obtinere non potuit.

TREBLA, æ. f. Instrumentum rusticum; quasi Tribula a Tribula. Cato R. R. 135. Treblæ albæ.

TREBONIUS, [*Τρεβόνιος*] Nomen gentile Ro. A. Trebonius cum Bruto & Cassio tertius conjuravit contra Cæsarem, in Asia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissime fuit, ut narrat Cicero in 11. Philipp. conf. Vell. 2. 69. 1. & Hor. 1. Serm. 4. 114.

TREBULLA, [*Τρεβύλλα*] Oppidum fuit haud longe ab urbe, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Et olim Trebulanis civitas data fuit. Hinc Cæsi Trebulani dicti sunt. De quibus Martial. lib. 13. 33. Prope Trebulanos sunt & alii populi, nomine Trebani, auctore Plin. lib. 3. cap. 12.

TREBULANUS, a, um. Adj. Plin. lib. 14. cap. 6. Vina Trebulana.

TRECRNARIUS, **TRECRNI**, **TRECRNINI**, **TRECRNESIMUS**, **TRECRNTI**, **TRECRNTIES**, V. TRRS.

TRECHÉDIPNUM, i. n. [*Τρεχιδίπνον*] Juven. 3. Sat. 68.

Rusticus ille tuus fumit trechedipna, Quirine. Trechedipna, Gymnasticæ vestes, quæ a cursu nomen habent, & cœna; ut perstringat poeta Romanos acriter, qui tam dediti fuerunt Græcis exercitationibus, ut iis prope vitam & spiritum ducere viderentur, ad easque, tanquam ad cœnam, currebant: qua veste etiam esuritores fortasse Græculi ad cœnam cursitantes uti solebant. Hæc est Turnebi opinio, Advers. 3. 17.

Trechedipni, apud Plutarchum in Sympoticis appellantur, Qui licet appetentes & ambientes alienas cœnas, in mora tamen erant ceteris convivis, tardius accedentes: ut per contrarium Trechedipni videantur dicti. Cessatoribus enim celeritas tribuitur. V. Rhodiginum lib. 27. cap. 24. & Calcagninum.

TREIS, in accusativo plurali pro Tres. V. TRRS.

TREMEBUNDUS, V. infra TREMO.

TREDECIES, **TREDECIM**, **TREMISSIS**, V. TRRS.

TREMO, vi, [*τρέμω*, Gl. L. G.] ẽre. Commoveri, seu agitari significat; a similitudine vocis: quæ tunc quum valde quis commotus est, tremula auditur. Est autem Tremere proprie corporum solidorum, quum propter frequentem commotionem ita agitantur & concutiuntur, ut stare loco nesciant. Hinc fit ut Tremor pro Rigore accipiatur, quanquam hoc illo majus sit, præsertim in febribus. Plaut. Afin. 2. 2. 23.

Non placet, pro monstroextemplo est, quando qui sudat tremit. Ter. Eun. 1. 2. 4. — totus, Parmeno,

Tremo, horreoque, postquam aspexi hanc. P. A. bono animo es. Cic. 2. de Orat. 285. Hujus generis est plenus Nævius: & jocus est familiaris, Sapiens si algebis, tremes. Ac sapiens de animatis dicitur. Animo tremere. Cic. 1. Q. frat. 1. 4. Quid si tibi, bellum aliquod magnum & periculosum adminitranti, prorogatum imperium viderem, tremere animo. h. e. Maximopere timerem, tralatione sumpta ab iis, qui quum timent, maxime tremunt.

Artus tremit, figurate, pro Artus tremunt. Virg. 3. Georg. 84.

Srare loco nescit, micat auribus, & tremit artus. Accusativus est pluralis, quasi diceret, Tremit membra. [Antiptosis Græcanica. V. Vechner. Hellenol. 1. 26.

Corde & genibus tremit. Hor. 1. Carm. 23. 8.

Ira tremere. Sil. lib. 7. 581.

Ossa tremere pavore. Hor. 2. Serm. 7. 57. Synecdoche est.

Serviliter tremere. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Toto pectore tremere. Cic. 4. Tusc. 49.

Calamo tremente. Martial. lib. 4. 30.

Frondes tremuerunt vento. Ovid. de Nuce. 175.

Motibus insolitis tremuerunt Alpes. Virg. 1. Georg. 475.

Tellus tremit longo cum murmure. Ovid. 4. Fast. 267.

Tremere, cum Accusativo. Liv. 22. In ea civitate, in qua Magistri Equitum virgas ac secures Dictatoris tremere atque horrere soliti sunt, Te Stygii tremere lacus. Virg. 8. Æn. 296.

Tremendus, Timendus. Virg. 2. Æn. 199.

Hic aliud majus miseris, multoque tremendum Objicitur magis. REMENS, entis. Partic. [*τρέμων*] Virg. 5. Æn. 431.

— sed tarda trementi Genua labant.

Horrens & tremens. Cic. in Pison. 99.

Timidus & tremens. Cic. in Pison. 74.

Genæ tremens. Virg. 4. Æn. 643.

Lingua tremente dictum. Ovid. 4. de Pont. 10. 84. al. Querente.

Ore tremente loqui. Ovid. 3. de Pont. 1. 154.

Oscula tremantia. Lucan. lib. 2. 114.

Vox tremens. Cic. 3. Q. frat. 2. Homo undique actus, & quum a me maxime vulneraretur, non tulit, & me nementi voce exulem appellavit.

Bos tremens procumbit humi. Virg. 5. Æn. 481.

Frustra carnis tremantia, h. e. Aohucpalpitantia. Virg. 2. Æn. 216.

Hausta tremens. Virg. 2. Æn. 175.

Tela tremantia. Ovid. 12. Met. 99.

TREMBENDUS, a, um. Partic. [*τρέμων*] Propter quod quis tremere debet. Visuque adituque tremendus. Stat. 10. Theb. 158.

Nefas tremendum. Valer. 2. Argon. 209.

Regem tremendum adiit, Plutonem. Virg. 4. Georg. 469.

Tumultu tremendo ruens Juppiter. Hor. 2. Carm. 16. 11.

TREMBUNDUS, vel **TREMBUNDUS**, a, um. Adj. [*τρέμων*, Gl. G. L.] Tremens. Martial. lib. 9. 94. Cic. pro Domo 134. Aut si dixit aliquid verbis hæsitantibus, postemque tremebunda manum

tetigit, certe nihil rite, nihil caste, nihil more, institutoque perfecit. Humus tremebunda nutat. Valer. 6. Argon. 168.

Membra tremebunda. Ovid. 4. Met. 133.

Vox tremebunda. Auctor ad Heren. lib. 3. 25.

Compar. [*πρεσβεωτάτης*] Columel. lib. 10. 396.

Candidus effietæ tremebundior ubere porcæ.

TREMISCO, [*τρέμιω*, Gl. L. G.] ẽre. Tremore concuti: interdum etiam Timere. Virg. 3. Æn. 648.

— sonitumque pedum, vocemque tremisco.

Motu tremiscere. Ovid. 7. Met. 205.

Tonitru tremiscunt ardua terrarum. Virg. 5. Æn. 694.

Ad omnem strepitum tremiscens. Ovid. 14. Met. 214.

In Gloss. exstat. Tremesco, per e.

TREMÉFACIO, fœci, factum, [*τρέμω*] ẽre. Tremorem incutere. Cic. 1. de Divin. 18.

Aut quum fe gravido tremefecit corpore tellus. Ex poeta.

Tremefacere aliquem. Virg. 6. Æn. 803.

Libertas tremefacta, Concussa. Cic. 2. Off. 24. Quamvis enim demerfæ sint leges alicujus opibus, quamvis tremefacta libertas, emergunt tamen hæc aliquando aut judiciis tacitis, aut occultis de honore suffragiis. Legitur & Timefacta.

Pectora tremefacta. Virg. 2. Æn. 228.

Polus tremefactus nutu. Ovid. 2. Fast. 489.

Quies tremefacta. Stat. 1. Achil. 247.

Tellus tremefacta. Virg. 10. Æn. 102.

TREMOB, ẽris. m. [*τρέμος*, Gl. L. G. & G. L. φέβω, L. G.] Ipsa trementis commotio. Virg. 2. Georg. 479.

Unde tremor terris, qua vi maria alta tumescant, Objicibus ruptis.

Tremor, Timor. Cic. pro Flacc. 10. Tamen id quod dixit, quanto cum pudore, quo tremore & pallore dixit?

Albus tremor pallere faciens. Perf. 3. Sat. 100.

Gelidus tremor per ossa cucurrit. Virg. 2. Æn. 121.

Horridus tremor quassat artus. Senec. Troad. 3.

Occultus tremor subitæ pestis. Sil. lib. 17. 556.

Subitus tremor. Ovid. 3. Met. 40.

Vagus errat per artus tremor. Senec. Herc. OEth. 706.

Incidit tremor manibus. Hor. 1. Epist. 17. 23.

Invalit me tremor. Ovid. 14. Met. 210.

Pertentat corpora tremor. Virg. 3. Georg. 250.

Præpedit ossa tremor. Ovid. 14. Epist. 18.

Tremor stellarum, pro Splendore, quod lumen earum sit quodammodo tremulum, cujus etiam rei causam philosophi investigare conantur. Lucret. 5. 587.

Dum tremor est clarus, dum cernitur ardor earum. Turneb.

TREMULUS, a, um. Adj. [*τρέμουλος*, ẽντρομος] Quod valde tremit. Ter. Eun. 2. 3. 45.

Incurvus, tremulus, labiis demissis, gemens. Plin. lib. 20. cap. 9. Ideo paralyticis & tremulis dari jubet.

Artus tremuli. Lucret. lib. 3. 7.

Dextra tremula. Ovid. 5. Fast. 511.

Frigus tremulum, ab effectu. Cic. in Arat. 68.

Tum fixum tremulo quatiatur frigore corpus.

Gradu tremulo venit ægra senectus. Ovid. 14. Met. 143.

Horrore tremulo moveri. Ovid. 9. Met. 345.

Manus tremula. Martial. lib. 12. 75.

Passu tremulo venit hiems horrida. Ovid. 15. Met. 212.

Rifus tremulus, Totum corpus concutiens. Lucret. lib. 1. 918.

Arundo tremula. Ovid. 2. de Arte Am. 77.

Jaculum tremulum. Ovid. 4. Epist. 43.

Mare fit tremulum, tenui quum stringitur aura. Ovid. 11. Epist. 75.

Cantus tremulus. Hor. 4. Carm. 13. 5.

Fletus tremuli. Propert. lib. 1. 5. 15.

Guttur tremulum. Cic. 1. de Divin. 14.

Haud modicos tremulo fundens e gutture cantus. Ex poeta.

Ululatus tremuli. Stat. 5. Silv. 5. 71.

Vox tremula. Claud. 1. in Europ. 263. Lucret. lib. 2. 367.

Cometa tremulus. Cic. 1. de Divin. 18.

Vidisti, & claro tremulos ardore cometas. Ex poeta.

Flamma tremula. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. — pedibusque tenetur Magni leo tremulam quatiens e corpore flammam.

Fulgore tremulo micantes oculi. Ovid. 2. de Arte Am. 721.

Ignes tremuli. Lucret. lib. 4. 406.

Lumen tremulum. Virg. 7. Æn. 9.

TREMULO, [*τρέμω*] ẽre. Gloss. Græcolat.

TREPIDUS, a, um. Adj. [*τρέπιδος*, Gl. L. G. φέβω, G. L.] Pavidus, metuens, timens. Festus, Trepid, vertit: unde Trepido, & Trepidatio: quia turbatione mens vertitur. V. Voss. Etymol. in Tremo. Liv. 2. 24. At vero Curia mæsta ac trepida ancipiti metu.

Trepidares, Dubia, & ob hoc timorem inducens. Liv. 1. 27. Tullius in re trepida duodecim vocit Salios, fanaque Pallori, & Pavori. Hor. 3. Carm. 2. 5.

Trepidi rerum suarum, Incerti. Virg. 12. Æn. 589. Servius, Nescientes quid agant, ignari auxilii. Liv. 36. 31. Messenii, sine responso dimissis legatis, moverant bellum: trepidique rerum suarum, &c.

Puto scribendum, Trepidi, rerum suarum incerti. H. St. Virg. tantum habet Trepidæ rerum, sed Liv. ut hic legitur. Nec audiendus nosster. Sed voluit forsan tantum lemma mutatum.

Cives trepidi. Virg. 12. Æn. 583.

Exoritur trepidos inter discordia cives.

Admiracionis & metus trepidus. Tacit. 6. Ann. 21.

Spe trepidus. Lucan. lib. 7. 297.

Formidine trepidus. Virg. 9. Æn. 756.

Equi trepidi. Ovid. 16. Epist. 206.

Manus trepida. Virg. 12. Æn. 901.

Mentes trepidæ. Lucan. lib. 1. 518.

Metus trepidus, ab effectu. Ovid. 3. Trist. 1. 54.

Noctes trepidæ. Stat. 9. Theb. 622.

Nubes trepidæ. Stat. 12. Theb. 529.

Os trepidum. Ovid. 5. Met. 234. al. Timidum.

Terror trepidus. Lucret. lib. 5. 41.

- Tumultus trepidus. Virg. 8. Æn. 5.
 Vultus trepidi. Ovid. ad Liv. 275.
 Trepidus, Festinus: quod qui timent, festinent gressus. Virg. 3. Æn. 616.
 Hic me, dum trepidi crudelia limina linquunt,
 Immemores focii vasto Cyclopi in antro
 Deferuere. Servius; Trepidi, festini: ut per timorem, non per
 odium relictus fuisse videatur. Idem 4. Georg. 73. & 3. Æn. 316. & 4. 642.
 Acies irepidæ. V. ACIES.
 Carina trepida. Lucan. lib. 8. 662. Trepidam vocat propter timorem
 illorum, qui infidebant: aut trepidam, i. e. Celerem.
 Certamen trepidum. Hor. 1. Epist. 20. 48.
 Cursus trepidus. Virg. 4. Æn. 672.
 Fuga trepida. Ovid. 1. Trist. 10. 10.
 Rotæ trepidæ, Celeres. Valer. 3. Argon. 52.
 Urbs trepida. Lucan. lib. 3. 373.
TREPIDARE, Adv. [τρέπιδος] Celeriter, & quasi per timorem. Liv. 22. 31.
 Nam & stativa trepide deserta fuerunt.
TREPIDULUS, a, um. Adj. dimin. [τρέπιδου] Gell. lib. 2. cap. 29.
 Pulli trepiduli circumstrepere. Plaut. Perf. 4. 2. 3. Trepidula ut graphice
 decet.
TREPIDO, [τρέπιδω, δειδιώ, πύρομαι, πλοῦμαι, Gl. L. G. & G. L. φεῶμαι,
 L. G.] are. Metu concuti, timere. Ter. Eun. 5. 5. 8.
 Quid est, quod trepidas? fatissime salvæ? dic mihi. Cic. 3. de Orat. 166.
 At Romanus homo, tamen et si res bene gesta est,
 Corde suo trepidat.
 Metu trepidare. Virg. 6. Æn. 491.
 In dubiis trepidare periculis. Lucret. lib. 3. 1089.
 Mens trepidat metu. Hor. 2. Carm. 19. 5.
 Pectus mihi trepidat. i. e. Palpitat. Perf. 3. Sat. 88.
 Passim trepidatur in urbe. Sil. lib. 17. 509.
 Vestis trepidatur in agris. Sil. lib. 4. 26.
 Trepidus, Festinus. [τρέπιδος ἰσχυρῶς] Virg. 4. Æn. 121.
 Dum trepidant alæ, saltusque indagine cingunt. Hor. 2. Carm. 4. 23.
 Cujus octavum trepidavit ætas
 Claudere iustum. [Gloss. Latinogræc. Trepidat,
 Festinat, τρέπιδος. Scribendum puto, τρέπιδος ἐπὶ γὰρ. Ibidem,
 Trepidat, Titubat, σφάλλεται, πταίει, βαμβάλλεται.
 Gressus trepidant. Sen. Hippol. 7.
 Trepidare, Tumultuari præ festinatione. Liv. 27. 1. Trepidante tota
 civitate ad excipiendum Annibalem visendumque.
 Trepidare & Concurrere. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 33. Ter. Hec. 3. 1. 35.
 Trepidari sentio, cursari sursum prorsum.
TREPIDANS, antis. Partic. [τρέπιδων] ut, Fuga trepidans. Lucan.
 lib. 3. 159.
 Alis trepidantibus effugit. Ovid. 7. Met. 382.
 Corda trepidantia bello. Virg. 4. Georg. 69.
 Linguis trepidantibus ulolat. Catul. de Bercynth. 64. 29.
 Mœnia trepidantia. Sil. lib. 1. 129.
TREPIDANTER, Adv. Idem, quod Trepide, Timide. Suet. in Claud.
 Cæf. cap. 49. Quod ut fenit, trepidanter effatus, &c.
 Trepidanter & timide agere. Cæf. 1. Bell. Civil. 19. Atque omnia trepidan-
 tiorum timidiusque ageret.
TREPIDATIO, ðnis. f. [τρέπιδος, Gl. L. G.] Cic. pro Dejot. 20. Num
 quæ trepidatio? num qui tumultus?
 Infana trepidatio. Liv. 32.
 Facere trepidationem. Liv. 3. 3.
 Injicere trepidationem. Liv. 2. 53.
TREPIDIARIUS, i. m. Veget. de Art. Vet. 2. 56. Equi, quos vulgo trepidarios,
 militari verbo guttonarios vocant.
TREPONDO, V. TREBS.
TRES, [τρεις, τρεῖς, Gl. L. G.] & n. Triâ. plur. nuni. Numerale nomen.
 Virg. 8. Ecl. 77. Nece tribus nodis ternos, Amarylli, colores.
 Trium litterarum homo, i. e. Fur, quod tres in ea dictione tantum sint
 litteræ. Plaut. Aul. 2. 4. 46.
 Tribus verbis, i. e. Breviter. Plaut. Mil. 4. 2. 28. Idem Trin. 4. 2. 121.
 Pax, te tribus verbis volo.
TRIS, [τρεις] pro Tres in Accusativo, legimus apud antiquos. Cic. 4.
 Acad. 138. Testatur sæpe Chrysiptus tris solas esse sententias, quæ de-
 fendi possint de finibus. Virg. 1. Æn. 112.
 Tris notus abreptas in faxa latentia torquet. Quorum autem no-
 minum Genitivus pluralis ante um syllabam, i litteram habuerit, Ac-
 cusativum, inquit Priscianus, per is loquimur, ut refert Charisius,
 quanquam nostra ætate passim ab eruditissimis receptum est, nec minus quo-
 rundam majorum, ut hujusmodi Accusativi per e diphthongum scriberentur:
 quum tamen Velii Longi sententia sit, ut per i solam notentur.
 Nam & aliquando Quintiliano incommodum per e scribere visum est.
 V. Gell. lib. 13. cap. 19.
TREPONDO, [τρέπονδω] indecl. Quintil. lib. 1. cap. 5. De virt. & vitiiis
 orat. Nam dua & tre & pondo diversorum generum sunt barbarissimi. At
 duapondo & trepondo usque ad nostram ætatem ab omnibus dictum est &
 recte dici Messala confirmat. [V. loc. Dicitur, ut Tredecim, Trecenti,
 Trevir, Tressis, &c.
TREB, Adverbium numerale. [τρεις, ἐπι τρεις] Virg. 2. Æn. 792.
 Ter conatus erat collo dare brachia circum,
 Ter frustra comprehensa manus effugit imago. Ibid. 6. 229.
 Ter Consul, Tertium. Plin. lib. 19. cap. 1.
 Ter amplus Geryon, Tricorpor gigas. Hor. 2. Carm. 14. 8.
 Ter tanto pejor ipsa est, quam illam tu esse vis. Plaut. Perf. 1. 3. 72.
 Ter quatuor. Cic. 1. de Divin. 55.
 Cædunt de cælo ter quatuor corpora sancta. Ex poeta.
 Ter & quater. Hor. 1. Carin. 31. 13.
 Ter & vicies. Plin. lib. 7. cap. 28.
 Ter ternus. Varro 2. de R. R. cap. 1. Ea parte habet novem discretas ter
 ternas. De pecunia.
 Ter in anno. Cic. pro Rosc. Amer. 133. Aptam & ratione dispositam se
 habere existimant, qui in Salentibus aut in Brutiis habent unde vix ter
 in anno audire nuntium possunt.
 Ter, τριπλοῦς, pro Multum, Plurimum, Valde, ut
 Ter felix. Ovid. 8. Met. 51.
 Terque quaterque beati. Virg. 1. Æn. 94. Idem 4. Æn. 589.

- TREDENI**, æ, a. plur. Adj. Triginta. Virg. 8. Æn. 47.
 Ex quo ter denis urbem redeuntibus annis, &c. Martial. 8. 78.
 Quid numerem currus, ter denaque præmia palmæ.
TRECENTUM, [τριακόσια] Virg. 8. Æn. 716.
 Maxima ter centum totam delubra per urbem
 Læticia, ludisque viæ, plausuque fremebant.
TRECENTENI, æ, a. plur. tantum. Adj. [τριάκοντα] Martial. 2. 1.
 Ter centena quidem poteras epigrammata ferre.
TERNUS, a, um. vel potius **TERNI**, æ, a, plur. Adj. [τρεις,
 Gl. L. G.] Cic. 9. Fam. 23. Quum loquimur terni, nihil flagitii dicimus,
 at quum bini obscænum est. Cic. 4. Verr. 137. Hoc quoque propter tuos
 ternos denarios nunc primum postulatur. Cic. 5. Verr. 114. Virg. 5.
 Æn. 120.
 — terno confurgunt ordine remi. Hor. 2. Serm. 4. 76.
 Immane est vitium, dare millia terna macello.
 Terni deni. Plin. lib. 18. cap. 26. V. **TERRICIM**, infra.
TERNARIUS, a, um. Adj. [τριάριος] Columel. lib. 11. cap. 2. Ternarii
 scrobes. V. SCROBS.
TERNIO, ðnis, m. ut Quaternio, Senio, Unio. V. Gell. 1. 20.
TERGEMINUS, a, um. Adj. [τετράριος, Gl. L. G.] Quod & Trigeminus.
 Tergemini proprie dicuntur Tres, qui ex uno utero, uno die, editi sunt.
 Plaut. Mil. 3. 1. 122. Plin. lib. 7. cap. 3. Tergeminos nasci certum est,
 Horatiorum Curiatorumque exemplo. Liv. 1. Tergemini fratres. Vetus
 codex habet Trigemini. q. V. infra.
 Tergeminus Triplex. Liv. 6. 7. Modo tergeminae victoriæ triplicem trium-
 phum ex his ipsis Volscis & Æquis & ex Hetruria egistis. Ovid. 4. Trist. 7. 16.
 Tergeminumque virum, tergeminumque canem. [Prior tricorpor
 Geryon, posterior triceps intelligitur, Cerberus.
 Ignis tergeminus Jovis, Fulmen trifulcum. Stat. 1. Silv. 1. 92.
 Proles tergemina, Tres filii. Stat. 4. Silv. 8. 21.
 Tergeminus, pro Maximo & amplissimo; ut, Tergemini honores apud
 Horatium 1. Carm. 1. cum populus ingentem tollit plausum, aliquem
 honorans. Et in hac notione sæpe hoc verbum a poetis tritum animadverti.
 Martial. 3. 46.
 — tergeminum mugiat ore sophos. i. e. Maxima voce
 succlamet Sophos. Tibull. 4. 1. 10.
 Illum tergeminae nantem confinia mortis. i. e. Ingentis & mul-
 tiplicis. Hinc adeo id factum est, quod quæ tergeminae sunt, eadem
 ampla & magna sunt. Turnebus.
 Tergeminum par in scelere. Cic. 11. Philipp. 2. de Antonio & Dolabella,
 Ecce tergeminum in scelere par, inusitatum, inauditum, ferum, bar-
 barum. i. e. Trifceleratum. Sic Budæus. Vetus exemplar legit, Tibi
 geminum.
TERTIUS, a, um. Adj. [τρίτος] Qui post secundum est. Virg. 3. Æn. 117.
 Tertia lux classem Cretæis sistet in oris. Plin. 4. Epist. 27. pr.
 Tertius dies est, quod audivi recitantem Sentium Augurinum cum, summa
 mea voluptate. [i. e. Triduum est, quum, seu ante tres dies audivi.
 Tertio die, Nudius tertius, Τετρίτης ἡμέρας, Gloss. Græcolat.
 Tertio quoque die. Cic. 2. Tusc. 24.
 Jam tertio me quoque funesto die
 Tristi advoletu aduncis lacerans unguibus. Ex poeta.
 Tertio quoque verbo. Cic. pro Rabir. Post. 34. Modo vobis inspectantibus,
 in judicio Gabini, tertio quoque verbo excitatur.
 Tertius in pretio, vel auctoritate. V. **AUCTORITAS** tributorum.
 Plaut. Pæn. 1. 2. 118. Salve in pretio tertia.
 Tertio loco, Tertia dignitate. Plin. lib. 12. cap. 12. In nostro orbe
 proxime laudatur nardum Syriacum, mox Gallicum, tertio loco Creticum.
 Tertium locum Miletiæ oves obtinent. Plin. lib. 8. cap. 48.
 Tertiæ notæ herbæ, Tertio loco adscribendæ, vel tertiam dignitatem
 post alias fortitæ. Columel. lib. 9. cap. 4. Cave autem putes Tertiæ
 facultatis.
 Tertio pedato, τριτὴν πεδῶ, Ex τριτῶ. Gloss. Latinogræc. [Forte
 conjuncte scribendum. V. **TEIPEDO** infra.
 Sed si res cogit, est quiddam tertium. Cic. 1. Fam. 5.
 Aut in re esse, aut in verbo: nihil esse tertium. Cic. 9. Fam. 22.
TERTIA, Mulieris nomen. Feminæ siquidem appellabantur familiæ
 nomine: sed ut internoscerentur, quum duæ erant, Major & Minor
 vocabantur; ut apud Sueton. in August. cap. 4. Octavia Major, &
 Octavia Minor. Quum tres erant, quæ tertia nata esset, Tertia dicebatur;
 quum quatuor, Quarta; cum quinque, Quinta: unde in oratione pro
 M. Cælio 34. & de Aruspicum responsis 27. Quinta Claudia. Ergo Tertia,
 sive Tertulla per diminutionem: Bruti soror, uxor Cassii, quia post duas
 edita esset; hæc abortum fecerat: quod queritur Cic. 14. Att. 23. Ter-
 tullæ nollem abortum: tam enim Cassii sunt jam, quam Bruti ferendi.
 De hac ipsa Macrobius hæc Saturn. lib. 2. cap. 2. Mater M. Bruti Servilia,
 quum pretiosum ære parvo fundum abstulisset a Cæsare, subjiciente
 hæc bona civium, non effugit dictum tale Ciceronis: Et quidem, quo
 melius emprum sciatis, comparavit Servilia hunc fundum, tertia dedu-
 cta. Filia autem Serviliæ erat Junia Tertia, eademque C. Cassii uxor,
 lasciviente Dictatore tam in matrem, quam in puellam. Hæc Macrobius.
 [Quum alioqui & tertia pars deducta intelligi possit, luditque Tullius
 vocabuli ambigua significatione.
TERTIO, Adv. [τρίτος] Ter. Eun. 3. 3. 24. Non hercle veniam tertio.
 Columel. lib. 3. cap. 13.
TERTIUM, Adv. [τρίτον] ut, Tertium Consul. Liv. 3. 22.
 Tertium consul. V. **ITREUM**. H. St.
 Iterum ac tertium jacere. Cic. 2. de Divin. 121. Quid est tam incertum
 quam talorum jactus? tamen nemo est, quin sæpe jactans Venereum ja-
 ciat aliquando, nonnunquam etiam iterum ac tertium.
TERTIANUS, a, um. Adj. [τρίτηνος, Gl. L. G.] ut, Tertia febris,
 Quæ tertia quaque die novam accessionem facit. Cic. 3. de Nat. Deor.
 24. Vide, quæso, si omnis motus, omniaque, quæ certis temporibus or-
 dinem suum conservant, divina dicimus, ne tertianas quidem febres &
 quartanas divinas esse dicendum sit.
 Tertiana quoque absolute, Idem significat: quod & pluraliter etiam fre-
 quenter legitur. Plin. lib. 2. cap. 20. Seminis grana tria in tertianis
 devorari jubent aliqui ante accessionem.
TERTIANI, orum. m. pl. [τρίτηνοι] Tacit. 5. Hist. 1. Tradidit & Syria
 duo & vicies milia, tertianosque. [h. e. Vicesimæ tertiæ legionis milites.
NUDIUS TERTIANUS, a, um. Adj. τριήμεριος, Gloss. Græcolat. V. fl.

TRITIARIUS, a, nm. Adj. [τριτάριος] Plin. lib. 34. cap. 17. Idem & tertiarium vocant, in quo duæ nigri portiones sunt, & tertia albi. De Stanno.

Tertiarius, Actor tertiarum partium. V. SECUNDARIUS. Expressit Cic. 1. Verr. 48. quum scribit, Ut in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illum, qui secundarum, aut tertiarum partium, cum possit aliquanto clarius dicere, quam ipse primarum, multum summittere, ut ille princeps quam maxime excellat. Ex Turnebo.

TRITIARIUM, [τριτάριον] Ponderis genus satis notum, cui correspondet Quartarium. Cato R. R. cap. 95. Postea sumito bituminis tertiarium, & sulfuris quartarium. h. e. Tertiam vel quartam partem unciae. [Nisi Congii, vel Sextarii potius, & est m. Tertiarium.]

TRITIO, [τριτώ] Ære. Tertio facere: ut Terram vel solum tertiare dicimus, Quum tertio aratur & colitur. Columel. lib. 2. cap. 4. Sed iugerum talis agri quatuor operis expeditur, nam commode profcinditur duabus, una iteratur, tertiatu dodrante, in liram ficitim redigitur quadrante operæ. Idem 2. 13. & cap. 4. Iteratos esse oportebit, ac deinde circa Septembris Calendas tertiatos.

TRITIATUS, a, um. Tertiata verba, [ἐπισκομμένα ῥήματα] appellantur Imperfecta, lapsantia, & cum pavore nubunda: quando quis exanimatus non profert verba integra, sed vix tertia quæque enuntiat, mediis ex perturbatione suppressis. Apulejus lib. 5. p. 166. Elmenh. Tremens & exfangui colore lurida, tertiata verba substrepens, sic ad illas ait.

TRITIATIO, ðnis. f. [τριτίσις] Columel. lib. 12. cap. 50. Nam plurimum refert non miscere iterationem, multoque minus tertiationem cum prima pressura. De tribus olivarum pressuris loquitur, iterationem vocans secundam pressuram, sive oleum secundæ pressuræ, tertiationem vero tertiam pressuram.

TRUNCUS, i. m. [τραπεζήριον, τριγώνιον] Nummus per trigonus, a tribus unciis dictus. Varr. de L. L. 4. 36. Teruncius a tribus unciis dictus, quod sit libellæ quarta pars, quomodo & Quadrans assis. Plaut. Capt. 3. 1. 17.

Neque ridiculos jam teruncii faciunt. Cic. 5. Att. 20. Nos tamen, et si hoc te ex aliis audire malo, sic in provincia nos gerimus, quod ad abstinentiam attinet, ut nullus teruncius infumatur in quenquam. Teruncium, inquit Budæus, appellavit Cicero, quem Plinius Quadrantem & Triuncem vocat. Cic. 3. de Fin. 45. Interit magnitudine maris Ægei stilla muræ, & ut in divitiis Cræsi teruncii accessio. Fecit palam te ex libella, me ex teruncio. Cic. 7. Att. 2. Subaudi Hæredem. V. AS & TRIUNX.

De præda mea, teruncium non attigit quisquam. Cic. 2. Fam. 17.

TRÉMISIS, is. m. vocabulum pro Triente ad exemplum Semissis fixerunt mediæ Latinitatis auctores. Lamprid. Alex. Sever. cap. 39. Tunc etiam, quum ad tertiam partem auri vectigal decidisset, tremisses formati sunt. Isidor. 16. 15. Solidi tertiam partem dixerunt imitissimam, eo quod solidum faciat ter missus. [Prave fictum nomen ad imitationem S Semissis.]

Fuit autem Nummus aureus pondere & pretio tertia ex parte minor, quam solidus, pari, ut probabile videtur, forma insignitus. Credo tamen interdum Trientem Latine appellari, veluti apud Trebell. Claud. cap. 14. Philippeos nostri vultus annuos centum quinquaginta, & in strenis quadraginta septem, & trientes centum sexaginta. Idem cap. 17. Aureos Valerianos centum quinquaginta, trientes Salonianos trecentos. Hurman. Antiq. Roman. 4. 1. 8. Salmast. de Mod. Ufur. cap. 1. & 8.

TRIARIUM, orum. m. pl. [ἐπιτάκται] Genus militum, qui quales fuerint olim, lucidissime explanat Liv. 8. 8. his verbis. Postremo in plures ordines acies instruebantur. Ordo sexagenos, (sive ut alii legunt, sexenos) milites, duos centuriones, vexillarium unum habebat. Prima acies Hastati erant, manipuli quindecim, distantes inter se modicum spatium: manipulus Leves vicenos milites, aliam turbam scutorum habebat. Leves autem, qui hastam tantum gæstare gerent, vocabantur. Hæc prima frons in acie: florem juvenum pubescentium ad militiam habebat. Robustior inde ætas totidem manipulorum, quibus Principibus est nomen, hos sequebantur Scutati, omnes insignibus maxime armis. Hoc triginta manipulorum agmen, Antepilanos appellabant, quia sub signis jam alii quindecim ordines locabantur, ex quibus ordo unusquisque tres partes habebat: earum unamquamque primum pilum vocabant: tribus ex vexillis constabat: vexillum centum octoginta tres (ut alii sex) homines erant Primum vexillum Triarios docebat, veteranum militem spectatæ virtutis: secundum Korarios minoris roboris ætate factisque: tertium Accensos, minimæ fiduciæ manum. Eo & in postremam aciem rejiciebantur. Ubi his ordinibus exercitus instructus esset, hastati omnium primi pugnam inibant. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes, in intervalla ordinum principes recipiebant. Tum principum pugna erat, hastati sequebantur. Triarii sub vexillis confidebant, sinistræ crure porrecto, scuta innixa humeris, hastas subiecta cospide in terra fixas, haud secus quam vallo septa inhorretet acies, tenentes. Si apud principes quoque haud satis prospere esset pugnatum, a prima acie ad triarios sensum referebantur. Inde rem ad triarios redisse, quum laboratur, proverbio increbuit. Triarii confurgentes, ubi in intervalla ordinum suorum principes & hastatos recepissent, extemplo compressis ordinibus velut claudebant vias: unoque continente agmine, jam nulli spe post relicta, in hostem incidebant. Id erat formidolosissimum hosti, quum velut victos infecuti, novam repente aciem exurgentem, auctam numero cernebant. Hæcenus T. Livius, cujus ex verbis satis arbitror liquere proverbium, Rem ad triarios redisse, dici, quum eo periculi res redacta est, ut extremo conatu, summiisque viribus sit entendum, & ad suprema confugiendum consilia: quibus si nihil proficiatur, jam nihil reliquum esse videatur, unde subsidium sperare possis. Item Vegetius de Re Militari, lib. 1. 20. declarat post omnes acies solere collocari triarios, omni armorum genere instructos, qui genu posito subsidebant: ut si primam aciem vinci contigisset, ab iis integrato prælio victoria repararetur. Idem 3. 14. Sextus, inquit, ordo post omnes a firmis & scutatis, & omni genere armorum munitis, bellatores tenebat, quos antiqui triarios appellabant. Hi ut requiesci & integri acius invaderent hostes, post ultimas acies sedere consueverunt, & si quid in primis ordinibus accidisset, de eorum viribus reparaturis spes tota pendeat. Flavius Vopiscus in vita Firmi Imperatoris (cap. 4.) indicat robustissimum quemque militem in triarios allegi solitum, docens eum nervis robustissimum fuisse, hoc argumento, quod triarium quoque vinceret. Hæcenus ex Erasmo, Al.

Tritanum legunt apud Vopisc. Varro de L. L. 4. 16. Triarii dicti sunt, quod in acie tertio ordine extremis subsidio ponerentur. Plaut. Fragm. 1. 92. Agite nunc, subsidite omnes quasi solent triarii.

TRIAS, Ædis. f. [τριάς] Numerus ternarius Græcis. Gell. 1. 20. Numerus ternio, qui Græce dicitur trias. V. TRINITAS.

TRIENS, entis. m. [τριημένιον, τριών, Gl. G. L.] Tertia pars assis, in ratione usuraria. Cic. 4. Att. 15. Fenus ex triente, Id. Quint. factum erat besibus.

Triens, Genus nummi, tertiam partem assis valens, hoc est, uncias quatuor. Juven. 3. Sat. 267.

Infelix nec habet quem porrigat ore trientem.

Lex frumentaria de semilibus & trientibus. Auctor ad Heren. 1. 21.

Triens, Menfuræ genus quatuor cyathos continens. Perf. 3. Sat. 100. Sed tremor inter vina subit, calidumque trientem. al. Triental.

Propert lib. 3. 10. 29.

Quum fuerit multis exacta trientibus hora.

Triens, Tertia pars jugeri. h. e. Unciæ quatuor. Dividebatur enim jugerum, ut as, in uncias duodecim. V. Columel. lib. 5. cap. 1.

Trientes, sive quod idem est, Trientalis materia, apud Vitruvium (10. 6. nomen habent a mensura, quod afferes instrumenti ejus, trientali crassitudine, hoc est quatuor unciarum essent, sive quatuor pollicum. In mensuris enim uncia pollicem significat. Ex Budæo.

TRIENTALIS, e. Adj. [τριημεριος] ut, Trientalia folia, a mensura dicta sunt, quæ amplitudine trientem æquant, hoc est pollices quatuor. Plin. lib. 27. cap. 5.

Materia trientalis. Vitruv. 10. 6.

TRIENTAL, alis. n. Vasis genus, tertiam partem sextarii capiens. Perf. 3. Sat. 100. — calidumque triental

Excudit e manibus. Nonnulli legunt Trientem.

TRIENTARIUS, a, um. Adj. Jul. Capitol. in Antonino Pio, cap. 2. Idem fenus trientarium, hoc est minimis usuris, exercuit; ut patrimonio suo plurimos juvaret. Interest ou usure à quatre pour cent.

TRIFARIAM, Adv. [τριάρης, Gl. L. G. & G. L. τριμάρης, τριάρης, G. L.] Tribus modis, sive in tres partes. Suet. in Vitel. cap. 13. Sed vel præcipue luxuriæ, seviticiæque deditus, epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispertiebat. Liv. 5. 26. Trifariam Romani muniebant.

TRIMUS, a, um. Adj. [τριμύς, Gl. L. G.] Quod est trium annorum. Plaut. Rud. 3. 4. 39.

Trima quæ perii mihi, jam tanta esset, si vivit, scio. Plin. lib. 17. cap. 11. Arborem nec minorem bima, nec majorem trima transferri quidam præcipiunt. Varro 2. de R. R. cap. 7. Videndum ne sint minores trimæ, majores decem annorum.

Equa trima. Hor. 3. Carm. 11. 9.

Trimo, τριμύς, Gloss. Latinogræc.

TRIMULUS, a, um. Adj. dimin. Suet. in Neron. 6. Trimulus patrem amisit.

TRIMATUS, us. m. [τριμύς] Ipsa trium annorum ætas. Columel. lib. 8. cap. 5. Summovebimus autem veteres, id est quæ trimatum excefferunt. Plin. lib. 8. cap. 43. Partus a xxx mense occisimus, sed a trimatu legitimus.

Vide BIMATUS, Spatium, sive Ætas duorum annorum. H. St.

TRINUS, a, um. Adj. [τριάς] Idem quod Tres significat. Plaut. Bacch. 2. 3. 40.

Etiame est quid porro? c. hem accipe, trina hæc nunc erit. Cæf. 7. Bell. Gall. 46. Milites signo dato celeriter ad munitionem perveniunt, eamque transgressi, trinis castris potiuntur.

Forum trinum. Stat. 4. Silv. 9. 15.

Trini, pro Terni. Suet. in Neron. cap. 56. Detecta confestim conjuratione, pro summo numine, trinisque in die sacrificiis colere perseveravit i. e. Quotidie tribus. Plin. lib. 2. cap. 41. Trinos soles antiqui sapius videre. i. e. Tres simul. Ibidem, Lunæ quoque trinæ apparuere. Reddere trinas litteras. Cic. 11. Att. 17.

Nulla trinis ætibus gratulatio. Cic. in Pison. 97.

TRINITAS, ætis. f. [τριάς, Gl. G. L.] Vox apud Patres & scriptores ecclesiasticos frequens.

TRIPLASIUS, a, um. Adj. [τριπλάσιος] Græcum est. Idem quod Triplus. Mart. Capell. 9. 322. Ratio triplasia.

TRIPLEX, icis. Adj. [τριπλῆς, Gl. L. G. & G. L. τριπλοῦς, τριπλῆς, G. L. τριπλοῦς, L. G.] Quod est trium plicarum. Hor. 1. Carm. 3. 9. Illi robur, & æs triplex

Circa pectus erat, &c.

Anima triplex. Cic. 1. Tusc. 20. Plato triplicem finxit animam, cujus principatum, id est rationem, in capite, sicut in arce, posuit; & duas partes separare voluit, iram & cupiditatem, quas locis suis disclusit: iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locavit.

Colore triplici diversa licia. Virg. 8. Ecl. 73.

Deæ triplices, Paræ. Ovid. 2. Met. 654.

Forma triplex Cerberi. Ovid. 9. Met. 185.

Muro triplici circumdata moenia. Virg. 6. Æn. 549.

Natura triplex animi. Lucret. lib. 3. 238.

Pugna triplex, Quæ ter facta est. Martial. lib. 5. 66.

Triumphus triplex. Virg. 8. Æn. 714.

Triplex, pro Tribus aliquando ponitur. Cic. 1. Acad. 17. Fuit ergo jam accepta a Platone philosphandi ratio triplex.

Litteras triplices remittere. Cic. 13. Att. 3.

Triplex, pl. m. pro quodam Tabellarum genere, in quo scribi epistolæ leviores & amatorie solebant. Martial. lib. 14. 6.

Tunc triplices nostros non vilia dona putabis, Quum se venturam scriberet amica tibi. Dicti autem sunt Triplices a tribus foliis. V. Cic. 13. Att. 3.

Triplex, substantivum, pro Triplo. Scribonius Largus comp. 218. Empaltrum aliud ex sale nigro efficacius, idem ad omnia facit: sed recipit singulorum pondus libram similiter, olei autem veteris triplex adjectur. [Pro Triplo ejus V. Rhod. Lexic. Scrib.]

TRIPLICITER, Adv. Auct. ad Heren. 4. 42. Eandem rem commutabimus tripliciter. Mart. Capell. 3. Littera tripliciter sonat.

TRIPLICO, [τριπλάσιος] Ære. Plin. lib. 7. cap. 48. Cornici novem nostras attribuit ætates Heliodus, quadruplum ejus cervis, id triplicatum corvis.

Idem ipse numerus triplicatur. Gell. 1. 20.

- Vox triplicata. Sidon. 2. Epist. 2.
- TRIPLICATIO**, ōnis. f. Cajus in l. Confilio. D. de curat. furios. &c. Dig. 27. t. 10. l. 7. §. 1. Firmicus quoque lib. 2. cap. 26. Nulla vel duplicatione, vel triplicatione, vel quadruplicatione. V. Quadruplicatio, in QUADRUPLEX.
- TRIPLICABILIS**, e. Adj. Sedul. 1. extr. Quod simplex, triplicet, quodque est triplicabile, simplex.
- TRIPLEX**, a, um. Adj. [τρεπλῆς, Gl. G. L.] Idem quod Triplex. Cic. de Univerf. 20. Unam principio partem detraxit ex toto, secundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla: deinde quartam quæ secundæ dupla esset: quintam inde quæ tertiæ tripla. Et paulo post, Tripla intervalla. [Numerale est proportioni vel comparationi serviens.
- TRIPLARIS**, e. Macrobi. in Somn. Scip. 1. 6. Alternatio triplaris. Idem 1. 19. Numerus triplaris. V. DUPLARIS.
- TRISEMUS**, a, um. Adj. Ternarius. Mart. Capell. 1. 9.
- TRIANGULUS**, i. m. & tritius TRIANGULUM, i. n. [τρίγωνον, Gl. G. L. τριγωνον L. G.] Figura tres angulos habens, quam Græci τρίγωνον, vocant. Cic. 2. de Nat. Deor. 125. Grues, quum loca calidiora petentes maria transmittant, trianguli efficere formam. Idem 2. de Divin. 89. Quum autem in eam ipsam partem orbis venerint, in qua sit ortus ejus qui nascatur, aut in eam quæ conjunctum aliquid habeat, aut consentiens, ea triangula illi & quadrata nominent.
- TRIANGULUS**, a, um. [τρίγωνον] Adj. Triangulus ager. Columel. lib. 5. cap. 2. Forma triangula. Celf. lib. 7. cap. 25. tit. 2.
- TRIANGULARIS**, e. Adj. [τρίγωνον] Quod trianguli formam refert: ut, Triangularis agri forma, apud Columel. lib. 5. cap. 2. Al. Triangulus.
- TRIBRACHUS**, i. m. [τρίβραχος] Pes tribus syllabis brevis confans. a τρεῖς, tres: & βραχὺς brevis, ut Dōminus. V. Terentianum Maurum de octo pedibus trisyllabis.
- TRICRPS**, ūtis. Adj. [τρίκρως, τριφυῖς, Gl. G. L.] Tria capita habens. Cic. in Orat. 159. Quid in verbis junctis? quam scite Insipientem, non Insipientem? Iniquum non Inæquum? Tricipitem, non Tricapitem? Idem 1. Tusc. 10. Dic quæso num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus? Ibid. 2. 22. Hæc a Tartarea tenebrica abstractum plaga Tricipitem eduxit Hydra generatum canem. Ex poeta. Ovid. 7. Met. 194. Tuque triceps Hecate. Triceps [τρίκρως] Tripartitus. Gloss. Græcolat.
- TRICAPITINUS**, a, um. Idem. in Gloss. Græcolat. in utraque dict.
- TRICHORDIS**, e. Adj. Tres habens chordas. Sidon. 5. 5. Citharæ trichordes.
- TRICHORUM**, i. n. [τρίχρον] Locus in tres parvulos locellos distinctus. Spartianus in Pescennio Nigro cap. 12. Domus ejus hodie Romæ visitur in campo Jovis, quæ appellatur Pescenniana: in qua simulacrum ejus in Trichoro constituit, statim post annum, ex Thebaico marmore, quod ille ad similitudinem sui factum a rege Thebæorum acceperat. Stat. 1. Silv. 3. 58. — quid nunc ingentia mirer, Aut quid partitis distantia tecta trichoris? Trichora (inquit Domitius Calderinus) ædificia tribus pinnis surgentia. Cæl. lib. 18. cap. 11. Trichorum arbitratu posse deduci a distributione triplici. χριζῶν namque, disparare significat. Sunt qui Trichorum interpretentur, Trium capax. Apud Diofcorid. lib. 1. cap. 115. legimus Acaciam in Cappadocia semen ferre in folliculis jugatis, τριχόεις ἢ πετρίχοις, id est trilocis vel quadrilocis. Ruellius vertit, In loculis connexis, ternum quaternumve capacibus. χρεα, χρεα, Græce, Regio, seu Locus dicitur Latine.
- TRICHŪS**, i. m. [τρίχους] Gemmæ nomen, a tribus coloribus impositum, quos reddit coti attrita. Plin. lib. 37. cap. 10. Trichus ex Africa niger est: sed tres succos reddit, a radice nigrum, medio sanguineum, summo candidum.
- TRICINIUM**, i. n. Trium vocum cantio. Symmach. 1. Epist. 47.
- TRICLINIUM**, vel TRICLINUM, i. n. [τρίκλινον, Gl. G. L.] Cœnatio, seu Conclave discubitorium dici potest. Est enim locus in quo discumbant & cœnabant præcipue in convivium accepti: dictum a tribus lectis, quos sternerant inter se contiguos. Nam tres lectos in convivio apponeret veteres solebant, & jacendo cœnare, ut Turcæ hodie faciunt. τρεῖς enim, tres: κλίση, lectus dicitur. Hinc Hor. 1. Serm. 4. 86. Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos, &c. Juven. 5. Sat. 17. Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto, &c. Cic. 13. Att. 50. Villa ita completa militibus est, ut vix triclinium, ubi cœnaturus ipse Cæsar esset, vacaret.
- Triclinium, secundam syllabam producit, ut Hexaclinon penultimam, Clinicus primam. Manil. lib. 5. Nunc jam luxuriæ pars, & triclinia templis. Concertant. Proinde sunt qui putent mendosum esse hunc veteris auctoris versum in Copa, v. 8. Triclinia umbrosis frigida arundinibus. Censeantque legendum tribus syllabis Triclina. Alii tamen legunt, Et trichila umbrosis, &c. V. TRICHILUM.
- Sternere triclinium. Cic. pro Muren. 75. Rogatus est a Maximo ut triclinium sterneret.
- Triclinium & Cubiculum. Cic. 2. de Orat. 263. Quando tandem, Galba, de triclinio tuo exibis? Quum tu, inquit, de cubiculo alieno. Capax triclinium quindecim convivarum. V. CAPAX.
- Lecti tricliniorum. Cic. 4. Verr. 183. Jam non quæro unde cccc amphoras mellis habueris, unde tantam Melitenfem vellem, unde quinquaginta tricliniorum lectos.
- TRICLINIARIUM**, i. n. Idem quod Triclinium: vel Quod ad triclinium pertinet. Varro 1. de R. R. cap. 13. Quo elaborant ut spectent sua æstiva tricliniaria ad frigus Orientis. al. Triclinaria.
- TRICLINIARIS**, e. Adj. Quod ad triclinium pertinet: ut, Lectus tricliniarius. Plin. lib. 37. cap. 2. Apothecæ tricliniarias. Varro apud Non. 2. 597. Vestimenta tricliniaria, Quibus utimur in tricliniis. Labeo in l. Apud Aufidium. D. de opt. legat.
- TRICLINIARIUS**, vel TRICLINARIUS, a, um. Adj. Vetus Inscr. apud Gruter. p. 576. n. 6. SERVVS TRICLINARIVS. Plin. lib. 9. cap.
39. Quis non jam triclinaria facit. scil. Vestimenta. Tricliniaria mappa, apud Varr. H. St. De Ling. Lat. 8. 33. Quis facit mappas tricliniarias non similes inter se?
- TRICOCCUS**, i. m. [τρίκοκκος] Plin. lib. 22. cap. 21. Genera heliotropii duo, Tricoccum, & heliofocopium, &c. Alterum genus, quod tricoccum appellavimus, & alio nomine scorpiuron vocatur, foliis non solum minoribus, sed etiam in terram vergentibus. Galenus (Ruellio teste) communi vocabulo Tricoccum quasi trifossum aut trigranium ab aliquibus nominatum meminit, quoniam tria intus grana sive ligna, feminis loco, fructus contineat.
- TRICODATUM**, τριποδον. Gloss. Latinogræc.
- TRICONGIUS**, i. m. [τρίκογγος] Cognomen Novelli Mediolanensis, qui gestis honoribus a Prætura ad Consulatum usque pervenerat. Hic enim tribus congis epotis, spectante miraculi gratia Tiberio principe, præclarum hoc cognomen sibi vendicavit. Plin. lib. 14. cap. 22.
- TRICORNIS**, e. Adj. [τρίκορνος] Quod tria cornua habet. Plin. lib. 8. cap. 21. Indicos boves unicornes, tricomelque. conf. Solin. cap. 65.
- TRICORPOR**, vel, ut Gloss. TRICORPUS, ōris. Adj. [τρίκορπος, Gl. G. L.] Tria habens corpora. Virg. 6. Æn. 289. — & forma tricornis umbræ. Sil. lib. 3. 422. Geryonis peteret quum longa tricornis arva.
- TRICUSPIS**, idis. Adj. [τριγύρην] Tres habens cuspides. Ovid. 1. Met. 330. — politoque tricuspide telo, Mulcet aquas rector pelagi.
- TRIDENS**, entis. m. [τρίδων, Gl. G. & G. L. τριδόντων, L. G. τριδων, G. L.] Quicquid habet tres dentes. Plin. lib. 9. cap. 15. Thygni a gubernaculis non superantur, ne tridente quidem in eos sapius jacto terrii. Dicitur sic proprie Neptuni sceptrum. Virg. 1. Georg. 13. — cui prima frementem Fudit equum magno tellus percussa tridenti. Sævus tridens. Virg. 1. Æn. 142. Sævus tridenti Nereus. Virg. 2. Æn. 418.
- TRIDENTIFER**, ōra, ōrum. Adj. [τριαντοφόρος] Absol. Neptunus. Ovid. 8. Met. 595. Regna vagæ dixi sortite, Tridentifer, undæ.
- TRIDENTIGER**, ōra, ōrum. Adj. Idem. Ovid. 11. Met. 203. Cumque tridentigero tumidi genitore profundi.
- TRIDUUM**, i. n. vel, ut Gloss. TRIDUUS, i. m. [τρίήμερον, Gl. G. L.] Spatium trium dierum. Ter. And. 2. 6. 9. Nihil hercle, aut si adeo, bidui, aut tridui est Hæc fellicitudo. Cic. 2. de Legib. 57. Cotta censet habendas triduum ferias, & porco femina piaculum pati. Idem pro Milon. 26. Clodius respondit, triduo illum, ac summum quadriduo periturum. Continuum triduum. V. CONTINEO. In triduo hoc. V. IN. Non interest triduum. V. INTEREST.
- TRIDUANUS**, a, um. Adj. [τρίημερον] Apul. lib. 10. p. 247. Elmenh. Spectaculum triduanum. Hieron. Epist. 10. Tridua jejunia.
- TRIENNIVM**, i. n. [τριετία, Gl. G. L.] Spatium trium annorum. Cic. 4. Verr. 49. Triennium provinciam obtinisti. Idem 4. Acad. 5. Inimicorum calumnia triennio tardius, quam debuerat, triumphavit. Ovid. 9. Met. 641. Ismarice celebrant repetita triennia Bacchæ. Triennia vocat dictione Latina, quæ Græce alibi Trieterica appellat. Continuum triennium. V. CONTINVO.
- TRIENNALIS**, e. Adj. [τριετηνός, Gl. G. & G. L.] V. TRIETERICUS.
- TRIERES**, is. f. [τρίρης] Navis Triremis. Nepos 7. 4. 3. In trierem, quæ ad eum deportandum erat missa, ascendit. Sic optimi Codd. Vulgo, Triremem. V. hanc dict.
- TRIERARCHUS**, i. m. [τρίεραρχος] Præfectus trieris. Cic. 3. Verr. 52. Qua de re Charidemum Chium testimonium priore actione dicere audistis, sese, quum esset trierarchus, &c. Data a classe Misenensi duæ trieres, cum quibus Cythnum insulam tenuit; nec defuere, qui trierarchos nomine Neronis accirent. Tacit. 2. Hist. 9. conf. Suet. Neron. cap. 34.
- TRIERTERIS**, idis. f. [τρίετηρίς] Spatium trium annorum. Stat. 4. Theb. 722. Ludus & atra sacrum recolet trieteris Ophestem. Martial. lib. 6. 38. Alpici ut parvus, nec adhuc trieteride plena Regulus, auditum laudet & ipse patrem. Cic. 3. de Nat. Deor. 58. Quinto Niso natum & Tyone, a quo trieterides constitutæ putantur.
- TRIERTRICUS**, a, um. Adj. [τριετηνός] Triennalis, ut Gloss. Græcolat. A τρεῖς, & ἔτος annus. Nox trieterica. Stat. 2. Theb. 661. Orgia trieterica. Virg. 4. Æn. 302. Sacra trieterica. Ovid. 6. Met. 587. Trieterica, (apud Thebanos) appellata sunt Sacra Bacchi, quæ ei ex India cum victoria redeunti instituta sunt, tertio quoque anno celebrari solita, annis ejus orgiis sumptuosiora. Idem & Servius affirmavit, enarrans illud Virg. 4. Æn. 302. Thyas, ubi audito celebrant Trieterica Baccho Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron.
- TRIFĀTIDICUS**, a, um. Adj. Aulon. in Ternario, 85. Atque trifaticæ nomen commune Sibyllæ. h. e. Valde, aut plusquam fatidicæ. Tris enim in compositione fere semper augendi cumulandique vim habet: ut Trifur, trifurcifer, triveneficus apud Plautum.
- TRIFAUx**, faucis. Adj. [τρίσημος] Tres fauces habens. Virg. 5. Æn. 417. Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat.
- TRIFAX**, ōcis. m. Telum tres cubitos longum. Festus. Ennius, Aut permaceret paries percussus trifaci. Trifaxis inter Tela enumerat Gell. lib. 10. cap. 25. V. CESTRUS.
- TRIFER**, ōra, ōrum. [τριφερος] Quod ter fructus producit. Plin. lib. 16. cap. 27. Vites quidem & triferæ sunt, quas ob id insanas dicunt, quoniam in iis alia marescunt, alia turgescunt, alia florent. Columel. lib. 5. cap. 10. Omnes etiam biferæ & triferæ.

TRĪFIDUS, a, um. Adj. [τριψιδής] Quod tribus partibus finditur. Cuspis trifida Neptuni. Claud. de Rapt. Proserp. 181.
Flamma trifida, Fulmen. Ovid 2. Met. 325.
Hastatrida. Valer. 1. Argon 641.

TRIFIDUM, i, n. Gloss. Græcolat. τριψιδός, κέσμος γυναικός, Trifidum gemmarum.

TRIFINIUM, i n. Isidor. 15. 14. Trifinium dictum, eo quod trium possessionum fines adstringit. Flacc. de condit. Agr. p. 6. Gœf. Si in trifinium (id est in eum locum, quem tres possessores attingebant) termini ponebantur.

TRIFISSILIS, e. Adj. Aufon. Epigr. 128. Forma trifissilis; scil. de Græca littera ψ dicitur.

TRIFOLIUM, i. n. [λωπός, ἰ χέρσος] Gl. L. G. & G. L. τριφυλλον, L. G.] Herba, quæ invenitur confragolis locis, efficacissima traditur contra viperæ venenum, odoris gravissimi, neque absmilis bitumini. Et idcirco Græci eam asphaltion appellant: nostri autem propter figuram acutam trifolium vocant: non longis & hirsutis foliis viret, caulemque robultiore facit, quam pratense. V. Plin. abunde de hoc tractantem, lib. 21. cap. 21.
Est & aliud Trifolium, pratense, a loco in quo frequenter invenitur, dictum. V. Botanicos.

TRIFORMIS, e. [τριμορφος] Gl. G. L.] Adj. Tres habens formas. ut, Canis triformis, Cerberus. Senec. Herc. Oeth. 1202.
Diva triformis, Hecate. Hor. 3. Carm. 22. 4. V. TRIVIA.

TRIFUR, ūris. Adj. Plus quam fur, vel Maximus fur. Plaut. Aul. 4. 4. 6. Non fur, sed trifur.

TRIFURCIFER, ōri, m. Plus quam furcifer, vel Maximus furcifer. Plaut. Aul. 2. 4. 47.
Me vituperas fur? A. etiam fur trifurcifer. Idem Rud. 3. 4. 29.
Tun, trifurcifer, mihi audes inclementer dicere?

TRIFURCUS, a, um. Adj. [τριχλος, τριδημος] Quod tres furcas habet. Columel. lib. 5. cap. 10. Trifurcam maxime ponito, ea existet minimum tribus pedibus. Ibid. cap. 11. 3. Surculi, sint bifurci, vel trifurci.

TRIGA, æ. f. [τριππος, Gl. G. L.] ut Biga, quali Triaga, a tribus equis junctis. Pl. TRIGÆ, [τριπυλα, Gl. G. L.] Currus dicitur, qui a tribus equis trahitur. Ulpian. in l. Ædiles adjunt. D. De Ædil. edict. l. 38. §. 14. Et si triga venierit, redhibenda erit tota; sed & si quadriga, redhibeatur. Ex veteri poeta citat Scaliger ad Propert. 3. 21.
Triga, mihi paucos inter dilecta fodales,
Triga fodalitii pars bene magna mei.

TRIGARIUM, i. n. [τίπη, ὅπη ἰππο γυμνάζονται, Gl. L. G.] Trigarium, Curule certamen. Plin. lib. 37. cap. 13. Ne equos quidem in trigariis inferri ullos vernaculis animadverto. Apud Marcianum quoque Capellam lib. 9. qui de Musica inscribitur, Trigarium, inquit, supplicantis semper germanitatis adveniat: hoc est, trigemina, inquit, illa mulier, sive tres in unius nominis vocabulum conspirantes.

TRIGARIUS, i. m. [τριππλάτης] Trigarium agitator. Plin. lib. 28. cap. 16. Feruntque & Neronem principem hac potione recreari solitum, quum sic quoque se trigario approbare vellet. [Nisi a Trigarium, i, n.]

TRIGEMINUS, a, um. Adj. [τριδωμος, Gl. G. L.] Auctor de Viris illustrib. 4. Tullus Hostilius, quia bonam operam ad verum Sabinos navaverat, rex creatus, bellum Albanis indixit, quod trigeminarum certamine finivit. Subaudi Fratrum.
Duo vel trigemini. Columel. lib. 7. cap. 6. de capella.
Trigemini, aut gemini. Columel. lib. 2. cap. 1. Trigeminos vocat, quum tres uno partu eduntur.
Trigemini fratres, nec ætate nec viribus dispares. Liv. 1. 24.
Natura trigemina. Plin. lib. 15. cap. 28. Quorundam natura trigemina est, corpus, deinde lignum, rursusque semen in ligno, ut Persicis.
Trigemini filii. Plaut. Mil. 3. 1. 122. V. Gell. 13. 24. Columel. lib. 3. cap. 8. & c. conf. TRIGEMINUS supra.

TRIGEMINA porta dicebatur Romæ, Per quam trigemini fratres Horatii exierunt: sed tertius qui superstes fuit, porta Capena rediit. Liv. 35. 10. Minucius extra portam Trigeminam bove aurato donatus est.

TRIGEMMIS, is. m. [τριφθαλμος] Columel. lib. 3. cap. 19. Vallis & uliginosi campi situs serimus etiam trigeminem (scilicet malleolum) qui est paulo minor dodrante, longior utique semipede. Iſque non ab eo trigemmis dictus est, quod omnino trium oculorum est, quum fere circa plagam, qua matri abscissus est, plenus lit gemmarum: sed quod his acceptis, quibus est frequens in ipso capite, tres deinceps articulos, totidemque gemmas habet. Plin. lib. 17. cap. 21. Idem quum decisi, nec intorti trigemmes.

TRIGLYPHUS, i. m. [τριγλυφος] Vox technica in Architectura: dicitur a tribus glyphis, id est sculpturis, vel canaliculis. Sæpe usus est Vitruv. ut, 1. 2. & 4. 1. & c.

TRIGON, ōnis. m. [τριγων] Pilæ genus. Martial. lib. 12. 84.
Captabit tepidum dextra, lavaque trigonem. Idem lib. 4. 19.
Seu lentum ceroma teris tepidumve trigona. V. Pila trigonalis, in PILA.

TRIGONUS, i. m. [τρίγωνος, Gl. G. L.] Triangulus. Manil. lib. 2.
Quadrati si forte volēs effingere formam,
Aut trinis paribus facies quum membra trigonis. Aufonius parum recte corripuit in Ternario, 50.
Per trinas species trigonorum linea currit.

TRIGONUS, a, um. Adj. Triangularis. Manil. lib. 2. 276.
Et quæcunque tamen dicuntur signa trigona. Ibidem,
— licet ergo signa trigona
Dicantur, partes non servant illa trigonas.

TRIGONICUS, a, um. Adj. Idem. unde Trigonica radiatio apud Julium Firmicum lib. 2. cap. 32. & rursus lib. 3. cap. 1. & cap. 3.

TRIGONALIS, e. Adj. Forma tribus lineis constans, Ad trigona pertinens. De pila trigonali est epigramma Martial. lib. 14. 51. V. PILA.

TRIGONOMETRIA, æ. f. [τριγωνομετρία] Ars triangulos mensurandi.

TRIHORUM, i. n. Spatium trium horarum. Aufon. Epist. 4. 62.
Nec duraturi post bina trihoria corvi. Corvi autem pisces sunt.

TRIJUGIS, e. Adj. Aufon. Epist. 8. 6.
Vel cisio trijugi si placet inlilias.

TRILIBRIS, e. Adj. [τριλίβρις] Quod est trium librarum. Hor. 2. Serm. 2. 33.
— laudas, insane, trilibrem
Mullum.

TRILINGUIS, e. Adj. [τριγλωσσος] Qui tres linguas habet, vel per metonymiam. Qui unum dicit, & aliud cogitat.
Os trilingue. Hor. 2. Carm. 19. 31. De Cerbero.

TRILIX, vel TRILIX, icis. [τριλίξος, Gl. L. G. & G. L.] natura Adjectivum est. Trilices vestes, Quæ ex tribus licis versicoloribus constant.
Interdum pro Triplici ponitur. Virg. 3. Æn. 467.
Loricam confertam hamis, auroque trilicem. Valer. 3. Argon 199.
Per clypei cedentis opus, partemque trilicem. [In Gloss. Lat. nogræc. Triplex, τριμίτης. Nisi error est, & Trilex scribendum.]

TRILORIS, e. Adj. Vopisc. in Aurel. 46.

TRIMACRUS, a, um. Adj. [τριμακρος] Pes constans ex syllabis tribus longis, ut, Virtuti.

TRIMATUS, V. TRIMUS, in TRES.

TRIMEMBRIS, e. Adj. Hygin. Fab. 30. Filium trimembrem uno telo interfecit.

TRIMESTRIS, e. Adj. [τριμήνη] Quod est trium mensium. Plin. lib. 7. cap. 15. Et hoc tale, tantumque omnibus tricenis diebus malum in muliere existit, & trimestri spatio largius. Idem lib. 10. cap. 25. Trimestres aves, ut turdi.
Trimestres anni apud Arcades. Plin. lib. 7. cap. 48.
Trimestres annorum cælique vices. Aufon. in Ternario 24. h. e. Quatuor anni partes, quarum singulis terni menses tribuuntur.

TRIMENSTRUUS, a, um. Adj. [τριμηνιαῖος] Gloss. Græcolat.

TRIMETRE, tri. [τριμετρον] Tria habens metra. Versus trimetri, Qui tres habent mensuras, hoc est sex pedes. Unde & a Latinis dicuntur Senarii: suntque vere lambici, id est pedem ultimum semper habent iambum. Hor. de Arte Poet. 252.
— hic & in Acci
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni. De Spondeo loquitur in carminibus lambicis.

TRIMETRIA, æ. f. ut, Æsopia trimetria. Aufon. Epist. 16. 78.

TRIMODIA, æ. f. Trium modiorum mensura. Plin. lib. 33. cap. 1. Neque enim aliter potuisset trimodia illa annulorum Carthaginem ab Annibale mitti. Sic & feminino genere a Columella usurpatur. Nos hoc etiamnum vocabulum hodie retinemus in eo infundibulo, quod in moletrinis fruges molæ transmittit. Tremodiam enim vocamus. Non factum est a mensura trium modiorum. Hoc nomine offensi emendatores, feminino genere expuncto, neutrum formavere, vel deformavere potius sinceram scripturam. Hæc Turneb. Advers. 6. 22.

TRIMODIUM, i. n. Idem. Plaut. Men. prol. 15.
Nunc argumentum vobis demensum dabo,
Non modio, neque trimodio, verum ipso horreo. V. super. dict.

TRIMODIUS, a, um. Adj. Columel. lib. 12. cap. 50. De apparatu olivitatis, Tum scalæ, corbulæ, decemmodiæ, trimodiæ fatoriæ, quibus distracta bacca fuscipitur.

TRIMORMUS, a, um. Adj. [τριμορφος, Gl. G. L.] Idem quod Triformis. [An Trimorphus scribendum?]

TRINĒPOS, ōtis. m. [τρινηπος, Gl. G. L.] Abnepotis filius: quod sit post tres a nepote. Paulus in l. Jurisconsultus. D. de gradibus. l. 10. §. 9. Trinepos, trineptis: hi sunt filii filiarum abnepotis, abnepotis.

TRINOCTIUM, i. n. [τρινοκτες, Gl. G. L.] Tres noctes. Gell. lib. 3. cap. 2. Non enim posse impleri trinoctium, quod abesse a viro usurpandi causa ex XII tabulis deberet.

TRINOCTIALIS, e. Adj. [τρινοκτεος] Martial. lib. 12. 74.
— sed ipse divum
Offensus genitor, trinocetiali
Affectit domicænio clientem.

TRINODIS, e. Adj. [τρινοδός] Trium nodorum: ut, Clava trinodis. Ovid. 4. Epist. 115.
Ossa mei fratris clava perfracta trinodi. Idem 1. Fast. 575.

TRINODO, ære. Plin. Tres nodos facere.

TRINUNDINUM, i. n. [τριτην εκκλησια, τριτη πανηγυρις] sive Trinum nundinum, dicebatur Dies tertiarum nundinarum, qui prædici antea solebat, ut notior esset universis. Idem enim est dicere, Trinundino, & tertis nundinis, & in trinundinum, hoc est in tertias nundinas. Sunt qui putent Trinundinum esse Trium dierum spatium ad habenda comitia, creandorum magistratum causa. Sed Festus scribit nefas esse nundinis agere cum populo, quod est populum ad concilium aut comitia vocare. Alii non pro Trium dierum spatio, sed pro Loco accipiunt, quod tribus in locis uno die fierent comitia, aut tribus diebus uno in loco celebrarentur, ut vult Valla 3. 5. Liv. 3. 35. Postquam vero comitia Decemviris creandis in trinundinum indicta sunt. Alii legunt, In trinum nundinum. Cic. pro Domo 41. Si quod in ceteris legibus trinundinum esse oporteat, id in adoptione satis est trium esse horarum. Quintil. lib. 2. cap. 4. Sive non trino forte nundino promulgata, sive non idoneo die. Petere trinum nundinum. Cic. 16. Fam. 12.
Promulgatio trinundinum. Cic. 5. Philipp. 8. V. Pitisc. Lex.

TRIOBOLUM, i. n. [τριοβολος] Tres obolos valet. Alio nomine Hemidrachmium dicitur. Senos enim obolos drachma efficit, ut auctores sunt Plinius & Pollux, & alii. Trioboli nota ab altera parte effigiem Jovis, ab altera noctuam habebat; quam illi glauca appellant. Ex quo factum putat proverbium Budæus, Noctuam Athenas. Plaut. Bacch. 2. 3. 26. Negare se se debere tibi triobolum.
Abjudicare ab suo triobolum. Plaut. Rud. 5. 2. 43.
Trioboli homo, Nequam & nullius pretii. Plaut. Pœn. 1. 2. 168. Trioboli hominem vocat, ut Nanci hominem antiqui dixerunt, & frugi.

TRIOBOLARIS, e. Adj. [τριοβολομαῖος] i. e. Vilis, & vix pretii trium obolorum.
Dicuntur & Diobolares homines.

TRIOPTHALMUS, i. m. [τριόπθαλμος] Lapis in Sicyonia nascens, qui trium oculorum effigiem præ se fert, auctore Plin. lib. 37. cap. 11.

TRIOPTIS, [τριωπτις] Monilis species, tres veluti oculos habentis, apud Pollucem lib. 5. cap. 16.

TRIORCHIS, is. m. [τριόρχης] Avis est ex accipitrum genere a testium numero, dicta Latinis Buteo. Plin. lib. 10. cap. 8.
Triorchis, item herba, Tertium centaurii genus. Plin. lib. 25. cap. 6.

TRIPALIS, e. Adj. Tripales vites dicebantur, quæ tribus palis sustinebantur.

bantur. Varro apud Non. 3. 171. Quid tu? non vides in vineis, quod tria pala habeant, tripales dici?

TRIPARCUS, a, um. Adj. [τριπαρκος] Valde parcus. Plaut. Perf. 2. 3. 14. Nam id demum lepidum est, triparcos homines, vetulos, avidos, aridos, Bene admordere, &c.

TRIPARTITUS, five **TRIPERTITUS**, a, um. Adj. [τριμερής, Gl. L. G. & G. L.] Quod in tres partes divisum est. Cic. 1. de Invent. 7. Oratoris ars, & facultas in hac materia tripartita versari existimanda est, &c. Causa tripartita. Cic. 5. Verr. 13. Oratio tripartita. Cic. ad Quir. post. redit. 16. Cujus oratio fuit, quem admodum accepi tripartita. Primum vos docuit, &c. Philosophia tripartita. Senec. Epist. 89. Ratio bonorum tripartita. Cic. 1. Acad. 19. Tripartita, substantivum, pro Libri titulo. Pomponius in l. 2. §. Deinde Sex. Ælius. D. de orig. jur. Sextum Ælium etiam Ennius laudavit: & exstat illius liber, qui inscribitur Tripartita, qui veluti cunabula juris continet. Tripartita autem dicitur, quoniam lege duodecim tabularum præposita, jungitur interpretatio, deinde subtexitur legis actio.

TRIPARTITO, five **TRIPERTITO**, Adv. [τριμερής, Gl. G. L.] In tres partes. Cic. 5. Tusc. 40. At diffidat necesse est, qui bona dividit tripartito. Liv. 21. 7. Urbem tripartito aggreditur.

TRIPATINUM, i. n. Plin. lib. 35. cap. 12. Atque ut luxu auctoritas quoque aliqua contingat figlinis. Tripatinum, inquit Fenestella, appellabatur summa cœnarum lautitia. Una erat murenarum, altera luporum, tertia myxonis piscis: inclinatis jam scilicet moribus, ut tamen eos præferre Græciæ etiam philosophis possimus.

TRIPECTORUS, a, um. Adj. Tria habens pectora. ut, Tripectora vis Geryonæ. Lucret. lib. 5. 28. Quidve tripectora tergemini vis Geryonai? Alii legunt, Quidve tripectora tergemini quoque Gerionæ vis? Fingunt poetæ Geryonem fuisse tricorporem.

TRIPEDO, [τριπῆδος] are. Gloss. Græcolat.

TRIPES, edis. m. [τριπῆς, Gl. L. G.] Quod tres pedes habet. Martial. lib. 12. 28. Ibat tripes grabatus, & bipes mensa. Liv. 40. 2. Simul procuratum est, quod tripedem mulum Reate natum nuntiatum erat. Mensa tripes. Hor. 1. Serm. 3. 13. Tripes ferreus, Πνευστήρης. Gloss. Latinogræc. [Ubi substantivum est.]

TRIPEDĀLIS, e. Adj. [τριπῆδαιος] a Tripes; Quod tres pedes longitudinis habet. Plin. lib. 27. cap. 12. Medion folia habet iridis fativæ, caulem tripedalem. Tripedalis latitudo. Varro 3. de R. R. cap. 9. & Plin. 17. 22. Tripedalis palma. Liv. 38. 21.

TRIPEDĀNEUS, a, um. Adj. Idem. [τριπῆδαιος] Cato R. R. cap. 45. Taleas oleaginas, quas in serobe saturus eris, tripedaneas decidito. Plin. lib. 27. cap. 12. Varro de R. R. 3. 9.

TRIPŌTUM, [τριπῶτον] Nomen dicitur quod tribus duntaxat casibus declinatur, ut Opis, opem, ope. V. Isidor. 1. 6. & Grammat. Diomed. 1. & Priscian. 5.

TRIPŪS, ōdis. m. vel **TRIPŌDA**, æ. f. [τριπύς] dicitur Omne quod habet tres pedes. Tripodes erant Mensæ in templo Apollinis Delphici, quibus superpositæ Phœbades vaticinabantur, ut ait Servius. V. Diod. Sicul. 16. 26. Plin. lib. 34. cap. 3. Ex ære factitavere & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maxime Apollinis Delphici dicabantur. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Ex eo igitur & Lisyto est is Hercules, quem concertavisse cum Apolline de tripode accepimus. [In Gloss. Græcolat. convertitur Cortina. q. V. f. l.] Tripodas sentire; i. e. Quiddam revelatum ab Apollinis Oraculo percipere. Virg. 3. Æn. 360. Sacri tripodes. Virg. 5. Æn. 110. Tripodibus Græci donabant viros fortes: quia non facile succumbant. Virg. 9. Æn. 265. Et tripodas geminos auri duo magna talenta. Hor. 4. Carm. 8. 3. Donarem tripodas, præmia fortium Grajorum.

TRIPŪDIUM, i. n. [τριπύδιον, Gl. G. L.] Diminutivum a Tripus. [Ridicule Voss. Tripedium legebat, & pro Tripudio dictum putabat.]

TRIQUETRA, æ. f. vel **TRIQUETRUM**, i. n. sec. c. [τριγωνιον] Figura triangularis, quæ est ut Delta Græcorum, Δ. Plin. lib. 2. cap. 15. Postea radiorum ejus contractu teguntur, & in triquetra a partibus centum viginti stationes maturinas faciunt. Lucret. lib. 4. 657. Esse triquetra aliis, aliis quadrata necesse est.

TRIQUETRUS, a, um. Adj. [τριγωνος] Quod trianguli formam habet. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 13. Insula natura triquetra: cujus unum latus est contra Galliam, &c. Omnis ager aut quadratus, aut longus, aut cuneatus, aut triquetrus. Columel. lib. 5. cap. 2. Triquetra, Sicilia dicta est a tribus promontoriis Peloro, Pachyno, Lilybæo. Triquetram autem dictam esse quasi Triquedram a tribus sedibus indicat Quintil. lib. 1. cap. 6. Dicitur & Θρινακία a Græcis, quasi θρινακίρια: seu a Thrinaco quodam Siciliæ Tyranno. Lucret. lib. 1. 718. Insula quem Triquetris terrarum gessit in oris. i. e. Siculis. Tellus Triquetra Hor. 2. Serm. 6. 55. i. e. Sicula, quod in tres partes, id est promontoria, diducta sit, vel quadras, inquit Porphyrio. [V. Plin. 3. 8. pr.]

TRIREMIS, is. f. [τριμής, Gl. G. L.] Navis tres remorum ordines habens. Cæs. 2. Bell. Civil. 6. Appulsaque ad proximum litus trireme constrata, & in litore relicta, pedibus Adrumetem profugerat. Cic. 7. Verr. 43. Navem vero Cybeam maximam, triremis instar, pulcherrimam atque ornatissimam. Ærata triremis. Hor. 3. Carm. 1. 39. Bellatrix triremis. Claud. 6. Conf. Hon. 135. Validæ triremes. Lucan. lib. 3. 529.

TRISÆCLISËNRX, is. m. Senex trium sæculorum. Ita vocatur Nestor a Nævio apud Gell. 19. 7.

TRISCHŌNUS, a, um. Adj. [τρισχῶνος] Plin. 5. 24. Mensura trischœna; i. e. Quæ ter sexaginta stadia complectitur.

TRISCURRIA, ōrum. n. pl. Maximæ scurrilitates, a Tris & Scurra: nam Tris & Ter pro superlativo Græci ac Latini usi sunt: unde, Triscurifer, & Triveneficus apud Plautum; i. e. Maximus furcifur, Maximus veneficus. Juven. 8. Sat. 190. Qui sedet, & spectat triscurria patriciorum. h. e. Nobilium facta maxime scurrilia.

TRISMĒGISTUS, i. m. qui etiam [Ἐρμῆς Τρισμέγιστος] Mercurius, quasi Ter maximus dictus, vel Valde maximus, qui fuit nepos majoris Mercurii quem fabulantur fuisse filium Nili. Hunc tamen secundum adferunt occidisse Argum, Ægyptiisque præfuisse, & leges litterasque tradidisse: sed litterarum characteres, animalium arborumque figuras habuisse. Hic condidit urbem, quam a se Hermopolim nominavit. Dicitur est autem Trismegistus, quod & philosophus maximus, & sacerdos, & maximus denique rex fuerit. Consueverunt enim Ægyptii ex omni philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem ut philosophus sapientia, ita religione sacerdos excelluit, ac mox in imperio administrando superiores omnes reges superavit. Hic primus a Physicis ad divinorum speculationem se erexit. Primus de majestate Dei, de Dæmonum ordine, animarumque mutationibus sapientissime disputavit. Scripsit multa volumina, quibus arcanæ mytheria & oracula panduntur. Non enim ut philosophus solum, sed ut Propheta futura sæpe prædixit. Hæc ex Diodoro Siculo. conf. Lactant. 1. 6. & 9.

TRISPASTUS, i. m. [τρισπαστος] Trochlea per tres orbiculos circumvoluta. Vitruv. 10. 3.

TRISTĒGA, ōrum. n. pl. [τρίστηγα] Trium contignationum ædificia, five tres contignationes. Hieronymus lib. 1. adversus Jovinianum vertit Tricameratum. Alcim. 4. 245. [Vulgar. Interp. Actor. 20. 9. δὲ τριπέγυθι reddit De tertio cœnaculo. Mallet, De tertio tabulato. Schol. Juven. ad illud Sat. 3. 199. — tabulata tibi jam tertia fumant. Superiora, inquit, tecta & tristega. Gloss. Græcolat. Σπίγη, hoc tectum, τήρασις, Tignacio.]

TRISULCUS, a, um. Adj. [τρισχῆς, Gl. L. G. & G. L. τρισηχῶς, τριούλαξ, L. G.] i. e. Trifidum; hoc est tres acies habens & a tribus partibus scindens. Fulmina trifulca. Senec. Herc. Oeth. 17. Ignibus trifulcis armata dextra Jovis. Ovid. 2. Met. 848. Linguis micat ore trifulcis. Virg. 2. Georg. 439. Tela trifulca Jovis. Ovid. 2. Amor. 5. 52.

TRITĀVUS, i. m. [τρίταυπος, Gl. G. L.] Plaut. Perf. 1. 2. 5. Pater, avos, proavos. abavos, atavos, tritavos. Paulus in l. Jurisconsultus. D. de gradibus affinitatis, Tritavus autem is est patris & matris atavus, avi vel avia abavus, proavi vel proavia proavus, abavi vel abavia avus, atavi vel atavia pater, dictus quasi tertius avus.

TRIVENĒFICUS, i. m. & **TRIVENEFICA**, æ. f. Maxime veneficus. Plaut. Aul. 1. 2. 8. Mirum, quin tua nunc me causa faciat Juppiter Philippum regem, aut Darium, trivenefica.

TRIVERBĒRO, ōnis. m. [τριβερβῆρος ἢ τριβερβῆρος] Gloss. Cyril. Verberibus obduratus.

TRIVĪUM, i. n. [τριῶν, Gl. L. G. & G. L. τριῶν, pl. G. L.] Locus e quo trium viarum iter fieri potest, vel Spatium quod est inter tres vias, quemadmodum Quadrivium, Locus, in quem permulti propter tot viarum concursum affluere solent. Catul. [Nisi error.] Omnibus in triviis vulgetur fabula passim. Cic. 1. de Legibus Agrar. 7. Ut in atris auctionariis potius, quam in triviis, aut in compitis auctionentur. Arripere maledictum ex trivio. Cic. pro Muren. 13. Trivia erant etiam rusticorum sacris attributa; nam illic oves cædebantur, & ferta appendebantur. Tibul. lib. 1. 1. 12. Nam veneror: seu stipes habet desertus in agris, Seu vetus in trivio fœrea ferta lapis. In trivio esse consilii, i. e. Incertum esse, quod consilii capias. V. Erasmi Chil.

TRIVIA, æ. f. [Τριμορφος, ἢ Εὐφύα, Gl. G. L.] dicta est Diana, quod triviis præesset, propter quod tres facies habere fingebatur. Virg. 4. Æn. 511. — tria virginis ora Dianæ. Ovid. 4. Æn. 511. Ora vides Hecates in tres vergentia partes, Servet ut in ternas compita secta vias. Ara Trivia. Ovid. 3. de Pont. 2. 71. Sacerdos Trivia. Virg. 6. Æn. 35. Potens Trivia. Valer. 3. Argon. 321. Virgo Trivia. Lucret. lib. 1. 85.

TRIVIALIS, e. Adj. Quod in trivio fit, vel quo in triviis utebantur. ut, Verba trivialia, i. e. Insculta, & parum elegantia. Sueton. de Clar. Rhetor. cap. 5. Tum ne usquequaque scholasticus existimaretur, circumcise ac sordide, & tantummodo verbis trivialibus egit. Carmen triviale. Juven. 7. Sat. 55. Trivialis lingua, Vulgaris, qua in triviis, pueri grammaticam discentes utebantur. Scientia trivialis. Quintil. lib. 1. cap. 4. Sed in verbis quoque quis est adeo imperitus, ut ignoret genera, & qualitates, & personas, & numeros? Litterarii pæne ista sunt ludi, & trivialis scientiæ.

TRIVIALITER, Adv. quod significat Passim. Arnob. 7. Infantes parvuli, trivialiter & populariter instituti.

TRIVĪATIM, Adv. Per trivium. Mart. Capel. lib. 1. Cum id loquax triviatim discurreret humanitas.

TRIVĪALITAS, atis. f. Pontanus de Sermone pag. 401. H. St.

TRIVĪR, iri. m. [ἑὶς τῶν τριῶν ἀρχόντων] Nomen magistratus Romani, quem tres collegæ administrabant. O. τῆς ἀρχῆς. Dio. lib. 47. p. 231. Par. Vide TRIVIRI, puto dictum pro Triumviri; an differat etiam? H. St. Junctura utraque dictio est. in Lugd. nec hic conjungi commode potuit. Gloss. Latinogræc. Triumvir, παραφύλαξ, τριανδρικός. Prius de Capitali Triumviro accipimus, postertius Adj. videtur & Triumvirale reddens. Nisi potius ipse Triumviratus. Triumviri ecquando nisi per XXXV tribus creati sunt. Cic. 2. de Legibus Agr. 17. Triumviri plurimi fuere; ut Agrarii, qui colonis agros dividebant. Liv. 3. 1. Triumviro agro dando creat. Idem 8. 16. Triumviro coloniam deducendâ agroque dividendo creaverunt. Capitales Triumviri (inquit Pompon. De orig. juris. l. Necessarium. §. Eodem tempore) constituti sunt, Qui carceris custodiam haberent: ut quum

quum animadverti oporteret, interventum eorum fieret. Valer. lib. 5. cap. 4. De amore filiae erga matrem. Tam admirabilis spectaculi novitas ab ipso custode ad Triumvirum, a Triumviro ad Praetorem, a Praetore ad concilium judicum perlata. Cicin Orat. 156. Planeque Duorumvirorum judicium, aut Triumvirorum capitalium, aut Decemvirorum litibus judicandis dico nunquam. Liv. 25. 1. Incusati graviter a senatu Aediles, & Triumviri capitales.

Triumviri locorum publicorum reficiendorum. Liv. 25. 7. Creati sunt triumviri reficiendis aedibus Fortunae, &c.

Epulones triumviri. Liv. 33. 42. Romae eo primum anno triumviri epulones facti C. Licinius Lucullus, T. Romulejus, qui legem de creandis his tulerat, & P. Porcius Lecca. His triumviris, item ut pontifici lege datum togae praetextae habendae jus.

Monetales triumviri. V. MONETA.

Mensarii triumviri. Liv. 23. 21. extr. Triumviri mensarii rogatione M. Minucii Tr. pl. facti. Hi Mensarii, seu nummularii, & monetae forsan cusoribus praerant. conf. Idem 24. 18.

Nocturni triumviri. Tacit. Triumviri nocturni, quod ad incendium in sacra via ortum tarde venerant, a Tribuno plebis die dicta, damnati sunt. Conf. Liv. 9. 46.

TRIUMVIRATUS, us. m. [ἀρχὴ τῶν τριῶν] Ipsum Triumvirorum officium. Cic. de Clar. Orat. 117. Qui quidem in triumviratu judicaverit contra P. Africanum avunculi sui testimonium.

TRIUMVIRALIS, e. Adj. [τριανθριικός] Hor. Epod. 4. 11. Seculus flagellis hic triumviralibus Praeconis ad fastidium.

Supplicium triumvirale. Tacit. 5. Ann. 9.

TRESVIRI, vel TREVIRI, drum. m. pl. [οἱ τρεῖς] Idem quod triumviri. Plaut. Amph. 1. 1. 3.

Quid faciam nunc si tresviri me in carcerem compererint.

Treviri etiam dicebantur, qui & Triumviri. Hoc satis indicat Ciceronis jocus 7. Fam. 13. sub finem, Treviros, inquit, vites censo: audio Capitales esse: malle Auro, argento, aere essent: sed alias jocabimur. Quo in loco Treviri, & Capitales, in ambigui genere sunt posita, nam quum videatur monere illum, qui tum in Gallia esset cum Caesare, ut vitet Treviros Galliae populos, qui bellicosi, eoque capitales sint: Iudit cum in Trivirorum, tum in Capitalium verbo. Erat enim Romae magistratus Triumviri capitales: qui etiam Treviri dicebantur. Sed quoniam hoc ipsum Triumvirum nomen iterum in ambiguo poni poterat, quum essent etiam apud Romanos Triumviri pecuniae cudendae: quos ita inscribebant, A. A. A. F. F. host est, Auro, Argento, Aere, Flando, Feriundo, ut in nummis antiquis adhuc visitur: jocatur iterum in hoc verbo, Iuditque Cicero bellissime, addens, Mallem Treviros istos esse pecuniosos, quam bellicosos: ut Caesare eos vincente, tu ditesceres. Itaque inest, Mallem esse Treviros auro, argento, aere, quam scilicet Capitales. Triumviros autem Treviros solitos dici, Livius satis locuples testis esse potest lib. 40. 29. pr. Colonia Gravisca eo anno deducta est in agrum Hetruscum de Tarquinienis quondam captum: quina jugera agri data. Treviri deduxerunt, C. Calpurnius Piso, P. Claudius Pulcher, C. Terentius Istra. Sic legit Bembus. Meus tamen Livius habet Triumviri, proinde consulendi sunt veteres manuscripti.

TRIUNCUS, vel TRIUNX, m. [τριῦνκος] a tribus uncis dicebatur Quadrans. Unde Triuncum, quod trium unciarum est Plin. lib. 33. cap. 3. Quadrans antea triuncus vocatus, a tribus uncis. Gloss. Graecolat. τριῦνκος, Quadrans. V. TRUNCUS supra.

TRESSIS, is. m. [τριῶσαλον] Tripodium, nummus aeneus pretii & ponderis trium assium, communi nota insignitus. Varr. de L. L. 8. 49. Tressis ex tribus aenis; quod sic pro assibus nonnunquam aes dicebant antiqui. Itaque pro Levi pecunia usurpabant, velut apud Pers. 5. Sat. 76. — hic Dama est, non tressis Agafo. Cic. 5. Att. 20.

Mancipia veniebant Saturnalibus tressis. In antiquo codicibus legitur Terjiis. V. Gronov. de Pecun. vet. 1. 8. & 3. 12. Hotman. Antiq. Roman. 4. 1. 13.

TREDECIM, n. indecl. [τρισαίδην] XIII. Liv. 36. 45. Tredecim captis navibus

TREDECIES, Adv. [τρισαίδην] pro Ter & decies. Cic. 5. Verr. 148. Tu ex pecunia publica h's tredecies scribam tuum, permisso tuo, quum abstulisse fateare, aliquam tibi ullam defensionem putas esse?

TRIGINTA, [τριῶντα], Gl. G. L.] indecl. nomen numerale. Virg. 3. Aen. 301. — inventa fuc illicibus fuis, Triginta capitum fetus enixa, jacebit.

TRIGIES, Adv. [τριακοντάκις] a Triginta, pro Trigices. Liv. 28. 9. Pecuniae in ararium tulerunt festertium tricies, octoginta millia aenis. Cic. 3. Verr. 95. His nominibus solis Cn. Dolabella h's ad tricies litem esse affirmatam.

Tricies octies centena viginti quinque millia. Plin. lib. 4. cap. 16.

Tricies quater centena quinquaginta. Plin. lib. 8. cap. 108.

TRIGESIMUS, a, um. [τριακός] Adj. Numerale ordinis. Cic. de Senect. 19. Cujus a morte jam tertius & trigessimus est annus.

TRICESIMUS, a, um. Adj. Idem. Cic. 2. Off. 29. Tricesimo anno post, &c. Et in Epist. 12. 2. Tricesimo post die. Plin. lib. 17. cap. 23. Ante tricesimum sextum menseni attingi falce vetantur. Hor. 1. Serm. 9. 69. — hodie tricesima sabbata.

Tricesimo quoque die. Cic. 6. Att. 6.

TRICENI, ae. a. [τριακόντα] Adj. plur. num. a Triginta, g littera in c mutata: sicut pro Vigeni, Viceni. Plin. lib. 9. cap. 3. Anguillae quoque in Gange aene tricenae pedes. Ibidem cap. 36. Latent sicut murices circa Canis ortum tricenis diebus. Sic Martial. lib. 1. 44.

Tricena mensura. Columel. lib. 3. cap. 3. At si qui cum scientia sociaverint diligentiam, non, ut ego existimo, tricenas, vel quadragenas, certe: sed, ut Graecinus, minimum computans, Licet, inquit, amphoras viaenas percipiant ex singulis jugeribus.

Tricenis tauris. Hor. 2. Carm. 14. 5.

Pedes triceni. Au&or ad Heren. lib. 3. 126. Intervalla locorum mediocria placet esse, fere paulo plus, aut minus, pedum tricenum. Trecenti, vide in TRECENTI.

TRICENARIUS, a, um. Adj. [τριακονταίος] Trigessimus, ut, Tricenariae vites. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 2. Nonne item in agro Faventi-

no, a quo ibi tricenariae appellantur vites, quod jugerum tricenas amphoras reddat?

TRECENTI, ae. a. [τριακόσιαι] CCC. A Tres & Centum: Adjectivum plurale, pro Ter centeni. Cic. 2. de Finib. 97. Trecentosque eos, quos eduxerat Sparta, quum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors, opposuit hostibus. Plaut. Perf. 3. 3. 6. — trecentis versibus

Tuas impunitas loqui nemo potest.

Catenae trecentae cohibent Pirithoum. Hor. 2. Carm. 4. 79.

In Gloss. scriptum est Tricenta.

TRECENTENI, ae. a. Adj. Idem. Columel. lib. 5. cap. 2.

TRICENTENI, ae. a. aliud Adj. [τριακόσιον] Idem quod Trecenti, scil. CCC. Columel. lib. 5. cap. 2. Quoniam sex latera sunt, quae consummata funi duo millia tricentena & quadraginta.

TRECENTI, ae, a. pl. [τριακόσιοι, Gl. G. L.] Numerale distributivum. Liv. 31. 16. Attalus trecentos tantum milites in praesidium, Rhodii quadringentem unam ex classe, quum ad Tenedum flaret, miserunt. Alii legunt Trecentos. Idem 8. 8. Scribebantur autem quatuor fere legiones quinque millibus peditum, equitibus in singulis legiones trecentis.

TRECENTARIUS, a, um. Adj. Inscript. apud Fabret. p. 634. NVMSIENA. A. NVMSIENO. GALLO. TRECENTARIUS.

TRECENTESIMUS, a, um. Adj. ordinis. Valer. Max. 8. 13. 6. Annus trecentessimus.

TRECENTIERS, Adv. [τριακοστάκις] Catull. 27. 15. Ducenties comesset aut trecenties.

TRICENTIERS, Adv. [τριακοστάκις] Martial. lib. 3. 22. Dederas, Apici, bis tricenties ventri, Sed adhuc supererat centies tibi laxum.

TREVERI, five TRIVIRI, [τρεῖς] Galliae Belgicae populi, vetustissimi sane, nomenque retinentes, nec pristinae cedentes fama: apud quos insignis olim cognoscendarum causarum populi Rom. Curia, Trevitorum cognominata, cujus in Floriano nomen meminit Vopiscus. cap. 5. Sunt autem inter Belgas in confinibus Germaniae, finitimi Nervii, Menapii, Eburonibus, Rhemis, Mediomatricibus, id est Metensibus, & Rheno fluvio, usque in pontem, quo Caesar trajecit exercitum, quae pars est nunc Coloniae diocesensis. Caes. 1. Bell. Gall. cap. 37. Et legati ab Heduis & Treviris veniebant.

Singulari numero usus est Lucan. lib. 1. 441.

Tu quoque, letatus converti praemia, Trevir.

τρεῖς. Vide Dionem. H. St. Straboni τρεῖς, Ptol. Τρεῖς. Male Caesaris metaphrasas, 1. de Bell. Gall. 37. pr. τρεῖς. Primam enim sine controversia producit, nec diphthongum recipit.

Trevir, Appellativ. V. dict. TRES ad fin.

T R I

TRIB. Tribunus, Tribus. TRIB. COH. Tribunus cohortis; COHH. cohortium; Pl. plebis; LEG. II. legionis secundae; ML. vel MIL. militum. TRIB. POT. Tribunitia potestas.

TRIAMI, inquit Festus, dicebantur, Qui terni ex profcenio loquebantur.

TRIANGULARIS, TRIANGULUM, TRIANGULUS, TRIARI, V. in TRES.

TRIARIUS, i. m. [τριάρης] Magnus orator, cujus meminit Cic. de Clar. Orat. 266. Me quidem admodum delectabat etiam Triarii in alia aetate plena litteratae senectutis oratio: quanta severitas in vultu, quantum pondus in verbis, quam nihil non consideratum exibat ex ore? Tum Brutus Torquati & Triarii mentione commotus, utrumque enim eorum admodum dilexerat, Na ego, inquit, (ut omitam cetera, quae sunt innumerabilia) de duobus istis cum cogito, doleo nihil tuam perpetuam auctoritatem de pace valuisse: nam nec istos excellentes viros, neque multos alios praestantes cives Resp. perdidisset. Idem 4. Att. 15. Scaurum Triarius reum fecit.

TRIAS, V. TRRS.

TRIBALLI, [τριβαλλοί] Epiri populi, Dardanis oppositi, & Moesia gentibus, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 1. V. TRALLI.

TRIBAS, adis. f. [τριβάς] Mulier, quae in sexum suum libidinem exercet. τριβῶ idem valet quod Frico, tero. Tribades itaque dici possunt Latine Fricatrices, de quibus Juven. 6. Sat. 310.

Inque vices equitant, & luna teste moventur. ut altera scilicet alteram ineat. Hoc libidinis portentum describit Martial. lib. 1. 91. in Bassiam rribadem. Id sceleris primo instituisse dicuntur Lesbiae mulieres. Unde apud Aristotelem τριβῶ id agere est. Talis fuit Sappho, ut ipsa fateatur: & propterea dicitur ab Hor. 1. Epit. 19. 28. Mascula Sappho. Phaed. 4. 14. 1.

Rogavit alter, tribades & molles mares, Quae ratio procreasset, &c.

Est etiam tribas Graecis fabrice instrumentum. V. Tritorium in TERO.

TRIBOCI, m. pl. [τριβοκοί] Populi Germaniae, nunc Alfatii dicti. V. Caes. Bell. Gall. 1. 51. Plin. 4. 17. Tacit. de Germ. 28. 7. [Nomen varie scribitur.

TRIBON, onis m. [τριβων] vel TRIBONUM, i n [τριβωνιον] Pallium tritum. Aufon. Epigr. 53. 1. V. Ferrar. de Re Vest. 2. 4. 14.

TRIBONIANUS, i. m. [Τριβωνιανός, ἢ Τριβωνιανός] (ait Suidas) natione Graecus, cum omnis religionis contemptor erat, tum vero in primis a Christiana fide abhorrens. Assentator & fraudulentus: ut qui Justiniano principi persuaserit, mortem eum non appetitum esse, atque in caelum cum carne assumptum iri. Quaestor Justiniani fuit, tanta vi ingenii praeditus, ut doctrina praestantissimus evaserit, ac nulli aeo suo secundus. Ceterum avaritiae couque indulgens, ut lucro venale jus habendum semper duxerit. Nam & leges quotidie ferme sordida mundinatione antiquare identidem ferreque instituerat, ut cuique commodum esset. Hic quum diu post honorem adeptum supervixisset, morbo tandem interit, nihil profus moleste a quoquam unquam passus. Erat enim sermone blandus, & alius suavis: avaritiae quoque morbum doctrinae praestantia facile obumbrare poterat. Haec ad verbum ex Suida.

TRIBBACHUS, V. TRES.

TRIBUARIUS, V. TRIBUS.

TRIBULA, TRIBULARIUM, TRIBULATIO, TRIBULATUS, V. TERO.

TRIBULIS, V. TRIBUS.

TRIBULO, TRIBULUM, V. TERO.

TRIBULUS, i. m. [τριβουλον, ἄκρ. ἴζα, Gl. G. L.] Sentis, Spinae genus, a femina

femine triangulari dictum: vel quod cuspidatum trifariam feriat. Ovid. 5. Met. 486. — lolium tribulique fatigant

Triticæ menses. Plin. lib. 18. cap. 27. Nam lolium & tribulos & carduos, lappasque non magis quam rubos, inter frugum morbos potius quam inter ipsius terræ pestem numeraverim. Virg. 1. Georg. 153.

Tribuli, Machinulæ ferreæ. V. MURRÆ.

Gall. *Chaussetrape*. H. St.

TRIBULŌSUS, a, um. Adj. Asper, spinosus. Sidon. 1. Epist. 7. Diffimulatio tribulosissima.

TRIBUNAL, ālis. n. [βῆμα, ἐπὶ ἀρχῆς, Gl. L. G. & G. L.] Locus excelsus, in quo residebat qui jus tribubus redderet. Cic. 1. Q. frat. 1. Nullius inopiam ac solitudinem non modo jillo populari accessu ac tribunali, sed ne domo quidem & cubiculo esse exclusam.

Tribunale quidam dici volebant. Vide CERVICAL. Vide & quæ scripsi Appendice ad Varr. cap. 21. H. St. Factum per apocopen, ut fere reliqua in al terminata, ex Adj. Tribunalis, e. Græcis junioribus dicitur *τρεῖς βῆματα*. V. Suid. & Voss. Lex Etymol.

Tribunal est proprie Sedes tribunū, ut Papias exponit, hoc est, solum sive locus sublimior, ubi is jus dicit.

Tribunal qua forma fuerit, Vitruvius lib. 5. cap. 1. docet, de basilica Julia loquens, quam ipse architectatus erat: in basilicis enim fere jura reddebantur. In ea basilica ædem Augusti fuisse dicit, & in ea tribunal. Verba autem ejus hæc sunt, Item tribunal est in ea æde hemicycli schematis minore curvatura formatum. Ejus autem hemicycli in fronte est intervallum pedum quadraginta sex: introrsus curvatura pedum quindecim: uti eos, qui apud magistratus starent, negotiantes in basilica ne impedirent. Quibus verbis Vitruvius significat formam illius tribunalis, non semicircularem fuisse, sed arcuatam. Non enim iusti ambitus pleniæ centri hemicyclium illud fuisse: sed ita modulatum, ut in fronte, (id est, ut mathematici dicunt) in chorda, sex & quadraginta pedes: introrsus vero, id est in linea perpendiculari, quæ quasi sagitta est in arcu, quindecim pedes pateret. Si enim justum, plenumque hemicyclium fuisset: linea hæc perpendicularis trium & viginti pedum esset introrsus: quæ media pars est diametri. Propterea schema vocavit Vitruvius curvatura hemicyclio minore formatum. Ex prædictis apparet magnificum aspectum tribunalis fuisse: nec immerito majoribus judicibus assignatum. Erat enim tribunal Consulum, Prætorum, Præfecti urbis, Proconsulum, & Præsidum in provinciis, & Imperatoris in castris, quod cæspitium dicebatur. Plin. in Paneg. 56. Decora facies Consulis: multa post sæcula tribunal viridi cæspite exstructum: nec fascium tantum, sed pilorum signorumque honore circumdatum. Subsellia vero (ut in Ciceronis Divinationem 48. ait Pedianus) sunt Tribunalium, Triumvirorum, Quæstorum, & hujusmodi minora judicia exercentium: qui non in sellis curulibus, nec tribunalibus, sed in subselliis confidebant. Budæus.

Aurelium tribunal. Cic. Post. redit. ad Quir. 13. Ego cum homines in tribunali Aurelio palam conscribi, &c. Fuit autem hoc tribunal in foro Romano.

Castrense tribunal, in quo posita fuit sella castrensis & curulis. Fuit suggestus editior ex cæspite constructus, in quo sella curuli posita Imperator aut jus dicebat, aut exercitum alloquebatur. Tacit. 1. Ann. 18. Simul congerunt cæspites: exstruunt tribunal, quo magis conspicua foret sedes. conf. Turneb. Advers. 12. 7.

Sublime tribunal. Claud. 1. in Eutrop. 311.

Pro tribunali agere. Cic. 3. Fam. 8. Idque pro tribunali cum aliquid ageretur, & nonnullis in conviviis intelligi potuisse.

Citare de tribunali. V. CITO.

Complere tribunal. Cic. de Clar. Orat. 289. Volo hoc oratori contingat, ut cum auditum sit eum esse dicturum, locus in subselliis occupetur, compleatur tribunal, &c.

Prætor de sella ac tribunali pronuntiat. Cic. 4. Verr. 94.

Nummarium tribunal, Judex venalis. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.

Turpe tribunal. Ovid. 1. Amor. 10. 40. Sed aliter distinguitur.

Tribunale legitur apud Tertull. adv. Marc. 4. 7.

TRIBUNATUS, V. TRIBUNUS.

TRIBUNIANUS, V. TRIBUNIANUS.

TRIBUNUS, i. m. [δῆμαρχος, Gl. L. G. & G. L. φύλαρχος, L. G.] a Tribus: dictus quod primus in tres partes divisus erat Populus Romanus, & ex singulis linguli creabantur tribuni. Vel a Tribubus: quia tribuum suffragio creabantur, inquit Pomponius de Origine juris. Vel quia (ut Vegetius ait de Re Mil. lib. 2. cap. 7.) tribuebant jura militibus. Latius postea hoc nomen extensum est.

Tribuni olim vocati sunt qui magistratum gerebant, ut regum tempore Tribuni celerum, qui centurios præerant. Tribunus celerum (inquit Pomponius de Origine juris, l. Necessarium) equitibus præerat, & veluti secundum locum a regibus obtinebat; quo in numero fuit Junius Brutus. Tribuni plebis [δῆμαρχοι, Gl. L. G. & G. L.] fuerunt, qui secessione plebis a Patribus creati sunt anno fere xvi. post exactos reges circa ann. 260. Pomponius de Origine juris, l. Necessarium, Quum plebs a Patribus secessisset, anno fere septimo decimo post reges exactos, tribunos sibi in monte Sacro creavit, qui essent plebei Magistratus. Tribunis plebis licebat quemcumque vellent, arripere, & in concionem productum cogere pro ipsorum jure & potestate. ut quibus de rebus esset interrogatus, iis de rebus responderet. Itaque Tribunus plebis C. Carbo minorem Africanum, excisa Nuantia redeuntem, ab ipsa (porta) in concionem cum produxisset, quid de Tiberii Gracchi nece sentiret, interrogavit. Vide etiam Cic. 1. Att. 13. Tribuni plebis magistratum inibant Nonis Decembr. Consules & Prætores Calend. Januar.

Tribunus pleb. quem majores præsidem libertatis, custodemque voluerunt. Cic. 2. de Lege Agrar. 15.

Superare furiosam vim vesani Tribuni plebis. Cic. pro Domo 55.

Improbis Tribunus plebis. Cic. 4. Acad. 63.

Appellatur Tribuni; a quibus quum esset certum auxilium, ita tamen disceditur. Cic. pro Quint. 29.

Severi Tribuni. Tacit. 2. Ann. 55.

Intercesserunt Tribuni. V. INTERCEDO.

Petere auxilium a Tribunis. Cic. pro Quint. 63.

Tribunus [χλιαρχος, Gl. L. G. & G. L.] Tribuni militares, sive Tribuni militum, (χλιαρχοι) postea facti sunt in castris, qui parum fere cum Consulibus haberent potestatem, & Imperatori opponebantur pro militibus.

Tribunorum militarium, inquit Afconius (in 2. Verr. 30.) duo sunt genera. Alii Rufuli dicuntur, qui in exercitu creati solent. Alii sunt Comitati, qui Romæ comitiis designantur.

Tribuni militaris officium est, ut miles veste indutus, armis bene munitus, exercitationis usu & disciplina eruditus incedat. Macer in l. Officium tribunorum est, vel eorum qui exercitui præfunt, milites in faltris continere, & ad exercitationem producere, claves portarum suscipere, vigiliis interdum circumire, frumentationibus commilitonum interesse, frumentum probare, fraudem mensorum coercere, delicta secundum suæ auctoritatis modum castigare, principis frequenter interesse, querelas commilitonum audire, valetudinarios inspicere.

Olim Tribuni militum Consulari potestate promiscue ex Patribus ac plebe creati sunt. Pomponius. De origine juris, l. Necessarium, Quum post aliquot annos plebs contenderet cum Patribus, & vellet ex suo quoque corpore Consules creare, & Patres recusarent, factum est ut Tribuni militum crearentur, partim ex plebe, partim ex Patribus, consulari potestate: hiq; constituti sunt vario numero: interdum plures, nonnunquam pauciores. Cic. pro Cluent. 199. Lucan. 1. 177.

Et cum consulibus turbantes jura Tribuni.

Tribuni ærarii dicti sunt, quibus attributa erat pecunia, quam militibus redderent. Varro de L. L. 4. 36. Tribuni ærarii (inquit Budæus) hodie dicuntur, quos *generales receptores* vocant. V. Ærarii Tribuni, in æs.

TRIBUNĪTIUS, sive TRIBUNICIUS, a, um. Adj. [δῆμαρχικός]. Quod ad Tribunos pertinet.

Actio Tribunitia. Cic. 2. de Lege Agrar. 65.

Candidatus Tribunitius. Cic. 2. Q. frat. 14.

Mucro Tribunitius. Cic. 3. de Legib. 21.

Potestas tribunitia [δῆμαρχική ἐξουσία, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 3. de Legib. 19.

De tribunitia potestate taceo. V. seq. dict.

Spiritus Tribunitii. Cic. pro Cluent. 109.

Vir Tribunitius, Qui Tribunus fuit. Cic. 13. Philipp. 30.

Vis Tribunitia. Cic. pro Cluent. 95.

Absolute etiam Tribunitius vocabatur, Qui tribunatu functus erat & honoris cognomine fruebatur; sicut Consulares, ex consulatu. Cic. 13. Philipp. 30. Qui ædilitii? Qui tribunitii? Qui quæstorii? Adde Suet. Tiber. 8. Columel. 1. 3. Plin. 33. 3. & Sidon. 1. 3.

Tribunitius, χλιαρχος, Gloss. Græcolat.

TRIBUNĀTUS, ūs. m. [δῆμαρχία, Gl. L. G. & G. L.] Ipsa Tribunorum dignitas.

Cic. de Amicit. 41. De C. Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari.

Tribunatus aliud est, aliud Tribunitia potestas. Sulla Tribunatum non sustulit, sed Tribunitiam potestatem. Romani Imperatores Tribunatum non gessere, sed Tribunitiam potestatem sumplere, ut auctor est Dion. Nam quum plebeis fas esset solis Tribunatum gerere, religio Imperatoribus fuit Tribunatum sibi vindicare, quum patricii essent: potestatem tamen usurpavere.

Fretus sanctitate Tribunatus. Cic. pro Sext. 79.

Inire Tribunatum. Cic. 11. Att. 9.

Tribunatus, [χλιαρχία, Gl. L. G.] Tribuni militum gradus.

Auferre Tribunatum. Cic. 2. Q. frat. 15.

Exsutos Tribunatu. Tacit. 15. Ann. 71.

Petere Tribunatum alicui ab aliquo. Cic. 2. Q. frat. 15.

TRIBUO, ūi, ūtum, [νέμω, δπνέω, παρέχω, Gl. L. G. & G. L. δπμείζω, παρίζω, περιποιώ, L. G.] ēre. quasi Tributum dare; unde simpliciter pro Dare ponitur & exhibere. Plin. in Paneg. Tribuas ei successorem.

Alicui tribuere aliquid, pro Imputare & attribuere. Cic. Sed hoc benevolentia ejus tribuendum est. Lucret. lib. 2. 973.

Alicui tribuere ut, pro Concedere & permettere. Cic. 11. Fam. 27. In reliquis officiis cui tu tribuisti, excepto Cæsare, præter me, ut domum ventitares, horasque multas sape suavissimo sermone consumeres?

Tribuere & Concedere. Cic. 1. de Orat. 48. Tamen huic ipsi multa tribuat & concedat necesse est.

Alicui tribuere, pro Æstimare aliquem. Cic. 4. Acad. 12. Quibus ille secundum fratrem plurimum tribuebat.

Alicui tribuere ignavia. Cic. 2. Fam. 25. Hoc nostra laus erit illustrior, quod illi tribuebatur ignavia.

Auctoritatem tribuere. V. AUCTOR.

Bona tribuere alicui. Ovid. 2. de Arte Am. 693.

Fidem sensibus tribuere. Cic. 1. Acad. 42.

Fidem testimonio tribuere. Cic. pro Sulla 10.

Gratiam inventoribus. Cic. 4. de Finib. 13. Quod item cum vestri faciant, non satis magnam tribuunt inventoribus gratiam.

Honorem. Cic. 3. de Finib. 73.

Honorem litteris tribuere. Quintil. lib. 2. cap. 12.

In duas partes vim loquendi tribuere, i. e. Distribuere, Dividere. Cic. 2. de Finib. 17. Zenonis est, inquam, hoc Stoici, omnem vim loquendi, ut jam ante Aristoteles; in duas tributam esse partes dicere.

In vulgus tribuere. Cic. 13. Fam. 71. Ego autem tribuo nonnunquam in vulgus, sed plerumque necessariis in hoc tempore.

Laudes tribuere alicui. Propert. lib. 3. 24. 3.

Locum alicui tribuere. Quintil. lib. 3. cap. 3.

Misericordiam. Cic. pro Milon. 93. Quid restat? nisi ut orem obtesterque vos, iudices, ut eam misericordiam tribuatis fortissimo viro, quam ipse non implorat?

Nimium sibi tribuere. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Nomina deorum tribuere sibi. Ovid. 6. Met. 89.

Officium alicui. Cic. 4. Fam. 11.

Operam Reip. Cic. 2. de Divin. 8. Nunc quoniam de Rep. consuli cepti sumus, tribuenda est opera Reip. vel omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda.

Palmarum mensurarum alicui pisci tribuere. Plin. lib. 32. cap. 6.

Pietatem, sanctitatem, religionem, numini deorum tribuere. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.

Premium tribuere. Cic. pro Coñ. Balb. 37. Propert. lib. 4. 2. 49.

Premia bene meritis tribuere. Hirt. Bell. Alex. 65.

Precibus alicujus aliquid tribuere. Ovid. 1. de Arte Am. 689.

Primas prator tribuerunt veteres in agriculture. Columel. 2. 7.

Priores partes alicui. Cic. 3. Q. frat. 4. Tibi istius generis in scribendo priores partes tribuo, quam mihi.

Silentium orationi alicujus tribuere. Cic. pro Cæl. 29.

Suaviloquentiam alicui. Cic. de Clar. Orat. 58.
 Societatem hominum tueri, & suum cuique tribuere. Cic. 1. Off. 15.
 Tantum cuique tribuendum est quantum ille, quem diligas atque adjuves, sustinere possit. Cic. de Amicit. 75.
 Tantum tibi tribuo, quantum mihi arrego. Cic. 4. Fam. 1.
 Tempus alicui rei. Cic. 2. Off. 4. Cui cum multum adolescens discendi causa temporis tribuissim, &c.
 Triumphalia alicui tribuere. V. TRIUMPHUS.
 Valetudini aliquid. Cic. 1. Tusc. 119. Sed nunc quidem valetudini aliquid tribuamus.
 Veniam. Quintil. lib. 7. cap. 5.
 Tributum est, Imperfonale. Cic. 1. Off. 11. Generi animantium omnium a natura tributum est, ut se, vitam, corpusque tueatur. Idem 4. de Fin. 17. Primitive ex omnibus Philosophis a natura tributum esse docuerunt, ut hi qui procreati essent, a procreatoribus amarentur.
TRIBUTUS, a, um. Partic. [ἀπονεμημένοι], Gl. L. G. & G. L. &
TRIBUTURUS, a, um. Partic. [δδων] Ovid. 9. Met. 401.
TRIBUTIO, ōnis. f. [ρομή] Cic. 1. de Nat. Deor. 50. Hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem. Ulp. in l. Procuratoris. D. de tribut. action. Tributio autem fieri debet pro rata ejus, quod cuius debetur.
TRIBUTUM, i. n. [ἐπιπέλαγμα, φόρος], Gl. L. G. & G. L. τίλισμα, τίλοσ, ἐσφορά, G. L.] a Tributibus Varro de L. L. 4. 36. dictum ostendit, quod ea pecunia, quæ populo imperata erat, tributum a singulis per portione censu exigebatur. Festus, Tributum dictum, quia ex privato in publicum tribuitur. Sumi postea hoc vocabulum cœpit largius, pro omni Munere, quod a subditis solvitur. Ulpianus de Verb. signifi. l. Ager, Tributum sane appellatur ab intrubitione; vel ex eo, quod militibus tribuatur. Cic. 2. Off. 74. Danda etiam opera est, ne, quod apud majores nostros sæpe fiebat, propter ærarii tenuitatem, assiduitatemque bellorum, tributum sit conferendum.
 Tributorum olim duo erant genera: unum agris impositum, alterum capitibus: sed quibus esset ab Imperatore remissum tributum capitibus, eorum etiam immune solum esse factum, Imperator Titus interpretatus est. Turnebus Advers. 9. 15.
 Vectigal & tributum. Cic. pro Flacc. 44. Si Prætor dedit, ut est scriptum, a Quæstore numeravit, Quæstor a mensa publica, mensa aut ex vectigali, aut tributo.
 Vacuus tributo. Tacit. 12. Ann. 61.
 Confectio tributi. Cic. pro Flacc. 20.
 Levamentum tributi. Tacit. 1. Hist. 8.
 Tributum capitulare, Ἐπιεφάλιον. Gloss. Latinogræc.
 Immortalia tributa. Tacit. 4. Hist. 32.
 Nescia tributa aliis gentibus, Ignorata. Tacit. 1. Ann. 59.
 Conferre tributum. V. CONFERO.
 Debere tributum alicui. Claud. 2. Conf. Stil. 279.
 Exuere tributa. Tacit. 1. Ann. 59.
 Ferre tributa alicui. Ovid. de Nuce, 88.
 Frenare urbem tributis. Stat. 4. Silv. 1. 40.
 Imperare tributum. Plaut. Epid. 2. 2. 43.
 Imponere tributum. Liv. 23. 31.
 Indicare tributum populo. Cæs. 3. Bell. Gall. 32.
 Inferre tributum. V. INFERO.
 Irrogare tributum. V. IRROGO.
 Liberare acerbillimis tributis civitates. Cic. 15. Fam. 4. pr.
 Pendere lamentabile tributum. Ovid. 8. Met. 263.
 Petere tributa ex omni gente. Ovid. 4. Epist. 54.
 Poscere insigne tributum. Stat. 1. Silv. 4. 40.
 Vindicare a tributis. Cic. 2. Philip. 93.
 Vocari in tributum. Ulpian. in l. 1. §. Si is qui. D. De exercit. actione.
TRIBUTUS, ūs. m. etiam dicitur, Plaut. Epid. 2. 2. 44.
 Illis, quibus tributus major penditur, pendit potest.
TRIBUTOR, ōris. m. Apul. de Afclep p. 92. Elmenh. Mundus præstitor est & tributor omnium, quæ mortalibus videntur bona.
TRIBUTORIUS, a, um. Adj. Unde Titulus Digestorum lib. 14. De tributoria actione Ulp. ibidem l. Illud quoque. §. Si cujus dolo malo factum est, quo minus ita tribueretur: in eum tributoria datur, ut quanto minus tributum sit, quam debuit, præstet.
TRIBUTARIUS, a, um. Adj. [ἰσοφορος, ἰσοπέλης] Qui solvendo tributo obnoxius est. Justin. lib. 1. cap. 7. Sed civitates, quæ Medorum tributaria fuerant, &c. Plin. lib. 12. cap. 1. Tributarium solum.
 Tabulæ non commendatitiæ, sed tributariæ. Cic. 6. Verr. 148.
 Indictiones tributariæ. Salvian. de Gub. Dei, 5.
 Necessitas tributaria. Justin. 32. 2. 1.
 Civis tributarius. Petron. cap. 57.
TRIBUO, ōnis. m. Tinero, ὀνομαζέτωλον, Gloss. Lat. Græc. At Græcolat. ὀνομαζέτωλον, Trica. Ænigmata sunt.
TRIBUS, ūs. f. [φύλη], Gl. L. G. & G. L.] a Tributo dando dicta. Vel quod ager Romanus primo divisus in tres partes fuerit, & tres partes populi factæ. Una Tatiensium, a Tatio Sabinorum rege, jam amico post tædera: alia Ramnium, sive Ramnensium; a Romulo: tertia, Lucerum a Lucumone. Varro enim scribit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, a Lucumonibus, hoc est Tuscis auxilia postulasse: unde quidam venit cum exercitu, cui recepto jam Tatio pars urbis est data; unde in Urbe Tuscus dictus est vicus: sive, ut aliqui volunt, a Luco, quem asylum vocaverat Romulus. Ergo in tres partes divisus erat populus, adeo ut qui etiam uni præerat parti, tribunus diceretur: & sumptus dati populo, tributa vocarentur. Sed postea aliæ quoque partes urbis factæ, quæ similiter tribus appellatæ sunt. Nam in sex partes fuit distributa civitas: in primos, secundosque Tatienses, Ramnes, Luceres. Qualibet ex tribus decem Curias continebat, quæ de nominibus Sabinorum appellatæ sunt. Hæc ex Varrone, Festo, Plutarcho & Asconio Dissentit paulum Liv. 1. 13. scribens a Romulo centurias equitum tres fuisse conscriptas, Ramnenses & Tatienses & Luceres. Nec videtur existimare totum populum in hos fuisse distributum, sed solos equites. Idem 43. extr. sic ait, Quadrifariam enim urbe divisa regionibus collibusque hæc habitabantur partes, Tribus eas appellavit: ut ego arbitror, ab tributo. Nam ejus quoque æqualiter ex censu conferendi ab eodem inita ratio est: neque hæc tribus ad centuriarum distributionem numerumque quicquam pertinere. Hæc Liv. de Ser. Tullio loquens. Columel. lib. 5. cap. 1. Tribus dictæ

primum a partibus populi tripartito divisi, quæ tamen nunc multiplicata pristinum nomen possident. Cic. 3. de Legib. 33. Descriptus enim populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet ad suffragium consilii, quam fuisse in tribus convocatus.
 Tribus ex Sabinorum nominibus fuisse appellatas, mirum est Asconium memorie prodidisse. Is enim exponens illud Verrina tertie, (14.) Quinquæ & triginta tribus; sic ait, Principio tres fuerunt, Tatiensis una a Tatio rege, Ramnensis altera a Romulo, Luceres altera a Lucumone, sive Lucretino, sive a Luco, quem lucum Asylum vocaverat Romulus. Post de nominibus Sabinorum plures fuere, quibus deprecatrix parentum bellum maritorumque finitum est. Ad postremum triginta & quinque factæ. Obtinuerunt autem nomen aut a tributo dando, aut quia primo tres fuerunt, unde etiam Tribuni dicti. Hæc Ascon. Liv. 1. 13. nomina Sabinorum fuisse, non Tribubus, sed Curias indita. his verbis testatur, Ex bello iam tristi læta repente pax cariores Sabinas viris ac parentibus, & ante omnes Romulo ipsi fecit. Itaque quum populum in triginta curias divideret, nomina earum curiis imposuit. Id non traditur (quum haud dubie aliquanto numerus major hoc mulierum, fuerit) ætate, an dignitatibus suis virorumque, an forte lectæ sint, quæ nomina curiis darent.
 Tribus easdem esse & Curias tradit Blondus in Roma triumphante. Verum quanto in errore versetur, vel unus Dionysius Halic. palam facit. Is enim lib. 2. sic ait, Romulus, in tres partes divisa multitudine, singulis præclarum aliquem virum ducem præposuit. Deinde unquamque rursum in decem partibus, tutidem fortissimos viros eis præfuit. Has curias, illas tribus vocari voluit, sicut vocantur & hodie: Curie rursum in Decurias distributæ sunt, & cuique suas præerat Decurio. Ita digetto per tribus atque curias populo, agro quoque in triginta fortes æquales diviso, singulas curias fortiri iussit, &c.
 Tribuum x x v nomina ex libris P. Manutii excerpta.
AEMI. Æmilia. Cic. 2. Att. 14. Liv. lib. 38. 36. Antiquæ urbis inscriptiones.
ANI. Anienensis. Cic. 8. Fam. 8. & pro Planc. 54. Liv. 9. 20. Antiquæ urbis inscript. 160. 175. & in libro Petri Appiani de Inscriptionibus antiquis totius orbis. 93.
ARNIENSIS. Cic. 2. de Lege Agr. 79. Liv. lib. 6. c. & lib. 29. 37. ubi corrupte legi putamus Narniensi; nam lapis antiquus, quem Vullinius in templi parietibus vidimus, expressam Arniensis mentionem continet. [Apud Liv. tamen sic & Gronov. edidit.
CLA. Claudia. Liv. lib. 2. 16. Virg. 7. Æn. 708. Dionysius Halic. lib. 5. Antiquæ urb. inscript. 75. 84. 114. Liber Appiani 479.
CLV. Clustumina. } Cic. pro Planc. 38. pro Balbo 57. Antiquæ urbis inscript. Liv. 42. 34.
 vel CR. Crustumina. Nam utroque modo legitur.
COL. Collina. Varro lib. 4. de L. L. 9. Plin. lib. 18. cap. 3. Festus in littera V. Antiquæ urb. inscr. 27. 99. 120. Liber Appiani 110. Joseph Antiq. Jud. 14. 7.
COR. Cornelia. Livius lib. 38. 36. Antiquæ urb. inscr. 29.
ESQ. Esquilina. } Varro lib. 4. de L. L. 9. Plin. lib. 18. cap. 3. Festus in littera V. Antiquæ urb. inscr. 75. Est præterea in ædibus viri optimi, valdeque eruditi Gentilis Delphini Romani, fragmentum antiqui lapidis cum hac tribu; quod ipse quidem non vidi, sed is, cui facile credo. se vidisse dixit, Honofrius Veronenfis, monachus ordinis Augustiniani, qui ordinem annorum urbis Romæ a Romulo ad Justinianum peritissime descripsit.
FAB. Fabia. Hor. 1. Epist. 6. 52. Sueton. in Aug. cap. 40. Antiquæ urb. inscr. 61. 73. 76. 94. & Petri Appiani lib. 62. 66. 335. 343. 500.
FAL. Falerina. Liv. lib. 9. 20. & in libro Petri Appiani 105. 120. & Neapoli antiquus lapis est ita inscriptus, C. PISTORIO C. F. FAL. FIRMO AEDIL. II VIR CVRATORI OPER. PVBLICOR. item Josephus ἐν τῇ τῆς Ἰερουσαλῆμ δὲ χαριστολογίας λόγῳ 12. κεφαλῆ 15.
GAL. Galeria. Liv. lib. 27. 6. Plin. lib. 7. cap. 2. etsi pro Galeria legitur Galerius, sed corrigendus locus est ex antiquo libro avunculi mei Francisci Asulani; & Antiquæ urb. inscr. 89. 142. 159. Liber Appiani 14. 15. 18. 19. 21. 22.
LEM. Lemonia. Cic. pro Planc. 38. Philipp. 9. 15. Festus in littera L. Antiquæ urb. inscr. 91. 151.
MAEC. Mæcia. Hanc in antiquis lapidibus duobus invenimus, C. OCTAVIO. C. F. MAEC. VERO. C. HEBACIO MAEC. ROMANO; in libris quater nominatam observavimus, a Tullio lib. 4. ad Att. 14. a Livio lib. 29. 37. a Valerio Max. lib. 2. cap. 4. a Festo in littera M.
MEN. Mentina. Cic. 13. Fam. 9. Josephus ἐν τῇ τῆς Ἰερουσαλῆμ δὲ χαριστολογίας λόγῳ 12. κεφαλῆ 15. cum quibus lapides tres conferunt, C. VALERIO C. F. MEN. DOLVITIO MARCIANO. A MNYIO A. F. MEN. EVARISTO. C. CATIO C. F. MEN. BALBO C. CASTIVS C. F. MEN. CALLVS. [An GALLVS?] Sed rectius scribes Menenia. Mentina enim nullam secum fert significationem; sed gens fuit Menenia florentissima, a qua procul omni dubio Tribus Menenia nomen sumplit. Sic scriptus est locus Cic. 13. Fam. 9. P. Rupilius, P. F. Men. qui in vetustis Codd. modo Menenius. modo Menius legitur; nunquam vero Mentinus. Lapis est apud Feltriam ad lævam, cum ædem Cathedraleni ingrediatis;

- C. FIRMIO. C. F. MENENIO. RVFINO. EQ. PVB. LAVRENT. LAV. DEC. FLAMIN. PATRONO. COLLEGIORVM. FAB. CENT. DENDR. FELTRIAE. ITEMQVE. BER. VENS. COLLEG. FABR. ALBINATIVM. PATRONO.
- OVF. Oufentina. Liv. lib. 9. 20. Festus in littera O. Antiquæ urb. inscr. 86. 133. in libro Appiani 27. 28. 30. 51. 67. 71. 79. 84. 85. 86. & in libro Veronensium antiquitatum 51. Q. EVPHEMVS. Q. F. OVF. LVCVLLIVS.
- PAL. Palatina. Cic. 4. Verr. 107. Peditanus (ibid.) 18. Varro 4. de L. L. 9. Plin. lib. 18. cap. 3. Liv. Epit. lib. 20. Festus in littera V. Antiquæ urbis inscript. 29. 34. 39. 62. 116. 155. 176. Liber Appiani 17. 22. 34. 64.
- PAP. Papia. Scriptum in libris de hac tribu nihil est, quod ego quidem legerim; in libro tamen de Antiquæ urbis inscriptionibus explicata mentio est 61. nec femel in Pyrrhi thesauris. Sic enim ejus libros appello. Frequentissima est ejus mentio in vetustis lapidibus. Lapis vet. Sutrii, M. ANTEIO. M. F. PAP. RESTITVTO. PR. IVV. AEDILI. AVGVRI. CVR. R. P. DECVR. AVGVST. ET. POP. AERE. CONLATO.
- PAP. Papiria. Festus in littera P. Antiquæ urb. inscr. 72. 135.
- POB. Poblilia. Quæ deinde Poblilia scripta est: sicuti ex Poblus Poblus factus est. Reperitur in lapidibus & PV. & PVB. & PVBL. & PVBLIL. & POB. Liv. 7. 15. Antiquæ urb. inscript. 10. Lib. Appiani 252. & in libro Veronensium antiquitatum sæpe. Exempla Pobliliæ, per v. scriptæ, quinque habemus, duo in Antiquæ urbis inscriptionibus, 66. 81. tria in Appiani lib. 65. 105. 352.
- POL. Pollia. Liv. 8. 37. Valer. Max. lib. 2. cap. 4. & lib. 9. cap. 10. Antiquæ urbis inscript. 110. 113. 147. Liber Appiani 18.
- POM. Pomptina. Cic. 4. Att. 15. Liv. 7. 15. Festus in littera P. Antiquæ urbis inscript. 114. 117. Liber Appiani 141. 484.
- POP. Popilia. Cic. 8. Fam. 8. Valerius Max. lib. 8. Festus in littera P. Liber Appiani 297. Non alia videtur quam Poblilia. Nam varie scribitur. [Et Popillia.
- PVP. Pupinia. Cic. 2. Q. frat. 3. Et 8. Fam. 8. Liv. lib. 26. 9. Festus in littera P. Duo antiquorum lapidum exempla exstant, alterum Capuæ, D. VIBIDI D. F. PVP. NIGRI: alterum Patavii, C. CLAVSIO C. F. PVP. Tam Popinia quam Pupinia (POP. & PVP.) in vetustis Epigrammatibus exarata invenitur. [Nisi prius Popillia.
- QVIR. Quirina. Cic. pro Quint. 24. Et 8. Fam. 8. Afconius 61. Festus in littera Q. Antiquæ urb. inscript. 15. 34. 44. 115. Liber Appiani 14. 17. 18. 19. 101.
- ROM. Romilia. Cic. 2. in Verr. 22. & in Agraria 2. 78. Afconius 18. Varro lib. 4. de L. L. 9. Festus in littera R. Servius in 3. Æneidos. Antiquæ urbis inscript. 165. in libro Veronensium antiquitatum, 51. L. GALLIO L. F. ROM. Est etiam Ferrariæ semifractus lapis, in imis summi templi parietibus, in quo ita scriptum vidimus, ITIO T. F. ROM.
- SAB. Sabatina. Liv. lib. 6. 5. Festus in littera S. Lapis antiquus Romæ in ædibus Cardinalis Carpentis, CN. CORNELIO. CN. F. SAB. MVSAEO MANCIPI VIAE APPIAE. Et alius in via Latina, L. IVNIO L. F. SABATINA. POLIONI. AVROMATARIO. A. VIC. PVB. L. VIX. ANN. XLVII.
- SCA. Scaptia. Liv. lib. 8. 17. Suet. in August. 38. Festus in littera S. Lapidis antiqui exemplum Romæ exstat in regione Pantheonis, C. AVFELIVS C. F. SCA. SEVERVS. & item aliud, C. GRANTANIVS SCAPTIA MACER.
- SER. Sergia. Afconius 61. Antiquæ urb. inscr. 61. 63. 81. 165. est & in eodem lib. 63. quatuor litteris SERG.
- STEL. Stellatina. Liv. lib. 6. 5. Antiquæ urb. inscr. 110. Liber Appiani 150. & duabus litteris ST. 239.
- SVB. Suburana. Varro lib. 4. de L. L. 9. Cicero etiam in Agraria 2. 78. quo in loco videtur corrupte legi, Ab Ocriculana: cum libris quinque manuscriptis, quos se vidisse affirmavit vir optimus ac doctissimus Gabriel Phaernus, legatur, Ab usura nam. Unde mihi orta conjectura est, quam Phaernus ipse, & Octavius meus probarunt, legi posse, A Suburana, mutatione fere nulla. Plin. lib. 18. cap. 3. Festus in littera S. & littera U. Antiquæ urb. inscr. 147.
- TER. Terentina. Cic. pro Planc. 38. Et 8. Fam. 8. Liv. lib. 9. & lib. 10. 9. Antiquæ urbis inscr. 140. 199. Liber Appiani 105. 336.
- TRO. Tromentina. Festus in littera T. Livius etiam lib. 6. 5. scripsit, Tromentina, ut opinor, non, ut impressum est, Promentina. Antiquæ urb. inscr. 107. Liber Appiani 16. 177. & in lapide, qui Gajetæ est, LATILLIO L. F. TROMEN.
- VEI. Vejentina. Cic. pro Planc. 38.
- VEL. Velina. Cic. 4. Att. 15. in Bruto. Hor. 1. Epist. 6. 52.
- Perf. 5. Sat. 73. Antiquæ urbis inscript. 162. Lib. Appiani 19.
- VOL. Voltinia. Cic. pro Planc. 38. Antiquæ urbis inscript. 155. & in antiquo lapide, qui est Venetiis in turri S. Vitalis, CN. NVMERIVS. CN. F. VOL. FRONTO. est & quatuor litteris VOLT. in Appiani lib. 484.
- Sunt & aliæ quædam tribus, præter notissimas istas x x x v, quas memoravit Manutius. v. g.
- AEL. Ælia. Panvin. de Civ. Rom. cap. 51.
- CAM. Camilla, Memorata est in antiquis quibusdam inscriptionibus in libr. Epigr. Antiq. Urb. L. VICIDIVS. L. F. CAM. PRÆSENS. Et, Q. MANLIVS. Q. F. CAM. &c.
- CL. Claudia. Rustica. Liv. 2. 16. Virg. 7. Æn. 706. Rustic. Antiq. Rom. 6. 15. [Occurrit supra eadem CLA.
- CLV. Cluentia. Bello sociali addita est. Appian. de Bell. Civil. 1. p. 380. Virg. 5. Æn. 123.
- CLV. Cluvia. Item Bello sociali addita. Liv. 9. 31. Panvin. de Civ. Rom. cap. 51.
- DVM. Dumia. Item Bello sociali addita. Panvin. de Civ. Rom. cap. 51. Inscr. vetus, Q. PERCERNIVS. Q. F. DVM. MASCVLINVS.
- FL. Flavia. Panvin. de Civ. Rom. cap. 51. Inscr. vetus Romæ, C. VALERIVS. C. F. FLAVIA. SPECTATVS. &c.
- HOR. Horatia. Rustica. Frequens est ejus mentio in vetustis marioribus. Panvin. de Civ. Rom. cap. 50.
- IVL. Julia. In Augusti honorem appellata. Dio. 44. p. 242. De hac inscriptio Fani, Q. TITIENVS. Q. F. IVLIA. QVADRATVS.
- SAP. Sappinia. Fuit extra numerum. Memoratur a Liv. 31. 2. & 33. 23.
- VET. Veturia. Rustica. Nomen a gente Veturia accepit. Liv. 26. 22. Urbana tribus, & rustica. Liv. 9. ad finem, Flavium, dixerat Ædilem forensis factio, Appii Claudii Censura vires nata: qui Senatam primus, libertinorum filiis lectis, inquinaverat. Et posteaquam eam lectionem nemo ratam habuit, nec in curia adeptus erat, quas petierat, opes urbanas: humilibus per omnes tribus divisit, forum & campum corrupit. Tantumque Flavii comitia indignitatis habuerunt, ut plerique nobilium annulos aureos & phaleras deponerent. Ex eo tempore in duas partes discessit civitas: aliud integer populus, fautor & cultor bonorum, aliud forensis factio tenebat: donec Q. Fabius & P. Decius Censores facti. Fabius, simul concordia causa, simul ne humillimorum in manu comitia essent, omnem forensium turbam excretam in quatuor tribus conjecit, urbanaeque eas appellavit. Adeoque eam rem acceptam gratis animis ferunt, ut Maximi cognomen, quod tot victoriis non pepererat, hac ordinum temperatione pareret. Hoc & Valer. Maximus memoriae prodidit lib. 2. cap. 1. tit. De ordine equestri. Plin. lib. 18. cap. 3. Rustica tribus laudatissima, eorum qui rura haberent. Urbana vero, in quas transferri ignominia esset, desidia probro. Itaque quatuor solæ erant a partibus urbis, in quibus habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, Esquilina. Hæc Plinius. Rustica tribus propria erant ingenuorum, quum urbanae libertinorum essent. Epitome Liv. lib. 20. Libertini in quatuor tribus redacti sunt, quum antea dispersi fuissent, Esquilinam, Palatinam, Suburranam, Collinam. Afconius in orationem pro Milone, Significasse jam puto nos, fuisse inter leges P. Clodii, quas ferre proposuerat, eam quoque, qua libertini, qui non plus quam in urbanis tribubus suffragium ferebant, possent in rusticis quoque tribubus, qua propriae ingenuorum sunt, ferre. Certa tribus, certus numerus. Cic. pro Corn. Balb. 30. Tribum ferre; est Tribum aliquam sibi suffragantem habere in alicujus magistratus petitione. Cic. pro Planc. 54. & 2. Att. 1. Favonius meam tribum ruli honestius quam suam, Luceji perdidit. In ararios referri, ac tribu moveri. Cic. pro Cluent. 122. V. MOVBO. TRIBULIS, is, m. [Φουλίτης. (G. G. L.)] Qui ex tribu eadem est. Cic. 13. Fam. 24. Lucio Collinio, amico & tribuli tuo, valde familiariter utor. Ter. Adel. 3. 385. Etne hic Hegio tribulis noster? Liv. 2. 16. Vetus Claudia tribus, additis postea novis tribulibus, qui ex eo venerant agro, appellata. Martial. lib. 9. 50. Nunc anus: & tremulo vix accipienda tribuli. Qui apud tribules suos plurimum gratia possunt. Cic. de Petit. Consul. 25. Tribulis & vicinis. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Quid ad istas ineptias abis, iniques? quali vero mihi difficile sit quamvis multos nominatim proferre (ne longius abeam) vel tribules, vel vicinos meos, qui suos liberos, quos plurimi faciunt, agricolas assiduos esse cupiunt. Observare tribules. Cic. pro Planc. 47. Tribulis conviva, pro Non divite ab Horatio usurpatum; non dissimili notione, qua Plinius quoque Tribus pro Pauperioribus dixit, ut asserit Turnebus Locus Horatii est 1. Epist. 13. 15. Ut cum pileolo soleas conviva tribulis. Judex tribulis. Cic. pro Planc. 47. TRIBUARIUS, a, um. Adj. [Φουλαριός] Quod ad tribus pertinet: ut, Tribuarium crimen, & Tribuaria res. Cic. pro Planc. 47. Itaque hætantem te in hoc fodalitiorum tribuario crimine ad communem ambitus causam contulisti. Ibid. 36. TRIBUTIM, Adv. [κατὰ φύλας] Per singulas tribus. Cic. 4. Att. 16. Populo tributum domi suæ satisfecerat. Hor. 2. Serm. 1. 69. — atqui Primores populi arripuit, populamque tributum. Tributum & centuriatum descriptis ordinibus. Cic. pro Flacc. 15. Spectacula sunt tributum data. Cic. pro Muren. 72. Tributum, idem est quod in comitis tributis, apud Liv. 3. 55. TRIBUTUM, V. TRIBUO. TRICÆ, arum. plur. num. tantum, [τριζαλίγηματ] Capilli pedibus pullorum gallinaceorum involuti. Tricæ, Impedimenta omnia dicuntur, quod tricæ gressum pullorum soleant impedire. Plaut. Curc. 5. 2. 15. Quod argentum? quas tu mihi tricæ narras? quam tu virginem? Cic.

Cic. 10. Att. 8. Cujus quidem virtus mirifica, quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domesticas tricas.

Conjicere se in tricas. V. CONJICIO.

Tricas, pro Re nihili & vana posuit Plaut. Rud. 5. 2. 36.

Eloquere propere celeriter. L. nummos trecentos. G. tricas.

Tricas & Apinas vulgo Res futiles ac nugatorias dicebant. Martial. lib. 14. 1.

Sunt apinæ, tricaque, & si quid vilios istis. Adagium ab eventu natum. Nam Tricam & Apinam oppida fuisse quondam Apulie demonstrat Plin. lib. 3. cap. 11. referens Europæ sinus, Diomedes, inquit, ibi delevit gentes Monadorum, Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertere, Apinam & Tricam. Stephanus ostendit Tricam urbem fuisse Thessaliæ, fortitam id nominis a Trica Penei filia.

Tricas, Nonius Marcellus Impedimenta & implicationes interpretatur, ἀπὸ τῶν ἀπικῶν, id est a pilis, quibus involvuntur pulli gallinacei: unde dictum sit Extricare & Intricare. Lucilius eundem Tricones appellat, Qui nugis homines reinorentur. Et Tricinus quæstus, pro Tardo seu Sicco. Et Varro Tricas Atellanas, Nugas impeditißimas. Equidem non negaverim in voce allusum ad pilos. Ceterum ab oppido ductum proverbium vero proprius est. Plin. lib. 8. cap. 48. ostendit oves laudari solitas brevitate crurum, & ventris vestitu: quibus is nudus esset, eas Apinas appellavit, seu rejiculas damnatasque. Hæc in Chiliadibus Erasmus. Vetus Plinii exemplar in posteriore exemplo habet Apicas. q. V.

TRICŌSUS, a, um. Adj. [ἐχθρῶς, ἐκλυτῶς, λαγρόνδης, Gl. L. G.] Lucil apud Gell. 11. 7.

Hic tricofo' bovinatorque ore improbu' duro. Bovinator autem est Tergiverfator. V. Fest. Vetus est inscriptio ad Herculem Romæ in Capitolio: ALCMENAE IOVIS ET MAGNI FORTISSIMA PROLES,

TRICOSVS SVBITO POST MEA FATA VOCOR. [In Gloss. legendum videtur, λαγρόνδης.

Tricosus Vide PERTRICOSUS. Martial. lib. 3.

Res pertricofo est, Cotile, bellus homo. H. St. Exstat. Epig. 63. extr. Al. Prætricofo. Desiderabatur hæc dictio in Lugd.

TRICO, ōnis. m. [τρίχων] Morosus, & ad ridendum durus; ut ait Non. 1. 85. Alii exponunt Triconem, Contentiosum, & litium peramantem. V. Rhodig. Julius Capitolinus in Vero Imp. cap. 4. Fertur & nocte perpete alea lussisse, quum in Syria concepisset id vitium, atque in tantum vitiorum Cajanorum & Neronianorum ac Vitellianorum fuisse æmulum, ut vagaretur nocte per tabernas, ac lupanaria, oblecto capite cucullione vulgari viatorio, & commiseretur cum triconibus & committeret rixas, dissimulans quis esset, sæpe afflictum livida facie rediisse, & in tabernis agnitum, quum fese absconderet. V. ibi Salmæ, & Parei Lex. Crit. p. 1252.

TRICO, V. in suo loco.

TRICOR, ari. pro Nugas agere dicebant veteres. Cic. 15. Att. 13. Quas litteras quum e balineo exiissem, accepi, fese de attributione omnia summa fecisse, Vectenum accusat. Tricator scilicet, ut homo talis. Eisdem lib. 14. 19. Publilius tecum tricator est. i. e. Falsa locutus est.

TRICAPITINUS, V. TRICEPS, in TRBS.

TRICASTINI, [τρίκαστινῶν] Populi sunt Galliæ prope Druentiam fluvium. Hinc

TRICASTINUS, a, um. Adj. ut, Fines Tricastini. Sil. lib. 3. 466.

Jamque Tricastinis incedit finibus agmen.

TRICENARIUS, TRICENI, V. TRIGINTA in TRBS.

TRICENTENI, TRICENTIES, V. TRECENTI, in TRBS.

TRICEPS, V. TRBS.

TRICESIMUS, V. TRIGINTA, ibidem.

TRICHAPTUM, i. n. [τρίχῆπιον] inter Ornamenta muliebria positum a Septuaginta interpretibus, Ezechielis cap. 16. Nullo tamen Græcorum usu aut exemplo, ut scribit D. Hieronymus in commentariis ejus loci. Idque subdit fuisse tantæ subtilitatis vestimentum, ut pilorum & capillorum tenuitatem habere credatur: unde & ego (inquit) volens tenuitatem exprimere velimentis, pro Trichapto Subtilius transfuli, quod tenui flamine atque subtamine textum erat.

TRICHIAS, æ. m. [τρίχιας] Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 15. Intransium Pontum soli non remeant trichia.

TRICHILUM, i. n. vel TRICHILA, æ. f. [τρίχλλον] Vas est habens tria labra, quibus liquor effundi potest. De quo & apud Cæsarem in Comment. Belli Pompejani, & apud Columellam fit mentio lib. 10. v. 379.

Tum modo dependens trichili, modo more cylindri, &c. Cæsar. Rhod. lib. 18. cap. 11. Trichina vocant Græci, ex pilis aut setis contexta. Trichilas apud Cæsar. 3. Bell. Civil. 96. Fragulae vestis prærenuis genus sunt qui putent. Hæc ille, sed Dionys. Vossius negat apud Cæsarem legi Trichilas, sed potius Triclinia strata. Rufus Columel. lib. 10. 394.

At qui sub trichila manantem respicit ad undam, &c. De cucumere. Virg. vel auctor incertus in Copa v. 8.

Sunt cuppæ, calices, cyathi, rosa, tibia, chordæ,

Et trichila umbriferis frigida arundinibus. Ubi Scaliger,

Trichilæ, inquit, nomine intelligit pergulas, quæ & umbellæ & umbraculæ vocabantur. Sed quibusdam mirum videtur, cur media syllaba sit brevis, quum labrum Græcis dicatur τριχῆλον, unde τριχῆλον nascitur. Proinde legunt,

Triclinia umbrosis frigida arundinibus. Sed & cum hac lectione pugnat syllabæ quantitas. Triclinium enim secundam producit, et Clinicus primam, Hexaclinon penultimam. Itaque legunt quidam,

Triclinia umbriferis, &c. ut sit trium duntaxat syllabarum.

TRICHINUS, a, um. Adj. Idem quod Tardus, & quasi impeditus, vel foccus, & sine succo, ut sunt capilli, qui Græce τριχῆς dicuntur. Varro Eumenidibus. Quod tunc quæstus trichinus erat, nunc est ubi: ut quæstus sit magnus. Hæc Non. 2. 864. Mercer. habet Tricinus.

TRICHĒTIS, is. f. [τριχῆτις] Aluminis genus, de quo Plin. lib. 35. cap. 15. Diosc. 5. 77.

TRICHOMANES, [τριχόμενες] Herba, quæ Romanis capillaris dicitur, alii qui pennulam, alii filiculam, alii qui adianton & hanc vocarunt. A luxuria capillitii nomen adipiscitur. Plin. lib. 22. cap. 21. Duo genera adianti, candidius & nigrum breviusque. Id quod majus est polytrichon, aliud trichomanes vocant. Utrique ramuli nigro colore nitent, foliis filicis, ex quibus inferiora aspera ac fusca sunt: omnia autem contrariis pediculis densa inter se ex adverso: radix nulla: umbrosas petras. parietumque aspergines, ac fontium maxime specus sequitur, & laxa manantia, quod miremur, quum aquas non sentiat. Idem tamen aliam esse ab adianto sentit, lib. 27. cap. 13. Trichomanes, inquit, adianto similis est,

exilius modo, nigriusque, foliis lenticulæ densis, amaris, adversis inter se. Trichomanes hodie, Ruellio teste, nostræ vocant officinæ cum suis herbaris Pul. trichon.

TRICHORDIS, TRICHORUM, TRICHRUS, V. TRBS.

TRICHYPHA, [τριχυφα] apud Pherecratem Poetam, pro Indumentis puellarum subtili file textus intelligit Athenæus lib. 6.

TRICES, V. TRIGINTA, in TRBS.

TRICINIUM, TRICLENARIUS, TRICLINIARIUS, TRICLINIUM, V. TRBS.

TRICO, TRICOR, TRICOSUS, V. TRICÆ.

TRICOCCUS, TRICODATUM, TRICONGIUS, TRICORNIS, TRICORPOR, TRICUSPIS, V. TRBS.

TRIDENS, TRIDENTIFER, TRIDENTIGER, TRIDUANUS, TRIDUUM, V. TRBS.

TRIENNALIS, TRIENNIUM, TRIENS, TRIENTAL, TRIENTALIS, TRIENTARIUS, TRIERRARCHUS, TRIERRIS, TRIETERICUS, TRIETERRIS, V. TRBS.

TRIFABIAM, TRIFATIDICUS, TRIFAUX, TRIFAX, TRIFERR, TRIFIDUS, TRIFINIUM, TRIFISSILIS, TRIFOLIUM, TRIFORMIS, TRIFUR, TRIFURCIFER, TRIFURCUS, V. TRBS.

TRIGA, TRIGARIUM, TRIGARIUS, TRIGENINUS, TRIGEMINUS, V. TRBS.

TRIGESIMUS, V. TRIGINTA in TRBS.

TRIGLA, [τριγλη] Genus piscis, qui a nostris Mullus dicitur & Barbio. Diosc. 2. 21. [Gloss. Græcolat. τριγλη, Mulus. lege Mullus. Hinc

TRIGLITES, is. m. [τριγλίτης] Lapillus, qui nulli piscis colorem habet. Plin. lib. 37. cap. 11. de gemmis loquens, Ab animalibus cognominantur carcinis, marini cancri colore; echites viperæ; scorpites scorpionis, aut colore aut effigie; scarites scari piscis, triglites nulli.

TRIGLYPHUS, TRIGON, TRIGONALIS, V. TRBS.

TRIGON, Piscis, V. TRYGON.

TRIGONICUS, TRIGONOMETRA, TRIGONUS, V. TRBS.

TRIHORIUM, V. TRBS.

TRIJUGUS, V. ibid.

TRILIBRIS, TRILINGUIS, TRILIX, TRILURIS, V. TRBS.

TRIMATUS, V. TRIMUS, in TRBS.

TRIMACRUS, TRIMEMBRIS, TRIMENSTRUUS, TRIMESTRIS, TRIMETER, TRIMETRUS, V. TRBS.

TRIMO, V. TRIMUS, in TRBS.

TRIMODIA, TRIMODIUM, TRIMODIUS, V. TRBS.

TRIMULUS, V. TRIMUS, in TRBS.

TRINACRIA, æ. f. sec. c. [τρίνακρια] Insula quæ & Sicilia & Sicania & Triquetra appellatur. A tribus promontoriis dicta est Trinacria, Pachyno scilicet, Lilybæo, & Peloro: & ἀκρῆ summitas. V. Steph. Hinc

TRINACRIS, idis. f. [τρίνακρης] Patronum. pro Adj. apud Ovid. 4. Fast. 420. Terra tribus scopulis vastum procurrit in æquor

Trinacris, a posito nomen adepta loci.

Insula Trinacris. Idem 5. Met. 347.

Hybla Trinacris. Ovid. 5. Trist. 13. 23.

TRINACRIUS, a, um. Adj. [τρίνακριος] Siculus. ut, Aqua Trinacria. Ovid. 12. Epist. 126.

Juvenes Trinacrii. Virg. 5. Æn. 300.

Litus Trinacrium. Virg. 1. Æn. 200.

Viri Trinacrii. Virg. 5. Æn. 530.

TRINEPOS, V. TRBS.

TRINITAS, V. TRINUS, in TRBS.

TRINNA, TRINNUS, V. TRBS.

TRINOANTRES, [τρίνοαντρες] Britannia insulæ populi Orientales, penes Iamfam æstuarium, ut auctor est Ptolemæus lib. 2. cap. 3. Trinobantes Cæsar appellat Bell. Gall. lib. 5. 21. Trinobantibus defensis, atque ab omni militum injuria prohibitis. conf. cap. super. ibid.

TRINOABANTES, V. dict. super.

TRINOCIALIS, TRINOCTIUM, TRINODIS, TRINODO, TRINUNDINUM, TRINUS, V. TRBS.

TRIOBOLABIS, TRIOBOLUM, V. TRBS.

TRIOCLĀ, vel TRIOCLA, æ. f. [τριοκλα] Siciliae urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 4. hodie Trio hala. V. Steph. & Sil. 14. 271.

TRIOONES, um. m. pl. [τριοῖς, ἀρχαῖοις; ἀμρῆσαι, Gl. L. G.] quasi Teriones, Boves aratorii dicti sunt antiquis. Unde Septem stellas Septemtriones veteres a bobus junctis appellarunt, ex quibus figurantur. Martial. lib. 6. 58.

Cernere Parthasios dum te juvat, Aule, triones

Cominus, & Scythici sidera ferre poli. Cic. 2. de Nat. Deor. 105. Altera dicitur esse Helice, cujus quidem clarissimas stellas totis noctibus cernimus,

Quas nostri septem soliti vocitare triones.

Gelidi. Ovid. 2. Met. 171.

Inocidui. Claud. de Gigantom. 11.

Gemini. Virg. 1. Æn. 748.

Pigri. Claud. 3. Conf. Hon. 205.

Scythici. Claud. 4. Conf. Hon. 473.

Trio, in sing. non legitur extra compositionem.

TRIOPAS, [τριοπάς] Thessalorum rex fuit, pater Meropis, a cujus nomine Cos insula olim Meropis, ipsique insulani Meropes sunt appellati. Auctor Stephanus.

TRIOPTHALMUS, TRIOPIUS, TRIOPTICHES, V. TRBS.

TRIPALIS, TRIPARCUS, TRIPARTITO, TRIPARTITUS, TRIPATINUS, TRIPROCTORUS, V. TRBS.

TRIPERTITUS, & TRIPERTITO. V. TRIPARTITUS, in TRBS.

TRIPEDALIS, TRIPEDANEUS, TRIPES, V. TRBS.

TRIPLARIUS, V. TRIPLUS, in TRBS.

TRIPLASIUS, TRIPLEX, TRIPLICABILIS, TRIPPLICATIO, TRIPPLICITER, TRIPPLICO, TRIPPLUS, V. TRBS.

TRIPODA, TRIPODIUM, V. TRIPUS, in TRBS.

TRIPŌLIS, [τριπόλις] locus, ex numero dicitur trium urbium. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana scilicet, & Syriaca in Phœnice. Oppida Tripolis Africanae sunt, Oea, Sabrata, & Leptis magna, teste Solino c. 27. Syriacæ vero Tyus, Sidon, atque Aradus, ut testatur Strabo, Plinius 5. 20. & Pomponius Mela lib. 1. 12. in descriptione Phœnicia. Nunc vulgo dicitur Tripol de la Surra. Olivarius in Mela. Hinc

TRIPOLITANUS, a, um. Adj. [τριπολιτανός] & Tripolitana regio dicta est.

TRIPŌLIUM, i. n. [τριπόλιον] Herba, quæ alias Polium, ut Plin. 21. 7. vult, dicitur. Nascitur in maritimis ubi allidit unda, iterumque retro comeat, neque in mari, neque in sicco plane. Folia satis habet arida, sed crassiora, caulem palmo altum, in mucrone divisum. Hujus flores tradunt ter in die mutari, candidos mane, purpureos meridie, puniceos sole occidente conspici, radice alba, odorata, calidi gustus. Ruellius. Diosc. 4. 130.

TRIPŌLĒMUS, [τριπόλεμος] Celei filius, teste Servio, aratri inventor & agriculturæ. Eleusin (inquit) civitas est Atticæ provinciæ, non longe ab Athenis, in qua quum regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberalissime hospitio suscepisset, illa pro remuneratione ostendit ei omne genus agriculturæ: filium etiam ejus Triptolemum recens natum per noctem igne fovit, per diem divino lacte nutrit: & eum alatis serpentibus superpositum, per totum orbem misit, ad usum frumentorum hominibus indicandum. Hactenus Servius in 1. Georg. 18. Auctor ad Heren. lib. 4. 10. Si Triptolemum, quum omnibus semen largiretur, ipse ab aliis hominibus id mutaretur.

Æthereus Triptolemus. Stat. 4. Silv. 2. 36.

TRIPŌTUM, V. TRRS.

TRIPŪDIUM, i. n. [τριπίδιον] quasi Terripodium: sic enim primo dictum est: post Terripodium, deinde Tripodium est dictum a Pavio, ferio. V. Fest. Alii sic dici putant, quod saltantes ter pedibus terram feriebat, uti describit Hor. 3. Carm. 18. 15.

Gaudet invifam pepuliffe fossor

Ter pede terram. V. Turneb. Advers. 25. 29. Voff. Instit.

Orat. 2. & Erymol.

Tripodium pro Saltatione. Liv. 1. 20. Ac per urbem ire, canentes carmina cum tripudiis, solennique saltatu jussit.

Citatis celere tripudiis. Catull. de Berecynth. 61. 26.

Tripudia solistima dicebantur auguria, quæ fiebant quoties offa, quæ pullis dabatur, aliquo modo cadebat in solum, ita enim a solo solistimum, ut a medio mediastinum dicitur. Cic. 2. de Divin. 72. Quum igitur offa ex ore pulli ceciderat, tum auspicianti tripudium solistimum nuntiabatur.

TRIPUDIUM, [τριπίδιον, Gl. G. L.] ære. Saltare. Cic. pro Sext. 88. Sed illum tot jam in funeribus Reip. exultantem ac tripudiantem, legum, si posset, laqueis constringeret.

TRIPUDIATIO, ðnis, f. [τριπίδιος αἰτία τῶν βωμῶν] Gloss. Latinogræc.

TRIPUS, V. TRRS.

TRIQUETRA, **TRIQUETRUS**, V. ibid.

TRIRRMIS, V. ibid.

TRISÆCLISENEX, **TRISCHŒNUS**, **TRISCURRIA**, **TRISEMUS**, **TRISMEGISTUS**, **TRISPASTOS**, V. TRRS.

TRISSAGO, V. TRIXAGO.

TRISSO, ære. de Cantu hirundinis dicitur. Auc̃t. Philomela, v. 26.

— trissat hirundo vaga.

TRISTEGA, V. TRRS.

TRISTIS, e. Adj. [αυθιχρός, στυγρός, λυπηρός, Gl. L. G.] Mæstus dicitur. Donatus, Tristis animo, Truculentus vultu. Virg. 10. Ecl. 31.

Tristis at ille, tamen cantabit, Arcades, inquit. Idem 4. Georg. 235. Tristior hibernas cælo descendit in undas.

Tristis & Conturbatus. Cic. 6. Verr. 13. Quum iste ab sese hydriam, Boeti manu factam, præclaro opere, & grandi pondere, per potestatem abtulisset, se sane tristem & conturbatum domum revertisse.

Triste ac severum genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. 113.

Suppliciter tristis. Virg. 1. Æn. 485.

Cum tristibus severe, cum remissis jucunde vivere. Cic. pro Cœl. 13.

Triste ad recordationem. Liv. 24. Lacus Trasimenus, & Cannæ, triste ad recordationem exemplar.

Tristis, Sævus aliquando dicitur: quod tristitia in fronte hominis, crudelitas, gravitatis, iræ, minarum, studii, difficultatis indicium est. Virg. 2. Æn. 548. Tristia facta. Idem 6. Æn. 315. Navita tristis. Et 2. Æn. 337. Tristis Erinny.

Tristis, pro Savo. Ovid. 3. Trist. Elegia 11.

Sævior es tristis Busride. Sic apud Capitol. in Opilio Macrino, Sed omnibus immanitibus tyrannicis tristior. Subaudi, Crudelitatem. Vulcatius Gallicanus in fine vitæ Avidii Cassii, Hæc epistola ejus significat, quam sævus & quam tristis futurus fuerit Imperator. H. St. Locus Ovid. v. 39. Capitol. cap. 12.

Tristis, Gravis. Cic. 6. de Repub. Qui numero optimatum & principum obtulit his vocibus, & gravitatis suæ liquit illum tristem, & plenum dignitatis sonum. Ex Nonio 4. 455. Plin. in Paneg. cap. 41. Nunquam principibus defuerunt, qui fronte gravi & tristi supercilio utilitatibus sic contumaciter adessent.

Tristis, Iratus. Lucilius,

Timeo certe ne mihi sit tristior. Afran. Epist.

Jactavit sese, jactet, mihi erit tristior. Nonius ibid.

Tristis, Minax. Virg. 2. Æn. 115.

— isque adytis hæc tristitia dicta reportat. Nonius l. c.

Tristis, Horridus. Martial. ad Scazontem lib. 1. 92.

Amator ille tristium lacernarum.

Acheron tristis. V. ACHERON.

Adulatio tristis. Tacit. 11. Ann. 21.

Ægrimonia tristis. Hor. Epod. 17. 73.

Antiquitas tristis & impexa. Tacit. in Dialogo in Orat. 20.

Arbor tristis aspectu. Plin. lib. 13. cap. 22.

Arma tristia. Tibul. lib. 1. 10. 51.

Bellum triste. Senec. Octav. 6. Virg. 6. Ecl. 7.

Carmina non tristia. Ovid. 2. Trist. 493.

Clades tristis. Hor. 3. Carm. 3. 62.

Cor triste. Virg. 6. Æn. 185.

Curæ tristis. Virg. 4. Georg. 531.

Damna tristia. Ovid. 1. Fast. 60.

Domus tristis sine sole. Virg. 6. Æn. 534.

Epulæ tristis, Inspidæ, vel mali saporis. Sil. lib. 3. 281. [Victus durus,

Extâ tristia, Res tristis portendentia. Virg. 1. Georg. 483.

Facinus triste. Ovid. 6. Met. 623.

Fortuna tristis. Mala. Ovid. 3. Epist. 43.

Frons tristis. Tibul. lib. 2. 3. 37.

Funus triste. Virg. 4. Georg. 256.

Hiems tristis, Aspera. Virg. 4. Georg. 135.

Janua nostræ artis est tristissima, Major est difficultas in prima statum curatione. Ovid Rem. Amor. 23. al. Strictissima.

Imago tristis ponti, Aspera facies maris. Ovid. 11. Met. 427.

Imago tristissima noctis. Ovid. 1. Trist. 3. 1.

Iræ tristis, Quæ æ tristes faciunt. Virg. 2. Ecl. 14.

Litteras tristes dare ad aliquem. Cic. 4. Att. 27.

Mens tristis. Ovid. 12. Epist. 143.

Morbus tristis. Virg. 4. Georg. 252.

Mors tristis. Senec. Octav. 4.

Nebulæ tristis. Stat. 5. Theb. 184.

Nefas triste. Virg. 2. Æn. 144.

Nox tristior quam tempora Phœbi, i. e. Quam dies. Ovid. Rem. Amor. 585.

Nubila tristia. Ovid. 6. Met. 690.

Oratio tristis, cui Hilaris opponitur. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Ora tristia. Virg. 2. Georg. 247.

Pœna tristis, Exsilium intelligit. Ovid. 2. Trist. 494.

Querimoniam tristes. Hor. 3. Carm. 24. 33.

Ruinæ tristis. Virg. 1. Æn. 242.

Senectus tristis. Virg. 3. Georg. 67.

Sermo tristis. Hor. 1. Serm. 10. 11.

Silentium. Liv. 1. 29.

Sors, ut, Quid tua fors? tristis, atrox. Cic. pro Muren. 42.

Supercilium triste. Lucret. lib. 6. 1182.

Tempus triste. Ovid. 4. Trist. 3. 36.

Verba tristia. Hor. de Arte Poet. 105. Cic. 2. de Finib. 118. Sic enim majores nostri labores non fugiendos, tristissimo tamen verbo, ærumnas etiam in deo nominaverunt.

Vultus tristis. Ovid. 17. Epist. 15.

Patrare aliquid triste. Tacit. 5. Ann. 4.

Statuere triste aliquid. Ovid. 2. de Pont. 2. 119.

Tristis succus, Amarus. Virg. 2. Georg. 126. Idem 3. Georg. 448. Amurca tristis.

Abinthium triste. Ovid. 3. de Pont. 8. 15.

Sapor tristis. Ovid. 4. Trist. 6. 12.

Suaviolum tristi tritius helleboro. Catul. ad Juven. 96. 14.

Tristis, Doctus. Lucil. lib. 28.

Adde eodem tritias ac severus philosophus. Cic. 2. Verr. 30. Judex tritias ac integer. Ita Non. 4. 455. Ego potius cum Servio Severum interpretarer. Donatus in illud Ter. And. 5. 2. 16. Tristis severitas inest in vultu: Ad laudem interdum, inquit, non ad amaritudinem fumitur Tristis, citans locum istum Ciceronis, Judex tritias.

Tristis, Qui invitus aliquid facit, nec libenter, auctore Donato. Ter. Eun. 4. 1. 8. Invitat tristis, mansit ibi.

Tristis, Triti similis, inquit Donatus. Ter. Eun. 3. 5. 48. Heus tu, inquit, Dore, Cape hoc flabellum, &c. accipio tristis.

Compar. Tristior [στυγρότερος, Gl. L. G.] Val. Max. 3. 3. 1. Mucius, tristior Porfennæ salute, quam sua lætior. Virg. 1. Æn. 228.

Superl. Liv. 5. 51. Tristissimi exitus solatium.

TRISTIUS, [αδυσώτερος] Adv. Compar. Cic. de Senect. 67. Facilius in morbos incidunt adulescentes, gravius ægrotant, tristius curantur. Non. Difficilius exp. 4. 455.

Quo facilius, quibus est iratior, respondere tristius possit. Cic. 4. Fam. 13. i. e. Asperius.

TRISTICŪLUS, a, um. Adj. dimin. [τριπίδουλον] Aliquantum tristia. Cic. 1. de Divin. 103. Filiolam suam Tertiam, quæ tum erat admodum parva, osculans, animum advertit triticulam.

TRISTITIA, æ vel **TRISTITIBS**, ei, f. [λύπη, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 4. de Finib. 79. Quam illorum tristitiam atque asperitatem fugiens Panætius, nec acerbiter sententiarum, &c. Imitamenta tristitiæ, Luctus simulatus. Tacit. 13. Ann. 4. pr. Severitas & tristitia. Cic. de Clar. Orat. 97. Homo, non liberalitate, ut alii, sed ipsa tristitia & severitate popularis.

Tristitia & Læritia, contraria. Cic. 2. de Orat. 72. Judex tum ad tristitiam, tum ad lætiam est contorquendus.

Temporum tristitia. Cic. 3. Fam. 8.

Simulata & versuta tristitia. Cic. Post. red. in Senat. 12.

Abstrudere tristitiam. V. ABSTRUDO.

Compescere tristitiam alicujus. Ovid. 9. Met. 397.

Condire tristitiam. V. CONDIO.

Contorquere aliquem ad tristitiam. V. CONTORQUEO.

Contrahere tristitia. V. CONTRAHO. Cic. 2. de Nat. Deor. 102. Recessus solis quasi tristitia quadam contrahit terram.

Deducere a tristitia & Acerbitate. Cic. 2. de Orat. 340. Nil enim tam facile quam multitudo a tristitia & sæpe acerbitate, commode ac breviter, & acute & hilare dicto, deducitur.

Finire tristitiam. Hor. 1. Carm. 7. 17.

Mitigare tristitiam. Cic. 2. de Orat. 236.

Prætendere tristitiam malis moribus. Quintil. in proem. lib. 1. Vultum, & tristitiam, & dissentientem a ceteris habitum, pessimis moribus prætendebant.

Tradere se lacrimis ac tristitiæ. Cic. 5. Fam. 14. Lacrimis ac tristitiæ te tradidisti.

TRISTITIBS, ei, f. Apul. Met. 9. p. 231. Elmenh. Mira tristitie deformis.

TRISTITUDO, ðnis, f. Apul. Met. 3. p. 134. Elmenh. Tristitudinem. de pectore suo mittere. Sidon. 8. Epist. 11. Animus tristitudine gravis.

TRISTIRAS, ætis, f. Pacuv. apud Non. 2. 869. Quid istuc est? Vultum alligat quæ tristiras?

TRISTIMONIUM, i. n. Petron. Fragm. Trag. cap. 63. Cum nos tum plures in tritimonio effemus. Nævius apud Festum, Tritimonium deturbat ex animo.

TRISTIFICUS, a, um. Adj. [αλυσίαν] Quod tristitiam affert. Cic. 1. de Divin. 13.

Tristificas certant Neptuno reddere voces. Ex poeta.

Promere voces tristificas. Cic. 1. de Divin. 20.

Voces tristificas chartis promebat Etruscis. Ex poeta.

TRISTOR, [λυπίων] ðri. Sen. de Ira, 2. 7. Concitari tristitæque ob scelera.

TRISTULUS, V. TRRS.

TRITANDUS, [τριπῆδος] ut auctor est Varro in relatione prodigiosæ fortitudinis, Gladiator fuit, qui in ludo gladiatorio Samnitium armatura celebris

celebris, & rectos & transversos cancellatim toto corpore levavit nervos, in brachiis etiam manibusque. Hic omnes adversarios levi tactu, ac pæne securi congressionibus vicit. Filium habuit Cneï Pompei militem, pari fortitudine natam, qui hostem se provocantem ita sprexit, ut inermi dextra eum superaverit, & captem diguo uno in castra Imperatoris sui reportaverit. Hujus meminit & Plin. lib. 7. cap. 20.

TRITAVUS, V. TRIS.

TRITHALES, [τριθαλεις] Herba, quæ est alterum genus aizoi. Plin. lib. 25. cap. 13. Aizoi duo genera: majus in fictilibus vasis feritur, &c. alterum minuculum, quod erithales vocant, alii trithales, quia ter floreat, sicut chrysothales, aliqui isoetes.

TRITICUM, i. n. [τριτικον, Gl. L. G. & G. L.] Genus frumenti, ut ait Isidor. 17. 3. vel a Tritura dictum, quod purissimum horreo condatur, vel quia granum ejus commolitur & teritur. Plin. lib. 18. cap. 7. Tritici genera plura, quæ fecere gentes. Italico nullum equidem comparaverim candore ac pondere, quo maxime decernitur, montanis modo comparatur Italiæ agris externum, in quo principatum tenuit Bœotia, deinde Sicilia, mox Africa. Tertium pondus erat Thracio Syrioque, deinde Ægyptio. Ruellius, Triticum omne radicibus multis ac præternuibus exit, folio uno, germinibus omnino multis, sed quæ in ramos brachiarum non possit, aristas ex se mittit, & in herba per hiemem est. Remollito autem cælo, cauliculus de medio asurgit, cujus tertio aut quarto genu spica geritur, non prius evidens, quam folliculo inclusa, quæ gluma dicitur. Consummato eo flos erumpit quarto aut quinto post die, ac rotidem fere diebus, plurimumque septem durat. Varro de R. R. 1. 32. quindecim diebus frumentum in vaginis esse dicit, quindecim florere, quindecim arescere. Post florem crassescit, inquit Theophrast. maturaturque intra quadragesimum diem, quum tardissime, octavo ab satu mense plurima parte metitur, Ægyptiis, ut ajunt, septimo. Folium tritico arundineum, angustius tamen quam hordeo: caulis quoque levior & lentior, nec perinde fragilis: tritico multis integitur tunicis, hordeum nullis. Culmus tritico altior est quam hordeo, spica quoque remotior a folio, palea suavior, mollior, succosior. Inconditæ tritico spicæ, explanatæque, hordeo in versus dispositæ. Utrique culmus spicam sustinet, quæ & spicæ & spicum a Cicerone dicitur in Arato: spica, granum & aristam. Columel. lib. 2. cap. 8.

TRITICEUS, a, um. Adj. [τριτικος] ut, Messis triticea. Virg. 1. Georg. 219. Ovid. 5. Met. 487. Fetus triticeæ. Ovid. 1. Fast. 693.

TRITUM Metallum, [τριτων Μεικρον] Hispania urbs. Ptolem. lib. 2. cap. 6. hodie Tafalla.

TRITO, V. TERO.

TRITON, ðnis. m. [τριτων] inquit Servius, Deus marinus, Neptuni & Salaciæ deæ marinæ filius, ab aqua falsa dictæ. Hæc Servius enarrans hunc locum, Virg. 1. Æn. 158.

Cymothoe simul, & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves scopulo, &c. Meminit Cic. 1. de Nat. Deor. 79. Hic Neptuni tubicem esse fertur, cui mandat, ut receptui canat, fluviisque in suos fontes revocet.

Cæruleus Triton. Ovid. 1. Met. 333. V. CÆRULEUS.

Canorus Triton. Ovid. 2. Met. 8.

Citi Tritones. Virg. 5. Æn. 824.

Immanis Triton. Virg. 10. Æn. 209.

Ingens Triton. Valer. 1. Argon. 93.

Maritimus. Cic. 1. de Nat. Deor. 79.

Rapidi Tritonis hera. Minerva. Catul. Argon. 62. 395.

Piscinarum Tritones, Piscinarum studiosi. Cic. 2. Att. 9. Non modo de Cynico

Consulari, sed ne de istis quidem piscinarum Tritonibus poterit se jactare.

Triton, Africa minoris fluvius & lacus, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 4. Herodot. lib. 4. In palude insulam esse ait, ubi vestigia sunt evidentiæ, Iasonem aliquando in his fuisse. Amnis ipse Triton in Syrtum minorem egreditur. Ptolem. lib. 4. cap. 3. Alii aliis in locis paludem hanc statuerunt, ut belle Plinius observavit.

TRITONIA, æ. f. [τριτωνια] i. e. Minerva, quod temporibus Ogygis regis ad lacum Tritonis virginali primum habitu apparuerit. Ubi ait Herodotus virgines annis singulis se purgare lampadibus & lignis in venerationem Palladis. Diodorus scribit dictam Tritoniam a Cretæ filio Tritone. Lucan. lib. 9. 685.

Armipotens Tritonia. Cic. Anteq. iret in exsil. 24.

Audax Tritonia. Stat. 10. Theb. 889.

Virgo Tritonia. Stat. 1. Silv. 1. 37.

TRITONIS, idos. f. patronym. [τριτωνος] Lucret. lib. 6. 750.

— Palladis ad templum Tritonidos almæ.

Arx Tritonis. Ovid. 5. Met. 645. Intelligit Athenas.

Sævæ Tritonidos arx. Virg. 2. Æn. 226.

Palus Tritonis, Tritonia. Sil lib. 3. 322.

TRITONIACUS, a, um. Adj. [τριτωνιακος] Ovid. 15. Met. 358.

Quum Tritoniacam novies fubiere paludem.

TRITOE, TRITURA, TRITURO, TRITUS, V. TERO.

TRIVENEFICUS, TRIVERBERO, TRIVIA, TRIVIALIS, TRIVIALITER, TRIVIATIM, TRIVIUM, V. TRIS.

TRIUMPHUS, i. m. [τριμψος, Gl. L. G. & G. L.] quidam Græcum putant: nam *τριμψον* appellant Græci: nos aspiratione ex prima in novissimam syllabam translata, & b, mutata in p, dicimus Triumphum. Varro de L. L. 5. 7. a Baccho hujus rei inventore tractum nomen purat. Tranquillus apud Isid. 18. 2. dici existimat Triumphum, quia qui triumpharet, triplici judicio honoraretur: primo enim exercitus de triumpho decernendo duci judicabat, secundo Senatus, tertio populus. Erat autem triumphus omnium honorum, qui a populo Rom. dari solebant, maximus. Erat autem pompa solennis, quæ fiebat redeuntibus in urbem cum victoria.

Triumphos olim dicebant, ut ostendit Cic. in Or. sicut Cætegos, Pulcros, sine aspiratione, Vide quæ notavi in ΤΡΟΠΗΕΥΜ. Puto Latinum esse, & Græcos in *τριμψος* imitari voluisse ex Triumphos deducentes, & pro p ponentes. Si Græcum esset, Dio nequaquam eo abstinuisset, & non *τριμψια*, aut *τριμψια* pro eo dixisset, & quidem cum verbo *τριμψια*. Sonat autem *τριμψια*, q. d. Victorialia. Habet autem *τριμψια* unitum alteri horum nominum, aut alii ejusmodi, usum illud, a quo est illud *τριμψια*, quod & Latini mutantes dixerunt Pompam. H. St. V. Cic. Or. 160. Qui triumphabat apud Romanos, equis albis vehebatur, curru inaurato,

capite coronato lauro: & ante ipsum triumphantem victus hostis, ornatus colla catenis, agebatur, & præeunte Senatu, Capitolium ascendebant ad templum Jovis Capitolini, ubi tractato tanto albo domum redibant. Cic. in Pison. 80. Differs de triumpho: quid tandem habet iste currus? quid aurum? quid argentum? quid Legati in equis & Tribuni? quid clamor militum? quid tota illa pompa? inania sunt ista, mihi crede, delectamenta pæne puerorum.

Is demum est, mea sententia, justus triumphus ac verus, quum bene de Repub. meritis testimonium a consensu civitatis datur. Cic. 14. Philipp. 13. Dives triumphis terra Africa. Virg. 4. Æn. 37.

Castellanus triumphus. V. Castellanus in CASTRUM.

Castrensis triumphus. V. CASTRUM.

Navalis triumphus. V. NAVIS.

Felices triumphus. Claud. de Bell. Get. 636.

Ingens triumphus. Senec. Herc. Oeth. 6.

Inignis triumphus. Claud. 1. in Ruff. 54.

Læti triumphus. Ovid. 13. Met. 252.

Laurigeri triumphus. Claud. 3. Conf. Hon. 12.

Magni triumphus. Hor. 1. Carm. 2. 49.

Magnificus triumphus. Ovid. 1. Amor. 2. 28.

Optimus triumphus. Hor. 4. Carm. 4. 52.

Præclarus triumphus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 329.

Sacer triumphus. Ovid. 1. Amor. 2. 49.

Speciosissimus triumphus. Val. Max. lib. 7. cap. 1. de Q. Metelli felicitate.

Superbus triumphus. Hor. 1. Carm. 37. 4.

Agere triumphum. Ovid. 15. Met. 757.

Agere triumphum de aliqua re. Cic. 7. Verr. 98.

Agere triumphum justissimum ex inimicis. Cic. 3. Fam. 10. Ages victor ex inimicorum dolore triumphum justissimum.

Deportare triumphum, Vincere: victorum enim proprium erat quum in urbem redissent. Cic. 1. Off. 78. Pompejus dixit frustra se tertium triumphum deportaturum fuisse, nisi, &c.

Ducere aliquem in triumpho. Plin. lib. 7. cap. 43.

Deducere in triumpho. Vide annon & apud Horatium de Cleopatra. H. St. lib. 1. Carm. 37. extr.

Sævis Liburnis scilicet invidens

Privata deduci superbo,

Non humilis mulier, triumpho.

Ducere per triumphum. Cic. 7. Verr. 66. Vivum tu illum servabas, quem per triumphum, credo, quem ante currum tuum duceres.

Frequentare triumphum. Liv. 36. 39.

Habere triumphos, pro Triumphare. Cic. pro Corn. Balb. 9. Qui tot habuit triumphos, quot oræ sunt parteseque terrarum.

TRIUMPHALIS, e. Adj. [τριμψιαλος] Quod ad triumphum pertinet.

Ut,

Coronæ triumphales, Quibus imperatores in triumphis coronabantur. Plin. lib. 22. cap. 3.

Cœnæ triumphales. Plin. lib. 9. cap. 55.

Curus triumphalis, Super quem sedebant triumphantes. Plin. lib. 7. cap. 26.

Fronde triumphali victus tempora. Ovid. ad Liv. 334.

Habitus triumphalis. Quintil. lib. 10. cap. 7.

Imagines triumphales. Hor. Epod. 8. 12.

Laurus triumphalis. Tibul. lib. 2. 5. 5.

Porta triumphalis Romæ dicta, quod per eam triumphantes victores in urbem deducerentur. Cic. in Pison. 55.

Provincia triumphalis, Propter quam devictam imperator triumphum reportavit. Cic. in Pison. 42. Ut ex ea provincia, quæ fuerit ex omnibus una maxime triumphalis, nullas sis ad senatum litteras mittere ausus.

[Triumphalis, quæ triumphus materiam suppeditat.

Statua triumphalis. Plin. 2. Epist. 3. In habitu triumphantis. Lege Plin. lib. 34. cap. 4. de honore statuarum.

Tituli triumphales. Juven. 1. Sat. 129.

Vehicula triumphalia. Cic. in Pison. 61. Nummus interea mihi, Cæsar, neglectis vehiculis triumphalibus, domi manet & manebit.

Vestis triumphales, Quæ triumphantium erant: quemadmodum & aurum triumphale, & habitus triumphalis dicitur. Plin. lib. 8. cap. 48.

Pictas vestes jam apud Homerum fuisse, unde triumphales natæ. Idem lib. 9. cap. 36. De purpuræ succo, seu colore purpureo, Diis advocatur placandis, omnemque vestem illuminat, in triumphali miscetur auro.

Vir triumphalis, Qui triumphavit; quemadmodum Consularis, Qui consul fuit. Liv. 5. 39. extr. Senes triumphales, consularesque.

Absolute Suet. de August. cap. 25. Solos triumphales, &c.

Bis triumphalem fieri. Cic. in Sallust. 21.

TRIUMPHALIA, orum. [τριμψιαλια] Ipsa triumphatio, ut, Tribuere alicui triumphalia. Tacit. 4. Ann. 14. [Subaudi Ornamenta. V. in ORNO.

Triumphalia ornamenta, Quæ favore principum concedebantur iis, qui non triumphassent, quorum sæpe fit mentio apud Tacitum, Suetonium &c. Interdum vero sine substantivo ponitur, ut apud Plin. in Paneg. Licet alteri vestrum triumphalia filii virtus, cælum alteri dederit.

TRIUMPHO, [τριμψια] are. Triumphum agere. Cic. 2. de Finib. 65. Bella magna gesserat is, bis Consul fuerat, triumpharat. Amplissime & honestissime triumphare. Cic. pro Maren. 15.

Triumphavit Achæos, i. e. Victis Achæis, triumphavit. Auctor de Viris illustr. cap. 61. pr.

Gloriose triumphare. Cic. 2. Fam. 11.

Triumphare de. Cic. de Senect. 55. Curius quum de Samnitibus triumphasset.

De sententia alicujus triumphare. Cic. 7. Att. 1.

Amor de me triumphat. Propert. lib. 2. 8. 4.

Triumphare ex aliquo. Plin. lib. 7. cap. 43.

Ovans triumphavit Patere. lib. 2. 96. extr. Hujus victoriæ compos Nero, ovans triumphavit. V. ovo, are.

Triumphare, Exultare, & sibi placere. Cæs. Fragm. 2. Epist. Quod evenisse nobis gaudeo & triumpho. Ter. Heaut. 4. 2. 5.

Nam quod de argento sperem, aut posse postulem me fallere,

Nihil est: triumpho, si licet me latere tecto abscedere.

Triumphare & Gaudere. Cic. 9. Att. 16. Atque ego cum ex ipsa re man-

gnam capio voluptatem, tum meum factum probari abs te triumpho & gaudeo.

Triumphare gaudio. Cic. pro Cluent. 14. Tum vero illa egregia ac præclara mater palam exultare lætitia, ac triumphare gaudio cœpit.

Triumphat oratio mea, & exultat. Cic. 2. in Catil. 3. At si quis est talis, quales esse omnes oportebat, qui in hoc ipso, in quo exultat & triumphat oratio mea, me vehementer accuset.

Lætari & triumphare in omnium gemitu. Cic. 7. Verr. 120. Lætari tu in omnium gemitu & triumphas.

Triumphari, Imperfonale. Liv. 3. 63. extr. Tum primum sine auctoritate Senatus, populi jussu triumphatum est. Cic. 2. Off. 28. Itaque vexatis ac perditis exteris nationibus, ad exemplum amissi imperii portari in triumpho Massiliam vidimus, & ex ea urbe triumphari, sine qua nunquam nostri imperatores ex Transalpinis bellis triumpharunt.

Non triumphabor. Vide quæ scripsi in Livius Hist. H. St.

TRIUMPHANS, antis. Partic. Cic. 14. Philip. 12. Quum hesternodie propter eorum res gestas me ovantem, & prope triumphantem, Pop. Rom. in Capitolium domo tulerit.

Confules triumphantes urbem inierunt. Liv. 3. 24.

Equi triumphantes. Ovid. 2. de Pont. 8. 43.

TRIUMPHATUS, a, um. Partic. [τριάμβητος] De quo triumphatum est. Virg. 3. Georg. 33.

Bisque triumphatas utroque ab litore gentes. Plin. lib. 5. cap. 5.

Omnia armis Rom superata, & a Cornelio Balbo triumphata.

TRIUMPHATUS, ūs. m. [τριάμβητος] Plin. lib. 9. cap. 35. Ne triumphatu suo nimis superbiat Antonius. Alii legunt Triumviratu.

TRIUMPHATOR, ōris. m. [τριάμβητης] Qui triumphat, vel qui aliquando triumphavit. Apul. Apol. De Pyrrho triumphator. Cyprian. Epist. 34. 2. Minuc. Fel. 40. 1. Prudent. in Symmach. 1. 539.

TRIUMPHATŌRIUS, a, um. Adj. Tertul. adv. Marc. 5. 10. Verbum triumphatorium & insultatorium.

TRIUMVIR, TRIUMVIRALIS, TRIUMVIRATUS, V. TRES.

TRIXAGO, ūnis. f. [τριάγιστος] Eadem herba quæ Triflago, vulgo Chamædros: alii Serratam, & ab ea ferram inventam dixere, teste Plin. 24. 15. Carpitur prægnans succo, petrosi gaudet. Officinis Græcum nomen infedit. *Querculam* vel *ferratulam* vulgus nominat. Ruellius. Apul. de Herb. 24. Cels. 8. 3.

T R O

TROAS, V. TROJA.

TRŌCHÆUS, i. m. [τροχῆος] Pes celer, & volubilis, quod rotatim & celeriter diceretur. Nam *τροχῆος*, Latine rota dicitur. A Mercurio resperitus fertur, constatque ex duabus syllabis, prima longa & ultima brevi. Vel dicitur, *τροχῆος* id est a currendo: quia cursum suum habet de longa syllaba in brevem. Cic. 3. de Orat. 180. Quum sint numeri plures, iambus & trochæum frequentem segregat ab oratore Aristoteles.

Trochæus e brevibus fit. Cic. in Orat. 191. Quod enim Pæon habeat tres breves, dactylus autem duas, brevitatem & celeritatem syllabarum labi putat Ephorus verba proclivius: contraque accidere in spondaeo & trochæo, quod alter ex longis constaret, alter e brevibus fieret: alteram nimis incitatum, alteram nimis tardam orationem, neutram temperatam. Quæri potest cur Cic. dicat trochæum e brevibus fieri, quum Grammatici dicant hunc pedem ex longa & brevi constare, ut Totus.

Sed sciendum est, antiquis eundem fuisse trochæum, qui tribrachus dicitur, eo quod ex tribus brevibus constet, ut Dominus, quod ex Quintiliano satis intelligi potest. Is enim lib. 9. cap. 4. sic scribit: Tres breves trochæum, quem tribrachyn dici volunt, qui Choræo trochæi nomen imponunt: totidem longa molosson efficiunt. Deinde aliquot post versibus asserit, Trochæum, quoties ultima fit longa, converti in Anapæstum, quod certe fieri non posset, nisi tres breves essent in trochæo.

Præterea subjungit hæc verba, Idem trochæus præcedente longa fit Pæon: quale est, Si potero: & Dicit hoc Cicero: Obstat invidia. Pæon autem primus, e longa & tribus brevibus constat. Ergo sublata longa, restat trochæus e tribus brevibus.

Trochæus qui est eodem spatio quo choræus, cordax ab Aristotele appellatur. Cic. in Orat. 193. V. CORDAX.

Trochæus qui temporibus & intervallis est par iambo. Cic. in Orat. 194.

TRŌCHÆICUS, a, um. Adj. [τροχῆαίος] ut, Versus trochæicus. Garrulitas trochæica. Sidon. 5. Epist. 15.

TRŌCHĪLUS, i. m. [τροχίλος] Parva avis, rexque avium dicitur, alio nomine Regulus appellatur, sive ut Suetonius ait, Regaliolus. V. REX. Plin. lib. 10. cap. 74. Aquilæ & trochilus, si credimus, quoniam rex appellatur avium. Idem lib. 8. cap. 25. Avis quæ trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia, &c.

TRŌCHISCUS, V. TROCHUS.

TRŌCHLEA, vel TROCLĒA, æ. f. pr. c. Totam illam machinam significat, quæ continet rotulam, & axiculum per rotulam trajectum, circa quem rotula versatur: & præterea ductarium funem, qui circa orbiculum æneum currit: qualem in puteis videmus. Hujusmodi meminit Cato de R. R. cap. 12. in instrumento torcularis, in quo fuculas quinque, funes ductarios quinque, trochleas decem oportere esse tradit. Idem cap. 3. Trochleas Græcicas binas, quæ funibus sparteis ducantur. Hæc Budæus. Lucret. lib. 4. 901.

Multaque per trochleas, & tympana pondere magno

Commovet, atque levi sustollit machina nisu.

Trochleis pituitam adducere, pro Difficiliter exspuere, metaphorice dixit Quintil. lib. 11. cap. 3. de pronuntiatione. Budæus.

TRŌCHLEĀTIM, Adv. Per modum trochleæ. Sidon. 5. Epist. 17.

TROCHUM, i. n. Genus fellæ, teste Felto.

TRŌCHUS, i. m. [τροχός] Turbo, quo ludent pueri. A rotando dictus. nam *τροχός*, curro significat. Et *τροχός* Rota, in Gloss. Græcolat. quæ rota, inquit Acron, a ludentibus pueris scutica agebatur. Martiat. lib. 14. 168.

Inducenda rota est, das nobis utile munus:

Hæc trochus pueris, at mihi cantus erit. Al. Canthus. Hor.

Arte Poet. 380.

Indoctusque pilæ, discive, trochive, quiescit.

Græcus trochus, a Græcis inventus. Hor. 3. Carm. 24. 56.

TRŌCHŪLUS, i. m. [τροχίλλος] diminut. Plaut. Amph. prol. 144.

Tum meo patri autem trochulus merit aureus

Sub petaso. Exemplaria alia legunt Torulus. q. V.

TRŌCHISCUS, i. m. dimin. [τροχίσκος] Parva rota. Unde Compositio: nes quædam medicorum, in formam rotulæ redactæ, Trochisci dicuntur. Larini Pastillos vocant, teste Celfo lib. 5. cap. 17.

Item Piscis quidam apud Plin. 9. 52.

TRŌGHISCĪLUS, i. m. aliud dimin. Apul. Apol. 1. p. 153. Stewech. V. Elmenh. ad p. 294.

TROCTES, [τροκτες] Vir quidam e Phœnicia, qui, ut testatur Homer. lib. Odyss. 14. aptus ad decipiendum, multa hominibus mala infligit, atque Ulyssi persuasit ut in Phœniciam, ubi ipsius domus & substantia erat, proficisceretur.

TRŌZĒN, ūnis, vel ūnos, [τροζῆν] vel TRŌZĒNĒ, es. f. Oppidum fuit Peloponnesi, in sinu Argolico, a Trœzene filio Pelopis. In eo educatus fuit Theseus. Meminit Cic. 3. Off. 48. Athenienses, cum Persarum impetum nullo modo possent sustinere, statuerentque ut, urbe relicta, conjugibus & liberis Trœzene depositis, naves conducerent, libertatemque Græciæ classe detenderent, &c. Ovid. 4. Epist. 107.

Hic recum Trœzena colam, Pittheia regna.

Alta Trœzene. Ovid. 2. Fast. 276. al. Cyllene.

Est & Trœzene, Urbs Cariæ, minoris Asiæ regionis. Plin. lib. 5. cap. 29.

TRŌZĒNIUS, a, um. Adj. [τροζῆνιος] ut,

Heros Trœzenius, Lelex. Ovid. 8. Met. 566.

Trœzenii, populi [τροζῆνιοι] hinc societatis Atticæ illustres, ut inquit Pomponius Mela, lib. 2. 3. in Peloponneso siti, ad quos recto cursu ex Piræo commodissima navigatio est. Eo igitur tempore, quo Xerxes cum tantis copiis in Græciam trajecit, quum Themistoclis oraculum interpretantis sententia valuisset, ut terra relicta, mari se concrederent: juventutem omnem Athenienses in triremes imposuerunt, plurimi vero parentes & uxores in Trœzenem, Trœzenis eos humanissime suscipientibus. Decreverunt enim ut hi publice alerentur, duobus obolis in singulos distributis: puerisque facta potestas ut undecunque liberet, poma acciperent: & pro his erudiendis, magistris merces perfolata est. Ejus decreti auctor Nicagoras fuisse traditur. Hactenus in Themistoclis vita Plutarch.

TROGALA, æ. f. [τρογάλα, γάλας] Gloss. Latinogræc. At Græcolat. τρογάλα, Torquilla. Disquirant doctiores.

TRŌGLŌDŪTÆ, [τρογλοδύται] Populi Æthiopiæ, nullarum opum domini, inquit Mela lib. 1. 4. strident magis, quam loquantur: specus subeunt, alunturque serpentibus. Meminit Cic. 2. de Divin. 93. In his locis, quæ nos incolimus, post solstitium Canicula exoritur, & quidem aliquot diebus: apud Troglodytas, ut scribitur, ante solstitium, &c.

TROGUS, i. m. scil. Pompejus cognomine; Floruit tempore Augusti; Græcas & totius orbis historias composuit, quas (hodie non superstites) ex quatuor & quadraginta voluminibus in epitomen relegendi Justinus. V. præf. ad Justinii historiam.

Trogus, ex quo Justinus expromsit. Perott. ex quodam Trogo, quem Severissimum auctorem vocat, quædam *φισογνωμικῶ* afferre. pag. 580. H. St.

TRŌJA, teste Livio lib. 37. Regio est minoris Asiæ, in qua fuit Ilion civitas cantatissima: Sæpius tamen pro ipsa urbe Troja [τροία] ponitur. Ovid. 1. Epist. 3.

Troja jacet certe Danais invisa puellis. Troja dicebatur, a Troo

rege: antea Teucra a Teucro, & Dardania a Dardano.

Auctor Trojæ Cynthius. Virg. 3. Georg. 36.

Domitor Trojæ Ulysses. Hor. 1. Epist. 2. 19.

Alta Troja. Hor. 4. Carm. 6. 3.

Laomedontea Troja. Virg. 1. Georg. 502.

Magna Trojæ vastator Achilles. Stat. 2. Achil. 318.

Nuptunia Troja. Virg. 2. Æn. 625.

Troja, etiam Ludus puerilis equester, ab Ænea constitutus. Virg. 5.

Æn. 602.

Trojaque nunc pueri, Trojanum dicitur agmen. Suet. in August. cap. 43. Sed & Troja ludum edidit frequentissime, majorum minorumque puerorum delectu, prisca, decorique moris existimans clara stirpis indolem sic notescere. Hunc ludum pulcherrime describit Virg. lib. 5. Æn. l. c.

Scribitur Græca diphthongo, nec dividitur j consona: Adjectivum vero o & i vocales, & divisa. Et quum provinciam significat, principale nomen est, & brevis est TRO: (Senec. Troad v 822.

Misit infestis Trojæ ruinis Non semel arcus. Quando autem non est principale, & derivatio est, TRO longa est: Virg. 2. Æn. 763.

— & Troia gaza per undas. Servius.

Troja, Locus est in agro Laurente, in quo primum Æneas constitit. Semper autem prima longa est. V. Liv. 1. 1.

TRŌJĀNUS, a, um. Adj. [τροϊανός] ut,

Aceltes Trojanus. V. ACRESSES.

Arma Trojana. Virg. 9. Æn. 180.

Bellum Trojanum. Hor. de Arte Poet. 147.

Equus Trojanus. Cic. pro Muren. 78. Intus, intus, inquam, est equus

Trojanus, a quo nunquam nie Consule dormientes opprimemini.

Genus Trojana. Virg. 4. Æn. 425.

Juventus Trojana. Virg. 1. Æn. 471.

Opes Trojanæ. Virg. 2. Æn. 4.

Urbs Trojana. Virg. 1. Æn. 628.

Ferocitas Trojanorum. Cic. 2. de Divin. 82.

TRŌJŪGĒNA, æ. c. Ennius, Trojugenas bello claros. Sane Trojugena, & Grajugena, quum gemino i scribi debuerint, mutarunt i sequens in u. ut pro Trojigena & Grajigena, Trojugena & Grajugena factum sit. Catul. Argon. 62. 355.

Trojegenum infesto prosternet corpora ferro. Virg. 3. Æn. 359.

Trojigena interpres divinum.

Gentes Trojugena. Lucret. lib. 1. 466.

TRŌS, [τροῖς] Qui ex Troja est. Virg. 1. Æn. 537.

Tros, Tyrusve mihi nullo discrimine agetur. Ibid. 6. 51.

— cessas in vota precesque,

Tros, ait, Ænea, cessas, &c.

Troes, plur. Virg. 2. Æn. 325.

— fuimus Troes, fuit Ilium & ingens

Gloria Teucrorum. Ovid. 12. Met. 66.

TRŌÏUS, a, um. aliud Adj. [τροίος] ut,

Arma Troia. Virg. 3. Æn. 596.

Gaza Troia. Virg. 2. Æn. 763.

Heros Troius. Virg. 8. Æn. 530.

TROICUS, a, um. Adj. [τροικός] ut,

Bellum Troicum. Cic. 5. Fam. 12.

Castra Troica. Virg. 11. Æn. 341.

Ensis Troicus. Ovid. 7. Epist. 184.

Fata Troica. Ovid. 1. Epist. 28.

Tempus Troicum. Cic. de Clar. Orat. 40.

TROAS, adis. f. [τροάς] Asia regio, Helleponto adiacens, eadem quondam Æolis & Myſia appellata, auctore Plin. lib. 5. cap. 30. Mela lib. 1. 18. pr. Proxima, inquit, regio, ex quo ab Æolis incoli cepit, Æolis facta, ante Myſia, & qua Helleponton attingit, Trojanis poſſidentibus Troas fuit. Ptolemæus minorem Phrygiam appellat. Homerus ab Æſapo uſque ad Cayci fluminis oſtia ejus fines produxit. In ea Ilion, quæ & Troja, mille quingentis paſſibus a portu diſtans, omnium quæ ſub Sole ſunt nobiliſſima, Civitates aliæ Troadis nobiliores. Dardanium, Simoentis fluminis oſtia. Antandrus, Smyrna, Clazomene, Ephelus, Miletus, Pergamus, Thyatira, Philadelphia, Laodicea, Antiochia. Montes clari, Ida & Tmolus.

TROAS, patronym. f. pro gentili. Virg. 5. Æn. 613.

At procul in ſola ſecræ Troades acta

Amiſſum Anchifen flebant. h. e. Trojanæ mulieres.

TROÏLUS, [τροίλος] Priami & Hecubæ filius, ætate impar cum Achille congreſſus, periit: cujus meminit Virg. 1. Æn. 478. Hor. 2. Carm. 9. 15.

— nec impubem parentes

Troilon, aut Phrygiæ ſores

Flevere ſemper. Troilon. Accuſ Græc.

TROÏTO, Ære. χροίτω, φιλωφω, Gloſſ. Latinogræc. [An pro Tracto?]

TROMENTINUS, a, um. Adj. ut, Tribus Tromentina apud Romanos. V. TRIBUS.

TROPÆUS, i. m. [τροπῆος] dicitur quaſi Verſarius, qui alios vellicat, infeſtat, & ne deprehendatur, ſe convertit. Suet. in Claud. Cæſ. cap. 8. Et quoties poſt cibum obdormiſceret, quod ei ſere accidebat, olearum ac palmularum oſſibus inceſſebatur: interdum ſerula, ſtagrove, velut per ludum, excitabatur a tropæis. τροπῆος enim verſo, & τροπῆος verſionem ſignificat. Sed in emendatis codd. legitur, A copreis.

Venti tropæi, Qui e mari redeunt. Plin. lib. 2. cap. 43. Namque ut e fluminibus, ac e nivibus, & e mari videmus, & quidem tranquillo, & alios, quos vocant altanos, e terra conſurgere ventos. Qui quidem quum e mari redeunt, tropæi vocantur: ſi pergunt, apogæi.

TROPÆUM, i. n. [τροπῆιον] ſic enim ſcribendum eſt, & non ut vulgo, Trophæum; ut ipſa oſtendit vocis Etymologia. Feſtus, Tropæi ſignificantiam propriam Varro Bimargo oſtendit. Ideo fuga hoſtium, Græce vocatur τροπῆ. Hinc Spolia capta, fixa in ſtipitibus, appellantur Tropæa. Virg. 11. Æn. 7.

Mezenti, ducis exuvias (tibi magne tropæum

Bellipotens) aptat rorantes ſanguine criſtas, &c. Plin. lib. 6. cap.

28. Tropæa eodem in loco Jovi ac Neptuno ſtatuiſſe. Hor. 2. Carm. 9. 19.

— & potius nova

Cantemus Auguſti tropæa. Virg. 3. Georg. 32.

Et duo rapta manu diverſo ex hoſte tropæa.

Alii Tropæum volunt, ut dicitur τροπῆιον. Ut pro Boſporo dicunt Boſphorum. Quod tamen Xyl. vult dici poſſe q. d. Portans bovem. Vide Annot. in Dionem. Aliquis fortaſſe & Trophæum volet defendere, ut ſit h additum, ſicut in Triumphus, quum olim diceretur Triumphus. Vide

TRIUMPHUS. H. St. Scribatur cum adſpirata in Lugd. V. Cellarii Orthogr. Lat. p. 5. Græcis ſolitum tuit tenuem adſpiratæ ſubſtituere, vel tollere hanc e mediis vocibus. Sic in N. T. Καπερναίου, ubi Lat. Capharnaum, ut & Nonnus, niſi fallor, habet. Sic ex Johannes, Ιωάννης, & alia. In Gloſſ. Latinogræc. Tropeum, τροπῆιον, & Græcolat. τροπῆιον, Tropæum. conf. Suid. & Etymol. M.

Signum cupiditatis, tropæum neceſſitudinis, indicium amoris. Cic. 4. Verr. 115.

Belligera tropæa. Stat. 10. Theb. 28.

Clarum & exornatum tropæum. Cic. 1. de Invent. 69.

Immane tropæum retulimus. Claud. de Nupt. Hon. 117.

Salaminium tropæum. Cic. 1. Tuſc. 110.

Trunca tropæa. Ovid. 3. de Pont. 4. 104.

Ornata urbs tropæis. Auctor ad Heren. lib. 4. 66.

Hic in Macedonia tropæa poſuit: eaque, quæ bellicæ laudis victoriæque omnes gentes inſignia & monumenta eſſe voluerunt, &c. Cic. in L. Piſ. 92.

Statuere tropæum. Cic. 2. de Invent. 69.

TROPÆATUS, a, um. Adj. Tropæo ornatus. Ammian. 23. 14. Trajanus & Verus hinc ſunt digreſſi victores & tropæati.

TROPÆOPHÖRUS, i. m. Triumphator. Apul. de mundo p. 75. Eim.

TROPÆOPHÖRUM, i. n. [τροπαιοφόρον] Tropeoſorum, Quo tropeum portant. Gloſſ. Latinogræc.

TROPHÏMA, atis. n. [τροφίμα] Paulus in l. Publia. D. Depoſiti. Habere me a vobis auri pondus plus minus decem, & diſcos duos, ſaccum ſignatum, ex quibus debetis mihi decem, quos apud Titium depoſuiſtis: item quos trophimati decem: item ex ratione patris veltri decem, & quod excurrit. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ. Alciatus lib. 1. Diſpunctio-num cap. 18. Significat, inquit, trophima hic τροφῆμα, id eſt mercedem ipſam & pretium nutritionis, poteſt Latine dici Nutritium, ſicut plurali numero Nutritia, nutriticum merces: a qua voce nec Ulpianus ſe abſtinuit. Oſtendit igitur Titius, habere depoſitum, ſuper quod inter cetera ſibi debeantur decem, quos trophimati debebat Sempronius. τροφῆμα ſignificat alere. τροφῆμα & τροφῆμα nutritionem. Hæc Alciatus. Ulpian. in l. 1. §. Ad nutritia. D. de extraord. cognit. Ad nutritia quoque officium Præſidis vel Prætoris devenit. Namque & nutritices ob alimentum infantium apud Præſides, quod ſibi debetur, petunt. Sed nutritia eoſque producemus, quoad infantes uberibus aluntur. Hæc Ulpian. Quos trophimati, id eſt, quos in nutriticis expendi.

TROPHÏUM, i. n. Ornamenti genus, apud Pſychæa Tritonia datum ſcribit Martianus Capella lib. 1. Niſi illic Strophium legendum ſit, quod magis credo: de quo ſupra diximus.

TROPHÏONIUS, [τροφῆων] Summus artifex in ſecandis faxis fuit, qui ſubterraneum fanum in Lebada Bœoticiæ regione conſtruxit, quod vulgo Trophonii fanum cognominatum eſt ab artifice. Hic ubi aliquamdiu ora-

cula reddidiſſet, atque tandem fame interiſſet, ferunt genium quendam in id immigrariſſe, atque oracula reddere perrexiſſe: poſt ſuperſtitione mortalium plures ſe in id antrum demiferunt, ac dies complures ibi commorati ſunt. Qui vero huc oracula ſciſcitatum deſcendiſſent, in aditu ſpecus nudi ſedere ſoliti ſunt, atque inde ſtato quodam ſub terram abripiabantur. Geſtabant autem ſecum placentas quaſdam, quas lemuri-bus & ſerpentibus occurrentibus obijcerent. Deinde percepto oraculo, ruſus per alium hiatum in terram reſtuebantur. Plura vide apud Craſſum in proverbio. In antro Trophonii vaticinatus eſt. De homine vehementer triſti, tetricoque: propterea quod olim creditum eſt eum, qui in Trophonii ſpecum deſcendiſſet, poſtea nunquam ridere. Hujus Trophonii meminit & Cic. 3. de Nat. 56. Qui alterum Mercurium V. len-tis & Phoronidis filium, qui ſub terris habetur, Trophonium cenſet. Idem 1. de Divin. 74. Quumque eodem tempore apud Lebadium Tro-phonio res divina fieret, gallos gallinaceos in eo loco ſic aſſidue canere cepiſſe, ut nihil intermitterent.

TROPHONIANUS, a, um. Adj. Cic. 6. Att. 2. Narratio Trophoniana. TROPIS, is. f. [τροπῆς] Latine Carina dicitur, teſte Gloſſ. Græcolat. Martial. lib. 12. 83.

Fumofa feret ipſe tropin de ſæce lagenæ,

Frontis & humorem colliget uſque tuæ [Pro Sentina. ſeu ſæce.

TROPOLOGIA, TROPOLOGICE, TROPOLOGICUS, V. TROPUS.

TROPUS, i. m. [τροπῆος] dici poteſt Modus, figura, converſio Et definitur a Quintil. lib. 8. cap. 6 quod ſit verbi vel ſermonis a propria ſignificatione ad aliam cum virtute mutatio. Cic. de Clar. Orat. 69. Or-nari orationem Græci putant, ſi verborum immutationibus utantur, quos appellant τροπῆος, &c. Virg. 1. Æn. 169.

— horrentique atrum nemus imminet umbra. Ubi Serv.

Atrum nemus, tropus eſt: per atrum, nigrum oſtendit: per nigrum umbroſum: per umbroſum denſum, id eſt frondibus plenum [Sed errat Servius, & ſine tropo dicitur, Atrum umbra nemus. V. METALE-PSIS. τροπῆος in Gloſſ. Græcolat. Secta, mos.

TROPICUS, a, um. Adj. [τροπικός] Figurativus. Gell. 13. 24. Tropica quadam figura mutationem vocabuli facere.

Item vox apud Aſtionomos. ut, Circuli Tropici. i. e. Quos cum per-tingit Sol, curſum ſuum mutat, & revertitur. Ad Tropicum cancri ſit Solſtitium æſtivum; ad Tropicum Capricorni Solſtitium hiemale. Ma-nil. 3. 620.

Quæ tropica appellant, quod in illis quatuor anni

Tempora vertuntur ſignis, nodosque reſolvunt. V. Macro. in

Somn. Scip. 1. 15. & 2. 15. [Vitruv. 1. 7. conf. Gloſſ. in τροπῆος.]

TROPICE, Adv. [τροπικῶς] Auguſt. de Gen. ad lit. 4. 9. Maluit tropice loqui.

TROPOLÓGIA, æ. f. [τροπολογία] Figura, qua ſermo ad emendationem morum dirigitur. V. Hieron. 1. Epist. 9. [V. ALLEGORIA. Nam idem eſt.]

TROPOLOGICUS, a, um. Adj. [τροπολογικός] Sidon. 9. Epist. 3. Tropo-logicum genus & figuratum.

TROPOLOGICE, Adv. [τροπολογικῶς] Hieron.

TROÏS, [τροίς] Rex Trojæ, inquit Servius, Ganymedis pater, a quo Troja dicta. Virg. 3. Georg. 36.

— demiffaque ab Jove gentis

Nomina, Troſque parens, & Trojæ Cynthia auctor.

Tros etiam ponitur pro Troius, ut notat idem Servius, de quo vide ſu-pra in TROJA, & facit genitivum Trois, & Troos. Quia, ut inquit Servius, omnia nomina monosyllaba Græca, quæ in Latinum ſermonem tranſeunt, tertiæ tantum ſunt declinationis, & tam Latine quam Græce declinari poſſunt, ut Tros, Trois, Troos: Pan, Panis. Panos

TROSSÛLUM, i. n. [τροσσύλον] Oppidum Tuſciæ citra Volſinios paſſ. ix. m. dictum, quod illud ſine peditum adjumento equites cepiſſent: a quo Troſſuli dicti ſunt ejus incolæ, de quibus Plin. lib. 33. cap. 2

TROSSÛLUS, vel, ut in Gloſſ. TRUSULUS, i. m. [ὁ ἐν μικρῷ πελάγῳ Gl. L. G.] Troſſuli dicti ſunt Equites, quæ oppidum Tuſcorum Troſſulum ſine opera peditum ceperint. Feſtus. Perſ. 1. Sat. 81.

— unde illud dedecus, in quo

Troſſulus exultat tibi per ſubſellia lævis Ubi Caſaubonus dicit, Troſſulos vulgo vocari, Qui cultu & toto vitæ genere ceteris præitare vellent.

Troſſulus Senec. Epist. 87. Divire fui ſeculi lautiore comitatu equitan-tes vocat. Puto notari affectionem nimiam agilitatis ac dexteritatis in equitando. Idem Epist. 76. Faciam quod juvenes & troſſuli, id eſt qui ſunt bene habito corpore.

Troſſuli, dicti ſunt Troſſuli. Varr. Seſquiſulſe. Nunc emunt troſſulū nardo nitidi vulgo Attico talento equum Non 1. 240.

Troſſuli milites. Plin. lib. 33. cap. 2. Celeres ſub Romulo, regibusque appellati ſunt, deinde flexumines, poſtea troſſuli.

T R U

TRVM. PPP. Trium Publiorum.

TRUA, æ. f. [τρούριον] Vaſis genus, a terendo dictum, quaſi Te-rua, quam nos diminutive Trullam dicimus. Sive ut Varro docet a tranſ- volando, trajiciendove, quod per eam aqua trajiciatur.

Truæ, quæ a culina in lavatrinam aquam fundunt Varr. de L. L. 4. 25. Cocus magnum ahenum, quando ſervit, paulla conſutat truæ. Titinn. apud Feſt. & Non. 1. 68.

TRULLA, æ. f. dimin. [τρούλλα, Gl. G. L.] Varro de L. L. 4. 25. Trulla ad ſimilitudinem truæ, illa magna, & hæc parva. Truæ, quæ e culina in lavatrinam aquam fundunt. Juven. 3. Sat. 108.

Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.

Trulla, Trulle. H. St.

Trulla, Vas in quo ventris onus deponitur. Martial. lib. 9. 98.

Clinicus Herodes trullam ſubduxerat agro.

Trulla, & Genus eſt vaſis, ſeu poculi vinarii, ut declarat hic locus apud Cic. 6. in Verr. 62. Erat enim vaſis vinarium, ex una gemma prægrandē trulla excavata, cum manubrio aureo. Hor. 2. Serm. 3. 144.

Qui Vejentanum feſtis potare diebus

Campana ſulcus trulla, &c. i. e. Fictili poculo.

Ferreæ trullæ. Liv. 7. 11.

Gemma trullæ. Cic. 6. Verr. 62. Mittit etiam Trullam gemmeam roga-tum, velle eam ſe diligentius conſiderare.

Trulla lignea, Τρολλήσις, Gloſſ. Latinogræc. Græcolat. Τρολλήσις. Trulla,

Trulla,

Trulla, Vas est apud Catonem de R. R. cap. 10. & 11. & 13. quo de situla aquam hauriebant, & de ahenis aut labris. Sic explicat Turneb.
 Trulla, Camentarii instrumentum, quo fabri murarii, rectoris linendis complanandisque delutare solent: ut non solum parietes pulchritudinem accipiant, sed & fortitudinem contra injuriam imbrum & creberimas tempestates. [Meminit Pallad. 1. 13. & 15. Hinc Trullifio. q. V.]
TRULLARIA, æ. f. *Ζωμάρειον*, Gloss. Latinogræc.
TRULLEUM, i. n. [*χέρνισον*, Gl. L. G. & G. L. *ξέρν*, L. G.] Vas, in quo manus perluuntur. Varr. de Vit. pop. Roman. lib. 1. Itaque ea sibi modo ponere ac suspendere, quæ utilitas postulare, trulleum, matellionem, pelvim, nasternam, &c. Ejus urceolum aquæ manalem vocamus, quod ea aqua in trulleum effundatur. Unde Manalis lapis appellatur in pontificalibus libris, qui tunc movetur, cum pluvie exoptantur. Ex Non. 15. 12.
 Trulleum figura trullæ simile, nisi quod aquam latius concipit, & quod manubrium cavum non est. Varr. de L. L. 4. 25. [In Gloss. Latino-græc. etiam Gurtum & Aquimale Synonyma habet.]
TRULLUS, i. m. Idem. Plin. 34. 2. Vasa Corinthia transferunt in trulleos.
TRULLIO, ðnis. m. Idem. Plin. Valer. 3. 38. Mittere in trullionem.
TRULLISIO, vel **TRULLISSIO**, ære. Trulla gypsum inducere. Vitruv. lib. 7. cap. 3. Coronis explicatis parietes quam asperrime trullifentur: postea autem supra trullifatione subarescente deformentur directiones arenati.
TRULLISSATIO, ðnis. f. Vitruv. in loc. citat. supra in **TRULLISIO**.
TRUCIDO, **TRUCULENTER**, **TRUCULENTIA**, **TRUCULENTUS**. V. **TRUX**.
TRUDO, si, sum, [*ώθω*, Gl. L. G. & G. L. *ιράδω*, L. G.] ère. Vi quadam impellere. Plaut. Aſin. 3. 1. 30.
 Næ ille ecaſtor hinc trudetur largus lacrumarum foras.
 Quo ne tradamur, dii immortales nos admonent. Cic. de Aruſp. Reſp. 61.
 Trudi ad mortem, & ad ſupplicium. Cic. 1. Tuſc. 71. Et cum pane in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita eſt, ut non ad mortem trudi, verum in cælum videretur aſcendere. Idem 4. Att. 3. Ille omnium vocibus cum ſe, non ad iudicium, ſed ad ſupplicium præſens trudi videret, omnes Catilinas, Acidinos poſtea reddidit.
 Fallacia alia aliam trudit. Ter. And. 4. 5. 40.
 Truditur dies die. Hor. 2. Carm. 18. 15.
 Trudere tenebras, i. e. Objicere. Plaut. Epid. 3. 4. 40. al. Cudere.
TRUSUS, a, um. Partic. Tacit. 5. Hiſt. 25. In arma truſus.
TRUSO, ære. Frequent. Vox obſcæna apud Catull. 57. 6.
TRUSATILIS, e. Adj. [*ώπης*] Quod truditur: ut, Mola truſatilis, i. e. Mola manuaria, quod manibus trudatur, id eſt pellatur. Gell. lib. 3. cap. 3. Ob quærendum victum ad circumagendas molas, quæ truſatiles appellantur, operam piſtori locaſſet. De Plauto. conf. Cato de R. R. cap. 10.
TRUSITO, ære. Aliud frequentat. Phædr. 2. Fab. 7. 8.
 Interque cædem ferro mulum truſitant. Varia tamen lectio eſt.
TRUDBS, is. [*ώσθηλον*] Inſtrumenti genus, quo aliquid truditur. Tacit. 3. Ann. 46. Quidam truſibus aut furcis inertem molem proſternere. Ventes exponunt.
TRURNUM, [*τρέρνον*] Fluvius Picenorum, & urbs ejuſdem nominis Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgo *Tronto*. V. Plin. lib. 3. cap. 13.
TRUBENTINUS, a, um. Adj. Sil. lib. 8. 434.
 Quique Trubentinas fervant cum flumine turres.
TRULLA, **TRULLARIA**, **TRULLEUM**, **TRULLEUS**, **TRULLIO**, **TRULLISO**, V. **TRUA**.
TRUMEN, inis. n. [*τρύχων*, *τριχίνου*]. Gloss. Latinogræc. Sed Oedipo indiget.
TRUNCUS, i. m. [*τέλεχος*, *κορμός*, Gl. L. G. & G. L.] Pars arboris, quæ ramis aboletis ſuperſtat. Columel. lib. 3. 6 pr Ut ex his partibus trunci ſumantur, quæ & genitales ſunt, & maxime fertiles. Cic. 3. de Orat. 177. Quid in arboribus, in quibus, non truncus, non rami, non folia denique, niſi ad ſuam retinendam conſervandamque naturam?
 Arboris acclivis trunco. Virg. 10. Æn. 835.
 Arboris obnixus trunco. Virg. 3. Georg. 233.
 Cavitrunci. Hor. 2. Carm. 19. 10.
 Cælebs ſine palmitre truncus. Ovid. 4. Met. 663.
 Enodes trunci. Virg. 2. Georg. 78.
 Ficulus truncus. Hor. 1. Serm. 8. 1.
 Iners truncus. Ovid. 3. Amor. 7. 15.
 Sincerus truncus, Non læſus. Ovid. de Nuce 35.
 Teretes trunci. Virg. 6. Æn. 207.
 Valentes trunci. Virg. 2. Georg. 426.
 Reſto trunco ſe attollere. Ovid. 7. Met. 640.
 Denudat foliis ramos, & cortice truncos. Cic. in Arat. 119.
 Terra ex minutiffimis feminibus, tantos truncos ramoſque procreat. Cic. de Senect. 51.
 Truncus corporis. [*κορμός ἀνθρώπου*, Gl. L. G. & G. L.] Cic. pro Roſc. Com. 28. Virg. 2. Æn. 557. — jacet ingens litore truncus, Avulſumque humeris caput, & ſine nomine corpus. Ibid. lib. 9. 332.
 Tum caput ipſi auferit domino, truncumque relinquit, Sanguine ſingultantem. Lucret. lib. 3. 405.
 Informes trunci. Lucan. lib. 2. 189.
 Truncus atque ſtipes, pro homine ſtupido. Cic. in Piſon. 19. Sed qui tanquam truncus atque ſtipes, ſi ſteifflet modo, poſſet ſuſtinere tamen titulum conſulatus.
 Qui poteſt eſſe in ejuſmodi trunco ſapientia? Cic. 1. de Nat. Deor. 85.
 Truncus ægritudinum. Cic. 3. Tuſc. 83.
TRUNCULUS, i. m. dimin. [*κροτός*, *εγκώλεος*, Gl. L. G. & G. L.] Celf. lib. 2. cap. 19. & 21. Præcipue tamen in unguis, trunculiſque ſuum, in petiolis, capituliſque hædorum. Fortaſſe legendum Pedunculis. [Male. V. Ludov. Nonium de Re cib. lib. 2. cap. 12.]
TRUNCUS, a, um. Adj. [*κροτός*, Gl. L. G. & G. L. *ο κέρων* & *ο κέρων* & *ο κέρων*, G. L. *ακίφαλος*, *ακροτετημένον*, L. G.] Quod eſt truncatum. Columel. lib. 2. Quum deinde truncam reddideris, acuto ſeramento plagam lavato.
 Animalia trunca pedum, Pedibus carentia. Virg. 4. Georg. 310.
 Arma trunca. Stat. 10. Theb. 336.
 Corpus truncum, Oculis privatum, cui evulſi ſunt oculi. Senec. OE. dip. 14.
 Ext. Liv. 27. 26. extr. Quod ſecundum trunca & turpia exta, nimis læta apparuiſſent.

Manus trunca. Propert. lib. 4. 9. 16.
 Nares truncæ inhoneſto vulnere. Virg. 6. Æn. 497.
 Pinus trunca. Virg. 3. Æn. 659.
 Tempora trunca. Ovid. 9. Epift. 140.
 Vulnere trunca. Ovid. 3. Met. 724.
 Vultus truncus, Caput hominis recifum. Stat. 5. Theb. 236.
 Sermo truncus. Stat. 12. Theb. 479. h. e. Inarticulata vox, ſeu ſemiplenus fermo.
 Urbs trunca, ſine ſenatu, ſine plebe, &c. Liv. 31. 29.
TRUNCO, [*ἀκροτεμία*, *κροτός*, Gl. L. G. *ἀκροτεμίζω*, G. L.] Ære. In partes ſcindere. Valer. 6. Argon. 567.
 — jam non per curva volantem
 Stagna: nec in medio truncantem niarmore cervos.
 Anguis truncatus. Claud. de Bell. Gildon. 471.
 Cervos truncare. Val. Flacc. 6. 568.
 Caput truncavit. Lucan. 6. 566.
 Manibus truncatus, & armis. Claud. de Bell. Get. 89.
 Membra truncata. Claud. de Bell. Get. 263.
 Truncatus aliqua ſui parte. Plin. lib. 9. Epift. penult. ad Muſtium; Erit etiam faciundum ipſius dææ ſignum: quia antiquum illud e ligno quibuſdam ſui partibus vetuſtate truncatum eſt.
TRUNCATIO, ðnis. f. [*ἀκροτεμείσις*] Gloss. Græcolat.
TRUO, ðnis. m. Avis quædam apud Feſtum.
TRUO, ære. Movere. Feſtus in Amtruare.
TRUSATILIS, **TRUSITO**, **TRUSO**, **TRUSUS**, V. **TRUDO**.
TRUTILO, ære. Auctor. Philomel. v. 15.
 Tum turdus trutilat. al. Truculat.
TRUTINA, æ. f. [*τρύτιν*, Gl. L. G. & G. L.] Statera. Vitruv. lib. 10. cap. 8. Id autem ex Trutinis, quæ ſtateræ dicuntur, licet conſiderare. Trutina, pro translatione ponitur pro iudicio. Cic. 2. de Orat. 159.
 Ad ea probanda, quæ non artificis ſtatera, ſed quadam populari trutina examinantur.
 Caſtigare examen in trutina. Perf. 1. Sat. 7.
 Penſari eadem trutina, Hor. 2. Epift. 1. 30. Eodem examine, eodem iudicio, eadem æſtimatione. Porphyr.
 Suspendere in trutina. Juven. 6. Sat. 436.
 Trutinam Cornutus ſcribit foramen eſſe, intra quod eſt lingua bilancis, ad quod eſt examinatio; quod alii Equamentum, alii Libramentum, alii Equilibrium vocant. V. Scholiaſt. ad illud Perf. 1. Sat. 7.
 — examenve improbum in illa
 Caſtigas trutina.
TRUTINO, [*τρύτιν*] ære. eſt trutina penſitare. Gloss. Cyrill.
TRUTINOR, [*τρύτιν*] Æri. depon. Idem. Perf. 3. Sat. 82.
 Atque exporreſto trutinantur verba labello. [Niſi Paſſivum Imperſonale eſt.]
TRUTINATUS, a, um. Partic. Sidon. 7. Epift. 9. Statu fatiſ ſuperque trutinato.
TRUTTA, vel **TRUTA**. æ. f. Piſcis qui & Varius vel Variolus dicitur. Geſner.
TRUX, trūcis. Adj. [*δύτιμος*, *ιτυμός*, *χαρπύς*, Gl. L. G.] Ferox, crudelis. Plaut. Bacch. 5. 2. 29. Arietes truces nos erimus. Idem Truc. Argum. 5.
 Vi magna fervos eſt, ac trucibus moribus,
 Lupæ ne rapiant domini parcimoniam.
 Fronte trux. Valer. 4. Argon. 232.
 Taſtu trux. Plin. lib. 22. cap. 6.
 Affectus truces comprimere. Senec. Agam. 3.
 Animi truces. Lucan. lib. 7. 128.
 Aſpectus trux. Cic. 2. de Divin. 133.
 Capite brevi, cervice anguina, aſpectu truci. Ex poeta.
 Claſſico truci excitatur miles. Hor. Epod. 2. 5.
 Fremitus truces tubæ. Senec. Octav. 7.
 Inimicitia truces. Hor. 1. Epift. 19. 48.
 Iræ truces. Valer. 1. Argon. 673.
 Oculi truces. Cic. 2. de Nat. Deor. 107.
 E trucibuſque oculis duo fervida lumina ſignant. Ex poeta.
 Puellæ truces. Senec. OEdip. 5. De Amazonibus.
 Sonus trux oris. Plin. lib. 6. cap. 22.
 Tauri truces. Ovid. 8. Met. 297.
 Tribunus plebis horridus & trux. Cic. 2. de Lege Agr. 64.
 Venti truces. Plin. lib. 2. cap. 36.
 Vocem truncem expaveſcere. Sil. lib. 1. 67.
 Vultus trux. Tacit. 4. Ann. 34.
 Compar. Ammian. 25. 4. Major viſ & trucior. al. Atrocior.
TRUCULENTUS, a, um. Adj. [*ιτυμός*, *ώμω*, Gl. L. G.] Qui truci vultu crudelitate præ ſert, alioſque terret. Ter. Adelph. 5. 4. 12.
 Ego ille agreſtis, fævus, triſtis, parcus, truculentus, tenax. Cic. pro Sext. 19. Alter, ô dii boni! quam tæter incedebat, quam truculentus, quam terribilis aſpectu? Idem 2. de Nat. Deor. 110.
 Adverſum caput huic Helice truculenta tuetur. Ex poeta.
 Æquor truculentum. Catul. 1. Argon. 62. 179.
 Auſter truculentior. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 308.
 Facinus nefarium & truculentiffimum. Auctor ad Heren. 4. 12.
 Inſomnia truculenta. Sil. lib. 10. 354.
 Truculentus, cum Dativo. Plin. lib. 8. cap. 4. Sic & tigris etiam feriſ cunctis truculenta.
 Truculentus, [*ιτυμός*]. Gloss. Latinogræc.
TRUCULENTER - [*ἀπηνώς*] ius, iſſime. Adv. Cic. 2. de Lege Agr. 13.
 Truculentius ſe gerebat. quam ceteri.
 Aſpicere aliquem truculentiffime. Quintil. lib. 6. cap. 1.
TRUCULENTIA, æ. f. Plaut. Truc. 3. 2. 7. Tuam exſpecto truculentiam. Tacit. 2. Ann. 24. Truculentia cæli.
TRUCULO, V. **TRUTILO**.
TRUCIDO, [*κροτέω*, *μιαφονώ*, *ἀναίρω*, Gl. L. G.] Ære. Crudeliter necare. Virg. 2. Æn. 494.
 Fit via vi, rumpunt aditus, primoſque trucidant. Cic. pro Lege Manil. 5. Uno nuntio, atque una litterarum ſignificatione cives Romanecandos, trucidandique denotavit.
 Qui nos, qui conjuges, qui liberos noſtros trucidare voluerunt. Cic. 4. in Catil. 12.
 Trucidari

Trucidari ferro. Cic. 1. in Catil. 9. Et quos ferro trucidari oportebat, eos nondum voce vulnero.
Trucidari fenore. Cic. pro Coel. 42. Parcat juvenus pudicitia suæ, ne spoliat alienam, ne effundat patrimonium, ne fenore trucidetur.
 Verbis gravibus trucidari ab aliquo. Cic. de Arusp. Responf. 2.
TRUCIDATUS, a, um. Partic. Tac. 2. Ann. 45. Trucidatas legiones ostentabat.
TRUCIDATIO, ðnis. f. [κταίρισις] Cic. 4. Philipp. 11. Nullus ei ludus videtur esse jucundior, quam cruor, quam cades, quam ante oculos trucidatio civium.
 Non iam pugna, sed trucidatio, velut pecorum, fieri cœpit. Liv. 28. 16.
 Tantas trucidationes facis. Cato apud Gell. 13. 24.
TRUCIDĀTOB, ðris. m. August. de Civ. Dei, 16. 43. Moses subtractus trucidatoribus parvulorum.

T R Y

TRYBLIUM, i. n. [τρύβλιον] Catinus; verbum quidem Græcum, sed quod pro Latino Varro usurpavit, & Plaut. Stich. 5. 4. 9. cujus verba sunt, — hoc convivium est
 Pro opibus nostris satis commode nucibus, fabulis, ficulis, Oleæ in tryblis, lupilli comminuto crustulo. Interrupto in editis hodieque legitur, sed nullo sensu. Restituit Turnebus. Gloss. Græcolat. τρυβλίον Paropside.
TRYCHNON, [τρυχόν] V. STRYCHNUS, Herba quæ & Strychnon dicitur; Latine, Solanum. Plin. lib. 21. cap. 31.
TRÛGINON, [τρύγιον] Atramenti genus. Plin. lib. 35. cap. 6. Sunt qui & vini facem ficcantam excoquant: affirmantque, si ex bono vino fax fuerit, Indici speciem id atramentum præbere. Polygnotus & Mycon celeberrimi pictores Athenis, e vinaceis fecere, trygion appellant. Interpretari potest Fæcatum, aut fæcutinum; utpote factum ex fæcibus.
TRYGODES, [τρύγώδης] Fæculentus, in Gloss. Græcolat. Celf. 6. 6. 8.
TRÛGON, ðnis. m. [τρύγων] & Avis & Piscis venenatus. Aufon. Epist. 4. 58. Letalis trygon. V. Celf. 6. 9. Plin. 9. 48. & Diosc. 2. 19.
 Trygonus. Plaut. Capt. 4. 2. 71. Trygonum, & cetum, & mollem cafeum. Al. Trigonum.
TRYPANE, es. f. & **TRYPANUM,** i. n. [τρυπανον] Terebra, Perforaculum, Gloss. Græcol. V. ABAPTISTUM.
TRYPHIODORUS, i. m. [τρύφιοδος] Ægyptius grammaticus, cujus exstat de Troja capta poemata. De reliquis V. Suidas.
TRYPHON, [τρύφων] Alexandrinus Grammaticus, Augusti tempore, scriptis de copia orationis, de orthographia, & alia a Suida commemorata.
 Fuit & alius Tryphon, cognomine Diodotus. Strab. 16.
 Item Ptolemæi cognomen propter luxuriam. Ælian. Var. Hist. 14. 31.
 Item Judæus, contra quem scripsit Justin. Martyr.
TRYXALIS, [τρύχαλις] Animal locustæ simile sine pennis, Latinum nomen non habet, ut aliqui arbitrantur: nec pauciores, hoc esse quod Gryllus vocetur. Hæc Plin. lib. 30. cap. 6. al. Troxalis. [Gloss. Græcolat. τρύχαλλις, Grellus.

T U

T. V. Titulo usus.
TŪ, tū, vel tis antique, tibi, tē. [τὸ] Ter. Heaut. 5. 4. 11. Crede, & nostrum te esse credito. Plaut. Trinum. 2. 2. 30.
 Nimio fatius tui opus est te ita esse, quam ut animo lubet. Al. Ut opu'ft.
 Quia tis egeat, quia te careat. Plaut. Mil. 4. 2. 42. V. TIS.
 Tibi eidem. Plaut. Merc. prol. 71.
 Tibi aras, tibi occas, tibi feris, tibi eidem metis.
 Tibi est domi. Plaut. Trucul. 1. 2. 86.
 Ecce tibi e transverso. Cic. 4. Acad. 121. V. MIHI.
 At tibi repente. Cic. 9. Fam. 2.
 Hic tibi strepit. Cic. 8. Fam. 2.
 Alter tibi descendit de Palatio & ædibus suis. Cic. pro Rosc. Amer. 133.
 Nunc tibi nostri milites. Cic. 8. Fam. 15.
 Te, σὲ ἐγὼ, Gloss. Lat. Gr. σὲ, Gr. Lat.
 Te ipsum, Σιωπὴν, Gloss. Latinogræc.
 Te facio. Cic. 4. Fam. 13. Per me quondam, te facio, defensa Respublica.
 Tu, repetitum. Cic. pro Rabir. 3. Tu mihi etiam legis Porciæ, tu C. Gracchi, tu horum libertatis, tu cujusquam denique hominis popularis mentionem facis?
 Tune, vel Tun' interrogative. Plaut. Amph. 2. 2. 126.
 Tun' me heri advenisse dicis? Al. tun' te abisse hodie hinc negas? Virg. 1. Æn. 621.
 Tune ille Æneas, &c.
 Tu tu. Plaut. Mottel. 2. 1. 17. Egone? A. tu tu.
 Hujus pronominis geminatione Valer. lib. 6. cap. 8. Tu profecto, tu, Dive Juli, caelestibus tuis vulneribus debitam exegisti vindictam. Sic puto alicubi apud Virgil. H. St.
 Tu ipse, Tumet ipse, Σὺ αὐτὸς, Gloss. Græcolat.
TUTĒ, Tu ipse. Ter. Eun. 1. 1. 19.
 Et quod nunc tute tecum iratus cogitas. Cic. 1. Fam. 8. Ut tute mihi præcepisti. Cic. 4. Verr. 117. Hoc autem tute fatebere.
 Tute dicebas. Cic. 2. de Fin. 87. Etenim, quemadmodum tute dicebas, negat Epicurus diurnitatem quidem temporis ad beate vivendum aliquid afferre, nec minorem voluptatem percipi in brevitate temporis, quam si illa sit sempiterna.
 Tute paulo ante dixisti. Cic. 1. de Orat. 99. Nam me quidem semper a genere hoc toto sermonis refugisse, & tibi cupienti atque instanti sapissime negasse, tute paulo ante dixisti: quod ego, non superbia, neque, &c.
 Tute tibi imperes. Cic. 2. Tusc. 47. Quod si tibi persuasum est (principio enim dixisti plus in dedecore mali tibi videri, quam in dolore) reliquum est ut tute tibi imperes.
 Tute ipse. Virg. 3. Ecl. 35. V. TĒ.
TUTĒMET, pro Tute, i. e. Tu ipse. Lucret. lib. 4. 913.
 Tutemet in culpa quum sis. Idem lib. 1. 103.
 Tutemet a nobis jam quovis tempore, varum
 Fertiloquis victus dictis, &c. Meminit Priscian. lib. 12.
 Tu & Tute & Tutemet & Tutemet ipse facis. Donat. in Ter. Adelph. 3. 1.
TEMET, Temet ipsum, Σιωπὴν, Gloss. Græcolat.

TĒCUM, [σὺν σοι, Gl. L. G.] Adverbium compositum ex Ablativo Te, & præpositione Cum. Plaut. Mil. 2. 5. 12.
 Quid nunc taces? tecum loquor. P. A. immo edepol tute tecum.
 Tecum oro & quaeso. Plaut. Curc. 3. 62. h. e. Te oro.
 Tecum sentio. Plaut. Pseud. 4. 2. 3.
 Tecum simul. Plaut. Amph. 2. 2. 136.
 Neque edepol ego, dixi, istam vidi, nisi tecum simul.
TŪS, a, um. [σὺς, Gl. G. L.] Pronomen possessivum a Tu. Plaut. Perf. 4. 4. 37. Tua merx est, tua indicatio est. Cic. 15. Fam. 20. Nunc hæc primo cupio cognoscere, iter tuum cujusmodi sit.
 Pro amicitia tua, Cicero dixit: hoc est, Pro amore quo te prosequor, nempe quo tu a me diligeres; 10. Philipp. 6. An vero hoc pro nihilo putas (in quo equidem pro amicitia tua vicem dolere soleo) offerri hæc foras, & ad Populi Ro. aures pervenire? [Emendatius Tuam vicem legitur. Tuo arbitrato. Plaut. Aul. 4. 4. 20.
 Tuo tibi iudicio est utendum. Cic. 2. Tusc. 63.
 Tua sui memoria. Cic. 13. Att. 1. Nicias te (ut debet) amat, vehementerque tua sui memoria delectatur.
 Tuum studium adolescentis. Cic. 15. Fam. 13. Sed moleste fero, me Consulem studium tuum adolescentis perspexisse: te meum, quum id ætatis sim, perspicere non posse.
 Tua virtus. Cic. 15. Fam. 5.
 De tuis unus, pro Unus tuorum amicorum, vel de numero amicorum tuorum. Cic. 13. Fam. 17. Qui & in bello tecum fuisset, & propter memoriam Crassi, de tuis unus esset.
 Tam longe a tot tuis. Cic. 4. Att. 14. Nunquam enim tu sine justissima causa tam longe a tot tuis & hominibus, & rebus carissimis & suavissimis abesse voluisses.
 Panætius ille tuus, Quem admiraris. Cic. 1. de Orat. 45. Vigeat auditor Panætii illius tui Mnesemarchus.
 Tuum est mihi ignoscere, Ad te spectat, tui est negotii & officii. Ter. And. 4. 1. 54.
 Tetigine tui quicquam? Ter. Adel. 2. 1. 24.
 De tuo. V. DE.
 Tui studiosus. Cic. 16. Fam. 9. Ego A. Varroni, quem cum amantissimum mei cognovi, tum etiam valde tui studiosum, diligentissime commendavi.
 Amor tui. Ovid. 5. Epist. 105.
 Ardet amore tui, sic & Menelaon amavit.
 Tui caritas. Cic. 10. Fam. 6. Me autem impulit tui caritas.
TUOPTĒ, Ablativus compositus a Tuus & pte, syllabica adjectione. Plaut. Mil. 3. 1. 11.
 Tuopte tibi consilio ocludunt linguam, & constringunt manus.
 Idem Capt. 2. 3. 11.
 Tute tibi ea tuopte ingenio prodes plurimum.
TUĀTIM, Adv. a Tuus, i. e. Tuo more. Plaut. Amph. 2. 1. 4. Ecce rem jam tuatim facis, ut &c. Obsoletum. conf. Non. 2. 853.

T U A

TUATIM, V. TU.
TUÆSIS, [τῶσις] Æstuarium maris Britannici apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. vulgo *Tuvveel*; juxta quod *Bervicia*, munitissimum oppidum regis Britannia, in finibus Scotia, vulgo *Bervvick*.

T U B

TVB. Tubilustrium.
TŪBA, æ. f. [σάλπιγξ, Gl. L. G. & G. L.] Instrumentum musicum vulgo notum, a tubo canali sic dicta. Nam ex lignis tubæ fiunt, & ex cornibus, & quæ ex ære sunt, Tubæ ductiles appellantur.
 Æris directi tuba. Ovid. 1. Met. 98.
 Non tñba directi, non æris cornua flexi.
 Tuba utuntur ad excitandos militum animos in prælium. Cic. 2. in Catil. 13. Quum tubas, quum signa militaria, quum aquilam illam argenteam scirem esse præmissam.
 Clangor tubarum. Virg. 2. Æn. 313.
 Fremitus truces tubæ. Senec. Octav. 7.
 Sonitus tubæ. Auctor ad Heren. lib. 4. 21. In concione de virtute loqueris, in prælio per ignaviam tubæ sonitum perferre non potes. Virg. 4. Georg. 72. — fractos sonitus imitata tubarum.
 Canora tuba. Ovid. 3. Fast. 849.
 Navalis tuba. V. NAVALIS
 Stridentes tubæ. Lucan. lib. 1. 432.
 Vocales tubæ. Senec. Thyest. 8.
 Canunt tubæ. V. CANO.
 Canere ludos commissos tuba, Signum committendi dare. Virg. 5. Æn. 113.
 Occanere tubas. Tacit. 2. Ann. 81. Tum Sentius occanere cornua tubalque, & peti aggerem, erigi scalas iussit, ac promptissimum quemque succedere.
 Floralis tubæ est, Qua mittebantur ludi Florales, in quibus meretrices nudis corporibus per varias artes ludendo discurrebant & armis certabant gladiatoris, atque pugnabant. Scholiast. in Juven. 6. Sat. 249.
 Atque omnes implet numeros, dignissima profus
 Florali matrona tuba.
 Tuba belli civilis, Per translationem pro Auctore. Cic. 6. Fam. 13.
 Quod mirifica est improbitas in quibusdam, qui tulissent acerbius tibi veniam dari, quum illi appellabantur tubani belli civilis.
TUBĀBIUS, i. m. Tubarum faciendarum artifex. Aurelius Arcadius, in l. ult. D. de jur. immunit.
TUBICEN, inis. m. [σαλπικτής, Gl. L. G. & G. L.] Qui tuba canit.
 Veget. de Re Mil. lib. 2. cap. 7. Ovid. 3. Met. 704.
 — cum bellicus ære canoro
 Signa dedit tubicen.
 Tubicines a tuba & canendo. Varro de L. L. 4. 16.
 Tubicines, Cornicines, & Buccinatores: Qui tuba, vel æreo cornu, vel buccina committere prælium solent. Senec. Epist. 79. Nec tubicen prædicationi nominis nostri silentium faciens.
 Tubicines in berro, ἀμπελάρις, βερρί. Gloss. Latinogræc. V. TIBICEN.
TUBICINO, [σαλπικτή] Gloss. Græcolat.

TUBICINATOR. [σουλπικτής] Idem Gloss.

TUBO, āre. [σουλπιζω] Gloss. idem. Tuba canere.

TUBILUSTRIUM, i. n. Festum, mense Aprili, ultimo quattuordecim die celebratum.

Tubilustria, Dies quibus tubas lustrabant. Varro de L. L. 5. 3. Tubæ sacrorum in atrio futuro lustrabantur.

Tubilustria, quibus diebus ascriptum in fastis est, cum in atrio futuro agna tubæ lustrantur, ab eis tubos appellant, quod genus lustrationis ex Arcadia Pallanteo transvectum esse dicunt. Festus.

Qui has lustrationes etiam peragebant, Tubicines appellabantur; ut ait idem Festus. Ovid. 5. Fast. 725.

Proxima Vulcani lux est, Tubilustria dicunt;

Lustrantur puræ, quas facit ille, tubæ.

TUBER, ēris. n. Tuberæ terræ [ὑδα, Gl. L. G.] Est terræ, callus: vulgo *partajus* dicitur. Galli *truffes* vel *truffes* vocant. Plin. lib. 19. cap. 2. Et quoniam a miraculis rerum cœpimus, sequemur eorum ordinem, in quibus vel maximum est aliquid nasci, aut vivere sine ulla radice. Tuberæ vocantur hæc, undique terra circumdata, nullisque fibris nixa, aut saltem capillamentis, nec utique extuberante loco, in quo gignuntur, aut rimam agente: neque ipsa terræ coherent: cortice etiam includuntur, ut planè nec terram esse possimus dicere, neque aliud, quam tetra callum. Siccis hæc fere & fabulosis locis, fructuosisque nascuntur. Excedunt sæpe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere. Duo eorum genera, arenosa, dentibus inimica, & altera sincera. Distinguntur & colore rufo, nigroque, & intus candido. Laudatissima Africæ, &c. Idem capite sequenti, 1. Quum fuerint imbres autumnales, ac tonitrua crebra, tunc nasci; & maxime e tonitribus, nec ultra annum durare, tenerrima autem verno esse. Martial. lib. 13. 50.

Rumpimus altricem tenero de vertice terram

Tuberæ, boletis poma secunda fumus. Juven. 5. Sat. 116.

Fumat aper, post hunc radunur tubera, &c. Quibusdam in locis acceptantur riguis ac feruntur, sicut Mitylenis. [Gloss. Græcolat. ὕδα, Tribe. ἴσως Trive. unde Gall. *Truue*, vel *Truise*. Porro Tuberæ cum Boletis quidam confundunt. V. de utrisque Plin. Gloss. Latinogræc. Tuberæ, κολοδία.

Tuber, [ἀπίσημα, Gl. L. G.] metaphoricòs pro quovis Tumore capitur: tuncque Adjectivum quidam esse volunt, sed falso. Ter. Adelp. 2. 2. 37. Præterea colaphis tuber est totum caput. Sic dicitur Caput tuber, pro Tuberoso: quo modo Homo scelus, pre Scelerato. Hor. 1. Serm. 3. 73.

Qui, ne tuberibus propriis offendat amicum, &c.

Immobud. putat esse Adjectivum, afferens hunc ipsum locum. & Extubero ex Plinio libri 19. capite 2. H. St. V. infra TUBERUS, a, um.

Tuberæ bina in dorso habent cameli, teste Plin. lib. 8. cap. 18.

Tubere super armos a cervicibus eminentes. Plin. lib. 8. cap. 45.

Immodico prodibant tubere tali. Ovid. 8. Met. 808.

Tuber, Durities illa in arboribus exstans, ad nodi similitudinem. Plin. lib. 16. cap. 16. Reperitur & in alno tuber, tanto deterius, quanto ab acere ipsa distat. Ibid. Pulcherrimum vero est in acere bruscum, multoque excellentius molluscum. Tuber utrumque arboris ejus: sed bruscum, intortius crispum.

TUBER, ēris. f. Arboris genus. Columel. lib. 11. cap. 2. Possunt etiam his diebus cerasi, & tuberes, & armeniaca, atque amygdala, ceteræque arbores, quæ primæ florent, inferi commode. Plin. lib. 15. cap. 14. Peregrina sunt zizipha, & tuberes, quæ & ipsa non pridem venere in Italiam: hæc ex Africa, illa ex Syria. Sex. Papinius, quem Consullem vidimus, primus utraque attulit D. Augusti novissimis temporibus, in castrorum aggeribus fata, baccis similiora quam malis. Idem 16. 25. Ab ea (amygdala) proxime florent Armeniaca, dein tuberes, & præcoces: illæ peregrinæ, hæc coactæ.

Tuber, m. pro Fructu ejusdem arboris. Martial. lib. 13. 43.

Lecta suburbanis mittuntur apyrina ramis,
Et vernæ tuberes, quid tibi cum Libycis? Vernæ, i. e. Domi nostræ nati. conf. epig. præced. Suet. in Domit. cap. 16. Oblatos tuberes servari iussit in crastinum.

TUBERCULUM, i. n. dimin. [φυρμάτιον] Plin. lib. 11. cap. 11. Apes regias extruunt, tuberculo eminentes. Idem lib. 22. cap. 32. Habet proximam terræ mastichen, tuberculo fabæ: quæ apposita, seminarum menses trahere dicitur. conf. Cels. 2. 1. & Columel. 7. 5.

Tuberculum, Celsus 83. puto Ald. edit. Radius leniter cavo capite exiguum humeri tuberculum recipit. Alibi Capitulum pro eodem, vel simili dixit, & Capitulata ossa. Idem, Interius os in vertice sinuatur, recipitque exterioris exiguum tuberculum. Idem φύλαξ, tuberculum surunculo simile, sed rotundius & planius. Idem Atheromata. & Meliceridas, & Ganglia in capite tubercula appellat, & Cithen, id est hordeum, in palpebra. H. St. Duo priora Celsi loca sunt lib. 8. cap. 1. tertius lib. 5. cap. 28. §. 9. pr. quartus lib. 7. cap. 6. quintus lib. 7. cap. 7. §. 2. Ubi & Parvuli adjicit epitheton, Tuberculum parvulum.

TUBERUS, a, um. Adj. [τρωάδης, Gl. L. G.] [Sic & Tuber m. g. V. supra, ut Gibberus & Gibber.

TUBEROSUS, a, um. Adj. Varro de R. R. 1. 49. Herba tuberosus campus. Petron. cap. 15. Calvus tuberosissimæ frontis.

TUBERO, āre. Tumescere. [φουματώ] Vet. Onomast.

TUBERANS, antis. Partic. Apul. 2. Met. Rosa soluta in sinu tuberante.

TUBERO, ōnis. m. [Τυρόζων] Romanus, is notissimus est ex Ciceronis oratione pro Ligatio. Sunt autem plures hujusce cognominis in historia Romana.

Tuberonem historicom laudat Liv. 4. 23. & alibi.

TUBICEN, **TUBILUSTRIUM,** &c. V. TUBA.

TUBURCINOR, [λαφύσων] āri. Raptim comedere, auctore Nonio 2. 851. Titinn. Tuburcinari sine me vultis reliquias. Plaut. Pers. 1. 3. 41.

Lubido extemplo cœpere est convivium,
Tuburcinari de suo, si quid domi est.

Prandio raptim tuburcinato. Apul. Met. 6. p. 183. Elmenh.

TUBURCINABUNDUS, a, um. Adj. Cato. Sed rejicit hanc vocem, tanquam nimis vetustam, Quintil. lib. 1. cap. 6. V. Burmann. in loc. qui per CH Tiburchinor scribit.

TUBUS, i. m. [σουλπιζω, Gl. L. G. & G. L.] Canalis fictilis, per quem aqua deducitur. A tumore dicitur. Cic. 2. de Legib. 2. Ductus vero aquarum, quos illi tubos & eiripos vocant, quis non, quum hæc videat, irriserit? Vetus codex legit Nilos.

Tubi, εξαγωγῆς, ὑπὸ νεύρου, Gloss. Latinogræc.

Tubos etiam viscerum dicimus. Martial. lib. 1. 62.

Cavari in tubos. Plin. lib. 16. cap. 42.

TUBULUS, i. m. dimin. [σουλώνιος] Varro 1. de R. R. cap. 8. Inde enim aliquot colligatas libris demittunt in tubulos fictiles cum fundo pertuso, quos cuspides appellant. Columel. de Arborib. cap. 9.

Tubulum aliquando vocamus Avenam, quæ & Cicuta appellatur, Græce Siphon. [Gloss. Græcolat. Σιφών, ἢ κελάμη ἢ ἀγρίαι κελάμη, Avena, cicuta.

TUBULATUS, a, um. Adj. Cavatum ad effigiem tubuli. Plin. lib. 9. cap. 36. Alterum purpura vocatur cuniculatum procurrente rostro, & cuniculi latere introrsustubulato: qua profertur lingua.

TUBULATIO, onis. f. Excavatio. Apul. 2. Flor. p. 346. Elmenh.

T U C

TUCCA, æ. f. [καπέχουμα ζουμά] Gloss. Latinogræc.

TUCCA, æ. m. [τύκκος] L. Varus, & Plocius, viri doctissimi, amici Virgilii, heredesque ex parte testamenti relicti, jussu Augusti carmina Æneidos emendaverunt, hac lege ut nihil adderent, ut Servius tradit.

TUCCETUM, vel **TUCETUM,** i. n. [ζουμάς παχὺς, Gl. L. G.] Micæ carniæ cum arvina, & minutim insecta ilia; idem cum liscio & tomaculo. Apul. 2. Met. p. 117. Elmenh. Tucetum perquam sapidissimum.

Perf. 2. Sat. 43.

Esto, age, sed grandes patinæ tucetaque crassa. V. Scholiast. in loc. Cibos regios interpretatur Fulgent. in libello de Vocibus antiq. 41.

Tuceta, inquit, dicuntur escæ regię. Callimachus in Pisæis,
— ambrosio foedant tuceta sapore. Hæc ille.

TUCERIS, [τυκείς] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs; vulgo *Tudela*.

T U D

TVD. Tudertinus.

TUDÆ, [Τῦδα] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Urbs Hispaniæ, hodie *Τκυ* in Gallicia.

TUDER, ēris. n. [Τῦδε] Oppidum mediterraneum Umbriæ. Auctor Plin. lib. 3. cap. 14. Sil. 6. 645. Hinc

TUDERTES, m. pl. Incolæ. Sil. lib. 4. 222.

TUDER, is. f. Malleus; a Tundo, tudidi. Virg. in Ætn. 561.

Fabriles operæ tudibus conturdere massas
Festinant, &c.

TUDER, itis. f. Idem. Tudites, Mallei a tundendo dicti, inquit Festus. Inde & cuidam cognomen Tuditano fuit, quod caput malleo simile habuerit.

TUDICULA, æ. f. [περὺνη, Gl. L. G. & G. L.] Instrumentum sive stilus, quo vasis signa imprimuntur. Quidam etiam accipiunt Tudiculam pro Cochleari majori, quo ad carnes & juscula e cacabis extrahenda utuntur.

Tudicula, Machina qua tunduntur oleæ. Columel. lib. 12. cap. 50.

Est & organum erectæ tribulæ simile, quod tudicula vocatur: idque non incommode opus efficit, nisi quod frequenter vitiatur, & si baccæ plusculum injeceris, impeditur.

TUDICULO, āre. [τερυῖον, Gl. G. L.] Imprimere ac sculpere.

Tudiculare, per translationem ponitur pro Commovere. Varro Marcipore, Hæccine nobis cernis hanc mala tudiculaſſe vetulam. Nonius 2. 844.

TUDIATOR, ōris. m. [τυλάτιος, Gl. L. G.] Ærifex, Ærarius faber. Quasi a v. Tudio, āre.

TUDIITO, āre. Frequent. Lucret. lib. 2. 1141.

Nec tuditantia rem cessant extrinsecus ulla
Corpora conficere, & plagis infesta domare. Idem lib. 3. 395.

Tuditantia, i. e. Frequenter tundentia, sive agitantia.

TUDITANUS, i. m. Cognomen apud Romanos. V. TUDER.

TUDOS, **TUDĒCULUS,** i. m. [Εὐζώνος]. Gloss. Latinogræc. [Avis, a Tundendo dicta.

T U E

TUOR, ēris, ēri. nonnunquam **TUOR,** tuēris, tūtum vel tuitum, tui. Idem quod Intueri. Lucret. 1. 300.

Nec calidos æstus tuimur. Idem 4. 224.

Cum tuimur misceri absinthia. Hodie tamen Tuor, cum compositis raro est in usu: eorumque loco magis recepta sunt Tueor, Contueor, Intueor, &c.

Tueor, ēri. Tuendo. Virg. 1. Æn. 717.

Expleri mentem nequit, ardescitque tuendo
— Phœnissæ.

Ora alicujus tueri. Virg. 6. Æn. 688.

Oculis immitibus tuens. Ovid. 6. Met. 621.

Acerba tuens serpens. Lucret. lib. 5. 34.

Aversa tueri. Virg. 4. Æn. 362.

Diversa tuentes oculi. Ovid. 1. Fast. 283.

Transversa tueri. Virg. 3. Ecl. 8.

TUOR, ōris. m. Vifus. Apul. de Deo Socr. p. 48. Elmenh. Fila tenuia usque adeo, ut radios omnes nostri tuoris raritate transmittant.

TUOR, ēris, tūtus, vel tuitus sum, [φυλάσσω, φυλάττω, Gl. L. G. & G. L. κηδομαι, συντηρώ, ἀσφαλιζομαι, L. G.] ēri. Defendere, conservare. Ovid. 2. de Arte Am. 13.

Nec minor est virtus, quam querere, parta tueri. Cic. de Amicit. 50. Populos univerfos tueri. eisque optime consulere.

Tueri & Conservare. Cic. pro Lege Manil. 6. Vobis turpissimum sit, illud, quod accepistis, tueri & conservare non posse.

Tueri & Defendere. Cic. 1. de Orat. 172.

Tueri & Ornare. Cic. 3. in Catil. 117. Illud perficiam profecto, Quiritēs, ut ea, quæ gessi in Consulatu, privatus tuear atque ornem.

Tueri & Regere. Cic. 2. de Legib. 9. Quæ vis, non modo senior est, quam ætas populorum & civitatum, sed æqualis illius cælum atque terras tuentis & regentis Dei.

Ægre aliquem tueri. Quintil. lib. 3. cap. 8. Quosdam ratio ipsa ægre tuetur.

Fortiter tueri. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Pertinaciter aliquid tueri. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Absentem tueri, Defendere. Cic. 2. Fam. 15. Te tamen oramus, qui-buscunq; erimus in terris, ut nos, liberosque nostros ita tueare, ut amicitia nostra & tua fides postulabit.

- Amicitias tueri**, Conservare. Cic. 3. de Fin. 13. Atque etiam ad justitiam colendam, ad tuendas amicitias & reliquas caritates quid natura valeat, hæc una cognitio potest tradere.
- Armenta & vitulos tueri**. Virg. 2. Georg. 195.
- Arva tueri**. Virg. 1. Georg. 21.
- Certamina belli tueri**. Lucret. lib. 2. 5.
- Concordiam conglutinatam tueri**. Cic. 1. Att. 14.
- Dignitatem**. Cic. 2. Tusc. 48. Hos admonitu simili oportebit, ut bonos milites, revocatos dignitatem tueri.
- Factum alicujus præstare & tueri**. Cic. pro Sext. 38. Ea conditione gesteram, ut meum factum semper omnes præstare, tuerique deberent.
- Fines suos ab excursionibus hostium tueri**. Cic. pro Dejot. 22.
- Locum conspicuum & eminentem**. In Suet. Vitell. cap. 2. in Dial. de Orat. Ubi scribit, Persuasum fuisse priscis, neminem sine eloquentia aut assequi posse in Civitate, aut tueri conspicuum & eminentem locum. H. St. Ex Beroaldi, opinor, Comm. in Suet. quædam adscriptit, sed priora verba cultro secta sunt. Sunt autem hæc fere Taciti verba in Dial. Orat. cap. 36. §. 8.
- Mediocris tatem**. Cic. 3. Tusc. 74. Possit tamen tueri mediocritatem officiorum, & vitæ communem cultum atque usitatum.
- Munus suum**. Cic. 10. Fam. 11. Quod reliquum est, tuum munus tuere. Parta. Ovid.
- Non minor est virtus, quam quærere, parta tueri. H. St. scil. de Arte 2. v. 13.
- Patrocinia**. Cic. 5. Fam. 9. Si tuam consuetudinem in patrociniiis tuendis servas, P. Vatinius cliens advenit, qui pro te causam dicere vult.
- Personam alicujus dicendo**. Cic. de Clar. Orat. 171. Atque etiam L. Paulus, Africani pater, personam principis civis facile dicendo tuebatur.
- Rempub.** Cic. 2. Off. 2. Ab hoc igitur genere largitionis, ut aliis detur, aliis auferatur, aberunt hi, qui Remp. tuebuntur.
- Sanctitate sua se tueri**. Cic. 2. de Finib. 73. Jam si pudor, si modestia, si pudicitia, si uno verbo temperantia, pœnæ aut infamiæ metu coercerentur, non sanctitate sua se tuebuntur: quod adulterium, quod stuprum, quæ libido se non proripiet ac projiciet, aut occultatione propofita, aut impunitate, aut licentia?
- Societatem conjunctionis humanæ munice & æque tueri**. V. MUNUS.
- Ædem habere tuendam**, Sartam tectam conservandam. Cic. 3. Verr. 110.
- Ædem Castoris**, Judices, P. Junius habuit tuendam.
- Ædificia tueri**. Varro de R. R. lib. 1. cap. 11.
- Se tueri**, pro eo quod est Alere & tolerare vitam. Scævola in l. penult. & ultima, D. De in rem verso, Sine quibus aut se tueri, aut servos paternos exhibere non posset. Budæus.
- Tueri**, Passive, pro Defendi. Cajus in l. Consilio, in prin. D. De curatoribus furioso dandis. Consilio & opera curatoris tueri debet non solum patrimonium, sed & corpus & salus furiosi.
- Eodem modo Varro de R. R. 3. 1.** In pace a rusticis Romani alebantur, & in bello ab his tuebantur. Vitruv. præf. lib. 8. Res omnes non ali, neque crescere nec tueri. Vetus inscript. in Philandri not. ad Vitruv. loc. cit. NOSCANT OMNES SENATVS ET POP. ROM. IMPERIVM ET DEORVM NVMINE ET MILITVM FORTITVDINE ET TVERI ET REGI.
- Item Tuere in voce Activa in Vet. Inscript. apud Fabrett. p. 498.** ROGO PER SVPEROS QVI ESTIS OSSA MEA TVEATIS.
- TUITVS**, a, um. Partic. Sed tantum pro Perf. Dep. Quintil. in Pariete palmato. Tuitus sum adolescentis miserimi causam. Plin. 6. Epist. 29. Tuitus sum Julium Bassum. i. e. In judicio defendi Paul. D. de vacatione & excusat. munerum. l. Legato, qui publicum negotium tuitus sit, intra tempora vacationis præstituta rursus ejusdem negotii defensio mandari non potest.
- TUTVS**, a, um. Adj. V. infra paulo.
- TUENDVS**, a, um. Partic. [ἀμυντι] Cic. 1. Fam. 9. Totus est nunc ab iis, a quibus tuendus fuerat, derelictus.
- Pacis mihi cura tuendæ**. Ovid. 11. Met. 297. al. Tenendæ.
- Vita tuenda mea est**. Ovid. 4. Trist. 4. 36.
- Tuendus**, Passive, pro Defendendus. Cajus in l. An usufr. §. ult. D. de usufruct. Dubitatio est: quousque tuendi essent in eo usufructu municipes? Et placuit centum annis tuendos esse municipes: quia is finis vitæ longævi hominis est. Ulpian. in l. 3. §. 1. D. de jurejur. Tuendum erit jusjur. Neratius in l. Si ea res. in fine. D. de actionibus empti. Sive ab eodem emimus, sive ab alio atque alio: is ex nobis tuendus est, qui prior jus ejus apprehendit, hoc est, cui primum tradita est. Sed si alter ex nobis a domino emisset, is omni modo tuendus est.
- TUITIO**, õnis. f. [ἀσφάλεια, Gl. G. L.] Custodia. Cic. in Topic. 90. Tuitio sui. Natura partes habet duas, tuitionem sui, & ulciscendi jus.
- Prætoris tuitio**. Ulpian. in l. 1. D. Quod falso tutore auctore gestum esse dicitur, Nisi forte Prætor decrevit, ratum se habiturum id, quod his auctoribus gestum est. Tunc enim valebit per Prætoris tuitionem, non ipso jure.
- Tucio**, pro Tutio, vel Tuitio, exstat in Gloss. Græcolat. ἀσφάλεια, Caucio, Municio, Tucio, Præsidium, Tutela. Nisi mendum est.
- TUTO**, Ære. verbum antiquum, idem significans quod Protego, defendo. Plaut. Merc. 5. 2. 25. Invoco vos, Lares Viales, ut me tutetis. V. & N. 7. 70. Al Bene juvetis.
- TUTOR**, [ἀσφαλιζομαι, Gl. G. L.] Æri. frequent. pro Diligenter defendere. Ter. in Hec. prol. 42.
- Ego interea meum non potui tutari locum. Idem Hec. 5. 1. 8.
- Nam mores facile tutur**. Cic. in Somn. Scip. 4. Sed quo sis, Africane, alacrior ad tutandam Remp. sic habeto.
- Tutari a**. Plin. lib. 7. in præfat. Truncos etiam arboreque cortice, interdum gemino, a frigoribus & calore tutata est.
- Tutari & conservare**. Cic. pro Sulla, 61. Hunc patronum, defensorum, custodem illius coloniarum, si in omni fortuna atque honore incolumem habere non poterunt, in hoc tamen casu, quo afflictus jacet, per vos tutari, conservareque cupiunt.
- Fortiter & industrie aliquid tutari**. Quintil. lib. 5. cap. 13.
- Armis tutari res alicujus**. Hor. 2. Epist. 1. 2.
- Pericula tutari**. Sallust. in oratione Lepidi ad Popul. Rom. Aut si provideritis, in tutandis periculis magis, quam ulciscendo teneamini.
- Præsidio suo tutari aliquem**. Hor. 1. Epist. 18. 81.
- Genæ tutantur oculos ab inferiore parte subjectæ, leviterque eminentes**. Cic. 2. de Nat. Deor. 43.
- Se committere alicui tutandum**. Phædr. 1. 32. 1.
- TUTATOR**, õris. m. Idem ac Tutor. Apul. de Deo Socr. p. 51. Elmenh. Periculosis tutator, egenis opitulator.
- TUTACULUM**, i. n. Prudent. adv. Symmach. 2. 387.
- fida ut tutacula nudis
- Invalidisque paret.
- TUTAMEN**, inis. n. [ἐχρύμα] Munimentum, defensio. Virg. 5. Æn. 262.
- Donat habere viro, decus & tutamen in armis.
- TUTAMENTUM**, i. n. [ἀσφάλισμα] Liv. 21. 61. Ut ea sola, ignibus aliquoties coniectis ab hoste, etiam tutamentum fuerit.
- TUTOR**, õris. m. [ἐπίτροπος ὁρφαυῖς, Gl. L. G. & G. L. φροντισῆς, L. G.] Defensor pupilli. Cic. pro Cæcin. 72. Cui filius agnatus sit, ejus testamentum non esse ruptum, judica: quod mulier sine tutore auctore promiserit, deberi.
- Datio tutoris**. Ulp. in l. Muto. D. de tutelis.
- Atilianus tutor**. Ulpian. titulo undecimo ejus libri, qui est inscriptus Tituli ex corpore Ulpiani, Lex Atilia jubet mulieribus, pupillive non habentibus tutores, dari a Prætoribus, & majore parte Tribunorum plebis: quos Atilianos appellamus. Sed quia lex Atilia Romæ tantum locum habet, lege Julia & Titia prospectum est, ut in provincia quoque similiter a præsidibus earum dentur tutores.
- Cæcilius tutor**, V. Cæcilius, in Cædo, cedis.
- Dativus tutor**. Ulpian. titulo undecimo ejus libri qui est inscriptus Tituli ex corpore Ulpiani, Testamento nominatim tutores dati confirmantur lege duodecim Tabularum, his verbis, Uti legasset super pecunia, tutelave suæ rei, ita jus esto: qui tutores Dativi appellantur. Modestinus. l. Dativus. D. Rem pupilli salvam fore, Dativus, vel testamentarius tutor, sive curator. non petet satis a collega suo: sed offerre ei poterit, utrum satis accipere velit, an dare.
- Falsus tutor**, cui opponitur Verus. Ulpianus in l. 1. D. Quod falso tut. &c. Si duo tutores, alter falsus, alter verus auctoritate accommodaverit, &c.
- Fiduciarius tutor**. Ulpian. titulo undecimo ejus libri, qui est inscriptus Tituli ex corpore Ulpiani, Qui liberum caput, mancipatum sibi; vel a parente, vel a coemptore manumisit, per similitudinem patroni tutor efficitur, qui Fiduciarius tutor appellatur. V. & Modestinus in l. Quo defuncto. D. de legit. tut.
- Honorarii tutores**. Ulpianus l. 3. D. de administrat. & peric. tut. & Paulus in l. Si quis tutor. §. 1. D. de rit. nupt.
- Idonei atque honesti tutores**. Ulpian. in l. Testamento. D. de testament. tutel. V. & paulo post, Eximere aliquem tutela.
- Justus tutor**. Ulpian. in l. 3. D. de tutel. Sic Tryphoninus in l. Idem fiet. D. de testament. tut.
- Legitimi tutores sunt**, qui ex lege aliqua descendunt. Per eminentiam autem Legitimi dicuntur, qui ex lege duodecim tabularum introducuntur, seu propalam, quales sunt agnati: seu per consequentiam, quales sunt patroni. Legitimi tutores, alii tutela in jure cedere possunt. Ulpian. titulo undecimo ejus libri, qui est inscriptus Tituli ex corpore Ulpiani.
- Legitimus tutor**. Ulp. l. 1. D. de legitimis tutoribus.
- Prætorianus tutor**. Ulpian. titulo undecimo ejus libri, qui est inscriptus Tituli ex corpore Ulpiani, Moribus tutor dari mulieri, pupillove, qui cum tutore suo lege aut legitimo iudicio agere vult, ut auctore eo agat, (ipse enim tutor in rem suam auctor fieri non potest) qui Prætorianus tutor dicitur, quia a Prætoribus dari consuevit.
- Temporarius tutor**. Ulpian. l. 2. D. de tutoribus & curatoribus datis, &c. Testamentarius tutor. Ulpian. in l. Si quis sub conditione. D. de testam. tutel.
- Abjicere tutorem**. Ulpian. in l. Si quis sub conditione. D. de testamentaria tutela.
- Accipere tutorem**. Ulpian. l. 3. D. de tutelis.
- Adhibere tutorem**. Ulp. in l. 1. D. Quod falso tutore, Ne contrahentes decipiantur, dum falsus tutor adhibetur.
- Adjungere tutorem**. Tryphoninus in l. ultima. D. Ubi pupillus educari vel morari debeat, Si idoneus sit tutor, nec expediat alium adjungi.
- Adscribere tutorem liberis**. V. ASCRIBO.
- Confirmare tutorem**. Paulus in l. Nefennius. D. de excusationibus. Nam & Prætor, qui eum confirmat tutorem, defuncti sequitur iudicium. Modestinus l. 1. D. de confirmando tutore vel curatore.
- Constituere tutorem**. Paulus in l. Si tutor constitutus. D. de administ. & peric. tut. Sic Modestinus in l. Cajus. D. de excus. tutor.
- Creare tutores**. Modestinus in l. Scire oportet. D. de tutoribus & curatoribus datis.
- Definit esse tutor**. Ulpian. in l. Si tutor reipublicæ causa. D. de tutel. & ration. distrahendis. Idem in l. Si adrogati. D. de tutelis.
- Dare tutorem alicui**. Modestinus in l. Cajus. D. de excusationibus, Cajus testamento suo Nigidium filio suo tutorem dedit. Sic Paulus in l. Nefennius. D. de excusationibus. Et rursus ibidem l. Ex his apparet. Paulus l. 1. D. de tutelis.
- Dari tutores feminæ non possunt**, quia id munus est masculorum: nisi a principe filiorum tutelam specialiter postulent. Neratius in l. ultima. D. de tutelis.
- Datus alicui vitiose tutor**. Scævola in l. Qui testamento. D. de excusationibus.
- Durat adhuc tutor**. Ulpian. l. §. D. de suspect. tutor. Tutor quoque contutorem potest suspectum facere: sive duret adhuc tutor, sive jam defierit ipse, contutor autem maneat tutor.
- Eligere tutores liberis**. Paulus in l. Amicissimos. D. de excusationibus.
- Exigere tutorem idoneum**. Ulpian. in l. 1. D. de magistratibus conveniendis, Si magistratus ab initio tutorem idoneum dedit, & satis non exegit, non sufficit. Quod si satis exegit, & idoneum exegit: quamvis postea facultatibus lapsi sunt tutores vel fidejussores, nihil est quod ei qui dedit imputetur.
- Habere tutorem legitimum**. Scævola in l. Qui testamento. D. de excusationibus.
- Instituere aliquem tutorem filio suo**. Cic. 13. Fam. 61.
- Institui tutorem testamento**. Liv. 1. 34. extr.

- Manet tutor. Ulpian. in l. Si tutor reipublicæ causa. D. de tutel. & ration. distrahendis.
- Mittere tutorem alicui. Cic. 5. de Finio. 64. Nos tutores misimus regibus. Perseverant tutores. Paulus in l. Quæsitum est. D. de tutel. *ils sont toujours tuteurs.*
- Petere sibi tutorem. Pomponius l. 2. D. de tutel. Non est exigendum a pupillo, ut tutorem sibi petat.
- Petere tutorem alicui. Ulpian. in l. 1. D. de eo qui pro tutore, &c. V. titulum, Qui petant tutores, &c.
- Postulare tutorem videtur, & qui per alium postulat; item nominare, & qui per alium hoc idem facit. Ulpian. l. 2. D. de fidejussoribus & nominatoribus tutorum.
- Remanet tutor. Ulpian. in l. Si filiusfamilias. D. de tutel. & ration. distrahendis.
- Scribere tutorem. Ulpian. in l. Si hereditas. D. de testamentaria tutela, Quid enim interest, suum servum an alienum tutorem scripserit: quum pupilli favore, & publicæ utilitatis gratia assumpta libertas sit in persona ejus, qui tutor scriptus est?
- Scribere alicui tutorem testamento. Paulus in l. Nefennius. D. de excufationibus.
- Esse tutorem alicui. Scævola in l. Qui testamento. D. de excufationibus, Quum nemo patruus impuberi tutor esset.
- Tutor, proprie Qui tuetur, Defensor, ut Orbata resp. tutoribus annuis. Cic. Post reidit. in Senat. 4. i. e. Consulibus.
- Tutor finium Silvanus. Hor. Epod. 2. 23.
- Orbæ eloquentiæ quasi tutores relictis simus. Cic. de Clar. Orat. 330.
- TUTOR**, icis. f. Justinian. cap. 5. t. 35. l. 3. Filiorum tutricem eam existere sancimus. V. Dari tutores in dict. super.
- TUTORIUS**, a, um. Adj. Justin. 33. 4. Mittitur, qui tutorio nomine regnum pupilli administret.
- TUTELA**, æ. f. [*ἐπιτροπή ὀφθαλμοῦ, ἀσφάλεια*, Gl. L. G. & G. L.] Defensio, sive jus ac potestas alicui tuendi. Paulus l. 1. D. de tutel. Tutela, est vis ac potestas, in capite libero constituta, ad tuendum eum, qui per atatem sua sponte se defendere nequit, jure civili data ac permissa. Tutores autem sunt, qui eam vim ac potestatem habent. Cic. 1. Off. 85. Ut enim tutela, sic procuratio Reip. ad eorum utilitatem, qui commissi sunt, non ad eorum quibus commissa est, gerenda est.
- Actor tutelæ. Pomponius in l. Solet. D. de tutel.
- Jure tutelarum. Cic. 1. de Orat. 173.
- Cessicia tutela. V. Cessicius, in **CRDO**, Ære.
- Diffusa & negotiosa tutela. Paulus in l. Si is, qui tres tutelas administabat. D. de excufationibus.
- Legitima tutela. Cic. 1. Att. 5. De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil usu capi posse.
- Legitimæ tutelæ dicuntur, quæ, quum quis intestato mortuus est, ejus liberis lege dantur. Dari autem agnatos, & consanguineos, item patronos, id est eos, qui ad legitimam hereditatem admitti possunt, scribit Ulpianus in consuetudine fuisse: & patronos ob eam causam, ut qui sperarent successionem, iidem ea bona studiosius tuerentur. conf. mox Amittere tutelam &c. & Diminui de tutela &c.
- Testamentaria tutela, cui opponitur Legitima. Ulpian. in l. Si tutor Reipublicæ causa. D. de tutel. & ration. distra. Quia semper legitima tutela testamentariæ cedit. V. etiam titulum De testamentaria tutela.
- Abdicare se tutela. V. **ABDICO**.
- Abiit ad propinquos tutela. V. **ABRO**.
- Abire tutela. Ulpian. l. 3. D. de suspect. tut. Non erit famosus, quia nou est abire tutela iustus.
- Agnoscere tutelam. Ulpian. in l. Si filiusfamilias. D. de tutel. Si filiusfamilias tutor a Prætoribus datus sit, si quidem pater tutelam agnovit: in solidum debet teneri. Si non agnovit: duntaxat de peculio. Agnovisse autem videtur, sive gessit, sive gerenti filio consensit, sive omnino tutelam attigit. Unde quum quidam filio scripisset, ut diligenter tutelam gereret, Quum scias (inquiens) periculum, ad nos pertinere: dixi, hunc quoque videri agnovisse. Plane si solum monuit filium, non videtur agnita. *Approuver, Accepter, Avoir agreable.*
- Agere tutelæ cum tutore. Ulpian. in l. 1. D. de tutel. & ration. distrahendis. & rursus ibidem l. Si tutor reipublicæ causa.
- Amittere tutelam legitimam. Ulpianus in l. 2. D. de legitimis tutoribus.
- Attingere tutelam. Ulpian. in l. 1. D. de eo, qui pro tutore, &c. Si omnino non attigerit tutelam, non tenebitur. Neque enim attingere debuit, qui tutor non erat.
- Cohæreere tutelis ante susceptis. Tryphoninus in l. penult. D. de excufationibus.
- Commendare filios suos alicujus tutelæ. Cic. 1. de Orat. 228.
- Committre alicui tutelam. Ulpian. l. Muto. D. de tutel. Idem in l. Testamento. D. de testamentaria tutela.
- Vacationem tutelarum concedere alicui. h. e. Ne cogatur alicujus tutelam suscipere. Callistratus in l. Non tantum. D. de excufationibus.
- Confirmata tutela. Ulpian. in l. Si hereditas. D. de testamentaria tutela.
- Convenire alicui tutelæ. Subaud. Judicio. Ulpian. in l. Si tutor Reipublicæ causa. D. de tutel. & ration. distrahendis.
- Decernere tutelam alicui. Ulpian. in l. Legitimos. D. de legitimis tutoribus.
- Deferre alicui tutelam: & Delata alicui tutela. Paulus in l. Si is qui. D. de excufationibus. conf. Tryphon. l. penult. ejusd. tit.
- Deponere tutelam. Paulus in l. Post susceptam. D. de excufationibus, Post susceptam tutelam cæcus, aut mutus, aut surdus, aut furiosus, aut valetudinarius deponere tutelam potest. Paupertas, quæ operi & oneri tutelæ impar est, solet tribuere vacationem.
- Descendunt tutelæ ad aliquem. V. Transiit tutela.
- Descendit tutela ad solum filium, post filium tunc ad nepotem. Ulpian. l. 3. D. de legitimis tutoribus.
- Detinere alicui in aliqua tutela. Paulus in l. Si is qui. D. de excufationibus. Idem in l. penultima. D. de tutoribus & curatoribus datis, &c.
- Diminui nihil potest de tutela legitima, sine omnium tutorum auctoritate. Cic. pro Flacc. 84.
- Dimitti a tutela. Modestinus l. 3. D. Qui petant tutores, Qui qualitercunque dimissi sunt per excufationem a tutela, necesse non habent petere pupillis tutorem.
- Dari aliquem ad tutelam. Papinianus in l. ultima. D. de excufationibus. Sed & hoc genus excufationis est, si quis se dicat ibi domicilium non habere, ubi ad tutelam datus est.
- Durare in tutela. *Demeurer en tutelle.* Ulpianus l. tertia. D. de tutel. Excufari a tutel. Callistratus in l. Non tantum. D. de excufationibus. Excufare se a tutela. Paulus l. Nefenn. D. de Excufat.
- Excufari de tutela. Hermogenianus in l. Administrones. D. de excufationibus, Eorum, qui reipublicæ causa absunt, comites de tutela, quæ absentibus vel profecturis delata est, excufantur; nam susceptam antea non deponunt.
- Eximere aliquem tutela. Modestinus in l. 15. D. de excufationibus, Claudius Marcus (quamvis filiusfamilias) si idoneus tutor esse videbitur, pater autem ejus idcirco cavere non vult, ut filium suum tutela eximat, & in hoc artificio perseverabit; existimo te huic fraudi recte obcursum, ut & filius, & ipse ad tutelam liberorum Clementis gerendam compellantur.
- Expediri non potest administratio tutelæ sine hoc. Ulpianus in l. Si tutor post pubertatem. D. de tutel. & rationibus distrahendis.
- Finitur tutela, non solum pubertate, sed etiam morte tutoris vel pupilli. Paulus in l. 4. D. de tutel. & ration. distrahendis.
- Fungi tutela. Ulpian. l. 2. D. de tutoribus & curatoribus datis, &c.
- Gerere atque administrare tutelam. Ulpian. l. 1. D. de administ. & pericul. tut.
- Habere tres tutelas. Paulus in l. Si is qui tres tutelas administabat. D. de excufationibus.
- Imputare alicui tutelam. Paulus in l. Si is qui. D. de excufationibus.
- Injungere alicui tutelam filiorum. Paulus in l. Nefennius. D. de excufationibus.
- Injungere alicui munus tutelæ. Tryphoninus in l. penult. D. de excufationibus.
- Mandare tutelam alicui. Papinianus in l. Jure nostro. D. de testamentaria tutela. Idem ibidem l. Qui tutelam testamento mandatam excufationis jure suscipere noluit.
- Nancisci tutelam. Cajus in l. Si plures. D. de legitimis tutoribus, Si plures sint agnati, proximus tutelam nanciscitur: & si in eodem gradu plures sint, omnes tutelam nanciscuntur.
- Obire munus tutelæ. Tryphoninus in l. penultima. D. de excufationibus.
- Obligatur & furti & tutelæ. Ulpian. in l. 1. D. de tutel. & ration. distrahendis.
- Occupare tutelam. Marcianus l. in eos. D. de tutel. In eos extra ordinem animadvertitur, qui probantur nummis datam tutelam occupasse.
- Onerari tutela. Paulus in l. Quæro. D. de testamentaria tutela.
- Pertinet ad Plautium tutela. Jabolenus in l. penultim. D. de testamentaria tutela. Sic Ulpian. l. 3. D. de legitimis tutoribus.
- Pupillum fraudare, qui in tutelam pervenit. Cic. pro Rosc. Com. 16.
- Recufare onus tutelæ. Paulus in l. Nefennius. D. de excufationibus.
- Redit tutela ad legitimum tutorem. Ulpian. in l. Si quis sub conditione. D. de testamentaria tutela.
- Redintegrare tutelam. Papinianus l. 8. D. de tutel. & ration. distrahendis, Quamvis jure postliminii tutelam pristinam possit redintegrare.
- Remanebit tutela apud fratres. Ulpian. l. 1. D. de legitimis tutoribus.
- Removere alicui tutelam. Ulpian. l. 4. D. de suspect. tut.
- Remotus a tutela. Paulus in l. Quid autem. D. de excuf. tut.
- Repelli & rejici a tutela. Ulpian. in l. Testamento. D. de testamentaria tutela.
- Retineat tutelam, quoad restituatur hereditas. Papinianus in l. Si impuberi. D. de tutoribus & curatoribus datis, &c.
- Revertitur ejus tutela ad agnatum. Paulus in l. Intestato. D. de legitimis tutoribus.
- Subdita utraque cura tutelæ tuæ. Ovid Rem. Amor. 78.
- Subire onus alicujus tutelæ. Paulus in l. Si is qui. D. de excufationibus.
- Sufficere non posse administrationi tutelæ. Pomponius in l. Solet. D. de tutel.
- Penes patronum est tutela. Ulpian. l. 3. D. de legitimis tutoribus, Si aliquis ex patronis decesserit: tutela penes ceteros patronos est, quamvis ille filium reliquerit.
- Tutela non erit apud patronum. Papinianus in l. Si impuberi. D. de tutoribus & curatoribus datis, &c.
- Suscipere tutelam. Paulus in l. Amicissimos. D. de excufationibus. Ibidem in l. Plane. Tacit. 1. Ann. 2. V. Mandare tutelam, supra.
- Suscepta tutela finitur eo casu. Paulus in l. Amicissimos. D. de excufationibus.
- Suscipere officium tutelæ. Callistratus in l. Non tantum. D. de excufationibus.
- Suscipere onus tutelæ. Paulus in l. Amicissimos. D. de excufationibus.
- Sustinere periculum alicujus tutelæ. Paulus in l. Si is qui. D. de excufationibus.
- Teneri judicio tutelæ. Ulpian. l. 1. D. de tutel. & ration. distrahendis.
- Traditus in tutelam tibi gnatus. Cic. 2. de Orat. 193.
- Transiit tutela. Cajus in l. Tutela. D. de tutel. Tutela plerumque virile officium est, & sciendum est, nullam tutelam hæreditario jure ad alium transire. Et licet ad liberos virilis sexus perfectæ ætatis descendunt legitimæ, ceteræ tamen non descendunt.
- Valet tutela. Pomponius in l. Si nemo. D. de testamentaria tutela.
- Versari in aliqua tutela, pro Tutelam aliquam administrare. Ulpian. l. 3. D. de suspectis tutoribus, Si tutor inimicus pupillo parentibusve ejus sit, & generaliter, si qua justa causa Prætorum moverit, cur non debeat in ea tutela versari: rejicere eum debet.
- Vocari ad tutelam. Papinianus in l. Qui tutelam. D. de testamentaria tutela.
- Factus suæ tutelæ pupillus dicitur, Qui non est amplius in potestate tutoris. Ulp. in l. Quoties. §. Nequaquam. D. de administ. & peric. tutor.
- Venire in suam tutelam. Cic. Topic. 44. Crassus in Curiana causa exemplis plurimis usus est, agens de eo, qui testamento sic hæredem instituisset, ut si filius natus esset in decem mensibus, isque mortuus prius, quam in suam tutelam venisset, secundus hæres hæreditatem obtinisset. h. e. Inquit Boethius, Ante obiret diem, quam testamentum jure facere posset, secundus hæres succederet. Idem Cic. 1. de Orat. 180. Quum Q. Scævola &c. ex scripto testamentorum jura defenderet, negaretque, nisi postumus & natus, & ante quam in suam tutelam veniret, mortuus

mortuus esset, hæredem eum esse posse, qui esset secundum postumum & natam & mortuum hæres institutus: ego autem defenderem hac eum mente fuisse, qui testamentum fecisset, ut si filius non esset, qui in tutelam veniret, M. Curius esset hæres. Secundum postumum, i. e. Post postumum. In suam igitur tutelam venisse, est Sui juris esse, non tutoris, & per ætatem testamentum facere posse. Sic rursus loquitur ipse Cic. in Brut. 194. & 196.

Tutela, significatione latiori, [τῦσις, Gl. L. G.] Ipsa tuitio, vel defensio. Lucret. lib. 5. 859.

Commendata manent, tutelæ tradita nostræ.

Committere studium suum in tutelam alicujus. Ter. prol. Hec. 52.

Ad tutelam patriæ tanta multitudo feminarum concurrat, ut, &c. Justin. lib. 25. 4.

Desperata tutela urbis, ut circumvallari mœnia viderunt, &c. Liv. 23. 17. pr. Latent omnia hæc nostra præclara studia, &c. in tutela ac præsidio bellicæ virtutis. Cic. pro Muren. 22.

In tutela Jovis esse salutem hominum. Cic. 3. de Finib. 66.

Rerum tutela mearum Cum sis. Hor. 1. Epist. 1. 103.

Tutelæ & Septa, idem. Varr. 1. de R. R. cap. 14.

TŪTĒLA, æ. f. [παρόσημοι πλοῖα, Gl. L. G.] Dei alicujus signum, præter impositum, navi nomen imponens. Sen. Epist. 77. Navis bona dicitur, non quæ pretiosis coloribus picta est, nec cui argenteum rostrum est, nec cujus tutela ebore calata est. i. e. Numen tutelare navis, seu numen, in cujus tutela est navis. Sil. lib. 14. 543.

Tutelæque deum fluitant. Ibidem dixerat 410.

Numen erat celsæ puppis vicina Dione. Et 438.

Ammon numen erat Libycæ gentile carinæ. Huc spectat illud Ovid. 1. Trist. 3. 110.

— & pictos verberat unda deos. Illud quoque Virg. 10. Æn. 171. — aurato fulgebat Apolline puppis.

TUTELARIS, e. Adj. Quod ad tutelam pertinet: ut, Causa tutelaris. Ulpian. l. 1. Videamus. §. 1. D. de litem jurando.

Tutelaria instrumenta. Paulus in l. Hæredes. D. de fidejussoribus & nominatoribus & hæredibus tutorum, Non excusetur hæres, si dicat se instrumenta tutelaria non invenisse.

Dii tutelares, In quorum tutela sunt urbes. Macrobius. 3. Saturn. 9.

TUTELARIUS, i. m. [ἐφεστιάς] pro Ædili, & eo qui ædes sacras aut publicas suo periculo tuetur; quæ dictio nullo alio in loco a nobis lecta est, præterquam apud Plin. lib. 34. cap. 7. Capite tutelarios cavere pro ea instituti publici fuit. [i. e. Ædituos, νεωκόρους.]

TUTELĀTUS, a, um. Adj. In tutelam assignatus. Aggen. de Limit. Agr. p. 58. Gœf. Genus agri tutelatum.

TUTELĀTOR, ōris. m. Defensor. Mart. Capel. 2. Tutelator, fidelissimusque germanus.

TUTĀNUS, i. m. Deus a tutando dictus, viz. Hærcules. Varro apud Non. 1. 242. Tutanum omnes, qui laborant, invocant.

TUTELINA, vel **TUTILINA**, æ. f. Dea a tuendis frugibus. Varro apud Non. 1. 242. Tuam fidem, Tutelina, invoco. conf. Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 30.

TŪTUS, a, um. ior. issimus. Adj. [ἀσφαλής, Gl. L. G. & G. L.] Metu vel periculo vacuus, in tutela locatus. Virg. 1. Æn. 575.

Auxilio tutos dimittam, opibusque juvabo.

Tutus a. Cic. 2. de Nat. Deor. 120. Obducuntur libro aut cortice trunci, quo sint a frigoribus, & caloribus tutiores.

A ferro tutus. Ovid. 13. Met. 498.

Non hospes ab hospite tutus. Ovid. 1. Met. 144.

Ab insidiis alicujus tutus. Cic. 10. Fam. 31.

A morsu fieri loco tutum. Plin. lib. 11. cap. 25. Unum modo relinquere solertissimum, & qui se ipsius matris clunibus imponendo, tutus & a cauda & a morsu loco fiat.

A perfidia tutus. Liv. 28. 44.

A vi tutus. Liv. 3. 44. Jam a vi tuta erat, quum assertor, &c.

Ad omnes ictus tutus. Liv. 36. 32.

Tutum adversus pericula. Celsus lib. 5. cap. 23.

Consilium tutum, Firmum, quod nil periculi habet. Ter. Heaut. 2. 3. 86.

Nusquam tuta fides. Virg. 4. Æn. 373.

Fortuna tuta & tranquilla. Cic. Anteq. iret in exsil. 14.

Injuria tuta ab aliquo. Liv. 35. [Nisi error.]

Iter tutum currere. Virg. 5. Æn. 22.

Locus tutus, In quo secure versari, aut quippiam agere possumus. Ter. Phorm. 5. 35. Non satis tutus est ad narrandum hic locus. Cic. pro Lege Manil. 31. Quis locus tam firmum habuit præsidium, ut tutus esset?

Loca tutiora. Liv. 2. 62.

Perfugium tutum. Tacit. 12. Ann. 29.

Portus tutissimus. Cæs. 3. Bell. Civil. 27.

Receptus tutus. Liv. 27. 17.

Statio tutissima nautis. Virg. 4. Georg. 421.

Tellus tutissima. Stat. 1. Achil. 211.

Via tuta frequensque. Ovid. 1. de Arte Am. 585.

Per vias tutas ambulare. Ovid. 1. Fast. 122. al. Perpetuas vias.

Viam tuta fugæ querere. Cic. pro Cæcin. 44.

Vita tuta. Cic. 1. de Finib. 53. Nam diligi & carum esse jucundum est, propterea quia tutiorem viam & voluptatem efficit plenioram.

Tuta timere. Ovid. 7. Met. 42.

Omnia tuta timens. Virg. 4. Æn. 298.

In tutum eduxit legiones. V. 1. N.

In tuto res est. V. 1. N.

In tuto esse. Ter. Heaut. 4. 3. 30.

Tuto esse, pro In tuto. Cic. 14. Fam. 3. Ut tuto sim, quod laboras, id mihi nunc facillimum est.

Tutus, interdum A quo nihil mali timetur, A quo nullum imminet periculum. Cui nihil imminet periculi, & a quo nihil imminet periculi. Sic ἀσφαλής. H. St. Gloss. Græcolat. Ἀσφαλής, Cautus, Tutus, tuta.

Potuit & Innoxius addi.

TUTO, Adv. [ἀσφαλώς, Gl. L. G.] Impune, sine periculo. Ter. Heaut. 5. 1. 20. Loquere. s. at tuto. e. n. loquere. Cic. 4. Verr. 141. Qua vix tuto transire posse videamur. Virg. 2. Georg. 332.

Tuto & sine metu. Cic. 2. de Finib. 82. Ob eamque rem colendam esse quod sine ea tuto & sine metu vivi non possent.

Tuto & libere. Cæs. 1. Bell. Civil. 2.

Amare tuto. Ovid. 2. Amor. 2. 65.

A suis munitus, tuto in magistratum gereret. Cic. pro Sext. 79.

Nec mihi tuto in Senatum venire licet. Cic. 12. Fam. 2.

TUTOR, Adv. [ἀσφαλώς, Gl. L. G.] Idem. ut

Tute cauteque agere aliquid. Auctor ad Herenn. lib. 3. 12.

Eum tute vivere, qui honeste vivat. Auctor ad Herenn. lib. 3. 9.

Tutius, Comparativi gradus. Ovid. 13. Met. 9.

Tutius est igitur fictis contendere verbis,

Quam pugnare manu. [Adj. est, non Adv.]

Tutissime, superlat. [ἀσφαλέστατα] Cic. 8. Att. 12. Censeo ad nos Luceriam venias; nam te hic tutissime fore puto.

TUTORIBUS, [τῦροβίς] Fluvius Britannicæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Camdeno *Tivy*.

T U G

TŪGŪRIUM, i. n. [τῦγῦρον, Gl. L. G.] dictum est quasi Tegurium a tegendo, & in v mutata: Rustica habitatio, tecta ex ulva palustri. Virg. 1. Ecl. 69.

Pauperis & tuguri congestum cæspite culmen. Pro Tugurii.

Tugurii appellatione (ut ait Pomponius D. de verb. signific. l. Tugurii) omne ædificium, quod rei rusticæ magis custodiendæ convenit, quam urbanis ædibus, significatur. Quæ autem ita ædificantur, ut nec parietem habeant, nec luto crustata sint: sed stramentis vel arundinibus, aliove simili genere teguntur: tuguria appellant. Columel. lib. 12. cap. 15. Et Varro 3. de R. R. cap. 1.

TUGURIOLOM, i. n. dimin. [τῦγῦριον] Parvum tugurium. Apul. 4. Miles. p. 147. Elmenh. Arnob. 6.

TŪGURIONCŪLOM, i. n. aliud dimin. Hieron. in vita Hilarii.

T U I

TUI, V. TUIS.

TUITIO, V. TUEOR.

T U L

TVLL. H. Tullus Hostilius.

TULI, [τῦλιος, ὑπὸ τῦλιος, Gl. L. G.] V. FERRO.

TULIPHURDUM, [τῦλιφῦρδον] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs: vulgo *Göttigen*.

TULISURGIUM, i. n. [τῦλισῦργιον] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Urbs Germaniæ; hodie *Brunsvicum*, vulgo *Brunsvick*. [An idem potius?]

TULLIA, **TULLIANE**, V. TULLIUS.

TULLIANUM, i. n. Sallust. in Catil. cap. 55. Ipse dispositis præsiidiis, Lentulum in carcerem deducit: Idem sit ceteris per Prætores. Est locus in carcere, quod Tullianum appellatur: ubi paulum ascenderit ad lævam, circiter duodecim pedes humi depressus: eum muniunt undique parietes, atque insuper camera lapideis fornicibus juncta: sed inculca tenebris, odore fæda, atque terribilis ejus facies est. In eum locum postquam dimissus est Lentulus, iudices rerum capitalium, quibus præceptum erat, laqueo gulam fregerat. Varro dictum ait Tullianum, quod fuerit a Tullo Romano rege additum carceri. V. Varr. de L. L. 4. 32. & Fest.

TULLIOS, alii dixerunt Silanos, alii Rivos, alii Vehementis projectiones sanguinis arcuatim fluentis, quales sunt Tiburi in Antiene. Ennius in Ajace, Ajax misso sanguine tepido tullii efflantes evolvant. Festus lib. 18.

Alii tamen Tullios omnis causa dictos volunt, quasi tollendos.

TULLIUS, i. m. [τῦλλιος] Nomen gentis Patriciæ apud Romanos, ex qua fuit Servius Tullius.

M. Tullius, orator omnium Latinorum facile princeps, cognomento Cicero, quod vide.

TULLIA, æ. f. Filia M. Ciceronis, de qua sæpe in Epistolis Fam. 1. 15: 6. 18. & Att. 10. 18.

TULLIOLA, æ. f. Dimin. Eadem Ciceronis filia, de qua 1. Att. 3.

TULLIANE, Adv. Augustin. de Grammat. p. 98. Adverbia etiam ab appellativis transeunt; & sicut a pulcro, pulcre, sic a Tullio, Tulliane.

TULLUM, [τῦλλον] Gallia urbs in Belgica, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Vulgo *Toul*.

TULLUS, [τῦλλος] Hostilius, tertius Romanorum rex bellicosus. De quo V. Liv. 1. 26.

TULUTANUS, i. m. [Βαδύτης] Gloss. Lat. Græc. V. TOLUTANUS.

T U M

TUM, [τίτι, Gl. L. G. & G. L. ἄπι, L. G.] Copulativa particula frequenter sequitur dictionem Cum. Cum minus quiddam, vel magis generale proponit: Tum vero, majus, vel minus generale, Indicativoque fere jungitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 1. Cum multa res in philosophia nequaquam satis adhuc explicatæ sunt, tum perdifficilis, Brute, (quod tu minime ignoras) & perobscura questio est de natura deorum. Sed hic duplex est verbum. Aliquando unum tantum est, & cui adhæreat Cum.

Cic. 4. Tusc. 1. Cum multis in locis nostrorum hominum ingenia virtutesque, Brute, soleo mirari, tum maxime in his studiis, quæ sero admodum experta in hanc civitatem e Græcia transfulerunt. V. CUM.

Subjunctivo modo aliquando jungitur. Cic. 14. Att. 13. Nosque cum multum litteræ, tum non minimum Idus quoque Martiæ consolentur.

Nulli verbo aliquando adhærent, ut in subjectis exemplis. Cic. 2. Fam. 2. Qui cum suis laudibus, tum vero te filio, superasset omnium fortunam, si ei contigisset, ut te ante videret, quam a vita discederet. Idem 1. Verr. 2. Factum est, uti cum summum in veteribus patronis multis, tum nonnullum etiam in me præsidium suis fortunis constitutum esse arbitrentur.

Cum spe summa, maxima, tum majore etiam animo. Cic. 1. Q. frat. 2.

Tum, geminatum in rebus paribus. Plaut. Cist. 1. 1. 2.

Tum ego antidhac te amavi, & mihi amicam esse crevi,

Mea Gymnasium, & matrem tuam, tum id mihi hodie

Aperuistis, tu atque hæc. Al. Cum ego.

Tum semper, tum in his ipsis rebus. Cic. 4. Verr. 107.

Qui non tum hoc, tum illud: sed idem semper. Cic. de Amicit. 13.

Tum, sæpius repetitum, pro Et. Cic. 2. de Nat. Deor. 52. Quia tum occultantur, tum rursus aperiuntur, tum abeunt, tum recedunt, tum

antecedunt, tum autem subsequuntur, tum celerius moventur, tum tardius.
 Tum autem, pro Et. Ter. Eun. 2. 3. 11.
 Ut illum di, deaque senium perdant, qui me hodie remoratus est,
 Meque adeo, qui restiterim: tum autem qui illum non floccifecerim.
 Donat.
 Tum, Præterea, inquit Donatus. Ter. in prol. Eun. 4.
 Si quisquam est, qui placere se studeat bonis
 Quamplurimis, & minime multos lædere:
 In his poëta hic nomen proficitur suum.
 Tum si quis est, qui dictum in se, &c. Virg. 3. Æn. 228.
 Tum præterea. Cic. 3. Verr. 63.
 Quid tum inde? Cic. pro Muren. 26.
 Tum vero, pro Deinde, Cum non præcedente. Cic. 1. de Orat. 194.
 Ex his enim & dignitatem maxime expetendam videmus: tum vero
 iustus atque honestus labor honoribus, præmiis atque splendore decora-
 tur. Vetus exemplar legit, Cum verus, iustus, &c.
 Tum, pro Deinde. Cic. 1. de Orat. 202. Deinde qui possit, non tam
 caduceo, quam nomine oratoris ornatus, incolumis vel inter hostium
 tela versari: tum qui scelus fraudemque nocentis possit dicendo subijcere
 odio civium, supplicioque constringere. Budæus.
 Tum autem, Præterea, inquit Donatus Ter. And. 1. 5. 34.
 Laborat e dolore: atque ex hoc misera sollicita est, diem
 Quia olim in hunc sunt constituta nuptiæ: tum autem hoc timet,
 Ne deferat se. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Iste tum fufus & ex-
 tenuatus sublime fertur: tum autem concretus in nubes cogitur.
 Tum, pro Tunc. [τὸν] Adv. temporis. Ter. Phorm. 2. 1. 12.
 Quamobrem omnes, cum secundæ res sunt maxime, tum maxime
 Meditari secum oportet, quo pacto adversam ærumnam ferant.
 Cic. 4. Acad. 71. Quoque solebat uti argumento tum, cum ei placebat nihil
 posse percipi.
 Nisi forte hæc illi tum arma dedimus, ut nunc cum bene parato pugnare-
 mus. Cic. 7. Att. 6.
 Tum interim. Cic. pro Cluent. 179.
 Tum demum, Novissime. Virg. 12. Æn. 6.
 Tum demum movet arma leo. Plaut. Trin. 3. 3. 52.
 Tum igitur demum adolescenti aurum dabis,
 Ubi erit locata virgo in matrimonium.
 Tum denique, pro Tunc tandem. Cic. 2. de Legib. 9. Erat enim ratio
 profecta a rerum natura, & ad recte faciendum impellens & a delicto
 avocans: quæ non tum demum incipit lex esse, quum scripta est, sed
 tum, quum orta est.
 Tum denique, pro Tum demum, vel ad extremum. Cic. 4. Verr. 1.
 Putabam tum denique recte judicari posse, si, &c.
 Tum vero. Virg. 1. Æn. 489.
 Tum vero ingentem gemitum dat pectore ab imo.
 ΤΥΜΒΑ, æ. f. [τύμβη] Locus in terra concavus. Unde & pro Sepulcro
 poni consuevit. Perottus. V. ΤΥΜΒΟΣ.
 ΤΥΜΒΟ, vi, [οὐδάνω, Gl. L. G.] Ære. Inflari. Plaut. Perf. 2. 5. 11.
 Quid hoc hic in collo tibi tumet? s. vomica est, pressare parce.
 Corpus tumet omne veneno. Ovid. 3. Met. 33.
 Lingua tumet. Ovid. 7. Met. 556.
 Lumina flutu tumet. Tibul. lib. 1. 8. 68.
 Orbis genuum tumebat. Ovid. 8. Met. 807. al. Rigebat.
 Tumere vastius. Celf. lib. 7. cap. 18.
 Vere tument terræ. Virg. 2. Georg. 324.
 Tumere negotia, Cic. 14. Att. 4. dixit, quæ in eo sunt, ut in tumul-
 tum, aut bellum erumpant: ut tumescunt arborum gemmæ, cum par-
 turiant frondes: tument animalia, cum in libidinem turgent: tument
 terræ, cum parere, aut gignere cupiunt, ut vere. Tument, inquit,
 negotia. Sic Turneb. Advers. 13. 5. V. ΤΥΜΟΡ rerum.
 Bella tument, Surgunt. Ovid. 7. Epist. 121.
 Tumere, pro Superbire: quoniam inflati quodam modo superbientium
 animi videntur. Plin. lib. 7. cap. 7. Tu, qui te deum credis, aliquo suc-
 cessu tumens, tanti perire potuisti.
 Laudis amore tumes. Hor. 1. Epist. 1. 36.
 Animus turgescit & tumet. Cic. 3. Tusc. 19. Sapientis autem animus semper
 vacat vitio, nunquam turgescit, nunquam tumet.
 Tumere, pro Irasci. Stat. 2. Silv. 1. 58.
 Accersum quis bile feret? famulisque tumentem Leniet?
 Tumentibus plebis animis. Plin. Paneg. 27.
 Corda tument rabie. Virg. 6. Æn. 49.
 Ora tument ira. Ovid. 3. de Arte Am. 503.
 ΤΥΜΕΝΣ, entis. Partic. [οὐδάνων] ut
 Pedes tumentes. Virg. 2. Æn. 273.
 Suræ tumentes. Hor. Epod. 8. 9.
 Vana tumens. Virg. 11. Æn. 854. i. e. Superbiens in vanum, Plenus
 vana gloria.
 Animi tumentes. Lucret. lib. 1. 354.
 Animus inflatus & tumens. Cic. 3. Tusc. 19. Sic igitur inflatus ac tumens
 animus in vitio est.
 Aura tumens. Ovid. 5. Trist. 5. 29.
 Fluvius tumens. Virg. 8. Æn. 86.
 ΤΥΜΕΣΚΟ, [οὐδάνω, Gl. L. G.] Ære. Tumidum fieri. Cic. 1. de Divin. 13.
 Atque etiam ventos præmonstrat sæpe futuros
 Inflatum mare, quum subito penitusque tumescit. Ex poeta.
 Colla inflata tumescunt. Ovid. 6. Met. 377.
 Maria alta tumescunt. Virg. 2. Georg. 479.
 Pondera ventris tumescebant, Infans crescebat in utero. Ovid. 11. Ep. 37.
 Alte tumescunt serviles animi. Claud. 1. in Eutrop. 176.
 Bella opera tumescunt. Virg. 1. Georg. 465.
 Aquæ tumescentes æquoris. Ovid. 3. Amor. 11. 30.
 ΤΥΜΕΦΑΚΙΟ, fæci, factum, [οὐδάνω, οὐδάνω, Gl. L. G.] Ære. Tu-
 midum facere. Martial. lib. 4. 11.
 Dum nimium vano tumefactus nomine gaudes. Ovid. 15. Met. 303.
 Extentam tumefecit humum.
 Cor tumefactum. Sen. Agam. 13.
 ΤΥΜΕΝΤΙΑ, æ. f. Cæl. Aurel. Acut. 1. 10. 74. Capitis tumentia.
 ΤΥΜΟΡ, oris. m. [οὐδάνω, Gl. L. G. & G. L. οὐδάνω, οὐδάνω, L. G. οὐδάνω,
 G. L.] Inflatio. Plin. lib. 7. cap. 6. Ingestibile onus: crurum & ingui-
 num levis tumor. Cic. 3. Tusc. 19. Num manus affecta recte est, quum
 in tumore est?

Repentinus oculorum tumor. Cic. 4. Tusc. 81.
 Corporis bonam valetudinem tumor imitatur. Auct. ad Heren. 4. 16.
 Minuere aliquid ex tumore. Celf. lib. 5. cap. 28.
 Obcalluit tumor. Celf. lib. 4. cap. 24.
 Tumor animi. Cic. 3. Tusc. 26. Non inerant in his, quæ tibi casus inve-
 xerat, & quidem inveterato malo, quum tumor animi resedisset.
 Inanis tumor. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Vanus tumor. Sil. lib. 11. 150.
 Gerere tumores mente, Superbire. Lucan. lib. 10. 100.
 Tumor rerum, Eruptio & commotio. Cic. 14. Att. 5. Meam stultam
 verecundiam, qui legari noluerim ante res prolatas, ne deferere vide-
 rer hunc rerum tumorem: cui certe si possem mederi, deesse non debe-
 rem. Interitum Cæsaris magnæ turbæ statim consecuta sunt. Eas tu-
 morem appellat, sumpta translatione a corporibus male affectis: ideoque
 infert Mederi. Etiam in epistola proxima superiore dixerat, Tument
 negotia.
 ΤΥΜΙΔΟΣ, a, um. Adj. [οὐκίδος, οὐκίδος, Gl. G. L.] Inflatum signi-
 ficat. Plin. lib. 19. cap. 6. Silvestri minores, tumidæ. Cic. 3. Tusc. 19.
 Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non vitiose se
 habet?
 Æquor tumidum. Virg. 5. Æn. 157.
 Amnis tumidus. Lucan. lib. 1. 205.
 Mare tumidum. Virg. 8. Æn. 671.
 Montes tumidi. Ovid. 2. Amor. 16. 51.
 Pontus tumidus fluctibus. Ovid. 1. Trist. 3. 24.
 Torrens tumidus. Ovid. 1. Amor. 7. 43.
 Venter tumidus pondere cælesti. Ovid. 3. Fast. 42.
 Uvæ tumidæ. Ovid. 15. Met. 77.
 Cervices tumidæ, Inflata. Cic. in Vatin. 4. Repente enim te, tan-
 quam serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis
 cervicibus intulisti.
 Homo durus, confidens, tumidus. Hor. 1. Serm. 7. 7.
 Successu tumidus. Ovid. 8. Met. 495.
 Imagine genitoris tumidus. Ovid. 1. Met. 754.
 Cor tumidum vitio. Hor. 2. Serm. 3. 213.
 Fastus tumidi. Ovid. 1. de Arte Am. 715.
 Ira tumida. Ovid. 11. Epist. 15.
 Minæ tumidæ. Hor. 4. Carm. 3. 8.
 Spiritus tumidi, Animi superbi. Senec. Agamem. 4.
 Vultus tumidi & truces. Sen. Octav. 4.
 Ore tumido delitigare, Grandiloquo genere dicendi. Hor. de Arte Poet. 94.
 Sermones tumidi. Hor. 2. Serm. 5. 98.
 Superl. Sil. 11. 25. Eridani tumidissimus accola. i. e. Superbissimus.
 ΤΥΜΙΔΩ, Adv. Plaut. Afin. 3. 3. 115. Ut tumide is? al. Ut tu incedis.
 Sen. Suafor. 1. 11. Tumide scribere. Idem Controv. 4. 25. Tumidissi-
 mus dixit Murrhedius.
 ΤΥΜΙΔΙΤΑΣ, ætis. f. Firmic. lib. 8. cap. 29. Vicesima pars aquarii, si
 in horoscopo fuerit inventa, hydropicos faciet, qui ventris tumiditate
 correpti, hac ex causa moriantur.
 ΤΥΜΙΔΩ, ære. [οὐκίδων] Gloss. Græcolat.
 ΤΥΜΙΔΩΛΟΣ, a, um. Adj. dimin. Apul. Apol. p. 277. Elmenh. Com-
 planator tumidulæ gingivæ.
 ΤΥΜΙΔΩΣΟΣ, a, um. Adj. Ammian. 21. 10. Angustia tumidosis colli-
 bus delinens.
 ΤΥΜΕΧ, icis. f. [σμάδιξ, αἰμακίδης τόπος] a Tumendo, Vibex. Vet.
 Gloss. Lat. Græc. & Græcolat. τυμπανον, Tumix. V. ΤΟΜΕΧ.
 ΤΥΜΟΛΟ, V. ΤΥΜΟΥΛΟΣ.
 ΤΥΜΟΥΛΟΣ, Ære. m. [οὐκίδων, Gl. L. G. & G. L. οὐκίδων, L. G.] Mo-
 tus, trepidatio: dictus quasi Timor multus. Servius, Tria genera
 olim militiae fuerunt: Sacramentum, quæ legitima erat militia, quum
 singuli milites jurabant: Tumultus, id est bellum Italicum vel Gallicum,
 in quibus ex periculo vicinitate erat timor multus. Et quando singulos
 interrogare non vacabat, qui convenerant, simul jurabant: & dicebatur
 ista militia, Conjuratio. Qui enim ducturus erat exercitum, ibat
 ad Capitolium, & exinde proferens duo vexilla, unum roseum, quod
 pedites evocabat; & unum cæruleum, quod equum equitum (nam cæru-
 leus color est maris, a cuius deo constat equum inventum) dicebat,
 Qui Remp. vult salvam esse: me sequatur. Erat & Evocatio, quum ad
 diversa loca diversi cogebantur exercitus. Hactenus ex Servio in hunc
 locum Virg. 8. Æn. 4.
 Extemplo turbati animi, simul omne tumultu
 Conjurat trepido Latium. Cic. 8. Philip. 2. Belli nomen po-
 nendum in sententia quidam non putabant, tumultum appellare male-
 bant; ignari, non modo rerum, sed etiam verborum. Potest esse bel-
 lum sine tumultu: Tumultus esse sine bello non potest. Quid est enim
 tumultus, nisi perturbatio tanta, ut major timor oriatur? unde etiam
 nomen ductum est tumultus. Itaque majores nostri, tumultum Italicum,
 quod erat domesticus: tumultum Gallicum, quod erat Italiae finitimus:
 præterea nullum tumultum nominabant. Gravius autem esse tumultum
 quam bellum, hinc intelligi licet, quod bello Gallico vacationes valent,
 tumultu non valent. Hactenus Cicero. Idem sentit Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Liv. 8. 20. pr. Idem lib. 7. 11. Dictator, quum tumultus Gallici causa ju-
 stitium edixisset, omnes juniores sacramento adegit. Insignia autem
 omnia tumultus Cicero uno in loco expressit, 5. Philipp. 31. his verbis,
 Rem administrandam arbitror sine ulla mora, & contestim gerendam
 censeo, tumultum decerni, justitium indici, faga sumi dico oportere,
 delectum haberi sublati vacationibus, in Urbe & in Italia. Ex prædictis
 factis apparet omnia in tumultu præpropere administrari publice privatim-
 que solita, quum bellum urgens, & quasi muris imminens solennes
 actus non admittit. Indeque factum ut Tumultuatum pro præpropere
 & subitario & rapide factu aut quæsitio accipiatur. Budæus.
 Metus & Tumultus. Cic. 2. in Catil. 26. Mihi ut, urbi sine vestro metu,
 ac sine ullo tumultu, fatis esset præsidii, &c.
 Trepidatio & Tumultus. Cic. pro Dejot. 20. Num qua trepidatio? num
 qui tumultus?
 Cæci tumultus, Conjuraciones occultæ. Virg. 1. Georg. 465.
 Repens tumultus. Tacit. 2. Hist. 49. h. e. Repentinus tumultus.
 Repentini tumultus. Ovid. 5. Met. 5.
 Comprimere tumultum. Tacit. 4. Hist. 16.
 Concussa omnia trepido belli tumultu. Lucret. lib. 3. 846.

Facere tumultum. Sallust. in Jugurth. cap. 72. extr. Gall. *Faire une fausse alarme.*
 Injicere tumultum civitati. V. INJICIO.
 Præbere tumultum Liv. 25.
 Tumulti, Genitivus antiquus pro Tumultus. Plaut. Caf. 2. 5. 22. Quid intus tumulti fuit? Ter. And. 2. 2. 28. Nihil ornati, nihil tumulti. Idem Hec. 3. 2. 21. Quid fuit tumulti? V. Non. 8. 7.
 Tumultus pro omni Trepidatione, & perturbatione. Plaut. Milit. 4. 9. 16. Nunc in tumultum ibo, & intus clamorem audio.
 Inflatus tumultu. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Ingentes tumultus plagæ. Lucret. lib. 2. 955.
 Magnus tumultus. Virg. 2. Æn. 122.
 Monstrifer tumultus. Lucan. lib. 2. 3.
 Plebejus tumultus. Stat. 1. Silv. 2. 234.
 Tremendus tumultus. Hor. 1. Carm. 16. 12.
 Ferre tumultus alicujus. Ovid. 3. Met. 308.
 Miscetur domus misero tumultu. Virg. 2. Æn. 486.
 Miscere tumultum in concionem. V. MISCEO.
 Personare tumultu. V. PERSONO.
 Sedare tumultum. Liv.
 Vastata impio tumultu fana. Hor. 4. Carm. 4. 47.
 Miseri tumultus mentis. Hor. 2. Carm. 16. 10.
 Reddere tumultum sermonis, Balbutientem imitari. Plin. lib. 7. cap. 12.
 TUMULTUOSUS, a, um. Adj. [τὸν ἐβλάδης, Gl. G. L.] Plenum tumultu. Plaut. Trin. 5. 2. 52.
 Quis homo tam tumultuoso sonitu me excivit subito foras? Cic. 2. Fam. 12. Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ Quinquatrus afferebantur.
 Mare tumultuosum. Hor. 3. Carm. 1. 26.
 Tumultuosum genus pugnæ. Liv. 1. 14.
 Tumultuosa fomina. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Seditiosa & tumultuosa vita, cui opponitur Quieta. Cic. 1. de Invent. 4. Sic ex seditiosa & tumultuosa vita se in studium aliquod traderent quietum.
 Nuntius tumultuosus. Liv. 2. 24. pr.
 Tumultuosus, Qui turbas excitare solitus est. Liv. 4. 28. In otio tumultuosi, in bello segnes?
 Compar. Tumultuosior. Tumultuosiores [ἀπεκτότεροι, Gl. L. G.] Vell. Paterc. 2. 74. Tumultuosior Italia. Cic. 12. Fam. 17. Ex Syria nobis tumultuosiora quædam nuntiata sunt.
 Superl. Liv. 2. 10. Quod tumultuosissimum pugnæ erat parumper sustinuit.
 TUMULTUOSE, [τὸν ἐβλάδης] ius, issime. Adv. Impetuosæ quod dicitur. Liv. 2. 28. pr. Adeo tumultuosæ excepta est clamoribus undique & indignatione Patrum. Conf. seq. cap.
 Compar. Caf. 7. Bell. Gall. 45. Iis imperat, ut paulo tumultuosius omnibus in locis pervagantur.
 Superl. Liv. 1. 40. In vestibulo regis quam potuere tumultuosissime specie rixæ in se omnes apparitores regis convertunt.
 TUMULTUARIUS, a, um. Adj. [τὸν ἐβλάδης] Properatum & subitariam, aut rapide factum & quæsitum significat, ut ait Budæus.
 Delectus tumultuarius. Liv. 24.
 Dux tumultuarius, Qui pro tumultu eligitur. Liv. 28.
 Exercitus tumultuarius. Liv. 8.
 Miles. Idem 35. 2. Mens ea Senatus fuit, ut in Hispania tumultuarii milites legerentur.
 Miles tumultuarius & subitarius. Liv. 31.
 Opus tumultuarium, In promptu, & rapide factum. Quintil. lib. 7. cap. 4. Liv. 6. 29.
 Sermo tumultuarius & fortuitus. Quintil. lib. 10. cap. 7.
 TUMULTUARIUS, Adv. Ammian. 24. 8. His raptim ac tumultuarie actis.
 TUMULTUO, [τὸν ἐβλάδης, Gl. G. L.] Ære. In perturbatione esse. Plaut. Rud. 3. 2. 14. Quid sit mihi expedi, quod tumultuosus? Sed usitatus est
 TUMULTUOR, [τὸν ἐβλάδης, Gl. L. G. & G. L. ἡμῶν, L. G.] Æri. depon. Idem. Ter. Hec. 3. 2. 1.
 Nescio quid jam dudum hic audio tumultuari, misera
 Male metuo. [Ubi puto Imperf. Pass. Nescio quid, pro Quam ob rem. Qui Tribunos plebis perhorrescam? qui sæpe & sine causa tumultuet? Cic. 2. de Lege Agrar. 100.
 In otio tumultuarius, in tumultu solus es otiosus. Auctor ad Heren. 4. 22.
 Quid tumultuarius foror? quid infans? Cic. pro Coel. 36.
 Passim tumultuari. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 TUMULTUANS, antis. Partic. Curt. 5. 2. 7. Fremitus tumultuantium.
 TUMULTUATUS, a, um. Partic. Dep. Petron. cap. 79. Non diu tumultuatus, stabuli januam effregit.
 TUMULTUATIM, Adv. Sidon. 4. Epist. 11. Non tumultuatim doctrinæ suæ opes erogaturus.
 TUMULTUATIO, ðnis. f. [ἀποσπῆσις] Liv. 38. 2. Hæc tumultuatio regem cupientem, si se sequeretur, raptim evadere angustias, revocate primos, & eadem, qua venerat via, referre cœpit signa.
 An Cœgit? H. St.
 TUMULTUATOR, ðris. m. [ἀποσπῆσις] Gloss Latinogræc.
 TUMULUS, i. m. [τὸν ἐβλάδης, ὑψηλὸς τόπος, ὄρειος, Gl. G. L.] Terra tumens. Virg. 2. Æn. 713.
 Est urbe egressus tumulus. Caf. 1. Bell. Gall. 43. Planities erat magna, & in ea tumulus terreus fatis grandis. Cic. 7. Verr. 93. Ignis e spelunca sublatus, aut tumulo.
 Agger tumuli, Tumulus elatus. Virg. 5. Æn. 44.
 Albani tumuli atque luci. Cic. pro Milon. 86.
 Arduus tumulus. Ovid. 15. Met. 297.
 Silvestres tumuli. Cic. 2. in Catil. 24. Jam vero urbes coloniarum, ac municipiorum respondebant Catilinæ tumulis silvestribus.
 Struere tumulum. Tacit. 2. Ann. 7.
 Nivalis tumulus. V. NIX.
 Tumulus, [τὸν ἐβλάδης, Gl. L. G. & G. L.] Sepulcrum: quod in sepulcris coacervari terra consuevit. Virg. 3. Æn. 322.
 O felix una ante alias Priamæa virgo,
 Hostilem ad tumulum, Trojæ sub mœnibus altis,
 Jussa mori. Virg. 3. Æn. 304. — manesque vocabat
 Hecoreum ad tumulum,

Exfangues tumuli. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 342.
 Marmoreus tumulus. Ovid. 14. Met. 442.
 Componi tumulo eodem. Ovid. 4. Met. 157.
 Contegere tumulo. V. CONTEGO.
 Dare corpora tumulo. Ovid. 2. Met. 326.
 Facere tumulum. Virg. 5. Ecl. 43.
 Parare tumulum. Lucan. lib. 8. 713.
 Struere tumulum. Senec. Med. 12.
 Vili tumulo tectus. Senec. Med. 8.
 Honorarius tumulus, pro Cenotaphio. Suet. in Claud. cap. 1.
 TUMULOSUS, a, um. Adj. [λοφώδης] Plenum tumulis. Sallust. in Jugurth. 91. Deinde tertia multo ante lucis adventum pervenit in locum tumulosum, a Capsa non amplius duum milium intervallo.
 TUMULO, [τὸν ἐβλάδης, Gl. G. L.] Ære. Sepelire, Condere in tumulum. Martialis. lib. 11. 92.
 Æolidon Canace jacet hoc tumulata sepulcro, &c. Catull. Argon. 65. 103.
 — nec injecta tumulabor mortua terra. Ovid. 8. Met. 710.
 — ne conjugis unquam
 Busta meæ videam, neu sim tumulandus ab illa.
 TUMULATUS, a, um. Partic. [πῆγμαίνω] Ovid. 1. de Pont. 6. 49. Inque Tomitana jaceat tumulatus arena.
 Nobilissime tumulatus; i. e. Honorifice sepultus. Liv. Epit. 54.
 TUMULATIO, ðnis. f. Varr.
 TUMULAMBEN, ðnis. n. In verfu veteri apud Fabrett. p. 634.
 IPSE MEIS QVOD CONSTITVI TVMVLAMINA MEMBRIS.

T U N

TUNC, [τότε, Gl. L. G. & G. L.] Adverbium temporis, significat, Eo tempore. De omnibus temporibus dicitur.
 De Præsenti. Plaut. Tunc ad eam accede, quum potes.
 Tunc sic lætus ait. Claud. in Conf. Hon. 33. al. Tum.
 De Præterito. Virg. 4. Æn. 597.
 Tunc decuit, quum scepra dabas.
 Etiam tunc. Cic. de Amicit. 11. Senectus enim, quamvis non sit gravis, tamen aufert eam viriditatem, in qua etiam tunc erat Scipio.
 Tunc & Nunc. Cic. 7. Philipp. 14. Sed erat tunc excusatio oppressis, misera illa quidem, sed tamen ista: nunc nulla est.
 Tunc temporis, idem quod Tunc. Justin. lib. 1. 4. 4. Sed de gente, obscura tunc temporis, Persarum Cambysi, mediocri viro, in matrimonium tradidit.
 De futuro. Plaut. Ego tunc adero, quum tui videndi mihi copia erit.
 Tunc tua me infortunia lædent. Hor. de Arte Poet. 103.
 Tunc demum. Plin. lib. 11. cap. 24. Hos primum tela involventes, & tunc demum labra utraque morso apprehendentes. Liv. 41. 3.
 TUNDO, tündi, tūsum & tunsum, [θλάω, Gl. L. G. & G. L. λειπτοπίω, L. G. κερῖω, τὸ λυω, G. L.] Ære. Percutere, pulsare: ut, Tundero pectus. Plaut. Caf. 2. 6. 62.
 Denique proximus licet Sextius, converso bacillo oculos misero tundere vehementissime cœpit. Cic. 7. Verr. 141.
 Ictu crebro tundi. Lucret. lib. 4. 1279.
 Alicui jacenti latera tundere. Cic. 7. Verr. 141. Cum ille nihilo minus jacenti latera tunderet, ut aliquando spondere se diceret.
 Pectora tundere manu. Ovid. 3. Amor. 9. 10.
 Pectora tundens palmis. Ovid. 1. de Arte Am. 535. Virg. 1. Æn. 485.
 Suppliciter tristes, & tunfæ pectora palmis.
 Terram pede tundere. Hor. de Arte Poet. 430.
 Tympana tundere. Ovid. 4. Fast. 183.
 Tundere eandem incudem assidue, est indefatigabili assiduitate in operis allucij studio perseverare. Metaphora ducta a fabris, crebris ictibus incudem ferientibus: atque ita tandem aliquando ferri rigorem perpetuo labore vincuntibus. Cic. 2. de Orat. 162. Ego autem, si quem nunc plane rudem institui ad dicendum velim, his potius tradam, assiduis uno opere eandem incudem diem noctemque tundentibus. Conveniet in grammaticis ac litteratores, quibus sine fine eadem sunt inculcanda pueris, ut hæreant aliquando. Erasm.
 Tundere, Communere in mortario. Virg. 4. Georg. 267.
 Proderit & tunsum gallæ admiscere saporem. Columel. lib. 2. cap. 21. Ipsæ aut spicæ melius sustibus tunduntur, vannisque expurgantur. [Hæc sola signif. in Gloss. expressa videtur.
 Litus tunditur unda. Catull. ad Furium, 11. 4.
 Aures alicujus tundere, pro Obtundere, sæpius rem aliquam repetendo. Plaut. Pœn. 1. 3. 25.
 Vocibus tundi. Virg. 4. Æn. 448.
 Tundere, Sæpius idem repetere, translatio a fabrorum malleo, inquit Donatus. Ter. Hec. 1. 2. 48.
 Tundendo, atque odio denique effecit senex.
 TUNsus, vel Tūsus, a, um. Partic. [θλάω] Virg. 1. Æn. 481.
 Suppliciter tristes, & tunfæ pectora palmis.
 Testa tusa. Vitruv. 2. 5. & Plin. 36. 25.
 TUDES, TUDICULA, &c. V. suo loco.
 TUNETUM, sive ut quidam dicunt, TUNITIUM. i. n. Scipionis tempore tumulus erat editior, unde Scipio spectavit Carthaginienses ad Romanam classem exurendam proficiscentes. Nostra tempestate, Urbs est satis ampla, ac piratica infamis, Tunecanique regni caput; quod ejectis Hispanis, eorumque arce Collettâ capta ac diruta, anno C. 1574. sub Tarcarum ditionem est subactum. Tunetum non sane ob hanc causam habitatum, quod Carthagine careret a Scipione diruta, quum denuo amplificata surrexit, ex qua (velut ex equo Trojano) manarunt litterarum proceres ad cujus celeberrimum gymnasium Augustinus se proficetur contendisse. Hanc Florus libro 2. cap. 15. continuis sedecim diebus arsisse perhibet. Hæc septingentesimo anno, postquam condita erat, deleta est. Hæc, ut ait Entrop. 4. 9. extr. L. Cæcilio Metello & T. Quintio Flamini. o Consulibus in Africa jussu Senatus reparata est, quæ nunc manet, annis vigintiduoibus evolutis, postquam a Scipione fuerat everta. Abest Tunetum a Carthagine duodecim millia ferme passuum. A Tuneto, Tunetei dicti sunt, quos Sidonius Tunifeos appellat. Livius videtur usum Græcæ declinatione Tunes, hujus Tunetos, sic enim ait 30. 9. Scipio gravem jam spoliis multarum urbium exercitum trahens, captivis, atque prædam,

vetera castra ad Uticam missis, jam in Carthaginem intentus, occupat relictum fuga custodum Tuneta (abest ab Carthagine xiii millia ferme passuum) locum, cum operibus, tum suapte natura tutum: & qui ab Carthagine conspici, & praeberet ipse prospectum, cum ad urbem, tum ad circumfusum mare urbi posset. V. ibi cetera. Vocatur hodie *Tunis*.

TUNICA, æ. f. [ἡ τῦνη, Gl. L. G. & G. L.] Vestis erat apud Romanos interior, brevior & sine manicis, quæ proprie viris conveniebat. Virg. 9. Æn. 616.

Et tunicæ manicæ, & habent redimicula mitræ. Hoc autem dicit ut barbarum & peregrinum morem indicet, non Romanum, quom apud Romanos sine manicis tunicæ gestarentur. V. infra Manicatis. Plaut. Milit. 5. 30.

De tunica, & chlamyde, & machæra ne quid speres, non feres. Cic. 7. Verr. 3. Tunicamque ejus a pectore abscidisset, &c.

De Tunica V. plura apud Gell. lib. 7. cap. 12.

Tunica pallio propior. Proverbiale apud Plaut. Trin. 5. 2. 30. V. PALLIUM.

Tunica accipitur etiam pro Ea, quæ ima erat, quaque hodie linea utimur, ut olim Athenienses talari & linea utebantur, auctore Polluce 7. §. 71. Ovid. 3. Amor. 14. 21.

Illic nec tunicam sibi fit posuisse pudori. Et 1. Amor. 5. 14.

Pugnabat tunica sed tamen illa tegi. Sunt qui Interulam vocitant. Athenæus ἡ τῦνην ἰχθυοειδῆν, appellat in decimo tertio, ubi de Phryne scorto nobili, ἰχθυοειδῆν γὰρ ἡ τῦνην ἀμυγδαλῶν, hoc est, Tunicula carni proxima amiciebatur, quam *Carnisiam* dicimus. Utebantur & tunica, quæ media dici potest: cujusmodi est fere tunica rubra, qua brumali tempore utimur. Erat & alia tunica quæ his superinduebatur. Budæus. [Illa Subucula dicitur, q. V. conf. Suet. Aug. 82.]

Adamantina tunica. V. Adamantinus, in ADAMAS.

Candidæ tunicæ lintæ V. Linteus, in LINTRUM.

Coloriæ tunicæ dicuntur, non a nativo aut factitio colore, ut scribi video: sed quæ colore tinctæ sunt, non tamen coccinæ, aut purpureæ. Nam in his proprium nomen jam coloris sui, ut purpuræ & cocci dicitur ob præstantiam, non tantum in generali voce acquiescunt. Id ita esse ex eo apparet, quod a Vopisco (in Aureliano 46.) scribitur, in quo coloris blatteas opponit his verbis, Ut blatteas matronæ tunicas haberent certas vestes, cum antea colorias habuissent. Turneb. 18. 19.

Fluentes tunicæ. Ovid. 3. de Arte Am. 301.

Laxa tunica Ovid. 16. Epist. 247.

Lucentes auro tunicæ. Stat. 9. Theb. 691.

Laticlavi tunica. Suet. in August. cap. 97. Sumentis virilem togam tunica laticlavi, resuta ex utraque parte, ad pedes decidit. V. Latusclavus in CLAVUS & infra Tunicæ purpuram latiore.

Manicatis tunicis indui non sine probro solebant veteres, ut auctor est Gellius 7. 12. Cic. 2. in Catil. 22. Quos pexo capillo nitidos, aut imberbes aut barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amictos, non togis. [conf. Suet. Jul. cap. 45.]

Molesta tunica, Genus erat supplicii. Ea ignium alimentis illita & intexta, ut Seneca docet, ac mox succensa, cruciabiliter obvolutos nocentes, qui sceleris comperti gravius forent, amburebat vivos. Cæl. lib. 10. cap. 5. Verba Senecæ sunt Epist. 14. Cogita hoc loco carcerem, & cruce, & eculos, & uncum; & adactum per medium hominem, qui per os emergat, supitem; & distracta, in diversum actis cruribus, membra; illam tunicam alimentis ignium & illitam & intextam, & quicquid aliud præter hæc commenta fœditia est. Juven. 8. Sat. 235.

Ausi, quod liceat tunica punire molesta. V. PIX, genus tormenti. Martial. 10. 25.

Nam cum dicatur, tunica præfente molesta,
Ure manum; plus est dicere, non facio.

Palmata tunica. V. Palmatus in PALMA.

Pexa tunica. Hor. 1. Epist. 1. 96. Pexa tunica est, quæ demissa est usque ad talos, sicut pexi capilli demissi sunt. [i. e. Purgata, inquit Schol. Cruq. propter lanam longiorem, in qua fordes facilius hærent, quam in subucula trita. V. Pexus, in PEXO.]

Pulchræ tunicæ. Hor. 1. Epist. 19. 33.

Pulla tunica. Cic. 6. Verr. 55. Ipse tamen Prætor, qui sua vigilantia pacem in Sicilia dicit fuisse, in hac officina majorem partem diei cum tunica pulla federe solebat & pallio.

Recincta tunica. Ovid. 1. Amor. 5. 2.

Recta tunica. Plin. lib. 8. cap. 48. Ea prima (Tanaquil) texuit rectam tunicam, qua simul cum toga pura tirones induuntur, novæque nuptæ. [Tirones intelligit adolescentes, qui tirocinii die, togam puram, seu virilem sumerent. V. TIRO.]

Ruffiæ tunicæ hæc sunt, quæ a Græcis φουξιδῆς dicuntur, quibus qui exercitus ducebant fere utebantur. Vopisc. in Aureliani vita, (cap. 13.) Tunicas ducales ruffas quatuor. V. Turneb. Advers. 18. 19. [conf. Trebell. Claud. 14.]

Valentes tunicæ, Crassæ, non molles. Ovid. 3. de Arte Am. 109.

Cingere Tunicas. Sen. Troad. 2.

Demissis tunicis ambulare. Hor. 1. Serm. 2. 25.

Diducere tunicam. Quintil. lib. 1. cap. 15.

Diripere tunicam alicui. Ovid. 1. Amor. 5. 13.

Discindere tunicam, & cicatrices ostendere. Cic. 2. de Orat. 105.

Instaurare sibi densas tunicas adversus hiemem. V. INSTAURO.

Laniare tunicam. Ovid. 2. de Arte Am. 171.

Nere tunicam. Virg. 10. Æn. 818.

Ponere tunicam. Cic. 5. Tusc. 60. Cum pila ludere vellet, tunicamque poneret, adolescentulo, quem amabat, gladium tradidisse dicitur.

Relaxare vincla tunicarum. Ovid. 2. Fast. 321.

Sciffa tunica. Ovid. 11. Epist. 57.

Solutæ tunicæ. Fibull. lib. 1. 5. 15.

Tunicæ purpuram latiore. Plin. lib. 33. cap. 1. vocavit Latum clavum; dicens, Annuli distinxere alterum ordinem a plebe, ut semel cœperant esse celebres, sicut tunica ab annulis Senatuum tantum, quanquam & hoc sero, vulgoque purpura latiore tunicæ ufos invenimus etiam præcones. V. paulo supra de Manicatis tunicis.

Tunicæ oculorum, pro Membranis, quibus varie conteguntur. Plin. lib. 11. cap. 27. Tenuibus, multisque membranis oculos natura composuit, callosis contra frigora caloreque in extremo tunicis. conf. in CALULUS f. l.

Tunicæ testicularum. Cels. lib. 7. cap. 24. Deinde non extracto testi-

culo, sicut intestinis quoque prolapsis interdum fieri docui, colligendæ venæ: vincindæque, ubi tunicis inhærebunt, & sub his nodis præcidendæ sunt.

Replicatæ bulborum tunicæ. Stat. 4. Silv. 9. 30.

Tunica lupini, pro Folliculo seu siliqua lupini. Juven. 14. Sat. 153.

Tunica arboris. Plin. lib. 12. cap. 19. Probatur casta brevi tunicarum fistula, & non fragili.

Tenues tunicæ. Virg. 2. Georg. 75. De interiore libro arboris intelligit.

TUNICULA, æ. f. dimin. [ἡ τῦνυλλα] Plaut. Rud. 2. 6. 65.

Eheu! redactus sum usque ad hanc unam tuniculam. Plin. lib. 26. cap. 12. Morbum regium in oculis præcipue mirari est, tenuitatem illam densitatemque tunicularum felle subeunte.

TUNICO, [ἡ τῦνυλλω] Ære. Tunicam induere. Varr. apud Non. 2. 873.

Hæc lanigeras detonderi docuit, tunicareque homulum.

TUNICATUS, a, um. Partic. [ἡ τῦνυλλω] Tunicam indutus. Cic. pro Cæli. 11. Ut exercitatione ludoque campestri tunicati utentur. Ovid. 2. de Arte Am. 301.

Altiterit tunicata, &c.

Homo tunicatus. Plaut. Pœn. 5. 3. 2.

Popellus tunicatus. Hor. 1. Epist. 7. 65.

Tunicatus, Expeditus, & nullam aliam supra tunicam vestem habens; Juven. 3. Sat. 143.

— tunicati fuscina Gracchi. [Descriptio gladiatoris Rectarii: quippe hi folis tunicis vestiti erant.]

Tunicatus, Vide in INTERULA, quæ notavi ex Beroaldo. H. St.

T U O

TUOPTE, V. TUUS, in TU.

TUOR, V. TUROR.

T U R

TVR. Turma, Turmarius.

TURBA, æ. f. Herba ita dicta. Marcell. Emp. cap. 8.

TURARIUS, V. TUS.

TURBA, æ. f. [ἡ τῦρρα, Gl. L. G. & G. L. ὄχλος, L. G. ἵερὸς, G. L.]

Ulpian. D. Vi bonorum, & de turba. I. Prætor ait. Turbam appellatam esse Labeo contendit ex genere tumultus, idque verbum ex Græco tractum, τῦρρα. Si duo rixam commiserint, utique non accipimus in turba id factum, quia duo turba non proprie dicuntur. Si vero fuerint decem, aut quindecim homines, turba dicitur. Rectissime Labeo inter turbam & rixam multum interesse ait: nempe turbam multitudinis hominum esse turbationem & cœtum.

Turba, Confusio rerum. Cic. 6. Fam. 6. Exponerem etiam quemadmodum hic, & quanta in turba, quantaque in confusione rerum omnium viveremus. Ter. Eun. 5. 4. 25. Quæ illæc turba est? numnam ego perii? Idem And. 4. 4. 6. Di vestram fidem! quid turbæ est apud forum? Sic Heaut. 1. 2. 16. Propter eam hæc turba atque abitio evenit. Cic. 6. Verr. 148. Ecce autem nova turba atque rixa.

Turbam & Turbas diversam volunt habere significationem, ut fit Turba, Populi conventus: Turbæ, Turbationes. Nos contra, inquit Nonius, lectum invenimus, & indiscrete positum, & pro turbis turbam. Accius, Athamante, Ah dubito, ah quid agis? cave ne in turbam te implices. Ter. Eun. 4. 1. 2.

Ne quam ille hodie infanus turbam faciat, aut vim Thaidi. V. plura apud Non. 12. 26.

Sed tamen constat magis usitatum esse pluralem numerum, pro turbatione. Deinde non affert vicissim, ut opinor, exemplum pluralis Turbæ de Conventu positi. H. St. Nullum. Sed legitur in vulg. interp. N. T. ni fallor. Acris turba prædonum. Hor. 1. Serm. 2. 43.

Concire turbas. V. CONCIRO.

Excitare turbas populares. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Turba, Multitudo: quia fere non vacat perturbatione & commotione. Liv. 2. 40. Uxor deinde ac liberi, amplexi, fletusque ab omni turba mulierum ortus, & comploratio sui patriæque, fregere tandem virum. [Sic puto & Ter. And. 4. 4. 6. paulo supra.]

Turba & Primi, contraria. Stat. 4. Theb. 810.

Incubere vadis passim discrimine nullo

Turba simul, primique.

Turba & Colluvies. Cic. de Senect. 85. Cumque ex hac turba & colluvie discedam.

Comesturba. Ovid. 13. Met. 353.

Confusa. Ovid. 12. Met. 214.

Densa. Sen. Herc. fur. 9.

Frequens. Sen. Herc. fur. 10.

Imbellis feminarum inermisque turba. V. IMBELLIS.

Impia. Hor. 2. Serm. 3. 228.

Inops. Ovid. 14. Met. 114.

Levis. Hor. 1. Carm. 10. 19.

Luxuriosa. Ovid. 1. Epist. 88.

Maxima. Virg. 6. Æn. 611.

Plurima. Virg. 6. Æn. 667.

Pullata. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Rustica. Ovid. 6. Met. 348.

Sodalis turba, i. e. Turba sodalium. Ovid. Rem. Amor. 182.

Temeraria. Ovid. 10. Met. 574.

Vaga. Ovid. 13. Met. 221.

Congregare magnam turbam. Cic. 1. de Nat. Deor. 39.

Inferere se turbæ. Ovio. 1. de Arte Am. 605.

Rarefcit turba, Minuirur. Stat. 2. Theb. 612.

Ruebat effusa turba ad ripas. Virg. 6. Æn. 305.

Ruit furens turba omnis in unum. Ovid. 3. Met. 716.

Stipatus comitum turba. Ovid. 3. Met. 186.

Stultorum turba, Multitudo. Cic. 5. Tusc. 46.

Comitantum. Ovid. 1. Amor. 7. 37.

Capitum. Virg. 8. Æn. 300.

Malorum turba, Multitudo. Sen. Med. 679.

Negotiorum. Plin. 9. Epist. 25.

Prunorum turba, pro Variis generibus. Plin. lib. 15. cap. 13. Ingens poltea turba prunorum, verticolor, nigra, candicans.

Rerum.

Rerum. Stat. 2. Silv. 2. 44.
 Rotarum turba. Ovid. 6. Met. 219.
 Scelerum. Lucan. 4. 251.
 Vocum. Gell. 9. 15.
 Voluminum novorum turba. Cic. de Clar. Orat. 121.
 Vulnerum turba, pro Multitudine. Plin. lib. 11. cap. 37.
TURBŪLA, æ. f. dimin. Apul. Met. 11. p. 259. Elmenh. Dimotis turbulis.
TURBELLA, æ. f. aliud dimin. Plaut. Bacch. 4. 9. 134. Tantas turbellas facio.
 Quantas soleam turbellas dare. Idem Pseud. 1. 1. 108.
 Apud Apul. cum simplici L scribitur de Deo Socr. p. 48. Elmenh. Omnes turbellæ tempestatesque procul exfulant.
TURBIDUS, a, um. Adj. [περὶ κρηδῆς, ἡρεσώδης, Gl. G. L.] Conturbatum, confusum, non clarum. Plaut. Trin. 2. 2. 18. — nihil ego istos Moror fatuos mores & turbidos, quibus boni dedecorant se.
 Achelous turbidus. V. ACHELOUS.
 Acies oculorum turbidæ. V. ACIES.
 Æquora turbida Ponti. Lucret. lib. 5. 998.
 Annis turbidis imbri. Lucret. lib. 1. 287.
 Aqua turbida & inquinata. Cic. 5. Tusc. 97. Darius in fuga, quum aquam turbidam, & cadaveribus inquinatam bibisset, negavit unquam se bibisse jucundius
 Cælum turbidum. Plin. 8. Epist. 17. Num istic quoque immite & turbidum cælum?
 Dies turbidus, Procellosus. Plin. lib. 11. cap. 10.
 Imber turbidus aqua. Virg. 5. Æn. 696.
 Liquor turbidus, Minime clarus. Plin. lib. 13. cap. 12.
 Loca turbida, Obscura. Virg. 6. Æn. 534. de Inferis.
 Nubila turbida. Virg. 4. Æn. 245.
 Pulvis turbidus atra caligine volvitur ad muros. Virg. 11. Æn. 876.
 Tempestas turbida. Cic. 1. de Invent. 4. Quasi ex turbida tempestate in portum, sic, &c.
 Actiones turbidissimæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Imago turbida, me terret in fomnis, Terribilis. Virg. 4. Æn. 353. Servius.
 Jurgia turbida. Lucan. ad Pison.
 Novitas turbida. Claud. 1. in Conf. Stilich. 148.
 Rebus esse in turbidis. Cic. 2. Philipp. 39. Verumtamen homines, quamvis in turbidis rebus sint, tamen, si modo homines sunt, interdum animis relaxantur.
 Seditio turbida. Ovid. 9. Met. 426.
 Tempus reip. turbidum & Tranquillum, contraria. Cic. 6. Fam. 14. Fac animo magno fortique sis: & si turbidissima sapienter ferebas, tranquilliora læte feras.
 Homo turbidus, Commotus, vel Turbationis plenus, ut ait Servius. Virg. 9. Æn. 57. Idem lib. 12. 10.
 Animi turbidus. Tacit. 4. Hist. 48.
 Mens, quæ omni turbido motu semper vacet. Cic. 1. Tusc. 80.
 Pectora turbidiora ipso mari. Ovid. 1. Trist. 10. 34.
 Ira turbidus. Stat. 3. Silv. 1. 39. Sic Armis. Sil. 12. 254.
 Turbidus, Terribilis. Virg. 11. Æn. 742.
 Hæc effatus, equum in medios mitorurus & ipse, Concitat, & Venulo adversum se turbidus infert. Servius.
 Turbidus, Elatus, arrogantia tumens. Virg. 10. Æn. 648.
 Tum vero Æneam aversum ut cedere Turnus Credidit, atque animo spem turbidus hausit inanem. Servius.
 Superl. Tacit. 3. Hist. 43. Turbidissimus quisque. Cic. 6. Fam. 15.
 Turbidissima sapienter ferre. V. paulo ante Tempus reip. turbidum.
 Turbidum, Adverbialiter apud Hor. 2. Carm. 19. 5.
 Euhæ! recenti mens trepidat metu,
 Plenoque Bacchi pectore, turbidum Latatur.
TURBIDULUS, a, um. Adj. dimin. Prud. Apoth. v. 208.
 Turbidulus sensus & litigiosa fragoris
 Argumenta modis concludunt.
TURBIDE, Adv. [περὶ κρηδῆς] Cic. 4. Tusc. 24. Intelligatur igitur perturbationem jactantibus se opinionibus inconstanter & turbide in motu esse semper.
 Turbide & seditiose. Tacit. 3. Ann. 12.
 Compar. Tumultuosius atque turbidius. Quintil. 3. 8.
TURBIDO, ære. Sidon. 6. Epist. 2. Animæ serenitatem sæcularium versutarum flatibus turbidare. Solin. Salmat. cap. 49. Limum excitant, ut turbidetur.
TURBIDATUS, a, um. Partic. Mart. Capel. lib. 2. Aer ex calore superato madoreque infero turbidatus.
TURBULENS, entis. pro Turbulentus; ut, Opulens pro Opuulentus. Callistr. J.C. D. 48. t. 19. l. 28. §. 3.
TURBULENTUS, a, um. Adj. [περὶ κρηδῆς, Gl. L. G. ἡλώδης, G. L.] Turbationum plenus; Commotus, iratus. Plaut. Epid. 1. 1. 68. Tu edepol res turbulentus.
 Tempestas turbulenta. Cic. 7. Verr. 26. Ut nullus unquam dies tam magna, turbulentaque tempestate fuerit, quin aliquo tempore solem ejus diei homines viderent.
 Ea sunt & turbulenta & temeraria & periculosa. Cic. pro Cæcin. 34.
 Animus turbulentus. Cic. 4. Tusc. 9.
 Annus inde turbulentior L. Valerio, T. Ænilio coss. Liv. 2. 61.
 Civis seditiosus & turbulentus. Cic. 2. de Orat. 48.
 Conciones turbulentiæ. Cic. 4. Att. 3. Conciones turbulentiæ Metelli, temerariæ Appii, furiosissimæ Publii. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Concurfus turbulenta. Cic. 1. de Finib. 20.
 Errores turbulenti. Cic. 2. de Nat. Deor. 70.
 Libido, temeritas, & ignavia turbulenta. Cic. 1. de Finib. 5.
 Mens turbulenta. Cic. 1. de Finib. 5.
 Negotiorum turbulentum. Cic. 7. Att. 11.
 Res placatæ & minime turbulentiæ. Cic. in Orat. 63.
 Tempus reip. turbulentum. Cic. 2. Fam. 17. Tempora autem Reip. qualia futura sint, quis scit? mihi quidem turbulenta videntur fore.
 Tempus meum turbulentissimum, tuo tranquillissimo præstat. Cic. in Pison. 33.
 Tribunatus turbulentissimus. Cic. de Clar. Orat. 193.
 VOL. IV.

Turba turbulenta. Varro apud Gell. 13. 11.
TURBULENTE, Adv. [ἡλωδῆς] Concitate. Cic. pro Domo 68. Omnia contra leges, moreque majorum temere, turbulente, per vim, per furorem esse gesta.
 Agere aliquid raptim & turbulente. Cic. pro Domo 119.
TURBULENTE, [περὶ κρηδῆς] aliud Adv. Cic. 2. Fam. 15. Extremum illud erit, nos nihil turbulenter, nihil temere faciemus.
TURBO, [περὶ κρηδῆς, ἡρεσώδης, Gl. G. L.] ære. Confundere, commovere. Plaut. Epid. 2. 3. 7. Sed me una turbat res, ratioque.
 Ab imo turbare aliquid. Lucret. lib. 3. 38.
 Omnia infima fummis paria fecit, turbavit, miscuit. Cic. 3. de Legib. 19.
 Notabilius turbare. Tacit. 1. Hist. 55.
 Aristoteles multa turbat, a magistro Platone dissentiens. Cic. 1. de Nat. Deor. 33.
 Capillos turbare. Martial. lib. 2. 36.
 Aciem turbare. V. ACIES.
 Convivia turbant everfæ mensæ. Ovid. 12. Met. 222.
 Delectum civium turbare. Cic. 4. Verr. 123.
 Fortunas turbare timore, Felicitates five curriculum vitæ fortunatæ. Lucret. lib. 1. 107.
 Quietem alicujus turbare, Interrumpere. Propert. lib. 1. 3. 17.
 Fœdera turbare, Rumpere. Virg. 12. Æn. 633.
 Jura turbantes Tribuni. Lucan. lib. 1. 177.
 Pacem turbare. Liv. 35. 13.
 Rationem turbare. Ulpian. in l. 1. in fine. D. De serv. corrup. Ut rationes dominicas intercederet, vel adulteraret, vel etiam ut rationem sibi commissam turbaret.
 Affectibus animos judicum turbare. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Res animos incognita turbat. Virg. 1. Æn. 519.
 Turbare, Absolute. Tacit. 3. Ann. 47. Si una, alterave civitas turbet.
 Turbor, Pass. Cic. 2. Att. 14. Prorsus, ut scribis ita sentio, turbatur Sampliceramus.
 Metu turbari. Ovid. 15. Met. 517.
 Arenæ turbantur Zephyro. Virg. 2. Georg. 106.
 Turbarum est, Imperi. Ter. Eun. 4. 3. 7.
 Nescio quid profectu absente nobis turbatum est domi.
 Turbatum, Absolute. Tacit. 1. Ann. 20. Postquam turbatum in castris accepere. [Subaudi Esse].
 Turbasset, pro Turbaverit usurpatum ab antiquis. Cic. 3. de Legib. 11.
 Ast qui turbasset in agendo, fraus actoris esto. Vetus exemplar habet Turballitur. [Porro Auctoris malim].
TURBATUS, a, um. Partic. [ἡλωδῆς, περὶ κρηδῆς, Gl. L. G.]
 Acies turbata. V. ACIES.
 Aqua turbata. Hor. 1. Serm. 1. 60.
 Comæ. Ovid. 3. Fast. 16.
 Freta procellis. Virg. 3. Georg. 259.
 Res placare turbatas, Cic. pro Planc. 11. Nostrum est autem, qui in hac tempestate populi jactemur ac fluctibus, ferre modice populi voluntates, allidere alienas, retinere partas, placare turbatas: honores si magni non putemus, non servire populo.
 Turbatus, Commotus. ut, Turbatus ex inopinato malo. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 12.
 Mentis vulnere turbatus. Virg. 12. Æn. 160.
 Pectora turbatus. Virg. 8. Æn. 29.
 Animi turbati. Virg. 8. Æn. 4.
 Castra. Virg. 9. Æn. 13.
 Equi. Virg. 9. Æn. 124.
 Mens funere. Virg. 11. Æn. 3.
 Pede turbato fugere. Ovid. 11. Epist. 102.
 Viri turbati. Ovid. 3. Epist. 88.
 Fides. Claud. 3. Conf. Hon. 63.
 Quies. Stat. 3. Silv. 5. 86.
 Compar. Suet. Tiber. cap. 69. Turbatiore cælo.
 Facies turbator. Sen. de Ira 2. 35.
TURBATE, Adv. [περὶ κρηδῆς] Trepide. Cæf. 1. Bell. Civil. 5. His de causis aguntur omnia raptim atque turbate.
TURBATIO, ōnis. f. [περὶ κρηδῆς, Gl. G. L.] Gell. 19. 1. Coloris & vultus turbatio. Solin. cap. 3. Incisa temporum turbatio. Flor. 4. 6. 2. Spes ex turbatione Reipublicæ. Sed frequentius legitur Perturbatio.
 Turbatio. Pontanus de Bello Neap. lib. 1. p. 473. Quique Italicarum turbationum se medium gerere consueffet. Pro Turbarum. H. St. Extant fol. 253. b. Aldi. Desiderabatur hæc vox in Lugd. Utitur & Non. V. locum in TURBA.
TURBATOR, ōris. m. [περὶ κρηδῆς] Qui turbat. Liv. 2. 16. Quum pacis ipse auctor a turbatoribus belli premeretur. [An Ab auctoribus?]
 Præcipuus turbator. Tacit. 1. Ann. 30.
 Germaniæ turbator. Idem 1. Ann. 55.
TURBATRIX, icis. f. Prudent. Psych. v. 669.
 — placidæ turbatrix invida pacis.
 Accumulat crebros turbatrix fama pavores. Stat. 4. Theb. 369.
TURBAMENTUM, i. n. [περὶ κρηδῆς] Perturbatio. Tacit. 1. Hist. 23. Quæque alia turbamenta vulgi. Sallustius in Oracione Lepidi ad populum Romanum, Fragm. cap. 6. Maxima turbamenta Reipub. atque exitia probate.
TURBELLIX, icis. f. διχρηλῶ, ὀρνίς ἐὶδῶ, Gloss. Latinogræc.
TURBEN, vel **TURBO**, ōnis. m. [ἡλωδῆς, Gl. L. G. & G. L. κρηδῆς, καὶ συστρεφῆ ἀνάστων, ἡλιγῆ, L. G.] Ventus cum fragore maximo, objecta quæque deturbans, proternenque ex depressâ nubis specu. Plin. in Paneg. 65. Erant sub oculis naufragia multorum, quos, invidiosa tranquillitate proventus, improvisus turbo perculerat. Translate.
 Ventorum turbo. Lucret. lib. 6. 152. & Tacit. 16. Ann. 31.
 Ventus turbo. Plaut. Curc. 5. 2. 41.
 Ater turbo. Virg. 1. Æn. 516.
 Immanis turbo. Virg. 6. Æn. 594.
 Indomitus turbo. Catul. 62. Argon. 107.
 Nimbofus turbo. Ovid. 11. Met. 551.
 Nigro turbine. Virg. 1. Georg. 320.
 Pulvereus turbo. Claud. de Bell. Get. 458.
 Versabundus turbo, Versatilis & se contorquens. Lucret. lib. 6. 437.
 Violentus turbo. Lucret. lib. 3. 824.

- Armatu Boreas turbine rauco. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 69.
 Erumpunt undique omnes venti, fævi existunt turbines. Cic. 3. de Orat. 155.
 Fertur celeri turbine. Virg. 12. Æn. 320.
 Fumans piceo turbine nubes. Virg. 3. Æn. 573.
 Furit infans turbinibus ventus. Sil. lib. 8. 665.
 Gubernare navem in maximis turbinibus. Cic. in Pison. 20.
 Perfiant venti turbine terras. Virg. 1. Æn. 87.
 Ruit æquore turbo. Virg. 3. Georg. 470.
 Rupto turbine confligunt venti. Virg. 2. Æn. 416.
 Turbo ac tempestas pacis & otii. Cic. pro Domo 137. Tu procella patriæ, turbo ac tempestas pacis atque otii.
 Duo Reipublicæ turbines. Cic. pro Sext. 25.
 Turbo leti. Catul. 62. Argon. 149.
 Mentis turbine agi. Ovid. 2. Amor. 9. 28.
 Turbo, pro Vortice. [ἄνεμος, Gl. L. G.] Stat. 4. Theb. 809.
 Incubere vadis passim discrimine nullo
 Turba simul, primique; nequit fecernere mistos
 Æqua litis, frenata suis in curribus intrant
 Armenta, & pleni dominis, armisque feruntur
 Quadrupedes: hos turbo rapax, hos lubrica fallunt
 Saxa.
 Videtur ita intelligi posse etiam Ovid. 7. Epist. 66.
 Finge age te rapido (nullum fit in omine pondus)
 Turbine deprendi: quid tibi mentis erat? Sed melius ut de Vento intelligatur. Sequitur enim,
 Quæque cadent, in te fulmina missa putes.
 Furiæ turbo. Sil. lib. 3.
 Turbo, pro Gyro, & spiris serpentum. Sil. lib. 3. 191.
 Ater letifero stridebat turbine serpens. Nisi malis pro Impetu accipere.
 Saxi turbo. Virg. 12. Æn. 531.
 Præcipitem scopulo, atque ingentis turbine faxi
 Excutit. i. e. Saxo, quod rotatur, quum impellitur aut jacitur.
 Tereti versabat turbine fufum. Catul. 62. Argon. 314.
 Turbo, [ῥόμβος, Gl. L. G. ῥόμβος, G. L.] Genus instrumenti lusorii, pueros maxime delectans. Tibul. lib. 1. 5. 3.
 Namque agor, ut per plana citus sola verberare turbo,
 Quem celer assueta versat ab arte puer. Charisius in hoc loco lib. 1. non Turbo legit sed Turben, quod probat Scaliger. Virg. 7. Æn. 378.
 Ceu quondam torto volitans sub verberare turbo, &c. Ubi Servius, Catullus Hoc turben dixit, ut Hoc carmen. Hic turbo, unde turbinis facit: nam si Turbonis sit, erit a proprio nomine Genitivus. Cic. de Fato, 42. Sed revertitur ad Cylindrum, & ad turbinem suum, quæ moveri incipere nisi pulsa, non possunt. Id autem quum accidit, suapte natura, quod superest, & cylindrum volvi, & vntari turbinem putat. De Chryippo.
 Turbo, [κῶλον] Quicquid formam habet in imo acutam, in summo latiore. Plin. lib. 27. cap. 4. de aloë, In turbinibus cadorum. Ovid. 1. Met. 335. — cava buccina fumitur illi,
 Tortilis in latum quæ turbine crescit ab imo.
 Turbo, Vasculi genus, quo pruna & coctana inter Saturnalia xeniola missitabantur: cujus effigies turbinis in imo angustissima erat, in summo latissima, qualis est figura pirorum.
 TURBINUS, a, um, Adj. [σπυροειδής] ut, Vortex turbineus, In modum turbinis se volvens. Vortex enim dicitur Concerta in se aqua. Ovid. 8. Met. 556.
 TURBINATUS, a, um, aliud Adj. [κωνοειδής] Quod veluti turbo definit. Plin. lib. 21. cap. 31. Folliculis magnis, latisque & turbinatis. Idem lib. 11. cap. 37. Cor homini infra lævam papillam, turbinato mucrone in priora eminens.
 Turbinator piri figura. Idem lib. 15. cap. 15.
 TURBINATIO, ònis, f. [σπυροειδής] Plin. lib. 15. cap. 21. Aliis turbinatio piri, aliis ovata species.
 TURBO, ònis, m. [τέρβων] Gladiatoris proprium nomen. Hor. 2. Serm. 3. 301.
 Corpore majorem rides Turbonis in armis.
 TURCÆ, vel TURCI, m. pl. [Τῦρκοι] teste Pompon. lib. 1. 21. Populi sunt Scythici, juxta Thyrsagetas & ultra Sauromatas. Ab his orti judicantur, qui ætate nostra latissime imperant: Turci vulgo dicti, ignavia quidem nostra magni; sed post Macedonas & Romanos sine dubio potentissimi. Hermolaus.
 TURCIA, æ. f. Turcorum regio.
 TURCICUS, a, um, Adj. ut, Regnum Turcicum.
 TURCOMANNIA, æ. f. Asiæ regio Turcis subjecta.
 TURDE, [Τῦρδα] Uumbrorum civitas in Italia, teste Ptolem. lib. 3. cap. 1. Viciose pro Tuder, quod vide. Tuderum hodie: vulgo Todî.
 TURDETANI, m. pl. [Τυρδετανοί] Lusitanæ populi. Strabo lib. 3.
 Turdetani. Qui turbos venditant. Plautus joco dixit Capt. 1. 2. 60.
 Opus Turdetanis, opus est Ficedulenlibus.
 TURDETANIA, æ. f. [Τυρδετανία] Regio ejusdem populi, quæ & Bætica, ut vult Steph.
 TURDULI, [Τυρδουλοι] & Bastuli, Populi in Hispania Bætica præcipui, ut & Bætica Turdetania dicta sit Strab. lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 1. Ab una autem, inquit, Atlantico Oceano obversa Hispania, Bastulorum, Turdulorumque est. Strabo lib. 3. Turdetanos cum Ptolem. lib. 2. cap. 44. nominat. Varro 2. de R. R. cap. 10. Non omnis apta natio ad pecuariam, quod neque Bastulus, neque Turdulus idonei; Galli appositiissimi maxime ad jumenta. Turduli, partim Andalusos partim Granatenfes. Bastuli, omnes Granatenfes. Hæc Olivarius in Melam.
 TURDUS, i. m. [κίχλα, Gl. L. G. & G. L.] Avis nota, & inter primas a saporis bonitate collocata. Hor. 1. Epist. 15. 41.
 Nil melius turdo. Martial. lib. 13. 92.
 Inter aves turdus, si quis me iudice ceteris:
 Inter quadrupedes gloria prima lepus. Plin. lib. 10. cap. 53.
 Turdi in cacuminibus arborum luto nidificantes, pæne contextim, in secessu generant. Ibid. cap. 29. Turdis color æstate circa collum varius, hieme concolor.
 Macer turdus. Hor. 1. Serm. 5. 72.
 Crassus. Martial. lib. 2. 40.
 Subdola tenduntur crassus modo retia turdis, &c.
 Obefus turdus. Hor. 1. Epist. 15. 40.
 Ab tranfenna hic turdus lumbricum petit. Plaut. Bacch. 4. 6. 22. De amatore loquitur. V. TRANSENNÆ.
 Turdus, Piscis. Columel. lib. 8. cap. 16. Rurfus optime faxofum mare nominis sui pisces nutrit, qui scilicet quod in petris stabulentur, faxatiles dicti sunt, ut merulæ, turdique, nec minus melanuri. Plin. lib. 32. cap. 11. Turdus inter faxatiles nobilis. Quintil. lib. 8. cap. 2. Varro 4. de L. L. 12.
 TURDARIUM, i. n. Varro de L. L. 5. 1. Locus, in quo turdi faginantur.
 TURDELA, æ. f. Parvus turdus. Ifid. 12. 7.
 TURDILLUS, i. m. aliud dimin. Sen. Epist. 96. Sed varia est lectio.
 TURRA, æ. f. Planta odorifera. Columel. lib. 3. cap. 8.
 TURRUS, Adj. V. TUS.
 TURGRO, si, [ὄγκυρος, Gl. G. L.] Ære. Virg. 7. Ecl. 48.
 — jam læto turgent in palmitæ gemmæ.
 Fortassis ab ὄγκυρος. H. St.
 Imponunt & mammis turgentibus decoctam rutam, & pituitæ eruptionibus cum cera. Plin. lib. 20. cap. 13.
 Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. Virg. 1. Georg. 315.
 Oratio, quæ turgēt & inflata est. Auctor ad Heren. lib. 4. 16.
 Turgere alicui, Irasci in aliquem, & commoveri. Plaut. Casin. 2. 5. 17.
 Veteres in tertia Conj. dixere Turgere. Sic, Vet. Gloss. Latinogræc. Turgit, φλεγμάνει, πείρεσται. [Nisi forte Turgescit scribendum.]
 TURGENS, entis. Partic. [οἰδαίνων] ut
 Lumina turgentia gemitu. Propert. lib. 1. 21. 3.
 Mammæ turgentæ. Plin. lib. 20. cap. 13.
 Ora turgentia. Ovid. 3. Fast. 757.
 TURGRSCO, [οἰδαίνω, Gl. G. L.] Ære. Perf. 5. Sat. 19.
 Non equidem hoc fudeo, bullatis ut mihi nugis
 Pagina turgescat, dare pondus idonea fumo. Cic. 3. Tusc. 19.
 Corque meum penitus turgescit trifidus iris. Ex poeta. Varro 3. de R. R. cap. 9.
 Semen turgescit in agris. Ovid. 3. Amor. 10. 11.
 Ramus turgescit in arbore. Ovid. 3. Trist. 12. 15.
 Virgulta turgescientia. Plin. lib. 8. cap. 50.
 Ut Tumeo, Tumesco, Tumesfacio, sic puto, Turgeo, Turgesco, Turgesfacio dictum fuit. H. St. Posterius tamen compositum verbum legere me non memini.
 TURGIDUS, a, um, Adj. [οἰδαλέος, Gl. G. L.] Inflatus, tumens. Cic. 3. Tusc. 19. Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non vitiose se habet?
 Turgidis labris. Martial. lib. 6. 39.
 Fluvii turgidi. Hor. 4. Carm. 12. 4.
 Frons turgida cornibus. Hor. 3. Carm. 13. 4.
 Mare turgidum. Hor. 1. Carm. 3. 19.
 Vela turgida. Hor. 2. Carm. 10. 24.
 TURGIDULUS, a, um, dimin. Catull. de Passere Lesbæ, 3. 17.
 Flendo turgiduli rubent ocelli.
 TURGOR, òris, m. [οἰδημα, Gl. G. L.] Mart. Capel. 2. Distentum magno cum turgore respiciens.
 TURGRS, itis, m. [σφυγμός] Gloss. Latinogræc. & Græcolat.
 TURIASO, ònis, m. [Τυριασσά] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs; vulgo Turiassona.
 TURIBULUM, TURICREMUS, V. TUS.
 TURIO, ònis, m. Teneritas summitatum arborum vel arborum dicitur. Columel. lib. 12. cap. 48. Concisus deinde pleno vase olivis, immitte defrutum usque ad os Lauri turiones in hoc usu mittito, ut olivæ deprimant: post dies viginti utere. V. CYMA.
 TURMA, æ. f. [τάγμα, Gl. L. G. & G. L. τάγμα, L. G.] Ordo militaris & equitum proprie. Dicta quasi terdena, quod terdeni equites ex tribus tribubus, Tatiensium, Ramensium, & Lucerum fiebant: constabat enim ex triginta duobus equitibus. Et qui illi præerat, Decurio dicebatur ut Varro L. L. 4. 16. & Vegetius de Re Mil. 2. 14. tradiderunt. Festus, Turmam equitum dictam esse ait Curiatius, quasi termam, quod terdeni equites, &c. eadem verba quæ supra. Itaque primi singularum decuriarum, Decuriones dicti. Cic. 5. Att. 21. Appius noster turmas aliquot equitum dederat huic Scaptio.
 Cohors & Turma. Cic. pro Marcell. 7. Nihil sibi ex ista laude centurio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. V. COHORS.
 Equitum turmæ. Virg. 5. Æn. 560.
 Equestris turma. Claud. de Bell. Get. 579.
 Feroces turmæ. Virg. 3. Georg. 179.
 Mortales turmæ. Hor. 3. Carm. 4. 47.
 Ducere turmas. Virg. 5. Æn. 550.
 Glomerare turmas. Sil. lib. 3. 225.
 Invadere turmas. Virg. 11. Æn. 620.
 TURMALIS, e. Adj. Qui ejusdem turmæ est, inquit Budæus. Cic. 2. de Orat. 122. Ex translatione autem, ut quum Scipio ille major Corinthiis statuam pollicentibus eo loco, ubi aliorum essent imperatorum, turmales dixit displicere. Liv. 25. 18. Dio cunctantem Crispinum perpulere turmales, ne impune insultare Campanum pateretur. Stat. 5. Silv. 2. 18. — non fanguine cretus
 Turmali.
 Buccina turmalis. Claud. de Bell. Gild. 447.
 TURMARIUS, i. m. [τάμαρος] Turmarii dicebantur, Qui turmas tironum cogeant. Cod. Theod. 1. 6. tit. 35. Quibus omnibus condonamus, ne exactorum vel turmariorum, quos capitularios vocant, curam subeant.
 TURMATIM, Adv. [τάματι] Per turmas. Cæf. 8. Bell. Gall. 18.
 Turmatim in eum locum devenerunt. Liv. 5. 39.
 Turmatim pugnas edere. Lucret. lib. 2. 118.
 — pugnasque
 Edere turmatim certantia, &c.
 TURNUS, [Τῦρνος] Nomen ducis Rutulorum, qui ab Ænea occisus est, ut videre licet in 12. Virg. Æn. extr.
 Præstanti corpore Turnus. Virg. 7. Æn. 783.
 Audax Turnus. Virg. 9. Æn. 3.
 Barbarus Turnus. Tibul. 2. 5. 48.
 Pulcherrimus Turnus. Virg. 7. Æn. 55.

TURONES, [*Τύρωνες*] Lugdunensis Galliae populi ad fluvium Ligerim, auctore Plin. lib. 4. cap. 18. Cæf. 2. Bell. Gall. 35. Lucan. 1. 417.
 Inhabitabiles Turonos circumfita castra coercent. Al. Tricoros.
TURPICULUS, V. infra **TURPIS**.
TURPILIUS, i. m. Vetus poeta comicus, cujus pauci jam extant verba in Nonio, Prisciano, & Victorino. V. Non. 4. 422.
TURPIS, e. Adj. [*αἰσχρὸς*, Gl. G. L. & G. L.] Deforme: contrarium Pulchro. Ad corpus & animum refertur. Ter. Heaut. 5. 4. 19. Pudet dicere hac praesente verbum turpe. Ovid. 1. Amor. 9. 4.
 Turpe fenex miles, turpe senilis amor.
 Inter Turpe & Fœdum. Turpe, levior res est: Fœdum vim habet majorem. Cic. 1. Off. 123. Luxuria vero, cum omni ætati turpis, tum senectuti fœdissima est. Nonius 5. 51.
 Quid hoc turpius, quid fœdus? Cic. 2. Philip. 86.
 Turpissimus & fordidissimus. Cic. 9. Att. 11.
 Homo turpissimus & inhonestissimus. Cic. pro Rosc. Amer. 50.
 Vita turpis & infamis. Cic. pro Font. 24.
 Non turpis, sed miser. Cic. pro Quint. 98. Multis vexatus contumeliis, plurimis jactatus injuriis, non turpis ad te, sed miser confugit.
 O rem turpem & miseram. Cic. 8. Att. 8.
 Amor turpis. Hor. 1. Serm. 4. 111.
 Campus turpis sine gramine. Ovid. 3. de Arte Am. 248.
 Caput turpe sine crine. Ovid. 3. de Arte Am. 249.
 Crimen turpe. Hor. de Arte Poet. 262.
 Egestas turpis. Virg. 6. Æn. 276.
 Fabula turpis relatu. Claud. 2. in Eutrop. 549.
 Formido turpis. Virg. 2. Æn. 400.
 Fuga turpis, inhonestâ. Cic. 2. de Finib. 97. Trecentosque eos, quos eduxerat Sparta, quum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors, opposuit hostibus.
 Lacrimæ turpes. Stat. 3. Theb. 58.
 Macies turpis. Hor. 3. Carm. 27. 53.
 Mors turpis. Lucret. lib. 6. 1238.
 Opprobrium turpe. Hor. 1. Serm. 6. 84.
 Præceptor turpis, h. e. Flagitiosus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Prælia turpia. Propert. lib. 2. 5. 25.
 Pudor turpis. Ovid. 11. Met. 180.
 Rebus in turpissimis aliquid habere. Cæf. 6. Bell. Gall. 21.
 Scabies turpis. Virg. 3. Georg. 441.
 Senecta turpis. Virg. 3. Georg. 96.
 Vestitus. Ter. Phorm. 1. 2. 57. Lacrimæ, vestitus turpis
 Ungui turpior uno. Hor. 2. Carm. 8. 3.
 Vita turpis. Tacit. in Vita Agric. 33.
 Vitia turpia decipiunt cæcum. Hor. 1. Serm. 3. 39.
 Celare turpia. Hor. 1. Serm. 2. 85.
 Ducere turpe. Quintil. lib. 1. cap. 2. Turpe ducet cedere pari, pulchrum superasse majores. De pueris.
 Turpis, Magnus. Virg. 3. Georg. 51.
 — optima torvæ
 Forma bovis, cui turpe caput, cui plurima cervix. Idem 4. Georg. 395.
 — & turpes pascit sub gurgite phocas. Nonius 4. 459.
 Turpis, Crudelis: frequens apud Sallustium. [Loca vellem adscripta.
 Turpe, adverbialiter. Catull. 43. 8. Turpe incedere.
 Turpe gemens. Stat. 3. Theb. 315.
TURPICULUS, a, um. dimin. [*ὑπιρριχῶ*] Cic. 2. de Orat. 248. Tantum interest, quod gravitas honestis in rebus severe, jocus in turpiculis & quasi deformibus ponitur. Idem 4. Att. 5. Quid? etiam subturpicula mihi videbatur *παλιρριχῶ*. V. **SUBTURPICULUS**.
 Nafus turpiculus. Catull. de Acme, 42. 3.
TURPITER, Adv. [*αἰσχρῶς*] Inhoneste, indecore. Ter. Eun. 2. 1. 24.
 — mirum ni ego me turpiter hodie hic dabo
 Cum meo decrepito hoc eunucho. Cic. 2. de Finib. 25. Quia quod bene, id recte, frugaliter, honeste: ille porro male, prave, nequiter, turpiter cœnabat.
 Flagitiose & turpiter. Cic. 6. Att. 5.
 Turpiter & nequiter. Cic. 3. Tusc. 6. Quæ te turpiter & nequiter facere nihil patiatur.
 Extimesco ne quid turpiter faciam. Cic. 9. Att. 6.
 Perpeti turpiter. Cic. pro Milon. 9.
 Cato in me turpiter fuit malevolus. Cic. 7. Att. 2.
 Ingenium turpiter hirtum. Hor. 1. Epist. 3. 22.
 Turpiter iners. Ovid. Rem. Amor. 780.
 Compar. Ovid. 5. Trist. 6. 13.
 Turpius ejicitur, quam non admittitur hospes.
TURPITUDO, inis. f. [*αἰσχροτης*, Gl. G. L. *ὑπερβῶ*, L. G.] Deformatas. Cic. 2. de Finib. 47. Sunt etiam turpitudines plurimæ, quæ, nisi honestas natura plurimum valeat, cur non cadant in sapientem, non est facile defendere.
 Turpitude & Deformatas. Cic. 2. de Orat. 235. Locus autem & regio quasi ridiculi turpitudine & deformatate quadam continetur.
 Turpitude, quæ a libidine, aut petulantia, aut ab audacia nata est. Cic. pro Font. 27.
 Crimen turpitudinis. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Generis turpitude. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Mandati turpitude. Paulus in l. Si mandavero tibi. §. Qui ædem. D. Mandat. Qui ædem sacram spoliandam, hominem vulnerandum occidendumve mandatum suscipit: nihil mandati judicio consequi potest, propter turpitudinem mandati.
 Delere ac tollere turpitudinem atque infamiam. Cic. 2. Vetr. 49.
 Fœdare turpitudine. Cic. de Arusp. Resp. 32.
 Habere turpitudinem. Cic. pro Domo 83.
 Infigere sibi turpitudinem. V. **INFLIGO**.
 Liberare turpitudine aliquem. V. **LIBERO** in **LIBER**, adj.
 Notari turpitudine. Cic. pro Cluent. 119.
 Venire in turpitudinem. Cic. pro Quint. 53.
 Vitare verborum turpitudinem & rerum obscœnitatem. Cic. 2. de Orat. 242.
TURPIDO, inis. f. Idem. Tertull. de Cor. Mil. cap. 14. Et turpido &

dedecoratio. [Nisi Turpitude reliquit.
 Turpedo in Gloss pro Torpedo. q. V.
TURPIFICATIO, Ære. [*αἰσχροποιῖα*] Gloss. Græcolat.
TURPIFACTOR, Æris. m. [*αἰσχροποιός*] Gloss. Græcolat.
TURPIFICATUS, a, um. Partic. [*αἰσχροποιός*] Turpis factus. Cic. 3. Off. 105. Quæ si in deformitate corporis habeat aliquid offensionis, quanta illa depravatio & fœditas turpificati animi debet videri?
TURPILŒQUIUM, i. n. [*αἰσχρολογία*, Gl. G. L.] Tertull. de Pudicit. cap. 17. Concupiscentia mala & turpiloquium.
TURPILUCRICUPIDUS, a, um. tert. c. Adj. fictitia vox apud Plaut. Trin. 1. 2. 64.
 Turpilucricupidum te vocant cives tui.
TURPILUCRIS, e. Adj. [*αἰσχροκερδής*] Gloss. Græcolat.
TURPO, Ære. [*αἰσχροῖν*, Gl. G. L.] Turpescere, fœdare. Cic. 1. Tusc. 85. Hæc omnia vidi inflammari, Priamo vi vitam evitari, Jovis aram sanguine turpari. Virg. 10. Æn. 832.
 Aram turparunt sanguine. Lucret. lib. 1. 85.
 Pallor turpat ora. Sil. lib. 7. 631.
 Rugæ turpant te. Hor. 4. Carm. 13. 11.
TURPATUS, a, um. Partic. Stat. 4. Theb. 106.
 — Herculea turpatus gymnade vultus.
TURPATOR, Æris. m. [*αἰσχροποιός*] Gloss. Græcolat.
TURRANIUS, i. m. Nomen Romanum; ut, D. Turranius. Cic. 1. Att. 6.
TURRANIĀNUS, a, um. Adj. Columel. 5. 10. Pira Turraniana.
TURRICULA, **TURRIFER**, &c. V. infra **TURRIS**.
TURRIS, is. f. [*πύργος*, Gl. G. L. & G. L.] a Terrendis hostibus dicta est; vel quod aspectu torva sit, hoc est terribilis. Cæf. 5. Bell. Gall. 42. Tum ex omni parte lapidibus coniectis deturbati, turrique succensa est.
 Ærata turris. Claud. 1. in Eutrop. 83.
 Ahenea turris. Hor. 3. Carm. 16. 1.
 Alta turris. Cic. 5. Tusc. 59. Dionysius concionari ex turri alta solebat.
 Ardua. Ovid. 11. Met. 392.
 Cava. Virg. 9. Æn. 46.
 Celsa. Hor. 2. Carm. 10. 11.
 Contabulata. V. **CONTABULO**.
 Excelsa. Sil. lib. 13. 688.
 Valida. Lucret. lib. 5. 1439.
 Confringere turres. Lucan. lib. 6. 123.
 Munitus turribus & tropæis locus. Cic. de Provinc. Conf. 4.
 Quassæ nutant turres. Lucan. lib. 6. 136.
 Percussæ de cælo turres. V. **PERCUTIO**.
 Stabilire quassas turres. Sen. Thyest. 7.
 Fiunt etiam turres ambulatoriæ, de quibus Vegetius de Re Mil. lib. 4. cap. 17. hæc scribit, Turres dicuntur machinamenta ad ædificiorum speciem ex trabibus, tabulatisque compacta. Et ne tantum opus hostili concremetur incendio, diligentissime ex crudis coriis, vel centonibus communitur. Quibus pro modo latitudinis additur altitudo. Nam interdum tricenos pedes per quadrum, interdum quadragenos, vel quinquagenos latæ sunt. Proceritas autem ipsarum tanta fit, ut non solum muros, sed etiam turres lapideas altitudine superent. His plures rotæ mechanica arte subduntur: quarum lapsu volubili magnitudo tam alta moveatur. Præsens autem periculum civitatis est, si ad murum fuerit turris admota. Plures enim accipit scalas, & diverso genere conatur irumpere. Nam in inferioribus habet arietem, cujus impetu destruit murcos. Circa mediam vero partem accipit pontem factum de duabus trabibus, septumque de vimine, quem cito prolatum. inter turrim murumque constituunt, & per eum egredientes de machina bellatores in civitatem transeunt, & occupant muros. In superioribus autem turris illius partibus contacti & sagittarii collocantur, qui defensores urbis contis, millilibus, faxisque ex alto prosternant. Quo facto civitas capitur sine mora. Cic. 15. Fam. 4. Aggere, vineis, turribus oppugnavi, usque multis tormentis.
TURRITUS, a, um. Adj. Altus & excelsus. vel ad turris similitudinem factus. ut, Domus turrita, i. e. Alta & sublimis.
 Scopuli turriti. Virg. 3. Æn. 536.
 Turritus, Turrifera, Turri instructus, ut
 Puppis turritæ. Virg. 8. Æn. 693.
 Elephanti turriti, Quibus superponuntur turres, vel qui turres gerunt. Plin. lib. 8. cap. 7.
 Turritus alinuando dicitur Turribus plenus. Unde & Turritæ urbes, & Mater deum nominatur Turrita: quia terra est, quæ urbes sustinet. Virg. 6. Æn. 786.
 — qualis Berecynthia mater
 Invehitur curru Phrygiæ turrita per urbes. [Quia scilicet Coronam turritam gestat capite, ut & in nummis videre licet.
 Castellæ turritæ. Lucan. lib. 6. 40.
 Dea turrita, Cybele. Propert. lib. 4. 12. 52.
 Mœnia turrita. Ovid. 3. Amor. 8. 48.
 Muri turriti. Ovid. 3. de Pont. 4. 105.
TURRIFER, Æra, Ærum. Adj. [*πυργοφόρος*, Gl. G. L.] ut, Corona turrifera Cybeles. Ovid. 4. Fast. 219. al. Turrita.
TURRIGER, Æra, Ærum. [*πυργοφόρος*] aliud Adj. i. e. Gerens turres. Plin. 11. 2. Sed turrigeros elephantorum miramur humeros.
 Dea turrigera. Ovid. 4. Fast. 224.
 Carina turrigera. Lucan. lib. 4. 226.
 Frons turrigera Cybeles. Ovid. 6. Fast. 321.
 Mater turrigera, Cybele. Stat. 2. Achil. 147.
 Urbes turrigeræ. Virg. 10. Æn. 253.
TURRIGENA, æ. m. Turribus delectatus. Rutil. 1. 596.
 Inter turrigenas Lydia tora suos. [Turrigenas codd. emendati.
TURRICULA, æ. f. dimin. [*πυργίσκος*, *πυργισκῆλαιον*, Gl. G. L.] Parva turris, Armarium. V. infra.
 Supra medium tecti fastigium turricula. Vitruv. 10. 19.
 Turricula, Vasculi genus, a turris similitudine, quo jactari tali ludendo solent; eadem Pyrgus & Orca dicitur. De hac tale est Martialis. Epig. lib. 14. 16.
 Quærit compositos manus impreba mittere talos:
 Si per me mihi, nil nisi vota facit. [Gloss. Græcol. *πυργίσκος*, *πυργισκῆλαιον*.
 P p p 2

πυρρῆσιον, Turricula, Armarium. Incertum de Fritillo ne, an de condente supellestem theca intelligi velit. Hoc potius arbitror. Nam & in Lat. Gr. Armarium, πυρρῆσιον, a forma nimirum turris quadratæ. In eodem Fritillum. Πυρρῆσιον. V. Talus pro Ludo, in TALUS, & PYRGUS, & FRITILLUM.

TURRIS Biffonis, [Πύργος Βίανος] Civitas Sardinia Ptolem. lib. 3. cap. 3. Porto di torre hodie: Turris Libyfonis Plinio 3. 7. extr.

TURSIOS, ōnis. m. Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 9. Delphinorum similitudinem habent qui vocantur tursiones.

TURTUR, ūris. in. [τὺρτον, ὄρνις, Gl. G. L.] Avis nota, a sono vocis nomen habens. Plaut. Most. 1. 1. 44.

Tu tibi istus habeas turtures, pisces, aves. Martial. lib. 3. 58. Gemit hinc palumbus, inde cereus turtur. Domitius interpretatur Pinguem. Cic. 2. de Fin. 209. Turtures & cursu & peregrinatione lætantur.

Niger turtur. Ovid. 15. Epist. 38. Gemit turtur. Virg. 1. Ecl. 59.

Nec tamen interea raucæ, tua cura, palumbes, Nec gemere aëria cessabit turtur ab ulmo.

Turtur, [τὺρτον, ἰχθύς, Gl. G. L.] Piscis, qui alias dicitur Pastinaca, Trygon autem a Græcis, in cujus caude emergit radius præsentissimi veneni.

TURTURILLA, æ. f. dimin. Seneca in Epist. 96. vocat istos, quos publica quies, aliis laborantibus, molliter habet, turturillas. Nam turtures sunt aves molliusculæ.

TURULIS, [τὺρλίς] Fluvius Hispania Tarraconensis, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Turia vulgo Claudiano, & Hermolao apud Plinium; Pomponius Duriam corrupte nominat.

TURUNDA, æ. f. Genus panificii. Non. 17. 18. Turundam, libum sacrum, quoddam ex farre genus panificii. Varr. 3. de R.R. cap. 9. Amplas omnes ex his, evulsis ex alis pinnis, & e cauda, farciunt turundis ordeaceis, partim admixtis ex farina loliaceæ, aut femine lini, ex aqua dulci. De gallinis. Cato R. R. cap. 89. Gallinas teneras, quæ primum pariunt, concludat, polline vel farina ordeacea conspersa turundas faciat, eas in aquam intringat, & in os indat. Varro de Liberis educandis, Alii afferunt libum ac turundam.

Turunda [κρημύρον, ἐγκράμυρον, Gl. L. G.] apud Catonem R. R. cap. 157. significat Linamentum illud ex filis, quod in vulnus immitti a medico solet. ait enim, Et si fistula erit, turundam intro tridito: si turundam non recipiet, diluito, succum exprimito. In Gloss. Scribitur Turunda. per. o.

TURUPTIANA, æ. f. [τὺρρυτιανή] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispania Tarraconensis urbs: Tuitana hodie; Tury vulgo.

T U S

TUS, tūris. n. [λίβανος, Gl. G. L. λιβανωτός, θυμίαμα, L. G.] Incensum, quo diis sacrificabatur, ἄπὸ τῆς θύρας, odorem facio, vel potius θύω sacrificio: quod qui sacrificabant, ture utebantur. Charisius lib. 1. Tus a tundendo line adspiratione dicitur, quamvis Julius Modestus, ἄπὸ τῆς θύρας tractum dicat. Porphy. in lib. 1. Carm. ode 30. Dicitur autem Thus ἄπὸ τῆς θύρας, id est sacrificare, unde aspiratur τ η. Alii tamen credunt esse dictum a tunis glebis, quia de arbore destillat, & a terra subjecta combibitur, in eaque congelatur, indeque tunis glebis colligitur. Servius in 1. Georg. 57.

— molles sua tura Sabæi. Sane, inquit, Tus modo sine aspiratione dicimus; nam antiqui Thus dicebant ἄπὸ τῆς θύρας, quod displicuit. Tura enim a tundendo dicta esse voluerunt, a glebis tuis, cum quibus dicitur fluens de arboribus coalescere. Sine aspiratione & in optimis Mss. eodd. & in Gloss. utroque etiam scribitur. Plin. lib. 12. cap. 14. 1. Tura præter Arabiam nullis, ac ne Arabia quidem univarsæ, &c. Flora in ipso capite de ture leges. Tibul. lib. 1. 3. 34.

- Reddereque antiquo mensura tura Lari.
- Acerra turis. Ovid. 4. Fast. 934.
- Acerra turis. Ovid. 8. Met. 266.
- Mica turis. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Turis posten, [Μάσση] Gloss. Latinogræc. Ibidem Tuspolline.
- Vindemia turis. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Candidum tus. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Eoum tus. Stat. 1. Theb. 263.
- Flava tura. Ovid. 21. Epist. 92.
- Incana tura glebis. Stat. 6. Theb. 60.
- Mammofum tus. V. MAMMA.
- Mascula tura. Virg. 8. Ecl. 65.
- Niliacum tus. Stat. 4. Silv. 9. 12.
- Odoratum tus. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Pia tura. Juven. 13. Sat. 116.
- Sabæum tus. Virg. 1. Æn. 421.
- Adolere tura. Virg. 8. Ecl. 65.
- Dignari aliquem sacri turis honore. Ovid. 14. Met. 130.
- Dare blanda tura. Tibul. lib. 3. 3. 2.
- Incendere tura & odores. Cic. 6. Verr. 77.
- Ingerere tura aris. V. INGERRO.
- Legere tus. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Litare ture. Perf. 5. Sat. 120.
- Meter tus. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Ministrare tura. Ovid. 2. Met. 289.
- Mittunt Sabæi tura. Virg. 1. Georg. 57.
- Placare deos ture. Hor. 1. Carm. 16. 1.
- Tribuere alicui honores turis. Ovid. 14. Met. 128.
- Tus item significat Arborem turiferam. Unde apud Plin. 16. 27. Arbor turis, Lignum turis, Virgæ turis.
- TUSCULUM, i. n. dimin. [τὺσκυλλιον] Plant. Avl. 2. 8. 15. Nunc tusculum emi, & hæc coronas floreas.
- TURARIUS, a, um. Adj. ut Vicus Turarius, Romæ. Afcon. Signum Vertumini in ultimo vico turario est, sub basilica se hæctentibus.
- TURARIOS, i. m. Qui tura tractat ac vendit. Firmic. lib. 8. cap. 25. Vicefima septima pars libra si in horofcopo fuerit inventa, turarios faciet, vel pigmentarios, seu pharmacopolas.
- TURREUS, a, um. Adj. [λιβανωτός, Gl. G. L.] Quod est turis. Columel. lib. 3. cap. 8. Jam tuream plantam, florentesque hortos myrrha & croco. Virg. 2. Georg. 117.

- folis est turea virga Sabæis.
- Dona turea. Virg. 6. Æn. 225.
- Flamma turea. Stat. 12. Theb. 487.
- Grana turea. Ovid. 4. Fast. 410.
- Planta turea. Columel. 3. 8.
- TURINUS, a, um. Adj. [λιβανωτός] Gloss. Græcolat.
- TURIBULUM, i. n. [θυμιατήριον, Gl. L. G. & G. L. λιβανωτός, G. L.] Vas, in quo tus adoletur. Liv. 46. Cic. 6. Verr. 29. Nom. etiam de L. Papiro, viro primario, locuplete, honestoque equite Romano, turibulum emisti?
- TURICREMUS, a, um. Adj. Tus cremans: ut: Aræ turicremæ, In quibus crematur tus. Virg. 4. Æn. 433. Foci turicremi. Ovid. 2. Epist. 18.
- TURIFERA, æra, ærum. Adj. [λιβανωφόρος] ut, Saba turifera, Quæ producit rus. Plin. lib. 6. cap. 23. Regio turifera. Idem lib. 12. cap. 14. Ut illo modo, quom devicisset turiferas gentes, supplicaret. Indus turifer. Ovid. 3. Fast. 720. Aræ turiferæ. Stat. 1. Achil. 520.
- TURIFICO, ære. Tua incendere. V. Voss. de Vit. L. L. 4. 27.
- TURIFICATUS, a, um. Partic. Turificati vocabantur Apostatæ, qui idolis tura incendebant. V. Cyprian. Epist. 52.
- TURILEGUS, a, um. Adj. ut, Arabes turilegi, Tura colligentes. Ovid. 4. Fast. 569. Nam modo turilegos Arabas, modo despicit Indos.
- TUSCANIA, æ. f. [τὺσκωνία] Oppidum Tuscia prope Tarquiuos, a quæ Tuscanienfes Plin. 3. 4. Hodie Toscanella.
- TUSCENIUS, [τὺσκείνιος] Homo furiosus & avarus, cujus meminit Cic. 1. Q. frat. 1. Nisi forte me Pacioni, nescio cujus hominis, ne Græci quidem ac Myhi aut Phrygi, potius querelis moveri putas: aut Tuscenii hominis furiosi ac sordidi, vocibus, cujus tu ex impurissimis faucibus inhonestissimam cupiditatem eripuisti summa cum æquitate. Idem 1. Q. frat. 1. 16. Quid L. Cæciliam? nonne omni ratione placavi? quem hominem, qua ira, quo spiritu? quem denique, præter Tuscenium, cujus causa sanari non potest, non mitigavi?
- TUSCIA, æ. f. quæ & HETTORIA dicitur, [τὺρρηνία] Italia regio celebris: a sacrificiis, ut quidam arbitrantur, dicta; Græci enim θύω sacrificare dicunt: vel a Ture, quo maxime in sacrificiis utimur: vel a Tusculo Herculis filio, quod veteres grammatici probant. Unde & sine H ab eis scribitur. Hæc Tyrrenia dicta fuit, a Tyrreno Atys filio, qui e Mæonia sita est, quod & Tyrrenum dicitur. Hæc a Liguribus Romanique finibus contingitur, jugis inaccessis & difficilibus referta. Ejus fines Macra & Tiberis amnes, centum & septuaginta quatuor millia inter se distantes. In ea scientia faciendorum sacrorum ita floruit, ut Romani, qui non servandæ tantum, sed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios Senatufconsulto singulis Tuscia populis, percipiendæ sacrorum disciplinæ gratia, traderent. Longior est ea provincia, quam latior ab Orientali plaga in Occidentalem porrecta. Nam si ab Aquilonari in Australi perambulemus, arctis finibus contenta est. Ab Occidente, qua Liguria proxima est, habet Pisas, Senas, Lucam sui juris, & Florentiam inclitas civitates. Ad Septentrionem habet Urbem veterem. In Meridionali vero litore, Pisaurum, Aresium, & Assium. Et Tiberis Romanus inde labitur, ex Appennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia jungitur. Vulgus Italorum hodie Toscanam vocat. V. Liv. 2. 51. & Plin. 2. 54.
- TUSCI, [τὺρρηνιοί] Qui Tusciam habitant. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. An vos, Tusci ac barbari, auspiciofum pop. Rom. jus tenetis, & interpretes esse comitiorum potestis?
- TUSCUS, a, um. Adj. [τὺρρηνός] ut, Æquora Tusca. Hor. 4. Carm. 4. 54. Annis Tuscus, Tiberis. Ovid. 3. de Arte Am. 386. Flumen Tuscum. Idem. Ovid. 14. Met. 615. Mare Tuscum, Vulgo El mar de la Toscana. Hor. 2. Epist. 1. 202. Tiberis Tuscus. Virg. 1. Georg. 499. Tuscus, [τὺσκος] Vicus Romæ dictus, quod ibi habitaverunt Tusci, qui recedente ab obsidione Persenna remanserunt, ut ait Festus. De quo Hor. 2. Serm. 3. 228. — ac Tusci turba impia vici.
- TUSCE, Adv. [τὺρρηνί] Varro apud Gell. 2. 25. Quom dicamus ab Osco, Tusco, Græco; Osce, Tusce, Græce.
- TUSCĀNUS, a, um. Adj. Vitruv. 4. 6. Tuscana columna.
- TUSCANICUS, a, um. Adj. Idem 4. 7. Opera Tuscanica.
- TUSCULUM, i. n. [τὺσκυλλον, τὺσκυλλιον Steph.] Italia oppidum, Tulloni, Ulyssis & Circes filii, opus, Ciceronis villa nobilissimum. Sil. lib. 7. 693. Mœnia, Laertæ quondam regnata nepoti. Tusculani, Frederici Ænobarbi imperatoris quondam conjuncti copiis, Romanos insigni clade affecere, ut postea respicere non esset. Romani itaque injuriæ memores, post aliquot annos, tanta in eos ira perciti sunt, ut vix orbis fundamenta relinquerent. Hac Volaterran. lib. 6. Tusculum vulgo Frajcasti. Ex Tusculo Cato Cenforius ortum habuit. Hor. Epod. 1. 29. Nec ut superni villa candens Tusculi Circeæ tangat mœnia.
- TUSCULANUS, a, um. Adj. [τὺσκυλλανός] Qui Tusculum incolit. Cic. 3. de Lege Agr. 9. Ego Tusculanis pro aqua Crabra vectigal pendam, quia a municipio fundum accepi, si a Sulla mihi datus esset, Rulli lege non penderem. Ager Tusculanus, in quo erat villa Ciceronis celebratissima. Disputatio Tusculana, Quæ in Tusculano tractata est. Cic. 2. de Divin. 2. Cuique fundamentum esset philosophiæ positum in finibus bonorum & malorum, purgatus est is locus a nobis quinque libris, ut quid a quoque, & quid contra quemque philosophum diceretur intelligi possent: totidem subscituli libri Tusculanarum disputationum res ad bene vivendum maxime necessarias aperuerunt. Al. Pertractatus est.
- TUSCULANUM, i. n. Villa Ciceronis in agro Tusculano, in quam post forensia negotia animi recreandi gratia se Cicero recipiebat: ubi aut cum doctis aliquibus, quos eo adduxerat, se declamando exercere, aut philosophica studia intermissa revocare solebat, ut frequenter in scriptis suis meminit. 1. Att. 6. Nos Tusculano ita delectamur, ut nobismet ipsis tum denique, cum illo venimus, placeamus. Cogito Tusculanum. V. COGITRO.

- TUSCULANENSIS**, e. aliud Adj. Cic. 9. Fam. 6. Equidem hos tuos Tusculanenses dies inlar esse vitæ puto, &c.
- TUSCULUS**, a, um. aliud similiter Adj. ut, Tellus Tuscula. Tibul. 1. 7. 57.
- Umbra Tuscula. Stat. 4. Silv. 4. 16.
- TUSCUS**, V. TUSCIA.
- TUSSIS**, is. f. [*βηξ*, Gl. L. G. & G. L.] Quæ gignitur vel ex frigore, vel ex pituita in arterias, seu fauces, descendente. Ter. Heaut. 2. 3. 132. Gemitus, screatus, tussis, risus, abstine. Martial. 1. 20. Veterem tussim acetum inhibet. Plin. lib. 23. cap. 1. Mortuus tussi. Lucret. lib. 4. 1161. Malam tussim expuli pectore. Catul. 7. Anhela tussis quatit ægros suos. Virg. 3. Georg. 497. Tussim exasperant palmæ. Plin. lib. 25. cap. 4. Tussis concoquere. Plin. lib. 24. cap. 8. Tussis sicca, quæ nihil emolitur. Cels. lib. 4. cap. 6.
- TUSSICUS**, i. m. Qui multum tussit. Firmic. lib. 5. cap. 16. Luna alios tussicos, alios splenicos efficit. Al. Tussiacos.
- TUSSICUS**, a, um. Adj. Idem. Marc. Empir. cap. 20.
- TUSSICULA**, æ. f. dimin. [*βηξικῆ*] Plin. 5. Epist. 19. Veteris infirmitatis tussicula admonitus, rursus sanguinem reddidit. conf. Cels. 4. 5.
- TUSSICULARIS**, e. Adj. [*βηξικῆ*] Ad tussim spectans. Cæ. Aurel. Tard. 2. 13. 177. Medicamenta tussicularia. i. e. Quæ ad tussiculam auovendam idonea sunt.
- TUSSICULOSUS**, a, um. Adj. Tussi laborans. Cæ. Aurel. Acut. 2. 13. 50. Tussiculosa atque frigida senilis est ætas.
- TUSSIDO**, inis. f. Idem, quod Tussis. Apulejus Met. 9. p. 222. Elmenh. Assiduo pulsu tussidini hiulci.
- TUSSIO**, iui, itum, [*βήσσω*, Gl. L. G. & G. L.] Ire. Tussim pati. Plaut. Afin. 4. 1. 50. Forte si tussire occæpsit, ne sic tussiat, Ut cuiquam linguam in tussiendo proferat. Plin. lib. 20. cap. 2. Semen eorum, cum cumino tritum, potumque in vino tussientibus auxiliatur. Martial. lib. 1. 11. Quid ergo in illa petitur & placet? tussit. Idem 2. 26. Male tussire. Hor. 2. Serm. 22. 107.
- TUSSILAGO**, inis. f. [*βήζιον*] Plin. lib. 6. cap. 26. Tussim sedat bechion, quæ & tussilago dicitur. Duo ejus genera: silvestris ubi nascitur, subesse aquas credunt, & hoc habent signum aquileges. Folia sunt majuscula quam hederæ, quinque aut septem, subalbida a terra, superne pallida. *Farfara* alio nomine dicitur, & vulgo *Ungula caballina*, a forma pedis caballi. V. BECHION.
- TUSUS**, V. TUNDO.

T U T

- TUT**. Tutela. **TUTELAR**. S. Tutelaribus factum.
- TUTAMEN**, V. TUROR.
- TUTANUS**, [*τυτῆν*] Deus apud Ethnicos qui gentes tueri putabatur. Varr. Tutanum deum Romæ omnes, qui laborant, invocant. Meninuit Cæ. lib. 25. cap. 30.
- TUTE**, V. TU.
- TUTELA**, **TUTELINA**, V. TUEOR.
- TUTEMET**, V. TU.
- TUTIA**, V. POMPHOLYX.
- TUTOR**, V. TUEOR.
- TUTULUS**, i. m. Tutulum, inquit Festus, vocari ajunt Flaminicarum capitis ornamentum, quod fiat vitta purpurea innexa crinibus, & exstructum in altitudinem. Ennius, Libaque, fictores, argeos, & tutulatos. Itaque Varr. lib. de L. L. 6. 3. exponens hunc eundem Ennii versum, ait, Tutulati dicti ii, qui in sacris in capribus habere solent ut metam. Id Tutulus appellatur ab eo, quod matres familias crines convolutos ad verticem capitis, quos habent uti velatos, dicunt tutulos. Sive ab eo, quod tuendi causa capilli fiebant. Sive ab eo, quod altissimum in urbe est, quod est arx, ea res tutissima, tutulus vocatur. Hactenus Varro. Fulgent lib. de Prisc. fermone 14. Varro, inquit, in Pontificalibus ait Tutulos sacerdotes dici brevium deorum. Numa vero Pompilius, & ipse de Pontificalibus scribens, Tutulum dici ait Pallium. quo sacerdotes caput tectabant, cum ad sacrificium accessissent, sicut & Virg. ait, 3. Æn. 545. Et capita ante aras Phrygio velamur amictu. Hæc Fulgent.
- TUTULATUS**, a, um. Adj. Tutulum gerens. Varr. de L. L. 6. 3. V. supra in TUTULUS.
- TUTUS**, V. TUROR.

T U U

TUUS, V. in TU.

T Y A

- TÛANA**, æ. f. [*Τύανα*] Urbs Cappadociæ: Apollonii Tyanei patria. Inde Tyanenſis Prætura, in qua est oppidum Tyana. Auctor Strab. lib. 12. & Plin. lib. 6. cap. 3. Junge Steph.
- TYANÆIUS**, a, um. Adj. [*τυανῆος*] Ovid. 8. Met. 719. — ostendit adhuc Tyaneius illic Incola de gemino vicinos corpore truncos.

T Y B

- TYBER**, &c. V. TIBER.
- TYBUR**, &c. V. TIBUR.

T Y C

- TÛCHÊ**, Æs. f. [*τύχη*] Gr. Fortunam significat. Est autem & Urbs Sicilia, quam tertiam partem Syracusarum constituit Cic. 6. Verr. 119. cum ait, Tertia est urbs, quæ quod in ea parte Fortunæ sanum antiquum fuit, Tyche nominata est, in qua & gymnasium amplissimum est, & complures ædes sacræ: coliturque ea pars, & habitatur frequentissime.

TÛCHIUS, [*τύχης*] Cerdo. five faber celeberrimus apud Homerum Iliados 7. qui scutum Ajacis fecit: cujus etiam menticnem facit Ovid. 3. Fast. 823.

Nec quisquam invita faciet bene vincula plantæ
Pallade: fit Tychio doctior ille licet. Legitur & Titio.

T Y D

- TÛDEUS**, dissyllabum, Tydæi vel Tydæos, m. [*τύδης*] Athex & Oenei filius, quem in bello Thebano Menalippus extinxit. Auctor Servius in illud Virg. 6. Æn. 479. Hic illi occurrit Tydeus, hic inclitus armis Parthenopeus. De hoc, ut scribit Homer. lib. 4. Iliad. quum Mycenis moraretur, fama est neminem illi viribus corporis potuisse æquari. Cruentus Tydeus. Stat. 8. Theb. 479. Fulmineus Tydeus. Stat. 4. Theb. 94. Magnanimus Tydeus. Stat. 6. Theb. 824. Maximus Tydeus. Stat. 6. Theb. 380.
- TÛIDES**, æ. m. patronym. [*τυδείδης*] Diomedes Tydei filius, belator strenuus, qui præter alia bene & fortiter gesta, Venerem in dextra, & Martem sub utero percussit, ut late scribit Homerus lib. Iliad. 5. Proinde scribitur Hor. 1. Carm. 15. 28. Tydides melior patre. Sic Ibid. 6. 16. Tydiden superis parem? Virg. 1. Æn. 101. — ô, Danaüm fortissime gentis, Tydide!
- Cruentus. Virg. 1. Æn. 475. Impius. Virg. 1. Æn. 164. Par superis Tydides. Hor. supra.

T Y L

TÛLOS, [*τύλος*] Insularum duarum nomen est in sinu Persico, margaritiæ abundantium, & gossampinis arboribus, quæ cucurbitas ferunt, mali cotonei amplitudine, quæ maturitate ruptæ, ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretiosæ linteo conficiuntur. V. Plin. lib. 6. cap. 27. & 12. cap. 10. & 11. Solin. cap. 65. Item Vermis multipedus. Plin. 29. 6.

T Y M

- TÛMÆDES**, [*τυμῆδης*] Græco nomine appellantur Sagæ & veneficæ: quod *αἰεὶ τυμῆος*, hoc est circa sepulcra versentur, cadavera mutilantes aliquo membro, quo ad veneficia sue abutantur. Cæ. Rhodig. lib. 21. cap. 38.
- TÛMBRA**, herba; & **TÛMBRA**, nomen proprium loci, V. THÛMBRA.
- TÛMBUS**, i. m. [*τύμβος*] in Gloss. Græcolat. Bustus, Tumulus, Sepulcrum convertitur. Cic. 2. de Legib. 64. Si quis bustum (nam id puto appellari tymbon) aut monumentum, inquit, aut, columnam violarit, dejecerit, fregerit. Ab hoc verbo Tumba deducitur.
- TÛMÆTES**, [*τυμοῖτης*] Priami filius. Hujus meminit Servius, Euphorionis verba referens: Priamus, inquit, ex Arisba filium vatem suscepit. Qui quum dixisset quadam die nasci puerum, per quem Troja posset everti, pepererunt simul & Tymœtæ uxor & Hecuba, quæ Priami legitima erat. Sed Priamus Tymœtæ filium, uxoremque jussit occidi. Hactenus Servius enarrans hunc locum Virg. 2. Æn. 32. — primusque Tymœtes Duci intra muros hortatur, & arce locari.
- TÛMOLUS**, V. TMOLUS.
- TÛMPANIOLUM**, **TÛMPANISTA**, **TÛMPANISTRIA**, **TÛMPANIUM**, **TÛMPANIZO**, V. post seq. dict.
- TÛMPANUM**, i. n. [*τύμπανον*] Instrumentum ex una, vel utraque parte membrana clausum, intus vacuum, quod manu, vel baculo pulsatur. Eo uti solebant in sacris Matris deum Galli. Impulsa palmis tympana. Ovid. 4. Met. 29. Leve tympanum. Catull. de Berecynth. 62. 8. Rauca tympana. Ovid. in Ibin, 456. Sæva tympana. Hor. 1. Carm. 18. 4. Taurina tympana. Claud. 2. Conf. Stilich. 365. Tenta tympana. Lucret. lib. 2. 618. Virilis sonus tympani. Sen. Herc. fur. 6. Adhibere tympanum. V. ADHIBEO. Dare tympana eloquentiæ. Quintil. lib. 5. cap. 12. Reboant tympana. V. REBOO. Remugit tympanum. V. REMUGIO. Tundere inania tympana. Ovid. 4. Fast. 183. Tympanum, Vehiculi tectum, ut ait Servius. Sive, ut aliqui putant, Tectudo supra radios: radii autem dicuntur qui in media parte rotarum sunt. Virg. 2. Georg. 444. Hinc radios trivere rotis, hinc tympana plaustris. [Rotæ sine radiis, puto, Tympanum, Rota est, quæ a calcantibus versatur, qualem passim videmus in ea machina, qua saxa subvehuntur in magnificis ædificationibus: verbo Græco *τροχῆν*, id est grus dicitur. In ea trochleæ sunt in summo carthesio, id est in versatili & superiore parte machinæ: & in trochlea ductarius funis, qui circum tympanum advolvitur: & a fune dependentes, qui forlices dicuntur, quibus onera evchendaprehenduntur. Budeus. Lucret. lib. 4. 903. Multaque per trochleas, & tympana pondere magno Commover, atque levi sustollit machina nisu. Tympanum etiam, Machina haustoria dicitur, quæ, dum versatur, aquam adnexis permultis modiolis haurit, & rursus circumacta descendit: a Vitruvio in decimo cap. 9. & 10. describitur, passimque in pristinæ aquariis videtur. Budeus. Tympanum. Genus vahs. Plin. lib. 33. cap. 11. Tympana vero se juvenile appellata stateras, & lances, quas antiqui magidas appellaverant. **TÛMPANIOLUM**, i. n. [*τυμπανίον*] dimin. Arnob. 6. **TÛMPANIUM**, i. n. [*τυμπανίον*] Margaritæ genus. Plin. 9. 35. **TÛMPANIZO**, [*τυμπανίζω*] are. Tympana pulsare. Suet. de August. cap. 68. Et assensu maximo comprobavit versum in scæna, pronuntiatum de Gallo Matris deum tympanizante. Videtne ut cinædus orbem digito temperat?

- T Y M P A N I S T A**, æ. m. [τυμπανιστής] Qui tympanum pulsat. Apul. de Deo Socr. p. 49. Elmenh.
- T Y M P A N I S T R I A**, æ. f. [τυμπανιστρια] Quæ tympaum pulsat. Sidon. 1. Epist. 2. Tympanistria psalteria canit.
- T Y M P A N O T R I B A**, æ. m. [τυμπανοτριβή] In tympano apud Græcos homines torquebantur: hinc eum, qui saepe in eo per tormenta cruciatus sit, credit Turneb. a Plauto apud Priscianum tympanotribam vocari: verba sunt Plauti in Truc. 2. 7. 49. Tympanotribam amas, hominem non nauci. Ac videretur, a τυμπανότριβη formari, ut fictum est οὐκ ἔστι. Vel Tympanotribam vocat, Qui tympanum pulsabat, ut in sacris Rheæ: & in multis initiationibus & sacris tympana gerebantur, ut e Lystrata Aristophanis constat. Tympanum autem illis in sacris gerere parum virile videbatur censeturque muliebre. Atque hanc interpretationem meliorem puto. Hæc ille Advers. 17. 17. [An Qui tympanum machinam versat?]
- T Y M P A N I T E S**, æ. m. [τυμπανίτες] Species aquæ intercutis, quum ventre vehementer intento, creber intus ex motu spiritus sonus est, teste Cels. lib. 3. cap. 21.
- T Y M P A N I C U S**, [τυμπανικός] Qui hoc morbo laborat. Plin. lib. 2. cap. 5. Hydropticus, incipientibusque tympanicis, stomachicis, &c. al. Tympanicis. V. Harduin. in loc.
- T Y M P A N I T I C U S**, a, um. Adj. Idem. Veget. Mulom. 3. 27.
- T Y M P H A I**, [τυμφαί] Populi sunt Ætolia, Pindi montis accolæ, Theoprotis & Perthæbis proximi, apud quos in summa terra gypsum invenitur, quod ab iis Tymphaicum appellatur, fullonibus in Græcia Cymolia creta usum supplens. V. Plin. lib. 4. cap. 2. & lib. 35. cap. 17. & Steph.

T Y N

- T Y N D A R I S**, Ædis. f. [τυνδαρίς] Siciliae urbs, media ex parte a mari absumpta. Plin. lib. 2. cap. 91. Hodie *Tindari*. Tyndaris Patronym. V. post TYNDARUS.
- T Y N D A R I T A N U S**, a, um. Adj. Cic. 15. Att. 2. & passim in Verr.
- T Y N D A R U S**, i. m. [τυνδαρεύς] Rex OEbalia, filius OEbali regis, habuit uxorem formosissimam Ledam. Nonnunquam pro Tyndaro, Tyndareus ponitur. ut Ovid. 8. Epist. 3 r. Me tibi Tyndareus vita gravis auctor & annis Tradidit. Cic. de Fatu 34. Nec Hecubam causam interitus fuisse Trojanis, quod Alexandrum genuerit: nec Tyndareum Agamemnoni, quod Clytemnestram. Hinc
- T Y N D A R I D A E**, arum. m. pl. [τυνδαριδῶν] Castor & Pollux dicti sunt. Ovid. 8. Met. 301. Tyndaridæ gemini: præstantes, cæstibus alter, Alter equo. Meminit Cic. 1. Tusc. 28. Valer. 6. Argon. 612. Tum magis atque magis peditem candore notato Tyndaridem incendit amor. i. e. Castorem. Astro comantes Tyndaridæ. Valer. 5. Argon. 367. Comantes, id est, ex quorum ore plurimus manabat fulgor: & fit allusio ad astra. Nam & Castor & Pollux in sidera mutati fuerunt, ut dictum est in dictione CASTOR.
- T Y N D A R I S**, Ædis. f. patronym. [τυνδαρίς] dicta est Helena. Ovid. 5. Epist. 91. Tyndaris infestis fugitiva repocitur armis. Lucret. lib. 1. 461. Denique Tyndaridem raptam. Virg. 2. Æn. 601. Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacæna, Culpatusve Paris, &c. Ubi Servius, Atqui, inquit, Helena Jovis est, non Tydari filia. Sed sic dicimus Tyndaris de Helena, ut de Hercule Amphitryonides. Nam de Jove & Leda nati sunt Pollux & Helena. De Tyndareo & Leda Castor, qui & solus mortalis fuit. Unde Virg. 6. Æn. 121. Si fratrem Pollux alterna morte redemit. Qui immortalitatem suam cum fratre partitus est. Helenæ vero immortalis fuisse indicat tempus. Nam constat fratres ejus cum Argonautis fuisse. Argonautarum filii cum Thebanis dimicaverunt. Item illorum filii contra Trojam bella gesserunt. Ergo si immortalis Helena non fuisset, tot sine dubio sæculis durare non potuisset. Hanc autem legimus prius a Theseo raptam, & in Ægypto commendatam Protheo.
- T Y N D A R E U S**, a, um. Adj. [τυνδαρεύς] ut, Puer Tyndareus, Castor, aut Pollux. Valer. 1. Argon. 167.

T Y P

- T Y P H A**, æ. f. [τύφη] Planta est folio cyperidis, caulem habens enodem, cujus in summo capite flos nascitur, evadens in pappum sive lanuginem. A Galeno lib. 1. de aliment. numeratur inter legumina. Officinis hodie est incognita. Diosc. 3. 124.
- T Y P H I S**, [τύφης] Argonauta. Claud. de Bell. Get. 6. Omnibus attonitis solus post omina Typhis Incolorem tenui damno servasse carinam Fertur, & accipitem montis v. tasse ruinam. Vitiose translata est Græca vocalis ex posteriore syllaba in priorem. V. TYPHYS.
- T Y P H O E U S**, trisyll. cum eo diphthongo, Æi vel Æos. m. [τυφωεύς] Gigas fuit, Terræ & Titani filius. V. TYPHON. Sævus Typhoeus. Virg. 2. Georg. 179. Hinc
- T Y P H O E U S**, a, um. quatuor syllabarum, Adj. [τυφωεύς] Virg. 1. Æn. 665. Nate, patris summi qui tela Typhoea temnis.
- T Y P H O I U S**, a, um. Idem. [τυφωεύς] Claud. 3. de Rapt. Proserp. 183. — rupitne Typhoia cervix Inarimem? [Sic, puto, & Virg. scripsit.]
- T Y P H O N**, [τυφών, δαίμων, Gl. L. G.] Idem qui & Typhoeus, quem Strabo lib. 13. ex Pindari auctoritate sub Ætna cruciari scribit. Alii sub Inarime condunt. ut Lucan. lib. 5. 101. Conditus Inarimes æterna mole Typhoeus. Ferus Typhon. Senec. Octav. 5. Terribilis Typhon. Ovid. 2. Fast. 461. Typhon, frater Osiridis regis Ægypti, qui, ut testatur Diodor. Sicul. lib. 1. cap. 2. ipsum regem clam necavit, & in vigintiquinque partes corpus ejus discepsit. Tandemque ab Iudæ regina, Osiridis & sorore & uxore,

- auxilio filii, cui Orus nomen erat, in bello est interemptus, cum iis qui cædis fuerant conscii.
- Typhon item Ventus est, quem Græci Turbidum & orbe motum nominant, ut scribit Meteororum 2. Aristoteles. Gell. lib. 19. cap. 1. Navigabamus, inquit, a Cæthopa ad Brundulium, mare Ionium violentum & vastum & jactabundum. Nox deinde, quæ diem primum secuta est, in ea fere tota ventus, a latere sevens, navem undis compleverat. Tum postea, complorantibus nostris omnibus, atque in sentina satis agentibus, dies quidem tandem illuxit: sed nihil de periculo atque sevitia remissum, quin turbines etiam crebriores, & cælum atrum, & fumigantes globi, & figuræ quædam nubium metuendæ, quas τυφώνας vocabant impendere, imminereque, ac depresso navem videbantur. Hactenus Gell. Plin. lib. 2. cap. 48. de repentinis flatibus, Sin vero depresso sinu arcitius rotati effrigerint sine igne, hoc est sine fulmine vorticem faciunt, qui Typhon vocatur, id est vibratus ecephias. Desert hic secum aliquid abruptum e nube gelida convolvens, versansque, & ruinam suo illo pondere aggravans, & locum ex loco mutans rapida vertigine: præcipua navigantium pestis, non antennis modo, verum ipsa navigia contorta frangens.
- T Y P H O S**, [τύφος] Latine Superbia, elatio, fastus, arrogantia, jactantia, a τυφώνας Superbio, inaniter jacto. Uritur frequenter Augustinus, ut de Civit. Dei lib. 11. cap. pen. Unam fruentem Deo, alteram tumentem typho.
- T Y P U S**, i. m. [τύπος] Formula, Forma, Norma in Gloss. Græcolat. Est Figura, adumbratio rudis, vestigium, umbra, & veluti imago quædam alicujus rei. Plin. lib. 35. cap. 12. Umbram ex facie ejus ad lucernam, in pariete lineis circumscriptis, quibus pater ejus, impressa argilla, typon fecit. Typi, de quibus scribit Cic. 1. Att. 10. non sunt imagines solum, & simulacra, nec sigilla hominum, sed insculptæ etiam aliarum rerum variarum effigies & formæ, quarum distincta varietate in tectoriis selectabantur, ita ut variæ quadæ & crustæ, variis cælatæ speciebus viderentur. Muretus Tubos legendum affirmat, sed Turnebi sententiæ magis assentior. Verba Cic. sunt, Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrio possim includere.
- T Y P I C U S**, a, um. Adj. Vox apud Ecclesiasticos scriptores frequens. V. Tertull. de Patient. cap. 6. Hieron. Epist. 9.
- T Y P I C U S**, Adv. Vulg. Interp. 1. Corinth. 10. 11.
- T Y P I C O**, ære. Typo exprimere. G. Brito Phil. 12. 211. Virginis intactæ typicans nova gaudia.
- T Y P O G R A P H I A**, æ. f. [τυπογραφία] Scriptura typis, seu formulis expressa. Ars hodie probe cognita. De ejus origine & progressu, V. Annales Typograph. viii doctiss. Mich. Maittaire, (qui Indicem in illos Annales necessarium & copiosissimum prelo paravit, brevi proditurum) Boxhornium, Phil. Carol. ad Agell. p. 218. Palmer, &c.
- T Y P O G R A P H I C U S**, a, um. Adj. [τυπογραφικός] ut, Ars typographica.
- T Y P O G R A P H U S**, [τυπογράφος] Qui hanc artem exercet.
- T Y P O G R A P H E U M**, i. n. [τυπογραφείον] Locus, in quo ars typographica exercetur.

T Y R

- T Y R A**, sive **T Y R A S**, æ. m. [τύρος] Ptolemæo, Fluvius est sub Borysthene, Sarmatas diimens a Dacis, & non procul ab Istri ostiis in Pontum Euxinum illabens, ubi & oppidum habet sui nominis. V. Plin. lib. 4. cap. 2. & Ptolemæum lib. 1. cap. 5. Ovid. 4. de Pont. 10. 50. Parthenusque rapax, & volvens laxa Cynapes Labitur, & nullo tardior amne Tyras.
- T Y R A M B E**, es. f. [τυραμβῆ] Sarmatiæ in Asia urbs, auctore Ptolemæo lib. 5. cap. 9. vulgo *Trapano*.
- T Y R A N N I O N**, [τυραννίων] Amisenus, discipulus Estiæ Amiseni, nobilis Grammatici, tempore Magni Pompeji, docebat Romæ. Ductus est a Lucullo captivus in bello Mithridatico: Cum prius videretur Theophrastus, mutavit nomen, quod inter æquales superbis verberaretur moribus. Clarus & dives ob doctrinam factus adeo est, ut supra tria millia librorum pollideret. Decellit fenex morbo podagra.
- Tyrannion junior e Phœnicia discipulus prioris, a quo nomen sibi usurpavit, quum prius Diocles vocaretur. Captivus & ipse Romam ductus, a quodam Diamante Cæsaris liberto emptus, deinde dono datus Terentia Ciceronis, ab eaque liber factus, ludum Romæ aperuit: scripsit libros LXXVII. utriusque auctor Suidas. Is docuit Q. Ciceronem filium. Cic. 2. Q. frat. 1. Hoc nunc magis animadverto, quod Tyrannio docet apud me. Idem 4. Att. 4. Et 2. 6. A scribendo prorsus abhorret animus: etenim τυρανεύειν, quæ confliteram, magnum opus est: ita valde Eratosthenes, quem mihi proposueram a Serapione & ab Hipparcho reprehenditur, quid censes, si Tyrannio accesserit?
- T Y R A N N I S**, V. seq. dict.
- T Y R A N N U S**, i. m. [τύραννος] apud veteres dicebatur Dominus omnem habens in subditos potestatem. Unde, ut ait Justinus 1. 1. pr. quæque civitas & gens, Rerump. imperium ab initio penes reges habebat, quos ad hujusmodi fastigium majestatis, non ambitio popularis, sed spectata inter bonos moderatio pravebat. Hicque & Tyranni ob fortitudinem vocabantur. Virg. 7. Æn. 266. Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni. Late tyrannus. Hor. 3. Carm. 17. 9. de Lamo. i. e. Late regnans, amplum regnum possidens. Sic Virg. 1. Æn. 25. Hinc populum late regem, &c.
- Tyranni nomen, crescente malitia, quum superbi reges regnare cœpissent, ad illos tantum translatum est, qui non jure & æquis legibus, sed vi, & quadam animi libidine dominabantur. Cic. 4. de Finib. 56. Negatque Platonem, si sapiens non sit, eadem esse in causa, qua tyrannum Dionysium. Idem 3. Verr. 82. Quum in oppidis & civitatibus amicorum, non legatum Pop. Rom. sed tyrannum libidinosum, crudelemque præbueris. [Gloss. Græcolat. τυραννός, Tyrannus, Rebellis.]
- Exitus tyrannorum. Cic. 2. Off. 24. Nec verni hujus tyranni solum, quem armis oppressa pertulit civitas, interitus declarat, quantum hominum odium valeat ad pestem, sed reliquorum similes exitus tyrannorum.
- Vita tyrannorum. Cic. de Amicit. 52. Hæc enim est tyrannorum vita, nimirum

nimirum in qua nulla est fides, nulla caritas, nulla stabilis benevolentiae potest esse fiducia, omnia semper suspecta atque sollicita sunt, nullus locus est amicitiae.

Ferus tyrannus. Ovid. 6. Met. 549.

Immitis tyrannus. Virg. 4. Georg. 459. De Plutone. [Ut rege.

Importunus & amens tyrannus. V. IMPORTUNUS.

Impotens tyrannus. Sen. Herc. fur. 9. 25.

Infandus tyrannus. Lucan. lib. 8. 687.

Intolerandus. Cic. in Vatin. 23. Simulque mihi respondeto tu, qui nos, qui de communi salute consentimus, tyrannos vocas, fuerisne, non Tribunus plebis, sed intolerandus, ex caeno nescio quo atque ex tenebris, tyrannus.

Leticiferi tyranni. Sil. lib. 13. 620.

Orbis tyrannus, Nero. Sen. Octav. 5.

Sævus tyrannus. Sen. Octav. 3. Perf. 3. Sat. 35.

Magne pater divum, sævos punire tyrannos
Haud alia ratione velis (cum dira libido
Moverit ingenium, ferventi tincta veneno)
Virtutem videant, intabescantque relicta.

Tecta inhospita tyranni. Ovid. 1. Met. 218.

Conjungere se cum tyranno. Cic. 7. Att. 19. Ad fugam hortatur amicitia Cn. causa bonorum, turpitudine conjungendi cum tyranno: qui quidem incertum est Phalarimne an Pisistratum sit imitaturus.

Ferre tyrannum. Cic. pro Milon. 36. Quo tandem animo hoc tyrannum tulisse creditis?

Inventi tyrannum in aliquem. Cic. pro Deiot. 15. Cujus tam inhumani & ingrati animi, a quo rex appellatus esset, in eum tyrannum inventi, &c.

Teneri crudeli dominatu ab aliquo tyranno. Cic. 1. de Divin. 53.

Capricornus tyrannus Hesperiae undae. Hor. 2. Carm. 16. 20.

TYRANNIS, idis. f. [τυραννίς] Duellum, in Gloss. Græcolat. Proprie Sævum ac violentum imperium. Juven. 8. Sat. 223.

Quid Nero tam sæva crudaque tyrannide fecit? Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Atque in suo lectulo mortuus, in tyrannidis rogam illatus est. Ovid. 15. Met. 61.

— odioque tyrannidis exsul

Sponte erat. [i. e. Tyranni.

Affectare tyrannidem. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Affectata tyrannidis reus. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Destruere tyrannidem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Occupare tyrannidem. Cic. 3. Off. 93. Quid si tyrannidem occupare, si patriam prodere conabitur pater?

O dii boni vivit tyrannis. Cic. 14. Att. 9.

TYRANNICUS, a, um. Adj. [τυραννικός] Quod est tyranni. Cic. 1. de Legib. 42. Aut si omnes Athenienses delectarentur tyrannicis legibus, num idcirco hæc leges iustæ haberentur?

Tætrum, crudele, nefarium, tyrannicum facinus vel factum. Auctor ad Herenn. lib. 2. 49. Quo ostendemus tætrum facinus, crudele, nefarium, tyrannicum esse. i. e. Per vim, per manum opulentam patrum, quæ res ab legibus & ab æquali jure remotissima est.

TYRANNICE, Adv. [τυραννικῶς] In modum tyranni, Crudeliter. Cic. 5. Verr. 115. Nunc ut hoc tempore ea, quæ regie, seu potius tyrannice statuit in, &c.

TYRANNICIDA, æ. m. [τυραννοκτόνος] Qui tyrannum occidit. Plin. lib. 7. cap. 23. Clarissimum in feminis Leænæ meretricis exemplum, quæ torta non indicavit Harmodium & Aristogitonem tyrannicidas.

Tyrannicidæ proprium est, tyrannum occidere. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Premia tyrannicidarum. Suet. Tiber. cap. 4.

TYRANNICIDIUM, i. n. [τυραννοκτονία] Plin. lib. 34. cap. 8. Quintil. lib. 7. cap. 3. Tyrannicidium est occidere tyrannum.

TYRANNOCTONUS, i. m. [τυραννοκτόνος] Idem Græcis, quod Tyrannicida: a τυραννός, & κτείνω, Interficio. Cic. 14. Att. 15. Sustulisse mihi videtur simulationem desiderii, adhuc quæ serpebat in dies, & inveterata verebar ne periculosa nostris tyrannoctonis esset. conf. 12. Fam. 22.

TYRANNOPLITA, æ. m. [τυραννοπλίτης] Civis tyranni. Sidon. 5. Epist. 8.

TYRAS, V. TYRA.

TYRIANTHINUS, a, um. Adj. [τυριανθίνος] ex Tyrio & Ianthino compositum. ut, Tyrianthinus color dicebatur quando absolutus amethystus rursus tyrio inebriabatur: & geminata luxuria faciebat ex utroque improbum nomen. Ex Plin. lib. 9. cap. 41.

Tyriantina, Vestimenta Violacea purpura tincta, ita dicta ab Ianthino, hoc est violaceo colore: & Tyrio, hoc est purpureo. Martial. lib. 1. 54.

Sic interpositus vitio contaminat uncto

Urbica Lingonicus tyriantina bardocucullus.

Pallium tyrianthinum. Vopisc. in Carin. cap. 20.

TYRIDATES, [τυριδάτης] Rex Armeniæ magnus temporibus Neronis, ut auctor est Plin. lib. 33. cap. 1. Et lib. 30. cap. 2. V. Sueton. in Neron. 13. & 30. Al. Tiridates, per i. q. V.

TYRINS, TYRINTHIA, TYRINTHIUS, V. TIRYNS.

TYRIUS, V. TYROS.

TYRO, TYROCINIUM, TYRONATUS, TYRONIANUS, TYRUNCULA, TYRUNCULUS, V. TIRO.

TYROS, vel TYRUS, i. f. [τύρος] Phœniciae peninsula. Plin. lib. 5. cap. 19. Tyrus, quondam insula, præalto mari septingentis passibus divisa, nunc vero Alexandri oppugnantis operibus continens. Olim partu clara, urbibus genitis, Lepti, Utica & illa Romani imperii æmula, terrarum orbis avida Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis ejus nobilitas conchylio atque purpura constat. Hactenus Plinius. De obsidione ejus, utque continenti adjuncta est Diodor. lib. 17. Lege Curt. lib. 4. Hæc fuit olim Sarra nuncupata, ut ait Gell. 14. 6. Unde Sarranum ostrum dicitur, & ostrum Tyrium, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fue-

runt Maris rubri: dicti a palma, cujus regio plena erat. Palma enim Φοίνιξ dicitur. Hinc terræ motu pulsi in maritimam Syriæ se contulerunt, condita urbe, Sidonem a pisce appellarunt: eam Syri vocabant Sarram. Lingua Syra enim piscis Sear dicitur. Postea condidere Tyrum in ipso mari, propter merces. τύρος enim Græce, Latine Cæsus. Tyros nunc Sar dicitur. Civitas erat Christianorum, sed Turcæ deleverunt eam, & servavit portum, qui vocatur *El porto de Sar*. Regna Tyri. Virg. 1. Æn. 350.

Antiqua Tyros. Virg. 4. Æn. 670.

Antiqua Tyros; Proverbium est, quo significamus summam molestiam extremumque malum. Tyrum enim, quæ cognominata est Vetus, dictione composita Παλαιάτυρος, Alexander expugnatam, & ex insula comportatis aggeribus redditam continentem, crudeliter tractavit, plurimisque affectis incommodis: unde proverbium πάλαια τυρός, quo significabant tantum malorum, quantum antiqua Tyros pertulisset. Recensetur in Plutarchi collectaneis, atque item Zenodoti. Historia est apud Quint. Curt. hæc Erasmus.

Instabilis Tyros. Lucan. lib. 3. 217.

Phœnissa Tyros. Ovid. 15. Met. 288.

Tyro despectus Hiabas. Virg. 4. Æn. 36. Valet contemptus a Tyro & per denominationem a te Tyria muliere. Non enim assentiendum est Servio, qui Hiabam facit Tyrium, quem e Trogo, & hoc 4. Æn. constat Afrum fuisse. Turnebus.

TYRIUS, a, um. Adj. possess. [τύριος] Qui ex Tyro est. Claud. de Bell. Gild. 520.

Urbs, Libyam contra, Tyrio fundata potenti,

Tenditur in longum Caralis, &c.

Amictus Tyrii. Ovid. 2. de Arte Am. 297.

Arces Tyriæ. Virg. 1. Æn. 24.

Coloni Tyrii. Virg. 1. Æn. 16.

Colores Tyrii. Ovid. 9. Met. 340.

Ostrum Tyrium. Virg. 3. Georg. 17.

Rubores Tyrii. Virg. 3. Georg. 307.

— quamvis Milefia magno

Vellera mutantur, Tyrios incocta rubores.

Succo Tyrio cocta strata. Lucan. lib. 10. 123.

Strata micant Tyrio, quorum pars maxima, succo

Cocta diu.

Urbs Tyria. Virg. 1. Æn. 392.

Tyriæ, Vestes purpura Tyria infectæ. Ovid. 2. de Arte Am. 297.

Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus. Martial. 4. 28.

Hispanas, Tyriasque, coccinasque. [Sic Tyrium, n. & Tyria, pl.

Tyrius, pro Lecto Tyrio vel purpureo. Juven. 10. Sat. 324.

— dudum fedet illa parato

Flammeolo, Tyriusque palam genialis in hortis

Sternitur, &c. [Nili potius π Genialis substantive posuit, subaudito Lectus, vel Tonus. Schol. vet. Genialis, Lectus, ubi concumbunt.]

Tyria maria, proverbio dicebatur, de Re magnopere tumultuosa, periculique plena. Festus Pompejus inde natum adagium indicat, quod Pœni, Tyro oriundi, adeo potentes maris fuerunt, ut per hos omnibus mortalibus navigatio esset periculosa. citatque Afranium, qui scripserit de quopiam, quod Tyria maria conciret: hoc est ingentes turbas exciraret. Erasmi.

TYRIUM, i. n. pro Purpura. Tertull. de Pœnitent. cap. 11. Num in coccino & Tyrio pro delictis nos supplicare condecet. V. Tyriæ supra.

TYRIANTHINUS, a, um. Adj. V. suo loco

TYROTARICHUS, i. m. [τυροτάριχος] Genus obsonii ex caseo, falfamentisque confecti; τυρός enim caseus, πείραχος falfamentum. Cic. 9. Fam. 16. Tu vero (volo enim abstergere animi tui metum) ad tyrotarichum antiquum redi. Idem 4. Att. 8. Multa me in epistola tua delectarunt, sed nihil magis quam patina tyrotarichi. De tyrotaricho Apic. lib. 4. cap. 2. V. infra. Sed & Cæli. lib. 13. cap. 26. his quidem verbis, Invenio apud Græcos dici quidem πείραχος, falfamentum. Suidas tamen carnem intelligere mavult sale conspersam: addito etiam etymo, πείραχος τὸ ἐπὶ τῷ γάρῳ ἐξ ἰσχυροῦς, quod eliquetur inde tabs gari modo; nam ἰσχυρὸς tabs est ac cruor. Id fuisse annoxæ vilioris ut credam, facit Aristophanis interpres, quum in comœdia, cui titulus est ἰππείες, id est Equites, ita scribat: ὅπκι τὸ πείραχος πάλαιον, ἀλλὰ ἔπεις πρὸς ἐπιπλή πάλαιον. Ubi, inquit, est Tarichonopolium, hoc est ubi tenuia venduntur. Tarichos Phrygium & Gadircum est apud Eupolin in Marica. Julius Pollux Ægyptia addit. & tilitarichos (πάλαιον πείραχος, 6. 49.) dicitur ab eodem, & λεπιδωτὸν quod squamatum intelligit: & fervile cibarium fuisse monstrat comicus Plato, ἢ περιὸν ἄμυρον, πάλαιον πείραχος ἰσχυροῦς πῖς οἰκίτης. Ex his ducor conjectura, non tam, ut monitorium plerisque est visum, a caseo duci tyrotarichum, quam a loco ubi conficeretur, mox Romam subvectaretur, uti ex Hispania & locis aliis. Nec me fallit, Apicium scribere: Patellam tyrotaricham ex quocunque falso volueris, coques ex oleo: exossabis & cerebella cocta, pulpas piscium, jeculcula pullorum, caseum mollem excoctatum: hæc omnia calefacies in patella. Apud Philippidem, Eustathio referente, legitur τυρός ἢ πείραχος, ubi auctor idem probare nititur, tarichos neutro dici genere, ut apud Menandrum ἐπίπαιρα ἐπὶ τῷ πείραχος ἄλλας, id est sale inspersi tarichos: & masculino apud Aristophanem, πείραχος ἔστων πλουσιαν, id est tarichum abluens hunc. Hæc Cælius.

TYRRHËNIA, æ. f. [τυρρηνία] Tuscia, Italiæ regio. V. TUSCIA.

TYRRHËNI, orum. m. [τυρρηνῶν] Romani Hetruscos appellant atque Tuscos. Græci vero eos hoc nomine nominarunt a Tyrrheno Aty filio, qui Lydia colonos hac in regione dimisit. Aty enim, ex prognatis Herculis & Omphales unus, quum sterilitate ac fame populum suum emittere cogeretur, e duobus filiis, forte jacta, Lydum quidem regni successorem tenuit: Tyrrheno autem majorem applicans populum, foras abire jussit. Hanc ille ingressus oram, de suo nomine vocavit Tyrrheniam. A cujus gentis præcipua crudelitate Tyranni sunt dicti.

TYRRHËNUS, a, um. Adj. [τυρρηνός] ut, Æquor Tyrrhenum. Virg. 1. Æn. 71.

Arva Tyrrhena. Virg. 8. Æn. 551.

Gens Tyrrhena. Ovid. 15. Met. 577. Cic. 1. de Divin. 17.

Lydius ediderat Tyrrhenæ gentis aruspex. Ex poeta.

Mare Tyrrhenum dictum est, vel quod Tusciam alluit (inquit Servius) id est Tyrrheniam, vel a Tyrrhenis nautis, qui se in hoc mare præcipitaverunt. Namque hoc habet fabula, Dormientem in litore Liberum patrem puerum nautas abstulisse Tyrrhenos, qui quum esset experrectus in navi, quo duceretur interrogavit. Responderunt illi, Quo vellet. Liber ait, Ad Naxum insulam sibi sacratam. Sed quum alio vela deflecterent, iratum numen tigres, sibi sacratas, visibus eorum objecit: quo terrore se illi in fluctus dedere præcipites. Hactenus Servius, enarrans hunc locum Virg. 1. Æn. 71.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor, &c. Idem in hymno quodam in Bacchi laudes scripsit Homerus. *La mer Thyrrène, la mer d'aval.*

Monstra Tyrrhena. Ovid. 3. Fast. 723.

Rex Tyrrhenus. Ovid. 4. Fast. 893.

Sedes Tyrrhena. Virg. 7. Æn. 209.

TYRRHUS, i. m. [Τύρρῳ] Pastor, apud quem Lavinia peperit. Inde

TYRRHIDÆ, arum. pl. [Τυρρῖδαι] Tyrthi filii. Hæc Servius apud Virg. 7. Æn. 485.

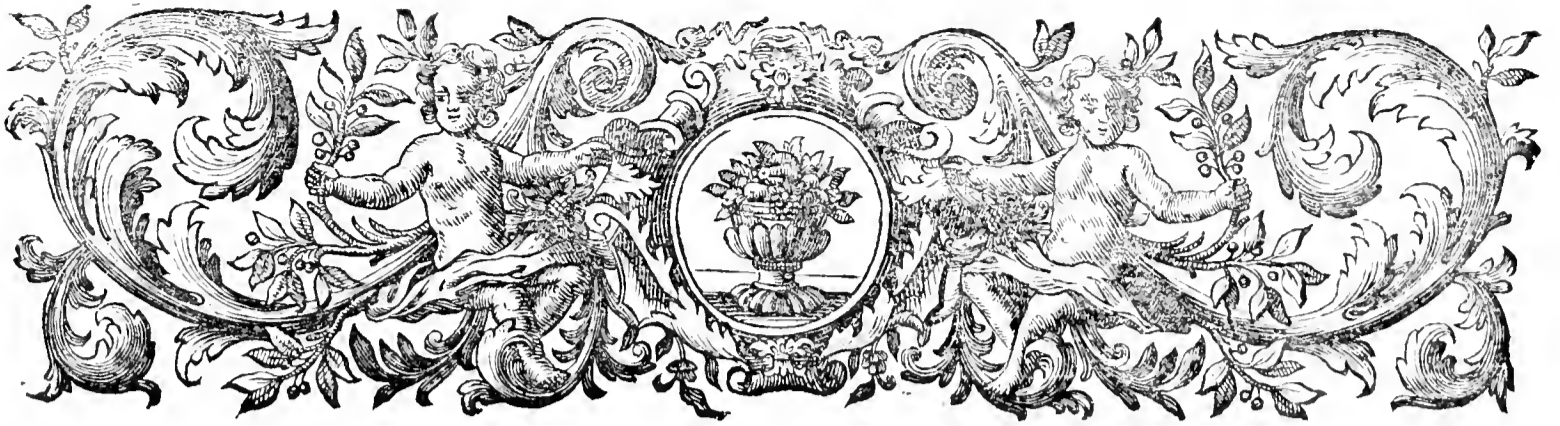
Cervus erat forma præstanti, & cornibus ingens, Tyrrhidæ pueri, quem matris ab ubere raptum Nutribant, Tyrrhusque pater, cui regia parent Armenta, & late custodia credita campi, &c.

Juvenes Tyrrhidæ. Virg. 9. Æn. 28.

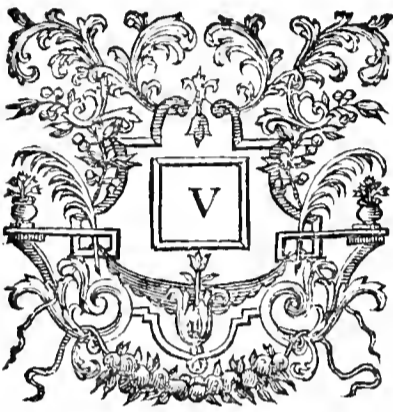
TYRTÆUS, i. m. [Τυρταῖος] Poeta Græcus, cujus sæpe meminit Plato in libris de Legibus, O divine poeta Tyrtæe, inquit, sapiens certe ac bonus nobis esse videris, quia excellentibus eos extulisti laudibus, qui in bello excelluerunt. Scripsit exhortationes ad virtutes bellicas. V. Suid. Stob. Plutarch. & Poll. 4. 15.

TYSIAS, æ. m. [Τυσίας] Princeps Rhetor, seu inventor artis rhetoricæ fuit, ut docet Cic. 2. de Invent. 6. Ac veteres quidem scriptores artis, usque ab principe illo atque inventore Tysia repetitos, unum in locum conduxit Aristoteles, &c. [Al. Tisias, per i, τισίας. Emendatius, opinor.

V

VOCALIS in locum Φ & Græcorum successit; ut Μῆσα , Musa. Consona tamen aliquando officio fungitur, idemque, quod Digamma Æolicum, munus præstat; ut, Virtus, Juvenis, &c. idque, pro more Digamma, aliquando in initio vocis, ut ἰς Vis , ἑσπερος Vesper , aliquando in medio, ut ὄν sive ὄρν , Ovum; δῖος , Divus; & sexcenta alia. V, in potestate consonantis veteres appellabant Vau, recte Quintiliano. Credibile est Romanos semper consonam V efferre solitos ut hodie Septemtrionales W. Ita enim fere perpetuo Græci Romanas res confribentes Ὀυδισίλιος ,

Ὀυδισίλιος , Virgilius, Valerius. Hinc Latina provincialis, *Wasse, Wine, Wulvuu*; est Valto, Vinum, Vidua Anglis. [V. plura in DIGAMMA, & littera F.]

B, P, & V consona, litteræ scilicet cognatæ, sæpissime inter se permutantur, ut Δαυιδ , David; Opilio, quod Ovilio; Βαδω . Vado; Taberna, *Taverne*; Sapor, *Sauveur* Gallis. [In Gloss. Græcolat. litteræ V consonæ locum tere B occupat.]

U vocalem recte censuerunt critici a consona V non esse figura distinguendam. Nam priorem formam, sub qua hodie vulgariter venit, in antiquis monumentis, sive cippis, sive numismatibus, nusquam conspicimus. Permutantur vocales,

A & U, ut ὕλιξ , calix; κῆλαμος , Culmus; Salsus, Infulsus. E & U, ut Juro, Dejero; Ulmus, *Elm*, Angl. σκοπιλος , Scopulus; idque maxime in Gerundivis, ut *Repetundæ*, *Repetendus*.

I & U, ut a φύω , Fio; idque maxime in incremento & compositione: ut Caput, Capitus; Cornu, Corniger; Arcus, Arcitenens; Opus, Opifex, &c. Vicillim διπλος , duplus; Dies, Biduum: maxime autem in Superlativis; ut Optumus, Maxumus. [V. Fabius l. 7.]

O & U, ut ὄλιον , Ulna; Colo, Occulo; νῆξ , Nox; μῶλη , mola; Ebur, Eboris [conf. l. c. Quintil.]

Quin & diphthongi sæpe fiunt U. ut φαιδς , Fuscus; a Cædo fit Cudo; Clando, Occludo; φονικος , Puniceus; a Pœna, Punio.

In verbis, quæ a Græco fonte cadunt, terminatio per o breve, præstat per u; ut κῆρος , Cyrus; πελαγος , Pelagus, &c.

Nonnunquam inter c & i interponitur, ut Ἡρακλῆς , Hercules; Ἀλκυμένη , Alcmena: Aliquando abjicitur, ut Vinculum, Sæculum, Herole. [Sæpius tamen apud Pœtas, quam in soluta oratione, postulante scilicet metro.]

V designat numerum Quinarium, non, ut Quintilianus absurde opinatur, quod esset quinta vocalis: neque, ut alii, quod esset dimidia pars denarii. X. Hoc enim est Retro gredi, atque a tegulis ædificare: sed quod in antiqua & simplici computatione in omni quinario numero necessaria esset ad ambiguitatem vitandam mutatio figurarum. Quatuor unitates IIII distincte caperet oculus, quinque non ita facile IIII. Unitatibus igitur binis in angulum coeuntibus enascitur V. Ita neque progredimur ultra XXXX, neque ultra CCCC. In Græcis numeralibus hoc quoque accidit. V. plenus Alciat. Parerg. & Huetius in Huetianis. [Qui tamen, nisi fallor, a computatione per digitos arcessit.]

V. Vale, Valeo, Vestalis, Vestis, Veteranus, Victoriatus, (scilicet Nummus) Vir, Virgo, Visu, Vivens, Viva, Vivum, Vivus, Vixit, Volera, Volero, Volufus, Vopifcus, Voto, Votum, Vovit, Urbs, Ufus, Uxor. V. A. Veterano assignatum. V. AED. Viro Ædificio. V. AET. Virtus æterna. V. A. F. Vivus aram fecit. V. A. I. D. Virtus aram jussu dedit. V. A. I. D. XI. Vixit annum unum dies undecim. V. A. L. Vixit annos quinquaginta, Vovit animo libens. V. A. L. H. S. E. Vixit annos quinquaginta hic situs est. V. A. L. S. Votum animo libens solvit. V. A. V. Vixit annos quinque. V. A. X. Vixit annos decem, & similiter de pluribus.

V. B. Vir bonus. V. B. A. Viri boni arbitrato. V. B. F. Vir bonæ fidei. V. C. Vale conjux, Vivens, vel Vivus, curavit, Vir clarissimus, Vir consularis, [Urbs condita] V. C. C. Vir clarissimus Consul. V. C. C. F. Vale conjux carissima feliciter. V. C. P. Vivens curavit ponendum. V. C. P. P. Vir clarissimus Præfectus Prætorio. V. C. P. P. HISP. CIT. Vir clarissimus præfectus prætorio Hispaniæ citerioris. V. C. P. T. Vir Consularis Provinciæ Tarraconensis.

V. D. Vir devotus, Vivens dedit, vel dedicavit, Votum dedit. V. D. A. Vale dulcis anima. V. D. D. Votum dedicatum. V. D. V. N. Vale

decus urbis nostræ. V. D. P. S. Vivens dedit proprio sumptu, Vivens de pecunia sua.

V. E. Vir egregius, Visum est. V. E. D. N. M. Q. E. Vir egregius devotus numini majestatique ejus. V. E. F. Viro egregio fecit.

V. F. Verba fecit vel fecerunt, Vir frugalis, Viro fidelissimo, Visum fuerit, Vivens vel Vivus fecit, Voluit fieri, Votum fecit. V. F. C. Victoriæ felicitatis Cæsaris, Vivens faciendum curavit. V. F. D. M. Vivens fecit dis manibus. V. F. F. Vivens fieri fecit. V. F. G. Voluerunt fieri gratis. V. F. H. M. H. N. S. Vivens fecit hoc monumentum hæredes non sequitur. V. F. I. Vivens fieri jussit. V. F. N. M. N. S. Vivens fecit novum monumentum nomine suo. [Nisi potius Nummis suis] V. F. S. Vivens fecit sibi. V. F. S. E. S. Vivens fecit sibi & suis.

V. H. S. F. M. Vivens hoc sibi fecit monumentum, vel fieri mandavit. V. I. Vir illustris. V. I. C. P. Vir illustris comes patrimonii [vel Palatii].

V. K. APR. Quinto Kalendas Aprilis. [Sic V. EID. Quinto Idus.]

V. L. A. S. Votum libens animo solvit. V. L. M. S. Vivens locum monumenti sibi, Votum libens merito solvit. V. L. P. Votum libens posuit. V. L. S. Votum libens solvit.

V. M. Vir magnificus, Vivens mandavit, Volens merito. V. M. F. M. Vivens monumentum fieri mandavit. V. M. M. Votum Magnæ Matri. V. M. S. Voto merito suscepto, Votum merito solvit.

V. N. Quinto Nonas.

V. P. Vicarius præfecti, Vir Patricius, Vir perfectissimus, Vivens posuit, Urbis Præfectus, Utriusque Pannoniæ. V. P. P. P. Vir perfectissimus Præfectus Prætorio. V. P. PR. Vir perfectissimus præses. V. P. R. Vota pro reditu. V. P. S. Vivens posuit sibi.

V. R. Votum reddidit, Urbs Roma, Urbis Romæ, Uti rogas.

V. S. Vice sacra, Vivens sibi, Votum solvit, Voto solenni, Voto suscepto. V. S. A. L. Voto suscepto animo libens. V. S. C. Voto suscepto curavit. V. S. D. M. Vivens sibi dedit monumentum. V. S. D. S. L. M. Vivens sibi de suo locum monumenti, Voto suscepto de suo libens merito. V. S. E. S. F. Vivens sibi & suis fecit. V. S. F. Vivens sibi fecit, Universi sic fecerunt. V. S. F. I. Vivens sibi fieri jussit. V. S. I. Vice sacra judicans. [vel Votum solvi jussit.] V. S. L. Votum solvit libere. [vel Libens] V. S. L. A. Votum solvit libens animo, vel Voto suscepto.

V. S. L. A. P. C. Voto suscepto libens animo ponendum curavit. V. S. L. D. B. P. Voto suscepto libens Deæ Bonæ posuit. V. S. L. D. D. D. Vivens sibi locus datus decreto Decurionum, vel Votum solvit loco dato.

V. S. L. L. Votum solvit libentissime. V. S. L. L. M. Vivens sibi legavit locum monumenti, Votum solvit libentissime merito. V. S. L. M. Votum solvit libens merito, Voto soluto libero munere. V. S. L. M. H. D. S. P. Vivens sibi legavit monumentum hoc de sua pecunia. V. S. L. M. P. Vivens sibi locum monumenti posuit, Voto suscepto libens merito posuit. V. S. L. P. Vivens sibi locum posuit, Voto suscepto libens posuit.

V. S. M. Vivens sibi monumentum, Voto suscepto merito, Votum solvit merito. V. S. N. T. L. P. Vivens sibi novum tituli locum posuit. V. S. P. Viva, vel Vivus sibi posuit. V. S. P. L. D. D. D. Vivens sibi posuit loco dato necreto Decurionum. V. S. P. L. L. M. Voto suscepto posuit libentissime merito. V. S. S. Vivens sibi statuit, Voto suscepto solvit.

V. S. S. L. M. Voto suscepto solvit libens merito. V. S. T. L. M. Voto suscepto tulit libens merito.

V. T. Usus titulo. V. T. F. Usus titulo fecit. V. T. F. I. Usus titulo fieri jussit.

V. V. Valens victrix, Virgo Vestalis, Votum vovit, Voverunt. V. V. Virgines Vestales. V. V. C. C. Viri clarissimi. V. V. C. C. Virgines vestales clarissimæ. V. V. F. Vivis vivens fecit. V. V. L. Virginis vestalis locus. V. V. M. Virgo vestalis maxima. V. V. OSC. Urbs victrix Osca.

V A C

VACANTER, VACATIO, &c. V. VACO.

VACCA, æ. f. [δὲ κκαλις , Gl. L. G. & G. L. G. ἔσς , L. G.] Bos femina. Varro 2. de R. R. cap. 5. Discernuntur in prima, vitulus & vitula: in secunda, juvencus & juvenca: in tertia & quarta, taurus & vacca. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Cur non gestiret taurus equæ contrectatione, equus vaccæ?

Candens. Virg. 4. Æn. 61. Feta. Virg. 3. Georg. 117.

Nitida. Ovid. 2. Met. 694. Nivea. Ovid. 5. Met. 330.

Sterilis. Virg. 6. Æn. 251. Demittunt ubera lactea vaccæ. Virg. 2. Georg. 524.

Diffident pastæ ubera vaccæ. Virg. 9. Ecl. 31.

Mugit vacca. Stat. 4. Silv. 5. 18.
 Pascere vaccas Ovid. 2. de Arte Am. 219.
 Vacca, Μελεπικὸς ἀνός, Gloss. Latinogræc. V. VASCA.
VACUILLA, æ. f. dimin. [δραμάλιον, βειδίον] Virg. five Valet. Cato in Diris v. 132.
 Vaccula nonnunquam secreta cubilia captans.
 Perdita vaccula. Apul. 7. Met. p. 198. Elmenh. Pastores mei perditam sibi requirentes vacculam.
 Steriles vacculae. Arnob. 7. p. 225.
VACCINUS, a, um. Adj. [βειδέ] Quod est ex vacca. Plin. lib. 24. cap. 3. Cortex illinitur, decoctus lacte vaccino, serpentis plagæ.
VACCINIUM, V. paulo post f. l.
VACCA, æ. f. Oppidum Numidiæ. Sallust. in Jugurth. cap. 47. pr. Erat haud longe ab eo itinere, quo Metellus pergebat, oppidum Numidarum nomine Vacca, forum rerum venalium totius regni, maxime celebratum, ubi & incolere & mercari consueverant Italici generis multi mortales. [Sed Vaga ex Mff & consensu aliorum scriptorum legendum esse docet Cort. q. V. & Cellar. Geogr. Ant. 4. 5. 16.]
VACCENSES, um. m. Vaccæ oppidi Numidici incolæ. Sallust. in Jugurth. cap. 66. & seq. [Sed hic quoque Vagenes Cort. q. V.]
VACCINIUM, i. n. [βειδέ] Gl. L. G. & G. L. ἀρχυσα, L. G. δαμάλιον, G. L.] Flos, qui alias Hyacinthus dicitur. Virg. 2. Ecl. 18.
 Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur. Ubi Servius, Vaccinia sunt violæ, quas purpurei coloris esse manifestum est. Falso, ut arbitror, inquit Ruellius, Servium accusant, qui vaccinium pro hyacintho Maroni acceptum in carmine adfirmavit. Nec obstat, quod Nigra dicat poeta, quando purpuream quoque violam nigram vocare soleant auctores. Idem sic florem hunc delinuat, Vaccinium folium habet bulbi, caulem palmeum, lævem, tenuioremque digito minimo, coloris herbacei, omam jacentem, incurvam, plenam floris purpurei, radice bulbacea. Hyacinthi cum viola nigra erumpunt vere, sed ante rosam, ut fere omnia, quæ in coronas a montibus petuntur. Exeunt cum gladiolo, ceterum hyacinthus maxime durat. In Gallia eximie provenit. Hoc inibi pro cocco hyssinum tingitur. Frequens apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie *vacietum* appellant, in quo pristini vocabuli quedam rudimenta relucet, quasi vaccinum & vaccinium innuant, herbari ipsam nemoralem, vel agrestem cepam. [Sunt qui uno e scribunt, Vaccinum. Sed quia Græci quoque, teste Gloss. δαμάλιον vocant, apparet a Vacca ductum, & rectius litteram geminari.]
 Mollia vaccinia. Virg. 2. Ecl. 50.
VACCUS, i. m. [ὄνακος] Dux Fundanorum in Privernati bello, qui a L. Papirio captus, ædes ejus dirutæ sunt & bona publicata. V. Liv. 8. 19. & Cic. pro Domo 102. In Vacca pratis domus fuit M. Vacca, quæ publicata est & everfa, ut illius facinus memoria & nomine loci notaretur.
VACEFIO, V. VACUUS.
VACERRA, æ. m. Vecors & vefanus dicitur. Paulus.
 Vacerram Verrius & alii complures vocari dicunt Stipitem, ad quem equos solebant religare. Atejus vero Philologus, maledictum hoc nomine significari magnæ acerbitalis, ut sit Vecors & Vefanus, teste Livio, qui dicat, Vecors & malefice vacerra. Hæc Festus. Columel. lib. 6. cap. 19. Si autem in ipsis quatuor angulis affixi sunt omnesque transversis sex temonibus, quasi vacerra inter se ligantur, ita ut a posteriore parte, quæ latior est, velut in caveam quadrupes possit induci, &c. De machina facienda, qua clausa jumenta curentur.
 Vacerra, Genus olathrorum. Columel. lib. 9. cap. 1. Ubi vero neutrum patrifamilie conducit, ratio postulat vacerris includi, sic enim appellatur genus clathrorum: idque fabricatur ex robore, quercu, vel subere.
VACERRŪSUS, a, um. Adj. Inianus, vecors. Suet. August. cap. 87. V. ibi Casaub.
VACIUS, VACIA. V. VATIUS.
VACILLO, ære. pr. com. [βαμβυλιών, Gl. L. G. & G. L. ληπιδίζω, ὑπο-χρησίζω, ὑποκατάζω, L. G.] Triubare, Inconstantem esse, & quasi alternatim moveri. Cic. de Clar. Orat. 16. Curio in utramque partem toto corpore vacillans.
 Vacillare dictum a senibus, qui sint ævo defessi, atque ad sustinendam Iustitudinem baculo tarditatem levent. Ex Non. 1. 148.
 Vacillare ex vino. [κρασιπυλῶν, Gl. L. G.] Quintil. lib. 8. cap. 3.
 Arbuscula tabe nimborum vacillant. Lucret. lib. 1. 806.
 Fides vacillat. Arcad. in l. 1. D. de testib. Testimoniorum usus ab his præcipue est exigendus, quorum hies non vacillat.
 Iustitia vacillat, vel jacet potius, inquit Cic. 3. Off. 118.
 Memoriola vacillare. Cic. 12. Att. 1. Sed quod scribis igniculum matutinum, γερωνικώτερον est memoriola vacillare.
 Nomina vacillant. Cic. 14. Att. 18. De Patulciano nomine quod mihi suppeditatus es, gratissimum est, & simile tuorum omnium. Sed ego Erotem ad ista expedienda factum mihi videbar reliquisse: cujus non sine magna culpa, vacillarunt. i. e. Nomina seu debita exacta nun sunt. Ad ista expedienda, h. e. Ad mea nomina exigenda.
 Res vacillat & claudicat. Cic. 1. de Nat. Deor. 108. Sed & ille reprehensus a multis est, nec vos exitum reperitis, totaque res vacillat & claudicat.
 Stabilitas amicitie vacillare videtur. Cic. 1. de Fin. 66.
 Tellus vacillat sub pedibus, Nurat, tremit. Lucret. lib. 5. 1235.
VACILLANS, antis. Partic. Titubans, Inconstans, incertus.
 Arbor vacillans. Lucret. lib. 5. 1095.
 Fama vacillans. Lucret. lib. 4. 1121.
 Languent officia, atque ægrota fama vacillans.
 Legio vacillans, Non firma fide. Cic. 3. Philipp. 51. In Galliam mutilatum duxit exercitum: cum una legione, & ea vacillante, L. fratrem expectat.
 Litterulæ vacillantes. Cic. 16. Fam. 15. Accepi tuam epistolam vacillantibus litterulis, i. e. Manu tremula, non recte præ valetudine scriptis.
 Testis vacillans, apud Juriconsultos, Qui inconstantia diversa testimonia dicit. Modestinus. in l. 2. D. de testib. Testes, qui adversus fidem tellationis vacillant, audiendi non sunt.
VACILLATIO, ōnis. f. Quintil. lib. 11. cap. ult. Est & illa indecora in dextrum ac lævum latus vacillatio, alternis pedibus insistentium.
 Fœda vacillatio. Suet. Claud. cap. 21. Non sine fœda vacillatione discurrens.
VACILLATOR, ōris. m. Gloss. Lat. Cr. Vacillator, αὐτοκίνητος.

VACINIUM, V. VACCINIUM.

VACINIA, æ. f. Arbor est Plin. lib. 16. cap. 18. Item vacinia Italiae in aucupii fata, Gallia vero etiam purpurea, tingendi causa ad servitorum vestes. [V. Hard. not. & bic pl. n. Vaccinia.]
VACO, [χαλάζω, ἰνκαρῶ, Gl. L. G. & G. L. ἐχολῶ, G. L.] ære. Otium habere. Cic. 12. Fam. 29. Quamvis enim occupatus sis, otii tamen plus habes: aut si ne tu quidem vacas, noli impudens esse, nec mihi molestiam exhibere. Idem 12. Att. 38. Scribes aliquid, si vacabis.
 Apud Hor. Sat. 6. libri 1. Commentator anonymus Otior exp. Otium ago & otio vaco. Puto male dici Vacare otio, quia Vacare dicimur alicui rei, in qua occupamur. Acro autem dicit esse fictum verbum, quum tamen Cicero usus sit. Otium ago, ut Gr. ἰουχίαν ἄγω. H. St. Ad verba Domesticus otior, Sat. extr. Scripsit forte Schol. Negotio vaco. i. e. Careo.
 Animo vacare, pro Curis solum esse. Cic. 1. de Divin. 10. De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen, si vacas animo, neque habes aliquid quod huic sermone prævertendum putes.
 Vacare, Dare operam. Dativo jungitur. Cic. 1. de Divin. 11. Ego vero, inquam, philosophiæ, Quinte, semper vaco.
 Armis vacare. Cic. 11. Philipp. 38.
 Choris epulificis vacare. Claud. 2. in Eutrop. 584.
 Corpori vacare, Curare corpus. Plin. 1. Epist. 9.
 Postulationibus vacare. V. POSTULO.
 Sermoni alicujus vacare. Curt. lib. 6. 7. 20.
 Sibi vacare. Martial. lib. 2. 5.
 Vitæ vacare. Martial. lib. 5. 21.
 In opus aliquod vacare, Scribendo operam dare. Ovid. 3. de Pont. 336.
 Vacare, Vacuum esse. Absolute aliquando ponitur. Plaut. Caf. 3. 1. 7. Fac vaent ædes.
 Agri vacant, Non sunt consti, Non coluntur. Cæs. 4. Bell. Gall. 3.
 Domus, triclinium. Cic. 12. Att. 11. Tota domus superior vacat, ut scis. Eidem lib. 13. 50. Villa ita completa militibus est, ut vix tricliniam, ubi cœnaturus ipse Cæsar esset, vacaret.
 Locum vacare eum noluit. Cæs. 1. Bell. Gall. 28.
 Locum vacat a custodibus. Cæs. 3. Bell. Civil. 25.
 Quantum vacabit ab officio publico. Cic. 2. de Divin. 7. Tantum huic studio relinquendum, quantum vacabit a publico officio & munere. [Hic est Imperf.]
 A scribendo vacare. Plin. Epist. 51. h. e. Superfedere a scribendo.
 Vacat tempus a. Cic. de Clar. Orat. 271. Nullum tempus illi unquam vacabat aut a forensi dictione, aut a commentatione domestica, aut a scribendo, aut a cogitando. i. e. Semper aut dicebat, aut scribebat orationes, inquit Budæus.
 A metu vacare. Liv. 7. 1.
 Ab omni administratione rerum vacare. Cic. 1. de Nat. Deor. 2. An ab omni curatione & administratione rerum vacent.
 Vacare re aliqua, pro Carere. Cic. 3. de Orat. 40. Domicilium tantum in ea urbe remanet studiorum; quibus vacant cives, peregrini fruuntur.
 Armis vacare. Lucret. lib. 5. 1348.
 Crimine fama nostra vacat. Ovid. 4. Epist. 18.
 Culpa vacare. Cic. 6. Fam. 3. Nec enim, dum ero, angar ulla re: quum omni vacem culpa.
 Culpa vacare in re aliqua. Cic. 2. Fam. 1. Praefertim cum, in quo accusabar, culpa vacarem.
 Cultu vacat insula. Ovid. 10. Epist. 59. conf. Agri vacant supra.
 Curis vacans. Lucan. lib. 5. 126.
 Cura & negotio vacare. Cic. 1. de Legib. 8.
 Custode vacans. Ovid. 2. Met. 422.
 Dolere corpus vacat. Ovid. in Ibin, 115.
 Epulis ora vacant. Ovid. 1. c. Met. 478.
 Iustitia vacare. Cic. 1. Off. 62. Ea animi elatio, quæ cernitur in periculis & laboribus, si vacat iustitia, &c.
 Lamentis vacavit mors ejus. Cic. de Senect. 73. Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam mortem dolore amicorum lamentisque vacare. V. BLOGIUM.
 Legibus vacat ætas nostra. Cic. de Senect. 34. Ergo & legibus & institutis vacat ætas nostra muneribus iis, quæ non possunt sine viribus sustineri.
 Lite vacent aures. Ovid. 1. Fast. 73.
 Metu vacat amor. Ovid. 1. Amor. 6. 60. Liv. 7.
 Milite & pecunia vacare. Liv. 2. 211.
 Molestia vacare. Cic. 4. Acad. 131. Voluptatem autem & honestatem finem esse Callipho censuit: vacare omni molestia Hieronymus: hoc idem cum honestate Diodorus.
 Morbis vacare. Jabolen. in l. Qui tertiana. D. de Ædil. edict. Qui tertiana febre, &c. ne iis quidem diebus, quibus morbis vacant, recte sani dicentur.
 Populo vacare, Procul esse. Cic. 2. Tusc. 64. Hoc igitur tibi propono, amplitudinem animi, & quasi quandam exaggerationem quam altissimam animi, quæ maxime eminet contemnendis & despiciendis doloribus: unam esse omnium rerum pulcherrimam, ecque pulchriorem si vacet populo, nec plausum captans, se tantum ipsa delectet. Budæus.
 Pudore vacat nox. Ovid. 1. Amor. 6. 60.
 Valetudine aliqua vacare. Cels. lib. 2. cap. 14. Sed ut levata quoque adversa valetudine recte frictio adhibetur, sic nunquam adhibenda crescente febre: verum si licri poterit, quum ex toto corpus ea vacabit, minus recte quum ea reniserit. [Subaudi Febris.]
 Vento omni qui vacant dies. Cels. lib. 2. cap. 1.
VACAT, Imperfonale, [χαλάζω] Otium vel vacuum tempus est. Dativo & Infinitivo jungitur. Ovid. 2. Trist. 216.
 Non vacat exiguis rebus adeste Jovi. Virg. 1. Æn. 377.
 Et vacet annales nostrorum audire laborum. [Subaudi, Tibi.]
 Vacat mihi esse deserto. Quintil. lib. 11. cap. 1.
VACANS, antis. Partic. [χαλάζω] Qui otiiatur. Cic. 8. Fam. 3. Hoc mihi certum ac jucundissimum vacanti negotium erat, tecum id otii tempus consumere.
 Animus vacans, Curis vacuus. Ovid. 9. Met. 611.
 Saltus longe lateque vacantes. Virg. 3. Georg. 477.
 Vacantes dicebantur, Milites adscriptitii, ad commoda solum participanda in numeros relati. Treb. Pollio in Balista tyranno extr. Est & alia ejus epistola, qua gratias Balistæ agit &c. gaudens, quod ejus consilio nullum adscriptitium, id est vacantem, haberet. conf. Suet. Claud. 25.
 VACAN-

VACANTER, Adv. Inaniter. Phavorinus apud Gellium, Vacanter hoc etiam, inquit, accumulavit & inaniter. V. Noct. Att. lib. 17. cap. 10.

VACANTIA, æ. f. [*vacantia*] Gloss. Græcolat.

VACATIO, Ænis. f. [*vacatio*, Gl. G. L.] Feriæ, cessatio, immunitas. Adolescentiæ vacatio. Cic. pro Cœl. 30. Erat enim meum, deprecari vacationem adolescentiæ veniamque petere: non, inquam, audeo: persequi non utar ætatis.

Ætatis vacatio. Cic. 1. de Legib. 10. Ego vero ætatis potius vacationi confidebam, cum præsertim non recusarem, quominus more patrio, sedens in folio, consultantibus responderem.

Legis vacatio. Suet. in Claud. cap. 18. extr. i. e. Solutio legis. Budæus.

Militiæ vacatio. Caf. 6. Bell. Gall. 14. pr. Cic. 1. Att. 16. Senatus decrevit, ut Consules duas Gallias fortirentur, delectus haberetur, vacationes ne valerent. V. TUMULTUS.

Militiæ vacationem dare. Justin. lib. 11. 1.

Munerum omnium vacatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 53. Nos autem beatam vitam in animi securitate, & in omnium vacatione munerum ponimus.

Rerum gestarum vacatio. Cic. pro Sull. 26. Si me, non modo non rerum gestarum vacatio, sed neque honoris, neque ætatis excusatio, vendicat a labore. [i. e. Vacatio, quam ob res meas gestas meritis sum.

Rerum omnium dare vacationem. Cic. 6. Verr. 23. Pro hisce rebus, vacatio data est ab illo sumptus, laboris, militiæ, rerum denique omnium.

Dare vacationem a causis. Cic. 1. de Legib. 11.

Habere vacationem. Cic. 4. Acad. 121. Sed cum sacerdotes deorum vacationem habeant, quanto est æquius habere ipsos deos?

Sublatis vacationibus delectum haberi in urbe. Cic. 5. Philip. 31.

Uti vacatione. Cic. 7. Verr. 41. Quod tam immune municipium, quod per hos annos tam commoda vacatione sit usum omnium rerum, &c.

Vacatio etiam ponitur pro ipsa Pecunia, quæ pro vacatione solvebatur. Tacit. 1. Hist. 46. Ut vacationes, præstari centurionibus solitæ, remitterentur. V. ibi Savil.

VACUUS, a, um. Adj. [*vacuus*, Gl. G. L.] Inanis, nihil continens. Virg. 7. Æn. 379.

—vacua atria circum. Et 2. Georg. 287.

—neque in vacuum poterunt se ostendere rami. Idem 3. Georg. 143.

Saltibus in vacuis pascant, & plena secundum Flumina. Ubi tamen Servius, Vacuis, Magnis interpretatur. [Malim, vel Otiosus, pacatis, vel Intactis, nondum occupatis.

Agri vacui, Arboribus carentes, & soli expositi, nec umbra ramis arborum. Virg. 2. Georg. 54.

Aula vacua, Vacuefacta. Virg. 4. Georg. 90.

Domus vacua. Cic. 1. in Catil. 4.

Equus vacuus, Sine fessore. Liv. 26. 16.

Lectus vacuus. Ovid. 11. Met. 471.

Lecto vacuo vivere. Propert. lib. 2. 2. 5.

Pectore in vacuo regnat amor. Ovid. 1. Amor. 1. 26. h. e. In pectore, quod paulo ante vacuum erat amoris affectu.

Transrum vacuum, subaudi Remigibus. Cic. 7. Verr. 134. Nullum propugnatorem abfuisse, nullum vacuum transrum esse: remigi rem frumentariam esse suppeditatam, &c.

Ventre vacuo mulier, cui opponitur Ventre pleno mulier, id est, præguans. Papinianus in l. Ventre. D. de acquirenda hered.

Uterus vacuus, i. e. Non prægnans. Ulpian. in l. Cum quidam. §. Suum heredem. D. de acquiren. hered.

Vacuis [*vacuis*, Gl. G. L.] Levis, ut Aër vacuus. Virg. 3. Georg. 109.

Auræ vacuæ. Virg. 12. Æn. 592.

Cælum vacuum. Virg. 5. Æn. 515.

Nomina vacua, Vana, inania. Tacit. 1. Hist. 30. Si respublica & Senatus & populus vacua nomina sunt. Al. Vana.

Nummi vacui dicuntur, Qui sunt sine usura & fenore, nec in usum aliquem erogantur. Scævola in l. Quintus. D. Depositi vel contra.

Pars vacua & integra. Cic. pro Rosc. Com. 52. Petisse, inquit, suam partem, Roscium a Flavio conlitor, vacuum & integram reliquisse Fannii, concedo.

Possessio caduca & vacua. Cic. 3. de Orat. 120.

Prædia vacua. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Cum ille confirmaret se nomen Sex. Roscii de tabulis exempturum, prædia vacua filio traditurum, &c.

Venire in vacuum, Succedere in locum alicujus. Hor. 2. Serm. 5. 50.

Vacuis cum Genitivo. ut, Vacuis frugum, pro Frugibus. Sallust. Jugurth. Ager autem aridus, & frugibus vacuus. Nonius. [Nisi error.

Animi vacuus, Meticulosus. Stat. 5. Theb. 643.

Tempus vacuum laboris dare sibi. Ter. Heaut. 1. 1. 38.

Operum vacuus, Cessans ab opere. Hor. 2. Serm. 2. 119.

Rerum vacuæ litteræ. Tacit. 15. Ann. 8. extr.

Virium vacuus, Qui sine viribus est. Plaut. Bacch. 1. 2. 46.

Ab exercitu vacua provincia. Caf. 8. Bell. Gall. 46.

Locus vacuus, ab delentoribus. Ibid. 2. 12.

A re aliqua vacuus, Extricatus, quum negotium absolvimus. Cic. 1. Q. frat. 3. Sin eris ab isto periculo vacuus, ages scilicet, si quid agi posse de nobis putabis.

Ab molestia omni vacuum esse, & Aliquam sollicitudinem habere, contraria. Cic. 11. Fam. 16. Permagis interest, quo tibi hæc tempore epistola reddita sit, utrum cum sollicitudinis aliquid haberes, an quum ab omni molestia vacuus esses.

A periculo vacuus. Cic. 10. Att. 16. Consilium nostrum spero vacuum a periculo fore.

Vacuis ac nudus a re aliqua. Idem 6. Verr. 3. Nam ipsa Messana, quæ sita, moenibus, portuque ornata sit, ab his rebus, quibus iste delectatur, sane vacua ac nuda est.

A securibus vacuus. Tacit. 12. Ann. 34.

Ab omni sumptu vacui, Expertes, soluti ac liberi. Cic. 6. Verr. 23. Verum, ut opinio mea fert, his quidem temporibus in omni orbe terrarum vacui, expertes, soluti ac liberi fuerunt ab omni sumptu, molestia, munere.

A suspitione vacuus. Cic. de Arusp. Resp. 11.

A tributis vacuus. Tacit. 12. Ann. 34.

Non hora vacua a furto. Cic. 3. Verr. 33. Hora nulla vacua a furto, a scele-

re, crudelitate, flagitio reperietur.

Locus vacuus a turba. Cic. 5. de Fin. 1. Maxime, quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset.

Emulatione vacuus. Tacit. 12. Ann. 2.

Curis vacuus. Cic. 2. de Fin. 46. Cum vacui curis etiam quid in cælo fiat scire debemus.

Cura domestica vacuus. Tacit. 12. Ann. 5.

Insidiis nihil vacuum, nihil tutum. Cic. 4. Fam. 14. Quum, propter eorum scelus, nihil mihi intra meos parietes tutum, nihil insidiis vacuum viderem.

Metu vacuus. Tacit. 1. Hist. 88.

Molestiis vacuus. Cic. 4. Fam. 4.

Negotiis vacuus. Cic. 4. de Fin. 12. Vacui negotiis honeste ac liberaliter possumus vivere.

Noxiis vacuus. Plaut. Merc. 5. 4. 25.

Periculo vacuus. Tacit. 1. Hist. 88.

Somno vacuus. Ovid. 1. Amor. 2. 3.

Timore vacuus. Cic. 2. de Fin. 30. Luxuriam non reprehendit, modo sit vacua infinita cupiditate & timore.

Tributo vacuus. Tacit. 12. Ann. 61.

Ætas vacua periculo. Tacit. 16. Ann. 13.

Gladius vagina vacuus. Cic. pro Marcell. 17.

Mens vacua tranquillitate, &c. Cic. 3. Tusc. 8. Sanitatem enim animorum positam in tranquillitate quadam constantiaque censebant, his rebus mentem vacuum appellarunt insaniam.

Nox vacua crimine. Ovid. 4. Fast. 581.

Tempus sterile & vacuum beneficio. Plin. in Paneg.

Vita vacua laboribus. Ovid. 5. Trist. 3. 9.

Vacuis, Nullis negotiis distractus. Cic. in Brut. 10. Itaque hunc elegimus diem, quum te sciremus esse vacuum.

Vacuis, pro Otioso. [*vacuis*, *vacuis*, Gl. L. G. & G. L. *vacuis*, L. G.] Tacit. 2. Ann. 46. Quoniam tres vacuas legiones, & ducentis fraudis ignarum perfidia deceperit.

Vacuis ad narrandum aliquid. h. e. Cui vacat narrare, aut agere. Ter. And. 4. 2. 13.

Animus vacuus, Otiosus, nullis negotiis curive irretitus. Cic. de Clar. Orat. 20. Nunc vero, inquit, si es animo vacuo, expone nobis quod querimus.

Animus vacuus & solutus. Cic. 6. Verr. 23.

Animum vacuum ad res difficiles scribendas afferre. Cic. 12. Att. 37.

Aures vacuæ. Plaut. Trin. prol. 11.

Accipite, & date mihi vacuas aures, dum eloquor. h. e. Nolite aliis rebus occupate aures, tantum audite me. Al. Vacivas. Cic. Anteq. iret in exsil. 13.

Aures vacuas permulcere dictis, Adulationibus patentes. Hor. 1. Epist. 17. 26.

Dies vacuus habere, h. e. Nullis aliis rebus dedicatos. Cic. 2. Verr. 56. Etiam statim ad dicendum nostro commodo, vacuosque dies habuisse, tamen oratione longa nihil opus fuisse.

Mentes vacuas tenere, Oblectare animos otiosos. Virg. 3. Georg. 3.

Operarii vacui. Columel. lib. 11. cap. 2.

Pedes vacui. Ovid. 1. de Arte Am. 491.

Tempus vacuum amoris. Lucan. lib. 3. 26.

Temporis quum vacui nihil haberem. Cic. 2. Att. 23.

Umbra tonforis vacua, Tonstrina tonforis cessantis. Hor. 1. Epist. 7. 50.

Urbs vacua, in qua homines degunt otiosi. Hor. 2. Epist. 2. 81.

Vacuum fuit concupiscere securas opes. Tacit. 2. Hist. 38. pr.

Superl. Ovid. 3. de Pont. 1. 141.

Nec rursus jubeo, dum sit vacuissima quæras. h. e. Otiosissima, vacua & libera ab aliis negotiis.

VACUE, Adv. [*vacue*] Arnob. lib. 3. p. 121. Inaniter, vacue & sine ulla substantia constituta.

VACUITAS, ætis. f. [*vacuitas*, *vacuitas*] Cic. 1. Off. 73. Adhibenda est vacuitas ab angoribus. Idem 1. de Fin. 37. Nam quoniam, quum privamur dolore, ipsa liberatione & vacuitate omnis molestie gaudemus.

Securitas & vacuitas. Cic. 5. Tusc. 42. Securitatem autem nunc appello vacuitatem agitudinis, in qua vita beata posita est.

Dolorum omnium vacuitas. Cic. 2. de Fin. 36.

VACIVUS, a, um. Adj. [*vacivus*, Gl. L. G.] Idem quod Vacuus. ut, Aures vacivæ. Plaut. Trin. prol. 11.

Ædes aurium vacivæ. Idem Pseud. 1. 5. 54.

VACIVUS, Adv. Idem, quod Vacue. Phædr. 5. prol. 14.

Quantum libellum dum vacive perleges.

VACIVITAS, ætis. f. Idem quod Vacuitas. Plaut. Curc. 3. 2. 40. Cibi vacivitate. Et Cic. 11. Fam. 10. Cupiditatem hominibus injiciat vacivitas non te fugit. Alii legunt Vacuitas; sed J. G. Gravius legit Vacivitas ex MSS.

VACUO, [*vacuo*, Gl. G. L.] Ære. Vacuum efficere. Martial. lib. 11. 6. Si redeant veteres, ingentia nomina, patres, Elysium liceat si vacuare nemus. Columel. lib. 3. cap. 13. Opus est autem perito, ac vigilante exactore, qui ripam erigi jubeat, fulcumque vacuari.

VACUATUS, a, um. Partic. ut, Vacuata dolia. Columel. 12. 50. Penates vacuati. Sil. 11. 57. Impensis belli vacuati sæpe penates.

VACUEFACTIO, Ære. Idem quod Vacuo. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 12. Venas inedia vacuefacere. Nepos 5. 2. 5. Vacuefacere insulam.

Vacuefacere apud Lactantium de Vera sapientia libro quarto, de Christo, Quod sabbatis non vacaret, operans in salutem hominum: quod circumfessionem vacuefaceret: quod abinentiam suillæ carnis auferret. Id est, (opinor) pro vacua & inani re haberet. H. St. Exitant cap. 17. pr.

VACUETIO, fieri. pro Vacuetio. Leuret. lib. 6. 1015.

Hoc ubi inaniter spatium, multasque vacetis, &c. conf. v. 1003.

VACUEFACTUS, a, um. Partic. Nepos 20. 3. 2. Civibus veteribus sua restituit, novis bello vacuefactas possessiones div. sit.

VACANTO, Ænis. m. Fascis, manipulus, apud Petron. cap. 63. Alii aliter legunt.

VACUNA, [*vacuna*] Dea quæ præerat otiosis & vacantibus. Huic sacrificabant agricolæ, quum post collectas fruges quiescebant. Ovid. 6. Fast. 367.

Nam quoque quum sunt antiquæ sacra Vacunæ.

Ante Vacunales stantque sedentque focos. Hor. 1. Epist. 10. 49.

Vacuna, antiquorum obsoletum & ridiculum numen, non videtur tantum fuisse vacantium & otiosorum dea, sed etiam eorum, qui vel crimine, vel calumnia, contumelia denique & maledicto vacui reddebantur.

Eam facio conjecturam ex eo quod Aufonius Epist. 4. 101. scribit,

Totam trado tibi simul Vacunam,

Nec jam post metues ubique dictum. i. e. Vacuum te jubeo esse,

liberum & immunem ab omni dicto & contumelia. Turneb. 2. 23.

VACUNĀLIS, e. Adj. Ad Vacunam pertinens. Ovid. 6. Fast. supra.

VACORUM, i. n. [Ὀυανόρων] Urbs Norici apud Ptolemæum lib. 2. cap. 14. hodie Villacum. vulgo Villack. V. VOCONTII.

VACUNA, VACUNALIS, in VACO, paulo supra.

V A D

VADA, VADABILIS, V. VADUM.

VADATIO, VADATUS, V. VADIS.

VADIMONIS, is. m. [Ὀυαδιμόνος λίμνη] Etruriæ lacus est, in quo fluctuant insulæ, de quo Plin. lib. 2. cap. 95. multa commemorat. Plinius lib. 8. epist. 20. Exegerat focer meus, ut Amerina sua prædia inspicerem. Hæc perambulanti mihi ostenditur subjacens lacus nomine Vadimonis Vadimonis lacum intelligit, qui in agro Viterbiensi fervet, scatetque sulphureis aquis.

VADIMONIUM, V. VADIS.

VADIS, is. primo dicebatur, deinde per syncopen Vās, vādis. m. [ἰγγυα, ἀναδελχθη, Gl. L. G. ἰγγυα, G. L.] est Sponsor alterius in re capitali, ut ait Festus. Vas (inquit Varro de L. L. 5. 7.) dictus est qui pro altero vadimonium promittebat, &c. Cic. 3. Off. 45. de duobus Pythagoreis, Quum is, qui morti addictus esset, paucos sibi dies commendandorum suorum causa postulavisset, vas factus est alteri sistendi ejus, ut si ille non revertisset, moriendum esset ipsi. V. Liv. 25. 4.

Inter vadem & Prædem. V. PRÆS.

Justus vas, V. JUSTUS.

Accipere aliquem vadem mortis. Cic. 5. Tusc. 63. Quorum quum alterum vadem mortis accepisset, alter, ut vadem suum liberaret; præsto fuisse ad horam mortis destinatum. V. ACCIPIO.

Dare vades. Varr. 1. c. Hor. 1. Sermon. 1. 19.

Ille, datis vadibus, qui rure extractus in urbem est. Cic. 2. de Fin. 79. Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico?

Deferere vades. Liv. 39. 41.

VADIMONIUM, i. n. [ἰγγυα, Gl. L. G. & G. L. ἰγγυα, L. G.] Sponsio quædam sistendi, comparandique in judicio ad diem præstituta, per se, vel per advocatos, quod deferere non licet. Cic. pro Quint. 48. Ad vadimonium non venit: quis? is, qui tibi præsto semper fuit.

Convadari aliquem vadimoniis. Plaut. in Curc. 1. 3. 5.

Ubi tu es, qui me convadatus Veneriis vadimoniis?

Vadimonium a Vade deductum est, ut Mercimonium a Merce: & quamquam eo nomine proprie censetur obligatio sistendi se judicio, tamen omnis sponsio & promissio eo interdum vocabulo continetur, ut e dicto Thaletis Milesii cognosci potest, ἰγγυα παρὰ δ' ἀπαι, quod Aufonius in Sapient Sentent. extr. vertit,

Mileti fugisse Thales vadimonia alumnus. Idem Lud. Sapient. v. 190. convertit, — sponde, noxia est præsto tibi.

Garrula vadimonia. Ovid. 1. Amor. 12. 23.

Concipere vadimonium, Certam formulam exprimere. Cic. 2. Q. frat. 14. Negat enim in tanta multitudine eorum, qui una essent, quenquam fuisse, qui vadimonium concipere posset. V. CONCIPIO.

Continere vadimonium. Cic. de Senect. 21. Omnia, quæ curant, meminerunt, vadimonia constituta, qui sibi, cui ipsi debeant.

Deferere vadimonium. Plin. in præfat. Inscriptiones, propter quas vadimonium deferri posset. i. e. Festivissima, & magna, multaque promittentes, ita ut vel vadimonium propter eorum librorum recitationem deferri possit. Budæus. V. DESERO.

Differre vadimonium. Cic. 2. Att. 7. In hominem ire cupiebam, non mehercule ut differrem cum eo vadimonium: nam mira sum alacritate ad litigandum. i. e. Differre diem judicii, diem adeundi Prætoris. V. DIFFERO.

Facere missum vadimonium, est Vadimonii obligationem remittere, condonareque. Cic. pro Quint. 23. Qui quo tempore primum male agere cepit, in vadimoniis differendis tempus omne consumpserit, qui postea quoque vadimonium missum fecerit. Budæus. [i. e. Noluerit te vadari, cum posset.

Imponere vadimonium alicui. Nepos 20. 5. 2.

Obire vadimonium. V. OBIRO.

Obstricti vadimonio hodie dici possunt, qui ob crimina in judicium vocati, ab iudicibus (ut fit) impetraverunt, ut aut sua, aut sponforum fide dimittantur, ea lege ut in diem certum, aut quocumque judicii visum fuerit, ad judicium sistantur, quos *elargis* Galli vocant. Budæus. Occurrere ad vadimonium. Suet. Calig. cap. 39. Et litigatorum plerique, quod occurrere absentes ad vadimonium non possent, causa caderent.

Promittere vadimonium. Cic. 5. Verr. 38. Et 7. Verr. 141. Quod isti simul ac nuntiarum est, hominem jubet Lilybæum vadimonium Venerio servo promittere. Promittit, Lilybæum venit. V. PROMITTO.

Sistere vadimonium. Cic. pro Quint. 20. Venit Romam Quintius, vadimonium sistit. V. SISTO.

Esse vadimonium alicui cum aliquo. Cic. pro Quint. 56.

Esse in vadimonio. Cic. pro Quint. 23.

VADOR, [ἰγγυα, Gl. L. G. & G. L. μετὰ παραγγαλίας συνπίσσωμαι, L. G.] āri. Verbum commune est secundum Priscianum, pro Vadimonio obstringere, sive diem judicii ex compacto constituere, & in jus vocare. Cic. pro Quint. 61. Debere tibi dicis Quintium: procurator negat. Vadari vis: promittit. In jus vocas: sequitur. Judicium postulas: non recusat. Plaut. Pers. 2. 4. 18.

Vadatur hic me. p. utinam vades desint, in carcere ut sis. Cic. pro Quint. 23. Se jam neque vadari amplius, neque vadimonium promittere: si quid agere secum velit Quintius, non recusare. Hic quum rem Gallicanam cuperet revivere, hominem in præsentia non vadatur, Ita sine vadimonio ducitur. Hor. 1. Sermon. 9. 36.

— & casu tunc respondere vadato

Debebat: quod ni fecisset, perdere litem. Ovid. Rem. Amor. 665.

Jamque vadaturus, lectica prodeat inquit.

VADATUS, a, um. Partic. Fulgentio de Prisc. ser. 61. teste, Obstrictus, vel sub fide, aut fidejussione existens, sicut Fenestella ait: Apud quem vadatus amicitie nodulo tenebatur. V. Apul. 11. Met. p. 259. Elmenh. Amore vadatus vincitque. Plaut. Bacch. 2. 2. 3.

VADATIO, ōnis. f. apud JCos. V. Hotoman. de verb. jur.

VADO, si, sum, [ἀπίγγυα, Gl. L. G.] ēre. Iter facere, quasi Viæ se dare. Virg. 2. Æn. 396.

Vadimus immisti Danais, haud numine nostro. Cic. in Arat. 326.

Post hunc ore fero Capricornus vadere pergit.

Lentulus Spinter hodie apud me, cras mane vadit. Cic. 14. Att. 11.

Ad eum postridie mane vadebam, quum hæc scripsi. Cic. 4. Att. 9.

Vade, ὕπαγε, ἀπίσι. Gloss. Latinogræc.

Vade age. Virg. 3. Æn. 462.

Vadit adversus imminens hostium aciem. Liv. 9. 31.

In hoites vadendum. Liv. 7. V. INVADO.

In mortem vadere. Virg. 2. Æn. 359.

In præceps vadere. Sen. Hippol. v. 179.

— vadit animus in præceps sciens.

In prælium vadere. Liv. 3. 63. & 9. 13.

Veloci via vadere. Senec. Med. 4.

Feræ erectæ vadunt. Auctor ad Heren. lib. 2. 29.

In Mesopotamiam vadit Euphrates per Seleuciam. Plin. lib. 5. cap. 2.

Per iter præceps gloria vadit. Ovid. 4. Trist. 3. 74.

VADENS, entis. Partic. [βαδίζων] Virg. 6. Æn. 263.

Ille ducem, haud timidus vadentem passibus, æquat.

Vadentes per. Liv. 26. 6. Elephant, per media castra vadentes, stragem tabernaculorum, ingenti sonitu ac fuga abruptentium vincula jumentorum, facerent.

VADISUM, i. n. Plur. Vada. [βασίς τῆς θαλάσσης, Gl. L. G. & G. L.] Locus in flumine, lacu, mari, & quacunquæ aqua, qua propter brevitatem transiri potest, sive per quem vadere licet, quum sit minus profundus. Plin.

Lignum vado hærebat. Liv. 38.

Pontem, quia vado nusquam transitus erat, facere instituit. Liv. 38. 18.

Rhodanus nonnullis locis vado transitur. Cæs. 1. Bell. Gall. 9.

Scitus vadorum. Ovid. 9. Met. 108.

Brevia vada. Virg. 5. Æn. 221.

Cæca. Virg. 1. Æn. 540.

Dura vada cæcis saxis. Virg. 3. Æn. 706.

Gelida. Ovid. 3. Amor. 6. 26.

Iniqua. Propert. lib. 1. 17. 10.

Limosum. Ovid. 4. Fast. 300.

Palustris. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 59.

Prona vada fluvii. Claud. 1. in Eutrop. 353.

Sacra vada fontis Numici. Virg. 7. Æn. 242.

Tarda vada, Aquæ torpentes & pigræ. Sen. Herc. fur. 9.

Torva vada. Senec. Theb. v. 116. Al. Torta.

Vitrea vada. Claud. de Aponi balneis 5. 32.

Emergere e vadis, per metaphoram. Cic. pro Cœl. 51. Sed quoniam emeruisse jam e vadis, & scopulos prætervecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reliquus cursus ostenditur.

Frangere undosum vadum nando. Sii. lib. 8. 555.

Labitur placido vado Lethe. Senec. Herc. fur. 9.

Nudantur vada. V. NUDUS.

Tentare vadum, pro Aggredi negotium aliquod, dixit Ovid. 1. de Arte Am. 437.

Transiliunt rates vada. Hor. 1. Carm. 3. 24.

Res est in vado, i. e. In tuto. Nam ut in profundo periculum consistit, ita in vado securitas. Ter. And. 5. 2. 4.

Vadum, pro Fundo. Plin. lib. 3. cap. 3. de aquarum salubritate, Super omnia observatio una, ut illa vado exiliat vena, non e lateribus, Refusa imis vadis itagna. Virg. 1. Æn. 130.

Vadum pro Mari. Catull. Argon. 62. 6.

Ausi sunt vada falsa cita decurrere puppi.

Cæcula vada. Virg. 7. Æn. 198.

Fervida. Virg. 7. Æn. 24.

Piscola. Ovid. 2. de Arte Am. 82.

Salsa vada. Virg. 5. Æn. 158.

Applicare remos vadis. Ovid. 3. Trist. 9. 10.

Extulant vada. Virg. 3. Æn. 557.

Pellere vada remis. Catull. Argon. 62. 58.

Vertere vada livida remis. Virg. 6. Æn. 320.

VADUS, i. masculino genere apud antiquos. Sallust. Hist. lib. 1. Et mox Fufidius adveniens cum legionibus, postquam tantas asperitates, haud facilem pugnantibus vadum, cuncta hosti, quam suis, opportunitiora videt, &c. Ex Nonio 3. 265.

VADA, orum. n. pl. Locus Italiae in Liguria, cui Sabatorum nomen adjicitur. Cic. 11. Fam. 10. Ad Vada pervenit. Et Epist. 13. Priusquam ad Vada venit. V. Geograph. Hodie Savona. Sic

Vada Volaterrana. Cic. pro Quint. 24. Quum venissent ad vada Volaterrana, quæ nominantur, vident per familiarem Nævii, &c.

VADUS, a, um. pro Vadofus. Pomp. Mela 2. 5. Atax ex Pyrenæo monte digressus, vadusque est. Al. Vadofus rectius.

VADOSUS, a, um. Adj. [πεσῶδης] ut, Vadofus amnis, Qui frequentia habet vada, quæ transiri pedibus possunt. Cæs. 1. Bell. Civil. 25. Quod his locis vadofum mare erat, longius progressus, &c. Liv. 37. 14. Quod in fluminis modum longum & angustum & vadofum ostium portus sit.

Aquæ vadofæ. Lucan. lib. 8. 698.

Superl. Solim. cap. 65. Ganges, ubi vadofissimus est.

VADO, [ἀπὸ πρῶτου] āre. Per vadum transire. Solin. Flumen, quod propter brevitem facile vadari poterat.

VADABILIS, e. Adj. Idem, quod Vadofus. Saresb. 2. 24. Non vadabilis Abyssus.

V Æ

VÆ, [ἄ] Interjectio, his rebus propria, quas execramur. Dativo jungitur. Ter. And. 2. 1. 3. Væ misero mihi. Martial. lib. 5. 34.

Carpere caudicus ferrur mea carmina: quis sit
Nescio: si sciero vae tibi. caudice.

Aliquando sine casu. Virg. 9. Ecl. 28.

Manrua, vae miseræ nimium vicina Cremonæ! [Nisi Vae miseræ! i. e. Infelici tibi. V. MISER.]

Vae victis! a Brenno Gallorum Rege in proverbium venit. Festus. V. Liv. 5. 48. extr.

Nonnulli Veh scribunt, alii Væh, aut Væ.

VÆCORS, V. VECORS.

VÆNEO, V. VNEO.

VÆSANUS, V. VBSANUS.

V A F

VÆPER, asra, frum. pr. c. Adj. [ἀλλος, παύρος, Gl. L. G.] Callidus, astutus, quasi valde aser, ut vult Non. 1. 70. Mira enim semper fuit Astorum calliditas. Cic. 3. de Rep. apud Non. l. c. Non sunt in disputando vafri, non veteratores, non malitiosi. Et 3. Off. 57. Certe non aperti, non simplicis, non ingenui, &c. versuti potius, obscuro, astuti, fallacis, malitiosi, callidi, veteratoris, vafri. Ovid. 3. de Arte Am. 332.

Cuive pater vafri luditur arte Getæ. [V. Valer. pr. lib. 7. cap. 3.]

Jus vafrum. Hor. 2. Serm. 2. 131.

Compar. Hieron. Epist. 23. Cavillentur vafriora licet.

Superl. Senec. Epist. 48. Interrogationes vaferrimas struere. Cic. 1. de Nat. Deor. 39. Chrylippus, qui Stoicorum, somniorum vaferrimus habetur interpret.

VÆPELLUS, a, um. Adj. dimin. Festus, Sicut sit diminutive a Macro macellus, a Vafro vafellus. [Sic Misellus, Pulchellus, Nigellus, &c.]

VÆFRÆ, Adv. [παύρος] Callide. Valer. lib. 7. cap. 3. De Vafre dict. aut fact. sapius. Cic. 4. Verr. 132. Nihil sane vafre, nec malitiose facere conatus est.

VÆFRICIA, æ. f. Senec. Epist. 49. Non vacat mihi vafriciam meam experiri.

VÆFRAMENTUM, i. n. Valer. Max. lib. 7. cap. 3. ext. 2. Quantum imperium quam parvo vafreceptum est vaframento. Ibidem 4. Lampface-næ urbis salus unius vaframenti beneficio constitit.

V A G

VÆGRDUSA, æ. f. Fluvius inter Achatem & Gelam, apud Sil. lib. 14. 239. Qui fontes, Vagedrusa, tuos, &c. Emendati codd. Vage Chrysa.

VÆGĒNI, orum. m. [ὄναγνοι] Plin. lib. 3. cap. 20. Populi inter Alpinas gentes. Sil. lib. 8. 608.

Tum pernix Ligur, & sparsi per faxa Vageni.

VÆGINA, æ. f. [ἐφοβική, Gl. L. G. & G. L. κλέος, L. G.] Alicujus rei theca. Vagina Iudoro 18. 9. videtur dicta quasi Bajugina, quod in ea mucro vel gladius bajulatur, Voffio quasi Vacina a vacuitate; aliis a Vagiendo, quod quasi vagitum edat, dum stringitur gladius. Cic. 1. in Catil. 4. Verumtamen ut inclusum in tabulis, tanquam gladium in vagina reconditum. Idem 2. de Nat. Deor. 37. Ut clypei causa involucrum, vaginam autem gladii, sic præter mundum cetera omnia aliorum causa esse generata. Virg. 9. Æn. 305.

Sic ait illacrimans: humero simul exiit ensem

Auratum, mira quem fecerat arte Lycaon

Cnollius, atqueabilem vagina aptarat eburna.

Diripere ensem vagina. Ovid. 10. Met. 475.

Ducere ferrum vagina. Ovid. 4. Fast. 929.

Educere gladium e vagina. Cic. 3. de Invent. 14.

Eripere ferrum vagina. Virg. 6. Æn. 260.

Liberare ensem vagina. Ovid. 2. Fast. 792.

Tectus ensis vagina. Hor. 2. Serm. 1. 41.

Corporis in vaginas unguium mucrones condunt feræ. Plin. 8. 15.

Viscerum membranæ & vaginæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

Frumenti vagina. Varro 1. de R. R. cap. 48. Aristæ enim quasi cornua

sunt spicarum: quæ primitus, quom orientur, neque plane apparent,

in quâ sublatent herba, ea vocatur vagina, uti quâ latet conditus gla-

dus. Cic. de Senect. 51. Culmoque erecta geniculato, vaginis jam

quasi pubescens includitur.

VÆGINŪLA, æ. f. dimin. [κλιερίον] Plin. lib. 18. cap. 7. Et far in vaginulis suis servant ad fatus.

VÆGIO, [βασίλω] Tre. proprium est infantium. Ter. Hec. 4. 1. 2. Nam audisse vocem pueri visus est vagientis. Cic. de Senect. 83. Et si quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerascam, & in cunis vagiam. Ovid. 2. Fast. 405.

Vagierant ambo pariter. Heinf. ex MSS. legit, Vagierunt clamore pari.

Dicitur de Hædis. Varro de L. L. 6. 5. Eiusdem (sc. Ennii) ab hædo, Clamorque ad cælum volvendus per æthera vagit.

Item de Leporibus. Auctor Philomel v. 60.

VÆGITŌ, [βασίλωμαι] Ære. frequentat. Stat. 4. Silv. 8. 35. — quomque tibi vagitet tertius infans. Alii Vagiret.

VÆGITUS, ūs. m. [ὁ τῶν βρεφῶν κλαυθμός, κ' μνημός, κ' κρητός, Gl. L. G. κλαυθμός παιδῶν, κλαυθμοῦτός, G. L.] Ipsa infantium vox. Mart. lib. 9. 9.

Sordida vagitu posceret æra puer.

Ingens vagitus. Virg. 6. Æn. 426.

Lugubris vagitus. Lucret. lib. 5. 227.

Rudis vagitus. Stat. 2. Silv. 1. 105.

Edere vagitum. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Misti ægris vagitibus ploratus. Lucret. lib. 2. 579.

VÆGOR, ōris. m. Idem. Lucret. lib. 2. 575.

Et superantur item, mulcetur funere vagor. Nonius 2. 889.

VÆGITĀNUS, i. m. Vagientium deus. Augustin. de Civit. Dei 4. 8. Vagitanum, qui infantum vagitibus præsideret. Al. Vaticanum.

VÆGŪLUS, a, um. Adj. a Vagio. Adrianus imperator in carmine, quod moriturus dixit apud Spartianum cap. 25.

Animula vagula, blandula, &c. [Immo Dimin. a Vagus

Adj. q. V. & not. Cafaub.

VÆGŪLĀTIŌ, ōnis. f. a Vagulo, Ære, quod a Vagio descendit; Vagitus, clamor, convicium. Verba sunt legis XII Tabul. Cui testimo-

nium defuerit, is tertiis diebus ob portum ob vagulationem ito. Tertiis diebus valet, diebus perendinis, ut dicitur tertiis nundinis: ob portum, ad ædes: ob vagulationem, ad quirritandum & convicium homini faciendum, qui ad testimonium dicendum non venerit. Nec assentiri iis qui a Vagor deducunt, nec qui Obvagulationem legunt, cum Vagulationem Festus plane aperteque legat, & interpretetur, sitque Ob vagulationem dictum antiquo more pro Ad vagulationem. Ex Turnebo

VÆGNA, æ. f. [βέτης μεγάλη, ἢ τῶν γάλων κλάση] Cupa. Gloss. Latinogræc.

VÆGUS, a, um. Adj. [ἀληθής, ῥέμω, πλαιήτης, Gl. L. G. & G. L.] Qui sine negotio modo huc, modo illuc inutiliter discurrit. Dicitur quod vacuus, id est sine negotio agatur. Cic. 7. Att. 11. Vult enim me Pompejus esse, quem tota hæc Campana & maritima ora habeat ἐπιποσπον, ad quem delectus & summa negotii referatur. Itaque vagus esse cogitabam. Solutum quiddam sit, nec vagum tamen, ut ingredi libere, non ut li-

center videatur errare. Cic. in Orat. 77.

Aliquem vagum & exfulem errare. Cic. pro Cluent. 175.

Exful vagus. Ovid. 11. Met. 408.

Juventus vaga. Mart. lib. 2. 90.

Mercator vagus. Hor. de Arte Poet. 117.

Pecora vaga. Catul. de Bercynth. 61. 13.

Turba vaga. Ovid. 13. Met. 221.

Villicus vagus, i. e. Libidinofus. Columel. lib. 12. cap. 1. Curandum est, ne vagum villicum, nec averfum contubernio suo habeamus.

Volucres vagæ. Ovid. 14. Met. 340.

Animi vagus. Catull. de Bercynth. 61. 4.

Gressus vagi. Mart. lib. 2. 57.

Hic quem videtis gressibus vagis lentum, &c.

Pede vago quisque discedebant. Catul. Argon. 62. 225.

Aves vagæ. Hor. 4. Carm. 4. 2.

Aura vaga. Ovid. 8. Met. 197.

Errores vagi. Ovid. 4. Met. 501.

Fama vaga. Ovid. 21. Epist. 233.

Febres vagæ, Inordinatæ. Celf. lib. 3. cap. 5.

Flumina vaga. Hor. 1. Carm. 34. 9.

Fortuna vaga & volubilis. Cic. pro Milon. 70.

Lumina vaga noctis. Stat. 3. Theb. 63.

Mane vagum, Quo vagamur. Mart. lib. 7. 38.

Discursus varios, vagumque mane.

Murmura vaga. Stat. 6. Theb. 563.

Natura vaga, Effrenis. Hor. 2. Serm. 7. 74.

Nomen herbæ vagum, Inconstans, & multis opinionibus obnoxium. Plin. lib. 27. cap. 4. Ambrosia vagi nominis est, & circa alias herbas fluctuati. h. e. Ambrosia nomen multis herbis est commune.

Pars quæstionum vaga, libera & late patens. Cic. 2. de Orat. 67.

Rumores vagi. Ovid. 11. Met. 667.

Sententia errans & vaga, cui Certa & stabilis opponitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Est enim & Philosophi & Pontificis & Coræ, de diis immortalibus habere, non errantem & vagam, ut Academicis, sed, ut nostri, stabilem certamque sententiam.

Sermonibus vagis complet aures. Claud. 1. Conf. Prob. & Olyb. 31.

Vitam prosequi inopem & vagam. Cicer. 12. Philipp. 15.

VÆGULUS, a, um. Adj. dimin. V. in VAGIO.

VÆGRE, Adv. Auctor ad Herenn. lib. 4. 43. Restant etiam decem exornationes verborum, quas idcirco non vage disperimus, sed a superioribus separavimus, &c.

Annes vage deerrant. Lucret. lib. 3. 872.

Res sparsæ & vage disjectæ. Auctor ad Herenn. lib. 4. 3.

VÆGOR, [ἐμφομαι, Gl. G. L.] Æri. Inutiliter huc atque illuc ferri. Cic. pro Font. 23. Hi contra vagantur lati atque erecti passim toto foro, cum quibusdam minis, & barbaro atque immani terrore verborum. Et 1. de Invent. 2. Nam fuit quoddam tempus, quom in agris homines passim bestiarum more vagabantur.

Boves vagantur per arva. Ovid. 1. Fast. 545.

Vagantur gregatim fere cujusque generis squamosi. Plin. lib. 9. cap. 16.

Per orbem terrarum vagari. Cic. 2. de Lege Agr. 41.

Quacunque velis vagari. Cic. 2. de Lege Agr. 34.

Tota urbe vagatur. Virg. 4. Æn. 68.

In foro volitare & vagari. Auctor ad Herenn. lib. 4. 52.

Cum conjugibus & liberis vagamur egentes. Cic. 8. Att. 2.

Terras vagari, Pervagari. Propert. lib. 2. 28. 19. Al. 21. 21.

Ino etiam prima terras atate vagata est. [An Terris?]

Vagatur animus, quod etiam Peregrinari dicimus, & divagari, hoc est alienari, discurrere. Cic. 2. Off. 7. Non enim fumus ii, quorum vagetur animus errore, nec habeat unquam quid sequatur.

Fama vagatur. Virg. 2. Æn. 17.

Mors immatura vagatur. Lucret. lib. 5. 222.

Nomen tuum longe atque late vagabitur. Cic. pro Marcell. 30.

Oratio ne vagari & errare cogatur. Cic. 2. de Orat. 209.

Vagari & Perstringere breviter, contraria. Cic. 3. Tusc. 13. Et primo si placet, Stoicorum more agamus, qui breviter perstringere solent argumenta: deinde nostro instituto vagabimur.

Et fit ut errem & vager latius. Cic. 4. Acad. 60.

Dicitur de Lascivis & libidinosis. Suet. de Neron. cap. 16. Post crepusculum statim, arrepto pileo, vel galero, popinas inibat, circumque vicus vagabatur ludibundus. V. Idem Othon. cap. 2.

VÆGO, [παλαίωμαι] Ære. neutrum. Plaut. Mil. 2. 5. 13. Te alloquor, vitii probrique plena, quæ circum vicinos vages. al. Vaga es.

VÆGANS, antis. Partic. [ἀετρεσσομένη] ut, Aves vagantes. Tibull. lib. 1. 3. 59.

Aves huc & illuc passim vagantes. Cic. 2. de Divin. 80.

Licentia vagans. Hor. 4. Carm. 15. 10.

Spartacus vagans. Hor. 3. Carm. 14. 19.

VÆGĀTIŌ, ōnis. f. [πάγη, Gl. G. L.] Liv. 5. 8. Neglectum Anxuræ præsidium vagationibus militum.

Incerta vagatio. Apul. de Deo Socrat. p. 50. Elmenh.

VÆGĀBUNDUS, a, um. Adj. Seneca de vita beata, Ille effusus in voluptates, ac vagabundus semper & ebrius. Alii aliter legunt.

Flamma vagabunda. Solin. cap. 11.

VÆGERASSIM, Adv. [απορροήν] Gloss Latinogræc.

VĀH, vel **VA**, [φῶ, Gl. G. L.] Interjectio admirantis. Plaut. *Curc.* 3. 78. Subegit folus intra viginti dies.
L. V. Vah! c. quid mirare? &c.
Vah, exultantie & latitiæ. Ter. *And.* 3. 4. 10. Vah consilium callidum.
Vah, insultantis aliquando. Ter. *Adelph.* 2. 1. 33. Vah, leno iniqua me non vult loqui.
VĀHA, Interjectio exultantis, vel ridentis. Plaut. *Casim.* 4. 4. 25. Vaha. s. quid negotii est?

VAL. Vale, Valeria, Valerius, Valerianus. **VALENT**. Valentinus.
VALASCA, æ. f. [Ὀυαλασκα] Bohemorum regina fuit, quæ, facta cum ceteris mulieribus conjuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum movit: interfectisque viris, feminas omnes affuerunt in libertatem, ita ut instar Amazonum multos annos imperarint sine viris. Volaver. in *Geographia*.
VALDE, V. in *Validus* post **VALBO**.
VALENTIA, æ. f. [Ὀυαλητια] Hispaniæ citerioris urbs, tribus millibus passuum a mari remota, ut auctor est Plin. lib. 3. cap. 3. & Ptolemæus lib. 2. cap. 10. & Mela lib. 2. 6. Nomen retinet.
Est & Valentia, juxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum civitas, ut docet Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie *Valence*.
VALENTINA, æ. f. Herba Artemisia. Apul. de *Herb.* cap. 10.
VALBO, vi, itum, [ὕλαινω, ισχυω, Gl. L. G. & G. L. ἔργωμαι, G. L.] Ære. Sanum vel saluum esse. Plaut. *Amph.* 2. 1. 34.
Equidem valeo, & salvos sum recte, *Amphitruo*. Ovid. 5. *Trist.* 13. 7.
Si tamen ipse vales, aliqua nos parte valemus.
Nos hic valemus recte: & quo melius valeamus, operam dabimus. Cic. 11. *Fam.* 23.
Valere & Ægotare, contraria. Cic. 2. de *Fin.* 43. Quæ cum Aristoni & Pyrrhoni omnino visa sunt pro nihilo, ut inter optime valere, & gravissime ægotare nihil prorsus dicerent interesse: recte jampridem desitum est disputari.
Valere ab oculis, & ejusmodi, h. e. Morbo oculorum liberatum esse. Gell. lib. 5. cap. 10. Plaut. *Epid.* 1. 2. 26. A morbo valui, ab animo æger fui.
Valere a pecunia. Plaut. *Aul.* 2. 2. 9. Jocus Plautinus.
Animo valere. V. **ANIMUS**.
Corpore valere. Cic. de *Clar. Orat.* 77. Filius quidem ejus, is qui hunc minorem Scipionem a Paulo adoptavit, si tantum corpore valuisset, in primis habitus esset disertus.
Stomacho valere. Juven. 6. *Sat.* 100.
Ne valeam, Imprecantis vox. Martial. lib. 2. 5.
Ne valeam, si non totis, Deciane, diebus,
Et tecum totis noctibus esse velim. Idem lib. 2. 92. V. *Phæd.* 4. 1.
Curfu valere. Quintil. lib. 9. cap. 2. Virg. 5. *Æn.* 67.
— quique pedum curfu valet, &c.
Pugnis valere. Plaut. *Amph.* 1. 1. 244.
Viribus ad luctandum valere. Cic. 1. *Off.* 107. Alios enim videmus velocitate ad cursum, alios viribus ad luctandum valere.
Valere, Momentum vel pondus, sive auctoritatem habere, alicujus momenti putari. Ter. *Eun.* 5. 2. 42.
Neque tam imperita, ut quid amor valeat, nesciam. Idem in *prol.* *Heaut.* 26.
Arbitrium vestrum, vestra existimatio
Valebit. Cic. de *Amicit.* 48. Non tantum valet, ut tollat e vita amicitiam.
Proficere & valere. Cic. de *Clar. Orat.* 139. Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque suo quæque loco, ubi plurimum proficere & valere possent.
Minus valet. V. **Minor** in **PARVUS**.
Naturaliter valere. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Nihil valet. V. **NIHIL**.
Publice valere. Tacit. 12. *Ann.* 60.
Rogando valere. Ovid. 2. *Met.* 183.
Ut lex valet. Cic. 2. de *Legib.* 23. Tamen erant fere in more majorum, qui tum ut lex valebat. [i. e. Legis instar erat.
Arma, ut Cic. 9. *Fam.* 17. Fiet enim quodcumque volent qui valebunt: valebunt autem semper arma. [i. e. Prævalebunt.
Arma plus valent legibus. Ovid. 4. de *Pont.* 9. 94.
Auctoritas valet. Cic. 2. *Tusc.* 53. Cur ergo postea alii? valet auctoritas.
Opinio diuturna valet tarditatis. Cic. 1. de *Orat.* 125.
Preces vestræ valere. Ovid. 13. *Met.* 89.
Auctoritate & voluntate Magistratum valet hæc res. Cic. 4. *Verr.* 19.
Quæ omnia ante istum Prætores, & nostrorum Magistratum auctoritate, & Hælinorum summa voluntate, valuerunt.
Valere, cum Dativo. Gell. lib. 5. cap. 12. Nam & augendæ rei, & minuendæ parum valet.
Valere ad. Cic. 1. *Acad.* 21. Vitæ autem adjuncta esse dicebant, quæ ad virtutis usum valerent.
Ad gloriam hæc res mihi valet. Cic. 3. in *Catil.* 29.
Vide an alibi apud Cicer. H. St.
Ad eam rem valet, ur. Cic. 1. *Verr.* 29. Etenim ista Quæstura ad eam rem valet, ut elaborandum tibi in ratione reddenda sit, quamobrem, qui Quæstor ejus fueris, accuses.
Apud aliquem valere, Possè aliquid ab aliquo facile obtinere. Ter. *Heaut.* 3. 1. 79. Cic. 9. *Fam.* 14. O mi Cicerone, inquit, gratulor tibi, quum tantum vales apud Dolabellam.
Apud eum valet mea gratia, vel auctoritas. Cic. ad *Brut.* 8. Idem 2. *Tusc.* 11. Sed hæc eadem num censes apud eos ipsos valere, nisi admodum paucos, a quibus inventa, disputata, conscripta sunt?
Apud plebem valet auctoritas illius. h. e. Multum potest. Cæf. 1. *Bell. Gall.* cap. 17.
Apud me auctoritas tua plurimum valet. Cic. 4. *Fam.* 11.
Apud quem quicquid valebo, vel auctoritate vel gratia, valebo tibi. Cic. 6. *Fam.* 6. extr.

Voluntate apud aliquem valere. Cic. 1. de *Orat.* 4. Nam neque auctoritate quicquam apud me plus valere potest, neque voluntate.
Veritas valet apud eum. Cic. pro *Quint.* 10. Certe aut apud te, & eos, qui tibi adfunt, veritas valebit: aut, &c.
Gratia valere apud Senatum. Liv. 31. 48.
In arte aliqua valere. Martial. lib. 2. 63.
In caulis valet multum. Cic. 1. *Tusc.* 26. Quod in omnibus causis & debet & solet valere plurimum.
In hoc felicitatis fama sermoque valet. Cic. pro *Muren.* 38.
In id valet. Quintil. lib. 4. cap. 5.
In omnes partes valere. Cic. 4. *Fam.* 10.
In utranque partem valent arma facultatiæ. Quintil. lib. 2. cap. 16.
In vulgus insipientium valet opinio. Cic. 2. *Tusc.* 63. Sed tamen hoc evenit, ut in vulgus insipientium opinio valeat honestatis, quum ipsam videre non possint.
Amicus valere. Cic. 4. *Att.* 17. Reliqui duo plebi sic exæquantur, ut Domitius valeat amicis, & adjuvetur, tamen non gratissimo munere.
Auctoritate valere. Cic. 3. de *Legib.* 38. Libertatem istam largior populo, ut & auctoritate valeant, & utantur bonis.
Ingenio valere. Ovid. 1. *Amor.* 15. 14.
Perfidia valere. Plaut. *Bacch.* 2. 2. 40. Sic
Opibus & potentia valere. Cic. 1. *Fam.* 7. Qui plus opibus, armis, potentia valent, perfecisse tantum mihi videntur, stultitia, & inconstantia adversariorum, ut etiam auctoritate jam plus valerent.
Valet, pro Significat. Suet. in *Vitell.* cap. ult. extr. Cui Tolusæ nato cognomen in pueritia Beco fuerat, id valet, gallinæ rostrum. h. e. Significat.
In utranque rem illud verbum, Unde, valet. Cic. pro *Cæcin.* 89.
Idem valet. Tacit. 1. *Ann.*
Verbum quid valeat non vident. Cic. 3. *Off.* 39.
Quo valet. Nepos in *Themistocle* 2. Athenienses miserunt Delphos consultum, quidnam facerent de rebus suis. Deliberantibus Pythia respondit, ut mœnibus ligneis se munirent. Id responsum quo valerent, quum intelligeret nemo, Themistocles persuasit consilium esse Apollinis, ut in naves se suaque conferrent: eum enim significari murum ligneum. Paulo post, Hoc eo valebat, ut ingratis ad depugnandum omnes cogentur.
Valere, Possè, pollere, potentem esse, vim vel vires habere, de Medicinæ auxiliis.
Valet purgare, Pollet ad purgandum. Plin. lib. 34. cap. ult.
Valet pro antidoto. Plin. lib. 20. cap. 13.
Valere pro indiviso. Plin. lib. 16. cap. 32. Illud proxime mitum, mutari naturam in iisdem, atque pro indiviso valere.
Valet eodem. Cæf. lib. 6. cap. 6. h. e. Ad idem.
Adversus aliquod valere. Cic. lib. 4. cap. 15. Valensque est etiam adversus cancerum intestinorum minii gleba, cum falis hemina contrita.
Valet, [ἀξιόν ἐστιν] Gloss. Latinogræc.
Valere, ad pretium & æstimationem refertur, tuncque pretium in Ablativo ponitur. Plin. lib. 30. cap. 3. Aureus nummus post annum sexagesimum secundum percussus est, quam argenteus, ita ut scrupulum valerent festertis vicenis.
Accusativum dedit Varro L. L. 2. 36. dicens, Denarii, quod denos æris valebant: quinarum, quod quinos.
Admittit & Genitivum. Paulus in l. Si servum meum. D. Ad leg. Aquil. Si servum meum occidisti, non affectionem æstimandam esse puto, sed quanti omnibus valet. i. e. Omnium opinione & æstimatione.
Quasi minimo valere res dicitur, Quæ fere nullius aut exigui pretii est. Ulpianus in l. Julianus. §. Si venditor. D. De actionibus empti, Quum Terentius Victor decessisset, relicto herede fratre suo: & res quædam ex hereditate, & instrumenta, & mancipia villicis subtraxisset: quibus subtractis, quasi minimo valerent hereditas.
Vale, [σάλευ, Gl. L. G.] Imperativus, quo utimur quum recedimus: vel quum remanentes respondemus abeunt. Ter. *Eun.* 1. 2. 110. In hoc biduum, Thais, vale. i. e. Sanalis. Cic. 16. *Fam.* 6. Vale, mi Tiro, vale, & salve.
Ave & salve. Martial. lib. 0. 8. — non vis, Afer, avere, vale.
Mi frater vale. Cic. 2. *Q. frat.* 5.
Etiam atque etiam vale. Cic. 5. *Att.* 19. V. **ETIAM**.
Longum vale. Virg. 3. *Ecl.* 79.
Et longum, formose, vale, vale, inquit, Iola.
Valete mea desideria, valete. Cic. 14. *Fam.* 2.
Valeas, interdum pro Discedas, & abeas ponitur: non quod abeat ille a nobis, sed quod nos ab illo, Vale dicendo, inquit Valla lib. 6. cap. 30. *Adelph.* 4. 4. 13.
Hem quid istud obsecro, inquam, est? valeas, habeas illam, quæ placet.
Valeat. [ὕλαινω, Gl. L. G.] Ter. *And.* 4. 2. 13. Valeant qui inter nos dissidium volunt.
Valeat, aliter. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 123. Si maxime talis est deus, ut nulla gratia, nulla hominum caritate teneatur, valeat.
Valere dicebat. Suet. in *August.* cap. 53. Die Senatus nunquam Patres nisi in curia salutavit: & quidem sedentes, ac nominatim singulos, nullo submonente: & discedens eo modo sedentibus valere dicebat. conf. infra **VALEDICERE**.
Valere jussit. i. e. Vale dixit. Cic. 5. *Att.* 2. Postea jam jussi valere, quum me spectans e sua villa, numquid vellem, rogasset. *Ibid.* 5. 2. Nonniam aliquid agentem salutavi, postea valere jussi.
Vale & Salve (inquit Varro) quum ad mortuos referuntur, non id dictum est, quod aut valere, aut salvi esse possint, sed quod ab his recedimus, eos nunquam visuri. Virg. 11. *Æn.* 97.
— salve æternum mihi, maxime Palla,
Æternumque vale. Serv.
Supremum vale dicere. Ovid. 6. *Met.* 62. V. **LEX**. **PITISC.**
VALEO CO, Ære. Ovid. 1. *Trist.* 7. 21.
Idque quod ignoti faciunt, valedicere saltem. Et Senec. *Epist.* 17. Tibi valedicere non licet. Sed sæpius vocabula divisa legimus.
VALEDICTORIUS, a, um, Adj. ut, Oratio valedictoria. V. *Cellar.* *Antibarb.* p. 100.
VALENS, entis. [ὕλαινω, Gl. L. ισχυω, L. G.] Partic. Sanus, incolumis. Cic. 16. *Fam.* 9. Sed tamen Aclapio medicus plane confirmat propediem te valentem fore.

Oblectatio valentium. Cic. 2. Off. 6.
 Recte valens. Hor. 1. Epist. 7. 3.
 Adolefcens imberbis, bene valens & maritus. Cic. pro Domo 37.
 Sensus sani & valentes. Cic. 4. Acad. 19.
 Valens, Viribus pollens. Cic. 7. Att. 3. His ille rebus ita convaluit, ut nunc in uno civi res ad resistendum sit: qui mallem tantas ei vires non dedisset, quam nunc tam valenti resisteret.
 Membris & mole valens. i. e. Mole membrorum. Virg. 5. Æn. 411.
 Valens & infirmus, contraria. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. Providendum ne infirmiores a valentioribus opprimantur.
 Pugnare cum valentiore. Cic. 5. Fam. 21. Quavis tuta conditione pacem accipere malui, quam viribus cum valentiore pugnare.
 Civitas firma & valens. Cic. de Arusp. Resp. 60.
 Deus morbo omni valentior. Stat. 1. Silv. 4. 111.
 Homo colonus quidam, valens. Cic. pro Cluent. 175.
 Juvenis valens. Ovid. 15. Met. 207.
 Juventa valens. Catul. Epithal. 59. 234.
 Lictores valentissimi, & ad pulsandos verberandosque homines exercitissimi. Cic. 7. Verr. 141.
 Satelles robustus & valens & audax. Cic. 2. de Lege Agr. 83.
 Trunci valentes. Virg. 2. Georg. 426.
 Tunica valentes. V. TUNICA.
 Valentius ad omnia, Utilius, potentius, efficacius. Plin. lib. 20. cap. 18.
 Adjumentum valentissimum. Plin. lib. 22. cap. 19.
 Amor patriæ valentior omni ratione. Ovid. 1. de Pont. 3. 29.
 Argumenta valentiora. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Causa valentior. Ovid. 1. de Pont. 10. 35.
 Postulatio valentior. Cic. 7. Att. 6. Est illa quidem impudens postulatio opinione valentior.
 Cibus valentissimus. Cels. lib. 2. cap. 18. Valentissimum cibum voco, in quo plurimum alimenti est.
 Materia valentissima. Idem. Cels. lib. 2. cap. 18. Ovum durum valentissima materie est: molle, vel forbile, imbecillissima.
 Valentissimum genus, Quod est maximi alimenti. Cels. lib. 2. cap. 18. Scire oportet, quæ ex frumentis panificia sunt, generis valentissimi esse. Id valentissimum voco, in quo plurimum alimenti est.
 VALENTER, Adv. [ἐπὶ ἀλπίως] Columel. lib. 1. cap. 5. Quippe quæ ab imo præstructa valenter resistunt contra ea, quæ postmodum superposita incumbunt.
 Compar. ut, Valentius spirare. Ovid. 11. Met. 481.
 VALENTIA, æ. f. [ἰσχυς, ῥώμη, Gl. L. G.] Potentia, firmitas, fortitudo, robor, cujus contrarium est Invalentia. Solinus cap. 2. Sunt qui videri velint Romæ vocabulum ab Evandro primum datum, quum oppidum ibi offendisset, quod exstructum antea Valentiam dixerat juvenis Latina, servataque significatione impositi prius nominis, ῥώμη Græce, Valentiam Latine nominatam.
 Populorum valentia, Vires. Tertull. adv. Judæos cap. 9. Congregavit omnem valentiam populorum.
 Valentia, Dea Ocularum. Tertull. Apol. cap. 24.
 VALENTULUS, a, um. Adj. dimin. Plaut. Caf. 4. 4. 26. Obscuro & valentula est, pæne expofuit cubito.
 VALITURUS, a, um. Partic. [ῥαίσιον] Ovid. 1. Trist. 3. 44. Multaque in adversos effudit verba penates, Pro deplorato non valitura viro. Plin. lib. 17. cap. 1.
 VALESCO, [ῥανύσκω, Gl. L. G.] ẽre. inchoativum, Validum fieri. Lucret. lib. 1. 940. Sed potius tali facta recreata valefcit. h. e. Vires recolligat, & pristinam sanitatem recipiat. Idem lib. 4. 17. Meditatio & labor in posterum valefcit. Tacit. 4. Ann. 61.
 VALIDUS, a, um. Adj. [ἰσχυρός, Gl. L. G. & G. L. ῥακελῶ, ἰσχυρῶ, ἰσχυρός, G. L.] Valens, sanus. Plaut. Men. 5. 3. 2. Qui me vi cogunt, ut validus infaniam.
 Validus ex morbo, Convalescens. Liv. 3. 13.
 Omnia viceris, si, ut spero, te validum videro. Cic. 16. Fam. 6.
 Mente minus validus quam corpore. Hor. 1. Epist. 8. 7.
 Validum ac salvum. Ter. Hec. 3. 5. 7.
 Animi validus & corpore ingens. Tacit. 15. Ann. 53.
 Virium & opum validus. Tacit. 2. Hist. 19.
 Copiis validus. Tacit. 3. Hist. 8.
 Gratia & facundia validus. Plin. 3. Epist. 9. ad Cornelium Minucianum.
 Validus in animo alicujus. Tacit. 4. Ann. 12. Quia Prisca in animo Augustæ valida, anum, suapte natura potentia anxiam, infociabilem nurui efficiebat.
 Orandi validus. Tacit. 4. Ann. 21.
 Honoribus spernendis validus. Tacit. 4. Ann. 37.
 Cum verbo Inf. ut, Validus sustinere pondus. Plin. lib. 16. cap. 42. h. e. Ad sustinendum.
 Armis validis potens. Ovid. 6. Met. 678.
 Certamina valida. Stat. 6. Theb. 704.
 Ensis validus. Virg. 10. Æn. 815.
 Gens valida. Claud. de Bell. Get. 134.
 Hostis validus. Ovid. 12. Met. 511.
 Ictus validi. Ovid. 3. Met. 64.
 Lacerato valido torquentur pila. Ovid. 2. Fast. 11.
 Leo validus. Lucret. lib. 5. 983.
 Manu valida lacerare aliquid. Virg. 12. Æn. 98.
 Silices validi, i. e. Duri. Lucret. 1. 572.
 Taurus validus. Tibul. lib. 1. 3. 41.
 Vires validæ. Virg. 2. Æn. 50.
 Urbs valida muris, Munitissima. Liv. 1. 15.
 Æstus validus, Magnus. Ovid. 14. Met. 352.
 Flumen validum. Lucret. lib. 1. 292.
 Fons validus. Plin. Epist. 161.
 Gressus validi. Stat. 2. Silv. 1. 126.
 Opes validæ, h. e. Magnæ. Plaut. Cist. 2. 1. 18.
 Plaga valida. Lucret. lib. 2. 819.
 Ponderis validum. Virg. 3. Georg. 172.
 Præsidium validissimum, Maximum, Firmissimum. Plin. in Paneg.
 Puer validus, Jam robustus. Hor. 2. Serm. 2. 87.
 Radices validæ. Lucret. lib. 2. 102.

Rumor validus. Tacit. 4. Ann. 10.
 Segetes validæ. Ovid. Rem. Amor. 84.
 Spes valida, Magna. Tibul. lib. 2. 6. 25.
 Vino valido titubantia membra, Multo. Ovid. 6. Fast. 677.
 Auctor validissimus, Gravissimus. Tacit. 6. Ann. 31.
 Leges validas rescindere. Lucret. lib. 5. 59
 VALIDUS, Adv. [ἐπιβαλπίως] Vehementer. Plaut. Merc. prol. 42. Amare valide cœpi hic meretricem: illico &c.
 An bene se, an fatis valide haberet sciscitatur. Pontanus de Sermonibus. p. 386. H. St.
 Compar. Validius. [ἐπιβαλπίως, Gl. L. G.] Magis. Quintil. lib. 3. cap. 8. Verborum autem magnificentia non validius est affectanda. Idem in proem. lib. 6.
 Coctia beta validius. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Superl. [ἐπιβαλπίως] Plin. 9. Epist. 35. Idem 3. Epist. 15. Nam & poetice ipsam religiosissime venero, & te validissime diligo.
 Favere alicui validissime. Cic. 8. Fam. 2. Quin ego quum pro amicitia validissime faverem ei, & me jam ad dolendum præparassem, postquam factum est, obtupui.
 Placere validissime. Plin. 1. Epist. 20. ad Cornel. Tacitum, Non quia non ille mihi validissime placeat.
 VALDE, Adv. [πῶς, Gl. L. G. & G. L. ἄγαν, L. G. λίαν, G. L.] i. e. Multum; Admodum, Perquam. a Valide factum est, detracto i. [ut Calidus, a Calidus, &c.
 Positivis jungitur, ut Valde doctus. etiam verbis & adverbis.
 Positivis. Cic. 4. Acad. 98. Homo & acutus ut Pœnus, & valde studiosus ac diligens.
 Valde iniquum esse. Cic. de Arusp. Resp. 6.
 Valde magnus. Cic. 15. Fam. 17. De Hispania, novi nihil: sed expectatio valde magna.
 Valde, cum Substantivo. Cic. 11. Att. 16. Neque enim valde de adventu ejus, opinio est. [i. e. Magna opinio hominum.
 Adverbis. Cic. 1. Fam. 8. Rem te valde bene gefisse rumor erat. Cic. 15. Fam. 21. Quod de ingenio ejus valde existimavi bene.
 Valde graviter terre. Cic. 1. Att. 14. Qui primum illud valde graviter tulerunt, promulgatum ex Senatusconsulto fuisse. Eidem lib. 1. 11. Valde graviter præterxuit.
 Valde vehementer eum visum & libere dicere. Cic. 14. Att. 1.
 Cum verbis. Cic. de Senect. 83. Et si quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerasem, & in cunis vagiam, valde recusem. Idem 16. Fam. 19. Litteras tuas valde expecto.
 Epistola tua valde me levavit. Cic. 4. Att. 7.
 Tam valde. Cic. 2. de Divin. 81. Quasi vero quidquam sit tam valde, quam nihil sapere, vulgare.
 Nimis valde, dixit Cic. 3. de Legib. 1.
 Valde quam. Cic. 11. Fam. 10. Nam suos valde quam paucos habet.
 Compar. Hor. de Arte Poet. 321. Idem 1. Epist. 9. 6. Quid possim videt, novit me validius ipso.
 VALIDITAS, ætis. f. [ἀλήθεια, Gl. L. G.] Apul. in Asclepio p. 97. Elmenh. Membra & validitate & tenuitate diversa.
 VALTUDO, inis. f. sec. c. [ῥάσις, ὑγεία, Gl. L. G.] Absolute tam Bona, quam Mala corporis constitutio dicitur.
 Bona. Cic. 3. Off. 22. Si unumquodque membrum sensum hunc haberet, ut posse putaret se valere, si proximi membri valetudinem ad se traduxisset.
 Firmitas valetudinis. Plin. lib. 20. cap. 5. Firmitatem valetudinis custodi.
 Incommodum valetudinis. Cic. 7. Att. 7. Sed prorsus te commoveri incommodum valetudinis tuæ nolo. [Sic sæpe Commodus. V. COMMODOUS.
 Prosperitate tanta usus esset valetudinis, ut annis triginta medicina non indigisset. Cornel. Nepos in vit. Attici cap. 21. pr.
 Bona valetudo orationis. V. Succus orationis, in succus.
 Commodior valetudo. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Firma valetudo. Plin. 2. Epist. 1. ad Romanum.
 Integra valetudo. V. INTEGRÆ.
 Meliorem valetudinem senibus faciunt fici. Plin. lib. 23. cap. 7.
 Tenui valetudine homo. Cic. de Senect. 15. Quam fuit imbecillus P. Africani filius, is qui te adoptavit? quam tenui, aut nulla potius valetudine? Amittere valetudinem. Cic. 9. Fam. 18. Ipse melior ho, primum valetudine, quam intermissis exercitationibus amiseram.
 Confirmata a morbo valetudo. Cic. 11. Att. 19. V. CONFIRMATIO.
 Consulere valetudini. Cic. 16. Fam. 4.
 Curare valetudinem. Cic. 14. Fam. 7.
 Dare operam valetudini, A morbis se conservare. Cic. 1. de Orat. 265. Nunc Scævola, &c. paulum requiescet, dum se calor frangat, & nos ipsi, quoniam id temporis est, valetudini demus operam.
 Facere bonam valetudinem. Plin. lib. 23. cap. 7.
 Firmare valetudinem. Tacit. 3. Ann. 31.
 Habere rationem valetudinis. Cic. 16. Fam. 6.
 Indulgere valetudini. V. INDULGEBO.
 Intervire valetudini. V. INTERVIO.
 Parcere valetudini. V. PARCO.
 Prællare secundam valetudinem. Cels. lib. 1. in proemio.
 Regere valetudinem alicujus. Tacit. 6. Ann. 50. Erat medicus, arte insigni, nomine Charicles, non quidem regere valetudines principis solitus, &c.
 Servire valetudini, Idem quod Intervire. Cic. 1. Q. frat. 1. Te oro, ut valetudini tuæ, si me & omnes tuos valere vis, diligentissime servias.
 Sustentare valetudinem. Cic. 2. Off. 86. Valetudo sustentatur notitia sui corporis: & observatione, quæ res aut prodelle solerent, aut obesse: & continentia in victu omni atque cultu, corporis tuendi causa: & prætermittendis voluptatibus.
 Usus est firma valetudine, nisi quod solebant ei manus tremere. Plin. 2. Epist. 1. ad Romanum.
 Mala. Cic. 4. Fam. 1. Molestaque te ferre, quod me propter valetudinem tuam, quum ad urbem accessissem, non vidisses. Sic 1. de Orat. 124. Valetudine impeditus non potui.
 Conditio temporis, vel valetudinis impedimento tibi fuerit, quo minus, &c. Ulp. in l. 5. si pecuniam ideo. in princip. D. de condit. caus. dat.
 Cura sive curatio valetudinis. Cic. 9. Fam. 15. Item 2. de Divin. 123. Æsculapius potest præscribere per somnium curacionem valetudinis.
 Gravitas

Gravitas valetudinis. Cic. 6. Fam. 2.
 Imbecillitas valetudinis. Cic. 7. Fam. 1.
 Infirmitas valetudinis. Idem. Cic. 7. Fam. 1. Si te dolor aliquis corporis. aut infirmitas valetudinis tuæ tenuit. quo minus ad ludos venires. fortunæ magis tribuo. quam sapientiæ tuæ.
 Morbus valetudinis. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Vitium valetudinis. Cic. 1. de Divin. 81. Qui valetudinis vitio furerent. & melancholici dicerentur.
 Imbecillior valetudine. Cic. 2. Q. frat. 9. Marius & valetudine est & natura imbecillior.
 Mentis valetudo. Suet. in Cæs. cap. 49. I. e. Vitium. quod mentem tanquam morbus infestat.
 Valetudo ei neque animi. neque corporis constitit. Suet. in Calig. cap. 50. Valetudo mentis ibidem. H. St.
 Acerba valetudo. Firmic. lib. 6. cap. 17.
 Adversa valetudo. [ἄρσενος. Gl. G. L.] V. ADVRSUS.
 Bona valetudo. Cic. 1. de Finib. 42. Ut enim medicorum scientiam. non ipsius artis. sed bonæ valetudinis causa probamus. V. supra.
 Difficilis valetudo. V. infra Insuperabilis valetudo.
 Dura valetudo. Hor. 2. Serm. 2. 88.
 Extrema valetudo. Unde. In extrema esse valetudine. quod & Esse in extremis. dicitur. Julianus in l. si pater. §. Quædam. D. de fideicommissariis libertatibus.
 Imparibilis valetudo. V. IMPATIBILIS.
 Incommoda valetudo. Cic. 5. Att. 8.
 Infensa valetudo. Tacit. 14. Ann. 56.
 Infirmæ valetudo. Cic. 16. Fam. 1. Idem 1. de Orat. 200. In ejus infimissima valetudine. affectaque jam ætate.
 Infirma & Ægra valetudo. Cic. de Clar. Orat. 180. Is semper Infirma. atque etiam ægra valetudine fuit. V. ÆGER.
 Ingravescens valetudo. Ulpianus in l. Si quis. in princ. D. de S. C. Siliano.
 Mala valetudo animi. Cic. 4. Tusc. 80. Qui autem natura dicuntur iracundi. aut misericordes. aut invidi. aut tale quid: ii sunt ejusmodi constituti. quasi mala valetudine animi. fanabiles tamen.
 Perdita valetudo. Cic. 8. Philipp. 41. Ego Q. Scævola augure memoria teneo bello Marfico. quum esset summa senectute & perdita valetudine. quotidie simulatque luceret. facere omnibus conveniendi sui potestatem. V. PERDO.
 Conflictari iniqua valetudine. V. Conflictor in CONFLIGO.
 It in melius valetudo. Tacit. 12. Ann. 68.
 Elle va mieux. H. St.
 Instantur corpora valetudine. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Levatur adversa valetudo. Cels. lib. 2. cap. 14.
 Valetudo. ipse Morbus. Cic. 11. Att. 20. Scripseras enim te quodam valetudinis genere tentari.
 Fessus valetudinibus. Tacit. 3. Hist. 2. Circo quoque ac theatris & amœnitate urbis emollitos. aut valetudinibus fessus.
 Calculorum valetudo. Plin. lib. 21. cap. 27. Rufci radix decocta. bibitur alternis diebus in calculorum valetudine. & tortuosiore urina. vel cruenta.
 Oculorum valetudo. Cic. 14. Fam. 4. Clodium Philetarum. quod oculorum valetudine impediatur. hominem fidelem. remisit.
 Febrium valetudines. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Insuperabilis valetudo. Infanabilis. Plin. 1. Epist. 22. ad Catiliam. Nuper me. paucosque mecum. quos maxime diligit. advocavit: rogavitque ut medicos consulere de summa valetudinis: ut si esset insuperabilis. sponte exiret e vita: sin tantum difficilis & longa. relinqueret. maneretque.
 Longa valetudo. [ἀθίνα κροχῶ. Gl. L. G.] i. e. Diurnus morbus. Plin. 1. Epist. 22. ad Catilium Severum. V. Insuperabilis valetudo.
 Pertinax valetudo. i. e. Morbus continuus. Plin. 1. Epist. 22. ad Catilium Severum. Perturbat me longa & pertinax valetudo Titii Aristonis.
 Conflictabatur valetudine novissima. Plin. 2. Epist. ult.
 Consumi longiore valetudine. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Emergere valetudine. Cic. 5. Att. 8.
 Ferre valetudinem. Quintil. in proœm. lib. 6. 10. Nam quo ille animo. qua medicorum admiratione. mensum octo valetudinem tulit? De filio mortuo
 Fluctuare periculosa valetudine. Valer. Max. lib. 5. cap. 15. de Tiberio Cæsare.
 Impeditus valetudine. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Increverat valetudo. quam temperantia mitigare tentavit. perseverantem constantia fugit. Plin. 1. Epist. 12. ad Calestrum.
 Recolligere se a longa valetudine. Plin. lib. 23. cap. 7.
 Succurrere valetudini alicujus dicitur balneum. Paterc. lib. 2. 114.
 Tentari valetudine aliqua. Cic. 11. Att. 20. Scripseras enim te quodam valetudinis genere tentari.
 VALETUDINARIUS. a. um. Adj. ut. Valetudinarius medicus. Qui valetudine affectos curat: vel potius Qui in valetudinario ministerio artis fungitur. Callistratus de Jure immunis. L. Quibusdam aliquam vacationem munerum graviorum conditio tribuit. ut sunt mensores. optiones. valetudinarii medici. capsarii artifices. Alii sic distinguunt. Valetudinarii. medici. capsarii. artifices.
 VALETUDINARIUS. i. m. [ἀπίστος.] Qui male sanus est. & frequenter ægrotat. Marcianus de Re militari. D. l. Officium. Officium Tribuni est. delicta militum secundum suæ auctoritatis modum castigare. principis frequenter interesse. querelas commilitonum audire. valetudinarios inspicere. Cels. in præfat. lib. 3. Qui ample valetudinarios nutriunt.
 VALETUDINARIUS. i. n. [ὕγιαστρον. Gl. L. G. & G. L. διατηρησιον. L. G.] Locus. in quo valetudinarii & infirmi curantur: qualia sunt in cœnobis. Columel. lib. 11. cap. 1. Sive quis fauciat in opere noxam cepit. adhibeat fomenta: sive alter languidior est. in valetudinario confestim deducat. Sic lib. 12. cap. 3. 7. Valetudinaria quoque. vel si vacent. &c. Adde Senec. Epist. 27. pr.
 VALOR. oris m. [πρῶς] Pretium. Plin. Victoriati valore redimi potest. Fortasse locus est corruptus. [Vel potius non exstat apud Plinium.
 VALERIA. æ. f. [Ὀυαλέρια] Ptolemæo lib. 3. cap. 3. Oppidum Hispaniæ. a qua Valentenses populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Valeria. nom. fem. Ro. V. post VALERIUS.

VALERII. [Ὀυαλέρια] prius Valesii. teste Quintiliano 1. 4. appellati: sicut Fulii. deinde Furii.

VALERIUS. i. m. [Ὀυαλέρια] Nomen gentis Patriciæ Romanæ. multis illustribus viris nobilitata

P. Valerius. Volesii filius. qui primum de Vejentibus. deinde de Sabinis. postremo de utriusque triumphavit. Hic quia in locum Bruti collegæ Consul non subrogaverat. & domum in Velia. tutissimo loco. habebat. in suspicionem regni affectati venit. Quo cognito. apud populum questus est. quod tale aliquid timuissent: neque dubitavit mittere. qui domum suam diruerent: secures etiam fascibus dempsit. eosque in populi concione summisit. legem de revocatione a Magistratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiisset. publice sepultus. & annuo matronarum luctu honoratus est. Hæc fere Auctor de viris illustribus. cap. 15. Hic quadriga primus in triumpho vectus est. sine ulla invidia: præterea collegæ Bruto honores funusque curavit. funebremque orationem de ipsius laudibus habuit. quæ adeo grata fuit Romanis. ut ex eo confuetudo manarit. ut qui strenue pugnando occubuissent. ab optimatibus laudarentur. Auctor Plutarchus in Public. qui ei L. præ nomen tribuit. Manius Valerius. Publicolæ frater. A. Postumio Dictatore. T. Æbutio Magistro Equitum. in prælio ad lacum Regillum contra Tarquinius profectus. rem fortiter gerens. occubuit. V. Liv. 2. 20. Huic publice domus ædificata. cujus fores extra honoris gratia aperirentur. quum ceteræ intus procederent. teste Plin. 36. 15.

M. Valerius Corvinus. Tribunus militum. sub duce Camillo. reliquias Senonum persequente. adversus Gallum provocatorem solus processit. Corvus ab ortu solis galeæ ejus insedit. & inter pugnandum. ora oculoque Galli everberavit: hinc hoste victo. Valerius Corvinus. vel. ut alii placet. Corvus cognomine dictus fuit. Hic. quum ingens multitudo ære alieno oppressa. Capuam occupare tentasset. & ducem sibi Quintium necessitate magna compulsum fecisset. sublato ære alieno. seditionem compressit. Hæc Auctor de Vir. Illust. c. 29. Livius vero lib. 7. addit de Samnitibus eum triumphasse. sexies Consul fuisse. hostes T. Manlii morte exultantes compressisse. Vixit præterea. teste Valerio 8. 13. 1. corporis & animi viribus integris annos centum.

Suid. male. ut puto. Μαρκίον ἐπώνυμον. ubi lego. ἰπποκρίαν θύμωσι Μαρκίον κέρβιον. Vide Corvinus in CORVUS. H. St. puto. Μαρκίον scribere voluit. alioqui mendum ipsum est illud Suidæ. conf. Suid. in Ἀμύσσειον. & Καρβίον. V. & Schott. ad Aur. Vict. de Vir. Ill. l. c. Quid si Manius?

L. Valerius L. F. Potitus. post Decemviralem invidiam. plebem in Patres incitavit. legibus & conditionibus suis mitigavit. Unde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque Consul post Decemvros. quum Volkos Æquosque ad Algidum magna laude debellasset. triumphus ei a Patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Tribunoplebis primus sine auctoritate Senatus triumphavit cum Collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus est. quod nemini a Senatu. præterquam Fabio Maximo. concessum est. ut scribit Plutarchus.

P. Valerius Lævinus Consul cum Pyrrho prælio congregiendi. in Lucania infeliciter pugnavit. Iterum postea Consul contra Agrigentum missus. ac superato Hannone. duce Carthaginensium. oppidum in potestatem recepit: Senatum securi percussit.

Alter Valerius Lævinus. contra Philippum Macedoniae regem feliciter bellum gessit. teste Liv. 27.

L. Valerius Flaccus. M. Catonis familiarissimus. eundem ex agro Tusculano ad Rempublicam adduxit pariter & instruxit. ut ait Plutarchus in Cat. Maj. Consul cum eodem Catone a. u. c. 557. circa Mediolanum. ut Livius testatur 33. 43. cum Gallis & Insubribus & Bojis collatis signis pugnavit. ubi decem millia hostium sunt caesa. Causam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam suam Catonem obtinuit. quorum vide apud Livium elegantis utriusque orationes lib. 34. pr. [Immo hic fuit L. Valerius Trib. pleb. non COS.

Valerius Soranus poeta. quem Cic. 3. de Oratore 43. doctissimum togatorum appellat. Plutarchus vero in Pomp. virum philosophum & eruditum dicit. ac interfectum a Cn. Pompejo fuisse

Valerius Antias scriptor historiæ. sæpe ab auctoribus testis citatus; ut a Livio 33. 32.

C. Valerius Proculus. Caburi F. militavit sub Cæsare in Gallia. missusque legatus ad Ariovistum. ac contra jus gentium ab eo in vincula conjectus. a Cæsare post victoriam servatus est. ut est in Commentariis Cæsaris 1. 47. seq.

Valerius Maximus historicus. scripsit libris 19. dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæsarem. Militavit cum Sex. Pompejo in Asia. ut ipse de se testatur. ubi de institutis antiquis loquitur 2. 6. 8.

Valerius Flaccus poeta. scripsit Argonautica. Quintilianus eum sua ætate fuisse testatur lib. 10. cap. 1. his verbis. Multum. inquit. in Valerio Flacco nuper amissimus.

De Valerio Catullo. & Martiale. V. CATULLUS. & MARTIALIS.

VALERIUS. a. um. Adj. ut. Gens Valeria. Cic. pro Flacc. 1.

Tabula Valeria. Idem in Vat. 21. V. TABULA.

VALERIANUS. a. um. Adj. ut. Statua Valeriana. in Descript. urbis Romæ.

VALERIANUS. i. m. Imperator. de quo Trebellius Pollio V.

VALGITER. VALGIUS. V. VALGUS.

VALGUS. a. um. Adj. [εργάζομαι. Gl. L. G.] In Gloss. Valgius scriptum. Est. Qui altrifecus prominentes furas habet. & in diversum actas. quales cancri habent & lacertæ. auctore Aristotele. qui Ægyptios hujusmodi esse tradit in Problematis. eadem ratione qua capillum crispum habent. & a calore intortum. Plaut. 1. Fragm. 128.

Aut varum. aut valgum. aut compernam. aut petum. aut brochum.

Compar. Cels. 8. 20. Crus longius altero & valgius est.

Valgum. significat Obtortum. Unde Valga suavia apud Plautum. Obtortiones sunt oris. ad derisionem. Nam suavium interdum est conformatio oris & laborum ad luviandum. Metrices autem. dum gloriosum militem ductabant atque captabant. per illusionem tamen inter osculandum os obtorquebant valgumque reddebant. eum ex animo non basiantes. atque ludificantes. Ex Turnebo. V. Non. 1. 98. Fulgent. de Prisc. Serm. §. 47. & Barth. Advers. 37. 1.

VALGITER. Adv. antiq. Petron. cap. 26. & Fulg. l. c. Abroso valgiter labello.

VALGIUS. i. m. Nomen gentile Ro. T. Valgius Rufus. poeta præstantiss. & C. Valgius Saturninus Orator. Hos sæpe confundi docet Broekhus. ad Tibul. 4. 1. 180.

VALLIS, vel **VALLIS**, is. f. [*Φάραγξ, χαράδρα*, Gl. L. G. & G. L. *πύλη, βόσρα, γάπη, κριλάς*, L. G.] Planities duobus lateribus inclusa, ut ait Festus: dicta quod hinc atque hinc vallata sit. Virg. 11. Æn. 522.

Est curvo anfractu valles, accommoda fraudi. Servius ait Valles plenum esse: sed metri necessitate compellimur ut Vallis dicamus. Statius,

Vallis in amplexu nemorum sedet.

Cava vallis. Virg. 2. Georg. 391.

Concava. Ovid. 8. Met. 334.

Condensa arboribus. V. **CONDENSUS**.

Curva. Virg. 2. Æn. 748.

Gelida. Virg. 2. Georg. 485.

Ima. Ovid. 2. Met. 761.

Madidæ valles clivofæ Idæ. Ovid. 1. Amor. 14. 11.

Opaca. Ovid. 11. Met. 277.

Rauca vallis. Stat. 4. Theb. 801.

Reducta in valle seclusum nemus. Virg. 6. Æn. 703.

Refuse valles. Sil. lib. 17. 63.

Saxosa. Virg. 5. Ecl. 84.

Inter saxosas decurrunt flumina valles.

Supina vallis. Liv. 6. V. **SUPINUS**.

Tonsa. Virg. 4. Georg. 277.

Umbrosa vallis. Virg. 5. Georg. 331.

Claudere altas valles insidiis. Tibull. lib. 1. 4. 49.

Conditus occulta valle. Sil. lib. 7. 132.

Fluere totis vallibus. Quintil. lib. 5. cap. 14. Sed ut latissimi amnes, totis vallibus fluat: ac sibi viam, si quando non acceperit, faciat. De eloquentia.

Alarum vallis, Sinus, cavitas. Catul. in Rufum 67. 6.

Lædit te quædam mala fabula, qua tibi fertur

Valle sub alarum trux habitare caper.

VALLĒCŪLA, vel **VALLĪCŪLA**, æ. f. [*κλιμάδιον*] dimin. ut legitur apud Festum. V. Vulg. Interpr. Levit. 14. 37.

VALLESTRIS, e. Adj. Ambros. Epist. 12. In vallestribus subterraneis habitaculis.

VALLONIA, æ. f. Dea vallium apud Romanos. August. de Civ. Dei. 4. 8.

VALLUS, i. m. [*χαραξ*] Firmior palus, cui vitis alligatur. Virg. 1. Georg. 264.

Exacuunt alii vallos, furcasque bicornes. Idem 2. Georg. 25.

Quadrifidasque fudes, & acuto robore vallos.

Vallus, ipsum vallum. Cæs. 3. Bell. Civil. 63. Erat eo loco fossa pedum xv & vallus contra hostem in altitudinem pedum decem, ubi V. Davies. Tibul. lib. 1. 11. 9.

Non arces, non vallus erat. V. Isidor. 15. 9. & Voss. Etym. p. 539.

Induere se acutissimis vallibus aut stimulis. V. **INDUO**.

Varro dicit intervalla esse spatia, quæ sint inter capita vallorum, id est stipitum, quibus vallum fit. Unde cetera quoque spatia dicunt. Annæus five Agnæus Cornutus apud Calliodorum de Orthogr. p. 15. H. St. Exstant cap. 1. p. 958. edit. Aul. Alobr.

VALLUM, i. n. [*εἰκὼ, ἑρκίον, χαραξ, χαράκιον*] Munitio castrorum: quod ex vallis, id est palis fiat. Cæs. 2. Bell. Gall. 5. Castra in altitudinem pedum duodecim vallo, fossaque duodeviginti pedum munire jubet. Cic. 15. Fam. 4. Vallo & fossa circumdedi, sex castellis castrisque maximis sæpi.

Non exsuperabile vallum. Claud. 2. in Ruff. 127.

Cingere oppidum vallo & fossa. Cic. 5. Att. 20.

Circumjicere vallum. V. **CIRCUMJICIO**.

Disiectum vallum. Sil. lib. 7. 523.

Claudere ducto vallo locum. Tibul. lib. 4. 1. 85. ad Messalam.

Intersæpire urbem vallo. V. **INTERSÆPIO**.

Rescindere vallum. Virg. 9. Æn. 523.

Scindere vallum ferro. Virg. 9. Æn. 146.

Tenere aliquem fossa & vallo sæptum. Cic. 9. Att. 14.

Subruendo vallo inducit. Tacit. 13. Ann. 39.

Cæcum vallum. V. **CÆCUS**.

Ferre vallum & arma. Cic. 2. Tusc. 36. Hor. Epod. 9. 13. [i. e. Vallos. Munitæque sunt palpebræ tanquam vallo pilorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 143.

Pectinis vallum. Ovid. 1. Amor. 14. 15. ad puellam, cui capilli deciderant, Non acus abrupti, non vallum pectinis illos.

Vallum significat nonnunquam Vannum. Varr. 1. de R. R. cap. 52. His tritis, oportet e terra subjactari vallis aut ventilabris, quum ventus spirat lenis: ita fit, ut quod levissimum est in eo, atque appellatur acus, evanescat foras extra aream. V. Jos. Scalig. Conject. p. 60.

VALLĀRIS, e. Adj. [*χαράκιον*] Quod ad vallum pertinet: ut, Vallaris corona, qua donari solebat, qui primus vallum hostium ascendisset. Liv. 30. 28. Qui Imperatores, qui Consules Romanos, sua manu occidissent, muralibus, vallaribusque insignes coronis. Idem 10. 46. Adde Suet. August. cap. 15.

VALLŌ, [*χαράκιον*, Gl. G. L.] Ære. Munire vallis, Firmare, & quasi vallum facere.

Munire & vallare contra feras. Plin. lib. 10. cap. 33.

Oppida vallarant muri nulli. Lucan. lib. 4. 224.

Sæpimento vallare. Cic. 1. de Legib. 62. Atque hæc omnia, quasi sæpimento aliquo, vallabit differendi ratione, veri & falsi judicandi scientia, & arte quadam intelligendi quid quamque rem sequatur: & quid sit cuique contrarium.

Armīs vallare aliquem. Valer. 1. Argon. 697.

— medioque in crimine patrem

Liquerit, ac nullis inopem vallaverit armīs.

Monitis vallare aliquem. Sil. lib. 7. 408.

— sic castra relinquens

Vallarat monitis.

VALLĀTUS, a. um. Partic. ut,

Castra vallata. Plin. 15. 18.

Cumulus vallatus arenæ. Propert. 3. 15. 29.

Gula vallata & indomita. Cecili. ap. Macrob. 2. Saturn. 11.

Stipatus & vallatus. Cic. pro Muren. 49. Catilinam interea alacrem atque lætum, stipatum choro juventutis, vallatum indicibus atque ficariis. Jus legatorum divino jure vallatum. Cic. de Arusp. Resp. 34.

VOL. IV.

Urbs vallata vertice montis. Sil. 15. 408.

VALLATIO, ōnis. f. [*χαράκιον*, Gl. G. L.] Munitio, stipatio. Octav. Hor. 4.

Integra salute reliquum tempus facile transiges, sine vallatione medicorum.

VALLĀTUS, ūs. m. [*χαράκιον*] Idem. Gloss. Græcolat.

VALLĒSCO, ěre. est Vallo five vanno excuti, & foras ejici & perire. Secundum Festum est a vallo militari, quod fit circa castra, quod qui eo ejiciuntur, pro perditis habentur. V. Salmast. in Solin. p. 667.

VALLEFACTUS, a. um. Partic. Vanno excussus. Festus; Valvoli folliculi fabæ, quasi vallivoli, quia vallefacti excutiantur. Ita legit Salmastius. Vulgo, Vallo facti. V. **VALVULUS**.

VALOR, V. **VALEO**.

VALVÆ, arum. f. [*θύραι ἰερῆ, θύραι ἰππικῆ, θύραι διπλωτῆ, παρασπίδης θύραι*, Gl. L. G.] pluraliter tantum, dicuntur, quod intus revolvantur, funtque Portæ geminas partes habentes. Cic. 6. Verr. 124. Confirmare hoc liquido, Judices, possum, valvas magnificentiores ex auro atque ebore perfectiores nullas unquam ullo tempore fuisse. [*ὑ. διπλωτῆ* in Gloss. corrupta est. An *ὑ. παρασπίδης*; V. Polluc. lib. 10.

Ibi enim portis est, ubi templi aditus est, & valvæ ambulationis. Cic. pro Domio 121.

Streptus ingens valvarum. Hor. 2. Serm. 6. 112.

Apertæ valvæ. Ovid. 1. Met. 172.

Bifores valvæ. Ovid. 2. Met. 4.

Eburnæ valvæ. Ovid. 4. Met. 185.

Patefacere valvas. Ovid. 4. Met. 185.

Patent cur non valvæ Concordiæ. Cic. 2. Philipp. 112.

Stare ad valvas alicujus. Cic. 3. Verr. 61.

VALVĀRIUS, i. m. Qui facit valcas. Gloss. Vet. Valvarius, *δμοτύπυς*.

VALVĀTUS, a. um. Adj. Valvas habens, ut, Lumina fenestrarum valvata. Vitruv. 6. 6.

Ornamenta forium valvata. Idem 4. 6.

Triclinia valvata & fenestrata. Varro de L. L. 7. 14.

VALVŪLUS, i. m. [*λοδός*] Concavitas illa folliculis fabæ & aliorum leguminum, in quam ipsa grana separatim recipiuntur. Columel. lib. 6. cap. 10. Interdum magis profunt gramina concisa, & his admista fresa faba. Lentis quoque valvulis exemptæ, & minute molitæ miscentur aquæ calidæ. Idem lib. 2. cap. 12.

Valvuli, inquit Festus, fabæ folliculi appellati, quasi vallivoli, quia vallo facti excutiantur. [Vallo, i. e. Vanno. Porro Fracti legendum puto. Prius enim franguntur, quam evanescant. conf. VALLEFACTUS.

VALVĪFRĀGUS, a. um. Adj. Valvas frangens, ut, Lex valvifruga. Saresb. 8. 7. V. Casel. Var. Lect. 7. 6.

V A N

VANDĀLI, ōrum. m. [*Οσάνδαλοι*] sive, ut Plin. lib. 4. cap. 14. & Straboni lib. 7. placet, Vindelici, populi sunt Germaniæ: qui ut ait Volaterranus, paucis ante annis, quam Gothi Romam caperent, Gallias invasere. Inde in Hispaniam, trajecto Pyrenæo, penetrantes, loca circa Bæticam, quæ Vandalia postea dicta est, occupaverunt.

VANDĀLICUS, a. um. Adj. Prosper. Aquitan. præf. lib. de Providentiâ, Vandalicis armīs sternimur & Geticis.

VANGA, æ. f. Instrumentum, quo vepreta persequimur. Pallad. 1. t. 43.

VANGIŌNES, um. [*Ουαγιόνες*] inter populos Galliæ Belgicæ ponuntur, Colonia Agrippinensium vicini. Plin. lib. 4. cap. 17. Lucan. lib. 1. 430.

Et, qui te laxis imitantur, Sarmata, braccis,

Vangiones.

VANITAS, V. **VANUS**.

VANNUS, i. f. [*λακμός*] Vas vimineum latum, hoc est cribrum cereale, in quo, propter capacitatem, rustici cogere primitias frugum solent, & frumenta purgare. Columel. lib. 2. cap. 21. Ipsæ autem spicæ melius sultibus tunduntur, vannis expurgantur. Virg. 1. Georg. 166.

— & mytica vannus lachi. Mystica, inquit Servius, quod Liberi patris sacra ad purgationem animæ pertinebant: & sic homines ejus mysteriis purgabantur, sicut vannis frumenta purgantur.

VANNO, [*λακμίζω*] Ære. Ventilare, ut fit vannis, quum frumenta purgantur. Hinc compositum Evannare, apud Varronem de R. R. lib. 1. cap. 52.

VANNO, ěre. tert. conj. dictum veteribus Ventilare, a Vanno. Lucil. Sat. lib. 7.

Hunc molere, illam autem ut frumentum vannere lumbis. Idem lib. 11. Crissavit, ut si frumentum clunibus vannat. Nonius 1. 69.

VĀNUS, a. um. Adj. [*κεῖται, κενός, ἐκκαί*, Gl. L. G. & G. L.] a Vacuo, Idem significat. Virg. 1. Georg. 226.

— sed illos

Expectata feget vanis elusit avenis. Servius. [In Gloss. Latino-græc. perperam *κεῖται* expressum puto, pro *ἐκκαί*.]

Vanum & inane. Cic. pro Planc. 101. Memini, neque unquam obliviscar, nuctis illius, cum tibi vigilanti, assidenti, mærenti, vana quædam miser atque inania, falsa spe inductus, pollicebar. [An Vigilanti assidens? Vanus, Mentiens & infidus, levia, inaniaque pro gravibus & veris astutissime componens. Virg. 1. Æn. 396.

Ni frustra augurium vani docuerit parentes.

Mendax & vanus. Virg. 2. Æn. 80. — nec, si miserum Fortuna Sinonem Finxit, vanum etiam, mendacemque improba finget.

Perfidiosus & vanus. Cic. pro Quint. 26. Necessè est iste, qui amicum, socium, affinem, fama ac fortunis spoliare conatus est, vanum se & perfidiosum, & impium esse fateatur.

Auctor vanus. Liv. 29. 32. Inde vanus auctor absumpti Massanissæ ad regem redit. [i. e. Falsus nuntius.

Convicia vana facere. Ovid. 9. Met. 302.

Error vanus. Lucret. lib. 1. 1067.

Fides vana, Falsa. Virg. 4. Æn. 12.

Fiducia vana pedum. Ovid. 9. Met. 121.

Gaudia vana. Hor. 2. Epist. 2. 158.

Imago vana. Hor. 1. Carm. 24. 41.

Linguae vanæ mendacia. Ovid. 3. Amor. 11. 21.

Merus vanus. Hor. 1. Carm. 23. 3.

Oratio vana. Cic. pro Rosc. Amer. 117. Ejus malitiam non viderunt, orationi vanæ crediderunt.

Perfuasio vana. Quintil. lib. 2. cap. 2.

R R r

Precibus

Precibus vanis follicitare aliquem. Ovid. 9. Met. 681.
 Ratio vana. Auctor. ad Herenn. lib. 2.
 Somnia vana. Virg. 6. Æn. 284.
 Spes vana. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Spem vanam sequi. Ovid. 14. Met. 364.
 Timores vani. Valer. 8. Argon. 402.
 Verba vana. Ovid. 13. Met. 263.
 Vanum, Nec possibile, nec verisimile, inquit Donatus. Ter. Eun. 1. 2. 24.
 Sin falsum, aut vanum, aut fictum est, continuo palam est.
 Vanus, Stultus, quasi mente vacuus, qui in rebus inanibus studium collocat. Juven. 3. Sat. 159.
 Sic libitum vano, qui nos distinxit, Othoni.
 Vanus ingenio. Liv. 35. 47.
 Dulcedo vana. Ovid. 5. Met. 308.
 Gloria vana, κενδοξία, Gloss. Græcolat.
 Ictus vanus, In cassum, Liv. 34. 39.
 Inceptum vanum, Frustra. Liv. 37. 27.
 Ingenium vanum, i. e. Leve & mutabile. Liv. 1. 27.
 Ira vana. Valer. 8. Argon. 374.
 Lex vana. Liv. 2. 42.
 Vanus cum Genitivo. ut, Veri vana. Virg. 10. Æn. 631.
 Voti vanus. Sil. 12. 261.
 Vanæ gloriæ, κενδοξία. Gloss. Græcolat. Subaudi Homœ
 Vana, n. pl. loco Adverbii. Virg. 11. Æn. 854.
 Ut vidit fulgentem armis, ac vana tumentem.
 Compar. Quintil. 12. 10. Vanior gloria dicendi.
 Superl. Genus vanissimum. Plin. 28. 6. V. Paterc. 2. 80. 1.
 VANUM, i. n. [πὶ κενῷ] Vacuum, Inane. Gloss. Græcolat.
 VANE, Adv. [καταίως, κενῶς, Gl. G. L.] Tertull. Apol. cap. 40. Vulgus vane de nostra vexatione gaudet.
 Compar. Apul. Apol. p. 300. Elmenh. Multo vanius & nequius excogitatum.
 VANITAS, ātis. f. [καταίωσις, Gl. L. G. & G. L. ἀκαίωσις, κενῶσις, G. L.] Mendacium, fallacia, & levitas. Cic. 3. Off. 58. Quod si vituperandi qui reticuerunt, quid de iis existimandum est, qui orationis vanitatem adhibuerunt.
 Vanitati opponitur Constantia. Cic. 2. de Nat. Deor. 56. Nulla igitur in caelo, nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest; contraque omnis ordo, veritas, ratio, constantia. [Immo Temeritati ratio, Vanitati veritas, Errationi constantia.
 Cedit veritas vanitati. Cic. 3. Tusc. 2. Tum ita variis inbuimur erroribus, ut vanitati veritas, & opinioni confirmata natura ipsa cedat.
 Uti prosperitate rerum in vanitatem. Tacit. in vit. Agric. 18.
 Exitus vanitas. Tacit. 15. Ann. 71.
 Levitate, vanitate, malitia, exclusam divinationem probo. Cic. 1. de Divin. 134.
 Vanitas, Mendacium. Vellej. 2. 60. 3. In quo turpiter deprehensa ejus vanitas est. V. Terent. Phorm. 3. 2. 40.
 Manifestus vanitatis. Tacit. 13. Ann. 23.
 Simulatio est conjunctior vanitati, quam liberalitati. Cic. 1. Off. 44.
 Blanda vanitas. Cic. de Amicit. 99.
 Adhibere vanitatem orationis. V. ADHIBEO.
 VANITIES, ēi. f. Idem. Animian. 29. 3. Ad extollendam ejus vanitatem.
 Plebeja vanities. Apul. 2. Met.
 VANITUDO, inis. f. [ἀκαίωσις] Idem. Plaut. Capt. 3. 4. 38.
 Pol, ego ut rem video, tu inventus, vera vanitudine
 Qui convincas. V. Non. 2. 886. [Est autem oxymoron, Vera vanitudo, i. e. Verum mendacium.
 VANIDICUS, a, um. Adj. [ἀκαίολος] Qui vana dicit. Plaut. Trin. 2. 1. 37.
 Cum probis potius, quam cum improbis vivere vanidicis.
 VANILOQUUS, a, um. Adj. [καταλόγος. Gl. L. G. & G. L. κενολόγος, G. L.] Idem. Plaut. Amph. 1. 1. 223.
 — ergo istoc magis,
 Quia vaniloquus vapulabis: ego sum, non tu, Sofia.
 Genus vaniloquum. Sil. lib. 8. 17.
 Legatus vaniloquus. Liv. 35. 48. Is, ut plerique, quos opes regiae alunt, vaniloquus. De quodam Antiochi legato in Achæorum concilio. H. St. Defuit hic locus in Lugd. In Gloss. Græcol. Synon. jungitur Blato. Sed sine dubio Blatero scribendum. Ibidem Vaniloqua, Ματαιολογία. Scribe Vaniloqua est, Ματαιολογία.
 VANILOQUUM, i. n. [καταλόγια, κενολογία, Gl. G. L.] August. Epist. 28. Joviniani vaniloquia redarguens.
 VANILOQUENTIA, æ. f. [κεναλογία] Idem. Liv. 34. 24. Hac vaniloquentia primum Arithenum Prætorem Achæorum excitavit. Tacit. 3. Ann. 49.
 VANILOQUIDORUS, i. m. Jocosæ Plauti dictio in Perf. 4. 6. 20.
 Vaniloquidorus virginis vendones.
 VANESCO, [καταίωμαι] ēre. Vanum fieri, Evanescere. Cic. 2. de Legib. 24. Animi labes, nec diuturnitate vanescere, nec manibus ullis elui potest. h. e. Aboleri.
 In auras vanescere. Ovid. 1. Epist. 79.
 In herbam Ceres sterilem vanescit. Ovid. 3. Amor. 7. 31.
 VANO, [ἀπατίω] āre. verbum antiquum: Fallere significat. Actius Alcumena, Sic illum vanans in angiportum deduxit. Non. 2. 885.
 VANOR, Pass. [καταίωμαι] Evanescio. Gloss. Græcolat.

V A P

VAPOR, ōris. m. [ἀτμός, Gl. L. G. ἀτμός, G. L.] Exhalatio. Dicitur & Vapos. Lucret. lib. 6. 952.
 Pervolitant, permanat odor, frigusque, vaporque.
 Aquarum vapor. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Ipse enim oritur ex respiratione aquarum. Earum enim quasi vapor quidam aër habendus est.
 Crassus vapor. Stat. 6. Theb. 471.
 Humidus vapor. Ovid. 1. Met. 432.
 Efflat niger vapor anhelo ore. Stat. 10. Theb. 104.
 Ejectare vaporem. Stat. 6. Theb. 471.
 Vapor, pro Calore. Columel. lib. 5. cap. 10. Scrobs imus summo patentior, ut laxius radices vagentur: & minus frigoris hieme, minusque vaporis æstate per angustum os penetret.

Flammæ levis vapor. Senec. Octav. 5.
 Solis vapor. Plin. lib. 9. cap. 10. de testudinibus, Ut folis vapore siccata cortice, non queant mergi.
 Siderum vapor. Hor. Epod. 3. 15.
 Calidus vapor. Lucret. lib. 2. 843.
 — & enim secreta teporis
 Sunt, ac frigoris omnino. calidique vaporis.
 Calidus tepidusque vapor. Lucret. lib. 2. 857.
 Lentus vapor, Ignis. Virg. 5. Æn. 683.
 — lentusque carinas
 Est vapor, & toto descendit corpore pestis.
 Dissiliunt fero vapore saxa. Lucret. lib. 1. 492.
 Findit Phœbus arva vaporibus. Ovid. 3. Met. 153.
 Presserat ora vapor. Ovid. 2. Met. 283.
 Tepefactum terra semen vapore & complexu suo diffundit. Cic. de Senect. 51.
 Torreris vapore. Plin. lib. 9. cap. 38. de purpuræ infectura, Ac modico vapore torreris. Idem lib. 13. cap. 4. Assiduo vapore torrentes.
 Pinguis vapor, Fumus ex suffitu. Senec. Herc. fur. 11.
 VAPORALIS, e. Adj. Augustin. de Genesi ad lit. 2. 5. Vaporali tenuitate.
 VAPORALITER, Adv. Idem. Augustin. de Genesi ad lit. 3. 3. Vaporaliter tenuatum & suspensum.
 VAPORUS, a, um. Adj. ut, Vaporus ardor. Prudent. Peristeph. hymn. 6. 115. V. Arnob. lib. 6.
 VAPOROSUS, a, um. Adj. Apul. 5. Met. p. 165. Elmenh. Balnearum vaporosis fontibus curatas, &c.
 Caligo vaporosa. Idem 9. Met. p. 222.
 VAPORARIUM, i. n. [ἀτμοθήκη] accipitur pro Tepidario, five hypocausto. Cic. 3. Q. frat. 1. Ut eorum vaporarium, ex quo ignis erumpit, esset subjectum cubiculis. V. Scalig. ad Catull. p. 13.
 VAPORIFER, vel VAPORIFERUS, a, um. Adj. [ἀτμοφόρος] Stat. 3. Silv. 5. 96.
 Sive vaporiferas, blandissima litora, Bajas.
 Vaporifera fornaces. Stat. 1. Silv. 3. 45.
 VAPORVO, [ἀτμοίω, Gl. G. L.] āre. neutrum verbum, pro Vaporem emittere. Plin. lib. 31. cap. 2. de differentiis aquarum, Vaporant & in mari ipso, quæ Licinii Crassi fuere.
 Vaporandi verbum facit absolutum Lucret. lib. 5. 1130. his verbis,
 Invidia quoniam, ceu fulmine, summa vaporant
 Plerumque, & quæ sunt aliis magis edita cunque. Lambin.
 Vaporare, pro Calore temperare. Hor. 1. Epist. 16. 17.
 — sed ut veniens dextrum latus aspiciat sol.
 Lævum discedens curru fugiente vaporet. Deinde subjungit,
 Temperiem laudes, &c.
 Vaporare, Calefacere. Columel. lib. 1. cap. 5. Quum plerique amnes æstate vaporatis, hieme frigidis nebulis caligent.
 Vaporare, [θυμίζω] Activum, Suffire. Plin. lib. 28. cap. 11. Quidam inasati jocineris sanie inungunt, aut felle capræ, carnesque eas vesci, & dum coquantur, oculos vaporari præcipiunt. Id quoque referre arbitrantur, si rutili coloris fuerint. Volunt & oculos suffiri, jocinere in ollis decocto. Hic Vaporare & Suffire pro eodem accepti. Virg. 11. Æn. 481.
 Succedunt matres, & templum ture vaporant. Budæus.
 VAPORANS, antis. Partic. Solin. cap. 34. Capuæ riguæ fontanis inter-dum sacris & vaporantibus.
 VAPORATUS, a, um. Partic. Columel. lib. 2. cap. 16. Glebæ solibus æstivis vaporata. i. e. Arefactæ. V. in ipso verbo.
 Auris vaporata, i. e. Calefacta. Perf. 1. Sat. 126.
 Exhalatio vaporata. Apul. de Mundo p. 61. Elmenh.
 Tempora vaporata, Æstuosa. Ammian. 17. 7.
 VAPORATE, Adv. Compar. Ammian. 24. 4. Effervescente vaporatus sole.
 VAPORATIO, ōnis. f. [θυμιάμα, ἀναθυμίασις] Vaporis excitatio Plin. lib. 28. cap. 4. Gell. lib. 19. cap. 5. Quum aqua frigore acris duratur & cort, necessum est fieri vaporationem, & quandam quasi auram tenuissimam exprimi ex ea, & emanare.
 VAPIDUS, a, um. Adj. i. e. Multi vaporis.
 Pectus vapidum. Perf. 5. Sat. 117.
 Pelliculam veterem retines, & fronte politus,
 Astutam vapido servas sub pectore vulpem. i. e. Veterum vitiorum pleno, & fraudibus redolente.
 Pix vapida. Perf. 5. Sat. 148.
 — Vejentanumque rubellum
 Exhalat vapida læsum pice fessilis obba. Vapida, i. e. Quæ odorem & vaporem indat vino, ut exponit Britannicus. Vel, ut Nebriffensis, Insipida, & quæ vini saporem facit evanescere.
 Vinum vapidum. Columel. lib. 12. cap. 5. In vini vapidi, ut acre fiat, sextarios duodequingaginta, &c. Vin posse.
 VAPIDE, Adv. Vapide se habere solebat dicere Augustus, pro Male habere. Sueton. in ejus vita cap. 87.
 VAPPA, æ. f. [ἀζίνας, Gl. L. G.] Vini vitium, quod sponte deserbit, & odorem saporemque amittit, ut illud quod in exhausto vase reliquum fuit, & evaporavit. Hor. 2. Serm. 3. 144.
 Qui Vejentanum festis potare diebus
 Campana solitus trulla, vappamque profestis. Ibid. 1. Serm. 5. 16.
 — absentem cantat amicam
 Multa prolutus vappa nauta. Plin. lib. 14. cap. 20. Vitiumque musto quibusdam in locis, iterum sponte fervere: qua calamitate quum deserbit, deperit sapor, vappaque accipit nomen, probrosum, etiam hominum quum degeneravit animus. [An Probrosium etiam homini, &c? Vappa pro Homine ignavo vilique aliquando ponitur, ac nugatore, & in quo nihil prudentiæ est. Hor. 1. Serm. 1. 104.
 — non ego avarum
 Quum verp te fieri, vappam jubeo, aut nebulonem. Idem 1. Serm. 2. 12.
 Fufidius vappæ famam timet, ac nebulonis. Vappæ, inquit Acron, dicuntur Perditi & luxuriosi. Nebulones vero Vani & leves, ut nebula. Aliter Vappa dicitur Stultus & insulsus, qui nihil sapit. Dicitur enim vinum vappa, quod perdidit saporem.
 Perfida. V. PEFIDUS.

VAPULO, [*ἄπομαι*, Gl. L. G. *ἀπομαίω*, G. L.] āre. Verbum neutrum passivum, Cædi, verberari. Cic. 8. Fam. 1. Sufurratores duntaxat veniunt, alius equitem perdidisse: quod opinor certe factum est: alius septimam legionem vapulasse. Propert lib. 2. 12. 20.

Non ego, sed tenuis vapulat umbra mea.

Corpus vapulat. Lucret. lib. 4. 937.

Ferulis vapulare. Senec. in Apococynthosi, Et proximo munere, inter novos auctoratos, ferulis vapulare placet. Novos auctoratos dicit, qui nuper conducti sunt ut depugnent, qui pro auspicio ferulis vapulabant, cum ipsi ferro carerent, & alii gladiatores per ludibrium ferulis eos cæderent, ut pueros ludimagistri. Turneb.

Sermonibus vapulare, pro Oblocutionibus fuggillari. Cic. 2. Att. 14. Qui cum se omnium sermonibus sentiet vapulare, & quum has actiones *ἀναπέμπω* videbit, ruere incipiat.

Vapula Papiria, Proverbium est, ortum a quadam ancilla, quæ libertate donata a Papiria hera sua, patronam mox contempsit, ac manumissa & libertate freta, mox benemeritam ingratis aspernata est. Ancilla enim illa continuo se Libertam salutavit, cum Patronam salutare deberet (qui enim manumissi erant, mox manumissori, Salve patrone, dicere solebant) & patronæ dixit per contemptum Vapula Papiria. Plauti verba sunt Fragm. 1. 80. — id ego dico tibi,

Liberta salve, vapula Papiria. Annotavit Turneb. conf. Fest. Plaut. Curc. 4. 4. 12. & Afin. 2. 4. 72. [Vapulo Active poni videtur in Gloss. Græcolat. *Δίξω, ὑπάρω*, Vapulo, Castigo.

VAPULANS, antis. Partic. Petron. cap. 96. Favebam ego vapulanti.

VAPULATOR, ōris. m. Gloss. Lat. Gr. Vapulator, *δαρτητής*.

VAPULARIS, e. Adj. Qui vapulare solet. Plaut. Perf. 1. 1. 22.

— plusculum annum

Fui præferratus apud molas tribunus vapularis.

VAPULO, ōnis. m. ut Verbero. V. Barth. Adverf. 19. 22. p. 966.

V A R

VARDEI, V. **BARDEI**.

VARDULI, orum. m. Hispaniæ populi. De quibus Pomponius Mela lib. 3. 1. Hodie Ligusca, & pars Vasconia, ut in Melam scribit Olivarius.

VARGUS, i. m. Sidon. 6. Epit. 4. Vargi sunt indigenæ latrunculi.

VARGUUS, a, um. Adj. [*βλαστός*] Gloss. Latinogræc. Quod explicat Græcolat. *Βλαστός*, Scaurus. q. V. f. l.

VARIA, æ. f. Oppidum in Sabinis olim, nunc vicus imminens Anieni. Hæc Schol. Antiq. ad Horat. 1. Ep. 14. 3.

Quinque bonos solitum Variam dimittere patres. Al. Baria corrupte.

VARICATOR, **VARICATUS**, **VARICITUS**, **VARICO**, **VARI-CUS**, V. **VARUS**.

VARICOSA, **VARICOSUS**, **VARICULA**. V. **VARIX**.

VARIUS, a, um. Adj. [*ποικίλος*, Gl. L. G. & G. L. *δαυδαίλος*, G. L.] Multiformis, vel Mutorum colorum. Ter. Eun. 4. 4. 16.

— ita visus est

Dudum, quia varia veste exornatus fuit.

Lynces variæ. Virg. 3. Georg. 264.

Uvæ vel olivæ variæ fiunt, quum ad maturitatem perducere incipiunt, & colorem mutant. Cato R. R. cap. 73. Ubi uvæ variæ cœperint fieri, bubus medicamentum dato quotannis uti valeant.

Varium, ad multa transfertur. Cic. 1. de Finib. 10. Varietas enim Latinum verbum est, idque proprie quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia, varium poëma, varia oratio, varii mores, varia fortuna: voluptas etiam varia dici solet, quum percipitur e multis dissimilibus rebus, dissimiliter efficientibus voluptates. Varius & multiplex & copiosus. Cic. 1. Acad. 17. Plato varius, & multiplex, & copiosus fuit.

Disputationes variæ & diversæ, & in omnem partem diffusæ. Cic. 3. de Orat. 58.

Oratio multa & varia & copiosa. Cic. 2. de Orat. 214.

Ferre ea, quæ videntur acerba, quæ multa & varia in hominum vita versantur. Cic. 2. Off. 67.

Varius ad animum & mores transfertur. Nepos 4. 1. 1. Varius in omni genere vitæ fuit: nam ut virtutibus eluxit, sic vitiis est obrutus. Sic Virg. 4. Æn. 569. — varium & mutabile semper Femina.

Animus varius. Sallust. Catil. cap. 5.

Mens varia. Lucan. 4. 704.

Æstu vario irarum fluctuat. Virg. 4. Æn. 564.

Artes variæ. Virg. 1. Georg. 133.

Casus varii. Virg. 1. Æn. 208.

Colores varios mentitur lana. Virg. 4. Ecl. 42.

Gentes variæ linguæ. Virg. 8. Æn. 723.

Jus varium & dispar conditio. Cic. 7. Verr. 48.

Lepore vario distincta omnia. Lucret. lib. 5. 1375.

Opum variarum dives. Virg. 2. Georg. 468.

Sententiæ variæ & discrepantes. Cic. 1. de Nat. Deor. 2.

Sermone vario trahebat noctem. Virg. 1. Æn. 752.

Terra varia cariosaque. V. Cariosa terra, in **CARIUS**.

Victoria varia. Liv. 2. 6. [Sic Varius Marte. V. **MARS**.

Varius, Qui variis in facie distinctus est. Unde jocus Ciceronis apud Quintil. lib. 6. cap. 4. in Isauricum, Miror quid sit, quod pater tuus, homo constantissimus, te nobis varium reliquit. Turnebus putat Isaurico inconstantiam obijci & flagra, quum servilem in modum a patre loris cæsus fuisset. Quintil. lib. 6. cap. eodem, M. Cælius Prætor, quum sellam ejus corulem Consul Isauricus fregisset, alteram posuit loris intentam: dicebatur autem Consul a patre aliquando cæsus flagris. Sic Plaut. in prol. Poen. 26.

Ne & hic varietur virgis, & loris domi. i. e. Cædantur, & velut variis coloribus picturentur eorum terga vibicibus. conf. **VARUS**.

VARIA, æ. f. [*παρθαλις*, Gl. L. G.] Panthera. Plin. lib. 8. cap. 17. Nunc variæ & pardos, qui mares sunt, appellant in eo omni genere, creberrimo in Africa, Syriaque. Varias dixit pro Pantheris.

VARIÆ, Adv. [*ποικίλως*] Variis modis. Cic. 6. Fam. 6. Variæ sum affectus tuis literis

In variæ se rondentem, tale est epigramma Martialis. lib. 8. 47.

VOL. IV.

Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est:

Pars vulva est: unum quis putet esse caput?

Agere varie. Liv. 2. 2. Socer præterea ipsius, agere varie, rogando alternis, suadendoque cepit, ut &c.

Decernere varie, & Coniunctis sententiis, contraria. Cic. 6. Verr. 145. Postea decernitur, ac non varie, sed prope coniunctis sententiis, ut laudatio, quæ C. Verri decreta esset, tolleretur. [i. e. Non variantibus sententiis.

Diffundi late & varie. Cic. pro Sext. 97. Numerus, ut dixi, hujus generis late & varie diffusus est.

Differere varie de re aliqua. Tacit. 1. Ann. 11.

Moveri varie. Cic. 2. de Divin. 89. Perinde ut quæque stellæ in his finitimisque partibus sint quoque tempore, eamque vim varie moveri ab iis sideribus, quæ vocantur errantia.

Per scripti varie copioseque sermones. Cic. 1. Acad. 16. Hic in omnibus fere sermonibus, qui ab iis, qui illum audierunt per scripti varie, copiose sunt, ita disputat ut nihil, &c.

Valuvarie. Plaut. Epid. 1. 1. 15. h. e. Quod vulgus nunc dicit, Nunc bene, nunc male. Turneb. putat Plautum luisse in servos, quibus tergum loris reddidit varium, ut pantherinum.

VARIETAS, ætis. f. [*ποικιλία*, Gl. L. G. & G. L.] Plin. lib. 8. cap. 30. Oculis mille esse varietates, colorumque mutationes.

Criminum varietas. Cic. 7. Verr. 158. Neque hoc providerim, ut varietate criminum vos attentos tenerem.

Florum omnium varietas. Cic. de Senect. 54.

Gentium varietate constants provincia. Cic. pro Font. 3.

Locorum varietate distinguere historiam. Cic. 2. de Orat. 54.

Sententiarum varietas. Cic. 2. de Orat. 58.

Vocum surdas varietates noscere non potest. Cic. 2. de Divin. 9.

Ut in corporibus magnæ dissimilitudines sunt, sic in animis existunt majores etiam varietates. Cic. 1. Off. 107.

Incredibilis quædam varietas. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Multiplex varietas. Senec. Epist. 96.

Distinguere varietate inæquabili. V. **INÆQUABILIS**.

Efficat stella Jovis multas varietates. Cic. 2. de Nat. Deor. 53.

Facere varietatem. Cic. 2. de Fin. 75.

Habere varietatem. Cic. pro Corn. Balb. 3.

Reficit animos ac reparat varietas. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Varietates, Maculæ illæ subrubræ, quæ hieme contrahuntur, quum crura ad ignem propius admoventur. Plin. lib. 20. cap. 9. Flos bulborum tritus crurum maculas, varietatesque igne factas, emendat.

VARIO, [*ποικίλω*, Gl. G. L.] āre. Varium facere. Virg. 1. Georg. 441. Ille ubi nascentem maculis variaverit ortum. De sole.

Cælum variant sidera, i. e. Velut pingunt. Ovid. 3. Fast. 449.

Jamque ubi cæruleum variabunt sidera cælum,

Suspice.

Tapetia variantur acu. Martialis. lib. 8. 28.

Virgis variari. V. paulo ante, **VARIUS**, Qui variis, &c.

Artes variare. Ovid. de Rem. Amor. 425.

Nam quoniam variant animi, variabimus artes.

Capillos posito variare. Ovid. de Medicam. faciei 19. Idem 2. Met. 412. Nec posito variare comas.

Otium variare labore, Mutare, distinguere. Plin. 8. Epist. 8.

Pectora variare dubiis curis. Valer. 3. Argon. 623.

Sententiam variavit timor. Liv. 2. 57.

Sonum variare. Plin. lib. 10. cap. 29. Deinde in una perfecta musicæ scientia modulatus editur sonus, & nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.

Vices variare. Virg. 9. Æn. 164.

Vocem variare & mutare. Cic. in Orat. 59.

Voluptatem variare & distinguere. Cic. 1. de Finib. 38. Omni autem privatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem, ut postea variari voluptas distinguere possit, augeri amplificarique non possit.

Oratoris est orationem variare & distinguere. Cic. 2. de Orat. 36.

Prodigialiter variare aliquid. Hor. de Arte Poet. 29.

Figuris variare. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Mitura jocosorum variare materiam aliquam. Martialis. lib. 8. 1.

Variare, neutrum, vel neutraliter positum. Cels. lib. 3. Non in iis solum, in quibus semper ita se habet: sed in iis quoque, in quibus variat. Idem lib. 2. cap. 1. Ex tempestatibus optimæ æquales sunt: sive frigida, sive calida; pessimæ, quæ variant maxime. Budæus.

Animi variant, V. Artes variare, supra.

Variant multa de morte ejus auctores. Liv. 27. 28.

Variant Græcorum exempla. Plin. lib. 12. cap. 14.

Sententia dissidet & variat. Ovid. 15. Met. 647.

Timores variant. Ovid. 2. Trist. 153.

Variare, pro Ambigam rem esse. Liv. lib. 1. 43. de suffragiis, Ibi si variaret, quod raro incidebat, ut secundæ classis centuriæ vocarentur.

Variare dicuntur uvæ vel olivæ, quum mutant colorem. Columel. lib. 12. cap. 50. Quum primum bacca variare cœperint, & jam quædam nigra fuerint, plures tamen albæ, sereno cælo manibus distingui olivana oportebit.

Variatur, Imperfonale. Liv. 22. 60. Ibi quum sententiis variaretur, &c.

VARIANS, antis. Partic. [*ποικίλλων*] Plin. lib. 7. cap. 42. Cetera exempla fortunæ variantis innumera sunt.

Cælum varians. Plin. lib. 14. cap. 2.

Formæ variantes. Lucret. lib. 5. 823.

Uvis variantibus adhuc & acerbis. Columel. lib. 4. cap. 20.

VARIANTIA, æ. f. Idem quod Variatio, Varietas. ut, **REUM VARIANTIA**. Lucret. lib. 1. 653. i. e. Varietas. V. Non. 2. 887.

VARIĀRUS, a, um. Partic. [*ποικιλόμενος*] ut, Vestis variata figuris hominum præcis, Tapete diversis hominum figuris pictum & variegatum. Catul. Argon. 62. 50.

Figuris multigenis variatus. Lucret. lib. 2. 335.

Sententia variata. Cic. pro Milon. 8. Itaque hoc, iudices, non sine causa fictis fabulis doctissimi homines memoriarum prodiderunt, eum qui patris ulciscendi causa matrem necavisset, variatis hominum sententiis, non solum humana, sed etiam deæ sapientissimæ sententia liberatum.

Compar. Apul. 3. Florid. p. 357. Elmenh. Lyra concertu variator.

VARIATIM, Adv. [*πιπιλαμένως*] Gell. lib. 5. cap. 12. Ve enim particula, quæ in aliis atque aliis vocabulis variatim per has duas litteras cum a littera media immixta dicitur, &c. Alii Variatum.

VARIATIO, ðnis. f. [*πειρίσις*] Liv. lib. 24. 9. Ceteræ centuriæ sine variatione ulla Consules eosdem dixerunt.

VARIATOR, ðris. m. [*πειλάτης*] Gloss. Græcolat.

VARIABILIS, e. Adj. Apul. de Mundo p. 58. Elmenh. Aër inferior natura variabilis.
Variabilis, unde Invariabilis. Camer. utitur. Vide pag. 486. Indicis Regiftralis. H. St. Abiuit a Lugd. hæc dictio.

VARIANUS, a, um. Adj. Colorem mutans sæpius. ut, Uvæ varianæ. Plin. lib. 14. 2.

VARIËGO, ãre. Ornatus varietate distinguere. Apul. 1. Florid. p. 342. Elmenh. Lyra ejus auro fulgurat, ebore candicat, gemmis variegat.

VARIËGATUS, a, um. Partic. ut, Tunica picturis variegata. Apul. 2. Florid. p. 351. Elmenh. Navis picturis niris variegata. Idem 11. Met. p. 264.

VARIUS, i. m. Poeta tragicus, amicus Virgilit & Horatii. V. Hor. 1. Serm. 5. 93. Ibid. 1. 6. 55. & Quintil. 10. 1. p. 912. Burm. Pauca ejus fragmenta extant.

VARIUS, ðcis. m. [*κιστὶς, ἰξία*] Varices, [*κιστοὶ*, Gl. L. G.] Venæ plus æquo intumescens atque obrortæ, in temporibus, ventre. testibus, inguine, & potissimum in cruribus. Plin. lib. 11. cap. 45. Varices in cruribus viro tantum, mulieri raro. Cic. 2. Tusc. 35. Quum varices secebantur C. Mario, dolebat. Cels. lib. 5. cap. 26. pr. de noxis in corpore loquens, Quum quid increvit, ut vena, quæ intumescens in varicem convertitur.
Varix. f. Quintil. lib. 11. cap. ult. p. 1031. Burm. ubi de Togæ forma loquitur, Velandorum varicum gratia Al. Velandorum. V. loc. & not. Burm.

VARICŌSUS, a, um. Adj. [*κιστώδης*] Qui tumidiores habet hujusmodi venas. Juven. 6. Sat. 396.
Hæc de Comœdi te consulit. illa Tragœdum
Commendare volet: varicosus fiet arufpex.

VARICŌSER, Adv. Idem. Compar. Festus, Varicosius onera portare.

VARICŪLA, æ. f. dimin. apud Cels. lib. 5. cap. 26. de curatione ulceris.

VARRO, ðnis. m. pro Stupido & bardo usurpabatur; vocabulo a varris deflexo, qui perticas significant. Lucilius apud Festum in voce Squarofus, Varronem ærupicum squarofa incondita rostra. Ex Turneb.

VARRO, ðnis. m. [*Οὐάρρων*] Cognomen non unius gentis Romanæ.
M. Terentius Varro, Romanorum eruditissimus, cujus extant libri de Re Rustica, & ad Ciceronem scripti libri de lingua Latina: Quique 500 volumina scripsisse dicitur. V. Gell. 19. 14. Eum Fabius Quintilianus, inter peritissimos Satiræ scriptores enumerat, lib. 10. cap. 1. p. 910. Varro sanctissimus atque integerrimus. Cic. 2. Philipp. 104.
P. Terentius Varro Atacinus, poeta, laudatus eidem Fabio, ibidem p. 905. V. de utroque in dict. TERRNTIUS.
Habere thesauros Varronis. Cic. 11. Fam. 10.

VARSŌVIA, æ. f. Urbs Poloniae, arce regia, regunque ibi fecessu & comitiis publicis nobilis.

VĀRUS, a, um. Adj. [*σκαμβός*, Gl. L. G.] Qui pedes habet incurvos, & in se contractos, cujusmodi spadones seu caltratos videmus. Plaut. Mil. 1. 1. 128. Aut varum aut valgum. Idem Merc. 3. 4. 54.
Canum, varum, ventriosum, bucculentum, breviculum. Plin. lib. 11. cap. 45. Nam & hinc cognomina inventa, Planci; Plauti, sicut a cruribus Vari. Hor. 1. Serm. 3. 47.
Brachia vara, Diducta ad complexandum luctatorem adversarium. Martial. lib. 7. 31.
Manus varæ, i. e. Incurvæ, inflexæ, diductæ ad corripiendum antagonitam. Ovid. 9. Met. 33.
Genius varus. Perf. 6. Sat. 18. — geminos, horoscope, varo
Producis genio. Varo, Intorto, hoc est, non æquali, sed dissimili ingenio & inclinatione naturali præditos, quamvis sub eodem nato sidere, eodemque momento temporis. Varius in Gloss. scriptum.

VĀRA, æ. f. Tabula transversaria, imposita arrectariis, vibiis furcillisque sustentata. Vitruv. 10. 19. Compegit arrectariis & jugis varas. Et Columel. lib. 5. cap. 9. Si prius varam feceras.
Sequitur vara vibiam; proverb. i. e. Cadente uno, cadit & alterum. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 150. & Salmaf. in Solin. 664.
Vara est etiam Pertica instar furcæ, qua aliquid suspenditur. conf. Lucan. 4. 439.

VARTINUS, a, um. Adj. [*ερεθλός*] Gloss. Latinogræc. [An Varicinus?]

VĀRICUS, a, um. Adj. Qui longe divaricat crura, metiturque grandes passus. Ovid. 3. de Arte Am. 304.
Illa, velut conjux Umbri rubicunda mariti,
Ambulat, ingentes varica fertque gradus. Hinc, quod apud Vitruvium (3. 2) Baryca ædium species legitur, Varica legi debet: laxitas enim columnarum efficit ut varica videatur. Turneb.

VARICŪS, Adv. Cruribus distentis. Apul. 1. Met. p. 108. Elmenh. Varicitus super faciem meam residentes.

VARICO, [*ὑπερβαίνω*, Gl. L. G.] ãre. vel VARICOR, ãri. Transgredi est, Pedes diducete, seu distorquere. Quintil. lib. 11. cap. 3. Varicare supra modum & in stando deformis est, & accedente motu prope obsecum. Varro de L. L. 4. 24. Vallum, vel quod eâ varicare nemo possit, &c.

VARICĀTUS, a, um. Partic. Calliodor. 6. Epist. 6. Superbus quin etiam varicatis gressibus patet.

VARICĀTOR, ðris. m. Ulpian. in l. j. D. De prævaricatoribus. Prævaricator est quasi varicator, qui diversam partem adjuvat prodita causa sua.

VARŌ, ãre. Curvare. Auct. de Limit. p. 257. Edit. Gœf. Sunt & alii pontes, quorum alvei varantur. V. Ind. Gœf. & Salmaf. ad Solin. p. 664.

VARĀTIO, ðnis. f. Curvatura. Auctor de Limit. p. 257. & 285. Varatio fluminum.

VĀRUS, i. m. [*ἰορῶ*, Gl. L. G.] Vari apud Cels. lib. 6. cap. 5. Maculae sunt in facie, ut lenticulæ & ephelides. Unde Homines varii dicti. V. Varius. Plin. lib. 20. cap. 4. Oleum amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, varos cum melle tollit e facie. Idem lib. 28. cap. 8. Lentiginis tollit ac varos, omnesque maculas.

VARIOLA, aru. f. Dimin. Pustulæ vel papulæ majores minoresve. Vox recentium medicorum.

VĀRUS, i. m. [*Οὐάρων*] nomen Romanum a cruribus varis ortum. Varus Attius a Jul. Cæsare victus. Vellej. 2. 55. 4.

Quintilius Varus, Gallia Cispalpinae præfectus sub Augusto, cujus auxilio Virgilius amissos agros recuperavit, & eum laudibus extulit g. Ecl. 26. & 35. Is postea, vel alius ejusdem nominis, a Germanis cum tribus legionibus occisus est. V. Suet. Aug. cap. 23.
Varus, Vates Græcorum apud Valer. Flacc. 6. 116.
VARIĀNUS, a, um. Adj. ut, Variana clades. Suet. Aug. cap. 23. Adde Calig. cap. 3. & Plin. lib. 7. cap. 45.
VARUS, Fluvius est, Narbonensem provinciam ab Italia separans. De quo lege Strab. lib. 4. ab initio. Nomen retinet. Vulgo *Le Var*.

V A S

VAS, vâdis. V. VADIS.

VĀS, vâis. n. [*ἄσθρον, σκεῦος*, Gl. L. G. & G. L.] tertiæ declinationis in singulari, in plurali secundæ. Apud Cic. 2. de Invent. 16. Vasa magnifica & pretiosa cæлата. Idem 1. Tusc. 52. Nam corpus quidem quasi vas est, aut aliquod animi receptaculum. De pl. Vasa, V. VASUM.
Vasorum appellatio generalis est: dicimus enim vasa & vinaria & navalia, inquit Ulpian. De auro & argento legato, l. Si gemma. D.
Æreum vas. V. ÆS, æris.
Argentea vasa. Hor. 2. Serm. 7. 72.
Cupreum vas. V. CUPRUM.
Coquinaria vasa. V. COQUO.
Olearia & falfamentaria vasa. V. Olearius, in OLEA.
Viatoria vasa. V. Viatorius, in VIA.
Vinarium vas. Cic. 6. Verr. 62.
Vinaria vasa, amphoras & cados intelligimus, auctore Proculo, De tritico, vino & oleo legato. l. Vinum. D.
Aretina. Martial. lib. 14. 98.
Aretina nimis ne spernas vasa monemus.
Clodiana vasa. V. CLODIA.
Corinthia vasa & Deliaca. Cic. pro Rosc. Amer. 133.
Samia vasa. Plaut. Capt. 2. 2. 41. Cic. pro Muren. 75. Et exposuit vasa Samia, V. OPUS.
Aspera vasa, Cæлата. Juven. 14. Sat. 62.
Pertusum vas. Lucret. lib. 3. 949.
Rimosa & curta vasa cadunt fenestris. Juven. 3. Sat. 271.
Sincerum vas. Hor. 1. Epist. 2. 54.
Sincerum est nisi vas, quodcunque infundis aciescit. Conf. mox Incrustare, &c.
Apponere in vasis. V. APPONO.
Colligere in vas. V. COLLIGO.
Collocare vasa in tabernam. V. COLLOCO.
Duce e vasa e luto. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Efferre sine thecis vasa. Cic. 6. Verr. 52.
Incrustare sincerum vas. Hor. 1. Serm. 3. 56.
At nos virtutes ipsas invertimus, atque
Sincerum cupimus vas incrustare.
Pellicular vas. V. Pelliculo, in PELLIS.
Qualifatis vasis diffuit humor. Lucret. lib. 3. 435.
Vasa etiam omne instrumentum significant, ut Venatorium quoque apud Gratium Cyneg. 219. — nec sibi turbam
Contraxit comitem, nec vasa tenentia longe. Eo nomine Supellex Liv. 1. 24. intelligitur, cum scribit, Vasa comitesque meos. Turnebus.
Unde Convasare. de supellectili. H. St. Huc pertinent & ista, apud rei militaris, bellorumque scriptores obvio,
Colligere vasa. Cic. 6. Verr. 4. Ille ex Sicilia castra jam moverat, & vasa collegerat. h. e. Repente Diodorus profugerat. V. COLLIGO.
Conclamare vasa. Cæf. 3. Bell. Civil. 37. Scipio, suspicatus fore ut invitus dimicare cogere, noctu, neque conclamatis quidem vasis, flumen tranlivit. V. CONCLAMO.
Vasa dicuntur Testiculi. Plaut. Pœn. 4. 2. 40.
Quid agis? s. facio quod manifeste mœchi haud ferme solent.
m. Quid id est? s. refero vasa falva. V. Lips. Antiq. Lect. 1. 7.

VĀSUM, i. n. dixerunt veteres, teste Gell. lib. 13. cap. 22. Plaut. Truc. 1. 1. 33. Aut aliquod vasum argenteum. [Hinc Pl. Vasa, sec. decl.]

VASUS, i. m. Petron. cap. 57. Vasus heticilis. [Gloss. Græcolat. *σκεῦος*, Vafus, Vasum, vasa.]

VASĀRIUM, i. n. [*σκευοθήκη*, Gl. G. L. *κυλάκιον*, L. G.] ut Vestiarium, Calcearium: h. e. Vasorum supellex. Plin. lib. 7. cap. 49. Nec sunt omnia vasaria excutienda: media tantum parvis, inter Apenninum Padumque ponemus exempla. Hic per translationem posuit.
Vasarium, Cicero appellat Id, quod publice dabatur magistratibus, ut muli, equi, & vasa, & reliqua, quæ magistratus instrumentum implerent. Id quod patet ex eo, quod idem dicit in 2. de Lege Agraria 32. de Decemviris loquens, quos Rullus creandos esse censuerat ad agros dividendos. Intelligimus ergo Vasarii nomine pecuniam publice dari solitam magistratibus euntibus in provincias, ex qua sibi necessaria compararent. Id quod postea Augusti tempore Senat. consulo constitutum est, ut testatur Tranquillus in August. cap. 26. Cic. in Pison. 86. Nonne festertium centies & octogies, quod, quasi versarii nomine, in venditione mei capitæ alcriperas, ex ærario tibi attributum, Romæ in questu reliquisti? Hæc & plura Budæus in libro de Aste.

VASĀRUS, a, um. Adj. Vasa, i. e. Testiculos habens. ur. Bene vasati. Lamprid. in Heliogab. cap. 5. 8. 9. & 31. V. Scalig. in Priap. p. 201. & Rutgerf. Varr. Lect. 2. 2. [Non a Testiculis, verum a Pene. V. VASCULUM infra.]

VASĪFER, i. m. [*σκευοφόρος*] Sarcinarius. Gloss. Græcolat.

VASCŪLUM, i. n. dimin. [*εὐσάδιον*] Plin. lib. 15. cap. 28. Quædam vasculis constant. Cato R. R. cap. 111. Si voles scire, in vinum aqua addita sit, necne, vasculum facito de materia hederacea.
Argenti puri vascula. Juven. 10. Sat. 19.
Vasculum, est etiam Penis apud Petron. cap. 24.

VASCELLUS, i. m. Inscript. Vet. apud Gruter. p. 1108. n. 6. FILIVS IN VASCELLO ET MASSA REPOSITVS. V. seq. dict.

VASCŪLUM, i. n. [*σκευάκιον*] Gloss. Græcolat. [Nisi forte Vascellum legendum, a quo & præcedens Vascello ductum puto.]

VASCULĀRIUS, i. m. [*σκευοπώλης*, Gl. G. L.] Qui vasa argentea & aurea facit, venditve. Sunt enim inter aurifices vascularii, calceatores, inauratores, & bractearii, in l. apud Labeonem. D. De præscript. verbis, Si, quum emere argentum velles, vascularius ad te detulerit. Cic. 6. Verr. 54. In regiam maximam

maximam palam artifices omnes, cælatores ac vasculares, convocari jubet; ipse suos complures habebat.

VASĀTÆ, arum. f. [Ὀυασάται] Urbs Galliæ Narbonensis. Paulinus ad Aufonium,

Quique superba tuæ contemnis mœnia Romæ
Consul, arenosas non dedignare Vasatas. Eam putaverim esse
quæ vulgo dicitur *Pajfa*.

VASĀTĪCUS, a, um. Adj. ut, Vasatica rheda. Aufon. Epist. 7. 18.

VASCŌNES, um. m. [Ὀυάσκονες] Hispaniæ populi, versus Gallicum & Britannicum Oceanum, ad Pyrenæum siti. De quibus Plin. lib. 3. 3. Hi, a Metello Romanorum duce obfessi, in tantam famem compulsi sunt, ut humana carne vescerentur. Juven. 15. Sat. 93.

VASCONIA, æ. f. Regio Vasconum. Paulin. ad Aufon. epist. 2. 100.

Vasconia saltus, &c.

VASCONĪCUS, a, um. Adj. Ibid. v. 218.

Ac si Vasconicis mihi vita fuisset in oris.

VASCUS, a, um. Adj. Inanis. ut, Vascus & inuenustus aspectus. Vitruv. 3. 2. Conf. Solin. cap. 11. V. Turneb. Advers. 17. 20. & Salmast. Hist. Aug. p. 495. & ad Solin. p. 86. & 87.

VASCA, æ. f. [μελαγχρὸς ἀυλός] Gloss. Latinogræc. conf. VASTA.

VASTRAPES, Φυμινάλια. Idem Gloss. [i.e. Feminalia. V. Suid. in hac ipsa dict.]

VASTUS, a, um. Adj. [ὕπερμεγέθης] dicitur Quod modum amplitudinis excedit. Plaut. Amph. 4. 4. 1. suppol.

Quis tam vasto impete has fores toto convolsit cardine? Plin. lib. 10. Epist. 42. pr. Quum diversam partem provinciæ circumirem, Niconiæ vastissimum incendium multas privatorum domos, & duo publica opera, &c. absumpsit.

Æquor vastum. Virg. 2. Æn. 780.

Altitudinem in vastiorem, ac velut profundum, invehi. Liv. 31. 1.

Antrum vastum. Virg. 1. Æn. 56.

Aper vastus. Claud. 2. Conf. Stil. 306.

Arma vasta. Virg. 10. Æn. 768.

Artus vasti. Virg. 5. Æn. 432.

Bellua vasta & immanis. Cic. 1. de Divin. 49.

Cæde vasta fessus. Virg. 6. Æn. 503.

Campi vasti. Virg. 3. Æn. 13.

Certamine vasto tendunt. Virg. 12. Æn. 553.

Crater vastus. Ovid. 12. Met. 236.

Forte fuit juxta, signis exstantibus asper,
Antiquus crater, quem vastum, vastior ipse
Sustulit Ægides.

Feræ vastæ. Ovid. 2. Met. 194.

Figuræ vastior elephanto. Cic. 1. de Nat. Deor. 98.

Fluctus vasti. Virg. 1. Æn. 337.

Hiatu vasto immanis spelunca. Virg. 6. Æn. 237.

Ictus vasti. Virg. 5. Æn. 198.

Impetus vastus. Hor. 4. Carm. 14. 30.

Ira vasta. Ovid. 10. Met. 551.

Iter vastum. Ovid. 14. Met. 438.

Latratus vastus & canorus. Columel. lib. 7. cap. 12.

Littera vastior, Confona duplex x. Cic. in Orat. 1537.

Moles vasta. Virg. 3. Æn. 656.

Molimen vastum. Ovid. 15. Met. 809.

Mundus vastus. Ovid. 1. Fast. 119.

Murmure vasto mare. Virg. 1. Æn. 249.

Onus vastum. Ovid. 1. Fast. 566.

Orbis vastus. Ovid. 2. de Arte Am. 78.

Pondus vastum. Virg. 5. Æn. 447.

Rupes vastæ. Virg. 1. Æn. 166.

Silentium vastum. Tacit. 3. Hist. 13.

Sinus vastus. Virg. 4. Georg. 362.

Tellus vasta. Valer. 2. Argon. 597.

Vires vastæ. Virg. 5. Æn. 368.

Vorago vasta. Virg. 6. Æn. 296.

Vulnera vasta. Lucret. lib. 5. 1289.

Animus vastus, Immenitæ cupiditatis. Sallust. in Catil. 5. 5.

Homo vastus atque agrestis motu corporis, per contemptum. Cic. 1. de Orat. 115. Aut ita vultu motuque corporis vasti atque agrestes, ut etiam si ingenis atque arte valeant, tamen in oratorum numerum venire non possunt.

Vastus, Desertus. [ὕρημος, ἀνάστυτος] Actius, Hanc urbem ferro vastam faciet. Non.

Vastus locus a natura & humano cultu. Sallust. in Jugurth. 48.

Ager vastus & desertus. Cic. 2. de Lege Agr. 69.

India vasta & agrestis. Cic. 5. Tusc. 77.

Locus vastus & Coadificatus, contraria. Cic. in Partit. 36.

Oratio vasta atque hians, Auctor ad Herenn. lib. 4. 19.

Solitudo vasta. Cic. in Somn. Scip. 14. Et Liv. 1. 4.

VASTŪLUS, a, um. Adj. dimin. Apul. 2. Met. p. 128. Elmenh. Vegetis & vastulis corporibus fores nostras irruentes.

VASTE, [αχρὸς] ius, istime. Adv. Cic. 3. de Orat. 172. Id assequemini, si verba extrema cum consequentibus primis ita jungetis, ut neve aspere concurrant, neve vastius diducantur.

Vaste & rusticæ. Cic. 3. de Orat. 42. Sic majores, non aspere, ut ille quem dixi, non vaste, non rustice, non hiulce, sed presse & æquabiliter, & leniter.

Tumere vastius. V. TUMERO.

VASTITAS, atis. f. Magnitudo. Columel. lib. 3. Pari tamen in hac terra vastitate belluas prognerari quis neget? Idem lib. 5. cap. 1.

Odor vastitas. Plin. lib. 31. cap. 6.

Soli sterili profundi vastitas. Senec. Herc. furen. v. 701.

Vastitas, Vastatio. [πείρησις, Gl. L. G. & G. L. ἑρημία, G. L.] Actius, Propterea tot, tantæque habemus vastitates funerum. Non. 4. 482.

Cic. 1. in Catil. 12. Tecta urbis, vitam omnium civium, Italiam denique totam, ad exitium & vastitatem vocas.

Agrorum vastitas. Cic. 6. Verr. 114. Audistis, &c. quæ solitudo esset in agris, quæ vastitas, quæ fuga aratorum, &c.

Deflere iudiciorum vastitatem. Cic. de Clar. Orat. 21.

Depetere vastitatem. Cic. pro Flacc. 1.

Efficere vastitatem. Cic. in Pison. 85.

Inferre vastitatem. Cic. de Arusp. Resp. 3.

Reddere vastitatem. Liv. lib. 3.

Vastitas, κνίχα, κνίδη. Gloss. Latinogræc. [Id autem Pruriginem, urticamve notat.]

VASTITĪES, ei. f. Idem. [ὕπερογκος] Apul. Cui in primis tanti corporis vastities horrore fuit. V. Non. 2. 891.

Vastities, Separatio, Destructio. Plaut. Pseud. 1. 1. 68.

Harum mihi voluptatum omnium, atque itidem tibi

Distractio, diffidium, vastities venit.

VASTITŪDO, inis. f. [αυστέπιπτις] Vastatio. Cato R. R. cap. 141. Ut tu morbos vifos, invifosque, viduitatem, vastitudinemque, calamitates, intemperiasque prohibebis. Conf. Non. 1. c.

VASTĪFĪCUS, a, um. Adj. [ἀναστρωπυός] Quod vastitatem affert. Cic. 2. Tusc. 22.

Erymanthiam hæc vastificam abjecit belluam. Ex poeta.

VASTO, [πρόζω, Gl. L. G. & G. L. λυμαίνουμαι, πολιουρά, L. G.] are. Perdere, destruere. Cic. 9. Att. 7. Primum consilium est, suffocare urbem & Italiam fame, deinde agros vastare, urere, pecuniis locupletum non abstinere.

Agros vastare cultoribus. Virg. 8. Æn. 8. h. e. Abducendo cultores, vastos & desertos efficere. Servius.

Agros vastare & exinanire. Cic. 5. Verr. 119.

Iter alicujus vastare. Sil. lib. 3. 469.

Turbidus hic truncis, faxisque Druentia lætum

Vastavit ductoris iter.

Locum vastare & diripere. Cic. 4. in Catil. 13.

Mentem vastat conscientia. Sallust. in Catil. 15.

Omnia late vastare. Virg. 4. Georg. 16.

Omnia vastare ferro & incendiis. Cic. 1. in Catil. 21.

Regiones vastare. Cic. 5. Fam. 10.

Homo magis ad vastandum, quam ad vincendum paratus. Cic. 8. Att. 16.

VASTANS, antis. Partic. Liv. 8. 19. Vastans effuse Setinum. Gothi Macedoniam vastantes. Eutrop. 9. 11.

VASTĀTUS, a, um. Partic. [ἀνάστρωτος] Cic. pro Sext. 54. Lex erat lata, vastato atque relicto foro.

Fana vastata tumultu impio. Hor. 4. Carm. 4. 48.

Pascua vastata. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 168.

Urbs vastata defensoribus suis, pro Spoliata. Liv. 23. 30.

VASTĀBUNDUS, a, um. Adj. Ammian. 31. 8. Vastabundi omnes per latitudines Thraciæ pandebantur impune.

VASTATIO, onis. f. [πείρησις, Gl. L. G. & G. L. λεηλασία, L. G.] Liv. 7. 15. Accessit ad eam cladem & vastatio Romani agri.

Possessionum vastatio. Cic. 2. in Catil. 18. Ergo in vastatione omnium tuas possessiones sacrosanctas futuras putas?

Defendere aliquid a vastatione. Cic. 10. Fam. 15.

VASTĀTOR, onis. m. [πείρητής, Gl. G. L.] ut, Trojæ vastator Achilles. Stat. 2. Achill. 318.

Aper vastator Arcadiæ. Ovid. 9. Met. 192.

Ferus vastator. Ovid. 11. Met. 395.

VASTĀTRIX, icis. f. Senec. Epist. 96. Luxuria terrarum marisque vastatrix.

VASTĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Globus vastatorius. Ammian. 19. 19.

Manus hostium vastatoria. Idem 18. 13.

VASTESCO, ère. Inhorrescere, vel deserere. Acc. Phœnissis: Jussit proficisci exilium quovis gentium, ne scelere tuo Thebani vastescant agri. V. plura apud Non. 2. 892.

VASTĪTO, are. Frequent. unde.

VASTĪTĀTUS, a, um. Partic. Ammian. 16. 5. Terræ vastitatæ. Ita legit Hadrian. Valef. ex MSS. Vulgo Vastatæ.

V A T

VĀTES, vel VATIS, is. c. [μάντις, μάντις, Gl. L. G. & G. L. ποιητής, αεθφάντις, L. G.] a fando dictus est, quasi Fates; Divinator, sacerdos, & propheta. Plaut. Mil. 3. 3. 37.

Bonus vates poteras esse, quum quæ futura videas. Virg. 6. Æn. 662.

Quique pii vates, & Phœbo digna locuti. Cic. 1. de Nat. Deor. 55.

Praefagia varum. Ovid. 4. Trist. 10. 129.

Interpretari effata incognita fatidicorum & vatum. Cic. 2. de Legib. 20.

Pater vatum Latous. Stat. 1. Silv. 2. 200.

Peritus vates. Ovid. 1. de Arte Am. 29.

Pii vates. Virg. 6. Æn. 662. V. paulo supra.

Praefagi vates. Sil. lib. 16. 591.

Sacer vates. Hor. 4. Carm. 9. 18.

Terrifici vates. Virg. 5. Æn. 524.

Vates non raro femininum, ut Virg. 6. Æn. 211.

Cunctantem & vatis purtat sub tecta Sibyllæ.

Infana vates. Virg. 3. Æn. 491.

Sanctissima vates praeficia venturi. Virg. 6. Æn. 65.

Vera vates. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 338.

Vates, inquit Varro de L. L. 6. 3. Poeta dicti sunt a vicendis versibus. Vicere enim vincere est. Columel. in praef. lib. 10. Ex voluntate vatis maxime memorandi. i. e. Virgilii. Cic. 1. de Divin. 114.

Versus, quos olim Fauni vatesque canebant.

Sic honor & nomen divinis vatibus. Hor. de Arte Poet. 400.

Attonitus vates. Hor. 3. Carm. 19. 14.

Corhurnatus vates, Poeta Tragœdiarum. Ovid. 2. Amor. 18. 18.

Lauriger vates. Stat. 1. Theb. 42.

Vates medicinae. Plin. lib. 11. cap. 37. Herophilus medicinae vates.

VATICĪNOE, [φωτιστορικῶν, Gl. L. G. κατιδορικῶν, G. L.] atī. Divinare, quasi Fatigare dictum, & fatum canere aut praedicere. Cic. 8. Att. 11.

Non multo, inquam, secus possunt vaticinari. Idem 1. de Divin. 67. Illud, quod volumus, expellum est, ut vaticinari furor vera soleat.

Per furorem vaticinari. Cic. 1. de Divin. 34.

Interdum pro Ariolari, & quasi delirare ponitur. Cic. 2. Fam. 16. non procul a fine. Sed ego fortasse vaticinor, & hæc omnia meliores habebunt exitus: recorder enim desperationes eorum, qui senes erant adolefcente

- lescente me. Eos ego fortasse nunc imitor, & utor ætatis vitio. Adde Plaot. Pseud. 1. 3. 176.
- VATICINANS**, antis. Partic. Ovid. 2. de Pont. 1. 62.
Jam nunc hæc a me, juvenum belloque, togaque
Maxime, dicta tibi vaticinante nota.
- VATICINATUS**, a, um. Partic. Dep. Ovid. 6. Met. 157.
Nam facta Tiresia, venturi præscia, Manto
Per medias fuerat, divino concita motu,
Vaticinata vias.
- VATICINATIO**, ðnis. f. [ματιεία, Gl. G. L.] Cic. 8. Att. 11. Nam pridie quidem, quoquo modo potueram, scripseram ipse eas litteras, quarum vaticinationem falsam esse cupio. Idem 3. de Nat. Deor. 10. Multa ex Sibyllinis vaticinationibus, multa ex Aruspicum responsis commemorare possum, &c.
Sortes, quæ vaticinatione funduntur. Cic. 2. de Divin. 70.
- VATICINATOR**, ðnis. m. [χερσομαδός] Ovid. 1. de Pont. 1. 42.
Unde tamen vivat vaticinator habet.
- VATICINATRIX**, icis. f. legitur apud Pompon. Lætum de Sacerd. Rom.
- VATICINIUM**, i. n. Idem, quod Vaticinatio. Plin. 7. c2. Plena est vita his vaticiniis, sed non conferenda cum sæpe falsa sint. Et Solin. cap. 2. Evandri mater, quæ a vaticinio Carmentis dicta est. V. Borrich. in Cogit. p. 260.
- VATICINUS**, five **VATICINIUS**, a, um. Adj. [ματινός] Quod ad vatem pertinet: ut, Liber vaticinus, vel vaticinius. Liv. 25. 1. Is & in concione Senatusconsultum recitavit, & edixit ut quicumque libros vaticinos, precationesve, aut artem sacrificandi conscriptam haberet, eos libros omnes, litterasque ad se ante Calend. Apriles deferret. Alii legent Vaticinios.
Futor vaticinus. Ovid. 2. Met. 642.
- VATICANUS**, i. m. fec. c. [Ὀυαπῆς] collis in urbe Roma, dictus, inquit Festus, quod eo potius sit Populus Romanus vatum responso, expulsi Hetruscis. In eo autem colle sita est S. Petri basilica. Is denique collis non longe est a theatro Pompeji, ut Porphyrio scribit apud Hor. 1. Carm. 20. 7. — simul & jocosa
Redderet laudes tibi Vaticanis
Montis inago. Juven. 6. Sat. 343.
Et Vaticano fragiles de monte patellas. In Sapphico Horatii secunda corripitur.
- De Vaticano agro, colle, & deo sic scribit Gellius lib. 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum, inquit, & ejusdem agri deum præsidem appellatum acceperamus a vaticiniis, quæ vi atque instinctu ejus dei, in eo agro fieri solita essent. Sed præter hanc causam Marcus Varro in libris rerum divinarum, aliam esse tradit istius nominis rationem. Nam sicut Ajus, inquit, deus appellatur, arque ei statuta est, quæ est in hinc nova via, quod eo in loco divinitus vox edita erat: ita Vaticanus deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia: quoniam pueri simulatque parti sunt, eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano syllaba est. Idcircoque vagire dicitur, exprimente verbo sonum vocis recentis. Hactenus Gellius. Augustinus tamen Vagitanum dixit deum, tanquam infantium vagitibus præidentem: unde vagire dicuntur. V. in VAGIO.
- VATICANUS**, a, um. Adj. ut, Ager Vaticanus. Cic. 2. de Lege Agr. 96. Campus Vaticanus. Cic. 13. Att. 33. Illum Vaticanum campum fieri quasi Marrimum campum.
Vallis Vaticana. Tacit. 14. Ann. 14.
- VATILLUM**, i. n. [πυρράμιον, Gl. L. G. πυρράμη, G. L.] legit Salmastius in Hist. August. p. 336. pro Batillum. V. Varr. de R. R. 3. 6. In Gloss. prior. Vatillum, postea. Vacillum.
- VATINIUS**, i. m. [Ὀυαπίνος] quum esset dignitati Ciceronis semper adversus, ita postea prevaluere amicitia, ut duobus judiciis publicis ab eo fuerit defensus. Auctor Valerius lib. 4. cap. 2. Hic quum esset impudentissimus, eleganter a Seneca de Const. 17. describitur Qui assiduis convitiis, inquit, depudere didicerat.
Vatinius. Beneventanus futor, distorti corporis, & artifex calicum vitreorum, qui quatuor rostra instar nasorum protensa habuerunt. V. Martial. 14. 66. Juven. 5. Sat. 46. & Tacit. 15. Ann. 34.
- VATINIANUS**, a, um. Adj. [Ὀυαπιναιός] ut, Carmina Vatiniana. Catull. 54. 2.
Odium Vatinianum, pro Capitali ac vehementer acerbo. Vatinius enim, in quem acerime M. Tullius invecus est, in tantum odium Populi Romani pervenerat, jam detectis illius flagitiis, ut in proverbium cesserit, Odium Vatinianum. Catull. ad Calvum, 14. 3.
Nite plus oculis meis amarem,
Jocundissime Calve, munere isto
Odissent te odio Vatiniano. Erasmus. [i. e. Odio ipsius Vatinii.]
- VATIUS**, i. m. Vatii sunt, Qui pedes extrorsus obtortos habent, iidem, ut arbitror, qui Valgi. Varro lib. 2. de R. R. cap. 9. de canibus loquens, Sint cruribus rectis, ac potius varis, quam vatiis. i. e. In se potius, & inrorsus intortis, quam extrorsus. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantum, exceptis quibusdam. Namque & hinc cognomina inventa, Planci, Plaoti, Scauri, Fanfa: sicut a cruribus Vari, Vatiæ, Vatii: quæ vitia & in quadrupedibus. Legitur & Vacia, Vatinii. V. seq. dict.
- VATIA**, æ. f. Varro de L. L. 8. 5. Si quis puerorum per delicias pedes male ponere, atque imitari vatias cœperit, hos corrigi oportet. [Omni- nino Vacia, æ. m. est, nec Vatiis, i. m. vel Vatiis, a, um. vel Vatia, æ. f. Latina sunt. Ab hoc puto v. Vacillare esse ductum. Fuit autem, ni fallor, Cognomen gentis Serviliae.]
- VATRAX**, icis. & **VATRICOSUS**, a, um. Adj. Qui crura vitiosa habet teste Nonio 1. 99. Lucil. lib. 28. Ut si progeniem antiquam, qua est maximus Quintus Vacax, qua vaticosus vatrax.
- VAVNIA**, æ. f. [Ὀυαυνία] Italia oivitas, Venetia propinqua; Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 1. Vulgo *Lovmo*.
- U B E
- UBER**, uberior, uberrimus. Adj. [ὑπερῆς, Gl. L. G.] Fertilis, pinguis, fecundus. Juven. 1. Sat. 87.
Et quando uberior vitiorum copia? Scribitor & Huber, quod vide. [Sed in Nummis Quintilli & Gallieni apud Ouit]. Tab. 73.
UBERTAS.
Actio uberior. Ulp. in l. 1. §. ult. D. De in rem verso.
- Ætas uberior, Fecundior. Ovid. 15. Met. 208.
— neque enim robustior ætas
Ulla, nec uberior, nec quæ magis ardeat ulla est. De juventute.
Aqua. Cic. 3. Q. frat. 1. Ego locum æstate umbrosiorem vidi nunquam, permultis locis aquam profluentem, & eam uberem.
Aquis uberibus fecundus specus. Ovid. 3. Met. 31.
Ars. Cic. de Clar. orat. 32. Vir ornatus uberrimis artibus.
Arva uberrima. Valer. 1. Argon. 511.
Auctor uber & fecundus. Cic. in Orat. 15.
Cibaria uberiora facta sunt caritate. Cic. 5. Verr. 216.
Copia exilis & Uberrima contraria. Cic. 4. de Fin. 113.
Dona uberiora promissis. Ovid. 17. Epist. 222.
Fructus uberrimi, lætissimique. Cic. 2. de Nat. Deor. 156.
Fruges uberes. Hor. 4. Carm. 15. 5. Cic. de Clar. orat. 16. Ut ager, quum multos annos quievit, uberiores effere fruges solet.
Genis gravidis uberibusque effusa lacrimæ. Ovid. ad Liviam 116.
Guttis uberibus flent omnia. Lucret. lib. 1. 350.
Honor uberior. Ovid. de Nuce 18.
Ingenium uberius. Ovid. 2. Trist. 74.
Ubres animi atque ingenii motus ad explicandum. Cic. 1. de Orat. 113.
Nam & animi, atque ingenii celeres quidam motus esse debent: qui & ad excogitandam acuti, & ad explicandum, ornandumque sint uberes, &c.
Litteræ Uberriores. Cic. 13. Att.
Morus uberrima niveis pomis. Ovid. 4. Met. 89.
Provincia uberrima supplicationibus, triumphisque. Cic. in Pison. 97.
Regna uberrima. Virg. 3. Æn. 106.
Rivi uberes lactis. Hor. 2. Carm. 19. 10.
Sententiæ uberes. Cic. 1. Tusc. 64.
Spes uberior. Cic. 1. de Orat. 13.
Spicis uberibus & crebris seges. Cic. 5. de Fin. 91.
Terris uberibus fertilis Umbria. Propert. lib. 1. 22. 10.
Plenus & uber ad dicendum Cic. de Clar. orat. Nemo plenior & uberior ad dicendum fuit. Idem ibid. 121. Quis enim uberior in dicendo Platone, Idem. 4. Acad. 118. Democritus huic in hoc similis, uberior in ceteris.
Ferox & uber locus in Philosophia. Cic. 3. off. 5. Nullus feracior in philosophia locus, nec uberior, quam de officiis.
Uberrimum & quæstuosissimum edictum. Cic. 5. Verr. 36.
UBERIUS, & **UBERRIME**, Adv. ut, [ὑπεροτέρως] Uberius atque fufius aliquid disputare. Cic. 2. de Nat. Deor. 20. Et 4. Acad. Uberius explicata. Loqui uberius. Idem 3. Fam. 11. Eadem illa fecerunt lætiora mihi tuæ litteræ: non solum quia planius loquebantur & uberius, quam vulgi sermo, &c.
Traclare uberrime. Idem 2. de Divin. 3. V. Quintil. 10. 3. & Tacit. 12. Ann. 60.
UBERTIM, Adv. [ὑπερόπως] Abunde. Catul. de Coma Berenicis, 61. Claud. de Laudib. Serenæ, 214.
Quis tibi tunc per membra tremor? quantæque cadebant
Ubertim lacrimæ?
- UBER**, ðris. n. [ὑδαρ, μαρτὸς ἀλόγος ζώας Gl. L. G. & G. L. ὑδαρ, L. G.] pro Mamma.
Distentum uber, Lacte plenum ad distensionem usque. Ovid. 13. Met. 826.
Grandius uber habet pecus vicinum. Ovid. 1. de Arte Am. 350.
Gravidum uber. Virg. 3. Georg. 317. Cic. 1. de Divin. 20.
Martia, quæ parvos, Mavoris femine natos,
Uberibus gravidis vitali rore rigabat.
Profusum uber, Lacte manans. Sil. lib. 4. 378.
Alere fetus ubere. Virg. 3. Ecl. 30. Binos alit ubere fetus.
Depulsus equus ab ubere matris. Virg. 3. Georg. 187.
Exhaulto ubere spumat mulctra. Virg. 3. Georg. 306.
Pressare ubera palmis. Virg. 3. Ecl. 99. Virg. 3. Æn. 642.
— cavo Polyphemus in antro
Lanigeras claudit pecudes, atque ubera preffat.
Raptus ab ubere vitulus. Ovid. 4. Fast. 459.
Mammæ ubera. Lucret. lib. 5. 883.
Distenta ubera lacte. Virg. 4. Ecl. 22.
Equina ubera. Hor. Epod. 8. 8.
Inania ubera. Ovid. 10. Met. 391.
Lactantia ubera. Ovid. 7. Met. 321. V. LAC.
Lactea ubera. Virg. 2. Georg. 524.
Virgata ubera fera Caspia. Sen. Herc. OEth. 2.
Ablatus uberibus. Plin. lib. 8. cap. 55.
Admovere ubera alicui. Virg. 4. Æn. 367.
Consumunt ubera vaccæ. Virg. 3. Georg. 178.
Demittunt ubera vaccæ. Virg. 2. Georg. 524.
Distentis uberibus manat humor lacteus. Lucret. lib. 1. 260.
Distentant ubera vaccæ, Multum implent lacte. Virg. 9. Ecl. 31.
Dare ubera alicui. Ovid. 4. Met. 324.
Ebibere ubera. Ovid. 6. Met. 342.
Siccare distenta ubera. Hor. Epod. 2. 46.
Sugere ubera. V. SUGO.
Tendent ubera caprae. Virg. 3. Georg. 396.
Tenta ubera, Distenta, plena. Hor. Epod. 16. 50.
Uber & ubera, de homine, ut Juven. 6. Sat. 9.
Et potanda ferens infantibus ubera magnis.
Rapti ab ubere infantes. Virg. 6. Æn. 428.
Trahunt ubera infantes. Lucan. lib. 3. 352.
Uber, [ὑδαρ] pro Ubertate posuit interdum. Virg. ut 1. Æn. 535.
Terra antiqua, potens armis, etque ubere glebæ.
Fertilis ubere campus. Virg. 2. Georg. 185.
Lætum uber. Virg. 3. Æn. 95.
Agri uber. Virg. 7. Æn. 261.
— non vobis Rege Latino
Divitis uber agri, &c. Ubi Servius, Uber agri, ubertas.
Herbarum. Pallad. lib. 1. cap. 33. Pratis vero recentia stercore præcient ad uber herbarum.
Apum uber, Globus novi examinis ex ramo pendens. Palladius in Junio cap. 7. Quum se agmina in ramo, aut loco quocunque, suspenderint: si unius

ubius uberis educatione pendebunt, noris aut unum regem esse universis, aut reconciliatis omnibus manere concordiam. Si vero duo, vel plura ubera suspendens se populus imitatur, & discordes sunt, & tot reges esse, quot velut ubera videris, confitentur.

- UBEROSUS, a, um. Adj. [ὄβηρος, Gl. L. G.] Idem quod Uber.
- UBERTUS, a, um. Adj. Abundans. Gel. 7. 14. Sed ea ipsa genera dicendi jam antiquitus tradita ab Homero sunt tria in tribus: Magnificum in Ulyse, & ubertum, &c. Alii codd. legunt, Uber est.
- Solum ubertum. Solin. cap. 34. [An Uberatum?]
- UBERTAS, ātis. f. [ὄβησία, Gl. G. L.] Fertilitas, fecunditas, abundantia. copia, multitudo. ut, Opum ubertas. Sil. lib. 15. 412.
- Agrorum ubertas. Cic. pro Lege Manil. 44.
- Baccarum. Cic. 1. Tusc. 69.
- Dicendi ubertas. Cic. in Orat. 12.
- Ubertas in dicendo. 1. de Orat. 50. cui contraria Exilitas.
- Mammarum ubertas. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Nuper nati mammas appetunt, earumque ubertate saturantur.
- Pomorum ubertas & varietas. Cic. 2. de Nat. Deor. 258.
- Soli ubertas. Plin. lib. 7. cap. 2.
- Virtutis ubertas. Cic. 2. de Nat. Deor. 167. Siquidem satis a nostris & a principe Philosophiarum Socrate, dictum de ubertatibus virtutis & copiis.
- Ubertas, copia, vilitas frugum. Cic. post red. ad Quir. 18.
- Orationis ubertas, varietas, copia. Cic. pro Corn. Balb. 3.
- UBERO, [ὄβηρος, παίων] āre. Uberem & fecundum facere. Plin. in Paneg. 32. Et cælo quidem nunquam benignitas tanta, ut omnes simul terras uberet foveatque.
- Uberare fructus dicuntur, pro Uberes esse. Columel. 5. 9. Neque enim olea continuo biennio uberat. i. e. Fecunda & fertilis est.
- Uberari, Pass. Pallad. Octob. 8. 3. Hoc velut coitu steriles arbores uberantur.
- UBERATUS, a, um. Partic. Pallad. Feb. tit. 17. Surculi, qui inferendi sunt, sint novelli, fertiles, gemmis pluribus uberati.
- UBERTO, āre. Idem quod Ubero. Eumenius pro Flavienf. cap. 9. Agros imber ubertat.

U B I

- UBI, pr. br. Adv. loci, [ὄβη, Gl. L. G. & G. L.] significat In quo loco. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexandriæ, ubi tura interpolantur.
- Interrogative aliquando pronuntiatur. [ὄβη, Gl. G. L.] Ter. Eun. 5. 9. 20. Sed ubi est frater? c. præsto adest.
- Ubi ego audiverim? Plaut. Amph. 2. 2. 116.
- Relative nonnunquam. [ὄβη, Gl. G. L.] Virg. 1. Æn. 103.
- ubi Æacidæ telo jacet Hector. Plaut. Truc. 1. 2. 38.
- Infinite aliquando. [ὄβη, Gl. G. L.] Plaut. Truc. 3. 2. 30. Ter. Eun. 2. 3. 20.
- Sive adeo digna res est, ubi tu nervos intendas tuos. [i. e. Qua in re.
- Ubi gentium, Interrog. Plaut. Merc. 2. 3. 97. Ubi nam est is homo gentium?
- Ubi loci, pro In quo statu. Plaut. Capt. 5. 2. 5.
- Propemodum ubi loci tuæ fortunæ sint, facile intelligis. Idem Merc. 5. 4. 26. Plin. lib. 7. cap. 24. ad finem, Ut inanis mens quærat ubi sit loci.
- Ubi terrarum, pro Ubi. Cic. 5. Att. 10. Etsi mihi nihil erat propositum ad scribendum, quia quid ageres, ubi terrarum esses, ne suspicabar quidem.
- Ubi nunc, interdum dicitur, quum aliquis velut oblitum se ostendit eorum, quæ promissit, πῆ δὲ συνήσια καὶ ὄρκια; Hom. lib. 1. aut 2. Il. H. St. Versus hic exstat Il. β. 339.
- πῆ δὲ συνήσια τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
- Nunc ubi, &c. de illis Urbibus, quæ floruerunt & omnino extinctæ sunt apud quendam ποιητήν. Et ita Philo, πῆ δὲ ἡ Ἐπιθελαϊκῆς οἰκίας; 370. Philonis. H. St.
- Ubi, Temporis Adv. Postquam. Virg. 2. Æn. 790.
- Hæc ubi dicta dedit. Ter. And. 2. 2. 19.
- Ubi te non invenio, ibi ascendo in quendam excelsum locum.
- Ubi femel quis pejeraverit, ei credi postea, etiam si per plures deos juret, non oportet. Cic. pro Rabir. Post. 36.
- Ubi primum, Statim ut. Ter. Eun. 4. 1. 14.
- Hoc est signi, ubi primum poterit, se illinc subducet scio.
- Ubi, Quando. Ter. Eun. 5. 5. 3.
- Ubi fatias cœpit fieri, commuto locum. Ibid. 5. 9. 58. Ubi vis, accede.
- Etsi, ubi id isto modo valeat. Cic. 5. Tusc. 23.
- Ubi enim, More Græco interdum usurpatur, ut ὄβη γὰρ, quod significat Cum enim. Lucret. 3. 165.
- ubi enim propellere membra,
- Corripere e somno corpus, nutareque vultum,
- Atque hominem totum regere ac versare videtur;
- Quorum nil fieri sine tactu posse videmus:
- Nec tactum vero sine corpore: nonne fatendum est
- Corporea natura animum constare animamque? i. e. Cum ista
- facere videamus animum, nonne corporeus erit? Turneb.
- UBIUBI, [ὄβη ἀν, ὄβη ἀποπι, ἰδὲ ἀν, Gl. G. L.] compositum, pro Ubique. Cic. 1. Tusc. 70. Nunc ubiubi sit animus, certe quidem in te est. Ter. And. 4. 2. 1.
- Jam ubiubi erit, inventum tibi curabo, & mecum adductum.
- Ubiubi gentium. Plaut. Afin. 2. 2. 21.
- Ubiubi, Statim ut. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 24. Ubiubi erit inventa, mater redimet.
- UBIQUOR, [ὄβη ἀποπι, Gl. L. G. & G. L. ὄβη πατ' ἀν, L. G. ὄβη ἀν, Gl. L.] i. e. In quocunque loco. Cic. 3. Att. 25. Ut te ante Calendas Januariarum, ubicunque erimus, sistas.
- Ubique sunt. Cic. 7. Verr. 172. Omnes hoc loco cives Romani, & qui adsunt, & ubicunque sunt, vestram severitatem desiderant.
- Ubique visum. Plin. lib. 10. cap. 4. Ova hic consecratur aquilæ aviditate malefica: at illa ob hoc rapit ubicunque visum.
- Ubique opus sit obsequi. Ter. Heaut. 3. 3. 17.
- Ubique factum est, improbe factum est. Cic. 5. Verr. 217.
- Ubique gentium. Cic. 1. de Nat. Deor. 123. Nihil est enim virtute

- amabilius: quam qui adeptus erit, ubicunque erit gentium, a nobis diligitur.
- Ubique locorum. Hor. 1. Epist. 3. 34.
- ubicunque locorum
- Vivitis, indigni fratrum rumpere fœdus.
- Ubique terrarum. Cic. 2. Philipp. 113. Qui, ubicunque terrarum sunt, ibi est omne Reip. prædium.
- UBINAM, [πῆ ἄρα, Gl. G. L.] Servius in 1. Æn. 116. de accentu hujus dictionis, & aliis sic dicit; Pronuntiationis causa contra usum Latinum, syllabis ultimis, quibus particulae adjunguntur, accentus attribuitur: ut hujusce, ubinam.
- Ubinam gentium. Cic. 1. in Catil. 9. O dii immortales, ubinam gentium sumus?
- UBIVIS, [ὄβη ἀν βύλη, Gl. G. L.] Cic. 14. Att. 22. Qui mihi videntur ubivis tutius, quam in Senaru fore.
- Nemo est, quin ubivis, quam ibi, ubi est, esse malit. Cic. 6. Fam. 1.
- Ubovis gentium. Ter. Hec. 3. 1. 4.
- Solet & divise scribi. Hor. 1. Serm. 4. 74.
- Non ubi vis coramve quibuslibet.
- UBIQUOR, [πανταχῆ, Gl. L. G. & G. L. πανταχῆ, L. G.] In omni loco. ut, Ubique terrarum, locorum, gentium. Virg. 1. Æn. 605.
- grates perfolvere dignas
- Non opis est nostræ, Dido, nec quicquid ubique est
- Gentis Dardaniæ.
- UBIQUAQUE, Apul. de Mundo p. 69. Elmenh. Omnia, ubiqueque gerentur, otacustarum delatione dicebat.
- UBI, ὄβη. m. [ὄβη] inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum, Colonia Agrippinensium finitimi ponuntur. Plin. lib. 4. cap. 17. V. Tacit. 12. Ann. 27. & 4. Hist. 28.

U C A

- UCALLEGON, ontis. m. [ὄκαλέγων] Nobilis Trojanus, qui tempore Trojani belli ob senium abstinebat armis, ut scribit Homerus lib. 3. Iliad. Inde, ut scribit Servius, Virg. 2. Æn. 312. rem donus ad personam transtulit, dum ait,
- jam proximus ardet
- Ucalegon: Sigæa igni freta lata relucent.

U C I

- UCIA, æ. f. [ὄκία] Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Plin. lib. 3. cap. 1. Ucia, Hispaniæ civitas.

U D

VDL. Videlicet.

U D O

- UDO, ōnis. m. Udones, de quibus Ulpianus titul. de aur. & arg. leg. his verbis, Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant: calceamenta sunt ex hircinis pilis contexta. Pro hac voce alii Undonum, alii Odonum, alii OEdorum legunt, perperam omnes ut Turnebo videtur. De udonibus Martial. scripsit, lib. 14. 140.
- Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti. V. Cujac. Ob. serv. 10. 40. Salmaf. ad Lamprid. cap. 4. Scalig. ad Hesiod. 'Eg. v. 542.
- UDUS, ūda. um. Adj. [ὄδρος, βεβροχμίνος, Gl. L. G.] quasi Sudum, a sudando; dicitur Humidum. Virg. 3. Georg. 388.
- Nigra subest udo tantum cui lingua palato. Plin. lib. 24. cap. 15. Folia epiphoris imponuntur cum polenta supposito udo linteolo.
- Udus oculis. Martial. lib. 8. 44.
- Aqua udus. Martial. lib. 11. 22.
- Campi udi. Sil. lib. 8. 509.
- Capilli udi. Ovid. 5. Met. 513. al. Passi.
- Genæ udæ. Ovid. 2. Fast. 406.
- Humus uda. Hor. 3. Carm. 2. 23.
- Luminibus udis respiciens, Suffusis lacrimis. Propert. lib. 2. 7. 10.
- Pomaria uda mobilibus rivis. Hor. 1. Carm. 7. 13.
- Terra uda viret gramine. Ovid. 2. Amor. 6. 50.
- Ver udum, Pluvium. Virg. 3. Georg. 429.
- Via uda. Lucan. lib. 3. 85.
- Aleator udus, Vino plenus, Bene potus. Martial. lib. 5. ult.
- UDO, āre. Udu seu humidum facere. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Quæ udanda sunt corporis, vino soventur: quæ siccanda sunt, melle detergentur.
- UDOR, ōris. m. [ὄδρασία, Gl. G. L.] Varro de L. L. 4. 5. Udor aquæ vis deorsum. Alii legunt aliter. V. not. Gothofrid. p. 1580.

V E

- VE. Veteranus, Vefuntini. VE. COS. Veteranus Consul. [VECOS. ut VEFFLAMEN. q. V.
- VE, [π, ῥ, Gl. L. G.] disjunctiva conjunctio est, id significans, quod Aut. Cic. 6. Att. 1. Appius enim ad me ex itinere, bis, terve, litteras miserat.
- Quum eam tempestat vetustasve consumpserit. Cic. 1. de Legib. 7.
- Suaves graveſve sententiæ. Cic. in Orat. 150.
- Omnia, quæ fiunt, futurave sunt. Cic. 2. de Divin. 19.
- Ne quid plus minusve dicat. Cic. pro Flacc. 12.
- Geminata eleganter postponitur negative. Cic. 1. Fam. 9. Peto a te, ut id a me, neve in hoc reo, neve in aliis requires. Idem 3. de Orat. 169.
- Componere & struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulus sit, sed quodammodo coagmentatus & lævis.
- Geminata interdum idem est quod Vel. Ovid. 15. Met. 215.
- nec quod sumusve, sumusve,
- Cras erimus. Adde 5. Fast. 110.
- De hac particula vide plura apud Gellium lib. 5. cap. 12.

V E C

- VECORIS, ordis. Adj. [ἄβος, ἐμμενής, Gl. L. G.] quasi Sine corde; Qui, ut ait Festus, est mali, turbatque cordis. Macrob. lib. 6. Saturn. cap.

cap. 8. Vecors, & Vefanus, privationem significant sanitatis & cordis. Ve enim particula tum intentionem significat, tum minutionem. Cic. 1. Tusc. 18. Alii cor ipsum animus videtur, ex quo excordes, vecordes, concordeseque dicuntur.

O vecors & amens! Cic. in Pison. 21.

Juvenes vecordes. Sen. Theb. 1.

Audacia vecors. Liv. 28. 22.

Furor vecors. Catul. ad Aurel. 16. 14.

Libelli vecordes. Tacit. 2. Ann. 30.

Libido vecors. Sen. Troad. 4.

Mens vecors agitur furis. Ovid. in Ibin, 345.

Rixam vecordem excitare. Catul. ad Ravidum, 38. 4.

Vox vecors. Liv. 4. 49. Audita vox ejus in concione stolidi, & prope vecors.

Vecors, pro Doloso & astuto. Cic. in 2. Tusc. 20. Vecors OEneii partu edita. Hoc est Deianira OEneii filia, dolosa & astuta. Sic enim ἀλλήτης a Sophocle vocatur, a quo hunc verbum convertit Cicero. Interim notandum est partum hic viris etiam tribui more Græcorum, apud quos etiam πατρὶς de viris usurpatum reperitur. Turneb.

Compar. Aurel. Vict. de Cæs. 40. 17. Agrestibus parentibus vecordior. Superl. Cic. pro Domo sua 141. Itaque istius vecordissimi mentem cura metuque terrebant.

Scribitur & Vecors, & in Gloss. utroque modo.

VECORDIA, æ. f. [ἀνομία, Gl. L. G. & G. L.] Pravitas cordis. H. St. Ter. And. 4. 1. 2.

Tanta vecordia innata cuiquam ut fiet, &c. Sallust. Catil. 15. extr. Igitur color exanguis, frædi oculi, citus modo, modo tardus incessus, profus in facie vultuque vecordia inerat.

Pulsat te vecordia. Ovid. 12. Met. 228.

VECTIARIUS, VECTICULARIUS, V. VECTIS.

VECTIBILIS, VECTIGAL, VECTIGALIARIUS, VECTIGALIS, VECTIGALIUM, V. IN VEHO.

VECTIS, is. m. [μαχλὸς σιδήρεος, Gl. L. G. μαχλὸς λιθέρης, G. L.] dicitur Quod manibus percutiendo vehatur. Est enim Palus e ferro, sive ligno, grandior, rusticis, & fabris cæmentariis ad multa necessarius. Cæs. 2. Bell. Civil. 11. Saxa, quam maxima possunt, vectibus promovent, præcipitataque muro in musculum devolvunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 19. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? Hor. 3. Carm. 26. 7.

Demoliri lignum, ac vectibus labefactare conantur. Cic. 6. Verr. 94.

Vectis [μαχλὸς βάρης, Gl. G. L.] Prelum. Vectes, (inquit Bud.) Baculi sunt validi, per mediam machinam trajecti, quibus manu ductis machina, dum versatur, fumen ductuarium avolvit. Ab his vectibus Vectiarii dicti sunt homines, qui vectes versanda fucula manu ducunt. V. SUCULA.

Vectes, [μαχλοὶ θύρας, Gl. G. L.] etiam sunt, Seræ, seu Obices ex ligno vel ferro, quibus ostia clausa muniebant. Virg. 7. Æn. 609.

Centum aerei claudunt vectes, æternaque ferri

Robora. V. Prudent. Cathem. 9. 70.

VECTIARIUS, i. m. Qui torcularia premit vectibus. Vitruv. lib. 6. cap. 8. Ipsum autem torcular, si non cochleis torquetur, sed vectibus & prelo premitur, ne minus longum pedes quadraginta constituatur. Ita enim erit vectiario spatium expeditum.

VECTICULARIUS, a, um. Adj. [πιχωρόχῃ] unde, Vetricularia vita dicitur eorum, qui vectibus parietes perfodiunt alienos, furandi gratia. Cato, Vetriculariam vitam vivere, est Repente largiter habere, repente nihil. Festus.

VECTIS, [Οὐκλήτης] Insula Britannici maris, ut scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3. Wigbæ incolæ vocant, in qua sunt oppida *Neuport* & *Yarmouth*. Scribitur etiam Vecta & Victesis.

VECTO, æ. VECTURA. V. VEHO.

VECTONES, um. m. [Οὐετῶνες] Hispaniæ populi, Vaccæis & Celtiberis proximi, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 3. Horum meminit Lucan. lib. 4. 9.

Vectonesque leves, profugique a gente vetusta &c. Alii Vettones.

V. Bos, ad C. Nepot. 22. 4. 1.

V E D

VEDIUS, i. m. quali Malus divus. Vedius, id est, Pluton, quem etiam Ditem Vejovemque dixere. Mart. Capella 2. p. 40. conf. infra VEGRETUS.

VEDRA, æ. [Οὐεδρα] Fluvius Britannicæ insulæ, Ptolem. lib. 2. cap. 3. *Were* vulgo.

V E F

VEFLAMEN, ïnis. m. Flaminalis, qui functus est Flaminio, ad differentiationem ejus, qui dicitur Flamen perpetuus. Grut. Inscript. p. 374. n. 1. C. MVTIVS. BRVTIANVS. FAVSTINVS. ANTONIANVS. VEFLAM. AVG. &c.

V E G

VEGRO, ui, [ζωοποιία] Ære. Nonius, 2. 876. Veget pro vegetat, vel erigit, vel vegetum est. Pomponius, Animus Venus veget voluptatibus. V. Lucret. 5. 553. & 1297. Ulitatus est nunc Vigere.

In Sallustii prologo belli Catilinarii, Veget. in edit. Carriouis ex vet. lib. pro Eget, Altrum alterius auxilio veget. H. St. Extant cap. 1. extr. Ubi pro Palmerii conjectura vendit Cortius. Non dubito, quin Veget, vel Viger Sall. scripserit, ex quo facile librarii Eget & Indiget fecerunt. V. ipium Palmer. Spicileg. p. 25. edit. Feyrabend.

VEGĒRUS, a, um. [ἀκμώζων, Gl. L. G. ἀκμώζων, G. L.] Quod sanum & incolome est: & ad corpus proprie pertinet. Gell. lib. 3. 1. Quid igitur, inquit, dicimus, quod multos videmus esse pecunie cupidos, & eosdem cum corpore esse vegeto ac valenti? Cic. 10. Att. 18. Tu, quoniam quartana cares, & non solum morbum removisti, sed etiam gravedinem, te vegetum nobis in Græcia sisse, & litterarum aliquid interea.

Inter Vegetum & Vigen hoc interit: quod Vegetum sit incolome; Vigen forte. Nam vegetum corporis: vigen etiam animi possumus dicere. Ex Nonio 5. 44. [Quem sequentibus exemplis refellere licet.

Ingenium vegetum. Liv. 6. 22. Sed vegetum ingenium in vivo pectore vigeat.

Mens vegeta, Viva, integra; apud Cic. 1. Tusc. 41. Horum igitur aliquid animus est, nec tam vegeta mens, aut in corde, cerebrove, aut in Empedocleo sanguine demersa jaceat.

Oculi vegeti. Suet. Cæs. cap. 45. Nigris, vegetisque oculis, valetudine prospera.

Pulfus vegetus venarum, pro Vehementi, opponitur Languido. Valer. Max. lib. 5. 7. ext. 1.

Præbere se vegetum & acrem ad aliquid faciendum. Cic. 1. de Divin. 61.

Ut illa tertia pars rationis & mentis eluceat, & se vegetam ad somnium acremque præbeat: tum ei visa quietis occurrunt tranquilla atque veracia.

Compar. Columel. lib. 6. cap. 20. Neque enim alio distat bonus taurus a castrato, nisi quod huic torva facies est, vegetior aspectus, breviora cornua. conf. Valer. l. c.

Superl. Plin. lib. 18. cap. 26. Hoc intervallum temporis vegetissimum agricolis, maximeque operosum est.

Vegetus in Gloss. Latinogræc. & λυγρῶ redditur. [Puto, aut ἀκμῶζων scribendum, aut in Latino Vedius.

VEGERS, Ætis. Idem quod Vegetus. Liv. 21. 43. A tergo Alpes urgent: vix integris vobis ac vegetibus transita. Vetus exemplar habet Vigenibus.

VEGETO, Ære. Fortificare, recreare, vegetum facere, conservare, seu

longo tempore sanum tueri. Gellius 17. 2. Memoria vegetandæ gratia. Quod dicimus, Bonæ memoriæ faciendæ gratia. Adde Mart. Capell. 3. p. 233.

VEGETATUS, a, um. Partic. Prudent. Cathem. 10. 7. — elementa

Tibi dum vegetata coherent.

VEGETATIO, Ænis. f. Apul. de Asino aureo lib. 1. pr. Ut etiam fatigationem sedentariam incessus vegetatione discuterem.

VEGETATOR, Æris. m. Aufon. Ephemer. v. 16.

Irrequies, cuncta ipse movens, vegetator inertum.

VEGETAMEN, Ænis. n. Prudent. Hamartig. v. 75.

Sunt tria nempe simul, lux, & calor, & vegetamen.

VEGETABILIS, e. Adj. Quod vegetari potest. ut, Planta, radix vegetabilis. Ammian. 22. 8.

Flabra vegetabilia. Mart. Capell. 3. p. 223.

VEGETATIVUS, a, um. Adj. Idem. ut, Anima vegetativa, apud Philosophos.

VEGETI, orum. m. Asiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis & Armeniis vicini, ut scribit Pomponius Mela lib. 1. 2.

VEGETIUS, i. m. Flavius Renatus, comes Constantinopolitanus, scripsit ad Valentinianum principem libros quinque. Epitomen videlicet institutionum rei militaris, de commentariis Catonis, Augusti, Trajani, & Hadriani principum, ac Frontini. Ex Raphaelis Volaterrani lib. 22.

P. Vegetius Mulomedicinæ quatuor libros scripsit, editos a Sambuco 1574.

VEGRANDIS, e. Adj. [ἐναλίξιτος] Festus, Vegrande significari alii ajunt male grande, ut vecors, vefanus, mali cordis, maleque sanus. Alii parvum sive minutum: ut quum dicimus vegrande frumentum. Et Plaut. in Cistell. Qui nisi iteres, nimium is vegrandi gradu. Hactenus Festus.

Varro lib. 2. de R. R. cap. 2. Quod quæ postea concipiunt, vegrandes sunt atque inbecillæ.

Vegrande, Valde grande. Lucil. lib. 26. Non idcirco extollitur, nec vitæ vegrandi datur. Nonius 2. 884. Antiquum.

Farra vegrandia. V. FABÆ.

V E H

VEHA, V. VEHO.

VEHEMENS, entis. Adj. [σφοδρὸς, Gl. L. G. & G. L. γενναῖος, δυνατὸς, L. G.] Alacer, Gravis, magnus, urgens. Gell. lib. 16. cap. 5. & Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 8. Ve particula tum intentionem significat, tum minutionem. Nam vetus & vehemens, alterum ab atatis magnitudine compositum elisumque est: alterum a mentis vi atque impetu dicitur.

Ter. Andr. 1. 1. 123.

— ne hæc quidem

Saris vehemens causa ad oburgandum. Idem Heaut. 3. 1. 31.

Vehemens in utramque partem, Menedeme. es nimis.

Dea vehemens. Catull. ad Licinium, 48. 21. Coalescunt primæ duæ syllabæ in Vehemens.

Natura nimium & vehemens feroxque. Cic. in Vatin. 4.

Hoc genus & acrimoniam habet in se, & vehementissimum est. Lucret. ad Herenn. lib. 4. 41.

Exordium dicendi vehemens & pugnax. Cic. 2. de Orat. 317.

Incitatione quadam acri & vehementi inflammari. Cic. 2. de Orat. 183.

Litteræ vehementes, Acres, acerbæ. Cic. 6. Verr. 41. Litteræ mittuntur isti a patre vehementes, ab amicis item, videret quid ageret, de Diodoro quo progredere.

Metu vehementi commota mens. Lucret. lib. 3. 153.

Opera vehemente minister. Hor. 1. Epist. 13. 5.

Oratio vehemens & atrox, cui Oratio lenitatis & mansuetudinis opponitur. Cic. 2. de Orat. 200.

Violentia vehemens. Lucret. lib. 3. 481.

Ufus vehemens. Hor. 2. Epist. 2. 120. Contrahuntur duæ primæ syllabæ breves in unam longam. V. Lucret. 3. 153.

Lupus vehemens. Hor. 2. Epist. 2. 28.

Palus vehemens, Validus. Columel. lib. 4. cap. 12.

Statamina vehementiora. Columel. 4. 16.

Vitis vehemens. Columel. lib. 3. cap. 1. Vehemens Columellæ, non

solita frequentique significatione pro Luxuriante exuberanteque ponitur, ut cum ab eo scribitur, Terræ densæ vehementem multaque materia frondentem. Nam ei opponit Vitem rari farmenti. Iterum, Unde etiam

materiæ vehementissimæ reperiuntur, aut in capite vitis, aut in cruce vicino radicibus. Hic Vehementissimas materias dicit Luxuriantes & maximas, in quibus & prolixissima dixit esse flagella & productissima farmenta. Fortasse etiam, inquit Turnebus, non dissimili notione & significatu Horatius dixit de nitido elegantique usu, 2. Epist. 2. 120.

Vehemens & liquidus puroque simillimus amni. Quod ferax sit

& fecundus in producendis rerum vocabulis, semperque aliquid ad-

vehat,

vehat, & ut amnis vehemens exundet. Hæc Turnebus contra aliorum interpretum sententiam.

VEHEMENTER, Adv. [*εφιδρα, εφιδρας*, Gl. G. L.] Acriter, admodum. Cic. 8. Philipp. 16. Vehementer me agere fateor: iracunde, nego. Lucret. lib. 4. 821.

Quæ vehementer, acriter, animose sunt. Cic. 4. Tusc. 50.

Quintum puerum accepi vehementer. Cic. 10. Att. 5. i. e. Severe. *Ze Pay bien sensé.*

Admirari vehementer. Cic. 4. Acad. 63.

Adversari vehementer. Cic. 7. Verr. 81.

Agi autem de summa prorsus vehementer & severe volo. Cic. 16. Att. 14. i. e. Summam mihi debitam volo acerrime exigi, etiam sponforibus appellatis.

Displicet vehementissime. Cic. 4. Acad. 133.

Dolet vehementer. Ter. Adelph. 4. 5. 48.

Excusare vehementer. Cic. 3. Verr. 103. Me vehementer excusatum volo, non negligentia mea fore, &c.

Exercere se vehementer in aliqua re. Cic. 1. de Orat. 152.

Expectare vehementer litteras alicujus. Cic. 11. Fam. 15.

Fefellit vehementer. Cic. 12. Fam. 15. Quæ res nos vehementer fefellit.

Infanire vehementer. Plaut. Merc. 4. 6. 19.

Invehi vehementer. Cic. 6. Verr. 8. Sed quid ego tam vehementer invehor?

Iraisci vehementius. Curt. 6. 9. 2.

Minari vehementer. Cic. 6. Verr. 149. Nisi restitissent statuas, vehementer iis minatur.

Pertinet vehementer ad rem aliquam. Varro 1. de R. R. cap. 55.

Repugnare vehementer. Cic. 4. Acad. 41. Idem 5. de Finib. 77. Nam illud vehementer repugnat, eundem esse beatum, & multis malis oppressum.

Vindicare severe ac vehementer. Cic. 7. Verr. 132. Fateor, non modo in socios, sed etiam in cives militesque nostros, persæpe esse severe ac vehementer vindicatum.

Velim vehementer. Ter. Eun. 5. 9. 39.

VEHEMENTIA, æ. f. [*εφιδρας*, Gl. G. L.] Acritudo. Plin. lib. 13. cap. 8. Flore candido cum vehementia odoris.

VEHEMENTESCO, [*παραξυνομαι*] Ære. Cæl. April. Tard. 4. 6. Cum viderint fluorem vehementescere. Idem 1. 2. Pallio vehementescit.

VEHES, **VEHIA**, **VEHIS**, V. **VEHO**, vehis.

VEHO, veki, vectum, [*εχρημαι, κρημιζω*, Gl. G. L.] Ære. proprie de Navi, equo, ceterisque quadrupedibus & plaustris dicitur. A. Vehiare Ofco verbo. Plaut. Mostel. 3. 2. 95.

Magni sunt oneris: quicquid imponas, vehunt. Idem Bacch. 1. 1. 73. Nam ut e navi vecta es, credo, timida es. v. aliquantum, foror.

Curru vehere aliquem. Ovid. 15. Epist. 91.

Curru vehi. Cic. 1. Tusc. 113. Quum enim illam ad solenne & statutum sacrificium curru vehi jus esset.

Curru quadrigaram vehi. Cic. 2. de Divin. 144. Curfor ad Olympia proficisci cogitans, visus est in fornix curru quadrigaram vehi. Mane ad conjectorem.

In curru vehi. Ovid. 4. Trist. 2. 47.

Dorso cornipedis vehi. Senec. Hippol. 6.

Equo vehi. Ovid. 3. de Arte Am. 777.

Parva vehatur equo.

Equus, in quo vehabar, mecum una demersus, rursus apparuit. Cic. 2. de Divin. 140.

Navi vehimur. Lucret. lib. 4. 388.

Phafelis pictis vehitur circum sua rura. Virg. 4. Georg. 289.

Per maria vasta vehunt ratibus. Plin. lib. 12. cap. 19.

Per æquora fraterna vexerat Europen taurus. Martial. de Spect. 16. Cic. 1. de Nat. Deur. 79.

Carpenta vehabant matres Ausonias. Ovid. 1. Fast. 619.

Fructus vehere ex agris. Liv. 21. 43.

Sex motibus vehi. Cic. de Univerf. 41. Ita totum animal movebatur illud quidem, sed immoderate & fortuito, ut sex motibus veheretur.

Bella vehere trans pontum. Senec. Thyest. 1.

Cibum ore vehit fornica, Gestat. Ovid. 1. de Arte Am. 94.

Fortunam atas vehit. Lucret. lib. 3. 1098.

Ventrem gravem vehere. Ovid. 9. Met. 684.

Vehitur oratio tanquam in mari, per translatioem. Cic. 1. Tusc. 73.

Itaque dubitans, circumspiciens, hæsitans, multa adversa revertens, tanquam ratis in mari immenso, nostra vehitur oratio.

Pretium vehendi. Ovid. 2. Fast. 215.

VEHENS, entis. Partic. [*εποχων*] Cic. de Clar. Orat. 331. Sed in te intuens, Brute, doleo, cujus in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis vehentem, transversa incurrit misera fortuna Reip.

Delphinus vehens. Gell. 16. 19. extr.

Equo vehentes. Idem 5. 6.

Plaustrum vehens. Justin. 11. 7. 13.

VECTUS, a, um. [*κρημιδης*, Gl. G. L.] aliud Partic. ut,

Diverfa per æquora vecti. Virg. 1. Æn. 180.

Multa per æquora vectus. Catull. ad fratris tumulum, 98. 1.

Apes vectæ liquidum trans æthera. Virg. 7. Æn. 65.

Jumentis junctis vectus. Nepos 20. 4. 2.

In nave vectus. Nepos 12. 4. 3.

Vehiculo vectus. Patern. lib. 2. 59.

VECTIO, ðnis. f. [*εχρησις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones.

VECTUS, ðs. m. [*εχρησις*, Gl. G. L.] Idem.

VECTOR, ðris. m. Qui vehit. Ovid. 1. Fast. 433.

Ecce rudens raucio Sileni vector affellus

Intempestivos edidit ore fonos.

Cæli vector. Senec. Medea v. 1968.

Fulminis vector, Aquila. Stat. 9. Theb. 858.

Vector, [*παραμυδης*, Gl. G. L.] Qui nave transvehit, Portitor.

Timidi & perterriti vectores. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Idemque, cum ei naviganti vectores, adversa tempestate timidi & perterriti, dicerent, non injuria sibi illud accidere, qui illum, &c.

Vector, [*επιπλοτης*, Gl. G. L. & G. L.] Qui in aliena navi, vel equo, vel plaustrum vehitur pretio. Quintil. In corpore projecto, In navim filii

VOL. IV.

mei male permutatus vector imponor.

Vectores, metaphoricòs pro Civibus. Cic. 2. Att. 9. Male vehi malo, alio gubernante; quam, tam ingratis vectoribus, bene gubernare.

Vector, Eques. Ovid. 3. de Arte Am. 555.

Sed neque vector equum, qui nuper sensit habenas,

Comparibus frenis, artificemque regat. Adde 1. Trist. 3. 115.

VECTRIX, tris. f. Paulinus Nolanus Epist. 49. 8. Vectricem draconis Epidaurò navem veneranter.

VECTORIUS, a, um. Adj. ut, Vectoria navigia, pro Majoribus. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 8. Qua in re admodum fuit militum virtus laudanda, qui vectoriis, gravibusque navigiis, non intermisso remigandi labore, longarum navium cursum adæquaverunt.

Navicula vectoria. Suet. Cæf. cap. 63.

VECTARIUS, a, um. Adj. [*εχρησις*] ut, Vectarius equus, Qui vehit, aptusque est ad vehendum. Varro 2. de R. R. cap. 7.

VECTIBILIS, e. Adj. Sen. 3. Nat. Quæst. 25. Aquæ medicatæ, & ob hoc ponderosæ: & ipsius insulæ materia vectibilis. Al. Vectabilis.

VECTURA, æ. f. [*φρεσηρον, φρεσηρον*, Gl. G. L. & G. L.] Varro de R. R. lib. 2. cap. 7. Equi, quod alii sunt idonei ad rem militarem, alii ad vecturam, alii ad admiffuram, &c. Cic. 1. Att. 3. Milium qui pro vectura solveret. Et 3. Verr. 147. Longa difficilique vectura.

Exercere aut locare vecturas navium. Papin. in l. Si urbana. D. de coadict. indeb.

Facere vecturam, Vehendo parare sibi locrum. Quintil. in Pactu cada-verum.

Vivere vecturis. V. Vellaturam facere, in VELLA.

Vectura, [*ναυλον*, Gl. G. L.] Merces vehendi. Ulpian. in l. Ex condu-cto. §. Item. D. Locati. Item quum quidam, nave amiffa, vecturam,

quam pro invento nauta acceperat, repeteret: rescriptum est ab Antoino Augusto, non immerito procuratorem Cæfaris vecturam ab eo re- petere, quum munere vehendi functus non sit. Idem in l. Si quis pro uxore. D. de donationibus inter virum & uxorem. Papinianus scripsit,

vecturas uxoris & ministeriorum ejus, virum, itineris sui causa datas, re- petere non posse. V. Plaut. Most. 3. 2. 138.

VECTURARIUS, i. m. Qui præest vecturis. Theod. Cod. l. 14. 6. Ve-cturarios præcipimus trecentos boves dare.

VECTURATIO, ðnis. f. frequentat. Gell. lib. 16. cap. 19. Dorso super fluctus edito vectavisse. Propert. 3. 2. 46.

Corpora vectare carina. Virg. 6. Æn. 391.

Vector, [*γρημιζομαι*, Gl. G. L.] Gestor. q. V.

Equo vectari. Ovid. 8. Met. 374.

Humeris vectari. Hor. Epod. 17. 74.

VECTATUS, a, um. Partic. Liv. 35. 35. Paulisper cum tyranno vectatus. In orbe vectatus. Manil. 2. 138.

VECTATIO, ðnis. f. Suet. Calig. cap. 3. Gracilitas crurum paullatim re-pleta assidua equi vectatione post cibum. Et Senec. de Tranquil. anim. cap. 15. Aliquando vectatio iterque vigorem dabant.

VECTABILUM, i. n. [*εχρησις*] Idem quod Vehiculum. Gell. lib. 20. cap. 1. Jumentum quoque, non id solum significat, quod nunc dicitur, sed vectabulum etiam, quod adjunctis pecoribus trahebatur.

VECTACULUM, i. n. Idem. Tertull. de Anima cap. 53. Auriga corporis, spiritus animalis, deficientis vectaculi nomine. &c.

VECTIGO, ðre. Aliud frequentat. Arnob. 5. p. 183. Curru quadriju-go vectitatus.

VECTIGAL, ðlis. n. [*τελιον*, Gl. G. L. & G. L. *φειον*, L. G.] Quod ex vectura publice penditur. E vehendo dicitur, quum ex fundis fru- ges in urbem vehuntur. [Videtur ex Vectigale Adj. n. per apocopen factum, subaudito *τελιον*, ut in ceteris ejus modi usu venit.

Vectigalia, *πρόσδοξι δρυμικαί*. Gloss. Latinogræc.

Vectigaliorum, *των συντελισμύτων*. Idem Gloss. Suet. in Augusto, cap. ult. Quantum pecuniæ in ærario, & fisco, & vectigaliorum residuis.

Vectigalium conductor, *τελωνης*, Gloss. Græcolat.

Vectigal duplex est, publicum & privatum; Vectigal publicum, Ex quibus redditus accipit ararium, vel fiscus.

Vectigalia publica trium generum apud Cic. pro Lege Manil. 15. Itaque neque ex portu, neque ex decumis, neque ex scriptura vectigal con- servari potest. [conf. Afcon. in Divinat. 33. & in his ipsis dictis.

Abrumpere vectigalia. V. **ABRUMPO**.

Augere vectigalia. V. **AUGEO**.

Capere vectigal. V. **CAPIO**.

Constituere vectigal. V. **CONSTITUO**.

Exercere vectigal. Cic. pro Lege Manil. 4. Quorum magnæ res aguntur, in vestris vectigalibus exercendis occupatæ. conf. ibid. 17.

Exigere vectigalia. Cic. 1. Q. frat. 1. 26. V. paulo post, Pendere vectigal, Imponere vectigal. Cic. pro Font. 10. Vectigal enim esse impositum fructibus nostris dicitur, & pecuniam perinagnam ratione ista cogi po- tuisse confiteor.

Levare agrum vectigali. Cic. de Clar. Orat. 136. Is, qui agrum publi- cum, vitiosa & inutili lege, vectigali levavit. Claud. in 2. Conf. Sti- lich. 98.

Obsolescere & nitere dicuntur vectigalia. V. **OBSOLEO**.

Pendere vectigal. Cic. 1. Q. frat. 1. Qui per se pendere vectigal non potuerunt.

Pensitare. Cic. pro Lege Manil. 16. Quo tandem animo esse exultimatis, aut eos, qui vectigalia vobis pensitant, aut eos, qui exercent atque exigunt.

Portigere parva vectigalia. Hor. 3. Carm. 16. 40.

Vectigal, Privatum dicitur, Quod quisque percipit ex redditibus & fru- ctibus suis. Cic. in Parad. 6. Ex meo tenui vectigali detractis sumptibus cupiditatis. Paulus Jurisc. Cæsa arundinis, vel pali compendium, si in eodem fundo vectigal esse consuevit, ad fructuarium pertinet. Cic. 2. Off. 88. Ut bona valetudo voluptati anteponatur, vires celeritati; externorum autem, ut gloria divitiis, vectigalia urbana rusticis. i. e. Proventus, redditus. Hor. 2. Serm. 2. 100. -- ego vectigalia magna

Divitiasque habeo tribus amplas regibus. [Apud Jctum puta Publicum intelligi.

Non intelligunt homines, quam magnum vectigal sit parcimonia. Cic. Parad. 6.

Egeo equidem, non jam vectigalibus, & parvo contentus esse possum. Cic. 12. Att. 20.

VOL. IV.

Instituere vectigal. Columel. lib. 8. cap. 2.
 Vectigalia pro Terris vectigalibus. Sallust. Hist. Fragm. 1. 14. Mithridates in latere vectigalium nostrorum, quibus adhuc sustentantur, diem bello circumspicit. V. Cic. 4. Verr. 7.
VECTIGARIS, e. Adj. [ὑποπηλὴς, πλεισφόρος] Quod tributum pendit. Sic provinciarum, agri, & ii qui tributa persolvunt, vectigales dicuntur. Cic. 3. Off. 87. Quas civitates L. Sulla, pecunia accepta, Senatufconsulto liberavisset, ut eæ rursus vectigales essent.
 Vectigalis & Immunis, contraria. V. IMMUNIS.
 Vectigalis & Stipendiarius. Liv. 21. 41. Utrum Annibal hic sit æmulus itinerum Herculis, ut ipse fert, an vectigalis stipendiariusque & servus populi Romani a patre relictus.
 Liberare vectigales & stipendiarios. Cic. de Provinc. Conf. 10.
 Agri vectigales. Cic. in Pison. 87.
 Civitas vectigalis. Cic. 3. Verr. 79.
 Equi vectigales. Cic. 2. Philipp. 62. Tum existimavit se suo jure, cum Hippia vivere, & equos vectigales Sergio mimo tradere.
 Homo seu servus vectigalis, Qui domino suo pecuniam meret, ut vectigales equi solent. Columel. in præfat. lib. 1. Ex mercenariis aliquem jam recusantem quotidianum illud tributum, qui vectigalis esse non possit, ignarum rei, cui præfuturus est, magistrum fieri jubet.
 Pecunia vectigalis, Quæ ex vectigalium redditibus provenit. Cic. 3. Verr. 89. Decem enim naves, jussu L. Murenæ, populus Milefius ex pecunia vectigali Pop. Rom. fecerat.
 Provincia vectigalis. Cic. in Pison. 87.
 Socii vectigales. Cic. 3. Off. 49.
 Facere vectigales. Cæs. 4. Bell. Gall. 3. Hos quum Suevi multis sæpe bellis experti, propter amplitudinem gravitatemque civitatis, finibus expellere non potuissent, tamen vectigales sibi fecerunt, ac multo humiliores, infirmioresque reddiderunt.
VECTIGALĪARIUS, i. m. Qui vectigal exercet. Firmic. lib. 3. cap. 13. Erunt enim aut publicani, aut vectigalarii. Id est qui vectigalia exigant.
VECTIGALĪUM, i. n. [τελώνιον] Telonatum, Mancipatum. Gloss. Græcolat.
VEHA, vel **VEHIA**, æ. f. Oscurum lingua Plaustrum dicitur. Festus. Brevis voha vehiculum dictum est. Varr. L. L. 4. 31.
 Voha, Via veteribus dicebatur, quod per eam omnia veherentur. Varro 1. de R. R. cap. 2. A quo rustici etiam nunc quoque viam voham appellant, propter vecturas. [An a Celtico *Weg*, *Weg*?]
VEHICŪLUM, i. n. [ὄχημα, Gl. L. G. & G. L.] In quo aliquid vehitur, quod cum quatuor rotis Phryges traduntur invenisse, teste Plin. lib. 7. cap. 56. Cic. 7. Verr. 185. Omnesque dii, qui vehiculis thesaurum solennes cætus ludorum initis, &c. Idem in Pison. 61. Nummus interea mihi, Cæsar, neglectis vehiculis triumphalibus domi manet & manebit.
 Camerata vehicula. V. CAMERA.
 Meritoria vehicula. V. MERITO.
 Anteire vehiculo. V. ANTEREO.
 Pro Navi ponitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 89. Qui navem nunquam ante vidisset, ut procul divinum & novum vehiculum Argonautarum e monte confexit, &c. V. Fr. Nannius in Curis secundis ad Nonni Paraph.
 Furtorum Verris vehiculum. Cic. 7. Verr. 59. vocat Navem Mamertinam.
VEHICULĀRIS, e. Adj. Ad vehiculum spectans. ut, Cursus vehicularis, Dig. 50. t. 4. l. 18. §. 4.
 Rei vehicularis munera. Ibid. 1. 1. §. 1. conf. Suet. Aug. cap. 49. & Casaub. ad Spartian. Hadrian. f. 15.
VEHICULARIUS, a, um. Adj. Idem. ut, Cursus vehicularius. Capitolin. in Anton. Pio cap. 12.
 Fabricator vehicularius. Idem in Max. & Balb. cap. 5.
 Res vehicularia. Ammian. 14. 11.
VEHICULATIO, ōnis. f. Vet. nummus Nervæ Imp. apud Spanhem. diff. 13. p. 561. & 570. & Oisfel. Tab. 112. VEHICVLATIONE ITALIAE REMISSA.
VEHATIO, ōnis. f. Idem. Cod. Theod. leg. 3. de calcis coctoribus.
VEHES, vel **VEHIS**, is. f. [ἐλκυστήρ] a vehendo, dicitur Quantum scæni vel stercoris una vectura in plaustris vel aliis instrumentis ferre possimus. Plin. lib. 36. cap. 15. Amplitudinem cavis eam fecisse proditur, ut vehem scæni large onustam transmitteret. Columel. lib. 11. cap. 2. Satis erit in singula jugera vehes stercoris comportare numero decem & octo. Vehes autem stercoris habet modios octoginta. Sic lib. 11. cap. 2. Materies si roborea est, ab uno fabro dolari ad unguem per quadrata debet pedum xx, hæc erit vehis una. Pinus autem v & xx pedum æque ab uno expeditur, quæ & ipsa vehis dicitur.
VEHĒLA, æ. f. ut, Scythicis vehelis. Capitolin. in Maximin. cap. 13. Vulgo Vehiculis. V. Salmaf. ad loc. p. 251.

V E I

VEIEN. Veientina, scil. Tribus.
VEJA, æ. f. [Ὀυία] Venefica quædam mulier, cujus meminit Hor. Epod. 5. 29.
 Abacta nulla Veja conscientia,
 Ligonibus duris humum
 Exhauriebat, ingemens laboribus.
VEJI, [Ὀυνοί] urbs Hetruriarum, insignis quondam bellorum frequentia cum Romanis, quam Camillus cepit. Vejos post urbem a Gallis captam migrare Quirites constituerant, ab eodem Camillo ab incepto prohibiti. Unde quum Nero domum auream ædificaret amplissimam, editi fuerunt illi versus,
 Roma domus fiet, Vejos migrate, Quirites,
 Si non & Vejos occupat ista domus. Suet. Ner. 39.
 Veteres Veji. Propert. lib. 4. 11. 27.
VEJENS, entis. Patron. [Ὀυνης] Populus Vejanum. Cic. 1. de Divin. 100. Quum lacus Albanus præter modum crevisset, Vejentem quendam ad nos hominem nobilem perfugisse, eumque dixisse, ex fati, quæ Vejentes scripta haberent, &c. Et paulo post, Quum autem Vejentes bello festi legatos ad Senatum misissent, &c.
 Populi Vejentum. Sil. lib. 7. 40.
VEJENS, entis. Adj. Cic. 1. de Divin. 100. Quid, quod in annalibus habemus, Vejenti bello, &c.

Ager Veiens. Cic. pro Rosc. Amer. 47.
 Arvi Vejentis emptor. Hor. 2. Epist. 2. 167.
 Solum Vejens. Stat. 4. Silv. 5. 54.
VEJENTĪNUS, a, um. Adj. ut,
 Tribus Vejentina. Cic. pro Planc. 38. V. TRIBUS.
VEJENTĀNUS, a, um. aliud Adj. [Ὀυνησαντες] ut, Vinum Vejentanum; Hor. 2. Serm. 3. 143.
 Gemma Vejentana. Plin. lib. 37. cap. 10. Vejentana Italica gemma est Vejis reperta, nigram materiam distinguente limite albo. De Vejentana gemma scribit & Solinus cap. 8. sub finem.
VEIUS, a, um. trifyll. Adj. Idem quod Vejens. Propert. lib. 4. 11. 31.
 Forte super portæ dux Veius astitit arcem.
VEIANUS, i. m. Gladiatoris nomen apud Hor. 1. Epist. 1. 4.
VEJŌVIS, [Μικρὸς Ζεὺς] veteribus dicebatur Deus, cui dempta atque detracta esset juvenandi facultas. Nam quosdam deos ut prodesse celebrabant: quosdam ne nocerent, placabant. De quibus abunde Gell. lib. 5. cap. 12. Ubi corrigendus est locus in fine capituli. Sic enim legitur in omnibus, quos vidimus, codicibus, Arungus quoque habetur & Rubigus. Ubi Averruncus legendum est. Cic. 3. de Nat. Deor. 62. Quid Vejovi facies? quid Vulcano?
 Vejovem interpretatur Ovidius, Parvum Jovem, 3. Fast. 447.

V E L

VEL. Velina, scil. Tribus.
VEL, [ἢ, Gl. L. G. & G. L. ἢπι, G. L.] conjunctio plerumque disjunctiva; ut, Vel scribam, vel ad te veniam. Plaut. Mil. 4. 2. 28. Vel adest, vel non. Virg. 1. Æn. 749.
 Quid tantum Oceano properent se tingere soles
 Hiberni, vel quæ tardis mora noctibus obset.
Vel, copulativa. ut, Maxime me tibi amicum facit, vel virtus, vel doctrina tua. Ter. Eun. 2. 3. 27. Hanc tu mihi vel vi, vel clam, vel precario fac tradas.
 Vide de Vel in Indice registrali p. 263. Puto ita esse Copulativam, ut tamen dubitationem relinquat q. d. Nescio, an virtus magis, an doctrina me tibi amicum faciat. H. St. Reliqua empectæ culter sic mutilavit, ut legi nequeant.
 Multorum, vel honori, vel periculo servire. Cic. de Clar. Orat. 242.
 Sunt ista quidem, vel magna, vel potius maxima. Cic. 2. Q. frat. 14.
Vel, pro Veluti, inquit Donatus. Ter. Hec. 1. 1. 3.
 Per pol quam paucos reperias meretricibus
 Fideles evenire amatores, Syra:
 Vel hic Pamphilus jurabat quoties Bacchidi, &c. Idem Eun. 3. 1. 7.
Vel, quod multo etiam minus est ferendum. Cic. pro Planc. 8.
Vel, in principio sententiæ positum, pro Nam, indignationi interdum serviens, a Græcis tractum videtur, qui eodem ferme modo utuntur. Quare miror quid Quintilianus his verbis lib. 9. intelligi voluerit, cap. 3. de figuris, Alia, inquit, commendatio vetustatis, cujus amator unice Virgilius fuit, 11. Æn. 406.
 Vel quum se pavidum contra mea jurgia fingit
 Artificis scelus, & reliqua, quæ scripta sunt 1. Æncidos. Quasi scilicet simile sit illi, v. 23.
 Progeniem sed enim Trojano, &c. Quum tamen Cicero non semel usus sit in eo sensu: a quo, ut opinor, Virgilius sumpsit potius, quam ab antiquitate obsoleta retulit. Cic. pro Flacc. 56. Vel quod est in eodem decreto scriptum, homines clarissimos civitatis, amplissimos usus honoribus, hoc Præatore circumventos: cur hi, neque in judicio adsunt, neque in decreto nominantur? Ac si diceret, Quid impudentius quam hoc dicere? Budæus.
Vel, pro Etiam. Cic. ad Brut. 8. Et quod te tantum amat, ut vel me audeat provocare. V. plura apud Nonium 12. 34. Ter. And. 3. 2. 9.
 Vel hoc quis non credat, qui norit te, abs te esse ortum? Hic ironia est, teste Donato. Virg. 11. Æn. 259.
 Vel Priamo miseranda manus. In his duobus exemplis Budæus
Vel pro Nam positum dicit. Idem 8. Ecl. 69.
 Carmina vel cælo possunt deducere lunam. Ter. Heaut. 4. 6. 2.
 Nulla est tam facilis res, quin difficilis fiet,
 Quum invitatus facias; vel me hæc deambulatio,
 Quam non laboriosa, ad languorem dedit. Cic. Att. Ut vel perire maluerit, quam perdere omnia.
Vel, pro Saltem. Ter. Phorm. 2. 1. 71.
 Postremo si nullo alio pacto, vel fenore. Vel rejicit Bentl.
Vel apud Suet. pro Saltem. Vide Ber. 244. a. H. St.
Vel etiam. Plaut. Men. 4. 3. 17.
 Vel tu, vel tua uxor, vel etiam in oculos compingite.
Vel hercle. Plaut. Aul. 5. 1. 22. Vel hercle enica, nunquam hinc ferens a me.
Vel maxime. Cic. 4. Acad. 93. Statuere enim qui sit sapiens, vel maxime videtur esse sapiens.
Vel minimum. Cic. in Orat. 91. Hoc in genere nervorum vel minimum, suavitatis autem est vel plurimum.
Vel mediocris. Cic. 2. de Orat. 116. Hæc sunt omnia ingenii vel mediocris, exercitationis autem maximæ.
Vel plurimum. Cic. 4. Verr. 181. Nam quod in publicanorum causis vel plurimum ætatis nææ versor, &c. conf. Vel minimum.
VELABRUM, **VELAMEN**, **VELAMENTUM**, **VELABIS**, **VELARIUM**. V. VELUM.
VELATUS, V. Velo, are. in VELUM.
VELĒDA, & **VELĒDA**, æ. f. Virgo in summa auctoritate apud Germanos, & instar numinis habita, de qua Tacit. de Moribus German. 8. 3. & Stat. 1. Silv. 4. 90.
VELĒS, itis. m. [Ψιλὸς, ζυμνήτης, ἀεροβελίτης] Miles levissime omnium armatus, qui & Velatus & Ferentarius dicitur. Refert Ælianus ordinem pedestrem in militia dividi solitum trifariam: in armatos, quæ gravis armatura dicitur: & velites, qui levissime omnium armantur: unde & expediti nuncupantur. Non enim ocreas aut lorica induunt, sed tantum jaculis & fundis utuntur. In tertio ordine sunt peltati. a pelta, parvo & levi scuto: hi medii erant inter gravem armaturam & levem. Liv. 26. 4. Et ubi

Et ubi ad conjectum teli ventum est, signo dato, velites desiliunt. Cic. de Clar. Orat. 270.

Hausta veliibus amentatae. Ovid. in Ibin, 48.

Utque petit primo plenum flaventis arenæ
Nondum calfacti velitis hasta solum.

Velites, quasi Volites dicuntur. Cic. de Repub. Militari more veterum velocissimi, cum scutis levibus, pedites, ad hoc ipsum exercitati, iisdem miscendi, quos expeditos quasi volitantes, volites appellabant. Inde versa littera o in v Velites, Vel *ὄτι βάλαν*, i. e. a jaculatione, eo quod tela tantum missilia secum gerant. [Turbat hic Perottus, V. Voss. Etymol. & Lex. Pitisc.

Veles scurra. Cic. 9. Fam. 20. Me autem a te, ut scurram velitem, malis oneratum esse non moleste tuli. Scurram velitem dicit, Scurram tironem, non veteranum gravis armaturæ: ut enim si veles cum armato milite congrederetur male acciperetur, sic ut velitem scurram se verberatum esse jocatur a Papirio, dicacissimo & acerrimo scurra. Turnebus. V. SCURRA.

VELITĀRIS, e. Adj. [*γυμνηκός, ἀεροβοληκός*] Quod ad velites pertinet. Unde, Arma velitaria. Sallust. in Jugurth. 113. Præterea iere sagittarii & cohors Peligna cum velitaribus armis, itineris properandi causa. Liv. 26. 4. Et septena jacula quaternos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitaribus inest.

VELITĀTIM, Adv. [*κατὰ διαλειμνάτων*] significat per saltus & intervalla: quod velites pugnando saltibus utantur. Sisenna lib. 1. Hist. Nos una æstate in Asia & Græcia gesta idcirco continentia litteris mandavimus, ne velitatum, aut saltuatim scribendo, lectorum animos impediremus. Non. 2. 911. Quidam legunt Vellicatim.

VELITOR, [*ἀνιμαχία, ἀεροβολή*] ari. Digladiari, Levi pugna certare. Velitari, ad verba interdum transfertur, pro Jurgari. Plaut. Men. 5. 2. 28. Nescio quid velitatis estis inter vos duos. Gell. lib. 6. cap. 11. Cum inquinatissimis hominibus non est convicio decertandum, neque in maledictis adversum impudentes & improbos velitandum; quia tantisper similis & compar eorum fias, dum paria & consimilia dicas, atque audias.

Velitari labris, & velificari, pro Verbis contendere & altercari, & inter se rixari dixerunt veteres. Afranius, Interea verba jactare, & labris Inter se velitari, velificari. Ex Turnebo. ex Non. 1. 2.

VELITATIO, ōnis. f. [*ἀεροβολισμός, λογομαχία*] Levis contentio, dicta ex congressione velitum. Non. 1. 2. Plaut. Rud. 2. 6. 42. Equidem meam velitationem exerco.

Velitatio, inquit Festus, est Ultra citroque verborum objectatio, ab exemplo velitaris pugnae. Plaut. Aſin. 2. 2. 41. Verbis velitationem fieri compendi volo.

VELATRĪCUS, a, um. Adj. Idem quod Velitaris. Sidon. 7. Epist. 2. Historia juvenis eximii, fabula militiæ velatrici par. [An Velatrici?]

VELIA, æ. f. [*Ὀυελία*] Lucania oppidum in Italia ad mare situm. Item vicus, seu collis in urbe Roma. V. Liv. 2. 7. Inde

VELINUS, a, um. Adj. Virg. 6. Æn. 366. Injice, (namque potes) portusque require Velinos. Lacus Velinus. Plin. lib. 2. cap. 64. Regio Velina in urbe, Palatino monti conjuncta, in qua Valerii Publicolæ, & Victoriæ, deorumque Penatium ædes erant. Dicta Velina, quod ibi pastores Palatini vellere lanam sint soliti. Tribus Velina. Cic. 4. Att. 15.

VELIENSIS, e. Adj. Cic. 7. Fam. 20. cujus initium, Amabilior mihi Velia fuit, &c. Nescio quid enim Velientes verebantur, &c. Populi Velientes. Plin. lib. 3. cap. 3.

VELIFER, VELIFICO, VELIFICUS, &c. V. VELUM.

VELITARIS, VELITATIM, VELITOR. V. VELLES.

VELITRÆ, ærum. f. [*Ὀυελίτρα*] Civitas Volscorum insignis fuit. Inde Veliternus ager dictus, quem Volscis victis Romani ademerunt, ut scribit Liv. 8. 14. Ex ea urbe gentem Octavianam fuisse testatur Suetonius in Augusto pr. Refert Dionys. lib. 7. pestilentiam adeo Velitras esse depopulatam, ut ex decem partibus Veliternorum vix una superfuisset.

VELITRĒNUS, a, um. Adj. V. supra in VELITRÆ.

Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plin. lib. 3. cap. 5.

VELIVOLUS, Adj. V. VELUM.

VELLA, æ. f. [*κώμα*] ab antiquis dicebatur pro Villa. unde

VELLATŪRA, æ. f. Varro 1. de R. R. cap. 2. A quo rustici etiam nunc quoque viam voham appellant, propter vecturas, & vellam, non villam, quo vehunt & unde vehunt. Item dicuntur qui vecturis vivunt, vellaturam facere. Rectius Velatura. V. infra in VELUM.

VELLO, velli & vulsi, vulsum, [*πλάω*, Gl. L. G. & G. L.] ěre. Opilare. Extirpare; ut, Vellere herbas.

Radicitus vellere, vel cum radice. Columel. lib. 11. cap. 3. Plin. lib. 12. cap. 12. Herbas vellens dentibus. Ovid. 8. Met. 800. Poma vellere manu. Tibul. lib. 3. 5. 20. Spinæ vellere. Cic. 4. de Fin. 6. Deinde ea, quæ requirebant orationem ornatam & gravem, quam magnifice sunt dicta ab illis? quam splendide? de justitia, de fortitudine, &c. de spinavellentium, ut Stoici, &c. Arbos solo vellitur ruptis radicibus. Virg. 3. Æn. 28. Barbam vellere; proverbium est, ait Erasimus, quo Summum contemptum, ac ludibrium significamus. Hor. 1. Serm. 3. 133. —vellunt tibi barbam Lascivi pueri.

Capillos albos a stirpe vellere. Propert. lib. 4. 25. 13. Comam vellere. Martial. lib. 5. 37. Ex patellis vellere emblemata, Eveilere, eximere. Cic. 6. Verr. 54. Tum illa ex patellis & turibulis, quæ vellerat, ita scite in aureis poculis illigabat, &c.

Munimenta vellere, sepulchra, vallum; Eruere, projicere in terram. Liv. 2. 25. Idem 10. 25. Pontem vellere. Virg. 8. Æn. 650. Postes vellere a cardine. Virg. 2. Æn. 480. Signa vellere castris. Virg. 4. Georg. 108. Spicula vellere. Virg. 10. Æn. 889. Pectora mea velluntur secreto morſu, Lacerantur mærore. h. e. Tacita torqueor mæstitia. Stat. 5. Silv. 2. 3.

Pisces vellere ex æquore. Extrahere e mari. Hor. 2. Serm. 3. 235. al. Verrere, melius.

Tonderi. radi, & velli. Suet. in Cæs. cap. 45. Circa corporis curam morosior, ut non solum tonderetur diligenter, ac raderetur, sed velleretur etiam. h. e. Pilum sibi ad radicem velli juberet: quod nonnullæ mulierculæ facere solent, ne amplius renascatur.

De Prat. Vullū V. in EVRILLO.

VOLSUS, vel VULSUS, a, um. Partic. [*πυλμίνος*] Vulſa corpora a Quintiliano in Proem. lib. 8. dicuntur, Corpora si quis vulſa, inquit, atque fucata muliebriter comat, fœdissima sunt ipſo formæ labore. Aræ, foci, deum delubra, sepulchra majorum vulſa, temerata, ac violata. Liv. 26. 13. Tela vulſa pectore. Lucan. lib. 6. 232.

VOLSUSA, um. Adj. pro Vorſus & verſus, de industria fictum a Martial. 3. 63. Qui movet in varios brachia vulſa medos. Forte rectius Vulſa interpreteris Vulſa, depilata. Ridet enim Cotili mollitiem, curamque nimiam circa corporis cultum.

VULSIO, ōnis. f. Irenæus 3. 11. Nicolaitæ sunt vulſio ejus.

VULSŪRA, æ. f. [*πύμα*, Gl. L. G.] Ipſe actus vellendi. Varro 2. de R. R. cap. 11. Quam demptam & conglobatam, alii vellera, alii vellumina appellant: ex quorum vocabulo animadverti licet, prius lanæ vulſuram, quam tonſuram inventam.

VULSŪLLA, five VULSŪLLA, æ. f. [*πυλλοαίς*, Gl. L. G. & G. L. ἀπενδολαίς, L. G.] Instrumentum ad pilos evellendos e corpore. Cels. lib. 6. cap. 18. de canci, qui in cole nascitur, curatione, Incipit a nigritie: quæ si cutem occupavit, proſinus specillum subjiciendum, eaque incidenda est: deinde oræ vulſellaprehendenda: tum quicquid corruptum est, excidendum. Idem lib. 7. cap. 12. Ergo specillo conquirenda est testa, quæ recellit, & vulſella protrahenda est. V. Martial. 9. 28. & Suet. Cæs. cap. 45.

VULLŪMEN, vel VULLŪMEN, ūnis. n. V. VULSURA, & VELLUS.

VULLUS, V. f. l.

VULLŪCO, [*πυλλοαίω*, Gl. L. G.] ěre. Frequenter vellere: quod proprie fit, quum extremas corporis partes vellimus, & pressando infestamus. Propert. lib. 2. 5. 8. Plaut. Mostel. 3. 2. 146. Viden' pictum ubi ludificatur cornix vulturios duo? Cornix atq; ea vulturios duo vicissim vellat? Quintil. lib. 6. cap. 1. Ex pædagogō se vellicari respondit. De puero flente. Vellicare, pro translationem ponitur pro Criminari, mordere, lacerare. Plaut. Merc. 2. 3. 73. Contemplant, conspiciant, nutent, niſcent, sibilent, Vellicent, vocent. molesti sint, occent ostium. Cic. pro Corn. Balb. 58. More hominum invident, in conviviis rodunt, in circulis vellicant. Absentem vellicare. Hor. 1. Serm. 10. 79. Vellicare, Reprehendere. Gell. lib. 4. cap. 15. In quibus plura incite aut maligne vellicant. De Sallustii scriptis. Beneficium vellicare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 28. Opus alicujus vellicare. Varro 3. de R. R. cap. 16.

VULLICĀTUS, a, um. Partic. Paulinus Nolanus Epist. 49. cap. 3. Vullicata blande auricula fuscitavit.

VULLICĀTIO, ōnis. f. Senec. de Vita beata 5. Quum non tantum lacerationes, sed etiam vullicationes effugerit. Idem 3. de Ira 43 extr. metaphorice accipit pro Molestiis, Detrimta, inquit, injurias, convicia, vullicationes contemnamus. [i. e. Obrectationes.

VULLICĀTUS, ūs. m. [*πυλλοαία*] Plin. lib. 28 cap. 6. Extremitates corporis vel aurium vullicatibus perstringi. Vetustum exemplar omittit hanc dictionem Vullicatibus.

VULLICĀTIM, Adv. Sifen. Hist. lib. 1. Nos una æstate in Græcia & Asia gesta litteris idcirco continentia mandavimus, ne vellicatim ac saltuatim scribendo, lectorum animos impediremus. Ex Non. 2. 911. V. Velitatum, in VELLES.

VULLUS, ěris. n. [*πύμα*, Gl. L. G. & G. L.] Lana ex ovibus detonsa. Varro de R. R. lib. 2. cap. 11. Diligentiores tegeticulis subjectis oves tendere solent, ne flocci intereant. Dies ad eam rem fumuntur fereni, & iis id faciunt fere a quarta ad decimam horam: quoniam sole calidiore tonsa ex sudore ejus lana fit mollior & ponderosior, & colore meliore. Quam ademptam & conglobatam, alii vellera, alii vellumina appellant; ex quorum vocabulo animadverti licet, prius lanæ vulſuram, quam tonſuram inventam. Ovis auratæ vellus. Ovid. 6. Epist. 2. Atrum vellus. Ovid. 7. Met. 244. Fulva vellera. Ovid. 6. Epist. 14. intelligit Vellus aureum. Milesia vellera. V. MILETUS. Nigro de vellere stamina facta. Ovid. 4. Trist. 1. 64. Nivea vellera. Virg. 4. Æn. 459. Peresa vellera illuvie. Virg. 3. Georg. 561. Pullum vellus. Ovid. 4. Fast. 620. Splendentia vellera lanæ niveæ. Sil. lib. 15. 709. Succida palliolo vellera quinque petit. Martial. lib. 11. 28. V. VULCIDUS.

Depectant tenuia vellera foliis Seres. Virg. 2. Georg. 121. Infuscare vellera. V. INFUSCO.

Inquinare vellus murice. V. INQUINO.

Mollire vellera. Ovid. 6. Met. 21. Mutare vellera luto. V. MUTO.

Stratis vellerebus jacebat. Virg. 7. Æn. 95. Ferina vellera, Ferarum pelles. Ovid. 11. Met. 3. Hirsuta vellera fetis leonis. Ovid. 2. Fast. 620. Vellera pro Frondibus. Ovid. de nuce, 131. At simul induimus noltris sua vellera ramis, &c. al. Munere. Vellus de Nubibus dicitur. Lucan. lib. 4. 123. — jam clarior aer, Et par Phœbus aquis densas in vellera nubes Sparferat.

VULLĒRUS, a, um. Adj. Afcon. Ped. in 2. Verr. 22. p. 50. Crumenæ & vellereæ & scortææ.

VULLO, ěre. V. VELUM.

VELOCASSERS, ium. m. Populi sunt Gallicæ citra Rhotomagum, quibus etiam olim Rhotomagum attributum erat; hodie *Velocassenses* appellant, qui

- qui & hoc tempore bipartiti sunt in Normanos & Francos Velocasses. Normani inter Andelam & Heptam siti sunt, ubi oppidum est Gifortium, & castellum Andeliacum. Velocasses Franci incolunt inter Eptam & Æthiam. Sic enim Vibius Sequester appellat fluvium Galliarum, quem hodie *Isaram* appellamus, a quo & oppidum Pons Isaræ nomen habet. Horum populorum meminit Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 4.
- VELOX**, ðcis. Adj. [*ἄριος*, Gl. L. G. & G. L. *πυλός*, G. L.] Celer: a volando, quasi volax. Plin. lib. 8. cap. 34. Velox saltu, venatu vivens. Ferro velox. Stat. 3. Theb. 399.
- Ad facinus velox. Claud. 1. in Ruff. 240.
- Ad præmia velox. Ovid. 1. de Pont. 2. 123.
- Achilles velox. [*ἄριος*] V. **ACHILLES**.
- Alæ veloces. Claud. 1. in Ruff. 122.
- Cervi veloces. Virg. 5. Æn. 253.
- Crura velocia. Ovid. 1. Met. 306.
- Equi veloces. Ovid. 8. Met. 554.
- Gradus velocior. Senec. de Benef. 5. cap. 2.
- Jaculum velox. Virg. 2. Georg. 530.
- Membra velocia. Sil. lib. 17. 537.
- Oculo veloci percurrere aliquid. Hor. 2. Serm. 5. 55.
- Pedites velocissimi. Cæs. 1. Bell. Gall. 48.
- Pila velox. Hor. 2. Serm. 2. 11.
- Victoria velox; Alata. Hor. 1. Epist. 18. 64.
- Animus velox. Hor. 1. Epist. 2. 13.
- Ingenium velox. Ovid. 8. Met. 254.
- Ingenium velox ac mobile. Quintil. lib. 6. cap. 4.
- Ævi velocis memor. i. e. Cito transeuntis. Senec. Herc. fur. 3.
- Annus velox. Stat. 5. Theb. 460.
- Horæ veloces. Ovid. 2. Met. 118.
- Procella velox i. e. Ventus. Hor. 3. Carm. 27. 63.
- Compar. Velocior. [*πυλότερος*, *ἀριότερος*] ut Nihil est annis velocius. Ovid. 10. Met. 529.
- Superl. Velocissimus, [*πυλότερος*, *ἀριότερος*, Gl. G. L.]
- Velox, pro Velociter. Virg. 5. Æn. 444.
- ille ictum venientem e vertice velox
- Prævidit, celerique elapsus corpore cessit.
- VELOCITAS**, ðtis. f. [*πυλότης*, Gl. G. L.] Celeritas. Cic. 2. de Fin. 49. Quid si in ipso corpore multa voluptati præponenda sunt, ut vires, valetudo, velocitas, pulchritudo?
- Pernicitas & velocitas. Cic. 5. Tusc. 45. An dubitas, quin præstans valetudine, viribus, forma, acerrimis, integerrimisque sensibus, adde etiam, si libet, pernicitatem & velocitatem.
- Pernix velocitas. V. **PERNIX**.
- Velocitas, corporis celeritas appellatur: quæ eadem ingenii etiam laus habetur. Cic. 4. Tusc. 31.
- Videmus alios velocitate ad cursum, alios viribus ad luctandum valere. Cic. 1. Off. 107.
- Concertare velocitate nandi. V. **CONCERTO**.
- Exercitata studio velocitas. Quintil. lib. 5. cap. 10.
- Cogitationum velocitas. Plin. lib. 7. cap. 12. Quoniam velocitas cogitationum, animique celeritas, & ingenii varietas, multiformes notas imprimit.
- VELOCITER**, Adv. [*πυλώς*, Gl. G. L.] Celeriter.
- Auferre aliquid velociter. Ovid. 4. Fast. 445.
- Compar. Velocius [*πυλότερον*, *ἀριότερον*, Gl. G. L.] ut Currere velocius. Ovid. 10. Met. 583.
- Pervolare in aliquem locum velocius. Cic. in Somn. Scip. 27. Sunt autem optima curæ de salute patriæ, quibus agitur & exercitatus animus, velocius in hanc sedem & domum suam pervolabit.
- Superl. Velocissime. [*πυλότεστα*, *ἀριότεστα*] Cic. de Univerf. 27. Quæ velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus: & quum superabant, superari videbantur.
- VELUM**, i. n. [*πελοπίπλωμα*, Gl. L. G. & G. L.] Tegmen; a Volo volas, nonnulli derivant, quod vela ventis aptata, volitare videantur. Varro a Velleribus, quod ex ovium velleribus fierent. Cic. in Orat. 153. a Vexillum, per contractionem. V. **VEXILLA** & Voss. Etym. [Varr. L. L. 4. 29.] Niveis tentoria velis. Virg. 1. Æn. 473.
- Obducere velum. V. **OBDUCCO**.
- Obtendere velis rem aliquam. Cic. 1. Q. frat. 1. Multis enim simulatio-num involucris tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur uniuscujusque natura.
- Vela etiam sunt Aulæa, quæ in Theatris scænæ, in divitum & potentiorum ædibus foribus prætendebantur. Plin. 4. Epist. 19. Eadem, si quando recito, in proximo, discreta velo, fedet. V. Virg. 3. Georg. 24. Suet. Calig. 26. & in Claud. cap. 20. & ibi Torrent. Lucret. 4. 73. Et vulgo faciunt id lutea, ruffaque vela, Et ferrugina, cum magnis inænta theatris, Per malos volgata, trabesque tremantia pendent. V. ad finem h. dict.
- Velum, [*ἄρμενον*, Gl. L. G. & G. L. ἢ *ἑῖς τὴν ἰσθμὸν*, L. G. *ισθμὸν*, G. L.] Navis armamentum. Plin. lib. 12. cap. 19. Vehunt per maria vasta ratibus, quas neque gubernacula regant, neque remi trahant vel impellant, non vela, non ratio ulla adjuvet.
- Tenor veli. Lucan. lib. 5. 709.
- Carbasina vela. V. **CARBASUS**.
- Fugacia. Ovid. 13. Epist. 21.
- Levia vela. Valer. 2. Argon. 447.
- Nautica. Hor. 2. Serm. 3. 106.
- Nutantia. Lucan. lib. 8. 47.
- Parva. Hor. 4. Carm. 15. 4.
- Passa, V. Passus, in **PANDO**.
- Tumida. Hor. 2. Epist. 2. 201.
- Abeuntia vela profœqui oculis. Ovid. 5. Epist. 55.
- Æquare vela. V. **ÆQUO**.
- Aptare classem velis, Instruere & disponere classem ad navigandum. Virg. 3. Æn. 472.
- Arripere tellurem velis. Virg. 3. Æn. 477.
- Cadunt vela. Virg. 3. Æn. 207.
- Contrahere vela. V. **CONTRAHO**.
- Contrahere turgida vela. Hor. 2. Carm. 10. 24.
- Deducunt vela nauræ. Ovid. 3. Met. 663.
- Deferta vento vela. Senec. Agamemn. 6.
- Dirigere vela in medio freto. Ovid. 1. Fast. 466.
- Dirigere vela aliquò. Cæs. lib. 2. Bell. Civil. cap. 25.
- Dare vela, Ventis se committere & navigare. Quintil. lib. 10. cap. 3.
- Dare vela retrorsum, pro In diversum mutare sententiam, vitæque institutum. Hor. 1. Carm. 34. 4. A navigantibus, qui cursus errorem veris velis corrigunt.
- Dabant vela in altum. Virg. 1. Æn. 39.
- Dare vela ventis. Virg. 4. Æn. 546.
- Dare læta vela pelago. Senec. Troad. 4.
- Dare vela suæ famæ, per translationem, pro Celebrem facere famam suam. Martial. lib. 8. 70.
- Dare vela ingenio. Ovid. 3. Fast. 790. ad Bacchum.
- Euntia navigia velis. Plin. lib. 9. cap. 15.
- Facere vela, idem quod Vela dare. Cic. 7. Verr. 87. Princeps Cleomenes in quadremi Centuripina malum erigi, vela fieri, præcidi anoras imperavit. [Conf. 4. Tusc. 9. Hinc Velifico verbum.]
- Fertur navis velis ventoque. Lucret. lib. 4. 895.
- Flectere viam velis. Virg. 5. Æn. 28.
- Implere vela ventis. Virg. 7. Æn. 23.
- Inflata vela secundis Notis. Senec. Agamem. 2.
- Intendere vela ventis secundis. Virg. 3. Æn. 683.
- Intendunt vela Zephyri secundi. Virg. 5. Æn. 33.
- Legit humida vela navita, Colligit. Virg. 1. Georg. 373.
- Ministrare velis. Virg. 6. Æn. 302. Aut, Per vela, & est septimus: aut, Velis obsequitur, & est dativus.
- Pandere tota vela, Translate. Quintil. lib. 6. cap. 1. Cic. 4. Tusc. 9. Quærebam igitur, utrum pandem vela orationis statim, an &c.
- Pandere alas velorum. Virg. 3. Æn. 528.
- Permittere vela ventis. Quintil. Tryphoni, in præf. Permittamus vela ventis, & oram solventibus bene precemur. h. e. Editionis ancipitem eventum, utrunque cadet, experiamur. Erasmus.
- Procedit æquatis velis classis. Virg. 4. Æn. 587.
- Solvere vela. Virg. 4. Æn. 574.
- Subducta vela. Amota, & ad malum ligata. Sil. lib. 6. 325.
- Subit pleno ostia velo. Virg. 1. Æn. 404.
- Subnectere torum velum antennis. Ovid. 11. Met. 483.
- Tendunt vela Noti. Virg. 3. Æn. 268.
- Tenet concava vela ventus. Ovid. 6. Epist. 66.
- Trahere vela, Contrahere. Virg. 4. Georg. 117.
- ni jam sub sine laborum
- Vela traham, & terris festinem advertere proram. A nautis ducta metaphora, qui appropinquantes portui aut littori vela contrahunt.
- Vocant auræ vela, Auræ secundæ & lenes invitant ad navigandum. Virg. 3. Æn. 357.
- Velis equisque, i. e. Omnibus nervis, omni conatu. Cic. 2. Q. frat. 14. Sic ego, quoniam in isto homine colendo tam indormivi diu, te me hercle sæpe excitante, cursu corrigam tarditatem, tum equis tum velis. Vetus exemplar legit, Tum vero quadrigis. Idem 3. Off. 116. Cum his velis equisque (ut dicitur) si honestum tueri ac retinere sententia est, decertandum est. In his exemplis respexit Cicero ad utriusque pugnae genus, equestre, ac navale. Ex Erasmo. Hieronymus Ferrarius in suis annotationibus in Philippicas, de hoc proverbio loquens, corrigit locum, & legit, Viris equisque. Idque confirmat, tum libris manuscriptis, tum aliorum etiam scriptorum auctoritate: etiam illo argumento, quod res militaris equis potius & viris administratur, quam equis & velis.
- Remis velisque; idem cum priore significat. Inde translatum, quod quum navis simul & remigio & velis impellitur, summus est naturarum conatus. Cic. 3. Tusc. 25. Tætra enim res est, misera, detestabilis, omni contentione, velis (ut ita dicam) remisque fugienda. Plaut. Afin. 1. 3. 5. Remigio, veloque, quantumque poteris, festina & fuge. Erasmus.
- Velum etiam erat in Theatro. Plin. lib. 19. cap. 1. Postea in theatris tantum umbram fecere, &c. de velis loquens. V. quæ supra ex Lucret. conf. Ammian. 14. 14.
- VELIFER**, ðra, ðrum. Adj. ut, Carina velifera. Ovid. 15. Met. 719. Propert. lib. 3. 9. 35.
- Malus velifer. Valer. 1. Argon. 126.
- VELIFICO**, ðre. vel **VELIFICOR**, ðri. [*ἐγμνίζω*, Gl. G. L.] depon. Vela facere, sive Dare vela, & navigare. Propert. lib. 4. 10. 6. Nauta per urbanas velificabet aquas. Idem lib. 2. 28. 40. Una ratis fati nostros portabit amores Carula ad infernos velificata lacus. Plin. lib. 9. cap. 33. Navigant ex his veneriæ: præbentesque concavam sibi partem, & alteram auræ opponentes, per fumina æquorum velificant. Subaudi Conchæ.
- Velificari, Vela in altum extendere, quod fugientes & fugam simulantes facere solent: unde pro Simulare & fugere ponitur: nisi quis malit accipere pro Fortunam temere experiri, & nullo consilio aliquid facere, quod solent, qui vela ventis expandunt. Cic. 8. Fam. 10. Quare tibi suadeo, quicunque est istic status rerum, diligenter & caute perferibas, ne aut velificatus alicui dicaris: aut aliquid, quod referret scire, reticuisse. Velificatus hic alii exponunt Gratificatus.
- Velificari honori suo, per translationem. Cic. 1. de Lege Agr. 27. Quod si quis vestrum spe ducitur, se posse turbulenta ratione honori velificari suo: primum me Consule id sperare desistat. h. e. Evadere ad fummos honores, non virtute, & majorum gloria, sed violenta quadam ratione, ut solet fieri ab iis, qui qualicumque fortunas experiuntur velis in altum datis.
- VELIFICANS**, ðtis. Partic. Flor. 3. 7. 3. Velificantes Cretes portibus suis adremigaverunt.
- VELIFICATUS**, a, um. Partic. ut Athos velificatus. Juven. 10. Sat. 174. i. e. Transnavigatus, seu per quem naves suis velis navigaverunt. Xerxes enim, bellum Græbis illaturus, eum perfodi curavit. Unde est illud Catul. 64. 46. Per medium classis barbara venit Athon.
- VELIFICATIO**, ðnis. f. Cic. 1. Fam. 9. Quum vero id possis mutata velificatione assequi, stultum est eum tenere cum periculo cursum, quem creperis.
- Metaphorice. Ammian. 18. 5. Velificatione plena in rempublicam ferri. Adde 29. 2.
- VELIFICUS**, a, um. Adj. ut, Velificus cursus, Qui velis fit. Plin. lib. 13. cap. 11.

VELIFICIUM, i. n. Hygin. Fab. extr. Velificia primum invenit Isis. [i. e. Velorum usum docuit]

VELIVOLUS, a, um. Adj. [ἀρμενοπέτης, ἰσοπέτης, Gl. G. L.] Mare dicitur velivolum, Quod vela id pervolant. Virg. 1. Æn. 228.
Naves velivolæ, Quæ velis volant, apud Ennium, teste Servio, l. c.
Rates velivolæ. Ovid. 4. de Pont. 5. 42.

VELIVOLANS, antis. Partic. ut. Naves velivolantes. Cic. 1. de Divin. 67.
Advenit, & fera velivolantibus
Navihu' complevit manus litora. Ex poeta.

VELO, [κλωστή, σκέπη, Gl. L. G. & G. L.] are. Tegere, operire.
Amictu croceo velari. Ovid. 3. de Arte Am. 179.
Caput velare. Cic. pro Domo 124. & Ovid. 1. Met. 382. & 398.
Corpora velantur lino. Sil. lib. 3. 24.
Corpus velat maculoso vellere. Ovid. 3. Met. 197.
Corpora pecudum velantur sulvis fetis. Virg. 3. Georg. 383.
Humeros velare ostro. Virg. 7. Æn. 815.
Penna latus velat. Ovid. 2. Met. 376. al. Vestit.
Delubra Deum fronde festa velamus, Sertis ornamus. Virg. 2. Æn. 249.
Tempora velat myrto. Virg. 5. Æn. 72.
Velare, Ligare. Pomponius apud Non. 4. 479. Reste velet gulam. [Jocus. Velare, Diffimulare. Plin. in Paneg. 56. pr. Quare non alia major, Imperator Auguste, gloria tua, quam quod agentibus tibi gratias, nihil velandum est, nihil omittendum.
Adjumentis extrinsecus aliquid velare. Tacit. 12. Ann. 61.
Scelere scelus velandum est. Sen. Hippol. 721.

VELANS, antis. Partic. [κλωστήων] ut, Squamæ velantes artus. Ovid. 4. Met. 45.

VELATUS, a, um. Partic. [κλωθυμένον] Tectus, Amictus.
Filo velatus. Tibull. lib. 1. 5. 15.
Ostro molliter velata. Stat. 5. Silv. 1. 225.
Antennæ velatæ. Virg. 3. Æn. 549.
Capite velato, Tecto & aperto. Cic. pro Domo 124.
Comæ velatæ. Virg. 3. Æn. 174.
Juvencus auro & vittis velatus. Virg. 5. Æn. 366. Tale est illud 9. Æn. 627.
Et statuam ante aras aurata fronte juvencum. h. e. Cornibus auratis. Vittis, id est Sertis rosaceis caput cingentibus. [Verbenæ huic rei serviebant, tum vittæ & infulæ, de quibus f. l. v.
Manus velatæ. Plaut. Amph. 1. 1. 101.
Monedula velata nigris pennis. Ovid. 7. Met. 468.
Velatus. Ornatus vittatufve. Virg. 11. Æn. 101.
Jamque oratores aderant ex urbe Latina,
Velati ramis olæ. Ubi Servius; Velati, Instructi, & ornati: id est in manibus ramos olivæ tenentes. V. paulo ante Juvencus &c.
Navis velata infulis ramisque olæ. Liv. 30. 36. Scipio profectus ab Utica, portum Carthaginis petit. Haud procul aberat, quum velata infulis, ramisque olæ, Carthaginensium navis occurrit. Decem legati erant, principes civitatis, qui cum ad puppim Prætoris navis accessissent, velamenta supplicum porrigentes, orantes, implorantesque eisdem & misericordiam Scipionis, &c.
Tempora velata corona. Ovid. 4. de Pont. 14. 55.
Velatus, Vestitus. Plaut. Muliebris velatus toga. Unde Velati, auctore Festo, appellabantur Vestiti & inermes, qui exercitum sequebantur, quique in mortuorum militum locum substituebantur. Hi postea mutatis litteris Velites dicti sunt, qui & Ferentarii ab auxilio ferendo. V. VRLLES.

VELATO, Adv. Tertull. adv. Marc. 4. 29. Tantum velato cum maxime discentes eum.

VELATURA, æ. f. Transvectio sive vectura, quæ velis fit. Varro R. R. 1. 2. Dicuntur, qui vecturis vivunt, velaturam facere. Et Idem de L. L. 4. 7. Velaturam facere etiam nunc dicuntur, qui mercede faciunt. V. VELLATURA.

VELĀBIS, e. Adj. Quod pertinet ad vela. Plin. lib. 13. cap. 9. Lignum intus grandis firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos.

VELĀMEN, inis. n. [κλωστή, Gl. L. G. & G. L. φασίς, ἰσάποι, L. G.] Res, qua aliquid velatur, id est tegitur. Virg. 1. Æn. 653.
Et circumtextum croceo velamen acantho.
Fulgentia auro velamina. Ovid. 6. Met. 567.
Mollia velamina. Ovid. 15. Met. 118.
Deripere velamina ex humeris. Ovid. 6. Met. 566.
Induitur cæcula velamina. Ovid. 14. Met. 45.
Ponere velamina, Deponere, exuere. Ovid. 2. Fast. 169.
Ponere mollia velamina de corpore. Ovid. 4. Met. 345.
Retegit scisso velamine vultus. Lucan. lib. 8. 669.

VELĀMENTUM, i. n. [σκέπη, πειρίδιον, Gl. G. L. σίμμα, L. G.] Idem. Liv. 24. 30. Ramus olæ, ac velamenta alia supplicum porrigentes, orare, ut reciperent sese.
Velamenta & infulæ. Tacit. 1. Hist. 66.
Tunicas testiculos ambientes, Valamenta testiculorum, & tunicas ulcerum & tuberculorum, vocat Cels. lib. 7. cap. 18. Budæus.
Metaphorice, Senec de Vita Beata cap. 12. Quærentes libidinibus suis patrociniū aliquod ac velamentum.

VELĀRIUM, i. n. [πυραπίσωμα] Velaria dicebantur Vela, quibus theatra tegebantur. Stat. 1. Silv. 6. 10.
Jam velaria lintea pluebant. Sic legit Calepinus: ubi nunc legimus, Jam bellaria adorea pluebant.
Velaria, Loca abdita, quæ velis clauduntur. Juven. 4. Sat. 122.
— sic pugnas Cilicis laudabat, & ictus,
Et pægna, & pueros inde ad velaria raptos. [Ad alta theatri velamina. Schol.]

VELATRUM, i. n. Idem, quod Velum. ut, Album velatrum. Tertull. de Cultu Fem. cap. 6.

VELĀBRUM, i. n. [βήλαυρος] a Velo, velas; locus Romæ, in quo vela obtendebantur, sub quibus olearii & alii venditabant. Plaut. Capt. 3. 1. 29.
Omnes compactæ rem agunt, quasi in Velabro olearii. Cic. ad Brut. 15. In eoque sunt majorum exemplum secutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cujus vos, Pontifices, ad aram in Velabro facere soletis. Alii a Vehendo, Velabrum dictum volunt: quod cum paludibus mons Aventinus a reliquis esset disclusus, eo ex urbe, quadrante soluto, per paludes illas advehebantur. Hor. 2. Serm. 3. 209.

Cum scurris factor, cum Velabro omne macellum,
Mane domum veniant. V. Lex Pisciæ.

Velabra, Festo Ventilabra sunt, vocabulo quasi immituto curtatoque: extrita videlicet syllaba. Annotavit Turnebus.

VELABRNSIS, e. Adj. [βήλαυρος] Martial. lib. 11. 53.
Altera non deerant, tenui versata favilla,
Vel Velabriensi massa recocta foco.

VELUT, vel **VELUTI**, [ὡςπερ, Gl. L. G. & G. L. ὡς, L. G.] Adverbia similitudinis, imaginem & similitudinem quandam alicujus rei innunt, Subjunctivisque verbi Sum junguntur, & fere si Præfens præcedit, Præterito imperfecto: ut, Incedis veluti rex esses. Aliorem vero verborum potentialibus potius: ut, Incedis veluti rex incederet, & Facis veluti vir probus faceret. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Bestiæ, quæ gignuntur in terra, veluti crocodili. Idem 2. de Finib. 116. Non elogia monumentorum id significant, velut hoc ad portam? Hor. 1. Carm. 12. 45.
Crescit, occulto velut arbor ævo,
Fama Marcelli. Sic 2. Serm. 3. 98.
— hoc, veluti virtute paratum,
Speravit magnæ laudi fore.

Conatum Clodii refutabo, velut hesternò die. Cic. de Arusp. Resp. 7.
Velut, & Ita. Columel. lib. 3. cap. 95. Nos quoque pari ratione, velut Olympicarum equarum, ita fortissimarum aminearum vitium seminibus electis, largæ vindemiæ spem capiamus.

VENENS, Vide **VEHENS**, Quidam **Væmens**. H. St.

V E N

VENALIC. Venalicius. **VENAT**. Venatio.

VENA, æ. f. [φλέψ, Gl. L. G. & G. L.] Conceptaculum sanguinis in corpore animali. Dicta, quod per eam sanguis veniat. Plin. lib. 21. c. 37. Ubi sunt nervi, interiores conducunt membra, superiores revocant. Inter hos latent arteriæ, id est spiritus semitæ. His innatant venæ, id est sanguinis rivi. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Sanguis per venas in omne corpus diffunditur, & spiritus per arterias.

Cava vena. V. CAVOS.

Seminales venæ, Lactant. de Opificio Dei cap. 12. Vena in maribus, quæ semen continet, duplex est, paulo interior, quam illud humoris obsecani recepraculum. Sicut enim renes duo sunt, itemque testes: ira & venæ seminales duæ, in una tantum compage cohærentes. Ipsam semen quidam putant ex medullis tantum, quidam ex omni corpore ad venam genitalem confluere, ibique concrefcere.

Vacue venæ. Hor. 2. Serm. 4. 25.

Vitales venæ. Lucret. lib. 2. 1118.

Abrumpere venas. V. ABRUMPO.

Abscindere venas. V. ABSCINDO.

Calentes venæ fibrarum. Lucan. lib. 1. 582.

Detractus sanguis venis. Lucret. lib. 3. 443.

Exfolvere venas. Tacit. 16. Ann. 17.

Ferire venam, est apud Cels. lib. 1. cap. 10. pro eo, quod Græci dicunt φλέγομαι, id est Venam fecare.

Ferire venam inter ima pedis. Virg. 3. Georg. 460.

Imbuta venæ viscerum veneno. Cic. 2. de Finib. 94.

Incidere venam, quod medici Phlebotomare dicunt. Cic. in Pisōn. 83.
Medico, quem tecum eduxeras, imperasti, ut venas hominis incideret.

Inflavit libido tatra venas. Hor. 1. Serm. 2. 33.

Inflatus venas laccho. Virg. 6. Ecl. 15.

Intridere venas. V. INTRCIDO.

Laxat hiatus tenues venarum cruor. Stat. 9. Theb. 530.

Marcet venæ. Lucan. lib. 4. 326.

Nigrescunt sanguine venæ. Ovid. 3. de Arte Am. 503.

Pallent amisso sanguine venæ. Ovid. 2. Met. 524.

Pertundere venam. Juven. 6. Sat. 46.

Reficere venas cadentes vino. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 9.

Revulsa venæ. Senec. OEdip. 12.

Saliens vena sanguine. Virg. 3. Georg. 460.

Tumuerunt plenis guttura venis. Ovid. 3. Met. 73.

Vena pro Arteria. Ovid. 10. Met. 289.
— saliunt tentatæ pollice venæ. Cic. de Fato 15. Si cui venæ sic moventur, is habet febrem, &c. Nam ei venæ sic moventur, & febrem is non habet? Celsus 2. 4. Periculosissimum tamen est, si venæ quoque ibi vehementer agitantur.

Capita venarum. Cels. lib. 2. cap. 10. Ipsius quoque venæ, si forte præcisa est, capita comprimuntur, neque sanguinem mittunt.

Percussus venarum. Plin. lib. 7. cap. 51.

Pulsus venarum. Plin. lib. 2. cap. 97. Quoniam & in corpore, extrema pulsum venarum, id est spiritus, magis sentiunt.

Trepidæ venæ. Ovid. 6. Met. 389.
Detectique patent nervi, trepidæque sine ulla Pelle micant venæ.

Concidere venæ dicuntur, quando deficiunt vires. Cels. lib. 3. cap. 5. Si protinus venæ conciderunt, & sæpius eodem die, si inter plures accessiones, subinde vis corpori deest.

Concitat venas & resolvit sol, & balneum, & exercitatio, & metus & ira, & quilibet alius animi affectus. Cels. lib. 3. cap. 6.

Conquieverunt venæ. Cels. lib. 3. cap. 4. Illud magis ad rem pertinet scire, num oporteat cibum dari, quum jam bene venæ conquieverunt, an etiamnum manentibus reliquis febrium.

Micant venæ. V. paulo supra Trepidæ venæ, & MICO.

Moventur venæ inæqualibus intervallis. Cels. lib. 3. cap. 6.

Movet ægri venas conspectus medici. Cels. lib. 3. cap. 6.

Ordinata naturaliter venæ. Cels. lib. 3. cap. 6. Sed his non omnia credere, ac protinus quidem scire, non feblicitare eum, cujus venæ naturaliter ordinatæ sunt, teporque talis est, qualis esse sanis solet.

Subeunt & quiescunt venæ. Cels. lib. 3. cap. 6. Nonnunquam etiam incipienti febre, subeunt & quiescunt venæ: ut imbecillus is videri possit, cui facile adhuc gravis instat accessio.

Submittunt se venæ. Cels. in proœm. lib. 1. Tum requirunt etiam, quare venæ nostræ, modo submittant se, modo attollant.

Tangere venas alicui. Pers. 3. Sat. 107.

Ora venarum, sanguinem solita fundere, si subito suppressa sunt, aut aqua inter cutem, aut tabes sequitur. Cels. lib. 2. cap. 7. i. e. Hæmorrhoides.

Alba vena. Cels. lib. 4. cap. 1. A renibus singulæ venæ, colore albæ, ad vesicam feruntur, *ἐξ ἡρῆρας* Græci vocant, quod per eas inde deicentem urinam in vesicam distillare concipiunt.

Periculum inclusum in venis & visceribus resp. Cic. 1. in Catil. 31.

Vena, pro Membro virili. Martial. lib. 11. 17. Ad lectorem,
O quoties rigida pulfabis pallia vena,
Sis gravior Curio, Fabricioque licet! Subaudi, Legens
meos versus impudicos.

Venæ, Terræ pori. Virg. 1. Georg. 91. de igne,
Seu durat magis & venas altringit hiantes.

Arborum venæ. Plin. lib. 16. cap. 38. In quarundam arborum carnibus pulpæ, venæque sunt. Diformen earum facile. Venæ latiores, candidioresque, pulpæ fissilibus infunt. Ideo fit, ut aure ad caput trabis, quamlibet prælongæ, admota, ictus ab altero capite vel graphii sentiantur, penetrante rectis meatibus sono: unde deprehenditur an torta sis materies, nodisque concisa.

Marmoris venæ. ut, Picturata lucentia marmora vena. Stat. 3. Silv. 8. 36.

Silicium venæ. Ovid. 1. Amor. 11. 9.

Silicis venis abstrusus ignis. Virg. 1. Georg. 135.

Venæ, per translationem in terra dicuntur, Subterranei meatus, per quos unda manat, aut alius liquor. Hirt. Bell. Alexand. cap. 8. Omnia enim litora naturaliter aquæ dulcis habere venas.

Aquæ vena perit secundæ. Ovid. 3. Trist. 7. 16.

Auri & argenti venæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Adde etiam reconditas auri argenti que venas, infinitamque vim marmoris. Ibid. 98. Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas invenimus, & ad usum aptas, & ad ornatum decoras.

Argenti auri que venas sequi. Lucret. lib. 6. 808.

Lapidinarum venas & metallorum inquirere. Ulp. in l. Si cuius rei. §. Inde est quæsitum. D. de usufruct.

Accipimus tenuæ argentum, venæque secundæ. Juven. 9. Sat. 31.

Vena, pro Ingenio hominis ad aliquid scribendum apto. Juven. 7. Sat. 53. Sed vatem egregium, cui non sit publica vena, &c. h. e. Ingenium vulgare, & rude, commune cum pluribus.

Venam appellant Indolem, & vim geniam ingenii: translatione ducta vel a fontibus, quorum alii angustiore vena manant, alii tanta, ut flumen ingens efficiant: vel a metallis, quorum etiam venæ, non genere tantum, sed & copia differunt. Simillimum est quod ait Ulpianus lib. 11. cap. ult. [An potius Quintilianus? Dispice, lector.

Vena & ingenium. Hor. de Arte Poet. 409.
— ego nec studium sine divite vena,
Nec rude quid possit video ingenium: &c.

Benigna vena ingenii. Hor. 2. Carm. 18. 10.

Tenuis & angusta ingenii vena. Quintil. lib. 6. cap. 2. pr.

Tenere venas cujusque generis hominum, quod alias dicimus, Uniuscujusque naturam pernoscere & ingenium. Cic. 1. de Orat. 223. Acuto homine nobis opus est, & natura, usuque callido, qui sagaciter peruestiget, quid sui cives, si que homines, quibus aliquid dicendo persuadere velit, cogitent, sentiant, opinentur, expectent. Teneat oportet venas cujusque generis, ætatis, ordinis, &c.

Prioris venæ ævum, i. e. Sæculum ferreum. Ovid. 1. Met. 128. Al. leg. Pejoris.

VENŪLA, æ. f. dimin. [*φλεβίον*] ut, Oculorum venulæ. Cels. 2. 6.

VENŌSUS, a, um. Adj. [*φλεβώδης*] Quod venas permultas habet. Plin. lib. 24. cap. 10. Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent, & magis laciniosa, convexaque in terram, alias etiam venosa similiter.

Liber venosus, pro Aspero, duro & horrido. Perf. 1. Sat. 76.

Compar. Plin. lib. 20. c. 8. Sativum autem serin, quod est minus & venosius.

VENŌX, ōcis. m. Venæ indagator. Ita appellatus est Plautius ob inquisitionem Appiæ aquæ venas, Frontin. de Aquæduct. p. 14. conf. Liv. 8. 19.

VENABULUM, V. VENOR.

VENĀFRUM, i. n. [*Οἰναφόρος*] Civitas Campaniæ oleis abundans. Auctor Plin. lib. 3. cap. 5. & Acron grammaticus apud Hor. 2. Carm. 6. 16.
— viridique certat Bacca Venafro.

VENAFRĀNUS, a, um. Adj. [*Οἰναφόρος*] ut
Agri Venafrani. Hor. 3. Carm. 5. 55.
Oliva Venafra. Hor. 2. Serm. 4. 69.

VENALIS, Adj. V. VENEŌ.

VENATICUS, VENATUS. V. VENOR.

VENDĪCO, ōre. a Venum sit, quali conveniens sibi dicere, & quod vulgo dicitur, *Sibi appropriare*: hoc est sibi proprium facere & assumere. Sed Cordatores Critici Vendico explodendum volunt, & Vindico semper scribendum. V. Priscian. Manut. Lips. Daufq. Voff. Cellar. in libris Etym. & Orthograph. [Quia scilicet significatio in utroque nil discrepat, & accedit Vindico ad Vindex, Vindicta, Vindiciæ &c. Adde sic & in Gloss. tantum occurrere. V. igitur VINDICO.

VENDO, vendīdi, venditum, [*πώλω, πικρόπω*, Gl. L. G. & G. L.] ōre. ex Venum & Do compositum. Cic. pro Quint. 6. Eum non ita comode posse eo tempore quæ proscriptisset vendere.

Male vendere & Recte, contraria. Cic. 5. Verr. 227. Si ubertas in percipiendis fructibus fuit, consequitur vilitas in venditis: ut aut male vendendum intelligas, si processit: aut male perceptos fructus, si recte licet vendere.

Quam optime vendere. Cic. 3. Off. 51. Cetera sine insidiis agere, & quoniam vendat, velle quam optime vendere.

Præclare vendere. V. Vendere pro Laudare infra.

Auctionem vendere, inquit Turnebus, in oratione pro Quintio 19. ea dicendi forma dictum arbitror, qua a Cesare 2. de Bell. Gall. 33. extr. Vendere sectionem. Estque Vendere auctionem, Auctionari, & res in auctione vendere. Hæc ille.

Adversione vendere vel per adversonem. V. Adversio, in ADVERSUS.

Merces suas vendere. Ovid. 5. Fast. 671.

Prædia vendere. Hor. 2. Serm. 7. 10.

Beneficia alicujus vendere, Pretio aliis conciliare. Cic. 13. Fam. 36.

Suffragia vendere. Juven. 10. Sat. 77.

Cum Ablativo constituitur, si pretium exprimitur. Plaut. Trin. 4. 3. 48.
— nam ego talentum mutuum
Quod dederam, talento inimicum mihi emi, amicum vendidi
Patriam vendidi auto. Virg. 6. Æn. 621.

Quanto pretio vendidisti, dicimus; non, Quanti pretii. [Sed Quanti, subaudito Æris pretio.

Magno vendere, dixisse Varro docet, quum ait, Venierunt propter penuriam magno. V. VENEŌ.

Plurimo. Cic. 5. Verr. 124. Quæro si ipse excogitare non poterat, quemadmodum plurimo venderet.

Aliquid quam plurimo vendere. Cic. 3. Off. 51.

Pecunia grandi vendere. Cic. pro P. Sext. 56.

Pretio vendere. Cic. 6. Verr. 134.

Cum Genitivis Tanti, quanti, pluris, & minoris. Cic. 3. Off. 51. Vendo meum, non pluris, quam ceteri, fortasse etiam minoris: quum major est copia.

Pluris aliquid vendere. Hor. 2. Serm. 3. 300.

Vendere trans Tiberim. Gellius 20. 1. Tertius autem nundinis capite pœnas dabant, aut trans Tiberim peregre venum ibant. Eo significari puto, inquit Turnebus, legem venditionis & conditionem iniquiorem, ut extra fines qui venditus est serviat, non in agro Romano, cum Transiberina regio extra agrum Romanum proprie dictum esset, & in eo genere agri, qui peregrinus habebatur, censeretur, & jam Etruriæ attribueretur. Atque hoc venditionis genus atrocius erat & durius, quod Græci *πώλῃν ἐπ' ἐξαρῶν* dicebant, quod erat hac conditione vendere, ut extra fines mancipium educeretur, & serviret. At vero ejus Transiberina regionis, quæ urbis pars erat, magnam fere partem Judæi, qui Romæ se infuderant, occupaverant, quod quodam loco a Philone in Gajum recordeo relatum esse. Quin etiam, quod ea urbis pars esset infrequentior, minusque culta, & a Judæis, ignotis, & omnibus invisus, humilique & fordida plebecula tantum incoleretur, fere in ea pleaque viliora, immundiora & fordidiore fiebant, & administrabantur, pellesque animalibus foetidæ diripiebantur. Hinc illud Martial. 6. 93.
Et detracta cani Transiberina cutis. Et Juven. 14. Sat. 201.
— nec te fastidia mercis
Ullius subeant ablegandæ Tiberim ultra. Qui sulphurata vendebant eam etiam partem habitabant. Martial. 1. 42.
Hoc, quod Transiberinus ambulatur,
Qui pallentia sulphurata fractis
Permutat vitreis. Hæc ex Turnebo, Advers. 24. 43.

Vendere, pro Laudare, commendare. Cic. 13. Att. 12. Ligatiana præclare vendidisti: posthac quicquid scripsero, tibi præconium deferam. Metaphora sumpta de iis, qui quod vendere cupiunt, prius laudant, quo libentius ematur. Ex quo illud Hor. 2. Epist. 2. 11.
Laudat venales, qui vult extrudere, merces. Vendidisti, inquit, præclare orationem meam pro Q. Ligario; hoc est, ita meam orationem laudasti, ut alii, tuam auctoritatem tuumque iudicium secuti, eam probare cœperint, æque atque ii, qui venditori suas merces laudanti fidem adhibentes, bonum sæpe putant esse, quod vitiosum est. Infra, epist. 19. Ligatiana, ut video, præclare auctoritas tua commendavit. Scripsit enim ad me Balbus, ac Oppius, mirifice se probare. Præconium deferam: perstat in translatione: nam præcones in auctione vendebant, dicit igitur Præconium, id est vendendi curam. Quum aliquid, inquit, a me scriptum emittere voluero, rogabo te, ut id, antequam emittatur, tua auctoritate commendes: ut scilicet alii deinde probent, quod a te, tali viro, prius esse laudatum fenserint. [Vendidisti, *Fecisti valere*, ut vulgo dicunt. Cic. forte Proscripto reliquit.

Vendere, pro Locare. V. Bona prædia, in BONUS. [& Fest. in Venditiones.

VENDENS, entis. Petron. cap. 13. Vidit personam venditionis contemptam. Adde Hor. 2. Epist. 1. 259. & 1. Epist. 7. 6.

VENDĪTUS, a, um. Partic. [*πραδῆς*] ut, Merx vendita sæpe. Martial. 12. 103.
Bona vendita. Sallust. Fragm. cap. 2.

VENDĪTOR, ōris. m. [*πραδῆς*, Gl. G. L.] Cic. 3. Off. 51. Ut ne quid omnino, quod venditor norit, emptor ignoret. Idem in Topic. 100. Feci, quod sæpe liberales venditores solent, ut quum aedes, fundumve vendiderint, &c.

Mercatores provinciarum, ac venditores nostræ dignitatis. Cic. Post redit. in Senat. 9.

VENDĪTRIX, icis. f. Scævola in l. Mulier. D. de leg. commissor. Die statuto emptor testatus est se pecuniam omnem reliquam paratum fuisse solvere: & sacculum cum pecunia signatorum signis obsignavit: defuit se autem venditricem, &c.

VENDITIO, ōnis. f. [*πράσις, πώλῃ*] Cic. pro Rosc. Amer. 100. Ostendit, si sublata sit venditio bonorum, illum pecuniam grandem amissurum. Proscriptiones venditionesque fieri. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Ascribere aliquid in venditione capitis cujuspiam. Cic. in Pison. 86. Rescindete venditionem. V. RESCINDO.

VENDĪBĪLIS, e. Adj. [*πωλητός*] Quod facile vendi potest. Cic. 2. de Lege Agr. 36. Accedent salicæ ad Minturnas, adjungetur etiam illa via vendibilis Herculeana, multarum deliciarum, & magnæ pecuniæ. Vendibilis aspectu. Plin. lib. 14. cap. 3.

Fundus vendibilis. Hor. 1. Epist. 17. 47.

Fuella vendibilis. Ovid. 3. Amor. 12. 10.

Vendibilis, Vulgaris, & vulgo gratus. Cic. de Amicit. 96. Tamen illius vendibilem orationem, religio deorum immortalium, nobis defendentibus, facile vincebat. i. e. Favorem populi captantem.

Vendibilis orator. Idem de Clar. Orat. 264.

VENDAX, acis. Adj. [*φιλοπωλῆς*] Qui facile seu libenter vendit. Cato de R. R. cap. 2. Patrem familias vendacem, & non emacem, esse oportet.

VENDĪTO, [*πωλῆς, πικρόπω*, Gl. L. G. & G. L.] ōre. frequent. Venale habere, inquit Budæus. Plaut. Curc. 4. 1. 21.
In Tusco vico, ibi sunt homines, qui ipsi sese venditant. Cic. 1. Att. 11. Tusculanum venditant, ut si possit, emat Pacilianam domum.

Venditare, Frequenter vel passim vendere. Columel. lib. 8. cap. 18. Cato, tutor Luculli, grandi ære piscinas venditabat. Cic. 4. Verr. 135. Istius omnia decreta, imperia, litteras peritissime & callidissime venditabat. i. e. Passim vendebat.

Assè venditare aliquid. Catull. ad Vibennium 31. 8.

Venditare, Ostentare, tracta ab intitoribus metaphora, qui merces suas ostentare præcupide solent. Unde Venditare se alicui, est per ostentationem, operam suam ultro spondere, quaque venalem ostentare. Budæus. Cic. 8. Att. epist. ult. Non me igitur is ducit, sed sermo hominum, qui ad me a Philotimo scribitur; is enim me ab optimatibus ait con-

ait confcindi. Quibus optimatibus, dii boni! qui nunc quomodo occurrunt? quomodo autem se venditant Cæsari? i. e. Sese in clientelam Cæsari dedunt, & ad ejus partes adjungunt. Liv. 3. 35. In foro volitare, per illos se plebi venditare: donec collegæ quoque, &c.

Ingenium venditare, & memoriam ostentare. Auctor ad Heren. lib. 2. 47. **VENDITANS**, antis. Tacit. 1. Hist. 66. Statorum mutationes venditans dux. V. Vellej. 2. 63. 2.

VENDITATUS, a, um. Partic. Tacit. 14. Ann. 50. Venditata munera & adipiscendorum honorum jus.

VENDITATIO, ōnis. f. [ἀλαζονεία] Ostentationem significat. Cic. de Amicit. 88. Quamquam a multis ipsa virtus contemnitur, & venditatio quædam atque ostentatio esse dicitur. Idem 2. Tusc. 64. Quin etiam mihi quidem laudabiliora videntur omnia, quæ sine venditione, & sine populo teste, fiunt. Sic Plin. lib. 29. cap. 1. Ostentatio artis & portentosa scientiæ venditatio manifesta est.

VENDITATOR, ōris. m. Qui se venditat. Tacit. 1. Hist. 49. Famæ nec incuriosus, nec venditor. conf. Gell. 5. 14. & 18. 4.

VENDITARIUS, a, um. Adj. [πωλιτικός] Qui vendere solet. Plaut. Stich. 1. 3. 103.

Neque aliud quicquam, nisi hoc quod habeo pallium, Linguam quoque etiam venditariam. V. not. Turneb. conf. Curc. 4. 1. 21.

VENDITURIO vide an reperiatur, sicut Empturio legitur. H. St.

VENENUM, i. n. [φάρμακον, Gl. L. G. & G. L.] dictum, quod cito per venas eat, fide salubre, sive noxium. Cujus de Verb. signif. l. 236. Qui venenum dicit, adjicere debet, utrum malum, an bonum: nam & medicamenta venena sunt: quia eo nomine omne continetur, quod adhibitum, ejus naturam, cui adhibetur est, mutat. Quum id, quod nos venenum appellamus, Græci φάρμακον dicunt: apud illos quoque, tam medicamenta, quam quæ nocent, hoc nomine continentur. Unde adjectione alterius nominis distinctio fit. V. etiam Marcianum in l. 3. D. Ad l. Cornel. de sicariis.

Venenum, pro Colore. Virg. 2. Georg. 465. Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Servius.

Venenum, pro medicamento, vel unguento. Lucan. lib. 8. 691. Summota est capiti tabes, raptoque cerebro, Exsiccata cutis, putrisque effluxit ab alto Humor, & infuso facies solidata veneno est. h. e. Medicamentis, qualia sunt oleum cedrinum, myrrha, aloë, & hujusmodi aromata. De capite Pompeji exsecro loquitur.

Venenum, [φάρμακον φάρμακον, Gl. L. G. & G. L.] Pro malo veneno frequentius ponitur.

Celeritas veneni. Cic. pro Cœl. 60. Ex hac igitur domo progressa ista mulier, de veneni celeritate dicere audebit.

Ferax venenorum Iberia. Hor. Epod. 5. 22.

Indicia & vestigia veneni. Cic. pro Cluent. 30. Omnia præterea, quæ solent esse indicia & vestigia veneni, in illius mortuæ corpore fuerunt.

Acce venenum. Lucret. lib. 4. 631.

Atrum venenum. V. ATRÆ, Adj.

Cervarium venenum. V. CERVUS.

Dira venena. Hor. Epod. 5. 62.

Gelida venena. Valer. 6. Argon. 85.

Lene venenum. Cic. 2. Att. 21. Sed ita lenibus uti videbantur venenis, ut posse viderentur sine dolore interire.

Nigrum venenum. Virg. 4. Æn. 514.

Piceum venenum. Ovid. 2. Met. 800.

Portentifica venena. Ovid. 14. Met. 55.

Rapidum & velox venenum. Gell. lib. 17. cap. 16.

Somnifera venena. Ovid. 9. Met. 693.

Torpens venenum. Lucan. lib. 9. 848.

Violentissimum venenum. Gell. lib. 17. cap. 16.

Adfusum vulneri venenum. Tacit. 1. Ann. 10.

Agere venena membris, E membris expellere. Virg. 2. Georg. 130.

Ardente veneno coquitur cruor. Ovid. 9. Met. 171.

Correptus cæco veneno, Occulta peste. Lucret. lib. 6. 822.

Deprehendere venenum. Cic. pro Cluent. 20. Quum manifesto venenum deprehendisset, quod vir matris Oppianicus ei paravisset, &c.

Expugnare venenum. Plin. lib. 28. cap. 10.

Extinguere venenum. Plin. lib. 22. cap. 23.

Facere malum venenum. Cic. pro Cluent. 148. Qui venenum malum fecit, fecerit. Ex l. XII. tabb.

Hebetat venena omnia. Plin. lib. 23. cap. 4.

Imprimere venenum dicitur serpens, repulso dentium. V. IMPRIMO.

Inficere veneno pocula. V. INFICIO.

Infundere alicui venenum. Cic. 11. Philipp. 13. At hic nuper sororis filio infudit venenum, non dedit.

Inspirant venenum moribus. Virg. 4. Georg. 236. de apibus.

Interimi veneno. V. INTERIMO.

Latent impia sub dulci melle venena. Ovid. 1. Amor. 8. 104.

Lecta venena Ponto. Virg. 8. Ecl. 95.

Necare veneno. Cic. pro Cluent. 166. Oppianicum veneno necatum esse, quod ei datum sit in pane per M. Afellium.

Necavit eo denique veneno C. Oppianicum fratrem. Cic. pro Cluent. 30.

Occidere alicui veneno. Cic. pro Rosc. Amer. 99.

Occisus veneno. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Parare venenum alicui. Cic. pro Cœl. 51. Venenum, quod, ejusdem Clodiæ necandæ causa, parasse Cœlium criminantur.

Polluere ora veneno. Martial. lib. 1. 79.

Præbere venenum. Cic. 1. Tusc. 96. Vereque ei, qui venenum præbuerat, mortem est eam auguratus, quæ brevi consecuta est.

Præincta humus valido veneno. Ovid. 7. Met. 123.

Spargere venena. Cic. 2. in Catil. 23. Hi pueri, tam lepidi ac delicati, &c. sicas vibrare, & spargere venena didicerant.

Suffusa lingua est veneno. Ovid. 2. Met. 777.

Timere dolos veneni. Catul. ad Furium 21. 10.

Tollere alicui veneno. Cic. pro Cluent. 166. Objectum est C. Virbium Capacem ab hoc A. Cluentio veneno esse sublatum.

Tuinet corpus omne veneno. Ovid. 3. Met. 33.

Venenum, pro Arte malefica. Cic. in Orat. 129. Quum sibi venenis erectam memoriam diceret. h. e. Magica arte, vel alia malefica. Budæus.

Blandum venenum desideræ, Translate. Sil. lib. 3. 580.

Crudele venenum nostræ vitæ. Catul. ad Rufum. 755.

Lædere summa humili veneno, Obloqui principibus. Maledictionibus carpere meliores. Lactantius, Stat. 1. Theb. 171.

Tincta libido ferventi veneno. Pers. 3. Sat. 36.

VENENARIUS, a, um. Adj. ut, Calix venenarius. Tertull. de Refurt. Carn. cap. 16.

VENENARIUS, i. m. [φαρμακός, Gl. L. G.] Qui venenum parat, aut conficit. Suet. in Neron. cap. 33. Britannicum, &c. veneno aggressus est. Quod acceptum a quadam Locusta, venenariorum indice, quum opinione tardius cederet, &c. Apulejus Apolog. p. 291. Esmenhi qui venenarium accusat, scrupulosius cibatur: qui forem arguit, sua custodit. Utitur Lactantius lib. 5. cap. 20. Vide Torr. in Sueton. p. 447, 448. H. St.

VENENOSUS, a, um. Adj. Varro R. R. 1. 2. Venenosæ itæ capræ.

VENENIFER, æra, Ærum. Adj. [φαρμακός] Ovid. 3. Met. 85. Jamque venenifero sanguis manare palato Cœperat.

VENEFICUS, a, um. Adj. [φαρμακός] ut, Veneficus aspectus, Veneno inficiens. Plin. lib. 28. cap. 3. Hominum monitricas naturas & veneficos aspectus, plenius diximus in portentis gentium. Vermis veneficus. Solin. cap. 25. Vir veneficus. Plaut. Rud. 4. 4. 68.

VENEFICUS, i. m. [φαρμακός, Gl. L. G. & G. L.] Qui venenum conficit, & Qui incantationibus & ceteris malis artibus utitur. Cic. 3. Off. 73. Neque enim de sicariis, veneficis, testamentariis, &c. Veneficum audes appellare eum virum, qui tuis veneficiis remedia invenit? Cic. 13. Philip. 25.

VENEFICA, æ. f. [φαρμακός γυνή, Gl. L. G.] Uxor venefici. Item Quæ & Malefica, & Græcis etiam Pharmaceutria dicitur.

VENEFICIUM, i. n. [φαρμακεία, Gl. G. L.] Plinius, Hæc arbor ante atrium sata, omnibus veneficiis remedio est. Cic. de Clar. Orat. 217. Idque veneficiis & cantionibus Ticinæ factum esse dicebant.

Apud Romanos capitale veneficium fuit. Quæsitum autem de eo, non Prætor modo, verumetiam Judex quæstionis, qui Prætor interdum erat: in quo Budæus, vir alioqui bene doctus, satis manifesto errore videtur esse lapsus in suis adnotationibus. Criminalibus enim, ut appellant, in causis, prætor Prætorum urb. neminem quæsisse, eumque tum, nomine commutato, Judicem quæstionis esse dictum, tradidit. Capitale fuisse veneficium, indicat exsilium Oppianici, de veneficio condemnati: cujus mentio fit in oratione pro Cluentio: & in eadem cum futurum ait Cicero, si Cluentius veneficii reus damnetur, ut patris sepulchro privetur. Clarissime autem hoc significat Instit. juris civilis lib. 4. Quod autem a Budæo scriptum est, Prætorum urb. ubi de criminibus quæreretur, solum cognovisse, aperte falsum esse dico. Non modo enim solus non quæsitus Prætor urb. sed nec omnino quæsitus. Ipse jus dicebat: quod, Quætere, non est. Quærebant ceteri collegæ, cum iis iudicibus, quos Prætor urb. & sortitus, & subfortitus esset. Exemplorum plena sunt omnia: unam, quæ multorum exemplorum loco sit, rationem afferam. Accusat Verrem Cicero in suis libris acerbitate, Prætorum urbanam toram exagitat. Objicite usquam, quod in causa capitali contra leges aliquid commiserit? nusquam certe. Neque tamen dubium, quin Verres, si potestatem illam Prætor habuisset, multa fuerit inique facturus. Addidit idem Budæus, Prætorum urb. cum quæreret, Judicem quæstionis esse dictum. Hoc certe nemo (de veteribus loquor, hosenim sequor) unquam tradidit: mirorque, cur hoc illi, qui suæ sententiæ testem non haberet, placuerit affirmare. Sed ut opinor, error ex errore fluxit. Nam, cum Prætorum urbanum quætere de criminibus jam sibi persuasisset: quod omnino falsum est; sequi videbatur, ut idem Quæstionis iudex appellari posset.

Leges, quibus veneficium vindicaretur, Romæ per annos multos nullæ fuerunt: anno demum urbis conditæ 622. C. Valerio Flacco, M. Claudio Marcello co. ss. de veneficiis esse quæsitum, legemque latam Liv. lib. 5. 2. scriptum reliquit. Cornelia postea fuit, L. Sullæ: quam bello civili confecto, Dictator tulit, cum unus omnia teneret. De quo scriptum est in oratione pro Cluent. 1. Hujus autem legis pœna capitalis, non ad veneficos tantum, sed ad eos etiam pertinuit, qui magicis incantationibus homines occidissent, aut qui mala medicamenta publice vendidissent: omnesque profus, nemine excepto, viri, mulieres, liberi, servi, hac lege in iudicium vocabantur. Permissum autem esse reo, ut ex illius voluntate, clam, aut palam, a iudicibus sententiæ ferrentur, ex ea, qua de proxime meminimus, oratione cognoscitur: eademque lege de corruptis iudiciis quæsitum, eadem declarat oratio. Secuta est consularis Julia, C. Cæsaris. Nec tamen deinde ex lege Julia, sed ex Cornelia, quamquam vetustior fuerit, iudicia sunt administrata: puto, quia non semper posterior lex priorem comprehendebat, sed interdum aliquid tantum addebat: ut univerſa pæne iudicii ratio a priore lege penderet; propterea Corneliæ potius, quam Juliam, posteriores jurisconsulti nominarunt. Ex libro Pauli Manutii de Legibus Romanis.

Damnatus veneficii. Tacit. 12. Ann. 66.

VENENO, [φάρμακον, Gl. G. L.] ære. Veneno inficere. Lucret. lib. 6. 810. Ut spatium cæli quadam de parte venenet.

Morsu venenare. Hor. 1. Epit. 14. 38. Non istic obliquo oculo, mea commoda quisquam Limat, non odio obscuro, morſuque venenat.

Venenare, Tingere. C. Mattius apud Gell. 20. 9. Taptes concha purpura venenavit.

VENENATUS, a, um. Partic. [φαρμακός] Quod & Venenosus. ut, Anguis venenatus. Ovid. in Ibin, 481.

Caro venenata. Cic. 2. de Nat. Deor. 126.

Colubris venenatis vallata Hydra. Lucret. lib. 5. 27.

Morsus venenatus. Plin. lib. 8. cap. 58.

Munera venenata. Cic. 13. Philipp. 35.

Pabulum venenatum. Plin. lib. 8. cap. 27.

Sagitta venenata. Cic. 2. de Nat. Deor. 126.

Sanies venenata. Columel. lib. 7. cap. 5.

Spiritus venenatus. Auctor ad Heren. lib. 4. 63. Ille quotidie per forum medium, tanquam jubatus draco serpit, dentibus aduncis, aspectu rabido, spiritu venenato, &c.

Telum venenatum. Cic. pro Quint. 8. Et si qua in re, id quod parari sunt

sunt facere, falsum crimen, quasi venenatum aliquod telum jecerint; medicinae faciendae locus non erit.

Vipera venenata ac pestifera. Cic. de Arusp. Resp. 50.

Virga venenata. Ovid. 14. Met. 413.

Joco venenato mista littera, Translate. Ovid. 2. Trist. 566.

Compar. Plin. lib. 32. cap. 2. Nihil est usquam venenatius, quam in mari pastinaca.

Superl. Tertull. de Baptismo cap. 1. Vipera venenatissima.

VENEO, i, vi, & saepius ii per syncopen, [πᾶλωμαι, παρὰ σκορῶμαι, Gl. L. G. & G. L.] ire. Vendi; componitur ex Venum, & Eo, ire, teste Diomede: alii Venio per æ diphthongum scribunt. [Contra fidem Mff. & Lapid. & Gloss. utriusque.]

Quod venditur, in Nominativo ponitur; & is a quo venditur, in Ablativo cum præpositione; & pretium in Ablativo sine præpositione. Cic. pro Rosc. Amer. 125. Primum hoc videamus, ejus hominis bona, qua ratione venierunt, aut quomodo venire potuerunt? Idem de Arusp. Resp. 1. Atque ei sese, cui totus venierat, etiam vobis inspectantibus venditaret. Plaut. Men. 2. 2. 15.

— responde mihi,
Adolescens, quibus hic pretiis porci veneunt? Hor. 1. Scrm. 5. 88.
— venit vilissima rerum
Hic aqua. Ibid. 2. 2. 25.
— quia veneat auro
Rara avis.

Si ex edicto possedisti, quaero, cur bona non venierint. Cic. pro Quint. 73.

Malo compilari, quam venire. Cic. 2. de Orat. 268.

Adversione venire, vel Peradversionem. V. Adversus.

Venit ei olea. Cato R. R. cap. 144.

Venire magno. Varro, Veneunt propter penuriam magno.

Venire quam plurimo. Cic. 7. Fam. 2. Sed homo acutus ei mandasti putissimum, cui expediret illud venire quam plurimo.

Veneor, Passivum antiqui protulerunt. Plautus, apud Diomedem, Egone illi veneor?

VENITUS, a, um, Partic. Venditus. ut, Sedulius hymno 1. 21.
Reppulit ille famem, venitus crimine fratrum.

VENUM, [αὐτὸ τὸ πᾶλῶσαι] a Venio, quasi Venitum, usurpatur pro Supino verbi Veneo. Liv. Se venum a primoribus datos. Gell. lib. 7. cap. 4. Venum solitos ire pileatos. i. e. Vendi.

Habere venui. Apul. 8. Met.

Venum ire, dicimus pro Vendi. Sallust. in Jugurth. 28. pr. Quippe cui Romae omnia venum ire in animo haerent. Liv. 3. 55. Familia ad aedem Cereris, Liberi Liberaeque venum iret. Claud. 1. in Eutrop. 37.

Omnes poenituit pretii, venumque redibat,
Dum vendi patuit.

Dari venum, Vendi. Claud. 1. in Ruff. 179.

Pro Venditari. H. St.

Veno exercere, i. e. Promercale habere, apud Tacit. 13. Ann. 51. teste Budæo.

VENUM DO, vel VENUNDO, dēdi, dātum, [ἀπὸ πᾶλῶσαι] āre. Vendere. Tacit. 14. Ann. 3. Capere, venundare belli commercium.

VENUNDATUS, a, um, Partic. Tacit. Vit. Agric. cap. 28. Quos per commercia venundatos, &c.

Figura venundata. Propert. 3. 17. 21.

VENUNDATIO, ōnis. f. [ἀπὸ πᾶλῶσαι, Gl. G. L.] Permutatio rerum & contractus ex conveniente proveniens. Gloss. Cyrill.

VENĀLIS, e. Adj. [πᾶλῶσαι, Gl. L. G. & G. L.] Quod vendendum est, vel venditioni expositum. Cic. 3. Off. 58. Venales quidem se hortos non habere dixit. Plin. lib. 6. cap. 22. Fluminis ulteriore ripa mercēs positas juxta venalia tolli ab his, si placet permutatio. De Taprobanae insula incolis.

Otium non geminis, neque purpura venale, nec auro. Hor. 2. Carm. 16. 7.

Pueri venales. Cic. pro Quint. 24. Quum venissent ad vada Volaterrana quae nominantur, vident per familiarem Nævii, qui ex Gallia pueros venales isti adducebat.

Venales, si nihil addas, Servi novitii intelliguntur, qui ad vendendum sunt expositi. Servorum enim alii novitii sunt, alii veteratores. Quintil. lib. 8. cap. 2. Item quod commune est & aliis nomen, intellectu alicui rei peculiariter tributur; ut Urbem Romam accipimus: & Venales novitios: & Corinthia ara: quum sint urbes aliae quoque, & venalia multa, & tam aurum & argentum, quam aēs Corinthium. V. RETICULUM, Sacculus in modum retis.

Venalis homo, Sordidus, avarus, qui pecuniae gratia se ipsum vendit. Sallust. in Bello Jugurth. cap. 35. extr. Urbem venalem, & mature perituram, si emptorem invenerit. Dictum Jugurtha de Roma.

Venalis, Qui vel pecuniae vel obsonii gratia aliquid facit, aut aliquo it. Martial. lib. 3. 60.

Quum vocor ad cenam, non jam venalis, ut ante;
Cur mihi non eadem, quae tibi, cena datur?

Ascriptor venalis, Qui pretio emitur, & pecunia comparatur. Cic. pro Domo 49. Denique ille novitius Ligur, venalis ascriptor & subscriptor tuus, quum M. Papirii sui fratris testamento esset & iudicio improbatas, mortem ejus se velle persequi dixit.

Amicae venales ad munus. Propert. lib. 2. 16. 21.

Animae venales. Sil. lib. 15. 502.

Campus venalis, Ubi emuntur suffragia largitione. Lucan. lib. 1. 180.

Dextram venalem in praelia adferre. Sil. lib. 5. 195.

Eloquium venale. Stat. 4. Silv. 5. 50.

Fidem habere venalam. Cic. 5. Verr. 144.

Fidem proponere venalem. Cic. 4. Verr. 78.

Jura venalia auro. Propert. lib. 3. 13. 48.

Lingua venalis. Lucan. lib. 1. 269.

VENALITER, Adv. apud Senecam de Benef. 2. 11. ubi dicit: Si mentio fiat de beneficiis, quae in aliquem contulerimus, ut modeste extenuemus, idque non venaliter. Alii legunt Vernaliter, sed perperam.

VENALITAS, ātis. f. Sidon. 5. 13. Hos venalitas solvit. conf. Caf. siod. 1. 35.

VENALITIUS, a, um, Adj. [πᾶλῶσαι, Gl. G. L.] Venalis. Plin. lib. 35. cap. 18. Hoc est insigne venalitiis gregibus. i. e. Venditis servis.

Familia venalitia. Paulus in l. Sed si vir. §. ult. D. de donat. int. vir. &

uxor. Quod si familiam domesticam uxoris aut venalitiā pavit, contra puto observari debere.

Mercēs venalitiā. Ulpian. in l. Si servus servum. §. Si navem. D. Ad legem Aquiliam. Si navem venalitiarum mercium perforasset quis. Scribitur & per c. Venalicius, ut in utroque Gloss.

VENALITIUM, i. n. Corpus ipsum, vel venditio, vel locus ubi novitii venduntur. Venulejus De Aedilitio edicto, l. ult. Nam quicumque ex venalitis novitiorum emptus alicui ministerio praepositus sit, statim eum e veteratorum numero esse.

VENALITIUS, i. m. [πᾶλῶσαι] Venditor. Cic. in Orat. 232. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitiis, mercatorum superarunt. Majoragus in Oratorem Ciceronis, Sed cur Cicero, quum mercatores dixisset, adjunxit etiam venalitiis, qui servos emere atque venundare solent? An non etiam venalitiis mercatores sunt? Non certe. nam Africanus. D. de verb. signif. l. Mercis. ait, Mercis appellatio homines non contineri: & ob eam rem mangones, non mercatores, sed venalitiarios appellari. Ubi Alciatus ait: Venalitiarios esse, qui vulgo *Revenalitores* vocantur, qui mercatores dici non possunt. Et mangones etiam esse venalitiarios, quoniam venalitia, id est servos venales expositos ipsi emere praecipiant, ut carius vendant. Dicuntur autem mangones, quod homines agant in manum, id est in potestatem. Hæc ille. Sunt qui apud Cic. Venalitiarii legunt.

Interdum etiam venalitiis dicuntur, ipsi servi qui venduntur: ut Plin. lib. 35. cap. 18. Hoc est insigne venalitiis gregibus. Idem Majoragus.

VENALITIARIUS, a, um, Adj. ut, Vitam venalitiariam exercere. Ulpian. in l. Suos autem servos. §. ult. D. Ce legatis tertio. Sic enim habent Pandectæ Florentinae. Haloander, Venalitiariam, sine substantivo.

VENALITIARIUS, i. m. [συναγῆγορος, Gl. L. G. & G. L.] apud Varonem & Plinium dicitur Mango, & novitiorum servorum negotiator. Africanus in l. Mercis appellatio. D. de verb. signif. Mercis appellatio homines non contineri Mela ait: & ob eam rem mangones, non mercatores, sed venalitiarios appellari ait. Ulpian. in l. Praecipunt. D. de Aedilit. edict. Quia ergo venalitiarii sciunt, facile decurri ad novitiorum emptio-nem, idcirco interpolant veteratores, & pro novitiis vendunt.

VENEROR, [σεβάζω, Gl. L. G. & G. L. σερνύομαι, ἐστρέπομαι, θρησκύνω, L. G.] āri. a Venia & Orando compositum esse videtur: quasi veniam orare, hoc est colere. Cic. 1. Tusc. 114. Ejusque inventorii & principii gratias exultantes agunt, eumque venerantur, ut deum.

Colere, precari, venerari. Cic. 1. de Nat. Deor. 120.

Laudibus gratiisque aliquem venerari. Tacit. 12. Ann. 37.

Deos venerari. Virg. 1. Georg. 338.

Deos auguste omnes, sancteque veneramur. Cic. 3. de Nat. Deor. 53.

Memoriam alicujus venerari. Tacit. in vita Agric. 46.

Numina magna venerari. Virg. 3. Aen. 697. Ovid. 5. Met. 297.

— fallaci veneratus numina cultu.

Pacem veneramur amantes. Propert. lib. 3. 5. 1.

Venerari ut, pro Orare & precari. Plaut. Rud. 5. 2. 62.

— Venus,

Veneror te, ut omnes miseri lenones sient. Idem Aul. prol. v. 7.

Thesaurum auri, clam omnes, in medio foco
Defodit, venerans me, ut id servarem sibi.

Venerari, Adorare. Cic. 6. Verr. 94. Quod in precibus & gratulationibus non solum id venerari, verum etiam ofculari solent.

Lapidem e sepulcro venerari. Cic. pro Planc. 95.

Templa venerari. Virg. 3. Aen. 84.

Passive ponitur. B. Ambros. 1. Orat. contra Symmach. pr. Ipse enim solus verus Deus est, qui intima mente veneretur.

Activa terminatione utitur Plaut. Bacch. 2. 1. 4. Veneroque te. Sic exstat & in Gloss. Græcolat.

VENERANS, antis. Partic. ut, Suppliciter venerans aram. Virg. 12. Aen. 220.

Carmina venerantia aliquem. Ovid. 2. Trist. 79.

VENERANter, Adv. Tertull. de Judicio Domini cap. 7.
Submissique omnes genibus veneranter adorant.

VENERANDUS, a, um, Partic. [σεβασυντός, Gl. G. L.] Cic. 2. de Lege Agr. 94. Non eos, in deorum immortalium numero, venerandos a nobis & colendos putatis?

Amicus venerandus. Hor. 1. Epist. 18. 73.

Canis venerandi. Senec. Herc. fur. 13.

Dux venerandus. Ovid. 1. Fast. 646.

Effigies veneranda. Valer. 5. Argon. 207.

Veneranda Palatia. Martial. lib. 1. 71.

Sacra veneranda. Sil. lib. 7. 382.

Vox veneranda. Lucan. lib. 2. 530.

VENERATUS, a, um, Partic. [σεβασυνθείς] Virg. 3. Aen. 460.
— cursusque dabit venerata secundos. al. Sacerdos.

Ceres venerata. Hor. 2. Serm. 2. 124. h. e. Rogata, & venerata.

Numen veneratum. Ammian. 22. 23.

Compar. Mela 3. 10. pr. Automolox, pulchri forma æqui corporis, parumque veneratores, veluti optimarum alumnii virtutum.

VENERABUNDUS, a, um, Adj. [εὐταυδείδης] Venerans. Liv. 5. 22. Namque delecti ex omni exercitu juvenes, pure lautis corporibus, candida veste, quibus deportanda Romam Regina Juno assignata erat, venerabundi templum iniere.

VENERATIO, ōnis. f. [πῆλ, σεβασμα, σιμνότης, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 1. de Nat. Deor. 45. Nam & præstantis deorum natura hominum pietate coleretur, quum & æterna esset & beatissima. Habet enim venerationem justam quicquid excellit. Plin. lib. 8. cap. 1. Religio quoque siderum, solisque ac lunæ veneratio.

Profegit aliquid veneratione. V. PROSEQUIOR.

VENERATOR, ōris. m. [σεβασυντής] Ovid. 2. de Pont. 2. 1.
Ille domus vestra primis venerator ab annis. V. Valer. Max. 3. 7. 1.

VENERABILIS, e. Adj. [σεβάσιμος, σιμνός, Gl. L. G. & G. L. σεβασυντάω, L. G.] Qui cultu & veneratione dignus est. Plin. in Epist. Vir gravis, & ipsa senectute venerabilis. Auctor de Viris illust. cap. 22. Anguis e fedibus ejus elapsus venerabilis, non horribilis. [In Gloss. forte σεβασυνήτης pro σεβασυντάω legendum.]

Decus formæ venerabile. Lucan. lib. 8. 664.

Exemplum venerabile morum. Ovid. ad Liviam, 13.

Jus veuerabile. Stat. 5. Silv. 1. 115.

Moles venerabilis, Stupenda. Martial. de Spectac. 2.
 Nomen venerabile amicitiae. Ovid. 1. Trist. 7. 15.
 Templum venerabile. Ovid. Rem. Amor. 549.
 Compar. Liv. 1. 7. Venerabilis vir miraculo litterarum, venerabilior divinitate matris. Adde Hor. 2. Serm. 5. 14. & Justin. 42. 3. 5.
 Active utitur Valer. Max. 1. 1. 15. Quanto nostrae civitatis Senatus venerabilior in Deos? i. e. Magis reverens Deos. [An Venerabilior?] **VENERABILITER**, Adv. [*σεβασμιως*, Gl. G. L.] Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 11. Servius, his dictis venerabiliter assensus, obtulit.
 Compar. Minuc. Fel. cap. 5. Quanto venerabilior & melius.
VENERIS Portus, [*Ἀφροδίτης λιμὴν*] Galliae inter Pyrenaei promontoria oppidum. Auctor Pomponius Mela, lib. 2. 5. extr. Strabo Aphrodisium nominat; Veneris templum Ptolemaeus.
VENETI, ōrum. m. [*Οὐενεῖται*] Galliae Lugdunensis populi, auctor Plin. lib. 4. cap. 18. pr. Fuerunt autem Veneti populi inter Celtas litora Oceani Gallici incolentes, quos Caesar, (ut ipse testatur 3. de Bell. Gall. 8. seq.) navali praelio superavit. *Vannes en Bretagne.*
 Sunt & Veneti, Italiae populi, Trojana stirpe orti, ut auctor est Cato: quorum regio Venetia dicitur, Adriatico mari apposita, & omnis ora circum sinum maris, post Istriam usque ad ostia Padis. Tradit Liv. 1. 1. pr. Antenorem cum multitudine Henetum, qui seditione e Paphlagonia pulsus, & fedes & ducem, rege Pylamene ad Trojam amissis, querebant: venisse in intimum maris Adriatici sinum: Euganeisque, qui inter mare Alpesque incolebant, pulsus, Henetos Trojanosque eas tenuisse terras, & in quem primum egressi sunt locum, Trojam vocatum: pagoque inde Troja nomen esse, gentem universam Venetos appellatos. Haetenus Livius. Alii (in quibus Strabo lib. 4.) a Gallis ejusdem appellationis originem traxisse dixerunt. In hac Italiae regione sunt urbes illustres, Verona, Vicentia, Patavium, & Venetia civitas, & Vironus placida & amœna. Mela lib. 2. cap. 4. Veneti (inquit) colunt togatam Galliam. Fuerunt igitur Veneti, teste Mela, Galli togati. Ea regio usque ad Rubiconem nunc dicitur *la marcha Trevisiana.*
VENETIAE, ārum. f. [*Ἐνετία*] Civitas insignis, quam Veneti inhabitant: quae anno a natali Christi quingagesimo quarto supra quadringentesimum condita fuit, quo anno Attila rex Hunnorum Aquilejam evertit.
 Venetia etiam alia civitas in nostra Gallia, nempe in ea parte, quae a Britonibus incolitur, de qua Caesar in suis commentariis multa: est autem maritima, & *Vannes* vulgo dicitur. V. dict. super.
VENETUS, a, um. Adj. possess. [*Ἐνετός*] Quod e Venetis est: ut, Veneti cives. Propert. lib. 1. 12. 4.
 Quantum Hypanis Veneto dissidet Eridano.
 Color Venetus (ut ait Vegetius lib. 4. de Re Mil. cap. 34. extr.) Cæroleus dicitur, qui color est marinis fluctibus similis. Scribit autem Vegetius nautas velte veneta esse induendos, & vela navium exploratoriarum colore veneto esse tingenda. Hic color etiam Thalassicus, id est marinus dicitur. Graeci enim *θάλασσαν* mare appellant. Idem a colore ferri, Ferrugineus dicitur.
 Conditura Veneta. Scribit Lampridius Elag. cap. 24. pr. Heliogabulum comedisse pisces coctos conditura veneta, quasi in marina aqua, cum colore suo.
 Factio Veneta. Suet. in Vitell. cap. 14. A veneto colore aurigantium dicta, & qui ei factioni favebant, Venetiani dicebantur. [V. Capitolin. in Vero cap. 6.
VENIA, a, f. [*συνγάμιον*, Gl. L. G.] Remissio culpae, & condonatio erroris. inquit Valla. Quintilian. in Gladiatore, Peccavi, veniam peto.
 Facilior venia. Quintil. in proem. lib. 1.
 Impetrabilis venia. Tacit. 4. Hist. 69.
 Accipere veniam pro aliquo. V. ACCIPIO.
 Carere venia. Hor. de Arte Poet. 355.
 Concedere veniam alicui. Lucan. lib. 3. 739.
 Dare veniam alicui. Cic. pro Lege Manil. 8. Verumtamen illis imperatoribus laus est tribuenda, quod egerunt: venia danda quod reliquerunt. Idem 8. Philipp. 32. Veniam & impunitatem dandam puto.
 Dari veniam illi qui acerbis tulissent. Cic. 6. Fam. 12.
 Dare veniam homini impudenter petenti. Cic. 5. Att. 21.
 Dare veniam scriptis. V. DO, DAS.
 Dare veniam in aliquem. Tacit. 12. Ann. 52.
 Dare veniam ad ignoscendum. Cic. in Pison. 98. Cui non apud Senatum, non apud ullum ordinem, &c. non in Italia maximorum scelerum venia ulla ad ignoscendum dari possit.
 Datur etiam venia concinnitati sententiarum, Indulgetur. Cic. in Orat. 38.
 Dare veniam culpae. Ovid. 7. Epist. 105.
 Dare necessitati veniam. Cic. 2. Off. 56.
 Exposcere veniam irarum caelestium. Liv. 3. 7. extr.
 Habere veniam, pro Ignoscere, apud Quintil. lib. 11. cap. 1.
 Impetrare veniam culpae vel errati. Cic. pro Ligari. 1. Quam a te, non solum liberationem culpae, sed errati veniam impetravissent. V. IMPETRO.
 Impetrare veniam pro aliquo. Tacit. 12. Ann. 8.
 Minuere veniam. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Negare veniam alicui. Ovid. 10. Met. 37.
 Orare veniam. Virg. 4. Aen. 435.
 Petere veniam. Cic. 7. Verr. 138. Hæc si tibi tuus parens diceret, posses ab eo veniam petere? posses, ut tibi ignosceret, postulare?
 Petere veniam in praeteritum. Tacit. 11. Ann. 30.
 Peto ab Jove pacem ac veniam, precorque ab eo ut, &c. Cic. pro Rabir. 5.
 Petere veniam delicti. Cic. pro Muren. 62. Fatetur aliquis se peccasse, & ejus delicti veniam petit: nefarium est facinus ignoscere.
 Poscere deos veniam. Virg. 4. Aen. 50.
 Precari veniam. Senec. Med. 8.
 Rogare veniam. Ovid. 6. Met. 32.
 Sit venia. Plin. lib. 12. cap. 1. Quapropter hæc vel bello quaesisse venia fit.
 Sit venia dicto. Plin. 5. Epist. 101.
 Tribuere veniam. V. TRIBUO.
 Exilii venia, Remissio poenae exilii. Tacit. 12. Ann. 45.
 Tristitia venia. Plin. lib. 25. cap. 1. Ac nobile illud Nepenthes, oblivionem tristitiae, veniamque afferens. i. e. Immunitatem vacationemque a tristitia.
 Dare diei alicujus veniam. V. DO, DAS.
 Datur venia excusationis. Cic. 2. de Orat. 126. Vix ut mihi tenuis qua-

dam venia daretur excusationis, quod, &c.
 Impetrare veniam edicti. Modest. in l. ult. D. de in jus vocand.
 Invenire veniam supplicii. V. INVENIO.
 Petere veniam advocandi, Excusare se ab advocacy. Plin. 5. Epist. 8. ad Capitonem.
 Venia, Beneficium, indulgentia, permissio. Virg. 1. Aen. 525.
 Orantes veniam, & templum clamore petebant. Cic. pro Arch. 3. Quæso a vobis, ut in hac causa mihi detis hanc veniam. i. e. Indulgentis, concedatque mihi hoc. Nam apud hunc vix unquam indulgentia reperitur. Ter. And. 5. 3. 30.
 Equum postulat, da veniam. p. sine te hoc exorem. s. sino. Hæc duo pro utroque posuit, id est Da veniam: Sine ut hoc, etiam si improbum sit, abs te impetrem. Et Cum venia tua dixeris: hoc est, Si quid erro, tamen cum pace tua, & (ut isti loquuntur) Cum licentia tua dixeris. Haetenus Valla lib. 4.
 Cum bona venia, vide CUM. H. St.
 Audire attente, & bonaque cum venia. Cic. pro Rosc. Amer. 9.
 Audies me bona venia. Cic. 1. de Nat. Deor. 69. Ut moleste ferrem, tantum ingenium (bona venia me audies) in tam leves, ne dicam in tam ineptas sententias incidisse.
 Dixerim bona venia. V. BONUS.
 Dare, veniam, Permittere. ut, Auctor ad Heren. lib. 4. 22. Veniam ad vos, si mihi Senatus det veniam.
 Da nobis hanc veniam, ut. Cic. 1. de Orat. 23. Sed cum, &c. dabis hanc veniam, mi frater, ut opinor, &c. ut eorum quitus, &c. libid. 98. Date nobis hanc veniam, ut ea, quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter prosequamini.
 Expetere bona venia. V. BONUS.
 Exposcere veniam dicendi. Tacit. 12. Ann. 5. Veniam dicendi ante alios exposcit.
 Impetrare veniam aliquid faciendi. Plin. lib. 12. cap. 19.
 Legere cum venia, Excusando si quid minus probabile occurrat. Quintil. lib. 10. cap. 1.
 Petere, ut. Si mihi veniam, quam peto, dederit, utar illius conditione: si minus, impetrabo aliquid a me ipso. Cic. 9. Att. 2.
VENIALIS, e. Adj. Venia dignum. Macrob. 7. Saturn. cap. ult. Si venialis erit ista translatio.
 Pax venialis. Ammian. 28. 27.
 Species venialis. Mart. Capella 5. p. 147.
 Status venialis apud Rhetoras. Servius in illud 4. Aen. 333.
 — ego te quæ plurima fando, &c. Expurgat objecta, removens a se crimen ingrati: & veniali utitur statu, protectionem suam retorquens in voluntatem deorum.
VENIABILIS, e. Adj. Idem. Sidon. 9. Epist. 1. Nescio qualiter fieri veniabile queat.
 Culpa veniabilis. Idem. 4. Epist. 11.
 Et apud Sidonium Apollinarem Venialia. At Veniabilia in exempl. Casauboni notatur, puto, linea subducta. H. St.
VENICULA, a, f. Uvæ seu Vitis species. Plin. 14. 2. V. VENUCULUS.
VENILIA, a, f. Nympha, uxor Iulii Fauni, & soror Amatae, Latini regis conjugis, mater Turni. Virg. 10. Aen. 76.
 Cui Pylumnus avus, cui diva Venilia mater.
 Veniliam item antiqui Neptuni conjugem appellaverunt, a veniendo, inquit Varro lib. 4. de L. L. 10. quam eandem & Salaciam appellaverunt, ad naturam nimirum maris respicientes, cujus fluctus modo ad terram veniunt, modo in salum abeunt. Meminit hujus & Augustinus lib. 7. de Civit. Dei.
VENIO, vēni, ventum, [*ἔνω, ἔρχομαι*, Gl. L. G. & G. L.] Ire. notæ significationis. Cic. 2. Fam. 11. Obviam mihi velim sint tuæ litteræ: quæ me erudiant de omni Rep. ne hospes plane veniam. [Quod plerique malunt Adveniam dicere, repugnante veterum consuetudine.
 Venire ab. Plaut. Amph. prol. 140.
 Nunc hodie Amphitruo venit huc ab exercitu.
 Ab aliquo venire. Cic. pro Rosc. Com. 30. Quia veniebat a Roscio, plus etiam scire, quam sciebat, videbatur.
 Angiporto venire, pro Ab angiporto. Plaut. Afin. 3. 3. 151.
 Ad aliquem supplicem venire. Cic. 16. Att. 18. Nunquam putavi fore, ut supplex ad te venirem.
 Ad cœnam venire. Hor. 1. Epist. 7. 72.
 Ad urbem venire. Cic. 16. Fam. 3. Quamquam magni ad honorem nostrum interest, ne quamprimum ad Urbem venire: tamen peccasse mihi videor qui a te discesserim. V. AD.
 Venire de. Cic. 5. Att. 13. Verumtamen, cum de Comanis venissem cum imperio, Graeci quasi Ephesio Prætori se alacres obtulerunt. Al. Verum tamen Decumani, si &c.
 De auctione venire, & quo die. Cic. 12. Att. 1.
 Ex Arabia venerunt legati. Plin. lib. 12. cap. 14.
 In hanc urbem missus venio. Ovid. 3. Trist. 1. 1.
 In solitudines venire. Cic. 2. Fam. 15. In easdem solitudines tu ipse (ut arbitror) venies, in quibus nos confedissemus audies.
 In colloquium ad aliquem venire. Liv. 25. 16.
 In complexum alicujus. Cic. 14. Fam. 1. Si in vestrum complexum venero, ac si & vos, & me ipsum recuperaro, satis magnum mihi fructum videbor percepisse. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 8. extr. Ipse gravissima hieme in navibus excubabat, neque ullum laborem aut munus delipiens, si in Cæsaris complexum veniret. i. e. Ut a Cæsare complecteretur & amaretur. [Immo Si Cæsari ipsi hosti occurrere posset, ut cum ipso confingeret.
 In concionem venire. Cic. 3. Verr. 68. Postridie mane homines in concionem veniunt, quærent quid optimum factu sit.
 In consilium alicujus venire, pro Obterperare ejus consilio. Cic. 10. Att. 1. Veniendumne sit in consilium Tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. [i. e. In Senatum sub tyranno, oppressa libertate.
 In conspectum alicujus. Cic. 1. de Finib. 34. Reque ex utraque parte audita, pronuntiaret, eum non talem videri fuisse in imperio, quales ejus majores fuerunt, & in conspectum suum venire veruit.
 In conspectum ad aliquem venire. Cic. 10. Fam. 23. Legatos, fide Lepidi missos, ad me in conspectum venire veteram.
 In flammam venire. Cic. 16. Att. 18. Veniendum est igitur vel in ipsam flammam: turpius est enim privatim cadere, quam publice. i. e. Conjicere se oportet in periculum.

Affidue veniebat inter densas fagos Virg. 2. Ecl. 4.
 Omnes, qui istinc veniunt, ita de tua virtute commemorant. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Domum venisti ad tuos penates. Catull. ad Veranium, 9. 3.
 Cum impetu venire. Cic. 2. de Finib. 112. Si cum tanto impetu in Græciam venisset.
 Inimicus ei venit, pro Est illi inimicus. Cic. pro Rosc. Amer. 55. Vident omnes qua de causa huic inimicus venias: sciunt hujusce pecunia te adductum esse.
 Ad interdictum venire, pro Venire in jus ad Prætorum. Petronius cap. 13. Ut, si nollet alienam rem domino reddere, ad interdictum veniret. Meminit Turnebus.
 Intro venire. V. INTRO.
 Mature venit ipse. V. MATURE.
 In medium. Cic. 4. Verr. 175. Venient in medium: dicent quid stauerint.
 Navibus venire. Liv. 21. 39.
 Obviam venire. Cic. 4. Tusc. 97.
 Alacris obviam mihi veniet, complexum exoptans meum. Ex poeta. Idem 2. Att. 1. Eunti mihi Antium, & gladiatores M. Metelli cupide relinquenti, venit obviam tuus puer.
 Turba mihi obviam venit. Propert. 2. 30. V. OBVIAM.
 Opportune venire. V. OPPORTUNUS.
 Optato venire. V. Optato in OPTO.
 Parate venire. V. PARO.
 Passu ingenti venire. Ovid. 3. Amor. 1. 12.
 Peropportune venire. V. PEROPORTUNUS.
 Ad potum, vel prandium venire. Plin. lib. 9. cap. 15. Cic. pro Cluent. 168. Quum ad illud prandium crudior venisset.
 Ad pugnam venire. Hor. 1. Serm. 5. 56.
 Cum supplemento. Liv. 9. 22.
 In rem præsentem. V. IN præpositionem.
 In secreta venire. Ovid. 13. Met. 555.
 In tempore veni. Ter. And. 4. 5. 19.
 Ad vadimonium venire. Cic. pro Quint. 48. Ad vadimonium non venerat, ut ais, is, quicum tibi affinitas, societas, omnis denique causæ & necessitudines veteres intercedebant.
 Ad agendum venire. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Viam multorum dierum venire. Cic. 2. Philipp. 61. Quis, qui nescierit venisse eam tot dierum tibi viam gratulatum?
 Satis venire duobus. Virg. 7. Æn. 470.
 Se satis ambobus Teucrisque venire, Latinisque.
 Desuper venire. Virgil. de machina Trojani equi, 2. Æn. 47.
 —venturaque desuper urbi. i. e. Superventura urbi, & eam oppressura. Turnebus.
 Fulgor venit ab æthere. Virg. 8. Æn. 524.
 Feliciter hæc res tibi venit, pro Evenit. Cic. 16. Fam. 21. Emisse te prædium vehementer gaudeo, feliciterque rem tibi istam venire cupio. Vetus exemplar legit Evenire.
 Fortuna læta mihi venit. Virg. 11. Æn. 42.
 Prospere veniunt. Plaut. Pseud. 2. 1. 1. Emendatum Eveniunt.
 Ufus venit. Ter. Heaut. 3. 2. 45.
 Et, næ ego te (si usus veniat) magnifice, Chreme, Tractare possim. c. de istoc, cum usus venerit, &c.
 Ufu mihi venit. Cic. 3. Fam. 8. Idem 7. Att. 26. Nunc venit idem usu mihi, quod tu tibi scribis, quoties exoritur.
 Venire, Ire. Nepos 20. 4. 2. Veniebat autem in theatrum, &c. propter valetudinem vectus jumentis junctis.
 Venire cum Supino. Nepos 18. 6. 1. Cum litteras & nuncios misisset in Asiam, consultum, utrum repetitum Macedoniam veniret. conf. Hor. 1. Epist. 3. 19. Sic
 Venient ad te comestatum. Plaut. Perf. 4. 4. 19. V. supra Venire cum Supino.
 Derisum venit. Plaut. Aul. 2. 2. 46. Et apud Ter. Eun. 4. 6. 14. Venit ereptum.
 Emptum venire. Cic. 4. Verr. 124. Tamen ad istum venerunt emptum Iocum illum senatorium, non solum veteres, sed etiam novi.
 Oratum venio. Cæf. 7. Bell. Gall. 32.
 Alicui venire advorsum, Ire obviam. Plaut. Most. 1. 4. 1.
 Auxilio alicui venire. Liv. 9. 43.
 Subsidio. Cic. 6. Att. 5. Ad meque legati ejus, & Quæstor, & amici litteras mitterent, ut subsidio venirent.
 Suppetias venire, & profecti suppetias, locutiones elegantioris sunt sæculi & oris. Oppius de Bell. Afr. 25. Oppidisque suppetias profectus est. Iterum 5. pr. Nuntiabantur auxilia magna equitatusque oppidanis suppetias venire. Turnebus. [Subauditur 7. Latum.
 Venire, Portari, deferri. Plin. lib. 35. cap. 6. Species sinopidis tres: rubra, & minus rubens, & inter has media. Et paulo post, Ejus que ex Africa venit, octoni asses.
 Venire, pro Afferri, de litteris dictum. Cic. 11. Fam. 24. Quod scribis in Italia te moraturum, dum tibi litteræ meæ veniant, si per hostem licet, non erraris.
 Commeatus venire, qui afferantur, dicimus per metonymiam. Quintil. lib. 6. cap. 6.
 Epistola mihi venit, Allata est ad me. Ovid. 1. de Pont. 9. 1.
 Fama mihi venit. Virg. 4. Æn. 387.
 Venies ad illud quod refert tua: h. e. Tandem vel postea id leges. Plaut. Perf. 4. 3. 50. Ter. Heaut. 2. 3. 33.
 Mane, hoc, quod cæpi, primum enarrem, & Clitipho:
 Post istuc veniam.
 Ad Arcefilam, Carneademque veniamus. h. e. De Arcefila loquamur. Cic. 4. Acad. 12. Et pro Rosc. Amer. 46. Ut ad fabulas veniamus.
 In eum sermonem, ut, &c. Cic. 3. Fam. 5. Veni in eum sermonem, ut dicerem libenter me ad eam partem provinciæ primum esse venturum.
 In bona alicujus venire. Ovid. 2. Amor. 5. 32.
 In divitias venire. Plaut. Capt. 5. 4. 13.
 At nunc liber in divitiis laxo venies.
 Hæreditate venire dicitur res aliqua, Obvenire. Cic. 1. de Invent. 84.

Sed neque emisti, neque hæreditate venit, neque domi natus est, neque donatus est.
 Hæreditas mihi venit a patre. Cic. 3. Verr. 126. Quum ejus filio, Prætoris Sacerdote, hæreditas a propinquo permagna venisset.
 Venire prope. ut, Prope exitum venire. Liv. 5. 16.
 Venire, Accidere. Cæf. lib. 7. cap. 27. Solet vero sub ejusmodi victu venire, ut alvus non reddatur. Lind. exhibet Evenire.
 Clamor a populo venit ad astra. Ovid. 3. Fast. 368.
 Ad digitos. V. A D.
 Ad aures alicujus venire, Audiri. Hor. de Arte Poet. 255.
 Ad aures meas venit, te, &c. Cic. pro Marcell. 25. Mulier est, mulieris vox mihi ad aures venit.
 Ad aures vox venit. Virg. 2. Æn. 119.
 Ad extrema venire, Descendere. Liv. 2. 47.
 Ad finem venire dicitur res aliqua. Liv. 25. 23. Quum maxime Capua circumvallaretur, Syracusarum quoque oppugnatio ad finem venit.
 Ad fœdus veniunt amantes. Ovid. 2. de Arte Am. 579.
 Ad inimicitias venit res. Cic. 3. Q. frat. 4. Ad inimicitias res venisset, &c. cum Æfernino Samnite Pacidejanus comparatus videret.
 Ad internecionem venire. Liv. 36. 34.
 Ad manum venire. Quintil. lib. 2. cap. 11.
 Maror summus venit ad eum morte fratris. Cic. pro Quint. 14. Ut ad quem summus maror morte sua veniebat, ad eundem summus honos quoque perveniret.
 Ad nasum venire. Plin. lib. 15. cap. 28. Multoque celerius talia ad nasum veniunt, quam pinguis. h. e. Ascendunt, & nares feriunt.
 Ad nihilum venire, Redigi. Cic. 2. Tusc. 5. Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum, ut jam, quod natura fert in omnibus fere rebus, fenescat, brevique tempore ad nihilum ventura videatur.
 Ad nimium venire. Plin. lib. 26. cap. 4.
 Ad nomen venire. Plin. lib. 10. cap. 70. Spectatur in piscinis Cæsaris, genera piscium ad nomen venire, quosdam singulos. h. e. Quum vocantur nomine suo, adnatare.
 Ad pactionem venire. Cic. 9. Att. 12. Ego, si Pompejus manet in Italia, nec res ad pactionem venit, longius bellum puto fore.
 Ad summum venire. Cic. 2. Tusc. 5. Atque oratorum quidem laus ita ducta, ab humili venit ad summum.
 In aciem venire. V. ACIES. & infra Ventum est imperf.
 In adoptiva sacra venire. Cic. pro Domo 35. Neque amissis sacris paternis in hac adoptiva venisti.
 In amicitiam venire aliquorum. Liv. 25. 16. Liberos cum suis legibus venturos in amicitiam Lucanos, &c. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 7.
 In arbitrium venire, ac potestatem alicujus. Cic. 3. Verr. 150. Hac conditione, si quis de populo redemptor accessisset, &c. tum in ejus arbitrium ac potestatem venire volebat, qui sibi ereptam prædam arbitraretur.
 In arma venire. Lucan. lib. 3. 184.
 Intra arma aliena venire, h. e. Intra præsidia & alienas manus. Cic. 8. Att. 15. Neque enim eos solos arbitrabamur capi, qui in armatorum manus incidissent: sed eos nihilominus, qui regionibus exclusi, intra præsidia, atque intra arma aliena venissent.
 In buccam quod venit. Cic. 1. Att. 9. Tu velim sæpe ad nos scribas: si rem nullam habebis, quod in buccam venerit scribito. Proverbialiter dictum, pro Quicquid occurret & in mentem veniet. V. BUCCA.
 In calamitatem venire. Cic. pro Rosc. Amer. 49. Hoc vero est, quod ferri non potest, si & in hanc calamitatem venit propter prædiorum bonitatem & multitudinem: & quod ea studiose coluit, id erit ei maxime fraudi.
 In casum venire. Cic. pro Cluent. 81. Postremo, in eum casum veneram, ut omnis mearum fortunarum status unius judicii periculo contineretur.
 In certamen venire. Cic. 5. Tusc. 78. Mulieres vero in India, quum est cujusque earum vir mortuus, in certamen judiciumque veniunt.
 In certamen cum aliquo venire. Cic. de Clar. Orat. 319. In patrocinio Siciliensi maxime in certamen venit designatus Ædilis cum designato consule Hortensio.
 In certamen virtutis venire. Cic. 5. de Finib. 71. Qui omnes motus fortunæ, mutationesque rerum & temporum leves & imbecilles fore intelligant, si in virtutis certamen venerint.
 In cognitionem Senatus venire hæc res. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 In computationem venire. Plin. lib. 6. cap. 33. V. COMPUTO.
 In confessum venit ea res. Plin. Epist. 302. h. e. Nota, & manifesta est.
 In consuetudinem. Cic. 2. de Invent. 65. Deinde quædam in consuetudinem ex utilitatis ratione venerunt.
 In consuetudinem benignitatis. Cic. in Pison. 45. Ut Senatus is, qui in eam jam benignitatis consuetudinem venit, ut eos, qui bene Remp. gesserint, novis honoribus afficiat.
 In consuetudinem proverbii. Cic. 2. Off. 55. Id quod a nostris hominibus sapissime usurpatum, jam in proverbii consuetudinem venit, largitionem fundum non habere.
 In contemptionem. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 47.
 In contemptum. Idem. Cæf. 3. Bell. Gall. cap. 17.
 In contentionem. Cic. pro Quint. 24. Quod nisi ex Publicio narratum Navio esset, non tam cito res in contentionem venisset.
 In contentionem, utrum. Cic. 2. de Divin. 129. Venit enim jam in contentionem, utrum sit probabilis, &c.
 In controversiam vel contentionem venit ea res. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 In contentionem de accusando. Cic. 1. Verr. 62. Neque fere unquam venit in contentionem de accusando, qui Quæstor fuisse, quin repudiaretur.
 In contentionem honoris. Cic. Anteq. iret in exil. 4. Eos in contentionem honoris venire, qui officiis se superari æquissimo animo tulerunt?
 In controversiam. Cic. 4. Verr. 37. Nam hoc animo providebat, cum tanta hæreditas in controversiam venisset.
 In crimen. Ter. Hec. 2. 1. 55. h. e. Accusari.
 In cruciatum. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 31.
 In deditionem. Cæf. 6. Bell. Gall. 3.
 In deliberationem venire. Quintil. lib. 2. cap. 21.
 In desiderium venit res aliqua. Liv. 3. 37. i. e. Desideratur.
 In disceptationem. Liv. 39. 37.

In discrimen, In periculo esse. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Quum omnium nobilium dignitas & salus in discrimen veniret.

In discrimen existimationis. Cic. 1. Verr. 71. Itaque semper hi diligentissime, laboriosissimeque accusarunt, qui se ipsos in discrimen existimationis venire arbitrati sunt.

In disquisitionem. Liv. 26. 31.

In dubium. Cic. 16. Att. 18. Præsertim quum hoc genere cognitionum labefactato, acta Cæsaris in dubium ventura videantur.

In dubium de voluntate, &c. Cic. 11. Att. 15. Alii capti, alii interclusi, non veniunt in dubium de voluntate, eo minus scilicet, cum se expedierint, & una esse cœperint: ii autem ipsi, qui sua voluntate ad Fufium venerunt, nihil possunt, nisi timidi existimari. Ter. Adel. 2. 2. 35. Etiam de forte venio in dubium miser.

In dubium venire de civitate. Cic. pro Cæcin. 18. Itaque homo timidus imperitusque, qui neque animi, neque consilii satis haberet, non putavit esse tanti hereditatem, ut de civitate in dubium veniret.

In dubium venit quid sit factum. Quintil. lib. 7. cap. 3.

In exemplum venire. Ovid. 4. Fast. 243.

In faciem pacis veniretur. Tacit. 13. Ann. 38.

In familiaritatem alicujus. Cic. 7. Fam. 15. Quod vero in C. Matii, suavissimi doctissimique hominis, familiaritatem venisti, non dici potest quam valde gaudeam.

In fidem alicujus venire, h. e. Sese dedere. Liv. 26. 40.

In fœdera venire. Virg. 4. Æn. 339.

In gloriam summam. Cic. 2. Att. 20. Ediçta ejus & conciones describunt & legunt, novo quodam genere in summam gloriam venit.

In invidiam ex gratia nimia venire. Auctor de Viris Illust. cap. 66.

In iudicium venire. Cic. 2. Att. 1. Quid verius, quam in iudicium venire, qui ob rem iudicandam pecuniam acceperit?

In iudicium venit fama ejus. Cic. pro Quint. 30. Demonstrabant de re iudicium fieri oportere, ut aut uterque inter se, aut neuter satisficeret: non necesse esse famam alterius in iudicium venire.

In laudem venire. Quintil. lib. 2. cap. ult.

In locum summum venire. Cic. 3. de Legib. 27. Ex his autem, qui magistratum cœperunt, quod Senatusconsulto efficitur, popularem sane neminem in summum locum, nisi per populum venire, sublata cooptatione Censoria.

In manus alicujus. Cic. 3. Off. 34. Neque enim quicquam de hac parte post Panætium explicatum est, quod mihi quidem probaretur de iis, quæ in manus meas venerint.

In manus hominum libros venire dicimus. Quintil. Tryphoni.

In mentem venit, pro Succurrit. Ter. Eun. 2. 2. 2.

— hoc adeo ex hac re venit in mentem mihi. Cic. 2. Fam. 17. Quæ mihi veniebat in mentem, quæ ad te pertinere arbitrabar, quod in Ciliciam proficiscebar, existimavi me ad te oportere scribere.

In mentem hujus rei. Cic. 5. de Finib. 2. Venit enim mihi Platonis in mentem, quem accepimus primum hic disputare solitum. Ter. Phorm. 4. 3. 47.

Nam mihi veniebat in mentem ejus incommodi.

In mentem quemadmodum. Cic. pro Rosc. Amer. 74. Et simul tibi in mentem veniat facito, quemadmodum vitam hujusce depinxeris.

In mentem venit, quid. Cic. 1. Verr. 33. In mentem tibi non venit, quid negotii sit causam publicam sustinere.

In mentem venit ut. Plaut. Mil. 4. 8. 48.

In morem venire. Ovid. 2. de Pont. 7. 39.

In notitiam. Plin. lib. 7. cap. 1. Quis enim Æthiops, antequam cerneret, credit? aut quid non miraculo est, quum primum in notitia venit? V. NOTITIA.

In numerum oratorum. Cic. 1. de Orat. 15. Sed sunt quidam, aut ita lingua hæsitantes, aut ita vocabulorum, aut ita vultu motuque corporis vasti atque agrestes, ut etiam si ingenii atque arte valeant, tamen in oratorum numerum venire non possint. i. e. Dici oratores, sive Pro oratoribus haberi.

In oblivionem. Cic. in Sallust. 5. Tu tuis vita, quam turpiter egisti, magnas offudisti tenebras: ut etiam si fuerint egregii cives, certe venerint in oblivionem.

In odium venire. V. ODIUM.

In officium oratoris venire. Quintil. lib. 2. cap. ult.

In orationem venire. Quintil. lib. 9. cap. 4. Horum pedum nullus non in orationem venit. i. e. Ingreditur orationem.

In ordinem Senatorium. Cic. 3. de Legib. 29. Nam quum omni vitio carere lex jubeat, ne veniet quidem in eum ordinem unquam vitii particeps.

In ora venire, pro Honorifico omnium sermone celebrari. Hor. 1. Epist. ad Jul. Florum, 3. 9.

— Romana brevi venturus in ora. Interdum ad vitium ac vituperationem pertinet, ut apud Catullum 38. 5.

Anne ut pervenias in ora vulgi? Sic Liv. 2. 36. Timorem injecit, ne in ora hominum pro ludibrio abiret.

In ora virum venire. Propert. lib. 3. 9. 32.

In ore venire, i. e. Esse. Propert. 2. 1. 2.

Unde meus veniat mollis in ore liber. In ora, libri meliores.

In otium. Cic. 1. Att. 7. Omnem spem delectationis nostræ, quam, quum in otium venerimus, habere volumus, in tua humanitate positam habemus.

In partem alicujus. Liv. 6. 40. Parum est si cujus pars tua nulla adhuc fuit, in partem ejus venis, nisi partem petendo totum traxeris?

In partem impensæ. Cic. 14. Fam. 2. Illud doleo, quæ impensa facienda est, in ejus partem miseram & despoliatam venire.

In partem elocutionis memoria ac pronuntiatio veniunt. Quintil. in Procem. lib. 1.

In periculum venire. Ter. Adelph. 2. 2. 32. Cic. 3. Verr. 70. Neque adhuc causam ullam excogitare potuit, quamobrem commiserit, aut quid evenerit, ut in tantum periculum veniret.

In periculum ne. Cic. pro Muren. 55. Venit in periculum, ne & ea, quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parata sunt, amittat.

In populos venire. Ovid. 6. Met. 546.

In possessionem. Cic. 3. de Lege Agr. 11. Etiamne si vi ejecit? etiamne si clam, si precario venit in possessionem?

In possessionem Reipublicæ venire. Cic. 7. Att. 8. Quid censet, ajebat,

facturum esse ipsum, si in possessionem Reip. venerit, cum hæc Quæstor ejus, infirmus & inops, audeat dicere?

In potestatem alicujus. Caf. 4. Bell. Gall. 38.

In proverbium. Liv. 40. 46. Vulgatum illud, quia verum erat, in proverbium venit, Amicitias immortales, inimicitias mortales debere esse.

In questionem venire. Quintil. lib. 7. cap. 3.

In religionem venit illi hæc res. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. Gracchus, cum comitia nihilominus peregisset, remque illam in religionem populo venisse sentiret, ad Senatum retulit.

In sermonem hominum; & vituperationem. Cic. 6. Verr. 13. Nunquam enim, si denariis quadringentis Cupidinem illum putasset, commisitset, ut propter eum in sermonem hominum, atque in tantam vituperationem veniret.

In sermonem alicui venire. Cic. 1. Att. 14. In sermonem se post Idus Martii, præterquam Lepidi, venisse nemini. [An Nemini?

In sermone. Cic. 11. Att. 24. Neque eum rogari, ne me quidem: sed quasi ita sit, quoniam in sermone jam venisti, poteris eam monere, ut alicui committat, cujus extra periculum hujus belli fortuna est. Quidam legunt, In sermone.

In societatem laudum alicujus. Cic. 14. Att. 19. A te autem peto, ut me hanc, quali falsam hereditatem alienæ gloriæ sinas cernere, meque aliqua ex parte in societatem tuarum laudum venire patiare.

In solum venire. Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Hinc quodcumque in solum venit, ut dicitur, effingis atque efficis. Id est quicquid est in rerum natura. Proverbium est: ut enim ea demum nobis esse videntur, quæ sensibus comprehendimus, velut quæ vel tangimus, vel cernimus: sic cum omnia prope ferat solum, id solum esse existimamus, quod in eo videmus, & omnia, quæ sunt in rerum natura, eo sustineri putamus: proinde Quod in solum, valet Quicquid est, quicquid accidit, quicquid sese offert, quicquid evenit. Varro hoc proverbium etiam usurpavit, Libertini epigrammata facere, & qui nomina non memini, quod in solum mihi venerit ponam, id est quodcumque nomen sese mihi obtulerit, & in buccam venerit. Meminit Turneb. [Aliter Non. 2. 426. q. V.

In sortem provincie. Liv. 28. 44.

In spem. Cic. 2. de Orat. 217. Nonnullam in spem veneram, posse me aliquid ex istis dicere. Cæsar Oppio, Cic. 9. Att. 13.

In spem ventum est, Impersonale. Liv. 2. 44.

In spem, quod. Cic. 11. Fam. 13. In spem venerant, quod neque Plancti quatuor legiones omnibus suis copiis pares arbitrabantur, neque ex Italia tam celeriter exercitum trajici posse credebant.

In suspicionem venire. Cic. 2. de Invent. 32. Si id non poterit, si quam in similem ante suspicionem venerit.

In suspicionem venire de morte alicujus. Cic. ad Brut. 6.

In suspicionem furti venire alicui. Pomp. in l. pen. D. de condict. caus. dat. Cum servus tuus in suspicionem furti Attio venisset.

In tædio venire. Plin. lib. 31. cap. 2. Al. Tædio, ommissa præp.

In tutelam suam venire. Cic. de Clar. Orat. 194. Quum is hoc probare vellet, M. Curium, quum ita heres institutus esset, si pupillus ante mortuus esset, quam in suam tutelam venisset, pupillo non nato hæredem esse non posse. V. TUTELA.

In vacuum venire. V. VACUUS.

In vitam venire. Cic. 1. de Legib. 59.

In unitatem. Plin. lib. 33. cap. 2.

In usum venire. Plin. lib. 24. cap. 11. Nectus Latinum nomen habet, quum in usum plurimis modis veniat. V. TUS.

In usum alicujus rei venire. Plin. lib. 8. cap. 48.

Sub aspectum venire. Cic. 2. de Orat. 358. His autem formis atque corporibus, sicut omnibus rebus, quæ sub aspectum veniunt, sedes opus est.

Sub jactum telorum venire. Liv. 27. 19.

Sub oculos venire. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 5.

Dolor ad quem veniat, ad eundem necesse est incertum venire. Cic. 3. de Nat. Deor. 36.

Emolumentum ad eum ex ea re venit. Cic. pro Cluent. 52. Sin autem illud egeram, nullum ad Scamandrum morte Avici venturum emolumentum fuisse concedebat.

Fides tarda venit dictis, difficilisque. Ovid. 3. Fast. 350. i. e. Tarde & cum difficultate adhibetur fides verbis.

Gradibus venire ad virtutem, Ascendere. Cic. 1. de Nat. Deor. 90. Nam a beatis ad virtutem, a virtute ad rationem video te venisse gradibus.

Dies venit legi. Cic. 4. Att. 15. Venit legi dies, Terentius intercessit.

Hiems venit. Cic. 5. Att. 18. Ea si venerit, nec illi ante in meam provinciam transferint, unum vereor, &c.

Nox venit. Propert. lib. 1. 8. 44.

Livor venit in artus, Membra contrahunt livorem. Ovid. 10. Met. 258.

Lues tabida venit membris. Virg. 3. Æn. 137.

Lues miseranda venit arboribus. Virg. 3. Æn. 138.

Mores eo venere. Plin. lib. 23. cap. 1.

Commoda veniunt hinc, Oriuntur. Cic. 1. de Invent. 5. Nam hinc ad Remp. plurima commoda veniunt.

Plaga venit vehementior, Incidit. Cic. 2. Tusc. 56. Sed quia profundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior.

Pœnæ veniunt crudelitati alicujus. Liv. 3. 56.

Pulchritudo corporis venit ex, &c. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Rabies venit canibus. Virg. 3. Georg. 496.

Rifus veniunt. Ovid. 1. de Arte Am. 239.

Tunc veniunt rifus, &c.

Rumor venit. Ter. in prol. Hec. 39.

Spes venit ex merito. Ovid. 2. Epist. 62.

A vero venit causa, i. e. Vera est causa. Ovid. 3. Fast. 368.

Vigor venit membris. Virg. 4. Georg. 418.

Venire, Provenire, Crescere. Virg. 1. Georg. 54.

Hic segetes, illic veniunt felicitus uvæ.

Arbores quædam veniunt sua sponte. Virg. 2. Georg. 11.

Sponte venire ex arboribus sapor, pro Prevenire. Plin. lib. 11. cap. 1.

Venibo, Futurum antiquum pro Veniam. Pomponius Geminus, Sero est, sexta, si tibi placet, venibo. Nonius 10. 32.

Venitur, Impersonale. Plin. Epist. 190. Venitur ad me: confurgo. Cic. pro Quint. 3. Ad me ventum est.

Venitur, & Ventum est in discrimen, Impersonaliter. Cic. 8. Philipp. 29.

- Nam si maximum in discrimen venietur, aut libertas parata victori est, aut mors exposita victo. Idem 2. Off. 33. Et quum res agatur, in discrimenque ventum sit, expedire rem, & consilium ex tempore capere posse. Cum ventum in sciem. Tacit. in lib. de German. 14. pr. Ad coenam ut ventum est, &c. Hor. 1. Epist. 7. 72. Juxta seditionem ventum. Tacit. 6. Ann. 13. Prope seditionem ventum. Tacit. 3. Hist. 21. Ventum gaudeo. Plaut. Cist. 1. 1. 16. Quod ille dixit, qui secundo vento vectus est, Tranquillo mari, ventum gaudeo ecastor ad te. Veniri oportet. Ulp. in l. 1. in princip. D. de quaest. Ad tormenta ferorum ita demum veniri oportet, quum suspectus est reus. Causas veniendi discere. Virg. 6. Æn. 488. Causas veniendi poscere. Virg. 1. Æn. 418. VENIENS, entis. Partic. [ἐρχόμενος] ut, Veniens ad litora classis. Virg. 3. Æn. 652. Ætas veniens. Ovid. 6. Fast. 639. Annus veniens. Cic. 3. Q. frat. 4. Non enim fumus omnino sine cura venientis anni, etsi fumus sine timore. In annum venientem curas extendere. Virg. 2. Georg. 405. Dies veniens, Dies decedens, contraria. Virg. 4. Georg. 456. Virtus veniens in pulchro corpore. Virg. 5. Æn. 344. Crescens. Servius. VENTURUS, a, um. Partic. [ἐλπίσμενος] Futurus. ut, Ævi venturi infcius. Virg. 8. Æn. 627. Bella ventura. Virg. 3. Æn. 458. Doloris venturi signa. Ovid. 19. Epist. 107. Hiemis venturæ memores. Virg. 4. Georg. 156. Mali venturi prima favilla. Propert. lib. 1. 9. 18. Senectæ venturæ memor. Ovid. 3. de Arte Am. 59. Videre ventura, Futura prævidere. Virg. 2. Æn. 125. Præcæcia venturi vates. Virg. 6. Æn. 66. VENTIO, ðnis. f. [ἐλπίσις] Plaut. Truc. 2. 7. 61. Quid tibi huc ventio est? h. e. Ad quid huc venis? VENTO, ðre. frequentat. Festus; Ventabant antiqui dicebant sine præpositione pro Adventabant. Et Venio, sed puto ἐχρησται. H. St. VENTIVO, [ἐπιχειροῦμαι] ðre. alterum frequentat. ut, Sæpius ventitare in agrum. Plin. lib. 18. cap. 5. Cic. 11. Fam. 27. In reliquis officiis cui tu tribuisti, excepto Casare, præter me, ut domum ventitares, horasque multas sæpe suavissimo sermone consumeres? Catull. ad se ipsum. 8. 4. Quum ventitabas, quo puella ducebat. VENTITANS, antis. Partic. Solin. cap. 52. Elephanti ad potum ventitantes. VENOR, [κυνηγέτωρ, Gl. G. L.] ðri. Ferarum indagare. feris insidiari. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Canum tanta alacritas in venando. Idem 2. Fam. 10. De pantheris, per eos, qui venari solent, agitur mandato meo diligenter. Apros venari. Virg. 10. Ecl. 57. Leporem canibus venari. Virg. 3. Georg. 410. Venari imperio alicujus. Cic. 6. Att. 1. Illud autem alterum, alienum esse existimatione mea, Cibyrtas imperio meo publice venari. Venari apros in mari; Proverbium in eos, qui frustra aliquid conantur & operam perdunt. Plaut. Afin. 1. 1. 87. Pisces venari. Plin. lib. 16. cap. 1. Viduas avaras venari fructis & pomis. Hor. 1. Epist. 1. 77. i. e. Captare & decipere, ac velut irretire aut inescare cibis delicatis & munusculis, ut res earum tibi vindices. Venari, per translationem, pro Artificio quodam & solertia querere: ut, Venari laudem, gloriam, &c. Cic. 16. Att. 7. bene igitur tu, qui ἐθάρσασαν venaris, relinquis patriam. Vetus exemplar loco Venaris legit bene. Amores venari. Ovid. de Medic. faciei 27. Laudem modestiæ in aliqua re venari. Auct. ad Heren. lib. 4. 5. Venari de verbis alterius aliquid, Expiscari, Persequi. Plaut. Milit. 4. 2. 38. Venandi, venando, venandum; Gerundia. ut, Studio venandi lassus. Ovid. 3. Met. 413. Tempora longa ponere venando. Ovid. 19. Epist. 9. Venatum, venatu; Supina. ut, Ire venatum. Virg. 4. Æn. 117. VENANS, antis. Partic. Virg. 7. Æn. 493. Hunc procul errantem rabida venantis Iuli Commovere canes. Catull. 117. 1. Sæpe tibi studioso animo venante requiris, Carmina uti possem &c. Al. Venanda requirens. VENATIO, ðnis. f. [κυνήγιον, Gl. G. L.] Venandi actus. Cic. 2. de Fin. 23. Piscatu, aucupio, venatione, his omnibus exquisitis, vitantes cruditatem, &c. Venatio est etiam ipsa Præda. Liv. 35. 49. Apud bonum & scitum convivatorem comiter accepti, cum miramur, unde illi eo anni tempore tam multa & varia venatio. conf. Idem 25. 9. V. Celf. 5. 26 & 5. 28. Venatio, Spectaculum venatorium. Venatores enim servi instituebantur docebanturque, non ad feras per saltus indagandas, ut Accursius existimavit, sed ad voluptatem populi, ut in oculis ejus feras in arena conficerent. Ut enim Ludus erat Gladiatorium, id est schola, in qua ad gladiaturam instituebantur: sic venatorius ludus, in quo ad venationem bestiarum exercebantur. Suet. in Claud. cap. 21. Circenses frequenter etiam in Vaticano commisit, nonnunquam interjecta per quinos missus venatione. i. e. Quinquies instaurata, aut quincuplici ferarum immisione edita. Idem in Domitiano cap. 4. Spectacula magnifica assidue, & sumptuosa edidit. Nam venationes gladiatorumque & noctibus ad lychnos: nec virorum modo pugnas, sed & seminarum. Cic. 2. Off. 55. Prodigii sunt, qui epulis, & viscerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, venationumque apparatu pecunias profundunt. Idem 7. Fam. 1. Reliqua sunt venationes binæ per dies quinque, magnificæ, nemo negat. Sed quæ potest homini esse polito delectatio, quam aut homo imbecillus a valentissima bestia laniatur, aut præclara bestia venabulo transferberatur? [Missus Suet. quadrigrarum intelligit, quorum quinto cuique interponebat unam venationem Claudius.] Proscribere venationem. Cic. 16. Att. 4. Itaque scripturam ajebat, ut venationem etiam, quæ posttridie ludos Apollinares futura est, proferberent III. ID. Quint. V. PROSCRIBO. De Venatione direptionis, quæ dicebatur, cum diversi generis feræ immittebantur in Circum, populo diripiendæ, V. Salmaf. ad Prob. Vopisc. p. 315. VENATOR, ðs m. [κυνήτωρ, Gl. G. L.] Idem. Plaut. Rud. 4. 3. 31. Hunc qui cepi in venatu meo. Plin. lib. 8. cap. 16. Quos venatus, aucupia, piscarusque alebant. Cic. 5. Tusc. 98. Labor in venatu, sudor, curfus ab Eurota, fames, sitis. Assiduus venator. Virg. 9. Æn. 245. Apti saltus venatibus. Ovid. 5. Epist. 17. Pro ipsa Præda ponitur. Gell. 9. 4. Esse in montanis terræ Indiæ homines caninis capitibus & larratibus; eosque vesci avium & ferarum venatibus. conf. Plin. lib. 7. cap. 2. & Ammian. 23. 6. VENATOR, ðris. m. [κυνήτης, Gl. L. G. κυνήτης, θηρευτής, G. L.] Qui venatur. Cic. 2. Tusc. 40. Pernocant venatores in nive, in montibus uri se patiuntur. De quatuor Venatorum generibus, V. L. J. Scoppa & Isidor. Venator adest nostris consiliis, cum auritis plagis. Per translationem. Plaut. Milit. 3. 1. 14. Naturæ venator, Physicus philosophus. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. VENATRIX, icis. f. [κυνήτειος] Virg. 1. Æn. 323. Namque humeris de moreabilem suspenderat arcum Venatrix, dederatque comam diffundere ventis. [i. e. Habitu venantis incedens.] Dea venatrix, Diana. Adjective. Ovid. 2. Met. 454. Phætræ venatrices. Claud. 4. Conf. Hon. 160. Turba venatrix canum. Valer. 3. Argon. 335. VENATICUS, a, um. Adj. [κυνήτικος] Quod ad venationem pertinet: ut, Venaticus canis. Plaut. Mil. 2. 2. 113. Varro 2. de R. R. cap. 9. Canum duo genera: unum venaticum, & pertinet ad feras bestias ac silvestres: alterum, quod custodiæ causa paratur, & pertinet ad pastorem. Cic. 6. Verr. 31. Mirandum in modum, canes venaticos diceret, ita odorabantur omnia & pervestigabant, &c. Canum autem venaticorum elegantissime excogitata nomina habes apud Ovid. 3. Met. 210. Catulus venaticus. Hor. 1. Epist. 2. 65. Parasiti venatici. Plaut. Capt. 1. 1. 17. Exercere venaticam, subaud. Artem. Saresb. 1. 4. VENATICUS, a, um. Adj. ut, Præda venatica. Ammian. 20. 18. & 30. 3. VENATORIUS, a, um. aliud Adj. Idem. [θηροδικός, κυνήτικος] Plin. 3. Epist. 19. Inest huic computationi sumptus suppellectilis, sumptus atrientium, topiariorum, fabrorum, atque etiam venatorii instrumenti. Culter venatorius. Martial. lib. 14. 31. Galea venatoria. Nepos 12. 3. 2. VENATURA, æ. f. Venatio. Plaut. Mil. 4. 1. extr. Viden' tu illam oculis venaturam facere, atque aucupium auribus? VENABULUM, i. n. [ζηβύλον, Gl. L. G.] Telum venationi aptum, aciei longissimæ. Martial. lib. 14. 31. Si dejecta gemes longo venabula rostro, Hic brevis in grandem cominus ibit aprum. Virg. 4. Æn. 131. Retia rara plagæ, & lato venabula ferro. Plin. lib. 7. cap. 56. Piseum venabula invenisse dicunt. Cornea venabula lato ferro. Ovid. 4. Epist. 83. Dorica venabula. Martial. de Spectat. 23. Dorica quam certo venabula dirigit ictu. Intellego Laconica. Juventus enim Laconum montes venatu assidue lustrabat, venabula gerens. Nemo autem ignorat eos Dorici generis fuisse: vel potius a Doride, in qua est Pindus mons, optimæ ferax materia ad hastilia. sunt Dorica vocata venabula. Certe Dorica erant armatura certi cujusdam sui generis, ut ab Hesychio refertur. & Doricum pro Græco audiri potest. Ex Turnebo. Splendida venabula. Ovid. 8. Met. 419. Infigere sagittarum venabula prætereuntibus. V. INFIGO. Intranctos venabula. V. INTRAO. Subeunt latum venabula pectus. Lucan. lib. 1. 211. Transferberari venabulo. Cic. 7. Fam. 1. V. VENATIO. VENOSUS, VENOX, V. VENA. VENTER, tris. m. [χειλία, γαστήρ, Gl. L. G. & G. L.] Pars corporis, quæ a pectore ad pubem terminatur, tam in animalibus brutis, quam hominibus. Juven. 4. Sat. 107. Montani quoque venter adest, abdomine tardus. Plin. lib. 9. cap. 50. Atritu ventrium pisces cueunt. Albus venter. Pers. 3. Sat. 98. Gravidus venter. Ovid. 10. Met. 505. Gravidus venter justo pondere. Ovid. 16. Epist. 44. Gravis venter. Ovid. 9. Met. 684. Intensus venter. Celf. lib. 4. cap. 9. Mollis venter. Hor. Epod. 8. 9. Pestifer venter serpentis. Ovid. 1. Met. 459. Planus venter. h. e. Sine rugis. Ovid. 1. Amor. 5. 21. Summus venter. Celf. lib. 4. cap. 13. Tumidus venter cælesti pondere. Ovid. 3. Fast. 42. Complevit sua tempora maturus venter. Ovid. 11. Met. 311. Distingere ventrem. Celf. lib. 4. cap. 15. Indurescit venter. Celf. lib. 4. cap. 12. Inflatur venter. Cic. 2. de Divin. 119. Intumuit venter ab unda. Ovid. 1. Fast. 215. Metiri ventrem lino. Celf. lib. 3. cap. 21. Petere ventrem. Cic. pro Muren. 53. Vitiati ventris tumescunt pondera. Ovid. 11. Epist. 37. Venter apud Jurisconsultos plerumque accipitur pro Fetu: qui in ventre continetur. Unde Pandectarum lib. 25. tit. est, Si mulier ventris nomina in possessionem missa sit. Et ibidem Ulpian. Ventrem perferre, pro Esse gravidam. Columel. lib. 6. cap. 24. de vaccis. Mulier ventre vacuo, incerto, pleno, præterito, apud Papinianum in l. Ventre. D. de acquirenda vel omit. hæred. Venter. Protuberantia quavis, ut Tumido ventre ecurbita. Propert. lib. 4. 2. 43. Crescit in ventrem cucumis. Virg. 4. Georg. 122. Facere ventrem dicitur paries, Qui vetustate collabens, curvatura quadam veluti ventre extra fundamenti limites eminet. Alphenus in l. Si quando. §. 1. D. Si servitus vend. Si quando inter aedes binas paries esset, qui ita ventrem faceret, ut in vicini domum semipedem, aut amplius protrumberet,

- Eumberet, agi oportet, jus non esse illum parietem ita projectum in
 suum esse, se invito.
Venter, Stomachus, ventriculus. Plin. lib. 19. cap. 5. Cibos salubres
 ac lenes pluribus modis exultant, qui pernici humano ventre non
 queant, sed non intumescant. Juven. 5. Sat. 6.
 Ventre nihil novi frugalius. Pers. prol. in Sat. v. 11.
 Magister artis, ingenique largitor
 Venter, negatas artificum sequi voces.
Orificia ventris. V. ORIFICIUM.
Rabies improba ventris, Dira fames. Virg. 2. Æn. 356.
Vitium ventris Cic. pro Coel. 44. Nulla luxuries reperietur, nulli sumptus,
 nullum æs alienum, nulla convivorum ac lustrorum libido, quod
 quidem vitium ventris & gutturis non modo minuit ætas hominibus,
 sed etiam auget. [Hic videtur Ventris imi vitium. i. e. Libido.
Avarus venter, Infatiabilis. V. paulo post, Donabat &c.
Carnosus venter. V. CARO.
Improbis venter. Senec. Thyest. 5.
Inanis venter. Hor. 1. Serm. 6. 128.
Vacui ventris furor. Juven. 15. Sat. 100.
Vorax venter. V. paulo post, Placare &c.
 Auferre aliquid in ventrem. Cic. 2. de Orat. 265.
Donabat avaro ventri quidquid quæsierat. Hor. 1. Epist. 16. 32.
Duci ventre, Inservire ventri & gulæ. Hor. 2. Serm. 7. 38.
Mersæ res in ventrem. Juven. 11. Sat. 40.
Placare jejunia voracis ventris. Ovid. 15. Met. 95.
Placat iratum ventrem esca. Hor. 2. Serm. 8. 5.
Vacare luxuriæ ventrique. Claud. de Nupt. Honor. & Mar. 54.
Victa cupidine ventris pietas. Ovid. 15. Met. 173.
Venter, Alvus. Celf. lib. 3. cap. 18. Ubi ab inferiore parte purgandus
 aliquis est, ventrem ejus ante solvendum esse: ubi a superiore, comprimendum.
Fluxiones ventris sistere. Plin. lib. 23. cap. 5.
Fluor ventris. Celf. lib. 4. cap. 16.
Inflatio ventris. V. INFLATIO.
Proluvies ventris foedissima. Virg. 3. Æn. 216.
Solutiones ventris. Plin. lib. 24. cap. 10. Et lib. 27. cap. 10.
Astrictus venter. Celf. lib. 2. cap. 1.
Fusus venter. Celf. lib. 2. cap. 1.
Liquidus venter. V. LIQUOR.
Comprimere ventrem & Solvere, contraria. Celf. lib. 3. cap. 18.
Contrahere ventrem. V. CONTRAHO.
Contractus venter. Celf. lib. 2. cap. 8.
Crepat mihi venter. V. CREPO.
Emollire ventrem difficilem. Plin. lib. 22. cap. 13.
Exinanire ventrem, Celf. lib. 4. cap. 12.
Est si venter quasi fermentatus, pinguis, atque rugosus. Celf. 2. 8.
Fluit venter. Celf. lib. 2. cap. 8.
Liquare ventrem. Celf. lib. 4. cap. 12.
Mollire ventrem. Celf. lib. 2. cap. 12.
Movere ventrem. V. MOVERE.
Profuit venter. Celf. lib. 2. cap. 8. Si venter omnibus horis, & cum
 sono, & sine hoc profuit.
Resolvere ventrem. Celf. lib. 3. cap. 16.
Resolutus venter. Celf. lib. 2. cap. 8. Si sanguis e naribus fluxit, aut
 venter resolutus est, illud malum desinit ex toto.
Sistere ventrem. Plin. lib. 20. cap. 23. & lib. 21. cap. 19.
Solvere ventrem & Comprimere, contraria. Celf. lib. 3. cap. 18.
Suppressus venter. Celf. lib. 4. cap. 15.
Tenere ventrem. Celf. lib. 4. cap. 19. h. e. Sistere fluxum ventris.
Turbare ventrem. Celf. lib. 1. cap. 6.
Turbatur venter femine sumpto. Plin. lib. 22. cap. 22.
VENTRIOSUS, VENTROSUS, sive VENTRUOSUS, a, um. Adj.
 [πεπρωμένος, περιεπρωμένος, Gl. L. G. & G. L.] Qui magnum habet ven-
 trem. Plaut. Afin. 2. 3. 20.
 Macilentis malis, rufulus, aliquantum ventriosus. Idem Merc.
 3. 4. 54. Canum, varum, ventriosum.
Ventrosum, Quod ventrem facit. Plin. lib. 14. cap. 21. Ventrosa ac
 patula minus utilia. al. Ventruosa. [Sunt &, qui Ventricosus scribunt.
VENTRALIS, e. Adj. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 8. Sed si in ventrem
 receptæ sint, solvitur vis earum ventralis humoris alluvione, qua sunt
 diluiores.
VENTRALIS, is, m. [χειλιόσθιμον, Gl. L. G. & G. L. φέρον, L. G.] vel
VENTRALE, is, n. ut malunt alii, Vestimentum ventrem contegens.
 Plin. lib. 8. cap. 48. Patris mei memoria cœpere amphimalla nostra, sicut
 villosa, & etiam ventralia. Cælius Calpurnius legendum putat Neutralia,
 intelligitque Vestes neutra parte villos habentes. [Del. distinctio &
 copula.
Ventrale, Ulpianus accipit pro Semicinctio, sub quo habentur loculi, qui-
 bus non solum sudariola, sed leves etiam nummulos in quotidianum
 usum gestare solemus, ut in I. Divus, in principio. D. de bonis damnat.
 Nec si zonam circa se habuerit, proinus aliquis sibi vindicare debet:
 sed vestem, qua is fuerit indutus, aut nummulos in ventrali, quos
 victus sui causa in promptu habuerit. Ubi alii codices legunt, Nummulos
 inveterales.
VENTRICULUS, i. m. dimin. [γαστέριον, κελία ἄνω] Corn. Celf. lib.
 4. cap. 1. Ventriculus autem, qui receptaculum cibi est, consistat ex
 duobus tergoribus: isque inter lierem & jecur pulvis est, utroque ex his
 paulum super eum ingrediente. Juven. 3. Sat. 97.
 — vacua & plana omnia dicas
Infra ventriculum.
Porta ventriculi. Celf. lib. 4. cap. 12.
Ventriculus cordis. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Nam quæ spiritu in pulmo-
 nes anima ducitur, ea calefit primum ipso ab spiritu, deinde contagio-
 ne pulmonum, ex eaque pars redditur respirando, pars concipitur cor-
 dis parte quadam, quam ventriculum cordis appellant. Cui similis alter
 adjunctus est, in quem sanguis a jecore per venam illam cavam influit.
Ventriculus [γαστροκυστία, Gl. L. G. & G. L.] Sura. Ventriculi digiti,
 [αυτίλαι, Gl. L. G.] Utrumque alibi non reperi.
VENTRICULOSUS, a, um. Adj. [χειλιακός] Torminibus laborans. ut
 Pallio ventriculosa. Cæli. Aurel. Tard. 4. 3.

- VENTRICULATIO**, ōnis, f. Morbus & tormina ventris. Cæli. Aurel.
 Acut. 3. 17.
VENTRIGO, ōre. Ventrem facere. Plin. Valer. 1. 1. Ut post paucos dies
 ventriget.
VENTRICŒLA, æ, m. Qui ventri servit. Augustin. Epist. 86. Voracitas
 & ebrietas ventricolæ.
VENTRIFICATIO, ōnis, f. Cæli. Aurel. Tard. 3. 8. 142. Fortificari ventri-
 ficationem. Al. Venter fricatione.
VENTRIFLUUS, a, um. Adj. ut, Medicamenta ventriflua. Cæli. Aurel.
 Tard. 1. 4.
VENTRILŒQUUS, a, um. Adj. & Subst. [ἰσχυρολόγος] Tertull. adv.
 Marc. 4. 25. Quis alius disjiciet signa ventriloquorum? V. Barh. Ad-
 vers. 44. 18.
VENTRIUS, i. m. Nomen Romanum. V. Gell. 15. 4.
VENTIGENUS, VENTILAREUM, VENTILAMENTUM, VENTI-
LATIO, VENTILATOR, VENTILATUS, VENTILO, VENTRI-
LOQUIUM, VENTIPOTENS, V. VENTUS.
VENTITO, V. VENIO.
VENTOSUS, V. VENTUS.
VENTUS, i. m. [ἄνεμος, Gl. L. G. & G. L.] a Venio fit: proprie est,
 Cum impetu veniens ær: quum nihil aliud sit ventus, quam ær com-
 motus atque agitatius. Vitruvius 1. 6. Ventus est æris fluens unda cum
 incerta motus redundancia. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Ær effluens huc
 & illuc ventos efficit. Idem 2. de Divin. 44. Placet enim Stoicis, eos
 anhelitus terræ, qui frigidi sunt, quum fluere cœperint ventos esse,
 Ocior ventis. Virg. 5. Æn. 319.
Domus pervia vento. Ovid. 2. Met. 762.
Accessus ventorum. V. ACCEDO.
Curfus ventorum. Catull. in Camerium, 53. 28.
Paces ventorum. Lucret. lib. 3. 1229.
Potestas cæca venti. Lucret. lib. 3. 248.
Prælia ventorum. Virg. 1. Georg. 318.
Rabies læva ventorum. Ovid. 5. Met. 7.
Turbo venti. Virg. 9. Æn. 91.
Vis fera ventorum. Ovid. 15. Met. 599.
Vires validæ ventorum. Lucret. lib. 3. 493.
Adversus ventus. Ovid. 6. Epist. 7.
Ærii venti. Catul. Argon. 62. 142.
Gravis ventus. V. paulo post Salubris, &c.
Igneus ventus. Senec. Thyest. 1.
Inanis. Virg. 10. Æn. 82.
Injuriiosi venti. Hor. Epod. 17. 34.
Infanus. Stat. 6. Theb. 300.
Languidus. Senec. Herc. Oeth. 6.
Levis. Virg. 2. Æn. 794.
Loquax. Lucan. lib. 5. 83.
Magnus. V. MAGNUS.
Mobilis. Ovid. 5. Epist. 110.
Mitior ventus. Ovid. 13. Met. 440. al. Amicior.
Nigris ventis aspera æquora. Hor. 1. Carm. 5. 7.
Nivalis. Virg. 3. Georg. 318.
Pertinax ventus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 59.
Pluvius. Hor. 1. Carm. 17. 4.
Protervus. Hor. 1. Carm. 20. 2.
Rapax. Ovid. 1. de Arte Am. 388.
Rapidus. Virg. 6. Æn. 75.
Sævus. Ovid. 12. Met. 8.
Salubris & Gravis ventus, contraria. Celf. lib. 2. cap. 1. Nam fere ventus
 ubique a mediterraneis veniens regionibus, salubris: a mari gravis est.
Secundus ventus, Prosper, minime contrarius. Cic. 15. Fam. 3. Et
 existimabam M. Bibulum Proconsulem, qui circiter Idus Sextiles ab
 Epheo, in Syriam navibus profectus erat, quod secundos ventos
 habuisset, jam in provinciam suam pervenisse.
Septemtrionales venti. Columel. lib. 11. cap. 2. Cic. 9. Att. 4. Ex ea die
 fuere Septemtrionales venti: naves quibus usus non est, omnes aut
 præcidisse, aut incendisse dicunt.
Tenuis. Virg. 3. Æn. 448.
Tepidus. Ovid. 7. Met. 556.
Trux. Stat. 10. Theb. 92.
Tumidus. Senec. Med. 8.
Vagus. Hor. 3. Carm. 29. 24.
Validus. Ovid. 6. Met. 315.
Vanus. Catul. Argon. 62. 111.
Vehemens ventus & immoderata tempestas. Cic. pro Rosc. Amer. 135.
Violenti venti summa vis. Lucret. lib. 5. 1225.
Absentes venti. V. Absens, in ABSUM.
Accipiunt ventos a tergo carinæ. Ovid. 12. Met. 37.
Accipiunt naves a tergo ventos. V. A præpositionem.
Admovit te ventus oræ Siculæ. Virg. 3. Æn. 411.
Agentes frigora venti. Virg. 1. Georg. 356.
Agit nubes ventus. Virg. 1. Georg. 463.
Agit nubila ventus. Virg. 1. Georg. 422.
Agitur carina suo vento. Ovid. 15. Epist. 72. V. SUIUS.
Actus discordibus ventis. Ovid. 4. Met. 620.
Agitari ventorum vi. Cic. pro Cluent. 131.
Aspirare ventos alicui. Virg. 5. Æn. 607.
 Irim de celo misit Saturnia Juno
 Hiæcam ad classem, ventosque aspirat eunti.
Bacchans ventus. Hor. 1. Carm. 25. 72.
Claudit ventos carcere Hippotades. Ovid. 4. Met. 662.
Clausus carcer ventorum. Virg. 1. Æn. 145.
Cohibentur in antris leves venti. Ovid. 15. Met. 346.
Committere vitam ventis, Navigare. Virg. 10. Æn. 69.
Commotiunt magni æquora venti. Lucret. lib. 2. 765.
Concipere ventum. V. CONCIPIO.
Concita odioso vento æquora. Ovid. 19. Epist. 21.
Concresecunt imbres gelidis ventis. Ovid. 9. Met. 220.
Concurrunt prælia ventorum. Virg. 1. Georg. 318.
Contingunt rupto turbine adversi venti. Virg. 2. Æn. 416.
Consurgunt venti ab atro vespere. Virg. 5. Æn. 20.

Coorti venti. Lucret. lib. 2. 552.
 Crepitabat leni bractea vento. Virg. 6. Æn. 209.
 Custodit ventos Æolus. Ovid. 11. Met. 747.
 Depreltiantes fervido æquore venti. Hor. 1. Carm. 9. 10.
 Dare comam diffundere ventis. Virg. 1. Æn. 323.
 Dant cursum venti. Virg. 3. Æn. 337.
 Dant placata maria venti. Virg. 3. Æn. 69.
 Dat operam ventus, Prosper est. Plaut. Mil. 4. 4. 51.
 Dare se vento. Cæf. 3. Bell. Gall. cap. 13.
 Evertere æquora ventis. Virg. 1. Æn. 43. Al. 49.
 Explorare omnes ventos. Virg. 3. Æn. 514.
 Exspectare ventum. Cic. Torqueor utrum ventum exspectem, &c.
 Facientes frigora venti. Ovid. 1. Met. 56.
 Faventes venti cælo pelagoque. Ovid. 2. Epist. 19.
 Ferens ventus. Virg. 4. Æn. 430.
 Exspectet facilemque fugam ventosque ferentes, i. e. Bene flantes, propitios. Servius.
 Ferri injuriolis ventis. Hor. Epod. 17. 34.
 Fertur navis velis ventoque. Lucret. lib. 4. 895.
 Ferunt omnia ventis nimbisque. Virg. 1. Georg. 455.
 Franguntur venti. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, Cryptoporticus, ut tenet Solem, sic Aquilonem inhiuet, submovetque, similiterque Africum sistit, atque ita diversissimos ventos, alium alio latere frangit & finit.
 Furentes venti. Virg. 10. Æn. 37.
 Glomeratque ferens incendia ventus. Virg. 2. Georg. 311.
 Habere secundos ventos. Cic. 15. Fam. 3.
 Impellunt ratem venti. Sil. lib. 17. 44.
 Impulsa janua animoso vento. Ovid. 1. Amor. 6. 51.
 Impendens ventus. Virg. 1. Georg. 365.
 Increbescit ventus. V. INCREBESCO.
 Intendere secundis ventis vela. Virg. 3. Æn. 683.
 Intrare utilibus ventis urbem. Ovid. 13. Met. 630.
 Ire ventis. Hor. Epod. 9. 30.
 Luctantes venti. V. LUCTOR.
 Nancisci ventum. Cæf. 4. de Bell. Gall. cap. 33.
 Nascitur ventus. V. NASCOR.
 Navigare faventibus ventis æquor. Ovid. 15. Met. 49.
 Naveffus ventos & imbres. Virg. 2. Æn. 60.
 Petere urbem aliquam vento. Virg. 2. Æn. 25.
 Ponunt venti. Virg. 7. Æn. 27. i. e. Quiescunt, desinunt.
 Profequitur surgens a puppi ventus euntes. Virg. 5. Æn. 777.
 Pugnantis venti. Lucret. lib. 6. 97.
 Pulsari vento & imbri. Virg. 4. Æn. 249.
 Pulse flamine ventorum nubes. Catul. Argon. 62. 239.
 Quassata classis ventis. Virg. 1. Æn. 555.
 Quiescunt venti. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.
 Sævit mare ventis. Senec. Troad. 10.
 Secare ventos. Virg. 4. Æn. 257. de Mercurio volante.
 Secundante vento. Tacit. 2. Ann. 24.
 Sequi urbem aliquam aut regionem vento. Virg. 4. Æn. 381.
 Silent venti. Senec. Med. 8.
 Solum æquor pace ventorum. Stat. 3. Theb. 255.
 Sternere ventos, Placare. Hor. 1. Carm. 9. 10.
 Straverunt placidi æquora venti. Virg. 5. Æn. 763.
 Sum. ut, Erit ventus. Virg. 1. Georg. 431. i. e. Spirabit ventus.
 Surgentes venti. Virg. 1. Georg. 356.
 Temperat ventos Æolus. Ovid. 10. Epist. 66.
 Tenerunt æquora venti emissi. Ovid. 11. Met. 433.
 Trahitur vento nubes. Virg. 4. Georg. 60.
 Turbantes æquora venti. Lucret. lib. 2. 1.
 Veniens a mediterraneis regionibus ventus. Cæf. lib. 2. cap. 1.
 Verrentes æquora venti. Lucret. lib. 5. 267.
 Vefaniens ventus. Catull. ad Thallum, 23. 13.
 Vitare verbera ventorum. Lucret. lib. 5. 955.
 Vocatis ventis prona petit maria. Virg. 5. Æn. 221. [Hic Dii sunt venti.]
 Volvunt mare venti. Virg. 3. Æn. 196.
 Uti crudelibus ventis. Ovid. 10. Epist. 29.
 Abire in ventos. V. ABRO.
 Dare verba in ventos. Ovid. 1. Amor. 6. 42.
 Loqui ventis. Ammian. 15. 9.
 Profundere verba ventis. Lucret. lib. 4. 929.
 Scribere in vento; Proverb. de iis, quæ duratura non sunt. Catull. 71. 4. de inconstantia feminei amoris,
 In vento & rapida scribere oportet aqua.
 Recessit vita in ventos. Virg. 4. Æn. 705.
 Movere ventos tenui flabello. Ovid. 1. de Arte Am. 161.
 Premere solle ventos. Perf. 5. Sar. 11.
 Spargitur vitalis ventus per pulmonis raritatem, Spiritus. Lactant. de Opif. Dei, cap. 11.
 Ventus secundus; pro Secunda fortuna, per translationem. Cic. 3. Att. 23. Quid si etiam Cæsarem, cujus nunc venti valde sunt secundi, reddo meliorem?
 Ventus, pro Procella & turbine in Repub. Cic. in Pison. 21. Neque tam fui timidus, ut qui maximis turbinibus ac fluctibus Reip. navem gubernassem, salvamque in portu collocaissem, frontis tuæ nubeculam, &c. pertimescerem: alios ego vidi ventos, alias prospexi animo procellas, Colligere concionem ventos, h. e. Rumores, & sententias, aut deliberationes. Cic. pro Cluent. 77. Condemnato Oppianico statim L. Quintius, homo maxime popularis, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere consueverat, oblatam sibi facultatem putavit, ut ex invidia senatoria pisset crescere, quod ejus ordinis judicia minus jam probari populo arbitrabatur.
 Quærere ventum popularem in re aliqua, Populi plausum & secundum rumorem, favoremque inanem explicari. Cic. pro Cluent. 30. Verum omnes intelligimus in istis subscriptionibus ventum quandam popularem esse quæsitum.
 Circumflari a ventis invidia. V. CIRCUMFLO.
 Ventus textilis, pro Veste ventosa & tenuissima, æquanteque propemodum subtilitate ventos. Petronius Arbitr. cap. 55. extr.
 Æquum est induere nuptam ventum textilem. Turneb. 1. 19.

VENTOSUS, a, um. Adj. [ἀνεμώδης, Gl. G. L.] Vento plenum: ut, Ventosa regio.
 Aer ventosus. Plin. lib. 2. cap. 18.
 Æquora ventosa. Virg. 1. Georg. 206.
 Auræ ventosæ. Ovid. de Medicam faciei, 57.
 Dies ventosus. Paul. in l. Qui occidi. §. in hac act. D. Ad legem Aquilæ.
 Si quidem die ventoso id fecit, culpa reus est.
 Mare ventosum. Hor. 3. Carm. 4. 46.
 Murmur ventosum auræ. Virg. 9. Ecl. 58.
 Potentia ventosa Neptuni, In ventos. Ovid. 2. Amor. 16. 27.
 Qualitas ventosa cæli. Columel. lib. 3. cap. 1.
 Regio ventosissima. Liv. 36. 43.
 Status ventosus cæli. Columel. lib. 7. cap. 3.
 Undæ ventosæ. Ovid. 19. Epist. 199.
 Alæ ventosæ, Leves. Virg. 12. Æn. 848. Ovid. 2. Amor. 9. 49. ad Cupidinem,
 Tu levis es, multoque tuis ventosior alis.
 Equi ventosi, Celeres. Ovid. 4. Fast. 392.
 Mens cervorum ventosa, Fugax. Lucret. lib. 3. 300.
 Concha ventosa, Concava. V. Concha pro Tuba. in CONCHA.
 Currus ventosus Gloriæ. Hor. 2. Epist. 1. 177.
 Follis ventosus. Virg. 8. Æn. 449.
 Fornax ventosa. Cato R. R. cap. 38.
 Ventosus, Inanis, ut Natio ventosa. Plin. in Planeg. 31. pr. Superbiebat ventosa & insolens natio, de Ægyptiis.
 Gloria ventosa. Virg. 11. Æn. 708. i. e. Inanis jactantia. V. Currus ventosus paulo ante.
 Homo ventosus, dicitur Levis & inconstans. Hor. 1. Epist. 8. 12. Cic. 11. Fam. 9. In primis rogo te ad hominem ventosissimum Lepidum mitas. Sic Natio ventosa supra, & Cupido ventosus.
 Imperium ventosum. Cic. 11. Philipp. 17. Nam extraordinarium semper imperium populare atque ventosum est, minime vestræ, gravitatis, minime hujus ordinis.
 Ventosus, per translationem, Mobilis. Hor. 1. Epist. 19. 37. ad Mæcenatam,
 Non ego ventosæ plebis suffragia venor. Liv. lib. 42. 30. Quosdam ventosum ingenium præcipites ad omnia novanda agebat.
 Plebs ventosa. Hor. 1. Epist. 19. 37.
 Ratio ventosa favoris. Claud. de Bell. Ger. 113.
 VENTOSE, Adv. Apul. 10. Met. p. 248. Elmenh. Pulvilli ventose delicata plumatmentes.
 VENTOSITAS, ætis. f. ut, Ventositas stomachi, Inflatio. Apul. de Herb. c. 126. Item Jactantia. Fulgent. Mythol. 2. 17. Ventositatis inanem speciem præsumit. Et August. de Doctr. Christ. 4. 6. Non ventositate sed soliditate.
 VENTOSALIS, e, Adj. Octav. Hor. 4. Quæ sub ventosali artifice posita ad fe humorem attrahit. [A Ventosa, i. e. Cucurbitula. Gall. Ventouse.]
 VENTOSO, ære. Conitant. Afer 2. 15. A parte naris effluens ventosetur.
 VENTIGENUS, a, um. Adj. Ventum gignens. ut, Ventigeni crateres. Lucret. lib. 6. 701. Sed alii aliter legunt. V. Turneb. Advers. 22. 18.
 VENTILŒQUUS, a, um. Adj. Saresb. 7. 21. VentilŒqui aut ventriŒqui habitum induere. V. in VENTER.
 VENTIPŒTENS, entis. Adj. ut, Æolus ventipotens, apud Mantuanum.
 VENTŒLLUS, i. m. dimin. [ἀνεμῶδης] Ter. Eun. 3. 5. 47.
 Cape hoc flabellum, & ventulum huic facio, dum lavamur.
 VENTŒLO, [πύτω, πύττω, Gl. L. G. ἀνεμῶδης, ἀνεμῶδης G. L.] ære. Ventum excitare, ut ad ignem excitandum. Propert. lib. 4. 3. 50.
 Hanc Venus, ut vivat, ventilat ipsa facem. [q. d. Ventulo.]
 Vide Pontanum in 3. Georgic. in illud. Lacescit ventos fol. 482. H. St. Carbasa ventilantur aura. Stat. 4. Silv. 3. 106.
 Faces accensas ventilare. Ovid. 1. Amor. 1. 8.
 Frumentum ventilare, Ventilabro expurgare. Plin. lib. 18. cap. 30.
 Jubas aura ventilat. Sil. lib. 16. 444.
 Incendia flatus ventilat. Sil. lib. 17. cap. 527.
 Vinum ventilare & refrigerare. Columel. lib. 12. cap. 30.
 Ventilare, sine adjecto, est Excitare auram, ad calorem temperandum. Suet. in August. cap. 82. Æstate aperti foribus, ac sæpe in peritylio, saliente aqua, atque etiam ventilante alio cubabat.
 Ventilare manu, Per manum versare. Apulejus 2. Met. p. 26. Elmenh. Ad hæc ego insperato lucro diffusus in gaudium, & in aureos resurgentes, quos identidem manu mea ventilabam, &c. Juven. 1. Sat. 28.
 Ventilet æstivum digitis sudantibus aurum. [i. e. Anulos digitis exemptos.]
 Ventilare [ζυμνάξωδης, Gl. L. G.] dicuntur gladiatores, Cum proludentes brachia jactant & arma, aeremque percutunt vane, & ventum faciunt. Senec. Epist. 117. Quam stultum est, cum signum pugnæ acceperis, ventilare? Remove ista lesoria arma, decretorius opus est.
 Ventilare, Verbum juris [συμφοροῦδης, ἀνεμῶδης, Gl. L. G.] Inquirere. l. 6. Cod. de Maleficis & Mathem. Multi magicis artibus si elementa turbare, vitam infantium labefactare non dubitant; & manibus accitis audent ventilare, ut quisque suos conficiat malis artibus inimicos.
 Ventilare concionem aliquam. Cic. pro Flacc. 54. Cujus lingua, quasi flabello seditionis, illa tum est egentium concia ventilata [i. e. Accensa.]
 VENTILĀTUS, a, um. Partic. ut, Liguamen ventilatum. Apic. 1. 7.
 VENTILĀTIŒ, ōnis. f. [ἀνεμῶδης] Plin. lib. 23. cap. 1. Innocentiores, quæ decerpit diu pendere: qua ventilatione etiam utiles sunt stomacho, ægrisque. De ovib.
 VENTILĀTOR, ōnis. m. [ἀνεμῶδης, Gl. L. G.] Qui frumentum ventilat. Columel. lib. 2. cap. 10. Faba, quæ longius emittetur, pura eo perveniet, quo ventilator eam jaculabitur.
 Ventilator [ἀνεμῶδης, Gl. L. G.] Ventilatores apud Quintil. lib. 10. cap. 7. sunt Præstigiatores, qui ut ventilatores grana, quæ purgant, in ventum projiciunt, ita rem, quam retinent manibus, ejicere videntur. Ita enim ait, Quo usu constat mira illa in scenis pilariorum ac ventilatorum, ut ea quæ emiserint ultro venire in manus credas, & qua jubentur decurrere. V. ibi Burm.
 VENTILĀMENTUM, i. n. [ἀνεμῶδης] Gloss Græcolat.
 VENTILĀBRUM, i. n. [ἀνεμῶδης] Gl. G. L.] Inlustramentum, quo aliquid ventilatur. Columel. lib. 2. cap. 10. Nam quum acervus paleis granisque mistus in unum fuerit congestus, paulatim ex eo ventilabris per longius spatium jactetur.
 VENTŒLLUS, vel ut in quibusdam exemplaribus legitur, VENTŒLLUS, aut

aut **VENUNCULUS**, a, um. Adj. ut, Venucula vitis. Venuculum far. Columel. lib. 3. cap. 2. Item quarum uvæ temporibus hiemis durabiles vasis conduntur, ut venuculae, & nuper, in hos usus exploratae, Numisiana. Et in eodem cap. 17. Plin. lib. 14. cap. 2. Veniculum inter optime deflorescentes, & ollis aptissimam, Campani malunt firculam vocare, alii staculam, Tarracina numisianam, nullas vires proprias habentem, sed totam perinde ac solum valeat.

Far venunculum. Columel. lib. 2. cap. 6. Far, quod vocatur venunculum, rutilum, atque alterum candidum, sed utrumque majoris ponderis quam Clusinum. Quo in loco Veniculum legit Ruellius, fortasse exemplo Plinii adductus, qui lib. 22. cap. 25. ait, In farre veniculum esse, teredini similem, qui dentibus vitatis medeatur. Nescio tamen an Vernaculum melius legi debeat, ait enim Plinius, Far adorem vernaculum dici.

VENULUS, i. m. Turni legatus ad Diomedem, ut scribit Virg. in proem. 8. Æn.

VENUM, **VENUNDATIO**, **VENUNDATUS**, **VENUNDO**. V. **VENERO**. **VENUS**, Æris. f. [*Ἀφροδίτη*, Gl. L. G. & G. L.] Jovis filia, (ut scribit Cic. 2. de Nat. Deor. 69.) sic dicta, quod ad res omnes veniret, atque ex ea potius Venustas, quam Venus ex venustate. Sic ibid. 3. 62. Venus, quia venit ad omnia. Augustinus de Civitat. Dei lib. 6. cap. 9. Venus ob hoc dicitur nuncupata, quod sine ejus vi [An Venia?] femina virgo esse non desinat. Græci *Ἀφροδίτη* vocant, quod e spuma maris, e testibus Saturni projectis, sit nata. Concha insidentem finxerunt, quod, ut legitur apud Stobæum, mulierem deceat præter omnia cura sub tecto, ac silentium. Hæc ut amorum, gratiarumque; ita pulchritudinis & deliciarum, & voluptatum omnium dea habita est.

Veneres Cicero plures fuisse declarat lib. 3. de Nat. Deor. 60. his verbis, Venus prima Cælo & Die nata, cujus Elide delubrum videmus: Altera, spuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem secundum natum accipimus: Tertia, Jove nata & Diona, quæ nupsit Vulcano: sed ex ea & Marte natus Antheros dicitur. Quarta Syria, Tyroque concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse proditum est. Hor. 1. Carm. 30. 1. O Venus, regina Gaudi Paphique.

Alma Venus. Virg. 1. Æn. 622.

Aurea Venus. Virg. 10. Æn. 16.

Cytherea Venus. Hor. 1. Carm. 4. 5.

Decens Venus. Hor. 1. Carm. 18. 6.

Diva Venus. Virg. 2. Æn. 787.

Formosa Venus. Virg. 7. Ecl. 72.

Idalia Venus. Virg. 5. Æn. 779.

Ignava Venus, Quæ otio delectatur. Ovid. 2. Amo. 18. 3.

Læta Venus. Hor. 3. Carm. 21. 21.

Marina Venus. Hor. 4. Carm. 1. 15.

Nuda Venus. Ovid. 3. de Arte Am. 225.

Paphia Venus. V. **PAPHOS**.

Prisca Venus. Hor. 3. Carm. 9. 17.

Amat otia Venus. Ovid. de Rem. Amor. 143.

Potens muneribus Veneris, Formosus, Hor. 4. Carm. 10. 1.

Ruens tota in me Venus. Hor. 1. Carm. 19. 9.

Venus pro Libidine. Ter. Eun. 4. 5. 6. Sine Cerere & Baccho friget Venus. Dicuntur hæc sub persona Chremetis, adolescentis rustici, qui sobrius oderat meretrices, post idem potus non abhorret. Cibum enim & potus irritamenta sunt libidinis. Eleganter autem Cererem pro cibo, Bacchum pro vino, Venerem pro libidine dixit, continenter in figura persistens. Ardent amantes, & frigent quæ languent Erasimus.

Venerem, quam coitum dixisse magis decet, ait Quintil. lib. 8. cap. 6.

Plin. lib. 24. cap. 9. Ad venerem impetus inhihent.

Frigidus in venerem senior. Virg. 2. Georg. 329.

Pronum genus in venerem. Ovid. 6. Met. 459.

Rudis ad furtum veneris. Ovid. 17. Epist. 141.

Studiofa veneris juvenus. Hor. 2. Serm. 5. 79.

Concordia veneris. Ovid. 13. Met. 875. Al. Veneri.

Sagittæ veneris. Lucret. lib. 4. 1273.

Spes veneris inconcessa. Ovid. 9. Met. 638.

Stimuli veneris. Lucret. lib. 4. 1209.

Voluptas damnosa veneris. Ovid. 1. de Pont. 10. 33.

Ufus veneris alienus. Celf. lib. 3. cap. 21. Ubi convaluit aliquis, diu tamen alienus ei veneris usus est.

Auspicata Venus. Catul. de Acme & Septimio 43. 26.

Castra non Venus. Sen. Hippol. 2.

Externa Venus. Ovid. 14. Met. 380.

Femineam venerem refugere. Ovid. 10. Met. 80.

Furtiva Venus. Ovid. 1. de Arte Am. 275.

Illicita Venus. Stat. 3. Theb. 500.

Impia Venus, Concubitus incestus. Sen. Thyest. 6.

Nefanda Venus. Virg. 6. Æn. 26.

Parabilis Venus. Hor. 1. Serm. 2. 119.

Rara Venus, Concubitus rarus. Celf. lib. 3. cap. 27.

Sancta. Sen. Hippol. 211.

Cur sancta parvis habitat in tectis Venus? [i.e. Concubitus licitus.

Turpis Venus. Sen. Octav. 4.

Tuta Venus, Non prohibita legibus. Ovid. 1. de Arte Am. 33.

Volgiva Venus. Lucret. lib. 4. 1065.

Utilis Venus. Celf. lib. 1. cap. 3.

Utraque Venus. Ovid. 3. Met. 323.

— Venus huic erat utraque nota, De Tirefia, qui & mas

fuera & femina.

Abstinerere venerem. V. **ABSTINEO**.

Abundare venerem. V. **ABUNDO**.

Accipere telis veneris ictum. Lucret. lib. 4. 1046.

Admittere venerem curis. V. **ADMITTO**.

Agitare furtivam venerem cum aliqua. Firmic. lib. 5. cap. 11.

Ardescere venerem. Lucret. lib. 5. 895.

Avertere venerem & stimulos amoris. Virg. 3. Georg. 210.

Carere fructu veneris. Lucret. lib. 4. 1067.

Facere sibi modum veneris in aliqua. Ovid. 4. Met. 258.

Inhibere venerem. V. **INHIBEO**.

Jungi per veneris res. Lucret. lib. 5. 846.

Languentis veneris irritamentum. Juven. 11. Sat. 165.

Nosse venerem. V. **NOSSO**.

Perrumpere nodos veneris. Lucret. lib. 4. 1142.

Solvere corpora in venerem. Virg. 4. Georg. 196.

Temperare venerem. Celf. lib. 4. cap. 24.

Vacare veneri. Sen. Agamem. 3.

Vendere venerem. Tibull. lib. 1. 4. 59.

Uti concessa venerem. Hor. 1. Serm. 4. 115.

Venus, pro Amica. Virg. 3. Ecl. 68.

Parta meæ Veneri sunt munera, &c. Adde Lucret. 4. 1178.

Venus, Pulchritudo, venustas, ornatus, elegantia. Quintil. lib. 6.

cap. 4. Quod cum gratia quadam & venerem dicitur. Plaut. Stich. 2. 1. 5.

Amoenitates omnium venerum & venustatum affero.

Dicendi veneres. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Exornare narrationem gratia & venerem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Venus, Stella, quæ alias Lucifer dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 53. Infi-

ma est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ *Φωσφορος* Grace, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur solem: quum

subsequitur autem Hesperos.

Venus, pro Talorum jactu. Suet. in August. cap. 71. Talis enim jactatis,

ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem jecerat. Adde Propert. 4. 9. 17. V. in **TALUS**.

Damnosa Venus. Hor. 1. Epist. 18. 21. [Nisi h. l. est libido.

VENEREUS, five **VENERIUS**, a, um. Adj. [*Ἀφροδίτης*, Gl. L. G. L.]

Quod ad Venerem pertinet: ut, Venerius nepotulus, apud Plaut. in

Milit. 5. 20. Et apud eundem, Veneria sacerdos, in Rud. 2. 2. 23.

Homo Venerius, Veneri consecratus. Cic. pro Cluent. 47. Curque irem,

ut in Sicilia permulti Veneri sunt, sic illi Larini in Martis familia numerarentur. V. Grav. ad Divinat. in Cæcil. cap. 17. Idem 7. Verr. 141.

Iste autem, homo Venerius, & affluens omni lepore & venustate, de bonis illius in æde Veneris argenteum Cupidinem posuit.

Rebus veneris uti, Ipsa venerem. Cic. de Senect. 47.

Voluptates veneræ. Cic. 4. Tusc. 68. Et ut turpes sunt, qui efferunt

se lætitia tum, quum fruuntur veneris voluptatibus, sic flagitiosi, qui eas inflammato animo concupiscunt.

Jactus veneris tali. Cic. 1. de Divin. 23. Quatuor tali jacti, casu venerem efficiunt. Num etiam centum veneris, si quadringentos talos jeceris, casu futuros putas? V. in **TALUS**.

Pyra veneria, apud Columel. lib. 5. cap. 10. & lib. 12. cap. 10.

VENEREA, vel **VENERIA**, æ. f. [*ἀμύγδαλος*, Gl. L. G. L.] Herba, Græco nomine notior.

Item Radix acorus. Apul. de Herb. cap. 5.

Veneria, Conchula hoc nomine. Sen. Epist. 95. & Plin. 32. 11.

Veneria civitas, in quam Veneris Erycinæ religionem transferunt Siculi. Solin. cap. 40.

VENERARIUS, a, um. Adj. ut, Res venerariæ. Petron. cap. 61. Alii legunt Veneria. V. Reines. ad loc. p. 309 edit. Burm.

VENEROSUS, a, um. Adj. [*αφροδισιασής*] Gloss. Græcolat. Veneri deditus.

VENERIVAGUS, a, um. Adj. Venerem vagam sectans. Varro apud Non. 1. 223. Spatula eviravit omnes venerivaga pueros.

VENERO, Ære. Coire. Hinc

VENERANS, antis. Partic. Hygin. Fab 75. Pastor dicitur dracones venerans baculo percussisse. V. Voss. Etym. p. 545.

VENUSTUS, a, um. Adj. [*ἐπιφροδισιασής*, Gl. L. G. & G. L.] a Venerem dicitur, teste Cic. 2. de Nat. Deor. 69.

Ad aspectum venustus. Cic. in Orat. 228. Ut quicquid in his rebus fiat

utiliter ad pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustum.

Pulcher & Venustus. Suet. Neron. cap. 52. Sufflavo capillo, vultu pulchro magis, quam venusto.

Gestus corporis venustus. Cic. de Clar. Orat. 207. Gestus & motus corporis ita venustus, ut tamen ad forum, non ad scenam institutus videretur.

Homo venustus. Catul. ad Varum, 20. 2. Idem de Passere, 3. 2.

Lugete, o Veneres, Cupidinesque,

Et quantum est hominum venustiorum.

Soror venusta. Catul. de Gell. 86. 2.

Vultus venustus, Ingenuus, elegans. Ter. And. 1. 1. 93.

— & vultu, Sofia,

Adeo modesto, adeo venusto, ut nihil supra.

Venustum esse, quod cum gratia quadam & venerem dicitur, apparet, inquit Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. 15. Fam. 21. Primum quod tibi factum videtur quicquid ego dixi, quod alii fortasse non item: deinde quod illa, sive læta sunt, sive sic sunt narrante te venustissima.

Sed obsecro te, ita venusta habeantur ista, non ut. Cic. in Parad. 5.

Venustus & Urbanus. Cic. 1. de Orat. 228. Sed cum omnium sis venustissimus & urbanissimus, omnium gravissimum & severissimum & esse & videri, quod isti contigit uni, id mihi vix ferendum videbatur.

Sermo urbanus & venustus. Cic. pro Domo 92.

Sententia dulcis & venusta. Cic. de Clar. Orat. 325.

VENUSTA, æ. f. herba Cynucephalum. Apul. de Herb. cap. 86.

VENUSTULUS, a, um. Adj. Dimin. Plaut. Agn. 1. 3. 70.

Bene salutando consuecunt: compellendo blanditer,

Oculando, oratione vinnula, venustula.

VENUSTRE, Adv. [*ἐπιφροδισιασής*, Gl. L. G. L.] Cic. 8. Fam. 4. Qua in re mihi videtur illud perquam venuste cecidisse.

Compar. Sen. Controv. 1. 1. Hispanus hunc colorem venustius. Scil. Adhibuit.

Superl. Cic. 8. Fam. 11. Venustissime respondere.

VENUSTAS, Ætis. f. [*ἁφροδισιασής, ἀφροδισιασής, ἀφροδισιασής*] Pulchritudo proprie muliebris, & dignitas; item gratia dicendi, amabilisque suavitas. Plaur. Pœn. 1. 2. 24. — diem pulchrum, & celebrem, & venustatis plenum.

Ter. Hec. 5. 3. 17.

Antiquamque adeo tuam venustatem obtines. Cic. 6. Verr. 5.

Erant aenea præterea duo signa, non maxima, verum eximia venustate, virginali habitu acque vestito.

Ex venerem venustas dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 69.

Venustas & Dignitas. Cic. 1. Off. 130. Venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem virilem.

Vultus multam avertit, tum dignitatem tum venustatem. Cic. in Orat. 60.

Venustas & pulchritudo corporis facerem non potest a valetudine. Cic. 1. Off. 95.

Festivitas & Venustas dicendi. Cic. 1. de Orat. 243. Itaque hilaritatis plenum iudicium ac lætitiæ fuit, in quo quid tibi juris civilis exercitatio profuerit, non intelligo; dicendi vis egregia, summa festivitate & venustate conjuncta, profuit.

Urbanitas subtilis atque venustas. Cic. 1. de Orat.

Ufus & Venustas. Cic. 1. de Nat. Deor. 47. Cum artificium effingitis, fabricamque divinam, quam sint omnia in hominis figura, non modo ad usum, verum etiam ad venustatem apta, describere.

Agere cum dignitate & venustate. Cic. 1. de Orat. 143. Tum eadem vestire atque ornare oratione, post memoria scire, ad extremum agere cum dignitate & venustate.

Affluens lepore & venustate. Cic. 7. Verr. 141. Iste autem, homo venustus, & affluens omni lepore, & venustate.

Commendatur expositio venustate. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Venustas, Felicitas. Ter. Hec. 5. 4. 8.

Quis me fortunator, venustatisque adeo plenior? [Sic Invenustus, pro Infelici. V. f. l.]

VENUSTO, ÆRE. Nævius apud Fulgent. Exposit. Serm. Antiqu. 43. in Myropolæ. Unguentum largitus est, quo me venustarem.

VENUSIA, Æ, f. [Οὐενκία] Colonia inter Lucaniam & Apuliam, Horatii poetæ patria, qui inde Venustus, dicitur. Venustæ meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

VENUSINUS, a, um. Adj. ut, Colonus Venustus. Hor. 2. Serm. 1. 35. Silvæ Venustæ. Hor. 1. Carm. 28. 26.

V E P

VEPALLIDUS, a, um. Adj. Male & misere pallidus, vel aliquantum pallidus. Nam Ve in compositione interdum auget, interdum minuit, ut in his, Vefanus, Vecors, Vegrandis. Hor. 1. Serm. 2. 129.

— vepallida lecto
Defiliat mulier, &c. Sic restituit Lambinus. Alii legunt Vel pallida. V. Schol. Vet. Cruq.

VEPENSIS, Martial. Vide Erythræum, in Indice Virgiliano, voce Vefana. H. St.

VEPRA, Æ. Fluvius, vel torrens potius, e Cebennis montibus descendens, & Biterrinorum (quod oppidum est in diœcesi Bæterrensi) moenium quartam partem alluens, ibique ad eam ejus loci portam, quæ Portaleum dicitur, Obri sese conjugens, Bæterris in mare Mediterræneum, haud procul Narbone, procurrit: nomine a vepribus, inter quos & scaturit & labitur, deducto. Gallice, *Vebre*.

VEPRES, is. m. pr. c. [ῥέπρος, Gl. L. G. & G. L.] tam in singulari, quam in plurali, generis masculini est secundum Probum, & feminini secundum Priscianum: Rubus, sive spina, aut etiam spinarum sæptum vel sæpes dicitur: quod vehementerprehendat. Ovid. 5. Met. 628.

Aut leporis, qui vepre latens hostilia cernit
Ora canum. Columel. lib. 11. cap. 3. Hunc veprem manifestum est interimi non posse. In quo capite Spinam, Sentem & Veprem pro eodem accipit. Cic. 5. Tusc. 64. Sæptum undique & veltitum vepribus & dumetis, indagavi sepulcrum. Hor. 1. Epist. 17. 9.

Corna vepres, & prunaferant, & quercus, & ilix.

Hirsuti secuerunt corpora vepres. Virg. 3. Georg. 444.

Sparsi rorabant sanguine vepres. Virg. 8. Æn. 645.

Incendere vepres. Virg. 1. Georg. 271.

Sunt qui Nomin. sing. Hic vepris faciunt.

VEPRECULA, Æ, f. dimin. Cic. pro Sext. 72. Quoniam id etiam fatum civitatis fuit, ut illa ex vepreculis extracta nitedula Rempub. conatetur arrodere.

VEPRETUM, i. n. [ῥεπρεῖον] Locus vepribus plenus. Columel. lib. 4. cap. 32. Fluminum ripis & limitibus ac vepretis commodius, quam mediis agris deponitur.

V E R

VER. Verona, Verum.

VER, veris. n. [ῥε, Gl. L. G. & G. L.] Anni pars temperatior, a Veniendo dictum, quod tum venire, id est oriri & crescere incipiunt virgulta, & frondes ac flores arborum atque herbarum. [Quali non origo ex Græco manifeste appareat. V. Voss. Etymol.]

Ver in tres partes dividitur, Novum, adultum, & præceps. V. ADULTUS. Virg. 1. Georg. 43.

Vere novo, gelidus canis quum montibus humor
Liquitur. Ubi Servius, Vere novo, & anni initium accipimus, & primam partem veris.

Primo vere, i. e. Novo. Plin. lib. 10. cap. 29.

Incipiente vere. V. INCIPPIO.

Ineunte vere. V. INEO.

Verisinitium, quando. Cic. 7. Verr. 27. Quum autem ver esse cœperat, cujus initium ille, non a Favonio, neque ab aliquo alio notabat, sed quum rosam viderat, tum incipere ver arbitrabatur.

Aquosum. Stat. 4. Silv. 4. 12.

Benignum. Sen. Thyest. 9.

Breve. Ovid. 1. Met. 118.

Imbriferum. Virg. 1. Georg. 313.

Nidificum. Sen. Med. 9.

Nimbosum. Juven. 4. Sat. 88.

Purpureum, Pulchrum. Virg. 9. Ecl. 40.

Rubens. Virg. 2. Georg. 323.

Tepens. Ovid. 3. de Arte Am. 185.

Tepidi veris tempora. Ovid. 5. Fast. 602.

Udo vere madent terræ. Virg. 3. Georg. 429.

Adolescit ver. V. ADOLEO.

Agere ver. Virg. 2. Georg. 338.

Appetit ver. V. APPETO.

Ver tanquam adolescentiam significat, ostenditque fructus futuros: reliqua tempora demetendis frugibus, aut percipiendis accommodata sunt. Cic. de Senect. 70.

Ver sacrum. Sifenna lib. 4. Hist. Quondam Sabini feruntur vovisse, si res communis melioribus locis constitisset, se ver sacrum facturos. Fest.

Ver sacrum vovendi mos fuit Italis: magnis enim periculis vovebant adducti, quæcunque proximo vere nata essent apud se animalia, immo-

luros. Sed quum crudele videretur pueros ac puellas innocentes interficere, perductos in adultam ætatem velabant, atque ita extra fines suos exigebant. V. Liv. lib. 22. 9. & 34. 44.

VERCULUM, i. n. dimin. Ver parvum. Plaut. Caf. 4. 4. 15. Meum verculum, melliculum, verculum.

VERNUS, a, um. Adj. [ῥεῖνος, Gl. G. L.] Quod est veris: ut, Verni flores.

Vernum æquinoctium. Plin. lib. 10. cap. 31.

Aura verna. Ovid. 6. Epist. 109.

Flos vernus. Tibull. lib. 2. 1. 59.

Rosa verna. Propert. lib. 3. 5. 22.

Sol vernus. Ovid. 3. Trist. 12. 27.

Species verna diei, Formositas temporis verni. Dies enim hic Tempus significat. Lucret. lib. 1. 10.

Tempus vernum. Hor. de Arte Poet. 302. Cic. de Senect. 70. Breve enim tempus ætatis satis est longum ad bene honesteque vivendum: si procefferis longius, non magis dolendum est, quam agricolæ dolent, præterita verni temporis suavitate, ætatem autumnumque venisse. Idem 5. Tusc. 37. Verno tempore tepefacta frondefcunt.

Venti verni. Hor. 1. Carm. 4. 7.

VERNA, Æ, f. [ῥεῖνη ῥοπή] Gloss. Græcolat.

VERNUM, i. n. pro Verno tempore, vel Vere. Plin. lib. 19. cap. 3. Ibid. cap. 5. In hoc mirum, imas ejus radices crescere hieme: verno, aut quum apparuerit viola, minui ac contrahi.

VERNULUS, a, um. Adj. Dimin. ut, Avis vernula. Rutil. Itin. v. 113.

VERNALIS, e. Adj. Idem quod Vernus. Manil. 3. 258.

Tunc angusta dies vernaes fertur in horas.

Aliam notionem, V. infra in VERNA. Æ, m.

VERNO, [ῥεῖνω] ÆRE. Pullulare: quod ipso vere omnia renasci & succrescere conspiciantur.

Humus vernat. Ovid. 7. Met. 284.

Nenus vernat. Sen. Herc. Oeth. 4.

Vultus vernabant lanugine. Claud. 4. Conf. Hon. 199. Martial. lib. 2. 61.

Quum tibi vernarent dubia lanugine malæ. i. e. Pilos emittere inciperent.

Dicitur de variis animalibus. De avibus. ut, Vernant aviculæ. Plaut. Dum aviculæ vernant. Quippe verno tempore omnia lætari videntur. Ovid. 3. Trist. 12. 8.

Indocilique loquax gutture vernat avis. i. e. Lætatur, lascivit.

De apibus. Columel. 9. 9. Apes curam postulant diligentiorum, cum vernant, & exundant novis fetibus.

De anguibus. Plin. 8. 27. Anguis, hiberno situ membrana corporis obducta, feniculi succo impedimentum illud exiit, nitidusque vernat. Conf. VERNATIO.

VERNANS, antis. [ῥεῖνω] ut, Ager vernans passere arguto. Martial. 9. 57.

Arbores vernantes. Plin. 12. 22.

Cælum salubre & vernans. Idem 7. 2.

Silvæ vernantes. Senec. Herc. Oeth. v. 380.

VERNATIO, ÆNIS, f. [ῥεῖναι] Corium vetus, quo serpentes exuuntur: quoniam id Vere faciunt. Notum enim est serpentes quotannis verno tempore exuere membranam corporis, hiberno situ obductam. Plin. lib. 30. cap. 3. Anguinæ vernationis membrana cum oleo tedæque refina calefacta. Sic lib. 29. cap. 5. Membrana, sive fenectus anguim, vernatione exuta, cum cancro mafculo trita. V. & 32. 4.

VERNATILIS, e. Adj. Calliod. Var. 3. 53. Aridis locis aquas dare vernatiles.

VERNICOMUS, a, um. Adj. Mart. Capella 6. p. 188.

— vernicomæ frondent tibi munera olivæ.

VERNIFER, ÆRA, ÆRM. Adj. Mart. Capella 1. 1.

Comere verniferis florentia limina fertis.

VERNIROBUS, a, um. Adj. Terull. de Judicio Dom. v. 2.

Et vernirofeas titulabit floribus auras. [Nisi divise scribendum, ut sit Genitivus, a Vernum, i, n. quod & quantitas postulat.]

VERACITAS, V. VERRUM.

VERÆDUS, vel utal. & Gloss. VERÆDUS, i. m. [ῥεῖδος, Gl. L. G.] Opinio est Verædum equum esse, qui vekat rhedam: sed Turnebus equum putat, qui neque rhedam, neque cilium trahat, sed vice tamen rhedæ sit. Id adeo ex Martiale lib. 12. 14. & Aufonio conjicere licet: Ille enim inquit, Parcuis utaris moneo rapiente verædo, Prisce, nec in lepores tam violentus eas. Non, ut opinor, qui venabatur, rheda vectabatur. Sed & equum esse, non rhedam, sequens versus indicat,

Decidit excussus, nec rediturus, equo. Aufonius etiam apertissime id indicat Epist. 17. his verbis,

Non cilium, aut pigrum cautus conscende veredum:
Non tibi sit rhedæ, non amor acris equi. Iterum Epist. 11.

Vel celere manu, vel ruptum terga veradum. Ubi in equis viatoris numeratur verædus. Sed & in antiquo lexico exponitur ῥεῖδος. Isidorus tamen 12. 1. Verædos esse dictos ait, quod veherent rhedas, vel quod per vias publicas currant, per quas & rhedas ire solitum erat. Ex Turnebo. V. Voss. Etym.

VERÆDARIUS, vel VERBOARIUS, i. m. Onomast. Vet. Verædarius, ῥεῖδοῦς. Sidon. 5. Epist. 7. Hi sunt, qui invident stipendia paludatis, viatica veredariis, &c.

VERÆTRUM, i. n. [ῥεῖτρον, Gl. L. G. & G. L.] Herba, quæ & Hel-leborum dicitur, teste Plin. lib. 25. cap. 5. Perf. 1. Sat. 51.

— non hic est Ilias Acci
Ebria veratro. Lucret. lib. 4. 644.

Præterea nobis veratrum est acre venenum:
At capris adipis, & coturnicibus auget. V. HELLEBORUM.

Album veratrum. Cels. lib. 2. cap. 13.

Nigrum veratrum. Cels. lib. 2. cap. 12.

VERACITER, VERACULUS, VERATOR, VERATRIX, VERAX, V. VERRUM.

VERBALIS, VERBATIM, V. VERRUM.

VERBASCUM, i. n. [ῥεῖμα] Herba, quæ Græcis, inquit Plin. Phlomos dicitur, cujus apud eundem duas species videbis expressas, nostra lingua *Balsoneum* album aut nigrum vocamus. V. Plin. lib. 25. cap. 10.

VERBENA, Æ, f. [ῥεῖνα, Gl. L. G. & G. L.] proprie, ut ait Servius,

Servius, herba sacra, sumpta de loco sacro Capitolii, qua coronabantur faciales & pater patratus foedera facturi, vel bella indicturi. Plin. lib. 22. cap. 2. Siquidem auctores imperii Romani, conditoresque, immensum quiddam & hinc sumpsere, quoniam non aliunde sagmina in remediis publicis fuere. & in sacris, legationibusque verbenæ. Certe utroque nomine idem significatur, hoc est gramen, ex arce cum sua terra evulsam: ac semper & legati, quum ad hostes clarigatumque mitterentur, id est res captas clare repetitum: unus utique verbenarius vocabatur. Hæc Plin. Virg. 12. Æn. 120.

— & verbera tempora vinciti. Cic. 6. Verr. 110. Dies ille, quo ego Ennam quum venissem, præsto mihi sacerdotes Cereris cum infulis ac verbenis fuerunt.

Verbenas abusive vocamus omnes frondes sacratas, ut est laurus, oliva, myrtus. Plaut. Truc. 2. 5. 27.

Astaphium: fer huc verbenam mihi, tus, & bellaria. Ter. And. 4. 3. 11.

— ex ara hinc fume verbenas tibi, Atque eas subterne. Nam myrtum fuisse Menander testatur. Hæc Servius.

Verbenas Donatus ait esse omnes herbas & frondes festas ad aras coronandas, ex aliquo loco puro decerptas, quasi Herbenas.

Adolere pingues verbenas. Virg. 8. Ecl. 65.

Velare capita verbera. Propert. lib. 4. 3. 57.

Vincta castis verbenis ara. Hor. 4. Carm. 11. 7.

Vincti tempora verbera. Virg. 12. Æn. 120.

De Verbera, quam proprio nomine Botanici vocant, V. Ruell. & infra VERBERACA.

VERBERARIUS, i. m. Varro apud Non. 12. 38. Verbenarius ferebat verbenam, id erat caduceus pacis signum. V. Plin. loc. cit. in VERBERA.

VERBERATUS, a, um. Adj. Suet. in Calig. cap. 27. Alterum, qui se periturum ea de causa voverat, cunctantem pueris tradidit verbenaturam infulatamque. Sic restituit ex veteribus libris, cum Verberatum mendose legeretur, Turnebus.

VERBERACA, æ. f. [ἀεισπεδὴν ἰεροβοτήνη] Herba eadem, quæ & Verbera dicitur. Plin. lib. 25. cap. 9. Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam hierobotane. Aliqui peristireon, nostri verbenacum vocant. Hæc est, quam legatos ferre ad hostes indicavimus. Hac Jovis mensa verritur, domus purgantur, lustranturque. Genera ejus duo sunt, Foliosa quam feminam putant: Mas rarioribus foliis. Ramuli utriusque plures, tenues, cubitales, angulosi. Folia minora quam quercus, angustioraque, divisuris majoribus, flos glaucus, radix longa, tenuis. Nascitur ubique in planis aquosis.

Verberaca, nomen in Latinis scriptoribus non rarum, qua ratione formatum sit non apparet: proindeque Verberatam dici debere Turnebus putat, cum præferim verbera gramen ex arce cum sua terra evulsam significet, quod gramen sacrum putabant, & ἀεισπεδὴν, id est verberata sæpe fumeretur, & verbera fieret, & ut ita dicam, verberaretur. Quo factum est ut verberata etiam verbera diceretur, cum verbera proprie omnem herbam sacram significaret: sed & ramos, quibus aras ornabant, aut adolebant. Virg. 8. Ecl. 13.

Verberaque adole pingues & mascula tura. Hæc Turneb. 8. 23. [Sic tamen & Securidaca dicitur, quod idem in Securidaca mutatum volebat. Sed quid ceteris fiet similiter delineabitur ut Portulaca, item hisce Urtica, Myrica, Lactuca, & pen. br. Brassica, Vetonica?]

VERBERNA, æ. f. Terra profcissa aratro, id est Vomere. Actum. Gloss. Latinogræc. sublata interpretatione Græca. conf. VERVACTUM.

VERBERE, æris. n. [μάστιξ, πλὴγῆ, αἰκισμός] Instrumentum (inquit Valla lib. 6.) longum & exile, qualis est virga, baculus, fustis, lora, flagellum, ferula, arundo, & si quid est simile. Virg. 3. Georg. 106.

— illi instant verberare torto, Et proni dant lora. Martial. lib. 14. 71. Sordida si flavo fuerit tibi pulvere vestis, Colligat hunc tenui verberare cauda levis.

Surdo verberare hominem cædit conscientia. Juven. 13. Sat. 194.

— cum tamen hos tu Evasisse putes, quos diri conscia facti Mens habet attonitos, & surdo verberare cædit, Occultum quatiente animo tortore flagellum? Surdo verberare, h. e. Occulto, tacito, nec ab aliis auditio vel intellectu, quum interius a conscientia flagellatur. Tortorem vocat animum, quia tortoris præstat officium. Malos enim sua punit & torque conscientia.

Increpuit ictu verberis equos. Ovid. 14. Met. 821.

Laceravit crudo verberare mea terga. Ovid. 2. Fast. 595.

Mugit crudo verberare forum. Stat. 1. Silv. 1. 68.

Sævere verberare. Ovid. 2. Met. 359.

Recto verberare sævus Scorpius, Ictu caudæ erectæ. Lucan. lib. 9. 838.

Verbera pl. Quod solum usitatum Glossographus falso tradit. [μάστιγες, πλῆγῆ, Gl. G. L.] Ter. And. 1. 2. 27.

Verberibus cæsum te in pistrinum, Dave, dedam usque ad necem. Densa verbera. Stat. 6. Theb. 422.

Pati lenta verbera. Virg. 3. Georg. 208.

Præbere manus verberibus. Ovid. 1. de Arte Am. 16.

Scindentia verbera pectus. Sil. lib. 1. 171.

Sonant sæva verbera. Virg. 6. Æn. 558.

Subeunt verbera manus teneræ. Ovid. 1. Amor. 13. 18.

Trahuntur ad supplicium servi, qui cæsi verberibus &c. Cic. Anteq. iret in exsil. 18.

Verbera, plerumque pro Ipsa verberatione, sive pro ictibus accipimus. Cic. 7. Verr. 130. Ne catenæ, ne verbera, ne securæ, ne cruciatus sociorum, &c. Ter. Heaut. 2. 3. 115.

Tibi erunt parata verba, huic homini verbera. Liv. 2. 23. Inde ostentare tergum sædum recentibus vestigiis verberum.

Inania verbera. Claud. 1. in Ruff. 49.

Sæva verbera. Virg. 3. Georg. 352.

Accipere verberibus. V. ACCIPIO.

Animadvertere verberibus. V. ANIMADVERTEO.

Castigare verberibus. V. CASIGO.

Coercere aliquem verberibus. V. COERCERO.

Deterrere verberibus. Cic. 5. de Fin. 55. Videmus igitur ut conquiescere ne infantes quidem possint: quum vero paulum processerint, lufio-

nibus vel laboriosis delectantur, ut ne verberibus quidem deterreri possint.

Ferre verbera in aliquem. Ovid. 1. Amor. 7. 6.

Ferre verbera alicujus. Ovid. 2. de Arte Am. 533.

Formidare verbera. Stat. 5. Silv. 3. 184.

Multare aliquem verberibus. Tacit. 1. Ann. 32.

Necare aliquem verberibus. Cic. in Pison. 84.

Negare se verberibus. Tibul. lib. 2. 3. 86.

Pati verbera. Tibul. lib. 5. 4. 66.

Stare ad verbera. Ovid. 1. Amor. 6. 19.

Linguae verbera, Objurgationes. Hor. 3. Carm. 12. 3. V. VERBEREO, ære.

Radiatorum verbera. Lucret. lib. 5. 1103.

Ventorum verbera vitare. Lucret. lib. 5. 955.

VERBERERUS, a, um. Adj. [υπερηχός] Quod est dignum ut verberetur. Plaut. Perf. 2. 2. 2. Ain' vero verberere caput? Idem Pseud. 4. 1. 7.

Sed video eorum verberem itatum: ut magnifice infert sese.

VERBEROSUS, a, um. Adj. [μαστιγίος] Gloss. Græcolat. Verberosus, flagellatitius. Rectius Verberonem dixisset.

VERBERO, ònis. m. [μαστιγίος] Qui est verberare dignus. Plaut. Amph. 1. 1. 128. Ain' vero, verbero. Ibid. 2. 1. 15. Tun' me, verbero, audes herum ludificari?

Vitiorum verberones, eleganter dixit P. Chrysolog. Serm. 5.

VERBERO, [αἰκίζομαι, μαστιγίζω, Gl. G. L.] ære. Verberare cædere. Liv. 2. 41. Sunt qui patrem auctorem ejus supplicii ferant, eum, cognita domi causa, verberasse, ac necasse. Cic. 7. Verr. 111. Quæ quum apud te diceret, virgis oculi verberabantur.

Pendere, pulsari & verberari. Cic. 5. Verr. 66. Videtis pendere alios ex arbore, pulsari autem alios, & verberari porro alios, &c.

Manifesto verberari. V. MANIFESTUS.

Injuria aliquem verberare. Cic. 4. de Fin. 76. Æque peccat, qui patrem & qui servum injuria verberat.

Lapidem verberare. Plaut. Curc. 1. 3. 41. Proverb. in eum, qui objurgat incastigabilem. V. Chiliad.

Manu ora verberat. Propert. lib. 2. 9. 10.

Alas verberat hirundo. Plaut. Bacch. 1. 1. 17.

Æthera aquila verberat alis. Virg. 11. Æn. 756.

Auras ictibus verberare. Idem 5. Æn. 377.

Tormentis urbem verberare, Percutere ariete. Cic. 8. Philipp. 20. Quid ille ut faceret inducias? ante consules, oculosque legatorum, tormentis Mutinam verberavit; opus ostendebat, munitionemque legatis.

Ungula fonante urbem verberat eques. Hor. Epod. 16. 12.

Partem anteriorem etiam aer verberat. Lucret. lib. 4. 936.

Verberari sole, luna, imbre, ac ventis. Plin. lib. 14. cap. 21.

Verberare, de Verbis etiam dicitur; quoniam, ut testatur Nonius 1. 216. Verberare non solum a verberibus dictum, sed etiam a verbis. Plaut. Amph. 1. 1. 177.

Hinc enim mihi dextera vox aures ut videtur, verberat. [Apud Non. puto De verberibus, & De verbis, scribendum.]

Convicio cogitationis verberare, pro Laceffere. Cic. 16. Fam. 26. Verberavi te cogitationis tacito duntaxat convicio. conf. VERBERATIO.

VERBERANS, antis. Partic. Petron. cap. 134. Arundo quassata verberantis impetum minuit.

VERBERATUS, a, um. Partic. [μαστιγιστός, Gl. L. G.]

VERBERATIO, ònis. f. [αἰκία, βία, Gl. L. G. μαρίστια, G. L.] Cic. 16. Fam. 27. Mirificam mihi verberationem cessationis epistola dedisti. conf. Dig. 48. t. 19. l. 17.

VERBERATUS, ùs. m. [αἰκισμός] Ipsa verberatio. Plin. lib. 31. cap. 3. Si etiam expressa in altum, aut e sublimi dejecta, verberatu corripiat aëra. De qualitate aquarum.

Verberatus, pro Impulsu. Curt. 7. 1. 29. Si non propemodum tuo verberato ei omnes, te præeunte, juravimus, eosdem nos inimicos. Sed meliores libri, In tua verba, tui omnes, &c.

VERBERATOR, òris. m. Prudent. Passione Cassiani v. 38. Donetur ipsis verberator parvulis.

VERBERABILIS, e. Adj. [υπερηχός] ior, iſsimus. Plaut. Aul. 4. 4. 6. Verberabilissime, etiam rogitas? non sur, sed trifur?

VERBERATIO, ære. Sæpe verberare. Festus, Verberitare idem Cato frequentative, ab eo quod Verbero dixit.

VERBUM, i. n. [ῥῆμα, Gl. G. L. & L. G. λόγος, G. L.] a Verberatu, quod Verberato lingua intra palatum aëre, omnis oratio promatur. Varro a Veritate deducit, quod verum nos loqui oporteat. Cic. in Topicis, 35. Verba sunt rerum notæ. Ter. And. 5. 2. 19. Verbum si addideris. Idem Hecyr. 3. 1. 33.

Fortasse enim aliquod verbum inter eas iram hanc conciverit, here. Cic. 2. de Orat. 130. Neque enim quoties verbum aliquod est scribendum nobis, toties ejus verbi litteræ sunt cogitatione conquiendæ.

Verbum voluptatis, non habet dignitatem. Cic. 2. de Fin. 75.

Verbo tenus disserere. Cic. 3. de Legib. 14. Veteres verbo tenus, acute illi quidem, sed non ad hunc usum popularem atque civilem, de Rep. disserabant.

Castrensè verbum. V. Castrens, in CASTRUM.

Carum ipsum verbum est amoris, ex quo amicitia nomen est ductum. Cic. 1. de Nat. Deor. 123.

Contumeliosissimum verbum. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Durum verbum, insolens & humile. Cic. de Clar. Orat. 273.

Inquinatum verbum, abjectum, non aptum, durum longe petiitum. Cic. de Opt. gen. Orat. 7.

Insolens verbum. V. INSOLENS.

Lugubre verbum. V. Lugubris, in LUGRO.

Nauticum verbum. V. Nauticus, in NAVIS.

Aberrare verbo aut nutu. Cic. de Arusp. Resp. 23.

Abiit verbo invidia. V. ABSUM.

Accedit verbum ad aures. V. ACCEDO.

Accidit in te istud verbum. V. Verbum, pro tota sententia, & ACCIDIT.

Accipere verbum, & verbis. V. ACCIPIO.

Accipere ad verbum, non ad sententiam, Vide ACCIPIO. H. St.

Addam non amplius verbum. Hor. 1. Serm. 1. 121.

Cogitare ad verbum. V. COGITIO.

Commodat verbum, λογοποιεῖται, Gloss. Latinogræc.

Complecti uno verbo. V. COMPLECTOR.

Conjicere verbum in interdicitum V. CONJICIO.
 Ducere verbum ex verbo. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Exprimere verbum de, vele verbo, Ad verbum transferre. Ter. in prol. Adelph. 11. Cic. 4. Acad. 17. Nec definiti aiebant necesse quid esset cognitio, aut perceptio, aut (si verbum e verbo volumus) comprehensio.
 Fingere verbum aliquod. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Interponere verbum ullum. V. INTERPONO.
 Interpretari verbum prisicum & insolitum. V. INTERPRETOR.
 Labi verbo. Plin. 2. Epist. Ne verbo quidem labitur.
 Peccare verbo aliquo. Ovid. 2. Amor. 16. 11.
 Perdere, ut Cic. 5. Fam. 15. Dicerem jucundus, nisi id verbum in omne tempus perdidissem.
 Permittere verbo, re hortari. Cic. 4. Verr. 67. V. RES.
 Premere aliquem verbo. Cic. 1. Tusc. 13.
 Reddere verbum verbo. Hor. de Arte Poet. 133.
 Reddere verbum pro verbo, Idem. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. Converti enim ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas orationes inter se contrarias, Æschiniis Demosthenisque: nec converti ut interpretes, sed ut orator, sententiis iisdem. & earum formis, tanquam figuris, verbis ad nostram consuetudinem aptis, in quibus non verbum pro verbo necesse habui reddere, sed genus omnium verborum, vimque servavi. Eisdem verbis, sive ad verbum reddere quod cogitavimus. Cic. de Clar. Orat. 301. Quintil. lib. 10. cap. 6.
 Relinquere verbum ambiguo. Lucret. lib. 4. 1131.
 Respondere verbum verbo. Ter. Phorm. 1. 4. 36.
 Translatum audacius verbum. Quintil. lib. 4. cap. 1. V. Translata Verba infra.
 Volare semel emissum irrevocabile verbum. Hor. 1. Epist. 19. 71.
 Verbum, Proverbium, vulgare dictum. Plaut. Molt. 3. 2. 104. Ter. Adel. 5. 3. 17.
 Non æquum dicis, non: nam vetus verbum hoc quidem est, Communia esse amicorum inter se omnia. Idem And. 2. 5. 15.
 Verbum, pro Tota sententia. Ter. And. 5. 3. 14.
 Olim istuc, olim, quum ita animum induxti tuum, Quod cuperes, aliquo pacto efficiendum tibi, Eodem die istuc verbum vere in te accidit. Idem Eun. 1. 2. 95.
 Utinam istuc verbum ex animo ac vere diceres. Idem Adel. 5. 8. 30.
 Quid istuc verbi est? Plaut. Cist. 2. 3. 61. h. e. Quid sibi volunt hæc verba.
 Verbum fat est. Plaut. Bacch. 4. 8. 37.
 Tu aurum rogato, ceterum verbum fat est. Idem Truc. 2. 8. 14.
 Verbi gratia, [λόγος χάριν, Gl. L. G.] & Verbi causa, quod & Exempli gratia dicitur in eandem significationem. Cic. de Fato 12. Si quis, verbi causa, oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. Sic & de Finib. 30. Verbi gratia, propter voluptatem nos amemus. Idem 4. Verr. 129. & 1. Tusc. 12. & Lucret. lib. 3. 423.
 Ad verbum. V. A D. & paulo supra.
 In verbo, Inter loquendum. Virg. 6. Æn. 547.
 Tantum effatus, & in verbo vestigia torfit. h. e. Simul cum ultimo verbo avertit.
 Verba istæc sunt. Ter. Phorm. 3. 2. 32.
 Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicaverit.
 n. Verba istæc sunt. Si. e. Inania, vel potius Mera verba.
 Verba & Ineptiæ. Cic. in Pison. 65. Existimatio, dedecus, infamia, turpitude, verba sunt atque ineptiæ.
 Ora pervia verbis. Ovid. 5. Met. 194.
 Ambage novorum verborum obscurum carmen. Ovid. 14. Met. 57.
 Aperitas verborum. Ovid. 14. Met. 526.
 Bonitas verborum. Cic. in Brut. 164. Orator autem vivis ejus æqualibus proximis optimis numerabatur Curio, propter verborum bonitatem, ut ante dixi, & expeditam, ac profluentem quodam modo, celeritatem. Paulo ante dixerat: Itaque in Curione hoc verissime judicari potest, nulla re una magis oratorem commendari, quam verborum splendore & copia. Apparet igitur, Verborum splendore, & bonitate rem eandem significari, ut Copia & Celeritate. V. Bonitas, in BONUS.
 Collocatio verborum. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Comprehensio verborum. V. Periodus & Verborum comprehensio in COMPREHENDO.
 Concinnitas verborum. Cic. in Orat. 149.
 Copia verborum. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Copia casta verborum. Lucret. lib. 4. 514.
 Delectus verborum, origo est eloquentiæ. Cic. de Clar. Orat. 253.
 Derivatio verborum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Doctrina verborum. V. Vera & absoluta eloquentia, in ELOQUOR.
 Electio verborum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Elegancia verborum. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Gravitas verborum. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Jactatio verborum. V. Jactatio, in JACTO.
 Jaculatio verborum. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Immutationes verborum. V. Immutatio, in IMMUTO.
 Latitudo verborum. Cic. 2. de Orat. 91. Fufius nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur; oris pravitatem, & verborum latitudinem imitatur. Nervi, sunt robur orationis. Oris pravitas, oris contorta deformitas. Verborum latitudo, vasta ac rustica litterarum expressio. [Lego, Si quos tamen.]
 Magnificentia verborum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Majestas verborum. Cic. 10. Orat.
 Murmura verborum. Ovid. 10. Met. 382.
 Splendor verborum. Cic. in Brut. 164. V. paulo ante. Bonitas verborum.
 Suavitas verborum. [πειρησιολογία] Gloss. Latinogræc. & Græcolat. Ibid.
 Synon. Subtilitas verborum jungitur.
 Balba verba. Hor. 1. Serm. 3. 274.
 Cæca verba. V. CÆRTUS.
 Composita verba. V. COMPONO.
 Confusa verba. Ovid. 2. Met. 666.
 Exanimata exiliter verba. V. Exanimatus, in EXANIMUS.
 Expressa & sensu tincta verba. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exquifita verba. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Grandia verba. Perf. 3. Sat. 45.

Gravia verba, plena, sonantia, juncta, facta, cognominata, non vulgata, superlata, in primisque translata, nec in singulis verbis, sed in continentibus soluta. Cic. in Partit. 54.
 Horrida verba. Cic. in Brut. 68. de Carone, Antiquior est hujus sermo, & quædam horridiora verba, ita enim tum loquebantur. Huc est, incompta, brevia, non operosa, ut ait Gell. lib. 10. cap. 3.
 Incompta verba. Gell. lib. 10. cap. 3.
 Inversa verba. V. INVERTO.
 Luculentiora verba. V. Luculentus, in LUX.
 Nativa verba. V. Nativus, in NASCOB.
 Nostrata verba. V. Nostras, in NOS.
 Nova fictaque verba. Hor. de Arte Poet. 52.
 Nuda verba. Plin. 4. Epist. 14. Ex quibus tamen si nonnulla tibi paulo insolentiora videbuntur, erit eruditionis tuæ cogitare, summos illos, gravissimos viros, qui talia scripserunt, non modo lascivia rerum, sed ne verbis quidem nudis abstinuisse. Nudis, i. e. Nulla circumlocutione ob verecundiam tectis.
 Nupta verba. V. NUBO.
 Obsoleta & Barbara verba. V. Obsoletus, in OBSOLEO.
 Propria, usitata verba, nova, prisca, inusitata. Cic. in Orat. 80.
 Propria, significantia, & non fordida verba. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Sefquipedalia verba. Hor. de Arte Poet. 97.
 Vulgaria & quotidiana verba. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Adigere in verba alicujus. V. ADIGO, & infra Jurare in verba.
 Arripere verba de foro. V. ARRIPIO.
 Aucupari verba, vel vim verborum. V. AUCUPOR.
 Coagmentare verba. V. COAGMENTO.
 Confuescere verbis idoneis. V. IDONEUS.
 Commutare verba. V. COMMUTO.
 Inculcare verba Græca. V. INCULCO.
 Infarcire verba. V. INFARCIO.
 Inherere verbis. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Jungere verba. V. JUNGO.
 Pingere verba. Cic. in Brut. 141. Schemata quæ vocant Græci, ea maxime ornant oratorem, eaque, non tam in verbis pingendis habent pondus, quam in illuminandis sententiis. Pingendis, h. e. Orandis distinguendis. Unde Latini Colores, & Græci χρώματα vocant ipsas Exornationes. Hinc Cicero 2. Att. 1. scripsit, librum suum totum Isocratis μαροθήκων, atque omnes ejus discipulorum arculas, ac non nihil etiam Aristotelica pigmenta consumpsisse. V. PIGMENTUM.
 Posita verba in usu quotidiano. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Trahere verba de verbis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Transferre totidem verbis, Ad verbum. Cic. 6. Att. 2. Itaque istum ego locum totidem verbis a Dicæarcho transfuli.
 Translata verba ea dico, quæ per similitudinem ab alia re aut suavitate, aut inopia causa transferuntur: Mutata, in quibus pro verbo proprio subjicitur aliud, quod idem significet, sumptum ex aliqua re consequenti. Hæc Cicero in Orat. 92. Ubi etiam Immutata vocat, quæ hic Mutata. Sensus est: Differentia est inter translata & mutata verba. Translata sunt, quæ similitudine quadam ab alia re dicuntur. Idque duabus potissimum de causis fit: vel propter suavitatem, vel propter inopiam. Suavitas sentitur vel in verbo, quod significantius fit: ut Incentus ira, Inflammatus cupiditate, Lapsus errore: vel in verbo, quod fit decentius, ut Lumen orationis, Claritas generis, Concionum procellæ, Flumen eloquentiæ. Inopia, quum nullum proprium nomen habemus, cogit nos aliunde transferre: ut Derum hominem dicimus, & Fructus laborare, & Agros sitire. Quoties autem nihil horum in translatione erit, semper erit improprium. Mutata verba dicuntur, in quibus pro verbo proprio ponitur aliud, quod idem significet: ut Arma pro Bellis, Bacchus pro Vino, Ceres pro Frugibus. Dicimus Totam Italiam esse commotam, pro omnibus Italis Italiam ponentes. V. Transferre aliquod verbum, in TRANSFERO.
 Verba, pl. n. Plerumque pro Ipsa oratione, quæ his constat, dicimus, ut Summa verborum. Ovid. 14. Met. 815.
 Blanda verba. V. BLANDUS.
 Canina verba. Ovid. in Ibin. 234.
 Latrat & in toto verba canina foro.
 Consulta verba. V. Consultus, in CONSILIUM.
 Gravissima verba. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Inania verba. V. INANIS.
 Indomita verba. Senec. Agamem. 13.
 Ingentia verba, Magnifica. Ovid. 13. Met. 341.
 Inopinata verba. V. INOPINATUS.
 Inornata verba. Hor. de Arte Poet. 234.
 Intrepida verba. Senec. Hippol. 5.
 Lenia verba. Ovid. 2. Amor. 1. 22.
 Libera verba. Propert. lib. 4. 12. 90.
 Luctifica verba. Senec. Theb. 1.
 Magnifica verba. V. Magnificus, in MAGNUS.
 Mala verba. V. MALUS.
 Quid multa verba? H. St. Priora cultro resecta sunt. Verba puto Cic.
 Mitida verba. V. Nitidus, in NITEO.
 Nuntia verba. Valer. 1. Argon. 440.
 Obscura verba. Senec. 1. Theb.
 Perabsurda verba. V. PERABSURDUS.
 Perplexa verba. Senec. Hippol. 8.
 Prænotia verba cladis. Ovid. 3. Met. 191.
 Profana verba. Ovid. 3. Trist. 5. 48.
 Sæva verba. Hor. Epod. 12. 13.
 Simulata verba. Virg. 1. Æn. 714.
 Sobria verba. V. SUBNOTO.
 Sollemnia verba. Ovid. 10. Met. 4. V. SOLLENNIS.
 Speciosis verbis aliquid narrare. Patere. lib. 2. 21.
 Splendidioribus verbis utebatur Curio. Cic. in Brut. 124.
 Suspensa semper & obscura verba. Tacit. 1. Ann. 11.
 Tristia verba. Hor. de Arte Poet. 105.
 Vana verba. Ovid. 13. Met. 263.
 Violenta verba. Ovid. 13. Met. 717.
 Abstinerere verbis. V. ABSTINERO.
 Accommodare alicui verba. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Addere verba. Sil. lib. 13. 719.
 Appellare viros erat ardor, & addere verba.
 Addere perjuriam falsis verbis. Ovid. 11. Met. 206.
 Affari aliquem blandis verbis. Stat. 1. Achil. 383.
 Anhelata verba. V. ANHELO.
 Aptare verba rebus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Aucupari verba rumoris. Senec. Theb. 2.
 Auferre alicui usum verborum. Ovid. 14. Met. 99.
 Cadentia verba tollere. V. CADDO.
 Capta verbis puella, Decepta. Ovid. 1. de Arte Am. 458.
 Cavillari verba alicujus. Tacit. 1. Ann. 46.
 Claudere verba pedibus, Versus facere. Hor. 2. Serm. 1. 28.
 Claudere verba modis imparibus, Scribere elegias. Ovid. 4. de Pont. 16. 36.
 Cogere verba in pedes, Carmina scribere. Ovid. 5. Trist. 12. 34.
 Commemorare verbis. V. COMMEMORO.
 Committere verba tabellis, Scribere in tabellis. Ovid. 9. Met. 585.
 Compellere aliquem amicis verbis. Virg. 2. Æn. 372.
 Compescere verba. Senec. Med. 3.
 Comprehendere verbis. V. COMPREHENDO.
 Concipere verba. Ovid. 10. Met. 290.
 Tum vero Paphius plenissima concipit heros
 Verba, quibus Veneri grates agit.
 Concipere verba jusjurandi. Tacit. 4. Hist. 31.
 Conferre verba in pauca. V. CONFERO.
 Conferre verba ad rem. V. CONFERO.
 Confici verbis gravibus ab aliquo & trucidari. Cic. de Arusp. Resp. 2.
 Conflitari verbis. V. CONFLICTO.
 Conferre verba. Stat. 2. Silv. 1. 5.
 Confiteri cum aliquo verbis. V. CONSISTO.
 Contendere inter se verbis. V. CONTENDO.
 Contendere fictis verbis. Ovid. 13. Met. 9.
 Continuare verba. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Conveniunt utriusque verba. V. CONVENIO.
 Credere verba alicui. V. CERDO.
 Decepta sum tuis & amans, & femina verbis. Ovid. 2. Epist. 65.
 Depromere verba. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Defunt verba animo. Ovid. 3. Met. 231.
 Dicere novissima verba. Virg. 4. Æn. 650.
 Dictata ab aliquo verba. Ovid. 20. Epist. 29.
 Dare verba alicui, Verbis fallere. Ovid. 16. Epist. 237. V. DO.
 Dare verba ventis, Verba in vanum fundere, vel oblivisci. Ovid. 2. Epist. 25.
 Dare verba in ventos. Ovid. 1. Amor. 6. 42.
 Domare horrida verba, Reprimere verba magnifica. Tibul. lib. 1. 5. 6.
 Effingere verba alicujus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Errare non ultra verba ac voces. Tacit. 1. Hist. 55. Quartam & duodevicesimam legiones, paucis seditionis auctoribus, non ultra verba ac voces errasse, & brevi in officio fore. Similem sensum eleganter enuntiat Curtius 7. 1. 25. per Intra: Utinam, inquit, Philotas quoque intra verba peccasset. Et Intra verba desipere, Celso 3. 18. est, Non ultra verba delipientia vel infantia progredi.
 Est nil opus verbis. Lucret. lib. 5. 264.
 Exasperare rem verbis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exaudi verba mea. Senec. Hippol. 12.
 Exponere rem verbis. Lucret. lib. 1. 833. Idem lib. 3. 964.
 Facere multa verba. V. MULTUS.
 Facere rata verba alicujus. Ovid. 4. Met. 387. al. Vota.
 Facere verba mortuo, Proverbialis locutio. Ter. Phorm. 5. 9. 26. i. e. Operam ludere. V. MORIOR.
 Frangere alicujus verba indomita. Senec. Agamem. v. 964.
 Fundere verba. Ovid. 7. Met. 248.
 Hortari aliquem verbis. Hor. 2. Epist. 2. 35.
 Jacere verba. Ovid. 15. Met. 780.
 Jactare mitissima verba alicui. Ovid. 2. Met. 816.
 Incessere aliquem amaris verbis. Sil. lib. 11. 209.
 Incidere verba ceris. Ovid. 9. Met. 528.
 Inclusa verba pectore. Valer. 4. Argon. 372.
 Includere verba versu. V. INCLUDO.
 Inclusa modis verba, Versus. Stat. 4. Silv. 4. 11.
 Incurrere verbis in aliquem. V. INCURRO.
 Ingerere verba & vocem. V. INGERO.
 Iterare verba. V. ITERUM.
 Jurgari verbis. Hor. 2. Serm. 2. 100.
 Jurare conceptis verbis. V. JURO.
 Lenire aliquem mollibus verbis. Hor. Epod. 5. 84.
 Loqui diferta verba. Propert. lib. 3. 23. 6.
 Loqui meditata verba. Stat. 2. Silv. 1. 74.
 Loqui modesta verba. Ovid. 3. Amor. 14. 16.
 Ministrat verba vinum. Hor. 1. Epist. 15. 20.
 Modulanda verba fidibus. Hor. 2. Epist. 2. 143.
 Movent aliquem blanda verba. Ovid. 6. Met. 360.
 Movere odia verbis. Virg. 2. Æn. 96.
 Niti verbis. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Notare verba memori animo. Ovid. 14. Met. 913.
 Nuncupare verbis. V. NUNCUPO.
 Obvolvare vitium decoris verbis. Hor. 2. Serm. 7. 42.
 Parcite verbis male ominatis. Hor. 3. Carm. 14. 12.
 Perdere verba, Frustra loqui. Senec. 1. Theb.
 Perhibere verba. V. PERHIBEO.
 Perferre verba alicujus ad alium. Ovid. 20. Epist. 10.
 Portare verba alicujus. Ovid. 2. Met. 744.
 Profundere verba ventis. Lucret. lib. 4. 929.
 Promittere verbis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Prosequi aliquid verbis ante præparatis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Recitare verba ex codice. Cic. 5. Verr. 26. Si hæc edicta non ex ipsius tabulis totidem verbis recitare possem, sicuti faciam, da quæso scribam, recitet ex codice.
 Recingere verba alicujus. Virg. 11. Æn. 681.
 Recitare verba, Respondere. Ovid. 9. Met. 28.
 Recitare verba alicujus, Recitare verba. Ovid. 1. Met. 526.

Repetere verba. Ovid. 20. Epist. 9.
 Retentare intermissa verba. Ovid. 1. Met. 746.
 Retenta verba dolore. Ovid. 10. Met. 474.
 Socianda verba chordis. Hor. 4. Carm. 9. 4.
 Sordent verba. Stat. 5. Silv. 5. 51.
 Spernere verba alicujus. Ovid. 5. Met. 669.
 Trahere verba. Sil. lib. 8. 79.
 Trucidari verbis gravibus ab aliquo. Cic. de Arusp. Resp. 2.
 Vexare aliquem verbis. Lucret. lib. 5. 164.
 Vincere verbis aliquid, Versibus digne describere. Virg. 3. Georg. 289.
 Volutare secum verba alicujus. Ovid. 1. Met. 389.
 Vulnerari verbis gravibus ab aliquo. Cic. de Arusp. Resp. 2.
 Uti minoribus verbis. Ovid. 6. Met. 151.
 Bona verba quæso. V. BONUS.
 Verbis meis salutem ei adscribito: h. e. Meo nomine. Plaut. Bacch. 4. 4. 79.
 Scribe, m. quid scribam? c. salutem tuo patri verbis tuis. Cic. 16. Att. 11. Atticæ, quoniam hilarula est, meis verbis suavium des. In hæc verba. V. IN.
 Verba pl. eleganter poetæ cum Præf. Partic. Act. & v. Dico, Loquor, aut simili, jungunt, ut ipsum verbum, cujus Partic. est, exprimant, ut Ovid. 5. Met. 105.
 Atque ibi semianimi verba execrancia lingua
 Edidit. i. e. Execrata est interfectorem.
 Indignancia verba. Ovid. 6. Met. 584.
 Medentia verba. Stat. 2. Silv. 1. 5.
 Minantia verba. Ovid. 5. Met. 669.
 Ovantia verba, Elata & magna. Sil. 8. 266.
 Singultantia verba. Stat. 5. Silv. 5. 26.
 Solantia verba. Ovid. 11. Met. 685.
 Sonantia verba. Plin. 1. Epist. 16. [Hic sunt Magna, sonora.
 Suadentia verba. Stat. 11. Theb. 435.
 Dicere excusantia verba, Excusare se. Ovid. 9. Met. 215.
 Dicere precantia verba, Precari. Ovid. 7. Met. 590.
 Flebant animos verba precantia. Ovid. 2. Met. 482.
 Onerantia verba lassas aures. Hor. 1. Serm. 10. 10.
 Perdere verba non proficientia. Ovid. 1. Trist. 2. 13.
 Rogantia verba mittere. Ovid. 20. Epist. 33.
 Uti petulantibus verbis. Ovid. 15. Epist. 245.
 Jurare in verba alicujus, Obedientiam jurare alicui. Hor. Epod. 15. 4.
 Jurare in verba aliqua. V. JURO.
 Verbum, Pars orationis grammaticæ, in qua potissimum vis orationis est. De qua abunde apud Grammaticos Quintil. lib. 9. cap. 4. Verbo sensum claudere; si compositio patiat, optimum est.
 Formare recte verba. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 VERBALIS, e. Adj. [ῥηματικός] Quod a verbo descendit. ut, Lector a Lego, Doctor a Doceo. Dicitio Grammaticis familiaris. Isidor. 1. 6.
 Verbalis, In verbis consistens. Fulgent. 1. Mythol. Mulierum verbalibus undis & caullidici cedant.
 VERBOSUS, a, um. Adj. [ῥολώσος, Gl. L. G. & G. L. ἀδολωσος, I. G.] Quod verbis abundat. Cic. 7. Fam. 3. Habes epistolam, verbosiorum fortasse, quam velles.
 Commentarii verbosi. Gajus in l. j. D. de orig. juris.
 Forum verbosum. Ovid. 3. Trist. 12. 18.
 Leges verbosæ. Ovid. 1. Amor. 15. 5.
 Loci verbosissimi. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Loquela verbosa. Catull. in Camerium, 53. 20.
 Simulatio verbosa. Cic. pro Muren. 30. Non solum ista vestra verbosa simulatio prudentiæ, sed etiam ipsa illa domina rerum sapientia.
 VERBOSUS, Adv. [ῥολώσως] Multis verbis. Cic. pro Muren. 26. Satis verbosus, sed quid postea? Et 7. Fam. 3. Hæc ad te scripti verbosius.
 Adhibere discrimina verbosius. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Exponere aliquid verbosius. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 VERBOSITAS, atis f. [ῥολωσία, Gl. G. L.] Firmicus lib. 6. cap. 11. Therites fuit debilis, ridiculus, & garrula verbositate semper impatiens.
 VERBATIM, Adv. [ἀντιλέξει] Aliquot versuum, qui huc transcripti ex Senecæ Octavia verbatim. Puto quosdam dixisse & Verbotim. H. St. Auctoris mentio cultro empetæ defecta est. Puto esse Liptii, pro Verbotenus.
 VERBIFICATIO, onis. f. Cæcil apud Donat. in Ter. Eun. Quid tibi occupatio est argumentum, aut de meo amore verbificatio est patri?
 VERBIFERA, æ. n. i. e. Chritus. Prudent. Cathem. 3. 2.
 VERBIFERO, [ἀντιλέξωμαι] are. Verba facere. Apul. Apol. p. 321. Elmenh. Nimis multa est oratio, si velimus memorare, quæ ego contra responderim, quamdiu & quoties inter nos verbigeratum sit. [Ut Belligerare. At Gerere bellum dicimus, non item Verba gerere.
 VERBILŒQUIUM, i. n. Fulgent. 1. Mythol. Aristotelis syllogisticum verbiŒquium.
 VERCELLÆ, arum. f. [Ὀυερκέλαι] Urbs Italiæ Transpadanæ, in regione undecima, Taurinis vicina, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 17. Sil. lib. 8. 599.
 Vercellæ, fuscique ferax Pollentia villi. Vulgo Vercell en Piedmont.
 VERCELLENSIS, e. Adj. ut, Vercellensis ager. Plin. 23. 7.
 VERE, V. VERUS.
 VERECUNDE, VERECUNDIA, VERECUNDITER, VERECUNDOR, VERECUNDUS. V. VEREOR.
 VEREDO, [κεας πύριον] Gloss. Latinogræc. Quod Oedipo explicandum relinquimus.
 VEREDUS, V. VEREDUS.
 VEREOR, veritus sum, [ἐπίπτεται, ὑφορῶμαι, φοβῶμαι, Gl. L. G. ἐλαβῶμαι, G. L.] eri. Timere: proprie liberorum est, qui honesti gratia pudore moventur. Dicitur, ut quidam volunt, quasi Valde reor, quia ea, quæ timemus, multi facere, ac diu cogitare solemus. Cic. pro Planc. 29. Is patrem veretur, ut deum. Idem de Senect. 81. Vos tamen deos verentes, qui hanc omnem pulchritudinem tumentur & regunt, memoriam nostræ pie inviolatæque servabitis.
 Vereri & Metuere aliquem. Auctor ad Heren. lib. 4. 49. Licentia est, cum apud eos, quos aut vereri, aut metuere debemus, tamen, &c. Metuebant eum servi, verebantur liberi. Cic. de Senect. 37.
 Vereri ac Timere ut differat. Liv. 39. 17. Veremur quidem vos, Romani: & si ita vultis, etiam timemus: sed plus veremur & timemus deos imortales.
 Bella vereri. Ovid. 5. Trist. 10. 26.
 Caritatem annonæ vereri. Cib. 5. Verr. 47. Et, quod caput est rei frumentariæ,

- tariæ, campus Leontinus, cujus antea spes hæc erat, ut quum oblitum vidisses, annonæ caritatem non vererere.
- Conspicuum patris vereri. Ter. Phorm. 2. 2. 1.
- Culpam vereri. Cic. 1. de Orat. 113. Perge vero, Crasse, inquit Mucius, istam enim culpam, quam vereris, ego præstabo.
- Pauperiem veritus. Hor. 1. Epist. 10. 39.
- Reprehensionem doctorum vereri. Cic. in Orat. 1.
- Verbera vereri. Ovid. 20. Epist. 77.
- Vereror, Genitivo junctum, qui vice Accusativi sit apud veteres. Afranius, Optandum uxorem, quæ non vereatur viri. V. plura apud Nonium 9. 3. Conf. Veretur Imperf. infra.
- Vereri cum Dativo, Cic. 4. Acad. 138. Vos autem mihi veremini, ne labor ad opinionem, & aliquid adsciscam, & comprobem.
- Navibus veritus. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 9.
- Ab aliquo vereri, ne malum afferat, Ter. And. 3. 4. 3.
- Ego dudum nonnihil veritus sum, Dave, abs te, ne faceres idem, Quod vulgus fervorum solet, dolis ut me deluderet.
- Ab aliquo vereri supplicium. Auctor ad Heren. 2. 28. Ergo & metus periculi hortabatur eum interimere, a quo supplicium verebatur.
- De aliquo vereri. Cic. de Senect. 18. Carthagini, male jamdiu cogitanti, bellum multo ante denunrio: de qua vereri non ante desinam, quam illam excusam esse cognovero.
- Magis vereror. V. MAGIS.
- Dicere vereror. Ter. And. 2. 1. 25.
- Tunc id veritus es? Cic. 1. Q. frat. 3.
- Vereror ne. Ter. Phorm. 5. 8. 8.
- Quid ad me ibatis? ridiculum: an verebimini, Ne non id facerem, quod recepiffem semel?
- Vereror ne non sit obligatus. Marcian. in l. Si mulier. §. ij. D. de jure dotium.
- Non vereror ne meæ vitæ modestia parum valitura sit in posterum contra falsos rumores. Cic. 11. Fam. 27.
- Veritus es, nisi istam artem oratione exaggetasses, ne operam perdidiffes. Cic. 1. de Orat. 234.
- Quod unâ quaque vestrum veretur, ne in se conspiciatur. M. Porcius Cato in Oratione pro lege Oppia apud Livium initio libri 34. An pro Ne non? an vero ita scribendum est? H. St. Habentur cap. 4.
- Vereror num. Cajus in l. Potior. D. Qui potior, in pign. hab. Sed vereror, num hic aliud sit dicendum.
- Vereror quid sit. Ter. And. 1. 4. 7.
- Sed quidnam Pamphilum exanimatum video? vereror quid sit. Cic. 7. Att. 7.
- Vereror quorsum. Ter. And. 1. 2. 5.
- Mirabar, hoc si sic abiret, & heri semper lenitas Verebar quorsum evaderet.
- Vereror ut, pro Vereror ne non. Ter. Hec. 1. 2. 26.
- Habet, sed firmæ hæc vereror ut sint nuptiæ. Idem Phorm. 5. 8. 72. At vereror, ut placari possit. Cic. 2. de Lege Agr. 57. Hoc quia vos fœdus non jufferitis, veretur Hiempfal ut satis firmum sit & ratum. Adde Cic. 12. Fam. 19.
- Addo illud, quod vereror tibi ipsi ut probem. Cic. 6. Att. 1.
- Veretur, Impersonaliter. Pacuv. apud Non. 9. 3. Nihilne te populi veretur? Et Varro apud eundem, Non te tui saltem pudet, si nihil mei te vereatur?
- VERENS, entis. [αἰδέμενος] Partic. Timens. Cic. 9. Fam. 16. Qui te a scribendum incitavit, verentem ne Silius suo nuntio aliquid mihi sollicitudinis attulisset.
- Invidiam verens. Nepos 18. 7. 1.
- Plagiarum verens. Columel. lib. 6. cap. 2. Sed non inertes hujus pecudis mores, qui sunt verentes plagiarum & acclamationum. De bobus.
- VERENTER, Adv. Sedul. 1. 8.
- sanctoque verenter
- Stare choro, & placidis caelestia psallere verbis.
- VERENDUS, a, um. aliud Partic. [αἰδέμενος] ut, Augusta gravitate verendus. Ovid. 9. Met. 270.
- Majestas verenda. Ovid. 4. Met. 539.
- Patres verendi. Ovid. 3. de Pont. 1. 143.
- Senex verendus. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 433.
- VERENDA, ōrum. n. [αἰδία] dicuntur, Corporis partes, quæ non nisi cum verecundia nominantur. Plin. 3. Epist. 14. Repente eum servi circumfistunt, alius fauces invadit, alius os verberat, alius pectus & ventrem, atque etiam, fœdum dictu, verenda contundit.
- Carbunculi vendendorum. Plin. 28. 15.
- VERECUNDUS, a, um. Adj. [αἰδέμενος, Gl. L. G. & G. L. αἰδουμένης, εὐλαδίας, G. L. εὐλαδία, L. G.] Pudens. Plaut. Afin. 5. 1. 6. Decet verecundum esse adolescentem. Cic. 1. de Legib. 50. Innocentes ergo & verecundi sunt, ut bene audiant, & ut rumore bonum colligant. Erubescunt: pudici etiam loqui de pudicitia. [V. interpp. An Pudice? Verecundus in re aliqua. Cic. 12. Philipp. 11. Verecundiorumque coram putamus, in postolando fore, quam fuerit tum, cum nihil mandata ad Senatam?]
- Impudens & Verecundus, contraria. Cic. 2. de Orat. 36. Habetis sermonem bene longum hominis, utinam non impudentis: illud quidem certe, non nimis verecundi.
- Parsus & verecundus in transferendo, cui Audax opponitur. Cic. in Orat. 81. Nec in faciendis verbis erit audax, & in transferendis verecundus & parsus, & in priscis reliquitque ornamentis & verborum & sententiarum demissior. Alii aliter distinguunt.
- Inimicus verecundus. Cic. 2. Philipp. 47. Tu autem eo liberior, quod ea in te admissi, quæ a verecundo inimico audire non posses.
- Puellæ verecundæ. Ovid. 1. Amor. 5. 7.
- Puer verecundissimus. Petron. cap. 25.
- Color verecundus. Hor. Epod. 17. 21.
- Decor verecundus. Stat. 2. Silv. 1. 136.
- Oratio casta, verecunda, virgo incorrupta quodammodo. Cic. in Orat. 74.
- Pudor verecundus. Ovid. 4. Trist. 4. 50.
- Rubor verecundus. Ovid. 1. Met. 484.
- Tralatio verecunda, Minus dura, vel audax. Cic. 16. Fam. 17. Nam & doctrina, & domus, & ars, & ager etiam fidelis dici potest, ut sit, quomodo Theophrasto placet, verecunda tralatio.
- Verba parum verecunda. Quintil. lib. 10. cap. 1. i. e. Obscæna.
- Vita verecunda. Ovid. 2. Trist. 354.
- Vultus verecundus. Ovid. 14. Met. 840.
- Verecundum est dicere. Quintil. lib. 7. cap. 10.
- Compar. & Superl. exempla supra sunt.
- VERECUNDUS, Adv. [αἰδέμενος] Cic. 5. de Finib. 6. Tum ille timide, vel potius verecunde, Facio, inquit, equidem.
- Constanter & Verecunde, contraria. Cic. 2. de Finib. 115. Cyrenaicis quidem non reculant, vestri hæc verecundius, illi fortasse constantius.
- Modeste ac verecunde. Liv. 26. 49. extr.
- Gratulari alicui nimis verecunde. Cic. 7. Fam. 2.
- Loquor jamdudum verecundius hac de re. Cic. 1. de Orat. 171.
- VERECUNDITER, Adv. antiquum. Pomponius Macco, Virginem præteriens vidit duos fenestras, unum verecunditer non ducentem discipulum, verum scalpentem nates. Non. 11. 59.
- VERECUNDIA, æ. f. Pudor. [αἰδουμένη, Gl. L. G. εὐλαδία, εὐλαδία, G. L.] Licet Donatus Pudorem esse dicat mali facti: Verecundiam recti & honesti. Cic. pro Quint. 39. Homo timidus, virginali verecundia. Idem 1. Off. 93. Verecundia, & quasi quidam ornatus vitæ. Sic in Partit. 79. Cultos vero virtutum omnium, dedecus fugiens, laudemque maxime consequens, verecundia est.
- Sine verecundia nihil potest esse rectum, nihil honestum. Cic. 1. Off. 148.
- Timiditas imitatur verecundiam. Cic. in Partit. 81.
- Verecundia & pudor. Cic. 4. de Finib. 18. Hoc solum animal natum est pudoris & verecundiæ particeps.
- Ætatis verecundia. Liv. 1. 3. i. e. Reverentia.
- Oris verecundia. Suet. Domit. cap. 18. Commendari se verecundia oris adeo sentiebat, &c. Verecundia oris, i. e. Vultu modesto.
- Adducere in verecundiam. Liv. 1. 21.
- Cepit eum verecundia. V. CAPIO.
- Tardatus verecundia. Quintil. lib. 1. cap. 3.
- Verecundia in rogando. Cic. 3. Q. frat. 1.
- Verecundia, pro Modestia. Plin. 7. Epist. 2. Causas summa fide, parâ constantia, nec verecundia minore defendit.
- A verecundia, i. e. Præ verecundia. V. A vel AB.
- VERECUNDOR, [ἐνσπέρμας, Gl. L. G. & G. L.] ari. Verecundia teneri. Plaut. Trin. 2. 4. 77.
- Verecundari neminem apud mensam decet. Cic. 2. de Orat. 240.
- Nam quod Sp. Carvilio, graviter claudicanti ex vulnere ob Remp. accepto, & ob eam causam verecundanti in publicum prodire, mater dixit. Verecundantur. Cic. in Hortens. Hi nostri amici verecundantur, capti splendore virtutis. Ex Nonio 2. 921.
- VERETRUM, i. n. [αἰδέμενος, Gl. L. G.] Idem. Membrum virile. Sueton. in Tiber. cap. 62. Excogitaverat autem inter genera cruciatus etiam, ut larga meri portione per lallaciam oneratos, repente veretris deligatis, fudicularum simul urinæque tormento distenderet.
- Muliebre veretrum. Cæf. Aurel. Tard. 5. 8.
- VERETILLA, æ. f. Veretillas a virorum pudendo Conchas quasdam vocat Apulejus Apol. p. 296. Elmenh. propter similitudinem. [Nisi forte Veretillum scripsit. An veneria concha est?]
- VERGILIAE, ōrum. f. [Ἰδαίαι, Gl. L. G. & G. L.] Stellæ sunt, quæ & Pleiades, & Insector vestis dicuntur. V. INSECTOR. Ita appellata, quod earum exortu Ver finem faciat, seu quod circa æquinoctium vernum sit earum ortus matutinus. Sunt autem septem in Tauro locatae, quarum signo exoriente, æstas significatur, occidente hiems ostenditur. Earum exortus sit circa quintum Idus Majas, distans ab æquinoctio verno undequinquagesimo die. Plaut. Amph. 1. 1. 119.
- Nec Jugulæ, nec Vesperus, neque Vergiliæ occidunt. Plin. lib. 16. cap. 25. Concipiunt Vergiliarum exortu. Cic. 2. de Nat. Deor. 112.
- At propter levum genus omni ex parte locatas
- Parvas Vergilias tenui cum luce videbis. Ex poeta. Virg. 1. Georg. 138.
- Navita tum stellis numeros & nomina fecit,
- Pleiadas, Hyadas, claræque Lycænis Arcton. Ubi Servius, Pleiades signum est ante genua Tauri, quod ortu suo primæ navigationis tempus ostendit. Unde Græcæ Pleiades dicuntur δῶτι ἔπειαν, navigare: Latine Vergiliæ, a verni temporis significatione, quo oriuntur.
- Occasus Vergiliarum. V. OCCASUS.
- Terrestres Vergiliæ, Vermiculi noctu lucentes, qui & Cicindela dicuntur, & Lampyrides. Plin. lib. 18. cap. 26. in fine, Lucentes per arva cicindela. Ita appellant rustici stellantes volatus, Græci vero Lampyridas. Ibid. cap. 27. Jam Vergilias in celo notabiles caterva fecerat: non tamen his contenta, terrestres fecit alias, veluti vociferans, Cur caelum intueris, agricola? Cur sidera queris, rustice? jam te brevior somno fessum premunt noctes. Ecce tibi inter herbas tuas spargo peculiare stellas, easque vespere, & ab opere disjuncti ostendo: ac ne postis præterire, miraculo sollicito. Videsne ut fulgor igni similis alarum compressu tegatur, secumque lucem habeat & noctem? Paulo post, Cur etiam nunc altius spectas, ipsumque caelum scrutaris? Habes ante pedes tuos ecce Vergilias. In certis eae diebus proveniunt, durantque fœdere sideris hujusce: partumque eas illius esse certum est.
- VERGO, verbi, vel secundum Diomedem verxi, versum, [ἐπικλίω, Gl. G. L.] ēre. Frequentius in tert. perf. VERGIT. [ἴπει, ἐπιπεδίτω, καὶ ἀναπέπειτω, Gl. L. G.] neutrum verbum, & nonnunquam Deponens, significat Declinare. Virg. 12. Æn. 727.
- Quem damnet labor, & quo vergat pondere letum.
- Vergere ad. Cic. 11. Philipp. 25. Etejus auxilium ad Italiam vergere, quam ad Aliam maluiffemus.
- De situ loci. Cæf. 1. Bell. Gall. 1. Vergit ad Septemtriones.
- Ad unum vergere. Hor. de Arte Poet. 378.
- Vergere in. Cic. 2. de Nat. Deor. 120. Ut, omnibus ejus partibus in medium vergentibus, (id autem medium, innum in sphaera est,) nihil interrumpat.
- In longitudinem vergere. Cæf. 1. Bell. Civil. 45.
- Ætas vergit. Tacit. 2. Ann. 43.
- Venenum vergere alicui, Active, pro Miscere, fundere. Lucret. lib. 5. 1008. [An Vergere? Sed V. sey. dict.]
- VERGOR, verbi. Passiv. Lucan. lib. 1. 54.
- Nec polus adverfi, calidus qua vergitur, Austri. Stat. 4. Silv. 4. 69.

— nos facta aliena canendo

Vergimur in senium. Idem 6. Theb. 211.

Spumantesque mero patera verguntur. V. Priscian. p. 798.

VERGBRNS, entis. Partic. [ουβριτων] Lucan. lib. 2. 624.

Illyris lonias vergens Epidaminus in undas.

Annis vergens. Tacit. 13. Ann. 19. Impudicam, & vergentem annis dilectans.

Anni vergeutes in senium. Lucan. lib. 1. 129.

Die jam vergente ingressus Senatum, i. e. Inclinato. Suet. in Othon. cap. 7.

Dies vergens in noctem. Senect. Thyest. 9.

Ora Hecates vergentia in tres partes. Ovid. 1. Fast. 141.

VERGOBRĒTUS, i. m. Celtarum lingua Summus erat apud Heduos magistratus, qui creabatur annuus, & vitæ necisque in suos habebat potestatem. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 17.

VERIDICUS, &c. **VERISIMILIS**, **VERITAS**. V. **VERUS**.

VERMICULUS, &c. V. **VERMIS**.

VERMIS, is. m. [σμήληξ, Gl. L. G. & G. L.] a Vertendo dicitur, quod sese torquendo vertat, & ita repat. Plin. lib. 19. cap. 18. Vulgo vero si dulcedo noceat, & vermes radicibus inhæreant, remedium est amurca pura, &c. Lucret. lib. 2. 870.

Quippe videre licet vivos existere vermes
Stercore de tætro.

In Gloss. Græcolat. Synonym. exstat. Vermex. [Quod alias non legi.]

VERMIFFLUUS, a, um. Adj. Paulinus,
Vulnere vermiffuuo fœtidus interiit.

VERMICŪLUS, i. m. dimin. [σμηληκιον, Gl. G. L.] Plin. lib. 10. cap. 62. Jam obituro muribus vermiculum in capite gigni tradunt. Lucret. lib. 2. 898.

Vermiculus, Coccus vel coccum. Isidor. 19. 28. κόκκος Græci, nos rubrum, seu vermiculum dicimus. Est enim vermiculus ex silveltribus frondibus. V. Plin. 24. 4. & Salmaf. ad Solin. p. 192 & 854. [Gloss. Græcolat. κόκκος, βάμμα. Vermicula, hoc coccum. Gall. Vermicel, & Vermillon. In Gloss. exstat. & Vermiculum. & g. n.

Vermiculus, βάλακος, σμήληξ, Vermiculi, βάλακοι, ἐπὶ ἡ κλεφθρα, καὶ ὀβελισκος. Gloss. Latinogræc.

VERMICULUS, a, um. Adj. Coccinus. ut, Vermiculæ pelles apud Hieronymum.

VERMICULŌSUS, a, um. Adj. Pallad. 12. c. 6. Poma caduca & vermiculosa.

VERMICULOR, [σμηληκιον, περιδηζομαι] āri. Vermiculari dicuntur arbores, in quibus vermes in cortice generantur. Est igitur Vermiculari, Vermiculis infestari. Plin. lib. 17. cap. 24. Vermiculantur magis minutæ quædam arbores, omnes tamen sere, idque aves cavi corticis sono experiuntur.

VERMICULANS, antis. Partic. ut, Vermiculans pulvis. V. Formicans, in FORMICA.

VERMICULATUS, a, um. Adj. [σμηληκιον βρωτος, Gl. G. L.] Vermibus infestatum.

Vermiculatum opus dicitur, Quod parvis tessellis infestitum aptum atque confertum est. Plin. lib. 35. cap. 11. Nec tantum ut parietes toti aperiantur, verum & interraso marmore, vermiculatifque ad effigies rerum & animalium crustis. Budæus.

Vermiculatum, est Minutis segmentis elaboratum, veluti vermiculis exilibus concinnatum. Cic. de Orat. 169.

Quam lepide lexis compostæ, ut tessellæ, omnes

Arte, pavimento, atque embiemate vermiculato. V. Nonium

2. 918. & supra Tessellatus, in FESSERA.

VERMICULATE, Adv. Tessellatim. Quintil. 9. 4. p. 854. Burm. Relicto rerum ponderare tessellatim struet, & vermiculate inter se lexis committet.

VERMICULĀTIM, Adv. Idem. apud Zenon. Veronens.

VERMICULATIO, ōnis. f. [σμηληκιστις] est quum enatis vermiculis & bestiolis, fegetes, arborese infestantur. Plin. lib. 17. cap. 11. Neque vermiculationi obnoxium.

VERMĪNA, orum. n. plur. [σμήληξ] Dolores corporis, qui quodam minuto motu intestina, quali vermes, scindere videntur. Hic dolor Græce σμήληξ dicitur. Hæc Festus. Plinius, Magi eo vermīna & dysenteriam curari putant.

Sæva vermīna. Lucret. lib. 5. 995.

Donicum eos vita privarant vermīna sæva. i. e. Sævi dolores.

[Quasi Vermīna, ut vult Dacer. a Verto. Sed apud Lucret. Vermīna, sunt ipsi vermes, quod nomen ad huc Galli usurpant. Apud Plin. omnino Tormīna scribendum, quæ Festus imperite cum illo altero intestinarum morbo, Lumbricis nempe alvum intestantibus, confundit.]

VERMINŌSUS, a, um. Adj. Quod vermes in se alit. ut, Verminosæ aures. Plin. lib. 20. cap. 14.

Fici verminosæ. Idem 17. 28.

Lignum verminosum. Idem 17. 10.

VERMĪNO, [σμηληκίω, Gl. L. G. & G. L.] āre. Vermes habere. Cornelius Celsus, Nihil est perniciosius pueris dum verminant. Perottus. [Non memini me apud Celsum hæc legere.]

Vermīno, Vermes gigno. Seneca lib. 2. Natur. Quæst. cap. 31. Malorum serpentum & aliorum animalium, quibus mortifera vis inest, quum fulmine icta sunt venenum omne consumitur. Unde, inquit, seis? In venenatis corporibus vermīs non nascitur. Fulmine icta, intra paucos dies verminant.

Vermīnare quoque significat Cum quodam pruritu scabendi molestare. Martial. lib. 14. 23. de auriscalpio,

Si tibi morola prurugine verminat auris,

Arma damus tantis apta libidinibus.

Vermīnari, pro Torqueri, a vermibus deductum verbum, quod facile se torqueant, inquit Nonius 1. 189. Varro; Septimo, inquit, mense verminari cœpit, partum putavit propinquum. V. Senec. de Vit. beat. cap. 17.

In Gloss. Græcolat. non Vermīno, sed Vermico exstat.

VERMINANS, antis. Partic. Arnob. 1. p. 30. Verbo Christus compefcuit verminantium membrorum cruces.

VERMINATIUM, i. n. [σμηληκιστις] Gloss. Græcolat.

VERMINATIO, ōnis. f. [σμηληκιστις] Morbus præfertim jumentorum. Plin. lib. 28. cap. 1. Ibidem sanari, dentis in fauces jumentorum, verminationes notum est. Idem lib. 30. cap. 15.

Vermīnatio, pro Acriori punctione doloris, in qualibet corporis parte.

Sen. Epist. 79. Omnium istorum prima verminatio vexat, impetus mora exstinguitur. Loquitur de podagra, chiragra & morbis articularibus.

Vermīnatio, Capitis dolor, ubi intus videtur arrodi cerebrum. Sen. Epist. 96. Quod oculorum, auriumque tormenta, & cerebriæstantis verminationes?

VERNA, a. c. [οικεγενής, Gl. L. G. & G. L. οικεγενης, G. L.] Servus domi nostræ natus ex ancilla nostra aut servo. Plaut. Mil. 3. 1. 103.

Quid, nutrici non missurus quicquam, quæ vernas alit? Cic. 9.

Fam. 15. Bellienus, verna Demetrii, qui ibi cum præsidio erat, &c.

Vernas Festus & Nonius dictos volunt Vere ex ancillis in villis natos, quod tempus illud maxime naturale fetura est. Stackius in Antiquit. Convivalibus 144. b. Quære apud hos, an ita legatur. H. St. Verbo ipsa Pauli supra sunt, ex Felto pane ad verbum descripta, qui omnes infuses

Quiritis in principio Vernas dictos docet. At Nonius 1. 206 Vernas veteres appellabant, qui tere sacro fuerant nati, & habebatur nomen hoc pro vitabili maledicto. Quod tamen ex adscerbis Plauti, Lucilii. que locis difficulter eruas. V. infra paulo.

Turba vernarum. Tibul. lib. 2. 1. 23.

Lactei vernæ. Martial. lib. 3. 58. Domitius legit Lutei, id est, fordidi.

Procaces vernæ. Hor. 2. Serm. 6. 66.

Puer verna. Hor. 1. Serm. 2. 117.

Satur verna. V. SATUR.

Tuberes vernæ. V. TUBER.

Verna, Qui vere sacro natus est: & habebatur nomen hoc pro Vitabili maledicto. Plaut. Amph. 1. 1. 25. Illic, qui verna natus est, queritur. Et iterum 4. 2. 13.

Cum cruciatu tuo isthæc hodie, verna, verba funditas. Nonius 1. 206.

VERNUS, a, um. Adj. [οικεγενής, οικεγενης, Gl. G. L.] Idem.

Vernus, a Ver ductum, V. in VER.

VERNŪLA, a. c. [οικεγενής, Gl. L. G. & G. L.] dimin. Martial. lib. 14. 54.

Si quis plorator collo tibi vernula pendet. Juven. 10. Sat. 117.

Quem sequitur custos angustæ vernula capse.

VERNŪCŪLUS, a, um. Adj. [οικεγενης, περιδηζομαι, Gl. L. G. οικεγενής, G. L.] Omne quod domi nostræ nascitur, vel in nostra patria, ut ait Valla lib. 1.

Artifices vernaculi. Liv. 7. 2. i. e. Domesticci.

Consilium vernaculum. Plaut. Pœn. 4. 2. 105.

Festivitas antiqua & vernacula. Cic. 9. Fam. 15.

Lingua vernacula dicitur, vel Servilis, vel Plebeja, qua tanquam communi ac naturali omnes vulgo loquuntur: linguam Maternam hodie vocamus.

Mos vernaculus, i. e. Domesticus vel patriæ.

Res quotidianæ & vernaculæ. Cic. 3. de Orat. 90.

Volucres vernaculæ: cui Advenæ opponuntur. Varro 3. de R. R. cap. 55.

Præterea volucres, quum partim advenæ sint, ut hirundines & græves: partim vernaculæ, ut gallinæ & columbæ.

Vernaculum, Proprium ac peculiare. Plin. lib. 14. cap. 2. Potissima nobilitas datur vis peculiaribus atque vernaculis Italiæ.

Vernaculum, Quod a nobis domesticæ consuetudine usurpatur. Cic. de Clar. Orat. 27. Nec scio quo sapore vernaculo. Idem 5. Verr. 141. Non ut solemus in defensionibus dicere, crimen domesticum ac vernaculum.

Vernaculum, [εργον] aliquando dicitur Quod est veris Plin. lib. 17. cap. 22. Vernacula putatio, dejectis per ramos vitium crinibus, circumvestit arborem, crinesque ipsos uvit. Quo in loco non putant Vernam significari putationem, sed Eam, quæ tum esset illic vulgaris.

Mox enim sequitur, Gallica in trades porrigitur, &c.

VERNACŪLUS, i. m. Verna, servus. Prosper. Aquitan. de Prædict. 1.

11. Vernaculus meus mihi hæres erit.

Vernaculi, Malis moribus homines. Senec. de Benef. 6. c. 1. pr. Alter apud proximum circulatorum refedit: & quum vague atque curo vernaculis congregatur, & ludit, transeuntem Platonem, quem non quaesierat, invenit. [Servulum scilicet cessatorem intelligit, erroneum & se vernaculis ludentibus aggregantem.]

VERNĀLIS, e. Adj. Ad vernas pertinens, servilis, ut, Vernales allucitæ. Petron. Fragm. p. 674.

Corpus vernale. Corn. Gall. 9. v. 63.

VERNĀLITER, Adv. [ὀβελικῆς] i. e. Serviliter. Hor. 2. Serm. 6. 108.

— necnon vernaliter ipsis

Fungitur officiis. Quod alii luxuriose, alii pro Adulatorie exponunt, quibus hæc vivendi ars est. Meliores libri habent Vernaliter.

VERNĪLIS, e. Adj. [πολιτικῆς, Gl. L. G.] Idem quod Servilis, sive Scurrilis.

Blanditiæ verniles. Tacit. 2. Hist. 59. extr. Quamvis odium Vitellius vernilibus blanditiis velaret. h. e. Servilibus, & adulatoris, ut ait Rhenanus in Castigationibus in Tacitum.

Dictum vernile. Tacit. 3. Ann. 32. h. e. Scurrile, procax.

VERNĪLITAS, ātis. f. [βραμολογία] Scurrilitas. Plin. lib. 34. cap. 8.

Puerum subdola ac fucate vernilitaris.

Vernilitatem vocant quicquid contrarium est Ingenuitati. Senec. Epist. 69.

Hæc, seu levitas est, seu vernilitas, punianda est promittendi facilitate.

Loquitur de protervia petendi, quod impetratum nolis.

In bui vernilitate. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Servilis vernilitas. Quintil. lib. 1. cap. 11.

VERNĪLITER, Adv. [κολακωδουπῆς] Scurriliter, seu adulatorie: a vernis, quibus hæc vivendi ars est. Cecilius Venatore, credo minus tandem hoc sit vernaliter. Nonius 1. 205. Al. Vernaliter. Et Senec. de Benef. 2.

11. Et hæc ipsa, non vernaliter, nec ea figura, &c. V. VERNALITER.

VERNŪLĪTUS, i. m. apud Stackium in Antiq. Convivalibus. Vernilitus quoque a veteribus pro adulatore usurpatur, quod hæc vivendi ars vernarum propria sit. Cicil. Credo nihil tandem hæc sit vernilitas. Vernis proprie sunt Servi domi nati, quorum quoniam propria est scurrilitas, hoc est impudens quædam & stolta dicacitas, hinc Verna & Vernaculus accipitur pro Scurra, qui improba & servili dicacitate utitur. Mart. Vernaculorum dicti Sordidam dentem appellat. Tibullus inquit

— confuevit amans

Improbis in conamine ludere verna sinu. H. St. Apud Cecil.

forte Adv. Vernilitus, ut Paganus & alia ejusmodi, quæ ex eodem adducunt Grammatici. Non Vernaliter legit. V. in ipsa dict. Apud Theull.

1. 5. 26. Garrules, non Improbus, legitur in libris emendatis.

Vuu 3

VERNALITER

VERNATILIS, VERNATIO, VERNICOMUS, VERNIFER, VERNIOSUS, VERNO, VERNUS. V. VER.
VERNILAGO, inis. f. Carduus silvaticus. Apul. de Herb. cap. 109.
VERO, ðnis. m. Telum. Aurel. Vict. de Cæs. cap. 17. Cum ipse ferrum obiectum veronibus plumbeis uteretur. Al. Mucronibus. V. Interp.
VERO. Discretiva conjunctio, [*ὄν, γερμν, ὄντι*] ut, Achilles quidem fortis fuit, Ulysses vero altutus. [A Verus Adj. ubi V.]
 Ain' vero, indignantis. Plaut. Amphit. 1. 1. 128. Ain' vero, verbero? Est vero ita, sed tamen huic amœnitati quam ex Quinto sæpe audio. Cic. 2. de Legib. 7.
 Est vero, Ironice. Cic. 1. Fam. 9. Est vero probandum, qui & summa voluntate cesserit, & egregia animi alacritate abfuerit. Budæus.
 Obstat vero etiam patris iudicium. Apud Livium lib. 40. 507. Feirab. Ubi jam tertio repetitum obstat. H. St. Exstat cap. 9.
 Mirum vero, per ironiam dictum. Ter. And. 4. 4. 16.
 Mirum vero, impudenter mulier si facit Meretrix. Cic. pro Flacc. 19. Mirandum vero est, homines eos, &c. h. e. Nequaquam mirari debemus.
 Vero, his dictionibus solet jungi, Neque, nec, tum, age, sane, jam enim, ai, quasi, ceu, nunc: ut, Neque vero, nec vero, tum vero, age vero, sane vero, jam vero, enim vero, at vero, quasi vero, ceu vero. Cum quibus particulis raro Autem particula jungi solet.
 At vero nos, docti scilicet a Græcia, hæc & a pueritia legimus & discimus. Cic. 2. Tusc. 27.
 Aut vero, pro Aut etiam. Cic. 6. Verr. 78. Quem tibi hominem, invitis diis immortalibus, aut vero deum, tantis religionibus eorum violatis, auxilio futurum putas? Budæus.
 Eja vero. Plaut. Rud. 2. 3. 9.
 Sed Pleusidippus, tuus herus ubi amabo est? **TR.** eja vero Quasi non sit intus. [Pro, Eja, quasi vero V. in QUAS.]
 Et vero. Cic. 1. Q. frat. 1. 6. Tibi & fuit hoc semper facillimum, & vero esse debuit.
 Et vero etiam. Cic. 16. Att. 17. Qua quidem voluntate esse erga Atticum sæpe præfens & illi ostendisti, & vero etiam mihi.
 Jani vero. Plin. lib. 18. cap. 6. Latifundia perdidere Italiam, jam vero & provincias.
 Ita vero, Ironice. Plaut. Ita vero: ut tu ipse me dixisse dicites. h. e. Mirum quin tibi hoc dicam, ut postea me accuses proditi arcani. Bud.
 Nec vero, Nec etiam. Cic. de Univ. 11. Nihil porro igni vacuum videri potest, nec vero tangi, quod careat folido. Idem de Orat. Non enim omnis fortuna, non omnis honor, non omnis ætas, nec vero locus aut tempus, &c.
 Nisi vero. Cic. in Verr. act. ult. Nisi vero existimatis, &c. Quasi dicat, Nihil minus est credibile.
 Non vero. V. NOM.
 Nunc vero. V. NUNC.
 Nunc vero jam. V. NUNC.
 Sane vero, Ironice. Ter. in Eun. 1. 2. 9.
 Sane quia vero hæc mihi parent semper fores. Budæus.
 Sed vero, ut At vero. Cic. pro Cluent. 18. Sed ea vero sic agit, ut profusus reticere nullo modo possit.
 Vero, cum pronomine Ego, non tam discretionem interim significat, quam (ut Hermolao placet) confirmationem, pro Quinetiam, Vel Etiam. Plinius in præfatione totius operis, Proinde occupantibus locum faveo: ego vero & posteris. Sic legit Hermol.
 Ego vero, sæpe veluti in respondendo adhibetur, significatque Profecto, vel Certe, vel potius ꝑ Græcum. Cic. 3. Att. 13. Nam quod scribis te audire, me etiam mentis errore ex dolore affici, mihi vero mens integra est. Idem. Quod laudas quia oblivisci me scripsi ante facta & dicta nostri amia, ego vero ita facio. Idem 7. Fam. 33. Quasi, ut volumus, exasperimus: ego vero multam salutem & foro dicam & curiæ.
 Ego vero, Servi, vellem. initio epist. Vide mea Schediasmata. H. St. Ad Fam. 4. 6. Ubi tamen observes, Responsoriam esse.
 Ego vero in principio epistolæ. Cic. 5. Att. 1. Ego vero & tuum in discessu vidi animum, & meo sum ipse testis.
 Ego vero; aliter. Cic. 1. Q. frat. 3. Quum enim te delidero, fratrem solum delidero. Ego vero suavitate prope fratrem, prope æqualem, obsequio filium, consilio parentem.
 Ego vero, permittentis est, & concedentis. Cic. de Clar. Orat. 300. Tum Brutus, De isto postea, sed tu, inquit, in me intuens, orationes nobis veteres explicabis? Ego vero, inquam, Brute, sed in Cumanu. Ter. Heaut. 3. 2. 26.
 Eho laudas qui heros fallunt? C. in loco,
 Ego vero laudo. Cic. 1. de Fin. 28. Verum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam placet, &c. Tuo vero id quidem, inquam, arbitrato. q. d. Utique laudo, &c.
 Item. Tum Atticus, Nunc dicam, opinor, quod sentio. Tu vero, inquam, Attice. H. St.
 Id vero. Ter. in prol. Eun. 33.
 — sed eas fabulas factas prius
 Latinas scisse sese, id vero pernegat. Pro Id demum.
 Id vero, ubi Vero expletiva vel ornativa est. Ter. Eun. 5. 4. 8.
 Id vero est, quod ego puto mihi palmarium me reperisse. Ubi ait Donatus, Nisi ornativum esset Vero, nihil significaret.
 Ille vero, pro Immo vero, vel Ille etiam. Cic. 2. de Divin. 114. Idem pro Cæl. 47. Nihil igitur illa vicinitas redolor? nihil hominum fama? nihil Bajæ denique ipsæ loquuntur? Illæ vero non loquuntur solum, verum etiam personant.
 Ille vero, Ille certe. Cic. Att. De Lepido vero & Tullio, quod quæris, illi vero non dubitant, quin Cæsari præsto futuri, in Senatūque venturi sint.
 Ipse vero, ille vero. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Ipse vero aër, qui natura maxime frigidus, nimis est expers caloris: ille vero & multo quidem calore admixtus.
 Tu vero, similem usum habet, quem Ego vero. Ter. Eun. 4. 4. 20.
 Quem tu vero videre velles. Phædria. V. in Ego vero.
 Legitur & cum nominibus. Ter. Eun. 3. 5. 28.
 Illa ilico ubi accepit, lata vero ad se abducit domum.
 Vero, auctore Donato, particula est, quæ ironiam aliquando juvet. Virg. 4. Æn. 93.

Egregiam vero laudem, & spolia ampla refertis,
 Tuque, puerque tuus.

Vero, ironicòs, cum Accusativo aliquando. Cic. 13. Philipp. 25. Turpeni vero actionem, qua defenditur amplissimi auctoritatis ordinis contra crudelissimi gladiatoris amentiam. Hic manifesta est ironia.

Vero, pro Interjectione stomachantis, accipi ait Donatus in illo Eun. 5. 3. 3. Move vero ocius te, nutrix.

VERO, are. V. VERUS.

VERO, ðnis. m. Fluvius Celtiberiæ, a quo populi Verones dicti sunt, circa eum habitantes.

VEROMANDUI, orum. m. [*Ῥομάνδου*] Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 17. Et Cæs. 2. Bell. Gall. 16. Vulgo *Vermandois*.

VERONA, æ. f. [*Ὀύρανα*] Urbis Venetiæ a Gallis olim condita. duce, ut quidam opinantur, Brenone, a quo Brenonæ primum, deinde mutatis consuetudine litteris, Verona appellata. Galli enim quum novas sedes quærere ob intestinas discordias, & assiduas domi dissensiones cogerentur, in Italiam venire: expulsiq; inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam condescerunt. Veronam magna ex parte alloit fluvius omnium amœnissimus Athelis, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longe a fossa Clodia Pado miscetur. Clara hæc urbs solo, ac frugum & fructuum omnium ubertate, tum alumno Catullo poeta. Ovid. 3. Amor. 15. 7.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo. Hinc

VERONENSIS, e. Adj. ut

Ager Veronensis. Plin. lib. 9. cap. 22.

Campi Veronenses. Aurel. Vict. Epit. cap. 53.

Juvenum Veronensium flos. Catul. de Cælio & Quintio, 97. 2.

VERPUS, i. m. Medius digitus est: a verrendo podice dictus.

Verpus, [*λεπιδέρμου, ψαλός*] Homo renudatam glandem penis habens. Quod in rebus turpibus habitum fuit. Qua de causa & a Plauto Pæn. 5. 5. 33 Deglupta mænas probratissime dicitur: & Judæi ob eam partem nudatam & resectam, Apellæ, recutiti, verpi, per summam contumeliam vocabantur. Sic & ψαλός a Græcis etiam usurpatur. Catullus,

Verpus præposuit Priapus ille. Ex Turneb.

Verpi dicti sunt Judæi, quod sanguinis fluxum patientes, medio digito verrendo podici utuntur, vel potius quia sunt recutiti: unde & Apellæ dicuntur. Juven. 14. Sat. 104.

Non monstrare vias, eadem nisi sacra colenti:

Quasitum ad fontem solos deducere verpos.

VERPA, æ. f. [*ψαλή*] Mentula recutita. Martial. lib. 11. 95.

Jam nisi per somnum non arrigis: & tibi, Mevi,

Incipit ad medios mejere verpa pedes. Catull. ad Memmium, 26.

— nam nihilo minore verpa

Farti estis. [Conf. Priap. Carm. 34.]

VERRA, æ. f. Ara fuit Romæ, ad quam orabant ne Agrippæ nascerentur.

VERRES, is. m. [*Βέρρης*] C. Verres, functus Quæstura & Fratura urbana, patre C. Verre vivo, & prætextato filio, & filia nupta, successit in Sicilia Prætor C. Sacerdoti: atque in ea per triennium libidinose avareque versatus, decedens tandem, succedente Metello, repetundarum reus a Siculis postulatus est. Qui M. Tullium ad accusandum descendere compulerunt, jam pridem ipsis necessitudine copulatum, quum Quæstor in Sicilia fuisset. Auctor Asconius Pedianus. [Apud quem reliqua & apud ipsum Tullium in septem Verrinis actionibus V. & brevis apud Fabric. in Vit. Cic.]

VERREUS, a, um. Adj. ut, Lex Verrea. Cic. 3. Verr. 117.

VERREA, orum. n. [*Βέρρεα*] Festa sive sacra solennia a Verre instituta. Cic. 4. Verr. 53. At vero præclarum diem reposuisti, Verrea ut agerent, & ut ad eum diem, quæ sacris epulisque opus essent, in complures annos locarentur.

VERRES, vel VERRIS, is. m. [*ὄρρης*, Gl. L. G. & G. L. *παλιγγός, σφαλαξ*, L. G.] Porcus masculus. Varro de R. R. lib. 2. cap. 4. de sue loquens, Castrantur verres commodissime anniculi, utique ne minores quam semestres: quo facto nomen mutant, atque e verribus dicuntur majales. Hor. 3. Carm. 22. 7.

Imminens villæ tua pinus esto,

Quam per exactos ego lætus annos

Verris, obliquum meditantis ictum,

Sanguine donem.

Verrem, ad Hominem masculum transtulit Plaut. Mil. 4. 2. 66.

— nisi huic verri afferret merces,

Non hic feminio suo quamquam porculam partiturus est.

VERRINUS, a, um. Adj. [*Ῥέρρις*] Quod est verris. Plin. lib. 18. cap. 10. Simili modo verrinum jecur, exemptis duntaxat fibris, quatuor obolorum pondere. Ibid. cap. 9. Adipe verrino confici.

VERRICULUM, V. VERRO, ère.

VERRICULATUS, a, um. Adj. Columel. lib. 2. cap. 21. Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus verriculatis: atque iis vel rostratis, vel denticulatis: medium culmum secant. Nisi quis malit legere Verriculatis, aut potius Vermiculatis. Alii legunt Vericulatis, alii Veruculatis.

VERRO, verri & verri, versum, [*σέρρα*, Gl. L. G. & G. L.] ère. Trahere. Virg. 1. Æn. 63.

Ni faciat, maria ac terras, cælumque profundum,

Quippe ferant rapidi secum, verrantque per auras.

Æquora verrentes venti. Lucret. lib. 5. 267.

Atrens verrentur cauda. Ovid. 10. Met. 701.

Cæcula verrent nautæ. Virg. 3. Æn. 208.

Dapes diripiunt verrentque. Valer. 4. Argon. 454. De Harpyiis.

Freta verrebant remi. Ovid. 1. Amor. 8. 43.

Vada livida remis verrent. Virg. 6. Æn. 320.

Verrere, Mundare, quod trahendo fordes mundentur. Apud Plaut. in

Merc. 2. 3. 63. Verre ædes. Juven. 14. Sat. 60.

Verre pavementum, nitidas ostende columnas. Cic. in Parad. 5.

Qui tergent, qui pungunt, qui verrent, qui spargunt, &c.

VERSUS, a, um. Partic. [*συναντιος*] Virg. 1. Æn. 482.

— & versa pulvis inscribitur hasta. [Ut vult Serv. Sed

rectius Versa, i. e. Inversa, a Vector. Servii comment. h. l. mutilatus est Spumant freta versa lacertis. Idem 5. Æn. 141.

VERRUCŪLUM, i. n. [*σαρκίνα*, Gl. L. G. & G. L.] Rete piscatorium, quod verrendo, i. e. trahendo educitur. Servius in illud 1. *Æn.* 63.
— verrentque per auras. Verrere (inquit) est trahere, a rete, quod verriculum dicitur. V. *Everriculum*, in *VERRO*. Val. Max. lib. 4. cap. 1. ext. 7. de septem sapientibus, A piscatoribus in Milesia regione verriculum trahentibus quidam jactum emerat.
Millsile verriculum. Veget. de Re Mil. 2. 15. Al. *Veruculum*.
VERRUCA, æ. f. [*δερματίς*] Locus in monte editior. Cato in libris Originum, Maturum cenfeo. inquit, si rem servare vis, faciendum, ut quadringentos aliquos milites ad verrucam illam ire jubeas: eam uti occupent imperes, hortensisque. Ex Gellio lib. 3. cap. 6. ubi *Verrucam*, Locum editum, asperumque interpretatur. [A vitio corporis, puto, translatum. *Verruca*, [*ακρορροδών, μυρμηκία, η μυρμηκία*, Gl. L. G. & G. L.] Caruncula eminens in corpore sine pruritu. Plin. lib. 20. cap. 12. Ocimum verrucas, nillo atramento futuro, tollit.
Sessiles verrucæ. Plin. lib. 37. cap. 2. *Verrucæque*, non eminentes, sed sessiles.
Ad alia vitia transtulit Hor. r. Serm. 3. 73.
Qui, ne tuberibus propriis offendat amicum,
Postulat; ignoscet verrucis illius: æquum est
Peccatis veniam poscentem reddere rursus.
Macula & verrucæ gemmarum. Plin. lib. 37. cap. 3.
VERRUCŪLA, æ. f. dimin. [*ακρορροδώνιον*, Gl. L. G. *μυρμηκία*, G. L.] Columel. lib. 7. cap. 6. Caper, cui sub maxillis binæ verruculae collo dependent, optimus habetur.
VERRUCŪSUS, a, um. Adj. [*μυρμηκίας*, Gl. L. G.] Homo verrucis plenus, & varias eminentes partes habens. *Verrucosa loca*, Inæqualia, & diversas partes eminentes habentia. Translate Perf. 1. Sat. 77.
Sunt quos Pacuviusque & verrucosa moretur
Antiopa, &c. h. e. *Aspera*, non perpolitata.
VERRUCOSUS, Cognomen Q. Fabii Maximi, qui & Cunctator & Ovicula dictus est, quem in claris oratoribus commemorat. Cic. de Clar. Orat. 57.
VERRUCARIA, æ. f. [*ήλιοστέφανον*] Herba, quæ verrucas tollit. Plin. lib. 22. c. 21. *Verrucas cum sale tollit fucus et folio: unde nostri verrucariam herbam appellavere, aliis cognominari affectibus digniorem.* [An ab aliis?]
VERRUMCO, are. Verrere, inquit Festus, unde *Averrunco* compositum: de quo vide suo loco. Cic. 1. de Divin. 45.
Perpropinqua hæc bene verruncet populo. Ex poeta. Et Liv. 29. 27. *Divi Divæque*, quæ geruntur, uti ea bene mihi verruncet. V. ibi Gronov.
VERSICOLOR, **VERSICULUS**, **VERSIPRILLIS**, **VERSO**, are.
VERSURA, **VERSUS**, partic. nomen, præpositio, adverb. V. **VERTO**, vertis.
VERSUS, Partic. a *Verro*, V. **VERRO**.
VERsutus, **VERsutiloquus**. V. **VERTO**.
VERTAGUS, i. m; Canis nomen, dictus veluti *Fertrahus*, a fera scilicet trahenda ad dominum, G in vicem elementi H transeunte, ut in *Tragula*, quam a *Trahendo* nomen habere grammatici affirmant. *Martial.* 14. 200.
Non tibi, sed domino venatur *Vertagus acer*,
Intactum leporem qui tibi dente refert. Gratius poeta *Vertraham* appellare videtur, etiam tempus syllabæ mutet, *Cyneg.* v. 203.
Et pictam macula *Vertraham* delige falsa. Ex Turneb. 18. 1.
VERTEBRA, **VERTEBRATUS**, **VERTEX**, **VERTICILLUM**, **VERTICULUM**, **VERTIGO**, V. **VERTO**.
VERTO, ti, sum, [*στρω*, Gl. G. L.] ère. a *Vere* dicitur: quia *Vere* annus incipit verti. Ter. *Heaut.* 5. 1. 73. *Redigam*, ut quo se vertat nesciat.
In *Africam* se vertit *Auster*. Cæf. 3. *Bell. Civil.* 26.
In fugam vertere aliquem, Cogere ut fugiat. Liv. 30. 33.
Arma vertere adversus *Carthaginenses Romani*. Liv. 24. 47.
Arma vertere in aliquem. Liv. 25. 34.
Aures ad pacem vertere. Propert. lib. 2. 13. 15.
Cælum vertitur. Virg. 2. *Æn.* 250.
Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox. i. e. In aliam faciem commutat: quod more suo explanat sequentibus Servius.
Impetum cæli cum admirabili celeritate moveri vertique videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 95.
Cursum vertere aliquo. Virg. 3. *Æn.* 146.
Dies vertitur. Propert. lib. 2. 28. 32.
Nunc, utcumque potes, fato gere facia *morem*:
Et deus, & durus vertitur ipse dies.
Allocutionem vertere, Mutare. Plin. 2. Epist. ult.
Equos vertunt ad *mœnia*. Virg. 11. *Æn.* 619.
Gradum vertere, Retrogredi. Ovid. 4. *Met.* 338.
Iter vertere aliquo. Virg. 5. *Æn.* 23.
Iter retro vertere. Liv. 28. 3.
Mentes vertere terror facilis. Lucan. lib. 2. 460.
Oculos ad sidera vertit. Sil. lib. 4. 104.
Oculos omnium in se vertere, Facere ut omnium oculi in se convertantur. Liv. 7. 34.
Omnia mutata & versa sunt in peiorem partem. Cic. pro *Rosc. Amer.* 103.
Ora vertere huc & illuc. Hor. *Epod.* 4. 9.
Orbes torvi luminis ad aliquem vertere, Torve aspicere. Ovid. 2. *Met.* 752.
Partem alicujus rei ad se vertere, pro *Accipere* sibi. Cic. 1. *Verr.* 57.
Pecuniam in privatam vertere. Liv. 38. 59.
Pecuniam in rem suam vertere. Ulpian. in l. prima ad l. *Juliam* peculatus.
Pecuniam vertere in usum publicum. Liv. 34. 6.
Pælium eo versum est. Liv. lib. 4. 28.
Quo me vertam, nescio, vel non habeo. *Locutio*, qua rei alicujus gravitatem ostendimus. Cic. 3. *Q. frat.* 5. De *Latinis* vero quo me vertam nescio, ira mendose & scribuntur & venent. Idem 5. *Verr.* 198. Quid esse reliqui poterat ei, qui per hanc injuriam, non modo frumentum omne amittere, sed etiam omne instrumentum vendere cogeretur? quo enim se verteret non habebat. V. supra ex Ter.
Quoquo verteris, i. e. In quancunque partem. Cic. in *Parad.* 3. *Ipsum* quidem illud peccare, quoquo verteris, unum est.
Superstitio instat & urget, & quo te cunque verteris persequitur. Cic. 2. de *Divin.* 149. i. e. Quancunque in partem confugeris.
Rationem vertere. Cic. pro *Rosc. Com.* 34. *Vertit* hic *rationem*, & id

quod probare non potest, fingere conatur.
Regnum in formam provinciæ verterat. Tacit. 3. *Hist.* 47.
Reipublicam vertere in meliorem statum. Suet. in *August.* cap. 23.
Se vertere in aliquem, pro *Celare secreta nostra eum*, cui ea detegere solebamus, & alteri aperire. Liv. 40. 5. V. **VERSUS**, Partic.
Sententiam vertere retro. Virg. 10. *Æn.* 6. h. e. *Mutare*.
Sententia vertit te. Virg. 1. *Æn.* 241. V. **SENTENTIA**.
Seria vertere ludo. Hor. de *Arte Poet.* 226.
Solum exilii causa vertere, i. e. *Sedem* aut *locum* mutare. Cic. pro *Quint.* 86. V. **SOLUM**, foli.
Srimulos sub pectore vertit *Apollo*. Virg. 6. *Æn.* 101.
Stilum in tabulis vertere, i. e. *Scripta* inducere & delere. Cic. 4. *Verr.* 101. *Vertit stilum* in tabulis: quo facto causam omnem evertit suam. *Budæus* V. **STILUS**.
Tempus hiemis vertitur, vel mutatur æstate. Columel. lib. 7. cap. 7.
Terga vertere, Fugere. Liv. 1. 14.
Vultus vertere ad ora alicujus. Ovid. 7. *Met.* 112.
In dorsum vertere, pro *Refupinare*. Plin. lib. 9. cap. 10.
Agrum vertere, pro *Subigere*. Plin. lib. 18. cap. 6.
Glebas vertere vomere. Lucret. lib. 1. 212.
Terram vertere, Arare. Virg. 1. *Georg.* 2.
Terram vertere aratro. Hor. 1. *Serm.* 1. 28.
Terram bidentibus vertere. Columel. de *Arbor.* cap. 12. *Bidentibus* terram vertere utilius est quam aratro.
Terram vertere ferro. Virg. 1. *Georg.* 147.
Omnia vertere, pro *Evertere* & *corrumpere*. Cic. 1. *Off.* 84. *Translatum* videri potest ab iis, qui segetem vertunt. Ex *Budæo*.
Animam vertere, pro *Reddere* anhelitum. Plaut. *Merc.* 4. 1. 15.
Arces vertere. Virg. 1. *Æn.* 24. h. e. *Evertere*.
Cadum vertere, valet *Exhaurire*: quæ enim exhauriuntur, vertuntur denique. Plaut. *Stich.* 5. 4. 39.
Namque edepol, quamvis de subito vel cadus verti potest. Lucil. *Vertitur ænophuris fundus, sententia nobis.* Et apud Hor. 2. *Serm.* 8. 39.
Invertunt *Alliphanis* vinaria tota. Turnebus.
Crateras vertere, pro *Epotare*. Virg. 9. *Æn.* 165.
— fusique per herbam
Indulgent vino, & vertunt crateras ahenos. *Hemistichium Ennianum*. Servius.
Mœnia urbis ab imo vertere. Virg. 5. *Æn.* 810.
Mœnia vertere ferro. Lucan. lib. 3. 489.
Ad gloriam vertere. Tacit. 13. *Ann.*
Ad invidiam vertere. Tacit. 13. *Ann.*
Ad spem vertere. Liv. 29. 36.
In bonum vertere. Quintil. lib. 1. cap. 1. *Nam bona facile mutantur in pejus*, nunc quando in bonum verteris vitia.
In contrarium aliquid vertere. Quintil. lib. 3. cap. 11.
In contumeliam suam vertere, quod alius gesserit. Cæf. 1. *Bell. Civil.* 8.
In crimen vertere quod gloriæ esse debet. Liv. 40. 15.
In ignorantiam verti. Senec. de *Benefic.* 3. 1.
In jocum aliquid vertere. Plin. lib. 21. cap. 31.
In laudem vertere. Tacit. 4. *Ann.*
In ludibrium vertere. Tacit. 12. *Ann.*
In religionem vertere. Liv. 5. 14. V. **RELIGIO**.
Aerem in perniciem vertere. Plin. lib. 18. cap. 1.
Auspicia in bonum vertere. Liv. 10. 42.
Beneficium vertere in gravissimam injuriam. Plin. in *Paneg.*
Causas secundorum & adversorum vertere in deos, *Diis* imputare. Liv. 28. 11.
Crimen reus citra accusationem in adversarium vertit. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Culpam vertere in gloriam. Plin. *Epist.* 171.
Culpam omnem belli a publico consilio in *Annibalem* vertentes. Liv. 30. 22.
Facinus in horrorem versum. Liv. 4. 17.
Facinora in supplicium vertere. Tacit. 5. *Ann.*
Gloria in invidiam vertit se. Liv. 2. 7.
Invidiam in aliquem vertere, *Derivare*. Quintil. lib. 6. cap. 9.
Iras in aliquem vertere. Liv. 1. 13.
Iram vertere ab aliquo in alium. Hor. *Epod.* 10. 13.
Laudem vertere in crimina. Ovid. 8. *Epist.* 53.
Libertatem in licentiam vertere. Liv. 27. 32.
Periculum vertere in aliquem. Liv. 32. 12.
Pœnas montium in voluptatem gulæ vertere. Plin. lib. 19. cap. 4.
Stultitiæ vertere aliquid alicui, pro *Stulte factum esse* interpretari. Plaut. *Capt.* 2. 2. 9.
Vitio vertere, Dare. Hor. 1. *Serm.* 6. 85. Plaut. *Epid.* 1. 2. 5.
— quis erit, vitio qui id vortat tibi?
Usus alicujus rei ad luxuriam vertere, pro *Convertere*, redigere, applicare. Plin. lib. 15. cap. 4.
In cinerem vertere, Redigere. Ovid. 2. *Met.* 216.
Dulcia se in bilem vertunt. Hor. 2. *Serm.* 2. 75.
Homines in lupos vertere. Plin. lib. 8. cap. 22.
Se in facies omnes vertere, *Varias formas & species* referre. Virg. 12. *Æn.* 891.
Se in faciem alterius vertere, *Mentiri* alterius formam, & simulate esse fingere. Plaut. in *argument.* *Amph.* 1. 1.
Se vertere in hirundinem. Plaut. *Epid.* 3. 3. 104.
Terra in aquam se vertit. Cic. 3. de *Nat. Deor.* 31.
Vertere fabulas, *Platonem*, *Aristotelem*: pro *Transferre*, traducere in aliam linguam. Cic. 1. de *Fin.* 7. *Quancquam* si plane sic verterem, *Platonem* aut *Aristotelem*, ut verterunt nostri poetæ fabulas, male, credo, mereret de meis civibus.
In Latinum Græca vertere. Quintil. lib. 10. cap. 5. *Ibid.* & *Convertere* & *Transferre* pro eodem posuit.
Comœdiam a. Gell. lib. 2. cap. 23. A quo istam comœdiam verterat.
De Græcis multa vertere. Cic. 2. *Tusc.* 26. *Verti* enim multa de Græcis, ne quo ornamento in hoc genere disputationis careret *Latina oratio*.
Vertere ex Græcis. Ter. in *prol. Eun.* 7.
Ex Græco in *Latinum* sermonem vertere annales. Liv. 25. 39.
Vertere, pro *Fallere*, a piscibus, qui dum astantur, vertuntur, inquit Turneb. Plaut. *Curc.* 4. 1. 23.

Vel qui ipsi vertant, vel qui aliis subverfandos præbeant. i. e. Qui fallant, vel fallendos præbeant. Plaut. Afin. 1. 3. 28. Vorfes quo pacto lubet. In priori loco alii Verfuram facere exponunt. Vertere pollicem dominantis erat, ut, Premere faventis: & in muneribus gladiatoris qui eum, qui succubuerat ad verfario, occidi jugularique volebat, pollicem vertebat, ut munerarius. Juven. 3. Sat. 36.

— & verfo pollice vulgi

Quemlibet occidunt populariter. Et Prudentius 2. in Symm. 1097. de Vestalibus, quæ gladiatores Romæ in eminenti podio spectabant, — pectusque jacentis

Virgo modesta jubet converso pollice rumpi.

Vertere, pro Verti, absolute. Liv. 3. 36. Aliquamdiu æquatus inter omnes terror fuit, paulatim totus vertere in plebem cœpit. i. e. Verti. In avaritiam verterat. Tacit. 4. Hist.

In consuetudinem vertere. Tacit. Dialog. de Orat.

In perniciem alicui vertere dicitur res aliqua. Liv. 39. 48. Hæc, quæ augendæ amplitudinis ejus causa facta erant, exemplo in invidiam, mox in perniciem adolescenti verterunt. i. e. Verfa sunt.

Detrimentum in bonum verteret. Caf. 3. Bell. Civil. 73. extr.

Malo vertere. Tacit. 6. Ann. 19.

Renuntiata in gaudium verterunt. Liv. 45.

In præfagium vertit. Tacit. 11. Ann. 31.

Bene vertere, pro Evenire. Gell. lib. 1. cap. 15. Virg. 9. Ecl. 6.

Hos illi (quod nec bene vertat) mittimus hædos. i. e. Quæ res ejus in perniciem vertatur, id est ut malo omine hoc munus accipiat, inquit Servius.

Bene tibi vertat hæc res, pro Utinam res prospere tibi succedat. Plaut. Aul. 4. 10. 58.

Bono animo es & bene dice, nunc quæ res tibi & gnatae tuæ

Bene feliciterque vortat, ita di faxint, inquit. Ter. Adolph.

2. 1. 37.

Minis viginti tu illam emisti, quæ res tibi vertat male.

Vertunt res male, Male cedunt, male exeunt, male habent. Plaut. Perf. 4. 1. 5.

Si malus aut nequam est, male res vertunt, quas agit.

Male tibi vertat; Imprecantis. Ter. Phorm. 4. 3. 73.

Vertitur in, Repositum est. Liv. 37. 7. In voluntate Philippi id totum vertitur.

Causa vertitur in eo, pro Confluit. Quintil. lib. 3. cap. 13.

Certamen vertitur alicubi. Cic. 8. Att. 22. Brundusii autem omne certamen vertitur hujus primi temporis.

Crimen meum non in supplicio vertitur. Cic. 7. Verr. 133.

Discrimen vertitur. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Omnia vertuntur intra hos fines. Cic. 8. Fam. 10. Plura suspicari non possum, hæc novi: alia, quæ possunt accidere, non cerno. Multa tempus afferre, & præparata multa esse scio, sed intra hos fines, quæcunque acciderint, vertentur.

Omnia vertuntur in unius potestate ac moderatione. Cic. 2. Verr. 20.

Quæstio eadem vertitur in pluribus judiciis. h. e. Agitur. Paulus in l. Si cum uno. D. de except. rei judicat.

Res in discrimine verti dicuntur. Liv. 6. 36.

Res in eo vertitur. Liv. 1. 30.

Res vertitur in periculo. Plaut. Merc. 1. 1. 12. h. e. Periclitatur.

Res vertitur in meo foro. Plaut. Most. 5. 1. 10.

Ubi ego video rem verti in meo foro, quantum potest

Facio id quod plurimi, quibus res timida aut turbida est. i. e.

De mea re agi, & in meam cervicem cuncta ruere. V. Erasmi. Chiad. tertia, Cent. 6. 2. vide etiam interpretes Plauti.

Salus mea in eo vertitur. Liv. 3. 46.

Spes civitatis in eo vertitur. Liv. 4. 31.

Vertitur, Imperfonale, pro Disceptatur. Liv. 39. 48. Multæ & parvæ disceptationes jactabantur, sed quæ maxime rem continerent, erant: utrum restituerentur quos Achæi damnaverant, necne: inique, an jure occidissent, quos occiderant. Vertebatur, & utrum manerent in Achaico concilio Lacedæmonii. [i. e. Quæstio vertebatur.

VERTENS, entis. Partic. [ἐλίσσων] Cic. in Arat. 333.

Annua conficiens vertentia tempora cursu.

Annus vertens. Cic. in Somn. Scip. 17. Quum autem ad idem, unde semel profecta sunt, cuncta astræ redierint, eandemque totius cæli descriptionem longis intervallis retulerint, tum ille vere vertens annus appellari potest, in quo vix dicere audeo, quam multa hominum sæcula teneantur. Propert. lib. 4. 2. 11.

Sed quia vertentis fructum percepimus anni. V. ANNUS.

Mensis vertens, ea ratione qua etiam Vertens annus. Plaut. Perf. 4. 4. 76.

VERTENDUS, a, um. Partic. [ἐπιπτι] ut,

Aquæ vertendæ, Navigandæ. Ovid. 1. Amor. 9. 14. al. Verrendæ.

VERSUS, a, um. Partic. [ἐπαρμίν] Cic. pro Rosc. Amer. 103. Videte nunc, quam verfa & mutata in pejorem partem sint omnia.

Acies retro verfa. V. ACIES.

Amor versus in tædia. Ovid. 3. Epist. 139

Armis versus pugnare, est Mutatis armis pugnare. Caper Grammaticus, Inversis armis pugnasse gladiatores non est dicendum, sed versus, id est transmutatis: sic non inversis pannis agitasse aurigas, sed versus. Turnebus.

Equis versus animosus Parthus. Hor. 1. Carm. 19. 11.

Fas versus atque nefas. Virg. 1. Georg. 506.

Gradu verso discedere. Ovid. 4. Met. 338.

Hortes versus fuga. Virg. 3. Georg. 120.

Leges abolitæ & funditus versæ. Tacit. 3. Ann. 36.

Mens mea verfa est cum fortuna. Ovid. 4. de Pont. 9. 90.

Regna ab imo verfa. Senec. Hippol. 4.

Sententia retro verfa. Virg. 10. Æn. 7.

Status civitatis versus, everfus, mutatus. Tacit. 1. Ann. 4.

Vice verfa. V. VICIS.

Versus, Propensus. Liv. 40. 5. Totus in Persea versus pater, cum eo cogitationes ejus rei. &c. V. VERTERE se in aliquem.

Versus animi. Tacit. 4. Hist. 84. Qui versus animi, modo numen pavescere, modo minis adversantis populi terreri.

Versus, ùs. m. V. infra.

VERSIUS. ONS f. [ὑπερ] Plin. lib. 8. cap. 33. Nec pupillæ motu, sed totius oculi versuone circumspicit. al. Versatione.

VERSORIA, æ. f. ut, Verforiam capere, i. e. Reverti. Plaut. Trin. 4. 3. 19.

Quin tu, quod perit, perisse ducis: cape verforiam,

Recipe te ad herum. Ubi Turnebus Verforia, inquit, est funis, quo vertitur velum. Nam eos ferre non possum, subdit idem, qui recentem illam pyxideulam naviculariorum, atavorum memoria inventam, explicant. V. Jos. Scalig. ad Manil. 3. 679.

VERSORIA, æ. f. [ὑπερ] a Verfo, Ære. dicitur, quum aliquid vertitur: h. e. Conversio. Varr. 1. de R. R. cap. 46. Propter ejusmodi res, admiranda discrimina sunt naturalia, quod ex quibusdam foliis, propter eorum versuram, quod sit anni tempus dici possit, ut olea, & populus alba, & salix. Horum enim folia quum converterunt se, solstitium dicitur fuisse. [Puto Disci possit scribendum.

Vorsura per o, pro Versura fere semper apud Comicos scribitur.

Versura, [καμπή] scriptoribus agriculturæ dicitur, quum boves in arando, post peractum legitimum sulcum, circumaguntur, vertunturque. Columel. lib. 2. cap. 2. Ibid. cap. 18.

Versura, pro Sulco ipso. Columel. lib. 2. cap. 2. sub finem, de bubulco, Sed nec in media parte versuræ consistat: detque requiem in summa, ut spe cessandi totum spatium bos agilius enitatur.

Versura, Flexus ipse angulorum in ædificiis & parietibus exterior, ut est apud Vitruvium, lib. 3. cap. 1. & lib. 5. cap. 6. ad finem. Ibid. cap. 11. & cap. 12.

Versura, Rei pecuniariæ, seu fœnebris, vox, ut

Solvere versura. Ter. Phorm. 5. 2. 15.

Quid fiet? in eodem luto hæstas, versura solves,

Geta: præfens quod fuerat malum, in diem abiit: plagæ crescunt, Nisi prospicias. i. e. Debitas tandem pœnas dabis etiam cum fœnore. Simili conditione atque ii solent, qui ut syngrapham unam dissolvant, & una cautione se liberent, pecuniam mutuam majori fœnore iterum accipiunt. Indies enim deteriorem conditionem suam faciunt, quod frugi homines non solent. Hæc Budæus.

Dissolvere sine versura. Cic. 1. Tusc. 100. Ego vero illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multaverit, quam sine mutatione & sine versura possem dissolvere. Al. Usura.

Facere versuram. Cic. 5. Att. 1. Salaminii, cum Romæ versuram facere vellent, non poterant, quod lex Gabinia vetabat. Idem 4. Verr. 186.

Inspiciebamus Syraculis a Carpinatio confectas tabulas societatis, quæ significabant multis nominibus eos homines versuram a Carpinatio fecisse, qui pecuniam Verri dedissent. i. e. Multis de causis pecuniam fœneratitiam sumpsisse. Hæc Bud. [Immo Multis capitibus, vel articulis, ut ajunt.

Versuram facere, vel solvere versura (inquit Donatus) est Creditorem mutare, & lænus fœnore dissolvere. Festus, Versuram facere, Mutuam pecuniam sumere, ex eo dictum est, quod initio qui mutuabantur ab aliis, non ut domum ferrent, sed ut aliis solverent, velut verterent creditorem.

Cic. pro Flacc. 48. Negavit sese omnino versuram ullam fecisse Romæ. Idem pro Font. 1. A quibus versuras tantarum pecuniarum factas esse dicunt?

Ab Epicuro versura facienda est. Sen. Epist. 19. sub finem.

VERSILIS, e. Adj. Facilis ad vertendum, ut,

Versilis profunditas. Mart. Capell. 4. p. 135.

VERTEBRA, æ. f. sec. c. [σπονδυλῶν] περίοχη, Gl. L. G.] Ubi summæ ossium partes non æqualiter hñiunt, sed quibusdam crassioribus nodis conglobatæ, & substringuntur facilius nervis, & totius vertuntur, inquit Perottus.

Plin. lib. 11. cap. 1. Imbricatis flexilibus vertebis.

Pedum crurumque resolutæ vertebrae. Senec. in Controvers. 33.

VERTEBRATUS, a, um. Adj. [σπονδυλωτός] In vertebrae modum tornatus. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed quibus cervix e multis vertebraisque orbiculatim ossibus flexilis ad circumspectum, articulorum nodis jungitur. Idem lib. 34. cap. 8. Dente vertebrato.

VERTIBULUM, i. n. Idem quod Vertebra. Lactant. de Opific. Dei, cap. 5. Summas eorum partes crassioribus nodis conglobavit, ut & substringi nervis facilius, & verti tutius possent: unde sunt vertibula nominata.

VERTICILLUM, i. n. [σφαιρίδιον] Instrumentum, quod fuso adhibetur ut facilius vertatur. Lucil. apud Non. 3. 103.

VERTICILLUS, i. m. Idem. Solin. cap. 47. Verticuli spinæ ipsius latitudinem semipedem sunt supergressi.

VERTICULA, æ. f. Verticulas, ἀρθρα, inquit Festus, quum dixit Lucilius, Articulos intelligi voluit.

VERTICILLUM, i. n. live VERTICILLUS, i. m. dimin. [σφαιρίδιον, πρὸ ἀτρακτιν, Gl. L. G. σφαιρίδιον, G. L.] Plin. lib. 37. cap. 2. In Syria quoque feminas verticillos inde facere & vocare harpaga, quia folia & paleas, vestiumque fimbrias rapiat.

Verticilla, Insecti species, inquit Budæus

VERTICILLATUS, a, um. Adj. [σφαιρίδωτος] Celsus lib. 8. cap. 1. Superius autem humeri caput, rotundius, quam cetera ossa, verticillaris scapularum ossibus inferitur. Legitur & Verticulatus. Hoc etiam Vertibulatus dici potest, quoniam Vertibulum & Vertebra pro spondylis accipiuntur: & Vertebratum. Budæus. V. Morgagni epist. 2. in Cels. p. 580. & 594. [Qui Vertici lati scapularum ossis legendum docet, nisi fallor.

Non enim jam ad manus est liber. Legebam Cervici.

VERTIGO, inis. f. [σφαιρίδιον, ἀλιγέ, Gl. G. L.] Conversio, rotatio. Plin. lib. 8. cap. 40. de cane invadente elephantum, Hinc & illinc artificio dimicatione, qua maxime opus esset, infestans atque evitans, donec assidua rotatum vertigine afflixit, ad casum ejus tellure concussa.

Cæli vertigo, apud Plinium, teste Budæo. Plin. lib. 2. cap. 3. Tantæ molis rotatæ vertiginæ assidua. Ibid. cap. 8. Æterna mundi vertigine.

Rerum vertigine attonitus. h. e. Mutatione. Lucan. lib. 8. 16.

Molli vertigine membra rotare. Claud. 2. in Eutrop. 359.

Torta vertigo. V. Tortus, in TORQURO.

Vertigo, [σκατισμός, Gl. L. G.] Morbus capitis, quo qui affecti sunt, oculis caligant, & quavis de causa succidunt. Dicta, quod ob oculos eorum verticosa quadam & rotatilia circummagi videantur. Plin. lib. 20. cap. 17. Vertigines a partu cum semine cucumeris & lini pari mensura trinum digitorum, vini albi tribus cyathis discutit. Idem lib. 7. cap. 6.

A conceptu decimo die dolores capitis, oculorum vertigines, tenebraeque. Juvenal. 6. Sat. 303.

Ut desici vix sine vertigine quadam, simul oculorum animique, possit. Livius lib. 44. pag. 559. Feyrabend. Ut dicitur Mens calligare. H. St.

Existant cap. 6.

VERTIGINOSUS, a, um. vel VERTICULOSUS, Adj. [ἀλιγώδης, Gl. G. L.] Adj.

Adj. Vertigine laborans. Plin. lib. 23. 2. Acetum scillinum vertiginosis perquam utile.

VERTIGINUS, vel **VORTIGO**, [ἀλιγνῶ, Gl. L. G.] āre. Circumrotari. Tertull. de Pallio cap. 3. Ocelli, immoluminis puncta, vertiginant.

VERTICINOR, [προφθαίαι, ποτῶμαι] Gloss. Græcolat.

VERVICOLOR, ōris. Adj. [πικιδόχρῶ, Gl. L. G.] dicitur, Quod mutat colorem. ut est cauda pavonis, & collum columbæ, & aqua maris. V. Vallam lib. 6. cap. 53. & Paulum. D. de aur. & arg. legat. l. Pediculis. §. Labeo. Cic. 3. de Finib. 18. Plumæ vervecolores columbis.

Vervecolor etiam Quod variis coloribus constat: quasi eos mutare invicem videatur. Livius 34. 1. scribit Punico bello interdictum fuisse mulieribus ne vervecoloribus vestibus uterentur, i. e. coloris varietate distinctis.

Armis vervecoloribus, apud Virgilium 10. Æn. 181. Servius exponit Depictis: per quod bellicosus ostenditur. [Deest negatio, Non bellicosus. De clypeo vel scuto, loqui puto. V. Liv. 7. 10.]

Cultu vervecolore decens. Ovid. 5. Fast. 356.

Maculæ vervecolores, non Quæ mutant colorem, sed Quæ diversorum sunt colorum. Plin. lib. 36. cap. 6. Vervecolores quidem maculas, & in totum marmorum apparatus Menander etiam, diligentissimus luxuriæ interpres, primus & raro attigit.

Pluma vervecolor. Propert. lib. 3. 7. 50.

Varietas vervecolor & numerosa. Plin. lib. 9. cap. 17.

VERVICOLORIUS, a, um. Adj. Idem. l. 32. §. 7. D. de auro arg. mundo, &c.

VERTICORDIUS, a, um. Adj. Val. Max. lib. 8. cap. 15. 12. De Sulpicia, Quum Senatus censuisset ut Veneris verticordiæ simulacrum confeceretur, quo facilius virginum mulierumque mens a libidine ad pudicitiam converteretur, &c.

VERVIFORMIS, e. Adj. Varias formas recipiens. Tertull. de Pallio cap. 2. Totum verviforme est.

Cupido verviformis. Mart. Capella 9. p. 310.

VERVPELLIS, e. Adj. [χρμαίλιον, Gl. L. G. & G. L.] Chamæleon proprie, item Quod facile vertit pellem, hoc est quomodolibet vulnrum & faciem mutat: unde pro Astuto & callido simulatore poni solet. Plaut. Amph. prol. 123.

— eum Jupiter
In Amphitruonis vertit sese imaginem,
Omnesque eum esse censent servi, qui vident:
Ita vervipellam se facit quando lubet. Idem Pers. 2. 2. 48.
Ne ubi capillus vervipellis fuit, secede semper servias. Lucilius,
At libertinus tricolorius Syrus iste ad mastigias, quicum vervipellis no, & quicum commuto omnia. Non. 1. 173.

Vervipellis, [λεπίθροπον, Gl. L. G.] Plin. lib. 8. cap. 22. Homines in Iupos verti, rursuquom restitui sibi, falsum esse confidenter existimare debemus: aut credere omnia, quæ fabulosa tot sæculis comperimus. Unde tamen ista vulgo in hixta sit fama in tantum ut in male dictis vervipelles habeant, indicabitur.

Compar. Porc. Latro in Catil. in Script. Lat. Vol. 2. Nihil fuit isto monstro vervipellius.

VERVPELLIO, ōnis. m. in Gl. L. G. Item. Vervipillo, Vertipillo, in Græcolat.

VERSO, [στρέφω, Gl. L. G. & G. L.] āre. frequent. Frequenter vertere. Quintil. lib. 6. cap. 4. Versati & adusti pisces, & postero die appositi. Plin. lib. 14. cap. 8. Uvæ, ter die versatæ per triduum, quarto exprimuntur.

Versare orbem saltatorium. Cic. in Pison. 22. In quo ne tum quidem, quum illum suum saltatorium versaret orbem, fortunæ rotam pertimescebat.

Omnia fors versat. Virg. 9. Ecl. 5.

Auctores versare, Frequenter evolvere. Hor. de Arte Poet. 269.

Causas versare. Cic. in Orat. 31. Sed ita, ut rerum explicator, prudens, severus, gravis: non ut in iudiciis versaret causas, sed ut in historiis bella narraret.

Rem eandem multis modis sæpe versare. Cic. in Orat. 237.

Vultus versare in omnia. Ovid. 3. Trist. 9. 21.

Verba versare. Cic. 4. de Fin. 56. Homo igitur acutus, causam non obtinens, repugnante natura, verba versare cœpit.

Versare testes. Quintil. lib. 5. cap. 7. Multum domi ante versandi, ac variis percontationibus, quales haberi ab adversario possunt, explorandi sunt. De testibus.

Versare aliquid, Tractare. Quintil. lib. 7. cap. 4. Finitio plerumque legibus iisdem, quibus conjectura, versatur.

Dolo versare, pro Evertere. Virg. 2. Æn. 62. Servius. Al. Dolos.

Oves versare, pro Pascere. Virg. 10. Ecl. 68.

Pecuniam versare, pro Tractare. Suet. in Galb. cap. 9.

Terram versare, Arare, fodere. Virg. 1. Georg. 119.

Aliquem versare, pro Deludere. Plaut. Pers. 5. 2. 17. Idem Bacch. 4. 5. 6. Versabo ego illum, hodie, si vivo, probe.

Hominem regere ac versare. Lucret. lib. 3. 165.

Cura, quæ nunc te coquit & versat. Cic. de Senect. 1.

Animum versat cupido regni, vel Pudor. Liv. 1. 17. Idem 25. 3. h. e. Exagitat, variis cogitationibus angit.

Animum versare in omnes partes. Virg. 4. Æn. 630.

Animum versare per omnia. Idem 4. Æn. 286.

Animum muliebrem versare in omnes partes, Precibus & minis tentare, ut faciat quod volumus. Liv. 1. 58.

Animos militares versare. Curt. 5. 10. 9. Interim qui Persas sollicitarent mittuntur: hinc spe, hinc metu, militiæ animos versabat.

Consilia nova versare pectore. Virg. 1. Æn. 661.

Dolorem corde versans. Stat. 1. Theb. 249.

Dolos versare. Virg. 2. Æn. 62. i. e. Tractare. Servius.

Mentem suam versare ad fraudem. Cic. pro Cluent. 70. Ad omnem malitiam & fraudem versare mentem suam hæc secum cogitans cœpit.

Naturam suam versare & regere ad tempus. Cic. pro Cœl. 13.

Pectora versat illis pudor. Liv. 2. 45.

Pectora amor versat. Ovid. 1. Amor. 2. 8.

Se versare. Cic. 3. Verr. 133. Versat se, quarit quid agat.

Se in utramque partem versare. Cic. 4. Verr. 74. Itaque afluabat dubitatione: versabat se in utramque partem, non solum mente, verum etiam corpore.

Se huc atque illuc versare. Cic. 5. de Fin. 86. Id quæres, inquam, in quo utrum respondebo. versate huc atque illuc necesse est.

Sese versat animus. Cic. de Univerf. 23. Seseque ipse animus versans, divinius, sempiternæ, sapientisque v. te induxit exordium.

Spes occultas versaret animo. Tacit. 2. Hist. 78.

Versare, Animo volvere, considerare. Hor. in Arte Poet. 39. Semite materiam vestris, qui scribitis, æquam Viribus, & versate diu, quid ferre reculent, Quid valeant humeri. Virg. 5. Æn. 408.

Huc illuc vincolorum immensa volumina versat. i. e. Considerat, ait Servius.

Secum in animis versare. Liv. 1. 34.

Versare in corde, Cogitare. Plaut. Trin. 2. 1. 1.

In amoris rota versari. Passive. Plaut. Citel. 2. 1. 4.

In turbinem versari, Passive item dixit Senec. de Ira, 3. cap. 6. Pars superior mundi & ordinatior, ac propinqua sideribus, nec in nubem cogitur nec in tempestatem impellitur, nec versatur in turbinem, omni tumultu caret.

VERSOR, [σφραῖσαι, ἀρίων, ἀσπίων] āri. deponens, In aliqua re assiduus esse. Cic. pro Milon. 53. Quo in fundo, propter insanas illas substructiones, facile mille hominum versabatur valentium adversari.

Versari ad. V. A. D.

Ad solarium versari. V. A. D.

Ante oculos alicui versari. Cic. 7. Verr. 93. Versatur mihi ante oculos indignitas calamitatis.

Ante oculos imago versatur nobis. Lucret. lib. 2. 112.

Cum aliquo versari in. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 48. Cum his in præliis versabantur.

Cum animis versari. Cic. 1. de Divin. 115. Qui quia vixit ab omni æternitate, versatusque est cum innumerabilibus animis, omnia, quæ in natura rerum sunt, videt.

Nobiscum versari jam diutius non potes. Cic. 1. in Catil. 10.

Inter aliquos sine dedecore versari. Cic. 10. Att. 7.

Intra moenia hostis versatus est. Cic. Post. redit. in Senat. 10.

In acie versari. Cic. 1. Off. 81. Temere autem in acie versari. & manu cum hoste configere, immane quiddam & belluarum simile est.

In angustiis. Cic. 2. de Finib. 28. In magnis interdum versatur angustiis.

In animis versatur timor. Cic. 1. de Finib. 51. Itaque non ob ea solum incommoda, quæ eveniunt improbis, fugiendam improbitatem putamus, sed multo etiam magis, quod cujus in animo versatur, nunquam sinit eum respirare, nunquam acquiescere.

In artibus ingenuis versari, Occupari. Cic. 4. Fam. 3.

In arte sordida versari. Cic. 1. Off. 150.

In consiliis præclarissime, ac administratione Reipublicæ versari. Quintil. in proœm. lib. 1.

In corde meo versatur cupido, apud Plaut. in Pœn. 1. 1. 68. Et Most. 1. 3. 34.

In discrimine. Cic. pro Quint. 92. Ea res enim nunc in discrimine versatur, utrumne possit se contra luxuriam, ac licentiam; iusticiam illa atque inculca parcimonia defendere: an deformata atque ornamentis orationis spoliata, nuda cupiditati, petulantiaque addicator. Ubi aliqui legunt In discrimen: nam utrumque eleganter efferri potest.

In errore uno versari. Plin. 3. Epist. 11. extr.

In errore verborum versari. Cic. pro Cæcin. 50. Eos enim vere possumus dicere esse dejectos, annon? Quam volentis & consilium & sententia interdicti intelligatur, imprudenciam summam aut stulticiam singularem putabimus in verborum errore versari?

In inanitate summa. Cic. 3. Tusc. 3. In summa inanitate versatur, confectaturque, nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ.

In loco aliquo Cic. 7. Verr. 144. Versabatur in Sicilia, longo intervallo, ab ær.

In loco difficili versari, pro eo quod vulgo dicitur *in difficultate esse*. Cic. de Nat. Deor. Difficili in loco versor. i. e. Hic locus est difficultis explicatu. Idem 3. de Nat. Deor. 85. Invita in hoc loco versatur oratio.

In malis. Ter. And. 4. 1. 25.

In memoria hominum & sermone versari. Plin. 2. Epist. 1.

In mente & cogitatione aliqua versari. Cic. pro Cluent. 69. Quæ pecunia, simulatque ad eum delata est, homo impurissimus statim cœpit in ejusmodi mente & cogitatione versari, nihil esse suis rationibus utilius, quam Oppianicum condemnari.

In munere suo versari, Suo munere fungi. Cic. de Fato 11. Non enim credo nullo percepto, aut ceteros artifices versari in suo munere, aut eos, qui divinatione utantur, futura prædicere.

In ore vulgi, atque in communibus proverbis versatur illius nequitia. Cic. 3. Verr. 121. Vos illud vellem recordari, istius nequitiam & iniquitatem, tum in ore vulgi, atque in communibus proverbis esse versatam.

In publico versatus. Tacit. 15. Ann. 59.

In periculis amicorum caste versatur labor meus. Cic. pro Lege Manil. 1. Et meus labor in privatorum periculis caste integreque versatus, ex vestro iudicio fructum amplissimum est consecutus. V. INTERVER.

In questione aliqua acute versari. Cic. 4. Tusc. 11. Stoici mihi videntur in hac questione versari acutissime.

In questu, & compendio versari. Cic. 5. Verr. 109.

In ratione vitæ versari. Cic. pro Font. 27.

In re aliqua versari. Cic. 4. Acad. 110. Itidem si de officio multisque aliis de rebus, in quibus versatur, exercitatusque sit, necire se dicat.

In re advidia versari. Plaut. Pseud. 2. 4. 55.

In rebus & usu versari. Cic. 6. Fam. 10.

In rebus exulceratis versari. Cic. 1. Fam. 1. Ut in rebus multo ante, quam profectus es, ab ipso rege, & ab intimis, ac domesticis Pompeji clam exulceratis, deinde palam a Consularibus exagitatis, & in summam invidiam adductis, ita versamur.

In salute atque auxilio ferendo versari. Cic. pro Quint. 33. Eos porro qui defendere consueverunt, vides accusare: & ea ingenia converti ad perniciem, quæ antea versabantur in salute atque auxilio ferendo.

In summa severitate versari. Cic. 4. in Catil. 7.

In subfelliis utriusque bona fide versari. Cic. 13. Fam. 11. Deinde versatus in utriusque subfelliis, optima & fide, & fama, jam ante hanc commutationem Reip. perniciem sese dedit.

In suis summis versari. Cic. pro Rosc. Com. 22. Roscio cur tanti fuerit causam

- causam requiro Egehat? immo locuples erat: debebat? immo in suis summis versabatur. v. e. Multas pecunias habebat, & nihil debebat. Hæc Budeus. Alii legant Nummis.
- In tenebris versari Cic. pro Planc. 42.
- In timore ruinæ. Cic. 2. Att. 4. Sed ita tamen ut nihil minus velim, quam Pomponium & puerum versari in timore ruinæ.
- In varietate magna causa versata est. Cic. 6. Fam. 2. Quod majore in varietate versata est adhuc tua causa, quam homines aut volebant, aut opinabantur.
- In vicinitate. Cic. 4. Acad. 138. Nam qui summum bonum dicunt id esse si vacemus omni molestia, eos invidiosum nomen voluptatis fugere, sed in vicinitate versari.
- In vita versatur incititia. Cic. 4. Acad. 146. Deinde ita teneri, si sciens falleret: quod incititia multa versaretur in vita.
- In labiis primoribus modo versabatur mihi. Plaut. Trin. 4. 2. 65.
- In oculis animoque versatur mihi hæc res. Cic. 7. Verr. 143. Nunquam tibi populi Rom. absentis dignitas, nunquam species ipsa hujusmodi multitudinis, in oculis animoque versata est?
- Circa res omnes versatur rhetorice. Quintil. lib. 2. cap. 16.
- Inter manus versari liber dicitur, Qui lectores invenit. Cic. 8. Fam. 3. Genere tamen quod ad nos pertineat, & διδουκάλια quandam, ut versetur inter manus, habeat.
- In vestigatione veri versari. Cic. 1. Off. 19. Quæ omnes artes in veri vestigatione versantur. Al. Investigatione.
- Versatur malum alicujus domi. Plaut. Mostel. 1. 3. 34. Quod malum versatur domi meæ?
- Bellum vel Clades, versatur alicubi. Cic. 5. Verr. 45. Quænam in Sicilia tanta clades, aut quod bellum tam diuturnum, tam calamitosum te Prætor versatum est?
- Dolo versari, pro Dolo agere. Ulpian. in l. Si fidejussor. D. Mandat. vel contra.
- VERSANS**, antis. Lucret. 6. 125.
Turbine, versanti magis ac magis undique, nubem
Cogit. Ovid. 5. Met. 134. Versans lumina. Adde Cic. 3. de Nat. Deor. 93.
- VERSATUS**, a, um. Partic. [σπερδεις] ut,
Fuso versato ducere stamina. Ovid. 4. Met. 221.
Corporis versati lassa ossa. Ovid. 1. Amor. 2. 4.
Membra versata toto toro. Juven. 13. Sat. 218.
Versatur in ea re fatis. H. St. Vellem addito exemplo firmasset.
- VERSABUNDUS**, a, um. Adj. Quod in gyrum vertitur. Lucret. lib. 6. 437.
Versabundus enim turbo descendit, &c. Adde Vitruv. lib. 9. cap. 7.
- VERSATIO**, ònis. f. [δρασος] Plin. lib. 8. cap. 33. Nec pupillæ motu, sed totius oculi versatione circumaspicit.
Rerum sursum ac deorsum euntium versatio. Senec. de Tranquil. c. 11. extr.
- VERSABILIS**, e. Adj. Senec. de Tranquil. vitæ 11. Scito ergo omnem conditionem versabilem esse.
Fortuna versabilis. Curt. 5. 8. 15.
Apud Amm. Marcell. sæpe Versabilis, & quidem in plerisque locis, ubi non minus Versatilis locum habere puto: veluti ubi dicit Versabiles motus fortunæ. Vide Indicem Francf. H. St.
- VERSABILITAS**, atis. f. Saresb. 3. 12. Versabilitate ingenii Protea vincere.
- VERSATILIS**, e. Adj. [δρατὶς] Quod huc & illuc versatur: sive Quod idoneum est ut versetur. Plin. lib. 36. cap. 18. Idem molas versatiles Volsiniis inventas, aliquas & sponte motas invenimus in prodigiis.
Acies versatilis. Curt. lib. 4. 13. 32. Adeoque acieni versatilem posuit, ut qui ultimi stabant ne circumirentur, verti tum, & ad frontem circumagi possent.
Ingenium versatile. Liv. 39. 40. de Catone, Huic versatile ingenium sic pariter ad omnia fuit, ut natum ad id unum diceres, quodcumque ageret.
Templum mundi versatile. Lucret. lib. 5. 1435.
At vigiles mundi magnam & versatile templum, &c.
- VERSUS**, ùs. m. [σχεδόν], Gl. L. G. & G. L.] Linea vulgo vocatur. Plin. 3. Epist. 5. ad Macrum. Idem lib. 4. Non paginas tantum epistolæ, sed etiam versus, syllabasque numerabo. Cic. pro Rabir. Post. 14. Glauca solebat, homo impurus, sed tamen acutus, populum monere, ut quum lex aliqua recitaretur, primum versum attenderet. conf. VESICULUS.
Pronuntiare versus multos. Cic. 1. de Orat. 261. Qui etiam, conjectis in os calculis, summa voce versus multos uno spiritu pronuntiare consuebat.
Versus, Carmen dicitur, quod dum fit, verba ipsa varie huc atque illuc vertantur. Cic. pro Arch. 23. Nam si quis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis versibus percipi, quam ex Latinis, vehementer errat. Idem 5. Verr. 77. De qua muliere versus plurimi supra Tribunal & supra Prætoris caput scribebantur. Virg. 2. Georg. 385.
Necnon Aufonii Troja gens missa coloni
Versibus incomptis ludunt, risuque soluto. i. e. Carminibus, inquit Servius, Saturnio metro compositis: quod ad rhythmum solum vulgares componere consueverunt. [Dicitur a Versis retrolineis, ut hæc a Verlibus agri.]
Versus, orationis est vitium. Cic. in Orat. 67.
Æterni versus, Qui nunquam peribunt. Lucret. lib. 1. 122.
Canori versus. Hor. 2. Epist. 2. 76.
Catenati versus ex pluribus asperrime coeuntibus inter se syllabis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Clari parum versus, Subobscuri. Hor. de Arte Poet. 448.
Concinnior versus. Hor. 2. Epist. 1. 74.
Confragosi versus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Diserti versus. Martial. lib. 6. 14. in Laberium.
Duri versus. Hor. de Arte Poet. 445.
Inculi versus & male nati. Hor. 2. Epist. 1. 233.
Inertes versus. Hor. de Arte Poet. 445.
Inopes rerum versus. Hor. de Arte Poet. 322.
Intercalaris versus. V. INTERCALO.
Laboriosus versus. V. LABOR, òris.
Lascivus versus. Martial. lib. 10. 64. ad Pollam.
Lepidus versus. Catull. ad Flavium, 6. 17.
Longi versus. V. LONGUS.
- Malus versus. Cic. in Pison. 73.
Scaber versus. Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 3. Nemo ex hoc viles putet veteres poetas, quod versus eorum scabri nobis videntur.
Solutus versus. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Suavidicis versibus edere aliquid. Lucret. lib. 4. 181.
Teres versus. Lucan. ad Pison. 236.
Amplecti cuncta versibus. Virg. 2. Georg. 42.
Componere versus. Hor. 1. Serm. 4. 8.
Conchere numerum & versum. Cic. 3. de Orat. 550. In ipsa oratione quasi quendam numerum versumque cōficiunt.
Contendere alternis versibus. Virg. 7. Ecl. 23.
Coopertus famosis versibus. Hor. 2. Serm. 1. 68.
Deducere versum. Ovid. 1. de Pont. 5. 13.
Dicere versus. Virg. 5. Ecl. 2.
Dicere aliquid versu. Hor. 1. Serm. 5. 87.
Dicere ornatissimis atque optimis versibus de re aliqua. Cic. 1. de Orat. 69.
Dictare versus. Hor. 1. Serm. 4. 10.
Ducere versus, Scribere. Ovid. 5. Trist. 12. 63.
Edere aliquid versibus. Lucret. lib. 1. 122.
Effutire leves versus. Hor. de Arte Poet. 231.
Evolvare molles versus, Legere lasciva carmina. Ovid. 2. Trist. 307.
Exponere versus aliquid. Hor. de Arte Poet. 89.
Facere versus in. Cic. 7. Verr. 80. Versus, qui in istius cupiditatem facti sunt. Hinc Versificus & Versifico.
Facitare versus. Hor. de Arte Poet. 470.
Fingere versus. Hor. de Arte Poet. 382.
Fundere versus ex tempore. Cic. 3. de Orat. 192. Solitus est versus hexametros, aliosque variis modis atque numeris fundere ex tempore.
Illustrare aliquid versibus. Lucret. lib. 1. 138.
Includere versu verba. V. INCLUDO.
Jovenari teneris versibus. i. e. Juveniliter lascivire & loqui versibus mollibus, suavibus & delicatis. Hor. de Arte Poet. 247.
Lædere aliquem tristi versu. Hor. 2. Serm. 1. 21.
Ludere incomptis versibus. Virg. 2. Georg. 386.
Nectere ludenti versu carmina. Lucan. ad Pison. 152.
Oblinere aliquem atris versibus. Hor. 1. Epist. 19. 30.
Perfcribere versum puris verbis. Hor. 1. Serm. 4. 54.
Persequi versu aliquid. Virg. 3. Georg. 339.
Positi commode versus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Si versus pronuntiatu est syllaba una brevior aut longior, exsibilatur, exploditur. Cic. in Parad. 3.
Ructari sublimes versus. Hor. de Arte Poet. 457.
Scribere versus. Hor. 1. Serm. 9. 23.
Scribere versibus. Cic. 1. Fam. 9. Scripsi etiam versibus tres libros de temporibus meis.
Solvere versus. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Surgit pagina versu. Ovid. 1. Amor. 1. 17.
Tornati versus. Hor. de Arte Poet. 441. Bentlejus legit, Male ternati. [Male, opinor. V. in TORNO, & INCUS.]
Versus, pro Cantu avium. Plin. lib. 10. cap. 29. Meditantur aliæ juveniores, versusque, quos imitentur, accipiunt. De Iusciniis.
Versus, Species quædam motus est, cujus multa genera tripudiatores frequentant. Plaut. Stich. 5. 7. 2.
Si isthoc me versu viceris, alio me provocato. Monuit Turneb.
Versus in agricultura, est Sulcus a fronte ad finem perductus. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 10. In Hispania ulteriore metiuntur jugis, in Campania versibus, apud nos in agro Romano ac Latino jugeris. Jugum vocant, quod juncti boves uno die exarare possint. Versum dicunt centum pedes quoque versum, quadratum. Jugerum, quod quadratos duos actus habeat. Columel. lib. 2. cap. 2. Bubulcum autem per proficissum ingredi oportet, alternisque versibus obliquum tenere aratrum. V. Scalig. Conject. in Varr. p. 73.
Versus remorum, pro Ordine. Virg. 5. Æn. 119. Gallicum vulgus dicit rang, vel rangée. Et Liv. 45. 35. Regia nave, ingentis magnitudinis, quam sedecim versus remorum agebant.
Arborum versus, pro Ordinibus. Virg. 4. Georg. 144.
Favorum versus. Plin. lib. 11. cap. 10.
Foliorum versus. Plin. lib. 15. cap. 20.
- VERSICULUS**, i. m. dimin. [σχιδον], Gl. G. L.] Linea, quam vocant. Cic. ad Brut. 14. Breves tuæ litteræ: breves, dico, immo nullæ: tribusne versiculis, his temporibus, Brutus ad me? Idem 2. de Legib. 14. Quæ præsertim uno versiculo Senatus puncto temporis sublata sint.
Transversus versiculus. Cic. 5. Att. 1. Nunc venio ad transversum illum extremæ epistolæ tuæ versiculum. Quum pagina versibus, recto ordine subsequenter, completa, nihil ultra capit: tum, si quid ejusmodi superest, quod multorum verborum non sit, scribere solemus de transverso.
Versiculi, Versus poematii. Cic. 3. Att. 6. Epistolas mihi pronuntiabat versiculis facietis, ad familiares missas a Corintho.
Molliculi versiculi ac parum pudici. Catul. ad Aurelium, 17. 8.
Euntes molliculi versiculi. Hor. 1. Serm. 10. 58.
Scribere versiculos. Hor. Epod. 11. 2.
- VERSIFICUS**, a, um. Adj. Solinus cap. 16. Studium musicum inde ceptum, quum Idæi Dactyli modulos, crepitum ac tinnitum æris deprehensos, in versificum ordinem transfussissent.
- VERSIFICUS**, Adv. Saresb. in Metalog. 1. 3. Versifice dicere.
- VERSIFICUS**, [σχεμῖα], Gl. G. L.] are. Versus facere. Quintil. lib. 9. cap. 4. Nam & versificandi genus est omnibus sermonibus unam legem dare.
Fatioquia versificare. Apul. de Deo Socrat. p. 102. Elmenh.
- VERSIFICATUS**, a, um. Partic. Lucil. apud Non. 13. 2. Multa homines portenta in Homero versificata, monstra putant, &c.
- VERSIFICATIO**, ònis. f. [σχεμῖα], Gl. L. G.] Quintil. lib. 9. cap. 2. Abusive in versificationis ac sermonum imitatione servatur. Ibid. cap. 4.
- VERSIFICATOR**, òris. m. [εσποῖς] Quintil. lib. 10. cap. 1. Versificator, quam poeta, melior Cornelius Severus.
- VERSUS**, Præpositio, Accusativum requirit, & semper postponitur. Cic. 11. Fam. 27. Et initio belli Civilis, quum Brundisium versus ires ad Cæsarem, venisti ad me in Formianum. Idem 1. de Divin. 77. Quum Arretium versus castra movisset.

Habet quandoque adjunctam præpositionem; ut, Ad Occidentem versus, In forum versus: & tunc est Adverbium, ut Vallæ placet. Cic. de Amicit. 96. Is primum instruit in forum versus agere cum populo. Vetus exemplar habet Verfibas. Liv. 1. 13. Deductus in arcem, in lapide ad Meridiem versus confedit.

VERSUM AD EUM. Plaut. Epid. 2. 2. 63. Cæpi rursum versus ad illas pauillatim accedere. [Nisi dictum est Rursum, vōsum, ut Ultra citroque, vel Huc illuc. Quoquo versus, i. e. In unamquamque partem & quoocunq. Varr. 1. de R. R. cap. 10. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 4. Quoquo versus legationes dimitti.

Sursum versus, Deorsum versus. Cato R. R. cap. 156. Quom gradarim sursum versus reditur. Cic. in Orat. 135. Et idem quasi sursum versus retroque dicatur. Cic. in Partit. 24. Sursum versus. Lucret. lib. 2. 188. Utroque versus, i. e. In utranque partem. Gell. lib. 5. cap. 12. Undique versus. Gell. lib. 12. cap. 13. Quom vero omnes terras omnifariam, & undique versus circumfluat, nihil citra eum est.

VERSUTUS, a, um. Adj. Quod vertitur. Plaut. Epid. 3. 2. 35. Versutior es quam rota singularis.

VERSUTUS, [πληροῦς, Gl. L. G. & G. L. πικρολόφων, L. G.] Qui inconstanti quodam animi motu huc atque illuc varie & simulate fertur. Festus, Versuti dicuntur, quorum mentes crebro ad malitiam vertuntur. Cic. 1. de Nat. Deor. 25. Versutos eos appello, quorum celeriter mens versatur. Cic. 2. de Fin. 53. Sed omnia callide referentem ad utilitatem, acutum, versutum, veteratorem, &c. Et paulo post, Is enim, qui occultus & tectus dicitur, tantum absit, ut se indicet, perficiet etiam ut dolere alterius improbe facto videatur. Quid enim est aliud esse versutum? Ovid. 11. Met. 312.

VERSUTA QUÆDAM. Sic Stropha Græcis (quo utuntur & Latini, præsertim, comici) ὑπερβασις, Callida impostura. Gall. item Une courtoise. H. St. Versutus & callidus. Cic. 3. de Nat. Deor. 25. Et Chrylippus tibi acute dicere videbatur, homo sine dubio versutus & callidus.

VERSUTUS IN DISSENTENDO. Cic. 3. de Finib. 2. Neque enim, qui defendunt eam, versuti in dissentendo sunt, nec qui contradicunt, causam difficilem repellunt.

VERSUTUS INGENIUM. Plin. lib. 7. cap. 12. Malitia, est versuta & fallax ratio nocendi. Cic. 3. de Nat. Deor. 75. Tristitia versuta & simulata. Cic. Post. redit. in Senat. 12. Nam ille alter Cæsonius Calventius ab adolescentia versutus est in foro, cum eum, præter simulatam versutamque tristitiam, nulla res commendaret.

VERUTUS. Cic. 1. Off. 109. Quo in genere Lylandrum versutissimem accepimus.

VERSUTUS, Adv. [παιδείας] Callide. Cic. de Clar. Orat. 35. Nihil, ut ita dicam, subdole, nihil versute, quod ille non viderit, nisi subtiliter dici, &c.

DICERE VERSUTE & SUBTILITER. Cic. in Orat. 22. Compar. Hoc si vobis versutius, quam mea consuetudo defendendi fert, videbitur, sic existimetis, &c. Cic. pro Cæcin. 85.

SUPERL. August. de Trinit. 15. cap. 20. Quidam acute respondit hæretico versutissime interroganti.

VERSUTIA, æ, f. [πικρολογία, πικρολογία] Gloss. Latinogræc. VERSUTILŌQUUS, a, um. Adj. [κερδαιολόγος] Qui versute loquitur. Cic. 3. de Orat. 152.

NUM NON VIS HUIUS ME VERSUTILOQUAS MALITIAS: Videtis enim & Versutiloquas, & Expectorat, ex conjunctione facta esse verba, non nata.

MALITIÆ VERSUTILOQUÆ. Cic. in Orat. 160. Habeo istam ego perterricrepam. Idemque, Versutiloquas malitias.

VERTEX, ſcis. m. [ἄλιξ, Gl. G. L.] a vertendo; & VORTEX, apud antiquos juxta Quintilianum lib. 1. cap. 7. de Orthographia, p. 90. Burm. qui primum Africanum per Vertices dixisse docet.

VERTEX, [ἄλιξ ὑδατος, Gl. L. G.] Auctore Quintil. lib. 8. cap. 2. est Contorta in se aqua, vel quicquid aliud similiter vertitur. Liv. 28. 30. Ut fugientem navem videres retro vertice intortam, victricibus illatam.

Cavi vortices. Stat. 9. Theb. 503. Densi vortices. Ovid. 6. Fast. 502.

INFANUS VORTEX. Virg. 1. Georg. 481. Rapidus vortex. Virg. 1. Æn. 121.

TURBINEUS VORTEX. Ovid. 8. Met. 556. V. TURBO. Exaltuat unda vorticibus. Virg. 3. Georg. 241.

INVOLVUNT AMNES SPUNIOFO VORTICE SILVAS. Claud. Conf. Mall. Theod. Tortus crebro vortice Halys. Ovid. 4. de Pont. 10. 48.

Volvit humen vortices. Hor. 2. Carm. 9. 22. Vertex [ἄλιξ, στροφάλιγγος] Vertices proprie dicuntur Contorti venti, ac rotati: a quibus sit qui Typhon, & Turbo vocatur, id est vibratus.

VERTICE (inquit Apulejus in Cosmo p. 63. Elmenh.) rotquetur humus arida & ab imo erigitur ad summum. V. ibid. seq. Lucret. lib. 1. 294. de ventis, Vertex tortus. Idem lib. 3. 631.

Vicinum involvens contorto vertice pontum Amoris absorptus vertice. Catul. ad Mallium, 66. 107.

VERTICES DOLORUM, dixit Cicero ex quodam poeta, 2. Tusc. 21. pro Vertigine, rotationeque, quæ in doloribus circumagat, lancinatque præcordia, Nunc, nunc dolorum anxileri turquent vertices, Nunc serpit ardor.

CAPITIS VERTEX, [κεφαλῆς κρομή, Gl. L. G. κρομή ἀνοσπίς, G. L.] etiam dicitur: propter flexum capillorum Testis est Quintil. lib. 8. cap. 2. Inde, A vertice ad calcem, i. e. A principio ad finem. Plin. lib. 7. in præf. Quamdiu palpitans vertex, summa inter cuncta animalia imbecillitatis indicium. Idem lib. 11. cap. 37. Vertices bini homini tantum. Ab imis unguibus usque ad verticem summum. Cic. pro Rosc. Com. 20.

CRINIGER VERTEX. Claud. 1. in 1. Conf. Sulich. 203. Crinurus vertex. Stat. 9. Theb. 129.

INTONSUS VERTEX. Stat. 6. Theb. 607. Nudo vertice sulva cæsaries. Virg. 11. Æn. 642.

RAFUS VERTEX. Juven. 12 Sat. 81. Summo vertice intrabant humiles postes. Ovid. 8. Met. 638. al. Submissis.

SUPPOSITO VERTICE FERRE ALIQUID. Ovid. 3. Amor. 13. 28. Idem 2. Met. 712.

Vol. IV.

Vacuum verticem plus nimio attolens gloria. Hor. 1. Carm. 18. 15. Feriam sublimes sidera vertice. Hor. 1. Carm. 1. 36. V. SIDUS.

Obllipare verticem. V. OBSTIPIDIO. Palpitat vertex. V. PALPITO.

Rupit juncturas verticis gravi ictu. Ovid. 12. Met. 288. Tollere late conspicuum verticem. Hor. 3. Carm. 16. 18. Veniens ictus a vertice. Virg. 5. Æn. 444. V. A PRÆPUS. & paulo infra.

Pedum vertices [ἦλοι ἐν ποσσίν] Gl. Latinogræc. Arboris vertex, [κρομή] Plin. lib. 12. cap. 1. Arbor numerofo vertice. V. NUMERUS.

Celso vertice quercus. Virg. 3. Æn. 679. Numerosus vertex. Sil. lib. 6. 324.

ARCIS VERTEX. Lucret. lib. 6. 750. Montis vertex, [κεφαλῆς ὄρος, ἀκρόβεια, Gl. L. G.] etiam dicitur Eminen-

tissima montis pars: quod que ibi nascuntur, partim in dexteram, partim in sinistram vertantur. Virg. 1. Æn. 167.

— geminique minantur In cælum scopuli: quorum sub vertice late Æquora ruta silent.

SAXI VERTEX. Virg. 4. Æn. 152. Aerius vertex. Sil. lib. 1. 128.

ALTUS VERTEX SAXI. Virg. 2. Æn. 308. Excelsus vertex montis. Virg. 5. Æn. 35.

IVALI VERTICE ATTOLENS SE APENNINUS. Virg. 12. Æn. 702. Planus vertex. Marcial. lib. 1. 170.

SUMMI VERTEX. Virg. 2. Æn. 682. Umbrosus vertex montis. Sil. lib. 5. 45.

VERTICES, [ἦλοι] Altissimæ cæli partes, quas Græci Polos dicunt: quod circa hos mundus rotetur. Virg. 1. Georg. 242.

Hic vertex nobis semper sublimis: at illum Sub pedibus Styx atra videt manesque profundi. Plin. lib. 2. cap. 15. Terra a verticibus duobus, quos appellaverunt polos. Cic. 2. de Nat. Deor. 103.

Extremusque adeo duplici de cardine vertex Dicitur esse polus. Ex poeta.

CÆLI VERTEX. Virg. 1. Æn. 239. Verticem, pro Aquilone posuit. Virg. 2. Georg. 310.

Præsertim si tempestas a vertice silvis Incubuit. Idem 1. Æn. 118.

— ingens a vertice pontus In puppim ferit: &c. [Græci similiter κατά κρομήν usurpant.

Quod idem est, ac Desuper, Ex superiore loco. Vertices, Cardines, circa quos fores vertuntur.

VERTICŌSUS, & VORTICŌSUS, a, um. Adj. [ἄλιξι/ἄλιξ] Liv. 21. 5. Quidam vorticofos amni delati in hostes, ab elephantis obruti sunt.

Motus vorticofos. Senec. Quæst. Nat. 7. 8. Turbinum motus vagus est, & disjectus & vorticofos.

VERTUMNUS, i. m. Deus, qui præest rebus contrahendis, ac permutandis: vel ab anno verso dictus, vel ab eo, quod anni vertentis poma percipiat. De hoc plura Propert. lib. 4. 2. 10. Hor. 1. Epist. ad Librum suum, 20 1.

Vertumnus, Janusque, liber, spectasse videris. Propterea autem, quod hic Deus ad omnes figuras ac formas opportunus erat, credebatur etiam mentes hominum immutare ac varie afficere. itaque mobili ingenio & inconstantes natos homines, irato Vertumno natos dicebant, ut Hor. 2. Serm. 7. 14.

— Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis. Ex Lambino. Vertumni etiam dicebantur Gladiatores, qui equum mutabant, seque de uno in alterum trajiciebant. Propert. 4. 2. 35.

Etiā etiam Aurigæ species Vertumnus, & ejus, Trajicit æterno qui leve pondus equo. V. Interpretes Petro-

nianos ad cap. 24. Vertumnalia, um. pl. Vertumni festa, mense octobri celebrata. V. Varr. de L. L. 5. 3.

VERU, indeclinabile in singulari, in plurali hæc Verua, [ῥοβελος, ῥοβελισκος Gl. G. L.] Instrumentum ferreum cum cuspede, quo carnes ad ignem torrere solemus. Virg. 2. Georg. 396.

Pinguique in veribus torrebimus exta columnis. Plaut. Rud. 1. 2. 46.

Prunas subjiciunt veribus. Virg. 5. Æn. 103. Salignis veribus transfixa exta. Ovid. 2. Fast. 363.

VERU NATUM EST VERE. Plaut. Rud. 5. 2. 15. Namque hoc quidem vere natum est veru, ita in manibus consensescit.

Metaphora est a fructibus & floribus vernis, qui fugaces sunt & in diem, cum altiv fructus & autumnales sepe in totum dierunt annum. Igitur rubiginosum veru dicit more florum vernorum in manibus consensescere. Ex Turnebo. At Verum, antiquo scilicet nominativo.

Veru, Telum ad veru similitudinem factum. Virg. 7. Æn. 665. Et tretre pugnant mucrone, veruque Sabello. Plaut. I. rud. 2. 7. 66.

VERUCULUM, i. n. dimin. [ῥοβελισκος] Plin. lib. 33. cap. 6. E superiori catino defluens in inferiorem, & ex eo sublata veruculis tereis, atque in ipsa flamma convoluta veruculo, ut sit modici ponderis. De spuma argenti. al. Veruculis.

VERUINA, æ, f. Obeliscum significat, id est parvum veru, & tanquam veruculum Plaut. Bacchid. 4. 8. 46.

Si tibi mæchæra est, nobis veruina est domi, Qua quidem te læciam, si tu me irritaveris, Confolliorem foricina nenia. Se enim minatur eum veru conforsum: nec enim cælim lerit veru, sed punctum, nec obruncat sed confodit. Turnebus.

Veruina Jacobi genus longum, quod aliqui Verutum nominant. Cajus Bassus Satyr. Veruina confodiende, non te nauci facio. Ex Fulgentio.

VERUTUM, i. n. [ῥοβελισκος, Gl. L. G.] Veruta (inquit Festus) Pila dicuntur, quod velut verua habent præfixa. Nonius 8. 10. Verutum esse telum breve & acutum. Cæf. 5. Bell. Gall. 43. Transfigitur scutum Pulchoni, & verutum in balneo desigitur. Liv. 10. 29. Quibus (pilis) plerique in fœna, verutis in corpora ipsa fixis, sternitur cuneus. V. Idem. 1. 43.

Tenue verutum. Sil. lib. 3. 363. Fixus super inguina Tyro veruto. Sil. lib. 10. 39

VERUTUS, a, um. Adj. [πικροφόρος] Verutus armatus. Virg. 2. Georg. 168.

Xxx 2 Allue.

Affuetumque malo Ligurem, Volcosque verutos.
Dentes veruti, i. e. Mucrones instar veruum una cuspide prominentes.
Grat. in Cyneget. v. 110.

VERTORIGIS, Oppidum est Hispaniæ Bæticæ, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 1.

VERTUMNUS, V. **VERTO**.

VERU, V. **VERTO**.

VERVACTUM, i. n. [*ῥίατῶν, ῥίαμα*] Terra, quæ interdum requievit, & vere proficissa: quia vere actum arvum, id est versum est. Plin. lib. 18. cap. 19. Quidam utique ab æquinoctio verno proficindi volunt. Quod vere semel aratum est, a temporis argumento vervactum vocatur. Varr. 1. de R. R. cap. 44. Illud quoque multum interest, in rudi terra, an in ea ferax, quæ quotannis oblita sit, quæ vocatur restibilis: an in vervacto, quæ interdum requiêrit. Columel. lib. 1. cap. 3. 8. Amplissima vervacta. Idem lib. 11. cap. 2. Quæ mense Januario vervacta fecimus, nunc ultima parte Martii sunt iteranda.

VERVACTOR, ὄρις. m. Nomen Dei, quo usus est flamen Cerealis, cum sacra faceret. V. Serv. ad Virg. 1. Georg. 21.

VERUCULUM, V. Veru, in **VERTO**.

VERVEX, ὄρις m. Mas inter oves, cui inversi sive adempti sunt testiculi. Plaut. Capt. 4. 2. 40.
Qui patroni nomen induit verveci sectario. Al. Petroni. Cic. 2. de Legib. 55. Quod genus sacrificii Lare vervecibus fiat.
Vervex pro Stolido, & simplici ponitur. Plaut. Merc. 3. 3. 6. Itane vero, vervex, intro eas? V. Apul. 8. Milet. p. 212. Elmenh. Senec. de Const. Sap. cap. 17. & Juvenal. 10. Sat. 50.

VERVECRUS, a, um. Adj. Ad similitudinem vervecis factum. Plaut. Capt. 5. 1. 31.
Vos ite intro, interibi ego ex hac statua vervecea volo
Erogitare, meo minore quid sit factum filio. i. e. Servo qui veluti imago vervecis est, hoc est sine ratione & prudentia, non aliter quam vervex. Al. Verbera.
Jupiter verveceus, Ammon. Arnob. 5. p. 171.

VERVECTINUS, a, um. Adj. Quod ex vervece est. ut, Pellis vervecina. Lamprid. in Commed. cap. 1.

VERVENUS, a, um. Adj. Idem. Eugen. Toletan. Carm. 22.
Mufmonem capra verveno sanguine gignit.

VERULANI, orum. m. [*Ὀυερυλάνοι*] Populi sunt Italiæ, Tusculanis & Veliternis vicini, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

VERUM, Conjunctio. V. post. **VERUS**, a, um.

VERUS, a, um. Adj. [*ἀληθής*, Gl. L. G. & G. L. ἀληθινός, L. G.] Solidum, certum, sincerum, non falsum significat. Ter. And. 4. 2. 15.
— non Apollinis magis verum, atque hoc, responsum est.
Verus & Germanus. Cic. 6. Verr. 147. Esse perspicuum, quantum inter hunc & illum Numidicum, verum & germanum Metellum, interesset. Simulatus, fucatus, Sincerus & verus, contraria. Cic. de Amicit. 95
Causam veram exponere. Lucret. lib. 3. 964.
Causa vera, pro Bona. Cic. de Off. 3. Tantum dabit amicitiae, ut veram amici causam esse malit. Afferit Franciscus Sylvius in Orat. pro Quint. Veritas causæ, pro Bonitas. H. St. V. Cic. 3. Off. 43. conf. **C A U S A**.
Color verus, Nativus, non adulteratus. Ter. Eun. 2. 3. 26.
Color verus, corpus solidum, & succi plenum.
Consilium verum. Hor. 2. Serm. 3. 17.
Fama vera. Virg. 4. Georg. 42.
Homo verus, Veridicus. Ter. And. 2. 5. 12. Donatus.
Labor verus. Virg. 12. Æn. 435.
Disce puer virtutem ex me, verumque laborem,
Fortunam ex aliis. Ubi Servius, Verum laborem, quem per me ipsum suscipio, non qui ex aliorum virtute imperatoribus ascribi consuevit.
Laus vera. Ter. Eun. 5. 4. 3.
Nuntius verus. Virg. 6. Æn. 456.
Nuptiæ veræ. Ter. And. 1. 1. 20. Oppositæ Simulatis.
Verum, i. n. [*ῥῶ ἀληθῆς*] frequenter absolute ponitur, ut & Vera pl. Ter. Heaut. 3. 1. 81.
Videre verum, atque ita, uti res est, dicere. Idem. And. 3. 1. 7.
Quid ego audio? actum est, si quidem hæc vera prædicat.
Verum & Falsum contraria. Cic. 4. Acad. 33. Interesse oportet, ut inter rectum & pravum, sic inter verum & falsum.
Procul a vero. Ovid. 5. Trist. 6. 27.
Notitia veri falsique. Lucret. lib. 4. 478.
Magis verum, V. **M A G I S**, & paulo ante ex Ter.
Majora vero. Ter. 3. Hist. 57. Sua quisque facta extollentes, falsa vera, aut majora vero miscebant.
Minora vero. Tacit. 1. Hist. 29. Quidam minora vero, ne tum quidem obliti adulationis.
Propius vero. Tacit. 1. Ann. 6. Propius vero Tiberium ac Liviam, illum metu, hanc novercalibus odiis, suspecti & invisus juvenis cædem festinavisse.
Simile vero. Cic. 12. Fam. 5. Id autem eo facilius credebatur, quia simile vero videbatur. Sic Similis veri, & **VERISIMILIS** ἰσθῆν, q. V.
Simillima verba veris. Ovid. 15. Epist. 129.
Verius vero. Martial. lib. 8. 70. Hyperbole.
Conscia numina veri. Virg. 2. Æn. 141.
Ignorantia veri me decipit. Ovid. 7. Met. 92.
Infolens veri. Qui verum non amat, Senec. Hippol. 2.
Patiens veri. Curt. lib. 10. 4. 2.
Providus augur veri. Ovid. 12. Met. 18.
Similitudo veri. Cic. 4. Acad. 37. Cum possit sine assensione ipsam veri similitudinem non impeditam sequi. V. **VERISIMILITUDO**.
Mordax verum. Perf. 1. Sat. 107.
Abdere verum. V. **A B D D O**.
Abhorre a vero. V. **A B H O R R E O**.
Abesse a vero. V. **A B S U M**.
Aversus a vero. V. **A V E R S O**.
Cernere verum. V. **C E R N O**.
Concedere veris, Veritari non advesari. Hor. 2. Serm. 3. 305.
Confundere vera falsis. V. **C O N F U N D O**.
Convertere se ad verum. V. **C O N V E R T O**.
Dicere verum. [*ἀληθῆσαι*, Gl. G. L.] Hor. 1. Serm. 1. 24.
Verum vis dicam? Ter. And. 4. 2. 25.

Dijudicare. ut, Ars differendi, & vera ac falsa dijudicandi. Cic. 2. de Orat. 168.
Distinguere falsum vero. Hor. 1. Epist. 10. 29.
Educere merfium latebris verum. Claud. 4. Conf. Hon. 511.
Examinare verum. Hor. 2. Serm. 2. 8.
Exsequi vera. Tacit. 11. Ann. 20. Neque falsa promptetim, & vera exsequi pudet.
Fatebor tibi cuncta vera. Virg. 2. Æn. 78.
Jacere vera aut vana. V. **J A C I O**.
Intendere vera. Tacit. 2. Ann. 57. h. e. Augere.
Involvere obscuris vera. Virg. 6. Æn. 100.
Latet in occulto verum. Cic. in Orat. 237. Sed ne in maximis quidem rebus quicquam adhuc inveni firmius, quod tenerem, aut quo judicium meum dirigerem, quam id quodcunque mihi quamfissimum veri videretur, cum ipsum illud verum in occulto lateret.
Perspicere quid in quaque re verum sincerumque sit. Cic. 2. Off. 18.
Referre vera. Ovid. 3. Met. 659.
Remiscere falsa veris. Hor. de Arte Poet. 151.
Esse quum plus uno verum non possit. Cic. 2. de Orat. 30.
Sit verum velim. Plaut. Rud. 3. 6. 39. Perii! c. verum sit velim.
Ex vero, pro Ex veritate. Salust. in Bello Catilinario de Fort. loquens, Ea res cunctas, ex libidine magis, quam ex vero, celebrat obscuratve. Ovid.
Ah nimis ex vero nunc tibi nomen erit. H. St. Sall. Cat. cap. 8. pr. Ovid. 3. Amor. 9. 4.
Falsa vincere veris. Lucret. lib. 4. 483.
Verum, vel Verum id est, Responso. Plaut. Merc. 4. 6. 18. suppo.
Quantum intelligi, & hanc male habet, Demipho. p. id verum?
Idem Æn. 4. 1. 45. Scio, captiones metuis. D. I. verum.
Verum modo, pro Modo sit verum. Plaut. Caf. 3. 6. 24.
Verum, Irridentis interrogatio. Ter. Eun. 5. 6. 18.
Siquidem itic impune habueris, P. X. verum? o A. reddam hercle. P. X. credo. Donatus.
Verum aliquando non est Nomen, sed Adverbium confirmantis, id est, Vere, teste Donato. Ter. Adelph. 4. 2. 5. Me quaerit? verum, perii.
Verus, pro Æquo & justo. Cic. pro Muren. 74. At enim agit mecum auferre & Stoice Cato, negat verum esse allici benevolentiam cibo: negat judicium hominum, in magistratibus mandandis, corrumpi voluptatibus oportere. Et in Sallust. 17. Ita igitur egit, ut nihil non æquum ac verum duxerit, quod ipsi facere collibuisse. Et pro Domo 89. Sed quid ad te, qui neges esse verum, quenuquam ulli Reipub. extra ordinem præfici. Ubi perperam in plerisque libris pro Verum, Juris, legitur. Hor. 1. Epist. 7. 98.
Metiri se quemque suo modulo ac pede verum est. Utitur & Livius sæpe, & Jurisconsulti interdum. Budæus.
Vide in Indice Paris. in Epistolas Ciceronis. H. St.
Verum scædus. Virg. 12. Æn. 694.
Compar. Verius, pro Æquius & justius. Cic. Anteq. iret in exsil. 4. Nam neque majus est defendere unum, quam populum: neque verius a fingulis, quam ab omnibus repetere officii pramium & fructum.
Vox verior. Martial. 6. 30.
Superl. Cic. 4. Acad. 10. Sed me hercule, ut quidem nunc se causa habet, etsi hetero sermone labefacta est, mihi tamen videtur esse verissima.
Crimina verissima dicere in aliquem. Ovid. 4. de Pont. 14. 29.
Imago mortis verissima. Ovid. 5. Trist. 7. 17.
VERE, Adv. [*ῥῶτως*, Gl. L. G.] quod dicitur In rei veritate. Ter. Eun. 3. 5. 58.
— an ego occasionem,
Mihî ostentatam, tantam, tam brevem, tam optatam, tam insperatam, Amitterem? tum pol ego is essem vere, qui assimular. Al. Verro. Idem Heaut. 1. 1. 102. Hoc ibi sit, ubi non vere vivitur.
Honestum, quod proprie vereque dicitur, id in sapientibus est solis. Cic. 3. Off. 13.
Falso & Vere, contraria. Cic. pro Muren. 7. Quum grave est vere accusari in amicitia, tum etiam si falso accuseris, non est negligendum Fictæ, fallaciterque, & Vere, contraria. Cic. pro Domo, 7. Majores nostri, qui non fictæ & fallaciter populares, sed vere & sapienter luerunt, Nullum amans vere. Catull. ad Furium, 11. 12.
Vere, Juste. Plaut. Capt. 5. 2. 7.
Recta & vera loquere: sed neque vere, neque recte adhuc Fecisti unquam.
Compar. Verius. [*ἀλλήθῆτερον*, Gl. L. G. & G. L.] Liv. 32. 37. Philippus quosdam urbes, non contumeliosius, quam verius, compedes Græciæ appellavit.
Superl. Verissime. [*ἀλλήθῆτατα*, Gl. G. L.] Cic. 4. Verr. 163. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possem.
Non *ῥῶσερολογικῶς*, sed verissime loquor. Cic. 5. Att. 21.
VERAX, ācis. Adj. [*ἀληθής, ἀληθινός*, Gl. G. L.] Veridicus. Cic. 1. de Divin. 38. Multis factis verax fuisse id oraculum. Ibid. 61. Tum ei visa quietis occurrent tranquilla atque veracia.
Saga verax. Tibul. l. b. 1. 2. 43.
Vates verax. Ovid. 1. Epist. Sabin. 94.
Compar. Cic. 2. de Divin. 116. Herodotum cur veraciorem dicam Ennio? Superl. August. Epist. 6. Veracissima promissio.
VERACITER, Adv. Ambros. Epist. 30. pr. Salus tuta esse non poterit, nisi unusquisque Deum verum veraciter colat. V. Priscian. lib. 15. p. 1010.
Superl. August. Civ. Dei 5. 8. Veracissime creditur.
VERACULUS, i. m. Qui vera se prædicturum gloriatur. Suet. Vitell. cap. 14. Nullis tamen infenor, quam veraculis & mathematicis. Alii legunt Vernaculis. V. ibi Interpr.
VERITAS, ātis. f. [*ἀληθεια*, Gl. L. G. & G. L.] Verum, Vera ratio, res vera. Cic. 2. de Invent. 162. Veritas est, per quam immutata ea, quæ sunt, aut ante fuerunt, aut futura sunt, dicuntur. Idem pro Coel. 61. O magna vis veritatis, quæ contra hominum ingenia, calliditatem, sollicitiam, contraque fictas omnium insidias, facile se per se ipsam defendat!
Res & Veritas, & Imago, contraria. Cic. 5. Tusc. 13. Quum autem animi ab ista pictura, imaginibusque virtutum, ad rem veritatemque tradaxeris.
In veritate. i. e. Secundum verum judicium. Quintil. lib. 10. cap. 1. Quis

Quis in veritate tumens, potensque ne minima quidem certe fiducia partit. memoriam artis speraverit?
 Ex veritate. Tacit. 4. Ann. 31.
 Foci veritas. Quintil. lib. 6. cap. 1. [Immo Loci, ni fallor, vel certe Joci.
 Morum veritas. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Amicus simplicis veritatis & vir bonus. Cic. 1. Off. 63.
 Cultor veritatis. Cic. 1. Off. 109. Sunt his alii multum dispares, simplices & aperti, &c. veritatis cultores, fraudis inimici.
 Expertes veritatis homines. Cic. 2. de Orat. 81.
 Fides veritatis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 In tuam fidem, veritatem. Pro Quintio. H. St. Cic. pro Quint. 10. subaudi Confugerit. [Ubi pro Justitia poni videtur.
 Cana veritas. V. CANUS.
 Infracta veritas. Tacit. 1. Hist. 1.
 Jucunda ista veritas etiam si non est, mihi tamen grata est. Cic. 3. Att. 24.
 Incorrupta fides nudaque veritas. Hor. 1. Carm. 24. 7.
 Accommodare se assertorem veritatis. V. ACCOMMODO.
 Adducere ad veritatem. V. ADDUCO.
 Adductus veritate, Quia veritas postulat. Cic. 13. Fam. 32. Neque id ambitione adductus facio, sed tum familiaritate, & necessitudine, tum etiam veritate.
 Contaminare veritatem mendacio. V. CONTAMINO.
 Dicere veritates fortiter. Gell. 18. 7.
 Infirmare veritatem. V. INFIRMUS.
 Intueri veritatem. V. INTURO.
 Limare veritatem in disputatione. Cic. 2. Off. 35. Alia est illa, cum veritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas. Limata veritas, ait Budæus, i. e. Subtilitate philosophica disputata & exquisita.
 Niti veritate. V. NITRO.
 Obscurare veritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Proferre aliquid in lucem veritatis. Cic. 1. de Orat. 157. Et illa commendatio inclusa in veritatis lucem proferenda.
 Revocare rationem ad veritatem. Cic. 3. Off. 84. Nihil contra inutilius ei, qui id injuste confectus sit, invenio, cum ad veritatem cœpi revocare rationem.
 Veritas, pro Justitia. Cic. pro Dejot. 5. Quæ mihi ad spem obtinendæ veritatis gravissima sunt: ad motum animi, & ad omnem impetum dicendi, contentioneque leviora. Veritatem pro Justitia posuit. Budæus.
 VERIMONIA, æ. f. Idem quod Veritas, sed antiquum. Plaut. Truc. 1. 1. 64.
 Qui potis est, amabo, planius? qui antehac amator summus
 Habitum est, istunc ad amicam verius verimonia referre. Meliores libri habent, Meras querimonias.
 VEROSUS, a, um. Adj. Mart. Capella lib. 4. Argumentum verosæ assertionis.
 VERICOLA, æ. m. Verum colens. Tertull. Carm. ad Senat. conversum cap. 2.
 — quum vericolæ penetraveris ostia legis.
 VERIDICUS, a, um. Adj. [ἀληθινός, Gl. G. L.] Qui vera dicit. Cic. pro Flacc. 77. Veridicas adjungis causas inimicitiarum.
 Cantus veridicus. Catul. Argon. 62. 306.
 Dicta veridica. Lucret. lib. 6. 23.
 Oraculum veridicum. Catul. Argon. 62. 326.
 Os veridicum. Lucret. lib. 6. 6.
 VERIDICE, Adv. Ammian. 31. 1. Post multa, quæ vates Auguresque prædixere veridice.
 VERIFICO, Ære. Probare; frequens philosophis. V. Voff. de Vit. L. L. 1. 23.
 VERILOQUAX, Æcis. Gloss. Græcolat. Ἀληθινός, Veriloquax, Veridicus.
 VERILOQUIUM, i. n. [ἐπιρολογία, Gl. L. G.] Cic. in Topic. 35. Multa enim ex notatione sumuntur: ea est autem, quum ex vi nominis argumentum elicitor, quam Græci ἐπιρολογίαν vocant, id est, verbum ex verbo, veriloquium. V. Quintil. 1. 6. p. 78. edit. Burm.
 VERISIMILIS, e. Adj. [εἰκός, πιθανός, Gl. L. G. & G. L.] Idem quod Simile vero. Cic. pro Rosc. Amer. 57. Etiam tum, quum verisimile erit aliquem commisisse, in suspitione latratote. Ter. Heaut. 5. 2. 37. Est verisimile. [Potest & divise scribi, ut veteres primum scripsere.
 Narrationem jubent verisimilem esse & apertam & brevem. Cic. 2. de Orat. 83.
 Verisimili simile. Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Hæc ego nunc physicorum oracula fundo, vera an falsa nescio: sed verisimili tamen similia quam vestra. Vetus exemplar legit Veri tamen.
 Volunt probabile aliquid esse, & quasi verisimile. Cic. 4. Acad. 32.
 Non est verisimile ut. Cic. pro Rosc. Amer. 121. Non est ita profecto, Judices, non est verisimile, ut Chryfogonus horum litteras adamarit aut humanitatem.
 Non verisimile est, quam sit in utroque genere & creber & distinctus Cato. Cic. de Clar. Orat. 69.
 Facere verisimile. Plaut. Pseud. 1. 4. 10.
 Non fit verisimile. Ter. And. 1. 3. 20.
 Mihi quidem hercle non fit verisimile, atqui ipsis commentum placet.
 Compar. Plin. lib. 5. cap. 22. Quod est verisimilius, quam quia cadendo tripodium sonumve faciant.
 Superl. Cic. 1. de Invent. 4. Verisimillimum mihi videtur quodam tempore, neque in publicis rebus infantes, neque insipientes homines solitos esse versari.
 VERISIMILITER, Adv. Apul. Apol. p. 293. Elmenh. Fingere verisimiliter.
 Compar. Idem p. 294. Hæc & alia longe verisimilius confinxisses.
 VERISIMILITUDO, Ænis. f. Probabilitas. Cic. 4. Acad. 107. Sine assensione ipsam verisimilitudinem non impeditam sequi. Et Senec. de Benef. 4. 33. Ea ire, qua ducit verisimilitudo.
 VERIVERBIUM, i. n. Plaut. Capt. 3. 4. 36.
 Tu enim repertus, Philocratani qui superes veriverbio. V. ibi Taubm.
 VERO, [ἀληθός] Ære. Verum dicere. Gell. lib. 18. cap. 2. Ex Ennio in XIII Annalium, Satin' vates verant ætate in agenda?
 Verare, Vera repræsentare. Sidenius, Quoties verba Graja carmine verat.
 VERATOR, Æris. m. V. Salmast. Hist. Aug. p. 169.

VERATRIX, Æcis. f. Apul. 9. Met. p. 230. Elmenh. Magna cura requisitam veratricem feminam, quæ devotionibus ac maleficiis quidvis efficere credebatur, multis exorat precibus. Alii legunt Veteratricem. V. Scallig. in Cirin. p. 75 & Broeckh ad Tibull. 1. 2. 41.
 VERO, Conj. Gloss. Græcolat. Ἀληθώς, Vero, Certe. Ἀληθώς γάρ, Enimvero. V. suo loco. [Certe ex Ablativo n. Adj. formata est. ut seq. Conj.
 VERUM, [πλήν, Gl. G. L.] Conjunctio, idem quod Sed significat. Ter. Eun. 2. 3. 96.
 Quid istuc? si certum est facere, facias: verum ne post conferas Culpam in me.
 Verum, inceptiva aliquando particula, non relativa. Ter. And. 4. 4. 29. Quemne ego heri vidi ad vos adferri vesperi?
 M. O hominem audacem. D. verum; vidi Cantharam Suffarcatam. Virg. 3. Ecl. 35.
 Verum id, quod multo tute ipse fatebere majus.
 Verum, pro At. Plaut. Amph. 1. 1. 241.
 Verum, utur es facturus, hoc quidem hercle haud reticebo tamen. Ejectio nusquam est. Verum sit. Cic. pro Domo 51.
 Verum hoc (ut dixi) nihil ad me. Cic. 2. de Orat. 139.
 Verum, ut aliud ex alio incidit. Ter. Heaut. 3. 3. 37.
 Verum enim. Ter. Adelph. 2. 1. 47. Cic. 3. de Orat. 51. Verum enim oratori, quæ sunt in hominum vita, quandoquidem in ea versati, &c. Verum enimvero. Ter. Adelph. 2. 3. 2.
 Abs quisvis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas: Verum enimvero id demum juvat, si quem æquum est benefacere, is facit. Cic. 5. Verr. 194. Verum enimvero quum nos festertios exegisti.
 Verum etiam, [ἀλλὰ μὲν, Gl. L. G.] ut Sed etiam. Cic. pro Cœl. 45. Non modo agendo, verum etiam cogitando possit sustinere.
 Verum hercle vero, cum belle recogito. Plaut. Curc. 3. 5. V. Gell. 13. 17.
 Verum tamen, [ἀλλ' ὅμως] Idem quod Tamen. Cic. 7. Verr. 81. Consilium capit primo stultum, verum tamen clemens. Idem pro Quint. 11. Qui societatem cum Sex. Nævio fecerit, viro bono, verum tamen non ita instituto, ut jura societatis, & officia certi patris familias nosse possent. Et si tum nemo erat admodum copiosus, verum tamen versus ab his admiseri orationi, &c. Cic. 2. Tusc. 26.
 Non dubitabam equidem: verum tamen multo mihi notiozem amorem tuum effecit Cherippus. Cic. 12. Fam. 29.
 Verumtamen si qua reliqua spes est. Cic. 1. Verr. 18.
 Verum tamen interdum ad revocationem & continuationem sententiæ, non adversantis jure usurpatur. Cic. 1. Verr. 47. Atque ego plus oneris habeo, quam qui ceteros accusarunt (si onus id est appellandum, quod cum læritia fetas & voluptate) verum tamen hoc ego amplius suscepi, quam ceteri. Turnebus.
 Verum tamen, absolute positum, sed ita ut aliquid subaudiendum sit. Cic. 12. Att. 17. Scire certum velim, & appelles procuratores, si tibi videtur: quanquam quid ad me? verum tamen. subaudi, Appelles procuratores. Eidem lib. 13. 2. Tuas litteras hodie expectabam, nihil equidem ut ex iis novi: quid enim? verum tamen. subaudi, Expectabam.
 Verum tamen, non semper habet vim adversandi, sed quandoque concludendi, ut apud Cic. 4. Att. 6. Non mehercule possum, & Philoxeno ignosco, qui reduci in carcerem maluit. Verum tamen idipsum mecum in his locis commentor, ut ista improbem, &c. Quasi dicat, Sed ne longior sim, ne te multis teneam, ut indicem tibi animum meum, ego nunc mecum ipse rationem quæro, qua ista improbem. Hæc Paulus.
 Verum tamen, pro Inquam. Cic. 1. Att. 8. Quum essem in Tusculano &c. verum tamen quum ibi essem, &c. Scribitur & ἔφη.
 VERRUTUM, V. Veru, in VERTO.

V E S

VESP. Vespasianus. VEST. Vestalia, Vestalis.
 VESANUS, a, um. Adj. [μανικός, Gl. L. G. & G. L. μανίαν ἰερόαγαν, ἀπέειργεν, L. G.] Vecors, furiosus. Plaut. Trin. 4. 1. 7.
 Spurcificum, immanem, intolerandum, vesanum.
 Vesanus, Male fanus, inquit Festus. Macrobi. lib. 6. Saturn. cap. 8. Vecors & Vesanus privationem significant sanitatis & cordis. Ve enim particula, tum intensionem significat, tum minutionem. Cic. 2. de Divin. 114. Utrum tandem, per deos atque homines magis verisimile est, vesanum remigem. an aliquem nostrum, &c. Idem pro Domo 55. Hæc furiosa vis vesani Trib. pleb.
 Vesanus & furiosus. Cic. pro Domo, 3. Ac primum illud a te, homine vesano & furioso, requiro, quæ te tanta pœna &c.
 Acies vesana. V. ACIES.
 Amor vesanus, Ad insaniam ingens. Propert. lib. 2. 15. 29.
 Fames vesana. Virg. 9. Æn. 340. Alibi, Et maleuada fames, dixit.
 Flamma vesana. Catul. de Cœl. & Quint. 97. 7.
 Impetus vesanus. Liv. 9. 13.
 Leonis vesani stella furit. Hor. 3. Carm. 29. 19.
 Vires vesanae. Ovid. 1. Amor. 7. 25.
 Scribitur & Væsanus, ut in Gloss. Lat. Græc. [Ubi & ἡδεδωκός exponitur, quod quid sit nescio.
 VESANIA, æ. f. [μανία, Gl. L. G.] Vecordia. Plin. lib. 35. cap. 11. Nobiles ejus tabulæ Ephesi, Ulysses simulata vesania bovem cum equo jungens, & palliati cogitantes, dux gladium condens.
 Discors vesania vos agit. Hor. 3. Serm. 3. 174.
 VESANIO, [μανισμός] Ære. Insanire, fœvire. Catul. ad Thallum 23. 13.
 — velut minuta magno Deprehensa navis in mari vesaniante vento. Budæus.
 VESCIS, [ὄνισκος] Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 4. Hispaniæ civitas: alio nomine Vescei, & Faventia Plinio dicta lib. 3. cap. 1.
 VESCOR, Æris, [ἐσθίω, φάσκω, Gl. L. G.] vesci. Cibo uti. Festus, Vescor, Pascor. Cic. 2. de Nat. Deor. 59. Dii nec escis, nec potionibus vescuntur. Ibid. 68. Est enim omne, quo vescuntur homines, penus. Idem in Orat. 31. Quæ est autem in hominibus tanta perversitas, ut in ventis frugibus, glande vescantur?
 Avide vesci. Plin. lib. 11. cap. 53.
 Foliis vescatur amarum. Hor. 2. Serm. 3. 114.
 Lacte, caseo, carne vescor. Cic. 5. Tusc. 90.
 Munere terræ vescimur. Hor. 2. Carm. 14. 10.
 XXX 3

Piris vesci. Hor. 1. Epist. 7. 14.
Sanguine atro vesci. Virg. 3. Æn. 622.
Voluptatibus vesci. Cic. 5. de Finib. 57. Itaque ut quisque optime natus institutusque est, esse omnino nolit in vita, si gerendis negotiis orbat, possit paratissimis vesci voluptatibus.
Vescor, cum Accusativo. Plin. lib. 10. cap. 38. Aves nonnullæ vescuntur ea, quæ rapere, pedibus. Idem lib. 8. cap. 50. Si caprinum jecur vescantur. V. Broeckh. ad Tibull. 2. 5. 63.
Aura atheria vesci, Vivere, Spirare. Virg. 3. Æn. 339. Vesci pro Uti, teste Nonio, 4. 487.
Auris vitalibus vesci. Lucret. lib. 5. 855. [Hinc arripuit Virg.]
Vesci, pro Videre apud veteres. Actius Athamante, Priusquam infans esses, tui oculi vescuntur. Nonius, l. c.
Vescendo esse, pro Bonum esse quod comedatur, Aptum esui. Plin. lib. 15. cap. 18. Alexandrinæ ficus vix sunt vescendo. Sic enim legendum juxta Hermolaum. Idem lib. 21. cap. 16. Radix ejus vescendo est decocta. De scolymo.
Sus ad vescendum hominibus apta. Cic. 2. de Nat. Deor. 180.
VESCO, ēre. activ. Tertull. de Jejun. cap. 5. Quis nos vescet carne? V. Bang. Observ. philol. p. 467.
VESCENS, entis. Partic. Plin. lib. 9. cap. 8. Delphinus ex hominum manibus vescens. Et Virg. 6. Æn. 656.
Conspicit, ecce, alios dextra lævaque per herbam Vescentes, &c.
VESCENDUS, a, um. Partic. Plin. lib. 20. cap. 5. Coctas dysentericis vescendas dedere. De cæpis.
VESCUS, a, um. Adj. [ἀλιγίστος, ἀλιγδύς, Gl. L. G.] In Gloss. VESCUS scriptum. Festus, Vescus, Fastidiosus, ve enim pro pusillo utebantur. Lucretius (1. 327.) Vescum dicit Edacem, cum dixit, Nec, mare quæ impendit vesco sale faxa peresa. Hactenus Festus. Significat autem ille, Vescum sale, seu sale a Lucretio dictum, quia faxa peredat, & minuat, & consumat. Gell. lib. 16. 5. Vescum, quod ex ve particula, & esca copulatum est, utriusque diversæ significationis vim capit. Aliter enim Lucretius Vescum sale dixit, ex edendâ intentione: aliter Lucilius vescum appellat, cum edendi fastidio. Turnebus.
Vescum, Nimis obscurum. Lucil. lib. 26. Quam fastidiosum ac vescum cum fastidio vivere. V. plura apud Nonium 2. 904.
Vescum, Quicquid ad escam pertinet, & quicquid edule est, ab edendâ intentione. Unde Lucret. lib. 1. 327. Vescum sale appellat. Virg. 4. Georg. 131.
— verbenasque premens, vescumque papaver. i. e. Quo vescimur. Servius. [Hæc fere vocis significatio ubique est. ἅπαντα γάρ γε βρωτὰ τοῖς πολλοῖς κερμαίνουσιν. Cinctis ab hoste Vesca sunt & quælibet. Proverb. Omnia esculenta sunt obfessis. H. St.]
Frondes falicum vesca, quoniam escis jumentorum sunt accommodata. Virg. 3. Georg. 175.
Nec vesca falicum frondes, ulvamque palustrem. Perottus Minutas interpretatur. Servius vero Siccas & teneras: verum ab Hermolaio reprehenditur. Pius in Lucretium tuetur partes Servii.
Vescum, Parvum & minutum. Unde & apud Marfos, lingua vernacula, quum dicunt Malvam vescam, intelligunt de ea, quam Parvam vocamus. Ovid 3. Fast. 446.
Nunc vocor ad nomen: vegrandia farra coloni, Quæ male creverunt, vescaque parva vocant. Plin. lib. 7. cap. 20. Corpore vesco fuisse, sed eximiis viribus Tritanum. V. ibi Harduin.
VESCULUS, a, um. Adj. dimin. [ὑσσάριος] Male curatus & gracilis, ut ait Festus.
Dicitio vescula. Sidon. 8. Epist. 16.
VESCILLÆ, arum. pl. f. [χαίται φρυγῆς] Gloss. Latinogræc.
VRSUVIUS, & VRSUVIUS, i. m. pr. c. [Ὀὐσαρέϊος] Campaniæ mons juxta Sarnum fluvium, non longe a Neapoli, bonitate vini celebratus, qui semper emittit fumum & ignes, sicut Ætna in Sicilia. Hic mons amoenissimus olim habitus agris, excepto vertice, qui (ut ait Strab. lib. 5.) cinerosus est, & cavernosus, petris exustus, quas color indicat igni abrosas fuisse. Virg. 2. Georg. 224.
— & vicina Vesevo
Ora jugo. Hic (ut quidam volunt) dictus est Vesuvius, & per syncopam Vesvius appellatur a conflagratione, (nam vesuia, favilla dicuntur) qui, Tito imperante, ruptus in vertice tantum emisit incendii, ut regiones vicinas incenderet. Alii (ut Servius) dicunt Vesuvium esse montem Campaniæ: Vesevum vero Liguriæ sub montibus. De hoc Vesuvio monte, Martial. lib. 4. 41.
Hic est pampineis viridis Vesuvius umbris, &c.
Infans Vesevus. Stat. 4. Silv. 8. 5.
Prorupti Vesevi letalis apex. Valer. 4. Argon. 507.
VESICA, æ. f. [Φύσα, Gl. L. G. & G. L. κύστις, ἡ φύσα, G. L.] Folliculus, in quo urina colligitur, infra alvum a priore parte. Plin. lib. 11. cap. 37. Vesica, membrana constat, quæ vulnerata cicatrice non solidescit. Cic. 2. de Finib. 96.
Tanti autem morbi aderant vesicæ & torminum, ut nihil ad eorum magnitudinem possit accedere. Ovid. 15. Met. 304.
Difficultates vesicæ. Plin. lib. 30. cap. 8.
Displora sonat vesica. Hor. 1. Serm. 8. 46.
Vesica per N, Caper proferri censet: quod non sit sine vento.
VESICARIUS, a, um. Adj. Ad vesicam pertinens. ut, Aqua vesicaria. Marc. Emp. cap. 26.
VESICARIA, æ. f. [ἀλιγκάριος] Herba, quæ vesicæ medetur. Plin. lib. 21. cap. 31. de Strychno loquens, Quorum alterum, cui acini coccinei, gramoli folliculi, halicacabum vocant, & alii callion. Nostri autem vesicariam, quoniam vesicæ & calculis proficit. Frutex est furculotus verius, quam herba, folliculis magnis, latilque, & turbinatis, grandi intus acino, qui maturefcit Novembri mense
VESICULA, æ. f. dimin. [κύστιδος] In herbis etiam dicitur. Cic. 2. de Divin. 33. Et pulejum aridum florescere brumali ipso die, & inflatas rumpi vesiculas, & femina malorum, quæ in his mediis inclusa sint, in contrarias partes se vertere. Lucret. lib. 6. 129.
— quum plena animæ vesicula parva
Sæpe ita dat pariter sonitum, displora repente.

VESCULOSUS, a, um. Adj. Spumofus. Cæl. Aurel. Acut. 3. 17. Pinguibus & vesiculosus connexus.
VESCO, āre. Vesicam facere. Theod. Priscian. 1. 33. Quibus vescaverint.
VESPĀ, æ. f. [ἄνθραξ, ἀδῶ ἑρπύς, Gl. L. G. ἀνθράξ, ἀδῶ σφινκός, σφινξ, G. L.] Animal parvum volatile, api simile, quod vesperi musca venetur in cibum. V. Plin. de hac abunde tractantem, lib. 11. cap. 21. Varro 3. de R. R. cap. 16. Vespa, quæ similitudinem habet apis, neque socia est operi, & nocere solet morfu, quam apes a se fecerunt. Cic. 5. de Fin. 42. Cornibus ut videmus boves, vespas aculeis, suam denique cuique naturam esse ad vivendum ducem.
Vespa, pro Vespillone. Festus lib. 19. Vespæ dicuntur, qui funerandis corporibus officium gerunt. non a minutis illis volucris, sed quia vespertino tempore eos efferunt, qui funebri pompa duci propter inopiam nequeunt.
VESPĀSIANUS, i. m. [Ὀὐσπασιανός, Βεσπασιανός] Imperator Romanus, cujus vitam vide apud Suetonium. Scribitur & Vespasianus [Sed male, quum sit a gentili Vespasius deductum, cujus idem meminit Suet. quod & vet. nummi clarius eonfirmant, ubique obvii].
VESPĒR, ēris. vel VESPĒRUS, i. m. [Ἑσπερος, Gl. G. L.] Stella, quæ & Vesperugo, & Venus dicitur, quod sole jam occiduo, & prima omnium ex stellis lucere vesperi conspiciatur, dicta quasi Hesperus: nam sic eam stellam Græci vocant, & ultimam partem diei. Stat. 10. Theb. 45.
— sed vesper opacus
Lunares jam ducit equos. Cic. in Arat. 109.
Hunc tegit obscurus subter præcordia vesper.
Frigidus vesper æthere ruit. Valer. 4. Argon. 377.
Puro similis vespero. Hor. 3. Carm. 19. 26.
Serus vesper quid vehat. Virg. 1. Georg. 462. V. infra.
Procellit vesper Olympo. Virg. 6. Ecl. 86.
Surgente vespero, &c. Hor. 2. Carm. 9. 10.
Vesper, Vespertinum tempus. Plaut. Bacch. 5. 2. 87. Hic vesper est, vos sequimini. Cic. 12. Att. 16. Quumque mane me in silvam abstrusam & asperam, non exeo inde ante vesperum.
Vesper diei. Sallust. in Jugurth. 52. pr. Et jam diei vesper erat. Al. Die, Genitivo antiquo.
Primo vespere. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 43.
Sero vespere. Ovid. 1. Trist. 2. 28.
Nunc Zephyrus sero vespere missus adest.
Nescis quid serus vesper vehat, Ex Menippeis Varronis fatiris citatur hic titulus, tum ab A. Gellio, tum a Macrobio: neque dubitandum quin proverbialis sit, sicut sunt & alii plerique. Quo salubriter admonemur, ne præsentium successuum prosperitate sublatis, futuri curam abjiciamus: neque ulla de re securi sumus, prius quam exitum viderimus. Apparet Maronem ad paræmiam allusisse, quum ait 1. Georg. 462.
Denique quid serus vesper vehat. Liv. 45. 8. In secundis rebus nihil in quenquam superbe ac violenter consulere decet, nec præsentem cedere fortunæ, quum quid vesper ferat incertum sit. Hæc Erasmus. Ad vesperum. V. AD.
Ambulare usque ad vesperum contentius. Cic. 5. Tusc. 97.
Declinat in vesperum dies. V. DECLINO.
Quum expectarem epillolam a te avide ad vesperum. Cic. 2. Att. 8.
Parata in vesperum. V. IN præpositionem.
Perpotare ad vesperum. Cic. 3. Philipp. 77. Atque ibi se occultans perpotavit usque ad vesperum.
Vivere suo vesperi, i. e. Furtis suis vespertinis. Plaut. Mil. 4. 2. 5.
Conferunt ab vespere atro venti, Ab Occidente. Virg. 5. Æn. 19.
VESPĒRA, æ. f. [Ἑσπερα, Gl. G. L.] pro eodem dicitur. Plaut. Curc. 1. 1. 4.
Si media nox est, sive est prima vespera. Cic. 2. Catil. 6. Si accelerare volent, ad vesperam consequentur. Stat. 5. Theb. 250.
Flexo in vesperam die. Tacit. 1. Ann. 16.
Inumbante vespera univerlum Flaviani exercitus robur advenit. Tacit. 3. Hist. 19.
Propinqua vespera Tribunus venit. Tacit. 15. Ann. 60.
VESPĒRI, sive VESPĒRE, Adv. i. e. Principio adventus noctis. Cic. 11. Fam. 27. Nam quum in Tusculanum vesperi venissem. Et 11. Att. 12. Cephala mihi a te litteras reddidit ad octavum Idus Martii, vespere. Heri vesperi. Cic. 2. de Orat. 13. Cum ad me in Tusculanum, inquit, heri vesperi venisset Cæsar de Tusculano suo, &c.
Pridie vesperi. Cic. 1. Acad. 1. Nuntiatum est nobis a M. Varrone, venisse eum Roma pridie vesperi, &c.
Prima vesperi. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 20. Stigatiores codices habent, Vespera.
VESPĒR, ēra, ērum. Adj. etiam dicitur; [Ἑσπεριός] unde quum Vesperum dicimus, neutro genere, intelligimus Tempus Plin. lib. 10. cap. 12. His horæ rigandi matutina atque vespera. Idem, Matutinum tempus atque vesperum. [Nih Vespertina & Vespertinum scriptis].
VESPĒRTINUS, a, um. Adj. [Ἑσπεριός, Gl. G. L.] Quod fit vesperi. Cic. 2. de Nat. Deor. 53. Tum vespertinis temporibus delitescendo, tum matutinis rursus se aperiendo. Hor. 1. Epist. 6. 20.
Acies vespertina. V. ACIES.
Cantus vespertini. Plin. lib. 10. cap. 21.
Forum vespertinum. Hor. 1. Serm. 6. 113.
Hospes vespertinus. Hor. 2. Serm. 4. 17.
Litteræ vespertina. Cic. 13. Att. 23. Antemeridianis tuis litteris heri statim rescriptis, nunc respondeo vespertinis.
Regio vespertina occidentalis. Hor. 1. Serm. 4. 30.
Vespertinam antiqui dicebant Cœnam, sive vespertinum cibum. Isidor. 20. 2. [Immo Vespernam, q. V.]
Vespertinis, Ablativus. Plin. lib. 30. cap. 10. Ferunctos matutinis vespertinisque liberari. h. e. Mane & vesperi. [Subauditur Temporibus, vel Horis].
VESPĒRALIS, e. Adj. Solin. cap. 14. Igitur Macedoniam præcingit Thracius limes: Meridiana Thessalia Epirotæ tenent: a Vespertali plaga Dardani sunt & Illyrii: qua Septemtrione tunditur, Præonia ac Pelagonia protegitur. Vespertalem plagam dixit pro Occidentali.
VESPĒRNA, æ. f. [Ἑσπερία] Cœna apud veteres dicebatur. Nam ut Festus ait, Cœna vocabatur, quod nunc est Prandium: Vespertina, quam nunc Cœnam appellamus, quod convivium, non nisi adventante nocte inibant prisca.

VESPÉRUGO, inis. f. [*Ἐσπερῶ*, Gl. L. G.] Idem quod Vesper, stella Venus dicta, æmula Solis & Lunæ: quæ quum Solem præcedit, dicitur Lucifer, ut alter Sol, & ante ortum Solis apparet in Oriente: in occasu Solis refulgens, Vesper appellatur, quasi vicem Lunæ reddens: videturque in Occasu statim postquam Sol occidit. Plaut. Amph. 1. 1. 119.

Nec Jugulæ, nec Vesperugo, neque Vergiliæ occidunt.

Vesperug, per apocopen antiquos dixisse, testis Quintil. 1. 7.

Vesperugines pro Vespertilionibus posuit Tertull. de Anima, cap. 32.

Vesperugo, Vide in DOMUS quæ scripti. H. St.

VESPÉRO, [*ἠσπερῶ*] Ære. Vesperam fieri. Gell. lib. 17. cap. 8. Philo-
sophus Taurus accipiebat nos Athenis cœna, plerumque ad id diei, ubi
jam vesperaverat. Id enim est tempus illi cœnandi frequens. [Quid
si Vesperascit Præteritum est?]

VESPÉRĀTUS, a, um. Partic. Ad vesperam perductus. ut, Die jam vesperato.
Solin. cap. 16.

VESPÉRASCIT, [*ἠσπερῶ*] Imperf. Ter. Heaut. 2. 3. 7.

— portant quid rerum. CLIN. hei mihi!

s. Aurum, vestem, & vesperascit, & non noverunt viam.

VESPÉRASCENS, entis. Partic. ut, Vesperascente cælo. Nepos in
Pelopida cap. 2. extr. Quum Athenis interdiu exissent, ut vesperascente
cælo Thebas possent pervenire.

Die vesperascente. Tacit. 2. Hist. 49. Lipsius legit Vesperante. conf. r. Ann. 65.

VESPÉRĪLIO, ðnis. m. [*ἠσπερῶ*, Gl. L. G. & G. L.] Animal mediæ
cujusdam inter avem & murem speciei, ut mus alatus dici possit; appel-
latus autem ob id, quod vesperare se ad volatum proferat. Plin. lib. 10.
cap. 61. Volucrum animal parit vespertilio tantum cui membrana ceu
pennæ. Eadem sola volucrum lacte nutrit, ubera admoveus geminos
volutat amplexa infantes, secumque deportat. Eidem coxendix una
traditur, & in cibatu culices gratissimi. V. Macrob. lib. 7. Saturn. cap.
ult. Auctor Philomelæ 38.

Strix nocturna fonans, & vespertilio stridunt.

Vespertilionem viri eruditissimi explicant apud Jurisconsultos, Qui
interdiu exiliter videt, noctu acri fit acie. Ego potius putem eum esse,
qui interdiu more vespertilionis latitet, noctu prodeat, quod fugitivos
quosdam fecisse olim non dubium est. Ne enim in dominum vel in notos
inciderent, interdiu sese abdebant, cum foras exirent noctu, ut
vespertiliones. Aliis tamen in libris Vespillo legitur. Turnebus. V.
VESPILLO.

VESPILLO, onis. m. [*ἠσπερῶ*, Gl. G. L.] Vilis cadaverum funerator,
qui vespertino tempore eos efferre solebat, qui funebri pompa duci
propter inopiam non poterant, ut ait Perottus. Martial. lib. 1. 115.

Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Dialulus. Idem lib. 2. 63. V.

DIAULUS. Sueton. in Domit. cap. 17. Corpus ejus populari sanda-
pila per vespillones exportatum.

Vespillo, in antiquo lexico est Sepulchrorum violator, quem Græci *τρυ-
βωρύχου* vocant, quod intelligitur per antiphrasin, quasi non sepeliat, sed
nudet, cum vespillo funerare soleat. In Latino Græco lexico reperi
Vispello & Vespillo, ubi etiam exponitur ille *ἠσπερῶ*, hic *ἠσπερῶ-
γῶ*: Ita ille funerator est, hic cadavera porrat. Verba sunt Turnebi.
[Verba Gloss. Græcolat. hæc sunt: *ἠσπερῶ*, Vispillo, Libitinarius.
Item. *τρυβωρύχου*, Sepulcri violator, Vispiliator. Ubi nihil opus est
argutiis Turnebi, quum & Vespillo dictus, seu Sandapiliarius, fodere
sepulcra consueverit, ubi pauperes, quibus nullum exstructum fuit,
sepeliuntur.

An per syncopen, pro Vespertilio? H. St.

VESTA, æ. f. [*Ἐστία*, Gl. L. G.] duæ a veteribus memorantur Vestæ:
altera Saturni mater, altera ejusdem dei filia. De qua Ovid. 6. Fast. 285.

Ex Ope Junonem memorant, Cereremque creatas

Semine Saturni: tertia Vesta fuit. Confundunt tamen has

poetæ, alteram pro altera ponentes. Quando eam terram esse dicunt,
de matre Saturni intelligendum est: quando vero virginem nominant,
de filia ejus, quam ignem esse voluere. Ovid. ibid. 291.

Nec tu aliud Vestam, quam vivam intellige flammam:

Nataque de flamma corpora nulla vides.

Hujus simulacrum Romani, Peninunte allatum, in æde Victoriæ, quæ est in
Palatio, posuere: & virginis ei sacrarunt, quæ ignem perpetuum con-
servarent: hæc si stuprum commissent, vivæ desodiebantur. Si vero
ignis fuisset extinctus, nequaquam reparari fas erat ex hoc igne humanis
manibus elaborato, sed accensa per fumites ex Sole flamma, purus &
caelestis ignis eliciebatur.

Vesta, *ἠσπερῶ* istas, id est a foco, in quo ignis alitur, dicta est. Est
enim Vesta, quasi focus urbis appellata, ait Cicero de Legib. 2. 29.
Nam quum pro terra, sive deorum matre accipitur, a vestitu denomina-
tur, quod variis herbis ac floribus vestita sit terra, ut annotavit Perottus
vel quia vi sua stet. Ovid. 6. Fast. 299.

Stat vi terra sua, vi stando Vesta vocatur. V. Lipf. Syntagma de Vesta.

Ignis Vestæ perpetuus & sempiternus. Cic. 4. in Catil. 18.

Ignis extinctus lacrimis Vestalis. Cic. pro Font. 27. Prospicite ne ignis
ille æternus nocturnis Fonteje laboribus vigiliisque servatus, facerdotis
Vestæ lacrimis extinctus esse dicatur.

Æterna Vesta. Hor. 3. Carm. 5. 11.

Canæ penetralia Vestæ. Virg. 5. Æn. 744.

Mater Vesta. Virg. 1. Georg. 499.

Potens Vesta. Virg. 2. Æn. 567.

Sancta Vesta. Claud. de Bell. Gild. 129.

Vesta, pro Igne ponitur apud Poetas. Virg. 4. Georg. 384.

Ter liquido ardentem perfudit nectare Vestam.

VESTĀLIS, e. Adj. [*ἠσπερῶ*, Gl. G. L.] Cic. 2. de Legib. 20. Virgi-
nesque Vestales in urbe custodiunt ignem foci publici sempiternum.

Ara Vestalis. Lucan. lib. 1. 544.

Foci Vestales. Lucan. lib. 1. 199.

Sacra Vestalia. Ovid. 6. Fast. 395.

Virgo Vestalis. Gell. 1. 12.

Incesta Vestalis. V. INCERTUS.

VESTĀLIA, um. n. Festa. Varro L. L. 5. 3. [Subaudito Sacra.

VESTER, tra, trum. [*ἠσπερῶ*, Gl. L. G. & G. L.] pro Volter, a Vos-
ductum, Pronomen possessivum. Ter. And. 4. 4. 24.

Cedo, cujum puerum hic apposuisti? dic mihi.

m. Tu nescis? d. mitte id quod scio: dic quod rogo.

m. Veltri. d. cujus nostri? m. Pamphili. Idem Eun. 5. 9. 36.

Non cognosco vestrum tam superbum.

Omnium vestrum bona, pro Omnia vestra. Cic. 11. Att. 6. Ut jam
omnium judicio constitutum esset, omnium vestrum bona prædam esse
illius victoriæ.

Vestrum dare, vincere nostrum est. Ovid. 4. Fast. 889.

VESTRAS, atis. Pronomen patrium. V. Vallam lib. 2. cap. 3.

VESTRIBŪLUM, i. n. [*ἠσπερῶ*, Gl. L. G. & G. L.] Locus ante ja-
nuam domus, per quem a via ad aedes itur. Gell. lib. 16. cap. 5. Cæci-
lius Gallum in libro De significatione verborum, quæ ad jus pertinent,
ita tradidisse affirmat, Vestibulum esse dicit, non in ipsis aedibus, nec
partem aedium, sed locum ante januam domus vacuum, per quem a via
aditus, accessusque est ad aedes. Siquidem olim, quibus ampliores do-
mos habere licebat, ii ante januam locum relinquebant qui medius in-
ter viam & fores domus esset: qui locus erat statio saluatorum. V. etiam
Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 8. Plaut. Mostel. 3. 2. 131.

Viden' vestibulum ante aedes hoc, & ambulacrum cujusmodi?
Cic. 4. Att. 3. Discessimus in vestibulum. Virg. 6. Æn. 575.

— cernis custodia qualis

Vestibulo sedeat?

Vestibulum dictum est (inquit Servius) vel quod januam vestiat, ut
videmus cameram duabus sustentatam columnis: vel quoniam Vestæ
consecratum est. Unde nubentes puellæ limen non tangunt. Lucan.
lib. 2. 352.

Translata vetuit contingere limina planta. Singula enim domus,
sacra sunt diis: ut Culina diis Penatibus: Maceris, quæ an bit do-
mum, Herceo Jovi. Idem alio loco, Vestibulum, ut Varro dicit, ery-
mologiz non habet proprietatem: sed fit pro capru ingenii. Alii di-
cunt ab eo, quod nullus istic stet. In limine enim solus est transitus:
quo modo Vefanus dicitur Non sanus: sic Vestibulum, quasi Non sta-
bulum. Virg. 2. Æn. 469.

Vestibulum ante ipsum, primoque in limine templi.

Astare vestibulo. Virg. 7. Æn. 181.

Privatum vestibulum. Cic. de Arusp. Resp. 31. Nunc sanctissimam pa-
tem, ac sedem maximæ religionis privato dicunt vestibulo contineri.

Ædium vel templi primæ aditus & vestibulum. Cic. 2. Verr. 160. At
quo loco? celeberrimo ac religiosissimo, ante ipsum Jovem, in primo
aditu vestibuloque templi. Idem pro Cæcin. 35. Non modo limine
tectoque aedium tuarum, sed primo aditu vestibuloque prohibere
quempiam.

Balnearum vestibulum. Cic. pro Cœl. 62. Nam si essent in vestibulo bal-
nearum, non laterent.

Curia vestibulum & Senatus. Liv. 2. 48. & Cic. pro Milon. 19. Infidia-
tor erat in foro collocatus, atque in vestibulo ipso Senatus.

Sepulcri vestibulum. Cic. 2. de Legib. 61. Quod autem *ἠσπερῶ*, id est
vestibulum sepulcri bustumve ufucapi vetat.

Sicilia vestibulum, pro Ingressu. Cic. 7. Verr. 170. Monumentum sce-
leris audaciaque suæ voluit esse in conspectu Italiæ, vestibulo Siciliæ,
prætervectione omnium, qui ultro citroque navigarent.

Cubilium vestibulum gallinaceorum, columbariorum, apum Columel.
lib. 8. cap. 3. Sic ibidem cap. 4. Idem lib. 8. cap. 8 & lib. 9. cap. 7.

Vestibulum & aditus ad causam, Translate Cic. in Orat. 50. vestibula
nimium honesta, additusque ad causam faciet illustres

Ingressi vestibulum alicujus artis. Quintil. lib. 1. cap. 5. De vitiis & vir-
tutibus orat.

VESTICRPS, **VESTICONTURERNIUM**, **V. VESTIS**.

VESTIGIUM, i. n. [*ἠσπερῶ*, Gl. L. G. & G. L.] Pedis impressio, id est
signum quod a pede relinquitur. Virg. 3. Georg. 59.

Et gradiens ima verrit vestigia cauda. Plaut. Cistel. 4. 2. 29.

Sed is hac it; hac focci video vestigium

In pulvere: persequar hac.

Cæca vestigia, Obscura & perplexa. Virg. 6. Æn. 30.

Certa vestigia Quintil. lib. 1. cap. 1.

Communia vestigia. V. COMMUNIS.

Errabunda vestigia. Virg. 6. Ecl. 59.

Fœda vestigia. Virg. 3. Æn. 244.

Irrita vestigia. V. IRRITUS.

Consequi vestigiis. Cic. pro Cluent. 36. Afinius cum Avilio Romam est
profectus: hos vestigiis Oppianicus consecutus est.

Delere pedum vestigia. Stat. 1. Achil. 60.

Excipere vestigia fugientis. Curt. lib. 4. 15. 33.

Facere vestigia in loco aliquo. Cic. pro Rabir. Post. 48. Hic vos aliud
nihil orat, nisi ut rectis oculis hanc urbem sibi intueri, atque in hoc
foro vestigium facere liceat. Idem pro Cæcin. 39. Utrum pedem quum
intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellar atque
deiciar. Virg. 2. Georg. 474.

Fallere vestigium dicitur locus lubricus. Curtius 4. 9. 18. Et prærupta
saxa vestigium subinde fallentia. Budæus. V. FALLIO.

Ferre taciturna vestigia gradu suspensæ digitis. Ovid. 1. Fast. 426. *Chemi-
ner sur le bout des doigts sans faire bruit.*

Ferre vestigia per ignes. Propert. lib. 1. 5. 5.

Figere ebria vestigia. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 19.

Firmare vestigia. Virg. 3. Æn. 659.

Flectere vestigia aliquo. Ovid. 1. Met. 372.

Flectere vestigia, Decedere. Stat. 9. Theb. 485.

Hærare vestigio suo non posse. Liv. 21. 35. extr.

Hærare in vestigio. Plin. lib. 8. cap. 30.

Impedire vestigia cursu. Virg. 5. Æn. 592.

Implere vestigia alicujus, Respondere exemplo. Plin. 8. Epist. 13.

Imprimere vestigium. Cic. pro Cæcin. 76. Nisi ex eo loco, ubi vesti-
gium impresserit, deici neminem posse.

Imprimere vestigiis flagitorum totam Italiam. V. FLAGITIUM.

Indagare omnibus vestigiis, i. e. Ubique quærere & diligenter. Cic. 2.
Att. 22. De publico quæ ad me scribis, sane mihi jucunda sunt: eaque
etiam velim omnibus vestigiis indagata, ad me afferas.

Inslectere vestigia cursus sui. Cic. 2. de Nat. Deor. 45. Stellæ nunquam
cursus sui vestigium inslectunt.

Ingressi vestigiis patriis, Patriflare. V. INGRESSIO.

Inharere vestigiis prioribus. V. INHÆRO.

Insistere vestigia certa viæ, Deprehendere, Invenire. Lucret. 1. 407.

Insistere vestigiis. Cic. 3. de Orat. 10. Quibus vestigiis primum insisti,
in his fere soleo perorare. Per translationem, V. INSISTO.

Insistere

Insistere alienis vestigiis. Quintil. in proem. lib. 1.
 Insistere vestigiis laudum suorum. V. **INSISTO**.
 Initare in vestigio. Cic. 3. de Orat. 6. Post ejus interitum veniebamus in curiam, ut vestigium illud ipsum, in quo ille postremum institisset. Interdicere vestigiis. V. **INTERDICO**.
 Lustrare vestigia alicujus. V. **LUSTRUM**.
 Movere vestigium, hoc est pedem, Discedere, abire. Curt. lib. 10. 2. 13.
 Movere se vestigio. V. **MOVRO**.
 Obterere vestigia. V. **OBTERO**.
 Occumbere in vestigio. Tacit. 4. Hist. 60. Pugnacissimus quisque in vestigio, multi palantes occubuerunt.
 Occurrere hosti in vestigiis ejus. Liv. 21. 41.
 Persequi vestigia alicujus. V. **PERSEQUOR**.
 Persequi aliquem vestigiis ipsius, Sequi aliquem per ipsius vestigia, & eo pacto progredi, quo ipse prius. Cic. de Clar. Orat. 307. Hæc etiam videntur a propofita ratione diversa, tamen idcirco a me proferuntur, ut nostrum cursum perspicere, quoniam voluisti, Brute, possis, & videre quemadmodum simus in spatio Q. Hortensium ipsius vestigiis persecuti.
 Persequi aliquem vestigiis ipsius, Per ipsius vestigia, hoc est scripta, quæ reliquerat, reum facere. Cic. 3. Verr. Ex istis etiam tu rebus effugere te posse confidis, cum te, non opinione, sed tuis vestigiis persequamur, quæ & in tabulis publicis expressa & recentia reliquisti?
 Ponere vestigium. Cic. 3. Philipp. 31. Ille autem ex mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit strages, ubicunque posuit vestigia?
 Ponere vestigia summa arena. Virg. 3. Georg. 195.
 Ponere falsa vestigia. Ovid. 2. Met. 871.
 Ponere vestigium, per translationem: pro Attingere, ut ait Erasmus. Cic. 5. de Finib. 5. Quacunque enim ingredimur, in aliquam historiam vestigium ponimus.
 Posui libera per vacuum vestigia Hor. 1. Epist. 20. 21.
 Premere vestigia alicujus, Pressius sequi. Tacit. 2. Ann. 14. Neque bellum ultra, modo se patris patriuque vestigia prementem, iisdem in terris victorem liserunt. Virg. 6. Æn. 197.
 Premere vestigia leviter. Cic. pro Sext. 13. Quanquam non est omittenda singularis illa integritas provincialis, cujus ego nuper in Macedonia vidi vestigia, non pressa leviter ad exigui prædicationem temporis: sed fixa ad memoriam illius provincie sempiternam. Metaph. dixit de Re publica præclare administrata. [Malim inpressa, et si ex Lucret. tuetur Abrami. Relinquere vestigium avaritiæ. Cic. pro Muren. 20. Asiam istam referam, & eandem delicatam, sic obit, ut in ea neque avaritiæ neque luxuriæ vestigium reliquerit. conf. supra Persequi aliq. vestigiis &c.]
 Sequitur admissio vestigia passu. Ovid. 1. Met. 332.
 Sequi retro vestigia. Virg. 2. Æn. 753.
 Sequi certa vestigia. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Sequi contracta vestigia vatium. Hor. 2. Epist. 2. 80.
 Signat tenuia vix summo vestigia pulvere. Sil. lib. 4. 148.
 Spargere vestigia fugæ. Curt. lib. 5. ad finem.
 Spectantia retrorsum vestigia. Hor. 1. Epist. 1. 74.
 Stare in vestigio. Auctor ad Heren. lib. 3. 26.
 Tenere vestigia inconcussa, In sententia sua perseverare. Lucan. lib. 2. 248.
 Titubata vestigia. Virg. 5. Æn. 331.
 Torquere vestigia. Virg. 3. Æn. 669.
 Trahere ebria vestigia. Propert. lib. 1. 3. 9.
 Turbare incerta fugæ vestigia. Non ire recto itinere, sed confundere, & modo hoc modo illuc flectere, non possis per vestigia deprehendi, & ut qui persequuntur, reddantur incerti. Lucan. lib. 8. 4.
 Omnibus vestigiis indagare, Ubique quærere & diligenter. Cic. 2. Att. 7. De Publio quæ ad me scribis, sane mihi jucunda sunt: eaque etiam velim omnibus vestigiis indagata, ad me afferas.
 Vestigium, Ima pars pedis. Gell. lib. 5. cap. 14. Ego stirpem ingentem vestigium pedis hærentem revulli. Virg. 5. Æn. 566.
 — vestigia primi
 Alba pedis, frontemque ostentans arduus albam.
 Adversis vestigiis contra nostra vestigia stant antipodes. Cic. 4. Acad. 123.
 A vestigio ad verticem. V. a præpositionem.
 Vestigiorum articulis & unguibus amplissimis, villaticum canem esse eligendum docet Columel. lib. 7. cap. 20.
 Carnosum vestigium V. **CAEO**.
 Vestigium equi excissum ungula. Plin. lib. 28. cap. 20.
 Permulcere vestigia lymphis liquidis, Lavare pedes. Catul. Argon. 62. 162.
 Stringit canis vestigia leporis. i. e. Pedes radit. Ovid. 1. Met. 536.
 Vestigium totius corporis, Impressio. Cic. 6. Verr. 53. Nam nos quidem quid facimus in Verre, quem in luto volutatum totius corporis vestigiis invenimus.
 Vestigia in lectulo recentia. Ibid. 5. 79. Præfertim quum in lectulo decumantæ mulieris vestigia viderent recentia. [conf. Liv. 1. 58.]
 Vestigium, pro Reliquiis, signo, monumento, sive indicio aliquando ponitur. Cic. pro Font. 2. Unæ tabulæ proferantur, in quibus vestigium sit aliquod, quod significet pecuniam Fontejo datam. Virg. 4. Ecl. 31.
 Pauca tamen suberunt præcæ vestigia fraudis. Plura exempla in superioribus V.
 Brevia quædam demonstranda vestigia. Quintil. lib. 2. cap. 6.
 Vestigium & Index. Cic. 7. Verr. 101. Cujus rei, neque index, neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam esset ulla.
 Amoris vestigia. Cic. 7. Fam. 25. Virg. 4. Æn. 23.
 — agnosco veteris vestigia flammæ. Flamme, i. e. Amoris.
 Annulorum vestigium, i. e. Argumentum, quod annuli tunc fuerint, ut interpretatur Budæus. Plin. lib. 33. cap. 1. Ita quadringentis XLV III. a condita urbe gestum est, & primum annulorum vestigium exstat.
 Fortitudinis, humanitatis, &c. vestigia. Cic. pro Corn. Balb. 13. Qui locus, in quo non exstant hujus, cum fortitudines, tum vero humanitatis, tum animi, tum consilii, impressa vestigia?
 Olfactus vestigium nullum habere. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Pecuniæ profectæ vestigium. Cic. pro Cluent. 124. Doce quam pecuniam Cluentius dederit, unde dederit, quemadmodum dederit: unum denique aliquod a Cluentio profectæ pecuniæ vestigium ostende.
 Sceleris manent vestigia nostri. Virg. 4. Ecl. 13.
 Sceleris exstant expressa vestigia. Cic. pro Rosc. Amer. 62. Hæc cum

sint omnia, tamen exstant oportet expressa sceleris vestigia, ubi, quæ ratio, per quos, quo tempore, malicium sit admissum.
 Stirpis vestigia ostendere. Curt. lib. 9. 4. pr.
 Tumoris vestigium. Plin. lib. 11. cap. 52.
 Veneni indicia & vestigia. Cic. pro Cluent. 30.
 Non extare vestigia rei dicimus, quam plane sublatam intelligi volumus.
 Civitatis nullum vestigium. Cic. 10. Fam. 1. Nec leges ullæ sunt, nec judicia, nec omnino simulachrum aliquod, ac vestigium civitatis.
 Dignitatis vestigium reliquum. Cic. 4. Fam. 14. Ne vestigium quidem ullum est reliquum nobis dignitatis.
 Fratris ne vestigium quidem. Cic. 1. Q. frat. 3. pr. Non enim vidisses fratrem tuum: non eum, quem reliqueras: non eum, quem noras, &c. ne vestigium quidem ejus nec simulacrum, sed quandam effigiem spirantis mortui.
 Judiciorum vestigia. Cic. pro Rosc. Amer. 91. A quibus miror, ne quod judiciorum esset vestigium, non subsellia quoque esse combusta.
 Libertatis morientis manebant etiam tum vestigia. Tacit. 1. Ann. 74.
 Officii antiqui vestigia remanent. Cic. pro Rosc. Amer. 27. In qua muliere, Judices, etiam nunc, id quod omnes semper existimaverunt, quasi exempli causa, vestigia antiqui officii remanent.
 Religionis violatæ vestigium. Cic. 6. Verr. 97. Nihil in religiosissimo fano, præter vestigia violatæ religionis, nomenque P. Scipionis reliquit.
 Vestigium, pro Nota, quæ rei formam & qualitatem ostendit. Cic. 1. de Nat. Deor. 37. Ita sit ut deus ille, quem mente noscimus, atque in animi notione, tanquam in vestigio volumus reponere, nusquam prorsus appareat. Budæus.
 E vestigio, Statim. Cæf. 2. Bell. Civil. 25. extr. Se in hostium habiturum loco, qui non e vestigio ad castra Corneliana vela direxisset.
 E vestigio, An ut *πυρρὸν πῦδος* Gr. dicunt, & quidem sæpe, ut lib. 1. p. 3. Basil. *ἄρα πῦδος εὐγενεῖς μὲν τῆς πῦδος*. H. St. Mentio auctoris omissa est.
 E vestigio temporis primum agmen erat in conspectu. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 26. i. e. Statim, confestim.
 Eodem & loci vestigio & temporis. Cic. in Pison. 21. Atque eodem in templo, eodem & loci vestigio & temporis, arbitria, non mei solum, sed patriæ funeris abstulisti.
 Vestigio, [*ἵχνη*, Gl. G. L.] ære. Quærere diligenter, quasi vestigia indagare. A Vestigiis tanquam indicibus dictum. Cic. 3. de Orat. 86. Ipsa tractatio & quæstio quotidie ex se gignit aliquid, quod cum desidiola delectatione vestiges. Virg. 12. Æn. 482.
 Vestigatque virum.
 Causas rerum vestigare. Cic. 2. de Orat. 166. Nam & conjuncta quærimus, &c. & causas rerum vestigabimus, &c.
 Famam vagam vestigare in umbra. Valer. Flacc. 2. Argon. 116.
 Ier alicujus vestigare. Stat. 11. Theb. 137.
 Voluptates omnes vestigare atque odorari. Translatio a canibus venatoriis, qui vestigia ferarum odorantes, ipsas consequuntur. Cic. Post. redit. in Senat. 14. Hi voluptates omnes vestigant atque odorantur.
 Oculis alte vestigare. Virg. 6. Æn. 145.
 Oculis & naribus escam vestigare. Columel. lib. 8. cap. 17.
 Odore vestigare. Plin. lib. 8. cap. 18.
 VESTIGANS, antis. Partic. Virg. 12. Æn. 557.
 Ille, ut vestigans diversa per agmina Turnum,
 Hæc atque huc acies circumtulit.
 VESTIGATIO, ðnis. f. [*ἵχνη*, Gl. G. L.] Apul. 6. Met. p. 113. Elmenh. Psyche dies noctesque mariti vestigationibus inquieta. conf. Cic. 1. Off. 28. & V. ibi Lang. Lamb. & Grav.
 VESTIGATOR, ðris. m. [*ἵχνητής*, Gl. L. G. & G. L.] Venator, a vestigiis ferarum dictus, ut auctor est Varro de L. L. 4. 18. Columel. lib. 9. cap. 8. Nam statim sono territum, vel in frutice, vel in editiore silvæ fronde confidet, vel a vestigatore præparato vase reconditur. Ulp. in l. Quæsitum. §. Si in agro, D. De fundo instructo.
 Dicitur de iis, qui dicta & facta hominum observant & annotant, & deferunt ad alios, atque accusant. Senec. de Benef. 3. 26. extr. Quod factum simul & Maro ex notis illius temporis vestigatoribus notavit.
 VESTINI, ðrum. m. [*Ἰστῖνοι*] Populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Apud eos olim fiebant casei laudatissimi. Martial. lib. 13. 31.
 Si sine carne voles jentacula fomere frugi,
 Hæc tibi Vestino de grege massa venit.
 Aquæ Vestinæ. Lucan. lib. 2. 425.
 Juventus Vestina. Sil. lib. 8. 518.
 Vide in B. ex Suida *Βεστῖνοι*. H. St.
 VESTIS, is. f. [*ἑσθῆς, ἵματιον*, Gl. L. G. & G. L.] a Velando, quod corpus velat, dicitur. Seu a Vellere, quod est universæ ovis lana, ut ait Varro de L. L. lib. 4. 29. Estque generale indumentum, tam virile, quam muliebre, & scænicum, etiam tragicum & citharædicum sit. Plaut. Curc. 4. 2. 2.
 Et aurum, & vestem omnem, suam esse aiebat, quicquid haberet. [Vestis etiam, quæ equis & lectis inferuntur, ut infra planum fiet. V. Melitenis vestis, Phryxiana, Pretiosa, &c. Quibus in locis Vestis, Generis nomen est, ut Aurum, Argentum, &c. pro Vasis ex iisdem metallis. V. Ulp. loc. in VESTIMENTUM, & totum tit. de auro & arg. leg. in D.]
 Vestis. Quibusdam nationibus sua cuique propria vestis est: ut Parthis sarabara, Gallis linna, Germanis rhenones, Hispanis striges, Sardis maltruga. Sarabara sunt fluxa ac sinuosa vestimenta: de quibus legitur in Daniele: Et sarabara eorum non sunt immutata: & Publius: Ut quid ergo in ventre tuo Parthi sarabara suspenderunt? Apud quosdam autem sarabara nuncupantur capitum quædam tegmina, qualia videmus in capite magorum picta. Linnae saga quadra & mollia sunt: de quibus Plautus: Linnae cooperta est tetrino Gallia. Rhenones sunt velamina humerorum, & pectoris usque ad umbilicum, atque intortis villis adeo hispida, ut imbres respuant: quos vulgo Reptos vocant, eo quod longitudo villorum quasi reptat: de quibus Sallust. (6. Hist.) Germani intactum rhenonibus corpus tegunt. Dicti autem rhenones a Rheno, Germaniæ flumine, ubi his frequenter utuntur. Maltruga vestis Germanica ex pelliculis ferarum: de qua Cicero pro Scaro: Quem purpura regalis non commovit, eum Sardorum maltruga mutavit. Maltruga autem dicta, quasi monstruosa, eo quod, qui ea induuntur, quasi in ferarum habitum transformantur. Dignoscuntur & gentes ita habitu, sicut & lingua discordes. Perisæ brachia & crura

& crura linamentis, caput tiara tegunt; eminent apicibus fastigiatis Alani; horrent, & male tecti cum latrantibus linguis Scoti; sagati sunt Alamani, linteati Indi, gemmati Persæ, sericati Seres, pharetrati Armeni. Nonnullæ etiam gentes, non solum in vestibus, sed & in corpore aliqua sibi propria quasi insignia vindicant: ut videmus cirros Germanorum, granos & cinnabar Gothorum, stigmata Britonum. Circumcidunt quoque Judæi præputia: pertundunt Arabes aures: flavent capitibus intectis Getæ: nitent Albani albutibus crinibus: Mauros habet ætra nox corporum, Gallos candida cutis: sine equis inertes exstant Alani. Hæc Isidorus de etymologiis, 19. 23.

Obtentu vestis caput velata mulier. Sen. Herc. fur. 6.

Aurea vestis. Virg. 8. Æn. 659.

Aurea cæsaries ollis, atque aurea vestis. Servius; Vestis, h. e. Barba: unde e contra Investes dicimus Imberbes. Unde 8. Æn. 160.

Tunc mihi prima genas vestibat flore juventa. Sic & Lucret. 5. 672.

Nec minus in cerro dentes cadere imperat ætas
Tempore, & impubem molli pubescere velle. [Quasi minus apte

Barba posuisset. Ego vestem puto, Auro virgatam intelligi. V. Sil. 4. 155.

Vestis balnearis, Vide suo loco. H. St.

Bombycina. V. BOMBYX.

Casta. Valer. 1. Argon. 839.

Cænatoria. Vide suo loco. H. St.

Commoda adversus. Ovid. 2. Fast. 288.

Conchylia. V. CONCHYLIIUM.

Cymatilis. V. CYMA.

Eximia. Lucret. lib. 4. 1125.

Fluxa. Stat. 1. Achill. 533.

Laciniata. V. LACINIA.

Longa. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Lugubris. V. LUGEO.

Madida cocco. V. MADRO.

Muliebris. Cic. 6. Verr. 103.

Nexilis. Lucret. lib. 5. 1349.

Nocturna. Hor. 1. Serm. 5. 85.

Obsoleta. V. OBSOLBO.

Olida. V. OLRO.

Ostrina. V. Ostrinus, in OSTRUM.

Papaverata. V. Papaveratus, in PAPAVER.

Pexa. V. PECTO.

Picta. Virg. 9. Æn. 26.

Purpurea. Cic. 1. de Divin. 19. Cæsar, cum immolaret illo die, quo primum in sella aurea fedit, & cum purpurea veste processit, in extis bovis opimi cor non fuit.

Sacrifica. Sil. lib. 3. 27.

Servilis. Cic. in Pison. 92. Nocte intempesta, crepidatus, veste servili, navem conscendit.

Sinuosa. Ovid. 5. Met. 68.

Tenuissima vestis. Ovid. 3. Amor. 1. 9.

Trita. Hor. 1. Epist. 20. 38.

Vilis vetusque. Ovid. 8. Met. 859.

Abscindere vestem humeris. Virg. 5. Æn. 685.

Abscissa planxi mea pectora veste. Ovid. 12. Epist. 153.

Ardentes murice vestes. Valer. 3. Argon. 340.

Auferre læsis de vestibus maculas. Ovid. 3. Fast. 821.

Cingere vestem ad pectora. Ovid. 6. Met. 59.

Commutaverunt inter se vestem. V. COMMUTO.

Concinnare vestem. V. CONCINNO.

Decrescunt puero vestes. Stat. 2. Silv. 1. 127.

Deducere vestem ab ore. Ovid. 3. Met. 480.

Deducere vestem a pectore. Ovid. 6. Met. 405.

Defluxit vestis ad imos pedes. Virg. 1. Æn. 404.

Demissa vestis. Hor. 1. Serm. 2. 95.

Deponere vestes humeris. Ovid. 19. Epist. 43.

Discindere vestem. Sil. lib. 16. 437. Ter. Adel. 1. 2. 40.

Ire in longis vestibus. Ovid. 6. Fast. 688.

Ire scissa veste. Virg. 12. Æn. 609.

Exuere vestem. Lucret. lib. 4. 59.

Gerere vestes. Ovid. 13. Epist. 37.

Illitæ vestes. Sen. Herc. Oeth. 4.

Illitæ vestes auro atque purpura. Sen. Hippol. 4.

Illusæ auro vestes, In quibus artifex ludens, auro aliqua depinxit, ait Servius. Virg. 2. Georg. 464.

Induere vestem, Induere sibi vestem, & Induor vestem, & veste, V. INDUO.

Induere vestes humero. Ovid. 21. Epist. 90.

Infringere vestes. Ovid. 9. Met. 208.

Laboratæ arte vestes. Virg. 1. Æn. 639.

Lacerare vestem. Ovid. 11. Met. 726.

Laniare vestem ab ora summa. Ovid. 5. Met. 398.

Madens sanguine vestis. V. MADRO.

Mordebat fibula rasilis vestem summam. Ovid. 8. Met. 318.

Mutare vestem. V. MUTO.

Mutavit auratis vestibus atras. Ovid. 8. Met. 448.

Nitentes vestes. Sen. Herc. Oeth. 4.

Obnubitur caput atra veste. Sil. lib. 11. 260.

Perfusa vestes ostro. Virg. 5. Æn. 112.

Perfingere tenuem vestem. Tibul. lib. 1. 10. 63.

Pictæ vestes auro. Valer. 3. Argon. 340.

Picturatæ vestes auri subtegmine. Virg. 3. Æn. 483.

Prætexuit vestem ostro. Sil. lib. 8. 489.

Recinctas vestes induta. Ovid. 7. Met. 182.

Rescindere vestem. Cic. pro Coel. 38. Fores effregit. Restituentur. Rescidit vestem. Refarcietur. Ter. Adel. 1. 2. 40. Unde Cicero hæc verba accepit, habet, Discidit vestem?

Resolvere cinctas vestes. Ovid. 1. Met. 382.

Recta veste nudare papillas. Catul. de Coma Beren. 64. 81.

Squalentes pulvere vestes. Lucan. lib. 8. 57.

Srabant sorores atris cum vestibus. Ovid. 6. Met. 788.

Subnectit purpuream vestem aurea fibula. Virg. 4. Æn. 139.

Subfuta talos tegit intita veste. Hor. 1. Serm. 2. 28.

VOL. IV.

Succincta vestem puella. Ovid. 10. Met. 550.

Sumere vestes, Induere. Sen. Med. 10.

Sumere pretiosas vestes. Ovid. 1. de Arte Am. 303.

Sumere vilem vestem. Hor. 1. Serm. 2. 16.

Suspense in litore vestes. Lucret. lib. 1. 306.

Tegere funerea veste corpus. Ovid. 3. Fast. 214.

Tegi vili veste. Ovid. 15. Epist. 75.

Trahit bibulas vestes unda. Valer. 1. Argon. 289.

Velatus nivea corpora veste. Ovid. 10. Met. 430.

Venire pura cum veste. Tibul. lib. 1. 2. 28.

Virgatæ vestes auro. Sil. lib. 4. 155.

Velare caput veste. Cels. lib. 4. cap. 2. De curationibus morborum qui nascuntur a capite, Considerandum est, quæ causa dolorem excitarit. Si calor; aqua frigida multa perfundere caput expedit, &c. At si frigus nocuit; caput oportet perfundere aqua calida marina, vel certe falsa: tum caput vehementer perfricare: deinde calido oleo implere: veste velare. Vestem hoc in loco Budæus interpretabatur Pileolum. *ut Bonner.* [Mallum Palliolum dixisset. quo de f. l. V.

Vestis nonnunquam Genus denotat, q. d. Supellectilem vestiarum, Instrumentum laneum, linteumque &c. domus copiosæ: nonnunquam & Pannum *απαλός*. ut

Linteæ vestis. Cic. 7. Verr. 145. Illi ad deprecandum periculum preferant, alii purpuram Tyriam, tus alii atque odores, vestemque linteam, gemmas alii & margaritas.

Melitenensis. Cic. 4. Verr. 176. Dico te maximum pondus auri, argenti, eboris, purpuræ, plurimam vestem Melitensem, plurimam stragulam, multam Deliacam supellectilem, &c. Syracusis exportasse. Ita legit Budæus pro eo quod Pannum vocamus. Ut sit Vestis Melitensis, Pannus in Melita insula factus: ad quod exemplum dicere possis Vestem Rotomagensem, pro Panno Rotomageni.

Phryxianæ, vestes sunt, Quæ Phryxæi velleris crispas & eminentes villos imitantur. Plinius 8. 48. Togas raras phryxianasque. Sic enim legendum, non Phrygianas, ut hactenus. Senec. de Benef. 1. 3. Inveniam alium poetam, apud quem præcingantur, & spissis aut phryxianis prodeant. Turnebus 24. 19.

Pretiosa. Cic. 2. Philipp. 66. Maximus vini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti, pretiosa vestis, multa & lauta supellex, & magnifica multis locis, &c.

Explicare vestem. Cic. 1. de Orat. 161. Tanquam in aliquam locupletem ac refertam domum venerim, non explicata veste, neque propolito argento, &c.

Saturatæ murice vestes, Pannus purpura tinctus. Ovid. 13. Epist. 37.

Tincta vestis rubro cocco. Hor. 2. Serm. 6. 102.

Variata figuris vestis. Catul. Argon. 62. 50.

Stragula vestis. V. STRAGULA.

Cubare plebeja in veste. Lucret. lib. 2. 36.

Serpentis vestis, Leberis, vernatio, & pellis exuvia. Lucret. lib. 4. 59.

Aranei vieta vestis. Lucret. lib. 3. 387.

VESTICULA, æ. f. dimin. Parva vestis. Paulus in l. Cum de Ianionis. §. Quidam D. de fund. instruct. &c. Quum in diem mortis ibi libros, & vitreamina, & vesticulam habuerat. Sic habent Pandectæ Florentinæ. Haloander legit Vestispicam.

VESTIARIUS, a, um. Adj. [*ἱματιστός*] ut, Vestiaria arca, In qua vestes reponuntur & conservantur. Cato R. R. cap. 11.

VESTIARIUM, i. n. [*ἱμαστοφύλακτον*, Gl. G. L.] Locus, in quo vestes, vel fervantur, vel venduntur. Plin. lib. 15. cap. 8. Vestiarius etiam, contra teredines ac noxia animalia, amurca aspergi.

Vestiarii nomine aliquando Vestitus intelligitur. Scævola in l. Annuæ. D. de ann. legat. Quæsitum est an mortua matre conditio apposita defecisse videatur, & per hoc neque vestiaria neque cibaria his debeantur. Respondi secundum ea quæ præponerentur, deberi. Columel. lib. 1. cap. 8. Ne aut in vestiariis, aut in ceteris præbitis injuriose tractentur. [Nisi hic est Adj. & refertur ad τὸ Πραβίτις.

Suid. Βεσιάριον παρὰ Ῥωμαίοις τίπτον, ἐνθα ἡ ἀναγκαία δέπνεται ἰότης. Et nota τὸ ἀναγκαία. Senec. de Benef. 3. 21. Est aliquid, quod dominus præstare servo debeat, ut cibaria, vestiarius. H. St. Qui locus defuit in Lugd. Ubi, ut loci, ut Suid. vult, fed rei nomen est.

VESTIARIUS, i. m. [*ἱμαστοφύλαξ*, Gl. G. L.] Qui vestes facit aut vendit. Ulpian. in l. Quicumque. §. 2. D. De institore actionis. Sed & eos institores dicendos placuit, quibus vestiarii, vel lintearii dant vestem circumferendam & distrahendam: quos vulgo *circuiteros* appellamus.

VESTICERPS, ἴπης. [*ἡριών*] Puer jam pubes, ut ait Budæus. Gell. lib. 5. cap. 19. Jusque jurandum a Q. Mucio Pontif. Max. conceptum dicitur, quod arrogando juraretur. Sed arrogari non potest nisi jam vesticeps. Vestis enim aliquando Barbam significat. Unde, Aurea vestis. Virg. 8. Æn. 659. V. Aurea vestis in VESTIS. conf. INVESTIS, & FEET.

VESTICONTUBERNIUM, i. n. Verbo juncto dixit Petronius cap. 11. de iis, qui sub eadem veste cubant. Quid, inquit, vesticontubernium facis? Monuit Turnebus. Quidam legunt Vestæ contubernium. V. not.

VESTIFICUS, i. m. Grut. Inscript. p. 578. n. 7. CLAUDII. LIB. DIP. TERVS. VESTIFICVS.

VESTIFICA, æ. f. Quæ conficit vestes. Grut. Inscript. p. 578. n. 6. AGRIÆ. TRIPHOSÆ. VESTIFICÆ.

VESTIFICINA, æ. f. Vestium confectio. Tertull. de Pallio cap. 3. Tantam paraturam materiarum ingenia quoque vestificinæ profecuta, &c.

VESTIFICIUM, i. n. [*ἱμαστοπιμ*] Gloss Græcolat.

VESTIFLUUS, a, um. Adj. Aufon. Technop. cap. de Historiis v. 25.

Vellera depectit nemoralia vestifluus Ser. V. Turneb. Advers. 26. 6.

VESTIPLICUS, i. m. Qui munus illud habuit apud Imperatores, ut vestes eorum plicaret. Reines. Inscript. p. 64. & 11. 90.

VESTIPLICA, æ. f. Femina vel famula, quæ vestes plicat. Isidor. Gloss. V. Quintil. Decl. rit. 363. & ibi Burm.

VESTISPICUS, i. m. & VESTISPICA, æ. f. [*ἱμαστοφύλαξ*] Servus, sive ancilla, custodiens vestes, quod frequenti diligentia vestes inspiciant; inquit Nonius 1. 41. cum Varrone de L. L. 6. 2. Plaut. Trin. 2. 1. 22.

— ducitur familia tota, Vestispicæ, unctor, auri custos, stabelliferæ, sandaligerulæ.

Al. Vestipici Afranius. Novi non infciam ancillulam vespere vestispicam.

VESTIO, [*εἰδύω, μαρίζω, περιβαλλω*] ire. Vestem induere.

Ex suo corpore contra frigus vestiri. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Pilo vestiri. Plin. lib. 9. cap. 13.
 Spoliis ferarum vestire corpus. Lucret. lib. 5. 952.
 Vestire, Vestire instruere. Plaut. Caf. 4. 4. 4. Vir te vestiat, tu virum de-
 spolies. Ter. Heaut. 1. 1. 78. Ancillæ tot me vestiant? [i. e. Vestem
 mihi texant, conficiant, unde me vestiam, donumque instruam.
 Ali & vestiri ab aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 147.
 Malas juventas vestit lanugine. Lucret. lib. 5. 887.
 Oculos vestivit membranarum Natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 142. Natura
 primum oculos membranarum tenuissimis vestivit, & sepsit, &c.
 Agrum vineis vestire. Columel. lib. 3. cap. 4.
 Colles vestit vitis. Columel. lib. 3. cap. 2.
 Hortum vestit morus. Plin. 2. Epist. 17.
 Iter vestit seges. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 188.
 Sepulcrum læptum undique & vestitum vepribus & dumetis. Cic. 5.
 Tusc. 64.
 Montem hiems vestit gelu. Claud. de Bell. Get. 167.
 Lumine vestire. Cic. 2. de Nat. Deor. 113. de Capricorno,
 Quem cum perpetuo vestivit lumine Titan.
 Campos æther vestit purpureo lumine. Virg. 6. Æn. 640.
 Tabulis parietes vestire. Cic. 6. Verr. 122. His autem tabulis interiores
 templi parietes vestiebantur.
 Atria ebur vestit. Lucan. lib. 10. 119.
 Sententias reconditas exquisitasque mollis & pellucens vestiebat oratio.
 Cic. de Clar. Orat. 273.
VESTIENS, entis. Partic. Plin. 16. 33. Folio virenti semper vestiens.
 Ita legit Harduin.
VESTIENS, a, um. Partic. [ειδεδυμένος] Propert. lib. 2. 15. 17.
 Candide vestitus. V. CANDIDUS.
 Male vestitus. Cic. in Pison. 61. Ipse cum hominibus xv, male vestitus,
 ad portam Cælimontanam sitiens pervenerim.
 Mediocriter vestitus. V. MEDIOCRIS.
 Vix ad privati habitum. Liv. 38. 14. Permissu Consulibus postero die in
 castra tyrannus venit, vestitus comitatusque vix ad privati modice locu-
 pletis habitum.
 Optime citharæcedus vestitus. Auctor ad Heren. lib. 4. 61.
 Vestem vestitus. Plaut. Epid. 2. 2. 38. Sed vestita aurata ornamenta. Sed
 Al. Vestita, aurata, ornata.
 Genas vestitus, Barbatus. Senec. Herc. Oeth. 3.
 Agri vestiti messibus. Ovid. 4. Fast. 707.
 Montes vestiti silvis. Liv. 32. 13. Cic. 2. de Nat. Deor. 132. Montes ve-
 stiti atque silvestres.
 Ripæ vestitæ gramine. Columel. lib. 8. cap. 5.
 Terra vestita floribus, arboribus, frugibus, &c. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.
 Tori vestiti gramine. Ovid. 1. Fast. 402.
 Uvæ vestitæ suis frondibus. Propert. lib. 3. 13. 31.
 Compar. Apul. Apol. p. 288. Elmenh. Hercules neque una pelle vestitior
 fuit, neque uno baculo comitator.
 Superl. Columel. lib. 7. cap. 3. Id pecus, quamvis ex omnibus anima-
 libus vestitissimum est, frigidis tamen impatientissimum.
VESTITUS, ūs. m. [ειδύμα, Gl. G. L.] Vestis ornatus, & ipsa vestis
 connectio. Plaut. Epid. 4. 2. 8.
 Scio quid erres, quia vestitum atque ornatum immutabilem
 Habet hæc.
 Pulcher vestitus. Cic. 3. de Finib. 69. Pulcherrimo vestitu & ornatu regali.
 Fœditas vestitus. Cic. 12. Philipp. 12. Quando ejus obliviscetur ulla
 posteritas, cujus scelere in hac vestitus fœditate fuerimus? [i. e. In
 luctu & squalore, veste mutata.
 Victus vestitusque necessarius. Cic. pro Quint. 49.
 Immutare vestitum. V. IMMUTO.
 Indulges vestitu nimio. V. INDULGEO.
 Indutus muliebri vestitu. Cic. 1. Att. 8.
 Asper vestitus. Cic. pro Sext. 19. Vestitus asper, nostra hac purpura
 plebeja, ac pæne fusca, &c.
 Vestitus, pro Vestimentis. Plin. lib. 8. cap. 22. Evanthes tradit, ex
 gente Antæi cujusdam forte electum ad stagnum quoddam regionis ejus
 duci, vestitumque in quercu suspensum tranare, atque abire in deserta.
 Et paulo post ait, Addit quoque Fabius eandem recipere vestem.
 Montium vestitus densissimi. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
 Riparum vestitus viridissimi. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
 Orationis vestitus. Cic. de Clar. Orat. 327. Concinnitas illa crebritasque
 fententiarum pristina manebat: sed ea vestitu illo orationis, quo con-
 fuerat, ornata non erat.
VESTITOR, ōris. m. ut, Vestitores divinorum simulacrorum apud Ju-
 lium Firmicum lib. 3. cap. 12. & cap. 14. Deorum vestitores.
 Fullones, Vestitores & pictores. Lamprid. in Alex. Severo p. 227. H. St.
 cap. 41. ubi lego Pictores. Nam hos Pincernæ excipiunt. Neque un-
 quam Pictores in aulico ministerio numerati sunt.
VESTITURA, æ. f. Gruteri Inscript. p. 98. n. 8. TEGVLAE CVM CAR-
 PVSCVLIS ET VESTITVRIS.
VESTIMENTUM, i. n. [ειδύμα, ἱμάτιον, Gl. L. G. & G. L.] Idem quod
 Vestis. Ulpian. De auro & argento legato, l. Vestimentum id est, quod
 detextum est, etsi defectum non est. Id est, si sit consummatum quod
 in tela est. Nondum pertextum vel detextum, contextum appellatur.
 Quisquis igitur vestem legaverit, neque stamen, neque substamen legato
 continebitur.
 Vestimentorum sunt lana omnia lineaque, vel ferica, vel bombycina,
 quæ induendi, præcingendi, amiciendi, insternendi, injiciendi, ac-
 cubandi causa parata sunt: & quæ his accessibus vice cedunt, quæ
 sunt infatæ picturæ, clavique qui vestibus insuntur. Vestimenta omnia
 aut virilia sunt, aut puerilia, aut muliebria, aut communia, aut fa-
 miliaria. Virilia sunt quæ ipsius patris-familias causa parata sunt, ve-
 luti togæ & tunicæ, pallioli, vestimenta stragula, amphitapa & saga,
 & reliqua similia. Puerilia sunt, quæ ad nullum alium usum pertinent,
 nisi ad puerilem: veluti togæ prætextæ, aliculæ, chlamydes, pallia,
 quæ filii nostris comparamus. Muliebria sunt quæ matrisfamilias causa
 parata sunt, quibus vir non facile uti potest sine vituperatione: veluti
 stolæ, pallæ, tunicæ, capitiæ, zonæ, mitræ, quæ magis capitis te-
 gendi, quam ornandi causa sunt comparata: plagulæ, penulæ. Com-
 munia sunt quibus promiscue utitur mulier cum viro: veluti si ejusmodi
 penula palliumve est, & reliqua hujusmodi, quibus sine reprehensione

vel vir vel uxor utatur. Familiaria sunt quæ ad familiam vestendam
 parata sunt: sicut saga, tunicæ, penulæ, linteæ, vestimenta stragula
 & cetera similia. Vestis etiam ex pellibus constabit. Ulp. lib. 34. D. t. 2.
 l. 23. Vestis. Item pelles caprinæ & agninæ vestis erunt, quum & tu-
 nicam, & stragulam pelliceam nonnulli habeant. Paul. l. 24. Cum & ibid.
 Cruor in vestimentis. Auctor ad Herenn. lib. 2. 8.
 Aridum vestimentum. V. ARRO.
 Funebre vestimentum. Cic. 2. de Legib. 59. Sex. Ælius L. Acilius non
 satis intelligere se dixerunt, sed suspicari, vestimenti aliquod genus
 funebris.
 Pretiosa vestimenta. Hor. 1. Epist. 18. 32.
 Affers purpuram Tyriam, in qua tibi invideo, quod unis vestimentis
 tamdiu lautus es. Cic. pro Flacc. 70.
 Detrahere nudo vestimenta. V. NUDUS.
 Mutare vestimentum. Cic. pro Milon. 28. Milo autem, cum in Senatu
 fuisset eo die, quoad Senatus dimissus est, domum venit, calceos &
 vestimenta mutavit.
VESULUS, i. m. [Οὐίσυλλος] Mons Liguriæ juxta Alpes, ut notat Servius.
 In hujus radicibus imis exoritur Padus fluvius ut Pomponius scribit lib. 2.
 4. & Plin. 3. 16. Virg. 10. Æn. 709.
 — multos Vesulus quem pinifer annos

Defendit.

Est & Viri nomen apud Sil. 10. 145.

VESUVIUS, sive **VESUVIUS**, & **VESUVIUS** per syncopen, [Οὐισαίος] Mons prope Neapolim, & pomis & conflagratione insignis. Sil. 17. 598.
 Evomuit passos per secula Vesuvius ignes. V. VESUVIUS.

VESUVIUS, a, um. Adj. ut, Vesuvia rura. Columel. lib. 10. 135.

VESUVIUS, a, um. Adj. [Οὐισαίος] ut, Apex Vesuvius. Stat. 3.
 Silv. 5. 72.

Incendia Vesuvina. Stat. 5. Silv. 3. 205.

V E T

VET. Veteranus, Veturia. **VET. ASS.** Veterano assignatum. **VET. COH.**
 Veteranus cohortis. **VET. LEG.** Veteranus legionis. **VET. PROC. AVG.**
 Veteranus procurator Augusti.

VETER, ōris. Adj. [παιδιός] Senex. Aquo Veterior comparat. & superl.
 Veterimus. Ennius apud Priscianum,

Quum veter occubuit Priamus sub Marte Pelasgo. Actius, Veter

fatorum terminus sic jufferat.

Pro cognomento C. Antistii, qui consul fuit collega Cornelii Cethegi,

remansit hoc **VETER**, non **VETUS**. Sic Prisca terminatio plus auctori-

tatis habebat. Vide apud Dionem initio lib. 57. H. St. **VETUS** tamen

legitur in denario ultimo hujus gentis apud Fulvium Ursinum. De Dionis

epigraphe Consulium error est, Tribuitur ibi Antistio Justo cognomen &

collega Asinius Pollio, ut & apud Tacit. pr. Annal. 4.

Compar. [παιδιότερος] Plaut. Bacch. 5. 2. 31.

— senem illum

Tibi dedo veteriorem, lepide ut lenitum reddas. Alii legunt

Uteriorem.

Superl. [παιδιότατος] Cic. 12. Fam. 16. Pro nostro veterimo, verissimo-

que amore. Cic. 1. de Nat. Deor. 41. Ut etiam veterimi poetæ, qui

hæc ne suspicati quidem sint, Stoici fuisse videantur.

Liberorum veterimus. Tacit. 6. Ann. 31. h. e. Major natu.

Auctor veterimus. Liv. 2. 18.

Hostis veterimus. Liv. 28. 39.

Societas veterima. Liv. 4. 9.

Veterima quæque, ut ea vina, quæ vetustatem ferunt, esse debent

suavissima. Cic. de Amicit. 69.

VETUS, ōris. o. g. Adj. [παιδιός, Gl. L. G. & G. L.] Antiquum & multo-

rum annorum, mensium aut dierum significat, secundum id, cui adjectum

est. Plaut. Truc. 2. 2. 50.

Non mirum, vetus est maceria, lateres si veteres ruunt. Idem

Amph. prol. 118.

Veterem atque antiquam rem novam ad vos perferam. Gell. lib.

16. cap. 5. & Macrobi. lib. 6. cap. 8. Ve particula tum attentionem signifi-

cat, tum minutionem. Nam vetus, & vehemens, alterum ab ætatis

magnitudine compositum elisumque est, alterum a mentis vi atque impetu

dicitur.

V. **VETER**. An ex ἔτος, ut Vestis ex ἔσθης, an ab Ætas? H. St.

Vetus & Uilitatus. Cic. pro Cæcin. 45. At vero hoc quidem jam vetus est,

& majorum exemplo multis in rebus usitatum.

Veteres nostri, pro Majores nostri. Plin. lib. 36. cap. 7. Onychem etiam

tum in Arabia montibus, nec usquam alibi nasci putavere veteres nostri.

Veteres, Senes, & Antiqui differunt. V. ANTIQVUS.

Adagium vetus, h. e. Jamdiu usurpatum, & a veteribus etiam dictum.

Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 2. 40.

Ætas vetus. Hor. de Arte Poet. 61.

Amicum veterem agnoscit. Virg. 3. Æn. 82.

Amores veteres cantare. Ovid. 16. Epist. 255.

Avorum veterum effigies. Virg. 7. Æn. 177.

Calceos veteres vendere. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Exceptio vetus & usitata. Cic. 1. de Orat. 169.

Fagi veteres. Virg. 3. Ecl. 12.

Fama vetus. Hor. 2. Serm. 1. 36.

Hospita vetus. Cic. 4. Verr. 24.

Infamia vetus. Ovid. 2. Met. 708.

Malorum veterum memor. Ovid. 13. Met. 570.

Memoria vetus. Tacit. 6. Ann. 28.

Miles exercitatus & vetus. Cic. 2. Tusc. 38.

Sic Veteres milites, qui & Veterani, apud Lamprid. in Alexandro Severo,

Milites veteres & Senes, uno ad militiam, altero ad ætatem relato. At

Senes Veteres non recte Tibull. Est n. supervacaneum, præterquam

quod Vetus de re potius dicitur. Vide in Sched. meo in Chartario Bastard.

pap. 94. H. St. Lampridii. verba extant cap. 16. Tibulli infra notantur.

Necessitudo paterna, magna, vetus, & justa. Cic. 16. Att. 16.

Patentia vetus. Tacit. in vita Agric. 16.

Querela vetus. Virg. 1. Georg. 378.

Senes veteres. Tibull. lib. 1. 8. 50.

Tullis vetus, Inveterata. Columel. lib. 6. cap. 10.

Verbum vetus. Ter. Adelph. 5. 3. 17.
 Vexator vetus. Cic. pro Sext. 18. Alter unguentis affluens, calamistrata coma, despiciens conscios stuprorum ac veteres vexatores ætatuæ suæ, &c
 Virorum veterum monimenta. Virg. 3. Æn. 102.
 Viris (ut ajunt) credendum est veteribus & priscis. Cic. de Univerf. 34.
 Vetus, Frivolum, tritum, ut, Vaticinari vetera. Plaut. Pseud. 1. 3. 129.
 V. Cic. 1. Tusc. 74.
 Vetus, ad vituperationem aliquando refertur: pro Catiſo, & quasi rancido. Ter. in prol. Heaut. 12.
 Tum quod malevolus vetus poeta dicitur,
 Repente ad studium hunc se applicasse musicum.
 Regnandi vetus. Tacit. 6. Ann. 44.
VETŪLUS, a, um. [*παλαιὸς ὑποκορητικῶς*, Gl. G. L.] Adj. dimin. Cic. 13. Att. 29. Se scire ajebat ab eo nuper petitam Cornificiam, Quinti filiam, vetulam sane & multarum nuptiarum.
 Arbor vetula. Cic. 5. de Fin. 39. Itaque & vivere vitem & mori dicimus: arboremque & novellam & vetulam & vigere & senescere.
 Cornix vetula. Hor. 4. Carm. 13. 25.
 Edentulæ vetulæ. Plaut. Most. 1. 3. 118.
 Vetulæ edentulæ, quæ vitia corporis fuce occultum. Nisi quis malit distinctim sic legere, Vetulæ, edentulæ, &c. [Aut Vetulæ est Subst. Equus vetulus, cui contrarium Tener. Cic. de Amicit. 69. Num quando amici digni amicitia, veteribus sint anteponendi, ut equis vetulis teneros anteponeere solemus.
 Falernum vetulum. Catull. ad puerum suum, 25. 1.
 Gladiator vetulus. Cic. pro Quint. 29. Alfenus interea cum isto gladiatore vetulo quotidie pugnabat.
 Vinum vetulum. Columel. lib. 10. 429.
VETŪLUS, i. m. Senex. Cic. 7. Fam. 16. Sero sapiunt. Tu tamen, mi vetule, non fero, primas illas rabioſulus fat fatuas dedisti. Al. Rabioſulus. Juvenal. 15. Sat. 54.
 Credebant hoc grande nefas, & morte piandum,
 Si juvenis vetulo non affurrexerat. conf. Plaut. Merc. 2. 2. 43.
VETŪLA, æ. f. Anus. Martial. lib. 4. 5. ad Fabianum,
 Nec potes argentes arrigere ad vetulas.
 Turpis vetula, h. e. Infamis. Juvenal. 6. Sat. 240.
 — utile porro
 Filiolam turpi vetulæ producere turpem.
VETUSCŪLUS, a, um. Adj. dimin. ut, Dictio vetuscula, torosa & quasi mascula. Sidon. 8. Epist. 16.
VETUS, a, um. Adj. [*παλαιός*] Gloss. Latinogræc. [An Veteranus?]
VETUSTUS, a, um. Adj. [*παλαιός, ἀρχαῖος*, Gl. L. G. & G. L.] Idem quod Vetus. Cic. 13. Fam. 37. Cum Demetrio Mega mihi vetulum hospitium est. Idem 6. Fam. 6. Ratio vetustæ disciplinæ.
 Amicitia vetusta puero junctus. Ovid. 4. de Pont. 3. 11.
 Gens vetusta. Virg. 9. Æn. 284.
 Lucus vetustus. Ovid. 8. Met. 742.
 Mos vetustus. Ovid. 2. Fast. 301.
 Spatio vetusto ætatis fessa domus. Lucret. lib. 2. 1172.
 Templum vetustum. Virg. 2. Æn. 713.
 Vetustissimus in poetica arte. Plin. lib. 25. cap. 2.
 Vetustissimum quemque militum nomine vocans. Tacit. 1. Hist. 23.
 Vetustissimus liberorum. Tacit. 2. Ann. 2. h. e. Maximus natu.
 Vetustus, Qui verbis vetustis & priscis utitur. Cic. in Brut. 83. de Lælio: Sed multo tamen vetustior & horridior ille, quam Scipio. Vetustior, i. e. Verbis vetustioribus, & magis priscis utitur. Horridior, Verbis horridioribus. Mox enim sequitur: Et quum sint in dicendo variæ voluntates, delectari mihi magis antiquitate videtur, & lubenter verbis etiam uti paulo magis priscis Lælius. Sic in eodem Bruto, 94. Lucius Mummius vocatur Antiquus, quod verbis antiquis uteretur.
VETUSTE, Adv. [*παλαιῶς*] ius, illime. Plin. lib. 27. cap. 7. Vetustissime in usu est. h. e. Etiam diutissime conservatum, adhuc in usu est.
VETUSTAS, ætis. f. [*παλαιότης*, Gl. L. G. & G. L. ἀρχαιότης, G. L.] Plin. lib. 11. cap. 35. Nix vetustate rubescit.
 Ad vetustatem. V. AD præpositionem.
 Exempla vetustatis oratori nota esse debent. Cic. 1. de Orat. 201.
 Historia nuntia vetustatis. Cic. 2. de Orat. 36. Historia vero testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, magistra vitæ, nuntia vetustatis, qua voce alia nisi oratoris, immortalitati commendatur?
 Judicium vetustatis. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Possessionis vetustas. Cic. 2. de Leg. Agr. 56. Qui agrum Recentoricum possident, vetustate possessionis se, non jure: misericordia Senatus, non agri conditione defendunt.
 Rerum vetustas, vel auctorum. Liv. 2. 21.
 Municipium vetustate antiquissimum. Cic. 3. Philipp. 15.
 Alta vetustas. Sil. lib. 1. 26.
 Annosa vetustas. Ovid. 5. Trist. 2. 11.
 Anteaeta vetustas. Lucret. lib. 3. 985.
 Arcana mundi vetustas. Stat. 4. Theb. 32.
 Deserta vetustas. Hor. 2. Epist. 2. 118.
 Edax vetustas. Ovid. 15. Met. 872.
 Exacta vetustas. Claud. 1. in Eutrop. 287.
 Invidiosa vetustas. Ovid. 15. Met. 214.
 Longinqua ævi vetustas. Virg. 3. Æn. 415.
 Nimia vetustas. Cic. de Clar. Orat. 286. Nimia vetustas, nec habet eam, quam quarimus, suavitatem, nec est jam sane tolerabilis.
 Obsoleta vetustas. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Spatioſa vetustas. Ovid. 15. Met. 623.
 Tabida vetustas. Ovid. 4. de Ponto, 8. 49.
 Tarda vetustas. Ovid. 11. Met. 181. i. e. Senectus.
 Vitiosa vetustas. Claud. de Phœnice, 35.
 Abiit vetustate memoria. Liv. 2. 4.
 Acceptum ab omni vetustate. V. AB.
 Adepta vetustatem. V. ADIPISCOR.
 Adjuta impulsu ventorum vetustas. V. ADJUVO.
 Cere vetustatem. V. CAPIO.
 Coæscit atas vetustate. Cic. de Senect. 65.
 Delet vetustas famam operis. Ovid. 1. Met. 445.
 Evanescit vetustate vinum. Cic. 2. de Divin. 117.

Exolescere vetustate. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Extrusa vetustas novitate. Lucret. lib. 3. 977.
 Facit peritiores vetustas. Cic. pro Domo 117.
 Fallunt vetustatem vites aliquæ. Plin. lib. 14. cap. 2.
 Ferent scripta vetustatem, Ad posteros pervenient. Ovid. 5. Trist. 9. 8.
 V. Columel. lib. 12. cap. 44. & 29. & Cic. 14. Att. 9.
 Induere vetustatem. V. INDUO.
 Occupat interdum enim vetustas ulcus, induciturque ei callus. Cels. lib. 5. cap. 26.
 Probatus vetustate. Auctor ad Heren. lib. 4. 4.
 Remota res ab nostra memoria propter vetustatem. Cic. 1. de Invent. 1.
 Sumere ex vetustate verba. Quintil. lib. 10. cap. 1.
 Vetustas in amicitia, pro Longo usu ponitur, ut
 Vetustas & Consuetudo. Cic. 11. Fam. 16. Magna vetustas, magna consuetudo intercedit.
 Magna est vis vetustatis & consuetudinis. Cic. de Amicit. 70.
 Exiit vetustas anguibus. Ovid. 3. de Arte Am. 77. conf. SERNIUM, & SERNECTUS, & VERNATIO.
VETERANUS, a, um. Adj. Idem quod Vetus, vel Inveteratus.
 Hostis veteranus. Liv. 21. 16.
 Pecus veteranum. Columel. lib. 6. cap. 2.
 Vitis veterana. Columel. lib. 3. cap. 15.
 Mancipia veterana a Novitiis distinguuntur. Veterana enim, quæ anno continuo in urbe servierunt: Novitia intelliguntur, quæ anno nondum servierunt. Hæc Marcian. §. Quotiens, lult. D. de Publicanis & vectigalibus.
 Milites veterani, sunt Qui per viginti annos in legione vel vexillatione militaverunt, teste Budæo. Cic. 2. Tusc. 39. Ergo hæc veteranus miles facere poterit, doctus vir, sapiens, facere non poterit? V. seq. dict.
 Comparare firmissimum exercitum invicto genere veteranorum militum. Cic. 3. Philipp. 3.
 Veterana lego ex Porphyrione. in Epist. ad Dal. H. St.
VETERANUS, i, m. [*παλαιστρατώνης*, Gl. L. G. παλαιὸς στρατώνης, G. L.] Cic. 14. Att. 5. Vides tamen tyranni satellites in imperiis, vides ejusdem exercitus, vides in latere veteranos.
 Incitare veteranos ad aliquid. Cic. 1. Philipp. 6. Veterani qui appellabantur, quibus hic ordo diligentissime caverat, non ad conservationem earum rerum, quas habebant, sed ad spem novatum prædarum incitabantur.
 Suid. Βερεάνθη παρὰ Ρωμαίους, ὁ δὲ πλυθείς τῆς στρατίας. Ἐπὶ ἀνοπιστῶν δὲ ἀπὶ ἰδουλῶν. Quasi idem quod Emeritus. H. St. Distant tamen Emeriti & Veterani, quod illi erant, qui confectis stipendiis missionem impetraverant, hi vero qui longiori jam militia castrorum usum habebant, & ea re Tironibus opponebantur, qui adhuc rudes militiæ sunt. Observandum autem τὸ δὲ λυεῖν, pro Merere hic positum.
VETERARIUM, i. n. Apotheca, horreum, sive locus, ubi quid in vetustate reponitur. Senec. Epist. 114. Adspice veteraria nostra, & plena multorum saculorum vindemiis horrea. Alii legunt Veterana.
VETERARIUS, i, m. [*παλαιολόγος*] Gloss. Latinogræc.
VETEREUM, i. n. Idem quod Vervactum. Columel. lib. 2. cap. 13. In vetereto bubulcorum duas operas volunt.
VETERIBALLUS, seu VETERIVALLUS, i, m. [*παλαιολόγος*, Gl. G. L.] Idem quod Veteramentarius. q. V.
VETERINUS, a, um. Adj. [*κτηνιατρῆς*] Veterina animalia dicuntur, Ad vecturam idonea, quæ aliquid vehere possunt: quasi venterina, quod ad ventrem onus religatum gerant. Plin. lib. 11. cap. 46. Ungulæ veterino tantum generi renascuntur. Sic lib. 17. cap. 23. Namque ut veterina a jugo, & canes a cursu volutatio juvat. Lucret. lib. 5. 863.
 Et genus omne quod est veterino femine partum.
 Veterina bestia, *κτηνίζιον*. Gloss. Latinogræc.
VETERINARIUS, a, um. Adj. [*κτηνιατρῆς*] ut, Veterinaria medicina. Columel. lib. 7. cap. 3.
VETERINARIUS, i. m. Qui veterinorum curam gerit, & veterina ducit: qui apud nos consuevit etiam illa locanda domi nutrire ad quaestum. Columel. lib. 11. cap. 1. Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus fossor, aut fœni sector, nec minus arborator, & vinitor, tum etiam veterinarius & probus pastor.
 Veterinarius, [*ἰππιατρῆς*, Gl. L. G.] Medicus veterinorum. Columel. lib. 6. cap. 8. Solent etiam fastidia cibo afferre vitiosa incrementa linguæ, quas ranas veterinarii vocant.
VETERASCO, [*παλαιόμοι*] ère. Vetus fieri. Columel. lib. 2. cap. 15. Aptior est tamen furculis hominis urina, quam sex mensibus passus fueris veterascere, si vitibus aut pomorum arboribus adhibeas.
 Inter Vetustificare & Veterascere quid intersit Nigidius commentator grammaticus lib. 10. explanavit: Dicemus quæ vetustate deteriora sunt vetustificare: Inveterascere, quæ meliora. Cic. ad Hirtium, Cum enim nobilitas sit nihil aliud, quam cognita virtus, quis in eo, quem veterascentem videat ad gloriam, generis antiquitatem desideret? Refert Nonius 64.
VETERASCENS, entis. Partic. Cic. apud Non. 5. 63. Veterascens ad gloriam. V. paulo supra.
VETERO, [*παλαιῶν*] ère. Idem. Cels. lib. 3. cap. 12. In his autem febribus, quæ veteraverunt, utilis fames non est. [An Inveteraverunt? Certe Præteritum puto a Veterasco potius, ut illud ab Inveterasco.]
VETERATUS, a, um. Partic. ut, Caseus veteratus. Scribon. Larg. Comp. 140.
VETERATOR, òris. m. [*παλαιολόγος*, Gl. L. G. & G. L. παλιόντης, κτηνιατρῆς, ἀπαπῶν. L. G.] auctore Donato, est Homo astutia vetus, & in omni re callidus: a multarum (inquit Festus) rerum gerendarum vetustate. Ter. Heaut. 5. 1. 16.
 — idem isthuc mihi
 Venit in mentem. c. veterator. Veterator igitur Servus, qui diuturna ac multiplici & sæpe commutata servitute astutus & vafer evasit: ut ait Budæus.
 Veterator & Novitius, contraria. Ulpian. in l. Præcipiunt. D. de Ædilitio edicto: Præcipiunt Ædiles, ne veterator pro novitio veneat.
 Veterator, & ad liberos homines transfertur. Cic. 2. de Finib. 53. Acutum, versutum, veteratorem: facile ut excogitet, quo modo occulset, sine teste, hinc ullo conficio fallar. Idem de Clar. Orat. 82. Eius equalis P. Cethegus, &c. in cautis publicis nihil, in privatis fatis veterator videbatur. Hæc Budæus. Cic. 2. Q. frat. 12. Veterator magnus.

Veterator Advocatus dici hodie potest, qui diu ac multum in foro versatus omnes litium trahendarum anfractus, omnes ambagiosas fugitandi iudificationes, omnes preheniones, nexusque lubrici litium certaminis tenet, qui in ancipiti forensium salebrarum Marte, bellissime infidias disponere, atque etiam providere novit: sed is proprie, ut uno verbo abfolvam, qui eam se artem scire atque exercere profitetur, qua arte causa inferior, superior evadere, vel reclamante æquo bonoque, possit. Budæus.

VETERATRIX, icis. f. Apul. 9. Met. p. 230. Elmenh. Veteratrix quædam femina, &c. Sed Scalig. legit Veratrix.

VETERATŌREIUS, a, um. Adj. [παινετικός] Subdolum, & impostorium. Cic. de Clar. Orat. 238. de C. Macro oratore loquens, At in inveniendis componendisq; rebus mira accuratio, ut non facile in ullo diligentiorum majoremque cognoverim, sed eam ut citius veteratoriam, quam oratoriam diceret.

Veteratoria, & Perspicua dicere, opponuntur. Cic. 3. Verr. 141.

VETERATORIS, Adv. [παινετικός] Cic. in Orat. 99. Ille enim summifus, quod acute & veteratorie dicit, sapiens jam.

VETERAMENTUM, i. n. Pontanus 261. Neque enim Veteramenta possunt splendescere. Ibidem utitur verbo **VETERASCERE**. H. St.

VETERAMENTARIUS, a, um. Adj. ut Sutor veteramentarius, Qui veteres calceos reficit. Sueton. de Vitell. cap. 2.

VETERAMENTARIUS, i. m. Absolute. [παλαιόφθορος, Gl. G. L.] Idem.

VETUSTESCO, sive **VETUSTISCO**, [παλαιόμαι] ēre. Vetustum fieri. Columel. lib. 1. cap. 7. Apotheca recte superponitur his locis, unde plerumque fumus earum exoritur, quoniam vina celerius vetustescunt, quæ fumum quodam tenore præcoquem maturitatem trahunt. conf. **VETERASCO**.

VETERNUS, i. m. & **VETERNUM**, i. n. [ὄρνυς, Gl. L. G. & G. L.] Morbus ex nimio otio perpetuum somnum inducens. Plaut. Men. 5. 4. 3.

Num eum veternus, aut aqua intercus tenet?

Funesto veterno arcere aliquem. Hor. 1. Epist. 8. 10

Veternus, pro Pigritia aliquando ponitur. Virg. 1. Georg. 124.

Nec torpere gravi passus sua regna veterno. Columel. lib. 7. cap. 5. Veterno consensere.

Veternus civitatem occupat. Cic. 8. Fam. 6. Nisi ego cum tabernariis & aquariis pugnarem, veternus civitatem occupasset.

Veternus, Nimia dormitio. Plin. lib. 8. cap. 36. Primis diebus bis septenis tam gravi somno urfi premuntur, ut ne vulneribus quidem excitari queant. Tunc mirum in modum veterno pinguescunt.

Veterno pigrior. Martial. lib. 3. 25.

Olidum veternum. Catullus ad Coloniam 18. 24. al. Stolidum.

Situ & veterno macerare vites dicitur muscus. Columel. lib. 4. cap. 26.

VETERNOSUS, a, um. Adj. [ὄρνυσις, Gl. L. G. & G. L. φθισικός, L. G.] Qui gravi somno premitur, inquit Festus. Plin. lib. 20. cap. 4. Livori vero recenti corticem cum melle: veternosus autem quam acerrimos mandere.

Veternofum Eunuchum vocat Ter. Eun. 4. 4. 21. Quia segnus est & quasi veternum patitur,

Hic est vietus, vetus, veternosus, fenex.

Veternofum, Cato Hydropicum appellat, quum inquit, Veternosus quamplurimum bibit, tam maxime sitit. Festus.

Veternofa curat quæ exedum vocatur. Plin. lib. 24. cap. 19.

Superl. Senec. Epist. 82. Ego non redigo ista ad legem dialecticam, & ad illos artificii veternosissimi nodos. Veternosissimi, i. e. Admodum debilis & languidi, instar veterno laborantium. [An Ventosissimi?]

VETERNOSITAS, ætis. f. Fulgent. Mythol. 3. 4. Omnis caloratæ juventutis igniculus torpidæ veternositatis algefcit senio.

VETĀ, ui, itum, [καλώω, Gl. L. G. & G. L.] ære. Prohibere, & ne aliquid fiat, imperare. Ter. Phorm. 4. 4. 28.

Aruspex vetuit: ante brumam aliquid novi negotii incipere. Ibid. 5. 6. 24. Ait esse vetitum, intro ad heram accedere. Cic. 5. Verr. 176.

Vetat te Volcatius, tuæ tuorumque deliciæ, mentionem mancipis facere. Vetavi Præt. Perf.

Excepto si quid Masuri rubrica vetavit. Sed Scodrensis legit in antiquo, ut ait, Rubrica notavit, inquit Desp. qui & Vetatum affert ex Statii Thebaid. Vide col. seq. H. St. Vetavit etiam in edit. Rob. Steph. 1527. & 1544. Sat. 5. v. 90. Bondius Vetabit. At Notavit etiam Nebrissenfis, & Jo. Murmellius, qui in Ecphrasi stultitiæ arguit eos, qui ex hoc versu conantur ostendere, Veto facere etiam Præt. Vetavi, quum nihil de ea re monuerit Priscianus. conf. Voss. de Analog. lib. 3. cap. 20. extr. Vetaveram Planc. ad Cic. 10. 23. Al. tamen Veteram codd.

Jubere & Vetare, contraria. Cic. 2. de Legib. 16. Lex vera atque princeps apta ad jubendum & ad vetandum ratio est recta summi Jovis.

Prohibere & Vetare. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 33.

Affendere lex peregrinum vetat in murum. Cic. 2. de Orat. 100.

Affentiri tu me incognito vetas. Cic. 4. Acad. 114.

Desperare eum saluti vetuit. Cic. pro Cluent. 68.

Loqui plura vetor. Ovid. 2. Met. 657.

Bella vetare, Dissuadere. Virg. 2. Æn. 84.

Phœbum vetat, i. e. Arcet Senec. Herc. Oeth. v. 1624.

Fatis vetari, Inhiberi. Virg. 1. Æn. 39.

Quippe vetor fatis.

Proverbio aliquid vetari. Cic. de Amicit. 87. Præposteris enim utimur consiliis, & acta agimus, quod vetamur veteri proverbio.

Vetare, Obesse. Hor. 1. Serm. 1. 24.

— ridentem dicere verum

Quid vetat? h. e. Quid obest, quo minus etiam qui ridet, verum dicere possit, & serio agere? Vel etiam, Quid prohibet? Virg. 10. Ecl. 56.

VETANS, antis. Partic. [καλών] Cic. 2. de Legib. 3. Ita principem legem illam & ultimam, mentem esse dicebant, omnia ratione aut cogentis, aut vetantis dei.

Deo vetante agere aliquid. Propert. lib. 4. 1. 90.

Venti vetantes, Contrarii. Ovid. 13. Epist. 131.

VETĪTUS, a, um. Partic. [καλωμένος] Virg. 6. Æn. 523.

Hic thalamum invasit natæ, vetitosæ, i. e. mænatæ.

Adulterium vetitum. Ovid. 3. de Pont. 3. 57.

Æquor vetitum. Ovid. 2. Met. 172.

Alea vetita legibus. Hor. 3. Carm. 24. 58.

Amor vetitus. Ovid. 1. de Arte Am. 283.

Arma vetita. Virg. 9. Æn. 547.

Ciborum veteritorum fames. Ovid. 15. Met. 138.

Concubitus vetitus. Ovid. 10. Met. 353.

Crimen vetitum. Ovid. 2. Trist. 498.

Libido vetita. Ovid. 9. Met. 576.

Nefas vetitum. Hor. 1. Carm. 3. 26.

Probrum vetitum. Ovid. 10. Met. 695.

VETĀTUS, aliud Partic. Despaut. Veto etiam Vetavi habere constat. Partic. Vetatus Papin. 3. Theb.

— piget irrupisse volantum

Concilia, & celo mentem infertasse vetati. H. St. Sed Vetanti in emendatis codd. legitur v. 550. conf. supra de Vetavi Præt. notata.

VETĪTUM, i. n. [καλωθέν] Id quod prohibetur. Ovid. 3. Amor. 4. 17. Nitimur in vetitum semper, cupimusque negata. Virg. 10. Æn. 9.

Quæ contra vetitum discordia?

Iussa & Vetita. Cic. 2. de Legib. 9. Sed vero intelligi sic oportet & hæc & alia iussa ac vetita populorum, vim non habere ad recte facta vocandi, & a peccatis avocandi.

VETĀTŪRUS, a, um. [καλών] Partic. non Vetiturus. Valla lib. 1. 2.

VETATIO, ōnis. f. [καλώσις] non Vetitio, auctore Valla lib. 1. 2.

VETŌNĪUM, um. m. Populi in Hispania, teste Plin. lib. 25. cap. 8. qui herbam Vetonicam invenerunt. Alii Vettones scribunt, alii Vectones.

Lucan. lib. 4. 9.

Vectonesque leves, profugique a gente vetusta

Gallorum, Celtæ miscentes nomen Iberis.

VETŌNĪCA, æ. f. [κίτρον] Herba a Vetonibus dicta. Plin. lib. 25. cap. 8. conf. Diosc. 4. 1. [In Gloss. scriptum κίτρος, Vertonica, corrupte.]

VETŪLA, **VETULUS**, V. **VETER**.

VETŪLŌNIUM, i. n. [Ούστραλόνιον] seu **VETULONIA**, æ. f. Hetruria, quam Mæonii tenuerunt, urbium erat caput: de qua Sil. lib. 8. 485.

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis. Hodie *Viterbo*.

VETULONENSIS, e. Adj. ut, Populi Vetulonenses. Plin. lib. 3. cap. 5.

VETURIUS, i. m. Hujus nominis multi occurrunt apud Livium, Tacitum & alios.

VETURIA, æ. f. Corioleni mater. Liv. 2. 40.

Veturia, Centuriæ nomen. Liv. 26. 22. V. ibi Gronov.

VETUENUS, **VETUS**, **VETUSCULUS**, **VETUSTAS**, **VETUSTE**, **VETUSTESCO**, **VETUSTUS**, V. **VETER**.

V E X

VEXAMEN, **VEXATIO**, **VEXATOR**, &c. V. **VEXO**.

VEXILLUM, i. n. [σημαῖον πύργου στραπωπέδ, Gl. G. L.] quasi Parvum velum, ut ait Servius. Cicero tamen in Orat. 153. docet Velum a Vexillo factum per contractionem, ut a Paxillo, Palus; a Taxillo, Talus. V. **AXILLA**. Est autem Signum, quo in exercitu, aut classe imperatores utuntur. Cæf. 2. Bell. Gall. 20. Vexillum proponendum, quod erat insigne, quum ad arma concurrere oporteret.

Navale vexillum. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 173.

Convellere vexilla. Tacit. 1. Ann. 20.

Mitti sub vexillo. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 35.

Submittere fortunæ vexilla. Stat. 4. Silv. 2. 43. V. **SUBMITTO**.

Vexillum etiam est Corpus, seu numerus militum, qui sub vexillo sunt. Tacit. 1. Hist. 70. Præmissis Gallorum, Lusitanorum, Britannorumque cohortibus & Germanorum vexillis. Continebat vexillum homines centum octoginta sex, teste Liv. lib. 8. 8. V. **TRIARI**.

VEXILLĀRIUS, i. m. [σημαφόρος] Antesignamus. Liv. 8. 8. Ordo sexagenos milites, duos centuriones, vexillarium unum habebat.

Vexillarius, etiam Miles qui sub vexillo est. Tacit. 1. Hist. 18. Et mille vexillarios, cum paucis equitibus, &c. V. Lips. de Rom. Milit. 1. Dialog. 8. & 5. 19. & Pichen ad Tacit. 1. Ann. 17.

VEXILLĪFER, æra, ærum. Adj. Signifer. Prudent. in Psychom. v. 19. Hunc vexilliferæ quoniam fors obtulit ictum.

VEXILLATIO, ōnis. f. Cohors militum dicebatur, qui confectis & emeritis stipendiis sub vexillis etiamnum habebantur, usque dum comoda & agros acciperent. Nam hæ vexillationes dicebantur. Sueton. Galb. 20. Excepta Germaniciorum vexillatione. Tacit. 1. Ann. 17. Ne dimissis quidem finem esse militiæ: sed apud vexillum retentos alio vocabulo eisdem labores perferre. Turnebus, Advers. 5. 2.

Atæ etiam equitum, Vegetio 2. 1. de Re Mil. Vexillationes dicuntur.

VEXO, [σουλῶ, Gl. L. G. & G. L. ἔχλω, καταπιῶ, σουλεῖω, L. G.] ære. a Veho, vehis: Nunc huc nunc illuc vehementer agitare. Gell. lib. 2. cap. 6. Qui fertur & raptatur, atque huc atque illuc distrahitur, is vexari proprie dicitur. Cato ex oratione, quam de Achæis scripsit, Quumque Hannibal terram Italiam laceraret atque vexaret. Vexatam Italiam dixit Cato ab Hannibale, quando nullum calamitatis aut fœvitæ genus reperiri queat, quod eo tempore Italia non perpeffa sit. Hactenus Gellius. Cui succinit Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 7. Cic. 2. Verr. 12. Quam iste per triennium ita vexavit ac perdidit, ut ea restitui in antiquum statum nullo modo possit. De Sicilia loquitur. In quem locum Afconius: Nimirum vexavit, ingentis calamitatis usum significat. Nam & ipse supra sic ait, Populata, vexata, funditus everfa provincia. Virg. 6. Ecl. 76.

Candida succinctam latrantibus inguina monstris

Dulichias vexasse rates. Hactenus Afconius. V. ad fin.

Diripere & vexare oppidum. Cic. 3. Verr. 56. Quæ oppida tu diripienda & vexanda curasti.

Populari & Vexare. Cic. 5. Verr. 122. Provincia populata atque vexata. Spoliare ac Vexare. Cic. pro Font. 20. Hæ sunt nationes, quæ quondam, tam longe ab suis sedibus, Delphos usque ad Apollinem Pythium, atque ad oraculum orbis terræ vexandum, ac spoliandum profectæ sunt.

Vastare & Vexare. Cic. 1. in Catil. 29. Quum bello vastabitur Italia, vexabuntur urbes, tecta ardebunt.

Violare & vexare divina & humana. Cic. pro Sext. 1. Qui omnia divina & humana violarint, vexarint, perturbarint, everterint.

Contumeliis & Probris vexare aliquem. Cic. pro Quint. 98. Multis vexatus contumeliis, plurimis jactatus injuriis, non turpis ad te, sed miser confugit. Et pro Flacc. 48. Splendidissimum atque ornatissimum civitatis suæ, probris omnibus maledictisque vexat.

Pestilentia vexari. Columel. lib. 7. cap. 7.

Pœna fuorum scelerum vexari. Cic. pro Domo 3. Ac primum illud a te homine vesano ac furioso, requiro, quæ te tanta pœna tuorum scele- rum flagitiorumque vexet, ut hos tales viros, &c.
 Querelis ingratis vitam vexare. Lucret. lib. 6. 15. al. Insestis fervire.
 Verbis vexare aliquem. Lucret. lib. 5. 164.
 Agros vexare. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 15.
 Annonam attentare & vexare vel maxime Dardanarii solent. Ulpian. in l. 6. D. de extraord. criminib.
 Corpora calor vexat fessâ. Tibull. lib. 4. 11. 2.
 Fortunas alterius vexare. Cic. pro Rosc. Amer. 141. Idcircone expectata nobilitas armis atque ferro Remp. recuperavit, ut ad libidinem suam liberti, servulique nobilium, bona, fortunas vestras, nostrasque vexare possent?
 Impios vexat sollicitudo. Cic. 1. de Legib. 40.
 Me insomnia vexant. Ovid. 3. Trist. 8. 27.
 Mœnia vexantur malis. Catul. Argon. 62. 80.
 Montes ventus vexat flabris. Lucret. lib. 1. 276.
 Pudorem vexare. Lucret. lib. 3. 83.
 Vicia vexare nos dicuntur, quia animum jactant, distorquent, agitant, infestant. Sallust. in Catil. cap. 3. extr. Ac me, quum ab reliquis malis moribus dissentirem, nihilominus honoris cupido eadem, quæ ceteros, fama atque invidia vexabant. Quin & vicia ipsa vexant mores, ut est apud eundem Sallustium in eodem opere.
 Urbem trepidam vexat legionibus. Claud. 2. Conf. Stil. 219.
 Uxorem alterius vexare. Cic. pro Domo 59. Quid enim vos uxor mea misera violarat, quam vexavistis, omni crudelitate laceravistis? [De litibus intelligendum est, quibus Terentia distinebatur.
 Vexare [χρημαζέειν, Gl. L. G.] de navibus proprie dicitur, quum tempestate jactantur. V. supra ex Virgil. & VEXANS, VEXATUS, Partic. VEXANS, antis. Partic. Lucret. lib. 1. 277.
 Sunt igitur venti nimirum corpora cæca,
 Quæ mare, quæ terras, quæ denique nebula cæli
 Verrunt, ac subito vexantia turbine raptant.
 VEXATUS, a, um. Partic. [καταπονθήεις, σκυλεις, Gl. L. G. σκυλευθεις, G. L.] ut. Contentione vexatus. Cic. 3. Philipp. 23. Ti. Canutium, a quo erat honestissimis contentionibus & sape & jure vexatus, &c.
 Bello audacis populi vexatus. Virg. 4. Æn. 614.
 Febre vexatus. Plin. Epist. 234. Atque etiam febriculis vexatus.
 Comæ vexatæ. Ovid. 1. Amor. 14. 24.
 Domus vexata vetustate, apud Plin. 6. Epist. 116.
 Vindemia vexata nimbis continuis. Martial. lib. 1. 52.
 Vita vexata per multa pericula. Propert. lib. 2. 28. 15.
 Unda vexata ingenti Noto. Senec. Herc. fur. 12.
 VEXATIO, ðnis. f. [σχυλισμός, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 4. Tusc. 19. Afflictatio, ægritudo cum vexatione corporis. Idem 5. Verr. 6. Is in te non expilatione Asiæ, vexatione Pamphylia, squalore & lacrimis Sicilia concitetur? Liv. 38. 59. Per vexationem & contumelias L. Scipionis petitorum inimicos.
 Vexatio & Direptio. Cic. 1. in Catil. 18. Tibi vexatio, direptioque socio- rum impunita fuit, ac libera.
 Virginum vexatio. Cic. 4. in Catil. 2. Cum vero mihi propofui regnantem Lentulum, &c. tum lamentationem matrumfamilias, tum fugam virgi- num aique puerorum, ac vexationem virginum Vestalium, perhorresco.
 VEXATOR, ðnis. n. [εγκρατής] Cic. 6. Verr. 80. Neque solum spoliata illa pati, sed etiam eorum spoliatores, vexatoremque defendes? Idem de Arusp. Resp. 47. Tam crudelis mei, tam sceleratus Reipub. vexator esse potuisset?
 Ætatulæ suæ veteres vexatores. Cic. pro Sext. 18. [Obscæno sensu.
 Urbis direptor & vexator. Cic. 3. Philipp. 27.
 VEXATRIX, icis. f. Prudent. Psychom. v. 58. Vexatrix hominum.
 Generis hominum perpetua vexatrix. Lactant. 3. 29.
 VEXAMEN, inis. n. Quod vexat, & molestia afficit. Lucret. lib. 5. 341.
 Aut cecidisse urbes magno vexamine mundi.
 VEXABILIS, e. Adj. Vexans. ut, Vexabile vitium. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13.
 VEXABILITER, Adv. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 9. Vexabiliter caput onerare.
 VEXATIVUS, a, um. Adj. ut, Potio vexativa. Cæl. Aurel. Acut. 2. 29.

U F E

UFENS, ðsentis. m. [Οὐφης] Fluvius qui labitur per Pomtinas paludes, qui etiam Aufentum a quibusdam dicitur. Piin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Æn. 745.
 — gelidusque per imas
 Quærit iter valles, atque in mare volvitur Ufens.
 Est etiam nomen Ducis & Viri apud Virg. 8. Æn. 6. Sil. 4. 343.
 UFRNTINUS, a, um. Adj. [Οὐφεντινός] ut, Ufentina tribus. Liv. 9. 20. V. TRIBUS.

V I

VI. Sex. VII. Septem, Septemviri.
 VIA, æ. f. [ὁδός, Gl. L. G. & G. L.] Dimidius actus quo potest ire vehi- culum. Via (inquit Paulus) constitui vel latior octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter erit, non Via. li. 8. D. t. 3. l. 23.
 Via, abusive, pro omni Loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quum de via vocassent. Ter. Eun. 3. 2. 41.
 — haud convenit
 Una cum amica ire Imperatorem in via.
 Flexus viarum. Lucret. lib. 3. 586.
 Meta longarum viarum. Virg. 3. Æn. 714.
 Refectio viæ. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loc. publ. fiat, &c.
 Spatium viæ. Ovid. 8. Met. 794.
 Præliorum viæ. Tacit. 2. Ann. 5.
 Urbis viæ. Cic. 6. Verr. 119. Ceteræque urbis partes una lata via perpetua, multique transversis divisæ, privatis ædificiis continentur.
 Angusta viarum. Virg. 2. Æn. 132.
 Angusta & lubrica viarum. Tacit. 3. Hist. 82.

Opaca viarum. Virg. 6. Æn. 633.
 Strata viarum. Virg. 1. Æn. 426. Lucret. lib. 1. 316.
 Strataque jam volgi pedibus detrita viarum.
 Ignarus viæ. Virg. 1. Georg. 41.
 Insidiator viæ. V. INSIDIÆ.
 Inter vias. V. INTER præpositionem.
 Viæ trium sunt generum. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loco publico. §. Si quis. Viarum quædam publicæ sunt, quædam privatæ, quædam vicinales.
 Privatæ viæ, sunt quas Agrarias quidam dicunt. Dupliciter autem accipi possunt: vel eæ quæ sunt in agris, quibus imposita est servitus, ita ut ad agrum alterius ducant. Vel eæ quæ ad agros ducunt: per quas omnibus commeari liceat: in quas exitur de via Consulari: & sic post illam excipit via, vel iter, vel actus ad villam ducens. Hæc Ulpian. in l. eadem. D.
 Publicas vias dicimus (ait Ulpian. in l. eadem. D.) quas Græci βασιλικάς, nostri Prætorias, alii Consulares vias appellant.
 Vicinales viæ sunt, Quæ in vicis sunt, vel quæ in vicos ducunt. Has quoque publicas esse quidam dicunt. Ulp. li. 43. D. t. 7. de locis & itineribus publi- cis l. 3. Viæ vicinales, quæ ex agris privatorum collatis factæ sunt, quarum memoria non exstat, publicarum viarum numero sunt. Sed inter eas & ceteras vias militares hoc interest, quod viæ militares exitum ad mare, aut in urbes, aut ad flumina publica, aut ad aliam viam milita- rem habent. Harum autem vicinalium viarum dissimilis est conditio, nam pars earum in militares vias exitum habet, pars sine ullo exitu in- termittitur.
 Urbicæ viæ, quibus opponuntur Rusticæ. Ulpianus in l. 2. D. Ne quid in loc. publ. &c.
 Viæ in Urbe Roma passim memorantur, ut in his facile nobilissima Sacra. Hor. 1. Serm. 9. 1.
 Ibam forte via sacra, sicut meus est mos. V. Varr. L. L. 4. 8. & Lex. Pitisc. Militaris. Cic. 12. Philipp. 25. Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis bene comitatum, quis illustrem aggredi? V. MILIBS.
 Militaris viæ obfessio. Cic. in Pison. 40.
 Terrena via, opponitur Lapide strata. Ulpian. in l. 1. D. de via public. Si quis sub specie refectionis deteriore viam facit: impune vim patietur, propter quod neque altiore, neque longiorem, neque latiore, neque humiliorem viam sub nomine refectionis is qui interdicit, potest facere: vel in viam terrenam, glaream injicere: aut sternere viam lapi- de, quæ terrena sit: vel contra, lapide strata, terrenam facere.
 Tres viæ. Cic. 12. Philipp. 22. Tres ergo ut dixi viæ, a supero mari Flaminia, ab infero Aurelia, media Cassia.
 Appia via imbuta sanguine latronis. V. IMBUO.
 Caupo de via Latina. Cic. pro Cluent. 163.
 Via, Ipse eundi actus. Cic. 1. Philipp. 3. Quum de via languerem, & mihi met displicerem. Ovid. 2. Met. 549.
 Impatiens viæ genitor. Ovid. 6. Met. 322.
 Potest enim quidquam esse absurdum, quam quo minus viæ restat, eo plus viatici quærere? Cic. de Senect. 65.
 Dierum aliquot via. Cic. 5. Verr. 191. Video quot dierum via sit.
 Subita via, Profectio. Ovid. 17. Epist. 156. conf. Languere e via, in LANGUOR, & Levare viam, in LEVIS.
 Æstuosa & pulverulenta. Cic. 5. Att. 14. Nunc iter conficiebamus æstuosa & pulverulenta via.
 Alta ruptis collibus. Senec. Hippol. 10. V. ALTUS.
 Anceps. Ovid. 14. Met. 438. V. ANCEPS.
 Arctæ viæ. Stat. 9. Theb. 417.
 Ardua. Ovid. 2. Met. 63. V. ARDUUS.
 Assueta. Ovid. 19. Epist. 36.
 Audax. Ovid. 2. de Arte Am. 22. de Dædalo.
 Brevis. Virg. 9. Ecl. 23.
 Cæca via. Ovid. 2. Amor. 11. 16.
 Celebris via. V. CELEBRIS.
 Certa via. Cic. 11. Philipp. 4. In Syriam patebat, viæ certa, neque longa.
 Declivis. Ovid. 7. Met. 410.
 Deteriorem viam fieri sic accipiendum est: si usus ejus ad commeandum corruptatur, hoc est, ad agendum vel eundum: ut quum plana fuerit, clivosa fiat; vel ex molli aspera; aut angustior ex latiore; aut pa- lustris ex sicca. Hæc Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loco publico. &c.
 Deterima. Cic. 9. Att. 11. Cursem huc illuc via deterima.
 Difficilis via clivis. Ovid. 3. Amor. 13. 4.
 Habilis via. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loco, &c. Si quis cloacam in publicam viam immitteret, exque ea re minus habilis via per cloacam fieret; teneri eum Labeo scribit. [Barbare Non practicabilem dicunt.
 Implicite viæ errore, Variis circuitionibus in errorem ducentibus confusa. Lucan. lib. 8. 5.
 Inexplicabiles viæ continuis imbribus. V. INEXPLICABILIS.
 Inoffensa. V. INOFFENSUS.
 Invia. Virg. 3. Æn. 383.
 Irremeabiles. Senec. Herc. fur. 7.
 Latebrusa. V. LATRO.
 Longa. V. LONGUS.
 Mollis. Senec. Herc. fur. 6. V. MOLLIS.
 Patientior. V. Patens, in PATRO.
 Perpetua via iis aliquo profecturis optari solebat, qui maximo ha- bebantur odio, quibus verbis petebant a diis, ut nunquam illi in ea loca redirent, sed quanto magis iter facere pergerent, tanto magis e conspectu se eriperent. Cic. in Pison. 33. ostendens quantum foret odium ipsius in animis civium, ob res improbe ab eo in Consulatu gestas: An inquit, quod tibi proficiscenti evenit, ut omnes execrarentur, male precarentur, unam tibi illam viam & perpetuam esse vellent? Tale est illud Turpili apud Nonium in titulo 8. De mutata declinatione, §. 2. Age, age, egredere, atque utinam istuc perpetuum iter sit tibi. [Hic enim iter & Via synonyma sunt.
 Præcipites viæ. Ovid. 2. Met. 206.
 Prona. Ovid. 18. Epist. 121.
 Sublimis. Ovid. 1. Met. 168.
 Tectæ viæ. Lucan. lib. 4. 91.
 Transversa via. V. paulo ante VIA urbis.
 Tremenda. Claud. de Bell. Get. 341. al. Ferenda.

- Trita. Cic. de Clar. Orat. 11. Ut eam laudis viam rectissimam esse duceret, quam majores ejus, ei tritam reliquissent.
 Trita humano pede. Tibul. lib. 4. 13. 10.
 Trifidissima & celeberrima via. Senec. de Vit. beat. cap. 1.
 Tuta frequenque. Ovid. 1. de Arte Am. 585.
 Uda. Lucan. lib. 3. 85.
 Velata viæ. Ovid. 3. Amor. 13. 12.
 It per velatas annua pompa vias. De Junonis festo.
 Accelerare viam, Iter. V. ACCELERO.
 Affectare viam. V. AFFECTO.
 Affectare viam Olympo. Virg. 4. Georg. 562.
 Actus errore viæ. Virg. 7. Æn. 199.
 Anbulare per vias tutas. Ovid. 1. Fast. 122. al. Perpetuas.
 Anticipare viam. Stat. 6. Theb. 442.
 Aperire viam, est Ad veterem altitudinem latitudinemque restituere. Ulpian. in l. 1. D. de via public.
 Aperire patulas vias. Sil. lib. 17. 424.
 Calcanda omnibus via leti. Hor. 1. Carm. 28. 16.
 Capere viam animo. V. CAPIO.
 Carpere viam. Virg. 3. Georg. 347.
 Celerare viam. Virg. 5. Æn. 609.
 Clamare de via. V. CLAMO.
 Claudere vias. V. CLAUDO.
 Claudunt incendia objecta vias. Stat. 2. Theb. 6.
 Coarctatur via, diffunditur, patefcit. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, Modo occurrentibus filvis via coarctatur, modo latissimis pratis diffunditur, & patefcit.
 Coarctata via. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loc. publ. &c.
 Commeare viam scrupulosam. V. COMMO.
 Committere se viæ. V. paulo post, Dare se in viam.
 Commonstrare viam. V. COMMONSTRO.
 Commutare viam, retroque reverti. Lucret. lib. 2. 129.
 Concinnare viam. V. CONCINNO.
 Conficere viam. Cic. de Senect. 6. Volumus sane, nisi molestum est, Cato, tanquam aliquam viam longam confeceris: quam nobis quoque ingrediendum sit, ituc, quo pervenisti, videre quale sit.
 Consternere viam frumento. V. CONSTERNO.
 Construere vias. Lucan. lib. 2. 673.
 Corripere viam, Accelerare. Virg. 1. Æn. 422. V. CORRIPIO.
 Corruptare viam publicam. Ulpianus in l. 2. D. Ne quid in loc. public. &c.
 Decedere de via. Cic. pro Coel. 38. Huic tristi ac decrepito seni responderit Coelius, se nulla cupiditate inductum de via decessisse.
 Declinare se extra viam. V. DECLINO.
 Declinare de via ad dextram. Cic. 5. de Finib. 5. V. DECLINO.
 Declinare regione viæ. Lucret. lib. 2. 250.
 Deducere de via. V. DEDUCO.
 Deerrantes via equi. Senec. Hippol. 10. 1.
 Deterit pedes via longa, Iter longum. Tibul. lib. 1. 9. 16.
 Detorquere viam ad amnem. Valer. 5. Argon. 397.
 Dare viam alicui per fundum suum, Concedere transitum. Cic. pro Cæcin. 26.
 Dare se in viam, vel Committere se viæ. Cic. 14. Fam. 12. Idem 16. 6.
 Ducit via. Virg. 9. Ecl. 1.
 Ducit tristis via ad Manes. Sen. Herc. fur. 19.
 Ducens via ad villam. Ulpianus in l. 2. D. Ne quid in loco publico.
 Ire viam. Virg. 3. Georg. 77.
 Ire atque redire viam. Virg. 6. Æn. 122.
 Ire longam viam. Virg. 4. Æn. 468.
 Ire fallaces vias, Non tutas. Ovid. 2. Amor. 11. 8.
 Ire felici via. Ovid. 1. Fast. 432.
 Itur via qua. Cic. 6. Verr. 96. Fanum ejus est in agro, propter ipsam viam, qua Afforo itur Ennam.
 Errare via. Virg. 2. Æn. 739.
 Evadere viam. Virg. 2. Æn. 739.
 Excedere nova regione viarum. Virg. 2. Æn. 737.
 Exigere viam dicuntur magistratus, quum viciniam cogunt munire quam diligentissime sumptu facto. Afconius in Prætura urbana, in fine.
 Facere viam, est Locum, ubi non erat via, aperire. V. FACIO.
 Fecit tellus icta viam in Tartara. Ovid. 5. Met. 423.
 Facere viam ruina. Lucan. lib. 1. 150.
 Fallit via euntes. Virg. 9. Æn. 243.
 Fert via. Virg. 6. Æn. 295.
 Findit se via in ambas partes. Virg. 6. Æn. 540.
 Illuminare vias igni. Stat. 12. Theb. 275.
 Implet innumeras vias errore Dædalus. Ovid. 8. Met. 168. De Labyrintho.
 Incedere via & Per vias. V. INCEDO.
 Inchoare viam, Præire. Stat. 10. Theb. 358.
 Includere viam. V. INCLUDO.
 Inducere viam. V. INDUCO.
 Inire viam, redire viam. Cic. pro Muren. 26. V. INEO, Ire.
 Ingressus viam hanc. Stat. 4. Silv. 4. 2.
 Insistere viis. V. INSISTO.
 Instaurare vias. Stat. 5. Theb. 9.
 Invadere viam. V. INVADO.
 Laxavit viam bellis. Claud. 2. in Ruff. 24.
 Mittere e via. V. MITTO.
 Moliri viam. V. MOLIO.
 Monstrare viam parvo tramite. Lucret. lib. 6. 26. al. Prono tramite.
 Morari iter viæ propositum. Ovid. 16. Epist. 118.
 Munire viam. Cic. pro Muren. 48. V. MUNIO.
 Mutant vias tempestas, & humor cæli. Virg. 1. Georg. 419.
 Novi viam. V. NOSCO.
 Obfirmare viam. V. OBFIROMO.
 Obliquare vias in devia campi. Stat. 6. Theb. 455.
 Oblæpire viam. Cic. pro Muren. 48.
 Obfessa via. V. OBSIDRO.
 Pandere viam. V. PANDO.
 Patefacta via. Senec. Herc. fur. 1.
- Pergere viam. Cic. pro Planc. 98. Qui antequam de meo adventu audire potuissent, quum tum abessent, aliquorum dierum viam in Macedoniam, ad Planciumque perrexi.
 Præbere viam alicui. Ovid. 11. Met. 515.
 Præcipitare viam. Ovid. 3. Met. 235. al. Anticipare.
 Procedere viam. Cic. 6. Att. 15. Etsi, te hæc legente, aliquantum tamen viæ processero.
 Proficisci recta via. Cic. 3. Q. frat. 1. Ex eo loco recta Vitularia via profecti fumus in Fufidianum fundum.
 Progredi viam. Cic. 1. de Divin. 26. Itaque ut ex ipso audiebam, persæpe revertit ex itinere, quum jam progressus esset multorum dierum itinere.
 Purgare viam, refectionis portio est. Purgare autem proprie dicitur, Ad libramentum proprium redigere, sublato eo quod superest. Ulpianus.
 Rapere viam aliquo, Currere. Sil. lib. 8. 182.
 Rehæcere viam dicitur, & qui aperit, & qui purgat, & omnes omnino, qui in pristinum statum reducunt. Ulpian. D. de Via publica, l. Prætor ait.
 Scindere viam. Virg. 10. Æn. 765.
 Secare viam. Virg. 6. Æn. 899. i. e. Tenere. Servius. V. SECO.
 Secta compira in ternas vias. Ovid. 1. Fast. 142.
 Sternere viam lapide. V. paulo ante, Terrena via.
 Stravit viam per mare Xerxes. Lucret. lib. 3. 1042.
 Esse in via. Cic. 16. Fam. 2. Jam ad id biduum, quod fueris in via, dum in Cumanum venis, accedent continuo ad reditum dies quinque.
 Est via per Macedoniam. Cic. de Provinc. Conf. 4. Via illa nostra, quæ per Macedoniam est usque ad Hellespontum militaris.
 Superare viam saltu. Virg. 3. Georg. 141.
 Tendere vias in devia campi. Stat. 6. Theb. 455.
 Tendere directis viis. Lucret. 4. 613.
 Tentare viam. Virg. 3. Æn. 520.
 Terere viam. Ovid. 1. de Arte Am. 5.
 Vadere veloci via, Passu. Sen. Med. 4.
 Venire viam. Cic. 2. Philipp. 61. Qui nescierit venisse eam tot dierum tibi viam gratulatum.
 Volare viam, Cito conficere. Catul. ad libellum, 33. 7.
 Maris tuta via. Ovid. 11. Met. 747.
 Equoreæ viæ. Ovid. 19. Epist. 160.
 Liquidæ viæ, Viæ in aquis. Lucret. lib. 1. 374.
 Agere occultas vias subter mare. Virg. 3. Æn. 695.
 Agitare perennes vias ætheris alti. Senec. Hippol. 9.
 Currit indociles vias lymphæ. Propert. lib. 1. 2. 12.
 Dat aura viam. Ovid. 7. Epist. 170.
 Ire negata via. Hor. 3. Carm. 2. 22.
 Findere vias pectore, dicuntur natantes. Ovid. 19. Epist. 208.
 Flectere viam velis, Cursum. Virg. 5. Æn. 28.
 Invasit vias phæelus in æquore. Stat. 5. Silv. 1. 245.
 Patuit via in cælum. Senec. Med. 12.
 Transit claustra viarum vox. Lucret. 4. 616.
 Via, Adeundi facultas seu ratio. Virg. 6. Æn. 104.
 Este duces o, h qua via est, cursumque per auras Dirigite. Columbas alloquitur Ibid. 367.
 Aut tu, si qua via est, si quam tibi diva creatrix Ostendit, &c.
- Accedundi via. Ter. Heaut. 3. 3. 22.
 Fit via vi, rumpunt aditus, &c. Virg. 2. Æn. 494.
 Invenire viam, Exitum reperire. Virg. 3. Æn. 395.
 Via, per translationem, pro Ratione & modo aliqui faciendi, Methodus.
 Tradere viam litigandi. Cic. 1. de Legib. 18. Alie vero, & ut oportet, a capite, frater, repetis quod quærimus: & qui aliter jus civile tradunt, non tam justitiæ, quam litigandi tradunt vias.
 Arte & via dicere. Cic. de Clar. Orat. 46. Antea neminem solitum via nec arte, sed accurate tamen & de scripto persofque dicere.
 Ratio ac via. Cic. 2. Verr. 48. Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus investigare & consequi possim.
 Dicendi via. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Morum via. Stat. 3. Silv. 3. 203.
 Via ad. Cic. 2. Off. 43. Præclare Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quasi compendiarium dicebat esse, si quis id ageret, ut qualis haberi vellet, talis esset.
 Sera nunquam est via ad bonos mores. Sen. Agamem. 4. i. e. Iter.
 Aperta, simplex & directa. Cic. 1. de Finib. 57.
 Brevior, & multo lucidior via, subaudi Docendi. Quintil. 3. 11.
 Facilis. Virg. 1. Georg. 122.
 Facilis & apertior. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Illustris & lata. V. ILLUSTRIS.
 Incepta. V. INEPTUS.
 Mollior & magis trita. Quintil. lib. 1. cap. 6. V. MOLLIS.
 Pervolgata via, Confectudo. Ter. Heaut. 1. 1. 49.
 Prima. Plaut. Mil. 2. 2. 98.
 Quantumvis prolationum, dummodo nunc prima via Inducamus, vera ut esse credat, quæ mentibimur. Barbari dicunt *Primo iclu*, h. e. Statim, primo ipso congressu.
 Simplex via mortis. Virg. 3. Georg. 482.
 Nec via mortis erat simplex, sed ubi ignea venis Omnibus acta sitis, miseros adduxerat artus. Ubi Servius; Nec moriebantur ex usu, id est secudum naturalem ordinem, non tantum fuga animæ, sed etiam corporis resolutione. Est autem Salustii qui ait, Ne simplici quidem morte moriebantur.
 Accipere viam. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Adjuvare temeraria via. V. ANJUVO.
 Aggredi alia via. Ter. And. 4. 1. 46.
 Aperit viam vis. Virg. 10. Æn. 864.
 Aperire viam alicui. Virg. 11. Æn. 884.
 Deducere in viam. Cic. 1. de Legib. 41.
 Demonstrare rectam viam. Quintil. lib. 2. cap. 6.
 Depelli recta via. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Deferere viam virtutis. Hor. 3. Carm. 24. 44.
 Dare viam, per translationem. Virg. 11. Æn. 128.

Et te, si qua viam dederit fortuna, Latino

Jungemus regi. i. c. Si voluntatem nostram fortuna comite-

tur. Servius.
Dare viam ad scientiam. Cic. 2. de Divin. 102. Et non, si significant
futura, nullas dant vias nobis ad significationum scientiam.

Errare tota via, Proverbium in eos, qui vehementer aberrant. Ter.
Eun. 2. 2. 14.
— quid tu his rebus credis fieri? tota erras via. Trans-

latum a viatoribus, qui nonnunquam ita solent aberrare a via, ut non
sine dispendio quidem, tamen quo tendebant perveniant: nonnunquam
sic aberrant, ut longe divertant, & in diversum tendant. Erasmus.

Facere sibi viam. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Habere docendi viam. Cic. in Brut. 114. Volo igitur huic summo om-
nem, quæ ad dicendum trahi possit, loquendi rationem esse notam,
quæ quidem res duplicem habuit docendi viam.

Ignorare viam gloriæ. Cic. de Clar. Orat. 280. Quod si ita putas, totam
ignoras viam gloriæ.
Indagare viam inuistatam. Cic. in Orat. 11. Reprehendent, quod in-
uistatas vias indagemus, tritas relinquamus.

Ingredi vulgarem viam. Quintil. in proœm. lib. 1.
Ingredi sceleris viam. Lucret. 1. 82.
Ingredi viam vivendi. V. INGREDIOR.

Insistere viam agendi aliquid, Instituire artem. Servius. Virg. 3. Georg. 164.
Inflas rectam viam. V. INSTO.
Intercludere vias omnes seditionum. V. INTERCLUDO.
Moliri vias veritatis. Sil. lib. 4. 790.

Monstrare viam. Cic. 3. Off. 51. Quid enim est aliud, quam viam er-
ranti non monstrare (quod execrationibus publicis sancitum est) &c.
Monstrata est vitæ via per carmina. Hor. de Arte Poet. 404.

Munire diversas vias. Quintil. lib. 3. cap. 1. Diversas tamen vias mu-
nientur.
Noscere vias pecuniæ. Cic. 1. Q. frat. 1. Omnes vias pecuniæ norunt,
& omnia pecuniæ causa faciunt.

Panditur via salutis. Virg. 6. Æn. 96.
Patent undique ad libertatem viæ nultæ, breves, faciles. Senec. Epist. 12.
Patefacere viam avaritiæ. Cic. 5. Verr. 219.
Patefacere viam ad opes. Cic. 5. Philipp. 49. V. PATERFACIO.

Persequi vias. Cic. 4. Fam. 13. Et in ipsius consuetudinem, quam ad-
huc meus pudor mihi clausit, insinuabo, & certe omnes vias perfe-
quar, quibus putabo ad id, quod volumus, perveniri posse.

Præstare alicui faciliorem viam. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Quærere viam vitæ, Rationem recte vivendi. Lucret. lib. 2. 10.
Redire in viam, per translationem. Cic. 12. Philipp. 6. Quod si erra-
tum, P. C. spe falsa atque fallaci, redeamus in viam. V. REDDO.

Reduci alio flexu ad rectam viam. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Sequi viam aliquam in re aliqua. Cic. 4. in Catil. 9. Si eritis secuti sen-
tentiam C. Cæsar, quoniam hanc is in Rep. viam, quæ popularis ha-
betur, secutus est.

Tenere vias omnes amoris. Plaut. Trin. 3. 2. 41.
Tentare illicitas vias. Valer. 1. Argon. 197.
Tentanda via est. Virg. 3. Georg. 8.

Trahere viam quandam & rationem. Quintil. lib. 5. cap. 1.
Tradere viam optimarum artium alicui. Cic. 2. de Divin. 1. Quærenti
mihi, multumque & diu cogitanti, quam re posses prodesse quam-
plurimis, ne quando intermitterem consulere Reipub. nulla major oc-
currebat, quam si optimarum artium vias traderem meis civibus.

Trahere vias medendi. Celsus in præf. lib. 1.
Uti via. Cic. 2. Att. 19. Ego autem neque pugno cum illa causa propter
illam amicitiam, neque approbo, ne omnia improbem, quæ antea
gessi: utor via. h. e. Neque in hanc partem, neque in illam declino,
interjacet quædam quasi via, qua ego utor.

Viæ ab intestinis ad jecur ductæ ac directæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 137.
Ovid. 2. Met. 828.
Sic letalis hiems paulatim in pectora venit,
Vitalesque vias, & respiramina clausit.

Vocis via. Ovid. 6. Met. 355.
Vocis tenuata via. Ovid. 14. Met. 498.
Lubrica via plagæ. h. e. Hiatus vulneris humectatus sanguine. Stat. 2.
Silv. 1. 4.
Lactea via, Congeries stellarum. Ovid. 1. Met. 169.
Est via sublimis, cælo manifesta sereno,
Lactea nomen habet; candore notabilis ipso, &c.

Viæ, sunt Virgæ auratæ vestimentis Cois intextæ. Tibul. 2. 7. 36.
— auratas disposuitque vias.
VIACŪLUS, i. m. [ὄδιον ἰπιμακτῆς] Gloss. Latinogræc. V. VIACURUS infra.

VIALIS, e. Adj. Ad viam pertinens, ut, Lares viales. Plaut. Merc. 5. 2. 24.
De Diis Vialibus, V. Ever. Otton. Comment.

VIARIUS, a, um. Adj. [ὄδιαιος] ut, Lex viaria. Cic. 8. Fam. 6. Le-
vissime enim quia de intercalando non obtinuerat, transfugit ad popu-
lum, & pro Cæsare loqui cœpit, legemque Viariam non dissimilem
Agrariæ Rullii, &c. i. e. De viis muniendis vel faciendis.

VIATICUS, a, um. Adj. [ὄδιμακτός, Gl. G. L.] ut, Cœna viatica, quæ
peregrinis datur, vel peregre abeuntibus. Plaut. Bacch. 1. 1. 61.
Viaticus labor. Cæl. Calcagn. Epist. 19. lib. 6. Laborem hunc viaticum
subire.

VIATICUM, i. n. [ἰφὸδιον, Gl. L. G. & G. L.] Quicquid iter agendi
causa necessarium est, sive cibus, sive pecunia ad victum expendenda.
Plaut. Capt. 2. 3. 89.
Sequere me, viaticum ut dem hinc a trapezita tibi. Hor. 1.
Epist. 1. 54.

Aut cistam effractam, & subducta viatica plorat.
Velim videas & quid viatici, & quid instrumenti fati sit. Cic. 12. Att. 31.
Equidem video mihi quoque opus esse viaticum. Cic. 15. Att. 20.
Collecta viatica multis ærumnis. Hor. 2. Epist. 2. 26.
Largum & liberale viaticum. V. LIBER, Adj.

Habere viaticum. Cic. 7. Att. 17. Q. Titinius viaticum se neget habere.
Viaticum dicitur Peculium & facultas. Suet. Cæs. cap. 64. Ingresso civi-
le bellum centuriones cujusque legionis singulos equites e viatico suo
obtulerunt. V. ibi Torrent. conf. Gell. 17. 2.
VIATICŪLUM, i. n. dimin. Ulpian. in l. Si longus, in fine. D. de ju-

diciis, Ne si ei non dederimus actionem, futurum sit, ut impune fran-
dem patiator, & egestate Romæ laboret, viaticulo suo non recepto,
quod ad sumptum pater ei destinavit

VIATICATUS, a, um. Adj. a Plauto fictum. Men. 2. 1. 30.

Audi, Menachme, quum inspicio marfupium.
Viaticati hercle admodum æstive fumus. D'ctum est ex eo quod
plura alimenta bibernis solent providere milites, quam æstivis: & quod
æstate qui iter faciunt, paucioribus diebus quo volunt perveniunt, &
de æstatis frugibus inter eundem se interim tolerant, cum interim hieme
idem nuda tellure facere non possint, & ea tempestate lagenam & portio-
nem potius, quam cibum & obsonium quærant. Nam in lagena est æsti-
vum viaticum. Hæc Turnebus, 18. 15. [Viaticati, i. e. Viatico instru-
cti. Videtur Adj. ut Peculiatu a Peculio, Petasatus a Petaso, &c. est
etiam Partic. esse possit. Æstive, Tenuiter: allusio est, cum ad Vetti-
tum æstivum, qui præ hiberno, levis & tenuis est, tum ad farcinulas
æstive viantium.

VIOL, [ὄδιον, ὄδιμακτῆς] Æru. Iter facere, ire, ut, Iter viare. Lucilius. Et
Plaut. Truc. 1. 1. 8. Pericula vianda, i. e. Adeunda. V. ibi Interpr.
Intendi ad viandum. Ammian. 20. 23. V. Quintil. 8. 6.

VIANS, antis. Partic. Solinus cap. 42. Latrones puteos arenis operie-
bant, ut temporaria fraude subductis aquis, in fame & siti iter submo-
veret accessus viantium. Et Apul. 6. Met. p. 184. Elmenh. Quis vian-
tium vectorem suum non libenter auferat secum?
Ita Sidonius Apoll. libri 6. Epist. 6. Postquam sædfragam gentem rediisse
in suas sedes comperi, neque quidquam viantibus insidiarum para-
re. H. St.

VIATOR, Æris. m. [ὄδοιπῆρος, Gl. L. G. & G. L.] Qui iter facit. Cic.
de Fato, 34. Hoc enim modo viator quoque bene veltitus causa grassatori
fuisse dicitur cur ab eo spoliaretur. Juven. 10. Sat. 22.
Cantabit vacuus coram latrone viator.

Non semper viator a latrone, nonnunquam etiam latro a viatore occidi-
tur. Cic. pro Milon. 56.
Nisi si quid ex prætereunte viatore exceptum est, scire nihil possumus.
Cic. 2. Att. 12.

Aridus viator. Virg. 4. Georg. 98.
Cautus præcingitur ense viator. Ovid. 2. Trist. 271.
Exceptus viator a latronibus. Cell. in præf. lib. 1.
Fessus viator. Hor. 1. Serm. 5. 17.
Lassus viator. Catul. ad Mallium, 66. 61.
Siccus viator. Ovid. 4. de Pont. 10. 34.
Sitiens viator. Ovid. 3. Amor. 6. 97.

Viator [ἀμφιδάκρυος, ἀργυροπρεπῆς, Gl. L. G.] etiam dicebatur Minister,
Qui magistratibus apparebat: eo quod plerumque evocabantur ex agris
homines ad magistratus, & frequens eorum ab agris ad urbem via erat.
Columel. in præfat. Illis temporibus proceres civitatis in agris mora-
bantur: & quum consilium publicum desiderabatur, a villis arcesse-
bantur in Senatum: ex quo qui eos evocabant, viatores nominati sunt.
Cic. de Senect. 56. A villa in Senatum arcessebantur Curius & ceteri se-
nes: ex quo qui eos arcessebant, viatores nominati sunt.

Mittere viatorem. Cic. in Vatin. 22. Miserisne viatorem, qui M. Bibu-
lum domo vi extraheret.

Viatores, in factionibus circi ludisque dicebantur, Qui ministri cursita-
bant huc illuc ultro citro jussu agitatorum, si qua forte re egerent, ac
illis præto semper erant. Horum mentio est in epigrammate isto, quod
e præf. titulus Turnebus (11. 11.) eruit; M. VISPANIO FVLLONI
TENTORI. M. VISPANIO MIGNIONI VIATORI. &c.

VIATRIX, icis. f. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 745. n. 5. AQUILIA
VIATRIX.

Infatigata viatrix. Mart. Capella lib. 6. post init.
VIATORĪUS, a, um. Adj. [ὄδοιμακτός] Quod ad viam pertinet. Unde
Viatorius, Quod per viam deferebatur: ut, Vasa viatoria. Plin. lib. 16.
cap. 10. Idem lib. 37. cap. 2.

V I B

VIB. Vivo.

VIBEX, icis. f. [μάλωψ] Pl. Vibices, [μάλωπις ἀπὸ πληγῶν, Gl. L. G.]
Signum verberis in humano corpore remanens, quod vi fiat, ut ait Festus.
Plaut. Most. 4. 1. 10. Malam rem prius cavendam multo esse, quam ut
meum tergum subijciam culcitram vibicibus. Sed alii omittunt Culcitram
vibicibus. V. Gronov. edit. Plin. lib. 30. Verberum vulnera, atque vibi-
ces, pelibus ovium recentibus impositis, obliterantur.

Flagellare vibice. Perf. 4. Sat. 48.
VIBIA, æ. f. Aufon. præf. Monosyllab. Ut in vetere verbo sequitur vara
vibiam. V. Scalig. Lect. Aufon. 1. 18. p. 54. Al. Bibiam. V. VARUS.

VIBILIA, æ. f. Dea viarum. Arnob. lib. 4. p. 131. Ab erroribus viarum
Dea Vibilia libera.

VIBIUS Virius, [ὄδοιμακτῆς ὄδιαιος] Capuæ deditionem vehementissima
oratione dissuadet apud Liv. 26. 13. Fuerat enim auctor Campanæ
defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi conscivit ante
deditionem, & multis civibus Senatoribusque, ut idem quoque facerent,
persuasit.

VIBO, Ænis. m. Flos herbæ, quæ vocatur Britannica. Plin. 25. 3. Flo-
rem vibones vocant. V. ibi Harduin.

VIBISSO, Ære. Crispare vocem in cantando. Festus ex Titinnio.
VIBISSÆ, seu, ut Gloss. VIBRUSSÆ, Ærum. f. [τρίχης ἰνὴς, Gl. L. G.]
sunt Pili in naribus hominum: dicti quod iis evulsis caput vibretur. Fe-
stus, vel potius Paulus.

VIBRO, pr. c. [πῶμα, κραιδάειν, Gl. L. G. & G. L. κλείω, ἰγκλάω, L. G. πείρω,
G. L.] Ære. a Vi deductum: significat Movere & quasi vi agitare. Virg.
2. Æn. 211.
Sibila lambebant linguis vibrantibus ora. Cic. 2. Off. 29. Quam
hastam L. Sulla quum vibrasset, Dictatore propinquo suo. Idem 2. in
Catil. 23. Sicas vibrare.

Bipennem vibrare. Lucan. lib. 3. 433.
Hastam vibravit gelidis viribus. Sil. lib. 10. 113.
Jaculum vibrare excusso lacerto. Ovid. 4. Epist. 43.
Lancea vibravit, i. e. Vibratus est. Sil. 1. 553.

Spicula vibrare. Virg. 11. Æn. 606.
Telum vibrare. Lucan. lib. 4. 40.
Iambos truces vibrare. Catul. in Annales Volusii, 34. 5.

Fulmina vibrant. Cic. in Orat. 234. Demosthenes, cujus non tam vibrant fulmina illa, nisi numeris contorta ferrentur.
 Vibrare dicitur mare. h. e. Micare, & intremiscere, ut ait Budæus, sive contremefieri. Cic. 4. Acad. 105. Quodque nunc, quia a sole colucet, albescit & vibrat, dissimileque est proximo ei continenti.
 Tremere & vibrare. Plin. lib. 2. cap. 8. de Terræmotu & hiatibus, Nec simpliciter modo quatitur unquam, sed tremit vibratque.
 Vibrare, neutrum, i. e. Trepidare. Valer. 8. Argon. 57.
 Quum subito ingentem media inter nubila flammam
 Conspicit: & fava vibrantes luce tenebras. i. e. Quas illuminabat & vibrare faciebat lux oculorum serpentis pervigilis.
VIBRANS, antis. Partic. [πείλων] ut,
 Draco vibrans linguas multifidas. Valer. 1. Argon. 62.
 Serpens lingua vibrante minans. Lucret. lib. 3. 657.
 Supercilio vibrante loqui. Ovid. 2. Amor. 5. 15.
 Sonus vibrans, Aures feriens, vel Tremulus. Plin. lib. 10. cap. 29.
 Oratio incitata & vibrans. Cic. de Clar. Orat. 326. Et erat oratio, cum incitata & vibrans, tum etiam accurata & polita.
 Sententiæ vibrantes. Quintil. lib. 10. cap. 1. Summa in Archilocho vis elocutionis, tum validæ, tum breves, vibrantesque sententiæ. i. e. Incitatae.
VIBRANDUS, a, um. Partic. Claud. de 4. Conf. Honor. v. 519.
 — jam cornus avita
 Tentatur vibranda tibi.
VIBRATUS, a, um. Partic. [πυλαυρίων] ut, Vibrata hasta.
 Fulgor vibratus ab æthere. Virg. 8. Æn. 524.
 Fulmina vibrata jactat Juppiter. Ovid. 2. Met. 308.
 Membra vibrata vertigine. Claud. 2. in Eutrop. 359.
 Sibila vibrata per auras. Sil. lib. 3. 185.
 Spicula vibrata per auras. Ovid. 8. Met. 374.
 Tela vibrata lacertis. Ovid. 12. Met. 79.
 Vibratum, pro Crispo. Virg. 12. Æn. 100.
 — & fœdare in pulvere crines
 Vibratos calido ferro, myrrhaque madentes. i. e. Crispatos
 calamistro, inquit Servius. Columel. lib. 10. 187.
 Candida vibrato discrimine, candida thyrsi est.
VIBRABUNDUS, a, um. Adj. Mart. Capell. 8. p. 297. Stilbon ante emergentis splendorem jubaris vibrabundus apparet.
VIBRATIO, ðnis. f. Crispatio. Festus, Gradivus dictus a vibratione hastæ, quod Græci dicunt κροδάειν.
 Sideris igniti vibratio. Vopisc. in Caro. cap. 8.
VIBRATUS, ðs. m. Tractus crispus. Mart. Capella lib. 8. Proprii luminis vibratum amittere.
 Ignium vibratus. Idem lib. 1. p. 17.
VIBRABILIS, e. Adj. Mart. Capell. 1. p. 11. Sidus vibrabile.
VIBRAMEN, ðnis. n. Vibratio, crispatio. Apul. 6. Met. p. 179. Elmenh. Trifulca vibramina draconum.
VIBURNUM, i. n. [ζυμυτυπιών κρόβος, Gl. L. G.] Genus fruticis. unde Virg. 1. Ecl. 26.
 Verum hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
 Quantum lenta solent inter viburna cupressi. [In Gloss. scribo, ζυμυτυπιών, κρόβος.]

V I C

VIC. Vicarius, Vicentia, Vicit, Victor, Victoria, Victrix, Vixit.
VIC. AVG. Victoria Augusti. **VICC.** Victores. **VIC. S. I.** Vice sacra judicans. **VIC. S.** Victoria Sicula. **VICT.** Victor, Victoria.
VICAPOTA, æ. f. Dea Victoriæ, quæ & Victoria. Senec. de morte Claudii, Diespiter, Vicæ Potæ filius. Liv. 2. 7. extr. Ubi nunc Vicæ Potæ est domus. Et Cic. 2. de Legib. 28. Si fingenda nomina Vicæ Potæ, &c. Alii scribunt Vicepota. V. Gronov. ad Cic. l. c. & Grut. ad l. c. Senec.
VICANUS, V. VICUS.
VICARIUS, V. VICIS.
VICENALIS, **VICENABIUS**, **VICENNIIUM**, **VICENUS**, **VICSIMA**, **VICSIMANUS**, **VICSIMARIUS**, **VICESIMATIO**, **VICESIMUS**, **VICES** V. **VIGINTI**.
VICINTIA, æ. f. [Οὐκίοντα] Venetiæ oppidum, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 19. Tacit. 3. Hist. 8. Possessa ipso transitu Vicentia. Sic enim Plinius atque Ptolemæus vocant, non Vincentia. Quidam & Vicetiam ex inscriptione, quæ in agro Veronensi reperta est, ut annotat Rhenanus in suis Castigationibus in Tacitum.
VICIA, æ. f. [χρυσίπερον, Gl. L. G. βίκια, χρέτος, G. L.] Genus leguminis, a vinciendo dicta. Plin. lib. 18. cap. 15. Et vicia pinguescunt arva, nec ipsa agricolis operosa: uno fulco sata, non sarritur, non stercoreatur, nec aliud quam deocatur. Sationis ejus tria tempora. Varr. 1. de R. R. cap. 31. Vicia dicta a vinciendo, quod item capreolos habet ut vitis, quibus quum sursum vorsum serpit ad scapum lupini, aliumve quem, ut hæreat, eum solet vincire. [In Gloss. corrupte Vicinia scriptum.
 Fetus tenues viciæ. Virg. 1. Georg. 75.
 Pabularis vicia. V. **PABULUM**.
 Serere viciam. Virg. 1. Georg. 227.
VICIARIUS, a, um. Adj. [βικιακός] Quod ad viciam pertinet, ut, Cribrum vicarium, in quo vicia expurgatur, apud Columel. 8. 5.
VICIARIUM, i. n. corrupte legebatur apud Columel. lib. 11. cap. 2. pro Vitiario, V. in **VITIS**.
VICINIA, **VICINUS**. V. **VICUS**.
VICIS, em, e. plur. Vices, ibus. [ἀμάλξι] est Alternatio, sive vicissitudo. Quintil. lib. 6. cap. 5. Judices vel prædentes magistratus appellandi sunt frequenter, ut loquendi vices serventur.
 Annorum vices. Columel. lib. 2. cap. 9.
 Belli vices. Stat. 9. Theb. 78.
 Colloquii vices. Ovid. 21. Epist. 18.
 Fernarum vices. Plin. 17. 23. Nihil est in opere naturæ, quod non aliquas vices feriarum velit.
 Alternare vices. Ovid. 15. Met. 409.
 Disponere varias vices operum. Tibul. lib. 1. 9. 64.
 Dividere vices professionum. Quintil. in præm. lib. 1.
 Exercere vices. Virg. 9. Æn. 175.

Fertque refertque vices incerta fors. Lucan. lib. 2. 13. h. e. Fortuna mutat prospera adversa, & contra.
 Implere destinatas vices. Curt. lib. 4. 10. 5.
 Inversæ vices. Propert. 1. 15. 30.
 Mutat terra vices. Hor. 4. Carm. 7. 3.
 Servare vices. Virg. 9. Æn. 222.
 Sortiri vices. Virg. 3. Æn. 376.
 Variare vices. Virg. 9. Æn. 164.
 Volvere vices. Virg. 3. Æn. 376.
 Per vices, In vicem, Vicissim. V. præpositionem **PERR**.
 Vicibus, Idem quod Per vices. Plin. lib. 8. cap. 32. Maria tranant gregatim nantes porrecto ordine, & capita imponentes præcedentium clunibus, vicibusque ad terga redeutes. De cervis.
 Alternis vicibus, Ewripi reciprocationibus nunc ultro, nunc citro. Senec. Herc. fur. 377.
 Permutatis vicibus stationum, Expletis redituris, traditis. Curt. lib. 8. 6. 11.
 Fungi vicibus alicujus. Propert. lib. 4. 12. 75.
 Vitare vices, i. e. Pugnare: quia per vicissitudinem pugnabatur, ut Salustius docet. Virg. 2. Æn. 433. Servius.
 Vices, Pœnæ, & incommoda. Hor. 1. Carm. 28. 32.
 — vicisque superbæ
 Te maneant ipsum.
 Exigere vices alterius. Propert. lib. 1. 13. 10.
 Hæc erit illarum contempti pœna doloris:
 Multarum miseras exigit una vices. h. e. Una puella, quam perditte amas, exigit a te pœnas, quas multæ propter te passæ sunt, volentes abs te amari, sed abs te repulsæ & contemptæ.
 Vice, in μέγας. Gloss. Latinogrec.
 Sermonum vice. Virg. 6. Æn. 535.
 Sic autem dixit. Amm. Marcell. libro 23. imitans hoc loquendi genus, Nulla sermonum vice, propnatarum rerum pretia solis oculis æst. mantur. In edit. Francf. p. 421. in fine. Et in Indice exponuntur Nullis colloquiis. Sic Colloquii vices Ovid. H. St. V. in **SERRS** totum locum.
 Alia vice. Liv. 1. 21. Ita duo deinceps reges, alius alia vice, ille bello, hic pace, civitatem auxerunt. i. e. Unus una vice, & alter alia.
 Videtur tamen hoc accipi pro Tempore: ut fit, Alius alio tempore, quod posterius loquendi genus doctissimis est usitatum. Vetus tamen exemplar legit, Alius alia via, &c.
 Alterna vice. Plin. 9. Epist. 33. ad Caninium, Ex hoc stagno in modum fluminis ætvarium emergit, quod vice alterna, prout æstus aut repressit, aut impulit, nunc infertur mari, nunc redditur stagno.
 Annua vice. V. **ANNUUS**.
 Benigna vice. Hor. Epod. 13. 11. h. e. Felici mutatione aut vicissitudine.
 Grata vice. Hor. 1. Carm. 4. 1.
 Stata vice. Curt. lib. 9. 9. 9.
 Sua vice. Curt. lib. 7. 1. 14.
 Versa vice. Ulpianus de Stipulationibus, lib. 45. Pand. l. 1. §. Si quis simpliciter, Et vice versa si interrogatus sub conditione, responderit pure, &c.
 Vice, pro Loco accipitur: ut Vice mea, Vice tua; pro Tuo & meo loco. Hor. in Arte Poet. 304.
 — fungar vice cotis, acutum
 Reddere quæ ferrum valet, exfors ipsa fecandi. Plin. lib. 8. cap. 46. Bos in Ægypto etiam numinis vice colitur.
 Fungi aliena vice. Liv. 1. 41.
 Fungi mutua vice. Paulus in l. Certum. D. Si certum pet. Pedius nihil referre ait, proprio nomine res appellentur, an digito ostendantur, an vocabulis quibusdam demontrentur: quatenus mutua vice fungantur, quæ tantundem præstent.
 Vice, pro Instar; ut Vice Sardanapali, Quemadmodum Sardanapalus. Cic. 10. Att. 11. Quod si me fefellerit, feram licet multi clarissimi homines, in Rep. excellentes, tulerant, nisi forte me, Sardanapali vice, in suo lectulo mori censueris, quam exilio Themistocleo, qui, &c.
 Carinæ vice inversæ, i. e. In modum. Plin. 9. 6.
 Mundi vice circummagi, Ad similitudinem mundi. Suet. in Nerone, cap. 31.
 Pœnæ vice fingere nomina. Cic. 2. de Legib. 28.
 Teli vice sævit nuda manus. Juven. 15. Sat. 53.
 Commoveri vice. Quintil. lib. 4. Si judex aut sua, aut Reip. vice commovetur.
 Simplici vice, Semel. Hor. 4. Carm. 14. 13.
 — & arces
 Albus impositas tremendis.
 Deject acer plus vice simplici. Vult intelligi in vastandis his non tantam illis eladem intrulisse, quantam ipsi dederant, sed duplam: hoc est eam non simplici vice reddidisse. Porphyrio.
 Suam cujusque vicem. Liv. 3. 36. Quum priores Decemviri ita servassent, ut unus fasces haberet, & hoc insigne regium in orbem suam cujusque vicem per omnes iret.
 Efficere vicem alicujus rei. Plin. lib. 23. cap. 4.
 Exhibere vicem alicujus rei. Plin. lib. 23. cap. 7.
 Explere vicem olei. Plin. lib. 31. cap. 2.
 Habere vicem obsonii. Plin. lib. 15. cap. 19.
 Peragit vicem vox. Ovid. 4. Met. 218.
 Repræsentare vicem olei. Plin. lib. 28. cap. 10.
 Revocare vicem. Senec. Herc. fur. 13.
 Vicem pro Officio quoque dicimus. Liv. 1. 20. Ne sacra regiæ vicis deferrentur, flaminem Jovi alliduum sacerdotem creavit.
 Demandare vicem suam alicui. V. **DEMANDO**.
 Vide Indicem. Hitor. Rom. H. St. V. **DEMANDO**.
 Nulla est enim persona, quæ ad vicem ejus, qui e vita emigrarit, propius accedat quam hæres. Cic. 1. de Legib. 48. i. e. in locum.
 Vicem alicujus sollicitus. Curt. lib. 7. 11. 20.
 Pro, Vice mea, tua, &c. Plautus fere semper accusativum posuit, Vicem meam, tuam, &c. ut in Capt. 3. 3. 11.
 Occidam, oppetamque pestem, heri vicem meamque. i. e. Pro hero meo. Ibid. 2. 3. 37.
 Ut eum redimat & remittat huc nostrum amborum vicem. Idem Rud. 3. 5. 33. Videntur Cicero & Livius licet etiam locuti V. Irasci vicem, infra. Cic. 1. Fam. 9. Quanquam ille perennis inimicus amicorum suorum

rum, qui tuis maximis beneficiis ornatus, in te potissimum fractam illam, & debilitatam vim suam contulit, nostram vicem ultus est ipse sese. i. e. In sese pœna afficiendo occupavit officium nostrum, inquit Budæus.

Implere vicem alterius. V. IMPLERO.

Obtinere vicem veri. Curt. lib. 8. 8. 15.

Penfare vicem. V. PENSO.

Præstare vicem alterius. Ovid. 3. de Arte Am. 666.

Recitare vicem officii. Cic. pro Sext. 10. Sed recito memoriam perfuncti periculi, prædicationem amplissimi beneficii, vicem præsentis officii, testimonium præteriti temporis.

Reddere vicem lunæ. Plin. lib. 2. cap. 8.

Supplet vicem solis, Loco solis est. Plin. lib. 5. Epist. 6.

Sustinere vicem duorum ut unus homo difficile est. Paulus in l. Si plures. D. De pactis.

Miseret vicem. Ter. Heaut. 4. 5. 1.

Ita me di amabunt, ut nunc Menedemi vicem Miseret me.

Dolere vicem nostram, est Propter incommoda privata dolere. Vicem autem publicam, est quod vulgo dicunt, Zelo Reip. Est autem figurata locutio, ut docet Priscianus de constructione.

Iraisci vicem alterius. Liv. 34. 32. At enim cum Philippo Argivi fenferunt. Remittimus hoc tibi, ne vicem nostram irascaris. V. IRA.

Mæstus, non suam vicem, sed propter ipsum periclitantium fratrum. Curt. lib. 7. 2. 5. Alia exemplaria habent, Non ob suam vicem.

Pertimescere. ut Cic. pro Domo 8. Mihi uni necesse erit & meam & aliorum vicem pertimescere.

Timcam necesse est valde & meam & vestram vicem. Cic. 11. Fam. 19.

Vices appellantur Pœnæ, quæ in sceleratos pro admittis regeruntur, ut inquit Porphyrio in illud Hor. Epod. 5. 87.

Venena, magnum fas, nefasque, non valent Convertere humanam vicem.

Vicis, Gratia vel bona vel mala. ut,

Reposcere & reddere vicem. Martial. lib. 8. 38.

Captet forsitan, aut vicem reposcat. Plin. 2. Epist. 9. Reddam vicem, si reposces. i. e. Par beneficiis. [Par pari referam.]

Reddere vicem meritis. Ovid. 1. Amor. 6. 23.

In vicem. Columel. lib. 3. cap. 14. V. INVICEM.

Cedere in vicem alicujus rei. V. CEDO.

Sumere ptfanam in vicem vini. Cels. lib. 4. cap. 6.

VICARIUS, a, um. Adj. Quod vicem alicujus gerit, five obtinet, & in ejus locum successit.

Corpus vicarium Quintil. Decl. 16.

Fidem vicariam operæ nostræ supponere. Cic. pro Rosc. Amer. 111. Propterea quod quibus in rebus ipsi interesse non possumus, in his operæ nostræ vicaria fides amicorum supponitur. [Nisi est & subr. Vicaria, æ. f. Manus vicarias polliceri. Quintil. in Gladiatore, ad finem.]

Mors vicaria, Quæ pro altero fabitur. Quintil. in Gladiatore.

Opera vicaria, Mutuo data. Quintil. Vicariam operam ei impendi.

Pœna vicaria. Quintil. Decl. 6.

Servitus vicaria. Quintil. Decl. 8.

VICARIUS, i. m. [δῶλον οἰκεῖν, Gl. L. G.] dicitur Servus, qui alterius servi vices gerit, qui servo majori in familia servit. Plaut. Afin. 2. 4. 27.

— eho, ecquis pro vectura olivi

Resolvit? LI. resolvit. LB. cui datum est? LI. Sticho vicario ipsi Tuo. LB. vah delenire apparatus: mihi scio vicarium esse,

Neque esse servum in heriædibus qui sit pluris, quam ille est. Cic.

3. Verr. 93. Peculia omnium, vicariis retinentur. Paulus de Noxalibus act. l. Si in re, Si servus tuus navem exercuerit: ejusque vicarius, & idem nauta in eadem navi damnum dederit.

Vicarius, Successor. Suid. Βικῆριος πῆγῃ Γαλακτοῦ Ἀγῆδοξοῦ. Sed Vicarius ad tempus esse solet. H. St.

Vicarius, Qui vicibus alterius, etiam liberi, fungitur. Liv. 29. 1. Quando igitur adolescens quid sentires non distimulasti, vicarium tibi expeditam, cui tu arma equumque, & cetera instrumenta militiæ tradas.

Dare vicarium. Cic. 12. Philipp. 3. Quod si in bello dari vicarii tolerent, libenter me, ut Brutus emitteretur, pro eo includi paterer.

Succedere vicarium muneri alterius. Cic. 5. Verr. 120. Unum & quinquaginta aratores ita video dejectos, ut his ne vicarii quidem succederint. V. SUCCEEDO.

Esse alicujus vicarium alteri. Quintil. in Gladiatore.

Domicationis alienæ vicarius. Cic. ad Brut. 16.

Juris alieni vicarius. Cic. pro Cæcin 57. Qui legitime procurator dicitur omnium rerum ejus, qui in Italia non sit, ablitve Reip. causa, quasi quidam pæne dominus, hoc est alieni juris vicarius.

Laboris miserrimi vicarius. Apul. lib. 8.

Invenire vicarium regni. Cic. pro Sul. 26. Tamen hoc regnum appellabitur, cujus vicarius qui velit esse, inveniri nemo potest. Longe abest regni suspicio.

Succedere vicarium diligentæ alterius. Columel. lib. 11. cap. 1.

Subtrahere vicarium diligentæ alterius. Cic. pro Muren. 80. Nolite mihi subtrahere vicarium meæ diligentæ.

Vicarii etiam interdum sunt, Qui in vicem aliorum exitio pestique devolvuntur, ut in eorum caput expetant ea mala, quæ aliis erant eventura, ut in carmine devotionis, Eoque vicarios pro me, fide magistratuque meo, & pro populo Romano, exercitibus, legionibusque nostris do, devoveo. Ex Turnebi Advers. 18. 4.

VICARIANUS, a, um. Adj. Sidon. 1. 3. Civium desidiâ vicariano apice transcendit. i. e. Honore vicariæ præfecturæ.

VICISSIM, Adv. [ἀνὰ μίαν, Gl. L. G.] Per vices. Ter. Eun. 4. 7. 45.

— Sanga, ita ut fortes decet Milites, domique focique fac vicissim ut meminertis. Virg. 5. Ecl. 49.

Nos tamen hæc quocunq; modo tibi nostra vicissim Dicemus. Cic. 2. de Nat. Deor. 3. Quod si haberem aliquid, quod liqueret, tamen te vicissim audire vellem, quam ipse tam multa dixissem.

Terra uno tempore florere, dein vicissim horrere potest. Cic. 2. de Nat. Deor. 19.

Fari vicissim. Virg. 6. Æn. 531.

VOL. IV.

Vicissim. [εὐπιπλιν] Secundo loco, five Contrario. Cic. de Amicit. 10. Sed ego admiratione quadam virtutis ejus, ille vicissim opinione forsasse nonnulla, quam de moribus meis habebat, me dilexit. Ter. Heaut. 4. 3. 10.

Ita credo: sed nunc, Clinia, da te mihi vicissim:

Nam amici quoque res est videnda, in tuto ut collocetur.

Si sint ea genera divinandi vera, de quibus accepimus, quæque colimus, esse deos: vicissimque si dii sint, esse qui divinent. Cic. 1. de Divin. 9.

Expecto quid ille tecum, quid tu vicissim. Cic. 16. Att. 3.

Experiri vicissim. Virg. 3. Ecl. 28.

Mutuari ab aliquo, & ei vicissim reddere aliud quippiam. Cic. de Fato, 3- VICISSĀTIM, Adv. Idem: sed antiquum est. Plaut. Pœn. prol. 46.

Ad argumentum nunc vicissatim volo

Remigrare. Idem Stich. 4. 1. 27.

VICISSITŪDO, inis. f. [ἐπιπάθει, ἐπιμφοπέρισμα] Alternatio, mutatio ex alio in aliud, inquit Cic. lib. 5. Tusc. 69. Idem de Amicit. 49.

Nihil est enim remuneratione benevolentiæ, nihil vicissitudine studiorum officiorumque jucundius. Ter. Eun. 2. 2. 45.

— hoc nunc dices,

Ejectos hinc nos, omnium rerum, heus! vicissitudo est.

Vicissitudo & mutatio ex alio in aliud. Cic. 5. Tusc. 69. Inde est indagatio nata initiorum, & tanquam feminum, unde essent omnia orta, generata, &c. quæ vita, quis interitus, quæque ex alio in aliud vicissitudo atque mutatio?

Dierum ac noctium vicissitudines. Cic. 1. Tusc. 68. Ut quum videmus speciem primum candoremque cæli, deinde conversionis celeritatem tantam, quantam cogitare non possumus, tum vicissitudines dierum atque noctium.

Laboris ac voluptatis vicissitudo. Cic. pro Muren. 76.

Diurnæ nocturnæque vicissitudines. Cic. 1. de Invent. 59. Verum ad utilitates quoque rerum omnium, sunt accommodatæ & diurnæ nocturnæque vicissitudines, nulla in re unquam mutatæ quicquam nocuerunt.

Aufert tædium vicissitudo. Cic. 3. de Orat. 191. Horum vicissitudines efficient, ut neque ii fatientur, qui audient, fastidio similitudinis: nec nos id quod faciemus, opera dedita facere videamur.

Ad actionis suavitatem, quid est vicissitudine, & varietate & commutatione aptius? Cic. 3. de Orat. 223.

VICISSITAS, atis. f. Idem: sed antiquum. Actius Phœnissis, Vicissitatemque imperandi tradidit. Nonius 2. 893.

VICTIMA, æ. f. [θύμα, Gl. L. G. & G. L.] Quæ post victoriam dextra victrice immolabatur. Ovid. 1. Fast. 335.

Victima, quæ dextra cecidit victrice, vocatur.

Frequenter pl. Victimæ. [πὸ μὲν ἀλα θύματα, Gl. L. G.] Cic. 1. Att. 8. Ego enim te arbitrator cæsis apud Amalthæam tuam victimis, statim esse ad Sicyonem oppugnandum profectum.

Amplior victima. Senec. Herc. fur. v. 922.

— victima haud ulla amplior

Potest, magisque opima, mactari Jovi,

Quam rex iniquus.

Devota victima. Hor. 3. Carm. 23. 10.

Impatiens sacri victimæ. Lucan. lib. 1. 606.

Maxima victima taurus. Virg. 2. Georg. 147.

Melior victima, Cum prima hostia non litabatur, aut effugerat, & succidanæ hostiæ immolabantur ad deos placandos, meliores dari dicebantur. Virg. 12. Æn. 296.

Hoc habet, hæc melior magnis data victima divis. Quo & pro- verbium Græcum pertinet, δειπτεῖν ἀμεινόνων. Turnebus, 14. 4.

Sacra victima. Juven. 12. Sat. 113.

Cadet nivea victima ante aras. Senec. Agamem. 6.

Litare victimas. V. LITRO.

Mactata victima. Senec. Octav. 4.

Mactare victimam gratiorem. Cic. pro Flacc. 99. Quam potestis P. Lentulo, qui vos in complexu liberorum conjugumque vestrarum trucidatos incendio patriæ sepelire conatus est, mactare victimam gratiorem, quam, &c.

Præbere se victimam alicui. Cic. 2. de Finib. 91. Neque porro ex eo natus cum Pyrrho bellum gerens Consul cecidisset in prælio, seque e continenti genere tertiam victimam Reip. præbisset.

VICTIMARIUS, a, um. Adj. Negotiator victimarius, Qui victimas vendebat. Plin. lib. 7. cap. 11. Et Scipioni in servo Serapione, victimarii negotiatoris vili mancipio. Vetustum exemplar manu scriptum hic aliter legit & distinguit, necnon pro Victimarii negotiatoris. Suarii legit.

VICTIMARIUS, i, m. [μωσχοθύτης, μωσχοθύμιον, Gl. L. G.] Victimarum minister, qui in sacrificiis victimas ligabat, cultrum, aquam, & molam parabat, & reliqua, quæ sacris erant necessaria. Valer. lib. 1. cap. 1.

Libros Petilius, Prætor Urbanus, ex auctoritate Senatus, per victimarios facto igne, in conspectu populi cremavit. Liv. 40. 29. Libri in comitio, igne a victimariis facto, in conspectu populi cremati sunt.

VICTIMO, are. Apul. 7. Met. p. 192. Elmenh. Ilircum Marti victimant. Hostiam victimare. Idem 7. Met. p. 197.

VICTIVO, V. VIVO.

VICTORIA, VICTORIATUS, VICTRIX, VICIUS, Partic. V. VINCO.

VICTUS, ūs. m. V. VIVO.

VICIUS, i. m. [βίαν, κείν, Gl. L. G. & G. L. ἀνοδοῦ, ἐπιπεία, L. G.] Pars urbis est, quæ ex multiplicatis domibus fit: & ex pluribus vicis urbs constat. Dividitur enim urbs in vicos, quasi in membra minora. Cic. pro Milon. 65. Nullum in urbe vicum, nullum angustum esse dicebant, in quo Miloni non esset conducta domus. Hor. 2. Epist. 1. 269.

Deferat in vicum vendentem tus & odores.

Vicus ex domibus constat. In oppido vici, inquit Varro L. L. 4. 32. A via, quod ex utraque parte vie sunt ædificia. Vici Romæ fuisse dicuntur quadraginta, Hor. 1. Serm. 9. 13.

— cum quidlibet ille

Garriret, vicos, urbem laudaret, &c.

Africus vicus, Varro L. L. 4. 32.

Ciprius vicus. Varro ibid. & in CIPRIUS.

Cosconius vicus. Varro ibid.

Publius vicus. Varro ibid.

Sceleratus vicus. Varrō ibid. Ovid 6. Fast. 610. V. **SCĒLUS**.
 Tufcus vicus. Varro L. L. 4. 8. V. **TUSCUS**.
 Ædificare vicus. V. **ÆDIFICO**.
 Omnibus vicis statua facta sunt. Cic. 3. Off. 80.
 Magister vici. Martial. lib. 10. 79. V. Suet. Aug. cap. 30. & Tiber. cap. 76. V. **MAGISTER**.
 Vicus ruri, five rusticus dicitur, quum plures simul villæ, quæ & ipsæ rusticæ dicuntur, hoc est plures rusticæ domus conjunctæ sunt, & aliquo spatio remotæ ab urbe, dummodo non sint clausæ mœnibus. Cic. 14. Fam. 1. Quod ad me, mea Terentia, scribis, te vicum vendituram, quid, obsecro, te (me miserum) quid futurum est? Idem 1. Att. 3. Quod si assequor, Crassum divitiis supero atque omnium vicos & prata contemno. [Gloss. Græcolat. κώμη, Villa, Castellum, vicus.
 Concurfus sunt ex agris, ex vicis, ex domibus omnibus. Cic. 5. Att. 16. Conscribere servos ex omnibus vicis concitatos. Cic. pro Domo 54.
VICĀNUS, a, um. Adj. [κωμητικός, Gl. L. G.] Qui in vico rustico habitat. Cic. 1. de Divin. 132.
 Non habeo denique nauci Marsum augurem,
 Non vicanos aruspices, non de circo astrologos. Ex poeta. Idem pro Flacc. 8. Timolites ille, vicanus homo, non modo nobis, sed ne inter suos quidem notus, vos docebit qualis sit L. Flaccus.
VICĀNUS, & **VICĀNEUS**, i. m. [κωμητός, Gl. L. G.] Saresb. 8. 21. Tanquam vicanos tributa persolvere præcepit.
VICĪLUS, i. m. [κωμίδος] dimin. accipitur pro Pago & rusticanis domibus. Liv. 21. 33. Castellum, viculosque circumjectos capit. V. Vopisc. Aurel. cap. 3.
VICĀTIM, [κωμηδόν, Gl. L. G.] Adv. Per vicos. Sifen. Hist. lib. 3. Cum complures menses barba immissa & intonso capillo, lugubri vestitu populum vicatim flens una cum liberis circumiret. Nonius 2. 916.
 Conscribere homines vicatim. Cic. pro Sext. 34. Adde Hor. Epod. 5. 97. Suet. Cæs. cap. 41. & Tacit. 2. Hist. 95. & Plin. 6. 26.
VICĪNUS, i. m. [γείτων, Gl. L. G. & G. L.] Qui eundem locum colit, & prope domum nostram habitat. Cic. 8. Att. 6. M. Lepidus vicinus noster.
 Finitimus ac vicinus. Cic. pro Sull. 158.
 Anniversarii vicini. V. Anniversarii, in **ANNUS**.
 Bonus vicinus. Hor. 2. Epist. 2. 132.
 Interior vicinus. Cic. 1. Q. frat. 2. Et mediocri me dolore putas affici, quum audiam qua sit existimatione Virgilius, quatenus vicinus Gn. Octavius? Nam si te interioribus vicinis tuis Cilicenis & Syriaco anteponis, valde magnum facis.
 Proximus vicinus. Cic. 2. Att. 14. C. Arrius proximus est vicinus, immo ille quidem jam contubernalis.
VICĪNA, æ. f. [γείτων] Gloss. Græcolat.
VICĪNUS, a, um. Adj. ut, Vicinum malum, i. e. Proximum. Plaut. Merc. 4. 4. 32. Virg. 9. Ecl. 28.
 Mantua, vae miseræ! nimium vicina Cremonæ.
 Jurgia vicina, Cum vicinis. Hor. 2. Epist. 2. 171.
 Oppidum vicinum. Hor. Epod. 5. 44.
 Pecoris vicini contagia. Virg. 1. Ecl. 51.
 Terra vicina mihi. Ovid. 3. Trist. 4. 52.
 Villa vicina. Hor. 1. Serm. 5. 79.
 Urbes vicinæ. Virg. 1. Georg. 510.
 In vicino sunt terræ. V. **IN**.
 Dialectica vicina & finitima rhetoricæ. Cic. in Orat. 113.
 Mala sunt vicina bonis. Ovid. de Rem. Amor. 323.
 Partus vicinus, Instans, propinquus. Stat. 1. Achil. 212.
 Vicina ad pariendum. Cic. 3. Verr. 48.
 Compar. Ovid. 6. Fast. 275.
 Ni convexa foret, parti vicinior esset. Subaudi Alicui.
VICĪNE, Adv. Superl. August. de Doctrin. Christian. 1. 23. Vicinissime frui.
VICĪNITAS, ātis. f. [γεινία, γεινιότης] Vicinorum propinquitas. Ter. Heaut. 1. 1. 4. Tamen vel virtus tua me, vel vicinitas, &c.
 Amicitia, consuetudines, vicinitates. Cic. Post red. ad Quir. 3.
 Silvæ vicinitas. Plin. lib. 4. cap. 16.
 Cum civibus vicinitas. Cic. 5. de Finib. 65. Serpit fenfim foras cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitias, post vicinitatibus cum civibus.
 Cum eo mihi vicinitas & magnus usus est. Cic. pro Cluent. 49.
 Meretricia vicinitas. Cic. pro Cæl. 37. Cur te in istam vicinitatem meretriciam contulisti?
 Vicinia, Vicinorum multitudo. Cic. 6. Verr. 96. Signum, quod erat notum vicinitali, bucina datur. Idem pro Rosc. Amer. 134. Cantu vnicum & nervorum & tibiaram, nocturnisque conviviis tota vicinitas personet. Cic. pro Cluent. 11. Pater hujusce, Judices, homo non solum municipii Larinatis, ex quo erat, sed etiam regionis illius, & vicinitatis, virtute, æstimatione, nobilitate facile princeps.
 Vicinitates & confinia. Cic. 2. Off. 63. In omnique re contrahenda, vendendo, emendo, conducendo, locando, vicinitatibus & confiniis æquum & facilem, &c.
 Vicinitas etiam aliarum rerum dicitur. Cic. 4. Acad. 138. Nam qui summum bonum dicant id esse, si vacemus omni molestia, eos invidiosum nomen voluptatis fugere, sed in vicinitate versari. i. e. Parum abesse a nomine voluptatis; vel qui potius voluptatis quam virtutis studiosi dicantur.
 Oris vicinitatem nares non sine causa secutæ sunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 141.
 Artium studiorumque quasi finitima vicinitas. Cic. de Clar. Orat. 150. V. Exulcerare gratiam alicujus, in **EXULCERO**.
 Nominis vicinitas. Plin. lib. 21. cap. 18.
 Virtutibus ac vitis vicinitas quædam est. Quintil. lib. 3. cap. 6.
VICĪNITAS, Adv. Theod. Cod. l. 15. tit. 1. Omnes intra centum pedes vicinitas, quantum ad horrea pertinet, arceantur.
VICĪNIA, æ. f. [γεινία, Gl. L. G. γεινιότης, γεινιότης, G. L.] Locus vicinus, seu ipsa vicinitas. Cic. 1. Tusc. 37. Inde in vicinia nostra Averni lacus.
 Hic vicinæ, & Huc vicinæ. Plaut. Mil. 2. 3. 2.
 Certo edepol scio me vidisse hic proximæ vicinæ, &c. V. **HIC** & **HUC** Adverbia.
 Urbis vicinia. Columel. lib. 7. cap. 3.

Vicina, Vicini. Hor. 1. Epist. 17. 44.
 Sed vider hunc omnis domus, & vicinia tota.
 Dives vicinia. Ovid. 3. Fast. 189.
 Reclamat vicinia rauca. Hor. 1. Epist. 18. 62. ad Scævam.
 Solis vicinia mollit ceras, Propinquitas. Ovid. 8. Met. 225.
 Rerum est tamen diversarum quædam vicinia. Quintil. lib. 8. cap. 3.
 Lactis ad viciniam accedens aqua. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Virtutum vitiorumque vicinia. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Ex aliqua rei vicinia. Quintil. lib. 3. cap. 10. vel 8. ut alii distinguunt.
 Vicinia tropo cum tropo. Quintil. lib. 8. cap. 6. Est enim huic tropo cum synecdoche quædam vicinia.
VICĪNIUM, i. n. Senec. de Brevitate vitæ cap. 15. In vicinio versatur invidia, simplicius longe posita miramur. Alii legunt, In vicino.
VICĪNALIS, e. Adj. [γεινιότης] Quod ad viciniam pertinet; ut Vicinales viæ. V. **VIA**.
 Bella vicinalia. Justin. 41. 1. 9.
 Vicinalis usus. Liv. 21. 26.
VICĪNOR, āri. Propinquum esse. Sidon. 2. Epist. 11. Si nobis pro situ spatiique regionum vicinaremur. Et Cæl. Aurel. Acut. 2. 23. 90. Autumni tempus, quod hiemi vicinatur.
VICĪNANS, antis. Partic. ut, Cordis vicinantis causa. Cæl. Aurel. Acut. 2. 14. 94.
 Loca capiti vicinantia. Idem 2. 6. 27.
 Serpyllum terræ vicinans. Macer 2. 9. 1.
 V I D
VĪDELICET, V. **VIDEO**.
VĪDĒO, vīdi, vīsum, [βλέπω, Gl. L. G. & G. L. ἴδω, L. G. ἴδω, G. L.] ēre.
 Oculorum actio & officium est. Cic. 7. Verr. 86. Jam hoc ipso istum vestitu Siculi civisque Romani permulti sæpe viderunt. Ovid. 9. Met. 602.
 Vidisset lacrimas, vultus vidisset amantis.
 Cernere & Videre. Cic. pro Milon. 79.
 Venire, videre, & visere. Cic. 9. Fam. 23. Sed tamen constitui ad te venire, ut & viderem te, & viserem, & cœnarem etiam.
 Absens absentem auditque videtque. Virg. 4. Æn. 83.
 Magis vidi. V. **MAGIS**.
 Parum videre. V. Prospicio parum, in **PARUM**.
 Oculis suis videre. Ter. Eun. 4. 4. 11.
 — hunc oculis suis
 Nostrarum nunquam quisquam vidit, Phædria. Idem Adelph. 3. 2. 31. Certe, hisce oculis egomet vidi, Softrata. Cic. 3. Catil. 18.
 Ut eos pæne oculis videre possemus.
 Oculis somnum videre. V. **SOMNUS**.
 Oculis claris videre. V. **CLARUS**.
 Vultu placido videre aliquem, Aspicerere. Tibul. lib. 2. 4. 59.
 Manifesta videre. Lucret. lib. 1. 855.
 Pæne videre est, Propemodum videri potest. Hor. 1. Serm. 2. 101.
VĪDĒRE, pro Vigilare. Ter. Eun. 1. 1. 28.
 Et tædet & amore ardeo, & prudens, sciens,
 Vivus, videntque pereor. Ubi Donatus, Videre pro Vigilare posuit: ut etiam Virgilius, quum de Sileno dicit, 6. Ecl. 21.
 — jamque videnti
 Sanguineis frontem moris, & tempora pingit. Ergo Vivus, Non mortuus; Videns, Non dormiens. [Videns, i. e. Sentiens id ipsum me perire, quasi oculis cernerem.
 Diem videre, Attingere. Cic. 14. Fam. 9. Quem ego diem si videro, & si in vestrum complexum venero, ac si & vos & meum recuperaro, fatis, magnum mihi fructum videbor percepisse & vestræ pietatis & meæ.
 Ingratum quippiam videre, h. e. Videre aliquid quod nobis non placeat. Ovid. 2. Met. 780.
 Licet videre. Cic. 1. Off. 44. Videre etiam licet plerisque, non tam natura liberales, quam quadam gloria ductos.
 Videre, fere pro Una esse vel congregi. Cic. 1. Fam. 9. Quippe qui etiam Ravenna Crassum ante vidisset, ab eoque in me esset incensus. Idem 6. Att. 2. Ego (ut spero) propediem te videbo.
 Videre aliquem, Convenire, Alloqui. Cic. 4. Att. 12. Graviter se acturum cum Aquilio, confirmavit. Videbis ergo hominem. Et 12. Fam. 15. Septimium vide, & Lænatem, & Statilium.
 Vidit hic annus Ventidium. V. **ANNUS**.
 Animo aliquid videre. Cic. 4. Acad. 125. Etsi nunc, aut si etiam dormientes aliquid animo videre videamur, imagines extrinsecus animos nostros per corpus irrumpere.
 Somnia videre, Somniare. Ovid. 9. Met. 474.
 Video, Absolute, de visu per insomnium. Tacit. 2. Ann. 14. Nox eadem lætam Germanico quietem tulit, viditque se operatum.
 Causas videre, Intelligere. Lucret. lib. 1. 154.
 Videre, Animadvertere. Cic. 1. Verr. 48. In clamando quidem video eum esse bene robustum atque exercitatum.
 Infidias alicujus videre. Ovid. 1. de Arte Am. 766.
 Spem videre. Ter. Heaut. 4. 1. 46.
 Vitium videre in aliquo. Ovid. 2. Amor. 19. 9.
 Videre, Prævidere, prænoscere. Cic. 4. Fam. 9. An tu non videbas mecum simul quam illa crudelis esset futura victoria? Idem 10. Philipp. 17. An vero, si quid esset quod a M. Bruto timendum videretur, Pansa id non videret? aut si videret, non laboraret?
 Animo videre, Prævidere. Cic. 6. Fam. 3. Summa tamen eadem est, & idem exitus, quem ego tam video animo, quam ea quæ oculis cernimus.
 Futura videre & divinare. Cic. 15. Fam. 15. Sed sunt ea consequuta, ut magis mirum sit accidere illa potuisse, quam nos non vidisse ea futura, nec homines cum eissem, divinate potuisse.
 Ventura videre. Virg. 2. Æn. 125.
 Videre in futurum. Liv. 6. 12.
 Videre, Parare, ut, Prandium alicui videre. Cic. 5. Att. 1. Antecesserat Status, ut prandium nobis videret. h. e. Pararet, curaret. Sic ad eundem lib. 14. 21. Quare talaria videamus, quidvis enim potius quam castra. i. e. Paremus talaria, ut hinc abeamus.
 Videre, Attendere, curare aut intelligere, cognoscere & perficere. Ter. Heaut. 4. 2. 3.

Nisi aliquid video, ne esse amicam hanc gnati resciscat senex. Idem And. 2. 2. 36.

Nili vides, nisi fenis amicos oras, ambis: &c. Cic. 16. Fam. 3.

Navam idoneam ut habeas, diligenter videbis; unum illud, mi Tiro, videto, si me amas, ne &c. Et 2. Att. Tu ista omnia vide & gubernas. Sed id quoque videbimus. Cic. 2. Att. 7.

Considerare & videre. Cic. 7. Verr. 173. Quamobrem te quoque, Hortensi, quia monendi locus est, ex hoc loco moneo, videas etiam atque etiam, & consideres, quid agas, quo progrediare, quem hominem & qua ratione defendas.

Intelligere & videre. Cic. 6. Fam. 5. Non mihi fumo, ut plus ipse prospiciam, quam te videre atque intelligere mihi persuaserim.

Videre de, Dispicere, Anquirere. Cic. 4. de Fin. 8. De summo bono, mox, ut dixi, videbimus.

Plus videre, i. e. Magis sapere, rectius consulere. Cic. 6. Fam. 4.

Vidisse me plus, quam ceteros. Adde Ter. Heaut. 3. 1. 97.

Quid de illis respondeat videat. Cic. 3. Verr. 12.

Videro, pro Cavebo, & attente considerabo. Ter. And. 2. 6. 25. Ego istac recte ut fiant video. Cic. pro Cael. 35. Videro hoc potterius. Idem 6. Verr. 36. Compone hoc quod postulo de argento: de reliquo video.

Valde video Cic. 9. Att. 12. Valde video, & consideratius utilitati nostrae consulero.

Viderit [ὄψεται, Gl. L. G.] i. e. Videat, hoc est, Hujus rei illi cura sit, vel hujus opinionis rationem reddat, non ego, inquit Valla in Raudensium. Sic Videris, viderimus, videritis, viderint. Cic. 4. Acad. 19. Epicurus hoc viderit, & multa alia. Idem ad Brut. 2. Sed de hoc tu videris. Et pro Quint. 55. Viderint, inquit ista officia viri boni: de me ista considerent.

Utilitas viderit. Ovid. 3. de Arte Am. 671. i. e. Num utilia sint, quae praecipio, alii dispiciant & curent.

Quid concupiscas, tu videris: quod concupiveris certe habebis. Cic. 3. Philipp. 33.

Videndum est ne. Cic. 1. Off. 28. Videndum est ne non satis sit justos ei, &c. Ter. Hec. 5. 1. 3. i. e. Providendum, cavendum.

Viden', pro Videtne. Ter. Eun. 2. 2. 10. Viden' me ex eodem ortum loco? Et Virg. 6. Aen. 774. — viden' ut geminae stant vertice crista? Videbis, pro Videbit quis. Virg. 4. Aen. 490. — mugire videbis Sub pedibus terram, & descendere montibus ornos.

Vide, [εἶδ', βλέπει, Gl. L. G.] stomachantibus convenit, qui indignatione coguntur quasi cum aliquo colloqui. Ter. Phorm. 2. 3. 11. Avaritia vide quid facit. Sic in Adolph. 5. 1. 5. Illud sis vide exemplum disciplinae.

Vide modo, inquis: non me hercules. Coelius Cic. 8. Fam. 2. pr.

Vide ut incidit. Plaut. Aul. 1. 1. 7. Ironia.

Me vide, phralis comica: pro, Ad me aspicio, certum id habeto. Ter. And. 2. 2. 13.

Istuc ipsum. D. atque istuc ipsum nihil periculi est, me vide. Idem Phorm. 4. 4. 30. Fient, me vide. [Quod vulgo dicunt, *Sine me facere.*]

Hoc vide, praemonentis, & consulentis. Ter. Heaut. 2. 3. 74.

Hoc vide: in mea vita tu tibi laudem is quaesitum, scelus?

Quantum fallare vide. Cic. 1. de Finib. 15.

Quid agas vide, Non terrentis est, sed excitantis. Ter. Phorm. 2. 2. 32. Senex adest: vide quid agas, prima coitio est acerrima.

Vide ut. Ter. Heaut. 4. 1. 4. At vide, ut satis modo contemplata sis. i. e. Cave ne non satis. Alii non habent Vide.

Vide ne. Cic. 1. Tusc. 83. Illud angit, vel potius excruciat, discessus ab omnibus his, quae sunt bona in vita. Vide ne a malis dici verius possit. Idem 4. Acad. 62. Vide quaeso etiam atque etiam, ne illarum quoque rerum pulcherrimarum, a te ipso minuatur auctoritas.

Vidē sis, pro Vide si vis. Perf. Sat. 1. 108.

— vide sis ne majorum tibi forte

Limina frigeant. Sumptum a comicis, ut Apagelis, in qua distinctione tanquam per hyphen legenda sit, poeta mediam corripuit. Ter. Heaut. 2. 3. 128.

VIDROE, [δρακώ, Gl. L. G.] pro Speciem offero, speciem habeo, & praeme sero. Ter. Eun. 5. 2. 61.

Parum perspexisse ejus videre audaciam. Idem Heaut. 3. 1. 81.

Videre verum, atque uti res est, dicere.

Meruit formosa videri. Ovid. 4. Met. 319.

Mihi videris. Cic. 1. Acad. 26. Tu vero inquam, Varro, bene etiam meriturus mihi videris de tuis civibus. Hor. 1. Epist. 7. 91.

Videor, pro eo quod barbare dicitur, *Videtur mihi quod.* Cic. 15. Fam. 2. Eoque vos studiosius feci certiores, quod in rege Ariobarzane ea mihi signa videor virtutis, ingenii, fidei, benevolentiaeque erga vos perspexisse. Virg. 3. Aen. 174.

Videor, pro Mihi videor, nescio an Cic. dicat. Perion. in Epistola praefixa libro de Linguae Gall. origine, ejusque cum Gr. cognatione, in principio, Id ego quatuor libris tam aperte demonstrasse videor, ut nec quenquam &c. Atqui hic est ambiguum. At Cic. non puto ita uti, saltem ubi est ex parte ambiguitas. H. St.

Si quid est in me, quod jam sperare videor, quoniam, &c. Cic. 2. de Orat. 122.

Mihi videbor. Cic. 14. Fam. 2. Quod de domo scribis, hoc est de area, ego vero tum denique mihi videbor restitutus, si illa erit nobis restituta. Perspicere videor mihi primum ipsius animum, qui plurimum potest, propensum ad salutem tuam. Cic. 4. Fam. 13.

Videor enim videre eminentem te rusticas res, cum villico loquentem. Cic. 16. Fam. 21.

Videre videor jam diem illum, quum hinc egens. Ter. Adolph. 3. 3. 30.

Videre videor mihi hanc urbem, lucem orbis terrarum, atque arcem omnium gentium, subito uno incendio concidentem. Cic. 4. in Catil. 11.

Ut videmur. Cic. 5. Att. 18. Stamus animis: & quia consiliis, ut videmur, bonis utimur, speramus.

Vifus sum audire. Plaut. Aul. 5. 1. 4.

Certo enim ego vocem hic loquentis modo me audire vifus sum.

Vifus sum mihi cum Galba ambulare. Cic. 4. Acad. 5.

Vifus sum videri. Plaut. Curc. 2. 2. 10.

Hac nocte in fomnis vifus sum viderier.

Vifus est mihi dicere. Ter. And. 1. 5. 20.

— id mihi vifus est dicere, abi cito, & suspendere.

Videri pro nihilo. Cic. 2. de Finib. 43. Quae quum Aristoni & Pyrrhoni omnino vifa sunt pro nihilo, &c. i. e. Nihili aestimata ab eis.

Videtur [δρακώ, φαίνεται, Gl. L. G.] frequenti in usu, pro Apparet. Videtur mihi, [δρακώ μιν, φαίνεται μιν, Gl. L. G.] pro Statuo, Censeo.

Videtur mihi, pro Placet, cum Infinitivo. Cic. 1. Off. 36. Quum Pompilio videretur unam dimittere legionem, &c.

Nonne vobis videtur animus is, qui plus cernat & longius, videre se ad meliora proficisci: ille autem, cujus obtulor sit acies, non videre? Cic. de Senect. 83.

Posse dici mihi videtur, valere libertatem. Ulpian. in l. Fidei commissi libertas, in princip. D. de fideicom. libert.

Videtur ita mihi, Ita censeo. Plaut. Cit. 4. 2. 61. Ter. Phorm. 2. 4. 10. — mihi

Sic hoc videtur, quod te absente hic filius egit, &c.

Si videtur, Si placet. Cic. 14. Fam. 7. Si tibi videbitur, villis iis utere, quae longissime aberunt a militibus. Idem 7. Fam. 24.

Quibus videbitur. Cicero, Quibus tibi videbitur, velim des litteras nomine meo. h. e. Quibus tibi videbitur dandas esse. Idem pro Rabir. 20. Fit senatusconsultum, ut C. Marius, L. Valerius Consules adhiberent Tribunos plebis, & Pratores, quos eis videretur.

Magnopere videtur. V. in MAGNUS.

Vifum est illi. Plaut. Epid. 4. 2. 29.

Quid si servo aliter vifum est? non poteris novisse, obsecro. Cic. 5. Att. 17. Sextius ad me scripsit quae tunc cum esset de mea domestica & maxima cura loquutus, quid tibi esset vifum.

Celiticus non ita vifum est. Ovid. 4. de Pont. 9. 39.

Dis aliter vifum. Virg. 2. Aen. 428.

Superis vifum. Virg. 3. Aen. 2.

Vifum est faciendum, vel ut facerem. Cic. 4. Fam. 12.

Videri fecisse. Illud memorabile, inquit Budeus, quod in sententiis ferendis, non reum Crimen admisisse pronuntiabant, sed Admisisse videri. Id quod a Cicerone significatur 7. Verr. 14. quo in loco Verri objicit, quod fugitivos bellum molientes in Italia comprehensos de consilii sententia damnatos, ipse post poenae exemerit. O praecclarum (inquit) Imperatore, &c. Comprehendi iustitiae: quis non pertimescat? caulam dicere dominos. Quid tervis tam formidolosum? Fecisse videri, pronuntiavit: ortam videtur flammam paucorum dolore ac morte restinxisse. Quid deinde sequitur? verbera atque ignes: & ad metum ceterorum, cruciatus & crux, hisce omnibus suppliciiis sunt liberati. Sic Plin. lib. 14. cap. 13. Cn. Domitius judex pronuntiavit Mulierem videri plus vini bibisse, quam valetudinis causa, viro insciente: ac dote multavit. Cujus rei exemplum est in cap. pri. Ad Turpil. Quae (inquit Marciarius) possit: si ita fuerit interlocutus, L. Titius temere videtur accusasse: an calumniatore pronuntiassse videatur. Idque non in iudicando modo pricit, sed testificando etiam observabant. Cujus instituti originem ex Academicorum opinione emanasse, Cicero docere videtur circa finem Academicarum quaestionum, nimirum lib. 4. De Acad. (146.) enim loquens, qui scientiam ex catalepsi ortam, e rebus humanis tollebant, ita inquit: Quam rationem majorum etiam comprobabat diligentia: qui primum jurare Ex sui animi sententia quemque voluerunt: deinde teneri, Si sciens falleret, quod inscientia multa versaretur in vita, tum qui testimonium diceret, ut Arbitrari se diceret etiam, quod ipse vidisset: quaeque jurati iudices cognovissent ut ea. non esse facta, sed ut Videri, pronuntiarent. Ex eo more est illud Ulpiani tractatu De jure fisci, in l. Quum quidam capitis reus emancipasset filium ut haereditatem adiret: rescriptum est, Non videri in fraudem fisci factum, quod acquisitum non est. De testimonio dicendi more exemplum est in oratione Cic. pro Caccin. 73. Ille vestri telis ausus est dicere, fecisse videri eum, de quo ne cujus rei argueretur quidem scire potuisset.

Videbitur, Impersonale. Plaut. Afin. 3. 3. 94.

Da mihi istas viginti minas: vides me anantem egere.

LI. Videbitur. i. e. Videbo, dispiciam.

VIDENDI, VIDENDO, VIDENDUM; gerundia. Virg. 1. Ecl. 27.

Et quae tanta fuit Romam tibi causa videndi?

Avidus videndi. Ovid. 10. Met. 56.

Copia rara videndi. Tibul. lib. 2. 3. 83.

Infatiabilis cupiditas veri videndi. Cic. 1. Tusc. 44.

Dare fe videndum populo. Ovid. 3. de Arte Am. 42.

Offerre fe videndum alicui. Virg. 2. Aen. 589.

Videndo, gerundii modus a pallivo. Virg. 3. Georg. 215.

Carpit enim vires paulatim, uritque videndo

Femina, nec nemorum patitur meminisse, nec herbae. h. c. Dum videtur, ut ajunt Servius & Valla.

VISU, supinum. ut Deformia visu. Ovid. 3. de Arte Am. 217.

Facilis visu. Virg. 3. Aen. 621. de Polyphemo.

Ferum visu dictaque. Sil. lib. 1. 175.

Miserabile visu. Virg. 1. Aen. 115.

Terribiles visu formae. Virg. 6. Aen. 277.

Tenuis visu. Stat. 8. Theb. 86.

VIDENS, entis. Partic. Ter. Heaut. 5. 1. 40. Se vidente amicam pati suam, &c.

Procul videntes, i. e. Spectantes. Flor. 3. 5. 16.

VIDENDUS, a, um. Partic. [βλεπτικός] ut, Cuncta videnda sunt animo. Ovid. 3. Trist. 4. 56.

Probra videnda meis oculis. Ovid. 3. Amor. 14. 44.

VISUS, a, um. Partic. [ὄψις, Gl. L. G. & G. L.] Ter. Heaut. 3. 2. 9.

Vifa vero est, quod dici solet, aquile senectus. Idem Hec. 3. 1. 38. Matris vox vifa est Philomenae. Ubi Donatus, Omnia haec, quae sensu percipi possunt, Vifa dicimus. [Ubi scilicet, non Partic. Pass. vim habet, sed Part. verbi Videor est, & significat Apparuit.]

Non magnopere vifus. V. MAGNUS.

Oculis meis vifa est. Ovid. 3. de Pont. 3. 18.

Formae vifae correptus imagine. Ovid. 3. Met. 416.

Imago vifa mihi ante oculos. Virg. 2. Aen. 773.

Male vifa, pro Invisa, Vide Invisus. H. St. V. MALS.

Via vifa est pedum. Ter. Phorm. 2. 2. 12.

Non ita est. factum est periculum, jam pedum vifa est vifa.

Vifos vulnus agnoscere. Ovid. 1. de Pont. 10. 25.

Sensibus vifa, Apparentia. Lucret. lib. 4. 468.

Vifus est opus. Plaut. Capt. 2. 1. 29. ut Facto &c.
VISURUS, a, um. Partic. [ὄψιδος] Qui videbit.
 Vifuros, Ad videndum miffos, dixit Salluftius, teste Quintil. lib. 9. cap. 3.
 Abies cafus vifura marinos. Virg. 2. Georg. 68.
 Dies belli vifura tumultus. Lucan. lib. 1. 233. conf. in **VISO**.
VISUM, i. n. [ὄραμα, Gl. L. G. ὄρα, ὄραμα, ὄρα, G. L.] pro Eo quod videmus: ut, Referre vifa. Ovid. 3. Fast. 40.
 Turpia vifa. Propert. lib. 2. 6. 28.
 Vifum, [ὄρασιον, Gl. L. G. ὄρασιον, G. L.] Somnium, & nocturnum, five etiam diurnum phantasma, quod etiam vigilantibus apparet. Virg. 4. Æn. 456.
 Hoc vifum nulli, non ipfi elfata forori est. Cic. 1. Acad. 39.
 Sensus junctus esse cenfuit e quadam quali impulfione, oblata extrinfecus, quam ille φαντασίαν, nos vifum appellemus.
 Vifum est enim tale objectum dormienti, ut id, quod evenit, naturæ vis, non opinio erroris effecerit. Cic. 2. de Divin. 143.
 Vifa, pl. [ὄρασεις, Gl. L. G.] Cic. 1. de Divin. 61. Huic omnia vifa obijciuntur a mente ac ratione vacua.
 Somniorum vifa. Cic. 1. Tusc. 97. Quamobrem five fenfus extinguitur, morfque ei fomno fimilis est, qui nonnunquam etiam fine vilis fomniorum placatiffimam quietem affert.
 A dormientibus multa fignificata vifis. Cic. in Topic. 77.
 Cur, fi deus ifta vifa nobis providendi caufa dat, non vigilantibus potius det, quam dormientibus. Cic. 2. de Divin. 126.
VISIO, ōnis. f. [ὄρασις, ὄραμα, Gl. L. G.] Id quod videtur. Cic. 4. Acad. 33. Nec potest iis, cui est vifio veri falteque communis, ullum habere iudicium, aut ullam omnino veritatis notam. Idem 2. Tusc. 42. Falteque ejus vifione ac specie moveri homines dico vehementius.
 Adventitia vifio. V. **ADVENIO**.
 Vifio, [φαντασία, Gl. L. G. & G. L. φάντασμα, ἰνύπνιον, G. L.] Phantafia etiam dicitur. Quintil. lib. 6. cap. 2. Quas phantafias Græci vocant, nos sane Vifiones appellemus, per quas imagines rerum præfentium ita repræfentantur animo, ut eas cernere oculis ac præfentes habere videamur.
 Inanes vifiones. V. **INANIS**.
 Vifio [ὄρασις, Gl. L. G.] apud Jctos idem est quod Quæftio feu θεωρία, l. 25. §. 15. de Hæredit. petit. Tribus vifionibus relatis. V. Gothofredi notas, & conf. Tertull. de Anima cap. 9.
VISUS, ūs. m. [ὄρασις, Gl. L. G. & G. L. ὄραμα, ὄρασις, G. L.] Afpectus. Plin. lib. 8. cap. 22. Sed in Italia quoque creditur luporum vifus elfe noxius.
 Connexus vifus. V. **CONNECTO**.
 Torvus vifus. Stat. 10. Theb. 834.
 Abducere vifum. V. **ABDUCO**.
 Auferre vifus agris, Obscurare agros. Stat. 11. Theb. 134.
 Effugere vifus alicujus. Ovid. 3. Fast. 406.
 Hæreere immo vifus. Stat. 5. Theb. 723.
 Intercludere vifus profpectu. Stat. 6. Theb. 205.
 Laffari inani vifus. Valer. 1. Argon. 707.
 Prælibare vultus alicujus vifus. Stat. 2. Achil. 88.
 Satiare lumina longo vifus. Stat. 4. Silv. 6. 34.
 Sparfus vifus per omnia. Stat. 5. Theb. 546.
 Subdere aliquid vifus oculorum. Lucret. lib. 5. 102. Vifus, pro Vifui.
 Umbratus vifus. Sil. lib. 13. 342.
 Quod præpinguis fuerit vifus. Intelligo n. dici, Fuisse illi vifum præpinguam Quorum enim diceret, illum fuisse vifum præpinguam? quali vero non fuerit quidem talis, fed vifus fuerit tantum. H. St. Loci notatio refecta cultro empetæ. Sunt autem Suetonii verba in Galba cap. 3. Mira autem loci iftius enarratio est, quali ibi 70 Vifus fubftantivum, non Participium fit. V. **GALBA**.
 Vifus est potentia obtuitus. Quintil. lib. 1. cap. 3. An potest elfe ulla tam perpetua difcentis intentio, quæ non ut vifus oculorum obtuitu continuo fatigetur?
 Orbis vifus. Orbis oculorum. Sil. lib. 13. 726.
 Acer vifus. V. **ACER**, Adj.
 Alacres vifus, Oculi. Serenus cap. 13.
 Summa boni est alacres homini contingere vifus, &c.
 Hebes vifus. Sen. Herc. fur. v. 653.
 Hebetesque vifus vix diem infuetum ferunt.
 Inociduis vifibus fteffatus Argus, h. e. Oculis nunquam dormientibus. Stat. 6. Theb. 277.
 Inoffenfi vifus. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 116.
 — & late pervius humor
 Ducit inoffenfus liquido fub gurgite vifus. h. e. Oculos, quos nihil remoratur, aut impedit, quin acie tranfmiffa deprehendant interiora laticum.
 Puri vifus dempta caligine, Oculi. Serenus cap. 13.
 Decipere vifus alicujus. Sen. Herc. fur. 9.
 Deprendere aliquid vifus. Valer. 1. Argon. 464. de Lynceo.
 Dirigere vifus aliquo. Claud. 2. in Eutrop. 133.
 Ducere vifus per omnia. Stat. 1. Silv. 3. 52.
 Fallere vifum. Plin. lib. 9. cap. 50.
 Fallit imago dubia vifus meos. Sen. Agamem. 10.
 Ferre vifus per membra alicujus, Contemplari membra. Stat. 4. Silv. 6. 40.
 Flectere vifus aliquo. Stat. 10. Theb. 813.
 Fugere vifus alicujus. Ovid. 2. Fast. 80. i. e. Non videri poffe.
 Habere vifum illuftrem. V. **ILLUSTRIS**.
 Habetat vifus marior. Sen. Herc. fur. 12.
 Marcens vifus. Deficiens, Languidus. Sen. Agamem. 8.
 Metiri aliquid vifus. Stat. 10. Theb. 834.
 Movere vifum. Lucret. lib. 6. 165.
 Obliquare fuperbos vifus. Stat. 1. Achil. 323.
 Perfringere vifum. Quintil. lib. 10. cap. 1.
 Premere vifus alicujus, Claudere oculos. Stat. 2. Silv. 1. 172.
 Prendere aliquid vifibus, Alfequi oculorum acie. Stat. 4. Silv. 2. 31.
 Vifus, pro Apparitionibus, ut vocant. Plin. lib. 7. cap. 22. Nam Cimbricæ victoriæ, Cafforesque Romani, qui Perficam victoriam, ipfo die, quo contigit, nuntiavere, vifus, & numinum fuere prætagia. Liv. 26. Nocturnos vifus dixit.

Vifus, id quod videtur. Virg. 3. Æn. 36.

Rite fecundarent vifus.

Defixus acerbo vifus. Valer. 8. Æn. 369.

Obtupuit vifus Æneas. Virg. 5. Æn. 90.

Tremefactus vifus. Virg. 2. Æn. 382.

Turbatur fubito Scipio vifus. Sil. lib. 13. 449.

Immundo fomnia vifus. Hor. 1. Serm. 5. 84.

Nocturnus vifus. Tacit. 12. Ann. 13.

Vifus, Species. Cic. 1. de Nat. Deor. 12. Ex quo exiftit & illud, multa elfe probabilia, quæ quanquam non perciperentur, tamen, quia vifum quendam habent infignem & illuftrem, his fapientis vita regeretur.

VISOR, oris. m. [ὄρασις] Vifores, pro Infpectoribus exploratoribusque Tacit. 16. Ann. 2. Nec miffis viforibus, per quos noferet an vera affererentur.

VISIBILIS, e. Adj. [διωρητικός, Gl. L. G. ὄρατος, βλεπτός, θεατός, G. L.] Quod videri potest. Plin. lib. 11. cap. 37. Oculi ceu vafa quædam vilibilem animi partem accipiunt, atque tranfmittunt.
 An Vifile? H. St.

VISIBILITER, Adv. Paulin. Nolan. Epift. 20. cap. 3. Et vilibiliter & invisibiliter operaris, &c.

VISIBILITAS, âtis. f. [ἰννοια, φαντασία, Gl. L. G.] Fulgent. Virg. p. 150. edit. Munck. In picturis est vilibilitas, deeft fenfibilitas.

VISUALITAS, âtis. f. Vifio. Tertull. de Anima cap. 29. Contrarietates vilualitatis & cæcitatibus.

VIDELICET, [διλαδὴ, δηλοσότη, Gl. L. G.] Adverbium confirmandi est, teste Donato, fignificat idem quod Videre licet: ficut Scilicet, Scire licet: & licet, Ire licet. De hoc fic Valla; Scilicet & Videlicet, idem fignificare videntur quod Certe: fed habent ufum fuum & præcipuum per amaritudinem quandam cum derifu permiftam. Nonnunquam poft relativum, ficut folet poni Quidem: nonnunquam & ante vel line relativo. Et hi funt fere modi utendi his duabus dictionibus apud doctiffimos: apud quos vix reperias illum vulgo ufitatiffimum modum, quum ea quæ confufe dicta funt, per fingula poftea exponimus: quale elfet, Quatuor funt virtutes, fcilicet, vel videlicet prudentia, iuftitia, fortitudo, modestia. Hactenus Valla lib. 2.

Maluit videlicet homines peccare, quam deos. Cic. 4. Verr. 22.

Quidam magnus videlicet vir & fapientis. Cic. 1. de Invent. 2.

Sapiens videlicet homo cum primis noftre civitatis. Cic. 2. de Orat. 124.

Videlicet, cum irriffione. Cic. 2. Philipp. 15. Tuus videlicet falutarius Confulatus, perniciofus meus. Idem 4. de Finib. 21. Hæc videlicet est correctio philofophiæ veteris & emendatio, quæ omnino aditum habere nullum potest in urbem, in forum, in curiam.

Videlicet, fine irriffione: pro Nimirum, certe, nam, enim. Ter. Heaut. 2. 3. 22.

— hic de noftis verbis errat videlicet,

Quæ hic fumus locuti. Idem Heaut. 3. 2. 3. Cic. 2. de Legib. 24. Caste jubet lex adire ad deos, animo videlicet, in quo funt omnia, nec tollit caltimoniam corporis.

Videlicet, cum relativo. Cic. 3. de Finib. 31. Hæc natura videlicet vult falvum elfe fe. Idem 2. de Legib. 14. Quos imitatus Plato, videlicet hoc quoque legis putavit elfe perfuadere aliquid, &c.

Videlicet, pro Scilicet, five nempe. Cic. pro Sext. 28. Veniffe tempus iis, qui in timore fuiffent, conjuratos videlicet dicebat, ulcifcendis. Et videlicet. Cic. 13. Att. 30. Sp. Mummium putaram in decem legatis fuiffe, & videlicet: etenim, &c. i. e. Et videlicet puto ita elfe.

Ut videlicet. Cic. pro Cluent. 128. & 129. Statuerunt enim ita majores noftri ut fi a multis elfet flagitium rei militaris admiffum, fortitione in quofdam animadverteretur: ut metus videlicet ad omnes, pœna ad paucos perveniret. Idem in Orat. 114. Aristoteles dicit rhetoricam quali ex altera parte refpondere dialecticæ: ut hoc videlicet inter fe differant, &c.

Nihil videlicet est eorum. Cic. pro Planc. 96.

Tu videlicet. Cic. 2. de Finib. 77. Hæc quum loqueris, nos barones fupemus, tu videlicet tecum ipfe rides.

Videlicet igitur. Cic. 5. Verr. 90. Videlicet igitur, non Turpioni lucrum datum, fed Petrinis pecuniæ ereptæ. Vetus exemplar legit Gloriatum.

Videlicet, quod est Videre licet, vel videas licet, fuæ originis cafum interdum retinet. Plaut. Stich. 4. 1. 49.

Videlicet parcum illum fuiffe fenem, qui dixerit. Iterum 4. 1. 51.

Videlicet illum fuiffe nequam adolefcentem, qui illico, &c. Idque elft tanquam videre licet. Turnebus.

VISO, fi, fum, [βλεπω, ἐπισκοπέωμαι, Gl. L. G.] ère. Ad videndum ire. Ter. And. 4. 2. 25. Ego hanc vifam. Liv. 3. 28. Ex muris vifite agros veltros, ferro ignique vattatos.

Quum laxati curis fumus, fpectare aliquid volumus & vifere. Cic. 1. Tusc. 44.

Aliquum longo intervallo vifere. Cic. 1. Att. 3.

Orbem peregrinum vifere. Ovid. 1. Met. 94.

Reginam vifere. Hor. 1. Carm. 37. 25.

Vifo ad. Ter. Hec. 3. 2. 4. Nunc ad eam vifam.

Vifo ecquid. Plaut. Bacch. 4. 10. 9.

— nunc Mnefilochum, quod mandavi, vifo

Ecquid eum ad virtutem aut ad frugeni opera fua compulerit.

Vifo fi. Ter. Eun. 3. 4. 7. Idque adeo vifam, fi domi elft.

Vife redierint jam, an nondum domum. Ter. Phorm. 2. 4. 5.

Vifo, Ad videndum venio, interprete Donato. Ter. And. 3. 3. 4. Id vifo, tune, an illi infantiam. i. e. Obid vifo te.

Vifo, junctum cum Venio, aut Eo, is; fignificat Video. Plaut. Rud. 1. 2. 6. Nunc hunc ad Veneris fanum venio vifere,

Ubi rem divinam fe facturum dixerat. Al. Huc ad. Ter. Hec. 1. 2. 114. Nofta illico it vifere ad eam, admiffit nemo.

Idem fignificat junctum cum Gratia, Caufa, Studio, & hujufmodi. Ter. Hec. 3. 2. 7.

Non vifas, ne mittas quidem vifendi caufa quenquam. Cic. 5. Tusc. 9. Qui nec plaufum, nec lucrum quærerent, fed vifendi caufa venirent, ftudiofeque perficerent quid ageretur, & quomodo. [Apud Ter. puto elfe ἐπισκοπέωμαι.]

Vifendi ftudio. Virg. 2. Æn. 63.

Undique vifendi ftudio Trojana juventus Circumfufa ruit.

Vifere ii dicebantur, qui ordinaturi Provincias mittebantur. Vellej 2. 94.
 3. Nec multo post missus ab eodem vitrico cum exercitu ad vifendas
 ordinandasque, quæ sub Oriente sunt, provincias.
VISENS, entis. Partic. Catul. 11. 10.
 Cæfaris vifens monumenta magni. Idem 61. 48.
 Ibi maria vasta vifens lacrimantibus oculis.
VISTUR, Passiv. Cic. 6. Verr. 4. Idem opinor artifex ejusdemmodi Cupi-
 dinem fecit illum, qui est Theſpiis, propter quem Theſpiæ vifuntur.
 Nam alia vifendi causa nulla est. Idem 1. Off. 138.
VISENDUS, a, um. Partic. [ἰστοκλήσις] Cic. pro Lege Manil. 61. Eam
 quoque rem populus Romanus, non modo vidit, sed etiam studio omni
 vifendam putavit.
Vifendus, Spectabilis & admirandus. Plin. lib. 16. cap. 44. Vicina luco
 est ilex, & ipsa nobilis, trigintaquinque pedum ambitu caudicis, decem
 arbores metiens, singulas magnitudinis vifendæ. Idem lib. 10. cap. 29.
 Ὑπὸν cista vifenda plicatili. Idem lib. 11. cap. 49. Ceu plane vifenda
 res esset, principem terrarum insidere portentis. Cic. in Vatin. 31.
 Epulum, omni apparatu, ornatuque vifendo.
VISIŦOR, ōris. m. Apul. 2. Apol. p. 224. Elmenh. In ludo quoque gla-
 diatorio frequens vifitor. al. Vifitur.
VISIŦO, [ἰστοκλήσις] Gl. L. G. ἰστοκλήσις, G. L.] āre. frequent. a Vifere. Plaut.
 Curc. 2. 3. 64. Cic. 5. de Fin. 94. Is quum arderet podagræ doloribus,
 vifitassetque hominem Carneades, Epicuri per familiaris, & tritiss exiret, &c.
 Annuo vifitasse. Plaut. Curc. 2. 3. 63.
VISIŦATUS, a, um. Partic. Apul. 4. Met. p. 151. Elmenh. Nocte vifitata.
 i. e. Conſpecta.
 Omnia vifitata & invifitata temporum neceſſitudine sunt conſtituta.
 Vitruv. 9. 4.
VISIŦATIO, ōnis. f. [ἰστοκλήσις] Auguſt. Serm. 185. Per gratiam vifi-
 tationis.
 *Est etiam idem ac Apparitio. Vitruv. 9. 4. Luna nova vifitationem facit
 extremæ rotundationis.
VISIŦATOR, ōris. m. Auguſt. Feria 2. Pentecoſt. Serm. 1. Non vifitator
 ſubitus, sed perpetuus conſolator & cohabitator æternus.
VIDUA, æ. f. [χρῆμα, ἢ χρεῖμα] Gl. L. G. & G. L.] dicta est quasi Valde
 idua, ab Iduum die, qui mensem dividit: hoc est a viro diviſa. Plaut.
 Stich. 1. 1. 2. Quæ tamdiu vidua viro ſuo caruit. Cic. pro Cæcin. 14.
 Cognitor viduarum.
 Avaras viduas venari. Hor. 1. Epist. 1. 78.
 Vidua etiam dicitur, Quæ nulli nupſerit. Plaut. Cist. 1. 1. 46.
 Nubet mox noctu: nunquam ego hanc viduam cubare ſivi.
 V. Pontan. Obſervat. 2. vol. Prognyn. p. m. 97. Grangr. ad Juven. 4.
 Sat. 4. & Livin. ad Propert. 2. 33. 17.
VIDUUS, a, um. Adj. [χρῆμα] Orbatus, Privatus. Hor. 1. Carm. 10. 11.
 Voce dum terret, viduus pharetra
 Riſit Apollo. Cic. 2. Tuſc. 25.
 Sic me ipſe viduus peſtes excipio anxias. Ex poeta.
 Ager viduus pecudibus. Columel. lib. 2. cap. 15.
 Nomen viduum ſua fama, Nudum & ſine elogio. Plin. 3. præf.
 Solum arboribus viduum. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Genitivo quoque jungitur. ut, Cæſpes herbæ viduus. Avien. Perieg. v. 939.
 Pectus viduum amoris. Ovid. 3. Amor. 10. 18.
 Anni vidui. Stat. 1. Silv. 2. 268.
 — viduos ut tranſmittare per annos. l. e. Ut nun-
 quam nubas.
 Cubile viduum. V. paulo poſt, Toro viduo jacere.
 Domus vidua. Ovid. 1. Faſt. 36.
 Lectus viduus. Lucan. lib. 5. 806.
 In ſomnis viduo tum primum frigida lecto.
 Lecto viduo diſcedere, Iterum nubere. Ovid. 1. Epist. 81.
 Manus viduæ. Ovid. 1. Epist. 10.
 Noctes viduas exigere, Dormire ſine conjuge. Ovid. 19. Epist. 69.
 Noctes viduas jacere. Catul. ad Flavium, 6. 6.
 Puellæ viduæ. Ovid. 2. Faſt. 557.
 Thalami vidui. Valer. 2. Argon. 370.
 Toro viduo jacere, Sine conjuge. Ovid. 16. Epist. 316.
 Sola jaces viduo tam longa nocte cubili,
 In viduo jaceo ſolus & ipſe toro.
 Vir viduus. Plaut. Merc. 4. 8. 13.
 Viri plures ſunt vidui, quam nunc mulieres. Ovid. 8. Epist. 86.
 Virgines viduæ. Innuptæ. Sen. Agamem. 3.
 Arbor vidua. Plin. lib. 13. cap. 4. Hujus arbore exciſa, viduas poſt
 ſterileſcere feminas. Hor. 4. Carm. 5. 30.
 Et vitem viduas ducit ad arbores. i. e. Conjugit vites arbori-
 bus, tanquam maritum mulieri viduæ. Alibi dicit, Altas maritat populos.
 V. MARIŦO.
 Vitis vidua. Catul. in Carm. Nupt. 60. 49.
VIDUALIS, e. Adj. ut, Veſtis vidualis. Proſper. Aquitan. de Promiſſ. &
 Prædict. parte 2. 38.
VIDUITAS, ætis. f. [χρημα γυναικός] Gl. L. G. & G. L. χρεῖμα, G. L.]
 Cic. pro Cæcin. 13. Æbutus iſte, qui jamdiu Cæſennæ viduitate ac ſoli-
 tudine aleretur. Liv. 40. 4. In viduitate relicta filia ſingulos filios, parvos
 habentes.
 Viduitas, Privatio. Plaut. Rud. 3. 3. 2.
 Nunc demum eſt, quum omnium copiarum atque opum.
 Auxilii: prælidii viduitas nos tenet.
VIDUERTAS, ætis. f. [συμφουσία] apud Catonem R. R. cap. 141. Calami-
 ras dicitur, teſte Feſto.
VIDUIVM, i. n. [πρόσημον χρεῖμα] Gl. L. G.] Viduitas. Sidon. 3. Epist.
 2. V. ibi Savaron.
VIDUO, [χρεῖμα, χρεῖμα] āre. Orbare, Privare. Columel. lib. 4. cap. 2.
 Sive enim caput ipſum demortuum eſt, duo viduantur itatumina, & mox
 vivradices totidem ſubſtituendæ ſunt: quæ numero ſuo rationem cultoris
 onerant.
 Dexteram viduare enſe. Senec. Hippol. 8.
 Orni viduantur foliis. Hor. 2. Carm. 2. 8.
 Penates viduare. Stat. 3. Theb. 385.
 Urbem viduare civibus. Virg. 8. Æn. 511.
VIDUATUS, a, um. Partic. [χρημαδής] ut,
 Arva nunquam viduata ptuinis. Virg. 4. Georg. 118.

Conjux viduata tædis. Sen. Med. 8.
 Leges viduatae judice. Claud. Conf. Mall. Theod. 117.
 Regna viduata lumine, Tartara. Sil. lib. 3. 601.
 Genitivo jungitur. ut, Manuum viduata portenta. Lucret. 5. 84r.
VIDUITUS, ōs. m. Idem, quod Viduitas. Tertull. de Virg. Veland. cap.
 9. Virus in viduatu ab annis nondum viginti collocata. [Non magis
 videtur eſſe verbale, quam Cælibatus, Principatus, Tribunatus, &
 ſimilia.]
VIDULUM, i. n. vel VIDULUS, i. m. [φουλακίλιον] Loculus, in quo
 aliquid ſervatur. Plaut. Epid. 1. 1. 20.
 — ubi ergo eſt, niſi ſi in vidulo,
 Aut ſi in melina attuliſti? Idem Men. 5. 7. 47.
 — vaſa & argentum tibi
 Referam: recte eſt obſignatum in vidulo maſcupium. Cæl. Rho-
 dig. lib. 4. cap. 7. Obiter vero adjiciatur illud: operimentum pudendo-
 rum dici quandoque melinam, quandoque vero etiam vidulum: unde &
 vetus Plauti fabula Vidularia titulo circumſcripta olim eſt. Sed & nummariam
 thecam ſignat vidulus. Hæc illæ. Porro ſive bulga fuerit ſcorcea, ſacculoſve,
 ſive follis, certe conſtat in Labracis lenonis vidulo apud Plautum inſuſſe
 auri argentique plurimum, & inſuper ciſtam in qua inerant Palæſtræ
 puellæ, crepundia, & ornamenta valde multa. Plaut. Rud. 4. 4. 47.
 Siquidem hic lenonis ejuſ eſt vidulus, quem ſuſpicor. Paulo poſt
 Gripus piſcator & Palæſtra ſic colloquantur: v. 85.
 G. Audi nunc jam, Palæſtra atque Ampeliſca, hoc quod loquor.
 Eſtne hic vidulus, ubi ciſtellam tuam ineſſe ajebas? p. iſt eſt.
 G. Perii hercle ego: prius quam plane aſpexit, illico
 Eum eſſe dixit. Aliquot poſt verſibus Palæſtra ipſa nominatim
 recenſet quid rerum ſuarum ineſſet in ciſta, idque verbis non paucis.
 Ibid. 5. 2. 8.
 G. Siquis perdidit vidulum cum auro atque argento multo,
 Ad Gripum ut veniat. Paulo poſt, v. 22.
 G. Quid perdidisti? l. vidulum cum auro atque argento multo.
 G. Ecquid meministi in vidulo quid inſuerit?
 l. Nummi octingenri auri in maſcupio primum inſuerunt.
 Præterea centum minæ Philippicæ in paſceolo ſeorſus.
 G. Profecto eſt hujus vidulus, perge alia tu expedire.
 l. Talentum argenti commodum magnum inerat in crumena,
 Præterea linus, epichyſis, cantharus, gaulus, cyathuſque.
VIDULARIUS, a, um. Adj. ut Vidularia, Plautina fabula, cujus paſſim
 meminerunt vet. Grammatici.

V I E

VIENNA, æ. f. [Ἰουλιόπολις] Auſtriæ civitas inclita, omnium urbium,
 quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia,
 clariffima, quam Vianam Plinius nominatim videtur lib. 3. cap. 24. ut
 placet Hermolao.
 Eſt & Vienna, [Ὀβιεννα] Allobrogum illuſtris civitas in Gallia Narbonenſi
 cujus meminit Mela lib. 2. 5. in deſcriptione Gallia Narbonenſis.
VIENNENSIS, e. Adj. Tacit. 1. Hiſt. 65. Veterem inter Lugdunenſes
 Viennenſis diſcordiam, &c. V. 1. 77. & 2. 66. & Plin. 4. Epist. 22.
VIRE, ōvi, ōtum, [ανρίζω] ēre. Alligare, inſectere: quia vietis virgis
 ligare poſſumus quilibet. Unde vimina, & vaſa viminea, teſte Feſto.
 Varr. de L. L. lib. 4. 10. Viere, inquit, eſt vincire. Unde apud Ennium,
 Ibant malam viere Veneream corollam.
 Viere, In obliquum ſectere. Plaut. Men. 5. 2. 76.
 Vides tu illi oculos viere, ut viridis exoritur colos? al. Virere.
 Varro 2. de R. R. cap. 23. Ut habeas vimina, unde viendo quid facias,
 ut ſcirpeas, vallos, crates.
VIETUS, a, um. Adj. [μεμαρασμένον] Gl. L. G.] Mollis, languidus,
 ſine vi, & naturalibus privatus viribus, ut ait Feſtus. Varro de R. R. lib.
 1. cap. 59. Ne quum humorem amiſerint, pertinaci vento mala vietia
 ſiant. i. e. Flaccida, marcida, rugoſa. Cic. de Senect. 5. Vietum &
 caducum.
 Cor exiguum & victum. Cic. 2. de Divin. 37. Vel ſuſpicari contractum
 aliquo morbo bovis exile & exiguum, & victum cor, & diſſimile cordis
 fuiſſe.
 Ficus vietia. Columel. lib. 12. cap. 15.
 Locus vietus. Cato R. R. cap. 9. Salicta locis aquoſis, vietis, umbroſis,
 propterque amnes ibi feri oportet.
 Membra vietia. Hor. Epod. 12. 7.
 Qui ſudor vietis, & quam malus undique membris
 Creſcat odor. h. e. Rugoſis, & vetuſtate conſectis, inquit
 Acron. At Porphy. Neceſſitate contortis. Hic penultimam nove cor-
 ripuit Horatius.
 Niſi dicemus eſſe συνείρεσθαι in te, ut in Pituita, vide Lambinum. H. St.
 Senex victus. Ter. Eun. 4. 4. 21.
 Hic eſt vetus, vietus, veteruſoſus ſenex. Ubi Donatus, Vietus,
 mollis, flacciduſque, & flexibilis corpore. Unde & vimina & vimenta,
 & vites, & vietores dicuntur: & viere, religare dicitur: quia vietus
 virgis magis religare poſſimus quilibet.
 Veſtis vietia aranei, Tela flexibilis & mollis. Lucret. lib. 3. 387.
 Nec ſupra caput ejuſdem cecidiſſe vietam
 Vellem. H. St. deſiderabatur hæc in edit. Lugd.
VIETOR, ōris. m. Qui vaſa vinaria religat, ſtipatque, ut ait Budæus.
 Ulp. in l. Si ſervus ſervum. § ult. in fine. D. Ad leg. Aquil. Item ſi vietori
 locaveris lacum vino plenum curandum: & ille eum pertudent, ut vinum
 ſit eſuſum, &c.
VIMEN, cum derivatis, quæ hinc arceſſunt Grammatici, V. ſuo ordine.

V I G

VIG, Vigilum, id eſt cohortum.
VIGNI, V. VIGINI.
VIGRO, vi, [βίβρω, ἀκμάζω] Gl. L. G. & G. L.] ēre. Vivere, potentem
 eſſe, ſive in vigore eſſe, & viriditatem quandam habere. Cic. 3. Tuſc. 75.
 Quamdiu in illo opinato malo vis quædam inſit vigeat, & habeat quan-
 dam viriditatem. Feſtus, Viget, dictum videtur a vi agendo. ſed non
 hoſtilibus rebuſ, verum hiſ, quæ celerrimo, concitatoque animo ad
 bonam tendunt frugem. Cic. 5. de Finib. 26. Ut neceſſe ſit omnium re-
 rum, quæ natura vigeant, ſimilem eſſe finem, non eundem.

Vivere & vigere. Cic. 2. de Nat. Deor. 83. Quod si ea, quæ a terra stirpibus continentur, arte naturæ vivunt & vigent.
 Certamine assiduo miles vigeat. Tibul. 4. 1. 88. ad Messalam.
 Corporibus vigere. Liv. 2. 30.
 Vires & vigent. Lucret. lib. 5. 1111.
 Animo vigere. Cic. 4. Att. 3. Nos animo duntaxat vigemus etiam magis, quam cum florebamur.
 Animus post mortem sentit & vigeat. Cic. pro Sext. 47.
 Animus vigeat lætitia. Lucret. lib. 3. 151.
 Memoria vigere, Pollere & valere. Cic. 2. de Orat. 355. Qui memoria vigent, sciunt, &c.
 Curæ tibi vigeat, animique viriles. Valer. 1. Argon. 55.
 Deus est qui vigeat, qui sentit, qui meminit, qui providet. Cic. in Somn. Scip. 19.
 Florere & Vigere. Cic. 11. Philipp. 39. Nihil semper floret, ætas succedit ætati, diu legiones Cæsaribus vigerunt, nunc vigeat Panfæ.
 Citharædus vigeat. Suet. in Ner. 20. Terpnum Citharædum, vigentem tum præter alios, accessit. H. St. Artis scilicet fama & celebritate.
 Tui politici libri omnibus vigeat. Cic. 8. Fam. 1.
 Vigeat hæc facta usque ad nostram ætatem. Cic. 1. de Nat. Deor. 11. Hæc in philosophia ratio, contra omnia differendi, usque ad nostram vigeat ætatem.
 Summo in honore vigeat. Lucret. lib. 4. 1149.
 Immensum vigeat. Tacit. 3. Ann. 30.
 Libertate vigeat. Claud. de Bell. Get. 105.
 Industria ut eorum & in bellicis & in civilibus vigeat. Cic. 1. Off. 122.
 Invidia & crimina vigeat. Hor. 1. Serm. 3. 61.
 Laus venandi & equitandi apud quos vigeat. Cic. 2. Tusc. 62.
 Læges vigeat Lycurgi. Cic. 1. Tusc. 116. Fuit hæc gens fortis, dum Lycurgi leges vigeant.
 Nomen vigeat Pythagoreorum. Cic. 1. Tusc. 38. Multaque sæcula postea sic vigeat Pythagoreorum nomen, ut nulli alii docti viderentur.
 Purpura vigeat eo tempore. Plin. lib. 9. cap. 39. Quod vulgus dicit, in cursu erat.
 Regnum vigeat consiliis. Virg. 2. Æn. 86.
 Studii rei militaris vigeat. Cic. pro Cœl. 12.
 Urbes vigeat populis. Stat. 3. Silv. 5. 74.
VIGENS, entis. Partic. [ἀκμῆζω, Gl. L. G.] Cic. 2. de Finib. 45. Quod rationem habeant a natura, mentemque datam & acrem & vigentem.
 Vigenes & Vegetum differunt. V. VEGEUS.
 Animus vigenes. Stat. 1. Silv. 4. 54.
 Herbæ vigenes rore. Lucret. lib. 2. 361.
 Mens vigenes. Lucret. lib. 1. 924.
VIGESCO, [ἐπιμαρτίζω] ẽre. Inchoativum. Catul. 44. 8. ad se ipsum, Jam læti studio pedes vigeſcunt. Adde Lucret. 1. 757.
VIGOR, õris m. [ἀκμή, Gl. L. G. & G. L.] Firmitas, robur, integritas. Plin. lib. 7. cap. 25. Animi vigore præstantissimum arbitror C. Cæſarem Dictatorem.
 Juventæ vigor. Liv. 1. 57. Quin si vigor juventæ inest, conscendimus equos?
 Constat vigor membris. Lucan. lib. 3. 715.
 Crudo vigore asper equus. Sil. lib. 3. 387.
 Experrectus vigor. Columel. in præfat. lib. 1. Et nullius momenti ducimus peritissimum quemque villicum facere: vel si nescium, certe vigoris experrecti, quo celerius, quod ignoret, addifcat.
 Habilis vigor venit membris. Virg. 4. Georg. 418.
 Vivus vigor. Ovid. 1. Trist. 6. 31.
 In ore gratus vigor. Ovid. 12. Met. 397.
 Vigor, Translate. [δύναμις, Gl. L. G. & G. L. ἰσχύς, ἰσχύς, L. G.]
 Animi vigor. Ovid. 16. Epist. 51.
 Ingenii vigor. Ovid. 8. Met. 254.
 Vigores, ἀκμαί. Gloss. Latinogræc.
VIGORO, ẽre. Hinc
VIGORANS, antis. Partic. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 26. Vinum animæ vigorantis ex vite Christi.
VIGORATUS, a, um. Partic. Vigore præditus. Apul. 9. Met. p. 217. Elmenh. Vigoratus juvenis.
VIGESIES, VICESIMA, VIGESIMARIUS, VIGESIMUS, VIGESIS, VIGERS, V. VIGINTI.
VIGIL, ilis. Adj. [ἄγρυπνος, Gl. L. G.] Qui non est torpens, quales sunt dormientes.
 Animus vigil. Stat. 1. Achil. 543.
 Auris vigil. Stat. 2. Achil. 120.
 Aurora vigil. Ovid. 2. Met. 112.
 Canum vigilum excubiæ. Hor. 3. Carm. 16. 2.
 Curæ vigiles; ab effectu, quod homines dormire non finant. Ovid. 3. Met. 396.
 Custos vigil. Ovid. 3. de Arte Am. 612.
 Custodia vigil. Ovid. 12. Met. 148.
 Flamma vigil. Ovid. 4. Trist. 5. 4.
 Ignis vigil, Qui semper lucet. Virg. 4. Æn. 200.
 Lucernæ vigiles. Hor. 3. Carm. 8. 14.
 Oculi vigiles. Virg. 4. Æn. 182.
 Sensus vigiles angit dolor. Stat. 5. Theb. 326.
VIGIL, ilis. m. [ἄγρυπνος, Gl. L. G. ἀγρυπνήτης, G. L.] Qui vigilat.
 Plur. Vigiles [φύλακες, Gl. L. G.] Nocturnus custos. Plaut. Amph. 1. 1. 195. Rex Creon vigiles nocturnos singulos semper locat. Cic. 6. Verr. 94. Clamor a vigilibus, faniq; custodibus tollitur.
 Castrorum vigiles. Lucan. lib. 7. 25.
 Mundi vigiles Sol & Luna. Lucret. lib. 5. 1435. Vigilant enim & excubant pro mundo: sol quidem interdium, luna noctu.
 Cætere vigiles. V. CÆRO.
 Obsidere portas excubiis vigilum. Virg. 9. Æn. 159.
 Tertius vigil. V. Abrupta quies, in ABRUMPO.
VIGILIA, ẽre. f. [ἀγρυπνία, Gl. L. G. & G. L.] pro Una, vel etiam multis noctibus infomnibus traductis: ut quod tempus somno traducendum erat, alicujus rei diligentia impendamus.
 Vigilia, pl. [ἀγρυπνίαι, Gl. L. G.] Cic. 5. de Fin. 54. Vigiliis suscipere.
 Et 4. Tusc. 4. Cui non sunt audita Demosthenis vigilia, qui dolere se dicebat, siquando opificum antelucana esset victus industria?
 Affecta labore ac vigiliis corpora ex fomno moliebantur. Liv. 36. 24.

Agere, five Agitare vigiliis. V. AGO.
 Cerrare vigiliis ac labore. V. CERTO.
 Majorum vigiliarum opus. Cic. in Parad. 1. Quoniam illud majorum vigiliarum munus in tuo nomine apparuit.
 Vigilia, [φύλαξις, Gl. L. G.] & frequentius Vigiliæ, arum. Excubiæ dicuntur: sed tamen hoc inter se differunt, quod Vigiliæ sunt tantum nocturnæ: Excubiæ autem tam nocturnæ, quam diurnæ. Cic. 6. Verr. 93. Præcipitur, & negotium datur Quæstoribus & Ædilibus, ut noctu vigiliis agerent ad ædes sacras.
 Dividebantur autem in quaterna horarum spatia, ita ut prima, secunda, tertia, & quarta vigilia diceretur. Cic. 3. in Catil. 6. Interim tertia fere vigilia exacta, quum jam pontem, &c. Et 3. Fam. 7. Quum puer tuus ad me secunda fere vigilia venisset, isque te ante lucem Iconium mihi venturum nuntiasset.
 Inire vigiliis. Tacit. 13. Ann.
 Incuriosæ vigiliæ. Tacit. 5. Hist. 22.
 Vigiliæ, [φύλαξις] Ipsi custodes, qui vigilant. Sallust. Catil. 32. pr. Et ab incendio intelligebat urbem vigiliis munitam. Cic. pro Milon. 68. Si Capitolinæ cohortes, si excubiæ, si vigiliæ, si delecta juvenus, quæ tuum corpus domumque custodit, contra Milonis impetum armata est. Idem 1. in Catil. 8. Sensistine illam coloniam meo jussu, meis præfidiis, custodiis vigiliisque esse munitam?
 Circumire vigiliis. Sallust. in Jugurth. 45. 2.
 Deducere vigiliis. Sallust. in Jugurth. 44. 5.
 Manere in vigilia urbis, aut alterius rei, per translationem. Cic. in Pison. 16. Neque enim, me stante & manente in urbis vigilia neque resistente Cn. Pompejo, omnium gentium victore, unquam se illi Remp. delere posse duxerunt. Idem 1. Philipp. 1. Manendum mihi statuebam quasi in vigilia quadam Consulari ac Senatoria: nec vero usquam discedebam, nec a Rep. dejiciebam oculos.
 Reddere vigilia & providentia sua aliquem vacuum metu. Cic. 7. Philip. 19. Idcirco in hac custodia, tanquam in specula collocati sumus, ut vacuum pop. Rom. metu nostra vigilia & providentia redderemus.
 Tradere suam vigiliam alteri. Cic. 11. Fam. 24. Sed ut mones, frenum momordi: etenim qui te incluso omnem spem habuerim in te, quid nunc puras? Cupio jam vigiliam meam, Brute, tibi tradere, sed ita ut ne desim constantiæ meæ. Alluſit Cicero ad vigiliis militares. Nam qui in castris, exploratorum & excubiarum partes noctu obeunt, sua vigilia ubi perfuncti sunt, alii aliis vigiliam quasi per manus tradunt.
 Vigilia, pro eo Die, qui festum diem præcedit, in quo mos erat vigilare in sacrificiis faciendis, & sacris hymnis cantandis. Plaut. Aul. prol. 36. Is adoleſcentis illius est avunculus,
 Qui istam stupravit noctu Cereris vigiliis. [i. e. In pervigilio, seu Sacro nocturno. V. PERVIGILIUM.
VIGILIUM, i. n. [ἀγρυπνία, Gl. L. G. & G. L.] etiam apud antiquos. Varr. Endymion. Animum mitto speculatum tota urbe, ut quid faceret homines cum experrecti sint, me faceret certior, si quis melius operam superer, ut ejus consilio potius vigiliam adminicularem nostrum, qui videt alium ovantem extremo noctis tempore. Hæc Nonius, 3. 268.
VIGILIARIUS, i. m. [φύλαξ] pro Excubitore. Sen. Epist. 58. Quid interest utrum super aliquem vigiliarium ruat aut mons aut turris. V. ibi Lips.
VIGILICUS, a, um. Adj. [ἀγρυπνικός] Gloss. Græcolat.
VIGILO, [ἀγρυπνῶ, Gl. L. G. & G. L. ἀγρυπνέω, L. G.] ẽre. notæ significationis. Ter. Eun. 2. 1. 15. Vigilabis lassus. Cic. 2. in Catil. 6. Tardissime autem Lentulus, credo, quod litteris dandis præter consuetudinem proxima nocte vigilaret.
 Vigilare usque ad lucem. Ter. Eun. 2. 2. 47.
 Ad multam noctem vigilare. Cic. in Somn. Scip. 1. Me & festum de via, & qui ad multam noctem vigilarem, arctior, quam solebat, somnus complexus est. V. AD.
 Vigilare de multa nocte. Idem. Cic. 2. Q. frat. 15. Ego vero ardenti quidem studio: ac fortasse efficiam, quod sæpe viatoribus, quum prope- rant, evenit: ut si ferius, quam voluerint, forte surrexerint, prope- rando etiam citius, quam si de multa nocte vigilassent, perveniant quo velint. Vetus exemplar omittit Multa.
 Noctes vigilare ad ipsum mane. Hor. 1. Serm. 3. 17.
 Dolores mei vigilat sine fine. Ovid. 1. de Ponto. 10. 23.
 Ignis vigilat. Stat. 1. Silv. 1. 35.
 — an tacita vigelet face Troicus ignis. Loquitur de inextincto Veltæ foco, cujus sacra Æneas in Italiam transtulit.
 Vigilare, Vigilanter providere, inquit Servius: five studium & diligentiam adhibere. Virg. 1. Georg. 313.
 Quid tempestates Autumni, & sidera dicam?
 Atque ubi jam breviorque dies, & mollior ætas,
 Quæ vigilanda viris?
 Vigilare pro re alterius. Cic. 2. Off. 67. Vigilantem pro re alterius eos ipsos qui aut consuluntur, aut defendunt rogamem, &c. Idem 6. Philipp. 18. Quamobrem, Quirites, consilio, quantum potero, labore plus penæ, quam potero, excubabo, vigilaboque pro vobis.
 In scelus aliquod vigilare. Stat. 5. Theb. 200.
 Studiis vigilare severis. Propert. lib. 2. 3. 7.
VIGILOR, [ἀγρυπνέω] ẽri. Passiv. ut, Noctes vigilantur. Ovid. 12. Epist. 169.
 Non mihi grata dies, noctes vigilantur amaræ.
 Vigilatur, Imperf. Martial. lib. 12. 69.
 Oria me, somnulque juvant, quæ magna negavit
 Roma mihi: redeo, si vigilatur & hic.
VIGILANS, antis. Partic. [ἀγρυπνῶν, Gl. L. G.] Ter. And. 5. 6. 8.
 — num ille somniat
 Ea, quæ vigilans voluit?
 Amor vigilans. Ovid. 20. Epist. 230.
 Curis vigilantibus excita, Quæ homines dormire non patiuntur. Ovid. 2. Met. 779.
 Dormire vigilantes, dicuntur Remissi focordesque ac segnes. Plaut. Pseud. 1. 3. 151.
 Ad eam rem usus est hominem astutum, doctum, scitum, callidum, & Qui imperata affecta reddat, non qui vigilans dormiat.
 Stertis vigilans. Lucret. lib. 3. 1061.

- Vigilans, [*ῥεῖλος*, Gl. L. G.] Providus & intentus. Plin. 2. Epist. 17. Vir exercitatus & vigilans.
- Vigilans & acutus. Cic. 1. de Lege Agr. 3.
- Vigilans, sobrius, & industrius. Cic. pro Coel. 74.
- Vigilans, bonus, & fortis. Cic. pro Rosc. Amer. 139. Unum hoc dico, nostri isti nebulosi, nisi vigilantes, & boni, & fortes, & misericordes erunt.
- Oculi vigilantes, Intenti in re aliqua. Virg. 5. Æn. 438.
- Compar. Cic. 2. Verr. 32. Perficiam ut nemo unquam post hominum memoriam paratior, vigilantior, compositior, ad iudicium venisse videatur.
- Superl. Treb. Pollio in Gallienis, cap. 14. Constantinus vigilantissimus Cæsar.
- VIGILANDUS, a, um, aliud Partic. [*ῥεῖλος*, Gl. L. G.] ut, Nox vigilanda cum fletu. Tibul. lib. 1. 2. 78. Vide paulo ante, Vigilare, Quintil. lib. 11. cap. 3. Et vigilandæ noctes, & fuligo lucubrationum bibenda.
- VIGILATUS, a, um, [*ῥεῖλος*] Partic. ut, Carmen vigilatum, Lucubratum, & nocte vigili compositum. Ovid. 4. Fast. 109.
- Primus amans carmen vigilatum nocte negata
Dicitur ad clausas concinuisse fores.
- Labores vigilati. Ovid. 2. Trist. 11.
- Nox vigilata. Ovid. 4. Fast. 167.
- Nox convivio vigilata. Tacit. 13. Ann. 20.
- VIGILANTER, Adv. [*ῥεῖλος*] Cum diligentia & sollicitudine. Cic. 10. Fam. 23. Ut vigilantanter nervoseque nos, qui stamus in acie, subornes. Compar. Cic. Somn. Scip. 19. Enitar multo vigilantius.
- Superl. Cic. pro Muren. 32. Quem L. Murena, pater huiusce, vehementissime vigilantissimeque vexatum, repressum magna ex parte, non oppressum reliquit.
- VIGILANS, Adv. Vigilanter. Gell. 3. 14. Vigilare & attente aliquid mutare.
- VIGILANTIA, æ. f. [*ῥεῖλος*, Gl. G. L.] Diligentia. Cic. 8. Att. 9. Sed hoc *ῥεῖλος* horribili vigilantia, celeritate, diligentia est, plane quid futurum sit nescio. Ter. Adelph. 3. 3. 44. Vigilantiam tuam tu mihi narra?
- Mirifica vigilantia. Cic. 7. Fam. 31.
- Animi vigilantia & sollicitudo. Hermogenianus in l. 1. D. De muner. & honor. Personale munus est, quod cum corporibus, cum labore, sollicitudine animi ac vigilantia principaliter existit.
- VIGILATIO, ðnis. f. Cæsar. Aurel. Tard. 1. 4. 101. Ne ex vigilatione sequenti spiritus crassi fiant.
- VIGILABILIS, e. Adj. Varro in Satyra Menipp. Dormitio vigilabilis, quæ me puellum impuberem cepit.
- VIGILAX, æcis. [*ῥεῖλος*] Adj. pro Vigilante. Columel. lib. 7. cap. 12. Maxime autem debent in custodia vigilantes conspici, nec erronei, sed assidui, & circumspæcti magis quam temerarii. De canibus. V. Curax in CUBA.
- Suburræ vigilacis furta. Propert. 4. 7. 15.
- VIGINTI, [*ῥεῖλος*, Gl. G. L.] Nomen numerale, indeclinabile. Cic. 3. de Orat. 71. Annosque natus unum & viginti, nobilissimum hominem & eloquentissimum in iudicium vocarim. Idem pro Planc. 90. Quæ si viginti quiescent dies, in aliorum jugulum Consulium recidissent.
- VIGENI, æ. 2. Numerale distributivum a Viginti. Idem quod Viceni. Columel. 4. 30. Quinis & vigenis iugeribus ligandæ vineæ. Frequentius per *ῥεῖλος*.
- VICENUS, a, um, Adj. [*ῥεῖλος*] Idem. Plin. lib. 10. cap. 53. Plus vicena quina incubanda subijci vetant. De ovibus. Columel. lib. 3. cap. 3. Vicenas amphoras percipient.
- VICENALIS, e. Adj. ut, Vicenalis sphaera. Apul. de Dogm. Plat. p. 52. Elmenh. al. Vigesimalis.
- VICENARIUS, a, um, Adj. [*ῥεῖλος*] Vicesimus. Plaut. Pseud. 1. 3. 69. Perii! annon tum lex me perdit quina vicenaria? Ubi interpret, Videtur lex lata, ut si cuiquam crederentur supra viginti quinque minas, redhibito nulla esset, nec debitor quicquam deberet. Alii, Quina vicenaria, Centum interpretantur.
- VIGESIMUS, a, um, Adj. numerale ordinis, [*ῥεῖλος*] quod & Vicesimus dicitur. Cic. 14. Fam. 5. Uno & vigesimo die. Annus vigesimus. Propert. lib. 3. 18. 15.
- Ab illo tempore annum jam tertium & vigesimum regnat. Cic. pro Lege Manil. 7.
- VICESIMUS, a, um, ordinis Adj. numerale. [*ῥεῖλος*] pro Vigesimalis. Cic. 12. Fam. 25. Altero vicesimo die. Ætas vicesima. Lucan. ad Pison. 249.
- VIGESIMA, æ. f. [*ῥεῖλος*] Tributum seu exactio, sicut Decima. Plin. in Paneg. cap. 37. pr. His vigesima reperta est, tributum tolerabile.
- VICESIMA, æ. f. [*ῥεῖλος*, Gl. L. G. & G. L.] Vectigal, seu tributum, quom de vicenis unum penderetur. Cic. 2. Att. 2. Et eo magis, quod portorii Italiae sublati, agro Campano diviso, quod vectigal superest domesticum, præter vicesimam, quæ mihi videtur una concinacula, clamore pedisequorum nostrorum esse peritura.
- VICESIMANUS, a, um, Adj. Vicesimani, Milites a legionis suæ numero ita appellati. Tacit. 1. Ann. 51. & 64.
- VIGESIMARIUS, a, um, Adj. Vigesimalium aurum a Livio dicitur, [*ῥεῖλος*] Quod ex vigesimalibus exigebatur. V. seq. dict.
- VICESIMARIUS, a, um, Adj. ut, Vicesimarium aurum, Quod ex vicesima colligebatur. Liv. 27. 11. Aurum vicesimarium, quod in sanctiore arario ad ultimos casus servabatur, promi placuit. i. e. Aurum quod ex vicesima colligebatur. Erat autem vectigal, quemadmodum Decima. Vexillarii vicesimarii. Tacit. 14. Ann. 34. [Nisi Vicesimani sunt.]
- VICESIMARIUS, i. m. Qui vectigal vicesimæ colligebat. Gloss. Græcolat. *ῥεῖλος*, ὁ πρὸς ἐργασίας ἀπαιτῶν, Vicesimarius. conf. Petron. cap. 65.
- VICESIMATIO, ðnis. f. Supplicii militaris genus, quo vicesimus quisque fontium punitus. V. Capitol. in Macrin. cap. 12. conf. Decimatio, in DECEM.
- VIGESIES, Idem quod Vicies. Apul. de Dogm. Plat. p. 51. Elmenh. Vigesies angula sphaera.
- VIGIES, pro Vicies. Mart. Capell. 6. p. 194. Umbra vigies quater complicata.
- VICIES, Adv. [*ῥεῖλος*] pro Vicesies. Cic. 4. Att. 2. Æstimarunt n-s vicesies.
- Bis & vicesies. Cic. 11. Att. 1.
- Centies vicesies ducenti. Columel. lib. 5. cap. 2.
- VIGESSIS, is. c. [*ῥεῖλος*] Viginti assium. Martial. lib. 12. 77. Amphora vigessis, modius datur ære quaterno: Ebrius & crudus nil habet agricola. i. e. Viginti assibus amphora venditur. Alia exemplaria habent Vicenis.
- VIGENNIIUM, i. n. Viginti annorum spatium. Modestinus in l. Calcularii. D. de administrat. rerum, &c. V. Expungere rationes, in EXPUNGO.
- VIGINTIANGULUS, a, um, Adj. Apul. de Dogm. Plat. p. 52. Elmenh. Forma octangula & vigintiangula.
- VIGINTIVIRI, [*ῥεῖλος*] Nomen magistratus apud Romanos, ut Triumviri. Cic. 2. Att. 6. Ubi nemo sit præter me, qui quenquam ex vigintiviris unum esse salvum velit. Erant autem hi a C. Cæsare, agro Campano dividendo creati. V. not. Græv. in locum.
- VIGINTIVIRATUS, ðs. m. Munus quoddam in republica gubernanda, cui qui præerant, vigintiviri dicebantur. Sallust. Utque munere capefendo vigintiviratus solveretur. Viginti autem viri erant, ut hoc declaratur, Triumviri capitales, Triumviri monetales, & Quatuorviri curatores viarum urbis, & Decemviri, qui hastam centumviralem cogebant. Dio lib. 53. huius rei auctor est, cujus auctoritate freti, hoc de vigintiviris affirmare non temere, tutoque possumus. Monuit Turneb. Adverf. 2. 25. V. Cic. 9. Att. 2. & Tacit. 3. Ann. 29. V. Lex. Pitisc.
- VIGOR, ðris. V. VIGOR.

V I L

VILIC. Villicus.

VILIS, [*ῥεῖλος*, Gl. L. G. & G. L. ῥεῖλος, G. L.] Quod parum valet. Plaut. Trin. 1. 1. 10.

Neque quicquam hic vile nunc est, nisi mores mali. [Pro Abundanti hic positum.]

Vile, dicitur Quod parvo pretio emitur. Cic. 5. Verr. 195. Frumentum, quoniam vilis erat, ne emisset.

Pretiosus & Vilis contraria. Cic. 2. de Finib. 19. Non minor, inquit, voluptas percipitur ex vilissimis rebus, quam ex pretiosissimis.

Levis & vilis. Cic. 1. Q. frat. 1. Semper eos putavi, si vulgares essent, viles, si temporis causa constituerentur, leves.

Vulgare & vile. Cic. pro Rosc. Amer. 71. Nihil tam vile, neque tam vulgare est, cujus, &c.

Quotidie nos ipsa natura admonet, quam paucis, quam parvis rebus egeat, quam vilibus. Cic. 5. Tusc. 102.

Habere vile aliquid, Parvi facere. Sallust. in Catil. cap. 16.

Alimenta vilia. Ovid. 5. Trist. 8. 13.

Annona vilis amicorum est, bonis ubi quid deest. Facile possunt haberi amici, quibus multa defunt. Acron. Hor. 1. Epist. 12. 24.

Aqua vilis. Propert. lib. 3. 15. 18.

Aqua rerum vilissima. Hor. 1. Serm. 5. 88.

Ova vilia. Hor. 2. Serm. 2. 45.

Pretium non vile. Martial. lib. 1. 77.

O mihi curarum pretium non vile meorum.

Pretium non vile laboris. Ovid. 18. Epist. 163.

Servulus vilis. Cic. 3. Off. 89. Quærit, si in mari jactura facienda sit, equine pretiosi potius jacturam faciat, an servuli vilis.

Supellex vilis. Virg. 1. Georg. 165.

Vestis vilisque vetusque. Ovid. 8. Met. 859.

Gratia vilis. Ovid. 2. de Arte Am. 29.

Honor meus vilis vobis. Cic. pro Flacc. 103.

Honus vilis studiis. Stat. 5. Silv. 3. 33.

Oratio vilis, cui opponitur Accurata. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Virtus vilior alga. Hor. 2. Serm. 5. 8.

Et genus, & virtus, nisi cum re, vilior alga est.

Projecta vilior alga. Virg. 7. Ecl. 42.

Vile, pro Abundanti. Virg. 1. Georg. 227.

Si vero viciamque feres, vilemque faelum. Servius; Vilem,

Abundantem: nam omne quod abundat, vile est. Ibid. 274.

Sæpe oleo tardi costas agitator aselli,

Vilibus aut onerat pomis.

Vili, Ablativus, seu Vile, ut in Gloss. [*ῥεῖλος*, Gl. G. L.] verbis pretii

solet addi. Plaut. Epid. 1. 1. 49.

Quid istanc, quam emit, quanti eam emit? r. vili. Martial. 12. 67.

Instructam vili vendis, Amene, domum.

Compar. [*ῥεῖλος*, Gl. G. L.] Hor. 1. Epist. 1. 52.

Vilius est auro argentum, virtutibus aurum.

Ihoc vilis. Ter. Adelph. 5. 9. 14.

Tu tuum officium facies, atque huic aliquid paululum præ manu

Dederis, unde utatur: reddet tibi cito m. istoc vilis. Ubi Do-

natus, Quasi, nihil minus. Negatio enim est floccum ostendentis, aut

quid tale: cum ἰλάσσει, qua subauditur Quicquam, & Non dabo.

Superl. [*ῥεῖλος*, Gl. L. G.] Pars vilissima rerum, opes. Lucan.

lib. 3. 120.

VILITER, Adv. [*ῥεῖλος*] Apul. 1. Florid. p. 344. Elmenh. Viliter

semet ipsum colere, sui contemptus est.

Compar. [*ῥεῖλος*, Gl. G. L.] Plaut. Curc. 2. 1. 28. Venire poteris

intestinis vilis.

Superl. [*ῥεῖλος*] Plin. lib. 18. cap. 6. Quicquid per asellum fieri

potest, vilissime constat.

VILISSIMO, Idem. Scævola, Si fisco aliquid debebatur, & res stipulato-

ris vilissimo distracta est, &c. Budæus.

VILITAS, ætis. f. [*ῥεῖλος*, Gl. L. G. & G. L. ῥεῖλος, G. L.] cui oppo-

nuntur Caritas. Cic. pro Lege Manil. 44. Tanta repente vilitas annonæ,

ex summa inopia & caritate rei frumentariæ consecuta est, unius spe &

nomine, quantum vix ex summa ubertate agrorum diuturna pax efficere

potuisset. Idem pro Domo 15. Subito illo ipso die carissimam annonam

nec opinata vilis consecuta est.

Vilitas sui. Curt. lib. 5. 9. 7. Sæpe tædio laboris ad vilitatem sui compel-

luntur ignavi. i. e. Ad despicientiam vitæ suæ. [Hic Vilitas est ὁ ἐν-

καταφρονισμός. C. Mucius apud Liv. 1. 12. Ut sentias, quam vile corpus

sit iis, qui magnam gloriam vident.

Vilitas & Utilitas sæpe a librariis confundi, docet Burm. ad Quintil. 5. 7. p. 382.

VILIBSCO, [βυλιζομαι] Ære. Vile fieri. Avien. in Arat. v. 318. At postquam argento deformis viluit ætas. Hinc Evilefco, apud Suetonium. q. V.

VILIO, [βυλιζω] Ære. Gloss. Græcolat.

VILIRO, Ære. Vilem facio, ut Nonius ait, 2. 896. Turpil. Lindia. Quin moneam, quin clamem, & querar tua vitia, quæ te vilitant.

VILIFICO, Ære. ut. Vilificare mulierem. Hieron. in Esaj.

VILIPENDO, Ære. Plaut. Truc. 2. 6. 58. Etiamnum me vilipendit.

VILLA, æ. f. [ἐπιουλις, εὐοικιον, Gl. L. G. κόρη, G. L.] Domus extra urbem ædificata, casa agrestis, & suburbana domus. Plin. lib. 18. cap. 6. Modus hic probatur, ut neque fundus villam quærat, neque villa fundum. Villæ descriptionem habes in epistolis Plinii 2. 17. & 5. 6. conf. eundem de generibus villarum 3. 19. Villa dicta est (inquit Varro de R. R. lib. 1. cap. 2.) quod a villico in eam convehuntur fructus, & evehantur, quum veneunt. Frumenta aut in agris, aut in villis sunt. Cic. 10. Fam. 33. Otium domus est, quæ nulli mearum villarum cedat. Cic. 6. Fam. 18. Aqua non longe a villa belle sane fluens. Cic. 3. Q. frat. 1. Anser erat minima custodia villæ. Ovid. 8. Met. 684. Culmina villarum fumant. Virg. 1. Ecl. 83. Aperta villa. Cic. 2. Q. frat. 9. Hominem infirmum in villam apertam, ac ne rudem quidem etiam nunc invitare nolui. Minuscula villa. V. Minor, in PARVUS. Optima villa. Cic. pro Rosc. Com. 13. Tum erat ager incultus, sine tecto: nunc est cultissimus, cum optima villa. Parva villa. Cic. 2. de Legib. 3. Hoc ipso in loco cum anus viveret, & antiquo more parva esset villa, ut illa Curiana in Sabinis. Plenissima villa, Populosa. Hor. 1. Serm. 5. 50. Suburbana villa. Catull. ad Fundum, 42. 7. Esse in agro, & ali ad villam. Cic. pro Rosc. Amer. 44. Contexere villas. V. CONTEXO. Inclusa in paucis villis. V. INCLUDO. Villam Columella 1. 6. pr. tripartito distribuit, partem unam urbanam, rusticam alteram, & tertiam fructuariam appellans. Budæus. Rustica villa, est ea pars villæ, quam villicus, colonus, vel vinitor, vel arborator habitandam sibi obtinet, & familiæ villaticæ, atque instrumento omni rustico condendo aut continendo. Villa urbana, quæ & Prætorium dicitur, ea pars est, quam dominus sibi recepit: itaque quia elegantius, amœniusque ædificari solet & instrui, ideo urbana vocatur, quasi urbani nitoris, & elegantia plus quam rusticæ. Varro lib. 1. de R. R. cap. 13. Fructuosior est certe fundus propter ædificia, si potius ad antiquorum diligentiam, quam ad horum luxuriam dirigas ædificationem. Illi enim faciebant ad fructuum rationem, hi faciunt ad libidines indomitas. Itaque illorum villæ rusticæ erant majoris, quam urbanæ, quæ nunc sunt pleræque contra. Villa publica, erat Locus in Campo Martio, ubi census agebatur. V. Liv. 4. 22. extr.

VILLULA, æ. f. dimin. [ἐπαλίον, καμίδον, Gl. G. L.] Cic. 8. Att. 9. Ego Arpini volo esse pridie Calen. desinde circum villulas nostras errare. Eidem 12. 27. Villula fordida & valde pusilla. Catull. ad Furium, 24. 1. Proxima Campano villula. Hor. 1. Serm. 5. 45.

VILLĀNUS, i. m. [ἀγροικιῆς] Villani (inquit Budæus) dicuntur, quod villæ (unde villici dicti) ascripti, & colonariæ conditioni addicti, aut ipsi sint, aut eorum majores fuerint, quarum rerum vestigia non obscura multis in locis exstant: quod tamen nomen loquentium incititia in contumeliam jam vertit. Villanum enim & Vilem vernacula simplicitas confundit.

VILLATICUS, a, um. Adj. [ἀγροικιῆς] Quod ad villam pertinet. unde Villatica pastio, dicitur Alimentum quod pertinet ad animalia quæ ruri nutriuntur, ut puta, pecudes, aves, pisces. Sic dicitur Villaticus canis, Qui in villa tenetur. Columel. lib. 7. cap. 12. Ales villatica, quæ in villa pascitur. Plin. lib. 23. cap. 1. Ajunt, si quis villam ea tinxerit, fugere accipitres, tutaque fieri villaticas alites.

VILLĀRIS, e. Adj. [ἀγροικιῆς] Idem quod Villaticus. Plin. lib. 10. cap. 41. Villaribus gallinis & religio inest.

VILLICUS, vel VILICUS, i. m. uno enim l. sæpe scribitur, [οἰκονόμος, εὐοικολογῶν, καὶ ὁ κατὰ ἀγρὸν οἰκονομῶν, Gl. L. G. οἰκονόμος, ὁ ἐπὶ τῆς κώρης, G. L.] Villæ gubernator: vel Qui præest pago, & totius rei rusticæ curam habet. Varro de R. R. 1. 2. Villicus agri colendi causa constitutus, atque appellatus a villa. Columel. lib. 11. Villicus semper caveat ne improvidus ab opere vincatur. Hor. 1. Epist. 14. 15. Nunc urbem, & ludos, & balnea villicus optas. Villicus quid a Colono differat, V. Colonus, in COLO. Si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum villico fit. Cic. 1. de Orat. 249. Sitarum & agelli villicus. Hor. 1. Epist. 14. 1. Dominus villico delectatur. Cic. 5. Verr. 119. Custos ac villicus. Cic. 5. Verr. 119. Putat se bonum in arationibus, fructibusque suis habuisse custodem ac villicum. Villicus procurator. Cic. 14. Att. 17. Quum Piliæ nostræ villam ad Lucrinum, villicosque procuratores tradidissem. [Ubi videtur Adj. Villicus non tantum rusticarum, sed etiam aliarum rerum Procurator, per Translationem dicitur. ut, Ærarii villicus. Tibul. 4. 14. 1. Urbis villicus. Juvenal. 4. Sat. 77.

VILLICA, æ. f. [οἰκονόμος γυνή] Uxor villici. Columel. lib. 12. cap. 1. Nec tamen instituendo villicam, domesticarum rerum villico remittimus curam, sed tantummodo laborem ejus, adjutrice data, levamus. Martial. lib. 1. 56. Pinguis inæquales onerat cui villica mensas.

VILLICO, [οἰκονόμος, Gl. G. L.] Ære. & VILLICOR, Æri. depon. Villici munere fungi. vel In villam animi causa secedere. Pomponius Ergastulo, Longe ab urbe villicari, quo herus rarerent venit, non villicari, sed dominari, mea est sententia. Afranius Suspecta, In Arpinos jam quantum potes explodam hominem ut villicetur. Plin. lib. 18. cap. 6. Exercitusque ducebant Senatu illis villicante.

VILLICATIO, Æris. f. [οἰκονομία] Rustica negotiatio, vel villæ dispensatio. Columel. lib. 11. cap. 1. Qui susceperit officium villicationis.

VILLICO, Æris. m. [ἐπιουλις] Idem quod Villicus, vel præfectus villicationis; ut est apud Apulejum in Apologia p. 329. Elmenh. qui & Epistates dicitur.

VILLUM, V. VINUM.

VILLUS, i. m. [μαλλός, Gl. L. G. & G. L.] Pilus. Martial. lib. 14. 136. Calfaciunt villi pallia vestra mei. Cic. 2. de Nat. Deor. 121. Quarum animantium aliæ coriis tectæ sunt, aliæ villis vestitæ, aliæ spinis hirsutæ. Ovid. 3. Met. 218. de Canibus venaticis, Et niveis Leucon, & villis Asbolus atris. Albentes villi. Ovid. 11. Met. 176. Mollibus villis albi greges. Virg. 3. Georg. 386. Udis villis merfatur aries. Virg. 3. Georg. 456. Conficere & contexere villos ovium. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Quid enim oves aliud afferunt, nisi ut earum villis confectis atque contextis, homines vestiantur? Solutus villis mantile, i. e. Cirris. Ovid. 4. Fast. 933. Tonfis villis mantilia. Virg. 4. Georg. 377. Cani villi arborum. V. CANUS.

VILLŌSUS, a, um. Adj. [μαλλωτός, Gl. L. G. & G. L.] Villis plenus. Cauda villosa. Plin. lib. 7. cap. 2. Et lib. 8. cap. 38. Genua villosa. Plin. lib. 12. cap. 17. Guttura villosa colubris. Ovid. 10. Met. 211. Pectus villosum. Columel. lib. 7. cap. 12. Nigris vel glaucis oculis acrilumine radiantibus, amplo villosoque pectore. Virg. 8. Æn. 266. Pelles villosæ. Ovid. 12. Met. 319. Terga villosa leonis. Sil. lib. 16. 452. Urfa villosa. Ovid. 13. Met. 836. Veste villosa tegere corpus. Tibul. lib. 2. 3. 82. Radice villosa arbor, quæ & capillaris dicitur. Plin. lib. 12. cap. 32.

VIMEN, Æris. n. [λυγρός, Gl. L. G. & G. L. οἰσία, L. G.] Omne virgultum molle, & ad ligandum aptum, quasi vincimen, vel a Viendo, ut in ea voce dictum. Columel. lib. 4. cap. 30. Nec refert cujus generis vimen feras, dum sit lentissimum. Cæf. 6. Bell. Gall. 16. Alii immani magnitudine simulacra habent: contexta viminibus membra vivis hominibus complent. Vimina fiunt ex populorum virgis, ulmi, & fanguineorum fruticum, & betulæ, & vitis, & coryli intortæ, & falicis, quæ principatum obtinent. Columel. lib. 4. cap. 13. Si viminibus falicis aut ulmi ligaveris. Sic lib. 9. cap. 151. Densus vimine specus. Ovid. 3. Met. 29. Fecundæ viminibus falices. Virg. 2. Georg. 446. Fenestræ factæ viminibus raris. Varro 1. de R. R. cap. 9. Actæum vimen, Atticum, nam Attica regio prius Actæa dicebatur ab Actæo, qui primus Athenis regnavit. Ovid. 2. Met. 554. Aspera rusci vimina. Virg. 2. Georg. 414. Breve vimen. Martial. lib. 4. 89. Fruticosa vimina. Ovid. 6. Met. 345. Lentum vimen, Molle & flexuosum. Virg. 3. Æn. 31. Lento vimine texta alvearia. Virg. 4. Georg. 34. Querno vimine texunt crates. Virg. 11. Æn. 65. Spisso vimine quali. Virg. 2. Georg. 241. Detexere aliquid viminibus. Virg. 2. Ecl. 72.

VIMENŪM, i. n. Idem. Tacit. 12. Ann. 16. Mœnia, non saxo, sed cratribus & vimentis, ac media humo, adversum irrumpentes invalida erant.

VIMINĒTUM, i. n. Locus viminibus confitus. Varro de L. L. 4. 8.

VIMINĒUS, a, um. Adj. [οἰσινός] Quod est ex vimine: ut, Vasa viminea. Plaut. Epid. 1. 1. 26. Crates vimineæ. Virg. 1. Georg. 95. Fæces viminei virgarum. Plaut. Epid. 1. 1. 26. Vimineos qualos superimponant. Columel. lib. 8. cap. 3. Viminea tegumenta. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 63.

VIMINĀLIS, e. Adj. [οἰσινωφόρος] Quod est ad ligandum aptum, seu Quod pertinet ad vimina. Plin. lib. 17. cap. 20. Hæc est viminialium cultura. Salices viminales. Columel. lib. 4. cap. 30. Collis viminalis dictus est Romæ, quod ibi viminum silva fuit. Plin. lib. 17. cap. 1. In colle Viminali C. Aquilii.

VIN. Vinalia.

VIN, pro Vifne, Vide quæ notavi in VOLO. H. St.

VINACRUS, VINARIUS. V. VINUM.

VINCA, æ. f. Herba a vinciendo dicta. Plin. 2. Epist. 17. Adjacet gestationi interiore circuitu vinca tenera & umbrosa, nudisque etiam pedibus mollis & cedens. Ubi corrupte legitur Vinea, facili lapsu litteræ c in e. Vincapervinca. Plin. lib. 21. cap. 11. Vincapervinca semper viret, in modum lineæ foliis geniculatim circumdata.

VINCIO, vixi, vincitum, [δισμῶ, Gl. G. L.] Ære. Constringere. Virg. 1. Æn. 341. Purpureoque alte furas vincire cothurno. Plaut. Men. 1. 1. 3. Homines captivos qui catenis vincunt. Vincitum & constrictum aliquem alicui tradere. Cic. pro Domo 23. Te liberos populos L. Pisoni vinctos constrictosque tradidisti. Aliquem catenis vincire. Ovid. 15. Met. 601. Comas vitta vixi. Propert. lib. 4. 12. 34. Lacertos vincire auro. Tibul. lib. 1. 9. 70. Tempora vincire floribus, Coronare. Acron. Hor. 4. Carm. 1. 32. Lino vincire. Celf. lib. 7. cap. 19. Guttura alicujus vincire. Ovid. 10. Met. 22. Manus vinxerat post terga. Virg. 11. Æn. 81. Linguas hostiles vincire. Ovid. 2. Fast. 581. Mentem vincire Lyæo. Propert. lib. 3. 5. 21. Dolia vincire plumbo. Cato R. R. cap. 39. Locum præditiis vincire, pro Tenere. Cic. 7. Att. 17. Cæsarem quidem L. Cæsare

L. Cæsare cum mandatis de pace missis, ramen ajunt acerrime delectum habere, loca occupare, vincere præsidis.
 Custodiis amicorum vinciri & constringi. Cic. 2. Tusc. 48. Si turpissime se illa pars animi geret, quam dixi esse mollem, si se lamentis muliebriter, lacrimisque dedet, vinciat, & constringatur amicorum propinquo- rumque custodiis.
 Fœdere certo vinciri. Propert. lib. 3. 20. 21.
 Legibus vincere. Cic. pro Marcell. 24. Omnia quæ delapsa jam fluxerunt severis legibus vincienda sunt.
 Numeris vincere membra orationis. Cic. 3. de Orat. 188. Sæpe carpen- da membris minutioribus oratio est, quæ tamen ipsa membra sunt nu- meris vincienda.
VINCIENTIS, entis. Partic. Apul. Apol. 1. p. 132. Venus corpora complexu vinciens.
VINCTUS, a, um. Partic. [*δέσμιος*, Gl. L. G. & G. L.] Constrictus. Vinctus & astrictus. Cic. 6. Verr. 96.
 Vinctum & Dissolutum, contraria. Cic. in Orat. 195. Alterum est mi- nus vinctum, ut de industria factum appareat: alterum nimis dissolutum, ut pervagatum ac vulgare videatur.
 Astrictum religatum asperis vinctumque saxis. Cic. 2. Tusc. 3.
 Tradere alicui aliquem vinctum. Cic. 5. Verr. 37. Translate.
 Nexu vincti. V. **NEXUS**.
 Nodis ahenis vinctus post tergum. Virg. 1. Æn. 299.
 Vincta amicitia inter aliquos. Plaut. Cistell. 1. 1. 27.
 Caput lauro vinctus. Ovid. 11. Met. 165.
 Fides vincta teste numine, Jurejurando obligata. Ovid. 20. Epist. 112.
 Ille Juppiter, cujus nomine majores nostri vinctam testimoniorum fidem esse voluerunt. Pro M. Fontejo 222. edit. Lamb. Pro Vinctam, quod affert Faërnus ex vet. vulgo Sanctam. H. St. V. not. Græv. & supra Sanctus in **SANCIO**. Extant autem hæc Pro Font. 20.
 Foffor compede vinctus. Ovid. 4. Trist. 1. 5.
 Orbes vincti inter se. Cic. in Arat. 243.
 Pectore vincto virgo, i. e. Tenui & gracili. Ter. Eun. 2. 3. 22.
 — quas matres student
 Demissis humeris esse, vincto pectore, ut graciles fient.
 Præcordia vincta ferro. V. **PRÆCORDIA**.
 Vinctus, pro Coactio. Hor. 2. Serm. 7. 30.
 — si nusquam es forte vocatus
 Ad cœnam, laudas securum olus: ac velut usque
 Vinctus eas: ita te felicem dicis, &c. i. e. Quasi ad alienam cœnam semper eas coactus. [Quasi non tuis pedibus solutus & liber eas, sed vinctus & constrictus traharis.]
VINCTUS, i, m. [*δέσμιος*, Gl. L. G.] pro Servo & compedito. In compe- dibus enim vincti servi ad agriculturam destinabantur. Plin. 3. Epist. 19. Nam nec ipse usquam vinctos habeo, &c.
VINCTURUS, a, um. Partic. Virg. 2. Georg. 94.
 — tenuisque lageos
 Tentatura pedes olim, vincturaque linguam.
VINCTIO, ōnis. f. Arnob. lib. 2. Advers. gent. Neque esse omnino disso- lutionis expertes: sed voluntate Dei regis ac principis vinctione in perpetua contineri. conf. Cic. 2. Tusc. 72.
VINCTUS, ūs. m. [*δέσμος*] Ligamen. Varr. 1. de R. R. cap. 8. Et vindemia facta, denique discat pendere in palmam aut funiculo, aut vinctu, quod antequi vocabant cestum.
VINCTOR, ōris. m. Qui vincit. Arnob. lib. 6. p. 199. Phidias sciebat, aurum fuisse, lapides atque ossa infurmia, disparata, confusaque, seque horum omnium congregatorem atque vinctorem.
VINCTURA, æ. f. Plin. lib. 16. cap. 37. Pariuntque baltheo corticis vin- cula: & aliæ virgas sequacis ad victuras lentitiæ. De salicibus.
VINCUS, a, um. Adj. fictum a Plaut. Stich. 4. 7. 55. Potione vincea onerabo gulam. Ubi Turneb. lepide Laqueum vocat Potionem vineam.
VINCULUM, i. n. [*δέσμος*, Gl. L. G. & G. L.] Ligamen. Dicimus & **VINCULUM**, i. per fynopen. Pl. Vincula, [*δέσμη*, Gl. L. G.] Columel. lib. 3. Salix humida loca desiderat, genista etiam sicca, utraque tamen circa vineam feruntur, quum palmitibus idonea præbent vincula.
 Digitorum vincula. Ovid. 9. Met. 77.
 Juncea vincula. Ovid. 4. Fast. 870.
 Linea vincula. Virg. 5. Æn. 510.
 Roseum vinculum, i. e. Corona. Senec. Med. v. 50.
 Spinea vincula. Ovid. 2. Met. 790.
 Stuppea vincula. Stat. 3. Silv. 2. 27.
 Arcta vincula. Virg. 2. Æn. 147.
 Fabrilia vincula. Ovid. 1. Amor. 9. 39.
 Immania vincula. Valer. 7. Argon. 593.
 Irresoluta vincula. Ovid. 1. de Pont. 2. 22.
 Tenacia vincula. Virg. 4. Georg. 412.
 Abducere vincula ab aliquo loco. V. **ABDUCCO**.
 Abrumpere vincula alicui. Hor. 4. Carm. 7. 28.
 Abdere manus alicujus in vincula. Ovid. 1. Amor. 7. 1.
 Adhibere vincula captis. Ovid. 3. Fast. 293.
 Adimere vincula canibus. Ovid. 8. Met. 332.
 Aptare vincula collo. Ovid. 10. Met. 381.
 Arcebant vincula palmas. Virg. 2. Æn. 406.
 Astringere vincula. Ovid. 11. Met. 75.
 Capere aliquem vinculis. Virg. 4. Georg. 396.
 Circumdare vincula collo. Ovid. 1. Met. 631.
 Conjicere in vincula. V. **CONJICIO**.
 Constricta corpora vinculis. Cic. 1. de Orat. 226. Si corpora capta sint armis, aut constricta vinculis, tamen suum jus, &c.
 Contendere vincula. V. **CONTENDO**.
 Copulare vinculo. V. **COPULO**.
 Demere alicui vincula. Ovid. 3. Fast. 320.
 Demere vincula pedibus. Ovid. 3. Met. 168. Calceamenta solvere.
 Dilaniare vincula. Ovid. 10. Met. 387.
 Effugere vincula. Hor. 2. Serm. 3. 71.
 Emittere ex vinculis. Cic. 1. Tusc. 75.
 Evadere vincula. Sil. lib. 7. 71.
 Excidere vinculis, Evadere vincula. Virg. 4. Georg. 405.
 Exuta pedem vinculis Dido. Virg. 4. Æn. 518.
 Exuta vinculis palmæ. Virg. 1. Æn. 38.

Frangere digitorum vincula. Stat. 6. Theb. 860.
 Gerere vincula. Ovid. 2. Met. 680.
 Impediunt firma vincula manus. Ovid. 1. Fast. 370.
 Impediri vinculis. V. **IMPROBO**.
 Imponere vincula, & Solvere vincula, contraria. Propert. lib. 3. 20. 23.
 Imposita capiti vincula, Corona, diadema, vel simile quippiam. Senec. Traged. 6. Imposita capiti vincula venerando gere.
 Indere vincula. Tacit. 15. Ann. 56.
 Injicere vincula. V. **INJICIO**.
 Innectere vincula gutturi. Hor. Epod. 17. 72.
 Innectere vincula cæsis silvis. Lucan. lib. 2. 670.
 Intendere vincula collo. V. **INTENDO**.
 Levare vincula alicui. Virg. 2. Æn. 147.
 Ligare vincula. Sil. lib. 11. 249.
 Ligabatur minacia vincula collo. Ovid. 1. Met. 91.
 Nectere vincula alicui. Virg. 6. Ecl. 23.
 Præstricta secantibus vinculis manus. Senec. Troad. 6.
 Recusantes vincula leones. Virg. 7. Æn. 16.
 Rumpere vincula. Virg. 2. Æn. 134.
 Solvere vincula. Ovid. 18. Epist. 11.
 Solvere epistolæ vincula, i. e. Aperire epistolam. Nepos 4. 4. 1.
 Tendere vincula alicui. Virg. 4. Georg. 399.
 Tenere vinculis aliquem. Virg. 4. Georg. 405.
 Teneor gravibus vinculis coercita. Ovid. 13. Epist. 3.
 Vincula, orum. [*πέδες*] Compedes, & per translationem Carcer, in quo noxii vincti servantur. Venulej 1. 224. D. de verb. signif. Vinculorum appellatio- ne, vel privata, vel publica vincula significantur: custodiæ vero, tan- tum publica custodia. Cic. 7. Verr. 17. In vincula coniectus est. Ibid. 78. Quid si aufugisset? si vincula rupisset?
 Abripi in vincula. Cic. 6. Verr. 24.
 Absolutus vinculis. V. **ABSOLVO**.
 Coerceri vinculis. Callistrat. in I. Succurritur. D. Ex quibus causis majores, &c.
 Dicere causam ex vinculis. V. **DICO**, Ære.
 Habere in vinculis. Sallust. in Catil. cap. 51. extr. Ipsos in vinculis ha- bendos per municipia. Quod cap. seq. exprellit, Ipsos per municipia in custodiis habendos.
 Mandare æternis vinculis, V. **MANDO**, Ære.
 Necare aliquem vinculis & verberibus, atque omni supplicio excrucia- tum. Cic. pro Lege Manil. 11.
 Esse in vinculis, In carcere esse vinctum. Plin. lib. 7. cap. 34.
 Amicitia vincula rumpere, Translate. Lucret. lib. 3. 83.
 Tenacissimum vinculum ad connectendas amicitias. Plin. 4. Epist. 15. ad Fundanum, Quum sit ad connectendas amicitias vel tenacissimum vin- culum morum similitudo.
 Affinitatis vinculis esse cum aliquo conjunctum. Cic. pro Planc. 27. Est quidem cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis con- junctus.
 Concordiæ vincula. Cic. 2. de Finib. 117. Tollitur beneficium, tollitur gratia, quæ sunt vincula concordia.
 Conjunctionis vincula cum aliquo. Cic. 6. Att. 2. Dixerim me vel plurima vincula tecum summæ conjunctionis optare, etsi sunt amoris arctissima: tantum abest ut ego ex eo, quo astricti sumus, laxari aliquid velim.
 Juris vincula. Cic. 3. de Finib. 67. Et quo modo hominum inter homi- nes juris esse vincula putant, sic homini nihil juris esset cum bestiis.
 Judiciorum revellere vincula. Cic. pro Cæcin. 70. Qui jus civile con- temnendum putat, is vincula revellit, non modo judiciorum, sed etiam utilitatis, vitæque communis.
 Legum certa vincula. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Quæstionis vinculum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Societatis arctissimum vinculum. V. **ARCEO**.
 Connubialia vincula, Conjugium. Stat. 5. Theb. 112.
 Jugalia vincula, Fœdus matrimonii. Virg. 4. Æn. 59.
 Jugati vinclo sociare se alicui. Virg. 4. Æn. 76.
 Vinculum ad. Cic. 3. Off. 115. Nullum enim vinculum ad astringen- dam fidem jurejurando majores arctius esse voluerunt.
 Astrictus vinculis. Cic. 4. Acad. 61.
 Astrictis certis legum vinculis. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Copulatus locus vinculo quæstionis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Habere constrictum in vinculis suis eum, qui responsum est, dicitur cavillator sophista. Quintil. lib. 7. cap. 3. p. 616. Burm.
 Vincula, pro Negotiis. Hor. 1. Epist. 7. 67.
 — ille Philippo
 Excusare laborem, & mercenaria vincula.
VINCULATUS, a, um. Adj. ut, Mutuo amplexu vinculati. Cæli. Aurel. Tard. 4. 8.
 Rosæ decussatim vinculatæ. Mart. Capell. 1. p. 21.
VINCO, vici, victum, [*νικω*, Gl. L. G. & G. L.] Ære. Superare, superiorem discedere. Cic. 3. in Catil. 27. Mihi vivendum est cum illis, quos vici ac subegi. Idem 8. Att. 7. Malo cum Pompejo vinci, quam cum istis vincere.
 Vinci & expugnari. Cic. in Parad. 4. Sapientis animus magnitudine con- siliij, tolerantia rerum humanarum, contempione fortunæ, virtutibus denique omnibus ut mœnibus septus, vincetur & expugnabitur, qui ne civitate quidem pelli potest?
 Vincere ac vinci vultu eodem. Liv. 7.
 Vince & vale. Cic. 11. Fam. 25.
 Vinci a volupate. Cic. 1. Off. 68. Non est consentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui invictum se a labore præstiterit, vinci a voluptate.
 Bello vincere. Lucan. lib. 1. 145.
 Fame vinci, Expugnari. Ovid. 6. Fast. 393.
 Hostem miles vicit. Ovid. 2. Trist. 49.
 Amor vincitur donis. Ovid. 1. Trist. 5.
 Animum vincere. Plaut. Trin. 2. 2. 29.
 Tu si animum vicitis potius, quam animus te, est quod gaudeas.
 Clementia vincitur lacrimis. Ovid. 4. Trist. 9. 3.
 Omnia vincit amor. Virg. 10. Ecl. 69.
 Omnia vincit animus. Ovid. 2. de Pont. 7. 75.
 Omnia vincit labor. Virg. 1. Georg. 145.

- Vincere, pro Obtinere. Plaut. Perf. 2. 2. 33. Fatear si ita sim. s. jam abi, vicisti. Cic. pro Cluent. 124. Vince deinde virum bonum fuisse Oppianicum. Ibid. 64. Si doceo non ab Avito, vinco ab Oppianico. Budæus.
- Judicio vincere. Cic. pro Rosc. Com. 53. Itane vero? cognitor si fuisset tuus, quod vicisset iudicio, ferres tuum. Suo nomine petiit: quod abstulit, sibi, non tibi exegit.
- Ratione nulla vinci. Cic. 4. Tusc. 48. Sæpe enim videmus fractos pudore, qui nulla ratione vincerentur.
- Sponsione vincere. Cic. pro Quint. 84. Nam quidquid est causæ, C. Aquili, quin si longe aliter possedit, quam Prætor edixit, iste ex edicto non possederit, ego sponsione vicerim?
- Causa victa. Cic. pro Deiot. 23. Sed tamen cum ad Cœlium mittebat, utram causam illam victam esse nesciebat?
- Crimina vincere. Martial. lib. 1. 7.
- Falsa vincere veris. Lucret. lib. 4. 483.
- Furorem vincere ratione. Ovid. 7. Met. 10.
- Licitationem vincere. Paulus in l. Locatio, D. de publicanis. Locatio vectigalium quæ calor licitantis ultra modum solitæ conductionis inflavit, ita demum admittenda est, si hidejussores idoneos & cautiones is qui licitationem vicerit, offerre paratus sit. Alii legunt Licitatione vicerit. Vicit sententia lenior, ut unde culpa esset orta, ibi pœna consisteret. Liv. 28. 26.
- Vicimus, Vicistis, Nostra est causa, Vestra est ratio. Cic. 14. Att. 20. Cui si esse in urbe tuto licebit, vicimus. Et 3. Verr. 61. Unum ostende in tabulis aut tuis, aut patris tui emptum esse, vicisti.
- Viceris. Ter. And. 5. 3. 25. Adducti qui illam civem hic dicant; viceris. Ubi Donatus, Viceris verbum est ejus, qui vix sibi extorquet ut abjiciat curam, & proprium patribus, ac familiare iratis.
- Carminibus vincere aliquem, Superare, Præstare. Virg. 4. Ecl. 55.
- Certamine pedum vicerat omnes. Ovid. 12. Met. 304.
- Gloria vincere aliquem. Cic. pro Deiot. 12.
- Moribus vincere aliquem. Propert. lib. 3. 6. 25.
- Numero vincere, ætatibus, auctoritate. Cic. 11. Philipp. 39. Nunc vigent Panse, vigent Hirtii, vigent Cæsares filii, vigent Planci: vincunt numero, vineunt ætatibus, nimirum etiam auctoritate vincunt.
- Te uno vicimus. Cic. 4. Fam. 4. Uno te vicimus, quod de Marcelli Collegæ tui salute paulo ante, quam tu, cognovimus.
- Aciem vincere ferri. Plin. lib. 19. cap. 1.
- Animum divitiis parem, munere vincere. Senec. de Beneficiis, lib. 1. cap. 8.
- Cervum vincere cursu, vel cochleam tarditudine: In celeres & tardos dicitur. Plaut. Pœn. 3. 1. 27.
- Comites cursu vincere. Ovid. 1. Trist. 10. 5.
- Magnitudinem alterius rei vincere. Cic. in Somn. Scip. 8. Stellarum autem globi terræ magnitudinem facile vincebant.
- Omnes officio vincere. Cic. 14. Fam. 4. Sallustii officio vincet omnes.
- Viribus ramum vincere, Hærentem vi avellere. Virg. 6. Æn. 148.
- Cibum vincere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53.
- Difficultates locorum vincere, Superare. Cæf. 8. Bell. Gall. 41.
- Expectationem vincere, Facere præter expectationem & spem aliorum. Cic. 2. Fam. 4. ad fin. Idem 7. Verr. 11. Expectate facinus quam vultis improbum, vincam tamen expectationem omnium.
- Fata sua vivendo vincere. Virg. 11. Æn. 160.
- Contra ego vivendo vici mea fata, superstes Restarem ut genitor. Ubi Servius; Vici mea fata, id est naturalem ordinem vita longiore superavi: namque hic ordo est, ut sint parentibus superstitibus filii.
- Memoriam vici vita istius. Cic. in Sallust. 3. Quod si vita istius memoriam vicerit, aliam, P. C. non ex oratione ejus, sed ex moribus spectare debetis.
- Montes vincere ascensu, Superare. Claud. 3. Conf. Hon. 46.
- Noctem vincunt funalia flammis. Virg. 1. Æn. 731.
- Opinionem omnium vincere. Cic. 4. Acad. 1.
- Pectora dura vincuntur molli prece. Tibul. lib. 3. 4. 76.
- Se ipsum vincere. Cic. 12. Fam. 13. Quod maximus consularis maximum Consullem te ipsum vicisti, & lætamur, & mirari satis non possumus.
- Virum invictum dolor vicit. Ovid. 13. Met. 386.
- Cura vincendi. Ovid. 16. Epist. 79.
- VINCENS, entis. Partic. Hirt. Bell. Alex. cap. 40. Legio fortiter vincens impetum sustinuit. Adde Hor. 1. Serm. 1. 115.
- VINCENDUS, a, um. Partic. [vɪkɛndʊs], Gl. L. G.]
- VICTUS, a, um. Partic. [vɪktʊs] ut,
- Victi & subacti populi. Cic. pro Font. 26. Aut si non poterit, M. Fabium, subscriptorem ejus, rogabimus, ut Allobrogum animos mitiget, quoniam apud illos Fabiorum nomen amplissimum: ut velint isti aut quiescere, id quod victi ac subacti solent, &c.
- Galli victi filere solent; canere victores. Cic. 2. de Divin. 56.
- Hostis victus terra marique. Hor. Epod. 9. 27.
- Opes civitatis victæ. Cic. 7. Verr. 98. Hic primum opes ipsius civitatis victæ, comminutæ, depressæque sunt.
- Terga victa dare. Ovid. 7. Met. 73.
- Urbes victæ. Hor. 3. Carm. 15. 2.
- Bellis victi. Stat. 12. Theb. 507.
- Natura victus. Cic. 2. de Finib. 49. Itaque idem natura victus (cui obliiti non potest) dicit alio loco, &c.
- Prece victus. Hor. Epod. 17. 43.
- Somno victus. Liv. 9. 30.
- Viribus victa virgo, Expugnato pudore a fortiore. Ovid. 1. de Arte Am. 699.
- Voluptate victus. Cic. 1. de Finib. 48. Et qui suum iudicium retinet, ne voluptate victi faciant id, quod sentiunt non esse faciendum.
- Vulnere ingenti victus. Virg. 10. Æn. 842.
- Clementia illius victa est nostro vitio. Ovid. 2. de Pont. 2. 121.
- Corpora victa sopore. Ovid. 1. Fast. 420.
- Femina victa dolo divum duorum. Virg. 4. Æn. 95.
- Gemitus victus. Tacit. 4. Ann. 8. Effusum in lacrimas fenatum, victo gemitu, &c. Victum gemitu dixit, quia is non sufficeret amplius exprimendo affectui, quo confundebantur.
- Ira victa per preces. Ovid. 1. de Pont. 7. 48.
- Patientia victa viriis. Ovid. 3. Amor. 10. 1.
- Pietas victa furore. Hor. 1. Carm. 37. 35.
- Pudor victus amore. Ovid. 3. Amor. 10. 29.
- Reus victus. Cic. 3. Verr. 10. Ne actor quidem est is, cui reus tam nocens, tam perditus, tam victus, aut occulte furripi, aut impune eripi possit.
- Victus. Virg. 9. Ecl. 5.
- Nunc victi tristes, quoniam fors omnia versat, Hos illi (quod nec bene vertat) mittimus hœdos. Ubi Servius; Victi, id est impotes voti. Nam quo modo victores dicimus Voti compotes, qui quod volunt faciunt: sic victos contrario Voti impotes, qui non possunt facere quod volunt.
- Victus, A proposito priitino recedens. Virg. 2. Æn. 699.
- Hic vero victus genitor se tollit ad auras. Servius.
- Victus & Vinculus confunduntur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 6. 348.
- VICTOR, oris. m. [vɪktɔr], Gl. L. G. & G. L.] Qui vicit. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 24. Qui ab decumana porta, ac summo jugo collis nostros victores flumen transire confexerant.
- Multa enim victori, eorum arbitrio, per quos vicit, etiam invito facienda sunt. Cic. 4. Fam. 9.
- Belli victor. Stat. 9. Theb. 625.
- Gentium omnium victor. Cic. in Pison. 16. Neque enim me stante & manente in urbis vigilia, neque resistente Cn. Pompejo, omnium gentium victore, &c.
- Hostium victor. Hor. 1. Carm. 6. 2.
- Hostium ille externorumque bellorum victor. Cic. de Arusp. Resp. 49.
- Cruentus victor. Lucan. lib. 5. 758.
- Ferus victor. Hor. 1. Epist. 2. 156.
- Violens victor. Hor. 1. Epist. 10. 37.
- Currus victor, Triumphalis. Ovid. 4. Trist. 2. 47.
- Victor est etiam Propositi effector, ut interpretatur Servius ad Virg. 2. Æn. 329.
- victorque Sinon incendia miscet. V. Hor. 1. Epist. 13. 2. & Ovid. 1. Fast. 562.
- VICTRIX, icis. f. [vɪktrɪks] Quæ vicit. Cic. ad Brut. 10. Erat victrix Respub. cæsis Antonii copiis, ipso expulso.
- Victrix filia, non libidinis. Cic. pro Cluent. 14. Tum vero illa, egregia ac præclara mater, palam exultare lætitia, ac triumphare gaudio coepit, victrix filia, non libidinis.
- Victrix, Voti compos. Virg. 7. Æn. 544.
- Junonem victrix affatur voce superba.
- VICTRIX, icis. Adj. [vɪktrɪks] ut, Arma victricia, pro ipsis Victoriibus, & iis qui armis vicerunt. Virg. 3. Æn. 54.
- Res Agamemnonias, victriciaque arma secutus, Fas omne abruptit. Ubi Servius, Omnia nomina a verbo venientia, quum in ore exeunt, masculina sunt, ut Victor; quum in rix, feminina sunt, ut Victrix. Neutra vero non faciunt nisi tantum ex numero plurali: unde est Victricia. Sed vide infra in Solam victrix.
- Athenæ victrices. Cic. 1. Tusc. 116.
- Catervæ victrices. Hor. 4. Carm. 4. 63.
- Dextra victrix. Ovid. 1. Fast. 335.
- Lauri victrices, Quibus victores seu triumphantes coronabantur. Virg. 8. Ecl. 13.
- Libido victrix. Senec. Thyest. 1.
- Litteræ victrices, Victoriæ nuntiantes. Cic. 5. Fam. 21. Quo autem die Cællii litteræ victrices in Senatu recitatae sunt, id est Non. Octob. eodem meæ tumultum nuntiantes. V. Litteræ laureatæ f. l.
- Manus in cæde victrix. Cic. pro Sext. 79. Quum subito manus illa Clodiana, in cæde civium jam sæpe victrix, exclamat, incitatur.
- Palmae victrices. Lucan. ad Pison. 31.
- Solum victrix. Claud. de 6. Conf. Honor. v. 24.
- & certius omnia surgunt Victrici concepta solo.
- VICTORIA, æ. f. [vɪktɔrɪa], Gl. L. G. & G. L.] Plaut. Truc. 2. 2. 20. Hic sunt, quas habet victorias. Cic. a Brut. 15. Facilius in timore benigni, quam in victoria grati reperiuntur. Idem pro Lege Manil. 28. Cujus adolescentis ad scientiam rei militaris, non alienis præceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed victoriis, non litpendiis, sed triumphis est traducta.
- Victoria & triumphus. Cic. pro Muren. 12. Finem stipendiorum patriæ victoriæ ac triumphum fuisse.
- Victoria natura insolens & superba. Cic. pro Marcell. 9.
- Compos victoriæ. Patere. lib. 2. 96.
- Facies victoriæ. Tacit. in Vita Agric. 38.
- Clementissima victoria. Patere. lib. 2. 86. pr. Victoria fuit clementissima, nec quisquam interemptus nisi paucissimi, & hi, qui deprecari quidem pro se non sustinerent.
- Cruenta victoria. V. CRUENTUS.
- Facilis victoria. Juven. 15. Sat. 48.
- Adde, quod & facilis victoria de madidis & Blæsis, atque mero titubantibus.
- Immanis victoria, i. e. Valde magna. V. Facere emolumentum, in EMOLUMENTUM.
- Læta victoria. Hor. 1. Serm. 1. 8.
- Pulchra & spectabilis victoria. Tacit. in Vita Agric. 34.
- Adipisci cruentam victoriæ. Cæf. Bell. Afric. 32. Turpe sibi existimabat tot rebus gestis, tantisque exercitiis devictis, tam claris victoriis partis, a reliquis copiis adversariorum ex fuga collectis, se cruentam adeptum existimari victoriæ.
- Cedere victoriæ. Patere. lib. 2. 85. At illi quum pro absente dimicassent duce, ægre, summissis armis, cessere victoriæ.
- Cessit illi victoria. V. CROO.
- Cohonestare victoriæ. V. COHONESTO.
- Concedere victoriæ. Tacit. 5. Ann. 18.
- Concelebrare victoriæ. V. CONCELEBRO.
- Conclamare victoriæ. V. CONCLAMO.
- Consequi victoriæ. Cic. pro Cœl. 18. Qui cum & ex Reip. causa jam esset nisi quidem molestam, sibi tamen gloriosam victoriæ consecutus.
- Consistit victoria. V. CONSISTO.
- Constituere

Constituere victoriam. V. **CONSTITUO**.
 Constat victoria magno detrimento, &c. Cæf. 7. Bell. Gall. 19.
 Corrupta roties victoria. Tacit. 4. Hist. 35.
 Deferre victoriam. Liv. 5.
 Differre victoriam. Liv. 23. 18. Illa cunctatio distulisse modo victoriam videri potuit: hic error vires ademisse ad vincendum.
 Dare victoriam. Liv. 5.
 Edere victoriam. Tacit. in Vit. Agric. 34.
 Eripere partem victoriam ex manibus. Sallust. in Jugurth. cap. 82. extr.
 Excidit victoria e manibus. V. **EXCIDO**.
 Exercere victoriam crudeliter. Sallust. in Catil. cap. 38. extr. & Jug. 16.
 Extorquere victoriam. Liv.
 Facere victoriam. Liv. 1. 37.
 Habere victoriam. Liv. Quod primum esset, confessionem se hostium habere, nequaquam pares eos esse sibi, brevi & victoriam haud dubium habiturum, nec meliore eventu eos secum, quam spe pugnaturus.
 Habere victoriam in manibus. Liv. 30. 30.
 Inquietare victoriam. Tacit. 3. Hist. 84. h. e. Inquietabant.
 Interpellare victoriam. Cæf. 3. Bell. Civil. 70.
 Morari victoriam. Liv.
 Nascitur victoria. Cæf. Bell. Alex. 76.
 Oritur victoria. Cæf. 3. Bell. Civil. 94.
 Parere victoriam. Cæf. Bell. Afric. 32.
 Patrare victoriam. Tacit. 13. Ann. 41.
 Portendere victoriam. Liv.
 Referre victoriam ex Volscis. Liv. 4. 10.
 Reportare victoriam. Cic. pro Lege Manil. 8. Etenim adhuc ita vestri cum illo rege contenderent Imperatores, ut ab illo insignia victoriæ, non victoriam reportarent.
 Retinere victoriam. Sallust. in Jugurth.
 Spectare victoriam. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Stat victoria multorum sanguine, &c. hosti. Liv. 23. 30. Multorumque sanguine ac vulneribus ea Pœnis victoria stetit.
 Esse victoriam in manu. Sallust. in Catil. cap. 20. Victoria nobis in manu.
 Tradere victoriam. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Transferre victoriam. Cæf. Bell. Alex. 62.
 Tribuere victoriam. Cæf. Bell. Alex. 70.
 Victoria de re quacunque dicitur, quæ in certamen vel contentionem venit. Ut victoria in judicio, &c. exempla in superioribus occurrunt.
 Victoriæ deam vetulas, pinnatam & aligeram pinxit, ut e cælo devolantem ad eos, quos suis ornare successibus vellet; hinc Auson. Epigr. 1. v. 2. Tu quoque ab æthereo præpes Victoria lapsu. Et Prudent. In Symmach. 2. 28.
 Marmoreo in templo rutilas victoria pennas
 Explicet, & multis furgat famata talentis. Id eo scribit, quod aureæ & auratæ victoriæ plerumque ponerentur. Quas & quædam simulacra interdum suis manibus sustinebant. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Idem Victoriolas aureas, & pateras, coronasque, quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat: eaque se accipere, non auferre dicebat. Puella autem formabatur, ut Prudentius ait, pennigera, pexo crine, nudo pede suspensa, trophio revincta, sinu vestis fluitante. Ex Turnebo. [Victoriæ imagines exhibet ex nummis Oisfel. Thefau. Tab. 68. 69.]
 Agilis Victoria. V. **AGILIS**.
 Velox Victoria. Hor. 1. Epist. 19. 64.
VICTORIOLA, æ. f. dimin. ut, Victoriolæ aureæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. V. paulo supra de Victoria dea.
VICTORIĀLIS, e. Adj. ut, Dies victorialis. Treb. Poll. in Gallen. cap. 3. Triumphali victorialis. Ammian. 22. 4.
VICTORIĀTUS, i. m. Genus nummi. Plin. lib. 33. cap. 3. Qui nunc victoriatum appellatur, lege Clodia percussus est. Antea enim hic nummus ex Illyrico advectus, mercis loco habebatur. Est autem signatus victoria, & inde nomen. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dicente quodam victoriatum se uno in Sicilia quinque pedes longam murenam emisse. Cic. pro Font. 9. Croduni Porcium, & Numium ternos victoriatos. Vulchalone Servæum binos h-s, & victoriatos mille.
VICTORIĀTUS, a, um. Partic. Victoria partus. Tertull. adv. Gnost. cap. 6. Plus victoriatum est, quam injuriatum.
VICTORIŌSUS, a, um. Adj. [ἡμιθόος, Gl. G. L.] Qui varias sive plures victorias reportavit, qua dictione usus Cato, teste Gell. lib. 4. cap. 9. Superl. Vet. Inscript. Grut. p. 179. n. 2. **IVLIANVS NOBILISSIMVS AC VICTORIOSISSIMVS CAES.**
VICTORIUS, a, um. Adj. ut, Crux victoria. Tertull. Apol. cap. 16. [Nisi per appositionem dictum.]
VINCIBILIS, e. Adj. [ἡμιθός] Quod facile vincitur. Ter. Phorm. 1. 4. 48. Justam illam causam, facilem, vincibilem, optamam.
 Gravem terram, vix ulla cultura vincibilem. Columel. lib. 3. cap. 12.
VINDÉLICIA, æ. f. [Οὐινδελικία] Provinciæ Europæ, sicuti a Ptolemæo lib. 3. scribitur. Est autem inter Rætiam, quam habet ab Occasu & Noricum ab Oriente. Eam Lycius annis determinat a Rætia, Enos fluvius dividit a Norico. A Septemtrione Danubio terminatur, a Meridie Alpibus supra Italiam extensis. Ejus civitas insignis fuit Augusta Vindelicia.
VINDELICI, ōrum. m. [Οὐινδελικί] Populi, de quibus diximus in dictione **VANDALI**. Hor. 4. Carm. 4. 7.
VINDELICUS, a, um. Adj. [Οὐινδελικός] ut, Spolia Vindelica. Claud. de Bell. Get. 415.
 Saltus Vindelici. Claud. de Bell. Get. 365.
VINDEMIA, VINDEMIALIS, VINDEMIATOR, VINDEMIATORIVS, VINDEMIO, VINDEMIOLA, VINDEMITOR, V. in VINUM.
VINDEX, icis. c. [ἔδικος, Gl. L. G. καρπύης, G. L.] Ultor vel ultrix injuriæ. Cic. pro Flacc. 57. Quum speculatur, atque obsidet Rostra, vindex temeritatis, & moderatrix officii Curia. Et ad Brut. 17. Quid hoc mihi prodest, &c. si vindex illius mali, auctor existit alterius, fundamentum & radices habituri altiores, si patiamur?
 Oppressor & vindex dominationis. Cic. ad Brut. 16. Petitur ut vindices atque oppressores dominationis salvi sint?
 Ultor & vindex. Columel. lib. 7. cap. 12. de cane.
 Facinorum & sceleris speculator & vindex. Cic. 3. de Nat. Deor. 46. Furia, dea sunt speculatrix, credo, & vindices & facinorum & sceleris.

Fraudis avare vindex. Hor. 4. Carm. 9. 37.
Linguae magnæ vindex, Vindex superbiae. Hor. 4. Carm. 6. 2.
Nefariorum carcer vindex. Cic. 2. in Catil. 27.
Scelerum vindex. Lucan. lib. 9. 17.
Iustissimus vindex. Ovid. 3. de arte Am. 323.
Vindex æris alieni, Defensor, & assertor pecuniæ creditæ. Cic. 2. Att. 16. Tusculanum & Pompejanum valde me delectant, nisi quod me illum ipsum vindicem æris alieni, ære, non Corinthio, sed hoc circumforaneo obruerunt. Conjuratio Catilinæ propter æs alienum facta est, odio maxime creditorum; recte igitur vindex, & servator creditorum Cicero, quia conjuratos occiderat.
Vindex honori alicujus. Plaut. Trin. 3. 2. 18.
 Atque honori posterorum tuorum ut vindex fieres. Quod est, Eorum honorem contaminare & violare, & tollere. Quod lumpum ab his, qui quid vindicant suumque asserunt, & manum injiciunt, proindeque alteri auferunt: nisi quis Honori vindex fieres, exponat honorem manumitteres & liberares, ne tuis, tanquam addictus, ferviret, & in familia esset: qui sensus in Plauto nec infusus est, nec a significatione alienus. Turnebus. Al. Vibex. V. Gronov. not.
Libertatis nostræ exististi tu vindex. Cic. ad Octav.
Vindex & Jutex sepe confunduntur. V. Drakenb. ad Sil. 2. 456.

VINDEX, icis. Adj. ut,

Pœna vindex. Catul. Argon. 59. 191.

Vires vindices. Ovid. 9. Epist. 13.

VINDICIÆ, ōrum. f. [ὀδικίαι, καρπύης, ἰλευθρίας ὀδικίαι, Gl. L. G.] Festus, Vindiciæ appellantur res eæ, de quibus controversia est: de quibus Cincius sic ait, Vindiciæ olim dicebantur quæ ex fundo sumptæ, in jus allatæ erant. Servius Sulpicius vindiciam esse ait, ab eo quod vindicantur res ex controversia. Hactenus Festus. Vindiciæ, id est sententiæ, ut dicunt aliqui, aut verius assertiones rei & adjudicationes, ut loquuntur: ubi nescit iudex si duo sint, utrius sit: vel, si sint plures, cujus. Nihil namque aliud est vindicia, quam assertio: quæ si a servitute est in libertatem, dicitur Vindicia secundum libertatem: si vero a libertate in servitutem, dicitur Vindicia secundum servitutem pronuntari. Unde Prætor dicitur decernere vindicias secundum libertatem, quando in libertatem asserit. Item dicitur dare vindicias secundum servitutem, quando pronuntiat assertionem ejusmodi. Hæc vero omnia latissime declarat Budæus, his verbis, Ut autem ad vindicias veniamus. Liv. 3. 44. de filia Virginii loquens, ita inquit, Hanc, virginem adultam, forma excellentem, Appius amore ardens, pretio ac spe pellicere adortus, postquam omnia pudore septa animadverterat, ad crudelem superbamque vim animum convertit; Marco Claudio clienti negotium dedit, ut virginem in servitutem assereret: neque cederet secundum libertatem postulantibus vindicias: quod pater puellæ abesset, locum injuriæ esse ratus. Item paulo post, Advocati puellæ, quum Virginium Reipub. causa dixissent abesse, biduo affuturum si nuntiatum ei sit, iniquum esse absentem de liberis dimittere; postulant ut rem integram in patris adventum differat, lege ab ipso lata vindicias det secundum libertatem. Vindicias secundum libertatem dare, & Livius & Pomponius intellexerunt decernere; ut interim, dum pater puellæ arcessit, dumque ipsa status sui quæstionem patitur, in possessione ipsa sui ac libertatis esset. Ut, vindicias postulare secundum libertatem pro eo quod est postulare ut interim libertate potiretur. Quod autem sequitur de Bruto, qui vindicias secundum libertatem dixisset in persona Vindicii Vitelliorum servi, Vindicii, indici pecunia ex ærario, libertas & civitas data. Ille primum dicitur vindicta liberatus: quidam vindictæ quoque nomen ab illo tractum putant, Vindicio ipsi nomen fuisse. Post illum, servatum ut qui ita liberati essent, in civitatem accepti viderentur. Itidem Plutarchus in Publicola. Vindiciarum nomen, non a Vindicio, ut Accursus putavit, sed a vindicando tractum est: id quod ex Livio 3. 46. intelligi satis potest, Appius, inquit, quum virginem non defendi ab Icilio, sed inquietum hominem locum seditionis querere diceret, non præbiturum se illi eo die materiam, jus eo die se non dicitur, neque decretum interpositurum, a M. Claudio petiturum ut decederet jure suo, vindicarique puellam in posterum diem pateretur. Vindicari puellam Livius pro Vindicia puellæ secundum libertatem dari dixit, hoc est asseri interim in libertatem, & in possessione libertatis esse usque in posterum diem. Idem paulo post, Ita vindicatur Virginia spondentibus propinquis. Hactenus Budæus.

Nunc subjiciam verba Aconii Pediani in 3. Verr. Ciceronis: Lis vindiciarum est, inquit, quum litigator de ea re apud Prætores, cujus incertum est, quis debeat esse possessor, & ideo qui eam tenet, fatidat pro præde litis vindiciarum adversario suo, quo illi satisfaciatur nihil se deterius in possessione facturum, de qua jurgium esset, rursus sponsonem ipse provocatus ab adversario certæ pecuniæ aut estimationis, quam annuat nisi sua sit hæreditas, de qua contendit. Cic. 3. Verr. 115. Si habuisset, inquit, iste edictum, quod ante istum & postea omnes habuerunt Prætores, possessio Minuciæ genti esset data. Si quis testamento se hæredem esse arbitraretur quod tum non existeret, lege ageret in hæreditatem: aut prædes litis vindiciarum, quum satis accepisset, sponsonem faceret: ita de hæreditate certaret. Hoc opinor jure & majores nostri & nos semper uli sumus. Quæ verba Pedianus exponens, ita inquit, Aut peteret ut possessor esset, aut acciperet ab adversario satis pro præde litis vindiciarum: & ipse sponsonem faceret, & ita de hæreditate certaret. Fortasse autem non prædes apud Ciceronem, sed præde legendum est. Ex supradictis satis, ut opinor, apparet vindiciarum litem eam esse qua controversæ rei possessionem fiduciariam petimus, interea dum lis de re ipsa, aut de possessione disceptatur. Hujusmodi enim possessio, quam Pedianus intelligi ex Cicerone voluit, non justa & absoluta est possessio, sed fiduciaria. & veluti depositaria, rationibus reddendis & fructibus obnoxia. Hæc Budæus. [Prædes quid sint ibidem exponit Aconius, ut dubium esse non possit de lectione.]

Vindiciæ, inquit Festus appellantur res eæ de quibus controversia est: aut potius dicuntur vindiciæ inter eos, qui contendunt. Sic fere sensum in eo constituendum credit Turnebus, & sententiæ ejus exemplum Catonis convenit, quod ipse profert, Prætores secundum populum vindicias dicunt. Sed & vindiciæ dicebantur quæ ex agro afferebantur in jus vindicandi causa: etiam vindiciam in singulari dicebat rem Servius, de qua controversia erat ab eo quod vindicabatur.

Ferre vindiciam, est sententia decretoque obtinere rem. Dicebat enim vindicias iudex, ferebat vindicias, qui rem obtinebat: sed si vindiciam ille tulerat, qui non debuerat, tribus arbitraris datis, duplione damnus luebat: lex enim erat, Si vindiciam falsam tulit, rei live litis arbitros tres dato, eorum arbitrii fructus duplione damnus decido. Significant & Vindiciae manus correptionem, *καρπισμός* a Clemente vocatur, a Charisio *καρπία*, quod manus brachiale caperetur, qui Carpus dicitur. Id & Gellius indicat scribens, Vindiciae correptione manus in re atque loco praesenti apud Praetorem fiebant. Sunt & Vindiciae, Libertas, Charisio auctore, qui *ἐλευθερία* explicat. Ex Turnebo. [Gloss. Græcolat. *καρπισμὸν*, Liberalem, Liberale iudicium, *καρπιζομαι ἐπὶ ἐλευθερία*, Adleror. *καρπισμός*, Vindicta, Adfertio. *καρπισίαν*, Adfertor, Vindex. *καρπία*, Adfertio. *καρπισίαν*, Vindicta, singulare non habet. Idem Gloss. *ἐλευθερία*, Libertas, Liberatorio. *ἐλευθερία ἐπὶ ἀρχῆν δόξασα*, Vindicta. *ἐλευθερίας ἐκδικία*, Vindicta, singulare non habet. Cujus rei contrarium ex Festo supra, & ex ipso Glossario infra ostendimus. Sed de frequentiore vocis usu intelligendum videtur. Porro Gloss. Latinogræc. Vindexgestæ, *πῶς ἐν ἀμφισβητήσει κατέγραψε*. Puto Vindiciae scribendum.

Petere vindiciis ac sacramentis. Cic. pro Milon. 75. Eum denique, cui nulla lex erat, nullum Civile Jus, nulli possessionum termini: qui non calumniatorum, non iniustus vindiciis ac sacramentis alienos fundos, sed castris, exercitu, signis inferendis, petebat. Clodius, inquit, non iam aliquo juris colore quaesito alienas invadebat possessiones, ut calumniatores & litigiosi solent, sed vi armata apertaque, & tanquam hostili praelio. Ex quibus verbis apparet vindicias & sacramentum, & vindicationis formulam, qua in iure manu confertum vocabant, similes quodammodo inter se ac cognatas actiones formulasque fuisse. Budæus. V. & CONSERVO.

Postulare vindicias secundum libertatem, vel Dare, V. supra in ipsa hujus vocis explicatione.

Vindiciae, pars una juris, pro Jure ipso. Lucil. apud Festum, Nemo hic vindicias, neque sacra, aut numina retur. h. e. Nemo hic jus ullum esse putat, aut ulla sacra; aut numina. Turnebus.

VINDICIA, æ. f. & VINDICIUM, i. n. in Gloss. Græcolat. Idem. Prius aliquoties apud Fest. q. V. supra.

VINDICO, [ἐκδικία, Gl. G. L.] Ære. Ulcisci, castigare, punire. Cic. 2. de Legib. 39. Graviter olim ista vindicabat vetus illa Græcia: longe providens, &c. Idem de Amicit. 43. Talis improborum consensio, non modo excusatione amicitiae tegenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est.

Dolus malus legibus erat vindicatus. Cic. 3. Off. 61.

Maleficia acerrime vindicare. Cic. pro Rosc. Amer. 12.

Mortem vindicare alicujus. Plin. lib. 10. cap. 43.

Necem alicujus vindicare. Ovid. 6. Fast. 467.

Offensas suas vindicare ense. Ovid. 3. Trist. 8. 40.

Peccata moribus & judiciis vindicare. Cic. 2. de Invent. 80. Tum leges quoque & judicia demonstranda sunt, per quæ potuerit id peccatum, quod sponte sua reus privatus sit, moribus & iudicio vindicari.

Peccatum in altero vindicare. Cic. 5. Verr. 4. Omnia postremo, quæ vindicaris in altero, tibi ipsi vehementer fugienda sunt.

Seditionem vindicare. Cic. 1. Fam. 9.

Scelera alterius in aliquem vindicare. Cic. 5. Verr. 178. Atque in eam fraudem videtur mihi divinitus incidisse, non solum ut eas poenas, quas proxime meruisset, solveret: sed ut illa etiam scelera ejus in Carbone & in Dolabellam vindicarentur.

Vindicare in aliquem. Gell. lib. 11. cap. 18. Is sua lege in fures duplici poena vindicandum existimavit.

Vindicare se ab aliquo, pro Ulcisci. Senec. de Benef. lib. 6. cap. 5. Quum idem homo beneficium mihi dedit, & postea fecit injuriam: utrum & beneficium illi reddere debeam, & me ab illo nihilominus vindicare.

Vindicare se de aliquo. Cic. 3. Q. frat. 1. Praesertim quum is unus esset, qui posset de absente se vindicare?

Vindicare, Passive. Cic. pro Cæcin. 66. Fateor, hoc interdicto Praetoris vindicari, si voluntas & æquitas valeat. Vetus codex habet, Hoc interdictum Praetoris violavi.

In posterum diem vindicari. V. paulo ante in VINDICIÆ.

Vindicatum est, Imperfonale, pro Animadversum est. Cic. 7. Verr. 132. Fateor non modo in socios, sed etiam in cives militesque nostros persæpe esse severe ac vehementer vindicatum. Budæus.

Vindicare, Liberare, asserere. Cic. 7. Att. 7. sub finem, Itaque usurpavi vetus illud Drusi, ut serunt, Praetoris in eo, qui eadem liber non juraret: me istos liberos non addixisse, praesertim quum adesset nemo, a quo recte vindicarentur. Addixisse (inquit Paulus Manutius) iussisse, pronuntiasse. Vindicarentur: subaudi In libertatem. Quod praeter ipsum alios quoque adesse oportet, qui vindicarent. Aderant enim coram Praetore dominus, servus, vindex, testes, scriba: neque sine his justa erat addictio liberorum in hoc genere manumissionis. Sensus est, Drusus Praetor, quum is, quem manumiserat, eadem liber non juraret, quæ servus juraverat, negavit se manumisisse. Negabo ego quoque: quoniam istos, quos memores beneficii putavi futuros, improbos ingratosque experior.

Vindicare & liberare. Cic. pro Rabir. 16. An vero servos nostros horum suppliciorum omnium metu, dominorum benignitas una vindicta liberavit: nos a verberibus, ab unco, a crucis denique terrore, neque res gesta, neque acta atas, neque nostri honores vindicabunt? Idem 3. Q. frat. 1. Teque item ab eo vindico & libero.

A dedecore. Curt. lib. 4. 14. 24. Vindicare ab ultimo dedecore nomen gentemque Perfarum.

Ab interitu vindicare. Plin. in Paneg.

A labore vindicare. Cic. pro Sull. 26. Sed neque honoris, neque ætatis excusatio vindicat a labore. i. e. Asserit, ruetur, immunem praestat.

A magnitudine doloris aliquem vindicare. Cic. 2. Tusc. 44.

A molestia vindicari: pro Liberi. Cic. 1. Q. frat. 4. Te satis innocentia tua & misericordia hominum vindicat hoc tempore a molestia. A supplicio. Liv. 1. 26.

Ab impetu libidinum. Cic. 1. de Finib. 46. Sapientiamque esse solam quæ nos a libidinum impetu & formidinum terrore vindicet.

Ab oblivione & silentio hominum vindicare. Cic. 2. de Orat. 1. Vel me

hercule etiam ut laudem eorum, jam prope senescentem, possem quantum, ego ab oblivione hominum atque a silentio vindicarem.

A solitudine senectutem vindicari juris Civilis scientia. Cic. 1. de Orat. 199.

A vitis omnibus aliquid vindicare. Cic. de Senect. 55. Et senectus est natura loquacior: ne ab omnibus eam vitis videar vindicare.

Fame & sine præpositione, apud Curt. lib. 9. 10. 18. Itaque fame duntaxat vindicatus exercitus, tandem in Gedrosiæ fines perducitur.

In libertatem vindicare, pro Asserere. Cic. 10. Fam. 31. Deinde qui & me, & Rempub. vindicare in libertatem paratus sim. Idem in Parad. 5. In libertatem vindicari vult?

In libertatem vindicari & solvi terroribus. Cic. 1. de Nat. Deor. 56. His terroribus ab Epicuro soluti & in libertatem vindicati.

Data vindicare, Compensare. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.

Libertatem vindicare, Defendere vel ulcisci. Cæf. 7. Bell. Gall. 76.

Se vindicare ad suos. Cic. pro Rabir. Post. 25. Hoc quidem semel suscepto atque contracto perpetienda illa fuerunt, ut se aliquando ad suos vindicaret.

Se vindicare existimationi hominum. Cic. 5. Verr. 132. Pro dii immortales, hoc aut innocens homo perpeti potuisset, aut quamvis nocens, qui modo iudicia Romæ fore putaret, non aliqua se simulatione existimationi hominum vindicasset? [Græc. Venditasset. An Existimatione? Vindicare, ubi pro Asserere ponitur, Ubi aliis placet Vindicare scribi. V. quæ in ea dictione supra notata sunt. Cic. 1. Off. 22. Non nobis solum nati sumus, ortusque nostri partem patria vindicat, partem amici.

Aliquid pro suo vindicare. Curt. lib. 10. 9. 19.

Sibi assumere & vindicare. Cic. 1. Off. 2. Quoniam in eo studio ætatem consumpli, si id mihi assumo, videor id meo jure quodammodo vindicare.

Dicere suum, vindicare suum, vel Confirmare suum esse: idem significant. Cic. pro Arch. 19. Homerum Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnæi vero suum esse confirmant.

Arva, quæ nemo vindicat, Possessore vacua. Ovid. 1. de Pont. 3. 56.

Cognomen sibi vindicare. Plin. lib. 13. cap. 19. Sed circa Carthaginem punicum malum cognomen sibi vindicat. Vetus exemplar habet Cognomine.

Curam. Plin. Epist. 47. Quam curam, etiam si non mandasses, vindicasset. i. e. Ulro suscepissem.

Laudem alicujus rei sibi vindicare. Ovid. 4. de Pont. 1. 33.

Nomen aliquid sibi vindicare. Quintil. in proem. lib. 1.

Partem ceterarum rerum aliquam sibi quisque vindicat. Cic. in Orat. 61.

VINDICANS, antis. Partic. Justin. 5. 3. 6. Tyrannidis sibi impotentiam vindicantes.

Diis perjuriam & parricidia vindicantibus. Idem. 4. 3. 10.

VINDICATUS, a, um. Curt. 3. 12. 16. Jus magis a rege permissum, quam vindicatum ab Hephestione.

Mare vindicatum. Vellej. 2. 73. 3.

Pars major victorica se vindicata. Liv. 44.

VINDICATIO, Æris. f. [ἐκδικία, Gl. L. G. ἐκδικίαν G. L.] Ultio vindicta. Cic. 2. de Invent. 161. Vindicationem, per quam vim & contumeliam defendendæ, aut ulciscendo, propulsamus a nobis & a nostris, qui nobis esse fecari debent, & per quam peccata punimus.

Vindictio gregis. Ulp. in l. 3. D. de rei vindic. Marcellus lib. 4. digestorum scribit: Qui gregem habebat, &c. Et hæc utique gregis (inquit) vindicatione continebuntur.

VINDICTA, æ. f. [τιμωρία, Gl. L. G. ἐκδικία, G. L.] i. e. Animadversio pro delicto. Paulus in l. Quod Reipub. De injuriis. Quod Reipub. vindicanda causa secundum bonos mores sit: etiam si ad contumeliam alicujus pertinet, quia tamen, non ea mente magistratus facit, ut injuriam faciat, sed ad vindictam majestatis publicæ respiciat, actione injuriarum non tenetur.

Vindicta, [παρασκευασθῆναι, Gl. L. G. καρπισμός, ἐλευθερία ἐπὶ ἀρχῆν δόξασα, G. L.] idem quod Vindiciae, assertio. ut, Suscipere vindictam legis. Ovid. 4. de Pont. 6. 33.

Libertatis vindicta. Vellej. 2. 64. 2.

Vindicta, Libertas, sive Virga qua servi libertate donabantur. Nam faciendi liberi tres partes sunt, Una, ut censu liber fiat, censebantur enim antiquitus soli cives Romani. Si quis consentiente vel jubente domino nomen detulisset in censum, civis Romanus fiebat, & servitutis vinculo solvebatur. Altera pars adipiscendæ libertatis, quæ vindicta vocabatur, scilicet virgula, quam Praetor manumittendi servi capiti imponens, eundem servum in libertatem vindicabat, dicens quædam verba solennia atque ideo illa virgula vindicta vocabatur. Plin. 7. Epist. 16. Spero, immo confido, facile me impetraturum, ut ex itinere deflectat ad te, si voles vindicta liberare, quos proxime inter amicos manumisisse. Tertia pars faciendi liberi est, si quis suprema voluntate, in testamenti serie servum liberum scripserit. Cic. in Topic. 10. Si neque censu, neque vindicta, nec testamento liber factus est, non est liber: neque est ulla earum rerum, non est igitur liber. Hor. 2. Serm. 6. 76.

— quem, ter vindicta, quaterque

Imposita haud unquam misera formidine privet. Ubi Acron;

Vindicta, i. e. Virga qua percutiebantur servi dum liberi fiebant.

Liberare vindicta. Tacit. lib. 13. Ann. 27. Cic. pro Rabir. perd. reo, 16.

VINDICTOR, Æris. m. Gloss. Gr. Lat. *ἐκδικῶ*, Defensor, Vindictor.

VINDEXESTÆ, V. VINDICIÆ

VINDIUS, i. m. [Ovidi] Edulius, Egdubeda, Ortospeda; Hispaniæ Tarraconensis insignes montes sunt apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. vulgo Montes de Oca 3. de Asturias.

VINDICOLA, æ. c. ut, Naiades vindicolæ. Varro apud Non. 4. 50.

VINEA, VINEALIS, VINARIUS, VINATICUS, VINEOLA, VINETUM, VINITOR, VINOSUS, VINNICUS, VINNULUS, V. VINUM.

VINTIUM, i. n. [Ovidior] Nerusorum in Alpibus litoreis urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgo Mont Visol, Vesulo monte.

VINUM, i. n. [Ovidior, Gl. L. G. & G. L.] Ovid. 1. de Arte Am. 244. Et Venus in vinis, ignis in igne fuit. A vi deducitur, ut nonnulli volunt, quod vim inferat menti.

Immo ab *vin*. H. St.

Vinum nullarum virium, & ingentium virium, contraria. Celf. lib. 3. c. 19.

Vinum cui nihil ætatis accessit. Celf. lib. 2. cap. 26.

Vinum in dolio piacens. Senec. ad Lucilium epist. 36. Ariston aiebat, malle se adolescentem tristem, quam hilarem & amabilem turbare. Vinum enim bonum fieri, quod recens durum & asperum visum est: non pati aetatem, quod in dolio placuit. Id est (ait Budæus) quod musteum adhuc, & a lacu recens, marurum jam potui visum est. Vina quippe in doliis inveterascere non sinebant antiqui, sed in amphoras & cados diffundebant. Inde illud Juven. 5. Sat. 30.
Ipse capillato diffusum Consule potat. & Hor. 1. Epist. 5. 4.
Vina bibes iterum Tauro diffusa. i. e. Tauro Consule inveterari cepta. V. Vinum diffundere, in DIFFUNDO.
Vide Doliare vinum infra. H. St. conf. Vinum de dolio ad fin. Puto autem apud Hor. Iterum, non cum verbo jungendum, sed Tauro iterum, subaudi Consule.
Vina pluraliter. Cic. 7. Verr. 91. Vina ceteraque quæ in Asia facile comparantur. Alibi sæpe. Sic & Horat. paulo ante. V. OLEUM.
Languidus vino. V. LANGUOR.
Plenus vini, Ebriofus. Cic. Post. red. in Senat. 12. Vini, fomini, stupri plenus, madenti coma.
Ætas media vini. V. ÆTAS.
Certamen mite vini. Tibul. lib. 3. 6. 11.
Pernicies vini, lymphæ. Catull. ad puerum, 25. 6.
Saporis infirmi vinum. V. INFIRMUS.
Sapores vini quatuor, Dulce, acutum, lene & austerum.
Violentia vehemens vini. Lucret. lib. 3. 481.
Achaicum vinum, quod a Phliunte oppido Achaïæ, & Phliasum, ab Antiphane prædicatum est. Hermol. Barbar.
Albanum vinum. V. ALBANIA.
Allobrogicum vinum. V. ALLOBROGES.
Anicianum vinum, ab Anicio. Cic. de Clar. Orat. 288.
Cæcubum vinum. V. CÆCUBUM.
Calenum. V. CALENUM.
Collina vina. V. COLLIS.
Falernum vinum. V. FALERNUS.
Gaurana vina. V. GAURUS.
Indigena. V. INDIGENA.
Opianicum, ab Opio, qui primum vineas bene colere docuit. Cic. pro Cluent. [Nugæ. Alius ibi Oppianicus.
Opinianum, ab Opimio Cos. sub quo primum vinum diffundi cœpit, ut servaretur diutius. V. Plin. 14. 14. Cic. de Clar. Or. 287.
Signinum vinum. V. SIGNINUS.
Surrentinum. V. SURRENTUM.
Album vinum. V. ALBUS.
Asperum. V. ASPER.
Atrum. V. ATER.
Austum. V. AUSTRUS.
Bellissimum vinum. Columel. lib. 12. cap. 19.
Calidum. Ovid. 15. Met. 324.
Dilutum vinum. Martial. 1. 107. ---raram
Diluti bibis unciam Falerni.
Edentulum vetustate vinum. Plaut. Pœn. 3. 3. 87. h. e. Quod vim suam amisit. Jocus est comicus.
Factum vinum. Columel.
Firmissimum. Virg. 2. Georg. 97.
Forte. Columel.
Fuscum. Martial. lib. 2. 40.
Condantur parvo fusca Falerna vitro.
Hornum. V. HORNUS.
Ignitius. V. IGNIS.
Inveteratum. Plin. lib. 14. cap. 2.
Larga aut Libera vina. Hor. 3. Carm. 18. 6. & de Arte Poet. 85.
Lene vinum. Cic. 5. Tusc. 13. Tanquam lenia quædam vina, nihil valent in aqua, sic Stoicorum ista magis gustata, quam potata delectant. Al. Levia.
Marcida. Stat. 1. Silv. 6. 33.
Merum. V. MERUS.
Molle vinum, Quod caret asperitate & defæcatum est. Virg. 1. Georg. 341.
Mucidum. V. MUCOR.
Nectareum. Martial. 13. 108.
Attica nectareum turbatis, mella, Falernum.
Novitium vinum. V. NOVUM.
Novum & Vetus vinum, contraria. Cic. de Clar. Orat. 287. Ut si quis Falerno vino delectetur, sed eo nec ita novo, ut proximis Consulibus narum velit: nec rursus ita vetere, ut Opimum, aut Anicium Consulem quærat.
Operarium vinum. V. LORA.
Peculiare. V. PECULIUM.
Præfaminum vinum, quod præfationibus expiatur. Cato R. R. cap. 141.
Purum. Ovid. 7. Met. 594.
Quietum vinum est, Quod extra ebullitionem positum quietem nactum est. Ex Doletis.
Rubens. Ovid. 5. Fast. 511.
Spurcum. V. SPURCUS.
Tenuis. V. TENUIS.
Torvum. V. TORVUS.
Turbulentum, i. e. Cui sæx permixta est. Doletus.
Vapidum. V. VAPIDUS.
Vehemens, i. e. Generosum. Celsus.
Vetulum. V. VETUS.
Vini varia genera memorantur, a varia parandi, vel condiendi ratione. ut Acratophorum vinum, i. e. Purum. Varro.
Aigleuces vinum. V. in AIGLEUCS.
Autoceras vinum, dicitur quod est exile ita ut dilui non debeat.
Cibarium. V. CIBUS.
Circumcisitium vinum. V. CIRCUMCISITIUS, in CIRCUMCIDO.
Defrutum vinum. V. DEFUTUM.
Doliare vinum. Ulpianus l. 1. §. ult. D. De periculo & commodo rei venditæ, Si doliare vinum emeris, nec de trahendo eo quicquam convenerit, id videtur actum, ut ante evacuarentur, quam ad vindemiam opera eorum futura sit necessaria. Doliare vinum dicitur ad differentiam Vini pendentis. V. Catonem R. R. cap. 148. quæ sit lex vino in doliis, & olea pendenti. [Quin & ad differentiam Vini distilli, seu Veteris.

V. supra, Vinum in dolio. conf. Cic. de Clar. Orat. 288. V. DOLIUM.
Hippocraticum vinum, Latine Aromatites. V. Aromatites, in AROMATA.
Marathrites vinum. V. MARATHREUM.
Mellitites. Plin. lib. 14. cap. 9. & 36. cap. 89.
Myrtites. V. MYRTUS.
Oenanthinum vinum. V. OENANTHE.
Omphacium vinum. V. OMPHACIUM.
Passum vinum. V. PASSUM.
Pramnonium. V. PRAMNIUM.
Proticum vinum, Quod primum in lacum ex torculario defuit. Columel.
Protopropium vinum. V. PROTOPROPUM.
Resinatum. Martial. lib. 3. 35.
Resinata bibis vina, Falerna fugis. V. Resinatus, in RESINA.
Sireum vinum, quod Latini Sapam appellant. V. SAPA.
Abstinere vino. V. ABSTINERE.
Abstumere vinum. V. ABSUMERE.
Acere, vel Acefcere vinum dicitur. V. ACIDUS.
Adhibere vinum ægrotis. V. ADHIBERE.
Carere vino. V. CARERE.
Circumcidere vinum. V. CIRCUMCIDO.
Coacefcit vetustate vinum. Cic. de Senect. 65.
Collectum vinum. Plin. 14. 21. Et collecto jam vino differentia in cella.
Concinnare vinum. V. CONCINNUS.
Corrigere vina. V. CORRIGO.
Defæcatum vinum. V. DEFÆCO.
Diffusum vinum ex œnophoro. Cic. 2. de Finib. 23. Quibus vinum diffusum pleno sit œnophoro, ut ait Lucilius. Vetus exemplar pro Oenophoro legit Hirsiphon. V. in utraque dictione.
Dant animos vina. Ovid. 12. Met. 247.
Eliquatam vina a facibus. Columel. lib. 12. 27.
Evanescent vetustate vina. Cic. 2. de Divin. 117. De vino aut falsamento putes loqui, quæ evanescent vetustate.
Exsurdant fervida vina subtile palatum. Hor. 2. Serm. 8. 38. V. EXSURDO.
Ferre vetustatem dicuntur vina. V. FERRE. Cic. de Amicit. 69. Veterissima quæque, ut ea vina, quæ vetustatem ferunt, esse debent suavissima.
Fugiens vinum. Cic. 3. Off. 19. V. FUGIO.
Fundere vina pateris. Virg. 5. Æn. 98.
Fundere liquentia vina. Virg. 5. Æn. 238.
Infuscare vinum. V. INFUSCO.
Invergere vina. V. INVERGO.
Liquare ex vino medicamentum. Cels. lib. 5. cap. 28. §. 12. de Fistulis.
Medicata substitutione vina. V. MEDICO.
Miscere vinum aqua. V. MISCEO.
Nutrire vinum. V. NUTRIO.
Olere vina. Hor. 1. Epist. 19. 5.
Parant vina animos. Ovid. 1. de Arte Am. 237.
Pressa vina. Hor. Epod. 13. 8.
Promere languidiora vina. Hor. 3. Carm. 21. 8.
Promens herna dulci vina dolio. Hor. Epod. 2. 47.
Reponere vina mentis. Virg. 7. Æn. 114.
Subtrahere vinum, Usus vini. Cels. lib. 3. cap. 2.
Sumere vinum meracius. Cic. 3. de Nat. Deor. 78. Ut si medicus sciat eum ægrotum, qui jussus sit vinum sumere, meracius sumpturum, statimque periculum, magna sit in culpa.
Ventilare vinum. V. VENTILIO.
Uti largiore vino. V. LARGIOR, largiris.
Vinum de cupa. Cic. in Pison. 67. Panis & vinum a propolis & de cupa. V. CUPA.
Vinum de dolio. Cic. in Brut. 287. Si is potare velit, de dolio sibi hauriendum putet?
Vinum sæpe pro ipsa Computatione ponitur, seu Perpotatione, & ex ea proficiscente vinolentia & ebrietate, ut
Ad vinum, Inter convivium & symposia. V. AD præpositionem.
Ad vinum disertus. V. ibidem.
Vina quies sequitur. Ovid. 2. Fast. 305.
Regna vini fortiri talis. V. Talus pro ludo, in TALUS.
Explesus dapibus vinoque sepultus. Virg. 3. Æn. 630.
Facit ingenium vinum. Ovid. 7. Met. 433.
Facit somnum vinum. Ovid. 1. Fast. 421.
Jacebant graves vino somnoque. Ovid. 14. Epist. 33.
Impulsus vino. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Incalescere vino. V. INCALESCO.
Lavere dulci mala vino, Diluere & abstergere curas anxias dulci vino. Hor. 3. Carm. 12. 2.
Levare vino curasque sitimque. Ovid. 12. Met. 156.
Madent membra vino. V. MADRO.
Marcescere nimio vino. Ovid. 1. de Pont. 5. 45.
Mersus vino & madens. i. e. Ebrius. Sen. Epist. 84.
Pellere curas vino. Hor. 1. Carm. 7. 31.
Sepulti vino conticere, Sopiti & obruti bibendo. Virg. 9. Æn. 236.
Sepulta urbs somno vinoque. Virg. 2. Æn. 265.
Soluti somno vinoque procubuerunt. Virg. 9. Æn. 189.
Transire ad vinum, Ad usum vini. V. AD præpositionem.
Vinum, Liber appellatur per translationem, a Libero patre. Cic. 2. de Nat. Deor. 60. Quum fruges Cererem appellamus, vinum autem Libertum. [Non est Translatio, sed Metonymia causæ pro effectu, Inventor pro Invento.
Vinum & Bacchus interdum pro eodem. Unde apud Plin. 24. extr. Dionysionymphas, ex hoc nomen adepta, quod mire vino conveniat. Steph. in ἀμφύποτον, ἀπὸ τοῦ εἰσαίου καὶ Περσικῆ κλίμακα ταυτὴν φησὶ, ἢ καὶ ἀφροδίτης καὶ Διονύσου. H. St.
Vina, pro Poculis. Virg. 1. Æn. 728.
Crateras magnos statuunt, & vina coronant. h. e. Implent pocula usque ad marginem. Hunc versum legimus etiam lib. 7. 147. Idem lib. 9. 318.
Inter lora, rotasque viros, simul arma jacere,
Vina simul.
Vinum vocantur ipse etiam Uvae. Unde Vinum pendens, vide Pendens in PENDEO. Hinc Vindemia, quasi Vinidemia. H. St. conf. Doliare vinum supra.

VILLUM, i. n. [*οἰκέλιον*] dimin. sicut ab Unus, Ullus. Ter. Adelph. 5. 2. 11. — interea in angulum

Aliquo abeam, atque edormiscam hoc villi: sic agam.
VINOSUS, a, um. Adj. [*οἰνῶδης*] Cupidus vini dicitur, ut ait Valla. lib. 1. Plinius ait idcirco vinosos dici homines, quod foli animalium non sitientes bibunt. Sic legit Calepinus: ubi nunc sic legimus lib. 23. cap. 1. VINO debentur homines, quod, &c. Ovid. 3. Fast. 760. — vinosior ætas. Hæc erat, & gravidæ munera vitis amans.

Senex vinosus. Ovid. 3. de Arte Am. 330.
Vinosus, Ebrius. Plaut. Curc. 1. 1. 79. Quid opus est verbis? vinosissimam est.

Convivia vinosa. Ovid. 3. Amor. 1. 17.
Fructus vinosus, Vini sapore præditus. Columel. lib. 5. cap. 10.
Mordacitas vinosa ad linguam, h. e. Quæ haud fecus ac vinum linguam ferit. Plin. lib. 21. cap. 18.

Sapor vinosus. Plin. lib. 12. cap. 13.
Succus vinosus (ut auctor est Plin. lib. 15. cap. 28.) proprie est moro, piro, myrto. Idem lib. 13. cap. 19. & lib. 23. cap. 6. inter mali punici genera, vinosa quædam appellat, quæ alvum sistant & stomachum.

VINOSITAS, ætis. f. Tertull. de Jeuniis cap. 1. Arguunt nos, quod xerophagias observemus siccantes cibum ab omni carne & omni jurulentia & vividioribus quibusque pomis, ne quid vinositatis vel edamus vel potemus.

VINACEA, vel per 1, VINACIA, ðrum. n. [*σῆμφυλα*, Gl. L. G.] significat Grana uvæ jam pressæ, & etiam nondum pressæ. Significat etiam interdum Lignosa illa femina, quæ sunt in acinis, id est uvæ granis. Columel. lib. 21. cap. 2. Naturalis autem maturitas est, si quum expresseris vinacea, quæ acinis celantur, jam insulfata, & nonnulla propemodum nigra fuerint. Idem lib. 6. cap. 3. Licet etiam si sit leguminum inopia, & eluta & siccata, vinacia, quæ de lora eximuntur, cum paleis miscere. Cato R. R. cap. 7. Hæc in ollis, ollæ in vinaceis conduntur.

Vinacium, [*σῆμφυλον*] recto sing. in Gloss. Græcolat. ubi & Brifa synonymon additum.

VINACEUS, i. m. pro eodem. [*σῆμφυλον*] Cato R. R. cap. 25. Vinaceos quotidie recentes succernito. Columel. lib. 3. cap. 1. Humido loco sciens non recte mandari fructus teneri & amplioris acini, sed callosi & angusti, frequentisque vineæ.

Illuti vineæ Catoni de R. R. 147. dicuntur, E quibus non est facta lora. Lora enim fit vineæ aqua persufis, id est lotis. Turnebus.

VINEACEA, vel potius VINACEA, æ. f. Idem. [*μάκρην*] Columel. lib. de Arbor. cap. 4. Vitem quam ponis, fac ut ad Orientem spectet adminiculo religata. In imo scrobe lapides circa pondo quinque ita ponito ne vitem premant, sed tamen juxta radices sint. Præterea post hæc vineæ hæminam uvæ albæ in nigra, uvæ nigræ in alba ponito, atque ita scrobem vel fulcum cum stercore terra ad medium completo. Plin. lib. 17. cap. 22. Circum capita addito sterco, paleas, vinaceas, aut aliquid horumce.

VINACEUS, a, um. Adj. [*σεμφυλίτης*, Gl. G. L.] ut, Acinus vinaceus. Cic. de Senect. 52. Omitto enim vim ipsam omnium, quæ generantur a terra, quæ ex fici tantulo grano, aut ex acino vinaceo, aut ex ceterarum frugum, aut stirpium, minutissimis feminibus, tantos truncos racemosque procreat. Sed Jobus Ludolfus legit Ex acini vinaceo.

VINACIOLA, æ. f. Certa aliqua vitis, quam foli novere Sabini & Laurentini. Plin. lib. 14. cap. 3.

VINALIS, e. Adj. Ad vinum pertinens. Macrob. 7. Saturn. cap. 7. Si qua vinalis fortitudo in hominem refedit, hanc diluit & exstinguit.

VINALIA, ium. n. [*οἰνωσία*] Feriæ 18 Cal. Maji degustandis vinis institutæ, ut ait Plin. lib. 18. cap. 29. Sunt & altera Vinalia, quæ aguntur ad 111 Cal. Septembris, ut ipse paulo post dicit. Fæta Vinalia, quæ x Calend. Maji hebant, ab Ænea instituta fuisse docet Ovid. 4. Fast. 861.

Vinalia rustica, V. Rusticus, in BUS.

VINARIUS, a, um. Adj. [*οἰνωτός*] Quod ad vinum pertinet: ut, Taberna vinaria.

Cella vinaria. [*οἰνῶν*, Gl. G. L.] Plin. lib. 14. cap. 13. In quibus erant claves vinarie cellæ.

Crimen vinarium, Quod ob portorium vini exportandi gratia solvendum, a Fontejo constitutum in Gallia, accusator ejus movebat. Cic. pro Font. 9. Cognoscite nunc de crimine vinario, quod illi invidiosissimum & maximum esse voluerunt.

Lacus vinarii. Columel. lib. 12. cap. 18.

Saccus vinarium. Plin. lib. 24. cap. 1. Qua de causa & in saccos vinarios additur polenta. V. SACCUS.

Vas vinarium. Cic. 6. Verr. 62. Erat etiam vas vinarium ex una gemma pergrandi, &c.

VINARIUS, i. m. [*οἰνωπῶλης*, Gl. G. L.] Vini venditor. Unde Lamprius scribit Alexandrum Romanum Imperatorem constituisse corpora vinariorum, & caligiariorum, & omnino omnium artium. In vit. cap. 33. Plaut. Aïn. 2. 4. 30.

Sed vina, quæ heri vendidi vinario Exerambo, &c. Idem Pœn. 4. 2. 16.

Vinarius, [*οἰνωπῶλης*, Gl. G. L.] pro Vinoso & ebrioso, Ulpianus in l. Ob quæ. D. De Edilicio edicto, Item aleatores & vinarios non contineri edicto quosdam respondisse Pomponius ait: quemadmodum nec gulosos, nec impostores, aut mendaces, aut litigiosos. Ibidem, in l. Ediles. Utpote si imitatione confervorum apud emptorem talis factus est, aleator forte, vel vinarium, vel erroneus sit. Budæus. [Dicitur eadem forma, ac Ancillarius, Carnarius, &c.]

VINARIA, æ. f. [*οἰνῶν*, & τῶν] Gloss. Græcolat.

VINARIUM, i. n. [*οἰνωφερίον*, Gl. G. L.] Cadus. Hor. 2. Serm. 8. 39. — inavertunt Aliphani vinarium tota. [Nisi de loco exponendum, & in Gloss. quoque pr. loco neut. pl. est.]

VINEUS, a, um. Adj. ut, Vineus latex. Solin. cap. 5.

VINOLENTUS, vel VINOLENTUS, a, um. Adj. [*οἰνωζαρός*, & οἰνωμί-
ος, Gl. G. L.] Ebrius, qui vino se ingurgitavit. Plaut. Aul. 4. 7. 6.

Te eam compressisse vinolentum virginem. Cic. 4. Acad. 87.

Dormientium & vinolentorum & furiosorum visa imbecilliora esse dicebas, quam vigilantium, siccorum, fanorum.

Somnia vinolentorum. Cic. 1. de Lege Agrar. 1. Hæc, per deos immortales, utrum esse vobis consilia siccorum, an vinolentorum somnia, &c. videntur?

Furor vinolentus. Cic. 12. Fam. 25. Sic sum in Antonium inuestus, ut ille non ferret, omnemque suum vinolentum furorem in me unum effunderet.

Bacchatur vinolentus. Cic. in Orat. 99. Furere apud fanos, & quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur.

Incidere sobrium in vinolentiam vinolentorum. Cic. 5. Tusc. 118. Al. Vinolentiam.

Medicamina vinolenta, Ex vino parata. Cic. in Pison. 13.

VINOLENTIA, æ. f. [*οἰνωφλυγία*] Ebrietas. Cic. in Topic. 75. Cujus etiam generis illa sunt, ex quibus verum nonnunquam invenitur pueritia, fomnus, imprudentia, vinolentia, infania.

Amor, iracundia, ægrotatio, vinolentia. Cic. 2. de Invent. 17.

Vinolentia subjecta est ægrotationi. Cic. 4. Tusc. 26. Ægrotationi autem talia quædam subjecta sunt, avaritia, ambitio, mulierositas, perversitas, liguritis, vinolentia, cupedia, & si qua similia.

Furiosa vinolentia. Cic. 2. Philipp. 101. Quid furiosam vinolentiam tuam proferam?

VINEA, æ. f. [*ἀμπέλῳ*, Gl. L. G.] Locus vitibus confitus: vel ipsa Vitis. Cic. 2. de Lege Agrar. 86. Jugera ccc. ubi institui vineæ possunt, Columel. lib. 3. cap. 2. Ideo non est vineis apta, vix etiam arbutio.

Brachiata. V. BRACHIUM.

Calvata. V. CALVA.

Capitata. V. CAPUT.

Compluvjata. V. COMPLUVIUM.

Campestris. Columel. lib. 12. cap. 21.

Collina. V. COLLIS.

Palustres vineæ. Columel. lib. 12. cap. 21.

Culta. Tibul. lib. 1. 10. 37.

Imputata. Hor. Epod. 16. 44.

Macerrimæ vineæ. Columel. lib. 8. cap. 1.

Floret vinea. Ovid. 5. Fast. 264.

Induunt se uvis vineæ. V. INDUO.

Pubescit vinea. Virg. 2. Georg. 390.

Verberatæ grandine vineæ. Hor. 3. Carm. 1. 29.

Constituere vineas. Columel. lib. 3.

Decussare vineas. Columel. lib. 12. cap. 53.

Fodere vineam. Columel. & Varr. R. R. lib. 1. cap. 31.

Frequentare vineam. Columel. 4. 15. pr.

Jugare vineas. V. JUGUM.

Limitare vineas. Plin. lib. 17. cap. 22.

Occare vineas. Columel. lib. 11. cap. 2.

Ordinare vineam paribus intervallis. V. Ordino, in ORDO.

Palare vineas. Columel. lib. 11. cap. 12. in PALUS, i.

Pampinare vineas. V. PAMPINO.

Ponere vineas. Columel. Et nos, Publi Silvine, magno animo vineas ponamus, &c.

Purgare vineam. Catull. Argon. 62. 39.

Sternere vineam. Columel. Factis fulcis optime sternitur.

Vinea, Instrumentum bellicum lignis compactum, inquit Livius, latum pedibus octo, altum septem, longum sexdecim, teetum duplici ligno, cratibusque contextitur, latera quoque vimine sæpiuntur, ne saxorum ac telorum impetu perfringantur: extrinsecus, ne crementur, crudis ac recentibus coris integuntur. Quum plures fuerint, junguntur ordine, sub quibus oppugnantes tutius ad muros subruendos pugnant. Plaut. Mil. 2. 2. 111.

Si invenio qui vidit, ad eum vineas, pluteosque agam. Cic. 15. Fam. 4. Aggere, vineis, turribus oppugnavi, usufque multis tormentis. Idem 8. Philip. 17. Conductæ vineæ sunt, pugnatur acerrime.

Vineæ quidam scripserunt per i. Cornutus apud Cassiodorum 15. sed reprehendit hanc differentiam. H. St. En verba cap. 1. de Orthogr.

Vineas per e quidam scribendum tradiderunt, si significarent quas in agris viderimus: ac contra per i Viniæ illas, sub quibus latere miles solet. Quod discrimen ineptissimum est: nam neque aliunde vineæ castrenses dictæ sunt, quam quod Vineis illis agrestibus similes sunt.

VINEOLA, æ. f. dimin. Vet. Inscript. apud Fabrett. p. 223. HVIC. MONUMENTO. CEDIT. CVM. VINEOLA. SOLA. SVO. FINE. VINEAE.

VINEALIS, e. Adj. [*ἀμπελίης*] Quod est aptum ad vineam. Columel. lib. 3. cap. 12. Sed ne nunc per infinitas terreni species evagemur, non in tempeste commemorabimus Julii Græcini conscriptam velut formulam, ad quam polita est limitatio terræ vinealis.

VINEARIUS, a, um. Adj. [*ἀμπελιῶν*] Quod est vineæ, vel quod ad vineam pertinet: ut, Collis vinearius. Columel. lib. 5. cap. 6.

VINEATICUS, a, um. Adj. [*ἀμπελίης*] Idem. ut, Falces vineaticæ. Varro 1. de R. R. cap. 22. Columel. lib. 4. cap. 1. Unum tamen atque alterum reprehendissent, quippe æminibus vineaticis nimium me profundos censuisse fieri scrobes. Cato R. R. cap. 11. Ferramenta, falces vineaticas sex.

VINETUM, i. n. [*ἀμπελῶν*, Gl. L. G.] Locus ubi multitudo vitium confita est, hoc est ubi multæ vites, vel multæ vineæ sunt. Columel. lib. 3. cap. 4. Cui vineta facere cordi est, faciat vitarium, ex quo possis agrum vineis vestire. Cic. 2. de Nat. Deor. 167. Nec vero ita refellendum est, ut si fegetibus ut vinetis cuiuspiam tempestas nocuerit. Idem 2. de Legib. 21. Sacerdotes vineta virgetaque & salutem populi augurando.

Læta vineta. Lucret. lib. 2. 1157.

Madentia vineta. Stat. 3. Silv. 5. 99.

Restibile vinetum, Quod singulis annis repastinatur, id est restituitur. Columel. 3. 18. pr.

Conferere vinetum. Columel. cap. 11.

Infestantur vineta Austris & Euris. V. INFESTUS.

Instituere vineta. Columel. lib. 3. cap. 2.

Ordinare vineta. Columel. lib. 4. cap. 27.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITOR, ðris. m. [*ἀμπελιῶν*, Gl. L. G.] Rusticus vinearum cultor. Columel. lib. 2. Separandi sunt aratores a vinitoribus. Cic. 5. de Fin. 40. An ea, quæ per vinitorem antea consequebatur, & per se ipsam curabit? Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ. Sed forte refertur ad vocem Custos. Vinitor custos uvæ maturæ. Badius Vindemiatorum interpretatur, Mancinellus Custodem vineæ. Vel custos, inquit Serv. vel cultor vinearum.

VINITORIBUS, a, um. Adj. [*ἀμπελοκόμος*] Quod est vinitoris. Columel. lib. 4. cap. 25. Est autem sic disposita vinitoriae falcis figura.

VINDĒMĪA, a, f. [*πένη*, Gl. L. G. *πενή*, *πενήτης*, G. L.] quasi Vindemia, a VINO (pendente scilicet) demendo. V. VINUM ad fin. Virg. 2. Georg. 522. Non eadem arboribus pender vindemia nostris; Mitis in apricis coequit vindemia faxis.

Fructus vindemiae. Ulpianus in l. Fructus esse constat. D. Solut. matrim. Coactae vindemiae i. e. Collectae. Ulpian. in l. Fructus esse constat. D. Sol. matrim. Si coactis vindemiis altera die divorrium intercedat.

Pendens vindemia. Julianus in l. Qui pendentem. D. de action. empt. & vend. Qui pendentem vindemiam emit, si uvam legere prohibeatur a venditore, adversus eum, &c. V. PENDEO.

Percepta vindemia si mulier statim fundum viro in dotem dederit, &c. Ulpianus in l. Fructus esse constat. D. Solut. matrim.

Vindemiam & Vindemias inter se differre vult Servius, his verbis, Quum Vindemiam numero singulari, dicimus, unius anni significamus: quum plurali, multorum, ut Messem, messes: hiemem, hiemes. Haec enim femel tantum annis quibusque contingunt. Multi tamen volunt Vindemiam esse totius orbis generaliter, Vindemias singularum partium: ut plus significet singularis, quam pluralis numerus: sicut plus est quum dicimus, Per terram pluit, quam Per terras: tunc enim omne elementum per singularem numerum, non terras aliquas significamus. Virg. 2. Georg. 6. — spumat plenis vindemia labris. [Vindemiae pl. exstat in Gloss. Græcolat. Nempe, quia plurimum sunt, promiscue ponitur. Administrare vindemias. V. ADMINISTRARE.]

Colligere modicas vindemias. Plin. 9. Epist. 28. ad Romanum.

Mellisvindemia. Plin. Prima mellis vindemia melior. Idem lib. 11. cap. 14. & 15.

Olivarum vindemia. Plin. lib. 15. cap. 1. Scribitur in Gloss. Græcol. & Vintemia, Vintemio, mendose.

VINDĒMIŌLA, a, f. dimin. [*πενηπίδο*] Cic. 1. Att. 10. Ego omnes meas vindemiolas eo refero, ut illud subsidium senectuti parem. De fructu studiorum intelligit.

VINDĒMIĀLIS, e. Adj. [*πενητικός*, Gl. G. L.] Macrobius. 7. Saturn. cap. 7. Nuper in Tusculano meo sui, quum vindemiales fructus pro annua solennitate legerentur.

Feriae vindemiales. Minuc. Felix post pr. conf. Suet. August. cap. 35. & ibi Casaub. & Struck. Antiq. Convival. 1. 23.

VINDĒMIŌ, [*πενημία* Gl. G. L.] aere. Vindemias colligere. Plin. lib. 14. cap. 2. Novissimas vindemiant.

VINDĒMIĀTUS, a, um. Partic. Gloss. Gr. Lat. *τεπενημιαίος*. Vindemiatus.

VINDĒMIĀTOR, ōris, m. [*πενημιαστής* Gl. G. L.] Qui vinum legit. Columel. lib. 3. cap. 21. Vindemiatorum aleam fubeat. Idem lib. 4. cap. 17. Et fructus commodius legitur a vindemiatore.

Vindemiator, Sidus quod tertio Nonas Martii apparet. Columel. lib. 11. cap. 2. dicit illud septimo Calendas Septembris exoriri. Plin. lib. 18. c. 31. Stella, quae Vindemiator appellatur exoriri, mane incipit. Hoc fidus ita dictum putant, quod saepe vindemias faciat, h. e. Uvas immaturas exurat, vel nimis pluviis infestet, ut jam amplius aliam vindemiatorum operam non postulent vites.

VINDĒMĀTOR, ōris, m. per syncopem, teste Porphyrius. Idem. ut, Durus vindemator. Hor. 1. Serm. 7. 30. [Nisi per Synæresin sit vox quatuor syllabarum. V. quæ in PITUITA & VIETUS notata sunt.]

VINDĒMĪTOR, ōris, m. [*πενημιαστής*] Idem. Ovid. 3. Fast. 407. Sive est Arctophylax, sive est piger ille Bootes, Mergetur, visus effugietque tuos: At non effugiet vindemitor. Seneca de morte Claudii, Carpebat raras ferus vindemitor uvas.

VINDĒMIĀTŌRIUS, a, um. Adj. [*πενημιαστής*] Quod ad vindemiam pertinet. Varro 3. de R. R. cap. 2. Nihil magis torcula, vasa vindemiatória, aut ferias olearias, ut trapeta. Quali vindemiatóri, Ulpianus in l. Instrumento. D. de instructo vel instrumento leg.

VINĪFERA, a, f. a, erum. Adj. [*οινοφόρος*] ut, Vitis vinifera. Apul. de Herb. cap. 66. Vinifera terra. *οινοφόρος γη*. Gloss. Græcolat.

VINĪPŌTOR, ōris, m. [*οινοπότης*] Potator vini. Plin. lib. 14. cap. 54. Scitum de quodam vinipotore reperitur, Syraculis tamdiu potare solitum, donec ab eo cooperta in terra ova fetum ederent. Vetus exemplar legit Potore.

VINNĪCUS, a, um. Adj. [*βαγγής*] Gloss. Latinogræc. vel

VINŪLUS, vel **VINNULUS**, a, um. Adj. in Plauto Mollis est, ex vini diminutione. Cum enim vinum, quod generosum non esset significabant, vinulum & villum appellabant, unde adjectivum Vinulus est factum. Turnebus. Locus Plauti est Alin. 1. 3. 70. conf. Fest. Non. 2. 198. & Parei Lex. Crit. p. 1300.

V I O

VIOL. Violentia.

VIŌCŪRI, orum, m. Viarum curatores. Varro L. L. 4. 32. Publius & Cosconius vicus, quod ab his viocuris dicuntur aedificati. Idem alio loco, (4. 1.) Quis enim non videt, unde Aurifodinae & Viocurus? In antiquo lexico scribitur, Viaculus, *ἰδίον ἐπιμηλῆτης*, sed vel Viarius, vel Viocurus in eo scribendum censeo. Turnebus, 22. 16. [V. in VIA. Apud Varr. pr. loco Ab his vireis, altero Viocurus legitur.]

VIŌLA, a, f. [*ἰὸν τὸ ἀθάτον*, Gl. L. G. & G. L.] notæ significationis. Dicta, ut quidam volunt, per antiphrasim, quasi minime violata: vel quod non violanda: vel a vi olendi; quamvis aliqui per diminutionem, a Græco *ἰὸν* violam dictam velint. Plin. lib. 21. cap. 6. Violis honos proximus. Earum plurima genera, purpureæ, luteæ, albæ: plantis omnes, ut olus, fatæ. Ex iis vero, quæ sponte apricis & macris locis proveniunt purpureæ, latiore folio statim ab radice carnosa exeunt, &c. Abunde de violis in hoc capite tractat. Ibid. cap. 11. Florum prima Ver nuntiantium, viola alba. Tepidioribus vero locis etiam hieme emicat. Postea quæ appellatur purpurea. Proxima flammea, quæ & phlox vocatur, silveltris duntaxat. [Violam nigram esse Vaccinium liquet ex Gloss. Græcolat. *ἰὸν, ἀθάτον*. Viola, Vaccinium. *ἰὸν μέλαιον*, Vaccinium. V. in hac dict.]

In viola, Prov. Cic. 5. Tusc. 73. An tu me in viola putabas, aut in rosa dicere? Fuscæ violæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 129.

Mollis viola. Virg. 5. Ecl. 38.

Nigræ violæ. Virg. 10. Ecl. 19.

Viola alba, [*λευκόν*, Gl. L. G. & G. L.] Caltæ in Gloss. Græcolat.

Viola rultica, [*ῥυττικὴ*, *ῥυττικὴ*, *ῥυττικὴ*, *ῥυττικὴ*, Gl. L. G.] In Gloss. Græcolat. *ῥυττικὴ*, Luteolum V. in hac dict.

Pallentes violæ. Virg. 2. Ecl. 47.

Tinctus viola pallor amantium. Hor. 3. Carm. 10. 14.

Tondere violas manu. Propert. lib. 3. 13. 29.

VIŌLĀCRUS, a, um. Adj. [*ἰοιδής*] ut Violaceus color. Plin. lib. 35. cap. 16. i. e. Purpureus, qui in violæ florem tendit. Plin. lib. 9. cap. 39. Nepos Cornelius, qui Divi Augusti principatu obiit, Me, inquit, juvene violacea purpura vigebar.

VIŌLĀCIUM, i, n. Vinum vel succus e viola. Apic. 1. 4. De viola violacium facere.

VIŌLĀRIUS, i, m. [*ἰοδαμής*] Violacei coloris infector. Plaut. Aul. 3. 5. 36. Flammearii, violarii, carinarii.

VIŌLĀRIUM, i, n. [*ἰὸν*] Locus ubi nascuntur violæ, inquit Servius. Virg. 4. Georg. 32. — irriguumque bibant violaria fontem.

VIŌLĀNTILLA, a, f. [*ἰανθίς*] Græce Ianthis, nomen Mulieris, *Ἰανθίς*. Budæus.

VIŌLABĪLIS, **VIŌLANDUS**, **VIŌLANS**, **VIŌLATIO**, **VIŌLĀTOR**, **VIŌLATUS**, **VIŌLENS**, **VIŌLENTE**, **VIŌLENTER**, **VIŌLENTIA**, **VIŌLĒTUS**, V. VIS.

VĪŌN VALENTIA, [*οὐίαν Ὀυαλέντια*] Apulorum urbs, auctore Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. hodie Bivona, Hippo Plinio. q. V.

V I P

VĪPĒRA, a, f. [*ἕχιδ*, Gl. L. G. *ἕχιδνα*, G. L.] Genus serpentis. Dictum quod vi pereat. De quo Plinius abunde multis locis, maxime vero lib. 10. cap. 62. Viperæ mas caput inserit in os, quod illa abrodit voluptatis dulcedine. Terrestrialium eadem sola intra se parit ova unius coloris, & mollia ut pisces. Tertia die intra uterum catulos excludit: deinde singulos diebus singulis parit, vixinti fere numero. Itaque ceteræ tarditatis impatientes, perumpunt latera, occisa parente. Ovid. Rem. Amor. 421.

Parva necat morfu spatiosum vipera taurum.

Brevibus viperis implicata crines Candida. Hor. Epod. 5. 15.

Læsa vipera ignaro pede. Ovid. 2. de Arte Am. 376.

Venenata vipera ac pestifera, Homo pestilens, translate. Cic. de Arusp. Resp. 50. Etiamne in sinu atque in deliciis quidam optimi viri viperam illam venenatam ac pestiferam habere potuerunt.

Vipera est etiam Convicium. Florus, 4. 12. 37. Aliis oculos, aliis manus amputabant: unius os sutum, recisa prius lingua, quam in manu tenens barbarus, Tandem, inquit, vipera, sibilare deliite. V. Donat. ad Ter. Eun. 5. 2. 6.

VĪPĒRĀLIS, e. Adj. ut, Herba viperialis. Apul. de Herb. cap. 89.

VĪPĒRĒBUS, a, um. Adj. [*ἕχιδνοειδής*, Gl. G. L.] ut, Carnes vipereas edere. Ovid. 2. Met. 769.

Crinis vipereus. Virg. 6. Æn. 281.

Cruore vipereo madent tela. Ovid. 4. de Pont. 7. 36.

Dentes viperei. Ovid. 3. Met. 103.

Felle vipereo linere spicula. Ovid. 1. de Pont. 2. 18.

Nodis vipereis nexa brachia. Ovid. 4. Met. 491.

VĪPĒRĪNUS, a, um. Adj. [*ἕχιδνός*] Plin. lib. 11. cap. 53. Scythæ sagittas tingunt viperina sanie & humano sanguine.

Cruor viperinus. Hor. Epod. 3. 6.

Morsus viperinus. Cic. 2. de Fin. 94.

VĪPĒRĪNA, a, f. Herba, quæ & Serpentaria. Apul. de Herb. cap. 5.

VĪPĪŌNĒS, um, m. [*μασώγρανοι*] sunt Minores grues: sicut Pipiones, Minores columbi. Plin. lib. 10. cap. 49. In Balearibus insulis & Buteo, accipitrum generis, in honore mensarum est: item vipiones: sic enim vocant minorem gruem.

V I R

VIR. Virgo. **VIR. DIAN.** Virgo Diana. **VIRT. AETERN. AVG.** Virtus aeterna Augusti.

VĪR, vīri, m. [*ἄνθρωπος*, Gl. L. G. & G. L.] Nonnunquam respectum sexus habet. Plin. lib. 10. cap. 63. Viros avidiores veneris hieme, feminas æstate Hefiodus prodidit.

Vir itaque nominatus est, quod major in eo vis est, quam in femina, & hinc Virtus nomen accepit. Lactantius de Opificio Dei cap. 12. H. St. Soboles virum. Lucret. lib. 4. 1226.

Gens effrena virum. Virg. 3. Georg. 382.

Genus acre virum. Virg. 2. Georg. 168.

Vis invicta viri. Stat. 3. Theb. 62.

Famæ magnæ vir. Ovid. 7. Met. 475.

Ingenii jucundi & elegantis vir. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Roboris magni vir. Senec. Theb. 1.

Spiritus ingentis vir. V. INGENS.

Absurdus vir. V. ABSURDUS.

Acres viri. Virg. 11. Æn. 48.

Ademptus vir. V. ADIMEO.

Adolescens vir. V. ADOLEO.

Agrestes viri. Hor. 3. Carm. 1. 22.

Amplissimus & ornatissimus vir. V. AMPLUS.

Audax vir. Sil. lib. 3. 524. al. Nudatus.

Bellatores viri. Sil. lib. 1. 218.

Bonus vir. V. BONUS.

Bonus vir & prudens. Hor. de Arte Poet. 445.

Bonus vir & sapiens. Hor. 1. Epist. 7. 22.

Cælestis vir. V. CALUM.

Censorius vir. V. CENSOR.

Civilis vir. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Clari viri. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Clarorum virorum animi. Hor. 2. Epist. 1. 249.

Clarissimus vir. Cic. 2. Fam. 2.

Comis & bonus vir. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Consularis vir. V. CONSUL.

Egregius sanctusque vir. Juven. 13. Sat. 64.
 Excellens vir. Cic. 1. Fam. 7. Virum enim excellentem, & tibi tua præstanti in eum liberalitate devinctum, &c.
 Externus vir. Ovid. 16. Epist. 308.
 Ferox vir. Sil. lib. 12. 695.
 Fortis vir. Ovid. 13. Met. 383.
 Fortis vir ad arma. Ovid. 2. Fast. 688.
 Gravis vir. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Ignoti nova forma viri. Virg. 3. Æn. 591.
 Illustris vir. V. ILLUSTRIS.
 Injustus vir. Ovid. 2. Fast. 688.
 Insignis vir pietate. Virg. 1. Æn. 10.
 Instructissimus vir. V. INSTRUO.
 Intemperans vir. V. INTEMPERANS.
 Invictum virum vicit dolor. Ovid. 13. Met. 386.
 Jurisperiti, an militaris viri laus major. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Justus vir & tenax propositi. Hor. 3. Carm. 3. 1.
 Lectissimi viri atque ornatissimi. V. LERGO, &c.
 Litterati viri. V. LITTERA.
 Magnus vir. Ovid. 13. Met. 341.
 Maximus vir. V. MAGNUS.
 Memor, gratus, & bonus vir. Cic. 2. Fam. 5.
 Mendax vir. Virg. 8. Æn. 644.
 Molles viri, vel potius Non molles. Hor. Epod. 1. 10.
 Nefandus vir. Virg. 4. Æn. 497.
 Princeps vir. Ovid. ad Liv. 344.
 Sanctus vir. Senec. Hippol. 12.
 Sollers vir. Ovid. in Ibin, 279.
 Subtilis vir. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 Veloces viri. Ovid. 10. Met. 561.
 Compellare virum blande. V. COMPELLO.
 Congelare virum. V. CONGELLO.
 Dividere in viros. V. IN præpositionem.
 Increvit per hos viros salutaris professio. Cels. lib. 1. in præcæm.
 Legere vir virum, in Romana militia dicebatur, cum in constituenda acie quisque sibi cum deligeret adscisceretque socium pugnae, seu astitem, cujus virtuti plurimum tribueret. Virg. 11. Æn. 621.
 Tertia sed postquam congressi in prælia, totas Implicuere inter se acies, legitque virum vir. V. Briffon. de Form. p. 446. Petr. Victor. Var. Lect. 16. 19. & Turneb. Advers. 25. 7. conf. etiam Suet. Aug. cap. 35.
 Vir, Fortis vir, qui præfenti fortique animo est præditus. Ter. Adelph. 4. 2. 26.
 Laudo, Ctesiphon, patrifas, abi, virum te judico. Idem Eun. 1. 2. 74.
 Heu noster, laudo, tandem perdoluit, vir es. Cic. 2. Tusc. 43.
 Si virtutis compotes, vel potius si viri volumus esse.
 Cadere in virum. V. CADDO.
 Vir & Homo. Cic. 2. Tusc. 53. Ita & tulit dolorem, ut vir: & ut homo, majorem ferre sine causa necessaria noluit. Idem pro Flac. 52. Si civitas per viros bonos, gravesque homines, querelas ad vos detulisset. Et 2. Q. frat. 10. Sed quum veneris, virum te putabo, si Sallustii Empedoclea legeris, hominem non putabo.
 Matura viro filia, Marito. Virg. 7. Æn. 155.
 Durus vir. Ovid. 3. Amor. 4. 1.
 Perjurus vir. Ovid. 10. Epist. 76.
 Viduus vir. Ovid. 8. Epist. 86.
 Conjuncta ô digno viro. Virg. 8. Ecl. 32.
 Dare nuptum viro. V. NUDO.
 Expertæ virum puellæ. Hor. 3. Carm. 14. 11.
 Meruit illa virum dote. V. MEREO.
 Nupta viro puella. Ovid. 16. Epist. 367.
 Nupta sævo viro. Hor. 3. Carm. 10. 2.
 Vir, respectum ætatis aliquando dicit. Plinius, Quod non modo in puero sive adolescente, sed etiam in viro admiratione dignum videretur.
 Vir, Maritus. Ter. And. 3. 3. 39.
 Tibi generum firmum, & filia invenies virum.
 Quærere virum. Petron. cap. 119. Ubi Interpr. Quæ omni corporis habitu & incessu mollitiem præferebant, dicebantur virum quærere.
 Vir, pro Virilitate. Catull. 61. 6.
 Itaque ut relicta sensit sibi membra sine viro, &c. i. e. Postquam. Aty virilia sibi abscidit.
 Vir, de Brutis etiam dicitur. Virg. 7. Ecl. 7.
 Vir gregis ipse caper.
 VIRA, æ. f. Festus, Feminas antiqui viras appellabant, unde adhuc permanent Viragines & Virgines. V. Serv. ad Virg. 12. Æn. 468.
 VIRAGO, inis. f. [ἀνδρεία, γενναία, Gl. L. G.] Mulier fortis, quæ viro similis sit, & virilia opera faciat. Plaut. Merc. 2. 3. 78.
 — recte ego emero matri tuæ
 Ancillam viraginem aliquam, non malam, forma mala.
 Cruda virago Gorgone, Pallas. Stat. 11. Theb. 414.
 Diva virago, Diana. Senec. Hippol. 1.
 Flava virago, Pallas. Ovid. 6. Met. 131.
 Metuenda bello virago, Pallas. Ovid. 2. Met. 765.
 Regina bellorum virago, Pallas. Stat. 4. Silv. 5. 23.
 Virago, [ἀνδρουργός, Gl. L. G.] [An pro Semimare? In Græcolat. etiam ἑπικύματα κέρει, Viripotens, Virago, Adulta.
 VIRATUS, a, um. Adj. ut, Uxor virata, viro juncta. Varro apud Non. 2. 507.
 Compar. Novatian. de Trin. cap. 2. Omni robore robustior, omni virtute viritior. pro Virator. [An Virilior?
 VIRATUS, us. m. Viri conditio. Sidon. 7. Epist. 9. Bono viratu æmulis magis predesse cupiens quam placere.
 VIRIPLACA, æ. f. Dea. nomen hec a placandis viris fertur afflicta. Valer. Max. 2. 1. 6. Quoties inter virum & uxorem aliquid jurgii intercesserat, in facellum Deæ Viriplacæ, quod est in Palatio, veniebant; & ibi invicem locuti quæ vuluerant, contentione animorum depolita, concordæ revertebantur.
 VIRIPOTENS, entis. [ἐπακμῶ κέρει, Gl. L. G. & G. L. ἑπικύματα, L. G.]

Virgo dicitur, quæ apta est connubio. Plaut. Perf. 2. 3. 1. Paulus in l. Si filia familias. D. de leg. 3.
 Juppiter viripotens. Plaut. Perf. 2. 3. 1. [A viribus.
 VIRIPOTENTIA, æ, f. Puellarum viripotencia, titulo capitis primi, libri sept. de Hist. anim. H. St. Aristotelis Latinum interpretem designat nescio quem.
 VIRILIS, e. Adj. [ἀνδρικός, Gl. L. G.] Quod est viri: ut, Opus virile. Et, Forma virilis. Ovid. 4. Epist. 76.
 Oculi viriles. Ovid. 5. Fast. 153.
 Officium virile. Hor. de Arte Poet. 193.
 Proles virilis, Mascula. Virg. 7. Æn. 50.
 Sexus virilis. [ἀρρενογονία, Gl. L. G.] Plin. lib. 10. cap. 55.
 Stirps virilis. Liv. 1. 1. extr.
 Studia virilia. Ovid. 12. Met. 208.
 Tela virilia. Ovid. 8. Met. 392.
 Toga virilis. Cic. 2. Philipp. 44. Suet. Aug. cap. 36. V. ΤΟΓΑ.
 Vestis virilis. Hor. 1. Serm. 2. 16.
 Vultus virilis. Ovid. 3. Met. 189.
 Virilis [ἀνδρείου] Virum decens, Fortis.
 Magis virilis. V. MAGIS.
 Parum virile. Cic. 2. de Finib. 47. Vereturque quicquam aut facere aut loqui, quod parum virile videatur.
 Animus virilis, i. e. Fortis, qualis debet viri esse. Ter. Phorm. 5. 8. 64.
 Animo virili præfentique ut sis para. Cic. 14. Att. 21. Acta enim illa res est animo virili, consilio puerili.
 Cura virilis. Virg. 9. Æn. 311.
 Dolor virilis. Cic. 11. Att. 10. Nec res periisset, & videremur aliquid doloris virilis habuisse.
 Habitus orationis virilis. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Igniculus virilis. Cic. 15. Att. 25. Reliqua pars epistolæ: illam namque in utramque: sed tamen nonnullos interdum jacit igniculos viriles.
 Inflexio fortis ac virilis laterum. Cic. 3. de Orat. 318.
 Partes viriles mandare puero. Hor. de Arte Poet. 177.
 Ratio fortis & virilis. Cic. 3. Tusc. 22. Sententiis tamen utendum est eorum potissimum, qui maxime forti, & ut ita dicam, virili utuntur ratione atque sententia.
 Sententia fortis & virilis. Cic. 3. Tusc. 22.
 Vox virilis. Cic. pro Sext. 10. Recita quæso, P. Sexti, quid decreverint Capuæ Decuriones, ut jam virilis tua vox possit aliquid significare inimicis nostris.
 Virilis [στον κρατὶ ἀναλογία, Gl. L. G.] Columel. lib. 7. cap. 11. Virilis pars. Est autem pars virilis, Pars cujusque viri. Cic. 5. Verr. 7. Qui præfertim plus etiam, quam pars virilis postulat, pro voluntate Pop. Ro. oneris ac muneris fuscipere debeam. Idem 6. Verr. 81. Est aliqua mea pars virilis, quod ejus civitatis sum, quam ille amplam, illustrem, claramque reddidit. Ὀλως τε δὲ ἐν προθυμίας ἀνδρῶν δυνατῆς ἐξήλιπεν. Appianus p. 142. τῆ μ. Par. Ubi superfl. ἀνδρῶν δυνατῆς non intelligitur. H. St.
 Parte pro virili, Pro viribus. Cic. pro Sext. 138. V. PRO.
 Portione pro virili. Tacit. in Vit. Agric. 45.
 Vocare aliquos ad virilia. Sallustius lib. 3. fragm. in oratione Marci Tribun. pleb. ad Plebem. Dein, ne vos ad virilia illa vocem.
 Compar. Lamprid. dixit obfæno sensu Heliogab. cap. 8.
 VIRILIA, um. plur. tantum, [αἰδύλια] Verenda, pudenda. Plin. lib. 21. cap. 27. Et in totum ad virilia cauliculis ejus, in vino & aceto tritis, nihil utilius putant.
 Ad differentiam sexus feminei, ut si dicam Virilia vocari illa, quæ virilitatem testantur. H. St.
 VIRILITAS, atis. f. [αἰδύλια, ἀρρενογόνος] Idem quod Virilia, seu pudenda virilia. Martial. lib. 9. 7.
 Non puer avari sectus arte mangonis,
 Virilitatis damna mæret ereptæ.
 Ademptæ virilitatis homo. V. ADIMO.
 Excisa virilitas. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Virilitas de bestiis. Plin. lib. 23. cap. 1. Utiliter etiam fovetur vino calido virilitas jumentis.
 Incestæ virilitatis, de Stupratore. Tacit. 6. Ann. 5. Arguitur pleraque, C. Cæsarem quasi incestæ virilitatis, &c. dixisse. Id autem ideo de Caligula dixerat Messalinus, quod is cum omnibus fororibus suis stupri consuetudinem fecit, ut scribit Tranquillus.
 Ad animum translatum. [ἀνδρικός, Gl. L. G. & G. L. δύναμις, G. L.] Quintil. lib. 1. cap. 8. Sanctitas, & ut sic dicam, virilitas a Tragicis petenda.
 VIRILITER, Adv. [ἀνδρείως, Gl. L. G.] Fortiter & magno animo. Cic. 2. Tusc. 95. Itaque barbari quidam, & immanes ferro decertare acerrime possunt, ægrotare viriliter non queunt.
 Viriliter & magno animo. Cic. 1. Off. 94. Quod enim viriliter animoque magno fit, id dignum viro & decorum videtur.
 Viriliter age, ἄνδρῶς, Gloss. Græcolat.
 Defendere viriliter. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Facere viriliter. Hor. 1. Epist. 18. 38.
 Ferenda fortuna viriliter. Ovid. 1. Fast. 479.
 VIRITIM, Adv. [κατ' ἀνδρα, κατ' ἕνα ἕκαστον, Gl. L. G.] Per singulos viros, inquit Festus. Cic. 3. Tusc. 48. Nolim, inquit, mea bona, Gracchæ, tibi viritim dividere liceat: sed si facias, partem petam. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 71. Pecus, cujus magna erat ab Mandubiis compulsa copia, viritim distribuit.
 Ferre legem de aliquo agro viritim dividendo. Cic. de Clar. Orat. 57.
 Dicitur etiam C. Flaminius is, qui Trib. pleb. legem de agro Gallico & Piceno viritim dividendo tulit.
 Percrebuit rumor viritim. Curt. lib. 6. 2. 15.
 Viritim, de uno etiam dicitur. Curt. lib. 7. 4. 33. Si quis viritim dimicare veller, provocavit ad pugnam. Hor. 2. Epist. 1. 92.
 Viritim, metaphorice, pro Particulatim. Seneca Natur. Quæst. lib. 5. cap. 7. De ventis in universum diximus, nunc viritim incipiemus illos discutere. V. Suet. Tiber. cap. 76.
 VIRITANUS, a, um. Adj. Viritim distributus. ut, Ager viritanus. Fest.
 VIROSUS, a, um. Adj. [ἀνδρομανής] a Vir, primam corripit. ut, Virofæ mulieres, dicuntur Virorum appetentes, vel luxuriosæ. Lucil. lib. 7.
 Dixi ad principium venio, vetulam atque virofam
 Uxorem cædam potius quam egomet me. Afranius Divortio, Vigilans

- Vigilans ac solers, sicca, sana, sobria, virosa non sum: & si sum, non defuit mihi qui ultro dent, ætas integra est, formæ fatis.
- Virofus, a Virus primam producit. V. VIRUS.
- VIRIOSUS, a, um. Idem. Apul. 9. Met. p. 223. Elmenh. Scava, sava, viriosa, ebriosa, perversa, &c.
- Viriosus, Robustus. V. in VIS.
- VIRIATUS, a, um. Adj. Magnarum virium. Lucil. lib. 26. Contra flagitium nescis bello vinci a viriato Annibale. Nonius 2. 903.
- VIRTUS, quod & hinc ducunt, V. suo ordine.
- VIRBIUS, i. m. dicitur, Hippolytus Thefei filius, quasi bis vir: quia novocali calumnia necatus, beneficio Æsculapii vel Dianæ revocatus fertur ad vitam. Revera, inquit Servius in 7. Æneid. 761. Virbius est nomen conjunctum Dianæ, ut Matri deum Atys, Minervæ Erichthonius, Veneri Adonis.
- VIRDÖMÄRUS, i. m. Gallorum rex, de quo cæso Claudius Marcellus opima spolia Jovi Feretrio consecravit. Propert. lib. 4. 11. 39.
- Virdomari genus hic Rheno jactabat ab ipso.
- VIRECTUM, VIRRO, VIRSCO, V. VIRIDIS.
- VIRRO, ðnis. m. [χρῆρον] Plin. lib. 18. cap. 29. Avem parram oriente Sirio, ipso die non apparere, donec occidat. E diverso vireonem prodiere ipso solstitii die. Gaza eum intelligit, qui & Aristoteli & Plinio vocatur Chlorion.
- VIRRES, VIRIUM, &c. V. VIS.
- VIRGA, æ. f. [ῥάβδος], Gl. L. G. & G. L.] Vimen in Gloss. poster. notæ significationis. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 12. Porcia lex virgas ab omnium civium Roman. corpore amovit: hic misericors flagella retulit. Lentior virgis falicis. Ovid. 13. Met. 800.
- Arbuteis virgis texunt feretrum. Virg. 11. Æn. 65.
- Cornea virga. V. CORNEUS, in CORNU.
- Fraxina virga. Ovid. 11. Epist. 76.
- Medicata virga. Ovid. 1. Met. 716.
- Rasæ hastilia virgæ. Virg. 2. Georg. 358.
- Viscata virga fallere volucres. Ovid. 15. Met. 474.
- Virgæ sanguineæ. Modestin. in l. 9. D. de leg. Pompeja de Parricid. Plin. Si quidem & genitæ, & populi, & ulmi, & sanguinei frutices. Aut igitur e fruticibus virgæ erant, quibus cædebantur parricidæ, ut terror inesset in cruento earum colore, aut ad horrorem, ut existimo, cruentabantur. Sic de Bellona scribit Maro, 8. Æn. 703.
- Quam cum sanguineo sequitur Bellona flagello. & Feialis hasta sanguinea & cruenta bellum indicabat. Liv. 1. 32. Ut Feialis hastam ferratam, aut sanguineam præfiam ad fines eorum ferret. Turnebus. V. SANGUINEUS.
- Virga turis. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Virgam turiam dixit, Virg. 2. Georg. 117.
- Aurea virga. Virg. 7. Æn. 190.
- Censoria virga. Quintil. lib. 1. cap. 5. Quo quidem ita sunt severe usi veteres grammatici, ut non versus modo Censoria quadam virga notare, &c. Hæc autem virga alias dicitur Obeliscus, ut annotat interpres Quintiliani.
- Cædere virgis. V. CÆDO.
- Cædere aliquem virgis ad necem. Cic. 5. Verr. 70. Quid erit extremum? si damnatus eris, virgis te ad necem cædi necesse erit.
- Lacerare aliquem virgis. V. LACERO, in LACER.
- Morientur in tergo virgæ. V. MORIOR.
- Multari virgis. V. MULTA.
- Variari virgis. V. VARIUS.
- Virgam tribuebant Somno, qua feriens homines, soporem inducebat. Papin. —extremo me tange cacumine virgæ. Maro ramum ei tribuit, quem soporatum vi Stygia super utraque tempora Palinuri quassasse dicit: alii etiam ei cornu tribuunt. Ex Turneb. Adv. 21. 4.
- Virga, Linea colorata. Ovid. 1. de Arte Am. 291. de tauro quodam, Signatus tenui media inter cornua virga.
- Purpureæ virgæ, i. e. Vestis virgata. Ovid. 3. de Arte Am. 269. V. VIRGATUS.
- VIRGĀBIUS, i. m. Qui virgis & loris cædit. Gloss. Gr. Lat. ῥαβδῶχος, Lictor, Virgarius.
- VIRGĀTUS, a, um. Adj. ut Calathisci virgati, Virgis contexti. Catul. Argon. 62. 319.
- Virgatus, Quod virgas quasdam in longum aut latum varia serie, & colore porrectum habet, virgatum dicitur. ut Virgatæ vestes. virgata sagula, quæ discoloribus, tanquam currentibus regulis colorum & ductibus, varia cernuntur. Grammatici hac notione contenti non sunt, sed ajunt ad Gallorum etiam respectum esse linguam, quibus Virga purpurana significat, ut virgata sint purpurea. Sed simplex intellectus & Latinus magis convenit. Valerius certe Flaccus Thracum mulieribus virgatas vestes tribuens, purpureas non intellexit, sed barbarorum ritu discoloris, & veluti virgatis segmentis contextas. Ejus sunt versus, lib. 2. 158. Jam venit durata gelu, sed me quoque pulsam Fama viro: nostrosque toros virgata tenebit. Ex Turneb. 2. 14.
- Vestis virgatæ auro. Sil. lib. 4. 145. h. e. Virgis seu lineis aureis distinctæ. V. VESTIS.
- Corpore virgato tigris, Variis coloribus distincto. Sil. lib. 5. 148.
- Tigres virgatæ. Sen. Hippol. 3.
- Übera virgata. Sen. Herc. Oeth. v. 145.
- VIRGRUS, a, um. Adj. [ῥαβδωτός, Gl. G. L.] Quod est ex virgis factum. Virg. 1. Georg. 165.
- Virgea præterea Celei, vilisque supellex.
- Area virgea. Columel. lib. 7. cap. 3.
- Flamma virgea. Virgil. 7. Æn. 463. h. e. De virgis facta: undè est flamma validior. Servius.
- Pabula virgea, Arbuscularum frondes in pabulum caprarum decerptæ. Virg. 3. Georg. 320.
- Sæpem virgeam interponere. Columel. lib. 11. cap. 3.
- VIRGÖSUS, a, um. Virgarum plenus ut, Virgofus frutex. Pallad. 1. tit. 24.
- VIRGĒTUM, i. n. [ῥαβδωτοῦ] Locus virgis confusus ad illigandas vites: qui mos antiquis fuerat ut hodie quoque, dum Amerina falix aut genista juxta vites feruntur. Cic. 2. de Legib. 21. Sacerdotes vineta, virgeraque & salutem populi auguranto.
- VIRGINDEMIA, vel VIRGIDEMIA, æ. f. [ῥαβδολογία] Collectio
- Vol. IV.
- virgarum ob verbera, aut ad aliquid vincendum. Varro in Agathone, Quid tristiore video te esse? hæc spes est argentaria: ideoque scapulæ metuunt virgindemiam. Plaut. Rud. 3. 2. 22.
- At ego te per crura & talos, tergumque obtestor tuum, Si tibi uberem ulmeam esse speres, virgindemiam. [Ficta vox & Comicis, ad imitationem Vindemiæ.
- VIRGŪLA, æ. f. dimin. [παρὰφυλάξ, Gl. L. G.] Cic. 8. Philipp. 23. Quum tempus ille differret, virgula stantem circumscriptis: dixitque, se non antea renuntiatum Senatui, nisi prius sibi respondisset, quid factorus esset, quam ex illa circumscriptione excederet.
- Virgula divina dicitur, quoties quicquid optamus, id citra humanam operam quasi divinitus nobis significamus contingere. Propterea quod antiquitas, quemadmodum in annulis, ita & in virgis ferendis existimavit aliquam fatalem, ac ceu magicam inesse virtutem. Cic. 1. Off. 152. Quod si omnia nobis, quæ ad victum cultumque pertinent, quasi virgula divina, ut ajunt, suppeditarentur. Citatur aliquoties, & apud Nonium Marcellum, Varro in Virgula divina; ut appareat hunc fuisse titulum alicujus ex Menippeis, qui nimirum & ipsi plerique feruntur proverbiales. Adagium natum videri potest potissimum ab illa virga Homericæ, quam ille Palladi tribuit, adeo celebri, ut de ea Antisthenes Cynicæ sectæ conditor, librum conscripserit, eam cum suo, ut conjicio, baculo conferens. Erasmi.
- VIRGULĀTUS, a, um. Adj. Plin. lib. 9. cap. 33. Jam distinctione virgulata, crinita, crispata, &c.
- VIRGĀTOR, ðris. m. [ῥαβδωτής] Qui virgis cædit. Plaut. Afin. 3. 2. 19. Ubi sæpe causam dixeris pendens adversus octo Astutos, audaces viros, valentes virgatores.
- VIRGULTUM, i. n. [βλάστημα, Gl. L. G. & G. L. ῥαβδῶν, G. L.] Virgulta pl. [ῥάμνοι, Gl. L. G.] Plin. lib. 12. cap. 19. Præcipua bonitas virgultorum tenuissimis partibus ad longitudinem palmi. Cic. pro Cæli. 42. Ergo hæc deferta via & inculta, atque interclusa jam frondibus & virgultis relinquatur. Et 1. de Divin. 49. Omnia arbutta, virgulta, tecta pervertere. [Ubi forte Fructuæ legendum, conf. Liv. 21. 22. extr. Virgultum autem, per synocopen pro Virguleto dici puto, a Virgula, ut Virgetum a Virga.
- Cornea virgulta. Virg. 3. Æn. 23.
- Sonantia filvis virgulta. Virg. 6. Æn. 704.
- Silvestria virgulta. Virg. 2. Georg. 3.
- Tenera attondent simæ virgulta capellæ. Virg. 10. Ecl. 7.
- Defodere nova virgulta in terram. Lucret. lib. 5. 788. & 933.
- Resonant avibus virgulta canoris. Virg. 2. Georg. 328.
- VIRGULTUS, a, um. Adj. Vallem virgultam per appositionem dixit Sil. 12. 354. V. ibi Drakenb.
- VIRGI, Hispaniæ oppidum, in sinu quem Virgitanum vocant. Auctor Pompon. lib. 2. 6. Nunc Almeria dicitur, teste Olivario in Melam.
- VIRGILIÆ, V. VERGILIÆ.
- VIRGILIUS, i. m. [Ὀυῖργιλιος] Mantuanus poeta celeberrimus, Marone, Maraque natus, qui primum inter Latinos poetas obtinet locum. Sunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium, scribi debere autumant: de quo vide Castigationes Pierii in Virgilium. scripsit Bucolica, Pothione ipsum hortante, atque emendavit triennio. Georgica absolvit annis septem, cum id ei argumentum proposuisset Mæcenas. Æneida rogatus ab Augusto scripsit quidem annis undecim, sed inemendatam reliquit, ac moriens iussit cremari. Cui voluntati ejus Augustus restitit, Tuccæ & Varo emendatione commissa. Hujus vitam non minus docte, quam copiose scribit Petrus Crinitus lib. 3. de poetis Latinis. Virg. 4. Georg. 563. Illo Virgilium me tempore dulcis alebat Parthenope, studiis florentem ignobilis oti. Amantissimus Virgilius vetustatis. Quintil. lib. 1. cap. 7. Optimus Virgilius. Hor. 1. Serm. 6. 54.
- VIRGILIĀNUS, a, um. Adj. possess. [Ὀυῖργιλιανός] ut, Virgiliana virtus, apud Plin. in præf.
- Virgilianum illud. Quintil. lib. 1. cap. 3. Habendumque in animo semper illud Virgilianum.
- VIRGINIUS, i. m. Nomen Romanum, ut L. Virginius, Virginiae pater, & parricida, pluresque passim Livio memorati.
- Virginus, Rhetor & Orator Romanus. V. Quintil. 3. r. extr. & ibi Burm.
- VIRGINIA, æ. f. L. Virginii Centurionis filia; quam stupro destinatam ab Appio Decemviro pater in medio foro occidere maluit, quam pati, ut in fœdam servitutem abduceretur. V. Liv. 2. 31.
- VIRGO, ðnis. f. [παρθένη, Gl. L. G.] a Vir. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cicero objurgantibus, quod sexagenarius Popiliam virginem duxisset, Cras mulier, inquit, erit. Ulpianus in l. Alioquin, D. de contrah. empt. Quod si ego me virginem emere putarem, quum esset mulier, emptio non valebit. Absolutio virginum. Cic. 3. in Catil. 9. Cinnam ante se & Sullam fuisse, eundemque dixisse, fatalem hunc esse annum ad interitum hujus urbis atque imperii, qui esset decimus annus post virginum absolutionem, &c. V. Absolutio in ABSOLVO.
- Adulta virgo. V. ADOLEO.
- Animosa virgo. Ovid. 20. Epist. 115.
- Armata virgo. V. ARMA.
- Aspera virgo. Virg. 11. Æn. 664.
- Bellica virgo, Pallas. Sil. lib. 7. 459.
- Cassa virgo dote. V. CASSUS.
- Corrupta virgo. Ovid. 3. Amor. 8. 30.
- Frigida non virgo. Ovid. 2. Amor. 1. 5.
- Jugata nondum thalamis virgines. Sen. Herc. fut. 10.
- Junceæ virgo. V. JUNCUS.
- Laudatissima virgo dote formæ. Ovid. 9. Met. 715.
- Matura virgo. Hor. 3. Carm. 6. 22.
- Matura viro virgo. V. MATURUS.
- Nitidæ virgines. Hor. 2. Carm. 12. 19.
- Pulcherrima virgo. Ovid. 9. Met. 9.
- Regia virgo. Ovid. 2. Met. 570.
- Sanctæ virgines, Vestales. Hor. 1. Carm. 2. 27.
- Teneræ virgines. Hor. 1. Carm. 21. 26.
- Tempestiva virgo Fæsto dicitur, Quæ matura viro est & nubilis & formosa, velut ἄρως. Auctoritate, inquit, virginis cujusdam tempestivæ nomine Romes.
- Abstinere virgine. V. ABSTINEO.
- Comprimere virginem. V. COMPRESSIO.

- Rapere ad virum virginem. Catul. in Epith. Jul. 59. 4.
 Virgo, pro Muliere, quæ adhuc sit in viridi ætate & vigore, post liberos etiam susceptos. Virg. 6. Ecl. 47. de Pasiphaë,
 Ah virgo infelix, tu nunc in montibus erras. Virgo, inquit Ser-
 vius, a viridioræ ætate; nam jam mater fuerat Phædræ, Ariadnes,
 Androgei.
 Nobilis virgo in omne ævum. Hor. 3. Carm. 17. 36. Quo in loco Vir-
 ginem pro Muliere posuit. Hypermnestram enim intelligit, quæ Lino
 marito pepercit.
 Virgo pro Filia ponitur. Nepos 15. 3. 5. Cum virgo amici nubilus pro-
 pter paupertatem collocari non posset, &c.
 Virginem, Omne incorruptum & intactum dixerunt veteres. Cic. in
 Orat. 64. Mollis est enim oratio philosophorum, & umbratilis, nec sen-
 tentiis, nec verbis instructa popularibus, nec vincita numeris, sed so-
 luta liberius, nihil iratum habet, nihil invidum, nihil atrox, nihil
 mirabile, nihil astutum, casta, verecunda, virgo incorrupta quodam-
 modo; itaque Sermo potius, quam Oratio dicitur. Idem de Clar. Orat.
 330. Domi teneamus eloquentiam septam liberali custodia, &c. tene-
 murque ut adultam virginem calte. [Non tamen his in locis metapho-
 ra, sed Assimilatio est.]
 De rebus omnibus integris & incorruptis Adjective dicitur. ut,
 Carnes virgines. Plin. lib. 28. cap. 4.
 Equa virgo. Plin. lib. 28. cap. 9.
 Porca virgo. Martial. lib. 13. 56.
 Te fortasse magis capiet de virgine porca,
 Me materna gravi de sue vulva capit.
 Tribuitur Sexui virili a Patribus ecclesiasticis, deque iis dicitur, qui
 expertes conjugii venerisque sunt. ut, Virgo maritus. Chrysol. Serm. 168.
 V. Hieron. Apol. pro libris adversus Jovianum.
 Virgo est etiam Signum cæleste. Columel. 11. 2.
 Virgo, urbis Romæ aqua. V. MARCIA.
 VIRGINULA, æ. f. [παιδευσιμύδιον, Gl. G. L.] Sed frequentiore in usu
 VIRGUNCULA, æ. f. aliud dimin. Petron. cap. 20. Utique postquam
 virguncula cervicem invasit. Et Juven. 13. Sat. 40.
 — tunc, cum virguncula Juno. Subaudi Fuit.
 VIRGINĀLIS, e. Adj. [παιδευσιμύδιος, Gl. G. L.] Quod ad virginem perti-
 net: ut, Virginalis modestia. Cic. 1. de Divin. 66.
 Habitus atque vestitus virginalis. Cic. 6. Verr. 5.
 Ploratus virginalis. Cic. 2. Tusc. 21.
 Heu virginalem me ore ploratum edere. Ex poeta.
 Virginali verecundia homo. Cic. pro Quint. 39.
 VIRGINAL, ālis, n. [φύσις] Virginis membrum naturale.
 Virginalia, Conchæ quædam Apulejo Apolog. p. 296. Elmenh. dicuntur,
 a mulierum virginumque natura, id est, obscurâ parte. Turneb. conf.
 Solin. cap. 4. & Indicem Elmenh. in Apulej.
 VIRGINĀRIUS, a, um. Adj. [παιδευσιμύδιος] Plaut. Perf. 4. 9. 14. Sceles-
 ta fides est virginaria.
 VIRGINRUS, a, um. Adj. Idem. [παιδευσιμύδιος, Gl. G. L.] Plin. lib. 28.
 cap. 7. Si purgatio illa post virginitatem prima sit, aut in virginea ætate
 spontanea.
 Agmen virgineum. Claud. 2. Conf. Stilich. 263.
 Artus virginei. Ovid. 3. Met. 164.
 Chorus virgineus. Ovid. 3. de Arte Am. 168.
 Facies virgineæ. Virg. 9. Æn. 120.
 Forma virginea puer. Ovid. 3. Met. 607.
 Habitus virginei. Ovid. 13. Met. 166.
 Pudor virgineus. Tibul. lib. 1. 4. 74.
 Rubor virgineus. Virg. 1. Georg. 430.
 Timor virgineus. Ovid. 10. Met. 361.
 Vultus virginei. Ovid. 5. Met. 563.
 VIRGINEUM, i. n. [παιδευσιμύδιον, Gl. G. L.] Subaudito Conclave. In Gloss.
 vitiose scriptum Virginem.
 VIRGINITAS, ātis, f. [παιδευσιμύδιος, Gl. G. L.] Castitas, castimonia. Cic.
 3. de Nat. Deor. 59. Minerva patrem dicitur interemisse virginitatem
 suam violare conantem.
 Spolium virginitatis. Ovid. 5. Epist. 140.
 Matura toris virginitas. Stat. 1. Achil. 292.
 Perpetua virginitas. Ovid. 4. Trist. 3. 14.
 Severa virginitas. Ovid. 3. Met. 255.
 Carens virginitate. Ovid. 9. Met. 331.
 Erepta virginitas. Virg. 12. Æn. 141.
 Libata virginitas. Ovid. 2. Epist. 115.
 Patet virginitas. Ovid. 14. Met. 133.
 Raptæ virginitatis præmia. Ovid. 8. Met. 851.
 Resoluta virginitas. Plin. lib. 28. cap. 7. Asperrimamque vim profluvii
 ejus esse primis annis virginitate resoluta.
 VIRGINIUM, i. n. Idem in Gloss. Græcolat.
 VIRGINENSIS, is, f. Dea, cui novæ nuptæ zonam dedicabant. August.
 Civ. Dei, 6. 9.
 VIRGINISVENDONIDES, æ. m. Vide VANILOQUIDORUS EX
 Plauto. H. St. Vocabulum est joci causa confictum a Comico in Perf. 4. 6. 20.
 VIRGINO, āre. [παιδευσιμύδιος, Gl. G. L.] Caste vivere. Tertull. de Virgin.
 Veland. cap. 12. Virginari volunt sola capitis nuditate.
 VIRIA, æ. f. pl. VIRIÆ, [χοικιδίος, Gl. G. L.] vel VIRIÖLA, æ. f.
 [καλίων, φίλιον, παιδευσιμύδιον, Gl. G. L. & G. L. βαρχιδίων γυναικός, G. L.]
 Ornamentum colli et gemmis viridibus, ut putat Baysius. Paulus in l. Si
 tibi electio, De optione & electione leg. Si ex quatuor viriolis duæ,
 quas elegissem, mihi legatae sunt: sive duæ solæ sint relictae, sive ab
 initio duæ solæ fuerint, valet legatum. Jabolenus in l. Medico, De au-
 ro & argento leg. Funerari me arbitrio viri mei volo, & inferri mihi
 quæcunque sepulturæ meæ causa feram ex ornamentis, lineas duas ex
 margaritis, & viriolas ex smaragdis.
 Viriæ, Armillæ sunt virorum, inquit Isidorus (19. 31.) quamquam mu-
 liebres etiam armillæ viriæ appellari cœperunt. Septimius, (Tertull.
 de Pallio, cap. penult.) Utique sicut vestigia cæstum viriis occupavit:
 ita & endromidis folocem aliqua multicia lynthesi extruxit. Plin. 33. 2.
 pr. Viriölæ Celticæ, viriæ Celtibericæ. Contra legitur, sed mendose
 prorsus, in editis. Turneb. Advers. 13. 3.
 VIRIÄRUS, i. m. [Ουιλιανός] Lusitanus, primum in Hispania, e pa-
 tore venator, e venatore latro, mox iusti exercitus dux lactus, univer-
 sam Lusitaniam occupavit. C. Vetilium Prætozem, fuso ejus exercitu, ce-
 pit. Post Cn. Plancius Prætor nihilo felicius rem cum eo gessit: tantum-
 que terrorem hostis intulit, ut adversus eum Consulari opus esset duce
 & exercitu. Denique a proditoribus consilio Cæpionis interemptus est,
 & ab exercitu multum desideratus tumulatusque honorificentissime. Auc-
 tor Livius in Epit. 52. & Florus 2. 17.
 VIRIÄTINUS, a, um. Adj. ut, Viriätinum bellum. Sueton. in Galba cap.
 3. h. e. Quod duce Viriato, Lusitani adversus Romanos gesserunt.
 VIRICA, æ. f. Missilis teli genus. Gell. 10. 15. Ejus viricam furculum
 de arbore felici habere. Alii legunt In ricam.
 VIRICÜLUM, i. n. [ὀβελία] Missilis genus, quod Græci Cestron vo-
 cant: id autem a Virica deductum videtur, cujus sit mentio apud Gellium
 lib. 10. cap. 15. Et quod virica furculum de arbore felici habet. Plin.
 lib. 35. cap. 11. Encaulto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat,
 cera, & in ebore cestro, id est viriculo, donec classes Pingi cœpere.
 conf. Vericulum in VERU.
 VIRIDIS, e. Adj. [χλωρός, Gl. G. L. & G. L. χλωρός, G. L.] a Vigore dicitur.
 Unde dicimus Virides plantas, Quæ nondum aruerunt, & in vigore suo
 sunt.
 Ætas viridis. Columel. lib. 1. in præf. Quum istud opus, non solum sci-
 entiam, sed & viridem ætatem, cum robore corporis ad labores sufferendos,
 desideret.
 Ævum viride. Ovid. 3. Trist. 1. 7.
 Animi virides ausis, Apti ad audendum. Sil. lib. 1. 187.
 Flore viridissimo puella. Catul. ad Coloniam, 17. 14.
 Juventa viridis. Virg. 5. Æn. 295.
 Senectus cruda ac viridis. Tacit. in Vita Agric. 29. Virg. 6. Æn. 304.
 Viride, Quod viriditatem habet. Cic. 3. Verr. 45. Ignem ex lignis viridi-
 bus, atque humidis in loco angusto fieri iussit.
 Lentiscus semper viridis. Cic. 1. de Divin. 15.
 Jam vero semper viridis, semperque gravata
 Lentiscus triplici solita grandæcere fetu. Ex poeta.
 Viride, Colore sui nominis præditum. ut Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Adde
 huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos annium, ripa-
 rum vestitus viridissimos.
 Aquæ virides. Ovid. 4. Fast. 164.
 Caspes viridis. Virg. 3. Æn. 304.
 Color viridis. Ovid. 10. Met. 136. Viridissimus color. Vitruvius.
 Gemma ingrate viridis. Plin. lib. 37. cap. 25.
 Gemma acriter virides. Plin. lib. 37. cap. 5.
 Gramen viride. Virg. 2. Georg. 219.
 Herba viridis. Virg. 6. Ecl. 59.
 Humus viridis. Ovid. 6. Fast. 330.
 Lapilli virides. Hor. 1. Serm. 2. 80.
 Litus. Virg. 8. Æn. 83.
 Pratum viride. Ovid. 13. Met. 924.
 Ripa viridissima gramine. Virg. 3. Georg. 144.
 Ripa in viridi & opaca inambulare. Cic. 1. de Legib. 15.
 Smaragdi virides. Ovid. 2. Amor. 6. 21. al. Fragiles.
 Smaragdi viridis lux. Lucret. lib. 4. 1120.
 Umbra viridis. Virg. 9. Ecl. 20.
 Viride oleum, ὀμφακίον. Gloss. Græcolat. Viridia, n. pl. V. infra.
 VIRIDE, Adv. Plin. lib. 37. cap. 8. Comitatur eam, similitudine propior,
 quam auctoritate, Callais viride pallens.
 Compar. Plin. lib. 37. cap. 5. Herbas quoque virentes frondesque avide
 spectamus: Smaragdos vero tanto libentius, quoniam nihil omnino vi-
 ridius, comparatum illis, viret. [An Viridius?
 VIRIDITAS, ātis, f. [χλωρός, Gl. G. L.] Cic. de Senect. 51. Terra semen,
 tepelactum vapore & complexu suo, diffundit, & elicit herbescentem ex
 eo viriditatem. Ibidem 57. Viriditas pratorum.
 Amittere viriditatem. Cic. de Provinc. Consul. 29. Ac laurea illa, magnis
 periculis parta, amittit longo intervallo viriditatem.
 Imitari viriditatem puri maris. Plin. lib. 37. cap. 5.
 Viriditas, Vis & fortitudo. Cic. de Amicit. 11. Senectus aufert eam vi-
 ditatem, in qua etiam tunc erat Scipio. Idem. 3. Tusc. 75. Sed quam-
 diu in illo opinato malo vis quædam inest & vigeat, & habeat quandam
 viriditatem, tam diu appelletur recens.
 VIROR, ōris, m. Idem significat quod Viriditas. Apul. 2. Florid. p. 348.
 Elmenh. Pratorum viros.
 Novus viror. Vopisc. in Probo cap. 19.
 VIRIDĀRIUM, i. n. [ἀλωά] Locus, in quo sunt herbæ & plantæ virentes,
 & amœnitate refertæ. Suet. Tiber. cap. 60. Militem Prætorianum, ob
 surreptum viridario pavonem capite punivit. Plin. lib. 18. cap. 2.
 Est etiam Sepulcrum. Vet. Inscript. apud Fabrett. p. 225. IN VIRIDA-
 RIO PATRIS. P. XIX. M. LIVIVS M. F. CASSIVS DON.
 VIRIDARIUS, a, um. Adj. unde, Viridarii servi, Ulpiano Jureconf.
 dicuntur, Qui hortos curant, & eorum curam habent.
 VIRIDIA, [χλωρά Gl. G. L.] VIRIDIARIA & VIRIDARIA, eodem
 significatu leguntur. Pomponius. D. de servitutibus. l. Quoties, Servitu-
 tum non ea natura est, ut aliquid faciat quis: veluti viridia tollat, aut
 amœnior prospectum præstet, aut in hoc ut in suo pingat: sed ut patiat,
 aut non faciat aliquid. Sic habent Pandectæ Florentinæ. Haloander
 tamen Viridiaria legit. Jabolenus, D. de servitut. urban. præd. l. Ædifi-
 cia, quæ servitutem patiuntur, ne quid altius tollatur, viridia supra eam
 altitudinem habere possunt. Et hic Viridia habent Pandectæ, Haloander
 Viridiaria. Ulpian. D. de usufructu. l. Si cuius, Vel viridiaria ad alium
 modum convertere. Idem. D. de instructo vel instr. leg. l. In instru-
 mento, Si etiam viridiaria sint. Utrouque loco sic habent Pandectæ.
 & Haloander. Paulus. D. de verbor. signific. l. Impensæ, Voluptariæ impensæ
 sunt, quæ speciem duntaxat ornant, non etiam fructum augent: ut sunt
 viridia, aquæ salientes, incrustationes, picturæ. Sic habent Pandectæ,
 Haloander Viridiaria. Ulp. tit. vj. ejus libri, qui inscribitur Tituli ex cor-
 pore Ulpiani, Voluptuose impensæ sunt, quibus neque omittis, deterio-
 dos fieret: neque factis, fructuosior effecta est: quod evenit in viridiariis,
 & picturis, similibusque rebus. Jabolenus in l. Dolia. D. de fundo instr.
 Dolia fictilia, item plumbea, quibus terra aggesta est, & in his viridiaria
 posita, ædium esse Labeo & Trebatius putant.
 Viridia, sunt Herbæ virides apud Columel. 12. 57.
 VIRĒTUM, live VIRĒCTUM, i. n. [παραδεισός] Locus viriditate ple-
 nus: vel ipsæ Herbæ virentes. Virg. 6. Æn. 638.

Devenere locos lætos, & amœna virecta
Fortunatorum nemorum.

VIRETUS, a, um. Adj. probat Calepinus ex lib. 12. Columel. cap. 15. de ficu. Ea porro neque nimium vireta, neque nimium matura legi debet. Ubi nunc sic legimus, Neque nimium vieta, neque immatura. [Ceterum, quum Salicetum, Fructetum, & familia, per syncopen, pro Salicetum, Fructetum, a Genitivis Salicis & Fruticis dicantur, Viretum rectius puto. V. Pier. ad Virg.]

VIRIDESCO, ère. Gloss. Gr. Lat. *θάλλω*, Germino, Vigeo, Viridesco, Vireo.

VIRIDO, are. [*χλωρίζω*] Gloss. Græcolat. & Pass.

VIRIDOR, ari. Gratius cum Ovidio de piscibus, Viridari ab herbis dixit. Sic enim Ovid. in Halieuticis v. 90.

Nam vada subnatis imo viridentur ab undis. [Gratius tantum Parti. utitur.]

VIRIDANS, antis. [*χλωρίζων*] species Participii sine verbi origine, temporis præsentis. Virg. 5. Æn. 539.

Sic fatus, cingit viridanti tempora lauro. Plin. lib. 37. cap. 8.

Viridantium & alia plura sunt genera.

Gramina viridantia. Stat. 5. Theb. 526.

Lux viridans fluvii. Plin. lib. 4. cap. 8.

Toro viridante confederat. Virg. 5. Æn. 388.

VIRIDICANS, antis. similiter Partic. Tertull. de Pudicit. cap. 20. Viridicantes & rubefcentes.

VIRIDICATUS, a, um. Adj. [*ἀμφιθαλής*] Cic. 3. Q. frat. 1. Equidem hoc, quod melius intelligo, affirmo, mirifica suavitate te villam habiturum, piscina & salientibus additis, palæstra & silva viridicata. [An Viridiata? i. e. instar Viridium facta. Vel est Partic. a Viridico? dictumque pro Viridicante, seu Viridante.]

VIREO, [*θάλλω*, Gl. G. L.] ère. Viride esse. Cic. 5. Tusc. 37. alia semper virent, alia hieme nudata, verno tempore tepesfacta frondefcunt.

Nemus omne viret. Virg. 7. Ecl. 59.

Pectora felle virent. Ovid. 2. Met. 777.

Vireo [*ἀκμάζω*, Gl. L. G.] Vigeo, Vegetus sum.

Genua virent, Firma sunt. Hor. Epod. 13. 6.

Virere & Nitere sæpe a librariis mutantur. V. Burm. ad Quintil. Decl. 12.

13. p. 254.

VIRENS, entis. Partic. [*χλωρός, θάλλων*, Gl. G. L.] ut, Ævi flore virens. Sil. lib. 1. 61.

Maligne virens. V. MALUS.

Agelli virentis cultor. Hor. de Arte Poet. 117.

Buxus perpetuo virens. Ovid. 10. Met. 97.

Campi virentes. Hor. 2. Carm. 5. 5.

Hedera virens. Hor. 1. Carm. 25. 17.

Herbæ virentes. Ovid. 4. Met. 301.

Stagna virentia musco. Virg. 4. Georg. 18.

Silvarum virentium domina Diana. Catull. in Carm. fæcul. 32. 10.

VIRESCO, [*ἀκμάζω*, Gl. G. L.] ère. Viride fieri. Columel. lib. 11. cap. 2. Quidam, quum vidissent partem aliquam uvarum virefcere, crediderunt tempestivam esse vindemiam.

Gramina injusta virefcunt. Virg. 1. Georg. 55.

VIRESCERE, V. in VIS.

VIRILIS, V. VIR.

VIRIOLA, V. VIRIA.

VIRIPOTENS, VIRITIM. V. VIR.

VIRITIUM, i. n. auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, vulgo *Griepnagen*.

VIROR, V. VIRIDIS.

VIROSO, V. VIR, & VIRUS.

VIRTUS, ūtis. f. [*ἀρετή, ἀνδρεία ἢ ἀνδρεία, ἰσὺς, δύναμις*, Gl. L. G. & G. L.] a Viro dicta est, teste Cic. 2. Tusc. 43. Et proprie Fortitudinem significat, quod viri maxime fortitudo sit. Virg. 5. Æn. 455.

Tunc pudor incendit vires & conscia virtus. Cic. pro Lege Manil. 36. Non enim solum bellandi virtus in summo atque perfecto Imperatore quærenda est: sed multæ sunt artes eximiæ, hujus administræ comitesque virtutis. Ter. Eun. 4. 7. 8.

Egone? imperatoris virtutem noveram, & vim militum, Sine sanguine hoc fieri non posse: qui abstergerem vulnera.

Cinis omnium virtutum Troja, i. e. In qua præstantissimus & fortissimus quisque periit. Catull. ad Mallium 66. 90.

Inferior virtute alicujus. Ovid. 9. Met. 62.

Actuosa virtus. V. Actuosa vita, in AGO.

Animosa. Sil. lib. 16. 109.

Ardua. Stat. 10. Theb. 839.

Aspera. Sil. lib. 7. 51.

Atrox. Sil. lib. 13. 369.

Arguta virtus. V. ARGUO.

Bellica virtus. V. Bellicus, in BELLUM.

Crudelis virtus. Stat. 6. Theb. 734.

Damnosa alicujus virtus. Ovid. 10. Met. 707.

Effera virtus. Valer. 2. Argon. 648.

Expertæ virtutis homo. Tacit. 3. Ann. 74. h. e. Exploratæ & cognitæ.

Ferox. Virg. 12. Æn. 20.

O præstans animi juvenis, quantum ipse feroci

Virtute exsuperas, tanto, &c.

Fervida. Catul. Argon. 62. 218.

Horrida. Stat. 5. Theb. 172.

Ignea. Lucan. lib. 9. 7.

Indomita. Senec. Herc. fur. 1.

Major post oria virtus. Stat. 4. Silv. 4. 34.

Spectata virtus belli domique. Hor. 2. Epist. 1. 230.

Temeraria virtus nocet. Ovid. 8. Met. 407.

Velox virtus. Sil. lib. 4. 99.

Vivida bello virtus. Virg. 5. Æn. 754.

Affirmare armis virtutem. Tacit. 4. Hist. 73.

Conniti virtute. V. CONNITOB.

Defendere terram patriam armis ac virtute. Lucret. lib. 2. 641.

Egressa modum virtus. Stat. 10. Theb. 828.

Fracta virtus. Hor. 2. Carm. 7. 11.

Frenata his juvenum virtus quievit. Stat. 10. Theb. 239.

Præstans virtute. Virg. 8. Æn. 548.

VOL. IV.

Punita bona virtus ex filio. Sil. lib. 13. 280.

Tenere locum virtute secundum. Virg. 5. Æn. 258.

Fretus mira manuum pedumque virtute. Lucret. lib. 5. 964.

Senescit virtus evicta veneno desidæ. Sil. lib. 3. 580.

Virtute tua, pro Tuo auxilio. Plaut. Truc. 4. 2. 28.

Virtus, opes, facultates, vires in civitate. Cic. 2. Att. 19. Laudis Apollinaribus Diphilus tragædus in nostrum Pompejum petulantèr invecus est. Nostra miseria tu es magnus: milles coactus est dicere eadem.

Virtutem istam veniet tempus quum graviter gemes, rotius theatri clamore dixit, itemque cetera. Verius sunt ex vetere tragædia. Idem scribit Valerius Maximus lib. 6. cap. 2. 9. Sensus est, Veniet tempus, quum te tantum potuisse pœnitebit. [Nisi ad virtutem Cæsaris, foceri ipsius, respexit.]

Virtus, Vis illa qua res, cujus est virtus, perfecta redditur. Cic. 5. de Fin. 36. Atqui in sensibus est sua cuique virtus.

Sentire alicujus rei virtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Arboris vel equi virtus. Cic. 1. de Legib. 45.

Formæ virtute, Formæ merito ac bonitate, ob formam egregiam. Plaut. Milit. 4. 5. 12. Idem Mostel. 1. 3. 17.

Virtute formæ id evenit, te ut deceat quicquid habeas.

Mercis virtus, Id quod valet merx ipsa, Mercis bonitas. Plaut. Mil. 3. 1. 132.

Orationum virtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Verbi vel dictionis virtus. Cic. pro Planc. 78. Non dicam miser (natura quidem abhorret a virtute verbi) sed, &c. [Ordo est Natura verbi abhorret a virtute. Male igitur Lemma conceptum Verbi virtus. In emendatis libris exstat, Nam hoc q. a. a. v. verbum.]

Dicendi vis & virtus. Cic. 2. de Orat. 120. Alterum est in quo oratoris vis illa divina, virtusque cernitur.

Dicendi virtus, nisi ei, qui dicit ea, de quibus dicit, percepta sint, exitare non potest. Idem 1. de Orat. 83. Conf. Bellandi virtus a pr.

Disputatrix virtus. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Certare virtute Virgiliana. V. СЕРТО.

Virtus, Proprietas. Quintil. lib. 4. cap. 2. Sunt quidem hæ quas supra retuli, virtutes aliarum quoque partium.

Virtus, Perferendorum malorum fortis atque invicta patientia. Virtutes, recte Animi affectiones appellantur a Cicerone lib. 2. Tusc. 43.

Cic. 10. Fam. 3. Omnia summa consequutus es virtute duce, comite fortuna. Ter. in prol. Phorm. 34.

Quem acturus virtus nobis restituit locum. h. e. Qui toties exclusus animo non abjecerit, sed perseveraverit agere, inquit Donatus. [Nisi Virtus est Præstantia actoris, quem populus revocavit.]

Invia virtuti nulla est via. Ovid. 14. Met. 113.

Virtus est animi habitus naturæ modo rationi consentaneus. Cic. 2. de Invent. 159.

Virtus est per se ipsa laudabilis, & sine qua nihil laudari potest. Cic. 2. de Orat. 343.

Virtutes in specie fictæ simulationis ineffe non possunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.

Vera laus uni virtuti debetur. Cic. 2. de Orat. 342.

Nihil est virtute formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius. Cic. 9. Fam. 14.

Libera semper sola est virtus. Cic. 1. de Orat. 226. Potestne virtus, Crasse, servire istis auctoribus, &c. quæ & semper & sola libera est, quæque etiam si corpora capta sint armis, aut contracta vinculis, tamen jus suum, atque omnium rerum impunitam libertatem tenere debeat.

Omnia alia falsa, incerta sunt, caduca, mobilia: virtus est una altissimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla vi labefactari potest, nunquam dimoveri loco. Cic. 4. Philipp. 13.

Virtus animi. Cic. de Clar. Orat. 129. Is virtute animi atque vita fuit bonus auctor in Senatu.

Vir singulari virtute præditus. Cic. pro Domo 39.

Singularis & præstantissima virtus P. Lentuli. Cic. Post redit. in Senatu. 5. L. Piso qui tanta virtute atque integritate fuit, ut, &c. Cic. pro Font. 29.

Dignum honore virtutibus suis judicare alterum. Cic. pro Muren. 23. Aliis ego te virtutibus, continentia, gravitatis, justitiæ, fidei, ceteris omnibus, Consulatu, & omni honore semper dignissimum judicavi.

Inexplebilis virtutis veræque laudis homo. V. INEXPLEBILIS.

Pro tuis maximis, clarissimisque virtutibus. Cic. 4. Fam. 7. Ornatus virtutibus. Cic. 1. Off. 46. Qui virtutibus his levioribus erit ornatus, modestia, temperantia, justitia, &c.

Aditus virtutis. V. ADITUS, in ADEO, ire.

Præmium virtutis est gloria. Cic. pro Milon. 98.

Sæculum virtutum sterile. Tacit. 1. Hist. 3.

Acris animi virtus. Lucret. lib. 1. 71.

Æterna virtus. V. ATERNUS.

Ardens virtus. Virg. 6. Æn. 130.

Ardua virtus. Hor. 3. Carm. 24. 44.

Civiles virtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Clara & insignis virtus alicujus posteris. V. INSIGNIS.

Egregia virtus. Cic. 2. de Invent. 114. Si existant qui apud majores notros ob egregiam virtutem tali honore dignati sunt, nonne, &c.

Egregia virtute progenies. Virg. 7. Æn. 257.

Gloriosa & memorabilis virtus. V. MEMOR.

Immunis non est virtus. V. IMMUNIS.

Ingens virtus. Hor. 2. Serm. 7. 102.

Jugata virtutes. V. Jugatus, in JUGUM.

Manca virtus. V. MANCUS.

Spectata virtutis durior est conditio, quam incogitata. Cic. ad Brut. 16.

Veræ virtutis custos. Hor. 1. Epist. 1. 17.

Abundare virtutibus. Plin. 2. Epist. 17.

Accedere virtuti. V. ACCEDO.

Adhibere virtutem. V. ADHIBEO.

Adolevit virtus. V. ADOLEO.

Amittere virtutem. Cic. 2. Tusc. 52. Virtutem autem si unam amiseris, etsi amitti virtus non potest, sed si unam confessus fueris te non habere, nullam te esse habiturum.

Amplexari virtutem. V. AMPLEXOR, in AMPECTO.

Amplificare virtutem laudibus. V. AMPLIFICO.

Capere virtutem. V. CAPIO.

Confidere virtuti. V. CONFIDO.

Contestata virtus. V. **CONTESTOR**.
 Deserere viam virtutis. Hor. 3. Carm. 24. 44.
 Eminere virtutibus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Extendere virtutem factis. i. e. Gloriam. Servius. Virg. 6. Æn. 806. Al.
 Virtute extendere vires. V. **PIER**.
 Exdere virtutem. Tacit. 1. Ann. 75.
 Ferre præ se virtutem. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Fingere virtutes. Tacit. 6. Ann. 51. Occultum ac subdolum fingendis virtutibus.
 Habere & perdere virtutem. Cic. Post red. ad Quirit. 20. Recuperata vero sua dignitate, se non commissurum, ut, &c. virtutem animi non haberet, quam nunquam perdidisset.
 Jacent virtutes. V. **JACRO**.
 Imminuta virtus. V. **IMMINUO**.
 Inchoare virtutem. V. **INCHOO**.
 Involvere se sua virtute. Hor. 3. Carm. 29. 55. de Fortuna,

— si celeres querit

Pennas, resigno quæ dedit, & mea

Virtute me involvo, probamque

Pauperiem sine dote quero. h. e. Mea virtute me munio,

sola probitate contentus & bona conscientia.

Laborare virtute ac studiis. Quintil. in proœm. lib. 1.

Locare virtutem. V. **LOCO**, in **LOCUS**.

Monstrare studium virtutis alicui. Stat. 4. Silv. 8. 58.

Mutare virtutem morte. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Obsolescit virtus. V. **OBSOLESCO**, in **OBSOLEO**.

Ornatus ex suis virtutibus. V. **ORNO**.

Præstare virtute. Cic. pro Planc. 60. Is gloria maxime excellat, qui virtute plurimum præstet.

Repræsentare virtutem alicujus. Hor. 1. Epist. 19. 14.

Retinere virtutem. Tacit. 1. Ann. 75.

Essè parem alicui virtute. Ovid. 4. de Pont. 13. 27.

Superare virtute dolores. Ovid. 8. Met. 518.

Superatur virtus virtute. Cic. 14. Philip. 18.

Catonis virtus, pro ipso Catone. Hor. 3. Carm. 21. 11.

Narratur & præci Catonis

Sæpe mero caluisse virtus.

Virtutes pro Vitiis per ironiam aliquando ponuntur, auctore Donato.

Ter. Adelph. 2. 1. 22. Si possiderem, ornatus esses ex tuis virtutibus.

Plaut. Pseud. 2. 4. 36.

VIRUOSUS, a, um. Adj. Virtute præditus; apud Recentiores.

Nam τὸ ἐνέριον recentiorum est, ut Virtuofus, inquit Wolf. in Cic. Off. 128. Sed pro barbaro habet. Qui inter barbaros haberi non possit. Male igitur quidam tantum esse dicunt a recentioribus usurpatum ut ἐνέριον a recentioribus Græcis. Sed hoc ἐνέριον cum alii usi sunt, tum Sextus philof. At vocabuli Virtuofus non afferunt exemplum. H. St. Recisa quædam sunt, puto auctoris alius Græci nomen, qui τὸ ἐνέριον usurparit præterea. Quæ facile supplebit lector ex Thesaurō Græco nostri Vol. 1. Col. 515.

VIRVISTA, [Βυρβίστα] Ptolem. lib. 2. cap. 6. in antiquo codice Virdu-

besca, Hispaniæ urbs, vulgo *Briuefca*.

VIRUS, indecl. n. [ἰός ἰζόιος, Gl. L. G. & G. L. ἰός ἰός ἀλόγος, καὶ ἰζός, L. G.] significat proprie Asperitatem odoris in homine jam adulto :

quispe talis odor in puero non est, nec ante coitum mulieri. Plin. lib. 35. cap. 15. Virus alarum sudoresque sedat. Idem 28. 3. Signum est vernis temporibus odoris virus. Sane (inquit Servius in illud 1. Georg. 129. Ille malum virus, &c.) Virus hodie tres tantum habet casus, hoc virus, hoc virus, ô virus. Antiqui hoc virus, hujus viri dicebant. Lucret. lib. 2. 475.

— tætri primordia viri.

Viro, Ablativus. Lucret. lib. 6. 26.

Quod fueret naturali viro, atque veniret. Virus naturale vocat,

Incommoda, quæ a natura nobis proveniunt. V. **Virus**, **Vis** naturalis; infra.

Mustelæ virus. Plin. lib. 8. cap. 11. de Basilisco, Huic tali monstro mustelarum virus exitio est. i. e. Nécant eos odore. Budæus.

Paludis virus, pro Tætro odore. Columel. lib. 1. cap. 5. Nec paludem vicinam esse oportet ædificiis, quia caloribus noxium virus eructat.

Amatorum virus, pro Veneno. Plin. lib. 8. cap. 22. Quin & caudæ hujus animalis creditur vulgo inesse amatorum virus exiguo in villo, eumque quæm capiatur abjici. De lupo.

Dirum virus. Lucan. lib. 1. 610. al. **Nigrum**.

Edax virus. Ovid. 5. Fast. 403.

Grave virus. Hor. 2. Epist. 1. 159.

Ingenitum corpori virus. V. **INGIGNO**.

Ingratum virus. V. **INGRATUS**.

Lunare virus. Lucan. lib. 6. 669.

— taboque medullas

Abluit, & virus large Lunare ministrat. Interpretes intelligunt

Spumam Lunæ, aut Menstruum muliebri.

Malum virus. Virg. 1. Georg. 129. Servius, Bene addidit Malum ad discretionem epitheton. Nam Virus & bonum & malum est: sicut

Venenum, nam idem est. Venit autem a Græco: nam & illi φάρμακον

medium habent, id est, bonum & malum.

Mortiferum virus. Cic. in Arat. 436.

Nocens virus. Ovid. 2. Met. 800.

Pestiferum virus. Ovid. in Ibin, 608.

Rutilum virus. Lucan. lib. 9. 813.

Adjicere virus. V. **ADJICIO**.

Aspergere virus alicui. Virg. 3. Georg. 419.

Extinguere virus ingluvie natum. Plin. lib. 13. cap. 1.

Virus, per metaphoram, Asperitatem saporis significat. Plin. lib. 31. cap. 8. Aqua marina vetustate virus deponit. i. e. Amaritudinem illam & faldedinem. Idem, Virus mali Medici. i. e. Acor & amaritudo. Idem lib. 34. cap. 17. Æruginis virus.

Virus, Asperitas coloris. Plin. de sanguine purpuræ, Tum superadditur decoquitur virus. Idem lib. 9. cap. 36.

Virus, Genitura, id est, humor qui e genitalibus fluit. Plin. lib. 28. cap. 11. Virus verrinum e scrofa ex coitu exceptum, prius quam terram

atingat, contra dolores. Idem lib. 9. cap. 50. Nisi editis vis inter se

versando mares & femina vitale asperferint virus. De piscibus.

lentum distillat ab inguine virus. Virg. 3. Georg. 281.

Virus, Vis naturalis. Lucret. lib. 2. 850.

Concoctoque suo contactus perdere viro. h. e. Virtute naturali, ut

Marcellus interpretatur: vel Virulentia & illiberali odore, ut Baptista Pius.

Virus, Viror, seu Herba virentes. Stat. 1. Sylv. 4. 104.

— jungam ipse manus, atque omne benigne

Virus, odoriferis Arabum quod doctus in arvis, &c. Sed forte non ad Viriditatem respexit poetæ, sed ad Odorem. Domitius sic exponit,

Omne virus, Omnes herbas virentes: nam Virus, Virorem significat. [Sed Viror primam brevem habet. Virus, pro Medicamine posuit, ut locus inspectus indicat. conf. in QUOTIDIANO, & VITRUM.

Ad animi vim transtulit Sil. 2. 288.

Ingenitum nocens virus, flatuque paternos.

Acerbitatis virus, Translate. Cic. de Amicit. 89. Tamen is pati non possit,

ut non inquirat aliquem, apud quem evomat virus acerbitatis suæ. VIRULENTUS, a, um. Adj. [ἰώδης] Plenum veneno. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentium virulentorum dormitores sint.

VIRULENTIA, æ. f. Sidon. 8. Epist. 14. Hircorum vos obtulisse virulentiam, Christus sibi computat.

VIRŌSUS, a, um. Adj. [βρομάδης] Mali odoris, aut venenatus. Virg. 1. Georg. 58.

At Chalybes nudi ferrum, virofaque Pontus

Castorea, Eliadum palmas Epirus equarum? Ubi Servius, Virofa, id est, venenata. Nam licet sint multis remedio, tamen prægnantes eorum odore abjiciunt egeruntque partum. Et Virofa dicta ab eo, quod est Virus. Alii Fortia accipiunt, a Viribus. Alii Virofa dici putant ab odoris gravitate.

Virofus, Cato. Mali odoris. R. R. cap. 157. Et si mulier eo lotio locos fo-vebit, nunquam virosi fient.

Virofus, Mali saporis. Varro, Rancidam carnem apposuit nobis & virofam.

Superl. Scribon. Larg. Compos. 103. Virofissimum medicamentum.

VIRŌSUS, a, um. Idem. Apul. 7. Met. p. 196. Elmenh. Spinæ punctu venenato virofa. Pricæus legit Virofa.

V I S

VISIC. Vixit. [Puto VICSIT.

VIS, vis, vim, [δύναμις, Gl. L. G. & G. L.] pluraliter Vis, accusativo

Vis, vocativo Vis apud veteres: nunc ab antiquo singulari dicimus hæ Vires, virium, viribus, &c.

Vis in Accusativo plurali. Sallust. lib. 3. Hist. Male jam assuetum ad omnes vis controversiarum. Nonius.

In manibus vis. Cic. 1. Acad. 119. In pedibus celeritatem, vim in manibus, claritatem in voce, &c. Subaudi Corpotis.

Vis, Potestas. Virg. 1. Georg. 198.

— ni vis humana quotannis

Maxima quæque manu legeret. Idem 1. Æn. 533.

Non ea vis animo nec tanta superbia victis. Sallust. in Bell. Catil. pr. Sed nostra omnis vis in animo & corpore sita est. Servius. [Loco post. Virgili, non δύναμις, sed βία.

Effectus radicum & vis. Cic. 2. de Divin. 47. Et eo quidem loco & prognostica nostra pronuntiabas, & genera herbarum scamnoneam, aristolochiamque radicem, quarum causam ignorares, vim & effectum videres.

Facultas oratoris & vis. Cic. 1. de Orat. 142. Quumque esset omnis oratoris vis ac facultas in quinque partes distributa, &c.

Natura rei & vis. Cic. 1. de Orat. 196. Ac si nos, id quod maxime debet, nostra patria delectat, cujus rei tanta est vis ac tanta natura, ut Ithacam illam, in asperissimis faxulis, tanquam nidulum, atrox, sapientissimus vir immortalitati anteponeret.

Eloquentiæ natura & vis. Idem in Orat. 112. Rei potius, id est, eloquentiæ vim & naturam explicemus.

Potestas & Vis. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Improborum igitur prosperitates secundæque res redarguunt, ut Diogenes dicebat, vim omnem deorum ac potestatem.

Amicitia vis est in animorum consensione. Cic. de Amicit. 15.

Animi vis multa toto corpore. Lucret. lib. 3. 278.

Astutiæ. Ter. Heaut. 4. 3. 32.

Qui vim tantam in me & potestatem habeam tantæ astutiæ.

Boni vis. Ter. Phorm. 1. 2. 57.

Capillus passus, ipsa horrida,

Lacrumæ, vestitus turpis: ut ni vis boni

In ipsa inesset forma, hæc formam exstinguerent. i. e. Bona

indoles & probitatis lignum.

Conscientiæ vis. Cic. pro Milon. 63. Magna vis est conscientiæ, Judices. Ingenii vis. Cic. 1. de Orat. 172. Antonii incredibilis quædam & prope

singularis, & divina vis ingenii.

Luminis vis. Tacit. 4. Hist. 81. Non exeam vim luminis.

Magistratus hanc esse vim, ut præsit, præscribatque recta & utilia, &c. Cic. 3. de Legib. 2.

Orationis impetus & vis. Cic. in Orat. 229. Enervetur oratio compositio-

ne verborum, ut aliter in ea nec impetus ullus, nec vis esse possit.

Ostentis vis, ut. Cic. 1. de Divin. 73. Quod ostentum habuit hanc vim, ut Dionysius paucis post diebus regnare cœperit.

Potestatis vis. Cic. 1. Philip. 3. Dictaturam, quæ vim jam regiæ potestatis obfederat, funditus ex Rep. sustulit.

Verborum vis, quæ Græcis Energia dicitur. Cic. pro Cluent. Ea intellecta, certe nihil ad rem pertinet, quæ verborum vis sit, ac nominum.

In fortuna vis magna ad res secundas vel adversas. Cic. 2. Off. 19. Magnam vim esse in fortuna in utranque partem, vel secundas ad res, vel adversas quis ignorat?

Dicendi vis. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Loquendi vis & norma. Hor. de Arte Poet. 72.

Percipiendi vis. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Ardens vis fulminis. Lucret. lib. 6. 144.

Auxiliaris vis. V. Auxiliaris, in AUXILIOR.
 Blanda vis dei noctivagi. h. e. Somni. Stat. 10. Theb. 152.
 Cæca vis, Occulta potentia, seu facultas. Sil. lib. 17. 593.
 Cælestis vis. Cic. 1. de Divin. 63.
 Cælestis vis & numen divinum. Cic. pro Milon. 84. Nec vero quisquam aliter arbitrari potest, nisi qui nullam vim cælestem existimat numenve divinum.
 Concalector vis. V. Concalectorius, in CONCALLECTOR.
 Corusca vis. V. Coruscus, in CORUSCO.
 Eximia vis. Cic. pro Lege Manil. 40.
 Ignea vis cæli, Ovid. 1. Met. 26.
 Imperiosissima vis risus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Incita vis ventis. Lucret. lib. 1. 272.
 Ingens vis rerum. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Occulta vis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Solida ac virilis ingenii vis. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Tacita vis. Quintil. lib. 3. cap. 5.
 Vera vis. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Vivida vis animi. Lucret. lib. 1. 73.
 Afferre vim maximam ad dicendum. Cic. 1. de Orat. 113. Sic igitur cenfeo, inquit Crassus, naturam primum atque ingenium ad dicendum vim afferre maximam. h. e. Facultatem.
 Demittere ad unum auditorem vim dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Distracta vis animæ per artus. Lucret. lib. 4. 914.
 Dare vim faciendi quid. Cic. 4. Att. 2. Tum profecto doloris magnitudo vim quandam nobis dicendi dedit.
 Habere summam vim dicendi. Cic. 1. de Orat. 88. Huic respondebat, non se negare Demosthenem summam prudentiam, summamque vim habuisse dicendi.
 Habere vim ad aliquid agendum. Cic. 1. de Orat. 258. Illud vero fuit horribile, quod mehercule vereor, ne majorem vim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum.
 Habere vim & religionem in se. Cic. pro Muren. 1. Quod si illa solennis comitorum precatio, Consularibus auspiciis consecrata, tantam habet in se vim & religionem, quantam Reipubl. dignitas postulat, &c.
 Habere litteræ vim fœderis. Cic. 5. Fam. 8. Has litteras velim existimes fœderis habituras esse vim.
 Impendere vim suam in rem aliquam. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Intendere vim. Tacit. 4. Ann. 2. Vim Præfecturæ modicam antea, intendit. h. e. Auget.
 Intendere vim verbis. V. INTENDO.
 Languescit vis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Servare vim suam. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Suggestere vim occultam. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Vis sæpe in malum, de his quæ nocent, ut
 Cantharidis vis. Cic. 5. Tusc. 118. Theodorus Lysimacho mortem minitanti, Magnum vero effecisti, si cantharidis vim consecutus es.
 Frigoris vis. Cic. pro Rabir. Post. 42. Hanc vim frigorum, hiememque, quam nos vix hujus urbis tectis sustinemus excipere.
 Morborum vis. Tacit. 11. Ann. 6.
 Morbi vis excita. Lucret. lib. 4. 669.
 Veneni vim experiri in aliquo. Cic. pro Cæli. 58. Habuisse ajunt domi, vimque ejus esse expertam in sermo quodam, ad rem ipsam parato, cujus percelleri interitu esse ab hoc comprobatum venenum.
 Horrida vis leti. Lucret. lib. 3. 171.
 Inimica vis Parcarum propinquat. Virg. 12. Æn. 150.
 Magna vis nocendi. Ovid. 5. Met. 457.
 Malefica. V. MALUS.
 Morbida. V. MORBUS.
 Mordax. V. MORDRO.
 Mortifera. Lucret. lib. 6. 819.
 Violenta vis leonum. Lucret. lib. 3. 297.
 Vis, [*βία*, Gl. L. G.] Violentia. Virg. 2. Æn. 494.
 Fit via vi, rumpunt aditus, primosque trucidant. Ter. Phorm. 1. 4. 38.
 Vi coactum te esse, invitum, lege, judicio: tenes?
 Expers consilii vis. Hor. 3. Carm. 4. 65.
 Vis & violentia. Cic. Anteq. iret. in exsil. 12. Quum inimicorum nostrorum vim atque violentiam perpiciat.
 Armatorum vis. Cic. pro Cæcin. 63.
 Pelagi ingens vis. Lucan. lib. 3. 62.
 Necessitas ac vis. Cic. pro Quint. 51. Timide tamen & pedetentim istuc descendunt, vi ac necessitate coacti, invitati.
 Dura vis. Virg. 4. Georg. 399.
 Summa vi aliquid agere, pro Toto conatu. Ter. Adel. 3. 4. 47.
 Temperata vis. Hor. 3. Carm. 4. 66.
 Cessit ægra animo vis, ac fiducia. Stat. 8. Theb. 531. [An Ægre?
 Domatur magna vi flexa ulmus. Virg. 1. Georg. 169.
 Frangere vim alicujus. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Incutere vim. V. INCUTIO.
 Niti propria vi. Virg. 2. Georg. 428.
 Retinere omni vi. Cic. 8. Fam. 16. Hoca te præfens contendissem, atque omni vi te retinuissem.
 Sulcitare vim ira. Virg. 5. Æn. 454.
 Deponunt vim suam æquora. Ovid. 2. Trist. 152.
 Rapit acrior vis me. Hor. Epod. 7. 13.
 Vis duplex fuit, Publica & Privata. Publica definitur, ea quæ armis, Privata, quæ sine armis inferitur. Privatis enim hominibus armorum usu, tum in urbe, tum in agro lege Julia interdictum, nisi si haberent ea venationis, itineris, navigationisve causa, legimus in Marciano, tit. ad I. Juliam de vi publica. Idque removatum a Justiniano, scribit ipse in libro Novellarum constit. titu. *ἡ δὲ τῆς ὀχλαῦς*. Sed hoc ante legem Juliam, & ante Magni Pompeji edictum, de quo legimus in Plinii naturalis hystoriæ lib. 36. qui vetuit in tumultu necis Clodianæ ullum in urbe telum esse: primis temporibus institutum, observatumque non dubito. Ideo enim, Servio regnante, populum Romanum ad centuriata comitia in campum extra urbem convenissæ, quia in urbe usus armorum interdicere: terpit deinde licentia, quam novis legibus & edictis reprimi necesse est. Publica vis, vel contra Rempublicam & magistratus, vel contra privatos fiebat. Contra Rempublicam & Magistratus capitalis

erat semper: contra privatos, non item, sed tantummodo cum erepta vita esset. De publica Prætor cognoscebat: de privata judices dabat. Nec tamen semper de publica cognovit. Nam existunt controversiæ quædam de vi, quæ consistunt in jure civili, ut ea pro Cæcina: In qua non Prætor, sed Recuperatores, qui erant judices a Prætoribus dati, judicaverunt. Ergo de publica vi modo Prætor, cui ea quæstio obtigisset, (is autem nec Urbanus, nec Peregrinus erat, sed unus de reliquis sex) modo judices a Prætoribus dati cognoscebant. Dabat autem eos, vel Urbanus Prætor, si causa esset in jure civili, & ageretur inter cives, ut ea pro Cæcina: vel Peregrinus, si ageretur inter peregrinos: vel unus de reliquis sex, si cognitio non a jure civili penderet.

De privata vero nunquam Prætor, semper judices a Prætoribus dati cognoscebant, Prætor autem vel Peregrino, si res esset inter peregrinos: vel Urbano, si civis civem in judicium vocaret, & in jure civili posita causa esset, vel uno de reliquis, si de jure civili nulla esset consideratio. Leges de vi fuere Plotia Tribunica: Consulares autem Lutatia, Pompeja, Julia, Antonia. Plotia, de vi publica privatis civibus illata, Catilinam ab L. Paulo, M. Lepidi, qui vir postea fuit, fratre, accusatum, in Sallustio (bell. Catil. cap. 31.) legimus: Clodium a Milone in oratione pro Milone, (35.) M. Tuccium a C. Sempronio Rufo, in epistola (8.) M. Cælii, ad Cic. Quæ omnes causæ, non dubito, quin capitales fuerint, cum Catilinam & Clodium minime levibus flagitiis affines fuisse constet: causam autem, qua in judicium Tuccius est vocatus, extraordinarium Cælius appellat. Hanc legem tulit, opinor, M. Plautius Silvanus Tribunus pl. Cn. Pompejo Strabone L. Porcio Catone coss. is qui legem judicariam tulit. Lutatiam de vi Reip. illata Q. Lutatius Catulus consul. M. Æmilius Lepidi collega, in tumultu Reipubl. tulit: quæ festis etiam diebus judicium de vi jubebat exerceri, ut ex proœmio patet orationis pro M. Cælio: eaque damnati sunt, qui de Catilinæ fociis in urbe remanserunt. Unde illud in oratione pro Sulla: Severitatem judiciorum, quæ per hos menses in homines audacissimos facta est, lenitate ac misericordia mitigate. Quod exponitur in ea pro Cælio 70. his verbis, De vi queritis, quæ lex ad imperium, ad majestatem, ad statum patriæ, ad salutem omnium pertinet, quam legem Q. Catulus, armata dissensione civium, reip. extremis pæne temporibus tulit: quæque lex, sedata illa flamma confusulatus mei, fumantes reliquias conjurationis extinxit. Pompejanum tulit Cn. Pompejus Magnus 111. Consul, post occisum P. Clodium. Hæc & pœnam graviorem, quam reliquæ de vi superiores leges, & formam judiciorum breviorum continebat. Jubebat enim, ut prius, quam causa ageretur, citati testes per triduum audirentur: dicta eorum judices consignarent: quarta die adesse omnes in diem postero juberentur, & coram accusatore ac reo pilæ, in quibus nomina judicum inscripta essent, æquantur: rursus postera die a Quæsitore sortitio judicum fieret unius & LXXX: qui numerus cum sorte obtigisset, ipsi protinus sessum irent: tum ad dicendum duas accusator horas, tres reus haberet, reusque eodem die illo judicaretur: prius autem quam sententiæ ferrentur, quinos ex singulis ordinibus accusator, totidem reus rejiceret, ita ut numerus judicum relinqueretur, qui sententias ferrent. L. Juliam tulit C. Cæsar post victum Pompejum, ut damnatis de vi aqua & igni interdiceretur. Sic enim oratione (1. Philip. 23.) in Antonium scriptum invenimus, Aqua vero & igni interdicere, nihil aliud est, quam exsilium non nominatum, sed re ipsa inferre. Damnato enim necessitas imponitur exsilii, ope ea denegata, atque interdicta, sine qua vivi non potest: quod etiam Pompeja, & ante Pompejam Plautia, & aliæ quoque superiores leges, ut puto, sanxerant: itaque non dubito, quin Cæsar nova lege novam sententiæ, ad vim removendam, attulerit. Hæc lege tenebantur, ut Martianus ait, (1. 1. D. ad l. Jul. de vi pub. Qui turbæ seditionisve faciendæ consilium iniissent servosve aut liberos homines in armis habuissent, omnesque puberes cum telo in publico deprehensi. Subjungit idem: de vi privata damnatos, neque Senatores, neque Decuriones, neque Judices esse, neque honorem ullum capere. Julia lege, potuisse. Cæsar mortuo tulit M. Antonius, (teste Cic. 1. Philipp. 21.) Ut damnatis de vi ad populum provocatio esset. Quod a conciliandos sibi multitudinis animos, qui tyrannidem spectaret, excogitavit. Ex libro Pauli Manutii de Legibus Romanis.

Divina vis. Ulpianus, De damno infecto, l. Fluminum. § Vitium autem; Servius quoque putat, si ex ædibus promissoris vento regulæ dejectæ damnum vicino dederint, ita eum teneri si ædificii vitio id acciderit, non si violentia ventorum vel qua alia ratione quæ vim habeat divinam. Budæus.

Major vis. Plin. lib. 18. cap. 28. de sterilitatum causis, Ante omnia autem duo genera esse cælestis injuriæ meminisse debemus: Unum, quod tempestates vocamus, in quibus grandines, procellæ, ceteraque similia, intelliguntur: quæ quum acciderint, Vis major appellatur, &c. Ex his verbis apparet vim majorem esse, quam Ulpianus D. Locati & conducti, l. Ex conducto, Tempestatem calamitosam appellat. Cajus. D. Locati & conducti. l. Si merces. §. 6. Vis major, quam Græci *ἡ δὲ τῆς ὀχλαῦς* appellat, non debet conductori damno esse, si plus quam tolerabile est. læsi fuerint fructus. Cic. pro Planc. 101. Sin autem vitam mihi fors ademisset, aut vis aliqua major reditum peremisset. Budæus.

Cæli major vis, aut prædonis incestit. Columel. lib. 1. c. 7. Nam ubi sedulo colitur ager, plerumque compendium: nunquam, nisi si cæli major vis, aut prædonis incestit, detrimentum affert.

Abducere vi aliquem. V. ABDUCO.

Abstinere vim ab aliquo. Hor. 2. Serm. 3. 203. Sed omiſſa præpositione, — abstinit vim

Uxore & gnato. De Ajace infano.

Adacta vis mortis. V. ADIGO.

Adhibere vim. Cic. 1. in Catil. 19. V. ADHIBEO.

Adhibere vim pactioni. Cic. 5. Verr. 37. Cohibitio tollendi, nisi pactus esset, vim adhibebat pactioni, non voluntatem. Al. Prohibitio.

Admovere vim, V. ADMOVO.

Afferre vim mulieri, Violare eam. Cic. 3. Verr. 62. Quam multis istum ingenuis, quam multis matribusfamilias in illa tætra atque impura legatione vim atulisse existimatis? V. AFFERO.

Afferre vim sibi. Tacit. 16. Ann. 17. V. ibid.

Agere vi. V. AGO.

Avellere vi. V. AVELLO.

Auferre per vim. V. AUFFERO.

Cogere vi & minis. V. COGO.
 Convulsus vi dominationis. Tacit. 6. Ann. 48.
 Decutere vi. V. DECURTIO.
 Defendere vim. V. DEFENDO.
 Defendere vim vi. Cic. pro Milon. 29. Certe illud est, non modo justum, verum etiam necessarium, quum vi vis illata defenditur.
 Denuntiare vim alicui. Cic. pro Muren. 49. Sulpicium accusatorem suum numerabat, non competitorum, ei vim denuntiabat, Reipubl. minabatur.
 Datus per vim. Cic. 7. Att. 9. Tenuisti provinciam per decem annos, non tibi a Senatu, sed a te ipso per vim & per factionem datos.
 Facere vim. [βίαν πείν, καὶ βιάζων, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 4. Att. 2. Si quæ vis facta esset, Senatum existimaturum ejus opera factam esse, qui S. C. intercessisset. V. FACIO.
 Facere imperium vi. i. e. Metu ac malo. Ter. And. 1. 1. 41.
 Qui imperium credat gravius esse, aut stabilius, Vi quod fit, quam illud quod amicitia adjungitur. Hic opposuit Vi facere imperium, & Amicitia adjungere.
 Ferre vim, Afferre. Ovid. 4. Met. 402.
 — regemque repolcunt,
 Vimque ferunt, favisque parant incessere telis.
 Ferre vim alicui. Virg. 10. Æn. 77.
 Fracta vis & debilitata. Cic. 1. Fam. 9. Quamquam ille perennis inimicus amicorum suorum, qui maximis beneficiis ornatus, in te potissimum fractam illam & debilitatam vim suam contulit, nostram vicem ultus est ipse sese.
 Imponere alicui vim. V. IMPONO.
 Inferre alicui vim. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 Inferre vim & manus alicui. V. INFERO.
 Infringere, V. INFRINGO.
 Parare vim, V. PARO.
 Paratus ad vim. Ovid. 11. Met. 296.
 Pati vim [βίαζω] ἰπ' ἑστέ, G. G. L.]
 Perferre aliquid vi eadem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Potitur auro vi. Virg. 3. Æn. 56.
 Repellere vim vi. Cic. pro Sext. 39. Non verebar, ne quis aut vim vi repulsam reprehenderet. V. REPELLO.
 Suprare per vim. V. STUPRO.
 Suscipere vim contra Rempublicam. Cic. pro Milon. 13. Nulla vis unquam est in libera civitate suscepta inter cives, non contra Rempublicam.
 Victus vi. Virg. 12. Æn. 245.
 Vires. pl. δυνάμεις, Gloss. Latinogræc. Plerumque de corporis robore, nonnunquam tamen & per translationem.
 Infirmitas virium. V. INFIRMUS.
 Ad portionem virium. V. AD præpositionem.
 Audax viribus. V. AUDAX.
 Editior viribus, Fortior. Hor. 1. Serm. 3. 110.
 Inferior viribus. Ovid. 4. Met. 652.
 Invisi viribus. Virg. 6. Æn. 394.
 Prædurus viribus. Virg. 10. Æn. 748.
 Agrestes & horridæ vires, translate de vi eloquentiæ. Cic. 1. de Legib. 6. Fannii autem ætate conjunctus Antipater paulo inflavit vehementius, habuitque vires agrestes ille quidem atque horridas sine nitore ac palæstra.
 Firmæ vires. Ovid. 3. Fast. 39.
 Furiatæ vires. Sil. lib. 13. 209.
 Infirmitas viribus homo. V. INFIRMUS.
 Invalidæ vires. Ovid. 1. Trist. 5. 72.
 Magnæ vires. V. MAGNUS.
 Maximis viribus vir. Cic. pro Cœl. 59. Quumque ille vir, qui se natum huic imperio putavit, tertio die post, quam in Curia, in Repub. floruisse, integerrima ætate, optimo habitu, maximis viribus, eriperetur indignissime bonis omnibus, atque univerſæ civitati.
 Præduræ vires. Claud. in Gigantomach. 66.
 Valtæ vires. Virg. 5. Æn. 568.
 Vefanæ vires. Ovid. 1. Amor. 7. 25.
 In mea vefanas habui dispendia vires,
 Et potui pœnam fortis inire meam.
 Violentæ vires. Lucret. lib. 5. 1269.
 Abscedunt vires. V. ABSCEDO.
 Abstulerat vires corporis ipse timor. Ovid. 6. Fast. 442.
 Abstulit ira vires mora. Ovid. 3. Met. 693.
 Præbuimus longis Pentheus ambagibus aures
 Inquit, ut ira mora vires absumere posset.
 Abuti viribus corporis. V. ABUTOR.
 Accipere vim, & vires. V. ACCIPIO.
 Acquirere vires. Virg. 4. Æn. 175.
 Acquirere novas vires. Lucan. lib. 2. 647.
 Adjicere vires. V. ADJICIO.
 Adimit dolor vires. V. ADIMO.
 Adnixus summis viribus. Virg. 5. Æn. 226.
 Adolevit robustis viribus ætas. Lucret. lib. 3. 450.
 Agere pro viribus. Cic. de Senect. 27. Nec nunc quidem vires desidero adolescentis, non plus quam adolescens tauri aut elephantis desiderabam: quod est, eo decet uti; & quicquid agas, agere pro viribus.
 Alere vires. V. ALO.
 Amittit ventas vires. Lucan. lib. 3. 362.
 Augentur vires. Ovid. 9. Met. 787.
 Capere vires. V. CAPIO.
 Carpere vires. V. CARPO.
 Colligere vires. V. COLLIGO.
 Conferre vires in unum. V. CONFERO.
 Confusus viribus. Juven. 10. Sat. 10.
 Contendere viribus inter se. Lucret. lib. 3. 784.
 Contorsit validis viribus hastam. Virg. 2. Æn. 50.
 Decedunt vires. V. DECEDO.
 Deficiunt vires. V. DEFICIO.
 Deficere quum me vires cepissent. Cic. 1. de Orat. 199.
 Defici viribus. Quintil. in præem. lib. 4.
 Desiderare vires adolescentis. Cic. de Senect. 27.

Dare vires alicui in rem aliquam. Ovid. 1. Fast. 17.
 Domare vires alicui. Sen. Herc. Oeth. 9.
 Effundere vires suas in aliquo. Ovid. 12. Met. 107.
 Effundere vires in ventum. Virg. 5. Æn. 446.
 Enervare vires alicujus. Her. Epod. 8. 2.
 Eniti viribus. Virg. 2. Georg. 360.
 Excellere aliquem pulchritudine & viribus dicimus. Cic. 3. Off. 25.
 Exercere vires. Cic. 1. de Orat. 149. Plerique in hoc vocem modo, neque eam scienter, & vires exercent suas, & linguæ celeritatem incitant.
 Experiri vires alicujus. Ovid. 2. de Arte Am. 180.
 Explorare vires alicujus. Stat. 8. Theb. 42.
 Fractæ vires Danaum. Virg. 2. Æn. 170.
 Frigere effertæ in corpore vires. Virg. 5. Æn. 396.
 Gerere res viribus. Cic. de Senect. 17. Non enim viribus aut velocitatibus, aut celeritate corporum res magnæ geruntur, sed consilio, auctoritate, sententia.
 Habere vires alicujus. Cic. de Senect. 33. Nec vos quidem T. Pontii centurionis vires habetis.
 Habere magnas vires dicitur virtus. Cic. in Parad. 2. Nescis quantas vires virtus habeat.
 Infringere magnas vires alicujus. Propert. lib. 1. 14. 17.
 Inſigat & alit vires quies tempeltiva. Stat. 4. Silv. 4. 133.
 Laborare vitio virium. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Metiatur, ac diligenter æstimet vires suas actor. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Obtulis ceciderunt viribus artus. Lucret. lib. 3. 453.
 Ostentare superbas vires. Stat. 6. Theb. 647.
 Progreſſi viribus suis sine adminiculo. Quintil. lib. 2. cap. 6.
 Proferri suis viribus. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Pugnare viribus ac lacertis. Cic. 4. Fam. 7. Non enim iis rebus pugnamus, quibus valere poteramus, consilio, auctoritate, causa, quæ erant in nobis superiora: sed lacertis & viribus, quibus pares non eramus.
 Recipere vires suas. Celf. lib. 4. cap. ult. ad finem.
 Recreat vires cibus. Lucret. lib. 4. 866.
 Recuperatis cibo fomnoque viribus. Tacit. 3. Hist. 22.
 Reparat vires alterna requies. Sen. Hippol. 4.
 Resolvere vires. Lucret. lib. 4. 951.
 Restituere vires. Celf. lib. 4. cap. 11.
 Revocare vires victu. Virg. 1. Æn. 218.
 Stant solidæ vires suo robore. Virg. 2. Æn. 639.
 Subducere vires alicui. Ovid. 13. Met. 61.
 Esse bonis viribus. V. BONUS.
 Superare viribus aprum. Hor. 1. Epist. 19. 51.
 Sustinere omnibus viribus. Cic. 5. Fam. 5. Quæ ego si non profunderem ac perdere videbor, omnibus meis viribus sustinebo.
 Temperare vires suas. Quintil. lib. 1. cap. 2. Ovid. 3. de Pont. 6. 24.
 Torpent infraclæ ad prælia vires. Virg. 9. Æn. 499.
 Torquere lacertis & viribus. Cic. 1. de Orat. 242. A quo quum amantissimas hastas acceperit, ipse eas oratoris lacertis viribusque torquebit.
 Tueri vires, sustinere, tolerare. Celf. lib. 3. cap. 19. Ultimam auxilium est, in alvum, ptisanæ, vel alicæ cremorem ex inferioribus partibus injicere: si quidem id quoque vires tuetur.
 Valere viribus. Virg. 5. Æn. 67.
 Vigent vires. Lucret. lib. 5. 1111.
 Uti viribus per clivos. Hor. 1. Epist. 13. 10.
 Opibus & viribus omnibus elaborandum est, ut, &c. Cic. 5. Tusc. 6. Est profecto animi medicina Philosophia, cujus auxilium, non, ut in corporis morbis, petendum est foris, omnibusque opibus, viribusque ut nosmetipsi nobis mederi possimus, elaborandum est.
 Eloquentiæ vires. Quintil. in præem. lib. 1.
 Exiguæ vires ingenii. Ovid. 2. Trist. 532.
 Inexhaustæ vires. Sil. lib. 16. 499.
 Maximæ vires, in oratione, per translationem. Cic. in Orat. 76. Orationis subtilitas imitabilis quidem illa videtur esse existimanti, sed nihil est experiendi minus. Et si enim non plurimi sanguinis est, habeat tamen succum aliquem oportet, ut etiam si illis maximis viribus careat, sit (ut ita dicam) integra valetudine.
 Occultis viribus egregius fons, i. e. Arcana quadam & incognita virtute ac vi præditus. Juven. 12. Sat. 42.
 Abolere vires. Tacit. 4. Hist. 39.
 Abrogare vires beneficii. V. ABROGO.
 Assumpsit vires flamma. Ovid. 20. Epist. 14.
 Grammatica tenuis, a fonte, assumptis poetarum historicorumque viribus, pleno jam satis alveo fluit. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Augere vires eloquentiæ. Quintil. in præem. lib. 1.
 Colligit vires sibi amor usu. Ovid. 2. de Arte Am. 339.
 Concipere vires. V. CONCIPIO.
 Concipiunt flumina vires. Ovid. 15. Met. 335.
 Consumunt occultas vires terræ. Virg. 1. Georg. 86.
 Consumptis fortuna vires ipsa suas. Senec. Agamem. 7.
 Dejecta trabs infans viribus Austri. Ovid. 12. Met. 510.
 Dare sententiæ vires. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Firmare vires. Virg. 3. Georg. 209.
 Fundare vires alicujus. Sen. Herc. fur. v. 344. — alieno in loco
 Haud itabile regnum est: una sed nostras potest
 Fundare vires, vincita regali face,
 Thalamisque Megara.
 Ministrare vires alicui. Virg. 11. Æn. 71.
 Minuuntur vires amoris. Ovid. 5. Met. 374.
 Occupare orbem viribus. Virg. 7. Æn. 258.
 Pacatus vindicibus viribus orbis. Ovid. 9. Epist. 13.
 Posuere indomitas vires incendia. Virg. 5. Æn. 681.
 Quassatum est corpus validis viribus ævi. Lucret. lib. 3. 453.
 Sumunt vires incendia. Hor. 1. Epist. 19. 85.
 Usus armorum viribus. Ovid. 13. Met. 657.
 Uti orandi viribus. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 In verbis vis, Significatio. Cic. 6. Fam. 2. Quæ vis inſit in his paucis verbis, si attendes, quod facis, &c.
 Habere certam vim, ut. Cic. pro Corn. Balb. 35. Id habet hanc vim, ut sit ille in lædere inferior.
 Vis, [πλῆθος] Multitudo & copia. Cic. pro Lege Manil. 22. Sic Mithridates

viates fugiens maximam vim auri atque argenti, pulcherrimarumque rerum omnium. Cic. Parad. 6. 2. extr. Nulla possessio, nulla vis auri & argenti, pluris, quam virtus æstimanda est. Vis frumenti. Cæf. 3. Bell. Civil. Vis feminum magna. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Vis mellis maxima. Cic. 4. Verr. 176. Vis militum. Cic. 7. Att. 24. Idem 14. Fam. 1. Vis lacrimarum. Idem 4. Acad. 120. Tantam vim natricum, viperarumque fecerit.

Vide an in his omnibus significet multitudinem. Et magis proprie puto cum singulari, ut Magna vis auri: Alicubi junctum cum violentis, & tunc potest esse ambiguum. Ut Magna vis militum. H. St. Locus Cic. ex 7. ad Attic. falso notatus est, & inquirenti diutius horæ pereunt.

Copia & vis. Cic. pro Marcell. 8. Nulla est enim tanta vis, tanta copia, quæ non ferro ac viribus debilitari frangique possit.

Auri & argentum imago vis. Cic. 5. Tusc. 90.

Canum vis. Virg. 4. Æn. 132.

Massylque ruunt, & odora canum vis.

Equorum vis. Cic. 2. de Divin. 144.

Lacrimarum infinita vis. Cic. 1. Q. frat. 3.

Negotii vis, Maxima & multa negotia. Plaut. Pœn. 1. 2. 1.

Ranuncolorum vis maxima. Cic. 7. Fam. 18.

Rerum optimarum continet mens vim maximam. Cic. 1. de Legib. 16.

Quod sit homini tributum natura, quantam vim rerum optimarum mens humana contineat.

VIRICULÆ, arum. f. dimin. Apul. 11. Met. p. 271. Elmenh. Nam & viriculas patrimonii peregrinationis attriverant impense.

VIRIOSUS, a, um. Adj. [δυναμικός, Gl. G. L.] Robustus. Tertull. adv. Valentin. cap. 16. Vicia usu viriosa.

VIRIOSUS, Adv. Idem. Compar. Tertull. de Anima, cap. 19. Ultero ambibit & quidem viriosus de suo ingenio.

VIRESCO, ère. Vires capere vel recuperare. Furius Antias apud Gell. lib. 18. cap. 11.

Increfcunt animi: virefcit vulnere virtus.

VIOLENS, entis. Adj. Idem quod Violentus. Hor. 3. Carm. 30. 10.

Dicar, qua violens obftrepit Aufidus.

Homo vehemens & violens. Cic. 5. Philipp. 19.

Victor violens. Horat. 1. Epist. 10. 37.

VIOLENTUS, a, um. Adj. [βίαιος, Gl. G. L. & G. L.] Qui vim facit. Violentus & furens. Cic. 2. Philipp. 68. Neceffe est, quamvis vis, ut es, violentus & furens.

Tranquillus & Violentus, contraria. Claud. Conf. Mall. Theod. 140.

— peragit tranquilla potestas,

Quod violenta nequit.

Aper violentus. Ovid. 8. Met. 438.

Ense violento fortiter uti. Ovid. 11. Epist. 97.

Impetus alicujus furens & violenti. Cic. de Arusp. Resp. 46.

Ira violenta. Ovid. 8. Met. 106.

Ira violentior fugit. Sil. lib. 4. 263.

Mors violenta. Tibul. lib. 1. 3. 4.

Opes violentæ. Cic. 1. Philipp. 29. Non opes violentas, & Pop. Rom. minime ferendam potentiam: sed caritatem civium & gloriam concupisse.

Pectora violenta, Superba. Virg. 10. Æn. 151.

Tota violenta fumere. Ovid. 11. Met. 382.

Vis violenta leonum. Lucret. lib. 3. 297.

Vires violentæ aris, Duritia ferri vel aris. Lucret. lib. 5. 1269.

Violentior æquo. Ovid. 3. Met. 253.

Violentus [σφοδρὸς, Gl. G. L.] Vehemens, Acer. Colum. 5. 5. extr. Superest reliqua illa cultura prostrata vineæ, quæ nisi violentissimo cæli statu suscipi non debet.

Aer violentior incubuit puppihus. Lucan. lib. 5. 717.

Annis violentior influit in mare. Virg. 4. Georg. 373.

Aura cæli violentior. Stat. 9. Theb. 157.

Fames violenta. Lactant. in Phœnice.

Lues violenta. Valer. 5. Argon. 15.

Tempestates violentissimæ. Cic. pro Cluent. 138. Populum Rom. sua sponte esse placatum, hominum seditionum vocibus, ut violentissimis tempestatibus concitari.

Venti violenti. Lucret. lib. 4. 1225.

Compar. & Superl. exempla supra vide.

VIOLENTER, Adv. Senec. Med. v. 605.

Rumpe nec sancti violente mundi

Fœdera sacra. [Immo Sacro, violente, sancta F. mundi.

ut sit Vocativus. V. Schoed.

VIOLENTER, Adv. [βίαιος, Gl. G. L.] ut vult Acron. Liv. 5. 1. Quia solennia ludorum, quos intermittere nefas est, violenter diremisses.

Gerere violenter Consulatum, pro Crudeliter. Plin. 9. Epist.

Invadere violenter. Columel. lib. 7. cap. 12.

Tolerare violenter, pro Ægre & invito. Ter. Phorm. 5. 1. 4.

Compar. Ovid. 1. de Arte Am. 25.

Facere violentus. Ulpian. in l. Quemadmodum. §. pen. D. ad leg. Aquil. Si quid tamen magistratus adversus resistentem violentus fecerit, non tenebitur Aquilia.

Superl. ut, Rivalem violentissime persequi. Columel. lib. 7. cap. 3.

VIOLENTIA, æ. f. [βία, Gl. G. L.] Plin. lib. 2. cap. 47. In Narbonensi provincia clarissimus ventorum est Circius, nec ulli violentia inferior. Idem lib. 17. cap. 2. Sed tanta plerumque violentia, ut auferat tecta.

Violentorum violentia. Cic. 5. Tusc. 118. Ne sobrius in violentiam violentorum incidat, ante discedit.

Vultus violentia. Ovid. 1. Met. 218.

Acris violentia. Lucret. lib. 3. 483.

Effrenata violentia. Cic. 12. Philipp. 26. Novi hominis furem, novi effrenatam violentiam.

Vehemens violentia vini. Lucret. lib. 3. 481.

Gliscit violentia. Virg. 12. Æn. 9.

Opprimi impetu violentiæ. Cic. Antequam iret in exilium 13.

Prospicere violentiam inimicorum. Cic. Anteq. iret in exil. 12.

VIOLIO, [βιάζομαι, Gl. L. G. & G. L.] ære. Vim facere, inferre. Et proprie de hominibus dicitur.

Corpus sanctum manu. Cic. Post red. in Senat. 6. Fortissimi atque optimi viri, Tribuni plebis sanctissimum corpus, non solum tactum ac vio-

latum manu, sed vulneratum ferro confectumque vidistis.

Corpus vulnere. Virg. 11. Æn. 591.

Hospites. Cæf. 6. Bell. Gall. 22.

Voce alicujus violare. Cic. pro Domo 52. Sed tamen nihil de me tulisti, quo minus effem, non modo in civium numero, sed etiam in eo loco, in quo me honores Pop. Rom. collocaverunt; tamen eum tua voce violabis, quem, post nefarium scelus Consulatum superiorum, tot vides Judicium, Senatus, Pop. Rom. totius Italiae, honestatum?

Violare [δυναστεύειν, Gl. L. G.] Devallare, Vexare.

Bello violari. Cic. 9. Att. 13.

Rempub. Cic. 1. Tusc. 72. Vel in Rep. violanda fraudes inexpiabiles conceperunt.

Silvam violare securi, Cædere. Ovid. 3. Met. 28. [Subaudi Intactam.

Venas violare. Cæf. lib. 7. cap. 12.

Violare, [μιαίνω, Gl. L. G.] Vitiare, Polluere, corrumpere.

Amores alicujus violare. Tibull. lib. 1. 3. 81.

Aurum cibis violare. Stat. 1. Theb. 150.

Cubile alicujus. Catull. ad Januam, 65. 23.

Famam probis flagitiisque violare. Cic. 3. Verr. 82. Quum apud exteras nationes imperii nominisque nostri famam, tuis probis flagitiisque violaris.

Puellam violare. Tibul. lib. 1. 6. 51.

Speciem serenam mundi nubes violant. Turbant & obscurant serenitatem aeris. Lucret. lib. 4. 138.

Virginitatem. Cic. 3. de Nat. Deor. 59.

Violare [δυναστεύειν, Gl. L. G. & G. L.] de Rebus sacris proprie dicitur.

Aras cælicolum violavit mea dextera. Sil. lib. 17. 130.

Loca religiosa. Cic. pro C. Rabir. perd. 7. Nisi forte de locis religiosis, ac de lucis, quos ab hoc violatos esse dixisti, pluribus verbis tibi respondendum putas.

Numina verbo violare. Tibull. lib. 1. 2. 83.

Parentes. Cic. 3. de Finib. 32. Ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, fana depeculari, quæ sunt in effectu, &c.

Sacra. Cic. de Arusp. Resp. 8. Qui sacra Bonæ deæ, quæ viri oculis, ne imprudentis quidem, aspici fas est, non solum aspectu virili, sed flagitio stuproque violavit.

Vitam patris. Cic. in Parad. 3.

Violare, [παραβιάζειν, Gl. L. G.] Infringere, Rumpere.

Violare amicitiam: Cic. pro Cluent. 118. A me tamen, ut æquum est, omnia caute, pedetentimque dicentur, ut neque fides hujus defensionis relicta, neque cujusquam aut dignitas læsa, aut amicitia violata esse videatur.

Dignitatem. Cic. 1. Fam. 6.

Exultationem alicujus. Cic. 13. Fam. 74.

Fidem violare. Ovid. 7. Epist. 57.

Fidem conjugii. Plin. lib. 10. cap. 34.

Fœdus. Liv. 28. 44.

Fœdera communia pacis violare factis. Lucret. lib. 5. 1154.

Jura. Cic. in Somn. Scip. 22. Eorum animi, qui se voluptatibus dederunt, earumque quasi ministros præbuerunt, impulsuque libidinum voluptatibus obedientium, deorum & hominum jura violaverunt.

Jus sanctum. Cic. pro Rosc. Amer. 109.

Violare, Tingere. Virg. 12. Æn. 67.

Indum sanguineo veluti violaverit ostro

Si quis ebur, &c.

VIOLANS, antis. Partic. [βίαιος, Gl. G. L.] Vulg. Interpr. Malach. 2. 10. Violans pactum patrum nostrorum.

VIOLATUS, a, um. Partic. [βιάζομαι, Gl. G. L.] ut,

Ab arcu violatus. Ovid. 3. de Pont. 5. 45.

Fletu genas violata Diana. Stat. 9. Theb. 713.

Corpus violatum nullo crimine. Sil. lib. 17. 39.

Juris violati pœna. Cic. 2. de Legib. 22.

Jura violata mariti. Ovid. 2. de Arte Am. 381.

Leges violatæ. Caud. 2. in Eutrop. 158.

Potestas violata. Lucan. lib. 3. 125.

Virtus violata suspitione. Liv. 2. 7.

VIOLANDUS, a, um. Partic. [βιάζομαι] ut,

Fœdera clam violanda. Tibull. lib. 1. 9. 2.

VIOLATIO, ònis. f. [βιάζομαι] Liv. 29. 8. Tum quoque alio genere cladis eadem illa pecunia omnibus contactis ea violatione templi, furorem objecit.

Religionum violatio. Senec. Epist. 104.

VIOLATOR, òris. m. [δυναστεύειν, Gl. G. L.] Liv. 4. 19. Hicce est, inquit, ruptor fœderis humani, violatorque gentium juris?

Fœderis violator. Tacit. 1. Ann. 58.

Templi violator. Ovid. 2. de Pont. 2. 27.

VIOLABILIS, e. Adj. [βιάζομαι] Qui violari potest. Stat. 5. Theb. 258. Cor violabile levibus telis. Ovid. 15. Epist. 79.

Nomen non violabile. Virg. 2. Æn. 154. [An in Gloss. Δυναστεύειν legendum?

VISCUM, i. n. & VISCUS, i. m. [ἴσχος, Gl. L. G. & G. L.] glutinum, quod ad aucupium pertinet. Et singulariter tantum declinatur. Plin. lib. 16. cap. 44. Viscum confit ex acinis qui colliguntur messium tempore immaturi. Nam si accessere imbres, amplitudine quidem arguentur, visco vero marcescunt. Siccatum deinde, & aridi tunduntur, ac conditi in aqua putrescunt duodenis fere diebus. Unumque hoc rerum putrescendo gratiam invenit. Inde in profuente rursus malleo tusti, amissis corticibus, in teriore lentescunt. Hoc est viscum, pennis avium tactu ligandis, juglandis oleo subactum, quum libeat insidias moliri. Varro 3. de R. R. cap. 7. Quod intercipere soleant accipitres, qui ita accipiuntur, quum se obleverint visco. Cic. 2. de Nat. Deor. 144. In visco inhærescere.

Sequaci visco correpta avis. Valer. 6. Argon. 263.

Viscum, ipse Frutex qui ex turdorum potissimum facie super arborum quarundam ramis delapsa, & a Sole cum humiditate quadam servescit natascitur, viret autem per totam hiemem. Virg. 6. Æn. 205.

Quale solet filvis brumali frigore viscum, &c. V. Plin. lib. 16. cap. 44.

Viscum pro ipsa viscatione posuit. Plaut. Bacch. 1. 1. 16. Viscus merus vestra est blanditia.

Viscum, inquit Nonius 6. 20. positum aliquando pro Rete, a tenacitate. Varro Parmenone, Lepusculi timentes hoc quadrangulum, declunt se in rete,

in rete, sic fugere viscum nequiverunt, lineamque compedem. Testatur & Virg. 1. Georg. 139.

Tum laqueis captare feras, & fallere visco

Inventum: & magnos canibus circumdare saltus.

ὄρνις δ' ὑπὸ ληξί, ἀρροπεύει δὲ λίνα. Sub. φοβερὸν κηλόν. H. St. Verba sunt poetæ, cujus nomen ascribere forsitan oblitus est.

VISCARIUM, i. n. [ἰξίωμα, ἰξίωθλον] Viscus. Hieron. Si cum viris feminæ habitent, non deerit viscarium diaboli.

VISCARIUS, i. m. Auceps. Gloss. Græcolat. ἰξίωθλος, Aucupator, Auceps, Viscarius.

VISCIDUS, a, um. Adj. [ἰξίωδης] ut, Acetum viscidum. Theodor. Priscian. 1. 2.

Compar. Idem de Diet. 18. Viscidiores cibi.

VISCOSUS, a, um. Adj. Idem. Pallad. 1. 14. Si, quod ascia adheret, fuerit molle atque viscosum.

VISCO, [ἰξίωω, Gl. G. L.] Ære. Aucupor.

VISCATUS, a, um. Partic. Visco oblitus. Varro 3. de R. R. cap. 7. Quos columbarii interficere solent duabus virgis viscatif defixis in terram, inter se curvatis.

Alæ viscatæ. Ovid. 1. de Arte Am. 391.

Munera viscata, & Hamata, pro eodem: h. e. Quibus majora attrahuntur quam quæ dantur. V. Hamata munera, in HAMUS.

Virga viscata fallere volucres. Ovid. 15. Met. 474.

VISCUS, Æris. n. [σπλάγχνον] non tantum Intestina significat, sed Quicquid sub corio est, i. e. Carnem, quæ est inter ossa & cutem, inquit Serv. Singularis numerus rariore in usu est, frequens Plur. VISCERA, Ærum.

[σπλάγχνα, Gl. L. G. & G. L. ἔγκυμα, L. G.] Virg. 6. Æn. 253. Et solida imponit taurorum viscera flammis. Et 3. Æn. 622.

Visceribus taurorum, & sanguine vescitur atro. Suet. in Vitell. cap. 13. Quin inter altaria, ibidem statim, viscus, & farra, pæne raptæ a foco, manderet.

Soliditas viscerum. Cic. 2. de Nat. Deor. 18. Quin & humorem & calorem, qui est solus in corpore, & terrenam ipsam viscerum soliditatem, &c.

Imbutæ venæ viscerum viperino morfu. Cic. 2. de Finib. 94.

Liquefacta viscera, Putrida. Virg. 4. Georg. 555. Sic enim Ovid. 15. Met. 365.

— de putri viscere passim

Florilegæ nascuntur apes.

Nudare viscera. Virg. 1. Æn. 215.

Tergora diripiunt costis, & viscera nudant.

Patefacta viscera per vulnus. Cels. in præf. lib. 1.

Salientia viscera. Ovid. 6. Met. 390.

— salientia viscera posses,

Et pellucentes numerare in pectore fibras.

Solvere viscera cultro. Senec. Hippol. 1. Virg. 4. Georg. 302.

Tunsa per integram solvuntur viscera pellem.

Spumantibus visceribus ardens, pro Valde irato & commoto dixit Juven. 13. Sat. 15.

— exiguamque malorum

Particulam vix ferre potes, spumantibus ardens

Visceribus, sacrum tibi quod non reddat amicus

Depositum.

Sumere aliquid ex visceribus alicujus. Cic. 2. de Orat. 318.

Torrere viscera, Affare. Virg. 5. Æn. 103.

— fusique per herbam

Subjiciunt verubus prunas, & viscera torrent.

Trajecit viscera ferro. Ovid. 1. Amor. 10. 51.

Periculum inclusum penitus in venis, atque in visceribus Reip. Cic. 1. in Catil. 31.

Ad animum etiam transfertur. Cic. 4. Tusc. 24. Permanat in venis, & inheret in visceribus id malum.

Pro Liberis ponitur. Ovid. 11. Epist. 118.

Diripiunt avidæ viscera nostra feræ. Et 2. Amor. 14. 27.

Vestra quid effoditis subjectis viscera telis?

Montis viscera avulsa. Virg. 3. Æn. 875. Servius, Viscera, Partes. Sic autem dixit viscera, quemadmodum terræ ossa dicuntur. [Partes scilicet interiores. Terræ viscera. Ovid. 1. Met. 138.

— sed itum est in viscera terræ,

Quasque reconderat, Stygiisque admoverat umbris,

Effodiuntur opes.

VISCERATUS, a, um. Adj. Visceribus præditus. Prudent. Apoth. v. 1025.

— quum vas componeret arvo

Nondum viscereo, sed inertis glutine limi.

VISCERATIO, Ænis. f. [ἰσφρασία, Gl. L. G. ἰσφρασίαν ἁπλῶς, G. L.] Epulatio, Crudæ carnis distributio, quæ fieri solebat vel in solennitate quadam, vel in funere alicujus excellentis personæ. Cælius, Tum in Albano visceratio Latinis data. Liv. 8. 22. Et populo visceratio data a M. Flavio in funere matris. Auctor de Viris illustr. cap. 32. Mortui huic tantum æris populi liberalitate congestum, ut inde filius viscerationem & epulas publice daret. Cic. 2. Off. 55. Prodigii, qui epulis & viscerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, venationumque apparatus pecunias profundunt in eas res, &c. V. Latinæ feræ, in LATIUM.

Visceratio [ἀρτίκρεας, Gl. L. G.] Cibigenus. V. ARTOCREAS

VISCERATIM, Adv. [κατὰ σπλάγχνα] significat Per viscera. Ennius Andromeda, Dissipat viscerarum membra. Non. 2. 880.

VISCERELLATUS, a, um. Adj. Ex visceribus avium pisciumque confectus, ut est apud Barth. Advers. 36. 22.

Pisces viscellati. Plin. Valer. 1. 24. [Nisi idem est ac Juscellatus, de quo V. in JUS.]

VISIBILIS, VISIO, VISITO, VISIO, V. VIDEO.

VISIO, Ære. Flatum ventris emittere. Lucil. apud Non. 11. 46. Visire minutim per commissuras rimarum. V. Scalig. ad Catull. p. 49.

VISSO, [βδύω, Gl. G. L.] Ære. Idem unde Gall. Vesser, & VISIO, vel VISSIO, Ænis. f. [βδέλλω, Gl. L. G.] Ventris crepitus. & VISSUM, i. n. [βδέσμα, Gl. G. L.] Idem.

VISONTIUM, i. n. [Ουσιόνιον] Portugallia urbs. Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vulgo Viseo.

VISULA, Æ. f. Sarmatiæ in Europa fluvius, Pompon. lib. 3. 4. Vistula item dicitur, Justula, Justula, & Istula, ut notat Vadianus. Germ. die Weichsel.

VISULÆ, arum. f. Vites, de quibus Columel. lib. 3. cap. 2.

VISUM, V. VIDEO.

VISURGIS, is. m. Germaniæ fluvius. Plin. lib. 4. cap. 14.

VISUS, V. VIDEO.

VITA, Æ. f. [βίη, Gl. L. G. & G. L. ζωή, G. L.] notæ significationis. Lucret. lib. 3. 984.

Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu.

Male a Vivo separatur. H. St. In edit. Lugd. scil.

Blandimenta vitæ. Tacit. 2. Hist. 53.

Causa vitæ, pro Facultatibus, aut copiis, quibus vitam nostram sustentamus. Quintil. Decl. 13. Audete nunc, inquit, laceffere divitem, quibus vitæ causa supereff. Sic & Vivendi causam usurpasse Juvenalis videtur, 8. Sat. 97.

— Furor est post omnia perdere nulum,

Et propter vitam vivendi perdere causam. i. e. Res quibus vita toleratur. Ex Turneb. Advers. 22. 32.

Color vitæ. V. COLORE.

Cupiditas vitæ. Cic. 2. Philipp. 37.

Curriculum exiguum vitæ. Cic. pro Rabir. 30. Etenim, Quirites, exiguum nobis vitæ curriculum natura circumscriptis, immensum gloriæ.

Debitum vitæ. Curt. lib. 10. cap. 5. pr. Velut omni vitæ debito liberatus.

Delinimenta vitæ. Tacit. 15. Ann. 63.

Petere aliquid discrimine vitæ. Ovid. 10. Met. 612.

Dux vitæ dia voluptas. Lucret. lib. 2. 172.

Exemplar vitæ morumque. Hor. de Arte Poet. 317.

Integritas vitæ anteaactæ. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Labes vitæ. Ovid. 9. Epist. 8.

Cæcæ vitæ lubrica. Stat. 2. Silv. 2. 221.

Delidis otia vitæ. Stat. 3. Silv. 5. 85.

Lumen vitæ. Lucret. lib. 2. 1055.

Ipsæ Epicurus obiit, decurso lumine vitæ.

Perpetuitas vitæ. V. paulo post, Constituere vitam.

Patet tranquillæ vitæ semita per virtutem. Juven. 10. Sat. 364.

Series atra tuæ vitæ. Ovid. in Ibin, 64.

Solatia dulcia vitæ. Lucret. lib. 5. 21.

Spatium vitæ. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Sortitus brevis vitæ spatium. Ovid. 3. Met. 124.

Spes vitæ. Tacit. 12. Ann. 8. Eo usque spem vitæ produxerat.

Summa brevis vitæ. Hor. 1. Carm. 4. 15.

Tædia vitæ. Ovid. 10. Met. 625.

Via vitæ per carmina monstrata est. Hor. de Arte Poet. 401.

Querere palantis vitæ viam. Lucret. lib. 2. 10.

Absurdum atque alienum a vita. V. ABSURDUS.

Expes vitæ. Tacit. 6. Ann. 24.

Integer vitæ scelerisque purus. Hor. 1. Carm. 22. 1.

Plenus vitæ. Lucret. lib. 3. 951.

Securus vitæ. Stat. 4. Theb. 793.

Spirans ac vitæ manifestus. Tacit. 12. Ann. 51.

Acerba vita. V. ACERBUS.

Actuosa. V. AGO.

Amara. Cic. 1. de Finib. 44.

Arida. V. ARIDUS.

Attenta. V. ATTENDO.

Basilica. V. BASILICUS.

Beata. V. BEATUS.

Brevis est vita, cursus gloriæ sempiternus. Cic. pro Sext. 47.

Cælebs. V. CÆLBS.

Cara. Ovid. 10. Met. 612.

Constans & probata. Cic. in Topic. 78. Quos doctrina præditos vident, quorumque vitam constantem & probatam ut Catonis, Lælii, Scipionis.

Crudelis. Virg. 8. Æn. 579.

Deformis vita, Inhonesta. Stat. 10. Theb. 326.

Dubia. Columel. lib. 1. cap. 3.

Dulcis (stabilisque). Lucret. lib. 3. 66.

Enervis vita. Val. Max. lib. 6. cap. 4. 2. de Scipione Æmiliano, Quum haberet consortem censuræ Mummium, ut nobilem, ita enervis vitæ.

Familiaris vita Plaut. Vide FAMILIARIS. H. St.

Fœdissima ac miserrima. Cic. pro Sull. 75.

Fortunata. Hor. 1. Epist. 11. 14.

Gravis, cui Jucunda opponitur. Hor. Epod. 1. 5.

Honesta. Cic. pro Rosc. Amer. 48. Vita rustica honestissima atque suavissima.

Illustris. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Inculca & horrida. V. INCOLO.

Infesta alicui. V. INFESTUS.

Injuriosa. V. INJURIA.

Innoxia. V. INNOXIUS.

Invisa. V. INVISUS.

Jucunda. Hor. Epod. 1. 5.

Licentior. V. LICET.

Longa. Cic. 2. de Orat. 204. Docuit enim jam nos longa vita, usufque rerum maximarum, &c.

Longa vita dignillimus. Ovid. 4. Met. 409. Catul. 62. Argon. 215.

Longa gnate mihi jucundior unice vita.

Longinqua. V. LONGUS.

Mæsta. Virg. 10. Æn. 820.

Malefica. Tacit. 4. Ann. 21.

Mæritima. V. MARR.

Menstrua. V. MENSIS.

Meretricia vita. V. Collocare se in vita meretricia, in COLLOCO.

Miseræ vitæ brevissima portio. Juven. 9. Sat. 128.

Mortalis. Virg. 4. Georg. 326.

Nitidior. V. NITRO.

Pigræ vitæ oblivio. Stat. 1. Silv. 4. 57.

Precaria vita. Tacit. 4. Hist. 76.

Rapida, cito præteriens. Perf. 5. Sat. 94.

Rudis. Stat. 2. Achill. 397.

Ruffica. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Severa. Ovid. 2. Amor. 10. 16.
 Similis feris. Ovid. 2. Fast. 291.
 Solitaria. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Sollicitæ jucunda oblivia vitæ. Hor. 2. Serm. 6. 62.
 Trita ac vulgari vita vivere. Senec. Epist. 123.
 Turpis vita. Cic. pro Quint. 49. Mors honesta sæpe vitam quoque turpem exornat, vita turpis ne morti quidem honestæ locum relinquit.
 Turpis & nocens vita. V. NOCRO.
 Vitalis vita. V. VITALIS.
 Vitiosa & flagitiosa. Cic. 2. de Finib. 93. At miser, si in vitiosa & flagitiosa vita afflueret voluptatibus.
 Umbratilis vita. Quintil. lib. 1. cap. 2. V. UMBRATILIS.
 Umbratilis & delicata. Cic. 2. Tusc. 27. Sic ad malam domesticam disciplinam vitamque umbratilem & delicatam quum accesserunt etiam potæ, nervos omnis virtutis elidunt. [An Omnes?
 Urbana vita. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Urbana vita clemens. V. CLBMENS.
 Vulgari vita vivere. Senec. Epist. 123.
 Abire e vita. V. ABRO.
 Abjicere vitam. Cic. Nusquam facilius hanc miserrimam vitam, vel sustentabo, vel, quod multo est melius, abjicero cum paucis.
 Abrumpere vitam. Virg. 8. Æn. 579.
 Accipere vitam. V. ACCIPIO.
 Addicere vitam. V. ADDICO.
 Addicta præmiis vita alicujus. V. ADDICO.
 Adducere ad vitam communem. V. ADDUCO.
 Adimere vitam. Cic. pro Planc. 110. Sin autem vitam fors mihi ademisset. V. ADIMO.
 Afferre vitam. V. AFFERO.
 Agere, vel Agitare vitam. V. AGO.
 Agere vitam sub dio, & trepidis in rebus. Hor. 3. Carm. 2. 5.
 Agere vitam innocentissime. Cic. in Sallust. 4. Velim mihi respondeat, numquid hi, quos protulit Scipionis, & Metellos, vel Fabios, ante fuerint, aut opinionis, aut gloriæ, quam eos res gestæ fuæ, & vita innocentissime acta commendavit?
 Agere vitam pueriliter. Catul. de Lesb. 74. 19.
 Amittere vitam. Auctor ad Heren. 4. 57. V. AMITTO.
 Amittere per summum dedecus vitam. Cic. pro Rosc. Amer. 30.
 Amittere vitam in undis. Hor. 1. Serm. 1. 60.
 Assignare vitam hominum rebus. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Attingere lumina vitæ, Nasci. Virg. 6. Æn. 828.
 Aufferre vitam. V. AUFFERO.
 Aufert reliquias vitæ eæ membris. Lucret. lib. 6. 825.
 Carere sensu & vita. Cic. pro Rabir. 29. Quid jam ista C. Mario, inquit, nocere possunt, quoniam sensu & vita caret?
 Cedere vita, & E vita. V. CEDO.
 Cernitur vita beata honestate. V. CERNO.
 Colere vitam. V. COLO.
 Committere vitam ventis, dicuntur navigantes. Virg. 10. Æn. 69.
 Commorari in tam turpi vita. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Commutare vitam cum morte. V. COMMUTO.
 Comprobare vita & moribus. V. COMPROBO.
 Concedere vitam. V. CONCEDO.
 Concessit vita per auras ad Manes. Virg. 10. Æn. 820.
 Conferta vita voluptatum varietate. V. CONFERRCIO.
 Conficere vitæ extremum diem morte. V. CONFICIO.
 Constituere vitam. Cic. 1. Off. 119. In tota vita constituenda multo est major rei cura adhibenda, ut constare in vitæ perpetuitate possimus nobismet ipsis.
 Conterere vitam in quærendo. V. CONTERO.
 Continetur vita corpore & spiritu. Cic. pro Marcell. 29.
 Decedere de vita. V. DECEDO.
 Decurrere spatium vitæ. Ovid. 3. Trist. 4. 33. Conf. Lumen vitæ, supra.
 Denicere vitam alicui. V. DENICIO.
 Defuncta corpora vita, Mortua. Virg. 4. Georg. 475.
 Degere vitam expertem thalami. Virg. 4. Æn. 551.
 Demigrare ex vita. V. DEMIGRO.
 Depactus vitæ terminus. Lucret. lib. 2. 1086.
 Desciscere a vita. V. DESCISCO.
 Deferere vitam. Cic. de Senect. 72. V. DERERO.
 Deferuit vita miserum. Ovid. 19. Epist. 202.
 Dimittere vitam. Mori. Sil. lib. 17. 265.
 At mihi Cannarum campis ubi Paulus, & illæ
 Egregiæ occubuere animæ, dimittere vitam
 Non licitum.
 Dirigere vitam ad normam. V. NORMA.
 Discedere e vita. Cic. 2. Fam. 2. Qui, cum suis laudibus, tum vero te filio, superasset omnium fortunam, si ei contigisset, ut te ante videret, quam e vita discederet. V. DISCEDO.
 Dispergere vitam in auras. Virg. 11. Æn. 617.
 Dare vitam. Cic. Anteq. iret in exsil. 8. Neque enim peto ut mihi detis vitam, sed datam repeto, ut reddatis.
 Dare æternam vitam. Virg. 12. Æn. 879.
 Dare vitam alicui, Concedere vitam, non occidere, Virg. 2. Æn. 145.
 Ducere vitam, Vivere. Virg. 2. Æn. 641.
 Me si cælicolæ voluissent ducere vitam,
 Hanc mihi servassent sedem.
 Ducere vitam longius. Ovid. 11. Met. 702.
 Ducere vitam per omnia extrema. Virg. 3. Æn. 315.
 Ducere dulcem vitam. Lucret. lib. 2. 996.
 Ducenda est vita ingrata misero. Hor. Epod. 17. 63.
 Edere vitam, Mori, expirare. Lucret. lib. 6. 1256.
 Extulit vitam ictus sagitris. Mortuus est. Senec. Herc. OEth. 11.
 Effluit vita cum sanguine. V. EFFLUO.
 Effundere vitam alicui. Ovid. 7. Epist. 181.
 Emigrare e vita. V. EMIGRO.
 Eripere vitam homini. Senec. Theb. 1.
 Eripere vitam alicui per crimina. Ovid. 2. Fast. 807.
 Esse in vita. Cic. 1. Q. frat. 3.

Excedere vita. V. EXCEDO.
 Excolere vitam per artes. Virg. 6. Æn. 663.
 Exire e vita, vel de vita. V. EXRO.
 Exhalare vitam sub acerbo vulnere. Ovid. 5. Met. 62.
 Exigere vitam, pro Traducere. Ter. Heaut. 2. 3. 39.
 Expellere aliquem e vita, i. e. Occidere. Cic. pro Muren. 34. Tamen non ante, quam illum vita expulit, bellum confectum judicavit.
 Expetere vitam. Cic. 1. de Legib. 31. Vita expetitur, quia nus in quæ nati sumus continet.
 Explemur fructibus vitæ nunquam. Lucret. lib. 3. 1020.
 Extorquere vitam membris. Lucret. lib. 6. 1222.
 Facere finem vitæ. Lucret. lib. 3. 956.
 Ferre incommoda vitæ. Juven. 13. Sat. 21.
 Fessus vita. Plin. lib. 5. cap. 17.
 Finire vitam. Tacit. 1. Ann. 9. Quod Nolæ & c. vitam finivisset.
 Finire vitam ense. Ovid. 3. Trist. 7. 49.
 Frui vita. Cic. 4. in Catil. 7. V. FRUOR.
 Fudit vitam cum multo sanguine. Virg. 2. Æn. 532.
 Gubernant sensus vitam. Lucret. lib. 3. 549.
 Gubernare vitam vera ratione. Lucret. lib. 5. 1116.
 Habere vitam ab aliquo. Cic. 2. Philipp. 60. Sed fac te dedisse mihi quod non ademisti: meque a te habere vitam, quia a te non sit crepta.
 Jacebat vita in tenebris ac mænore. Lucret. lib. 5. 175.
 Impendere vitam famæ. Stat. 5. Sylv. 1. 63.
 Impendere vitam patriæ. Lucan. lib. 2. 382.
 Implere finem vitæ. Tacit. 2. Ann. 42.
 Incolere vitam. V. INCOLO.
 Inire limen vitæ. Lucret. lib. 3. 681.
 Ingredi in vitam. V. INGRADIO.
 Instituire vitam sapienter. V. INSTITUO.
 Interficere aliquem vita. V. INTERFICIO.
 Interminari alicui vitam. V. INTERMINOR.
 Introire in vitam. V. INTROBO.
 Iterare vitam a morte. V. ITRO.
 Labefactare vitas hominum. V. LABERS.
 Lacerare reliquias vitæ alicujus, atque distrahere. V. LACER.
 Largiri vitam. V. LARGIOR.
 Linqere vitam. V. LINQUO.
 Lugere vitam hominum. V. LUGEO.
 Mandare vitam fugæ solitudinique. V. MANDO.
 Manere in vita. V. MANEO.
 Manet. vita. Virg. 5. Æn. 724.
 Nate, mihi vita quondam, dum vita manebat,
 Care magis.
 Mentiri sibi vitam. V. MENTIOR.
 Metuere vita. V. METUO.
 Migrare de vita vel ex vita. V. MIGRO.
 Moratur vita in membris. Lucret. lib. 3. 121.
 Nuncupata vita. V. NUNCUPO.
 Objectare vitam procellis. Claud. 3. de Rapt. Prof. 356.
 Pacifici vitam pro laude. Virg. 5. Æn. 230.
 Pacifici vitam ab hoste. V. PACISCOR.
 Pallefcere solitaria & velut umbratili vita. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Parcere vitæ. V. PARCO.
 Paria vita. V. PATIOR.
 Penetrare alicujus vitam ac famam. Tacit. 4. Hist. 7.
 Perdere vitam. V. PERDO.
 Perducere vitam. V. PERDUCO.
 Ponere vitam. Cic. 9. Fam. 24.
 Ponere sibi finem vitæ. Tacit. 6. Ann. 40. Senec. Agamem. 7.
 Privare vitam alicui. Lucret. lib. 5. 995.
 Prodere vitam. V. PRODO.
 Producere vitam. Auctor ad Herenn. lib. 4. 34. Neque erat, quo vitam produceremus. V. PRODUCO.
 Profundere vitam pro re aliqua. Cic. 1. Fam. 4. Quid enim aut me ostentem, qui si vitam pro dignitate tua profundam, nullam partem videar tuorum meritorum assecutus? V. PROFUNDO.
 Prolatare vitam. Tacit. 11. Ann. 37.
 Propagare vitam. V. PROPAGO, INIS.
 Propolita vita telis. V. PROPONO.
 Redire ad vitam. Cels. lib. 2. cap. 8. Neque is ad vitam redit, qui ex suspendio spumante ore detractus est.
 Relinquere vitam. Virg. 3. Georg. 547.
 Relinquit eum vita. Lucret. lib. 5. 64.
 Relinquit vita artus. Ovid. in Ibin, 337.
 Retinere vitam. V. RETINEO.
 Rumpere vitam. Sil. lib. 7. 33.
 Sequi vitam. Cic. Hanc vitam quietam & otiosam sequuti sumus, & c.
 Serenare vitam. Lucret. lib. 2. 1093. Alii legunt, Serenam vitam.
 Spoliare vitam alicui. Virg. 6. Æn. 168.
 Sum. ut, Est sic vita hominum. Cic. pro Rosc. Amer. 84. Sic vita est hominum ut ad maleficium nemo conetur sine spe,
 Sumere liberioris vitæ iter. Ovid. 3. Fast. 778.
 Suppetere vitam. Cic. 1. de Finib. 11.
 Sustainere vitam. Cic. 1. Tusc. 56. Tam natura vita hominis sustentatur, quam vitis, quam arboris.
 Tenere vitam, & Vita tenetur. V. TENEO.
 Tolerare vitam simplici victu & agrestibus pomis profluenteque aqua. Tacit. 15. Ann. 45. De Seneca. V. TOLEREO.
 Tractare vitam, Vivere. Lucret. lib. 5. 930.
 Volgivago vitam tractabant more ferarum.
 Traducere vitam. Cic. ad Brut. 16.
 Traducatur enim quibus potius hæc vita factis. V. TRADUCO.
 Trahere vitam in luctu. Virg. 2. Æn. 92.
 Trahere vitam in silvis. Virg. 3. Æn. 646.
 Trahere vitam in tenebris. Virg. 2. Æn. 92. V. TRAHO.
 Tueri vitam famamque. Hor. 1. Serm. 4. 118.
 Turbare humanam vitam ab imo. Lucret. lib. 3. 38.
 Vivere vitam. Cic. 4. Verr. 118. Proponeremque spem meis hospitibus ac

- necessariis, quo tutiorem vitam sese meo praesidio victuros esse arbitrentur.
 Vivere vita. Plaut. Perf. 4. 3. 24.
 Trita ac vulgari vita vivere. Senec. Epist. 123.
 In vita mea. Cic. 5. Att. 20. Ego in vita mea nulla unquam voluptate tanta sum affectus, quanta efficior hac integritate.
 Ab iacunte vita. V. INEO, ire.
 Vita, Vitae longitudo. Virg. 4. Georg. 252.
 Si vero (quoniam casus apibus quoque nostros Vita tulit) tristi languebunt corpora morbo.
 Vita, pro victu ponitur. Plaut. Trin. 2. 4. 76.
 Neque ulli concedam quicquam de vita mea.
 Reperire sibi vitam. Plaut. Stich. 3. 2. 9.
 Vita, pro Fortunae bonis. Cic. 1. Acad. 19. Constituebantque extremum esse rerum expetendarum, & finem bonorum, adeptum esse omnia e natura, & animo, & corpore, & vita. Vita, i. e. Fortunae bonis ad vitam degendam necessariis.
 Mea vita, Blandientis vox. Cic. 14. Fam. 2. Obsecro te, mea vita; quod ad sumptum attinet, sine alios, qui possunt, si modo volunt, sustinere.
 Vitae, in plurali, pro Moribus. Ter. Adolph. 3. 3. 61.
 Inspicere tanquam in speculum, vitas omnium Jubeo: atque ex aliis sumere exemplum sibi.
 Sic Vita modica. Cic. de legibus primo pag. penultima. Ubi est & ex natura vivere. H. St. Cic. 1. de Legib. 56. Ut ex natura vivere summum bonum sit, id est vita modica, & apta virtute perfrui.
 Tenues sine corpore vitae. Animae. Virg. 6. Aen. 292. Idem 4. Georg. 224.
VITALIS, e. Adj. [ζωνής, Gl. G. L.] Quod vitam praestat, aut Quod habet vitam.
 Vitalis, proprie Quod ad vitam pertinet, quod vitam adjuvat, quod vita utile est. Lucret. lib. 3. 129.
 Est igitur calor, ac ventus vitalis in ipso Corpore, qui nobis moribundos deserit artus.
 Vitale appellamus, Quod vita praeditum est, ut Plaut. in Bacch. 4. 9. 75.
 Da, si esse salvum vis me, aut vitalem tibi. Hor. 2. Serm. 1. 61.
 — o puer ut sis Vitalis metuo, &c. Ex Lambino.
 Vitale, cui opponitur Mortiferum. Liv. 6. 40.
 Aevum vitale. Plaut. Poen. 5. 4. 14.
 Aura vitalis. Virg. 1. Aen. 392. i. e. Aer quo vivimus.
 Calor vitalis. Curt. lib. 3. 5. pr.
 Calor salutaris & vitalis. Cic. 2. de Nat. Deor. 27.
 Fetus vitalis. V. FERTUS.
 Halitus vitalis. Plin. lib. 9. cap. 7.
 Homo vitalis haud unquam est ante septimum mensem. Plin. lib. 7. cap. 5.
 Lumina vitalia. Cic. 1. de Divin. 18.
 Luce serenanti vitalia lumina liquit. Ex poeta.
 Motus vitalis. Lucret. lib. 2. 954.
 Partus vitales edern. Plin. lib. 7. cap. 15.
 Ros vitalis, Lac. Cic. 1. de Divin. 20.
 — quae parvos, Mavortis femine natos
 Uberibus gravidis vitali rore rigabat.
 Saeculum vitale, In quo vivitur. Lucret. lib. 1. 203.
 Sanguis vitalis, In quo vita continetur. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Sensum vitalem reddere. Lucret. lib. 2. 889.
 Venae vitales. Lucret. lib. 2. 1118.
 Viae vitales. Ovid. 2. Met. 828.
 Sic letalis hiems paulatim in pectora venit:
 Vitalesque vias, & respiramina claudit.
VINCULA VITALIA. Valer. 4. Argon. 309. — vitalia donec
 Vincula, qua primo cervix committitur artu,
 Solvit dextra gravis.
 Vim caloris natura habet in se vitalem. Cic. 2. de Nat. Deor. 24.
VITA VITALIS. h. e. Vitam vivens, vel vita superstes. Antiqua locutio. Cic. de Amicit. 22. Principio Quis potest esse vita vitalis, ut ait Ennius, qui non in amici mutua benevolentia conquiescat? Al. Cui potest &c. [Ut fit pro Vita jucunda.
VITALIS, Vita dignus. Senec. lib. 5. Epist. Magni animi magna contemnere, ac mediocria malle, quam nimia. Illa enim utilia vitaliaque sunt, at haec eo quo superfluunt, nocent. Lactant. lib. 6. 13. extr. Unum est enim sapientis & iusti & vitalis viri opus, divitias suas in sola iustitia collocare. Turneb. Advers. 18. 27.
VITALIA, um, n. Vitalia, inquit Budaeus dicuntur, Cor, jecur, pulmo, cerebrum: in quibus quatuor, vitae summa consistit. Lucan. lib. 1. 618.
 — pulmonis anhelii
 Fibra latet, parvusque fecat vitalia limes.
Capitis vitalia. Cerebrum. Plin. lib. 8. cap. 7.
Nuda vitalia. Lucan. lib. 6. 194.
 Everberata lamentationibus affiduis vitalia. Quintil. Declam. 7.
 Ferire ac tueri vitalia. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Vacui artus vitalibus. Lucan. lib. 3. 643.
 Nom. sing. apud. Cic. 2. de Divin. 32. Fissum familiare & vitale tractant.
 [Nisi Adj.
VITALITAS, atis, f. [τὸ ζωνεῖν] pro Vita, & vitali motu. Plin. 11. 37. Ceteris corruptis, vitalitas in corde durat. Ibid. cap. 45.
VITALITER, Adv. [ζωνῶς] Lucret. lib. 5. 145. Vitaliter esse animata.
VIVO, vixi, victum, [ζῶω, εἶω Gl. G. L.] ere. notae significationis. Plaut. Mil. 4. 2. 87.
 Quin mille annorum perpetuo vivunt ab saeculo ad saeculum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Non ut edam vivo, sed ut vivam edo.
 Aetatem vivere. Plaut. Amphit. 4. 2. 3.
 Annos vel annis centum vivere: i. e. Annos explere, & implere. Plin. lib. 7. cap. 48. Ibid. cap. 50.
 Annum, ut, Nemo enim est tam senex, qui se annum non putet posse vivere. Cic. de Senect. 24.
 Vitam vivere. Ter. Adolph. 5. 4. 5. conf. infra.
 Aeternis omnibus vivere. Lucret. lib. 3. 50.
 Consilio nullo vivere. Ptopert. lib. 1. 1. 6.
 Lecto vacuo vivere, Sine uxore aut concubina. Propert. 2. 2. 1.
 Moribus antiquis vivere. Plaut. Trin. 2. 2. 17.
 Ad naturam vivere. V. AD.
 Cum aliquo conjunctissime vivere. Cic. 3. de Orat. 11. Sulpicius autem,

- qui in eadem invidiae flamma fuisset, quibuscum privatus conjunctissime vixerat.
 Cum aliquo familiariter vivere. Cic. 6. Att. 6. Decebam enim cum eo valde familiariter vivere. Cic. pro Quint. 15. Ibi cum illo Naevio familiariter vivit.
 Cum aliquo multum vivere. V. MULTUS.
 Cum gloria summa vivere. Cic. 7. Verr. 180. Et maximis in laboribus, usque ad summam senectutem, summa cum gloria vixit.
 Cum labore vivere. Plaut. Aul. prol. 14.
 De die, vel in diem vivere. Cic. 2. Philipp. 87. Cum perditissimis latronibus, non solum de die, sed etiam in diem vivere. Ubi Graev. V.
 De lucro vivere. Cic. 9. Fam. 17.
 E natura vivere. Cic. 3. de Finib. 68. Consentaneum est huic naturae, ut sapiens velit gerere & administrare Remp. atque ut e natura vivat, uxorem adjungere, & velle ex ea liberos procreare.
 Ex more alterius vivere. Ter. Heaut. 2. 2. 29.
 In caupona vivere, Habitare, Vitam transigere. Hor. 1. Epist. 11. 12.
 In diem vel In horam vivere. V. IN praepositionem, & paulo ante De die vivere.
 In celebritate maxima, & in media Reipub. luce vivere. Quintil. lib. 1. c. 2.
 In laude vivere. Cic. 15. Fam. 6. Ea est enim profecto jucunda laus, quae ab iis proficitur, qui ipsi in laude vixerunt.
 In oculis civium vivere, Sine timore, & securum in civitate vivere. Cic. 3. Off. 3. Ita qui in maxima celebritate, in oculis civium quondam viximus, nunc fugientes conspectum sceleratorum, quibus omnia redundant, abdimus nos quantum licet, & saepe foli sumus.
 In tranquillitate vivere. Cic. 1. de Finib. 43. Qua praecipue in tranquillitate vivi potest.
 Inter praemia vivere. Ovid. 2. Amor. 6. 27.
 Instituto bonorum vivere. Cic. pro Quint. 56. Etenim si vult virorum bonorum instituto vivere, multa oportet discat atque dediscat.
 Bene & fortunate vivere. Plaut. Milit. 3. 1. 111.
 Delicate & molliter, parce, continenter, severe, sobrie vivere. V. PAVCUS.
 Fortunate beateque vivere. Cic. de Clar. Orat. 4.
 Honestè vivere. Ter. And. 4. 6. 2.
 Inculte atque horride vivere. V. INCOLO.
 Jucundissime vivere. V. JUCUNDUS.
 Libenter vivere. V. LIBER.
 Liberaliter, vel libere vivere. V. LIBER, Adj.
 Magnifice vivere. V. MAGNUS.
 Male vivere. V. MALUS.
 Molliter vivere. Ovid. 3. Trist. 1. 24.
 Negligentius vivere. Plin. 1. Epist. 12.
 Obsequenter & obsequentissime vivere. V. OBSEQUOR.
 Parce ac frugaliter vivere. Hor. 1. Serm. 4. 107.
 Parcius vivere. Hor. 1. Serm. 3. 49.
 Parce vivere aequo animo. Lucret. lib. 5. 1117.
 Placide vivere. Ovid. 2. Amor. 9. 24.
 Quiesce & libere vivere. Cic. 4. Fam. 7.
 Recte vivere. Hor. 1. Epist. 6. 17.
 Sanctissime vivere. Cic. 1. de Orat. 231.
 Suavius victurus, quam si, &c. Hor. 1. Serm. 6. 130.
 Temere inconsculteque vivere. Senec. 1. Epist. 1.
 Turpiter vivere. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Una profusus vivere. Cic. in Pison. 68. Dedit se in consuetudinem, sic ut profusus una viveret.
 Vivere alicui. Plaut. Bacch. 3. 6. 24. Bene valens vivit tibi.
 Vivit sibi. Cic. ad Octav. Quibus ille factus omnia misceret, nulli parceret, sibi viveret.
 Vivere pro Esse. Hor. 1. Epist. 15. 66. Qui metuens vivet. i. e. Metuens erit, vel meruet. Adde 1. Epist. 2. 26. & Plaut. saepe.
 Vivere, Latam vitam agere. Plaut. Milit. 4. 8. 30.
 Conservi, conservaeque omnes bene valete & vivite. Et Ca-tull. 5. 1.
 Vivamus, mea Lesbia, atque amemus. V. Petron. cap. 35.
 Aevo extento vivet Proculejus, Longo aevio fruatur felix. Hor. 2. Carm. 2. 5.
 Studiis vivere. Cic. 12. Fam. 29. Est enim in eo, cum virtus & probitas, & summum officium summaque observantia, tum studia illa nostra, quibus antea delectabamur, nunc vivimus.
 Cum aliquo vivere, pro Jucundissime esse, ut referatur ad jucunditatem remissionemque animorum. Cic. 13. Att. 23. Quum ita simus affecti, ut non possimus plane simul vivere (intelligis enim profecto in quo maxime posita sit συμπρωσις) facile patiebar nos potius Romae una esse, quam in Tusculano. Innuit symbiosin positam esse in jucunditate. Quum enim jucunde non liceat vivere, nulla potest esse συμπρωσις, id est convictus.
 In amore jocisque vivere. Hor. 1. Epist. 6. 66.
 In litteris vivere. Cic. 9. Fam. 26.
 In rebus jucundis vivere. Hor. 2. Serm. 6. 96.
 Sic saepe modo imperandi bene precantes. ut Felices vivite. Virg. 3. Aen. 493.
 Fortes vivite. Hor. 2. Serm. 2. 135.
 Memor nostri vive. Ovid. 11. Epist. 125.
 Vivite, silvae. Virg. 8. Aen. 58.
 Omnia vel medium fiant mare, vivite silvae!
 Praecepta aërii specula de montis in undas Deferar. Vivite. i. e. Valete. Nam non bene optantis est, sed renuntiantis. Servius. At sic Willichius, Vivite, est tantum hic quantum Perite, & est maledicentis, sicut in 3. Aen. 493. Vivite felices, est bene optantis.
 Causa vivit, & erigit oculos. V. CAUSA.
 Exemplum vivit, Manet. V. EXEMPLUM.
 Odia improba vivunt, Permanent. Stat. 12. Theb. 441.
 Laude gloriae vivere. Superstitem esse. Cic. in Pison. 44. Summa virtute, pietate, gloria militari, perijt in mari: qui tamen ob virtutem gloriae laude vivit.
 Spiritu & laude vivere. Cic. 13. Philipp. 7.
 Rapto vivere, Viram tolerare. Ovid. 11. Met. 291. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Gramine vivunt armenta, Aluntur. Ovid. 15. Met. 84.
 Siliquis vivere, & pane secundo. Hor. 2. Epist. 1. 118.

Vivunt arboris radices; Non exaruerunt, nec emortuæ sunt. Ulpian. in l. 3. D. Arbor. furt. cæs.
 Ignis vivit. Plaut. Aul. 1. 2. 15.
 Vitium alitur, vivitque tegendo. Virg. 3. Georg. 454.
 Itavivam; bene precantis particula. Cic. 16. Fam. 12. Sollicitat, ita vivam, me tua, mi Tiro, valetudo. V. I. T. A.
 Ne vivam, i. e. Ne sim salvus; imprecantis particula, pro Dispercam. Cic. 4. Att. 16. Quid poteris, inquires, pro iis dicere? ne vivam si scio. V. N. E.
 Vivitur, Imperfonale. Plin. lib. 13. cap. 1. Ipsum quoque, quo vivitur, aërem in pernecium vertimus. Cic. 1. de Finib. 43. Qua præceptrice in tranquillitate vivi potest, omnium cupiditatum ardore restincto.
 Parvo bene vivitur. Hor. 2. Carm. 16. 13.
 Vivitur ex rapto. Ovid. 1. Met. 144.
 Vivitur exiguo melius. Claud. 1. in Ruff. 215.
 Vivitur, Personale. Ovid. 12. Met. 188.
 — vixi
 Annos bis centum: nunc tertia vivitur ætas.
 Conditio vivendi. Hor. 2. Serm. 8. 65.
 Finis vivendi mihi adest. Ovid. 3. Trist. 3. 30.
 Voluptas tenet me vivendi. Virg. 10. Æn. 846.
 Vincere aliquem vivendo, Post eum mortuum vivere. Plaut. Epid. 2. 1. 8.
 Ad vivendum firmus. V. A. D.
 Mihi vivendum est semper in Barbaria. Ovid. 3. de Pont. 1. 5.
 VIVENS, entis. Partic. [βιωδων] ut,
 In urbe vivens. Hor. 1. Epist. 14. 10.
 Rure vivens. Hor. 1. Epist. 14. 10.
 Favilla vivens. Ovid. 4. Fast. 553.
 Fluvius vivens, Perennis. Stat. 9. Theb. 573.
 Pectore viventi eripiunt fibras. Ovid. 15. Met. 136.
 VICTA, æ. f. Dea victus. Arnob. 3. p. 117. Victa & Potua sanctissimæ, victui potuique procurant. [An Victua potius?
 VICTUS, ùs. m. [νικησ], Gl. L. G. & G. L.] Ulpian. D. de verb. signif. Victus verbo continentur quæ esui, potui, cultuique corporis, quæque ad vivendum homini sunt necessaria. Cic. 14. Fam. 20. Item cetera, quæ sunt ad victum & valetudinem necessaria.
 Victi, Genitivus antiquus legitur apud Plaut. Capt. 4. 2. 75.
 Proin tu tui quotidiani victi ventrem ad me afferas.
 Victus & vestitus, sive Cultus & victus. Cic. 1. Off. 12. Ob easque causas studeat parare ea, quæ suppeditent & ad cultum & ad victum. Idem pro Quint. 49. Cujus, non modo illæ amplissimæ fortunæ, sed etiam victus vestitusque necessarius sub præcone cum dedecore subjectus est.
 Victus ex rapina. Plin. lib. 11. cap. 43.
 Parcimonia aliquorum in victu. Cic. 5. Tusc. 99.
 Penuria victus. Hor. 1. Serm. 1. 98.
 Annis victibus sufficiens prædium. Plin. lib. 7. cap. 46.
 Aridus victus. V. ARIDUS.
 Asper. V. ASPER.
 Basilicus, V. Basilicus, in BASIS.
 Facilis. Virg. 2. Georg. 460.
 Fœdus. Hor. de Arte Poet. 392.
 Frugi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Infelix. Virg. 3. Æn. 649.
 Inops victus. Ovid. 6. Fast. 373.
 Luxuriosus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Malignus. Sil. lib. 3. 280.
 Mundus. Hor. 1. Epist. 4. 11.
 Parcus & parabilis. Curt. lib. 8. 4. 28.
 Sordidus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Tenuis victus. Cic. de Amicit. 88. Multi divitias despiciunt, quos parvo contentos tenuis victus cultusque delectat.
 Alitur corpus victu. Lucret. lib. 4. 634.
 Attenuans victus. V. ATTERNO.
 Carere omni cultu & victu humano. Cic. 5. Tusc. 63.
 Colere victum. Cic. 12. Att. 27. Nunc plane nec ego victum nec vitam illam colere possum.
 Deducere aliquem a pristino victu, i. e. A vitæ ratione. Nepos 10. 4. 5.
 Distat hominum vita multum a cultu & victu bestiarum. Cic. 2. Off. 15.
 Invigilare victu, i. e. Acquirendo victui. Virg. 4. Georg. 158.
 Ministrare victum. V. MINISTRO.
 Mutare ex consuetudine victus aliquid. Cels. lib. 1. cap. 10.
 Negabat seges ægra victum. Virg. 3. Æn. 142.
 Tolerare victum lacte. Columel. in præf. lib. 10.
 Vigent maxime vita victusque communis in amicitiis. Cic. 1. Off. 58.
 Victus, pro Vita positum probat Nonius ex Cic. 5. de Finib. 35. ubi legit, Persequutus Aristoteles animantium omnium ortus, victus, figuras, &c.
 VICTUALIS, e. Adj. Ad victum spectans. Apul. de Dogm. Platon. p. 61.
 Elmenh. Ministerium suggerere victuale.
 Substantia victualis, Leg. 9. Cod. de episc. audient.
 VICTUALIA, um. n. pl. [γυμνασίον τῶν κτηνοκόμων, Gl. G. L.] Annona. Cassiodor. 3. Epist. 44. Victualium caritas.
 VICTUARIUS, a, um. Adj. Idem quod Victualis. Tertull. de Monogam. cap. 8. Victuaria exhibitio.
 VIVAX, æcis. Adj. [πυλζωδῶς, Gl. L. G. & G. L. μακρόβιου, πύλζωδῶς, L. G.] Validus, vigorosus, inquit Perottus: sive Qui diu vivit. Virg. 2. Georg. 181.
 Palladia gaudent silva vivacis olivæ. Plin. lib. 9. cap. 20. In sicco quoque repunt, ideo etiam vivaciora talia.
 Vivax in pœnam. Plin. lib. 7. cap. 50. Nec reputantur infantie anni, qui sensu carent, non senectæ in pœnam vivacis.
 Aconita vivacia. V. ACONITUM.
 Anima vivax. Ovid. 12. Met. 508.
 Anus vivax. Ovid. 13. Met. 519.
 Apium vivax, Diu viriditatem retinens. Hor. 1. Carm. 36. 16. Acron.
 Cervus vivax. Virg. 7. Ecl. 30.
 Cursus equi vivacissimus. Gell. lib. 5. cap. 2.
 Dextra vivax, Animosa. Lucan. ad Pison. 171.
 Fata vivacia senectæ. Lucan. lib. 2. 65.
 Gramen vivax, Tenerum & viride. Ovid. 7. Met. 232.
 Gratia fermonum vivax. Hor. de Arte Poet. 69.

Hæres vivacior. Hor. 2. Serm. 2. 132.
 Oliva vivax. Virg. 2. Georg. 181.
 Pernicitas vivacissima. Gell. lib. 9. cap. 4.
 Verba vivacia, vel efficacia, vel ad posteritatem usque perventura. Lucan. ad Pison. 60.
 Virtus vivax, experisque sepulcri. Ovid. 4. de Pont. 8. 47.
 Compar. & Superl. supra exempla sunt.
 VIVACITRE, Adv. Fulgent. 1. Mythol. p. 22. Res mysticas vivaciter pertractare.
 VIVACITAS, ætis. f. [μακροβιότης, Gl. G. L.] Naturalis vigor. Columel. lib. 11. cap. 3. Multis etiam locis vivacitatem suam usque in annos decem prorogat.
 Impia vivacitas. Quintil. in proœm. lib. 4.
 VICTITRO, [νικησ] Ære. Vesci, & quasi victu uti. Ter. Eun. 5. 8. 44.
 Et libenter vivis, etenim bene libenter victitas.
 Parce victitare. V. Parce, in PARCUS.
 Sorbilo victitare Plautus dixit, pro Vapulari & gemere: suspiria enim & genitus vapulantium imitantur spiritum forbentium. Ejus verba sunt, Pœn. 1. 2. 185.
 Nam mihi jam video propter te victitandum sorbilo. Turnebus.
 VIVUS, a, um. Adj. [ζῶν, Gl. G. L.] a Vivo; Quod mortuo contrarium est. Cic. pro Milon. 91. Ut eam mortuus incenderet, quam vivus everteret.
 Exturbari ex numero vivorum. Cic. pro Quint. 49. Is non modo ex numero vivorum exturbatur, sed si heri potest, infra etiam mortuos amandatur.
 Vivus & videns. Cic. pro Sext. 59. Vivus (ut ajunt) est & videns cura victu ac vestitu suo publicatus. V. VIDEO.
 Vivi pervenimus illuc, i. e. Diu vivendo. Virg. 9. Ecl. 2. Servius.
 Vivus, Validus, vehemens. Virg. 1. Æn. 725.
 — paulatim abolere Sichæum
 Incipit, & vivo tentat prævertere amore. Servius.
 Vivus, pro Naturali: ut Viva sapes, Viva aqua.
 Viva posse dici, Quæ neque animo, nec spiritu moventur, probat Nonius 6. 47. ex Virg. 1. Æn. 171.
 Intus aquæ dulces, vivoque sedilia saxo,
 Nympharum domus, &c.
 Animus vivus & naturalis, apud Plin. Epist. 159.
 Aqua viva, Naturalis, & ex eo loco nata. Varro 1. de R. R. 11.
 Aquæ vivæ, Fluentes. Ovid. 2. Fast. 259.
 Cæspes vivus, Viridis. Hor. 1. Carm. 19. 13.
 Calor vivus. Ovid. 4. Met. 248. de Sole & mortuo Phaethonte.
 Caro male viva. Ovid. 15. Met. 380. V. Male in MALUS.
 Cutis viva. Plaut. Bacch. 2. 3. 8.
 Exemplum vivum. V. EXEMPLUM.
 Flumen vivum. Liv. 1. 45. Fluens aqua.
 Lacus vivi. Virg. 2. Georg. 469.
 Lapis vivus, Ignitus, quod vim habeat emittendi ignem. V. Plin. lib. 36. cap. 10. V. etiam PYRITES, & LAPIS.
 Linum vivum. Plin. lib. 19. cap. 1.
 Lucernæ vivæ, Ardentes. Hor. 3. Carm. 21. 23.
 Plantaria viva. Virg. 2. Georg. 27.
 Sanguis vivus. Ovid. 5. Met. 436.
 Sapes viva, Quæ rubis non præcisit, sed in eo loco natis contextitur. Columel. lib. 11. cap. 3.
 Sulfura viva. V. SULFUR.
 Vigor vivus. Ovid. 1. Trist. 6. 31.
 Unda viva. Sil. lib. 12. 750.
 Voluptas viva pratis. Claud. 1. in Ruff. 209.
 Vultus vivos ducere, h. e. Vivam & naturalem effigiem referentes. Virg. 6. Æn. 848.
 Detrahere, vel refecare aliquid de vivo. Cic. pro Flacc. 91. Dat de lucro: nihil detrahit de vivo: minus igitur lucri facit. Idem 5. Verr. 118.
 De vivo igitur erat aliquid refecandum, ut esset unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur. i. e. Non de lucro, sed de eo, quod aratores pro impendiis perceptorant. Budæus.
 Refecare ad vivum. Cic. de Amicit. 18. V. AD PRÆPOSIT.
 VIVULUS, a, um. Adj. dimin. Gloss. Græcolat. Ζῶντα, Vivula.
 VIVĀTUS, a, um. Adj. & Vividus, a Vi magna a poetis dicuntur, inquit Festus. Inscite Lucret. lib. 3. 559.
 Ut lacerato oculo, circum si pupula mansit
 Incolumis, stat cernendi vivata potestas.
 VIVESCO, live VIVISCO, [ζωοποιέω] Ære. significat Vivere, sive Vivum fieri. Quod verbum præcipue usurpamus, quum de aliis rebus ab homine & etiam ab animalibus, quæ communi vita fruuntur, loquimur, ut inanimatis, & hujusmodi. Plin. lib. 9. cap. 51. Anguillæ atterunt se scopulis, ea strigmenta viviscunt, nec alia est earum procreatio. Idem lib. 16. cap. 25. Hoc enim maritantum vivifcentia e terra.
 Ulcus vivifcit, & inveterascit alendo. Lucret. lib. 4. 1061.
 Verbum alixum cordi vivifcit. Lucret. lib. 4. 1132.
 VIVĀRIUM, i. n. [ζωοποιόν ἔρδιον, Gl. G. L.] Locus, in quo vel aves, vel pisces, vel ferae continentur, quæ ad victum duntaxat pertinent. Plin. lib. 9. cap. 54. Oltrearem vivaria primus omnium Sergius Orata invenit in Bajano. Idem lib. 8. cap. 52. Vivaria eorum (scilicet Suum) ceterorumque silvestrium primus togati generis invenit Fulvius Hirpinus, qui in Tarquinienfi feras pascere instituit. Columel. lib. 8. cap. 1. Juven. 4. Sat. 51.
 Non dubitaturi fugitivum dicere piscem,
 Depastumque diu vivaria Cæsaris: inde Elapsum &c.
 Vivaria, per translationem, apud Hor. 1. Epist. 1. 79.
 — sunt qui
 Frustris & pomis viduas venentur avaras:
 Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.
 VIVARIUS, a, um. Adj. ut, Naves vivariæ, Quibus pisces vivi pervehuntur. Macrob. 2. Saturn. 12.
 VIVIDUS, a, um. Adj. [ζητικός, ἑρπυλίον, ἀκμαζών, ἰχθύος, βέβαιον, Gl. L. G.] Plenum vigoris. Propert. lib. 2. 31. 8.
 Quatuor artificis vivida signa boves. Quali spirantia, atque viventia. Plin. in Paneg. cap. 42. Amas constantiam civium, rectosque ac vividos animos. [ἰσως Erectosque.

- Animus vividus.** Tacit. 13. Ann. 3.
Corpus agile & vividum. Plin. 3. Epist. 1.
Imago vivida Martis. Claud. de Bell. Get. 468.
Impetus vividus. Hor. 3. Carm. 4. 10.
Ingenium vividum. Liv. 2. 48.
Membra vivida. Sil lib. 7. 64.
Odia vivida. Tacit. 15. Ann. 49. Vivida odia intulerē.
Virtus vivida bello, i. e. Fortis. Virg. 5. Æn. 754.
Compar. Martial. lib. 8. 6. Vividius merum.
Superl. Vividissimus, inquit Paulus. Etſi Viviffimus excuſam.
VIVIDŪLUS, a, um. Adj. Dimin. Catul. 64. 63.
 Vividulo aſſlatu, &c. Alii legunt, Uvidulum a fluctu.
VIVIDERE, Adv. [ζώντιος, ἰζυροῖς, Gl. L. G.] Compar. Gell. lib. 7. cap. 3.
 Omnia diſtinctius numeroſiusque ac comptius fortasſe dici potuerunt
 atque vividius potuiſſe dici non videntur.
VIVERNA, æ. f. Γενναία, Gloſſ. Latinogræc.
VIVICOMBURIUM, i. n. Crematio vivorum. Tertull. de Anima cap. 1.
 De patibulo & vivicomburio.
VIVIFICUS, a, um. Adj. ut, Vigor vivificus. Ammian. 21. 1.
VIVIFICO, [ζωοποιῶ, Gl. L. G.] are. In vitam revocare. Apul. in Aſclep.
 p. 399. Spiritus, quo plena ſunt omnia, permixtus cunctis cuncta vi-
 vificat. Tertull. adverſ. Marc. 5. 9. & de Præſcript. cap. 75.
VIVIFICANS, antis. Partic. ut, Spiritus vivificans. Sidon. 8. Epist. 13.
VIVIFICATUS, a, um. Partic. Tertull. adverſ. Valentin. cap. 14. Illa
 Æon a Chriſto vivificata.
VIVIFICATIO, ðnis. f. Tertull. de Refurr. carn. cap. 28. Cui anima
 per occiſionem erepta, referenda eſt per vivificationem.
VIVIFICATOR, ðris. m. Tertull. de Refurr. carn. cap. 37. Spiritus vi-
 vificator carnis mortificatæ.
VIVIFICATRIX, icis. f. Proſper. Aquitan. de Ingratis cap. 21.
 Dicite pleſtentes apices, mortisſque miniſtros
 Hoc expreſſe operis, quod gratia vivificatrix.
VIVIPARUS, a, um. Adj. ut, Piſces vivipari, Qui piſcem vivum pa-
 riunt: ſicut Ovipari, Qui ova pariunt. Apulejus in Apologia prima,
 p. 298. Elmenſi. Viviparos eorum & oviparos.
VIVIRADIX, icis. f. [μυρσάνθη, Gl. L. G.] Planta quæ cum radice feritur, quaſi
 vivam radicem habens, ad differentiam malleoli & talearum. Plin. lib.
 17. cap. 22. In arido ſolo viviradix quoque fruſtra feritur. Columella,
 Sationis autem duo ſunt genera, malleoli, vel viviradicis. Idem lib. 3.
 cap. 5. Nam depoſitæ ſtirpes valido ſolo quamvis celeriter comprehendantur
 atque proſiliant, tamen quum ſint viviradices factæ, prius quam tranſ-
 ferantur, retorſcunt, nec adoleſcere queunt.
VITELLIUS, i. m. A. Vitellius imperator. De cujus origine Familiæ V.
 Suet. in Vita Vitell. cap. 1.
VITELLIA, æ. f. Fauni uxor, pro numine culta. V. Suet. l. c. & Ind.
 Bernecc.
VITELLIUS, a, um. Adj. ut, Via Vitellia. Suet. l. c.
VITELLIANUS, a, um. aliud Adj. ut, Milites Vitelliani. Tacit. 1.
 Hiſt. 85.
 Partes Vitellianæ. Idem 1. Hiſt. 84.
 Vitelliani abſolute dicuntur, Pugillares lutei. Martial. lib. 2. 6.
 Hæc ſunt, quæ, relegente me, ſolebas
 Rapta exſcribere, ſed Vitellianis. Ubi Interpr. Vitellianis, Pugil-
 laribus luteis, vitello ut credo illitis, quibus res laſcivæ & elegantiores
 ſcribebantur. Alii a Vitellio neſcio quo, inventore dictos volunt. V.
 Plin. lib. 34. cap. 7.
VITELLUM, i. n. vel VITELLUS, i. m. [λίελλο, ὄσ, Gl. L. G.] a vi-
 ta dictus eſt: Pars ovi rubra, quod ex eo vivat pullus. Hor. 2. Serm. 4. 57.
 Quatenus ima peret volvens aliena vitellus. Martial. lib. 13. 40.
 Candida ſi croceos circumſluit unda vitellos,
 Heſperius ſcombri temperet ova liquor. Cic. 2. de Divin. 134.
 Tum ille, Nihilne, inquit, de vitello? Id enim ex ovo videbatur aurum
 declarafſe, reliquum argentum.
 Mas vitellus. Hor. 2. Serm. 4. 14.
 Longa quibus facies ovis erit, illa memento
 Ut fucci melioris, & ut magis alba rotundis
 Ponere: namque marem cohibent calloſa vitellenti.
VITEX, icis. f. [ἔλκων] Fruticis genus, Græci agnon vocant hoc eſt ca-
 ſtum: quod, inquit Galenus, caſtitem conſervet iis, quibus aut eſtur,
 aut bibitur, aut ſubſternitur: vulgus herbariorum *Ἀρνυτι καſtum* appellat,
 utraque voce idem ſignificante. Plin. lib. 24. cap. 9. Non multum a falice
 vitillum uſu diſtat vitex foliorum quoque aſpectu, niſi odore gratior eſſet.
 Et paulo poſt, Duo genera ejus. Major in arborem falicis modo aſſurgit:
 Minora, ramoſa, foliis candidioribus lanuginofis. Prima album ſtorem
 mittit cum purpureo, quæ & candida vocatur: Nigra, quæ tantum
 purpureum.
VITIBARIUM, VITICULA. V. VITIS.
VITILITIGATOR, ðris. m. [συκοφάντης] Vitioſus litigator, eſt obtrec-
 tator & calumniator. Hi enim vitilitigatores ſunt, quum hoc ſola pravi-
 tate contentionem quærunt. Plin. in prol. Nat. Hiſt. 13. Ergo ſecuri eti-
 am contra vitilitigatores, quos Cato eleganter ex vitis & litigatoribus
 compoſuit.
VITILITIGO, [συκοφάνεια] are. Criminari, damnare. Plin. in prol. Nat.
 Hiſt. 12. Scio ego quæ ſcripta ſunt, hæc ſi palam proferantur, multos
 fore qui vitilitigent.
VITILIGO, vel VITŪLIGO, ðnis. f. [ἀλλοῖς, ἀλωπυκία, Gl. L. G. ἰλε-
 φαντίας, G. L.] Diverſi coloris macula, per omnia membra diſperſæ.
 Celf. in fin. lib. 5. Vitiligo, quamvis per ſe nullum periculum aſſert, ta-
 men læda eſt: & ex malo corporis habitu fit. Ejus tres ſpecies ſunt. Al-
 phos vocatur, ubi color albus eſt ſere ſubſper, & non continuus, ut
 quedam quaſi guttæ diſperſæ eſſe videantur. Melas, colore ab hoc diſfert,
 quia niger eſt, & umbræ ſimilis: cetera eadem ſunt. Leuce habet quid-
 dam ſimile alphi, ſed magis albida eſt, & altius deſcendit, in eaque al-
 bi piluli ſunt, & lanugini ſimiles. Omnia hæc ſerpunt, ſed in aliis tardius.
 Hæcenus Celfus. Feſtus, Vitiligo in corpore hominis macula alba, quam
 Græci alphon vocant, a quo nos album, ſive a vitio dicta, etiam ſi non
 lædit. Sive a vitulo, propter ejus membranæ candorem, qua naſcitur
 involutus Lucilius. Odioſa vitiligo. Plin. lib. 20. cap. 15. Radix ejus
 vitiliginæ albas tollit.
VITILIGINOSUS, a, um. Adj. Gloſſ. Gr. Lat. Φλιγγινός, Vitiliginofus.

VITILLIS, e. Adj. [ἐλαπτε] Quicquid fruticis ſic lentum eſt, ut commode ſecti
 poſſit, cujuſmodi vimina ſunt, inquit Budæus. A vinciendo dictum, ut
 Vitex. vitis, vimen, viticula. Plin. lib. 9. cap. 5. Cucurbita omnimodo
 ſaſtigiatur, vaginis maxime vitilibus. Et lib. 4. cap. 16. Ad eam Britan-
 nos vitilibus navigiis corio circumſutis navigare. [A Vieo ductum vide-
 tur: unde & Vitor, Καλωπία, in Gloſſ. Latinogræc. niſi forte Vietor
 ſcribendum.]

VITIO, VITIOSUS. V. VITIUM.

VITIPARRA, æ. f. Avis nomen. Plin. lib. 10. cap. 33. V. ibi Harduin.
VITIS, is. f. [οἴνη, ἀμπέλκιον] notæ ſignificationis. Varro. lib. 1. de R.
 R. cap. 31. Posterior, quo ea vitis immittitur ad uvas pariendas, dicta pri-
 mo videtur a pariendo Parilema, &c.

Vinea & Vitis differunt. Ulpian. l. 4. D. de cenſib. Forma, inquit, cen-
 ſuali cavetur, ut in cenſum referatur, vinea quot vites habeat.

Cultura vitium. Cic. 4. de Fin. 38.

Propagatio vitium. Cic. de Senect. 53. Cujus quidem non utilitas me ſo-
 lum, ſed etiam cultura, & ipſa natura delectat, &c. religatio, propa-
 gatio vitium farmentorumque, &c.

Putatio arborum ac vitium. Cic. 1. de Orat. 249.

Putator vitis. Ovid. 14. Met. 649.

Alba vitis, cui opponitur Nigra. Columel. lib. 4. cap. 29. non procul a
 fine, Locis aridis & ficcis nigram vitem inferito, humidis albam.

Arbuſtiva vitis. V. ARBUSTUM.

Lanatæ vites. V. LANA.

Miſcellæ. V. MISCEO.

Ordinaria. V. Ordinarius, in ORDIO.

Pergulana. V. PERGULANUS.

Almæ vites. Virg. 2. Georg. 233.

Cicatricofa. V. CICATRIX.

Fecunda. Juven. 9. Sat. 56.

Inerticula. V. INERS.

Infana. V. INSANUS.

Lenta vitis. Virg. 3. Ecl. 38.

Luxurioſa. V. LUXUS.

Macrior. V. MACEB.

Moroſa. V. MOS.

Nequam. V. NEQUAM.

Obliqua vitis. Columel. lib. 4. cap. 4. V. ORBIS.

Obnoxia vitis procellis. V. OBNOXIUS.

Palmea. V. PALMES.

Pampineæ. Ovid. 10. Met. 10.

Perexilis. V. PEREXILIS.

Prævalidæ vites. Virg. 2. Georg. 190.

Purpureis de vitibus collectæ uvæ. Ovid. 8. Met. 676.

Semiputata. Virg. 2. Ecl. 70.

Vidua. Catul. in Carm. Nupt. 60. 49.

Adaperire vites. V. ADAPERIO.

Adjugare vitem. V. ADJUGO.

Adjungere ulmis vites. Virg. 1. Georg. 2.

Æmulatur vitem ulmus. V. ÆMULOR.

Amans gravidæ munera vitis. Ovid. 3. Faſt. 766.

Amicta vitibus ulmus. Hor. 1. Epist. 17. 3.

Applicite vites arboribus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Attondere vitem curvo dente Saturni. Virg. 2. Georg. 407, h. e. Falce

quæ eſt in Tutela Saturni.

Carbunculant vites. V. CARBO.

Caſtrare vites. V. CASTRO.

Colere vitem. V. COLO.

Committere vitem ſulco. Virg. 2. Georg. 289.

Compeſcere vitem. V. COMPEſCO.

Componere vitem in brachia. V. COMPONO.

Concredere vites ſolo calido. V. CONCREDO.

Contundit grando vites. Hor. 1. Epist. 85.

Curare vites. Virg. 2. Georg. 397.

Diſponere vites certo ſidere. Claud. 2. in Eutröp. 197.

Educat vitis uvam. Catul. in Carm. nuptial. 60. 50.

Enodare vitem. Cato de R. R. cap. 34.

Fluentes vites multo Baccho. Virg. 2. Georg. 190.

Immittere vitem ad uvas pariendas. Varro de Re Ruſt. lib. 1. cap. 33.

Incidere novellas vites. Virg. 3. Ecl. 11.

Inſtituere vitem. V. INSTITUO.

Intexere lætis vitibus ulmos. Virg. 2. Georg. 221.

Nodare vitem. Cato de R. R. cap. 33.

Ponere vites. Virg. 1. Georg. 284.

Serpens vitis multiplici lapſu & erratico. Cic. de Senect. 52.

Sociata palmite vitis. Stat. 5. Silv. 1. 48.

Vinctæ vites. Virg. 2. Georg. 415.

**Vitis interdum Catoni eſt Palmes, vel flagellum vitis: ut cum de inſtitione
 ſic loquitur. R. R. cap. 41. Si vitis vitem continget, utriuſque vitem te-
 neram præacuito, obliquo inter ſeſe medullam cum medulla libro collig-
 gato. Turneh. [Sic & Varro. V. lib. 1. cap. 31.]**

**Vitis, Geſtamen centurionis, non carnificis, aut licitoris: honoriſcen-
 tior enim pœna quæ a centurione, quam quæ a licitore eſſet illata. Ju-
 ven. 8. Sat. 247.**

Nodofam poſthæc frangebat vertice vitem,

Si lentus pigra muniret caſtra dolabra. i. e. Vite pulſabatur ia

caſtris a centurione. Et Ovid. 3. de Arte Am. 427.

Dux bonus huic centum commiſit, vite regendos.

Jacere haſtas ſub vite dicitur veles, cum eas ſub manu ſurſum mittit.

Feſtus.

**Præliari ſub vite dicuntur milites, cum ſub vinea militari pugnant. Lu-
 cil. apud Feſtum.**

**VITICŪLA, æ. f. dimin. [ἀμπέλκιον] Cic. 5. de Nat. Deor. 86. At enim
 minora dii negligunt, neque agellos ſingulorum, nec viticulas perfequun-
 tur. conf. Pallad. 1. 35.**

**VITICULUM, i. n. [ἐλεῖς, ἐλεῖν] Capreolus vitis, flagellum & clavicu-
 lus, ut ſunt flagella etiam cucurbitarum & ſimilium. Plin. lib. 24. cap.
 11. Frutex eſt, folio edere, molliore tamen, & minus longis viticulis.
 Rhodiginus. lib. 8. cap. 4. Viticulas appellat gen. fem. ab vitium ratione
 vocabulo deſlexo.**

VITIARIUM, i. n. [*ἀμπελάριον*] Vitium seminarium. Columel. lib. 3. cap. 5. Vitiarium neque jejuna terra, neque uliginosa faciendum est: succosa tamen & mediocri, potius, quam pingui. Idem lib. 11. cap. 2. Quinetiam vitaria diligenter facienda, malleolisque quam recentissimis curiosissime pangenda.

VITAEUS, a, um. Adj. [*ἀμπελαιός*] ut, Pocula vitea. Virg. 3. Georg. 380. Coliculus viteus intortus, ut cincinnus, i. e. Capreolus. Varro R. R. 1. 31.

VITIGINEUS, a, um. Adj. [*ἀμπελογενής*] Quod est ex vite. Columel. lib. 12. cap. 16. Alii foliis vitigineis, nonnulli plataninis semivietas uvae contegunt. Cato R. R. cap. 41. Eo duos fureulos vitigineos, quod genus esse voles inferros, obliquos arcito ad medullam. Plin. lib. 30. cap. 6. Vitigineis lignis combustus.

VITINEUS, a, um. Adj. Florus 3. 20. 4. Vitineis vinculis delapsi. alii legunt Vitigineis.

VITISCO, [*ἀμπελάσαι*] ēre. Vitem fieri. Columel. de Arboribus, cap. 7. Reliquas gemmas, quæ in terram absconduntur, exceptis quatuor imis, fac abrasas, ne in summa radice vitescat. Ita Calepinus. At nunc ita legimus, Ne in summo radices vitis citet.

VITICOLA, æ. m. Cultor vinearum. Sil. lib. 6. 193. Viticolæ nomen pervulgatura Falerni.

VITICOMUS, a, um. Adj. Pampineum fertum gestans, five vitibus ornatus. Avienus in Arateis v. 70.

Et cum viticomus crinem tondere Lyæo.

VITIFER, ēra, ērum. [*ἀμπελοφόρος*] Quod fert vites, In quo proveniunt vites. Plin. lib. 6. cap. 16. Sequitur regio Margianæ, apricitatis inclitæ, sola in eo tractu vitifera. Martial. lib. 13. 107. Vienna vitifera. Arva vitifera. Sil. lib. 7. 207.

Montis vitiferi vertex. Sil. lib. 4. 349.

VITIGENUS, a, um. Adj. [*ἀμπελογενής*] Quod genitum est e vite. Lucret. lib. 5. 15.

Namque Ceres fertur fruges, Liberque liquoris

Vitigeni laticem mortalibus inlituisse. h. e. Vinum. Idem lib. 6. 1070. Vitigeni latices.

VITISATOR, oris. m. [*ἀμπελοφύτης*] Qui vites ferit. Quo nomine dictus est Saturnus, Virg. 7. Æn. 179.

Vitifator, curyam servans sub imagine falcem.

VITIUM, i. n. [*ἐλάττωμα, σφάλμα, σίνθη*, Gl. L. G. & G. L. ἀμάχημα, μαχθηλία, πλόνεσμα, L. G.] Quod opponitur Virtuti: a Vito, arc. quod vitandum sit, ac fugiendum unde Hor. 1. Epist. 1. 41.

Virtus est vitium fugere. Ter. Heaut. 5. 3. 18.

Nam illi nihil vitii est relictum, quin id itidem sit tibi. Cic. 3.

de Finib. 39. Virtutibus igitur rectissime mihi videris & ad consuetudinem nostræ orationis vitia posuisse contraria. Quod enim vituperabile est per se ipsum, id eo ipso vitium nominatum puto, vel etiam a vitio dictum vituperari. Sin κακίαν malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum vitium consuetudo Latina traduceret. Hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Et paulo ante, Quas enim Græci κακίαι appellant, vitia malo, quam malitias nominaret.

Vitium & Erratum. Cic. pro Cluent. 133. Nullam quidem ob turpitudinem, nullam ob totius vitæ, non dicam vitium, sed erratum.

Vitium & Flagitium. Vitia flagitiis leviora sunt, teste Gell. lib. 1. cap. 17. Vitiolorum officina. V. OFFICINA, in OFFICIUM.

Vitium, Id quod vituperari solet. Cic. 1. de Orat. 116. Adest enim fere nemo, quin acutius atque acrius vitia in dicente, quam recta videat.

Convertit natura vitium alicui in bonum, i. e. Hoc efficit, ut quod alicui vitium in altero judicaretur, in hoc minime culpam parit. Cic. de Clar. Orat. 141. Sed quum hæc magna in Antonio, tum actio singularis: quæ si patiunda est in gestum atque vocem, gestus erat, non verba exprimens, fed cum sententiis congruus; manus, humeri, latera, supplexio pedis, status, incessus, omnisque motus cum verbis sententiisque consentiens: vox permanens, verum subrauca natura: sed hoc vitium huic uni in bonum convertebat. [An Converterat, ut Verterat pro Versum erat?]

Corrupta bona vitiiis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Deprehendere in aliquo vitio. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Vitium, Vituperatio, inquit Valla. Cic. de Senect. 55. Et senectus est natura loquacior, ne ab omnibus eam vitiiis videar vindicare.

Vitium. Culpa. Cic. 4. Acad. 49. Huc si perveneris me tibi primum quidque concedente, meum vitium fuerit: sin ipse tua sponte procefferis, tuum.

Vitio vini fecit, Ob vinum, præ ebrietate. Plaut. Truc. 4. 3. 54.

Affinis vitio. Cic. 2. de Invent. 134. Ut si avaritia inductum arguas fecisse, & avarum, eum quem accusas, demonstrare non possis, aliis affinem esse vitiiis doceas, & ex ea re non esse mirandum, qui in illa re turpis, aut cupidus, aut petulans fuerit, hac quoque in re eum deliquisse.

Gurges & vorago vitiolorum. Cic. 5. Verr. 23.

Pinguis vitiiis, Per otium & gulam. Hor. 2. Serm. 2. 21.

Princeps omnium flagitiorum & vitiolorum. Cic. in Verrem, Vide indicem edit. Lamb. Puto intelligi Et aliorum vitiolorum. H. St.

Purum vitio cor. Hor. 2. Serm. 3. 213.

Servum vitiiis pectus. Ovid. Rem. Amor. 54.

Alimenta vitiolorum. Ovid. 2. Met. 769.

Ebrietatis vitium. Quintil. 1. 11.

Adulta vitia. V. ADOLEO.

Commune vitium. V. COMMUNIS.

Immane vitium. Hor. 2. Serm. 4. 82.

Iners vitium, Livor, Invidia & alienæ felicitatis dolor, vitium quod obsidet tantum & aggreditur ignavos. Ovid. 3. de Pont. 3. 101.

Ingens vitium. Hor. 2. Serm. 3. 92.

Inigne vitium. Cic. 1. Q. frat. 1.

Magnum vitium. Hor. 2. Serm. 2. 69.

Mediocris vitia. Hor. 1. Serm. 4. 130.

Prævalida & adulta vitia. Tacit. 3. Ann. 53.

Solenne vitium secundis rebus, superbia. Claud. 2. in Conf. Stilich. 161.

Deliciarum vitia. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Abstergere animum vitiiis. Hor. 1. Serm. 4. 139.

Abstinere se a certis vitiiis. Cic. 5. Verr. 4. Ut ab iis se abstineant maxime vitiiis, in quibus alterum reprehenderunt.

Abesse a vitiiis. V. ABSUM.

Abundare vitiiis. V. ABUNDO.

Accendere & irritare vitia. Ovid. Rem. Amor. 133. V. ACCENDO.

Addere vitium. V. ADDO.

Addere vitium pudicitia. V. ADDO.

Ægrotare vitio animi. Hor. 2. Serm. 3. 307.

Affectus vitiiis. V. AFFICIO.

Apponere modum vitiiis. V. APPONO.

Avocare a vitiiis. V. AVOCO.

Carere debet omni vitio, qui in alterum paratus est dicere. Cic. in Sallust. 21.

Coarguere aperte vitia. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Colligere vitia in aliquem. V. COLLIGO.

Concipere vitium. V. CONGIPIO.

Condire vitia studio. V. CONDIO.

Conferre vitia in senectutem. V. CONFERO.

Consequi vitium. V. CONSEQUOR.

Contaminare vitiiis. V. CONTAMINO.

Cumulari vitiiis. Cic. 2. de Orat. 13. Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Græcorum natio.

Declinare vitia. Cic. 1. Off. 19. Quibus vitiiis declinatis, quod in rebus honestis & conditione dignis operæ curæque ponetur, id jure laudabitur.

Delabi in vitium. V. DELABOR.

Dicere vitium. Gloss. Latinogræc. Vitium furi dico, Καταγγέλλω Ἐπέπρω.

Dare vitio, Culpare. Cic. 11. Fam. 28.

Dare summam laudem vitio. Cic. pro Rosc. Amer. 48. V. DO.

Ducere vitia. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Effingere vitia ebrietatis. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Eluere vitia. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Excidit libertas in vitium. Hor. de Arte Poet. 282.

Excusare vitia. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Exprobrare vitia alicui. Ovid. 2. de Arte Am. 641.

Exuere vitia. Tacit. 6. Ann. 25.

Flecti in vitium. Hor. de Arte Poet. 163.

Fugere vitium est virtus. Hor. 1. Epist. 1. 41.

Imbuere aliquem vitiiis. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Incidere in vitium. V. INCIDO.

Inclinare in vitium. V. INCLINO.

Inquirere vitia in civitatem. V. INQUIRO. [Nisi error.]

Irritare vitia vetando. Ovid. 3. Amor. 4. 11.

Labi in vitium. Hor. 2. Epist. 1. 94.

Laborare vitio. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Laborare diversis vitiiis. Livius lib. 34. Diversisque duobus vitiiis, avaritia & luxuria, civitatem laborare. H. St. Exstant cap. 4. pr.

Levare vitiiis atque erroribus. V. LEVIS.

Mederi vitiiis atque erroribus. V. MEDOR.

Nosse enim sua vitia est bellum. Cic. 2. Att. 17.

Notare vitium aliquod. V. NOTA.

Obvolvere vitium. V. ORVOLVO.

Offensus vitiiis. Ovid. 10. Met. 344.

Pensare vitia. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Persecare vitium aliquod ne ferpat. V. PERSECO.

Persequuntur aliquem vitia ab institutione puerili Fab. V. PERSEQUOR. H. St.

Ponere vitium. V. PONO pro Depono.

Ponere in vitio, In malam partem sumere. Cic. 3. Tusc. 14. Qui fortis est, idem est fidens: quoniam Confidens, mala consuetudine loquendi, in vitio ponitur. Ductum verbum a Confidendo, quod laudis est.

Ubi observa, Laudis est, opponi illi, In vitio ponitur. H. St.

Recisa vitia a stirpe. Claud. 1. in Ruff. 56.

Remotus ab omni vitio. Hor. de Arte Poet. 384.

Ridere vitia. V. RIDEO.

Est eodem vitio, quo, &c. Cic. 4. Tusc. 66. Eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.

Est tam in vitio, quam, &c. Cic. 1. Off. 23. Qui autem nec defendit, nec obsistit, si potest, injuriæ, tam est in vitio, quam si parentes, aut amicos, aut patriam deserat.

Est hoc in vitio. Cic. 5. de Finib. 51. Hoc quidem est in vitio dissolutio-

nem naturæ tam valde perhorrescere.

Suppressa vitiiis pectora. Ovid. Rem. Amor. 75.

Surrepunt vitia. Senec. Epist. 91.

Teneri mediocribus vitiiis. Hor. 1. Serm. 4. 130.

Vacare vitio. Cic. 3. Tusc. 19. Sapientis autem animus semper vacat vitio, nunquam turgescit, nunquam tumet.

Vertere vitio. Cic. 7. Fam. 6. Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medæ, quæ Corinthum arcem altam habebant matronæ, opulentæ optimates: quibus illa manibus gypsatissimis persuasit, ne sibi illæ vitio verterent, quod abesset a patria.

Vertere in bonum vitia. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Vitium, [*πάθος, ἐπινοή*, Gl. G. L.] non tantum ad animum refertur, sed etiam ad corpus: unde Vitiosum mancipium, vel Vitiosum jumentum, id est, morbosum. Ulpian. in Tit. De Ædilitio edicto, l. 1. Ajunt Ædiles, Qui mancipia vendunt, certiores faciant emptores quid morbi, vitiiis sit. Et paulo post, Vitiumque a morbo multum differre: puta si quis balbus sit, nam hunc vitiosum esse magis quam morbosum.

Vitium (inquit Nonius 5. 77.) a Morbo prudentia veterum sic voluit separari: ut sit Morbus cum accessu utique aut temporis, aut contagii: ut Vitium, perpetua & insanabilis, atque irrevocabilis causa. Cic. 4. Tusc. 29. Quomodo autem in corpore est morbus, ægrotatio, & vitium, sic in animo. Morbum appellat totius corporis corruptionem: ægrotationem morbum cum imbecillitate: vitium quum partes corporis inter se dissident: ex quo pravitas membrorum, distortio, deformitas. Itaque illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius valetudinis corporis conqualtatione & perturbatione gignuntur: vitium autem integra valetudine ipsum ex se cernitur. Plaut. Mottel. 1. 3. 118.

Vetula, edentula, quæ vitia corporis suco occultant,

Intercutia vitia. V. INTERCUS.

In capite vitium. Celf. lib. 6. cap. 2.

Opportunus vitio. Celf. lib. 4. cap. 4.

Oris & linguæ vitia. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Locorum vitium. Celf. lib. 5. cap. 21. Si concidere vitio locorum mulier

Qccc 3

solet,

folet, cōchleæ cum testis suis comburendæ conterendæque, deinde his mel adjiendum est.

Recens vitium. Celf. lib. 6. cap. 2.

Valens vitium. Celf. lib. 5. cap. 20.

Vetus vitium. Celf. lib. 4. cap. 15.

Alitur vitium, vivitque tegendo. Virg. 3. Georg. 454.

Corripi vitio comitali. V. CORRIPIO.

Levatur vitium. Celf. lib. 4. cap. 2.

Occurrere vitio. Celf. lib. 1. in proem.

Submovere vitium. Celf. lib. 6. cap. 6.

Vitium, Corruptio, & ad res ipsas pertinet. Cic. 9. Fam. 15. Si enim nihil est in parietibus, aut in tecto vitii, cetera mihi probabuntur.

Vitium in libris. Plin. Librum vitii plenum.

Pagina vitium. V. PAGINA.

Capere vitium materia dicitur. V. CAPIO.

Facere vitium dicuntur ædificia dum vitiantur, corrumpuntur, & aliqua sui parte labefactantur. Cic. in Topic. 15. Si ædes eæ corrueant, vitium ve fecerunt. V. FACIO.

Moriens æris vitio herba. Virg. 7. Ecl. 57.

Vitium, Quicquid impedit vel corrumpit, & inutile est. Virg. 1. Georg. 88.

— sane illis omne per ignem

Excoquitur vitium, atque exfudat inutilis humor.

Vitium, Stuprum; unde, Offerre vitium virgini, pro Vitare virginem, dixit Ter. Hec. 3. 3. 23.

Afferre vitium pudicitie. Plaut. Epid. 1. 2. 7.

At pudicitie ejus nunquam nec vim nec vitium attuli. Idem dicit Vitium addere, pro Vitium afferre; Amph. 2. 2. 179.

Quia pudicitie hujus vitium, me hic absente est additum. [An Hinc absente?

Vitium, Verbum Augurale, ut Tabernaculum vitio capere, i. e. Non rite, nec addicentibus auspiciis. V. TABERNACULUM, & VITIOSUS.

Navigare vitio, i. e. Contra auspicia. Cic. 1. de Divin. 29. Classes maximas perdidit, cum vitio navigassent.

VITIOLOSUM, i. n. [ελαττωμένον, Gl. L. G.] a Vitio Diminutivum, apud Vivem de Off. mariti p. 152. in 8. Vitiole duobus in locis. H. St. Exstat in Gloss. ut adscriplimus.

VITIOSUS, a, um. Adj. [επιπνεύς, Gl. L. G.] Vitii plenum. Cic. 2. de Finib. 93. At miser, si in vitiosa ac flagitiosa vita afflueret voluptatibus. Idem 1. Att. 11. Ille alter uno minus vitio vitiosus, quod iners, quod somni plenus, quod imperitus, quod ἀπεργασίοντες, sed voluntate.

Civitas vitiosa. Cic. de Petit. Conf. 43. Et quoniam in hoc vel maxime vitiosa est civitas, quod largitione interposita virtutis & dignitatis oblivisci solet.

Cura vitiosa. Hor. 2. Carm. 16. 21.

Humanitas vitiosissima. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Libido vitiosa. Hor. 1. Epist. 1. 85.

Progenies vitiosior. Hor. 3. Carm. 6. 48.

Vitiosum, [νοσλήν, παθητικόν, Gl. L. G.] Corruptum, putridum. Plaut. Milit. 2. 3. 45.

— non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce.

Corpus vitiosum, cui Integrum opponitur. Cic. 1. de Divin. 80. Animi enim integri, non vitiosi corporis est divinatio.

Corpus corruptum vitiosumque. Celf. lib. 5. cap. 26. De curatione Gangræne.

Oves vitiosæ, Morbosæ, morbo infectæ. Columel. lib. 7. cap. 3.

Pars vitiosa. Celf. lib. 1. cap. 9. Subaudi Corporis.

Carmina vitiosa, Plurimis vitii referta. Ovid. 4. de Pont. 13. 17.

Consuetudo vitiosa, cui opponitur Pura. Cic. de Clar. Orat. 261. Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendat.

Opus vitiosum. Cic. 3. Verr. 143. Quid ita? ne vitiosum opus fieret?

Suffragium vitiosum, Corruptum. Cic. 3. de Legib. 35. Quamobrem suffragandi nimia libido in bonis causis eripienda fuit potentibus, non latebra danda populo, in qua, bonis ignorantibus quid quisque sentiret, tabella vitiosum occultaret suffragium.

Magistratus vitiosi, dicuntur Vitio creati. Unde apud Livium legimus expugnatum esse, ut vitiosus Dictator per augures fieret. Cic. 2. Philipp. 84. vitiosum Consullem appellat Dolabellam, hoc est vitio creatum ex augurum disciplina. Quando enim comitia Romæ habebantur causa magistratum creandorum, solebant augures de cælo fervare, si aut fulmen vidissent, aut tonitrua audivissent. Qua re per augures nuntiata, illi magistratus vitio creati esse dicebantur, & ita se abdicare cogebantur. V. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. [V. omnino Liv. lib. 8. 23.]

VITIOSUS, Adv. Male, corrupte. Quintil. lib. 4. cap. 1. Vitiose in scholis facimus, quod exordio sic utimur, quasi causam iudex jam cognoverit. Cautum vitiose vel satisfidatum est. Paulus in l. Quoties. D. Qui satisfidat. cogant. Quoties vitiose cautum vel satisfidatum est, non videtur cautum. Concludere vitiose. Cic. 4. Acad. 98. Si recte conclusit, teneo, sin vitiose, minam Diogenes reddet.

Intercedit vitiose contractus pignoris. Modestinus in l. Cum vitiosa. D. de pignor.

Habet se vitiose membrum, Vitio affectum est. Cic. 3. Tusc. 19. Aut num aliquid quippiam membrum tumidum ac turgidum non vitiose se habet?

Ufurari vitiosissime aliquid. Columel. lib. 4. cap. 24.

VITIOSITAS, atis. f. [κακία, σιάνης, Gl. L. G.] ut Cic. 4. Tusc. 29. ait, est Habitus aut affectio in tota vita inconstans, & a se ipsa dissentiens. Ibid. 34. Hujus igitur virtutis contraria est vitiositas. Sic enim malo, quam malitiam appellare eam, quam Græci κακίαν appellant, nam malitia certi cujusdam vitii nomen est, vitiositas omnium.

Occasio vitiositatis. Macrob. 7. Saturn. 10. Ille humor, qui aut de ætatis frigore nascitur, aut cujuslibet vitiositatis occalione contrahitur, ut superfluous ita & noxius est.

VITIO, [σινώ, ἀθέλω, Gl. L. G.] are. Corruptere, destruere.

Auræ vitiantur odoribus, Cadaverum fetoribus. Ovid. 7. Met. 545.

Contagia mentis ægræ vitiantur. Ovid. 3. Trist. 8. 25.

Facies longis vitabitur annis. Ovid. 3. Trist. 7. 33.

Oleum vitatur in amurcam. Plin. lib. 15. cap. 3.

Virginem vitare, i. e. Stuprare. Ter. Eun. 4. 3. 12. Plaut. Aul. 1. Perioch. 5. Ejus filiam Lyconides vitiat.

VITIANS, antis. Partic. ut, Lelia oculos vitiantia. Ovid. 1. Fast. 691. Oculi vitiantes omnia ipso visu. Ovid. 7. Met. 166.

VITIATUS, a, um. [ἐφθαρμένον, Gl. L. G.] Partic. ut, Auræ vitiatæ. Ovid. 3. Met. 76.

Ossa vitiatæ. Celf. 8. 2.

Significationes comitiorum vitiatæ & corruptæ. Cic. pro Sext. 115.

Venter vitiatos. Ovid. 11. Epist. 37.

Virgo vitiatæ. Ter. Eun. 4. 4. 37.

VITIATIO, onis. f. Senec. Controverf. lib. 4. Antea legem vitiationis evertere conatus est, nunc transferre vult.

VITIATOR, oris. m. pro Stupratore. Senec. Controverf. lib. 4. Vitiatorum dimisisti, virum occides.

VITIABILIS, e. Adj. Prudent. Apoth. v. 1059.

— ne jam vitabilis esset.

VITIO, [εὐκλένω, ἢ ἐκκλίω, Gl. L. G. & G. L.] are. Cavere est, immo plus quam cavere: & a Vi dicitur, quasi Vi avertere: a quo Vitium dictum. Cic. 3. Tusc. 63.

Qui miser in campis mærens errabat Alæis,

Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans. Ex poeta.

Vitare & Cavere. V. in CAVERO.

Cavendo vitare. Cic. 3. Verr. 39. Nam eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis.

Æstum vitare sub frondibus. Ovid. in Fragm. Somn. v. 7.

Amorem vitare. Lucret. lib. 4. 1057.

Contagia vitare. Ovid. Rem. Amor. 613.

Culpam vitavi, non laudem merui. Hor. de Arte Poet. 26.

Frigus vitare, Cavere sibi a frigore. Q. Cic. 16. Fam. 8. Vix in ipsis tectis, & oppidis frigus infirma valetudine vitatur.

Insidias dolumque vitare. Lucret. lib. 2. 558.

Malum aliquod vitare. Propert. lib. 1. 1. 35.

Mortem fuga vitare. Cæf. 5. Bell. Gall. 20.

Onus jugi juvenca vitans. Catul. de Bercynth. 61. 33.

Patriam vitare. Ovid. 3. Met. 8.

Pericula vitare. Virg. 3. Æn. 367.

Periculum proprium quis non morte vitet? Cic. ad Octav.

Perjuria vitare. Ovid. 20. Epist. 185.

Se ipsum vitare, i. e. Non sibi constare, vel sibi displicere propter scelerum conscientiam. Hor. 2. Serm. 7. 113.

Suspiciones vitare. Cæf. 1. Bell. Gall. 20.

Suspicio vitanda est ingenii ostentationisque. Cic. 2. de Orat. 333.

Vitium vitare. Hor. 2. Serm. 2. 54.

Vituperationem vitare. Cic. de Provinc. Conf. 44. Utar hoc, quod non tam ad laudem adipiscendam, quam ad vitandam vituperationem valet?

Cum Dativo jungitur. Plaut. Curc. 2. 3. 19. Infortunio vitare. Idem Cæf. 2. 2. 35.

— semper tu huic verbo vitato

Abs tuo viro.

Vitatu, supinum. Hor. 1. Serm. 4. 115.

— sapiens vitatu, quidque petitu

Sit melius, causas reddet tibi.

VITATUS, a, um. Partic. ut, Arma vitata. Ovid. 13. Met. 38.

Sed sibi inutilior, timidi commenta retexit

Naupliades animi, vitataque traxit in arma.

VITABUNDUS, a, um. Adj. [εὐκλένω, Gl. L. G. & G. L.] Idem quod Vitans. Sallust. Jugurth. cap. 110. Marius vitabundus hostium classem, ad oppidum pervenit. Idem in Jugurtha cap. 38. pr. Ipse quasi vitabundus per saltuosæ loca & tramites exercitum ducere.

Vitabundus castra hostium, ex Tito Livio. H. St. Exstant lib. 25. cap. 13.

VITATIO, onis. f. [εὐκλένω] Cic. 12. Att. 32. Illud autem, quod fore video, ipsum volo vitare, ne illæ ad me veniant, & una est vitatio, & ego nollem, sed necesse est. Et 3. Philipp. 24. Quæ vitatio oculorum, lucis, urbis, fori?

Periculi vitatio. Auctor ad Heren. lib. 3. 3.

VITABILIS, e. Adj. Arnob. 5. p. 165. Illam fætor vitabilem reddidit fugiendamque caprinus.

Vitabilis. Ovid. 4. de Pont. 14. 31.

Esset perpetuo sua quam vitabilis Afra

Aula est agricola Mufæ docere senis. H. St. Desiderabatur hæc dictio in Lugd.

VITRICUS, i. m. pr. c. [πιτρικός, Gl. L. G. & G. L.] Matris defuncto patre meo, maritus. Plin. lib. 36. cap. 15. Unde enim illi vitricus Sulla, & Metella mater proscriptionum seditrix? Cic. 15. Att. 12. Vitricus quidem nihil censebat, quem Altura vidimus. Ovid. 1. Amor. 2. 24. ad Amorem,

Qui deceat, currus vitricus ipse dabit. Intelligit Vulcanum.

VITRUM, i. n. pr. c. [ύαλον, Gl. L. G.] Materia translucida, quæ ex arena & cinere percocis fieri dicitur. De cujus origine & ratione faciendi, & ejus generibus multiscripsit Plin. lib. 36. cap. 26.

Perlucidus magis vitro amnis. Ovid. 15. Epist. 155.

Undæ vitæ. H. St. V. infra VITREUS.

Splendidior vitro fons. Hor. 3. Carm. 13. 1.

Deferre merces fallaces & fucosas, chartis & linteis & vitro. Cic. pro Rabir. 39.

Obsidianum vitrum. Plin. 36. 26. V. OBSIDIUM.

Vitrum, Herba quedam, cujus succo inficitur cæruleus & viridis color.

Vitruvius, (7. 14.) Item propter inopiam coloris Indici, cretam Seli-nuliam, aut anulariam vitro, quod Græci Ifalin appellant, inficientes, imitationem faciunt coloris Indici. Itatin autem scribendum in Vitruvio est, quod qui ignorare βελον fecerunt magno flagitio. Accedit auctoritas Oribazii sic scribentis, Ifatis, quam infectores herbam vitrum vocant. Hinc apud Cæf. 5. Bell. Gall. 14. quod scribitur, Omnes vero se Britanni ultro inficiunt: quidam Glasto repofuerunt, sed Vitro legendum est. Idem error est apud Melam, (3. 6.) quo loco de Britannis etiam agit. Hæc Turnebus lib. 6. cap. 7. [Gemina leges in Ciacconii ad Cæsarem comment. repugnante tamen Davifio, & το Glastum ex Mf. tuente. Qui mihi tamen non persuadet, quia peregrinis vocibus, nisi monito lectore, uti Cæsar non solet. Pro Vitro stat Salmaf. ad Solin. c. 23. p. 180. & in Gloss. Græcolat. βάλινον χέρμα, Ferrugineum redditur. Quid si Cæsar Vitro se inficiunt scripsit, vitrosam inter-

cturæ

curæ naturam indicans? V. quæ de Pliniano loco in v. QUOTIDIANO dixi.

VITREUS, a, um. Adj. [*βάλλω*, *ὄλιον*, Gl. G. L.] Quod est ex vitro: ut, Vitrea ampullæ. Plin. lib. 20. cap. 14. Columel. lib. 12. cap. 4. Vasa autem fictilia, vel vitrea plura potius, quam ampla.

Vitreum, Pertene, & perucidum quicquid est, auctoritate veterum dici potest. Varr. Mod. Quam istorum vitreæ togæ ostentant tunicæ clavos. Nonius 6. 4.

Bilis vitrea. V. **BILIS**.

Fama vitrea. Hor. 2. Serm. 3. 222.

Et furiosus erit, quem cepit vitrea fama. h. e. Fragilis. Sensus, Eum qui famæ seruiat, insanire dicit. Sic Acron. Porphyrio interpretatur Splendidam.

Hoffis vel Miles vitreus. Ovid. 2. de Arte Am. 208.

Sive latrocinii sub imagine calculus ibit, Fac pereat vitreo miles ab hoste tuus. Lucan. ad Pison. 181.

Callidior modo tabula variatur aperta

Calculus, & vitreo peraguntur milite bella.

Undæ vitreæ, Pellucidæ. Ovid. 5. Met. 48.

VITREBA, ðrum. n. Plin. lib. 12. cap. 19. Contra revehunt vitrea, & athena, vestes, fibulas, cum armillis ac monilibus.

Vitreæ fracta, pro Nugis & rebus nihili frivolisque, perquam scite dixit Petronius cap. 10. An videlicet, inquit, audirem sententias, id est vitrea fracta? V. Vet. Grammat. apud Rigalt. p. 271.

VITREBRAMINA, um. n. pl. Vasa vitrea. Paulus in l. Cum de Ianionis. §. Quidam. D. de instruc. vel instr. leg. Quum in diem mortis ibi libros, & vitreamina, & vestispicam habuerat.

VITRARIUM, i. n. [*ὄλιον*] Gloss. Græcolat. Officina vitrostando destinata.

VITRARIUS, i. m. [*ὄλιον*, Gl. G. L.] Qui vitra facit. Senec. Epist. 91. Cuperem Possidonio vitrarium ostendere, qui spiritu vitrum in plurimos habitus format. Legitur & Vitriarius Sed ita Gronov. edit.

VITRIARIA, æ. f. Herba, quæ & Parietaria dicitur. Apul. de Herb. cap. 81.

VITREVIUS, i. m. M. Vitruv. Pollio, qui sub Jul. Cæsaris & Octav. Augusti principatu vixit, & decem libros de Architectura scripsit. V. Fabric. Bibl. Lat. & Reines. Var. Lect. 2. 6.

VITTA, æ. f. [*τρίαινα*, Gl. L. G.] Fascia, qua circum capita antiqui, vel crines, vel ferta, aut flores, aut quidvis aliud religabant. Plaut. Mil. 3. 1. 197.

Capite compto, crines, vittasque habeat.

Vittæ aliæ fuerunt virginales, aliæ matronales, quod alio virgines cultu capitis & ornatu, quam nuptæ, matronæque uterentur: argumento est illud Propert. 4. 12. 34.

Cinxit & acceptas altera vitta comas. i. e. Postquam nupsit. & Maronianum, 2. Æn. 168.

Virgineas auli diuæ contingere vittas. Hinc Valer. Flacc. lib. 8. 6. exponendus est, cum scribit.

Ultima virgineis tum flens dedit oscula vittis. Erat enim mox nuptura Medæa. Turnebus.

Præsignis vittis victima. Ovid. 15. Met. 131. Virg. 2. Æn. 133.

Et falsæ fruges, & circum tempora vittæ. Ubi Servius, Vittæ, quibus victimæ coronabantur.

Cæruleis vittis stant mæstæ aræ. Virg. 3. Æn. 64.

Leves vittæ. Ovid. 11. Epist. 68.

Cinge molli hæc altaria vitta. Virg. 8. Ecl. 64.

Circumdatur nivea infula vitta. Virg. 3. Georg. 487.

Coercet alba vitta neglectos capillos. Ovid. 2. Met. 413.

Evinctus vittis coronisque. Tacit. 4. Hist. 53.

Exuta comam vittis. Stat. 11. Theb. 460.

Ligat purpurea vitta mæsta capita. Sen. Thyest. 8.

Redimitus tempora vittis. Virg. 3. Æn. 81.

Solvere crinales vittas. Ovid. 4. Met. 6.

Stringit torta vitta comas. Lucan. lib. 5. 143.

Sumere feræles vittas. Ovid. in lbin. 103.

Tegere via vitta tempora. Virg. 4. Æn. 637.

Velatus albenti tempora vitta. Ovid. 5. Met. 110.

Velatus auro vittisque juvenens. Virg. 5. Æn. 366.

Vitta pro Pudicitia ponitur. Ovid. 4. Fast. 323.

Sed, si crimen abest, tu nostræ pignora vittæ

Re dabis: & castas casta sequere manus. Ita emendavit Jo.

Fred. Gronov. vulgo Vita legitur. V. Broekhus. ad Tibull. 1. 7. 73.

VITTATUS, a, um. Adj. Plin. lib. 7. cap. 30. Vittatum navem Dionysius tyrannus Platoni misit obviam. Plutarchus in Marci Coriolani vita, In Metellorum ait familia fuisse, qui Vittatus cognominaretur, ab usu vittæ qua ulceris tegendi causa procedebat in publicum obligata fronte. [Immo Diadematus. V. Plut. p. 218. edit. Francf. V. & in **DIADEMA**.

Capilli vittari. Ovid. 1. Amor. 7. 17.

Femina vittata comam. Stat. 3. Silv. 3. 3.

Honos vittatus, Corona poetica e lauro vel hedera vittis colligata. Stat. 5. Silv. 5. 29.

Sacerdos vittata. Lucan. lib. 1. 595.

VITULA, V. **VITULUS**.

VITŪLUS, i. m. [*μῆλα*, Gl. L. G. & G. L.] a Vitulando, id est lascivendo dictus: Bos junior, Juvenco minor, dicitur. Cic. 2. de Invent. 95. Ut in vituli immolatione.

Ferox vitulus templis maturus. Juven. 12. Sat. 7.

Imbelles vituli. Stat. 8. Theb. 594.

Lactentes vituli. Ovid. 2. Met. 624.

Tener vitulus. Hor. 4. Carm. 2. 54.

Mæstus vitulus. Lucret. lib. 2. 352.

Tueri vitulos. Virg. 2. Georg. 195.

Vitulus etiam de aliis quadrupedibus majoribus. Plinius de elephantis, lib. 8. cap. 1. Atque ita salutato sidere in silvas reverti, vitulorum fatigatos præ se ferentes. Quin etiam de piscibus. Plin. de balæna, lib. 9. cap. 6. Irum,unt oreæ in secreta, & vitulos earum ac fetas, vel etiam gravidas, lanciant morfu.

Vitulus marinus, [*φακῆ*, Gl. L. G. & G. L.] Piscis genus. Plin. lib. 9. cap. 13. Quæ pilo ventium animal paritur, ut pr fies, balæna, vitulus. Hic parit in terra, pecudum more: secundo partus reddit in tu. Canum

modo cohæret, & parit nunquam geminis plures: educat mammis fetum. Non ante XII diem deducit in mare, ex eo subinde alicuefaciens. Interficiuntur d. difficile, nisi capere eliso. Ipsis in fomno mugitus, unde nomen vituli. Accipiunt tamen disciplinam, voceque pariter & visu populum salutant, incondito fremitu, nomine vocati respondent. Nullum animal graviore fomno premitur.

VITŪLA, æ. f. [*μῆλα*, Gl. G. L.] Vacca tenera, quin & viridioris ætatis. Virg. 3. Ecl. 29. — ego hanc vitulam (ne forte recuses,

Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fetus)

Depono. Varro 2. de R. R. cap. 5. Discernuntur in prima vitu-

lus & vitula, in secunda juvenens & juvenca.

Cæsa vitula. Virg. 4. Georg. 546.

Vitula, etiam Dea hilaritatis præfes. Macrobi. 3. Saturn. 2. Hyllus libro, quem de Diis composuit, ait Vitulam vocari Deam, quæ lætitiæ præest.

VITULINUS, a, um. Adj. [*μῆλα*] Quod ex vitulo est: ut Vitulina caro, apud Plaut. in Aul. 2. 4. 5.

Caruncula vitulina. Cic. 2. de Divin. 52. An tu, inquit, carunculæ vitulinæ mavis, quam Imperatori veteri credere?

Assum vitulinum. Cic. 9. Fam. 20. Integram famem ad ovum affero: itaque usque ad assum vitulinum opera perducitur. al. Vitellinum.

VITULINA, æ. f. [*μῆλα*] Gl. Græcol. [In Gr. *κοίται*, in Lat. Caro subauditur.

VITULARIUS, a, um. Adj. ut, Via vitularia. Cic. 3. Q. frat. 1.

VITELLUS, i. m. dimin. Plaut. Alin. 3. 3. 77.

Agnellum, hædillum me tuum dic esse, vel vitellum.

Vitellus, Pars interior ovi, V. suo loco.

VITELLINUS, a, um. Adj. ut, Caro vitellina. Plaut. in fragm. Gastrion.

Fricta vitellina. Apic. 8. 5.

VITULOR, [*ὄλιον*] ðri. Veteres usurparunt pro voce Latari, testibus Felto & Nonio 1. 47. Et Vitulantes dicuntur Latantes. Plaut. Perf. 2. 3. 2.

Opes, spes, bonas copias commodanti lubens, meritoque vitulor.

VITULATIO, ðnis. f. Macrobi. Saturn. 3. 2. Pifo ait, Vitulam victoriam nominari, &c. quod post victoriam certis sacrificiis fiat vitulatio.

VITULĀMEN, inis. n. [*μῆλα*] Ramus inutilis. Vulg. Interpr. Sap. cap. 4. 3. Spuria vitulina non dantur radices altas V. Ambros. in Pf. 105.

VITUNUS, & **VITUMNUS**, i. m. [*Ζεῦς*] Deus antiquus erat, qui credebatur vitam largiri: ut Sentinus, sensum. V. August. de Civ. Dei 77. 2.

VITŪPERO, [*ψέω*, Gl. L. G. & G. L. *κακηρέω*, G. L.] ðre. Vitio aliquid dare. Ter. in prol. And. 15. Isti id vituperant factum, i. e. Vitium rei parant, inquit Donatus.

Improbum notari & vituperari. Cic. 2. de Orat. 349.

Graviter vituperari. Cic. 2. de Finib. 91. Sit voluptas non minor in nasturtio illo, quo vesci Persas esse solitos scribit Xenophon, quam in Syracusanis mensis, quæ a Platone graviter vituperantur.

Artem, scientiam, & studium vituperare. Auctor ad Heren. lib. 2. 44. Cælum vituperare. Phædrus 4. 6. 25. Proverbialiter dicitur de iis, qui præ nimia sapientia, vel stultitia potius, pulcherrima & absolutissima reprehendere volunt.

Consilium alicujus vituperare. Cic. pro Muren. 60. Ego tuum consilium, Cato, propter singulare animi mei de tua virtute iudicium, vituperare non audeo.

Vituperare, Dativo junctum. Plaut. Caf. 2. 6. 59. Cur omen mihi vituperat? Al. Omine malo.

VITUPERATIO, ðnis. f. [*ψέω*, *κακηρέω*, *κακολογία*. Gl. G. L.] Cic. 7. Verr. 99. Hæc autem istius vituperatio, atque infamia, confirmabantur eorum sermone, qui a suis civitatibus illis navibus præpolitæ fuerant.

Adducere in vituperationem. Cic. 5. Verr. 140.

Cadere in vituperationem. V. **CADO**.

Effugere vituperationem. Cic. 16. Att. 7. Se autem latari, quod effugissim duas maximas vituperationes, unam, &c.

Liberare vituperatione. Cic. de Arusp. Resp. 49.

Relinquere stultitiæ vituperationem. Cic. 12. Philipp. 25.

Scribere vituperationes. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Subire vituperationem. Cic. 14. Att. 21.

Vitare vituperationem. Cic. de Provinc. Consul. 44. Utar hoc, quod non tam ad laudem adipiscendam, quam ad vitandam vituperationem valet.

Vituperatio, si cum Venio, Sum, vel similibus jungatur, Passive accipitur. Cic. 6. Verr. 13. Ut propter eum in sermonem hominum atque in tantam vituperationem veniret. Idem 13. Fam. 74. eam rem laudæ tibi potius, quam vituperationi fore. Cic. de Clar. Orat. 97. Eaque res P. Africano vituperationi fuit. [Sic & superiora Adducere, Cadere, Effugere, &c.]

VITUPERATOR, ðris. m. [*κακῆρεός*, *κακολόγος*, Gl. G. L.] Qui vituperat. Cic. 2. Tusc. 4. Nos autem universæ philosophiæ vituperatoriis respondimus in Hortensio. Et 7. Fam. 3. Hæc tecum coram malueram, sed quia longius fiebat, volui per litteras eadem: ut haberes quid disceres, si quando in vituperatores meos incidisses.

VITUPERABILIS, e. Adj. [*κακῆρεός*] Dignum quod vituperetur. Cic. 3. de Finib. 40. Quod enim vituperabile est per se ipsum, id eo ipso vitio nominatum puto, vel etiam a vitio dictum vituperari.

VITUPERABILITER, Adv. ut, Opinionem suam vituperabiliter tractare. Calliodor. 6. 11.

VITUPERIUM, i. n. Cic. 3. de Legib. 23. Nam isto quidem modo vel consulatus vituperio est. Ita legit Gruter. & Gebhard. Alii, Vituperabilis est.

VITUPPRO, ðnis. m. nove dictum a Navio pro Vituperatore, scribit Gell. lib. 19. cap. 8.

V I V

VIVV. Vivo.

VIVAX, **VIVACITAS**, V. **VIVO** in **VITA**.

VIVARIUM, **VIVARIUS**, V. **VIVUS**, in **VITA**.

VIVERRA, æ. f. [*ζαῖν ἄγρία*, Gl. G. L.] Animal parvum quidem, sed magni vigoris: multela rustica dicitur, ut ait Strabo, ab Africa primum importata. His tunc adolescentibus, ad extrahendas de parietum midis aviculas

aviculas. Plin. lib. 8. cap. 45. Magna propter venatum eorum (subaudi conicularum) viverris gratia est. Injiciunt eas in specus, qui sunt multiformes in terra, unde & nomen animali, atque ita ejectos superne capiunt.

VIVERBARIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. Γαλιάρια, Cavea, Viverrarium, muscellarium.

VIVICOMBIUM, VIVIDUS, VIVIFICO, &c. VIVIPARUS, VIVIRADIX, VIVISCO, V. VIVO, in VITA.

V I X

VIX. Vixit.

VIX. Adv. [μῦσις, Gl. L. G. & G. L. μῦσις, G. L.] significat Cum vi ac difficultate & labore. Ter. Eun. 3. 2. 19. Hic sunt tres minæ. c. vix. Idem Phorm. 1. 1. 9.

Quod ille unciatim vix de demenso suo, Suum defraudans genium, comparat miser. Ubi Donatus, Vix: potuit & unciatim & cito constari peculium, ut multa pauxiliatim & cito sunt maxima. Merito ergo additum est Vix. Cic. 4. Acad. 105. Nos probabilia multa habemus, quæ sequi facile, affirmare vix possumus.

Vix, nedum. Liv. 34. 20. Vix clamorem eorum, nedum impetum Sullani tuere.

In dicendo excellentes vix paucos proferre possumus. Cic. 1. de Orat. 7.

Vix, Multis modis, vel statim, interprete Donato. Ter. Hec. 3. 1. 17.

Tamen nunquam ausus sum recusare eam, quam mi obtrudit pater. Vix me illinc abstraxi, atque impeditum in ea expedivi animum, Vixque huc contuleram, en nova res orta est.

Vix ægre. Plaut. Pæn. 1. 2. 26.

Nam quum sedulo munditer nos habemus, Vix ægre amatorculos invenimus.

Aut vix, aut nullo modo corrumpi. Cic. 2. de Nat. Deor. 20.

Vix, refertur ad tempus. Virg. 1. Æn. 38.

Vix e conspectu Siculae telluris in altum

Vela dabant lati. i. e. Mox, statim. Sic. 4. Æn. 545.

— & quos Sidonia vix urbe revelli. i. e. Statim, aut

etiam vix. Servius.

Vix, Non, auctore Donato. Lucilius,

— carcer, vix carcere dignus. Ovid. 1. Epist. 4.

Vix Priamus tanti, totaque Troja fuit.

Vix ita tamen vivimus. Plaut. Cist. 1. 1. 30.

Mihi vero cum his ipsis vix: his autem detractis, ne vix quidem. Cic. 9. Fam. 8.

Vix dum, [μῦσις δὴ, Gl. G. L.] Vix adhuc. Ter. Phorm. 4. 2. 4.

Vix dum dimidium dixeram, intellexerat. Cic. 12. Fam. 4.

Dolabella valde vituperatur ab hominibus non insulsis, quod tibi tam cito succederet, quin tu vix dum triginta dies in Syria fuisses. Et 9. Att. 4. Vix dum epistolam tuam legeram, quum ad me currens ad illum Postumus Curtius venit, nihil nisi classes loquens & exercitus.

Vix tandem. [μῦσις ποτὲ, Gl. G. L.] Ter. Phorm. 2. 1. 4. O facinus audax! ò Geta monitor! G. vix tandem. Ubi Donatus, Convenit hoc dictum ei: jam pridem se male audire putat: & ideo sero videtur ad hunc senex pervenisse: quum ille metuens, se primum ad accusationem crederet. Idem And. 3. 2. 12. Vix tandem sensi stolidus. Cic. 3. Fam. 9. Vix tandem legi litteras dignas Appio Claudio.

Vix saltem. Quintil. lib. 6. cap. 5. Illud vix saltem præcipiendum videtur.

Vix ut. Plin. lib. 12. cap. 17. Vix ut dignosci possit a mastiche vera.

Vix est, ut. Africanus in l. Tutor. §. 1. D. ad S. C. Vellejanum, Quando vix sit, ut aliqua apud eundem pro eo ipso intercessisse intelligi possit.

U L C

ULCISOR, ultus sum, [ἀμύσσω, Gl. L. G. ἀμύσσω, πρῶτον, G. L.] icsi. Vindicare, & injuriam non impunitam relinquere. Et dicimus, Ulciscor te, pro, Ulciscor me, & Ulciscor scelus. Ter. Eun. 5. 4. 20.

Ego pol te, pro illis dictis & factis, scelus,

Ulciscar, ut ne impune in nos illuseris. i. e. Puniam. Idem

Adel. 3. 2. 15.

Satis mihi id habeam supplicii, dum illos ulciscar modo.

Persequi & Ulcisci. Cic. ad Brut. 3. Quos quidem ego omnibus sententiis ulciscor, & persequor, omnibus bonis approbantibus.

Sanare & Ulcisci, contraria. Cic. 2. in Catil. 17. Quos quidem ego, si ullo modo fieri possent, non tam ulcisci studeo quam sanare.

Ab aliquo se ulcisci. Plin. lib. 34. cap. 14. A ferro sanguis humanus se ulciscitur. Contactum namque eo, celerius subinde rubiginem trahit.

Aliquem ulcisci. Cic. 2. de Invent. 106. Ab defensore, in ejus quem ultus sit, audaciam sui conquestione, rem non ex nomine ipsius negotii, sed ex consilio ejus qui fecerit, &c.

Factum aliquod ulcisci. Ter. Phorm. 1. 4. 12.

Recte; ego mihi vidistem, & fenis essem ultus iracundiam. Cic.

3. in Catil. 24. Ultus est hujus victoriae crudelitatem postea Sulla.

Fratres cæfos ulcisci. Ovid. 12. Met. 903.

Funera gentis deletæ ulcisci. Lucan. lib. 2. 84.

Genera singula ulcisci. Cic. Post. redit. ad Quir. 21. Sic ulciscar genera

singula, quemadmodum a quibusque sum provocatus.

Illum ulciscuntur mores sui. Cic. 9. Att. 14.

Injurias ulcisci. Cic. 2. de Invent. 81. Deinde hoc si constitutum sit, ut peccata homines peccatis, & injurias injuriis ulciscantur, quantum incommo-
dorum consequatur.

Mortem alicujus ulcisci. Cic. pro Rabir. 24. Et similis viri tu ulcisceris patrii mortem, atque ille persequeretur fratris sui, si ista ratione agere voluisset?

Necem alicujus ulcisci armis. Ovid. 7. Met. 458.

Nefas fortiter est ultra laqueo. Ovid. 1. de Arte Am. 284. de Biblide.

Patriam cadentem ulcisci. Virg. 2. Æn. 575.

Ultum ire. Curt. lib. 10. 8. Meleagri temeritatem armis ultum ire decreverunt. Sallust. Jugurtha cap. 68. pr. Cum maxima cura ultum ire injurias festinat. De Metello.

ULCISCO, Ære. activa forma. Ennius apud Non. 4. 155. Nisi patrem materno sanguine exantlando ulciscerem.

ULCISCENS, entis. Partic. Ovid. 1. de Pont. 8. 20.

Se nimis ulciscens exstitit ipse nocens.

ULTUS, a, um. Partic. Sallust. Catil. cap. 33. Ne quæramus, quonam modo, maxime ultri sanguinem nostrum pereamus.

ULTIO, ðnis. f. [πρωσία, Gl. L. G. & G. L. ἄρυνα, L. G. ἄρυνος, G. L.] Plin. lib. 11. cap. 28. Illis enim ultionis causa datum est.

Promptus ultioni. Tacit. 11. Ann. 32.

Voluptas ultionis. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Audere ultionem. Tacit. 2. Ann. 62.

Maclare aliquem ultioni & gloriae. Tacit. 2. Ann. 13.

ULTUS, us, m. [πρωσία, Gl. G. L.] Idem.

ULTOR, ðris. m. [ἐκδικῶ, πρῶτος, Gl. G. L.] Qui ulciscitur. Ponitur autem dupliciter. Cic. in Pison. 23. Piso vocatur Catilinæ ultor. Epistolarum vero familiarium lib. 2. epist. 8. in fine, Te vero, mi Rufe, diligo, quem mihi fortuna dedit amplificatorem dignitatis meæ. ultorem, non modo inimicorum, sed etiam invidorum meorum. In his diversus est usus. Nam illud pro Catilina, hoc contra inimicos, velut punitor inimicorum. Cic. de Clar. Orat. 267. Duo præterea Consulares, quorum Publius ille nostrarum injuriarum ultor, auctor salutis. Idem pro Sull. 85. Conjuracionis investigator atque ultor.

Prævaricator & ultor alicujus. Cic. in Pison. 23. Id autem templum, sublato aditu, revulsis gradibus, & conjuratorum reliquiis, atque a Catilinæ prævaricatore, tum ultore, armis teneretur.

Dolorum alicujus ultor. Virg. 10. Æn. 864.

Mortis alicujus ultor. Ovid. 3. Met. 53.

Scelerum ultores. Lucan. lib. 2. 531.

Fortissimus ultor. Ovid. 15. Met. 821.

Di ultores. Propert. lib. 3. 19. 22.

Dies ultor stat ausis olim tam tristibus. Sil. 2. 495.

ULTRIX, icis. f. [ἐμεσις, Gl. L. G. & G. L. ἀμύσσω, L. G. πρῶτος, G. L.] Quæ ulciscitur. Cic. pro Domo 112. Hæc ultrix afflictæ civitatis, Reip. spoliis ornabitur? Virg. 11. Æn. 590.

Hæc cape, & ultricem pharetra deprome sagittam.

Anima ultrix. Stat. 11. Theb. 563.

Dextra ultrice fufus Lycus. Sen. Herc. fur. 11.

Flamma ultrix. Virg. 2. Æn. 587.

Tela ultricia, Genere neutro. Stat. 5. Theb. 117.

— potuitne ultricia Grajis

Virginibus dare tela pater?

ULTORIBUS, a, um. Adj. Tertull. adverb. Marc. 2. 24. Deus immittit mala, non peccatoria, sed ultoria.

ULTO, pro Ultus fuero, vel Ulciscor. Accius apud Non. 2. 894. Nisi genitorem ulto, nullum meis dat finem miseris.

ULCUS, ðris. n. [ἔλκος, Gl. L. G. & G. L.] Sanies collecta intra cutem latitans: quæ ut prope abrupta cute erumpat, emplastris superne alligatis solet confoveri.

Ulcus & Vulnus hoc distant, quod Ulcus tecta, & clausa est malignitas.

Virg. 3. Georg. 454.

Quam si quis ferro potuit rescindere summum

Ulcus os: alitur vitium, vivitque tegendo. Vulnus contra

hians & patens. Idem 9. Æn. 487.

Produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi

Veste tegens. Ex Nonio, 5. 49.

Crustulas ulcerum rumpit lens. Plin. lib. 22. cap. 25.

Duricia in alto ulcerum persequitur multipeda trita. Plin. lib. 30. cap. 13.

Eruptiones ulcerum manantes. Plin. lib. 22. cap. 21.

Inflammationes ulcerum. Plin. lib. 28. cap. 9.

Impetus ulcerum incipientes serpere coercet calx. Plin. lib. 36. cap. 24.

Labra ulcerum. Plin. lib. 26. cap. 14.

Margines ulcerum duriores absumit cinis. Plin. lib. 30. cap. 13.

Margines ulcerum erodit Anonis. Plin. lib. 27. cap. 4.

Os ulceris. Cels. lib. 5. cap. 28. De sacro igne.

Sinus ulcerum explent, &c. Plin. lib. 27. cap. 8.

Sinus ulcerum Chelidonia siccantur. Plin. lib. 26. cap. 14.

Altum & angustum ulcus. Cels. lib. 5. cap. 28. De fistulis & earum generibus, Id nomen est ulceri alto, angusto, calloso.

Atra ulcera ad vivum corpus redigunt lupini silvestres. Plin. lib. 22. cap. ult.

Callosa ulcera. V. CALLUS.

Cava ulcera commodissime implent Sphærium & id quod Philetis vocatur. Cels. lib. 6. cap. 6. De cavis oculorum ulceribus.

Chironium ulcus. Cels. lib. 5. cap. 28. De Chironio ulcere.

Corruptius ulcus. Cels. lib. 7. cap. 4.

Deplorata ulcera. Plin. lib. 26. cap. 14.

Desperantia jam ulcera cicatrice includit mel. Plin. lib. 22. cap. 24.

Difficilia ulcera. Plin. lib. 23. cap. ult.

Durum & rotundum ulcus. Cels. lib. 6. cap. 3.

Humidum & inæquale ulcus. Cels. lib. 6. cap. 3.

Inæquale ulcus. Cels. lib. 5. cap. 28. De Theriomate.

Incurata ulcera. Hor. 1. Epist. 16. 24.

Mala ulcera. Cels. lib. 5. cap. 28. De sacro igne.

Nigrum ulcus. Cels. lib. 5. cap. 26. De ulceribus quæ extrinsecus, &c. Plin. lib. 27. cap. 8.

Periculosissima ulcera. Cels. lib. 6. cap. 11.

Putre ulcus. Cels. lib. 5. cap. 26. De curatione Erysipelatum, Si magis putre est ulcus, jamque procedit ac serpit, opus est vehementius erodentibus. Paulo post, Post ultionem putris ulceris superponenda sunt quæ crustas a vivo resolvant, eas ἰσάρας Græci vocant.

Putria ulcera & tætri odoris emendat aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. ad fnem.

Recentia ulcera. Cels. lib. 6. cap. 6. De ulceribus oculorum, &c.

Senilia ulcera siccant impositæ spongiæ. Plin. lib. 31. cap. 11.

Sordida ulcera. Cels. lib. 6. cap. 7. De aurium morbis, Si sordida quæque ulcera sunt, melius multo eluuntur.

Tætra ulcera. Lucret. lib. 5. 991.

Vetus ulcus scalpello incidendum est, excidendæque ejus oræ. Cels. lib. 5. cap. 26. De curatione ulceris.

Vetustis ulceribus, & vix ad cicatricem venientibus optime succurrit Sphærium. Cels. lib. 6. cap. 6. De cavis oculorum ulceribus.

Adapertum ulcus. Cels. lib. 5. cap. 28. De ulceribus quæ ex frigore, &c. Ambient

Ambit rubor ulcus. Celf. lib. 5. cap. 26. De ulceribus quæ extrinsecus, &c.
 Aperire ulcera. Plin. lib. 23. cap. 7.
 Astringit & explet ulcera Sil. Plin. lib. 33. cap. ult.
 Coercent ulcera quæ serpunt lacuæ. Plin. lib. 2. cap. 7.
 Cohibet sebum cum cera quæ serpunt. Plin. lib. 28. cap. 18.
 Compescit ulcera alumen. Plin. lib. 35. cap. 15.
 Comprimuntur ulcera aceto. Celf. lib. 4. cap. 4. De difficultate spirandi.
 Continuatur ulcus ruptis pustulis. Celf. lib. 5. cap. 28. De sacro igne.
 Curare ulcera. Celf. lib. 6. cap. 17. De cancri, qui in cole nascitur, curatione. Ibidem, De digitorum ulceribus.
 Descendere solet interdum ulcus ad nervos. Celf. lib. 6. cap. 17. De colis morbis.
 Discutere manantia capitis ulcera. Plin. lib. 22. cap. 21.
 Efferentia fese ulcera. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Emendantur oris ulcera, &c. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Emendat butyrum ulcera. Plin. lib. 28. cap. 12.
 Erodit ulcera excrementa lapis sarcophagus. Plin. lib. 36. cap. 17.
 Erumpentia per se ulcera. Plin. lib. 22. cap. 10.
 Excidere totum ulcus usque ad sanam carnem. Celf. lib. 5. cap. 28. De Meliceria.
 Excrementa ulcera. Plin. lib. 24. cap. 5.
 Exest putria ulcera Aristolochia. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Exesum ulcus. Celf. lib. 5. cap. 26. De curatione ulceris.
 Explet cava ulcera Aristolochia. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Expurgat ulcera fordida Aristolochia. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Facit ulcus septica vi Anemona. Plin. lib. 21. cap. 23. ad finem.
 Facta calceamento ulcera. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Fiunt etiam ex frigore hiberno ulcera, maxime in pueris, & præcipue pedibus digitisque eorum. Celf. lib. 5. cap. 28. De ulceribus quæ ex frigore, &c.
 Finita si ulcera cum inflammatione non sunt: aut supercrescentia, aut fordida, aut cava, aut certe vetera esse consueverunt. Ex his supercrescentia collyrio, quod Memigmenon vocatur, optime reprimuntur. Sordida purgantur ex eodem. Celf. lib. 6. cap. 6. De oculorum ulceribus supercrescentibus, &c.
 Fovere ulcera succo aliquo. Plin. lib. 24. cap. 14.
 Illinitur Gentiana ulceribus quæ serpunt. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Illinitur Beta contra ulcera, quæ serpunt. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Implere ulcus. Celf. lib. 5. cap. 24. Enchrista ad ulcera purganda & implenda.
 Imponitur ulceribus manantibus sæx vini cremata. Plin. lib. 23. cap. 2.
 Incrementa ulcera. Plin. lib. 20. cap. 14.
 Inducere crustas ulceribus. Celf. lib. 6. cap. 11. ad finem. & lib. 5. cap. 8.
 Inhibet infantium ulcera alumen. Plin. lib. 35. cap. 15.
 Inspergitur ulceribus farina. Plin. lib. 23. cap. ult.
 Inveterata ulcera. Plin. lib. 26. cap. 1.
 Manant ulcera quæ in capite. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Manantia ulcera. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Maturefcentia non ulcera. Plin. lib. 22. cap. 23.
 Medetur omnium generum ulceribus plantago. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Nascuntur ulcera. Celf. lib. 6. cap. 12. Quæ in latere linguæ nascuntur ulcera, diutissime durant.
 Nutrire ulcus lenibus medicamentis. Celf. lib. 6. cap. 6. De ulceribus oculorum, &c.
 Occupat ulcus vetustas. Interdum vetustas ulcus occupat, induciturque ei callus, & circum oræ crassæ livent: quod fere negligenter curato ulcere supervenit. Celf. lib. 5. cap. 26. De ulceribus quæ extrinsecus, &c.
 Oriuntur ulcera. Celf. lib. 6. cap. 13. Alia quoque ulcera in gingivis pleurumque oriuntur: quibus eadem, quæ in reliquo ore, succurrunt.
 Percurat sebum ulcera quæ serpunt. Plin. lib. 28. cap. 18.
 Perducere ulcera ad sanitatem. Celf. lib. 7. cap. 30.
 Periclitantur ulcera quæ vermibus. Plin. lib. 30. cap. 13.
 Purgare replereque ulcera. Celf. lib. 5. cap. 26. ad finem.
 Perlanare ulcera. Plin. lib. 26. cap. 14.
 Prodest mire totum hordeum ulceribus ex ambusto. Plin. lib. 29. cap. 3.
 Purgandum ulcus maxime melle & resina est: sed aliis quoque purgari potest, quibus purulenta curantur, eodemque modo ad sanitatem perducendum est. Celf. lib. 7. cap. 30.
 Purgantur ulcera & expletur butyro. Plin. lib. 28. cap. 18.
 Putrescentia ulcera. Plin. lib. 20. cap. 7.
 Renovare ulcera. Celf. lib. 7. cap. 30.
 Renovatur ulcus. Celf. lib. 5. cap. 28. De Chironio ulcere.
 Repugnantia cicatrici ulcera quæ serpunt. Plin. lib. 23. cap. 5.
 Repurgatum ulcus sic ut cetera nutriendum est. Celf. lib. 5. cap. 26. De curatione Erythelatum.
 Rescindere os summum ulceris. Virg. 3. Georg. 454.
 Rubet iustus ulceribus corpus. Lucret. lib. 6. 1164. al. Inustus.
 Serpunt ulcera. Celf. lib. 5. 28. De sacro igne, Ulcera si mediocriter serpunt, aqua calida: si vehementius, vino calido fovenda sunt.
 Serpentina ulcera. Plin. lib. 24. cap. 6.
 Siccat ulcera per se farina lupinorum. Plin. lib. 22. cap. ult.
 Tendit ad sanitatem ulcus. Celf. lib. 7. cap. 28.
 Tollit ulcera humida cinis ex ossibus sepiarum. Plin. lib. 32. cap. 7. ad finem.
 Tollunt ulcera humida in capite ova. Plin. lib. 29. cap. 3.
 Trahunt ulcera quæ non cicatricem. Plin. lib. 30. cap. 13.
 Trahentia ulcera difficile cicatricem. Plin. lib. 22. cap. 25.
 Vivefcit ulcus, & inveterascit alendo. Lucret. lib. 4. 1062.
 Ulcus tangere, per metaph. est Movere dolorem, ejusque rei facere mentionem, quæ nos magnopere urat. Ter. Phorm. 4. 4. 9.
 Quid minus utibile fuit, quam hoc ulcus tangere? Hanc metaphoram M. Tullius oppido quam eleganter expressit in Clodium (pro Domo 12.) qui populam fame jam exasperatum, concionibus insuper feditiosis in rabiem agebat. Ut tu, inquit, in hoc ulcere tanquam unguis existeres. Erasmus.
 Ulcus est, quicquid attigerit homin. Cic. 1. de Nat. Deor. 105. Quæro igitur, vester deus primum ubi habitat? Deinde quæ causa eum loco moveat, si modo movetur aliquando. Postremo quum hoc proprium sit animantium, ut aliquid appetant, quod sic natura accommodatum,

deus quid appetat, ad quam denique rem motu mentis ac rationis utatur. Postremo quomodo beatus sit, quomodo æternus. Quicquid enim horum attigerit, ulcus est: ita male instituta ratio exitum reperire non potest. i. e. Ita ab eo defendi non poterit, quin erroris vanitatisque convinceretur.

Ulcus, a nonnullis scribitur cum Η, quod Græce ἕλκος dicitur.
 ULCUSCŪLUM, i. n. dimin. [ἕλκιδος] Celf. lib. 5. 28. de pustularum generibus, Ex pustulis vero nonnunquam etiam ulcuscula fiunt, aut aridiora, aut humidiora.

ULCERARIUS, a, um. Adj. ut, Herba ulceraria. Apul. de Herb. cap. 45.
 ULCEROSUS, a, um. Adj. [ἕλκιδος] Plenum ulceribus. ut, Jecur ulcerosum. Hor. 1. Carm. 25. 15.

Ulcerosum ad arbores translatum. Plin. lib. 17. cap. 14. Ante omnia gemmantem nitere conveniet, nihili usquam ulcetofum esse, aut retorridum.

ULCERO, [ἕλκω, ἕλκωπιω, Gl. G. L.] āre. Dilaniare, & multa ulcera facere. Plin. lib. 28. cap. 9. Item equarum præterquam virginum erodit, emarginat, ulcerat. In veteri codice legitur, Emarginat ulcera. Hor. 1. Serm. 6. 106.

Mantica cui iumbos onere ulceret, atque eques armos.

Jecur alicujus ulcerare, Fœde vulnerare. Hor. 1. Epist. 18. 72.

ULCERATUS, a, um, Partic. Cic. de Fato 36. Nondum enim ulcerato serpentis morfu Philocteta, quæ causa in rerum natura continebatur, fore, ut is in insula Lemno linqueretur.

ULCERATIO, ōnis. f. Senec. de Const. ad Serenum 5. In dolores, damna, ulcerationes, vulnera, magnos motus rerum circa se frementium securus apiciat.

Magna ulceratio. Celf. lib. 5. cap. 28. De Acrochordone, & Thymio, & Myrmecis. Myrmecia latissimis radicibus inhaerent, ideoque nec excidi quidem sine ulceratione magna possunt.

U L E

ULEX, ūlĭcis. f. Frutex est roris marini similis, asper, aurumque retinens. Plin. lib. 33. cap. 4.

U L I

ULIGO, ūlĭginis. f. [ἕλκωσία, Gl. G. L.] Terræ naturalis humor, ex ea nunquam recedens, inquit Servius. Virg. 2. Georg. 184.

At quæ pinguis humus, dulcique uligine lata. Varro 2. de R.R. cap. 2. Solum oportet esse eruderatum & proclivum, ut everri facile possit, ac fieri purum. Non enim solum ea uligo lanam corrumpit ovium, sed etiam ungulas, ac eas scabras fieri cogit.

Pestifera uligo campi. Sil. lib. 8. 380.
 Salfam nonnunquam & amaram uliginem vomit terra. Columel. lib. 2. cap. 9.

ULIGINOSUS, a, um. Adj. [ἕλκωδῶδης] Semper uvidum: ut, Uliginosus ager, qui semper est humidus. Varro 1. de R.R. cap. 6. Columel. lib. 2. cap. 4. Igitur uliginosi campi proscindi debent post Idus mensis Aprilis. Plin. lib. 17. cap. 5. Item uliginosam trilitia terram demonstrant.

ULIXES, is, m. [Ὀδυσσεύς, Gl. L. G.] Sic scribi docti veteri consuetudine malunt, quam Ulysses, q. V.

U L L

ULLUS, V. UNUS.

U L M

ULMUS, i. f. [ἑλέια, Gl. G. L.] Arbor sui generis, vineis amica. Plin. lib. 16. cap. 40. Rigorem fortissime servat ulmus, ob id cardinibus, asfamentisque portarum utilissimus, quoniam minime torquetur: permittenda tantum sic, ut cacumen ab inferiore sit cardine, radix superior.

Alta ulmus. Virg. 10. Ecl. 67.

Exesa ulmus. Ovid. 3. Fast. 747.

Fecunda frondibus ulmi. Virg. 2. Georg. 446.

Fortes ulmi. Virg. 2. Georg. 83.

Froniosa ulmus. Virg. 2. Ecl. 70.

Patula ulmus. Perf. 3. Sat. 6.

Speciosa ulmus nitentibus uvis. Ovid. 14. Met. 661. al. Spatiosa tumetibus.

Vidua ulmi, Quibus non adhærent vites. Juven. 8. Sat. 78.

Adjungere vites ulmis. Virg. 1. Georg. 2.

Amictæ vitibus ulmi. Ovid. 10. Met. 100.

Degravat ulmum vitis. Ovid. 5. Trist. 3. 35.

Intexere ulmos vitibus. Virg. 2. Georg. 221.

Vincitur vitibus ulmus. Ovid. 5. Epist. 47.

ULMEUS, a, um. Adj. [ἑλεῖος] Quod ex ulmo est. ut, Virgæ ulmeæ, apud Plaut. in Afin. 2. 2. 74. Et Epid. 5. 1. 20.

Quem Apelles Zeuxisque duo pingent pigmentis ulmeis. h. e.

Virgis ulmeis cadent, ad vibices usque & livorem. Columel. lib. 6. cap. 3. Probaturque maxime ulmea frons.

ULMITRIBA, æ. m. [ἑλεστρίβος] Qui ulmum terit, id est qui virgis ulmeis cæditur. Plaut. Perf. 2. 4. 7.

ULMARIUM, i. n. [ἑλεῖον] Locus ulmis confitus, ulmorum feminarium. Plin. lib. 17. cap. 11. Differendæ ex arcarum venis post annuum in ulmaria, intervallo pedali in unamquamque partem.

ULMÆTUM, i. n. [ἑλεῖον, ὁ τῆρον, Gl. G. L.] Locus ulmis confitus.

U L N

ULNA, æ. f. [ἄλκον, ἄλιν] Pars humani brachii, quæ & Cubitus dicitur, a committura humeri ad manum. Plin. lib. 11. cap. 43. Terrestrium uni homini juguli, humeri, ceteris armi: uni ulmæ. Virg. 3. Georg. 105.

Tres pateat cæli spatium, non amplius, ulnas. Dicta Ulna, ut ait

Servius, ἀπὸ τῶν ἀλειῶν, id est a brachiis, unde & ἀλειῶν ἕρπυλλον dicitur. Licet Suetonius unum cubitum velit esse tantummodo. Virg. 3. Georg. 355.

— septemque affurgit in ulnas. Ubi Servius, Crescit in septem ulnas. Ulna autem, ut diximus, secundum alios utriusque manus extensio est, secundum alios cubitus, quod magis verum est, quia Græce ἄλιον dicitur cubitus: unde est ἄλιον ἄλιον. De Ulna vide diligenter Parerga Alciati lib. 1. cap. 18. & Budæum in priorib. annotat.

Leves ulnæ. Claud. 4. Conf. Hon. 166.

Teneræ ulnæ. Ovid. 9. Met. 651.

Tremula ulna. Catul. ad Coloniā, 18. 13.

Attollere aliquem mollibus ulnis. Ovid. 7. Met. 847. al. Sontibus.

Circumdare aliquem ulnis. Stat. 5. Silv. 3. 266.

Circumligant avidis ulnis matrem. Stat. 1. Achil. 172.

Complectitur niveis reducem ulnis. Claud. 2. in Eutrop. 187.

Ulna, [πῆχυς, Gl. L. G. & G. L.] Mensuræ genus. proprie, inquit Servius, est Spatium quantum utraque extenditur manus. V. paulo supra.

Toga bis ter ulnarum. Hor. Epod. 4. 8.

U L O

ULOPHŌNON, i. n. [ἐλόφονον] Carduus silvaticus, ita vocatus ob gravitatem odoris. Plin. 22. 18. & Apul. de Herb. cap. 109.

U L P

ULPIANUS, i. m. [Ὀὐλιανός] Jurisconsultus, Alexandri Severi Imperatoris scriinarum magister, teste Lamprid. 26. Tyrus fuit. Is utitur auctoritate Pomponii in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus est, ut notat Raphael Volaterranus. Alius Ulpianus Rhetor, & Scholiastes Demosthenis.

ULPICUM, i. n. [ἄφροσκόρον] genus Allii grandius inter pulmentaria ruris adscriptum, auctoribus Plinio & Columel. Plaut. Pœn. 5. 5. 35.

— tum autem plenior

Alli ulpicique, quam Romani remiges? Columel. lib. 11. cap.

3. Ulpicum, quod quidam allium Punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόρον, appellant, longe majoris est incrementi, quam allium. Idque circa calendas Octobris, antequam deponatur, ex uno capite in plura dividetur. Habet enim velut allium plures cohærentes spicas: eæque quum sint divise, liratum feri debent, ut in pulvinis positæ minus infestentur hiemis aquis.

ULPIUS, i. m. nomen gentile apud Romanos. ut, Ulpus Trajanus. Inde Ulpia, Urbium nomen a Trojana conditarum. ut, Ulpia Trajana in Dacia, &c. Subaudito Colonia. Hinc & Ulpianus, cognomen adoptivum. q. supra V.

U L S

ULS, [ἰπικεννα] facit Ultra & Ultimus, inquit Festus. Nonius, Uls Cato pro Ulro posuit. V. & MOX ULTIS.

U L T

ULTERIOR, ULTIMUS. V. ULTRA.

ULTIO, ULTOR. V. ULCISCOR.

ULTIS, pro ULS, vel Ultra. Pomponius in l. 2. §. Et quia. D. de orig. jur. Quinque viri constituti sunt cis Tiberim, & ultis Tiberim. Sic habent Haloander & Pandectæ Florentinæ.

ULTRA, [ὑπὲρ, πέραν, πέραν τῆς, Gl. G. L.] ab antiquo Uls derivatur, sicut Citra a Cis: Præpositio Accusativo casui serviens, significat Præter & Trans. Plant. Merc. prol. 24.

Sed amor accedunt etiam ultra hæc, quæ diximus. Emendata exemplaria non habent Ultra.

Ultra, ad locum relatum. Cic. 12. Att. 26. Ultra Silianam villam est,

quam puto tibi notam esse, &c.

Ultra annos pueriles. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Ultra modum progredi. Cic. 4. Tusc. 38. Sed adhibent modum quandam, quem ultra progredi non oporteat.

Ultra placitum laudare. Virg. 7. Ecl. 27. Servius, i. e. Nimie, irrisorie. Ultra quam placeo & mereor.

Ultra terminum vagari. Hor. 1. Carm. 22. 10.

Ultra, ad tempus relatum, Adverbium est, quum sine casu ponitur. Plaut. Stich. 2. 1. 25.

Nunc ultra hoc deportem? haud placet: neque id vero officium arbitror. In emendatis Ulro. Columel. de Arboribus,

cap. 5. Quæ sic refectæ inolefcunt, nec ultra obfunt vitibus. [Subauditur Id tempus, & similis in ceteris ellipsis.

Intendamus ultra animum. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Ultra citrave pervolare. Plin. lib. 10. cap. 23.

Nihil ultra, vel non ultra, pro Nihil supra. Cic. 15. Att. 1. Est autem oratio scripta elegantissime, sententiis, verbis, ut nihil possit ultra cogitari.

Nihil ultra, vel Non ultra, pro Nil præterea. Cic. de Univerf. 6. Si probabilia dicentur, ne quid ultra requiratis. Non ultra, Non amplius. Liv. 24. 16. Tanta vi se in hostem intulerunt, ut sustineri ultra non possent.

Ultra quam. Cic. 1. de Invent. 26. Remotum est, quod ultra quam satis est, petitur. Idem 1. Tusc. 17. Ultra enim quo progrediar, quam ut verisimilia videam, non habeo.

Ultra quam oportet. Quintil. lib. 2. cap. 5. i. e. Ulterius.

Non ultra quam. V. NON.

ULTRATUS, a, um. Adj. ut, Regio ultrata. Hygin. de Limit. p. 156.

ULTERIOR, us. [ὑπερώτερος] ab Ultra comparativus. Ter. Phorm. 4. 2. 10. Sed eccum ipsum, quis est ulterior? [Puto esse ab Ulterus, a, um. inusitato Adj. ut a Supra Superus.

Provincia ulterior, & Citerior. Cic. de Provinc. Conf. 36. Quorum alter ulteriorem Galliam decernit cum Syria, alter citiorem. h. e. Alter Transalpinam, alter Cisalpinam.

Ripa ulterior, Quam trans flumen est. Liv. 42. Paterc. 2. 107.

Mirari ulteriora, præsentia sequi. Tacit. 4. Hist. 59.

Loqui ulteriora. Ovid. 5. Fast. 532.

ULTERIUS, Adv. [παρασώτερον, Gl. L. G. & G. L.] Ovid. 2. Met. 875.

Inde abit ulterius: medique per æquora ponti

Fert prædara.

Ulterius justo. Ovid. 6. Met. 470

— quotiesque rogabo

Ulterius justo, Progenem ita velle ferebat. h. e. Ultra quam honestum foret.

Quærere ulterius. Senec. Epist. 103. Et ulterius si licuisset, juvabat de immortalitate animorum quærere, immo credere.

ULTRIMOS, a, um. [ὑπεραιότερος, Gl. L. G.] ab Ultra superlativum; Idem quod Postremus, extremus, summus. Cic. 1. de Legib. 8. A quibus temporibus capiat scribendi exordium. Ego enim ab ultimis censeo.

Extremus & ultimus. Cic. 2. de Divin. 91. Cælum ipsum quod extremum atque ultimum mundi est.

Ædes ultimæ. Ter. Heaut. 5. 1. 29.

Linea ultima rerum mors. Hor. 1. Epist. 16. 79.

Platea ultima. Ter. Phorm. 1. 4. 37.

Sed quis hic est fenex, quem video in ultima platea? ipse est.

Terra ultima. Cic. de Arusp. Resp. 24.

Tempus proximum, medium, ultimum. Cic. de Provinc. Conf. 43.

Dies ultima expectanda homini. Ovid. 3. Met. 135.

Luna ultima. Cic. in Somn. Scip. 8.

Telum ultimum ac maximum. Liv. 4. 28.

Ultimus, pro Primo aliquando ponitur; si a postremo orfus, ad primum ascendas, qui tum fit ultimus. Virg. 7. Æn. 49.

— tu sanguinis ultimus auctor. Dicitur ultimus, quod ultra omnia fit, sive ante respicias, sive retro. Servius.

Ultimus pro Primus, vide in meo Indice Terentiano pag. 91. H. St.

Antiquitas ultima. Cic. 1. de Finib. 65. Quod quam magnum sit, fictæ veterum fabulæ declarant, in quibus tam multis tamque variis ab ultima antiquitate repetitis, tria vix amicorum paria inveniuntur.

Initium ultimum. Auctor ad Heren. lib. 1. 15. Rem breviter narrare poterimus, si inde incipiemus narrare, unde necesse erit, & si non ab ultimo initio repetere volemus.

Memoria pueritiæ ultima. Cic. pro Arch. Poeta 1.

Origo ultima, pro Initio originis. Nepos 25. 1. 1. Pomponius Atticus ab origine ultima stirpis Romanæ generatus. [Manut. Est stirpe Romana. Lambin. Generatus mutat in Generosus. Bosf. Romano genere natus. Barth. Stirpis regæ. Rutgerf. Romæ generatus, vel ut Bosf. Tollius delet τὸ Generatus. Ego non dubito, quin, ceteris intactis, Romano genere ortus scribendum sit.

Principium ultimum. Cic. 2. de Invent. 5. Nobis omnium quicumque fuerunt ab ultimo principio hujus præceptionis, usque ad hoc tempus expositis copiis, quodcumque placeret, eligendi potestas fuit.

Stirps ultima. Liv. 1. 47. Ibi Tarquinius maledicta ab stirpe ultima orfus, Servum serva natum, &c. i. e. A prima stirpis origine, ab initio.

Stirps ultima, i. e. Omnium vilissima ac obscurissima. Vellej. 1. 11. 1. de Pseudophilippo, Qui se regæ stirpis ferebat, cum esset ultimæ.

Ultimus, Extremus, summus, ut, Ultimum bonum. Cic. 3. de Finib. 33. Eorum, dico qui summum bonum, quod ultimum appellant, in animo ponerent. Nonius 4. 483.

Pœna ultima. Liv. 3. 58.

Denuntiare necessitatem ultimam. Tacit. 15. Ann. 61.

Ultima in malis hæc sunt illi. Cic. ad Brut. 17. i. e. Extrema & summa mala esse videntur.

Ad ultimum. V. AD præpositionem.

Ultimum periculi. Curt. lib. 8. 1. 15. Lyfimachus enim quondam, quum venaretur in Syria, occiderat extimæ magnitudinis feram solus. sed lævo humero usque ad ossa laceratus, ad ultimum periculi pervenerat. Gr. ἄς τὸν ἐλατὸν κίνδυνον. H. St.

Ultimum in amicitia, Primum. Cic. 1. Off. 56. Efficiturque, id quod Pythagoras ultimum in amicitia putavit, ut unus fiat ex pluribus. Nonius 4. 483.

Et absolute, Causæ ab ultimo repetendæ. Quintil. lib. 5. cap. 10. Recte autem monemur, causas non utique ab ultimo esse repetendas, id est ab initio.

Ultima experiri, i. e. Summa. Liv. 2. 28. Celf. lib. 7. cap. 7. Igitur ubi ultima experiri statutum est, &c.

Pati ultima, Extrema supplicia. Liv. 37. 54.

ULTIMUM, Adv. [τὸ ἕτατον] Postremum. Liv. 1. 29. De Albanis migrantibus, Nunc errabundi domos suas, ultimum illas visuri, pervagantur. Curt. lib. 5. 12. 18. Darius Artabazum, ultimum illum visurus, amplectitur. Liv. lib. 40. Ultimum de cælo, quod comitia turbaret, intervenit. Idem 45. 19. An ultimum mori iusturum?

ULTIME, Adv. [ἕτατος] Apul. 1. Met. p. 105. Elmenh. Ultime affectus.

ULTIMO, [ἕτατος] Adv. Denique. Sueton. in Neron. cap. 32. Ultimo templis compluribus dona detraxit, simulacraque ex auro vel argento fabricata conflavit.

ULTIMO, Ære. In ultima parte esse. Tertull. de Pallio cap. 1. Cum ultimant tempora patriæ.

ULTRAMUNDANUS, a, um. Adj. Apul. lib. 1. de Dogm. Plat. p. 8. Elmenh. Deus ille summus. ultramundanus.

ULTRO, Adv. [παρασώτερον, ἔνδε] ab Ultra fit: & significat Ultra, sive Insuper. Virg. 2. Æn. 145.

His lacrimis vitam damus, & miserefcimus ultro. Ubi Servius,

Utro, non est Sponte, nam jam rogaverat: sed Insuper. Et venit ab eo quod est Ultra: quia plus, quam rogaverat præstiterunt. Idem 5. Æn. 55.

Nunc ultro ad cineres, ipsius & ossa parentis. Ubi Servius,

Utro, aut ultro, id est Insuper, hoc est amplius nomina præstiterunt: aut Utro, Sponte sua, non optantibus, aut volentibus nobis.

Utro interdum idem valet, quod Altera ex parte. Ulpianus in l. 3. D. de conditione causa data. Quid si ita dedi, ut Stichum intra certum tempus manumittas? Si nondum tempus præterit, inhibenda erit repetitio, nisi me pœniteat, quod si præterit, condici poterit. Sed si Stichus decesserit: an repeti, quod datum est, possit? Proculus ait, si post id temporis decesserit, quo manumitti potuit: repetitionem esse. si minus: cessare. quinimmo & si nihil tibi dedi, ut manumitteres, placuerat tamen ut darem: ultro tibi competere, quæ ex hoc contractu nascitur, i. e. Conditionem, defuncto quoque eo. Idem l. 1. §. Interdictum. D. Uti possidetis. Interdictum autem quod est, Uti possidetis, possessorem prædii tuetur. Actio enim nunquam ultro possessori datur: quippe quum sufficiat, quod possideat. Paulus in l. 2. D. ad legem Rhodiam. Si laborante nave jactus lactus est: amissarum mercium

cium domini, si merces vehendas locaverant, ex locato cum magistro navis agere debent. magister deinde cum reliquis quorum merces salvæ sunt: ex conducto, ut detrimentum proportionem communicetur, agere potest. Servius quidem respondit, ex locato agere cum magistro navis debere, ut ceterorum vectorum merces retineat, donec portionem damni præstent: immo & si non retineat merces magister: ultro ex locato habiturus est actionem cum vectoribus, quid enim si vectores sint, qui nullas sarcinas habeant? plane commodius est, si sint, retinere eas: at si non, & totam navem conduxerit: ex conducto ageat, sicut vectores, qui loca in nave conduxerunt. Idem in l. Si emptione. §. Item si & emptor. D. de contrahenda emptione. Item si & emptor & venditor scit furtivum esse quod venit: a neutra parte obligatio contrahitur: si emptor solus scit: non obligabitur venditor. Nec enim ex vendito quidquam consequitur, nisi ultro, quod convenerit, præstet. Quod si venditor scit, emptor ignoravit: utrinque obligatio contrahitur. Rursus idem in l. Legavi. D. de liberatione legata. Si is, cui Titius debebat, debitum ei remittere voluerit, nihil interest, heredem suum jusserit, ut eum liberaret, an prohibeat eum exigere. utroque enim modo liberandus est debitor, & utroque casu competit ultro ad liberandum debitori actio. Africanus in l. Si prius quam. D. de novi operis nuntiatione. Si prius quam ædificatum esset, ageretur jus vicino non esse altius aedes tollere, nec res ab eo defenderetur: partes iudicis non alias futuras fuisse ait, quam ut eum, cum quo ageretur, cavere juberet, non prius se ædificaturum, quam ultro egisset jus sibi esse altius tollere. Marcianus in l. Ex castrensi. D. de castrensi peculio. Itaque negabimus patrem filio salvo communi dividendo agentem proprietatem alienaturum exemplo dotalis prædii. Sed nec si focus ultro cum eo agat, quidquam agatur: veluti si cum eo ageret, cui bonis interdictum est.

Ultrō, & contrario. Virg. 5. Æn. 446.
Entellus vires in ventum effudit, & ultro
Ipse gravis, graviterque ad terram pondere vasto
Concidit. Nam (inquit Servius) ille cadere debuerat. Sed rectius
Donatus videtur interpretari. Nullo impellente.
Ultrō, Prave, & perverse. Ter. Adel. 4. 3. 5.
Nisi si me in illo credidisti esse hominum numero, qui ita putant,
Sibi fieri injuriam, ultro si quam fecere ipsi, expostulant,
Et ultro accusant. Donatus.
Ultrō, [ἐκ τῆς ἐκείνου] Gl. G. L.] Non requisitus, inquit Valla. Sponte,
Voluntarie in Gloss. Ter. Phorm. 2. 3. 13. O audaciam! etiam me ultro
accusatum advenit. Idem And. 1. 1. 73. Hac fama impulsus Chremes,
ultro ad me venit. Cic. 4. Fam. 13. Nec mihi quicquam tali tempore in
mentem venit, optare, quod non ultro mihi Cæsar detulerit.
Dare animum ultro. Virg. 4. Georg. 204.
Compellere aliquem ultro. h. e. Ante quam ille aliquid loquatur. Virg.
2. Æn. 280.

Imputare ultro exemplum. Tacit. 1. Hist. 71.
Offerre se ultro alicui. Cic. pro Cælo. 21.
Polliceri ultro. Cic. pro Planc. 24.
Ultrō citroque, [ἐξ ὧν καὶ ἐπὶ ὧν, τὰ ἐν παντι καὶ] Gl. G. L.] Hinc
atque illinc, sive utrimque. In factis & in dictis. Cic. in Somn. Scip. 1.
Multisque verbis ultro citroque habitis ille nobis est consumptus dies.
Quum ego te alloquor, tunc verba ultro quasi ultra sunt, quum te alio-
quentem audio, tunc verba ultro quasi citra veniunt. Sicut pedes quum
a loco recedo, tunc ultro eo: quum redeo, tunc citro. Nec elegans
esset. Huc atque illuc commeabat, nisi errandum, & incertum iter
significes. Hac Valla lib. 2. Cic. pro Rosc. Amer. 60. Postea homines
currare ultro & citro non destiterunt. Idem 7. Verr. 170. Ultrō citroque
navigare. Et 2. de Nat. Deor. 84. Sic naturis his, ex quibus omnia con-
stant sursum deorsum, ultro citroque commeantibus, mundi partium
conjunctio continetur. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 42. Quum sæpe ultro ci-
troque legati inter eos mitterentur.

ULTRONEUS, vel **ULTRONIUS**, a, um. Adj. [ἀντιπρότερον] Gl. G. L. & G. L. ἑλπίστῆς, ἐκείνου, G. L.] Senec. 2. Nat. Quæst. 59. Suadet
ur deliberantibus: at ultronei admonentur, Idem ibid. Quid interest ad
mortem iusti eamus, an ultronei?

ULTRORIBUTA, ōrum. n. Impensæ sunt & attributiones operum pub-
licorum faciendorum, & factorum tectorum præstandorum, mancipibus
& redemptoribus certa mercede locatorum. De his sic Livius 39. 4. de
Censur. M. Porcii Catonis & Valerii Flacci loquens, Vectigalia fummis
pretiis, ultroributa infimis locaverunt. h. e. Vectigalia, quibus reditus
& fructus Pop. Romani constabant, quantum potuerunt. Censores auxerunt:
Ultroributa, quibus impensæ sumptusque, & erogationes pecu-
niæ publicæ ex ærario hauriebantur, quantum potuerunt, pretiis dimi-
nuerunt, & ad minimam summam perduxerunt. Plutarchus de eadem
censura loquens ultroributa ἐξ ὧν λέγουσιν vocat, proindeque nobis hujus rei
erit astipulator. Illud item Livii 43. 16. Qui publica vectigalia, aut ul-
trotributa conduxissent, in eandem sententiam accipiendum est. Quo-
circa eleganter a Seneca 4. de Benef. cap. 1. scriptum est, Cum virtu-
tem nec lucrum invitet, nec danum absterreat, adeoque neminem
spe ac pollicitatione corrupat, ut cuncta in se impendere jubeat, ac
sæpius in ultroributis sit. Turnebus.

U L V

ULVA, æ. f. [φύκος πλωπικῆς] Herba palustris. Virg. 2. Æn. 135.
Limofque lacu, per noctem obscurus in ulva
Delituit.
Fluminea ulva. Ovid. 5. Fast. 519.
Glaucæ ulvæ. Virg. 6. Æn. 416.
Leves ulvæ. Ovid. 8. Met. 336.
Limosa ulva. Lucan. lib. 2. 70.
Palustris ulva. Virg. 3. Georg. 175.
Steriles ulvæ. Ovid. 4. Met. 299.
Viridi ulva tectus Rhenus. Ovid. 4. Trist. 2. 41.
ULVOSUS, a, um. Adj. Sidon. Carm. 7. sive Paneg. Aviti, v. 324.
— ulvosa quem vel Nicer abluit unda,
Prorumpit Francus.
ULVBRÆ, ærum. f. sec. c. [Ὀλλέβρα] Oppidum est in Italia, in quo
nutritus est Cæsar Augustus, propter quam causam ab Horatio nomina-
VOL. IV.

tur, quum sit desertissimus vicus. Hæc Porphyrio apud Hor. 1. Epist. 11. 30.
Vacuæ Ulubræ. i. e. Desertæ, vel parum habitatæ. Juven. 10. Sat. 102.
ULUBRÆANUS, a, um. & **ULUBRÆNSIS**, e. Adj. Cic. 7. Fam. 12.
Quid fiet porro populo Ulubrano, si tu statueris, πελοποννησίου non oportere? Plin. lib. 3. cap. 4.
ULULÆ, æ. f. pr. l. [ὄλουζα], Gl. G. L. & G. L. ὄλουζα, G. L.] Avis nocturnæ
genus, dicta ὄουζα ὄλουζαν, inquit Servius, quod est ululare & He-
re. Virg. 8. Ecl. 55.
Certent & cygnis ululæ, sit Tityrus Orpheus. Plin. lib. 10. cap.
12. Uncos ungues & nocturnæ aves habent, ut noctuæ, bubo, ululæ.
Ululas Athenas. V. NOCTUA.
ULULO, [ὄλουζω] Gl. G. L. & G. L.] Ære. Canum est & Furiarum, in-
quit Servius: transfertur & ad alia. Virg. 1. Georg. 468.
— & alte
Per noctem resonare, lupis ululantibus, urbes. Idem 4. Æn. 168.
— summoque ulularunt vertice Nymphæ. Sic Plin.
lib. 26. cap. 4. Terribili Marte ulularent.
Canes ululant. Virg. 6. Æn. 257.
Galli tristitia ulularunt. Lucan. lib. 1. 562.
Lætis ululare triumphis. Lucan. lib. 6. 261.
Ædes ululant plangoribus femineis. Virg. 2. Æn. 488.
Ripæ flebile ulularunt. Sil. lib. 6. 285.

ULULANS, antis. Partic. [ὄλουζαν] Cic. in Orat. 27. Quum vero incli-
nata ululantiqve voce, more Asiatico, canere cœpisset, quis eum ferret?
Tumultus ululans. Virg. 11. Æn. 662.
ULULATUS, a, um. aliud Partic. [ὄλουζόμενος] ut, Prælia ululata.
h. e. Luctuosa. Stat. 9. Theb. 724.
ULULATUS, ūs. m. [ὄλουζόμενος] Gl. G. L.] Liv. 5. 39. Mox ululatus
cantusque diffonos, vagantibus circa nicenia turmatim Barbaris, audiebant.
Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 36. Tum vero suo more victoriam conclamant,
atque ululatum tollunt. Ibid. lib. 7. cap. 80. Et ii, qui ad auxilium
convenerant, clamore & ululatu suorum animos confirmabant.
Acutus ululatus. V. ACUO.
Flebilis ululatus. Stat. 5. Theb. 554.
Femineus ululatus. Virg. 4. Æn. 667. & 9. 477.
Infani ululatus. Claud. de Bell. Gild. 134.
Mæsti. Ovid. 8. Met. 447.
Querulis ululatus implevi Idam. Ovid. 5. Epist. 73.
Terrificus ululatus. Claud. 1. in Ruff. 130.
Tremuli ululatus. Stat. 5. Silv. 5. 71. Ululatum dixit pro Vagitu. Lo-
quitur enim de infante.

Complere auras ululatus. Ovid. 6. Fast. 513.
Feriunt crebris ululatus aures. Lucan. lib. 2. 33.
Implere montes ululatus. Ovid. 4. Fast. 453.
Inerrat auribus ululatus. Stat. 9. Theb. 724.

ULULAMEN, inis. n. Idem. Prudent. Hymno exsequiarum v. 114.
Quid turba superstes inepta
Clangens ululamina miscet?
ULULABILIS, e. Adj. ut, Clamor ululabilis. Ammian. 30. 15. V. Apul.
4. Met. p. 143. Elmenh.

U L Y

ULYSSES, vel **ULIXES**, is. m. pr. b. [Ὀδυσσεύς] Græcorum omnium qui ad
Trojam profecti sunt, sapientissimus, filius Laertæ & Anticliæ. Cujus
vitam & res omnes in vita gestas scribit Homerus in Odyssæide & Iliade.
Dicimus Ulysses, Ulyssis, Ulyssi, Ulystem, Ulysses. Item Ulysses,
Ulyssæi, Ulyssæo, Ulyssæa, Ulyssæu, quatuor syllabarum: & Ulysses
per eum diphthongum, Ulyssæ vel Ulyssi, trium syllabarum. Est &
vocativus Ulyssæ ab Ulysses, & producto: quemadmodum ab Achilles
Achille. Nam quod Græcorum alii dicunt Ἀχιλλεύς, Ἀχιλλεύς, Ἀχιλλεύς,
vel Ἀχιλλῆύς, Ἀχιλλῆύς, Ἀχιλλῆύς: Dores dicunt Ἀχιλλεύς, Ἀχιλλεύς, Ἀχιλλεύς,
Ἀχιλλῆύς, Ἀχιλλῆύς. Hoc casu usus est Ovid. 1. Epist. 1.
Hanc tæa Penelope lento tibi mittit, Ulyssæ. Et 13. Met. 83.
Sed fortes etiam. Eodem in libro sæpius etiam Achille vocandi
casu usurpatum invenies. Reliquos casus non omnes Latinis in usu fuisse
arbitror. Nam ut Ulyssæi & Ulyssi sæpius invenio: ita Ulysses, Ulyssæo,
Ulyssæa, Ulyssæu, nusquam. Sic Ulysses, Ulyssis, Ulyssi, Ulystem,
usitata sunt: Ulysses vocandi casu vix invenies. Postremo
Ulysses, Ulyssæ, nominat. & vocativus, apud Græcos primæ, apud
Latinos secundæ declinationis, in usu frequenti sunt, quorum geniti-
vus & datus Ulyssæ, Ulyssæ, (quemadmodum usitatum est Anchisæ)
a Latinis repudiati sunt. conf. ULYXES.

Multa passus est Ulysses. Cic. 1. Off. 113. Quam multa passus est Ulysses
in illo errore diuturno, quum & mulieribus (si Circe & Calypso mu-
lieres appellandæ sunt, inserviret, &c.
Ulysses & Nestor sapientes habitus. Cic. 5. Tusc. 7. Etiam heroicis ætati-
bus Ulystem & Nestorem accepimus & fuisse & habitos esse sapientes.
Ulysses simulatione infantiæ militiam subterfugit. Cic. 3. Off. 97. Utile
videbatur Ulyssi, ut quidam poeta tragicis prodiderunt: Nam apud
Homerum, optimum auctorem, talis de Ulyssæ nulla suspicio est: sed in-
simulant eum tragædiæ simulatione infantiæ militiam subterfugere vo-
luisse.

Orator Ulysses. Cic. de Clar. Orat. 40. Neque enim jam Troicis temporibus
tantum laudis in dicendo Ulyssi tribuisset Homerus,
Socii Ulyssi. Virg. 8. Ecl. 70.
Carminibus Circe socios mutavit Ulyssi.
Cautus Ulysses. Ovid. 1. Trist. 2. 9.
Dirus Ulysses. Virg. 2. Æn. 261.
Duplicis Ulyssæi. Hor. 1. Carm. 6. 7.
Durimiles Ulyssi. Virg. 2. Æn. 7.
Experientis Ulyssi. Ovid. 14. Met. 159.
Fallacis Ulyssi. Ovid. 13. Met. 712.
Inventor scelerum Ulysses. Virg. 2. Æn. 164.
Ithacensis Ulyssi. Hor. 1. Epist. 6. 63.
Laboriosi Ulyssæi. Hor. Epod. 17. 16.
Patientis Ulyssi. Hor. 1. Epist. 7. 40.
Pellacis Ulyssi. Virg. 2. Æn. 90.
Sævi terram execratur Ulyssis. Virg. 3. Æn. 273.

Solers Ulysses Juven. 9. Sat. 65.

Dei renfus Ulyssis ingenio. Ovid. 13. Met. 304.

Condidit focio temper Ulysses. Ovid. 13. Met. 240.

ULYSIPONA, æ. f. [Ὀλισίπων, Ὀδυσσεὺς πύλις] Lusitaniæ metropolis, quam hodie *Lisbonam* vocant, regum Portugalliæ hodie regia est. Tradit veritas ab Ulyssis conditam esse. Strabo Ulyssæam appellari scribit lib. 3. Aliqui *Ulyssippo* scribunt, alii *Olisippo*, ut apud. Plin. lib. 8. cap. 42.

ULYSIPPONENSIS, vel OLISIPPONENSIS, e. Adj. [Ὀλισίπωνική] ut, Ulyssiponense promontorium. Plin. lib. 4. cap. 21.

U M B

UMBELLA, V. UMBRA.

UMBER, V. UMBRIA.

UMBILICUS, i. m. [ὀμφαλὸς ἀνθρώπου, Gl. L. G. & G. L.] ab Umbone derivatur: Ligamentum intestinorum, quod mediam fere planitiem ventris obtinet: ad hoc factum, ut per eum, fetus, dum est in utero matris, nutriatur.

Umbilicus ovi. *Le germe ou germillon*. Plin. lib. 10. cap. 52. in fine, Umbilicus ovis a cacumine inest, ceu gutta eminens in putamine.

Castrare umbilicum. V. CASTRO.

Umbilicus, Quicquid in aliqua re est medium. Unde Reate oppidum, umbilicum Italiæ esse dicimus, quia in medio fere Italiæ situm est. Cic. 6. Verr. 106. Et raptam esse Liberam, quam eandem, Proserpinam vocant, ex Ennefium nemore, qui locus, quod in media est insula situs, umbilicus Siciliae nominatur. Liv. 35. 18. Ætolos, qui umbilicum Græciæ incolerent, in armis eum inventurum.

Certus terrarum umbilicus. Cic. 2. de Divin. 115.

Sancte Apollo, qui umbilicum certum terrarum obsides. Ex poeta.

Diei umbilicus. Plaut. Men. 1. 2. 45.

Dies jam ad umbilicum est dimidiatus mortuus. [De meridie exponit Turneb. Sed forte intelligit Diem vergentem, & eo jam semimortuum. Ad umbilicum, Ad finem, περιμιακός.]

Umbilicus, pro Gnomone horarum indice, V. GNOMON.

Umbilici, interprete Porphyrione. Ornamenta quædam ossæ, aut lignæ, corneæ, umbilici nostri formam imitantia, quæ voluminibus jam absolutis addebantur. Hinc proverbialis figura nata, Ad umbilicum ducere, quod significat Librum finire, atque absolvere. Hor. Epod. 14. 8.

Deus deus nam me vetat

Inceptos, olim promissum carmen, iambos

Ad umbilicum ducere. Martial. lib. 4. epigr. ult.

Ohe! jam satis est, ohe, libelle!

Jam pervenimus usque ad umbilicos. Idem lib. 5. 6.

Nigris pagina crevit umbilicis. Et lib. 3. 2.

Pictis luxuriis umbilicis. Idem lib. 1. 67.

Liber umbilicis cultus atque membrana. Erasmus. Catull. ad

Varum, 20. 7.

— chartæ regiæ, novi libri,

Novi umbilici, &c.

Binis umbilicis decoratus liber. Stat. 4. Silv. 9. 8.

Umbilicus, Parvus circulus in terra descriptus ad dignoscendos ventos. Plin. lib. 18. cap. 33. Per hujus mediam longitudinem duci saculo fulcum, vel cinere lineam, verbi gratia pedum xx. conveniet: mediamque mensuram, hoc est in x pede, circumscribi circulo parvo; qui vocetur umbilicus.

Umbilici, Parvi ac rotundi, politique lapilli. Cic. 2. de Orat. 22. Non audeo dicere de talibus viris, sed tamen ita solet narrare Scævola, conchas eos & umbilicos ad Cajetam & ad Laurentum legere consuevit.

Veneris umbilicus, Planta est. V. Apul. de Herb. cap. 42.

Umbilicum & Umbonem promiscue usurparunt veteres. Glossographus, Umbilicus, ὀμφαλὸς ἀσπίδος, πῶτις. Nisi quid desideratur. V. Salmast. ad Tertull. de Pall. p. 373.

UMBILICARIS, e. Adj. ut, Nervus umbilicaris. Tertull. de Carne Christi cap. 20.

UMBILICATUS, a, um. Adj. [ὀμφαλῶδες] Quod umbilicos habet, vel aliquid ad umbilici similitudinem. Plin. lib. 13. cap. 4. Et in alio medio plerisque umbilicatum. De palma.

UMBO, ðnis. m. [ὀμφαλὸς ἀσπίδος, Gl. G. L.] Media pars clypei est. Liv. 4. 19. Assurgentem ibi regem umbone resupinat. Idem 9. 41.

Umbonibus incussa que ala sternuntur hostes.

Umbo, Scutum: a parte torum. Virg. 9. Æn. 810.

— nec sufficit umbo

Ictibus. Ibid. lib. 10. 884.

Fortis umbo. Lucan. lib. 6. 192.

Propellere umbone. Curtius 3. 10. 6. Totam aciem suo pavore fluctuantem umbonibus posse propelli.

Repellere cunctos umbone. Martial. 3. 46. ubi Umbo pro Brachio ponitur. V. Interpr.

Umbo candidus, pro Ætate militari. Perf. 5. Sat. 33.

— totaque impune Subura

Permissit sparsisse oculos jam candidus umbo. i. e. Posteaquam vestem sumpsi virilem, & ætatem militarem attingi. Qui enim prætextam posuerant, ætatis militaris censebantur: primis autem stipendiis clypeum gerebant sine omni argumento & insigni candidum, velut e Virgiliano versu notum est, 9. Æn. 548.

Ense levis nudo parmaque inglorius alba. Eos clypeos appellat

Nubigeros Papinius 5. Silv. 2. 131.

Quis tibi tum tenero permisit plaudere collo

Nubigeros clypeos, intactaque cadibus arma? Ex Turnebo.

[Nisi potius Umbonem Togæ puræ, seu virilis intellexit, de quo V. in TOGA. & Salmast. loco in dict. præced. adducto.]

Umbo in gemma. Plin. lib. 37. cap. 6. Arabicæ excellunt candore circuli prædicente, atque non gracili, neque in recessu gemmæ, aut dejectu renitente, sed in ipsis umbonibus nitente, præterea sublatro nigerrimi coloris.

UMBRA, æ. f. [σκιὰ, Gl. G. L.] Aër carens sole: quod sit alicujus corporis opaci objectu, præfertim nubium. Cic. 1. de Orat. 28. Nam hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc lo-

cum patulis est diffusa ramis, quam illa cujus umbram secutus est Socrates.

Nemorum altorum umbræ. Virg. 3. Georg. 520.

Æmula umbra. V. ÆMULOR.

Arta umbra pastoribus. Ovid. 1. Met. 681.

Arborea umbra. Ovid. 10. Met. 129.

Cava umbra, nox atra circumvolat. Virg. 2. Æn. 360.

Densæ umbræ in montibus. Virg. 1. Georg. 342.

Dulcis umbra. Virg. 1. Æn. 698.

Frigida noctis umbra. Virg. 8. Ecl. 14.

Gravis umbra. Virg. 10. Ecl. 75.

Horrenti umbra atrium nemus. Virg. 1. Æn. 169.

Ingens umbra. Virg. 2. Georg. 19.

Largæ umbræ opulenta silva. Stat. 6. Theb. 91.

Levis umbra nemoris. Ovid. 5. Met. 336.

Longæ umbræ. V. LONGUS.

Matutinæ umbræ. V. MATUTINUS, post MATURA.

Nemorales umbræ. Ovid. 3. Amor. 1. 5.

Nocturnæ umbræ. Ovid. 1. Amor. 8. 13.

Nutrix aut noverca umbra. V. NOVERCA.

Obscura umbra. Virg. 6. Æn. 452.

Pampinea umbra. V. PAMPINUS.

Spillæ umbræ noctis. Virg. 2. Æn. 621.

Squallentes umbræ picearum. Sil. lib. 1. 83.

Sublustris umbra noctis. Virg. 9. Æn. 373.

Tremulæ umbræ. Stat. 5. Theb. 759. [i. e. Arborum ventis agitatarum.]

Abluit nigras umbras sibi terra. Lucret. lib. 4. 342.

Accubat sacra nemus umbra. Virg. 3. Georg. 334.

Blanditur populus umbra. Ovid. 10. Met. 555.

Cadunt umbræ. V. CADDO.

Captare umbras & frigora. Virg. 2. Ecl. 8.

Contrahit umbras dies medius. Ovid. 3. Met. 144.

Dimoverat polo aurora humentem umbram. h. e. Noctem humidam. Virg. 4. Æn. 7.

Discutit nigras umbras aër lucidus. Lucret. lib. 4. 342.

Discutit pallentes umbras sol, Nubes dissolvit. Servius. Virg. 3. Georg. 357.

Duplicat crescentes umbras decedens sol. Virg. 2. Ecl. 67.

Efficere umbram. Celf. lib. 1. cap. 2.

Ire per umbras sub nocte. Virg. 6. Æn. 268.

Exuberat umbra luxuria foliorum. Virg. 1. Georg. 191.

Facere umbram. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Fecerat exiguas umbras sol altissimus. Meridies erat. Ovid. 3. Met. 50.

Fecerat minimas umbras sol. Ovid. 14. Met. 54.

Incurrere in umbram. Cic. 2. de Divin. 17. Vident ex constantissimo motu lunæ, quando illa, e regione solis facta, incurrat in umbram terræ, quæ est meta noctis, ut eam obscurari necesse sit.

Inducit umbras terris nox. Hor. 1. Serm. 5. 10.

Ingruit umbra vitibus. Virg. 2. Georg. 410.

Involvit nox cælum magna umbra. Virg. 2. Æn. 251.

Ministrans umbram potantibus platanus. Virg. 4. Georg. 146.

Nocent frugibus umbræ. Virg. 10. Ecl. 76.

Obruit roriferis umbris nox terram. Lucret. lib. 6. 864.

Obtextur cælum umbra. Virg. 11. Æn. 612.

Porrigit ingentes umbras murorum campus. Stat. 12. Theb. 257.

Requiescere sub umbra. Virg. 7. Ecl. 10.

Sufficit falices umbram pastoribus. Virg. 2. Georg. 435. Umbras, Ramos arborum segetibus incumbentes.

Viridis umbra, Gramen umbram faciens. Virg. 9. Ecl. 20.

Umbras arborum amputare, i. e. Frondem. Virg. 1. Georg. 157.

Umbræ, inquit Festus, vocabantur Neptunalibus, Casæ frondæ pro Tabernaculis.

Coit minax umbra. Valer. 2. Atgon. 579. i. e. Tempestas in nubibus congregatur.

Vacua umbra tonforis, Officina. Hor. 1. Epist. 7. 50.

Rhetorica umbra. Juven. 7. Sat. 173.

Ad pugnam qui rhetorica descendit ab umbra. i. e. A declamationibus, quæ sunt in scholis, ad verum certamen, hoc est, ad veras lites & causas forenses.

Metuere suam ipsius umbram dicuntur, Qui pueriliter trepidant, ubi nihil omnino sit periculi. Translatum vel ab his, qui forte conspecta corporis sui umbra, subito expavescent. Vel a melancholicis quibusdam, qui auctore Aristotele, propter oculorum imbecillos spiritus, in aère proximo, veluti suam quandam imaginem contemplantis arbitrantur sese suos videre Manes. Socrates in Phædone Platonis, Tu vero tuam, quemadmodum dici solet, metuens umbram, i. e. Tibi ipsi diffusus. Cic. de Petitione Conf. 7. Alter vero, quo, dii boni! splendore est? primum nobilitate eadem, (qua Catilina) num majore? non: sed virtute. Quamobrem? quod inanius umbram suam metuit. Erasmus. Cic. 15. Att. 20. Etsi mihi videtur iste qui umbras timet, ad cædem spectare, tamen nisi explicata solutione, non sum discessurus.

Umbræ, proverbiali loco dicebantur olim ii, Qui venirent ad convivium, non ipsi quidem vocati, sed comites eorum qui vocati fuerant: sic illos sequentes, velut umbra corpus, ultro sequitur. Ad hanc parœmiam alludit Hor. 1. Epist. 5. 28.

— Brutum tibi Septimiumque,

Et nisi cœna prior, potiorque puella Sabinum

Detinet, allumant: locus est & pluribus umbris. Idem 2. Serm.

8. 22.

Si memini, Varius, cum Servilio Balatrone

Vibidius, quos Mæcenæ adduxerat umbras. i. e. Ultroneos comites. Erasmus.

Velut umbra sequi dicitur, Qui nunquam deest. Nam umbra corpus affectatur, velit nolit. Plaut. Caf. 1. 4.

— quia certum est mihi

Quasi umbra, quoquo ibis rute, persequi. Unde Affeclas individuos, Umbras vocamus, & ultro comitantes ad convivium. M. Tullius lib. 1. Tusc. Quæst. 109. Etsi enim nihil in se habeat gloria cur expetatur, tamen virtutem tanquam umbra sequitur. Ex Erasmo.

Umbra & imago, cui opponitur Solida & expressa effigies. Cic. 3. Off. 69.

Sed

Seo nos veri juris germanæque justitiæ solidam & expressam effigiem nul-
lam tenemus, umbra & imaginibus utimur.
Ne umbram quidem ejus novit. Ductum ab antiqua pictura videri potest,
quæ rem duntaxat unbris ruditer representabat. Cic. 7. Att. 11. O ho-
minem amentem & miserum, qui ne umbram quidem unquam ἴσχυσε
viderit. Ex Erasmo.
Gloriæ falsæ umbras confectari. Cic. in Pison. 57. Nam ut levitatis est
inanem aucupari rumorem, ut omnes umbras etiam falsæ gloriæ con-
fectari, sic &c.
Honoris umbra. Tacit. 3. Hist. 73.
Luxuriæ umbra, Signum, vestigium. Cic. pro Muren. 13. In quo ip-
sam luxuriam reperire non potes, in eò te umbram luxuriæ reperaturum
putas?
Veritatis umbra, Species quædam, & quod verisimile dicitur. Plin. lib.
30. cap. 2.
Umbræ dicuntur, quas faciunt pictores, ut imagines, quæ planæ sunt, soli-
dæ videantur. Cic. 4. Acad. 20. Quam multa vident pictores in umbris,
& in eminentia, quæ nos non videmus?
Umbra & imago alicujus. Cic. pro Rabir. Post. 41.
Ne contagio mea bonis, umbrave oblit. Cic. 3. de Orat. 162.
Auxilii umbra. Liv. 32. 21. Quia sub umbra auxilii vestri latere volunt,
in societatem vestram confugiunt. Adde 34. 9.
Sub umbra Tribunitia delitescere. Liv. 4. 42.
Umbræ, [σκιά] Inferiorum imagines. Virg. 6. Æn. 390.
Umbrarum hic locus est, somni, noctisque soporæ. Tranquil. in Calig.
cap. 59. Satis constat, custodes hortorum umbris inquietatos. Plin. lib.
7. cap. 57. Inter inferos umbræ. Servius in illud 4. Æn. 654.
Vixi, & quem dederat cursum Fortuna, peregi.
Et nunc magna mei sub terras ibit imago. Bene. ait. Imaginem dixit.
Valde enim queritur apud Philosophos, quid illud sit, quod inferos petat.
Nam tribus constamus: Anima, quæ superna est, & originem suam pe-
tit: Corpore, quod in terram deficit: Umbra, quam Lucretius sic de-
finit, Supra spoliatus lumine aër. Ergo umbra si ex corpore creatur, sine
dubio perit cum eo: nec est quicquam reliquum de homine, quod inferos
petat. Sed prebenderunt esse quoddam simulacrum, quod ad nos-
tri corporis effigiem fictum inferos petat: & est species corporea, quæ
non potest tangi, sicut ventus. Hinc in lib. 6. Æn. 391.
Corpora viva nefas Stygia vectare carina. Hanc autem rem etiam Ho-
merus requirit, simulacro Herculis apud inferos visi. Et sciendum simu-
lacro hæc esse etiam eorum, qui per apothecos in dii facti sunt. Unde aut
visi esse apud inferos, aut illuc descendisse dicuntur. Hor. de Libero, 2.
Carm. 19. 30.
Te vidit infons Cerberus aureo
Cornu decorum. Sciendum tamen abuti poetas, & confuse vel Simu-
lacrum, vel Umbram dicere. Hactenus Servius.
Dominus umbrarum, Pluto Ovid. 10. Met. 16.
Rector umbrarum. Senec. Oedip. 10.
Rex umbrarum. Ovid 7. Met. 249.
Crudelibus occubat umbris. Virg. 1. Æn. 551.
Exsanguis umbræ. Stat. 1. Theb. 308.
Gelidæ umbræ. Ovid. 8. Met. 496.
Gracilis umbra, Tenuis. Ovid 4. Trist. 10. 86.
Imas Erebi descendit ad umbras. Virg. 6. Æn. 401.
Infernæ umbræ. V. INFERNUS.
Inhumata umbra. Sil. lib. 13. 445.
Pallentes umbræ. Virg. 4. Æn. 357.
Parentales umbræ. Ovid. 4. Trist. 10. 87.
Sævæ. Stat. 10. Theb. 398.
Senilis. Ovid. 14. Met. 117.
Silentes. Virg. 6. Æn. 264.
Stygia. Ovid. 1. Met. 139.
Tenuis Erebi umbræ. Virg. 4. Georg. 472.
Tristes umbræ. Virg. 5. Æn. 734.
Ultricis umbræ vanis exagitari terroribus. Quintil. in Sepulcro incantato,
ad finem.
Volantes nocte umbræ. Ovid. 1. Amor. 6. 13.
Adigere aliquem ad umbras infernas. V. ADIGO.
Umbræ & Unda contunduntur in libris MSS. V. Drakenb. ad Sil. 4. 681.
UMBELLA, æ. f. dimin. [σκιάδιον] Quo femina arcens solis ardores. ut,
Viridis umbella. Juven. 9. Sat. 50.
Umbella, id est σκιάδιον , in plantis quibusdam dicitur, Floris seminisve
veluti pedamentum in plures divisim longiores pediculos: qui simul ex
fastigio eodem orti, in latius continuo radiantur, singulique florem vel
femen sustinent in orbem circumactum: qua floribus figura fœniculum
animum, sambucus, pleraque alia sunt: quod quoniam umbellæ, qua
solem a vultu mulieres arcunt, forma est, ob latitudinem circinationem-
que suam ideo umbella & σκιάδιον dicitur. Ceterum Dioscorides hanc
umbellam non in origano in orbem se colligere, sed multifidam & veluti
divisam esse inquit, lib. 3. cap. 32. Dicitur & Latine Muscarium.
UMBRATICUS, a, um. Adj. [ιμπρατικός] Quod est ex umbra, seu ad
similitudinem umbræ.
Homo umbraticus dictus est a Plaut. in Curc. 4. 3. 24. Trapezita, qui
in umbra sub tecto vitam agit otiosam.
Litteræ umbraticæ. Plin. lib. 9. Epist. 2. ad Sabinum, Nesquam angustis
terminis claudamur, etiam tacente me perspicis: nisi forte volumus
scholasticas tibi, atque, ut ita dicam, umbraticas litteras mittere. Alii
legunt Umbratiles.
Turba umbratica. Senec. de Benef. lib. 4. cap. 2. In hac parte nobis
pugna est cum Epicureorum delicata & umbratica turba, in convivio
suo philosophantium.
UMBRATICOLA, æ. c. Umbraticus, mollis. Plaut. Truc. 2. 7. 49.
Mœchum malum, cinnannarum, umbraticolam: tympanotribam.
UMBRATILIS, e. Adj. [σκιατίλιος] ut, Vita umbratilis & delicata. Cic. 2.
Tusc. 27. Sic ad malam domesticam disciplinam vitamque umbratilem &
delicatam, cum accesserunt etiam poætæ, nervos omnes virtutis elidunt.
Exercitatio umbratilis, Quæ in loco aperto atque adeo in umbra fit. Cic.
1. de Orat. 157. Educenda deinde dictio est ex hac domestica exerci-
tatione & umbranti medium in agmen, in pulverem, in clamorem, in
castra atque aciem fore: sem.
Mora segnis & umbratilis. Columel. lib. 1. cap. 2.

Oratio philosophorum mollis & umbratilis. Cic. in Orat. 64. Quia videli-
cet philosophi in umbraculis versabantur. V. Umbratili oratio, in o r o.
Vita umbratilis & delicata. Cic. 2. Tusc. 27.
UMBRATILITER, Adv. Sidon. 2. Epist. 20. Umbratiliter effingere. i. e.
Levi pictura.
UMBRŌSUS, a, um. Adj. [σκιαρός] ior, issimus. Opacus.
Arbos umbrosa. Virg. 2. Georg. 66.
Arundo umbrosa. Virg. 8. Æn. 34.
Cacumina umbrosa. Virg. 2. Ecl. 3.
Collis umbrosus. Ovid. 2. de Arte Am. 421.
Nemus umbrosus Ovid. 7. Met. 75.
Ripa. Hor. 3. Carm. 1. 23.
Silva. Ovid. 1. Met. 693.
Tecta. Tibull. lib. 1. 4. 1.
Vallis. Virg. 3. Georg. 331.
Compar. & Superl. Cic. 3. Q. frat. 1. Ego locum æstate umbratiorem vidē
nunquam. Plin. lib. 16. cap. 26. Fico folium maximum umbratissimum-
que. Idem lib. 11. cap. 27.
UMBRIFERA, æra, ærum. Adj. [σκιαφόρος], Gl. G. L.] Ferens umbram.
Academia umbrifera. Cic. 1. de Divin. 22.
Inque Academia umbrifera, nitidoque Lyceo
Fuderunt claras secundi pectoris artes. Ex poeta. Varro 2. de R.
R. cap. 2. Circiter meridianus æstus dum deferveſcunt, sub umbriferas
rupes, & arbores patulas subjiciunt.
Fundo umbrifero Styx livida. Stat. 1. Theb. 57.
Nemus umbriferum. Virg. 6. Æn. 473.
Unda umbriferæ fulcator. Stat. 8. Theb. 18. Charontem intelligit &
Stygen.
UMBRO, [σκιάζω], Gl. G. L.] Ære. Tegendo umbram facere. Columel.
lib. 5. cap. 6. Tum omnes pæne virgæ, ne umbrent, eo tempore, quo
vitis putatur, abraduntur. Plin. lib. 19. cap. 1. Marcellus velis forum
umbravit.
Montes umbrantur opaci. Virg. 3. Æn. 508.
UMBRANS, antis. Partic. ut, Arbutis umbrantibus tegi. Pallad. Au-
gust. t. 8.
Cilio umbrante tegi. Prudent. Hamart. v. 873.
UMBRATUS, a, um. aliud Partic. ut, Dux umbratus roſis. Claud. de
Bello Gildon. 446.
Currus umbratus. Manil. 2. 139.
Tempora umbrata quercu. Virg. 6. Æn. 772.
UMBRATURUS, a, um. Partic. Claud. Nupt. Hon. & Mar. v. 149. }
Umbratura Deam retro sinuatur in arcum
Bellæ.
UMBRACŪLUM, i. n. [σκιάδιον], Gl. G. L.] Locus compositus & tectus
frondibus aut re alia quacunque ad umbram præbendam. Varro lib. 1. de
R. R. cap. 51. Ubi ea re tecta & loca calida prope aream faciunt, ac
umbracula, quo succedant homines in æstu, tempore meridiano. Virg.
9. Ecl. 42.
— & lentæ texunt umbra: vites.
Tegmen & umbraculum. Columel. lib. 3. cap. 10.
Eruditorum umbracula. Cic. de Clar. Orat. 37. Proceſſerat enim in so-
lem & pulverem, non ut e militari tabernaculo, sed ut e Theophrasti
doctissimi hominis umbraculis. Idem 3. de Legib. 14. Mirabiliter doctri-
nam ex umbraculis eruditorum, otioque, non modo in solem atque in
pulverem, sed in ipsum discrimen aciemque produxit. Budæus, ductum
a σκιαμυρία , id est umbratili pugna, existimat. Sententia est. Civilem
doctrinam & disputationes de Republica non solum sub tecto scholæque
philosophorum exercuit, verum & ad justum prælium descendit, ac
disciplinam civilem in concertationes forenses, & Reip. contentiones,
cujusmodi fere in populari statu existunt, produxit. Ductum potius a
Gymnasium ambulationibus, quæ arborum umbraculis erant opacæ:
ut in Academia & Lyceo. V. Præcedere in Solem, in s o l.
Umbraculum, pro Umbella mulieris. Ovid. 2. Fast. 311.
Aurea pellebant rapides umbracula soles.
Vincant soles umbracula. Martial. 14. 28.
Vincta umbracula fertis. Tibull. lib. 2. 5. 97.
UMBRIA, æ. f. [Ἰμπερια] Regio Italiæ, quæ Plin. lib. 3. cap. 14. in
sexta regione collocat, Ἰμπερία hoc est ab Imbre: quod umbri a
Græcis quasi Umbrii dicantur, & omnium Italiæ populorum antiquissimi
inundatione terrarum imbribus fuisset credantur. Vel dicta est Umbria ab
umbra: quod ea regio propter altitudinem montium & vicinitatem Apen-
nini, umbrosa sit. Incipit Umbria ab Apennino, & ultra ac usque ad li-
num Adriaticum extenditur, multis præclara vetustissimisque oppidis, sed in
primis Sentino, & Fano Fortunæ. In ea etiam sunt Spolcrum: a quo nunc
ea regio, Ducarus Spoletanus dicitur: Nucia, Reate, Ameria, Ti-
phernum, Fulginium, Nuceria, Assisina, Tudertum, Narnia. Trecenta
Umbrorum oppida Tusci debellasse reperiuntur. Meminit Umbriæ Cic.
1. de Divin. 92. & Lucan. lib. 2. 463.
UMBER, bri. m. [Ἰμπερος] Qui est ex Umbria. Catull. in Egnatium,
37. 11.
Aut parvus umber, aut obesus Hetruscus.
Aper UMBER. Hor. 2. Serm. 4. 40.
Martius UMBER. Sil. lib. 10. 313.
Mariti Umbri rubicunda uxor. Ovid. 3. de Arte Am. 303.
UMBRIS, a, um. Adj. ut, Terra Umbria. Gell. lib. 3. cap. 2.
UMBRICA, æ. f. Cretæ species. Plin. lib. 35. cap. 17.
UMBRICIUS, i. m. Aruspicius nomen. Tacit. 1. Hist. 27.
UMBRO, are; UMBROSUS. V. UMBRA.

U N A

UNA, UNANIMANS, UNANIMIS, UNANIMITAS, UNANIME-
TER, UNANIMUS, V. UNUS.

U N C

UNCATIO, UNCATUS, V. UNCUS.
UNCIA, æ. f. [ὑνχία], Gl. G. L.] Exiguæ mensuræ genus. Dicta quod
una sit ex duodecim partibus Assis. V. AS.
Uncia Pondo. Plaut. Men. 3. 3. 3.

Atque huic ut addas auri pondus unciam. Idem Rud. 4. 2. 8.
 Lepide evenit : neque piscium ullam unciam hodie
 Pondo cepi, nisi hoc, quod fero hic in rete. Cels. lib. 5. cap.
 17. Sed & ante sciri volo, in uncia pondus denariorum septem esse. V.
 reliqua. & Budæum lib. 5. de Ass. Vide etiam LIBRA.
 Uncia hereditatis. Cic. 13. Att. 48. Mortuus enim Babulius. Cæsar,
 opinor, ex uncia : etsi nihil adhuc : sed Lepta ex triente.
 Uncia agri, Duodecima pars jugeri. Varr. 1. de R. R. cap. 10.
 Uncia in menfuris vocatur Duodecima pars pedis. Nos Pollicem dicimus.
 Unde Plin. lib. 15. cap. 24. Latitudo pollicaris, quæ & uncialis. Fronti-
 nus de Aquæductibus, Est autem digitus, ut convenit, sextadecima
 pars pedis, uncia duodecima.
 Uncia, Duodecima pars sextarii. V. Sextarius Romanus, in SEX.
 Uncia usura, Quæ duodecima pars est Centesimæ, & hujus, velut Assis,
 uncia una. Scævola. l. Titium. §. Præfectus. D. de administr. & peric.
 tutorum, Præfectus legionis ita testamento cavit: Volo ut sit in arbitrio
 tutorum filii mei, si voluerint hujus summæ uncias inferre usurarum
 nomine, ita ne nummi dispergantur. Quæro, si apparuerit pecunia
 feneratora a tutoribus : judicio tutelæ uncias usuras, an vero eas, quas
 stipulati sunt, præstare debeant. V. infra UNCARIUS.
 UNCIOĻA, æ. f. dimin. [ὀγκιολίον] Juven. 1. Sat. 40.
 Unciolam Procleius habet, sed Gillo deuncem.
 UNCIATIM, Adv. [ὀγκιᾶτιμ] Ter. Phorm. 1. 1. 9.
 Quod ille unciatim vix de demenso suo,
 Suum defraudans genium, comparfit miser, &c. Plin. lib. 28. cap. 9.
 Datur & phthilicis unciatim, cum vini veteris hemina decocta, donec
 tres uncia e toto residant.
 UNCIALIS, æ. Adj. [ὀγκιᾶλιος] Quod ad unciam pertinet : vel Quod est
 unius uncia.
 Altitudo uncialis. Plin. lib. 18. cap. 16.
 Assis uncialis, Qui unciam tantum valebat. Plin. lib. 33. cap. 3. Q. Fabio
 Maximo Dictatore asses unciales facti.
 Litteræ unciales. Hieronymus in præfatione libri Job, Habeant, qui volunt,
 veteres libros, vel in membranis auro argentoque descriptos, vel unciali-
 bus (ut vulgo ajunt) litteris, onera magis exarata, quam codices. Unciales
 litteras Hieronymus intelligi voluit, Pollicis crallitudine exaratas. Bud.
 de Ass. lib. 1. [Nisi ad altitudinis modulum potius referendum].
 UNCARIUS, a, um. Adj. [ὀγκιᾶριος] ut, Lex unciaria, apud Fest.
 Fenus unciarum, Omnium minimum quod ex centum unciam tantum
 in annum reddebat. Liv. 7. 16. De unciario fenore a M. Duellio, L.
 Menenio Trib. pleb. rogatio est perlata. Sane vetus urbi fenestre malum,
 & seditionum discordiarumque creberrima causa, eoque cohibebatur
 antiquis quoque & minus corruptis moribus. Nam primo decem tabu-
 lis sanctum, ne quis unciario fenore amplius exerceret, cum antea
 ex libidine locupletum ageretur. deinde rogatione Tribunicia ad femun-
 cias redacta. Postremo verita verfura. [V. plenius Uncias usuras, & quæ
 eodem pertinent, explanantem Jo. Fred. Gronov. de Pecun. vet. lib. 3.
 cap. 13. & in Diarr. de Unciis usuris. Sunt autem Unciæ usuræ, cum
 pars centesimæ duodecima singulis mensibus solvitur, h. e. unus in
 centenos].
 Stips unciaria, Duodecima assis pars, omnium minima moneta. Plin.
 lib. 34. cap. 5.
 Vites unciariæ, Quæ ita depositæ erant, ut inter quamlibet vitem unius
 jugeri uncia intervallum æquale faceret. Columel. lib. 3. cap. 2.
 UNCINATUS, UNCINUS, UNCIPE, V. UNCUS.
 UNCTUM, V. UNGO.
 UNCUS, i. m. [ὀγκυς] Fustis ab uno latere incurvus ac sese retorquens.
 A Græco fit : Græci enim ὀγκυδῶν extuberare & intumescere dicunt : &
 ὀγκυς tumorem : a quo ὀγκυς unicum sive uncinum : quod ubi incurva-
 tur, quodammodo intumescere atque extuberare videatur. Columel.
 lib. 3. cap. 18. Et velut uncus inflexus solo, antequam extrahatur,
 prærupitur.
 Unco puniebantur damnati. Juven. 10. Sat. 66.
 — Sejanus ducitur unco Spectandus. Plin. in Paneg. cap.
 33. Nemo spectator spectaculum factus, miseras voluptates unco, &
 ignibus expiavit. Cic. pro C. Rabir. 16. Nos a verberibus, ab unco, a
 crucis denique terrore, neque res gestæ, neque acta atas, neque nostri
 honores vindicabunt?
 Impactus uncus. Cic. 1. Philipp. 4. Uncus impactus est fugitivo illi,
 qui in C. Marii nomen invaserat. Quo genere poenæ afficiebantur, qui
 ignominiosissimo supplicio afficiebantur, & vel in ignem, vel ad Gemonias
 scalas, aut in Tiberim trahebantur. Infigebatur autem gutturi, unde
 a Juvenale scriptum est, 1. Sat. 156.
 — qui fixo gutture fumant. Et a Propert. 4. 1. 141.
 Et bene cum fixum mento discussis uncum,
 Nil erit hoc, rostro te premet ansa suo. Unco autem ad
 Gemonias trahebantur, aut in Tiberim, ut honore sepulturæ privarentur,
 quo carere aserbissimum antiquis erat. Etiam in barathro unci erant, &
 abjecta in id cadavera his affixa hærebant in barathro pendentia, ut ex
 Suida notum est. Ex Turneb. 13. 9.
 Severus uncus. Hor. 1. Carm. 35. 20. Quo loco Turnebus sic ait, Uncus
 severus, hamus est & ansa ferrea coagmenta rerum tenaciter & aspere
 retinens, liquido plumbo addito. Hæcille.
 Ferreus uncus. Liv. 30. 10.
 Navalis uncus, Harpago. Valer. 8. Argon. 298.
 Uncus, pro Anchora. Val. Flac. 2. Argon. 428.
 Has inter lacrimas legitur piger uncus arenis :
 Jam remi rapuere ratem, &c.
 UNCUS, a, um. Adj. Incurvus. [γκυς, ὀγκυδῶν] Columel. lib. 7.
 cap. 11. Atque uncis digitis alterum quoque testiculum educito, Plin. lib.
 11. cap. 37. Aquaticis unci ungues sunt.
 Lævia & Unca, contraria sunt apud Lucret. lib. 2. 426.
 Æra unca. Ovid. 2. de Pont. 7. 9. i. e. Hami.
 Aratrum uncum. Virg. 1. Georg. 19.
 Cauda unca minatur lcorpius. Ovid. 15. Met. 371.
 Cornibus uncis ferit taurus. Propert. lib. 2. 5. 19.
 Dente unco recluditur tellus. Virg. 2. Georg. 423.
 Hami unci. Oxid. 15. Met. 476.
 Lahrum uncum. Lucret. lib. 4. 592.
 Morfu unco naves alligat anchora. Virg. 1. Æn. 173.

Ora unca. Stat. 3. Theb. 534. De aquilis.
 Pedes unci. Virg. 3. Æn. 233.
 Retinacula unca. Stat. 3. Silv. 2. 32.
 Unguibus uncis rimendæ volucres. Lucret. lib. 5. 31.
 Vomere uncus. Virg. 2. Georg. 223.
 UNCINUS, a, um. Adj. Paulinus Natal. 7. Felic. v. 270.
 Staminis uncinus, quasi piscis, inhaerens hamo.
 UNCINUS, i. m. [ὀγκυς σιδῆρος ὄγκυς, Gl. L. G. & G. L. ὀγκυς, G. L.]
 Repagulum. Idem quod Uncus. Apul. 3. Met. p. 135. Elmenh. Pessulis
 injectis & uncinis firmiter immisso.
 UNCINATUS, a, um. Adj. [ὀγκυατός] Uncinis armatum. Cic. 4. Acad.
 121. Nec ut ille, qui asperis & lævibus, & hamatis, uncinatiffique corpori-
 bus concreta hæc esse dicat, interjecto inani.
 UNCO, ære. Auctor Philomel. v. 51.
 — urfus ferus uncat. [An Oncat?
 UNCATUS, a, um. Partic. Instar uncini factus. Cæl. Aurel. Tard. 5. 3:
 37. Quidam uncati permanent.
 Litteræ uncatæ. Sidon. 4. Epist. 20.
 UNCATIO, õnis. f. Cæl. Aurel. Acut. 2. 32. Unguium uncatio, quam
 ὀγκυσιον vocant.
 UNCIPE, õdis. Cui uncus pes. Tertull. de Pallio cap. 5.

U N D

UNDA, æ. f. [ὕδαρ, ὕδωρ, καὶ κύμα, Gl. L. G.] proprie Pars aquæ in se
 collecta, & in unam partem tendens, ut quum fluctuat mare, dicta quod
 sit una, & in se coacta. Cic. 10. Philipp. 8. O spectaculum illud, non
 modo hominibus, sed undis ipsis & litoribus luctuosum, cedere e patria
 fervatorem ejus, manere in patria proditores. Apud Plaut. in Milit. 2. 6.
 33. Undatum plenum mare.
 Unda ponitur pro Aqua, ut pars pro toto. Ovid. 1. Met. 22.
 — & terris abscedit undas. h. e. Mare a terra separavit.
 Cæcis erramus in undis, Tenebricosis. Virg. 3. Æn. 200.
 Deformis unda Stygis. Senec. Thyest. 8.
 Dulces undæ. Virg. 2. Georg. 243.
 Flavæ undæ. Claud. 1. in Ruff. 91. al. Refluæ.
 Acrius Harpyiis, flavis incertius undis.
 Fluctivaga unda. Stat. 1. Theb. 271.
 Formosæ undæ. Propert. lib. 1. 20. 41.
 Gelida unda perluor. Hor. 1. Epist. 15. 4.
 Grata unda siti. Ovid. de Rem. Amor. 406.
 Humilis unda, Non profunda. Senec. Agamem. 6.
 Inertes undæ. Lucan. lib. 6. 107.
 Innabilis unda. Ovid. 1. Met. 16.
 Lapidosæ undæ. Ovid. 15. Met. 32.
 Limosæ undæ. Sil. lib. 8. 602.
 Liquidæ undæ. Virg. 5. Æn. 859.
 Mendax unda trupeis undis. Dolosa ob vada saxosa, quibus atteruntur
 naves. Senec. Agamem. 6.
 Minax unda. Hor. 1. Carm. 12. 32.
 Molles undæ. Lucret. lib. 2. 375.
 Nigræ undæ. Lucret. lib. 3. 841.
 Nitidis undis argenteus fons. Ovid. 3. Met. 407.
 Opaca unda. Ovid. 14. Met. 330. al. Amœna umbra.
 Præceps unda. Stat. 6. Theb. 774.
 Rapax. Ovid. 8. Met. 550.
 Rapida. Ovid. 7. Met. 6.
 Rauca unda. Ovid. 11. Met. 783.
 Recurvata undæ, Anfragosæ. Ovid. 2. 246.
 Quæque recurvatis ludit Mæander in undis.
 Sævæ undæ. Lucret. lib. 5. 223.
 Salfæ undæ. Lucret. lib. 6. 891.
 Salubris unda. Ovid. 1. de Arte Am. 258.
 Sequaces undæ, Malæ. Virg. 5. Æn. 193.
 Silens unda, Quieta. Valer. 5. Argon. 522.
 Spumea. Virg. 10. Æn. 212.
 Spumosa. Virg. 6. Æn. 174.
 Stygiæ undæ. V. STYX.
 Tacita unda. Virg. 8. Æn. 87.
 Leniit, & tacita refluens ita substitit unda.
 Tarda unda innabilis palus. Virg. 4. Georg. 479.
 Tenui unda pellucidus tons. Ovid. 3. Met. 116.
 Tepidæ undæ. Ovid. 2. Met. 269. al. Antra.
 Torrentem undam levis innata alnus. Virg. 2. Georg. 451.
 Tremulæ undæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 2.
 Trilli unda inamabilis palus. Virg. 6. Æn. 438.
 Vaga unda. Ovid. 8. Met. 595.
 Veloces undæ. Lucan. lib. 1. 433.
 Vitreæ undæ. Ovid. 5. Met. 48. al. Antra.
 Volucris unda. Valer. 5. Argon. 428.
 Agitata ventis unda. Senec. Agamem. 6.
 Albescentes undæ. Sil. lib. 8. 453.
 Alludentes undæ. Ovid. 4. Met. 342.
 Asperat hiems undas Aquilonibus. Virg. 3. Æn. 285.
 Conticuere undæ. Ovid. 5. Met. 474.
 Currens unda. Ovid. 2. Amor. 16. 35.
 Curvata in montis faciem circumsternit unda. Virg. 4. Georg. 361.
 Decrescentes undæ. Ovid. 1. Met. 345.
 Dehiscens unda terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Æn. 110.
 Desilire in undas. Ovid. 2. Fast. 111.
 Despumare undam tepidi aheni. Virg. 1. Georg. 296.
 Divulsa remis sonat unda. Ovid. 8. Met. 138.
 Dare vela per undas. Virg. 5. Æn. 796.
 Exasperat concussas Triton undas. Ovid. 2. Amor. 11. 27.
 Exercet indomitas undas Aulter. Hor. 4. Carm. 14. 20.
 Exultantes undæ. Ovid. 13. Met. 892.
 Ferventes ætibus undæ. Ovid. 14. Met. 48.
 Haurire undam ab omnibus. Stat. 1. Silv. 2. 259.
 Impellitur unda unda. Ovid. 15. Met. 181.
 Incanescit unda spumis. Catull. 62. Argon. 13.

Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Æn. 195.
 Innatare undam V. INNATO.
 Infilire undis. Ovid. 8. Met. 142.
 Infonuit unda. Ovid. 4. Met. 688.
 Intremuere undæ. Virg. 3. Æn. 673.
 Labentes undæ. Ovid. 5. Met. 387.
 Ludunt per undas delphines. Virg. 5. Æn. 595.
 Mergitur unda delphinus. V. MERGO.
 Natate placidis undis. Ovid. 13. Met. 899.
 Projicere aliquem in undas. Virg. 5. Æn. 859.
 Rapere currus suspensos per undas. Cic. 2. Tusc. 67. Et equi Pelopis illi Neptunii, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur.
 Ridentes undæ, Nitentes & tranquillæ. Lucet. lib. 5. 1003.
 Satiare ora unda. Stat. 3. Theb. 455.
 Sonat incurfu undarum unda. Ovid. 11. Met. 496.
 Spumans unda. Virg. 4. Georg. 529.
 Stridentes undæ. Lucan. lib. 9. 869.
 Subsidunt undæ. Virg. 5. Æn. 820.
 Surgentes undæ. Virg. 6. Æn. 354.
 A bis septem undis. V. A & AB præpositiones.
 Aëriæ undæ, Nubes. Lucret. lib. 2. 151.
 Unda prima preli, Prima olei prælo expressi fluxio. Plin. lib. 15. cap. 4.
 Ex eadem quippe oliva differunt succi. Primum omnium crudæ, atque nondum inchoate maturitatis, hoc sapore præstantissimo. Quin & ex ea prima unda preli laudatissima, ac deinde per deminationes.
 Undæ comitorum, per translationem, Varia sententiarum multitudo, quibus, veluti undis mare, ita etiam comitia fervere videntur. Cic. pro Planc. 15. Sin hoc persæpe accidit ut & factos aliquos, & non factos esse miremur: si campus atque illæ undæ comitorum, ut mare profundum & immensum, sic effervescent quodam quasi æstu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant; in tanto nos impetu studiorum & motu temeritatis modum aliquem & consilium & rationem requiramus?
 Bellorum undæ. Claud. 2. in Eutrop. 507.
 Unda, pro Hominum multitudine. Virg. 2. Georg. 462.
 Si non ingentem foribus domus alta superbis
 Mane salutantum totis vomit ædibus undam.
 UNDAŦUS, a, um. Adj. [κυματωδης] ut, Undatum imbricatum concharum genus. Plin. lib. 9. cap. 33.
 UNDAŦIM, Adv. [κυματωδως] Ad similitudinem undarum. Plin. lib. 36. cap. 7. Augustum undatim crispum in vertices: Tiberium sparsum convoluta canitie. Idem lib. 13. cap. 15.
 UNDOŦUS, a, um. Adj. [κυματωδης, κυματωδης] Undis plenum: ut, Undosum mare.
 Æquor undosum. Virg. 4. Æn. 313.
 Fluctus undosior. Solin. cap. 22.
 Plemmyrium undosum. Virg. 3. Æn. 693.
 Regna undosa, Fluvius. Sil. lib. 5. 21.
 UNDOŦE, Adv. Compar. Amnian. 27. 6. Freto undosius ab Euxino Ponto labenti.
 UNDO, [κυμαίνωμαι, κυματίζωμαι] Ære. Undas facere. De igne Virg. 12. Æn. 673.
 Ecce autem flammis inter tabulata volutus
 Ad cælum undabat vortex, turrimque tenebat. V. UNDAŦANS, Partic.
 Regio undat equis, florerque viris. Valer. Flacc. 1. 539.
 Undare, Inundare. Stat. 1. Achil. 86.
 Quum tuus Æacides tepido modo sanguine Teucros
 Undabit campos, &c.
 UNDAŦANS, antis. Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 89.
 Subter radices penitus undanti in freto
 Molem ex profundo faxeam, aut cælum erui.
 Galea undans fletu. Stat. 2. Theb. 635.
 — nec vincla coercent
 Undantem fletu galeam. h. e. Lacrimarum inundatio vincula galeæ rumpebat. Lactantius.
 Nilus bello undans. Virg. 3. Georg. 28. Servius, quasi non undas, sed bella portans, propter Antonii & Cleopatæ gravissimum prælium.
 Vulnere perfundit undanti somnum. Stat. 2. Theb. 124. h. e. Sanguine vulneris dormientem perfundit.
 Undantia flammis, Βλαστούσα. Gloss. Latinogræc. V. & in ipso verbo.
 Ætna undans. Virg. 1. Georg. 472. Undæ modo flammæ evomens. Serv.
 Fumus undans misto pulvere. h. e. Abunde exurgens. Virg. 2. Æn. 609.
 Curis undans, Abundans. Valer. 5. Argon. 303.
 Præcipue Æsonidem varios incerta per æstus
 Mens rapit undantem curis, &c. h. e. Curis abundantem, & agitatam fluctuantemque.
 Chlamydem undantem facere. Plaut. Epid. 3. 3. 55.
 Habent undantes. Virg. 12. Æn. 471.
 Lora undantia. i. e. Large effusa. Virg. 5. Æn. 146.
 UNDAŦTER, Adv. Apul. 2. Met. p. 244. Elmenh. Capillo fluente undanter.
 UNDAŦUNDUS, a, um. Adj. ut, Mare undabundum, [κυμαπλουνος ἕλασσα] apud Gellium dicitur, Abunde undas faciens, lib. 2. cap. 30. Sed mare est etiam atque etiam undabundum.
 UNDAŦMEN, inis. n. Auson. Mosell. v. 32. Alii hic legunt Manamen.
 UNDAŦLATUS, a, um. Adj. [κυματωδης] Undulata vestis, quæ sit ex hircorum & caprarum pilis, potius quam lanis: quod ad undarum similitudinem picta sit. Varro de vita Pop. Rom. lib. 1. Et a quibusdam dicitur esse virginis Fortunæ simulacrum, ab eo quod duabus undulatis togis est operum, perinde ut olim reges nostri undulatas & prætextatas togas soliti sunt habere. Nonius 2. 926. Varro, inquit, undulatum nove pro puro posuit. Plin. lib. 8. cap. 48. Undulata vestis primo lautissimis fuit, inde forniculata defluxit.
 UNDAŦOLA, æ. c. In undis vivens. ut, Naiades undicole. Varro apud Nonium.
 Pistrix undicola. Avien. Phænom. Arat. v. 509.
 UNDAŦFLUUS, a, um. Adj. ut, Gurgis undifluus. Dracont. Hexæm. v. 233.
 UNDAŦFRAGUS, a, um. Adj. ut, Fluctus undifragi. Fortunat. Epist. præmiff. 2. Carm. 3.

UNDAŦSONUS, a, um. Adj. [ἠχουδης] ut,
 Dii undifoni. Propert. lib. 3. 20. 18.
 Rupes undifonæ. Stat. 1. Achil. 198.
 UNDAŦVAGUS, a, um. Adj. ut, Mare undivagum. Eugen. Toletan. Carm. 19.
 UNDE, Adv. [ἠθεν, Gl. L. G. ἠθεν, G. L.] Ex quo loco: interrogative & infinite accipitur. Ter. Eun. 2. 3. 13. Quid tu es tristes? quidve es alacris? unde is? CH. ego nescio hercule. Hic tamen Donatus interpretatur Unde, pro Ad quid. Idem Adelph. 3. 2. 4.
 Tot res repente circumvallant, unde emergi non potest. Cic. pro Cæcin. 87. Unde tu. hoc verbum Unde, utrumque declarat, & ex quo loco, & a quo loco. unde dejectus est Cæcina? ex urbe unde deiecisti? ab urbe. unde dejecti Galli? a Capitolio. unde qui cum Graccho fuerunt? ex Capitolio.
 Inde, unde. Auctor ad Heren. lib. 1. 14. Rem breviter narrare poterimus, si inde incipiemus narrare, unde necesse erit.
 Unde, A cujus domo: vel Cujus, vel Cujas est? Ter. And. 4. 5. 9.
 Eho Mylis, puer hic unde est? quivse huc attulit? Idem Eun. 2. 3. 29.
 Quid virgo, cuja est? CH. nescio hercle. P. unde est? CH. tantundem. Idem And. 4. 5. 11.
 Unde domo? i. e. De qua civitate? Virg. 8. Æn. 114.
 Qui genus? unde domo? pacemne huc fertis, an arma? Servius.
 Ubi, quis, & unde. Cic. 4. Verr. 188. Ego instare, ut mihi responderet ubi esset, quis esset, unde esset, &c.
 Unde, A latere. Plaut. Caf. 2. 2. 25. Vide quod scriptum unde villicus est. [Longe alia in editis lectio est.]
 Unde, Ad quid. Hor. 2. Serm. 7. ad finem;
 Unde mihi lapidem? quorsum est opus? unde sagittas? [Hic Quorsum significat Ad quid, non Unde. Unde mihi? pro Ubi capiam? Unde iste amor tam improvisus, ac tam repentinus? Cic. 2. de Lege Agrar. 59.]
 Unde sæpe vice Præpositionis & pron. relativi, pro A quo, vel A qua, ut Eloquentia, unde longe absum. Cic. de Clar. Orat. 318.
 Unde, Ex qua re. Ter. Adelph. 1. 2. 41.
 — est. diis gratia,
 Et unde hæc fiant, & adhuc non molesta sunt. Cic. de Arusp. Resp. 29. Alterum putabo regem si habuerit unde tibi solvat. [Vulgo De quo.]
 Dos, unde sustentare se possit mulier. i. e. Ex qua se possit alere. Cajus in l. Curator. D. de ventr. in possess. mittend.
 Unde, A quo homine. Virg. 1. Æn. 10.
 — genus unde Latinum. Ter. Eun. 1. 2. 25. E prædonibus unde emerat. Cic. 1. de Orat. 67. De ea multo dicat ornatius quam ille ipse, unde cognovit.
 Hem mea lux, meum desiderium, unde omnes opem petere solebant. Cic. 14. Fam. 2.
 Unde petitur, h. e. Debitor. Cic. 7. Fam. 11. Ego omnibus, unde petitur, hoc consilii dederim, ut a singulis interregibus binas advocaciones postulerent. Idem 1. de Orat. 168. Homo ex disertorum numero postulabat, ut illi, unde peteretur, vetus atque usitata exceptio daretur, cujus pecuniæ dies fuisset.
 Unde, Quomodo, qua ratione, ex qua re. Ter. And. 3. 2. 31. Unde id scis? D. audivi, & credo. Cic. 1. Acad. 8. Nec erat unde studiosi scire possent.
 Verbum, unde quisquam possit offendi. Cic. pro Sull. 72.
 Non recorder unde ceciderim, sed unde surrexerim. Cic. 4. Att. 16.
 Unde gentium, Idem quod Unde. Plaut. Afin. 1. 1. 77. Face id ut paratum jam sit. L. unde gentium? Idem Cistell. 4. 1. 16. Nam, obsecro, unde hæc gentium?
 Aliquando geminatur. Plaut. Pseud. 1. 1. 104.
 Atque id futurum unde, unde dicam nescio. conf. Catull. 65. 27.
 UNDECUNQUE, Adv. [ἠθεν ἠποπτε, Gl. L. G. ἠθεν ἠποπτε, G. L.] Ex quocunque vel quolibet loco. Plin. in Paneg. cap. 80. Postremo, velocissimi sideris more, omnia invifere, omnia audire, & undecunque invocatum, statim nuntien velut adesse & assistere. Et Quintil. lib. 7. cap. 3. Nec, undecunque causa fluxit, ibi culpa est.
 UNDELIBET, Adv. [ἠθεν βέλγη] Auctor ad Heren. 4. 64. Ast istud quidem facile fuit undelibet invenire.
 UNDIQUE, Adv. [ἠθεν ἠποπτε, Gl. L. G.] Ex omni parte. Cic. 5. Verr. 149. Testis est tota provincia, propterea quod undique ad emendas decumas solent eo convenire. Idem 5. de Finib. 26. Quod ita interpretemur, vivere ex hominis natura undique perfecta & nihil requirente. Cogunt auxilia undique. Virg. 8. Æn. 7.
 Perfecta atque absoluta honestas undique. Cic. 5. de Fin. 69.
 Perfectus undique est mundus. Cic. 2. de Nat. Deor. 38.
 Propere undique aliquem. Cic. 7. Verr. 161. Deinde jubet undique hominem propere, vehementissimeque verberari. [i. e. Ubiqueque sit. Paulo supra idem aliis verbis Cic. expressit.]
 Sæptus locus undique. Cic. 7. Verr. 67.
 Tolle religionem aut undique, aut usquequaque conserva. Cic. 2. Philipp. 110.
 Undique, Ex omni genere. Cic. 5. Tusc. 86. Sic vita, non solum si undique referta bonis est, sed si multo majore & graviore ex parte bona propendunt, beata recte dici potest.
 Ex omni genere, & undique. Cic. pro Sext. 119. Non sum tam ignarus, Judices, casuarum, non tam insolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper, & omnes undique fosculos carpem ac delibem.
 Undique fecus. Solin. cap. 40. Locus viret undique fecus agris arentibus.
 Undique versum. Solin. cap. 53. Cremutius auctor est, has easdem anno quinto in Æthiopia catervatim coire, & undique versum quot usquam gentium sint, ad regiam Memnonis convenire. De avibus Memnoniis. V. Gell. lib. 12. cap. 13.

UNGO, unxi, unctum, [ἀλείφω, Gl. G. L.] ēre. & UNCTO, ungui, unctum, ēre. secundum Priscianum: quasi Unum agere, Unguendo enim copulatur atque unitur caro. Cato R. R. cap. 72. Pice liquida cornua infima unguito. Sic cap. 8 & 95.

Tractare, tergere, unguere. Cic. in Parad. 3. Sed ut in familia, qui tractant ista, qui tergent, qui unguunt, qui verrunt, qui spargunt, &c. Olivo ungi. Hor. 1. Serm. 6. 23.

Unguentis ungere. Cic. 6. Verr. 77. Quid hoc tota Sicilia est clarius, quam omnes Segestanas matronas & virgines convenisse, quum Diana exportaretur ex oppido? unxisse unguentis, complexisse coronis & floribus?

Ungi & accumbere. Cic. 13. Att. 50. De Mamurra non mutavit, unctus est, accubuit, ἐμειπὴν agebat.

UNGENS, entis. Partic. [ἀλείφας] Vulg. Interp. Jac. 5. 14. Presbyteri ungentes infirmum oleo in nomine Dei.

UNCTUS, a, um. [κεχρησμένον] Partic.

Unctus cruore, apud Hor. 2. Carm. 1. 5.

Capillis unctis puer. Hor. 1. Carm. 29. 8.

Lapis unctus. Lucret. 5. 1198. Unctum vertier ad lapidem. i. e. Ad simulacrum se vertere religionis causa. Nam in salutandis, & precandis diis, dextroverfum se vertere solebant, & ipsa simulacra oleo aut unguentis perfundere. Turnebus Adverf. 1. 21. al. Velatum. V. paulo supra Unguentis ungere.

Manus unctæ, Pingues, non terfæ. Hor. 2. Serm. 4. 79.

Oluscula uncta pingulardo. Hor. 2. Serm. 6. 64.

Unctus, Squalido opponitur. Martial.

Ad alia transfertur. ut, Cœna unctior, Lautæ. Martial. 5. 46.

Consuetudo loquendi unctior. V. Consuetudo, in CONSURSCO.

Patrimonia uncta, Ampla. Catull. 30. 23.

UNCTULUS, a, um. dimin. Varro apud Non. 2. 847. Circumtonsi, & terfi atque unctuli. V. Apul. 3. Met. p. 139. Elmenh.

UNCTIUSCULUS, a, um. Adj. [ὑπολίπτερος] dimin. ab Unctus adjectivo. Plaut. Pseud. 1. 2. 85.

Num quopiam est hodie tua tuorum opera conservorum, Nitidissimum caput? aut num ipse pulmento utor magis Unctiusculo? [i. e. Lautiore.

UNCTIO, ōnis. f. [ἀλείψις, Gl. L. G.] Plaut. Stich. 1. 3. 73.

Vel unctiones Græcas sudatorias. Cic. 2. de Orat. 21. Philosophum omnes unctiois causa relinquunt.

UNCTUS, ūs. m. Idem. Apul. 1. Met. sub finem: Oleum unctui profer.

UNCTOR, ōris. m. [ἀλείπτης, Gl. L. G. & G. L.] Qui ungit. Martial. lib. 7. 31. Sordidus unctor. Et Cic. 7. Fam. 25. Ille autem, qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & fat bonum unctorem, discessit a me, &c. V. ALIPTES.

UNCTURA, æ. f. [ἀλείψις] Idem quod Unctio. Cic. 2. de Legib. 60. Hæc præterea sunt in legibus de unctura, quibus servilis unctura tollitur, omnique circumpotatio.

UNCTORIUS, a, um. Adj. [ἀλειμματικός] ut, Unctorium hypocauton, Ubi servabatur oleum ad unguendum opportunum. Plin. 2. Epist. 17.

UNCTIUM, [ἀλείψις] ære. frequent. Plaut. Most. 1. 3. 117.

Nam istæc veteres, quæ se unguentis unctitant, interpoles.

UNGUEN, inis. n. [ἀλείψις] Idem quod Unguentum: significat Succum omnem, ex quo aliquid ungi potest. Unguen, Cato R. R. cap. 80. Varro 2. de R. R. cap. 9. Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, & inter digitos, quod muscæ & ricini, & pulices soleant (si hoc unguine non sis usus) ea exulcerare. Columel. lib. 6. cap. 32. Unguine ceti. Idem lib. 6. cap. 33. Pice & oleo vel unguine mittis. Pingues unguine ceræ. Virg. 3. Georg. 450.

Craffo vitiantur unguine pultes. Perf. 6. Sat. 40.

Pingui flu t unguine tellus. Valer. 6. Argon. 360.

UNGUINOSUS, a, um. Adj. [ἀλειματώδης] ab Unguine: ut, Unguinofum medicamentum. Plin. lib. 13. cap. 1. Idem lib. 23. cap. 8. Sunt autem recentes nuces juglandes jucundiores, sicca unguinosiores, & stomacho inutilis.

UNGUENTUM, & frequentius UNGUENTUM, i. n. [μύρον, Gl. L. G. & G. L. ἀλειμμα, L. G.] non est Medicamentum, ut vulgus existimat, & tenax illa compositio, qua chirurgi utuntur ad vulnera curanda: sed Compositio diversorum odorum, addito oleo aut balsamo, aut aliquo pingui, ad unguendum capillum, deliciarum & luxuriæ causa inventa. Plaut. Most. 1. 1. 41.

Non omnes possunt olere unguenta exoticâ. Pomponius tamen Juris. titulo De auro, argento, mundo ornamentis, l. Argumento, scribit Unguenta esse, quæ valetudinis causa comparantur, sed hæc magis medicamenta dicuntur. Hor. 2. Carm. 7. 23.

— funde capacibus

Unguenta de conchis. V. IATRALIPTICE.

Compositio unguentorum, conditio ciborum. Cic. 2. de Nat. Deor. 146.

Craffum unguentum. Hor. de Arte Poet. 375.

Lepidum unguentum. V. LEPIDUS.

Nardinum unguentum. V. NARDUS.

Aderant unguenta, coronæ, incendebantur odores. Cic. 5. Tusc. 62.

Moritur suis horis unguentum. V. Morior, in MORS.

Nitere unguentis. V. NITRO.

Perfricare caput suum unguento. Cic. 5. Verr. 62.

Stillant unguenta capillo. Tibull. lib. 1. 7. 51.

Unguentum in lenticula, Proverbium est notissimum, non tamen satis intellectum. Turnebo nihil aliud significare videtur, quam in tenuiculo apparatus & victu, ut in lenticulæ pulmento, non esse locum unguentis, quibus in lautis epiparisque conviviis uti solebant. Quin & cibus interdum unguenta solebant admiscere, quod in lentis pulmento faciendum non est, ob edulii vilitatem tam pretiosa non desiderantis condimenta. Aristot. ex Eupip.

Ὅταν φακῆ ἴψοιτο, μὴ ἐπιχῆν μύρον. Hæc ille 21. 4.

Unguentum non recipit u, sicut nec Ungo, auctore Servio in 9. Æn. 771. Sed V. Cellarii Orthogr.

UNGUENTARIUS, a, um. Adj. [μυροποιός, Gl. G. L.] Catul. in Epithal. Julæ, 62. 142.

Diceris male a tuis

Unguentate glabris marite

Abstinere.

Milites unguentati, i. e. Luxuriosi. Suet. Cæs. cap. 67.

Mœchus unguentatus. Plaut. Mil. 3. 3. 30.

UNGUENTARIUS, a, um. Adj. [μυροποιός] Quod ad unguenta pertinet: ut, Unguentaria vasa. Plin. lib. 36. cap. 8.

UNGUENTARIUS, i. m. [μυροποιός, Gl. G. L.] Qui unguenta conficit ac vendit, a Græcis Myropola dicitur. Cic. 1. Off. 150. Adde huc si placeat, unguentarios, factatores, totumque ludum talarium. Hor. 2. Serm. 3. 228.

— pomarius, auceps,

Unguentarius, ac Tusci turba impia vici.

UNGUENTARIA, æ. f. Plin. lib. 8. cap. 5. De elephantis. Et unguentariam quandam dilectam Juba tradit.

UNGUENTARIA, æ. f. [μυροποιική] Ars ipsa conficiendorum unguentorum. Unde.

Unguentariam facere. Plaut. Pœn. 3. 3. 90.

Ibi ut balneario faciat unguentariam.

UNGURUMPARIUS, m. [μυροποιός, Gl. L. G.] [Nisi forte Unguentarius, vel Unguentiparus legendum.

UNGUEDO, inis. f. Idem, quod Unguen. Apul. 3. Met. p. 138. Elmenh. Pyxides plusculas depromit, atque indidem egesta unguedine, &c.

UNGURNTIANA, æ. f. Acorus dicitur. Apul. de Herb. cap. 6.

UNGUILLA, æ. f. Solin. cap. 40. Vulgus simiarum in his est, quas passim videmus non sine ingenio æmulandi, quo facilius in manus veniunt. Nam dum avide venantium gellus affectant, relicta consulo visci unguilla, quod mendacio factum vident, oculos suos oblinunt: ita visu obducto, pronum est eas corripit.

UNXIA, æ. f. Nea unctioem præfes. Arnob. 3. p. 115. Unctioem superest Unxia. Et lib. 7. p. 227. Bos sterilis Unxiæ maclatur.

UNGUIS, is. m. [ὄνυξ Gl. L. G. & G. L.] Ablativum habet ungue, & ungui, apud Catullum in Carm. nupt. 60. 43. Proprie eorum animalium est, quæ digitos habent separatos, ut sunt homines, simiæ, aves. Plin. lib. 11. cap. 45. Ungues simiæ imbricati sunt, hominibus lati, rapacibus unci, ceteris recti, ut canibus, præter eum, qui a crure plerisque deponci. Ter. Eun. 4. 3. 6.

Ut ego unguibus facile illi in oculos involem venefico.

Acuti ungues, Furaces. Juven. 5. Sat. 41.

— custos affixus ibidem,

Qui numeret gemmas, ungueque observet acutos.

Adunci ungues. V. ADUNCUS.

Formosi ungues. Propert. lib. 3. 8. 6.

Quini ungues. Ovid. 2. Met. 670.

Recurvus unguis. Stat. 3. Theb. 531.

Rigidus unguis. Ovid. 2. Amor. 6. 4.

Scaber unguis. Ovid. 3. de Arte Am. 276.

Validi ungues. Valer. 1. Argon. 157.

Demere ungues. ὄνυξεν, Gloss. Græcolat.

Facio ungues, ὄνυξίω. Gloss. Græcolat.

Ponere ungues, Deponere. Hor. de Arte Poet. 297.

Purgare ungues cultello. Hor. 1. Epist. 7. 51.

Refecare ungues, ὄνυξίζω, Gloss. Latinogræc.

Arrodere ungues, caput scabere; gestus hominis sunt cogitabundi, & de mutando, cujus poeniteat, secum agitantis. Unde trahuntur in usum proverbialem. Hor. 1. Serm. 10. 71.

Si foret hoc nostrum fato delapsus in ævum,

Detereret sibi multa, recideret omne, quod ultra

Perfectum traheretur: & in versu faciendo

Sæpe caput scaberet, vivos & roderet ungues.

Sæpe stilum veritas, iterum quæ digna legi sint

Scripturus. Id imitatus Perf. 1. Sat. 106.

Nec pluteum cædit, nec demorfos sapit ungues. Idem 5. Sat. 162.

crudum Cherestratus unguem

Arrodens ait hoc. In superiore taxat poetarum in scribendo negligentiam. In altero describit adolescentem de mutanda antea vitæ ratione cogitantem. Erasmus.

Prave factus unguis. Hor. 1. Epist. 1. 104.

Subsecare ungues docta manu. Tibull. lib. 1. 8. 11.

Discedere non unguem latum, aut Transversum digitum, frequenter apud Ciceronem, pro eo quod est, Quam minimo spatio. Fit autem festivior metaphora, quoties his verbis perfectam imitationem, ac plenius undequaque consensum significamus, ut Acad. Quæst. 4. 58. Ab hac regula mihi non licet transversum (ut ajunt) unguem discedere. Idem 7. Fam. 25. Urge igitur, nec transversum unguem, quod ajunt, a stilo. Sunt illa quidem minus figurata, sed tamen proverbialia, quæ loquitur Plautinus Euclio in Aul. 1. 1. 18.

Istic adlato, si hercle tu ex istoc loco

Digitum transversum, aut unguem latum excefferis. Erasmus.

Notare genas ungue. Ovid. 1. Amor. 7. 50.

Ostendere medium unguem dicitur, Qui maxime contemnit alterum. Juven. 10. Sat. 53.

Mandaret laqueum, mediumque ostenderet unguem. Hic duobus adagis extremum contemptum significavit. Erasmus.

Ad unguem. V. AD præpositionem.

Perfectum ad unguem. Hor. de Arte Poet. 294.

Ad unguem factus homo. i. e. Perfectus. V. FACIO.

Ab imis unguibus. V. AB.

Incipere ab unguibus. V. A vel AB.

De tenero ungui. Hor. 3. Carm. 6. 24.

Motus doceri gaudet Ionicos

Matura virgo, & fingitur artibus

Jam nunc, & incestos amores

De tenero meditatur ungui. quod Græci dicunt ἐκ τῶν ἀπυλῶν ὄνυξον. i. e. Ab ætate tenera.

In unguem committi. V. IN.

Carptus tenui ungui flos. Catull. in Carm. nupt. 60. 43.

Diripere artus infans unguibus. Ovid. in ibin. 601.

Ire unguibus in vultus alicui. Ovid. 1. Amor. 7. 64.

Exercent volucres aduncis unguibus iras. Ovid. 13. Met. 613.

Fœdans ora unguibus. Virg. 12. Æn. 871.

Lacerare unguibus. V. LACER.

Laniare hamatis unguibus ora alicujus. Ovid. 12. Met. 563.

Petere curvis unguibus vultus alicujus. Hor. Epod. 5. 93.
 Rapii nigri unguibus hydram corvus. Ovid. 2. Fast. 257.
 Secari acuto ungui. Hor. 1. Epist. 19. 46.
 Timendæ unciis unguibus volucres. Lucret. lib. 5. 32.
 Unguis, [ὄνυξ] pro Ungula. Columel. lib. 6. cap. 12. Si fanguis in inferiore parte unguæ est, extrema pars ipsius unguis ad vivum refecatur. De bobus.
 Unguis, de Palmitibus. Columel. lib. 4. cap. 12. Ungues custodum an- notinos refecato.
 Unguis rosæ. Plin. lib. 21. cap. 10. Capita foliorum, partesque, candi- dæ ungues vocantur.
 Unguis arborum. Plin. lib. 12. cap. 9. Bactriano nidor foccus, multique candidi ungues.
 Ungues ferrei, Instrumenta quædam, quibus vindemiatores unguem vice utebantur ad colligendas uvas, ne ipsas manibus distringerent. Fieri enim non poterat, ut dum unguibus manuum uvas colligerent, bona pars acinorum digitorum contactu in terram non dilaberetur. Columel. lib. 12. cap. 18. Et ungues ferrei quamplurimi parandi & exacuendi sunt, ne vindemiator distringat uvas, & non minima fructus portio disperfis acinis in terram dilabatur. [His præacutis fecabant racemos a scapi pediculo.
 Unguis, Vitium oculi. Celsus lib. 7. cap. 7. De ungue oculorum, Un- guis vero, quod pterygion Græci vocant, est membranula nervosa, oriens ab angulo, quæ nonnunquam ad pupillam quoque pervenit, ei- que officit. Sæpius a narium, interdum etiam a temporum parte na- scitur. V. totum caput. Vulgus vocat *La maille en l'œil*.
 UNX, unguis. Nomin. antiquus. Exstat in Gloss. Græcolat. [Ita propius accidit ad etymon Græcum.
 UNGUICŪLUS, i. m. dimin. [ὄνυξιον] Plaut. Epid. 5. 1. 17.
 —contempla, Epidice,
 Ufque ab unguiculo ad capillum summum est festivissima. Cic. 5. de Finib. 8. Valerudinem, vires, staturam, formam, integritatem unguiculorum omnium.
 A teneris (ut Græci dicunt) unguiculis; i. e. Ab infantia. Cic. 1. Fam. 6. Sed præsta te eum, qui mihi a teneris (ut Græci dicunt) unguiculis es cognitus. V. De tenero ungui, in UNGUIS.

UNGUICULABĪUM, i. n. [ὄνυξιόμοιον, Gl. G. L.] [Puto esse instrumen- tum unguibus refecandis.
 UNGŪLA, æ. f. [ὄνυξ, Gl. G. L.] ab Unguis denominativum, non diminutivum; de his animalibus dicitur, quæ digitis carent. Plin. lib. 11. cap. 45. Solidas unguas habent, quæ non sunt cornigera.
 Vestigium unguæ Castoris equi. Cic. 3. de Nat. Deor. 11. Ergo & illud in silice, quod hodie apparet apud Regillum, tanquam vestigium unguæ Castoris equi credis esse?
 Cava unguia. Ovid. 4. de Pont. 8. 80.
 Dura unguia. Ovid. 6. Met. 220.
 Levis unguia. Ovid. 2. Met. 671.
 Omnibus unguis; proverbiale est, quod significat Omnibus viribus, manuumque pedumque conatu & totius corporis, ut etiam ungues qui in extremitate collocati, intenduntur, quos Plinius existimat esse sum- mas nervorum claufulas. Cic. 2. Tusc. 56. Toto corpore, atque omnibus unguis, ut dicitur, contentioni vocis asserviunt.
 Quatit unguia campum quadrupedante sonitu. Virg. 8. Æn. 596.
 Sonat graviter cornu folido unguia. Virg. 3. Georg. 88.
 Ungulas, pro Unguibus usurparunt veteres, ut De gallo gallinaceo, Plaut. Aul. 3. 4. 8.
 Ubi erat hæc defossa, occæpit ibi scalpurire unguis.
 Injicere unguas. Plaut. Pseud. 2. 2. 48.
 — nunc certe scio,
 Hoc febrim tibi esse, quia non licet huc injicere unguas. i. e. Hoc argentum rapere.
 Ungula [ὄνυξ, ἡ ἰδιομόμοιος, Gl. G. L.] & pl. Ungulæ [ὄνυξαι χριόμοιοι, Gl. G. L.] Edulii genus ex Porcinis unguis. V. UNGUBĪLLA. conf. TRUNCULI.
 Ungula, Tormenti genus. Constantinus, imperator in l. Etrii. C. de maleficiis, Convictus sit eculoe deditus, unguisfulcantibus latera perferat pœnas proprio facinore dignas. V. Prudent. Pass. 5. 120.
 UNGŪLUM, i. n. [ὄνυξιον, σύμβολον] Plin. lib. 33. cap. 1. Miror Tar- quinii ejus itatuam line annulo esse. Quanquam & de nomine ipso ambigi video: Græci a digitis appellaverunt, apud nos præfici Ungulum vocabant, postea & Græci & nostri Symbolum.
 UNGULĀTUS, a, um. Ungula instructus. Tertull. Apol. cap. 26. Altero pede ungulatus. V. etiam Fest. & Mart. Capella 4. p. 113.
 UNGELLA, vel UNGUBĪLLA, [ὄνυξ, Gl. G. L. ὄνυξον ἡ ἰδιομόμοιος, G. L.] dimin. ab Ungula, q. V. ut, Ungellæ coctæ. Apic. 1. 9.

U N I

UNICALAMUS, UNICAULIS, UNICOLOR, UNICUBA, UNI- COENIS, UNICUS, UNIGENITUS, UNIJUGUS, UNIMANUS. V. UNUS.
 UNIO, ōnis. m. [μαρμαρίτης μεγάλη μόνόμοιος, Gl. G. L. μόνόμοιος, G. L.] quam *perlam* vulgo dicimus. Plin. lib. 9. cap. 35. Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examibus singulas magnitudine & vetustate præcipuas esse veluti duces, miræ ad cavendum sollertix: has urinantium cura peti: illis captis, facile ceteras palantes retibus includi. Multo deinde obrutas sale in valis fistilibus, erefa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est uniones decidere in ima. Ufuafteri non dubium est, coloremque indiligentia mutari. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, lavore, pondere, haud promptis rebus, in tantum ut nulli duo reperiantur indiffereti: unde nomen unionem Romanæ scilicet impofuere delicix. Nam id apud Græcos non est. nec apud Barbaros inventores ejus aliud quam margaritæ.
 Unio, Alterum capæ genus capitatum, quod fere citra cervicem in cap- ut exuberavit, in cujus nominis ambitu est, quæ simplex non fruti- cavit, nec habuit fœboles adhaerentes, qualis est Marfica. Hanc vo- cent unionem veteres rustici, ut testatur Columella. Quod nomen apud Gallos velu. triviale, hactenus usurparum est. Siquidem quod singulari constat, nec pluribus coagmentatur bulbis, unionem Gallica lingua (*egzon*, f. *oignon*) nominat. Hæc Ruellius. Columel. lib. 12. VOL. IV.

cap. 10. Pompejanam vel Alcaloniam capam, vel etiam Marficam simplicem, quam vocant unionem rustici, eligit.
 UNIO, ōnis. f. UNIOCOLUS, UNISTIRPIS, UNITAS, UNITER, UNIVERSUS, UNIVOCUS, UNIUSMODI. V. UNUS.
 UNNI, V. HUNNI.

U N O

UNOCULUS, V. Unioculus in UNUS.
 UNOSE, Adv. dictum fuisse olim pro Simul probat Nonius 2. 881. ex Pacuvio Iliona, Occidisti, ut multa paucis verba unose abnuntiem. Obsoletum.

U N Q

UNQUAM, Adv. [πῶτε] significat Aliquo tempore. Ter. Heaut. 5. 4. 8. Et cave posthac (si me amas) unquam istuc verbum ex te audiam.
 Unquam hodie. Plaut. Amph. 1. 1. 108.
 Neque ego hunc hominem hodie ad ædes has finam unquam ac- cedere.
 Unquam gentium. Cic. 4. Tusc. 77. Quis homo te exsuperavit unquam gentium impudentia? [Nisi Unquam scribendum.
 Raro unquam possunt ante judicium scire, quid testis dicturus sit. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Semel unquam. Plin. lib. 2. cap. 35.
 Ut nemo unquam, pro Ut nemo unquam magis. Cic. 3. Att. 12. Ita sim afflictes, ut nemo unquam. Ibid. 13.
 Non unquam, pro Nunquam. Virg. 1. Ecl. 36.
 Non unquam gravis ære domum mihi dextra redibat

U N U

UNUS, una, um; [ἓς, μία, ἓν, Gl. G. L. & G. L.] unius Genitivum facit, sed quum opus est corripitur, hac excusatione, quod quoties vo- calem longam vocalis sequitur, superiori vires detrahit, teste Servio. Dat. Uni.
 Unus principium est numerorum. Ovid. 1. Met. 6.
 Unus erat toto naturæ vultus in orbe,
 Quem dixere chaos. Virg. 1. Æn. 255.
 Navibus (infandum) amissis unius ob iram
 Prodimur. Ibid. 45.
 Unius ob noxam & furias Ajacis Oilei.
 Unus, Solus. Ter. Adel. 3. 3. 82. Illum curo unum, ille ad me attinet.
 Plaut. Capt. 2. 2. 81.
 Mihi uni commodus. Hor. 1. Epist. 9. 9.
 Unus, pro Solus, Genitivo aliquando jungitur, & fere cum Adjectivo Omnis aliquando Substantivo jungitur, sed quasi subintelligitur Omnium. Plin. lib. 11. cap. 37. Calvitium uni tantum animalium homini. Cic. 4. Fam. 13. P. Nigidio, uni omnium doctissimo, &c. ne benigne quidem polliceri possum.
 Ad unum. V. A D.
 Aliquis unus. Cic. 10. Philipp. 3. Cur nunquam tam frequens Senatus fuit, ut unus aliquis tuam sententiam secutus sit?
 Ad aliquem unum confugere virtute præstantem. Cic. 2. Off. 41.
 Alter & unus, pro Duobus. Cic. 4. Verr. 75. Repente iste testes citari jubet, dicit unus, & alter breviter, nihil interrogatur.
 Unus & alter assuitur pannus. Hor. de Arte Poet. 15.
 Alter aliquando subauditur. Virg. 9. Æn. 554.
 — vix unus Helenor,
 Et Lycus elapsi, quorum primævus Helenor.
 Unus aut alter. Cic. 7. Att. 25. Quid enim est tantum in uno aut altero die?
 Unus & item alter. Tr. And. 1. 1. 50.
 Sed postquam amans accessit, pretium pollicens,
 Unus & item alter.
 Unus, alter, plures dies. Cic. 6. Verr. 66. Dies unus, alter, plures: non referri. Ibid. 7. 76. Unum, altetum mensẽm, prope annum.
 Unus, alter, tertius. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. 1. Acad. 15. Fuit ergo jam accepta a Platone philosophandi ratio triplex. Una, de vita & mori- bus: altera, de natura & rebus occultis: tertia, de differendo.
 Unus aut alter legi & apud Liv. quodam loco, quem notavi in edit Feyrab. *en marge au côté gauche*. Sed suspecti sunt mihi omnes isti loci, & puto Et scribendum, pro Aut. Quomodo nempe Alter pro duobus sumi posset. H. St. Locus Livii est 27. 31. V. Cellari Cur. fec. p. 426.
 Unus, pro Alter. Cic. in Off. 1. 118. Quum duas cerneret vias, unam virtutis, alteram voluptatis. Virg. 4. Æn. 518.
 Unum exuta pedem vinclis. [Potius sæpe & Alter iterare an- tiquos, pro Unus & Alter, dicemus, & Alterum pro Uno ponere.
 Una altera. Ter. Phorm. 5. 8. 90.
 — una injuria est
 Tecum. d. lege agito ergo. p. altera est tecum, Chreme. i. e.
 Actio injuriarum ex lege, ait Donatus.
 Unus atque idem Cic. 7. Verr. 92. Una atque eadem nox erat, qua, &c. Eiusdem unius aut plurium verborum iteratio. Auctor ad Heren. lib. 4. 39.
 De illis unus. Cic. pro Milon. 66.
 De malis unum. Cic. 3. Att. 2. Mihi etiam unum de malis in metu est, fratris miserii negotium.
 De multis unus. Cic. 2. de Finib. 66. Tenuis L. Virginus, unusque de multis. sexagesimo anno post libertatem receptam, virginem filiam sua manu occidit.
 De septem unus, Una de tribus. Columel. lib. 1. cap. 3. Martial. lib. 9. 80.
 E multis una. Virg. 5. Æn. 644.
 E populo unus. Senec. Epist. 10.
 E vulgo unus. Quintil. lib. 8. cap. 4.
 Ex omnibus unus Plaut. Stich. 1. 2. 12.
 Ex multis unus, i. e. Pars vulgi, unus e populo. Cic. 4. Acad. 5.
 Ex omnibus unus erat timendus. Cic. 3. in Catil. 16. Idem 4. Acad. 117.
 Sed sit ingenio divino, quem unum ex Phycis potillimum probabit? nec enim plus uno poterit.

- Ex duobus efficere prae unum. Cic. de Amicit. 87.
 Ex vitis mediocribus unum. Hor. 1. Sermon. 4. 130.
 Inter omnes unus. Cic. in Orat. 104.
 Unus multorum. Hor. 1. Sermon. 9. 71.
 Unus. subicitur aliquando. Quintil. lib. 9. cap. 1. Nec defunt qui tropis figuræ nomen imponant, quorum est Cajus Artorius Proculus. V. QUI, æ, od. Pron.
 Hic unus, pro hic tantum. Cic. 13. Fam. 8.
 Honos omnibus hic erit unus. Virg. 5. Æn. 308.
 Unus, Præcipuus. Virg. 5. Æn. 704.
 Tum senior Nautes, unum Tritonia Pallas
 Quem docuit, multaque inlignem reddidit arte. Idem 2. Æn.
 — cadit & Rhipheus, iustissimus unus
 426. Qui fuit in Teucris. Servius. [Subauditur Omnium, ut dictum supra.]
 Ætas una. Plaut. Capt. prol. 19.
 Hic postquam hunc emit, dedit eum huic nato suo
 Peculiarem, quia quasi una ætas erat. i. e. Eiusdem ætatis.
 Animal unum est. Curt. lib. 4. 14. 18. Nam Alexander, quantumcumque ignavis & timidus videri potest; unum animal est: & si quid mihi creditis, temerarium & vecors; adhuc nostro pavore, quam sua virtute felicius.
 Animo uno. [ἑνθυμωδῶν] Ter. Hec. 2. 1. 4.
 Itaque adeo uno animo omnes socius oderunt nurus. [Hinc Unanimus.]
 Cantharo uno potare, i. e. In eodem poculo libare. Plaut. Stich. 5. 4. 4.
 Exemplo uno omnes vivunt. Plaut. Milit. 3. 1. 129.
 Ictu uno. Plaut. Milit. 1. 1. 53. V. ICTUS.
 Locum in unum cogi, unum sub aspectum subijci. Cic. 1. de Invent. 98.
 Modi unus, V. UNIVS MODI. infra.
 Moribus unis, & nunquam mutatis legibus vivere. Cic. pro Flacc. 62.
 Adfunt Lacedæmonii, &c. qui soli toto orbe terrarum septingentos jam annos amplius unis moribus, & nunquam mutatis legibus vivunt.
 Opera una. Plaut. Caf. 2. 5. 1. V. OPERA.
 Quies una omnibus &c. Virg. 4. Georg. 184.
 Omnibus una quies operum, labor omnibus unus.
 Res una. Plaut. Capt. 3. 1. 28.
 Ab eo ab illis, postquam video me sic ludificari,
 Pergo ad alios, venio ad alios, deinde ad alios: una res:
 Omnes compacto rem agunt, quasi in velabro olearii. Posteriori-
 bus verbis declarat quid velit, quom dicit una res.
 Salus una victis, nullam sperare salutem. Virg. 2. Æn. 710.
 Unius sensus, Μονόσενσις. Gloss. Græcolat.
 Spes una. Ter. Eun. 2. 3. 4.
 Una hæc spes, ubi ubi est, diu celari non potest.
 Tempore uno, pro Eodem tempore. Cic. 2. Att. 12. O suaves epistolas tuas uno tempore mihi datas duas! V. TEMPUS.
 Verbo uno eloquere. Plaut. Truc. 4. 2. 43. Et Merc. 3. 4. 17.
 Viro cum uno fortissimo loquor. Cic. 15. Fam. 16. Quanquam quicum loquor? cum uno fortissimo viro, qui posteaquam forum attingisti, nihil fecisti, nisi plenissimum amplissimæ dignitatis. [Subaudi Omnium.]
 Ullus unus. Cic. 2. de Lege Agr. 34. Ratum sit quod finitor uni ulli, a quo missus erit, renuntiaverit.
 Voce una Senatus frequens retinendum me in urbe censuit. Cic. 1. Att. 19.
 Uni, æ, a, pl. Eleganter ponitur maxime cum nominibus, quæ tantum pl. sunt, ut Athenæ, Litteræ &c.
 Ab unis hostium copiis bellum geri. Cic. pro Lege Manil. 9.
 In unis ædibus. Ter. Eun. 2. 3. 75. Aderit una in unis ædibus. i. e. Iisdem.
 Coire in unum. V. COIRO.
 Colligere & conferre in unum. Auctor. ad Heren. lib. 4. 53.
 Unum, in neutro genere, pro Re vera. Ter. Eun. 5. 9. 34. Unum etiam hoc vos oro, ut me in vestrum gregem recipiatis. Idem And. 3. 2. 26.
 Unum venit in mentem modo. Plaut. Caf. 2. 6. 26.
 Unum aliquid insigniter facere Plin. Epist. 206.
 UNĀ, Adv. [ὅμω, Gl. L. G. & G. L. ἕμω, L. G. ἑμθυμωδῶν, G. L.] acciuit in fine, Unā, ad differentiam Ablativi nominis Unus: significatque Simul. Cic. 7. Att. 10. Si in Italia Pompejus consistit erimus unā.
 Ambos unā necare. Cic. 2. de Fin. 69. Et si id non probares, quo minus ambo unā necaremini, non precarere?
 Unā inter se. Plaut. Mil. 2. 1. 61.
 Unā mecum. Ter. Adolph. 4. 3. 7.
 Sed quæso ut unā mecum ad matrem virginis eas, Micio. Virg. 2. Ecl. 31.
 Mecum unā in silvis imitabere Pana canendo.
 Unā cum. Cic. de Amicit. 34. Quod summi puerorum amores sæpe unā cum prætexta, sumpta toga deponerentur.
 Philosophari unā cum aliquo. Cic. 2. de Finib. 101.
 Unā, geminatum aliquando in oratione ponitur, & eandem vim habet quam Cum & tum. Cic. 1. Verr. 1. Is si mei consilii causam rationemque cognoverit, unā & id quod facio probabit, unā & in hac causa profecto neminem mihi esse præponendum actorem putabit. Sic legit Valla; at nostra exemplaria non habent secundum illud Unā.
 UNALITAS, ætis. f. Marius Victorin. 4. adv. Arium. Et unalitas in Trinitate.
 UNIVS MODI, [μονόμοδος, μονοειδής] indecl. Non varius, uniformis. Ter. Heaut. 1. 2. 31. — nam parentum injuriæ
 Uniusmodi sunt ferme: paulo qui est homo tolerabilis, &c.
 Materia semper est uniusmodi, siquæ similis. Cic. de Univerf. 19.
 Principia sunt uniusmodi, & simplicia. Cic. 1. Acad. 26. Quia sola cerneret id quod semper esset simplex & unius modi, & tale quale esset.
 UNSQUILIBET, unaquælibet, unumquodlibet. Senec. Controv. 26. Ut unusquilibet satis fit. V. ibi Gronov.
 UNSQUISQUE, unaquæque, unumquodque & unumquidque. [ἕκαστος, Gl. L. G. & G. L.] i. e. Singuli: non facile patitur Superlativum, ut ait Valla, quia illud Unus, vim quandam atque naturam Superlativi obtinet: potiusque dicimus, Optimus quisque. Cic. pro Font. 17. Movetur eo timore, quo unusquisque nostrum, quum in eum locum productus est. Ibid. 12. Unaquæque de re. Idem 6. Verr. 132. Unumquidque ostendere.
 Unusquisque & Univerfi. Cic. 3. Off. 26. Ergo unum debet esse omnibus propositum, ut eadem sit utilitas uniuscujusque & universonum, &c. Leviter unumquodque tangere. Cic. pro Rosc. Amer. 83.
 Sigillatim unicuique calamitati fore se denuntiabat. Cic. 6. Verr. 76.
 Gradu unoquoque. Cic. 3. Verr. 154. Quis a signo Vertumni in Circum maximum venit, quin is unoquoque gradu de avaritia tua commoveretur?
 UNUMQUICQUID. Ter. Adolph. 4. 2. 52.
 Nam jam adibo: atque unumquicquid, quod quidem erit bellissimum, Carpum.
 UNSQUIVIS, uniuscujusvis. Ter. And. 5. 4. 1.
 Mitte orare: una harum quævis causa me, ut faciam, monet.
 Si tu solus aut quivis unus. Cic. pro Cæcin. 62.
 Unumquodvis, n. Lucret. lib. 4. 124.
 Horum unumquodvis leviter si forte ciebis.
 UNICUS, a, um. Adj. [μοναχικός, Gl. L. G. & G. L.] Singularis, solus, vel unus tantum inter alias species: ut Phoenix est unica avis. Cic. pro Rosc. Amer. 41. Et quæramus, quæ tanta vitia fuerint in unico filio. Unicum solatium in malis. Idem 4. Fam. 4.
 Unicus, Qui n'a pas son pareil. Vide apud Livium sæpe, ut ubi Minucius de Scipione loquitur. H. St. Immo de Fabio 22. 27. pr. Illum in rebus asperis unicum ducem, ac parem quæsitum Annibali. Sic Unice Imperator, Catull. ad Cæsarem. Bibaculus apud Sueton. de Ill. Gram. cap. 11.
 Mirati sumus, unicum magistrum,
 Suorum grammaticum, optimum poetam, &c. Quod & dicitur Singularis & Incomparabilis.
 Unica liberalitas. Cic. pro Quint. 41. Restat ut aut summa negligentia tibi obtiterit, aut unica liberalitas.
 Nequitia & malitia unica. Auctor ad Heren. lib. 3. 11.
 Turpitudine unica. Auctor ad Heren. lib. 3. 37. Si egregiam pulchritudinem, aut unicam turpitudinem eis attribuemus.
 Marito unico gaudens mulier. Hor. 3. Carm. 14. 5.
 Unicus est etiam Qui solus natus est patri. Plaut. Capt. 1. 2. 44.
 Quid me patrem par facere est, cui ille est unicus. Et v. 47.
 Tibi ille unicus est, mihi etiam unico magis unicus.
 UNICE, Adv. [μοναχί] Singulariter: ut, Unice eum diligo. Plaut. Truc. 1. 2. 91. Ain' tu tu me amare? A. immo unice unum. Cic. 5. de Finib. 8. Quem unice diligo.
 Avus tuus, qui amavit unice patriam. Cic. 3. in Catil. 10.
 Negare ei, quem unice diligerem, durum mihi admodum videbatur. Cic. in Orat. 1.
 UNIO, ðnis. f. [μονάς, Gl. G. L.] ut, Unio duarum in Christo naturarum, pro Copulatione seu conjunctione apud Theologos.
 Pro Unitate posuit Hieron. in Amos cap. 5. Decas decima unione completur. V. & Tertull. de Monogam. cap. 4.
 UNIOLEA, æ. f. Gramen. Apul. de Herb. cap. 77. [Forte ab Unione gemma.]
 UNITAS, ætis. f. [μονάς, ἕνός] ab Unus Adjectivo.
 Alvei unitas. Plin. lib. 5. cap. 9. Mensura ab unitate alvei, unde se primum findit in latera ad Canopicum ostium CLXVI. De Nilo fluvio.
 Solitudinis latæ unitas facta est. Quintil. in Apibus pauperis.
 Unitas, Indifcreta similitudo. Plin. lib. 7. cap. 12. Toranius M. Antonio, jam Triumviro, eximios forma pueros, alterum in Asia genitum, alterum trans Alpes, ut geminos vendidit: tanta unitas erat.
 Coloris unitas. Columel. lib. 7. cap. 3. Ideo nisi lanatas oves enim non oportet, quo melius unitas coloris appareat.
 Foliorum unitas. Plin. lib. 16. cap. 22.
 Variare unitatem. Plin. lib. 35. cap. 1.
 Venire in unitatem. Plin. lib. 33. cap. 2.
 Unitas, pro Conventientia & conjunctione seu concordia. Senec. de Vita beata cap. 9. Pigrizia & hesitatio pugnam & incondantiam ostendit. Quare aucter licet profitearis summum bonum esse animi concordiam. Virtutes enim ibi esse debent, ubi consensus atque unitas erit, dissident vitia. Idem lib. 4. de Benefic. cap. 18. De laudibus societatis, Hanc societatem tolle, & unitatem generis humani, qua vita sustinetur, scindes.
 Dicitur de iis, quæ ita commiscuntur, ut unum fiant. Cels. lib. 4. cap. 19. Donec omnia, quæ indita sunt, liquata in unitatem quandam coeunt. V. Justin. 21. 14.
 Facere unitatem. Cels. lib. 6. cap. 6.
 UNITER, Adv. i. e. Unimode & æquabiliter. Lucret. lib. 5. 538.
 — atque aliam naturam suiter habere
 Ex ineunte ævo conjunctam, atque uniter aptam.
 UNIVERSUS, a, um. Adj. [ὀνίπαιος, Gl. L. G. & G. L. ὀνίπαιος, L. G.] quasi Omnis ad unum versus: id est, sine aliqua exceptione. Et in singulari quidem idem est, quod Totus: ut, Univerfus ager, Univerfus exercitus. In plurali significat Omnes conjunctim. Nam si dicimus, Omnes sibi domicilium constituerunt, intelligitur, Domicilia sibi unumquemque constituisse. Si vero dicimus, Univerfi sibi domicilium constituerunt, significatur, Omnes simul unum sibi pro omnibus domicilium fecisse. Ter. Phorm. 1. 1. 17.
 Quod ille unciatim vix de demenso suo,
 Suum defraudans genium, comparat miser,
 Id illa universonum abripit. Cic. 4. Acad. 73. Hæc loquor de universonis. Nihil excipit de quo non profiteatur, quid enim esse potest extra universona.
 Univerfi, ὀνίπαιος, Gloss. Græcolat. [An Universonum?] Unusquisque & Univerfus. Cic. 3. Off. 26. Ergo unum debet esse omnibus propositum, ut eadem sit utilitas uniuscujusque & universonum, &c. Vini oratoris definire universonam & propriam. Cic. 1. de Orat. 64. [i. e. Communem & propriam, ut alias loqui amat Cic.]
 Continens universona atque omnia communis rerum natura. Cic. 1. de Nat. Deor. 36.
 Excipere unum pro universonis. Cic. de Provinc. Conf. 23.
 Eloquentia universona. Cic. de Clar. Orat. 50. Laus est interdum in aliqua parte dicendi, in universona eloquentia laudem non habet.
 Familia universona. Cic. pro Cæcin. 58. Tam restituas, si unus servulus, quam si familia dejecerit universona.
 Mare universonum. Cic. 2. de Finib. 112. Omne cælum totamque cum universono mari terram mente complexum.
 Naturam contra universonam nihil est contendendum. Cic. 1. Off. 110.
 Vita

Vita univerſa. Cic. pro Roſc. Com. 44. Eſt tuæ contumaciæ, arrogantia, vitæque univerſæ vox.
 Pars & Univerſum, contraria. Cic. pro Quint. 89. Omnia autem bona poſſeſſa non eſſe conſtitui, quod bonorum poſſeſſio ſpectetur non in aliqua parte, ſed in univerſis, quæ teneri ac poſſideri poſſunt.
 Dividere univerſum in partes. Cic. in Orat. 117. Idemque etiam, cum res poſtulabit, genus univerſum in ſpecies certas, ut nulla neque prætermittatur, neque redundet, partietur & dividet.
 Separatim & Cum univerſis, contraria. Cic. pro Domo. 134. Audierat ex illo ſe a me bis ſalutem accepiſſe, ſeparatim ſemel, iterum cum univerſis.
 Singula & Univerſa, contraria. Cic. 6. Fam. 10. Singula perfequi non eſt neceſſe: univerſum ſtudium meum & benevolentiam ad te deſero.
 Singulatim collecta, univerſa perdere. Cic. 2. Verr. 72. Si tantulum offenſum titubatuniquæ ſit, ut ea, quæ ſingulatim ac diu collecta ſunt, uno tempore univerſa perdamus. conf. Terent. ſupra.
 In univerſum. V. IN præpoſitionem.
 Unverſum, pro Univerſum. Lucret. lib. 4. 262.
 Ventus enim quoque paulatim quom verberat, & quom Acre ferit frigus, non primam quamque ſolemus Particulam venti ſentire, & frigoris ejus, Sed magis univerſum.
 UNIVERSA, Adv. [καθόλου, ὅλος] Generaliter, ſive generatim; cui Sigillatim opponitur. Cic. 7. Verr. 143. Quid ego de ceteris civium Romanorum ſuppliciiſ ſigillatim potius, quam generatim atque univerſe loquar? Idem 5. Att. 2.
 UNIVERSIM, vel UNIVERSUM, [ὑμφομαδόν, Gl. L. G.] Idem. Gell. lib. 1. cap. 3. Summatim univerſimque.
 UNIVERSATIM, Idem. Sidon. 8. Epist. 2. Votis univerſatim ferventibus.
 UNIVERSITAS, ſubſt. f. [ὁμάς, ὁμαίαν, Gl. G. L.] Cic. 2. de Nat. Deor. 164. Licet enim contrahere univerſitatem generis humani, eamque gradatim ad pauciores, poſtremo deducere ad ſingulos.
 De univerſitate libri pronuntiare, In genere, vel in univerſum judicare de libro. Plin. 3. Epist. 15. ad Proculum, Non temere jam nunc de univerſitate pronuntio, de partibus experiar legendo.
 Per univerſitatem, καθ' ὁμάδα. Gloſſ. Græcolat.
 Rerum univerſitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Tum enim cenſet imagines divinitate præditas ineſſe in univerſitate rerum.
 Corpus univerſitaris. Cic. de Univerſ. 13. Quod ſi univerſitatis corpus planum & æquabile explicaretur, &c.
 Currus univerſitatis. Cic. de Univerſ. 37. Singulos adjunxit ad ſingula, atque ita quali in curſum univerſitatis impoſuit.
 UNIVERSALIS, e. Adj. [καθολικός, ὀλικός] Quod ad univerſos pertinet. Auctor ad Heren. lib. 2. 37. Nam huiusmodi in rationibus, non univerſali atque abſoluta, ſed extenuata ratione expoſitio confirmatur. V. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 UNIVERSALITER, Adv. Cajus in l. quod ſæpe. §. in iis. C. de contrah. empt. Si grex univerſaliter venierit. i. e. Totus una venditione. V. Cellar. Cur. Poſter. p. 102.
 UNIO, Ire. Unum facere. Tertull. de Anima cap. 17. Cælum mari unitur, ubi viſio abſumitur. V. Sulp. Sever. Hiſt. Sacr. 2. 43.
 UNITUS, a, um. Adj. ut, Corpora unita. Senec. Quæſt. Nat. 2. 2. Ratio unita. Apul. 11. Met.
 UNITIO, ſubſt. f. Unio. ut, Unitio naturarum. Fulgent. de Incarnat. Dom. cap. 3.
 UNO, Ære. Tertull. adv. Praxeam cap. 27. Qui unum eundemque contendunt patrem & filium, incipiunt dividere illos potius, quam unare.
 UNANIMIS, e. & UNANIMUS, a, um. Adj. [ὁμόφωνος, ὁμόφρονος, Gl. G. L.] Quod unius eſt animi, & ejuſdem ſententiæ cum altero. Liv. 7. 21. Novi Conſules fenebrem quoque rem, quæ diſtinere unanimos videbatur, levare aggreſſi, &c. Virg. 4. Æn. 8.
 Quom ſic unanimem alloquitur male ſana forem.
 Fratres unanimis. Catull. ad Veranium, 9. 4.
 Sodales unanimi. Catull. ad Alphenum, 28. 1.
 UNANIMANS, antis. Idem quod Unanimis. Plaut. Truc. 2. 4. 81.
 Sed focia unanimantis, ſidentis fuit Officium facere.
 UNANIMITAS, ſubſt. f. [ὁμοφροσύνη, ὁμοφροσύνη, Gl. G. L.] Conſenſus æquanimitas. Plaut. Truc. 2. 4. 81.
 Proh dii immortales, non amantis mulieris, Sed focia unanimantis ſidentis fuit Officium facere. Alii legunt Unanimantis. Liv. 40. 8. Mihi Antiocho, & cuilibet regum hujus ætatis nulla re magis quam fraterna unanimitate regnum æquaffe.
 UNANIMITER, Adv. Vopiſc. in Tacit. cap. 4. Quod me unanimiter delegiſtis.
 UNICĀLĀMUS, a, um. Adj. ut, Frumentum unicalamum, quod unicum habet calamum. Plin. lib. 18. cap. 8. Unicalamum præterea, nec uſquam capax feriturque non niſi tenui terra.
 UNICĀULIS, e. Adj. [μυνοκαυλός] Quod unum caulem habet, nec in ramos ſpargitur. Plin. lib. 19. cap. 10. Eſt autem unicaulo, radice bulbo ſimili.
 UNICŌLEUS, a, um. Adj. Gloſſ. Gr. Lat. Μονόχως, Uniteſtis, Unicolous.
 UNICŌLOR, ſubſt. m. [μυνοχρόματός] Unius coloris. Plin. lib. 32. cap. 9. Dulciores, feminæ ſunt & unicolores. Ovid. 11. Met. 611.
 At medio torus eſt hebeno ſublimis in antro Plumæus, unicolor, pullo velamine tectus. al. Atricolor.
 UNICŌLŌRUS, a, um. Idem. Prudent. Hamart. v. 819.
 Sic animas cæli de fontibus unicoloras Infundit natura ſolo.
 UNICORNIS, ſubſt. m. [μονόκερος Gl. G. L.] ſive UNICORNUS, i. vel UNICORNUM. i. n. Animal, quod unicum in fronte cornu longum gerit, quod ad faxa limat, & ipſo perforat elephantem. Græce monoceros dicitur. Plin. lib. 8. cap. 21. Aſperrimam autem feram monocerotem: reliquo corpore equo ſimilem, capite cervo, pedibus elephantis, cauda a pro, mugitu gravi, uno cornu nigro media fronte cubitorum duum eminente. V. Tertull. adv. Jud. cap. 10.
 UNICORNIS, e. Adj. [μονοκέρως] Quod unum tantum cornu habet. Plin. lib. 11. cap. 46. Solida ungula, & bicorne nullum: unicornis aſius tantum Indicus.
 UNICORPŌREUS, a, um. Adj. Firmic. lib. 2. cap. 12. Taurus eſt ſignum

in celo femininum, Septentrionale, unicorporeum Et ſic alibi plerique in locis.
 UNICŪBA, æ. f. [μυνολεχός Gl. L. G.] Unius viri uxor. Iſidor. Gloſſ.
 UNICULTOR, ſubſt. m. Unius Dei cultor. Prudent. Paſſione Cypriani v. 90. Edere juſſus erat, quid viveret? Uniculator inquit, Servo ſalutiferi myſteria conſecrata Chriſti.
 UNIFORMIS, e. Adj. Macrobr. 7. Saturn. cap. 5. Ut horrore uniformis alimonia, edendi deliderium langueretur. Uniformem cibum opponit Vario, vocatque etiam Simplicem. Adde Tacit. de Orat. cap. 32.
 UNIFORMITAS, ſubſt. f. Macrobr. lib. 7. Saturn. 5. Cur illis providere varietatem laboras, iſti ſqualorem uniformitatis adjicis?
 UNIFORMITER, Adv. Apul. Trimeg. ſub initium; Omnis humana immortalis eſt anima, ſed non uniformiter cunctæ.
 UNIGĒNA, æ. c. [μυνογενής Gl. L. G.] Cic. de Univerſ. 10. Mundus vocatur, quod ſolus atque unus eſſet, hiſ verbis, Ut hic mundus eſſet animanti abſoluto ſimillimus, hoc ipſo, quod ſolus atque unus eſſet: idcirco ſingularem deus hunc mundum atque unigenam procreavit. Ubi aliqui legunt Unigenum, id eſt, unicum genitum.
 Pallas unigena, apud Catullum in Argonaut. 63. 300. quia e Jovis cerebro atque uno parente orta. Budæus.
 UNIGENĪTUS, i. m. [μυνογενής] Filius qui unicus eſt: quali ſolus genitus, nec fratrem ullum habuit, aut forem. Verbum eſt eccleſiaſticum. V. Tertull. adv. Noſt. cap. 7. Salvan. 4. p. 121.
 UNIJUGUS, a, um. Adj. [μυνοζυγός] Unijuga vineæ dicuntur, ſi ſtilibus in terra defixis, ſingulæ tranſverſæ perticæ in unam tantum partem ordinis adnectuntur. Plin. lib. 17. cap. 22. Si unijuga erit vinea. Joſeph unijugus, i. e. Monogamus. Tertull. de Monog. cap. 6.
 UNIMAMMIA, vel UNOMAMMIA, æ. f. Unam mammam habens. Plaut. Curc. 3. 1. 75. Et Claffiam unomammiam.
 UNIMĀNUS, a, um. Adj. [μυνοχειρ, Gl. G. L.] Unam tantum manum habens. Liv. 35. 21. Capram ſex hædos uno fetu edidiſſe, ex Piceno nuntiatum eſt: & Aretii puerum natum unimanum. Vide & 41. 21.
 UNIMŌDUS, a, um. Adj. ut Prudent. Pſychom. v. 768. Spiritus unimodis textu compagibus unus.
 UNIOCŪLUS, vel UNOCŪLUS, i. m. [μυνοφθαλμός] Qui unum tantum oculum habet. Plaut. Curc. 3. 22. Unocule ſalve. c. v. quæſo, derideſne me? L. B. De coclitum proſapia te eſſe arbitror; Nam ii ſunt unoculi. Quædam exemplaria legunt Une oculæ, vel Uniocule. Gell. lib. 3. cap. 11. De Cyclope itidem inquit vel maxime quod unoculus fuit. V. Solin. cap. 25.
 UNIPIS, ſubſt. c. [μυνοπίς, Gl. G. L.]
 UNISTIRPIS, e. Adj. [μυνοſτελέχης] Unius ſtirpis. Plin. lib. 16. cap. 30. In longitudinem excrescunt abies, larix, palma, cupreſſus, ulmus & ſi qua uniſtirpia.
 UNISTEſTIS, e. Adj. Gloſſ. Gr. Lat. Μονόſτεſτος, Uniteſtis, Unicoleus.
 UNIVĪRA, vel UNIVIRIA, æ. f. Quæ ſemel tantum nupſit, uni tantum viro conjuncta. Grut. Inſcript. p. 748. n. 4.
 RENATUS.
 VOLVSIÆ. IVSTÆ.
 MATRI. CARISSIMÆ.
 OMNIVM. FEMINAR.
 SANCTIORI. UNIVIRIÆ. V. etiam Tertull. ad Uxor. 1. 7. Trebell. in Tito cap. 32.
 UNIVIRĀTUS, ſubſt. m. [μυνογαμία] Tertull. de Uxor. lib. 1. extr. & de Caſtit. cap. 13.
 UNIVŌCUS, a, um. Adj. [μυνοκύμα] Cujus & nomen commune eſt, & eadem ſubſtantia ratio, quod Græce ſynonymum dicitur. Homo & equus univoca ſunt, quia ſub uno animalis nomine comprehenduntur, & eadem eſt utriuſque ſubſtantia. V. Mart. Capel. 4. p. 95. V. HOMONYMUS.
 ULLUS, a, um. [ὄν] Per dimin. ab Unus, Gen. Ullius, Dat. Ulli. Aliquis, quaſi unus aliquis. Nunquam autem affirmative ponitur, ſed vel negative, ut, Non eſt ullus qui currat: vel interrogative, ut, Eſt ne ullus qui currat? vel ſubjunctive: ut, Si ullus me vocabit, ſtatim veniam. Ter. Hec. 4. 4. 102.
 Si ullo modo eſt, ut poſſit, quod ſpero fore. Cic. 6. Verr. 7. Nullum, inquam, horum reliquit, neque aliud ullum tamen, præter unum pervetus ligneum, Bonam fortunam, ut opinor. Idem in eundem, 4. 60. Debebat Epicrates ullum nummum nemini. Objicit mihi quod ullum de liberis meis potuerim facere diſcrimen. Quintil. in Ægro redempto.
 Rei ullius emptor nemo. Cic. 2. Philipp. 97. Omnino ullius rei nemo fuit emptor, cui deferret hic venditor.
 Scientiam ullam negat prodeſſe alicui. Cic. 1. de Orat. 250.
 UNETVICĒSIMUS, a, um. Adj. ut, Legio unetviceſima. Tacit. 1. Ann. 45. V. ibi Lipſ. & Freinſhem. Al. Una & viceſimus ſcribunt.
 UNETVICĒSIMĀNI, ſubſt. m. orum. Tacit. 1. Ann. 37. Non abſceſſere quintani unetviceſimanique. ſcil. Milites.
 UNOR, pro UNUM DE, ut Duode quoque, uſurpatur in compositis numeralibus ſequentibus, aliſque a Stephano prætermiſſis.
 UNDECERNUS, [ἐνὰ δέοις ἐκταόν] quaſi Uno dempto de centum. Plin. lib. 7. cap. 60. Paruerunt tamen ei annis undecentum.
 UNDECERNĒSĒMUS, a, um. Adj. Ordinale. Valer. Max. 8. 7. ext. 11. Ad undecentimum annum.
 UNDECERNĀGINTA, Liv. 37. 30. Hoſtium claſſis undecernaginta navium fuit.
 UNDECERNŌGINTA [ἐνδωδέκῃσι ἐνὸς δέοις] natus annos. Hor. 2. Serm. 3. 117.
 UNDEQUARĀGINTA, [πενήκοντα ἐνὸς δέοις] Adj. indecl. Liv. 23. 57. Ad mille cccc Carthaginienſium caſi, undequadrageſima vivi capti. al. Undeſexaginta.
 UNDEQUADRĀGIES, Adv. [ἐνὸς δέοις πεντήκονταίς] Plin. lib. 7. cap. 25. Solus M. Marcellum tranſgreſſus, qui undequadrages dimicaverat.
 UNDEQUADRAGESĒMUS, a, um. Adj. Valer. Max. 8. 7. ext. 10. Undequadrageſimum volumen.
 UNDEQUINQUAGINTA, Adj. indecl. Liv. 37. 58. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ translate ſunt. V. Plin. lib. 13. cap. 4.
 UNDEQUINQUAGĒSĒMUS, a, um. Adj. [ἐνὸς δέοις πεντηκονταίς] Cic. Eeee 2

pro Lege Manil. 35. Ipse autem, ut a Brundisio profectus est, undequingagesimo die totam ad imperium Pop. Rom. Ciliciam adjunxit.

UNDESEXAGINTA, [ἐνδὲξήκοντα ἐξήκοντα] Adj. indecl. Plin. lib. 36. cap. 15. Adjecit ipse in Aedilitatis suae commemoratione & ludos undesexaginta diebus factos. Liv. 23. 37.

UNDETRIGINTA, Vitruv. 9. 4. Mensibus undetriginta & amplius.

UNDETRIGINTI, æ, a. Macrob. Saturn. 1. 13. Januarius, Aprilis, Junius, Sextilis, September, October, November, December, undetrigintis celebrantur diebus.

UNDETRIGESIMUS, a, um. Adj. [ἐνδὲξήκοντα, τετρακστής] Liv. 25. 36. Anno octavo postquam in Hispaniam venerat Cn. Scipio, undetrigesimo die post fratris mortem interfectus est.

UNDEVIGINTI, [ἐνδὲξήκοντα ἐκνή] Adj. indecl. Cic. de Clar. Orat. 226. Undeviginti annos natus erat eo tempore. Et Liv. 23. 46.

UNDECIMI, æ, a. Quintil. lib. 1. cap. 10. Porrecti utrimque undeviceni.

UNDEVICESIMUS, a, um. Adj. [ἐνδὲξήκοντα ἐκνή] Cic. de Senect. 14. Anno enim undevicesimo post ejus mortem hi Consules T. Flaminius & M. Atilius facti sunt. Et Liv. 10. 47. & 27. 38.

UNDECIM, quasi Unum & decem. Martial. lib. 2. 44. Debeo undecim millia Phleto.

UNDECIES, Adv. [ἐνδὲξήκοντα] Cic. 4. Verr. 20. n. s. undecies numeratum esse, ut eam causam, in qua tenuissima quidem dubitatio posset esse, isto cognoscere obtineret. Martial. lib. 5. 80.

Undecies una surrexit, Zoile, cœna,
E mutata tibi synthesis undecies

UNDECIMUS, a, um. Adj. [ἐνδὲξήκοντα] Plin. lib. 11. cap. 54. Durasse & ultra undecimum diem plecosque.

UNDECIMI, æ, a. Adj. [ἐνδὲξήκοντα] Idem quod Undecim. Plin. lib. 36. cap. 8. Idemque digressus inde, ubi fuit Mnevidis regia, posuit alium, longitudine undecenis pedibus, per latera cubitis quatuor.

UNDENI, æ, a. Adj. [ἐνδὲξήκοντα] Undecim. Plin. lib. 11. cap. 25. Patiuntur autem undeni. Idem lib. 8. cap. 42. Partum in eo genere undenis mensibus ferunt, duodecimo gignunt. De equis.

UNDECIREMIS, is. [ἐνδὲξήκοντα] Navis undecim remorum ordines habens Plin. lib. 26. cap. 40. Maxima ea in Cypro traditur, ad undeciremem Demetrii succisa, centumtriginta pedum longitudinis, crassitudinis vero ad trium hominum complexum. De cedro.

U N X

UNXIA, V. UNGO.

V O

VO. Volo, Votinia, scil. Tribus; Volusus. **VO**. DE. Vota decennialia.

V O C

VOCABULUM, VOCALIS, VOCATIVUS, VOCATOR, VOCIFEROR, &c. VOCITO, VOCO. V. VOX.

VOCONIA, orum. n. [ἐκκονία] Genera sunt pirorum, quemadmodum & Volema, apud Plin. lib. 15. cap. 15.

VOCONTII, orum. m. [Ὀκοντιῶν] Galliae Narbonensis populi, ut scribit Mela lib. 2. 5. in descriptione Galliae Narbonensis hinc

VOCONTIUS, a, um. Adj. [Ὀκοντιῶν] ut, Kura Vocontia. Sil. lib. 3. 467. Alii Vocontia scribunt.

Forum Vocontium. Cic. 10. Fam. 34.

VOCULA, VOCULATIO. V. VOX.

V O G

VOGESUS, i. m. [Ὀύγιστος] Mons in finibus Lingonum, a quo Mosia fluvius profluit, non longe a fonte Matronae fluvii in Francorum regno situs. Lucan. lib. 1. 197.

Castraque, quae Vogesi curvam super ardua ripam
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

V O L

VOL. Volcanalia. **VOLER**. Volerus. **VOLK**. Volcano.

VOLGIVAGUS, V. VULGUS.

VOLA, æ. f. [πύλας, τὸ κείλον τῆς χειρὸς, Gl. L. G. & G. L.] Media pars manus sive pedis, ut ait Servius. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantum, exceptis quibusdam.

Pro Vestigio pedis. Varro apud Non. 4. 480. Nec vola nec vestigium exilat. [i. e. Nec manus, nec pedis vestigium. V. tamen Fest.]

VOLA oppidum, V. BOLA.

VOLATERRÆ, ærum. f. [Ὀυλατιῆραι] Hetruviae oppidum ad Cæinnam fluvium, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

VOLATERRANUS, a, um. Adj. ut, Vada Volaterrana. Cic. pro Quint. 24.

VOLAGILE, VOLAGICUS, VOLATURA, VOLATUS V. VOLO, ÆRE.

VOLCÆ, orum. m. [Ὀύλκων] Populi Galliae Narbonensis. Volca: unum nomen trans Rhodanum in Occasum celeberrimum fuit, sicut citra Saliorum sive Salyum, vel Ptolemaeo teste lib. 2. cap. 10. Volca: vulgo *Λαυμασος*. Olivarius in Melam tradit Volca: esse eos, qui apud Montem Pefulanum agunt.

VOLCATIUS, vel **VULCATIUS**, i. m. [Ὀυλκῆτιος] L. Volcatus Tullus Consul, impediit ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret Consulatum. Auctor Peditanus in argum. orat. pro C. Cornel. Volcatus Gallicanus, quintum Consul scripsit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantum exstat nunc Avidii Cassii vita.

Volcatus Terentianus historiam sui temporis, id est, Gordianorum scripsit, ac dicit Gordianum seniore vultum Caesaris Augusti valde retulisse. Auctor Capitolinus in vit. Gord. Jun. extr.

Volcatus Epidius grammaticus, scripsit res gestas Pompeji Magni & ejus patris: primus libertinorum, qui historiam scripserit, quum ab optimo quoque scribi solita sit, ut scribit Cornel. Nepos. Ludum aperuit, docuitque inter ceteros M. Antonium & Augustum. [Ex male inspecto Tranquillo Rhet. 3. & 4.]

Volcatus Sedigitus in libro de Poëtis, quid sentiat de his qui comœdias

scripserunt, monstrat apud Gell. lib. 15. cap. 24.

VOLEMA, orum. n. vel **VOLEMI**, m. ut Gloss. [κροκοιπίδες, ἄπλοι, Gl. L. G.] Pira Gallis dicuntur bona & grandia: eo quod implent volam. Apud Catonem R. R. cap. 7. Columel. lib. 5. cap. 10. & 12. 10. Virg. 2. Georg. 88. — nec furculus idem

Cruftumis, Syriisque piris, gravibusque volemis.

VOLUNTIA, V. VOLO, vis.

VOLÉSUS, i. m. Sabinus, qui cum Tatio Romam venit. V. Ovid. 3. de Pont. 2. 105.

Volesus, sub Augusto Proconsul Asiae. V. Senec. de Ira 1. 5

VOLGIOLUM, i. n. inter Rustica instrumenta connumerat Plin. lib. 17. cap. 10. Seritur mense Aprili, area æquata cylindris, aut volgiolis, densum. De semine cupressi.

VOLITINA, seu **VOLITINA** Tribus, V. TRIBUS.

VÖLO, [πύλας, πύλας, Gl. L. G. & G. L. πύλας, L. G.] Ære. Proprium est pennas habentium. Virg. 1. Æn. 301.

— volat ille per aëra magnum
Remigio alarum. Cic. in Arat. 47.
Namque est ales avis, lato sub tegmine cæli
Quæ volat, & serpens geminis fecat aëra pennis.

Volare membranis dicuntur cicada & vesperiliones. Plin. lib. 11. cap. 28.

Alte volare, & Demissius volare, contraria. Ovid. 3. Trist. 4. 23.

Catervatim volare. Plin. lib. 10. cap. 24.

Gregatim volare. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Pernaciter volare. V. PERNIX.

Volare transferunt ad alia, quæ celeriter currunt: ut Navis volat, fama volat, & hujusmodi: pro Celeriter it, vel fertur. Ter. Hec. 3. 4. 24.

Immo, quod constitui me hodie conventurum eum,
Non posse, ne me frustra illic expectet, vola.

Volare, & iter facere. Cic. 10. Philipp. 11. Quem nisi in via caduca hæreditates retardassent, volasse eum, non iter fecisse diceres.

Passu volat alite virgo. Ovid. 10. Met. 587.

Ætas volat. Cic. 1. Tusc. 76.

Axis fervidus vi volat. Virg. 3. Georg. 7.

Dicta magna volant superbo. Valer. 5. Argon. 600.

Faces & laxa volant. Virg. 1. Æn. 154. Al. Volunt.

Fama volat. Virg. 3. Æn. 121.

Litteræ volant, Quæ celeriter perferuntur. Cic. 2. Att. 19. Litteræ Cæpam ad Pompejum volare dicebantur.

Spiritus volat altus in auras. Ovid. 3. Trist. 3. 61.

Tela volant hiberna grandine plura. Ovid. 5. Met. 157.

Vis volat telorum. Liv. 26. 44.

VOLANS, antis. Partic. [πυλάων] ut,
Curru secundo volans. Virg. 1. Æn. 160. & 12. 478.
Currus agitare volantes. Virg. 3. Georg. 181.
Equos inhibere volantes. Ovid. 2. Met. 128.
Fumi volantes. Lucret. lib. 6. 103.
Hasta volans. Sil. lib. 16. 587.
Nubes volantes. Lucret. lib. 5. 254.
Sagitta volans. Ovid. 3. Trist. 10. 55.
Umbræ volantes. Ovid. 1. Amor. 6. 13.
Volantes, loco substantivi, pro Avibus. Virg. 6. Æn. 239. de Averno,
Quam super haud ullæ poterant impune volantes
Tendere iter pennis.

VOLATUS, ÆRE. m. [πύλας, Gl. L. G. & G. L.] Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Idemque & volatus alitum sustinet, & spiritu ductus alt & sustentat animantes.

Aquila admonitus volatu. Cic. 1. de Divin. 26.

Celer volatus. Claud. Conf. Mall. Theod. 270.

Lenis volatus. Ovid. 12. Met. 527.

Præceps volatus. Martial. lib. 11. 92.

Suspendus volatus. Stat. 3. Theb. 463.

In volatu. V. IN præpositionem.

VOLATUBA, æ. f. [πύλας] Idem. Vatro 3. de R. R. cap. 5. Ibi in prima volatubæ quum veniunt, morantur dies paucos requiescendi causa. Columel. lib. 8. cap. 9.

VOLATICUS, a, um. Adj. [πύλας] pro Inconstanti ac præcipiti. Cic. 13. Att. 25. extr. O Academiam volaticam & sei similem, modo huc, modo illuc? Idem de Arusp. Respon. 46. Illius furentes ac volaticos impetus in se ipsos posse converti.

Mulieres volaticæ, Strigæ, maleficæ. Festus in Strigas.

Volaticus. Epist. 42. H. St. Rel. qua omisit.

VOLATICA, æ. f. Tertoll. de Pallio cap. 6. Qui volaticam spectat. i. e. Geometriam, ut Junio videtur; sed Jo. Lud. de la Cerda & Salmalius p. 471. Auspicem interpretantur.

VOLATILIS, e. Adj. [πύλας] quasi Volans. Volucres, Volatilia dicuntur, quia volant. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Præterea vescimur bestis & terrenis, & aqatilibus & volatilibus, partim capiendum, partim alendo, Vetus codex legit Volantibus.

Ætas volatilis. Ovid. 10. Met. 519.

Ferrum volatile, pro Cuspide & acie telorum. Virg. 4. Æn. 71.

Pecus volatile facile pastoris custodiam recipit. Columel. lib. 8. cap. 4. De cibariis gallinarum.

Pueri volatilis arcus. Ovid. 2. Amor. 7. 27. h. e. Cupidinis.

Telum volatile mittere. Ovid. 7. Met. 481.

VOLABILIS, e. Idem. Varro apud Non. 18. 8. & 21. Cervum qui volabilem currens spatio secutus tragulave trajicit. Alii legunt Volabilem.

VELOX, quasi VOLOX. H. St. V. f. l.

VÖLITO, [πύλας Gl. L. G.] Ære. frequent. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. In hac igitur immensitate, latitudinum, longitudinum, altitudinum, infinita vis innumerabilium volitat atomorum.

Pallim ac libere volitare. Cic. 2. de Orat. 23. Sic enim se res habet, ut quemadmodum volucres, &c. levandi laboris sui causa passim ac libere solutas opere volitare.

Super carpentum volitare. Liv. 1. 34.

Animus vacuus cura atque labore volitat. Cic. 2. de Orat. 23. Animi nostri forenibus negotiis atque orbano opere defessi, gestiunt, ac volitare cupiunt vacui cura atque labore

Favillæ volitant. Ovid. 2. Met. 284.

Umbræ volitant inter vivos. Lucret. lib. 4. 42.

Voces volitant per aures. Idem. 4. 222.

Volitare, per translationem, pro Discurrere ponitur, ut ait Valla. Tacit. 2. Ann. 21. Quin & Inguomerum tota volitantem acie fortuna magis, quam virtus deferebat.

Insultare & volitare. Cic. pro Flacc. 38. Nunc vero, non insultabo vehementius, nec volitabo in hoc insolentius.

Cupiditate gloriæ volitare, h. e. Elferri & vehementer trahi. Cic. in Pison. 59. Valebis apud hominem volitantem gloriæ cupiditate vir moderatus & constans.

Ante oculos alicuius volitare. Cic. 2. de Lege Agr. 58. Volitat enim ante oculos istorum Jubæ regis filius, adolescens non minus bene nummatus, quam hene capillatus.

In armis volitare. Cic. 2. in Catil. 15. Nunquam ego a diis immortalibus optabo, Quirites, invidiæ meæ levandæ causâ, ut L. Catilinam duce-re exercitum hostium, atque in armis volitare audiaris.

In foro volitare. Cic. 1. de Orat. 173.

Per gentes volitare. Cic. 2. de Lege Agr. 98. Ut volitaretis interea per gentes, per regna omnia, cum imperio summo, cum judicio inhinito, cum omni pecunia.

Per forum volitare. Cic. pro Domo 49. Itaque cum florens ac potens per medium forum popularis volitares.

Toto foro volitare. Liv. 39. 32.

Per ora virorum dicitur aliquis volitare. Cic. 1. Tusc. 34.

Nemo me lacrimis decoret, nec funera fletu

Faxit. cur? volito vivu' per ora virum.

VOLITANS, antis. ut, Vespertilio volitans. Plin. 10. 61.

Aflus volitans. Virg. 3. Georg. 147.

Currus volitans, i. e. Navis. Catull. Argon. 59.

Fama volitans. Virg. 7. Æn. 104.

Simulacra volitantia. Virg. 7. Æn. 89.

Volitans, Discurrens. Cic. Post red. in Senat. 7. Cum ferro & facibus homines tota urbe volitantes, &c.

Acie tota volitans. Liv. 4. 10. & Tacit. 2. Ann. 21.

In aciem primam volitans. Flor. 3. 10. 4.

Per totum mundum volitans. Manil. 2. 742.

VOLITATUS, ūs. m. Fortunat. lib. 4. de Vita Martini,

Ecce repens oritur variante fragore procella,

Stridula fidereo volitatu, & multa tumultu.

VOLŪCER, ucris, cre. pen. c. [πῦλον, Gl. L. G. & G. L.] Celer. de Alitibus proprie.

Alæ volucres. Stat. 5. Theb. 691.

Columba volucris. Virg. 5. Æn. 488.

Cupido volucer. Ovid. 9. Met. 481.

Somnus volucer. Virg. 2. Æn. 794. [Fingebatur alatus.

Aquæ volucres, Fluvii, torrentes. Ovid. 2. Met. 234. al. Equi.

Auræ volucres. Virg. 5. Æn. 503.

Currus volucer. Hor. 2. Carm. 33. 8.

Curfus volucer. Ovid. 1. Trist. 7. 5.

Dies volucris. Hor. 3. Carm. 28. 6.

Equi volucres. Ovid. 2. Met. 234. al. Aquæ.

Fluvius. Virg. 1. Æn. 321.

— volucrumque fuga prævertitur Hebrum.

Fortuna volucris. Cic. pro Sull. 91. O falsam spem, ô volucrum fortunam!

Fuga volucris. Sil. lib. 17. 589.

Fumi volucres. Virg. 2. Georg. 217.

Quæ tenuem exhalat nebulam, fumosque volucres.

Levitas volucris. Lucret. lib. 4. 204.

— volucrum levitate feruntur.

Nuntius volucris. Cic. pro Quint. 80.

Oratio. Cic. de Clar. Orat. 326. Aliud autem genus est non tam sententiis

frequentatum, quam verbis volucrum atque incitatum.

Pardus. Martial. 1. 25.

Et volucrum longo porrexit vulnere pardum.

Procellæ volucres. Ovid. 2. Amor. 11. 33.

Rotæ volucres. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 431.

Sagitta volucris. Virg. 11. Æn. 858.

Saltus volucer. Stat. 6. Theb. 569.

Vox volucris. Plaut. Amph. 1. 1. 170. Volucrum vocem gestito.

VOLŪCRIS, is. f. [πῦλον, Gl. L. G. & G. L.] Omne id quod volat, non solum aves, sed apes quoque, vespæ, tabani, & reliqua hujusmodi.

Cic. 2. de Orat. 23. Quemadmodum volucres videmus procreationis atque

utilitatis suæ causâ fingere & construere nidos.

Nidus volucrum. Ovid. 12. Met. 15.

Advenæ volucres. V. ADVENIO.

Aëriæ volucres. Lucret. lib. 1. 12.

Avidæ volucres. Ovid. 5. Met. 484.

Fluminæ volucres. Ovid. 2. Met. 253.

Fœda volucris. Ovid. 5. Met. 549.

Importunæ volucres. Virg. 1. Georg. 470.

Infandæ volucres. Stat. 10. Theb. 423.

Obscæniæ volucres, Harpyiæ. Virg. 3. Æn. 241.

Pictæ volucres, Variis plumis ornata. Virg. 3. Georg. 243.

Picturata volucres. Claud. ad Serenam 3.

Rapidissima volucris milvius. Ovid. 2. Met. 716.

Tener volucris. Cic. 2. de Divin. 64.

Hunc ubi tam teneros volucres, matremque peremit. Hic vide-

tur Adjectivum Volucres, pro Substantivo positum, quum masculino

jungat. [Nisi malis Teneras.

Vaga volucris. Ovid. 2. Met. 308.

Variæ volucres. Virg. 7. Æn. 33. Lucret. lib. 2. 144. Varias vocat quas

Virgil. Pictas. Nisi malis, quod plura sint earum genera.

Virginæ volucres. Ovid. 7. Met. 4. Harpyias intelligit, de quibus &

Virg. 3. Æn. 361.

Virginei vultus volucrum, &c.

Confiatæ volucres fevillima hieme. V. Conficto, in CONFLIGO.

Fallere volucres viscata virga. Ovid. 15. Met. 474.

Lacerant corpus volucres. Lucret. lib. 3. 893.

Sentire linguas volucrum. Virg. 3. Æn. 361.

Volucrum in Genitivo plurali, teste Charisio, citatque Ciceronem de Finibus.

VOLUCRITAS, ūtis. f. Fulgent. 2. Mythol. Mundus celeri quadam volucritate versatur.

VOLUCRITER, Adv. Ammian. 17. 3. Volucriter congregati.

Perurgere volucriter. Idem 39. 5.

VOLUCRIPES, edis. Aufon. Epist. 16. extr.

Volacripes dimetria. V. Sidon. 9. Epist. 15.

VOLUCRA, æ. f. Columel. de Arbo. lib. 13. Genus est animalis,

volucra appellatur: id fere præcedit teneros adhuc pampinos & uvas.

Involucrum & Convolvulum quidam vocant. V. in VOLVO.

VOLVO, vis, vult, volui, [βέλω, βέλομαι, Gl. L. G. & G. L.] velle.

Virg. 3. Æl. 29.

Vis ergo inter nos, quid possit uterque, vicissim

Experiamur.

Volo te, subaudi Alloqui; & Volo te paucis, aut tribus verbis. Plaut.

Capt. 5. 2. 24. Idem Epid. 3. 4. 24. & Trinum. 4. 2. 121. Ter. And.

5. 3. 1. Quis me volt?

Velint nolint. Plin. in Paneg. cap. 20. Præterea, futuri principes, ve-

lint, nolint, sciant.

Velit nolit, pro Velit, an non velit. Cic. 3. Q. frat. 8. Crassum Junianum,

hominem mihi deditum per me deteruit: velit nolit, scire difficile est.

Hircio tamen agente nolle se non probabit.

Volo Arpinum, subaudi Proficisci. Cic. 9. Att. 1. Nos autem in Formiano

morabamur; quo citius audiremus: deinde Arpinum volebamus. Eo-

dem modo hic ipse sapius utitur verbo Cogito.

Id volumus, id contendimus. Cic. 2. de Fin. 72. Id enim volumus, id

contendimus, ut officii fructus sit ipsum officium.

Ne velit emisse. Cato R. R. cap. 5. Ne quid emisse velit insciente domi-

no, neu quid dominum celavisse velit. h. e. Nihil emat.

Velle, optare, cogitare, efficere. Cic. pro Cluent. 188. Nihil est enim

mali, nihil sceleris, quod illa non ab initio filio voluerit, optaverit,

cogitaverit, effecerit.

Volo, pro Opto. Cic. 12. Fam. 19. Eandem rem tibi volo bene & felici-

ter evenire.

Honorem hunc deum fortunare tibi volo, h. e. Vehementer cupio. Cic.

15. Fam. 18. Maxima sum lætitia affectus, cum audivi Consulē te

factum esse, eumque honorem deos tibi fortunare volo.

Clementer volo. V. CLEMENS.

Leviter bene velle alicui. V. LEVIS, & BENE.

Magis vellem. V. MAGIS.

Maxime vellem. V. MAGIS.

Minime volo. V. PARVUS.

Nimis vellem. V. NIMIS.

Nimum volo. V. NIMIS.

Quid vultis amplius? Cic. 5. Verr. 118. & sæpe alias.

Gratiam tuam volo, i. e. Opto. Plaut. Curc. 3. 55.

Causa tua volo omnia, i. e. Tibi bene cupio. Cic. 13. Fam. 22. Nam &

semper me coluit, diligentissimeque observavit, & a studiis nostris non

abhorret. Accedit eo, quod Varro Murena magnopere ejus causa vult

omnia, conf. Epist. 15. extr.

Causa ejus valde volo. Cic. 16. Fam. 17. Cuspio, quod operam dedisti,

mihi gratum est: valde enim ejus causa volo.

Causa tua volo, absolute. Cic. 11. Att. 8. Per eos, qui nostra causa vo-

lunt, valentque apud illum, diligentissime contendas opus est.

Defensum volo, i. e. Cupio defendi. Cic. 13. Fam. 10. Remque & utili-

terem sociorum (cujus rei quantam potestatem Quæstor habeat non sum

ignarus) per te quam maxime defensam & auctam velis.

Donatum tibi volo. Ulpian. in l. Qui mihi. D. de donationibus. Qui

mihi donatum volebat, servo communi meo & Titii rem tradidit. Idem

in l. hoc jure. D. eod. tit. Si quis dederit pecuniam mutuam Titio red-

dendam Sejo, cui donatum volebat: deinde, &c.

Excusatum istis me volo. Cic. 3. Verr. 105. His omnibus, qui istius

injurias norunt, hoc est Pop. Rom. universo, me vehementer excusa-

tum volo.

Factum alicui velle. Apul. Apol. p. 314. Elmenh. Sicinium Pontianum,

cui factum volo. V. Ter. Adelph. 5. 7. 20.

Liberatum ea te cura quamobrem volo. 3. Q. frat. 1.

Est paucis vos quod monitos voluerim. Plaut. Capt. prol. 53.

Nominatum volo eum honoris causa. Cic. 2. Verr. 18. Fit obviam casu

ei multitudini C. Curio, quem ego hominem honoris potius, quam

contumeliæ causa, nominatum volo.

Oratum volo a vobis rem justam. Plaut. Amph. prol. 33.

Oratos & vos volo esse. Plaut. Casin. prol. 21.

Obsequium amoris illius volo. Plaut. Afin. 1. 1. 62.

Velle salvam. Cic. 11. Fam. 28. At debeo pro civili parte Rempub. velle

salvam.

Velim, ὀφελον, ἡλθησαιμι, βελοισην. Vellem, ἡλοισιμι, ἡλθησαιμι, ὀφελον.

Gloss. Latinogræc.

Velim, Optantis cum desiderio. Plaut. Truc. 2. 5. 28.

Date aquam manibus, nunc ecastur, ut veniret miles velim.

Velim ut velles. Plaut. Most. 3. 2. 53.

Velim ut velles, Tranio: sed quid est negotii? i. e. Cupio ita

tibi esse, ut velles.

Volam, pro Velim. Lucil. lib. 27. Plaut. Afin. 1. 2. 26.

Meo modo loquar, quæ volam, quoniam intus non licitum est mihi.

Nonius 17. 88. [Futurum est, non infrequentis usus.

Volo, pro Opinor, & Censeo. Cic. 1. de Nat. Deor. 29. Quatuor enim

naturas ex quo omnia constare censeo, divinas esse vult. Et paulo post

itidem.

Quid sibi vult istud? Cic. 4. Verr. 150. Quid sibi equestres statuæ volunt

propter ædem Vulcani? h. e. Quid significant.

Ita mehercule attendi, nec fatis intellexi quid sibi lex, aut quid verba

ista velient. Cic. 3. de Legib. 33.

Apud comicos Volt pro Vult fere semper legitur.

Velle, jubere, decernere. Cic. 2. de Legib. Ita decernebat Senatus,

jubebat & volebat populus. i. e. Suffragiis suis comprobabat. V. Liv. 33. 25. & 38. 54. [Respicitur formula rogandi populum, Velitis, Jubeat, Quirites.

Vin' tu, pro Vifne tu, Vide in OPEPENO. H. St.

VOLENS, eris. s. Partic. [βέλομαι, ἡλθον, Gl. L. G.]

Animo volenti aliquid agere. Sallust. in Jugurth. cap. 73.

Vobis si volentibus erit. Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 6. Figuras vero quas traxit de veritate, si volentibus vobis erit, quum repentina memoria fuggerit, enumerabo.

Volens, propitius. Plaut. Curc. 1. 1. 89.
Potate, si te mihi volentes propitiæ. Liv. 7. 26. Precatus deinde, si divus, si diva esset, qui sibi præpetem misisset, volens propitiusque adesset.

Volens, pro Benevolo, ut in dæorum precationibus. Cato R. R. cap. 141. Mars pater, te precor quæsoque, uti sis volens propitius mihi, domo, familiæque nostræ. Livius 1. 16. Pacem precibus exposcunt, uti volens propitius suam semper sospitet progeniem. Turnebus.

Volentia, i. e. Quæ vellent, a voluntate. Sallust. Hist. lib. 4. Multifque suspitionibus volentia plebi facturus habebatur. Nonius 2. 900. Talia plebi volentia fuere. Tacit. 15. Ann. 36. i. e. Grata. Rescribere volentia. Idem 3. Hist. 52.

VOLENTER, Adv. Idem. Apul. 6. Met. p. 178. Elmenh. Perrexit Psyche volenter.

VOLENTIA, æ. f. Solin. cap. 36. Volentia resistendi prompta. Fretus alicujus volentia. Apul. 11. Met. p. 259. Elmenh.

VOLENTAS, æcis. f. [βελονος, ἀερίωνος, ἐπιθυμίας, Gl. G. L.] Animi inductio volens, mens & consilium. Cic. 4. Tusc. 12. Quamobrem simul objecta species cujuspiam est quod bonum videatur, ad id adipiscendum impellit ipsa natura: id quum constanter prudenterque fit, ejusmodi appetitionem Stoici ἐκλογικὴν appellant, nos voluntatem appellamus. Eam illi putant in solo esse sapiente, quam sic definiunt, Voluntas est, quæ quid cum ratione desiderat.

Libertas & Voluntas. Cic. pro Sext. 69. Eos voluntatem semper eandem, libertatem non eandem semper habuisse.

Mens & Voluntas. Cic. 3. in Catil. 22. Diis ergo immortalibus ducibus hanc mentem, Quirites, voluntatemque suscepi.

Sensus & Voluntas. Q. Cic. de Petit. Conf. 32. Petitori vero necessaria est, cujus & frons, & vultus, & sermo ad eorum, quoscunque convenerit, sentium & voluntatem commutandus est.

Simulatio & Voluntas, contraria. Cic. 8. Att. 9. Sed tamen signa conturbantur, quibus voluntas a simulatione distingui posset.

Nihil tam flexibile, quam voluntas. Cic. pro Milon. 23.

Nihil obscurius voluntate hominum. Cic. pro Muren. 16.

Voluntas ad aliquid agendum. Cic. pro Font. 30. Quod si aut quantam voluntatem habent ad hunc opprimendum, aut quantam ad maledicendum sententiam, &c.

Voluntate, Ablativus. Ter. Adolph. 3. 4. 44.
Quod vos jus cogit, id voluntate impetret.

Voluntate, Sponte. Plaut. Mil. 2. 5. 40.
Nisi voluntate ibis, rapiam te domum. conf. Ter. And. 3. 4. 44.
Cic. 5. Fam. 5. & V. Gronov. ad Liv. 5. 17.

Omnium voluntate, i. e. Omnibus volentibus & concedentibus. Cic. 13. Fam. 5. Cum iis, qui similem injuriam acceperant, amissis omnibus fortunis, reditus tamen in patriam voluntate omnium concedi videretur, adjutor incolumitatis fui.

Sua voluntate, nulla vi coactus. Cic. 2. de Finib. 65.

Remittere aliquid voluntate. Liv. 35.

De mea voluntate. V. DE PRÆPOSITIONEM.

Ex voluntate. Cic. in Pison. 46. Illud accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate.

Ex voluntate alicujus aliquid facere, h. e. Quod aliquis concedat & velit. Cic. 13. Fam. 30. Hoc mihi velim credas, si quid fecerim hoc ipso in bello minus ex Cæsaris voluntate, quod intellexerim scire ipsum Cæsarem, me invitissimum fecisse.

Esse in voluntate. Cic. contra Rullum.

Legis voluntas, Sententia. Quintilian. lib. 3. cap. 6. Sed voluntate legis se tuebitur.

Ahdita voluntas ac retrusa. V. ABDITUS, in AEDDO.

Adversa voluntas. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Animosa voluntas. Lucan. ad Pison. 239.

Aversa voluntas. Virg. 12. Æn. 647.

Dubia voluntas. Tacit. 4. Hist. 6.

Malefica voluntas. Plin. lib. 9. cap. 59.

Occulta voluntas, multiplex natura. Cic. ad Brut. 1.

Abalienare voluntatem. V. ABALIENO.

Abhorret voluntas ejus a me. Cic. 2. Fam. 16. Solus enim tu ex omnibus, qui cum Bihulo sunt, certior me nunquam fecisti, quam valde Bihuli voluntas a me sine causa abhorreret.

Abjicere voluntatem discendi simul cum spe perdiscendi. Cic. 2. de Orat. 142.

Accidit voluntas. V. ACCIDO.

Accommodare voluntatem. Ulpian. in l. j. §. in potestate D. de exercit. action. Si servus peculiaris, volente filiofamilias, in cujus peculio erat: vel servo, vicarius ejus navem exercuit: pater dominusve, qui voluntatem non accommodavit, duntaxat de peculio tenebitur, sed filius ipse in solidum.

Adducere in voluntatem. V. ADDUCO.

Adjuvare voluntatem. V. ADJUVO.

Alienare a se voluntates suorum. V. ALIENO.

Auferre voluntatem. V. AUFFERO.

Conformare se ad alicujus voluntatem. V. CONFORMO.

Emetiri voluntatem, seu (ut alii legunt) Remetiri. Cic. de Clar. Orat. 16. Ipsa mihi tractatio litterarum salutaris fuit, admonuitque Pomponi, ut a te ipso fumerem aliquid ad me rensciendum, teque remunerandum, si non pari, at grato tamen munere: quanquam illud Hesiodium laudatur a doctis, quod eadem mensura reddere jubet qua acceperis, aut etiam cumulatiore, si possis. Ego autem voluntatem tibi profecto emetiar, si rem ipsam nondum posse videor: idque ut ignoscas, a te peto. h. e. Removerandi voluntatem tibi præstabo.

Facere voluntatem. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Fert ita corde voluntas. Virg. 6. Æn. 675.

Habere voluntatem nocendi in iracundia. Cic. 2. de Orat. 302.

Immutare voluntatem. V. IMMUTO.

Impetrare aliquid voluntate. V. IMPETRO.

Incitata adversus rationem voluntas. V. INCITO.

Incumbere ad voluntatem. Cic. 1. Fam. 16.

Incutere voluntatem. V. INCUTO.

Introspicere voluntates hominum. Tacit. 1. Ann. 7.

Loqui ad voluntatem. V. LOQUOR.

Manet voluntas. V. MANEO.

Mutare voluntatem. Cic. 1. Fam. 9. 59.

Nuncupata voluntas. V. NUNCUPO.

Scrutari alicujus voluntatem. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Stare voluntate. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Sum. ut, Est mihi diversa voluntas. Ovid. 5. Fast. 529.

Est temerata nostra voluntas. Ovid. 9. Met. 626.

Suscipere voluntatem. Cic. 3. in Catil. 22.

Voluntas, pro Favore. Ter. prol. Phorm. 30.
Voluntas vestra si ad poetam accesserit. h. e. Si favoritis, Donatus.

Offensa voluntas populi. V. OFFENDO.

Voluntas erga quid, pro ea quam vulgo affectionem vocamus. Cic. 2. de Finib. 96. Sed tu, ut dignum est tua erga me & erga philosophiam voluntate ab adolescentia suscepta, fac ut Metrodori tueare liberos.

Grata voluntas in parentes. Cic. pro Planc. 80.

Mutua voluntas, Benevolentia. Cic. 5. Fam. 2. Timuissent, ne quæ mihi pars abs te voluntatis mutua tribueretur.

Officiosa voluntas. Ovid. 3. de Pont. 2. 17.

Pauper voluntas. Ovid. 8. Met. 678.

Perpetua & constans voluntas. Cic. 13. Philipp. 13.

Singularis voluntas. Cic. pro Rabir. 8. Cum tanto studio C. Rabirius totius Apuliæ, singulari voluntate Campaniæ vicinitatis ornetur?

Conciliare sibi voluntatem alicujus. V. CONCILIO.

Conferre voluntatem in aliquem. Cic. 13. Fam. 18. Voluntatem contulisti.

Copulare voluntatem. Cic. 3. Fam. 4. Non mediocre vinculum mihi quidem attulisse videtur ad voluntates nostras copulandas.

Præstare voluntatem. Cic. 1. Fam. 9. Eam voluntatem, quam expectabam, præstiterunt.

Proferri voluntatem. Cic. 10. Fam. 8. Professionem bonæ voluntatis.

Propensa voluntas. Sil. 16. 289.
Quando ita cæcolum nobis propensa voluntas Annuit.

Speciata voluntas amicitia. Lucret. lib. 1. 141. al. Sperata.

VOLENTARIUS, a, um. Adj. [ἀποθαιρῶν, Gl. L. G. & G. L. ἐκδοῦ, G. L.] Quod fit voluntate. Cic. pro Sext. pr. Intueri potestis eos, qui omnia divina & humana violarint, non solum alacres lætosque volitare, sed etiam voluntarios fortissimis atque optimis civibus periculum moliri. h. e. Nulla injuria laceffitos.

Voluntarius adelit. Liv. 1. 59.

Amicus voluntarius. Cic. pro Cæcin. 14. Ille, quem supra deformavi, voluntarius amicus mulieris, non necessitudine aliqua, sed ficto officio, simulataque sedulitate conjunctus.

Inimicus voluntarius. Cic. Anteq. iret. in exsil. 12.

Laudator voluntarius. Cic. 6. Verr. 147.

Testes voluntarii. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Voluntarii, apud Liv. 1. 30. Milites sunt diversæ conditionis a Volontibus. Liberi nempe homines, non servi: qui cum, vel propter ætatem, vel quod legitima stipendia fecissent, cogi non possent, sponte militabant. Liv. 31. 8. Voluntarios, quos posset, duceret, invitum ne quem militem veterem ducendi jus esset.

Auxilia voluntaria, Quæ sponte dantur. Cic. 15. Fam. 4.

Casus voluntarius. Cic. 2. de Fin. 65.

Exitus voluntarius. Tacit. 6. Ann. 40.

Interitus voluntarius. Cic. pro Marcell. 14.

Malefium voluntarium. Cic. 1. de Invent. 102.

Mors voluntaria. Cic. 3. de Fin. 61. Alter propter perpetuam in populari ratione levitatem, morte voluntaria se a severitate judicum vindicavit.

Motus animi voluntarius. Cic. de Fato 23.

Oblivio voluntaria. Cic. 1. Fam. 9. Quum mihi cum illo magna jam gratia esset, quod ejus omnes gravissimas injurias communis concordia causa voluntaria quadam oblivione contriveram.

Oratio necessaria, & Voluntaria, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 15. Illa superior fuit oratio necessaria, hæc erit voluntaria.

Societas voluntaria. Cic. pro Quint. 79.

Virtutes voluntariæ. Cic. 5. de Fio. 36.

Herba voluntaria, Quæ sua sponte nascitur, cui opponitur Sativa. Plin. lib. 20. cap. 22. de serpyllo, Sativum non serpit, sed ad palmi altitudinem increfcit. Pinguis voluntarium, & candidioribus foliis.

VOLENTARIUS, Adv. [ἐκδοῦ, Gl. G. L.] Bono & prompto animo, non coacto. Cæf. 3. Bell. Civil. 91. extr. Hæc quum dixisset, primus ex dextro cornu procurrit, atque eum milites electi circiter cxx voluntarie ejusdem centuriæ sunt profecuti. De Crastino viro fortissimo. Al. Voluntarii.

VOLENTARIO, Idem Liv. 1. 30. Inde ob residuas bellorum iras, maxime sollicitatis ad defectionem animis voluntario traxere. Vetus exemplar habet Voluntarios.

VOLENTES, um. m. [βολωνος] dicti sunt Servi, qui bello Punico quum deessent qui scriberentur, pro dominis pugnatos se polliciti, in civitatem recepti sunt: & Volones appellati, quia hoc sponte voluerunt. Hæc ex Festo. Liv. 23. 35. Ut tirones (ea maxime pars volonum erat) discerent signa sequi. Idem 23. 35. Vetus miles tironi, liber voloni sese exæquari sineret.

VOLSCUS, ōrum. m. [Ὀυλοσκοι] Populi mediterranei Tusciæ: de quibus Pomponius Mela lib. 2. 4. in descriptione Italiæ.

Veruti Volsci. Virg. 2. Georg. 168.

VOLSCUS, a, um. Adj. Virg. 7. Æn. 803.
— Volca de gente Camilla.

VOLSCÆ, Adv. Tirinn. apud Festum; Olce & Volscæ fabulantur, nam Latine nesciunt.

VOISELLA, V. VELLO.

VOLSGRA, æ. f. Avis, quæ se vellit. Festus.

VOLSIUM, i. n. [Ὀυλοσίμων] Ptolem. lib. 3. cap. 1. Tuscorum urbs, hodie Baljerna.

VOLSINIUS, a, um. Adj. ut, Tribus Volsinia. Cic. pro Planc. 38. Alii legunt Voltinia.

VOLSINIENSIS, e. aliud Adj. & absolute, Incola. Liv. 5. 32. & 9. 41.

VOLSUS, V. **VULSUS**, in VELLO.

VOLTA, æ. f. Monstrum apud Volsinienfes. Plin. lib. 2. cap. 53.

VOLTUMNA, æ. f. Dea a bene volendo dicta. Hinc Fanum Voltumnæ, Locus Etruriæ. V. Liv. 4. 23.

VOLVA, V. **VULVA**.

VOLUBILIS, V. **VOLVO**.

VOLUCER, **VOLUCRA**, **VOLUCRIS**, **VOLUCRIPES**, **VOLUCRITAS**, **VOLUCRITER**, V. in **VOLO**, Ære.

VOLUMEN, V. **VOLVO**.

VOLUMNIUS, i. m. Philosophus, ex partibus Bruti & Cassii, qui de pugna fatali ad Philippos scripsit. V. Voff. de Hist. Lat. 1. 17.

VOLUMNIA, æ. f. Uxor Coriolani. Liv. 2. 40.

VOLUNTAS, V. **VOLO**.

VOLVO, volvi, vólutum, [κυλίω, Gl. L. G. & G. L. ἐλίω, L. G. ἐλάω, G. L.] Ære. a **Volo**, Ære; ut quidam existimant, derivatur. Inter volandum enim quasi volvi aër videntur. Plin. lib. 19. cap. 42. Pampinato semper orbe se volvens.

Quam citatissime volvere. Quintil. lib. 1. cap. 1.

In caput volvi, Præcipitari. Virg. 1. Æn. 120.

In præceps volvi. Ovid. 2. Met. 320.

Ante pedes alicujus volvi, Proferri. Propert. lib. 3. 8. 12.

Annis præceps volvitur per devia. Sil. lib. 17. 124.

Annus volvitur in se. Virg. 2. Georg. 402.

Equi semianimes volvuntur. Virg. 11. Æn. 635.

Flammæ volvuntur per culmina. Idem 4. Æn. 671.

Ignem volvere sub naribus. Idem 3. Georg. 85. Equus flatu & anhelitu calido indicat magnanimitatem suam.

Ignis volvitur summa ad fatigia. Idem 2. Æn. 759.

Incendia volvunt æstus. Idem 2. Æn. 706.

Lacrimæ volvuntur inanes, Frustra cadunt. Idem 4. Æn. 449.

Libros volvere, Legere. Cic. de Clar. Orat. 198. Volvendi enim sunt libri, cum aliorum, tum in primis Catonis.

Mare venti volvunt. Virg. 3. Æn. 196.

Oculos per singula volvit. Idem 8. Æn. 618.

Orbem volvere. Liv. 4. 28. V. **ORBIS**.

Pulvis volvitur ad muros. Virg. 11. Æn. 876.

Saxum ingens volvunt alii. Idem 6. Æn. 616.

Saxaolvebant infesto pondere. Idem 9. Æn. 512.

Vices volvere. Idem 3. Æn. 376.

Dicitur de verbis celeriter prolatis. ut, Facile soluteque verbis volvere sententias. Cic. de Clar. Orat. 279.

Volvi uno spiritu. Cic. 3. de Orat. 179. Longissima est igitur complexio verborum, quæ volvi uno spiritu potest.

Volvere, Cogitare, versare animo. Virg. 1. Æn. 369.

At pius Æneas per noctem plurima volvens. [Subaudi In animo, Casus volvere. Idem 1. Æn. 13]

Curas multiplices animoolvebat. Catul. 62. 250.

Fluctus curarum volvere in pectore. Lucret. lib. 6. 33

Cogitationes volvere, pro Cogitare. Liv. 26. 7.

Iras in pectore volvere. Liv. 35. 18.

Volvere cum animo. Sallust. in Jugurth. cap. 6. & 108.

VOLVENS, entis. [κυλίων] Partic.

Oculus huc illuc volvens. Virg. 4. Æn. 363.

Sensus varios volvens. Valer. 7. Argon. 196.

Verba celeriter sane volvens. Cic. de Clar. Orat. 240.

Annivolventes. Virg. 1. Æn. 238.

Certe hinc Romanos olim volventibus annis. Hic est participium pro nomine. Volvens enim est qui volvit: Volubilis autem qui volvitur.

Annii autem volvuntur, non volvunt. ut est 2. Georg. 402.

Atque in se sua per vestigia volvitur annus. Servius.

Plautra volventia, Volubilia. Virg. 1. Georg. 163. Servius.

VOLVENDUS, a, um. [διερόμενος] aliud Partic. Virg. 1. Æn. 273.

Triginta magnos volvendis mensibus orbes Imperio explebit. i. e. Volubilibus. Idem 9. Æn. 7.

—volvenda dies en atulit ultro. Servius

VOLVĒTUS, a, um. [κεκυλισμένος] item Partic. ut, Annis per saxa volutus. Virg. 3. Georg. 521.

Fluctus volutus ad terras. Virg. 3. Georg. 238.

VOLVĒTUS, us. m. Apul. 2. Florid. p. 17. Dedit volutus avibus, volutus serpentibus.

VOLVĒTIM, Adv. Non. 1. 12. Tolutim dicitur quasi volutum vel volubiliter.

VOLVĒLIS, e. Adj. [εὐκύλιος] Gl. G. L.] Quod facile volvitur. Cic. de Univerf. 18. Deinde animum circumdedit corpore, & vestivit extrinsecus, caloque solivago & volubili, & in orbem incitato complexus est. Cic. 1. de Nat. Deor. 46. Neque vero mundum ipsum animo & sensibus præditum, rotundum, ardentem, volubilem Deum, portenta & miracula non differentium philosophorum, sed somniantium.

Annis volubilis. Hor. 1. Epist. 2. 43.

Fortuna vaga & volubilis. Cic. pro Milon. 70. Vide quam sit varia vitæ commutabilisque ratio, quam vaga, volubilisque fortuna.

Homo volubilis quadam præcipiti celeritate dicendi. Cic. pro Flacc. 48.

Malum volubile, Pomum rotundum, Ovid. 20. Epist. 209.

Nexus volubiles draconis. Ovid. 3. Met. 41.

Orator canorus & volubilis. Cic. de Clar. Orat. 105.

VOLUBILITAS, ætis. f. [τὸ εὐκυλίον] Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Ex utraque re & mundi volubilitas, quæ nisi in globosa forma esse non posset, &c. Dare volubilitatem. Cic. de Fato 43. Ut igitur, inquit, qui protrufit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem autem non dedit, fracta volubilitas capitis latissima, Rotunditas capitis. Ovid. 12. Met. 434.

Rotundavit Deus cælum ad volubilitatem. Cic. de Univerf. 31.

Fortunæ volubilitas, Inconstantia. Cic. 2. de Divin. 15. Quo modo ergo id quod temere fit, cæco casu & volubilitate fortunæ, præsentiri & prædici potest?

Linguæ volubilitas. Cic. pro Planc. 62.

Verborum volubilitas. Cic. 1. de Orat. 53. Est enim & scientia compre-

hendenda rerum plurimarum, sine qua verborum volubilitas inanitas atque irridenda est

VOLUBILITER, Adv. [εὐκυλίως] Cic. in Orat. 210. Sæpe etiam in amplificanda re concessu omnium funditur numerose & volubiliter oratio.

VOLŪMEN, inis. n. [ἐδάμα, Gl. G. L.] est Quicquid volubile est. ut, Immenfa vinclorum volumina. Virg. 5. Æn. 408.

Celeri volumine cælum torquet sidera. Ovid. 2. Met. 71.

Sinuare volumina crurum. Virg. 3. Georg. 192. de equis.

Sinuant terga volumine angues. Virg. 2. Æn. 208. h. e. Involutione colligunt in sinus seu annulos atque spiras, & curvant.

Trahere volumina dicuntur angues. Virg. 5. Æn. 85.

Verfat sinuosa volumina serpens. Virg. 11. Æn. 753.

Corruit igne rogas, nigrique volumina fumi Infecere diem. Ovid. 13. Met. 601.

Sortis humanæ volumina, pro Varietate. Plin. lib. 7. cap. 45.

Volumen, Liber, a **Volvendo**: quod majores nostri in libris arborum, id est codicibus scribebant: & libellos illos quo ferrent commodius, complicabant. Ideoque volumina appellata sunt, libelli s. similia, quam libris. Est enim volumen pars codicis, ut puta Metamorphoseon liber in quindecim volumina distinctus. Ovid. 1. Trist. 1. 117.

Sunt quoque mutata ter quinque volumina formæ. Plin. 3. Ep. 5. ad Macrum, Libri tres in sex volumina propter amplitudinem divisi. Quasi in sex minores libros, ut sint volumina aliquanto minoram quam libri. Volumen igitur pars libri est: Liber vero pro toto codice & pro volumine accipitur. Plin. lib. 7. cap. 29. Hæc est regio secundo volumine a nobis significata. Cic. 3. Tusc. 6. Quoniam duobus superioribus de morte & dolore dictum est. tertius dies disputationis hoc tertium volumen efficiet. V. Ulpianum in l. Librorum appellatione. D. de legat. tertio.

Epistolarum volumen. Cic. 6. Att. 1. Nam quum ad hunc locum venissem, evolvi volumen epistolarum tuarum, quod ego sub signo habeo, servoque diligentissime.

Referre epistolas in volumina. Cic. 16. Fam. 17. Video quid agas: tuas quoque epistolas vis referam in volumina.

Annosa volumina vatum. Hor. 2. Epist. 1. 26.

Lintea volumina. V. Linteus, in **LINTEUM**.

Plenum volumen querelæ iniquissimæ. Cic. 3. Fam. 7.

Conficere volumina. Cic. 9. Fam. 16. Audio Cæsarem, quum volumina jam confecerat *ἀπεφθαρμένον*.

Crevit magnitudo voluminis. Auctor ad Heren. lib. 1. 27. Nunc quoniam satis hujus voluminis magnitudo crevit, commodius in altero libro de ceteris rebus deinceps exponere.

Explicare volumen. Cic. pro Rosc. Amer. 100. Veniat modo, explicet suum volumen illud, quod ei planum facere possum Erucium conscripsisse.

Implere volumen oraculis falsis. Cic. 2. de Divin. 115. Tuis enim oraculis Chrysiippus totum volumen implevit, partim falsis, ut ego opinor, partim casu veris, ut sit in omni oratione sapientissime.

Peragere volumina. V. **PERAGO**.

VOLUMINOSUS, a, um. Adj. Sidon. Carm. 9. 76.

Angues corporibus voluminosis.

VOLVOX, ðcis. m. [Ψ] Vermis qui & Convolvulus dicitur, & Involvolus, & Volucra, ut superius vitum est. Plin. lib. 18. cap. 18. Alii volvozem appellant animal prærodens pubescentes uvas. V. **CONVOLVULUS**.

VOLUTINA, æ. f. Dea, quam inter agrorum Deas præfecerunt involumentis folliculorum. V. August. de Civ. Dei. 4. 8

VOLŪTO, [κυλίω, Gl. L. G. & G. L. ἐλάω, G. L.] Ære. frequent. Columel. lib. 7. cap. 9. Ut paludem rimentur, effodiantque lumbricos, atque in luto volutentur, quod est huic pecori gratissimum.

Volutare se supra rem aliquam. Plin. lib. 8. cap. 37.

Circum terram volutari. Cic. in Somn. Scip. 22. Namque eorum animi, qui se corporis voluptatibus dederunt earumque se quasi ministros præbucere, impulsuque libidinum voluptatibus obedientium deorum & hominum jura violare, corporibus elapsi, circum terram ipsam volutantur, nec hunc in locum nisi multis exagitati sæculis revertuntur.

In luto volutari. Cic. 6. Verr. 53. Nam nos quidem quid fac mus in Verre, quem in luto volutatam totius corporis vestigiis invenimus?

Cum aliquo volutari. Cic. in Sallust. 3. Itaque nihil aliud studet nisi, ut latulentus sus, cum quovis volutari.

In stupris volutatur, per translationem: h. e. Veluti sus quædam luto, ita stupris delectatur. Cic. de Arusp. Resp. 42. Idem 9. Fam. 3. Laborandum est, ne quum omnes in omni genere & scelerum, & flagitiorum volutentur, nostra nobiscum, aut inter nos cessatio vituperetur.

Dedecore in omni volutari. Auctor ad Heren. lib. 4. 20. Non denique in omni dedecore volutatus es?

Volutari, pro Libidinari. Justin. lib. 12. non ita procul a fine, de Alexandro magno verba faciens, Quam nocte eum mater Olympias concepit, visa per quietem est cum ingenti serpente volutari, nec decepta somnio est. Nam profecto majus humana mortalitate utero opus tulit. Græv. Onus. Plin. lib. 35. cap. 11. Cleides innotuit reginæ Stratonices injuria. Nullo enim honore exceptus ab ea, pinxit volutantem cum piscatore, quem reginam amare sermo erat.

Cum scortis libere volutari. Cic. de Arusp. Resp. 59. Quis unquam nepos tam libere est cum scortis, quam hic, cum sororibus volutatus?

In veteribus scriptis studiose volutari. Cic. 3. de Orat. 36.

In animo volutari. Liv. 28. 18.

In secreto cum amicis aliquid volutare. Liv. 34. 36.

Cum tristi corde volutat hæc. Virg. 6. Æn. 185.

Secum animo aliquid volutare. Liv. 40. 8.

Sexum volutare aliquid. Virg. 9. Ecl. 37.

Mente quædam volutat. Lucret. lib. 3. 241.

Animum mentio hujus regis sæpe tacitis cogitationibus volutavit. Liv. 19. 7.

Dolos diuimque volutat corde nefas. Valer. 2. Argon. 568.

Vocem volutant per atria, Jactant clamores lætitiæ indices. Virg. 1. Æn. 729.

VOLŪTANS, artis. Partic. Virg. 3. Æn. 607.

— genua amplexus, genibusque volutans, Hærebat.

Talia secum corde volutans. Idem 1. Æn. 54

VOLŪTATUS, a, um. Partic. [κεκυλισμένος] Cic. 2. Q. frat. 13. Itaque ad Cal-

- ad Callisthenem & Philistum redeo, in quibus te video volutatam, h. e. Cum labore versatum.
- VOLUTABUNDUS**, a, um. Adj. Cic. apud Non. 8. 64. Libidinoso, & volutabundo in voluptatibus.
- VOLUTATIO**, ōnis. f. [κύλιση] Plin. lib. 8. cap. 51. In luto volutatio generi grata. De suis loquitur. V. HAPHE. Idem lib. 10. cap. 73. Solidipedum volutatio propria. Cic. in Pison. 83. An vero turparum putas investigatas esse a nobis labes imperii tui stragesque provinciarum? quas quidem, nos non vestigiis odorantes ingressus tuos, sed totis volutationibus corporis, & cubilibus persecuti fumus.
- Animi volutatio. Senec. de Tranquill. Animæ cap. 2.
- VOLUTATUS**, ūs. m. Idem. [κυλινδρωμα] Plin. lib. 10. cap. 4. Multum pulverem volutatu collectum, insidens cornibus exciit in oculos. V. Apul. 4. de Afin. p. 144. Elmenh.
- VOLUTATIM**, Adv. [κυλινδρον] Plaut. Milit. 2. 5. 40. Volutatim domum te rapiam. Sed Gronov. Nisi voluptate ibis.
- VOLUTABREUM**, i. n. [κυλιστρα ζώνων, Gl. L. G.] Locus ubi fues volutantur. Virg. 3. Georg. 411.
- Sæpe volutabris pulfos silvestribus apros
Latratu turbabis agens.
- VOLUTARIUM**, i. n. [κυλινδρον, Gl. L. G.] Cylinder.
- VOLUTA**, æ. f. [ἐλάτη] Vitruv. lib. 1. cap. 2. His enim diis propter virtutem sine deliciis ædificia constitui decet; Veneri, Floræ, Proserpinæ, fontium Nymphis, Corinthio genere constitutæ aptas videbuntur habere proprietates, quod his diis propter teneritatem, graciliora & florida, foliisque & volutis ornata opera facta, augere videbuntur iustum decorum. Idem lib. 3. cap. 3. & multis aliis locis.
- VOLUTARE**, is. n. Vas, quo aliquid volvitur ad abluendum. Apic. 8. 7. Porcellum in volutari perfundes & inferes.
- VOLUPTAS**, atis. f. [ἡδονή, Gl. L. G. & G. L. πρῆξις, L. G.] est Elata præter modum lætitia, opinione præsentis alicujus boni. Unde quicquid cum delectatione animum demulcet, voluptas dicitur. Ter. Heaut. 1. 2. 10. Voluptatem magnam nuntias.
- Omnes enim jucundum motum, quo sensus hilaretur, Græce ἡδονή, Latine voluptatem vocant. Cic. 2. de Finib. 8.
- Omne autem id, quo gaudemus, voluptas est: ut omne, quo offendimur, dolor. Cic. 1. de Finib. 37.
- Læticia & voluptas. Cic. 1. de Orat. 197. Percipietis etiam illam ex cognitione juris lætitiæ & voluptatem.
- Abdominis voluptas. V. ABDOMEN.
- Dicendi voluptates. Quintil. lib. 4. cap. 3.
- Voluptas in bibendo. Cic. 2. de Finib. 9. Estne quæso, inquam, sitienti in bibendo voluptas?
- Voluptas mea, Blandientis vox. Plaut. Caf. 1. 48.
- Amoenissima voluptas. V. AMŒNUS.
- Communis voluptas. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- Dia voluptas dux vitæ. Lucret. lib. 2. 172.
- Divina voluptas. Lucret. lib. 3. 28.
- Egregia. Juven. 14. Sat. 256.
- Incredibilis. Cic. 5. Fam. 7.
- Ineruditæ voluptates. Quintil. lib. 1. cap. 12.
- Infatiabilis. V. INSATIABILIS.
- Jucunda. Lucret. lib. 2. 3.
- Levis autem voluptas non illa, & fugax, & subinde reficienda, sed stabilis & certa. Senec. Epist. 18.
- Liquida & libera. V. LIQUOR, oris.
- Liquida & pura. Lucret. lib. 3. 40.
- Mediocris. Cic. pro Planc. 1.
- Miseranda. Stat. 6. Theb. 72.
- Perpetua. Cic. 3. Fam. 2.
- Pura. Lucret. lib. 4. 1069.
- Pura voluptas litterarum. Quintil. lib. 2. cap. 18.
- Poeticæ voluptates. Idem lib. 1. cap. 1.
- Remissæ sapientum voluptates, & modestæ, ac pæne languidæ sunt, compressæque & vix notabiles: ut quæ neque arcessitæ veniant, nec quamvis per se accesserint, in honore sint, neque ullo gaudio percipientium exceptæ. Miscent enim illas, & interponunt vitæ & ludum jocumque inter feriam. Seneca de Vita beata cap. 12.
- Refupina voluptas. Quintil. lib. 5. cap. 12.
- Sobria ac sicca voluptas. Seneca de Vita beata cap. 12.
- Sincera est nulla voluptas. Ovid. 7. Met. 453.
- Torva voluptas frontis. Claud. 4. Conf. Hon. 517.
- Vera voluptas. Lucret. lib. 5. 1432.
- Viva voluptas prati. Claud. 1. in Ruff. 209.
- Accipere voluptatem. V. ACCIPIO.
- Adjungere voluptatem ad virtutem. V. ADJUNGO.
- Afferre voluptatem. V. AFFERO.
- Architectari voluptatem. V. ARCHITECTOR.
- Assumere voluptatem. V. ASSUMO.
- Bacchari in voluptate. V. BACCHOR.
- Capio voluptatem ejus, pro De eo. Plin. 2. Epist. 17.
- Capitur mihi mente voluptas. Ovid. 4. de Pont. 9. 37.
- Capi voluptate. Cic. 1. de Legib. 31. Nam & voluptate capiuntur omnes: quæ etsi est illecebra turpitudinis, tamen habet quiddam simile naturalis boni, lenitate enim & suavitate delectat.
- Captare Voluptatem. V. CAPTO INCAPIO.
- Cærere voluptatibus. V. CARRO.
- Condire voluptatibus. Quintil. lib. 5. cap. 14.
- Conquirere & comparare voluptates. V. CONQUIRO.
- Contrectare varias voluptates mente. V. CONTRAHO.
- Corrupta voluptas multo dolore. Hor. 1. Serm. 2. 39.
- Creare voluptatem inimicis. V. CREO.
- Cumulatus voluptatibus. V. CUMULO.
- Deliniri voluptate quadam prava. Quintil. lib. 2. cap. 5.
- Duci ad fidem voluptate, Induci ad credendum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Exclusa animo voluptas. Stat. 3. Silv. 3. 106.
- Explera voluptas tendi. Stat. 2. Silv. 1. 15.
- Habere voluptatem. Cic. 2. Fam. 9.
- Inclinari ad voluptatem audientium debemus. Quintil. 2. 10.
- Indulgere voluptati. Quintil. lib. 2. cap. 17.
- Injicere voluptatem. V. INJICIO.
- Legere cum voluptate, Cum delectatione. Cic. 5. de Finib. 51. Quid cum fictas fabulas, equibus utilitas nulla duci potest, cum voluptate legimus?
- Locupletata voluptas in perfectione vitæ. V. LOCUS.
- Loqui ad voluptatem. V. LOQUOR.
- Percipienda voluptas oculis. Ovid. 4. de Pont. 9. 38.
- Perfundi voluptate. Cic. de Clar. Orat. 188. Delectatur audiens multitudine, & ducitur oratione, & quasi voluptate quadam perfunditur.
- Permulcere aures assitentium pravis voluptatibus. Quintil. lib. 2. cap. 12.
- Permulceri voluptate lætissima. V. PERMULCRO.
- Petere voluptatem audientium. Quintil. lib. 5. cap. 1.
- Satiata voluptas. Stat. 6. Theb. 294.
- Esse voluptati, Gratum esse. Cic. 1. Fam. 7. Quod mihi de filia, & de Crassipede gratularis, agnosco humanitatem tuam speroque & opto, nobis hanc conjunctionem voluptati fore.
- Esse in voluptate. Cic. 1. de Finib. 38. His rebus instructus semper est in voluptate.
- Esse in voluptate & Dolere, contraria. Cic. 4. Acad. 21.
- Voluptas, mala est aliquando. Plaut. Merc. 5. 3. 1. Cic. de Senect. 44. Divine enim Plato escam malorum voluptatem appellat, quod, &c.
- Voluptas maxima est inimica virtuti, bonique naturam fallaciter imitando adulterat. Cic. in Partit. 90.
- Omnis voluptas honestati est contraria. Cic. 3. Off. 119.
- Capitalis pestis est voluptas. Cic. de Senect. 39. Nullam capitaliorem pestem, quam voluptatem corporis, hominibus a natura datam, cujus voluptatis avidæ libidines temere & effrenate ad potiundum incirarentur.
- Omnium malorum mater voluptas. Cic. 1. de Legib. 47. Vel ab ea, quæ penitus in omni sensu implicata infidet, imitatrix boni, voluptas: in malorum autem omnium mater.
- In voluptatis regno virtus non potest consistere. Cic. de Senect. 40.
- A voluptatibus. V. A vel AB.
- Affuetudo voluptatum. Tacit. 2. Hist. 62.
- Condimentum voluptatis. V. CONDIO.
- Ministræ voluptatum. V. Minister, in MINISTRO.
- Confusa voluptas amhorum. Ovid. 15. Epist. 49.
- Furtiva voluptas. Ovid. 4. Met. 327.
- Indigna homine docto voluptas. Cic. 2. Off. 2. Nec me angoribus dedidi, quibus essem confectus, nisi his restitiffem: nec rursus indignis homine docto voluptatibus.
- Irritata voluptas. Ovid. 2. de Arte Am. 681.
- Libidinosa voluptas. V. LIBIDO.
- Lucrosa voluptas. Ovid. 1. Amor. 10. 35.
- Mutua voluptas. Lucret. lib. 4. 1195.
- Amplexari voluptatem. V. AMPECTOR.
- Avolat voluptas. V. AVOLO.
- Capere voluptatem cum aliqua, i. e. Concumbere. Plaut. Amph. prol. v. 114.
- Dedere se voluptatibus. V. DEDO.
- Inherere voluptatibus. V. INHERRO.
- Invenire novam voluptatem. Cic. 5. Tusc. 20. Xerxes præmium proposuit qui invenisset novam voluptatem.
- Liquefcere voluptate. V. LIQUOR, oris.
- Mollit blanda voluptas truces animos. Ovid. 2. de Arte Am. 477.
- Nocet empta dolore voluptas. Hor. 1. Epist. 2. 55.
- Perfluere voluptatibus. V. PERFLUO.
- Placet inconcessa voluptas. Ovid. 3. Amor. 4. 31.
- Properata voluptas. Ovid. 1. Amor. 4. 47.
- Sperata voluptas. Ovid. 2. Met. 862.
- Spernere voluptates. Hor. 1. Epist. 2. 55.
- Voluptas dicitur etiam de Spectaculis, Ludis & Certaminibus. Treb. Pollio in Gallien. cap. 10. Quæ voluptates paratæ sunt? qualis cras erit scæna? Et Vopisc. in Aureliano cap. 34. Datæ sunt populo voluptates ludorum scænicorum. [Pl tantum, Voluptates.
- VOLUPTATULA**, æ. f. Diminutivum apud Vivem de Fem. Christ. H. St.
- VOLUPTARIUS**, a, um. Adj. Quod voluptatem affert. Plaut. Pœn. 3. 2. 25.
- Liberum ut commonstrarem tibi locum & voluptarium.
- Mollis & voluptarius. Cic. 5. Tusc. 88. Ordiamur ab eo, si placet, quem mollem, quem voluptarium dicimus.
- Impensæ rerum voluptarium. Cajus in l. utiles. D. de petit. here.
- Disciplina voluptaria. Cic. 1. de Finib. 37. Intelligaturque ea, quæ voluptaria, delicata, mollis, habeatur disciplina, quam gravis, quam continens, quam severa sit.
- Disputatio voluptaria. Cic. 3. de Orat. 59. Tum ab Aristippo, quem illæ magis voluptariæ disputationes delectarant.
- Homo voluptarius. Cic. 2. Tusc. 18. Ego a te non postulo ut dolorem eisdem verbis afficias, quibus Epicurus voluptatem, homo, ut scis, voluptarius. Plaut. Men. 2. 1. 34.
- Voluptarii atque potatores maximi. Cic. in Pison. 42. Atque hoc quidem etiam isti tui dicunt voluptarii Græci. i. e. Voluptatis assertores, quales erant Epicurei.
- Possessio voluptaria. Cic. 12. Att. 25. Voluptarias enim possessiones nolet Silius.
- Prædium voluptarium. Ulpian. in l. Si cujus rei. §. fructuarius. D. de usufr.
- Secta voluptaria. Seneca de Vita beata, cap. ult.
- Sensus voluptarius gustatus. Cic. 3. de Orat. 97. Quin etiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maxime voluptarius, quique dulcedine præter ceteros sensus commovetur.
- VOLUPTUARIUS**, a, um. Adj. Idem quod Voluptarius. Capitol. in Vero cap. 2. Fuit voluptuarius & nimis latus.
- Veneris voluptuariæ filius. Mart. Capell. lib. 2.
- VOLUPTARIS**, Adv. Apul. 3. Miles. p. 138. Transactis voluptarie paucis noctibus.
- VOLUPTUOSUS**, a, um. Adj. [ἐδωσις] Voluptuosus homo, qui perquam amat voluptatem.
- Res voluptuosa, Quæ in se habet voluptatem, Er plena est voluptatis, & quæ voluptate afficit. Plin. 3. Epist. 13. Voluptuosum esse utraque opera eodem viatico invifere.

Superl. Sidon. 2. Epist. 9. Voluptuosissimum tempus exegi.
VOLUPTUOSE, Adv. Sidon. 5. Epist. 20. Ad patriæ solum & præter occasionem voluptuose venit.
 Compar. Idem 1. 9. Voluptuosius relegendis versibus immorabere.
VOLUPTUOR, vel **VOLUPTOR**, Æri. Voluptate fruor. Apul. 7. Miles. p. 343. Quanto me felicior Daphne vicina, quæ mero & prandio matutino satiata cum suis adulteris voluptatur. V. Quintil. Decl. 3. & Voss. Erym. p. 566.
VOLUPTABILIS, e. Adj. [ἐὺς] Gratus, voluptuosus. Plaut. Epid. 1. 1. 19.
 Voluptabilem mihi tuo adventu attulisti nuntium.
VOLUPTIFICUS, a, um. Adj. Apul. 2. Florid. p. 17. Jovis stella benefica, Veneris voluptifica.
VOLUP, vel **VOLUPP**, [ἡδὺ] i. e. Delectabile. Plaut. Caf. 4. 2. 5. Facite animo vestro volupe. Ter. Phorm. 4. 3. 5. Venire saluum volupe est. V. Plaut. Afin. 5. 7. 1. & Gell. 12. 4.
 Sic Vesperugo, pro Vesperugo, Vide in **DOMUS**. H. St. Respicit Plautinum locum, ubi in quibusdam codd. pro Volupe legitur Volup, per apocopen.
VOLUPA, æ. f. Dea, voluptates hominibus afferens. August. de Civ. Dei 4. 8.
VOLUPTUOSUS, i. m. [ὀδυρότης] Poeta fuit Patavinus, qui Ennium secutus, rerum gestarum populi Romani annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna Cinna poetæ, 92. 7.
 At Volupsi annales Aduam morientur ad ipsum,
 Et laxas scombris sæpe dabunt tunicas.
VOLUTA, **VOLUTABERUM**, **VOLUTABE**, **VOLUTARIUM**, **VOLUTATIM**, **VOLUTO**. V. **VOLVO**.

V O M

VOMANUS, i. m. Fluvius Piceni. Plin. lib. 3. cap. 13. Sil. lib. 8. 349.
VOMER, Æris. m. V. **VOMO**.
VOMICA, æ. f. [ὄνυξ] Gl. G. L.] Tumor excrefcens, sive grossities illa, quæ nascitur in aliqua parte corporis, faniem frequenter emittens. V. **ABSCISSUS**. Cic. 3. de Nat. Deor. 70. Nec prodesse Pheræo lasoni, is qui gladio vomicam ejus aperuit, quam sanare medici non poterant. Plin. lib. 20. cap. 12. Petroselinum præcipuum ad vomicas.
 Putres vomicæ. Juven. 12. Sat. 95.
 Erumpit vomica. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Excitat vomicas dolor. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Laborare vomica. Celf. lib. 4. cap. 8.
 Oritur vomica. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Rumpere vomicam. Celf. lib. 2. cap. 8.
Vomica, de Suppuratione interiore. Celf. lib. 2. cap. 8. Quod si ne rupta quidem vomica, vel pure extrinsecus emissio, febris quievit Idem de interiore suppuratione loquens, lib. 3. cap. ult. Omnis tunc vomicæ finis est, ut rumpatur, indiciumque est pus, vel alvo vel ore redditum. Budæus.
Vomicam non infestiviter Plautus vocat Crumenam plenam argenti, in Perf. 2. 5. 11.
 Quid hoc, quod in collo tibi tumet? sA. vomica est, pressare parce.
Vomica, Concava loca, vetustate exesa. Lucil. lib. 29. Tyroneo & non mortifero adfectus vomica & vulnere. Non. 2. 902. Mercer. Vulnere.
Vomica Reipubl. apud Quintil. lib. 8. cap. 6. Non enim si Cicero recte sentinam Reipubl. dixit, fæditatem hominum significans, idcirco probem illum quoque veteris oratoris, Persecuisti Reipubl. vomicas.

VOMICUS, a, um. Adj. Senec. Controv. 2. 12. Fabianus Maximus primus foro Romano hunc vomicum morbum, quo nunc laborat, intulit. i. e. Malum maximum.
VOMICOSUS, a, um. Adj. Cæ. Aurel. Acut. 2. 17. Empyici, id est, vomicosi. conf. Veget. 1. 37.
VOMO, ui, itum, [ἐμίω, τὸ ἐξέρω, Gl. G. L.] Ære. Ejicere: proprie de cibus, ore per nauseam rejectis, dicitur. Cic. pro Deiot. 21. Quum, inquit, vomere post cœnam velle te dixisses, in balneum te ducere coeperunt.
 Bibere, vomere, effundere. Cic. in Pison. 23. Aliquod Lapitharum aut Centaurorum convivium ferebatur: in quo nemo potest dicere, utrum iste plus biberit, an vomuerit, an effuderit.
 In conspectu alicujus vomere. Cic. 2. Philipp. 63. Tantum vini in Hippia nuptiis exhauseras, ut tibi necesse esset in Pop. Rom. conspectu vomere postridie.
 In mensam vomere. Cic. 2. de Finib. 23. Nolim enim mihi fingere afotos, ut soletis, qui in mensam vomant, & qui de conviviis auferantur.
 Animam ille vomit purpuream, Sanguinem vomens exspiravit. Virg. 9. Æn. 349.
 Flammas ore vomit Cacus. Ovid. 1. Fast. 572.
 Fluctus vomit ac resorbet Scylla. Ovid. 12. Epist. 125.
 Vitam vomere. Lucret. lib. 6. 828.
VOMOR, Æris. Pass. Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandræ ore fanies lactea vomitur.
 Vomitur, Imperfonale. Cic. 2. Philipp. 144. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.
VOMENS, entis. Partic. Cic. 2. Philipp. 63. Is vomens frustis esculentis vinum redolentibus totum tribunal implevit.
 Fumum vomens Iupa. Virg. 5. Æn. 682.
 Ignes ore vomens. Idem. 8. Æn. 199.
VOMITUS, a, um. Partic. Cæ. Aurel. Acut. 3. 20. Egestio vomitorum spumosa.
VOMITIO, Æris. f. [ἐμεσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 126. Quid ea, quæ nuper, id est paucis ante seculis, medicorum ingeniis reperta sunt, vomitione canes, purgante autem, &c.
 Inimicæ oculis vomitiones. V. **INIMICUS**.
 Concitare vomitiones. Plin. lib. 24. cap. 18.
VOMITUS, Æris. m. [ἐμεσις, Gl. G. L.] Idem. ut,
 Araneosus vomitus. V. **ARANEA**.
 Varius vomitus. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Extrahere vomitum. lib. 2. cap. 8.
 Facere lib. 13. cap. 23.
 Inhibere. lib. 12. cap. 15.
 VOL. IV.

Invitare. lib. 22. cap. 14.
 Movere. lib. 31. cap. 8.
 Repetere. lib. 4. cap. 4.
 Sistere. lib. 20. cap. 14.
 Supprimere. lib. 4. cap. 5.
VOMITUM, i. n. Idem. Mart. Capella lib. 2. p. 25. Nausea & vomitio laborare.
VOMITOR, Æris. m. [ἐμεσις] Plin. lib. 23. cap. 1. Non expedire vomitoribus, sicut neque mustum, neque sapa, neque passum. Harduin. legit Vomitionibus. Jejuni vomitores. Senec. Epist. 88.
VOMITORIUS, a, um. Adj. [ἐμεσις] Quod vim vomitum faciendi habet. Plin. lib. 21. cap. 19. Hunc stomacho inutilem, & ideo vomitorium.
VOMITORIUM, i. n. Vomitoria in spectaculis dicimus, Unde homines glomeratim ingredienti in sedilia se fundunt. Macrob. 6. Saturn. 4. conf. Lips. de Amphith. p. 31.
VOMAX, Æcis. Libenter vomens. Compar. Sidon. 8. Epist. 3. Anus, quæ nihil litigiosius, bibacius, vomacius.
VOMITINA, æ. f. [ἐμεσις], Gloss. Latinogræc.
VOMITO, [ἐμίω] Ære. frequent. Columel. lib. 7. cap. 10. Quamquam pecudes biberunt, nausea correptæ vomitant, atque expurgantur. Et Suet. Vitell. cap. 13.
VOMITANS, antis. Partic. Sen. Epist. 18. Hoc multo fortius est ebrio ac vomitante populo, &c.
VOMIFICUS, a, um. Adj. ut, Vomilicum medicamen. Cæ. Aurel. Acut. 3. 4.
 Succus vomificus. Apul. de Herb. cap. 108.
VOMIFLUUS, a, um. Adj. ut, Passio vomiflua. Cæ. Aurel. Tard. 2. 14.
VOMER, vel **VOMIS**, Æris. m. [ὄνυξ, Gl. G. L. & G. L.] dicitur Id ferum in aratro, quod liras facit, & utrimque vomit, unde nomen habet. Plin. lib. 17. cap. 18. Vomerum plura genera: Culter vocatur prædensam, prius quam profcindatur, terram secans, futurisque sulcis vestigia præscribens incisuris, quas resupinus in arando mordeat vomer. Alterum genus est vulgare, rostrati ut vectis. Tertium in solo facili, nec toto porrectum dentali, sed exigua cuspidem in rostro. Virg. 1. Georg. 46.
 Depresso incipiat jam tum mihi taurus aratro
 Ingemere, & sulco attritus splendescere vomer. Ubi Servius,
 Vomer a frequenti aratione atteritur & decrefcit. Lucret. lib. 1. 315.
 — occulto decrefcit vomer in arvo. Dicimus autem &
 hic vomer, & hic vomis: sed ab utroque hujus vomeris facit. Virg. 1. Georg. 162.
 Vomis & inflexi primum grave robur aratri.
 Saucia vomeribus tellus. Ovid. 1. Met. 102.
 Aduncus. Ovid. 4. Fast. 927.
 Curvus. Ovid. 3. Amor. 8. 39.
 Duro fumans sub vomere taurus. Virg. 3. Georg. 515.
 Ferreus. Lucret. lib. 1. 315.
 Laureatus. V. **LAUREUS**.
 Obtusi vomeris dentem procudere. Virg. 1. Georg. 262.
 Rigidi vomeris ictu versatur tellus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 196.
 Unci vomeris patiens tellus. Virg. 2. Georg. 221.
 Perstringere aliquid vomere. Cic. 2. Philipp. 102. Cujus quidem vomere portam Capuæ pæne perfrinxisti, ut, &c.
 Pro Membro virili posuit. Lucret. lib. 4. 1267.
 Eicit enim sulci recta ratione viaque
 Vomerem, atque locis avertit feminis ictum.

V O P

VOP. Vopifcus.
VOPISCU, i. m. dicitur Qui ex duobus conceptis, uno abortu excluso, ad partum legitimum ducitur. Plin. lib. 7. cap. 10. Vopifcos appellabant e geminis, qui retenti utero nascerentur, altero interempto abortu. Namque maxima, etiam rara, circa hoc miracula existunt.
 De Flavio Vopifco, historico, cujus exstant vitæ paucorum Imperatorum, V. Voss. Hist. Lat. 2. 7.

V O R

VORANUS, i. m. [ὄρορα] fuit Q. Lucretius furacissimus libertus, quem nummularius nummos de mensa subtrahentem, & in calceos infarciendumprehendit. Cæ. lib. 10. cap. 49. Hor. 1. Serm. 8. 39. V. EXCALCIO.
VORO, [ὄρορα], Gl. G. L. & G. L.] Ære. Cibum non confectum deglutire. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Alia vorant, alia mandunt.
 Plaga vorat medullas. Senec. Hippol. 3.
 Rapidus vortex vorat navem. Virg. 1. Æn. 121.
 Vorare, Avidè fumere. Plaut. Truc. 1. 1. 22.
 Adduntur noctes: interim ille hamum vorat. V. Curc. Act. 3. v. 61. & in **HAMUS**.
 Litteras vorare, Cupide arripere. Cic. 4. Att. 10. Nos hic voramus litteras, cum homine mirifico (ita mehercule sentio) Dionysio.
 Viam vorare, Celerrime currere. Catul. ad Libel. 33. 7. V. **VIA**.
VORANS, antis. Partic. ut, Vorans Charybdis. Propert. lib. 2. 26. 53.
VORATUS, a, um. Partic. ut, Musca vorata. Martial. lib. 5. 18.
 Viscera vorata. Arnob. lib. 7. p. 249.
VORATIO, Æris. f. [ὄρορα] Catullus ad Porcium & Socracionem, 45. 7.
 — mei sodales
 Quæruunt in trivio vorationes. Alii legunt Vocationes, exponuntque de vocationibus ad convivium. V. **VOCATIO**, in **VOX**.
VORATOR, Æris. m. Hieron. adv. Jovian. 2. 11. Vorator & potator vini.
VORAX, Æcis. Adj. [ὄρορα], Gl. G. L.] Plurimum vorans. Cic. 2. Philipp. 67. Quæ Charybdis tam vorax?
 Voracibus impensis onerosus equitatus. Valer. Max. lib. 7. cap. 1. in fine.
 Ventris voracis placare jejunia. Ovid. 15. Met. 94.
 Ufura vorax. Lucan. lib. 1. 181.
 Compar. Ovid. 8. Met. 819.
 — quo copia major
 Est data, plura cupit, turbaque voracior ipsa est.
 Ffff

VORACITER, Adv. Macrob. 7. Saturn. 5. Voraciter invadere.
VORACITAS, ātis. f. Plin. lib. 2. cap. 107. Natura voracitatem in toto mundo avidissimam sine damno sui pascit.
VORAGO, inis. f. [*ῥόσμα*, Gl. L. G. & G. L. *καπίποις, ῥόσθης*, G. L.] Barathrum dicitur: quod in eam cadentia, non emergunt, sed quasi devorantur. Cic. 1. de Divin. 73. Qui quum per agrum Leontinum iter faciens, equum ipse demisset in flumen, summersus equus voragini- bus non exiitit.
 Ina vorago. Cic. in Sallust. 18.
 Ingens vorago faucibus patet. Senec. Herc. fur. 9.
 Lividissima, maximeque profunda vorago. Catullus ad Coloniam 18. 11.
 Pigra vorago, Limosa & cænosa. Sil. lib. 13. 562.
 Tenebrosa vorago. Stat. 6. Theb. 382.
 Tenax vorago. Catul. ad Coloniam 18. 26.
 Vasta voragine exæstuat gurgis. Virg. 6. Æn. 296.
 Vorago, aliter. Curt. lib. 8. 14. 4. Imber violentius, quam alias, fu- sus campos lubricos & inequitabiles fecerat: gravesque, & propemodum immobiles, currus illuvie & voragine hærebant.
 Metaph. Vorago patrimonii. Cic. pro Sext. 111. Tu meo periculo gur- ges ac vorago patrimonii heluabare?
 Scopulus & vorago. Cic. 3. de Orat. 161. Syrtim patrimonii, scopulum libentius dixerim: Charybdim bonorum, voraginem potius.
VORAGINOSUS, a, um. Adj. [*βραγαρηώδης*] Voraginibus plenum. Hirt. Bell. Hisp. cap. 29. Nam palultri & voraginoso solo currebat ad dexte- ram partem.
 Annis voraginosus. Ammian. 24. 22.
 Via voraginosa. Apul. 9. Met.
VORATRINA, æ. f. Vorago. Ammian. 17. 16. Patefactis subito voratri- nis, terrarum partes absorbent.
 Est etiam Popina. Tertull. Apol. cap. 39. Inde non epulis, non pota- culis, nec ingratis voratrinis dispensatur, sed egenis alendis human- disque.
VORSURA, V. Versura, in VERTO.
VORTEX, V. Vertex, in VERTO.
VORTO, Ære. V. VERTO.

V O S

VOS, veſtrūm vel veſtri, [*ὑμεῖς, ὑμεῖς*, Gl. L. G. & G. L.] Pronomen pluralis numeri a Tu. ut Virg. 5. Ecl. 21.
 Vos, coryli, testes.
 Ne cui veſtrūm ſit mirum. Ter. Heaut. prol. v. 1.
 Veſtrorum pro veſtrūm dixit Plant. Mostel. 1. 3. 122.
VOSMET, cum enclitica. Plaut. Capt. 3. 5. 18. Ita voſmet ajebatis.
VOSMETIPSI, [*ὑμεῖς αὐτοί*, Gl. G. L.] pro Vos ipſi. Cic. 4. Acad. 72.
 Nos autem dicimus ea nobis videri, quæ voſmet ipſi nobiliſſimis philoſo- phis placuisse conceditis. Et pro Roſc. Amer. 104. Quæ facitis, ejuſ- modi ſint ut ea dedita opera a vobis contra voſmet ipſos facere videamini.
VOSTER antiquæ, pro VESTER, q. V.

V O T

VOTA SOL. PRO. SAL. P. R. Vota ſolvit pro ſalute populi Romani.
VOT. SOL. DECEN. Vota ſoluta decennialia. **VOT. V.** Votis quin- quennialibus. **VOT. X.** Vota decennialia.
VORIENUS, i. m. Montanus, Narbonenſis rhetor & poeta nobilis, a Tiberio relegatus in Baleares. V. Tacit. 4. Ann. 42. Senec. Suaf. 21. & 28.
VOTUM, V. *νοῦκο*.

V O V

VŌVO, vōvi, ōtum, [*ὑπόνομα*, Gl. L. & G. L.] Ære. Deo aliquid ſancte promittere. Cic. 1. de Nat. Deor. 122. Quid optamus a diis immortalibus? quid vovemus? Hor. 3. Carm. 8. 6.
 Ex amiſſione alicujus rei vovere. Cic. 1. de Divin. 31. Quum propter pauperatatem ſues puer paſceret, una ex his amiſſa, voviſſe dicitur, ſi recuperaviſſet, uvam ſe Deo daturum, quæ maxima eſſet in vinea.
Votum vovere. Liv. 23. 19. Ovid. 9. Met. 793.
 Vota puer ſolvit, quæ femina voverat Iphis.
 Vovere in eadem verba. Liv. 33. 9.
 Vovere, pro Votis optare. Senec. de Benef. lib. 6. Et quicquid inimicus optaret, amantes vovent. Hor. 1. Epist. 4. 8.
 Quid voveat dulci nutricula majus alumno?
 Voveo, [*ὑπαίνομαι*, Gl. L. G.] Voto confectio.
 Caput vovere pro ſalute patriæ. Cic. 5. de Finib. 64. Noſtri impe- ratores pro ſalute patriæ ſua capita voverunt. i. e. Periculis ſe obje- cerunt. Al. Devoverunt. [Reſpicit Decios.
 Decimam vovere alicui. Cic. 3. de Nat. Deor. 88. Neque Herculi quiſ- quam decimam vovit unquam, ſi ſapiens factus eſſet.
 Templum vovere Deo. Liv. 1. 12.
VŌTUS, a, um. Partic. [*ὑποχθής*] Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Atearum templa ſunt publice vota & dedicata. Liv. 4. 12.
 Delubra vota Menti. Ovid. 6. Faſt. 241.
VŌTUM, i. n. [*ὑπόχθη*, Gl. L. G. & G. L.] Promiſſio facta Deo. Cic. 2. de Legib. 41. Diligentia votorum fatiſ in lege dicta eſt, ac voti ſponſio, quo obligamur Deo: pœna vero violatæ religionis juſtam reculationem non habet.
 Voti reus. V. REUS.
 Preces & Vota. Cic. pro Planc. 97. Eorumque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrhachium, quod erat in ſide mea petere, con- tendi.
 Promiſſum & Votum. Cic. 12. Att. 10. Sed jam quaſi voto quodam & promiſſo me teneri puro.
 Votum pro. Cato R. R. cap. 83. Votum pro bubus, ut valeant ſic facito.
 Amarum votum, Quod male cedit, quale fuit Midæ. Claud. 2. Conf. Stil. 229.
 Audax votum. Stat. 9. Theb. 623.

Furialia vota, Deſideria furioſa. Sil. lib. 8. 26.
 Furioſa, Furioſa cupiditas. Ovid. 10. Met. 370.
 Futile votum, Inane deſiderium. Sil. lib. 10. 340.
 Ignavum. Claud. Eutrop. 2. 394.
 Modesta parum vota. Ovid. 3. Trist. 8. 13.
 Nefarium votum. Cic. pro Cluent. 194. Quin etiam nocturna ſacrifi- cia, quæ putat occultiora eſſe, ſcelerataſque ejus preces & nefaria vo- ta cognovimus.
 Pavidum votum. Claud. de Bell. Gildon. 67.
 Pia vota, Piorum preces ad Deum. Ovid. 1. Met. 221.
 Publica. Ovid. 7. Met. 450.
 Temeraria vota. Tibul. lib. 3. 6. 27.
 Tristia vota. Ovid. in Ibin, 103.
 Annuit votis noſtris Deus. Claud. 2. Conf. Stil. 212.
 Affueſcere vocari votis. Virg. 1. Georg. 42.
 Canere vota diviſ, Hymnos & preces. Servius. Virg. 3. Æn. 438.
 Ceſſare in vota. V. CESSO.
 Concipere vota. Ovid. 7. Met. 583.
 Concepta vota. Sil. lib. 7. 77.
 Confugere ad vota. V. CONFUGIO.
 Corrigitur vota ſua, Suos appetitus. Ovid. 2. Met. 89.
 Damnari votorum, vel voti. V. DAMNO.
 Debere votum. Cic. 6. Verr. 12.
 Diſſolvere vota. Cic. 15. Att. 11. al. Diis ſolvere.
 Ducere vota ad bonos exitus. Hor. 4. Carm. 8. 34.
 Duplicare vota metu. Virg. 8. Æn. 556.
 Effundi in vota. Tacit. 1. Ann. 79.
 Exſequi annua vota. Virg. 5. Æn. 51.
 Facere vota, pro Optare. Cic. pro Milon. 76. Vota enim faceretis, ut in eos ſe potius mitteret, quam in veſtras poſſeſſiones. V. FACIO.
 Facere vota parcius. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2.
 Facere vota de aliquo ægroto. Cic. 8. Att. 25.
 Ovid.
 Atque aliquis pendens in cruce vota facit. H. St. V. 1. ex Po 6. 58.
 Vota homines parcius facerent. Vide Senecam lib. 2. de Benef. cap. 1. ubi dicit etiam Deos precari. Virgil. Ceſſit in vota preceſque. H. St. Poſterius errorem puto.
 Inhibere vota alicujus rogando. Ovid. 16. Epist. 117.
 Liberari voti, pro Voto. Liv. 5. 28.
 Nectere vota votis. Lucret. lib. 5. 1201.
 Nuncupare vota. V. NUNCUPO.
 Obligare votis caput. Hor. 2. Carm. 8. 6.
 Onerare votis æthera, Iterum atque iterum vota deo polliceri. Virg. 9. Æn. 24.
 Perfecta vota ordine. Virg. 3. Æn. 438.
 Perſolvere votum. V. PERSOLVO.
 Polcere opem votis. Ovid. 3. Faſt. 594.
 Reddere vota. V. REDDO.
 Repetere vota. Quintil. in proœm. lib. 4.
 Sacratat immortale votum diis. Virg. 8. Æn. 715.
 Sancire ſeralia vota diis Stygiis contra aliquem. Stat. 11. Theb. 345.
 Solvere vota. V. SOLVO.
 Solvere fidem voti. Ovid. 1. Faſt. 642.
 Superare ſupplicibus votis iram numinis. Virg. 8. Æn. 60.
 Suſcipere vota. V. SUSCIPIO.
 Suſpendit tacito vota labello. Catul. Argon. 62. 104.
 Timere erecto voto aliquid. Stat. 6. Theb. 756.
 Vocare aliquem in vota. Virg. 5. Æn. 514.
 Vocare divos in vota. Virg. 5. Æn. 234.
 Vocare imhrem votis. Virg. 1. Georg. 157.
 Vocari votis affueſce. Virg. 1. Georg. 42.
 Votum [*ἀνάθημα*] eſt Ipſa res Deo dicata. Petron. cap. 19. Stipant gra- ves equi reſeſſus Danaï, & in voto latent. i. e. In equo, quem Græci Palladi voverant. conf. Virg. 3. Æn. 279.
 Votum, Voluntas & deſiderium: quod ea valde deſideramus, quæ voto a Deo poſcimus. Cic. 14. Fam. 4. Si hæc mala fixa ſunt, ego vero te quamprimum, mea vota, cupio videre. Sed emendati libri habent, Mea vita.
 Ad votum. V. AD.
 Compos voti. V. COMPOS.
 Voto, [*ὑπόθεσις, ὁμοτιμία*.] Gloſſ. Latinogræc.
 Matura vota coloni. Ovid. 8. Met. 449.
 Deplorata vota jacent. Ovid. 1. Met. 273.
 Sternuntur ſegetes & deplorata coloniſ,
 Vota jacent. h. e. Spes valde plorata ab agricolis. Vota autem vocat Frumenta multis votis & precibus expetita.
 Expoſcere pacem votis. Virg. 3. Æn. 261.
 Fingere voto aliquem. Plin. Epist. 112.
 Fovere ſua vota animo. Ovid. 7. Met. 633.
 Frui votis. Valer. 4. Argon. 760.
 Implere votum alicujus. Curt. lib. 4. 13. 24.
 Obire vota. Paterc. lib. 2. 35. extr. Catilina non ſegnius vota obiit, quam ſceleris conandi conſilia inierat.
 Petere voto, i. e. Optare. Plin. 14. Epist. 17.
 Potiri voto. Ovid. 9. Met. 313.
 Reſpondere votis alicujus, Satisfacere deſiderio. Virg. 1. Georg. 47.
 Eſt in voto. Perſ. 3. Sat. 48.
 Jure, etenim id ſummum quid dexter ſenio ferret,
 Scire erat in voto. h. e. In deſiderio meo ſummum.
 Succedere in vota alicujus. i. e. Idem velle quod ante te alius concu- piverit. Ovid. 11. Met. 227.
 Superant modum tua vota. Stat. 1. Achil. 1. 45.
 Vota, Nuptiæ. Hinc, Cum ſpe votoque uxoris tranſigere, Contrahere matrimonium eſt. Tacit. de German. 19. 4. Melius quidem adhuc quadam civitates in quibus tantum virgines nubunt, & cum ſpe voto- que uxoris ſemel tranſigitur.
 Vota ſecunda, i. e. Nuptiæ ſecundæ. Juſtinian. Novel. 2. C. 2. §. 2.
 Vota & Nota confunduntur in MSS. V. Drakenb. ad Sil. 3. 34. & 6. 437.
VOTIVUS, a, um. Adj. [*ὑποχθητός*, Gl. G. L.] Quod ex voto dari pro- mittitur. Hor. 1. Epist. 3. 36.

Pascitur in vestrum reditum votiva juvenca.

Aures votivæ, Quæ cupiunt aliquid audire. Plaut. Casin. prol. 29.

Legatio votiva, Quæ pro voto ac voluntate vel voluntarie suscipitur.

Cic. 14. Att. 2. Simulque cogites, quid agendum nobis sit, super legatione votiva, quod in his locis moneor a multis ne in Senatu Calendis admittam. V. Legatio, in LEGO, are.

Ludos votivos appellat Cic. 2. Verr. 31. Quos Pompejus voverat, si Sertorium superasset. Ascon. Plin. lib. 7. cap. 48. Ludis pro salute divi Augusti votivis.

Preces votivæ, Quibus aliquid cum voto poscimus.

Tabella votiva. Hor. 1. Serm. 1. 33. V. Tabella, in TABULA.

Tura votiva. Ovid. 3. Amor. 12. 9.

Noctes votivæ. Tibul. lib. 1. 3. 29.

Votivum, Quod voto desideratum est. Apul. lib. 6. Tota civitas ad votivum conspectum effunditur.

Votivum, est Gratum, ex voto. Trebell. Pollio in Gallien. cap. 3. Constabat, votivum illi fuisse, quod imminentem cervicibus suis gravitatem patriam non haberet.

VOTO, Ære. frequentat. Onomast. Vet. Voto, ἰερολογία. V. Jornand. de Regn. Success. in Julian. Parabata.

VOTIVUS, a, um. Partic. Voritum veteres Religione aliqua prohibitum vel interdictum dici voluerunt. Plaut. Afin. 4. 1. 44.

Nolo habere illam causam, & votitam dicere. Ex Nonio, 1. 215.

VOTIFERA, Æra, Ærum. Adj. Votivus. Stat. 4. Silv. 4. 92.

Votiferaque meas suspendit ab arbore vittas.

V O X

VOX, vōcis. f. [φωνή, Gl. L. G. & G. L.] Omne quod sonat. Fit δὲ τῷ βῶθῳ, quod est voco. Priscianus lib. 1. Vox dicta est, vel a vocando, ut dux a ducendo: vel δὲ τῷ βῶθῳ βῶθ, ut quibusdam placet. Cic. in Orat. 55. Vocis mutationes totidem sunt, quot animorum, qui maxime voce commoventur. Ibid. 57. Mira est enim quædam natura vocis, cujus quidem e tribus omnino sonis, inflexo, acuto, gravi tanta sit, & tam suavis varietas perfecta in cantibus. Idem 1. Acad. 19. In lingua etiam explanata vocum impressio.

Vocis genera permulta. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Vocis genera permulta, canorum, fuscum, lene, asperum, grave, acutum, flexibile, durum: quæ hominum solum auribus judicantur. Idem 3. de Orat. 214. Nam voces ut chordæ sunt intentæ, quæ ad quemque tactum respondeant, acuta, gravis: cita, tarda: magna, parva: quas tamen inter omnes est suo quoque in genere mediocris. Arque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene, asperum: contractum, diffusum; continenti spiritu, intermisso; fractum, scissum: flexo sono, attenuatum, inflatum.

Vocis quantitates insuper & qualitates varias facit Quintil. lib. 11. cap. 3. Sed ne vox quidem (ait) nisi liberalis, actionem habere optimam potest. Bona enim firmaque, ut volumus, uti licet: mala vel imbecilla & inhibet multa, ut insurgere, exclamare: & aliqua cogit, ut summittere, deflectere, &c. Paulo post, Natura vocis spectatur quantitate & qualitate, Quantitas est simplicior. In summa enim grandis, aut exigua est: sed inter has extremitates mediæ sunt species, & ab ima ad summam, ac retro, multi sunt gradus. Qualitas magis varia est. Nam est & candida & fusca, & plena & exilis, & lenis & aspera, & contracta & fusa, & dura & flexibilis, & clara & obscura. Ibidem, Non enim tam molli teneraque voce, quam forti ac durabili opus est. Paulo post, Alioqui nitida illa & curata vox insolitum laborem recusabit, Rursus ibidem, Itaque sit ipsa vox primum (ut sic dicam) sana, id est nullum eorum, de quibus nunc dixi, patiatur incommodum: deinde non subfunda, rudis, immanis, dura, rigida, vana, præpinguis, aut tenuis, inanis, acerba, pusilla, mollis, effeminata. Et aliquanto post, Ornata est pronuntiatio, cui suffragatur vox facilis, magna, beata, flexibilis, firma, dulcis, durabilis, clara, pura, fecans aëra, auribus sedens. Ibidem, Nam vox, ut nervi, quo remissior, hoc & gravior & plenior: quo tenior, hoc tenuis & acuta magis est. Sic ima vim non habet, summa rumpi periclitatur. Paulo post, Sic velut media vox, quem habitum a nobis acceperit, hunc iudicium animis dabit. Est enim mentis index, & velut exemplar, ac totidem, quor illa, mutationes habet. Itaque latis in rebus plena, simplex, & ipsa quodammodo hilaris fluit: at in certamine erecta totis viribus, & velut omnibus nervis intenditur. Atrox in ira, & aspera ac densa, & respiratione crebra. Paululum in invidia facienda lenior, quia non fere ad hanc nisi inferiores confugiunt: ac in blandiendo, fatendo, satisfaciendo, rogando. lenis & summissa. Suadentium, & moventium, & pollicentium, & consolantium gravis: in metu & reverentia, contracta: adhortationibus fortis: disputationibus teres: miseratione flexa & flebilis, & consulto quasi obscurior: at in egressionibus fusa, & securæ claritatis: in expositione ac sermonibus recta, & inter acutum sonum & gravem media. Attollitur autem concitatis affectibus, compositis descendit, pro urriusque rei modo altius vel inferius. Multo post, Vox temperata, ac gestus modestus. Ibidem, Fusa illa vox, qualem Cicero fuisse in Antonio dicit. Iterum, Erecta & concitata voce dicenda sunt. Paulo post, Nam vox quoque Demetrii jucundior, illius acrior erat.

Absonus voce. V. ABSONUS.

Plenior voce. Cic. 1. de Orat. 232. Ego enim neminem nec motu corporis neque ipso habitu atque forma aptiorem, nec voce pleniorum, aut suaviorem mihi videor audisse.

Asperitas vocis. Lucret. lib. 4. 546.

Bona vocis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Cantus vocis. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Contentio vocis & Remissio, contraria. Cic. 1. de Orat. 261. V. Contentio, in CONTENDO.

Copulatio inoffensa vocum. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Discrimina vocum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Flexus vocis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Intensio vocis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Iter vocis. Ovid. 2. Met. 830.

Jucunditas claritasque vocis. Quintil. in proem. lib. 6.

Modestia vocis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Remissio vocis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Splendor vocis. Cic. in Brut. 164.

Splendorem voci affert porrum. Plin. lib. 20. cap. 6.

Suavitas vocum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Varietas vocum. Cic. 2. de Divin. 9. Aut si furdus sit, varietates vocum aut modos noscere?

Absona. V. ABSONUS.

Abfunda. V. ABSUNDUS.

Accusatoria vox. Liv. 45. 10. Popilius quæ singuli universique eo bello hostiliter dixerant fecerantque, retulit: & vir asper ingenio, augebat atrocitatem eorum, quæ dicerentur, vultu truci & accusatoria voce.

Acerba. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Acrior. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Acuta. V. ACUO.

Æquissima vox & Turpissima, opponuntur. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 14.

Amœnæ voces. Lucan. ad Pison. 81.

Angusta. Juven. 3. Sat. 90.

Anhela. Claud. 2. in Eutrop. 414.

Animosa vox. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 16.

Affidua. Virg. 4. Æn. 447.

Atrox. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Bona. V. BONUS.

Candida. Quintil. lib. 9. cap. 3.

Canora. V. CANO.

Clara & suavis. Cic. 1. Off. 133.

Clarifona vox. Catul. Argon. 62. 320.

Concitata vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Confusa. Lucret. lib. 4. 566.

Consona. Sil. lib. 5. 199.

Constans. Ovid. 1. Amor. 4. 70.

Contenta vox. Cic. in Orat. 57. Volet igitur ille, qui eloquentiæ principatum petet, & contenta voce atrociter dicere, & summissa leniter, & inclinata videri gravis, & inflexa miserabilis. Contenta vox est quæ aliquid atrociter insectatur, ut in Pisonem, Tune etiam immanissimum ac foedissimum monstrum, ausus es, &c. Summissa vox est, qua leniter aliquid, & quadam cum jucunditate pronuntiare studemus; hæc superiori penitus contraria est. Inclinata vox est, qua aliquid graviter & sententiose pronuntiamus; quo genere vocis utimur potissimum in exordiis, & alibi, quoties occurrunt graves aliquæ sententiæ. Inflexa vox est, qua conamur auditorum animos ad misericordiam commovere: qualis in perorationibus frequenter esse solet.

Contracta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Densa. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Diffona. Stat. 8. Theb. 620.

Dulcis & clara vox. Cic. in Orat. 57.

Dura. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Durabilis. Ibid.

Erecta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Exigua. Virg. 6. Æn. 493.

Facilis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Feminea. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Ferrea. Virg. 6. Æn. 626.

Fessa loquendo. Ovid. 3. Trist. 3. 85.

Ficta. Lucan. lib. 3. 102.

Flebilis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Fusca, i. e. Subrauca. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Grandis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Grandior & plenior vox. Cic. in Brut. 288.

Gravis vox, cui opponitur Exilis. Plin. lib. 11. cap. 51.

Hilaris. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Hiulcæ voces. V. HIULCUS.

Horrenda. Virg. 9. Æn. 112.

Incerta. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Inclinata. Cic. in Orat. 57. V. Contenta vox.

Inflexa vox. V. Contenta vox, paulo ante.

Infragilis vox. Ovid. 1. Trist. 5. 53.

Ingeniosa mutandis sonis. Ovid. 2. Amor. 6. 18. De psittaco.

Ingens. Virg. 1. Georg. 477.

Ingloria. Stat. 5. Silv. 3. 139.

Interrupta atque moriens. V. INTERRUPO.

Iracunda. Ovid. 2. Met. 483.

Lenis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Liberalis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Limpida vox. Plin. lib. 34. cap. ult. De sandaracha.

Languens, ut, Sine contentione vox, nec languens, nec canora. Cic. 1. Off. 133.

Liquata vox apud Macrobius in Hostii carmine, videtur esse, quæ liquido gutture disecta, claraque foras editur, quam scilicet guttur ipsum liquat, & liquidam transmittit: atque ab his, quæ colo liquantur per translationem id dictum est. Turnebus.

Liquidæ voces avium. Lucret. lib. 5. 1378.

Lugubris. Lucret. lib. 4. 552.

Mæta. Virg. 2. Æn. 280.

Magna. Cic. de Senect. 14. Voce magna & bonis lateribus suavissem.

Minax. Hor. 1. Carm. 10. 10.

Mollis, Effeminata & muliebris. Cic. 3. de Orat. 38. Sunt enim certa vitia, quæ nemo est, quin effugere cupiat, mollis vox, ut muliebris, aut quasi extra modum absona atque absurda est.

Morbunda. Stat. 8. Theb. 642.

Nitida. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Obscura. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Obtusa. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Parvæ vocis murmura. Ovid. 12. Met. 49.

Peracuta vox. Cic. in Brut. 214.

Permanens vox. Cic. in Brut. 141. i. e. Non fracta, firma.

Plena. Cic. de Clar. Orat. 288. Subfella grandiorum & pleniorum vocem desiderant.

Præpinguis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Pura. Pers. 5. Sat. 28.

Pusilla. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Rara. Virg. 3. *Æn.* 314.
 Rigida. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Rauca. Ovid. 6. Met. 377.
 Recta. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Refona. Ovid. 3. Met. 496.
 Rustica. Cic. 3. de Orat. 38. Rustica vox & agrestis quosdam delectat, quo magis antiquitatem, si ita sonet, eorum sermo retinere videatur.
 Sacra. Ovid. 2. Met. 278. al. Sicca.
 Sana. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Serena. Perf. 1. Sat. 19.
 Splendida vox, i. e. Clara. Cic. in Brut.
 Suavis & canora. Cic. de Clar. Orat. 234.
 Suavissima vox. Cic. in Orat. 149. Verbaque sunt quam suavissimis vocibus.
 Subrauca. Cic. in Brut. 141.
 Subsurda. Quintil. lib. 11. cap. 3. [Loc. supra V. An Subabfurda?
 Summissa. Ovid. 4. de Pont. 3. 42.
 Tenera. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Tenuata. Ovid. 2. Met. 373.
 Tenuis vox & tinnula. V. Deducere vocem, in *DEBUCO*.
 Teres. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Tinnula. Catull. in Epirhal. Juliae, 59. 13.
 Truculenta vox. Plin. lib. 11. cap. 2.
 Trux. Sil. lib. 1. 68.
 Veneranda. Lucan. lib. 2. 530.
 Virilis. Ovid. 4. Met. 382.
 Ululans. Cic. in Orat. 27.
 Abotitur vox. V. *ABORIO*.
 Accommodare vocem. V. *ACCOMMODO*.
 Equiparare aliquem voce. Virg. 5. Ecl. 48.
 Alloqui patriam voce maesta. Catull. de Bercynth. 61. 49.
 Atcellere & Submittere vocem, sunt opposita. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Boans vox. Ovid. 3. de Arte Am. 450.
 Canere inclinata ululantique voce, more Asiatico. Cic. in Orat. 27.
 Captus dulcedine vocis. Ovid. 1. Met. 709.
 Complere timenda voce nemus. Hor. Epod. 6. 9.
 Comprimerere vocem. V. *COMPRIMO*.
 Concipere mente vocem alicujus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Condere vocem alicujus memori aure. Ovid. 19. Epist. 98.
 Conferre vocem in quæstum. V. *CONFERO*.
 Confirmatur vox hoc modo. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Confirmata constitutaque vox. Ibid.
 Confiteri magna voce. V. *MAGNUS*.
 Consequi vocem gradu. V. *CONSEQUOR*.
 Contendere voce. V. *CONTENDO*.
 Continere vocem. V. *CONTINEO*.
 Conturbatur vox. Lucret. lib. 4. 563.
 Curata vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Currit vox. V. *CURRO*.
 Custodire vocem. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Deducere vocem. V. *DEBUCO*.
 Demissa voce loqui. Virg. 3. *Æn.* 320.
 Deplorare voce lamentabili. V. *LAMENTOR*.
 Descendit vox, hoc est Deprimitur, submittitur. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Devoratur vox, Præ dolore loqui nequit. Ovid. 13. Met. 539.
 Devoratur vox. Plin. lib. 11. cap. 51. Mira sunt de voce digna dictu. In theatrorum orchestris scribe aut arena superjecta devoratur, & in rudi parietum circumjectu, doliis etiam inanibus. Currit eadem concavo vel recto parietum spatio, quamvis levi sono dicta verba ad alterum caput perferens, si nulla inæqualitas impediatur.
 Dicere aliquid acuta voce. Hor. 3. Carm. 4. 3.
 Distinguere vocem lingua. Sil. lib. 1. 78.
 Dat voces lingua. Ovid. 9. Met. 563.
 Dare vocem alienæ personæ. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Ducere longas in fletum voces. Virg. 4. *Æn.* 463.
 Effundere voces ad æthera. Virg. 8. *Æn.* 70.
 Elisa vox, in illum sonum erumpit, cui *Γραει κλωσμηδ*, nomen, ab immaturo gallorum cantu, dederunt. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Eluctata vox. Stat. 1. Achill. 525.
 Emittere vocem. Tibul. lib. 1. 9. 27.
 Exasperatur vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Exasperant vocem fauces ræ. Ibid.
 Excitare vocem. Cic. 1. de Orat. 251. Tamen me auctore nemo dicendi studiosus, Græcorum more Tragædorum voci serviet, qui & annos complures sedentes declamant & quotidie antequam pronuntient, vocem, cubantes, sensim excitant: eandemque, cum egerunt, sedentes, ab acutissimo sono usque ad gravissimum sonum recipiunt.
 Exercere vocem pronuntiatione. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 Expavere trucem vocem. Sil. lib. 1. 67.
 Exprimere voces. Lucret. lib. 4. 553.
 Expromere anhelam vocem. Claud. 2. in Eutrop. 390.
 Exstincta vox. V. *EXSTINCTUS*, in *EXSTINGUO*.
 Fertur vox ad aures. Virg. 3. *Æn.* 40.
 Flectere vocem. Ovid. 2. Amor. 4. 25.
 Fractæ voces ad litora. Virg. 3. *Æn.* 556.
 Frangitur vox vitio faucium. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Fundo extremam vocem cum sanguine. Virg. 4. *Æn.* 621.
 Fusa vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Glutire vocem. Plin. lib. 10. cap. 12.
 Impedire vocem loquentis. Ovid. 13. Met. 745.
 Inclamare aliquem magna voce. V. *INCLAMO*.
 Includit vocem dolor. V. *INCLUDO*.
 Induere voces dolentium. Tacit. 4. Ann. 12.
 Inflexere voces cantu Tibul. lib. 1. 7. 37.
 Inflexa vox ad miserabilem sonum. Cic. 2. de Orat. 193.
 Intendere vocem. Cic. 3. de Orat. 214. Voces ut chordæ sunt intentæ, &c.
 Invocare sollicita voce aliquem. Ovid. 10. Met. 639.
 Iterare resonis vocibus aliquid. Ovid. 3. Met. 496.
 Jungere vocem fidibus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Locare vocem. Juven. 8. Sat. 186.

Loqui primum incerta voce tentavit. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Loqui triliti voce. Ovid. 7. Met. 517.
 Mittere vocem. Lucret. lib. 3. 943.
 Modulari vocem. V. *MODULOR*.
 Mutare vocem. Cic. in Orat. 55. Vocis mutationes sunt totidem, quot animorum.
 Obscurant vocem fauces obtusæ. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Obscuratur vox vitio faucium. Ibid.
 Obtundere vocem. V. *OBTUNDO*.
 Parcere voci. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Penetrat vox ad aures. Ovid. 12. Met. 42.
 Persequi voce. V. *PERSEQUOR*.
 Præterradit vox fauces. Lucret. lib. 4. 531.
 Premere vocem, Continere vocem, tacere. Virg. 9. *Æn.* 323.
 Proclamare magna voce. Virg. 5. *Æn.* 345.
 Profusæ voces abiere domos atherias. Sil. lib. 6. 252.
 Profusa immoderate vox. V. *IMMOBERATUS*.
 Referuntur voces usque. Cic. 1. Q. frat. 1. 33. Natura autem ita resonans, ut usque Romam significationes, voceque referantur.
 Remittunt vocem nemora. Virg. 12. *Æn.* 929.
 Replere litora voce. Ovid. 1. Met. 348.
 Resolvere vocem atque ora. Virg. 3. *Æn.* 457.
 Retorberere vocem. Plin. lib. 18. cap. ult.
 Roboratur vox. Plin. lib. 11. cap. 51.
 Rogare submissa voce opem alicujus. Ovid. 4. de Pont. 3. 42.
 Scinditur vox vitio faucium. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Sequi vocem fugientem. Virg. 1. *Æn.* 410.
 Simulare fictas voces læto tumultu. Lucan. lib. 3. 102.
 Strangulare vocem. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Suffocata vox majore rifu minus clara est. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Esse bona voce. V. *BONUS*.
 Erat vox in cursu. Ovid. 5. Fast. 245.
 Supprimere vocem. Cels. lib. 2. cap. 10.
 Supprimere vocem alicui. Ovid. 1. Met. 715.
 Temperata vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Tenuatur vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Terrere minaci voce aliquem. Hor. 1. Carm. 10. 3.
 Tollere vocem. Hor. de Arte Poet. 93.
 Tollere exiguam vocem. Virg. 6. *Æn.* 492.
 Tollere lugubri voce querelam. Lucret. lib. 4. 552.
 Trahere vocem ab imo pectore. Virg. 1. *Æn.* 375.
 Vocare voce aliquem. Virg. 12. *Æn.* 638.
 Vocare plena voce aliquem. Virg. 1. Georg. 388.
 Volutant vocem per atria. Virg. 1. *Æn.* 729.
 Urgenda vox non est ultra vires. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Urendi voce, multiplex ratio. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Vox toto instructa organo. Proverbiis speciem habet, significatque vocem firmam, facilem & tractabilem, quæque per omnes intentionis & remissionis gradus sequax & flexibilis traducitur: translato sermone a multis organis & hydraulis, quæ totius canonis musici varietates & flexus vocis & soni complectuntur. Quintil. 11. 3. Utique habens omnes in se, qui deliderantur, sonos intentionesque, & toto, ut ajunt, organo instructa. Ex Turnebo.
 Simulans vocum ales. Ovid. 2. Amor. 6. 23. de psittaco.
 Sonitus vocis, Vox buccinæ. Virg. 3. *Æn.* 669.
 Acuta vocis Hylæstor canis. Ovid. 3. Met. 224.
 Cygnea vox. V. *CYGNUS*, in *CYGNUS*.
 Liquidæ voces corvi. Virg. 1. Georg. 410.
 Tremulæ voces hædorum. Lucret. lib. 2. 367.
 Vigil anferis. Ovid. 2. Met. 538.
 Nec servaturis vigili Capitolia voce Cederet anferibus.
 Compollite voces, quibus opponuntur Simples. Quintil. lib. 1. cap. 5. [Hic sunt Dictiones, seu vocabula.
 Vox, pro Dicto. Sic sæpe apud Suetonium, ut in Vitellio cap. 2. in fine Hujus & illa vox, est sæpe facias. Sed & alibi sæpe pro dicto. H. St. Hæc vox, Civis, &c. Cic. 7. Verr. 168. Constitue nihil esse opis in hac voce, Civis Romanus sum.
 Ambiguæ voces, Dicta ambigua. Virg. 2. *Æn.* 99.
 Blandæ voces. Virg. 1. *Æn.* 674. Al. 670.
 Contumeliosæ voces. V. *CONTUMELIOSUS*, in *CONTUMELIA*.
 Dira Harpyiæ. Virg. 3. *Æn.* 228.
 Docta. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Effertatæ voces. Sen. Herc. fur. 6.
 Erudita vox Hortensii. Cic. de Clar. Orat.
 Facunda. Ovid. 4. Fast. 245.
 Falsa. Hor. 2. Carm. 2. 21.
 Ferox. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 320.
 Furialis. Cic. de Arusp. Resp. 39.
 Incelta. Ovid. 2. Trist. 503.
 Incorrupta vox bene judicantium. V. *INCORRUPTUS*.
 Infandæ vocis sonus. Sen. Agam. 13.
 Inhumana & scelerata. V. *INHUMANUS*.
 Inimica alicui. V. *INIMICUS*.
 Infana. Ovid. 11. Epist. 74.
 Legitima. Ovid. 3. de Arte 293.
 Libera. Liv. 39. 25.
 Muræ voces murmure. Stat. 2. Silv. 1. 104.
 Nuptialis. V. *NUPTIALIS*, in *NUBO*.
 Obscæna. Juven. 11. Sat. 172.
 Salutaris. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 10.
 Simples voces. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Sollicita vox. Ovid. 10. Met. 639. & 14. 706.
 Superba. Lucret. lib. 5. 1172.
 Supplex. Liv. 30.
 Tacita. Ovid. 9. Met. 300.
 Tristis. Ovid. 7. Met. 517.
 Viva. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Viva vox magis afficit. Plin. 2. Epist. 3.
 Una vox omnium. Cic. 9. Fam. 14. Atque hæc una vox omnium est.

Una voce, Uno ore, uno consensu. Cic. 1. de Orat. 46. Multi erant præterea præclari in philosophia & nobiles, a quibus omnibus una pæne repelli voce oratorem a gubernaculis civitatum, &c.
 Accipere voces. V. ACCIPIO.
 Addere voces lacrimis. Ovid. 13. Met. 576.
 Alit vox viva. Quintil. lib. 2. cap. 2. Tamen viva illa, ut dicitur, vox alit plenus.
 Annuere vocibus alicujus. Hor. 4. Carm. 6. 22.
 Audire & reddere voces notas. Virg. 6. Æn. 689. i. e. Familiariter loqui, ut ait Servius.
 Captare voces auribus. Ovid. 19. Epist. 53.
 Citat vox præconis. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Compellare aliquem voce. Virg. 5. Æn. 161.
 Compescere voces. Sen. Herc. Oeth. 11.
 Dicere tacita voce aliquid. Ovid. 9. Met. 300.
 Elicit vox vocem. Ovid. 1. Fast. 256. Interrogatio provocat ad respondendum.
 Eripere vocem ab ore loquentis. Virg. 7. Æn. 119.
 Excidit vox ore. Virg. 6. Æn. 686.
 Excipere vocem alicujus. Sen. Thyest. 1.
 Expromere mæstas voces. Virg. 2. Æn. 280.
 Ferre voces ad aliquem. Ovid. 5. Fast. 478.
 Fingere optime sibi voces. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Fundere voces. Catul. Argon. 62. 125.
 Habere voces, Tumultum facere. Cic. pro Muren. 50. Meministis enim, cum illius nefarii gladiatoris voces percubissent, quas habuisse in concione domestica dicebatur.
 Habere contemptam supplicis vocem. Catull. de Ruffa, 58. 4.
 Jactare voces inertes. Virg. 10. Æn. 322.
 Jactare voces ad sidera. Virg. 5. Ecl. 62.
 Incurrere in voces malevolorum. V. INCURRO.
 Ingeminare voces. Virg. 1. Georg. 411.
 Iterare voces. Hor. 1. Epist. 19. 12.
 Lacescere aliquem voce. Virg. 3. Ecl. 51.
 Mittere vocem contra aliquem. Cic. pro Cluent. 88. Hodierno die primum veritas vocem contra invidiam, his Judicibus freta, miserit. V. MITTE.
 Mittere vocem de. Cic. pro Flacc. 6. Vox de Quæstura nulla missa est.
 Mittere vocem pro se, aut pro aliquo. Cic. pro Sex. 4. Conciones haberi quotidie contra me: vocem pro me ac pro Repub. neminem mittere. Idem pro Cæli. 55. An aliquam vocem putatis ipsam pro se causam & veritatem posse mittere.
 Mittere voces furiales. V. MITTE.
 Mittere Liberam vocem. Liv. 35.
 Mittere superbas voces. Lucret. lib. 5. 1172.
 Moneri voce alicujus. Virg. 3. Æn. 461.
 Morari blandis vocibus aliquem. Virg. 1. Æn. 674.
 Movere numina voce. Virg. 4. Georg. 505.
 Multiplicare voces acceptas. V. MULTIPICO, in MULTUS.
 Negare constanti voce aliquid. Ovid. 1. Amor. 4. 70.
 Profundere vocem. Catul. Argon. 62. 202.
 Reddere voces. Virg. 1. Æn. 413.
 Referre voces pectore. Virg. 5. Æn. 409.
 Referre voce, per pleonasmum dicitur a poetis. Virg. 1. Æn. 213.
 Talia voce refert. Servius.
 Reverti nescit vox missa. Hor. de Arte Poet. 390.
 Rumpere vocem, Loqui. Virg. 2. Æn. 129. Idem. 3. Æn. 246.
 — rupitque hanc pectore vocem.
 Spargere voces ambiguas in vulgum. Virg. 2. Æn. 98.
 Temerantur incestis vocibus aures. Ovid. Trist. 503.
 Trahere aliquid pura voce, Verbis puris nec fictis enarrare aliquid. Perf. 5. Sat. 28.
 Tundi assiduis vocibus hinc atque hinc. Virg. 4. Æn. 448.
 Venit vox ad aures vulgi. Virg. 2. Æn. 119.
 Uti fallis vocibus. Hor. 2. Carm. 2. 21.
 Loqui Latina voce. Ovid. 3. Trist. 12. 40.
 Vox, pro Littera Vocali. Cic. in Orat. 151. In populari Platonis oratione est crebra ista vocum concursio, quam magna ex parte, ut vitiosam, fugit Demosthenes. i. e. Vocalium concursus, qui hiantem reddit orationem.
 Fraudare legitima voce litteram. Ovid. 3. de Arte Am. 293.
 VOCALIS, e. Adj. [φωνηεις, ἰσφωνος, Gl. G. L.] Quod est sonorum & summæ vocis. Plin. lib. 18. cap. 35. Ranæ quoque, ultra solitum vocales, sunt signa tempestatis. Cic. de Clar. Orat. 242. Addamus huc etiam, ne quem vocalem præterierit videamur. C. Colconium.
 Carmine vocali clarus Philammon. Ovid. 11. Met. 317.
 Chordas vocales impellere pollice. Tibul. lib. 2. 5. 3.
 Ora vocalia. Ovid. 5. Met. 332.
 Vocalis, Loquens. Val. Max. 1. 8. ext. 4. Ægles Samius, athleta mutus, cum ei victoriæ, quam adeptus erat, titulus & præmium eriperetur, indignatione accensus vocalis evasit.
 Vocales litteræ, [φωνήεντα γένηματα] dictæ, quia per se voces faciunt.
 Coeunt vocales frequentissime. Quintil. lib. 21. cap. 3.
 Concursus vocalium. Cic. in Orat. 77. Habet enim ille tanquam hiatus, concursu vocalium, molle quiddam.
 Compar. Sen. Quæst. Nat. 2. 29. Vocaliora sunt vacua quam plena.
 Superl. Plin. 4. Epist. 7. Eligere vocalissimum aliquem, qui legeret, &c.
 VOCALIS, is. m. [φωνηστικός, Gl. G. L.] Magister vocis.
 VOCALITER, Adv. Apul. 1. Milef. Januam vocaliter pulsare incipit. V. ibi Pricæum.
 VOCALITAS, âtis. f. [ἰσφωνία] Consonantia, quam Græci Euphonia vocant. Quintil. lib. 1. cap. 5. pr. Sola est, quæ notari possit, velut vocalitas, quæ ἰσφωνία dicitur.
 VOCISSIMUS, i. m. [ἰσσητός, Gl. G. L.] Echo.
 VOCŪLA, æ. f. dimin. [φωνή, Gl. G. L.] Cic. 1. Att. 23. Et cum recreandæ voculæ causa necesse esset mihi ambulare, hæc dictavi ambulans. Idem 3. de Orat. 96. Quanto molliores sunt, & delicatiora in cantu fle-

xiones, & falsæ voculæ, quam certæ, & severæ? Falsas voculas Budæus interpretatur *Deſchant*, f. *dichant*.
 Malevolorum voculæ. Cic. 2. Fam. 15. Sed incurrit hæc nostra laurus non solum in oculos, sed jam etiam in voculas malevolorum.
 Est enim Dicitio, verbum. Gell. 12. 14. Significatio hujus voculæ.
 VOCULATIO, ðnis. f. Accentus vocatur Nigidio, cum scribit, Deinde vocalatio qui poterit servari, si non sciemus in nominibus, ut Valeri, utrum interrogandi aut vocandi sint? Ex Gell. lib. 13. cap. 25.
 VOCIFEROR, [βοῶ, Gl. G. L. καταβοῶ, L. G.] âri. est, inquit Valla, Voce estrenata, non modo dolorem, sed etiam indignationem (quantum indignatio, doloris genus est) ostendere. Interdum sine affectu, sed tamen vehementius exclamare. Cic. 6. Verr. 39. Minitari absenti Diodoro, vociferari palam, lacrimas interdum vix tenere.
 Libere vociferari. Cic. pro Rosc. Amer. 9. Neque fati libere vociferari posse intelligo.
 Quid vociferabare, decem millia talentum Gabinio esse promissa? Cic. pro Rabir. Post. 21.
 Carmina ejus vociferantur. Lucret. lib. 1. 732.
 Æra vociferantur, i. e. Sonitum edunt. Lucret. lib. 2. 450.
 Res ipsa vociferatur. Lucret. 2. 1050.
 VOCIFERO, âre. Activum protulit Cic. (si locus mendo vacat) 4. Verr. 51. Nam me dies, vox, latera, deficient, si hoc nunc vociferare velim, quam miserum indignumque sit, &c. Al. Vociferari. Varro. 3. de R. R. cap. 9. Item qui elati sunt, ac vociferant sæpe in certamine pugnae. De gallis gallinaceis. Exttat & in Gloss. utroque.
 VOCIFERANS, antis. Partic. [καταφωνῶ] Virg. 2. Æn. 679.
 Talia vociferans, gemitu tectum omne replebat.
 Grave vociferans. Valer. 5. Argon. 170. V. & Liv. 22. 41.
 VOCIFERATIO, ðnis. f. [παυσίμορος, Gl. G. L.] Cic. 7. Verr. 155. Ante L. Flavii, ceterorumque de L. Herennio vociferatio commovebat? Sermo & vociferatio. Cic. pro Cluent. 30. Nam in ipso sermone hoc & vociferatione mortua est.
 Aperta vociferatio. Liv. 22. 43.
 Furiosa vociferatio. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Muliebris vociferatio. Auctor ad Herenn. lib. 3. 25. & 22.
 Uti vociferatione. Cic. pro Rosc. Amer. 12. Qua vociferatione in ceteris judiciis accusatores uti consueverunt.
 VOCIFERATUS, ðs. m. Idem quod Vociferatio. Plin. lib. 10. cap. 60. Mares quidem cum vociferatu sanguinem etiam ex oculis profundunt.
 VOCIFERATOR, ðris. m. Tertull. advers. Marc. 4. 11. Johannes vociferator in solitudine.
 VOCIFERARIUS, i. m. [φωνηστικός, Gl. G. L.] Qui docet vociferari.
 VOCIFICO, âre. Varro R. R. 3. 16. Quos vocificantes plures persequuntur etiam paucæ. Sed variant libri. conf. Gell. lib. 9. cap. 3. & Lips. lib. 3. Epist. Q. epist. 6.
 VOCO, [καλώ, Gl. G. L. & G. L. φωνώ, G. L.] âre. Clamare, appellare.
 Vocare ad se, Advocare. Plaut. Capt. 2. 2. 110.
 — præcipe
 Quæ ad patrem vis nuntiari. vin' vocem huc ad te? τ. voca.
 Voca illum verbis meis. Plaut. Amphit. 4. 2. Suppof. 2. 60.
 Clamare vocare suos. Virg. 12. Æn. 312.
 Clamoribus vocare hostem. Virg. 4. Georg. 76. Provocare. Servius.
 Nomine aliquem vocare. Virg. 11. Æn. 731.
 Voce magna vocavit Æneam. Virg. 10. Æn. 873.
 Auxilia vocans frustra. Virg. 5. Æn. 221.
 Deos vocare auxilio. Virg. 5. Æn. 686.
 Concilium vocare. Ovid. 1. Met. 167.
 Vocari aliquo. Lucan. lib. 1. 146.
 Ad libertatem servos vocare, Manumittere. Liv. 34.
 Ad pileum, Idem. V. PILERUS.
 Ad aliquem vocare. Cic. 4. Acad. 56. Primum quidem me ad Democritum vocas, cui non assentior, potiusque resellam. h. e. Adducis mihi testem Democritum.
 Ad exemplar alicujus vocare aliquem, Ei conferre. Plin. in Paneg. cap. 58. pr.
 Ad altercationes vocari. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Ad bella fata nos vocant. Virg. 11. Æn. 97.
 Ad exitium & vastitatem. Cic. 2. in Catil. 12. Templum deorum immortalium, tecta urbis, vitam omnium civium, Italiam denique totam, ad exitium & vastitatem vocas.
 Ad calculos aliquem vocare: h. e. Ad ineundam accepti & expensi rationem: quod mox dicitur Ad computationem. Liv. 5. 4. V. CALCULUS.
 Ad computationem vocare. Plin. in Paneg. cap. 38.
 Ad judicem vocare, Citare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Ad litteras alias. Cic. 1. de Finib. 1. Postremo aliquos futuros suspicor, qui me ad alias litteras vocent.
 Ad probationem vocare. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Ad procurationem rei alicujus vocari. Cic. 4. Att. 1. Et ad ejus procurationem sermone non solum plebis, verum etiam bonorum Pompejus vocaretur.
 Ad testimonium. Varro de R. R. 1. 4.
 Ad verbum. Cic. pro Cæcin. 81. Tu me ad verbum vocas, non ante venio quam recusaro.
 Ad vitam vocare, Revocare desperantem. Cic. 3. Att. 7. Quod me ad vitam vocas, unum efficis, ut a me manus absteineam.
 Ad utilitatem vocare. Cic. 2. de Orat. 312.
 Extra ordinem. Cic. 5. Verr. 8.
 In certamina divos, Provocare. Virg. 6. Æn. 172.
 In deorum concilium. Cic. 1. de Divin. 49.
 In consilium. Cic. pro Flacc. 77. Cur autem per te inimicum paternum in consilium vocavit?
 In contemplationem. Plin. lib. 32. cap. 11.
 In contentionem. Cic. pro Muren. 19. Reliqui temporis spatium in contentionem vocatur; ab utroque dissimillima ratione tractatum est.
 In disceptationem & controversiam vocari. Cic. 2. de Orat. 291.
 In dubium, Dubitare. Cic. pro Deiot. 39. Sed cum de illo laboro, tum de multis amplissimis viris, quibus semel esse ignotum a te oportet, nec beneficium tuum in dubium vocari, nec hære in animis hominum sollicitudinem sempiternam.

In iudicium. Cic. 3. Verr. 34. Ex ea die ad hanc diem, quæ fecisti, in iudicium voco.

In jus vocare. Cic. pro Quint. 61. Vadari vis: promittit. In jus vocas: sequitur.

In locum mortui. Cic. 2. Att. 19. Cosconio mortuo, sum in ejus locum vocatus. Al. Invitatus.

In lucem & tenebris vocare obscuram familiam. Cic. pro Deiot. 30. Rex enim Deiotarus vestram familiam, abjectam & obscuram, e tenebris in lucem vocavit.

In medium vocare rem. Cic. pro Cluent. 77.

In partem vocare, juris verbum est, pro Participem facere, & partiarium admittere. Cic. pro Cæcin. 12. Mulieres in partem vocatæ sunt. Virg. 3. Æn. 222.

— ipsumque vocamus

In prædam partemque Jovem. Nam & de præda diis immolabant, & partes etiam quasdam eis interdum suspendebant de tholo & consecrabant, ut Dianæ aprorum capita & cervorum cornua. Ex Turnebo.

In partem curarum. Tacit. 1. Ann. 11.

In sermonem longum. Cic. 1. de Legib. 13.

In spem. Cic. 3. Att. 15. Hæc nisi vides expediri, quam in spem me vocas?

In concionem aliquem, In iudicium. Cic. 4. Acad. 144. Quid me igitur, Luculle, in invidiam, & tanquam in concionem vocas?

In crimen, Accusare aliquem, Criminari. Cic. pro Rabir. 24. Hoc tu igitur in crimen vocas, quod cum iis fuerit C. Rabirius, quos amentillimus fuisset si oppugnasset?

In culpam vocari. Quintil. lib. 7. cap. 3.

In discrimen vocare, Periculo committere. Cic. 7. Verr. 132. Non omnes, qui tanto se scelere obstrinxerint, ut aut fidem suam corrumpi paterentur, aut iudicium corrumpere, in discrimen ac iudicium vocandi?

In discrimen vocari de vita & gloria. Cic. 1. Off. 83. Itemque alii de gloria & benevolentia civium in discrimen vocantur.

In simulationem probrorum. Cic. pro Font. 29. Tamen in falsam atque iniquam probrorum in simulationem vocabatur. [An in simulationem?

In invidiam aliquid. Cic. 7. Verr. 132. Etiam illud præcidas licet, quod supplicium more majorum sumpseris, securique percusseris, id circo a me in crimen & invidiam vocari, conf. In odium.

In luctum. Cic. 3. Att. 7. Non faciam ut enumerem miseras omnes, in quas incidi per summam injuriam & scelus, non tam inimicorum meorum quam invidiorum, ne & meum mærorem exagitem, & te in eundem luctum vocem.

In odium. Cic. 1. Off. 86. Nec vero criminibus falsis in odium aut invidiam quenquam vocabit.

In periculum vocare. Plin. Epist. 317.

In periculum ac discrimen. Cic. pro Lege Manil. 12. Quid quod salus sociorum summum in periculum ac discrimen vocatur?

In suspicionem. Cic. 7. Verr. 10. Leonidæ cujusdam Siculi familia in suspicionem vocata est conjurationis.

Vocare ad cœnam, Invitare. Cic. 6. Verr. 3. Deinde ipsum regem ad cœnam vocavit.

Ad cœnam per. Martial. lib. 2. 14.

Per te, perque tuam, vector lascive, puellam,
Ad cœnam Selium tu, rogo, taure, voca.

Convivam vocare. Plaut. Afin. 4. 1. 23.

Domum suam vocare aliquem, Ad cœnam, ut vult Scholiastes vet. Cic. pro Rosc. Amer. 52.

Esum & comestatum vocare, h. e. Ad cœnam & comestationem. Plaut. Men. 3. 1. 11. Idem Stich. 5. 4. 4.

Intra tecta vocare aliquem. Virg. 6. Æn. 525.

Vocaverat me in hunc diem. Plaut. Stich. 4. 1. 12.

Cras apud me eritis, & vos, & ille, cum vestris uxoris.

P. Et apud me perendie: nam ille heri me jam vocaverat

In hunc diem. h. e. Dixerat ut hodie venirem.

Clamore vocare deum. Virg. 1. Georg. 347.

Et Cererem clamore vocent in tecta. i. e. Invocent dari copiam frumentorum, Servius.

Voce vocare aliquem Deum. Virg. 6. Æn. 247.

Ignibus imponit sacris libamina prima,

Voce vocans Hecatem, cæloque eriboque potentem. Ubi Servius, Voce, non verbis, sed mysticis quibusdam sonis. Nam, ut in Lucano legimus, varie nomina invocantur.

Votis vocari. Virg. 1. Æn. 294.

In vota vocare, Invocare. Virg. 5. Æn. 514.

Pluviam vocat cornix, h. e. Portendit, & suo clamore quodammodo apperere videtur. Virg. 1. Georg. 388. Servius, Vocat, poetice ait: non enim vocat, sed denuntiat pluviam.

Vocare aliquem, Nomen imponere. Plaut. Afin. 3. 3. 62.

Haberi & vocari sapientem. Cic. 3. de Orat. 135. Sed ut ad Græcos referam orationem, septem fuisse dicuntur uno tempore, qui sapientes & haberentur & vocarentur.

Vocare & Subire. V. in SUBIBO.

Vocare pudicam tanti. Juven. 6. Sat. 136.

Bis quingenta dedit, tanti vocat ille pudicam. Sensus est, Cæfenniam maritus vocat pudicam, non quidem propterea, quod pudica sit, sed quod ei dotis nomine bis quingenta dederit. Dixerat enim, Optima sed quare Cæfennia, teste marito? Mox respondet, Bis quingenta, &c.

Crudelem vocare. Virg. 5. Ecl. 23.

Atque deos atque astra vocat crudelia mater.

Cucullum vocare. Viatores solebant cultores & vinitores fero colentes, appellare cucullos in desidiis probrum. Plin. lib. 18. cap. 66. Dum sciat inde natam exprobrationem fœdam putantium vites per imitationem cantus alitis temporaria, quam cucullum vocant: dedecus enim habetur opprobrii meriti falcem ab illa volucre in vite deprehendi, ut ob id petulantia sales, etiam cum primo vere laudentur, auspicio tamen detestabiles videantur. Aufonius quoque in Mosella istius petulantia ita meminit, 163.

— inde viator

Riparum subjecta terens, hinc navita labens

Probra canunt feris cultoribus. Ex Turnebo. V. CUCULLUS.

Quæ vocantur, αἱ κληόμεναι. Cic. pro Coelio 500. edit. Lamb. Quæ vulgo vocantur, cum aliquid non esse omnibus usitatum. (ιδιωτικῶν) aut quæ novo quodam nomine ita dicuntur, seu recentia. H. St.

VOCANS, antis. Partic. Virg. 3. Georg. 393.

In nemora alta vocans.

Pulchritudo corporis me ad se vocans, Alliciens. Petron. cap. 32.

Zephyrus vocantibus, Invitantibus. Virg. 3. Georg. 322.

VOCATUS, a, um. Partic. [κκλημένῳ] ut, Vocatus atque non vocatus audit. Hor. 2. Carm. 18. 40.

Tenuit moram nulla vocatos. Ovid. 1. Met. 167.

Venit ad exiguas turba vocata dapes. Ovid. 2. Fast. 362.

Ad pocula vocatus. Ovid. 14. Met. 294.

Opera est vocata. Plaut. Stich. 3. 2. 18. h. e. Rogavit me aliquis ut negotium aliquod transigerem pro eo.

VOCATIO, ðnis. f. Invitatio ad cœnam. Catullus ad Porcium & Socratio-nem 45. 7.

Vos convivia lauta sumptuose

De die facitis: mei sodales

Quærant in trivio vocaciones. i. e. Eo miseriæ sunt redacti, ut quærant a quibus vocentur ad prandium.

VOCATUS, ðs. m. [κλῆσις] Virg. 12. Æn. 95.

— nunc ð nunquam frustrata vocatus

Hasta meos, &c. Ubi Servius; Vocatus, i. e. Invocationes &

preces. Nam appellatio est a verbo, quæ semper ut in io exit, aut in us. id est nomen verbale. Cic. 3. de Orat. 2. Mane Idibus Septembris, & ille, & Senatus frequens vocatu Drusi in Curiam venit. Junge Suet. Calig. 39.

VOCATOR, ðris. m. [κλητῆς] Vocatores dicti sunt Quibus datum est invitandi negotium, sive Qui ipsi vocant ad cœnas. Plin. lib. 35. cap. 10.

Invitatus, ad regis cœnam venit. Indignantique Ptolemæo, & vocatores suos ostendenti, ut diceret a quo eorum invitatus esset, &c. Adde Suet. Calig. cap. 39. & Senec. de Ira 3. 37.

VOCATORIVS, a, um. Adj. Tertull. de Anima cap. 47. Si qua vocatoria.

VOCATIVVS, a, um. Adj. [κλητικός] a Grammaticis fictum, a quibus Vocativus casus dicitur, quod per eum vocemur. Hic & Saluatorius dicitur. Priscianus lib. 5. cap. de casu. Conf. Gell. lib. 14. cap. 5. & V. Scalig. Lect. Aufon. 1. 11. p. 36. & Ph. Caroli animadv. ad Curt. lib. 3.

VOCATIVVS, Adv. [κλητικῶς] apud Gell. lib. 13. cap. 21. Vocative dicit. i. e. Per vocativum.

VOCABILIS, e. Adj. Compar. Gell. lib. 13. cap. 19. Sonus vocabilior est visus & amœnior. al. Vocalior.

VOCABULUM, i. n. [αποστροφή, Gl. L. G. & G. L. ὀνομασία, G. L.] est Id quo res singulæ nominantur & vocantur, aut voce efferuntur. Ter. Eun. 2. 2. 33.

Si potis est, tanquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsis

Vocabula, parafisi item ut Gnathonici vocentur. Plin. lib. 3. cap. 1. Vocabula oppidorum. Et lib. 2. cap. 1. Quem Græci nostrique eodem vocabulo aëra appellant. Quintil. lib. 9. cap. 1. Mutatur vocabulis vis rerum.

Chaldæi non ex artis, sed ex gentis vocabulo nominati. Cic. 1. de Divin. 2. Nomen & vocabulum. Cic. 3. de Orat. 157. Nam si res suum nomen & proprium vocabulum non habet.

Magistratum vocabula. Tacit. 1. Ann. 3. Cognata vocabula. Hor. 2. Serm. 3. 159.

Incognita nobis vocabula. V. INCOGNITUS.

Media vocabula. V. MEDIUS.

Proprium & certum vocabulum. Cic. 1. de Invent. 34. Nomen est quod unicuique personæ datur, quo suo quæque proprio, & certo vocabulo appellatur.

Speciosa vocabula rerum. Hor. 2. Epist. 2. 116.

Vulgaria, & forte occurrentia vocabula. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Construere rerum vocabula. V. CONSTRUO.

Dare vocabula terris. Sil. lib. 5. 11.

Immutare rebus non commutatibus vocabula. Cic. 1. de Legib. 38.

Imponere vocabulum alicui. V. IMPONO.

Tribuere vocabula monti. Ovid. 14. Met. 622.

Vocabulum, pro Nominis substantivo accipit Gell. lib. 1. cap. 16. Aper-te ostendit Mille & vocabulum esse, & singulari numero dici. Idem lib. 3. cap. 12. à vocabulis, non a verbis, inclinata sunt. Ibid. cap. 19. vocat vocabulum nomen Parcus. Idem lib. 4. cap. 1. de generibus & casibus vocabulorum differens. V. Varro de L. L. 7. 41.

VOCABULARITER, Adv. [αποστροφικῶς, Gl. G. L.] Appellative.

VOCAMEN, ðnis. n. [φωνήμα] Lucret. lib. 2. 656.

— & Bacchi nomine abuti

Mavult, quam laticis proprium proferre vocamen. h. e. Vocabulum & nomen. Arnob. lib. 3. adversus Gent. Sub istius vocaminis appellatione.

Dare vocamen. Solin. cap. 40.

Trahere vocamen de aliqua re, pro Nomen habere. Solin. cap. 65.

VOCIGO, [κικλησθαι] are. frequenter. Plaut. Capt. 5. 3. 7.

Pagnium vocitatus est. Cic. 2. de Nat. Deor. 105.

Quas nostri septem soliti vocitare triones. Ex poeta. Cic. pro Rabir. Post. 23. Phalereus vocitatus est.

VOCIGATUS, a, um. Partic. Liv. 4. 61. Servius Romanus vocitatus.

Lipara antea Melogonis vocitata. Plin. lib. 3. cap. 9.

UPILIO, ðnis. m. [πιπλήν, Gl. G. L.] positum est a Virgilio, pro Opilione, causa metri, 10. Ecl. 19.

Venit & upilio, tardi venere bubulci. V. OPILIO.

UPURA, æ. f. [επιψύ Gl. G. L.] Avis, cristis a capite exeuntibus galeata, in nino semper degens. Plin. lib. 10. cap. 29. Mutat & upupa, ut tradit Æschylus poeta, obsca na alias pastu avis, crista visenda plicatili, contrahens eam, subrigenque per longitudinem capitis.

Upupa, pro Meretrice. Plaut. Capt. 5. 4. 7.

Itudem huc mihi advenient upupa, qui me delectet, data est. V. ibi Salmaf. [In Gloss. scriptum est Epupa, & Gr. επιψύς, mendose, puto.

URA, æ. f. [*ὑρα*] Cauda. Hinc Ura Scorpii, herba. Apul. de Herb. cap. 49.
URÆUS, a, um. Adj. [*ὑραῖος*] Caudatus, ut, Uræa cybia, i. e. Pelamides, genus thunni. Plin. lib. 32. cap. 11.
URANIA, æ. vel **URANIE**, es. f. [*Οὐρανία*] Una ex Musis, & apud nos Cælestis dicitur. Ovid. 5. Fast. 55.
 Excipit Uranie, fecere scientia cuncta. *ὑρανόσ* enim cælum dicitur, quod viros eruditos in cælum tollit. Uranos vero dicitur quasi oranos (ut ait Ambrosius libro Hexæmeron) ab *ὄρα*, quod sit visui pervium & minime densum, ut est aqua & terra. Catul. in Epithal. Juliae, 59. 2.
 Collis ð Heliconei
 Cultor, Uranie genus.
 Urania Musa. Cic. 1. de Divin. 17.
 Urania est etiam Planta. Diosc. 1. 1.
URANOSCOPUS, i. m. [*ὐρανόσκοπος*] Piscis qui & Callionymus dicitur. Plin. lib. 32. cap. 7. Idem piscis & uranoscopus vocatur, ab oculo, quem in capite habet.
URANUS, i. m. [*Οὐρανός*] auctore Bocatio lib. 3. cap. 23. pater Saturni: alio nomine Cælum vel Cælius, cui Saturnus filius amputavit virilia. V. Lactant. 1. 11. & 22.

U R B

URB. Urbanus. Urbs. **URB**. C Urbs condita.
URBANATIM, **URBANE**, **URBANITAS**, **URBANUS**. V. **URBS**.
URBINA, æ. f. Teli genus legitur apud Plaut. Bacch. 4. 8. 46. Sed emendati libri habent Vervina. q. V.
URBINUM, i. n. [*Ουρβίνιον*] Italia oppidum in Umbria; a quo,
URBINATES, um. m. Incolæ. Plin. lib. 3. cap. 14.
URBS, urbis. f. [*πόλις*, Gl. L. G. & G. L.] Oppidum muro cinctum. Dicta ab Urvo, aratri curvatura: quod antiqui junctis bobus tauro & vacca, Hetrusco ritu in condendis urbibus, interiore aratro circumagebant fulcum, intra quem urbem ædificarent. Hoc faciebant religionis causa die auspicato, ut urbs fossa muroque munita esset: & locum unde terram foddissent, fossam vocabant. Ovid. 4. Fast. 819.
 Apta dies legitur qua moenia signet aratro. Cic. 1. de Rep. apud Non. 5. 27.
 Quam quum locis manueque sepiissent, ejusmodi conjunctionem tectorum oppidum, vel urbem appellarunt, delubris distinctam, spatiumque communibus. Omnis ergo populus, qui est talis coetus multitudinis, qualem exposui, civitas est. Hic urbem a Civitate claris verbis distinxit Cicero. Idem pro Sext. 91. Tum domicilia conjuncta, quas urbes dicimus, invento & divino jure & humano, moenibus læperunt.
 Inter urbem & Civitatem hoc interest teste Nonio, Urbs est ædificia: Civitas incolæ. Virg. 1. Æn. 16.
 Urbs antiqua fuit. Enn. Telepho, Et civitatem video Argivum incendier. V. plura apud eundem Nonium 5. 27.
 Sic *ἄστυ* & *πόλις*, τὸ *ἄστυ* κλισηθεὶς δηλοῖ, ἢ δὲ *πόλις* τῆς *πολίτης*. H. St.
 Casus urbis, Ruina. Virg. 2. Æn. 265.
 Conditores urbium. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Incrementum urbis. V. **INCREMENTUM**, in **INCRESCO**.
 Pars intima urbis. V. **INTIMUS**, in **INTRA**.
 Proximus urbis, *Ἀστυρίων*. Confinis. Gloss. Græcolat.
 Accessus ad urbem. V. **ACCEDO**.
 Amplissima atque ornatissima urbs. Cic. 2. de Lege Agr. 75.
 Antiqua urbs. Virg. 1. Æn. 16.
 Arcta civibus urbs, Plena civibus. Stat. 11. Theb. 273.
 Celsa urbs, Virg. 3. Æn. 293.
 Clara. Catul. ad seipsum, 44. 6.
 Egregia. Virg. 2. Georg. 155.
 Famosa urbs. Tacit. 5. Hist. 2. h. e. Celebris. De Hierosolymis.
 Florentissima urbs. Cic. 2. in Catil. 29.
 Frequens populis urbs. Lucan. lib. 1. 506.
 Gravis urbs armis opibusque. Stat. 11. Theb. 273.
 Infima urbs. Liv. 4. 59. Qui adversus Fabium urbem infimam tuebantur.
 Magna. Virg. 4. Æn. 174.
 Nobilis urbs situ. V. **NOBILIS**.
 Nuda urbs praesidio. V. **NUDUS**.
 Opportunissima urbs portu. V. **OPPORTUNUS**.
 Opulentissima urbs. Catullus in Jul. Cæs.
 Pulcherrima, florentissima, potentissima urbs. Cic. 2. in Catil. 29.
 Summis in urbibus. Catul. Argon. 62. 8.
 Vacua urbs. Valer. 3. Argon. 313.
 Abire urbe, vel domo. V. **ABEO**.
 Abeffe urbe, vel domo, &c. V. **ABSUM**.
 Accipere urbem. V. **ACCIPIO**.
 Æquare urbes solo. V. **ÆQUO**, are, in **ÆQUUS**.
 Cadunt concussa urbes. Lucret. lib. 5. 1236.
 Capeffere urbem. V. **CAPEFFO**, in **CAPIO**.
 Capere urbem. Virg. 2. Æn. 507.
 Cedere urbe. V. **CEDO**.
 Cingere urbem. V. **CINGO**.
 Cingere urbes muris. Senec. Octav. 7.
 Cingitur urbs obsidione. Virg. 3. Æn. 52.
 Condere novam urbem. Virg. 1. Æn. 526.
 Convenire ad urbem aliquam. V. **CONVENIO**.
 Evertere urbes. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Exstruere pulchram urbem. Virg. 4. Æn. 267.
 Incedere ad urbem. V. **INCRDO**.
 Incensa urbs. Virg. 2. Æn. 353.
 Intercurrunt, cinguntque has urbes tetrarchiæ. **INTERCURBO**.
 Intersæpire urbem vallo. V. **INTERSEPIO**.
 Introire ad urbem. V. **INTRO**.
 Invadere in urbes vi. V. **INVADO**.
 Invifere urbes. Virg. 1. Georg. 25.
 Lacerare urbes. Lucan. lib. 10. 45.
 Penetrare in urbem. V. **PRNETRO**.
 Petere urbem excidiis. Virg. 2. Georg. 505.

Ponere urbem. Virg. 4. Æn. 212.
 Premere urbem ingenti obsidione. Virg. 8. Æn. 647.
 Referare urbem. & pandere portas. Virg. 12. Æn. 584.
 Sepultæ urbis ruinis afflidere. Tacit. 3. Hist. 35. pr.
 Spoliare magnas urbes populis. Stat. 4. Theb. 36.
 Statuere præclaram urbem. Virg. 4. Æn. 655.
 Sternere urbes admotis machinis. Sen. Thyest. 4.
 Transcribunt urbi matres. V. **TRANSCRIBO**.
 Viduare urbem civibus. Virg. 8. Æn. 571.
 Urbs, pro Civitate ipsa aliquando ponitur, id est pro Civibus, qui in urbe degunt. Virg. 2. Æn. 265.
 Invadunt urbem somno, vinoque sepultam. Per metonymiam dictum, ut ait Quintil. lib. 8. cap. 6.
 Beatae urbes, Divites. Catul. ad Lesbiam, 49. 16.
 Infelæ urbes imperio. Cic. 3. in Catil. 21. V. **ORNO**, are.
 Lymphata urbs horroribus, Timoris magnitudinæ furiata. Stat. 10. Theb. 55.
 Misera. Hor. 4. Carm. 15. 20.
 Mæsta urbs atronitæque. Juven. 11. Sat. 197.
 Pavida urbs. Virg. 9. Æn. 473.
 Trepida urbs. Lucan. lib. 2. 160.
 Turbida urbs. Valer. 3. Argon. 113.
 Adungere urbem aliquam in societatem. V. **ADJUNGO**.
 Afflicta urbs pestilentia. V. **AFFLIGO**.
 Agitare perdomitas urbes. Lucan. lib. 2. 644. [An Per dormitas, divisæ?
 Armata urbs. Lucan. lib. 2. 574.
 Circumvasit urbem terror. V. **CIRCUMVADO**.
 Componere urbem. V. **COMPONO**.
 Concussa urbs. Virg. 4. Æn. 666.
 Domitæ urbes. Virg. 3. Georg. 30.
 Emendare urbes judiciis. Quintil. in proem. lib. 1.
 Excire teras urbes. Lucan. lib. 2. 48.
 Exedere urbem nefandis odiis. Virg. 4. Æn. 785.
 Ferunt arma vicinae urbes inter se. Virg. 1. Georg. 510.
 Florent urbes lætæ pueris. Lucret. lib. 1. 256.
 Fundare urbem legibus. Virg. 6. Æn. 811.
 Implere urbem nomine alicujus, pro Spargere famam alicujus per urbem. Hor. Epod. 17. 60.
 Irrumpere securas urbes. Claud. 2. in Eutrop. 275.
 Mittere in servitutem urbes. V. **MITTO**.
 Redit ægris urbibus vivus calor. Claud. de Bell. Get. 437.
 Regebat placidas urbes in pace. Virg. 7. Æn. 46.
 Regere consiliis urbes. Quintil. in proem. lib. 1.
 Victæ urbes. Hor. 4. Carm. 15. 2.
 Urbs [*ἡ πόλις Ῥώμης*, Gl. L. G.] proprie dicta est Roma, per antonomasiam, quam cetera dicuntur Oppida: ut testatur Quintil. lib. 9. cap. 2.
 Marcellus de Verb. signif. I. Alfenus, Urbem Alfenus ait esse Romam, qua muro cingeretur.
 Genitor urbis Quirinus. Ovid. 15. Met. 863.
 Ad urbem esse. V. **AD PRÆPOSITIONEM**.
 Ancipiti discordes urbe Tribuni. Lucan. lib. 1. 266.
 Colere urbem. V. **COLO**.
 Defendere urbem a vastatione. V. **DEFENDO**.
 Lustrare urbem. V. **LUSTRO**, in **LUSTRUM**.
URBICŪLA, æ. f. dimin. [*πολίχνη*] Parva urbs. Onomast. Vet. Urbicula, *πολίχνη*.
URBICUS, a, um. Adj. [*ὑρβικός*] Quod ad urbem pertinet. Gell. lib. 15. cap. 1. Si quid autem posset remedii fore, ut ne tam assidue domus Romæ arderent, venum hercle dedissem res rusticas, & urbricas emissem. Martial. lib. 12. præf. Quæ absolvenda non esset inter illas quoque occupationes urbricas. [Fere non nisi de Urbis *κατ' ἰσοχῆν*, i. e. Romæ, propriis dicitur.
 Ministeria urbica. Paulus in l. Nam quod §. penult. D. de penu legata. Urbica ministeria dicimus, & quæ extra urbem nobis ministrare confueverunt.
 Negotiatores urbici. Suet. Cæs. cap. 49.
 Rationibus urbis domini fungebatur servus. Scævola in l. Prædia. in princ. D. de fundo instru.
 Ufui urbico destinata villa. Paulus in l. Nam quod. §. penult. D. de penu legata.
 Urbici nomine certi quidam Actores, & proprium quoddam Poetarum genus significabatur. Ut enim Satyræ Græcis tragœdiis interponebantur, ita tragœdiis Latinis ad exhilarandum spectatorem Atellanarum exodia interserebantur: nec histrionibus earum actus committebantur, sed honestis juvenibus: erantque hæ fabulæ urbanissimæ, & urbis jocos elegantiamque imitabantur, & ab urbe Atella nomen erant adeptæ. Itaque earum actores Urbici dicebantur. Juven. 6. Sat. 71.
 Urbicus exodio risum movet Atellanæ, &c. & earum auctores Urbici vocabantur. Martial. lib. 1. 42.
 Quod non optimus urbicus poeta. Hinc & illud Fulgentii, Denique Batinius augur dicere solitus erat, diversarum urbium honores similitur peragi urbicario mimologo. Ex Turnebo.
URBANUS, a, um. Adj. [*ὑρβανός*, Gl. L. G. & G. L.] Idem significat quod Urbicus: aut Eum qui in urbe habitat: cui Rusticus opponitur. Cic. 2. de Finib. 77. Quam omnes, urbani, rustici, omnes, inquam, qui Latine loquuntur, voluptatem vocant. [Et hoc fere de his tantum, quæ Urbis Romæ essent.
 Arbor urbanior. Plin. lib. 16. cap. 19. i. e. Quæ fructu, aut aliqua dote, umbrarumve officio humanius juvat.
 Excubiæ urbanæ. Tacit. 1. Ann. 17.
 Familia urbana. Pomponius de Verb. signif. l. 166. pr. Urbana familia & rustica, non loco, sed genere distinguitur. Potest enim aliquis dispensator non esse urbanorum servorum numero, veluti is qui rusticarum rerum rationes dispentet, ibique habitet, & non multum absit a villico.
 Nus urbanus. Hor. 2. Serm. 6. 90.
 Nimis urbanus, Urbem nimis amans, atque ab secessu abhorrens. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, in fine, Justine de causis eum tibi videor incolere, inhabitare, diligere secessum? quem tu nimis urbanus es, nisi concupiscis.

Otium urbanum. Cic. 12. Fam. 1. Manabat enim illud malum urbanum, & ita corroborabatur quotidie, ut ego quidem & urbi, & otio diffiderem urbano.

Prædia urbana. Ulpianus de verb. signific. 1. Urbana prædia omnia ædificia accipimus, non solum ea, quæ sunt in oppidis, sed & si forte stabula sunt, vel alia meritoria in villis, & in vicis, vel si Prætoria, voluptati tantum deservientia: quia urbanum prædium non locus facit, sed materia. Proinde hortos quoque, si qui sunt in ædificiis constituti, dicendum est in urbanorum appellatione contineri. Plane si plurium horti in reditu sunt (vinearii forte, vel etiam olitorii) magis hæc non sunt urbana.

Rebus urbanis abstinere. V. ABSTINEO.

Servi urbani. Paulus De legatis, l. Servus. Urbani Tervi intelligendi sunt, quos paterfamilias inter urbanos adnumerare solitus sit; quod maxime ex libellis familiaræ, item cibariis deprehendi poterit.

Vita urbana, cui opponitur Rustica. Ter. Adel. 1. 1. 17.

Vitæ urbana commoda Ovid. 1. de Pont. 8. 29.

Urbanus, [ἀστικός, Gl. L. G.] Cultus, disertus, facetus: hoc est, qui in verbis, & sono & usu, proprium quendam præ se fert urbis gustum, & sumptam ex conversatione doctorum racitam eruditionem. Cic. pro Dono 92. Et homo facetus inducis etiam sermonem urbanum ac venustum. Quintil. lib. 8. cap. 3. Favorem, & Urbanum Cicero nova credit. Cic. 1. Fam. 8. Primum te hominem, non solum sapientem, verum etiam (ut nunc loquimur) urbanum.

An in nova hic significatione accipit? H. St.

Comis & urbanus. Hor. 1. Serm. 10. 90.

Frons urbana. Hor. 2. Epist. 9. 11.

Homo lautus & urbanus. Cic. 3. Verr. 17.

Sal urbanum. Phædrus 5. 6. 8.

Notæ urbanioris homines. Petron. cap. 116.

Factum atque dictum urbanissimum. Columel. 8. 16.

URBANUS, i. m. Civis. Suet. Caf. cap. 51.

Urbani, servate uxores, mœchum calvum adducimus.

URBANE, Adv. [ἀστικῶς, ἀστικῶς] Facete. Cic. 1. de Finib. 39. Ut e patre audiebam, facete & urbane Stoicos aridente. Al. Irridente.

Compar. Elabi urbanus. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Recinere & resonare urbanus. Cic. in Brut. 171. In vocibus nostrorum oratorum recinit quiddam & resonat urbanus. Nec hoc in oratoribus modo apparet, sed etiam in ceteris. Ego memini T. Tincam Placentinum, hominem facetissimum, cum familiari nostro Q. Granio præcone dicacitate certare: sed Tincam non minus multa ridicule dicentem Granius obruebat nescio quo sapore vernaculo. i. e. Nescio qua suavitate domestica urbana, patria, Romana. Hoc eleganter exprimit ipse Cic. 3. de Orat. 42. Me autem tuus sonus, & suavitas ista delectat, &c. sed hanc dico suavitatem, quæ exit ex ore: quæ quidem, ut apud Græcos, Atticorum, sic in Latino sermone, huius est urbis maxime propria. Paulo post, Eruditissimos homines Asiaticos quivis Atheniensis indoctus, non verbis, sed sono vocis; nec tam bene, quam suaviter loquendo facile superabit. Nostri minus student litteris, quam Latini: tamen ex istis, quos nōstis, urbanis, in quibus minimum est litterarum, nemo est, quin litteratissimum Togatorum omnium Q. Valerium Soranum lenitate vocis, atque ipso oris pressu & sono facile vincat. Quare quoniam sit quædam certa vox Romani generis, urbisque propria, in qua nihil offendi, nihil displicere, nihil animadverti possit, nihil sonare, aut olere peregrinum, hanc sequamur: neque solum rusticam asperitatem, sed etiam insolentiam fugere discamus. Hæc Cicero. Togati hoc in loco sunt omnes qui jus habent togæ, & sine sint nati cives Romani, five facti. Q. Valerius Soranus natione Latinus fuit. Urbanus igitur recinere, est Lenius, suavis, venustius, & magis Romane sonare. Urbanos vocat, in ipsa urbe Roma natos, & lingua patria formatos: Latinos, qui Latium incolerent, in ipso Latio nati. Pressus oris, est aptus laborum, dentium, ac linguæ habitus, quo sonus liberalis & venustus exprimitur.

Superl. Gell. 15. 5. Urbanissime respondere.

URBANĀTIM, Adv. [πλεμπῶς] Modelle & eleganter. Pomponius Alconibus, Ego rusticatim tangam, urbanatim nescio. h. e. More eorum qui urbes habitant. Nonius 2. 747.

URBANĪCUS, a, um. Adj. ut, Urbanici milites. Paulus in l. Qui mittuntur. D. Ex quib. cau. major. Sed & in urbanicis militibus idem divus Pius constituit. al. Urbaniciani.

URBANĪTAS, ātis. f. [ἀστικότης, ἀστικότης, χραεινομήτης] Quintil. lib. 6. cap. 3. Nam meo quidem iudicio, illa est urbanitas, in qua nihil absolum, nihil agreste, nihil inconditum, nihil peregrinum, neque sensu, neque verbis, neque ore, gestuque possit deprehendi: ut non tam sit in singulis dictis, quam in toto colore dicendi, qualis apud Græcos Atticissimos ille redolens Athenarum proprium saporem. Cic. 1. de Finib. 7. Et sunt illius scripta leviora, ut urbanitas summa appareat, doctrina mediocris.

Urbanitas color. Cic. in Brut. 170. Tum Brutus, Quid tu igitur, inquit, tribus istis externis quasi oratoribus? Quid censes, inquam, nisi idem quod urbanis, præter unum, quod non est eorum urbanitate quadam quali colorata oratio? Et Brutus, Qui est, inquit, iste tandem urbanitatis color? Nescio, inquam, tantum esse quendam scio. Id tu, Brute, jam intelliges, quum in Galliam veneris. Urbanis, In urbe natis, quibus opponit externos. Quasi oratoribus, quod habitus sint, non fuerint oratores. Urbanitate quadam urbana & Romana quadam elegantia. Intelliges, audiens contrarium. Galliam ceteriorem. Huc faciunt, quæ paulo post scripsimus in URBANUS retinere & resonare.

Convicium & Urbanitas, contraria. Cic. pro Coel. 6. Maledictio autem nihil habet propositi præter contumeliam, quæ si petulantius jactatur, convicium: si facietius, urbanitas nominatur.

Mira urbanitas. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Opportuna urbanitas. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Oratoria urbanitas Quintil. lib. 6. cap. 3.

Subtilis venustas atque urbanitas. Cic. 1. de Orat.

Vetus urbanitas. Cic. 2. Q. frat. 9. Aliquando subtilitatem veteris urbanitatis & humanissimi sermonis attingerem.

Deponere desiderium urbanitatis. Cic. 7. Fam. 6. Tu modo ineptias illas & desideria urbis & urbanitatis deponere.

In Epitola 17. libri 7. autem Manutius pro Rebus Urbanis poni. H. St.

Verba hæc sunt, Levis in Urbis, urbanitatisque desiderio, &c. videbare. [Puto Vitam Urbanam, usumque Urbis potissimum intelligere. Incurrere in hominum facctorum urbanitatem. V. INCURRO.]

Limatus vir nostrorum hominum urbanitate. Cic. 2. de Nat. Deor. 74.

URBANOR, [πλεμπῶς, Gl. L. G.] āri.

URBICĀPUS, i. m. Plaut. Milit. 4. 2. 63. Urbicape, occisor regum.

URBICRĒMUS, a, um. fec. c. Adj. Urbes cremans. ut, Nubibus urbi. cremis se subducere. Prudent. Hamartig. v. 727.

URBO, āre. Unde URBATUS, a, um. Partic. ἰσφρατισμῶν, in Gloss. Latinogræc. V. Cang. Gloss. Inf. Lat.

U R C

URCB, [Ὀρέκη] Urbs Tarraconensis Hispaniæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hodie Aquile.

URCĒUS, i. m. [εὐρέως, Gl. L. G. & G. L. εἰς ἄνευ, L. G.] Vas, quo aqua in urnam vel ahenum infunditur, auctore Paulo Jureconsulto in l. Cum de Ianionis. §. Afinam. D. de fund. instruet. Plaut. Milit. 3. 2. 18.

Neque equidem heminas octo exprumpsit in urceum.

Æneus urceus. Cato R. R. cap. 13. Urceum unum æneum quod captat quadrantaliam quinque.

Aquarii urcei. Cato R. R. cap. 10. Sic cap. 11. Urceos mustarios vocat. Fictiles urcei. Cato R. R. cap. 13. De urceo fictili tale est epigramma apud Martial. lib. 14. 106.

Hic tibi donatur panda ruber urceus anfa,

Stoicus hoc gelidam Fronto petebat aquam.

URCEOLUS, vel URCIOLUS, i. m. [εὐρέως, Gl. L. G. & G. L. εἰς ἄνευ, L. G. εὐρέως, G. L.] dimin. Columel. lib. 12. cap. 16. Eodem tempore forba, manu lecta, curiose in urceolos picatos adjicito.

De urceolis ministratoriis, h. e. Quibus aqua ad mensam bibituris ministrabatur, exstat epigramma apud Martial. lib. 14. 105. In Gloss. Græcolat. Orciolus & Horciolus scribitur.

URCEOLĀRIS, e. Adj. unde Urceolaris herba dicitur, quod sit lavandis urceolis idonea sua asperitate, quæ alias Perdicium dicitur. Plin. lib. 22. cap. 17. Perdicium, live parthenium, a nostris herba urceolaris vocatur, ab aliis astericum, folio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisque.

URCEĀTIM, Adv. Plenis urceis. Petron. Fragm. Tragur. p. 16. Urceatim pluebat.

U R E

URRDO, V. URO.

URĒFĒRES, um. m. [ὑρεφῆρες] Græcis dicuntur a renibus singulæ Venæ, colore albæ, quæ ad vesicam feruntur, quod per eas inde descendentes urinam in vesicam destillare concipiunt. Cels. 4. 1.

URĒFHRA, æ. f. [εὐρηρα] Meatus urinarius in viris, apud Medicos. Gloss. Græcolat. Οὐρηρῶς ὄπτι, Fistula.

U R G

URGRO, vel, ut Gloss. URGURO, urfi, ursum, [εὐρέως, Gl. L. G. & G. L. εὐρέως, Gl. L. G.] ēre. Cogere, premere, impellere. Virg. 3. Georg. 523.

— oculos stupor urget inertes. Cic. in Hortens. Itaque nunc Democriti manus urgebatur. Plaut. Pœn. 4. 2. 35. At urget onus. An ab εὐρέως; Urfit. Cic. Lepidus urfit me & suis, & Antonii litteris, ut Legionem Trigessimam mitterem tibi. lib. 10. Epist. 32. H. St.

Urgere, Infestare, & exercere. Cels. 2. 8. Delieruntque urgere cibi fastidium & potionis desiderium. Sic idem alibi identidem de morbis acutis. Cic. pro Rabir. Post. 2. Satis est homines imprudentia lapsos non erigere: urgere vero jacentes, aut præcipitantes impellere, certe est inhumanum. Budæus.

Intare, urgere, infestari. Cic. pro Planc. 48. Etiam atque etiam infesto, atque urgeo, infector, posco atque adeo, flagito crimen.

Affultibus variis urgere aliquem. Virg. 5. Æn. 442. Convicio aliquorum urgeri. Cic. 4. Acad. 125. Urgebor jam omnium vestrum convicio.

Culullis urgere aliquem. Hor. de Arte Poet. 434. V. CULBUS. Hortatibus urgere aliquem. Valer. 3. Argon. 550.

Jussis ingentibus urgere. Virg. 7. Æn. 241. Laboribus urgere famulas. Ovid. 4. Met. 35. Dominus non lenis urget mentem, Premit. Hor. 2. Serm. 7. 93.

Mole urgetur corpus. Virg. 3. Æn. 579. Angustis urgeri. Cic. de Fato 33. Hi enim urgentur angustis, illorum ratio soluta ac libera est.

Curis multis undique urgeris. Lucret. lib. 3. 1064. Dolore gravi urgentur. Cels. lib. 3. cap. 2. Exilio urgeri. Cic. 10. Att. 11. al. Ex illo.

Fame ferruque urgeri. Liv. 26. 6. Hoste ab magno urgeri. Valer. 8. Argon. 428. Litteris urgeri. Cic. 10. Fam. 32.

Malis omnibus urgeri. Cic. 5. Tusc. 23. Marore urgeri. Cic. 11. Att. 2.

Morbo urgeri. Cic. de Fato 17. Ut in eo, qui mortifero morbo urgeatur, verum sit, hic morietur hoc morbo. Sullicitudine provinciæ urgeri. Cic. 6. Att. 3.

Dies & noctes in aliquo opere urgeri. Cic. 1. de Orat. 260. Febres magnæ urgent. Cels. lib. 7. cap. 26. Fortuna urget miseros tenaciter. Ovid. 3. Epist. 43.

Nox urget diem, & dies noctem. Neque interdiu, neque noctu requiem habeo. Hor. Epod. 17. 25. Onus urget. Ovid. 4. Fast. 515.

Periculum urget. Plin. lib. 28. cap. 1. Somnus urget, Instat. Cic. 12. Att. 9. Sed neque hæc digna longioribus litteris, nec erat quid scriberem, & somnus urgebat.

Tempus urget moriendi. Cic. 1. Tusc. 103. Alcum urgere, Usque in alto navigare. Hor. 2. Carm. 10. 2. Acrius urgere. Hor. 1. Serm. 2. 15.

Occasionem urgere. Cic. 7. Fam. 8. Quin tu urges istam occasionem & facultatem, qua melior nunquam reperietur?
 Precibus iratis urgere aliquem. Hor. 2. Serm. 6. 29.
 Propositum urgere. Hor. 2. Serm. 7. 6. h. e. Persequi propositum suum.
 Urgere aliquem de. Cic. 2. Q. frat. 2.
 Sin tibi id minus libebit, non te urgebo. Cic. 2. de Orat. 16.
 Urgere ad solutionem. Ulp. in l. Si extraneus. D. de jure dotium.
 Urgere, Accelerare. Virg. 9. Æn. 489.
 Veste tegens, tibi quam noctes, festina, diesque Urgebam, & tela curas solabar anelis.
 Iter urgere, Festinanter ire. Ovid. 6. Fast. 520.
 Urgere, Insistere in disputatione. Cic. 5. de Finib. 80. Non pugnem cum homine, cur tantum habeat natura boni: illud urgeam, non intelligere eum quid tibi dicendum, quum dolorem summum malum esse dixerit. Ibid. lib. 4. 77. Urgent tamen, & nihil remittunt.
 Diutius urgere. Cic. 1. de Nat. Deor. 97. An quicquam tam puerile dici potest (ut eundem locum diutius urgeam) &c.
 Jus Crassus, æquitate Antonius urgebat. Cic. 3. Off. 67. Jus Crassus urgebat, quod vitii venditor non dixisset sciens, id oportere præstari. Æquitate Antonius, quoniam id vitium ignotum Sergio non fuisset, qui illas aedes vendidisset.
 Urgere cum Informativo, pro Insistere multo conatu. Hor. 2. Carm. 18. 20. Marisque, Bajis obstrepentis, urges Summovere litora.
 Urgere, Tegere. Virg. 2. Georg. 352.
 Qui saxo super, atque ingenti pondere testæ Urgerent. [Premerent. Exempla supra sunt.
 Male administratæ provinciæ urgeri. Tacit. 6. Ann. 29. Græcorum imitatione dictum est, ceu Livianum illud lib. 41. 23. Senatus nec liberavit ejus culpæ regem, nec arguit. [Ellipsis est, & subauditur Crimine.
 URGENS, entis. Partic. [ἐργων] Cic. 3. Tusc. 61. Est enim nulla alia, nisi opinio & judicium magni, præsentis, atque urgentis mali.
 Fato urgenti incumbere. Virg. 2. Æn. 653.
 Senectus Urgens & Adventans. ut, Onus aut jam urgentis, aut certe adventantis senectutis. Cic. de Senect. 2.
 Compar. August. Epist. 86. Urgentiori actioni non est prandium præferendum.
 Superl. Cod. Justin. 3. 1. 11. l. 1. Si rerum urgentissima ratio flagitaverit.
 URGENTER, Adv Cyprian. Epist. 30. 1.
 Urgenter accersebat. Gelen. apud Appianum 2. de Bello Civili, p. 248.
 Gelen. H. St. Defuit hæc dict. in Lugd.

U R I

URI, V. URUS.
 URICA, URIGO, V. URO.
 URINA, æ. f. [ὑρὴν κίνας, Gl. G. L.] a Græco ὑρῖον, mejo. A quo ὑρῖον, urinam dicunt Latini. Est autem Humor, qui ex renibus velicaque profunditur. Columel. lib. 2. cap. 15. Aptior est tamen furculis hominis urina, quam sex mensibus passus fueris veterascere. Cic. de Fato 5. Ut in simul ægrotantibus fratribus, ut in urina, ut in unguibus.
 Urina, urinæ & menstruis efficac. Plin. lib. 20. cap. 1. ad finem.
 Utilis urinæ, jocineri, capitis doloribus. Plin. lib. 23. in procem. 9.
 Angustis urinæ urile abrotonum. Plin. lib. 21. cap. 21.
 Cupiditas crebra urinæ, sed magna difficultas est. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Difficultates urinæ fuccus emendat. Plin. lib. 20. cap. 7.
 Difficultatibus urinæ medetur. Plin. lib. 24. cap. 19.
 Incontinentia urinæ. V. INCONTINENS.
 Iter urinæ. Celf. lib. 4. cap. 1.
 Profluvium urinæ. Plin. lib. 28. cap. 6.
 Tormina urinæ discutit cichorium. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Alba urina. Celf. lib. 2. cap. 4.
 Arenosa. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Bullans. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Candida. Plin. lib. 18. cap. 6.
 Crassa. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Cruenta urina. V. CRUENTUS.
 Deterrima. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Difficilis. Plin. lib. 23. cap. 8.
 Diluta. Celf. lib. 2. cap. 4. & 6.
 Liquida parum urina. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Mala urina, deterior, pessima. Celf. lib. 2. cap. 4.
 Mortifera. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Nigra. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Pallida. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Rubens. Plin. lib. 28. cap. 6.
 Rubra. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Ruffa. Celf. lib. 1. cap. 2.
 Tenuis. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Tortuosior. Plin. lib. 21. cap. 27. V. TORQUOSE.
 Viridis. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Vitiosa. Plin. lib. 28. cap. 6.
 Ciere urinam. V. CIREO.
 Concepta auribus atque oculis urina. Juven. 11. Sat. 168.
 Citare urinam & Tardare. Celf. lib. 2. cap. 19.
 Concitare urinam. V. CONCITO.
 Defricatus dens urina. Catull. in Egnatium, 35. 20.
 Descendit urina. Celf. lib. 7. cap. 27. Pura urina descendat.
 Destillat urina. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Excalescere urinas. Plin. lib. 21. cap. 20.
 Excedit urina, h. e. Exit, educitur. Celf. lib. 7. cap. 26.
 Excitare urinam. Plin. lib. 20. cap. 23.
 Exinanita prius urina. Plin. lib. 8. 37.
 Expellere urinam. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Facere, vel reddere urinam, pro Mejere. Plin. lib. 8. cap. 16. & Columel. lib. 6. cap. 30.
 Impellere urinam. Plin. lib. 21. cap. 26.
 Inhibere urinam. Plin. lib. 20. cap. 4.
 Instillat urinam. Plin. lib. 28. cap. 6. ad finem.
 Movere urinam. Plin. lib. 24. cap. 11.
 VOL. IV.

Movetur urina. Juven. 11. Sat. 168.
 Mordet urina. Plin. lib. 20. cap. 15.
 Nocere urinæ existimatur galbanum. Plin. lib. 24. cap. 5. ad finem.
 Pellere urinam. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Pellit urinam celerrime. Plin. lib. 24. cap. 6.
 Prodest & urinæ pota modice radix, & menstruis. Plin. lib. 21. cap. 22.
 Profluit urina naturaliter. Celf. lib. 7. cap. 26.
 Solvere urinam. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Tardare urinam. Celf. lib. 2. cap. 19.
 Trahere urinam. Plin. lib. 24. cap. 13.
 Transfluens urina si id non rodit. Celf. lib. 7. cap. 26. ad finem.
 Genitalis urina, Genitale sperma. Plin. 8. 43.
 URINALIS, e. Adj. ut, Urinalia medicamenta. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. 25.
 Virtutes urinales. Idem 2. 13. 188.
 URINO, [ὑρῖον] ære. Urinam facere. [Veteres non usurparunt.
 Urinare, vel Urinari, depon. In aquam mergi, & natando emergere. Plin. lib. 11. cap. 37. Eadem est causa quate sub aqua diu ranæ & phocæ urinatur.
 URINATOR, ōris. m. [καλυμπητής, ὄπισ, Gl. L. G. & G. L.] Qui sub aqua natat. Callistratus Jureconsultus Ad legem Rhodiam. l. Navis onusta. §. Sed si navis. appellat eos qui merces e mari extrahunt, navigii servandi gratia jactatas. Liv. 44. 10. Sed in rem emendabilem visus lapsus fuit, quod per urinatos omne ferme extractum est. Tantusque pudor fuit rege ejus pavoris, ut urinatos clam interfici jusserit.
 URINOM, i. n. [ὑρῖον] Ovum quod fit, explicat Plin. lib. 10. cap. 58. Palumbes, & turtures plurimum terna pariunt ova, nec plus quam bis fere pariunt: atque ita, si prior fetus corruptus est, quamvis tria pepererint, nunquam plus duobus educant. Tertium, quod irritum est, urinum vocant. Idem lib. 10. cap. 60. Urina sunt incubatione derelicta, quæ alii cynofura dixerunt.
 URIO, ōnis. m. Genus Iudi. Saresb. 1. 5. Tesseræ, calculus, tabula, urio, vel Dardana pugna.
 URISUM, i. n. [ὀυρῖον] Hispaniæ urbs, ut scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Auriensis alio nomine dicta.
 Urius Juppiter [ὀυρῖον Ζεὺς] id est Imperator. [Immo Felix, vel propicius.

U R N

VRN. MARMOR. MOESTISS. POS. Urnam marmoream mœstissima posuit.
 URNA, æ. f. [ὑρῖον, Gl. L. G. & G. L. κελύκη, L. G. κελύκη, σάμιον, G. L.] Vas aquarium. Dicta quod in aqua haurienda urinatur, id est mergitur atque emergit. Plaut. Pseud. 1. 2. 24.
 Tu, qui urnam habes, aquamingere: fac plenum ahenum sit cito.
 Cato R. R. cap. 10. Urnam quinquagenariam unam, trullas tres.
 Aquæ urna. Hor. 1. Serm. 5. 91.
 Argenti urna. Hor. 2. Serm. 6. 10.
 Liquidi urna, Urna liquoris. Hor. 1. Serm. 1. 54.
 Arcta urna. Ovid. 11. Epist. 124.
 Capacibus urnis excipere & fundere laticem. Ovid. 3. Met. 172.
 Demissa urna in undas. Ovid. 2. Met. 36.
 Declinare undantem urnam. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 70.
 Urna quinquagenaria, apud Catonem lib. de R. R. cap. 10. est Quæ quinquaginta sextarios capit, interprete Turnebo.
 Urna [κελύκη] in quam antiqui, non tantum tabellas judicarias judicum, sed & nomina conjiciebant, quum Prætor judices fortiebatur. Cic. 2. Q. frat. 6. de Sexto Cœlio, Senatorum eum urna copiose absolvit, Equitum adæquavit, Tribuni ærarii condemnarunt. Plin. 10. Epist. 3. Ut clemens in Senatus potestate, pateremutque nomina nostra in urnam conjici. Virg. 6. Æn. 432.
 Quæstor Minos urnam movet. Hor. 3. Carm. 1. 14.
 — aqua lege Necessitas
 Sortitur insignes & imos
 Omne capax movet urna nomen.
 Delere urnas. Cic. in Vatin. 34. Nam quis reus in tribunal sui Quæstoris ascenderit, eumque vi deturbavit, subfellia dissipavit, urnas deleverit, &c. Quatere urnam. Stat. 2. Silv. 1. 219.
 Vincere urnam Prætoris gratia dicitur, quum contra jus valet. Juven. 13. Sat. 4.
 — improba quamvis
 Gratia fallacis Prætoris vicerit urnam. Improbam gratiam appellat, Quæ apud improbum judicem valuit. Vicerit urnam Prætoris, h. e. Evaserit iudicium damnationemque Prætoris, qui per fraudem & non recte duxit sortem ex urna.
 Urna imaginis mortui. Cic. 1. Tusc. 34. Quid poetæ, nonne post mortem nobilitari volunt? unde ergo illud?
 Aspiciat ō cives senis Ennii imaginis urnam: &c. Solebant autem corporum crematorum cineres in urnis asservari.
 Feralis urna, in qua mortui reliquiæ conditæ sunt. Tacit. 3. Ann. 1.
 URNALIS, e. Adj. [σαμῖον] Quod ad urnam pertinet. Urnales caliculi, vel urcei, Urnam continentes. Plin. lib. 9. cap. 30. Barbas longas pedum triginta, acetabulis, sive caliculis urnalibus, pelvium modo, dentes magnitudini respondententes. Cato R. R. cap. 13. Urceos fictiles urnales duos, trullas ligneas duas.
 URNARIUM, i. n. [σαμῖον] Mensa quadrata, super qua urnæ aqua plenæ in culina reponerentur. Varro περὶ Μενίππου, Sed quæ necessitas te jubet aquam effundere domi tuæ? si vasa habes pertusa, plumbum non habes? ad quam rem nobis est confluvium? ad quam rem urnarium? Ex Nonio 15. 10.
 URNULA, æ. f. dimin. [σαμῖον] Parva urna. Unde Urnula aqualis. Varro de vita Populi Romani. lib. 1. apud Non. 15. 8. Cic. in Parad. 1. Minusne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuisse, quam delicatas aliorum pateras arbitramur?
 URNIGER, æra, erum. Virg. de Signis cælest. v. 12.
 Et qui portat aquam puer urniger.

U R O

URO, ūris, ussi, ustum, [καίω, Gl. L. G. & G. L. ἀσπείρω, L. G.] ære. Concremare, calore nimio consumere, incendere. Plin. lib. 12. cap. 4. Uritur ebenus odore jucundo.
 G g g g Sepelire

Sepelire & urere. Cic. 2. de Legib. 58. Hominem mortuum, inquit lex in xii tab. in urbe ne sepelito, neve urito.
 Calore uri. Cic. 1. Tusc. 69. Ceteras partes incultas, quod aut frigore rigeant, aut urantur calore.
 Flammas subiectis urere aliquid, Coquere. Virg. 2. Æn. 37.
 Calor urit artus. Lucret. lib. 4. 872.
 Duritia corporis, quod quom uritur non sentit. Cic. pro Domo, 97.
 Sol gravis urit arva. Ovid. 6. Met. 339.
 Sitis offerat herbas. Ovid. 4. Fast. 299.
 Cedrum urere. Virg. 7. Æn. 13.
 Urit odoratam nocturna ad lumina cedrum. Hoc antiquorum consuetudine dictum videtur, quod ex Homero sumptum. Ignitabulum enim vel focum in mediis ædibus habebant, in quo tædas urebant luminis causa, ut narrat Hesychius in vocabulo λαμπτήρ. Turnebus.
 Urere, de Frigore etiam dicitur. Lucan. lib. 4. 52.
 Urebant montana nives. Cic. 2. Tusc. 40. Pernoctant venatores in nive, in montibus uri se patiuntur.
 Loris uri, Cædi, flagellari. Hor. 1. Epist. 17. 47.
 Virgis uri. Hor. 2. Serm. 7. 58. Nam ex virgarum percussione corpus calefit, & inflammatur.
 Calceus angustior dicitur Urere pedem. Hor. 1. Epist. 10. 43.
 Uro hominem, per translationem, significat Dolere cogo, interprete Donato: sive Ango, ut ait Budæus. Inde Uri pro Cruciarum. Ter. Eun. 2. 2. 43.
 — uro hominem. p. ut falsus animi est. Hor. 2. Epist. 1. 13.
 Urit enim fulgore suo qui prægravat artes
 Infra se positas. i. e. Splendore sui nominis urget & incendit invidos. Liv. 27. 30. Quos, & Machanidas tyrannus Lacedæmoniorum finitimo bello urebat.
 Urit atrox Juno, dixit Virg. 1. Æn. 666. pro Cruciarum ob Junonem.
 Uri, de aliis etiam rebus dicitur. Virg. 4. Æn. 68.
 Uritur infelix Dido. i. e. Amore consumitur & conflatur.
 Uri in aliquo. Ovid. 7. Met. 22.
 — quid in hospite regia virgo
 Ueris, & thalamos alieni concupis orbis? i. e. Cur peregrini amore ardes, quum sis filia regis? Medea se ipsam alloquitur.
 Doloribus tacitis uri. Ovid. 3. Fast. 489.
 Ignibus uri. Hor. 3. Carm. 7. 11. Ignes, intelligit Amores.
 Impensius uri. Catul. ad Lesbiam, 70. 5.
 Pectore intimo uri. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 177.
 Pectore toto uri. Ovid. 1. Met. 496.
 Amor me urit. Virg. 2. Ecl. 68.
 Amor violenter me ulsit. Ovid. 1. de Arte Am. 23.
 Dolor urit amantes. Ovid. 4. Met. 278.
URENS, entis. Partic. [καίως] ut
 Caminus urens ramos. Hor. 1. Serm. 5. 8.
 Capellæ urentes culta. Virg. 2. Georg. 196. V. Plin. lib. 8. cap. 50. ad finem. Manus urentes. Ovid. 4. Fast. 705.
URENDUS, a, um. Partic. [καυσιος] ut, Filix urenda. Hor. 1. Serm. 3. 38.
USTUS, a, um. [καυκωμένος], Gl. L. G. Partic. Plin. lib. 10. cap. 70. Conveniunt ex alto etiam pisces ad quosdam odores, ut sepiam ustam.
 Ignibus ustus crudeliter. Ovid. 3. Trist. 11. 53.
 Aër siccis fervoribus ustus. Ovid. 1. Met. 119.
 Capillus ustus. Tibul. lib. 1. 10. 39.
USTRA, æ. f. Coloris factitii species. Vitruv. 7. 11. Ustra satis habet utilitatis in operibus. V. Plin. lib. 35. cap. 6.
USTIO, ðnis. f. [καύσις] Cato R. R. cap. 38. Virgas & farmenta quæ tibi ustioni supererunt, in segetem comburito.
 Ustio, pro Cauterizatione quam vocant. Plin. lib. 34. cap. 15. Quædam ustione sanantur: privatim vero canis rabidi morsus. Cels. 4. 26. Omnes autem hujuscemodi dolores, vix citra ustionem finiuntur. i. e. Citra candentis ferri admotionem.
USTOR, ðris. m. [ἰκροκαυστός], Gl. L. G. Qui corpora in bustuariis cremat. Martial. lib. 3. 93.
 Ustorque tædas præferat novæ noctæ, &c. Budæus. Catul. de Rufa & Rufulo, 57. 5.
 Quum devolutum ex igne prosequens panem
 A femiraso tunderetur ustore.
 Sordidus ustor. Lucan. lib. 8. 738.
USTIVUS, a, um. Adj. Vim urendi habens. Macer. 2. 8. Ustivas mire juvat epiphoras oculorum.
USTILAGO, inis. f. ut, Ustilago rustica. Apul. de Herb. cap. 63. & 109.
USTRICULA, æ. f. Usterculæ, Tertull. de Pallio cap. 4. sunt Mulieres, quæ suburendis crinibus operam collocabant. Salmasius legit Histriculæ. V. ejus Not. p. 284. & Casaub. in Suet. p. 144.
USTERNA, æ. f. [καύσις νεκρῶν], Gl. L. G. Idem quod Bustuarium, vel
USTRINA, æ. f. [πυρεκαία, καύσιον νεκρῶν], Gl. L. G. Locus in quo metalla candescunt ut laborentur. Plin. lib. 36. cap. 21. In ustrina ter siccantur, ita ut torreatur carbone puro, ac toties vino restinguantur albo. Gelenius aliter legit.
 Ustrina talis moram non sustinens. Apul. 7. Met. p. 196. Elmenh.
 Ustrina, Locus dicebatur, in quo combustus erat, qui alibi sepultus, mortuus fuerat, ut ait Festus.
USTRINUM, i. n. Idem. Vet. Lap. HVIC MONVMENTO VSTRINVM APPLICARI NON LICET.
URITO, [αἰγιδίω] ære. frequentat. Plaut. Mostell. 3. 1. 81.
 Calidum hoc est: etsi procul abest, uritat male. al. Urit.
USTILO, [καυτελαίω] ære. forma diminut. significat Urere. Pacuvius, Candenti ferro crines ustulare.
USTULATUS, a, um. Partic. ut, Pali ustulati. Vitruv. lib. 5. cap. 12.
USTULANDUS, a, um. Partic. [καυτελαίω] Catul. in Annales Volusii, 34. 8.
 Electissima pessimi poetæ.
 Scripta tardipedi deo daturam
 Infelicibus ustulanda lignis.
USTULATIO, ðnis. f. Gloss. Cyrilli. Ἀπύκαυμα, Ustilatio, Torres.
UREDO, inis. f. [καυθός] Morbus herbarum, fruticum, arborumque, qui in vitibus etiam carbunculus dicitur, & in ceteris rubigo, pisa, plantas, arboresque adurens. Cic. 3. de Nat. Deor. 86. Nec si uredo aut grando quippiam nocuit, id Jovi animadvertendum fuit. Columel. lib.

3. cap. 20. Seu frigidus & pruinosus, quod non est patiens uredinis.
 Uredo, Incendiam ac pruritus. Plin. de urtica pisce, lib. 9. cap. 45. Tacta uredinem mittit.
URICA, æ. f. [καυθός] Saturnum vitium ab ustione. Plin. lib. 18. cap. 17. Commune autem omnium farorum vitium urica. conf. URUCA.
URIGO, inis. f. [καυθός] pro Uredine, & quæ ex caustica vi medicamenti alicui parti admoti provenit. Plin. lib. 20. cap. 22. At in magna duritia sine fico impostum: vel si vehementior urigo timeatur, per duplices pannos.
URTICA, æ. f. [κνίς], Gl. L. G. & G. L. κνίσα, L. G. Genus herbæ notissimum, ab urendo dictum: quod ejus folia tacta acerrime urant. V. Plin. lib. 21. cap. 15.
 Vivere herbis & urtica. Hor. 1. Epist. 12. 8.
 Mordax urtica. Ovid. 2. de Arte Am. 417.
 Mortifera contactu urtica. V. MORS.
 Urtica, pro Pruritu libidinis. Juven. 2. Sat. 128.
 — unde
 Hæc tetigit, Gradive, tuos urtica nepotes?
 Acres urticæ. Juven. 11. Sat. 166.
 Irritamentum Veneris languentis, & acres
 Divitis urticæ.
 Urtica marina, [ἀσκαλάφη], Gl. L. G. Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 45.
 Urticæ noctu vagantur, noctuque mutantur: carnosæ frondis his natura, & carne velcuntur. Vis pruritu mordax, eademque quæ terrestri urticæ. [Corrupte alibi in Gloss. Urtica marina, Σκαλάφη.
UROLANIUM, [Ὀυρολάσιος] Ptolemæo lib. 2. cap. 3. aliis Verulanum, Britannicæ insulæ civitas: vulgo *Saint Albans*.
UROPYGIUM, & **ORRHOPYGIUM**, i. n. [ὄροπύγιον, ὀρροπύγιον] est Angusta & ultima spinæ pars, sive (ut Julius Pollux inquit) spondylii finis podici imminentis, quasi terminus pygæ, sive finis vertebræ. Martial. 3. 93.
 Et anatis habeas uropygium macræ.

U R P

URPIX, icis. m. [ἄρπηξ] Instrumentum rusticum. Cato R. R. cap. 10. Urpicem unum, crates stercorarias quatuor villicum habere oportet. V. IRPIX.

U R R

URRUNCUM, i. n. Varro declarat 1. de R. R. cap. 48. de spica loquens, Illud autem summa in spica jam matura, quod est minus quam granum, vocatur frit: quod in infima spica ad culmum stramenti summum, item minus quam granum est, appellatur urruncum.

U R S

URSA Balvia, [Ὀύρα Βαλβία] Picenorum urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1: hodie *Urbja*.
URSUS, i. m. [ἄρκτος], Gl. L. G. & G. L. Animal ferum. De ursis v. de Plin. lib. 10. 63.
 Armati unguibus urfi. Ovid. 10. Met. 540.
 Informes urfi. Virg. 3. Georg. 247.
 Sævis inter se convenit urfis. Juven. 15. Sat. 164.
 Truces urfi. Valer. 2. Argon. 73.
 Turpes urfi. Ovid. 3. Trist. 5. 35. Stat. 6. Theb. 866.
 Vespertinus circumgemit urfus ovile. Hor. Epod. 16. 51.
URSULUS, i. m. diminut.
URSA, æ. f. Plin. lib. 10. cap. 63. Informia etiam magis quam supra dicta, ursæ pariunt, rarumque est videre parientes.
 Villosæ ursæ catuli. Ovid. 13. Met. 836.
 Urfa, Sidus caeleste, figuram habens similem plaustrum: unde antiqui Græcorum Hamaxam, hoc est plaustrum dixerunt. Nostri quoque a bobus junctis, Septemtriones appellaverunt, hoc est a septem stellis, ex quibus quasi juncti triones figurantur. Sunt autem duæ ursæ, Major & Minor, quas Græci Ἀρκτὺς vocant.
URSIUS, a, um. Adj. [ἄρκτιος] Quod urforum est. ut, Ursinus sanguis. Columel. de Arboribus, cap. 15. Et Plin. lib. 8. cap. 36. Quoniam potum in ursinam rabiem agat.

U R T

URTICA, V. URO ad fin.

U R U

URUCA, æ. f. [κρόμη], Gl. L. G. & G. L. Insectum, olera & fruges absumens, quod & Eruca dicitur. [An sic apud Plin. pro Urtica legendum? Vide supra in voce.
URUS, i. m. [βὸς Γερμανός], Gl. L. G. βύβαλος, G. L. qui & Bubalus dicitur a nonnullis, hoc est bos silvestris. Plin. lib. 6. cap. 15. Paucissima animalia Scythia gignit inopia fruticum, pauca contermina illi Germania: insignia tamen boum ferorum genera, jubatos bifontes, excellentique & vi & velocitate uros, quibus impericum vulgus bubalorum nomen imponit, quum id gignat Africa, vituli potius, cervivo quadam similitudine. Virg. 3. Georg. 532.
 Quæritas ad sacra boves Junonis, & uris
 Imparibus ductos alta ad donaria currus.
URVUM, i. n. Aratri curvatura. A quo Urvo, are; quod est Aratro definite. Festus, Urvat, Ennius in Andromeda, significat circumdat. ab eo sulco, qui fit in urbe condenda urvo aratri, quæ fit forma simillima uncini curvatione buris & dentis, cui præfigitur vomer. Ait autem, Circum sese urvat ad pedes. V. Varr. de R. R. 4. 27.

U S I

VS. IP. Vespasianus Imperator.
USIA, æ. f. [εστία] Latine Essentia. sive substantia dicitur. Ulpianus utitur in I. In venditionibus. D. de contrah. empt. Gloss. Græcolat. Ουσία, Patrimonium. Substantia, Res familiaris.
USIO, **USITATUS**, **USITOR**. V. UTOR.

USPAM, [πσ, Gl. L. G.] Adv. in loco. Ter. Adel. 1. 1. 3. Si abhis uspiam, &c. Cic. 1. Att. 17. Sed tamen hoc me ipse consolabar, quod non dubirabam, quin te ille, aut Dyrhachii, aut in istis locis uspiam visurus esset. Eidem lib. 7. 12. Inde utrum confistere uspiam velit, an mare transire, nascitur. [Videtur ab Uls præpos. pro Uspiam, dictum. Uspiam, In re aliqua, vel aliquo negotio. Plaut. Caf. 4. 3. 14. Num me expertus uspiam?

USPINIO, ðnis. m. Νεσποδίνης. Gloss. Latinogræc. Lego Vispillo, νεσποδίνης. V. VERSPILLO.

U S Q

USQUAM, [ειμαχ] Adv. In loco. Cic. 6. Verr. 25. Quam crucem non ausus est usquam defigere, nisi apud eos, quibuscum omnia scelera sua ac latrocinia communicasset. [Et hoc pro Usquam dici puto.

Nec mihi magis usquam videor, quam quum aut in foro magistratus, aut in curia Senatam video, somniare. Cic. 2. de Divin. 42.

Usquam, etiam ad locum pertinere, probat Valla ex Cic. 1. Philip. 1. Nec vero usquam discedebam. Idem dicit & Donatus in Ter. Cic. 6. Verr. 146. Cives Romani a me nusquam discedere.

Usquam, In re aliqua, in negotio aliquo. Ter. And. 2. 5. 9. Neque istic, neque alibi tibi usquam erit in me mora.

Nec est usquam consilio aut auctoritati locus. Cic. 2. Off. 2. Usquam, aliter. Ter. And. 5. 3. 7.

Vide num ejus color, pudoris signum usquam indicat? i. e. Aliqua parte corporis.

Usquam gentium, De loco & ad locum. Plaut. Mil. 3. 1. 91. Nam bona uxor, si ea quidem educta est usquam gentium, Ubi ea pollic inveniri, Ter. Hec. 3. 1. 13.

Quid consolare me? an quisquam usquam gentium est æque miser?

USQUE, [εω, εχθεις, μίχθεις, Gl. G. L.] Præpos. quasi Ad unum vel locum, vel tempus, vel aliud hujuscemodi: ut ex sequentibus exemplis patet. Plaut. Men. 1. 2. 62.

Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus h. e. Quoad lux crastina, aut stella diurna a nobis videbitur. Ter. And. 1. 2. 28.

Verberibus cælum te in pistrinum, Dave, dedam usque ad necem. Cic. 2. Att. 7. Ibi esse volo usque ad pridie Calend. Majas. Ibid. 4. 9.

Nos in Formiano esse volumus usque ad pridie Non. Majas. Eidem 3. 17. De Q. fratre nuntii nobis tristes, nec varii venerant, ex ante diem Nonarum Junii usque ad pridie Cal. Septemb. [Ab Usque antiquo, ut cetera ejusmodi, & significat Ultraque, ac revera Adv. est unde & præpositionem asciscit, præterquam ubi subauditur.

Usque ad eum, pro Excepto eo. Plin. 2. Epist. 11. Assenserunt Consules designati, omnes etiam Consulares usque ad Pompeium collegam.

Aspera arteria ad pulmones usque pertinet. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Ab ultimo principio hujus præceptionis, usque ad hoc tempus. Cic. 2. de Invent. 5.

Ab ovo usque ad mala. Hor. 1. Serm. 3. 7. Porphyrio, id est ab initio cœnæ ad finem usque. Ovum enim olim hodieque initium cœnæ: quippe quum in gustu statim a balneo offeratur: Mala autem apud veteres inter cetera secundæ mensæ afferebantur.

Usque sub. Virg. 1. Georg. 211. — ferite hordea campis Usque sub extremum brumæ intractabilis imbrem. i. e. Non usque ad brumæ finem, sed circa. Servius.

Usque Romam, vel Romam usque. Cic. 1. Q. frat. 1. 33. Quoniam ejusmodi theatrum totius Asiæ virtutibus est datum, celebritate referissimum, magnitudine amplissimum, judicio eruditissimum, natura autem ita resonans, ut usque Romam significationes, vocesque referantur: contende quæso atque elabora. Ter. Adelph. 4. 5. 21. Miletum usque, obsecro?

Usque ad adolescentiam meam processit ætate. Cic. de Senect. 50. Ad jactum teli usque. Tacit. 13. Ann. 40. Ad serum usque diem. Tacit. 3. Hist. 79.

In noctem, pro in noctem usque vel Ad noctem usque. Vide 1 N. H. St. Usque illo, Usque ad illum locum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Usque, aliquando est Adverbium: tunc varia significat, varietque præpositionibus, & aliis dictionibus jungitur, ut ex sequentibus videre est. [V. quæ supra posui.

Usque a, quod & Ab usque dicitur, eam vim habet quam sola præpositio. Ter. Adelph. 5. 9. 5.

Ego istos vobis usque a pueris curavi ambos sedulo. Usque a mari supero. Cic. pro Cluent. 192. Comperi mulierem quandam Larino, atque illam usque a mari supero Romam proficisci cum magno comitatu. [Pro inde a.

Usque a capite arcesserè. Cic. in Topic. 39. Usque ab. Cic. 3. Verr. 87. Hoc illi navigio ad omnes populi Rom. hostes usque ab Dianio, quod in Hispania est, ad Sinopen, quæ in Ponto est, navigaverunt.

Usque ab stirpe. Plaut. Trinum. 1. 2. 180. Quod perquiramus usque ab stirpe auctores. Ter. Phorm. 2. 3. 48. Progeniem vestram usque ab avo atque avo proferens.

Ab usque. Virg. 7. Æn. 289. — Siculo prospexit ab usque Pachyno. Usque adeo, [μείχθεις ποσπης, Gl. G. L.] In tantum. Virg. 1. Ecl. 12. Non equidem invideo, miror magis, undique totis Usque adeo turbarur agris.

Usque adeo, [μείχθεις πνεις, Gl. L. G. & G. L.] Tamdiu: & accipit post se Donec. Ter. And. 4. 1. 38.

Suadere, orare, usqueadeo, donec perpulit. Cato R. R. cap. 67. Amurcam cominuet usque adeo, donec in lacum, qui in cella est, postremum pervenerit.

Usque adeo, dum. Idem. Ter. Eun. 4. 6. 3. Usqueadeo ego illius ferre possim ineptias & magnifica verba, Verba dum sint.

Usque adeo, pro Eo usque, sequente Quoad. Suer. de Illust. Grammat. cap. 22. Usque adeo arguere perseveravit, quoad Cassius Severus, in-terpellatis fide cibis, dilacionem petiit.

Usque adeo ut. Ulp. in. l. 1. § Usqueadeo. D. quib. mod. usufruct. amit. rat. Usque adeo autem capius deminutio eum demum usufructum peti-

Vol. IV.

mit, qui jam constitutus est, ut si in singulos annos, vel menses, vel dies legatus sit: is demum amittatur, qui jam præcessit

Usque adhuc [μείχθεις ὄν] pro Hactenus, vel hoc usque. Ter. And. 1. 5. 27. Tum patris pudor, qui me ram leni passus est animo usque adhuc,

Quæ meo cunque animo libitum est facere. Sueton in Domitiano, cap. 18. Usque adhuc certe animum meum probastis, & vultum.

Usque admodum dum, Idem, sed antique. Cato R. R. cap. 156. Postea ubi iterum occipiet fervere, paulisper demittito usque admodum, dum quinque quinque numeres.

Usque affatim, Ad fatietatem quod dicitur. Plaut. Pœn. 3. 1. 31. Usque ante. Liv. 25. 12. pr. Romæ Coff. Prætoresque usque a. d. v. Kal. Majas Latinæ tenuerunt.

Usque antehac. Ter. And. 2. 1. 3. Ut animus in spe, atque in timore usque antehac attentus fuit. Ubi Donatus; Usque antehac, i. e. Antequam tua verba audirem Et una est tantum præpositio, velut Adverbium [Immo non una, & Usque ἀνεκείναι h. l.

Usque dum, [ἀρχεῖς ἔ] pro Usquequo, vel quoad. Ter. Heaut. 1. 1. 84. — nam usque dum ille vitam illam incolit

Inopem, carens patria ob meas injurias, Interea usque illi de me supplicium dabo. Cic. 3. Verr. 12. Usque dum per me licuerit. Idem pro Quint. 67. Usque dum inveniretur.

Interdum aliquid interponitur inter Usque & Dum. Ter. Heaut. 5. 2. 30. Immo & ibi nunc sum, & usque dudum id egi, dum loquitur pater.

Usque eo. [μείχθεις τέρη, Gl. G. L.] Cic. 8. Fam. 1. Ego, qui scirem Q. Pompejum Baulis embæneticam facere, & usque eo, ut ego misererer ejus esuriei, non sum commotus.

Usque eo dum, pro Tamdiu quoad, vel ita ut. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Usque eo premere earum capita mordicus, dum illæ captum amitterent.

Usque eo ne. Cic. pro Quint. 59. Inferiorem esse patitur duntaxat usque eo, ne cum bonis, fama, fortunisque omnibus Sex. Nævii cupiditati crudelitateque dedatur.

Usque eo ut. Varro lib. 2. de R. R. cap. 1. Hoc enim nomine asini Arcadici in Græcia nobilitati, in Italia Reatini, usque eo ut mea memoria asinus venierit sextertis millibus L. x. Cic. 2. Att. 14. Ego autem usque eo sum enervatus, ut, &c.

Usque e, vel Et. Plaut. Perf. 4. 1. 13. Quas tu attulisti mihi ab hero meo usque e Persia. Ter. Eun. 3. 2. 18. Ex Æthiopia est usque hæc. Hic adverbium usque de loco, teste Donato. Cic. 7. Verr. 157. Ut qui usque ex ultima Syria atque Ægypto navigarent.

Usque extra solitudines deductus. Plin. lib. 8. cap. 17. Usque istinc. Cic. 1. Att. 11. Nocti jam in hac materia sonitus nostros: tanti fuerunt, ut ego eo brevior sim, quod eos usque istinc exauditos putem.

Usque hodie, [μείχθεις σήμερον. Gloss. Græcolat. Trans Alpes usque transfertur. Cic. pro Quint. 12. Usque, pro Diu, aut multum, vel valde: aliquando Pæne, ut ait Donatus. Ter. Adelph. 2. 2. 5.

Ego vapulando, ille verberando usque ambo defessi sumus. Et Adelph. 4. 2. 21.

Rogitas? Ctesiphon me pugnis, miserum, & istam psaltriam, Usque occidit. Hic Usque, potest significare Pæne, auctore Donato.

Aut Usque pro Valde est. Occidit, vehementer cecidit. Ter. Eun. 2. 1. 14. Opus faciam ut defatiger usque ingratus ut dormiam.

Usque, [ἀνεκείναι] Alidue, perseveranter. Cic. 12. Fam. 19. Mihi quidem usque curæ erit quid agas. Ter. Adelph. 2. 2. 7.

Quid potui melius, qui hodie usque os præbui. Virg. 9. Ecl. 29. Cantantes licet usque (minus via lædet) eamus. i. e. Jugiter, inquit Servius.

Usque valuisti? Interrogativa particula, pro Hactenusne. Plaut. Most. 2. 2. 19.

Here, salve: saluum te advenisse gaudeo: Usque ne valuisti? r. s. usque, ut vides. Idem Merc. 2. 3. 53.

Usque ne valuisti? c. h. perpetuo recte, dum quidem illic fui.

Usque opperiar. Plaut. Epid. 2. 2. 120. Usque omne. Ter. Adelph. 4. 6. 3.

Perreptavi usque omne oppidum, ad portum, ad lacum. Quo non? Usque & usque, geminatum, Idem. Martial. lib. 1. 11.

Et quicquid petit, usque & usque donas. Idem. lib. 5. 61. Adlatres licet usque nos & usque, Et gannitibus improbis laceffas.

USQUEQUAQUE, Adv. [παρταχθ, Gl. G. L.] Ubique, in unoquoque loco. Cic. 4. Att. 9. Hic quoque, ut loquebantur, & opinor usquequaque. Idem 7. Verr. 10. Nolite usquequaque eadem querere: in metu belli, furandi qui locus potest esse?

Nusquam & Usquequaque, contraria. Cic. 2. de Invent. 63. Atque hoc non alienum est, quod ad multa pertineat, ne aut nusquam, aut usquequaque dicatur, hic admonere.

Usquequaque, pro Alidue, omnino, quocumque tempore. Cic. 7. Fam. 16. Usquequaque sapere oportet, id erit telum acerrimum.

Usquequaque & ex maxima parte. Cic. 5. de Finib. 91. An hoc usquequaque aliter in vita, & non ex maxima parte de tota judicabis?

Usquequaque & Undique. Cic. 2. Philipp. 110. Aut undique religionem tolle, aut usquequaque conserva.

Usquequaque mihi loquitur. Plaut. Bacch. 4. 4. 83.

USQUEQUO, Adv. [μείχθεις ἔ, μείχθεις πνεις, Gl. G. L.] pro Donec vel quoad. Varro de R. R. lib. 1. cap. 2. Quod jubet ranam luridam conjicere in aquam, usquequo ad tertiam partem decoxeris.

Usquequo, interpositis dictionibus. Martial. lib. 2. 64. Eja age, rumpe moras, quo te sperabimus usque?

Usquequo, pro Quatenus. Ulpian. in l. Si suspect. §. 2. D. de inofficio. test. Et ideo datæ in eo libertates atque legata usquequo Falcidia permit- tit, suam habent potestatem.

Quonsque, V in quo.

USQUEQUOQUE, Adv. [ἀε, παρταχθ, Gl. L. G.] An Usquequaque scribendum?

U S T

USŪICA, [Οὐσίχα] Mons in Sabinis, cujus meminit Hor. 1. Carm. 17. 11. Utcunq; dulci, Tyndari, siltula Valles & Usticæ cubantis

Levia perfonuere faxa. Cubantem, inquit Porphyrio, suaviter dixit, ad refupinam ejus regionem attendens.

USTIO, USTOR, USTRINA, USTULO, USTUS. V. URO.

U S U

USUALIS, USUARIUS, USUCAPIO, USURA, USURPO, USUS, USUSFRUCTUS. V. UTOR, ŒRIS.

U T

UT, vel ὕτι, [*ὕτι*, Gl. L. G. & G. L.] Conjunctio causativa: vel, ut ait Valla lib. 2. causam finalem dicens, quemadmodum si quis dicat, Dedi tibi librum ut legeres. Cic. 1. Fam. 9. Non illi quidem ut mihi stomachum facerent. [Hic est ὕτι, non ὕτι, nec causæ finalis proinde. Resolvitur in Infinitivum, ut Opto ut. Cic. in Catone Majore, Quam ut adipiscantur omnes optant: eandem accusant adepti. Lactantius lib. 6. c. 23. Iniquum est enim, ut id exigas, quod præstare ipse non possis, pro Id exigere. H. St. Cic. de Senect. 4.]
 Ut eam potissimum nominem: per parenthesis positum. Cic. 4. Verr. 145. Syraculana civitas (ut eam potissimum nominem) dedit ipsi statuum.
 Ut alia obliviscar. Cic. pro Rosc. Amer. 87. Quam sis audax, (ut alia obliviscar) hinc omnes intelligere potuerunt.
 Ut vere dicam. Cic. 7. Verr. 177. Sed de iudicibus, & (vere ut dicam) de te futurum est.
 Ut ad pauca redeam, uxorem deduxit domum. Ter. Hec. 1. 2. 60. h. e. Ut paucis agam, ut summam dicam, ut in summam colligam, ut in pauca conferam.
 Ut ita dicam. Quintil. lib. 8. cap. 3. Si quid periculosis finxisse videbimur, quibusdam remediis præmuniendum est, Ut ita dicam, Si licet dicere, Quodammodo, Permite mihi sic, &c., Ut ita dixerim. Pontanus de Convivencia p. 268. bis. H. St.
 Ut, adjunctionem aliquando significat. Plaut. Men. 5. 2. 11. Repente expetit me, ut ad sese irem.
 Ut, elegantia causa aliquando punitur. Cic. de Senect. 42. Invitus feci, ut L. Flaminium e Senatu eicerem. Hic nihil significat, nisi Invitus ejeçi.
 Ut etiam [*ὕτι καὶ*] Ter. Phorm. 4. 3. 64. Nihil do: impuratus me ille ut etiam irrideat?
 Ut ne addam. Ter. Phorm. 1. 3. 16. — tu conjicito cetera, Quid ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu ex ista copia: Ut ne addam quod sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es. i. e. Ut non.
 Ut ne, eleganter pro sola particula NE usurpari solet, dicendi modo, quo litteratissimi illius felices sæculi utebantur, qui pro ratione debet esse nobis. Ter. Hec. 1. 2. 30. — nempe ea causa ut ne id fiat palam. Idem Eun. 5. 4. 20. Ulciscar, ut ne impune in nos illuseris. Cic. 2. Fam. 6. Petivi sæpe per litteras, &c. non ut decernatur aliquid novi, quod solet esse difficilium: sed ut ne quid novi decernatur. Idem 16. Fam. 9. Sed tamen ita velim, ut ne quid properes.
 Ut quid, [*ὕτι τί*, Gl. L. G. & G. L.] pro Quamobrem, interrogantis est. Cic. 7. Att. 7. Depugna, inquis, potius quam servias. Ut quid? si victus eris, proficere, si viceris, tamen servias.
 Ut non, pro Quin. Cic. 1. de Finib. 33. Fieri, inquam, Triari, nullo pacto potest, ut non dicas quid non probes ejus, a quo dissentias.
 Ut non, cum Vereor. Quintil. lib. 8. cap. 3. Oppido, quo fuit usi paulum tempore nostro superiores, vereor ut non jam ferat quosdam.
 Ut, cum verbis Metuo, Vereor, & Timeo junctum, dubitationem significat, & pro eo quod quidam Ne non dicunt, sumitur. ut ex sequentibus exemplis patet. Ter. And. 5. 4. 11. Metuo ut subilet hospes. Ibid. 4. 2. 22. Dies mihi ut sit satis vereor ad agendum. Cæs. 1. Bell. Gall. 39. Aut rem frumentariam, ut satis commode supportari posset, timere dicebant.
 Ut, [*ὕτι, ὕτις*, Gl. L. G. & G. L.] Similitudinem dicit. Plaut. Rud. 4. 4. 55. Ut tute es, item censes omnes esse, perjuri caput?
 Ut si, pro Perinde ac si. Corn. Nepos in Datamis vita cap. 3. Vincitum ante se Thyum agebat, ut si feram belliam captam duceret. Sic alibi sapius. V. Hor. 1. Epist. 7. 3. & Cic. 2. Fam. 14.
 Ut, adverbium similitudinis, cum præterito imperfecto conjunctivi. Cic. 4. Fam. Ejus negotium sic velim suscipias, ut si ellet res mea.
 Ut enim, [*ὕτις γὰρ*] Gloss. Græcolat. ὕτις γὰρ ibid. Quod posterius finalem causam notat.
 Ut & Sic. Cic. pro Rosc. Amer. 22. Nam ut illud incredibile est, mortem oblatam esse patri a filio sine plurimis & maximis causis: sic hoc Verisimile non est, &c.
 Ut & Ita, pro Talis & qualis Plaut. Pseud. 1. 3. 11. Ut voles esse me, ita ero.
 Ut, similitudinis, suppresso Ita. Hor. 2. Serm. 2. 44. — quanquam ridenter dicere verum. Quid vetat? ut pueris olim dant crustula blandi Doctores, elementa velint ut discere prima.
 Ut, suppresso Ita, sæpe accipitur pro Ita ut, quemadmodum si dicam, Quotidie hospites adveniunt, ut incipiam jam Itomachari tantam frequentiam.
 Ut, pro Ita ut, vel Adeo ut. Hor. Sat. 1. libri 1. Ummidius quidam, (non longa est fabula) dives, Ut metiretur nummos; ita fordidus, ut se, &c. Quidam vero ex posterioribus passim sic usi sunt ut Suetonius. H. St. Extant v. 95. Bendej autem legit Qui tam, pro Quidam, probante Cuningamo, me vero mirante.
 Ut, præcedente Ita. Cic. 2. Tusc. 27. Molliant animos nostros: ita sunt deinde dulces, ut non legantur modo, sed etiam edificantur. Cic. pro Marcell. 18. Sed quum ita late pateat ejus potestas, quem veremur, ut terrarum orbem complexa sit, nonne mavis sine periculo domi tuæ esse, quam cum periculo alienæ?
 Ut, sequente Ita. Ter. Hec. 3. 3. 20. Omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus.
 Ut, in locum Quam, vel Quantum succedit, nunc sine Ita, nunc cum Ita. Primo modo sic, ut apud Quintil. lib. 12. cap. 12. Non omittenda pars hæc orationis, sed exigentia, ut optime possimus. Et Cic. in 13. Philipp. 29. Quas ut honorificentissimis verbis ipse consequi poterem,

complectar mea sententia. Altero modo sic, ut apud eundem 2. de Orat. 173. Hæc ut brevissime dici poterunt. ita a me dicta sunt. De positivo autem nemini dubium erit Quam & Ut convenire cum Possam, ut idem in 2. Philipp. 47. Sed reliquum cursum vitæ, quam quidem possum breviter perstringam: & ut potui, breviter perstringi. Hæc Valla lib. 1.

Ut, Tanquam si. Plin. 7. Epist. 27. ad Suram, Jam ut in limine, jam ut intra limen audiri.

Ut pro Postquam, vel Ex quo. Ter. Phorm. 4. 3. 12. Ut abiit abs te, fit forte obviam mihi Phormio. Idem Hec. 5. 1. 26.

Segregatum habuisse, uxorem ut duxit, a me Pamphilum. Cic. in Anton. Est enim annus, ut repulsam tulit. Idem 7. Att. 15. Ut ab urbe discessi, nullum intermisi diem. quin aliquid ad te litterarum darem.

Ut, Statim, postquam, ex quo primum. Virg. 2. Æn. 561.

Ut regem æquævum crudeli vulnere vidi Vitam exhalantem.

Ut & Confestim. Liv. 1. 12. Ut Hostius cecidit, confestim Romana inclinatur acies.

Ut & Sic. Cic. 3. Verr. 64. Ut hæc audivit, sic exarsit ad id, quod non modo ipse nunquam viderat, sed ne audierat quidem ab eo qui ipse vidisset.

Ut primum, quod & Quum primum dicitur. Cic. in Somn. Scip. 5. Atque ego, ut primum, fetu represso, loqui posse cœpi, Quæso, inquam, pater sanctissime. Virg. 6. Æn. 102.

Ut primum cessit furor, & rabida ora quierunt.

Ut quemque visco offenderant, pro eo quod dicitur, Tot quot, vel statim ut. Plaut. Pæn. 2. 37. Al. Quemquem, omisso Ut. Ter. Hec. 5. 3. 4.

Itaque ineptus hodie, dum illic sedeo, ut quisque venerat Accedebam, adolescens dic dum quæso, tun' es Myconius?

Ut quodque primum gestum erat, ita, &c. Cic. 1. de Invent. 29.

Ut quidque acciderit. Cic. 15. Att. 22. Misi igitur Tironem, & cum Tironem plures, quibus lingulis, ut quidque accidisset, daret litteras.

Ut quisque me viderat. Cic. 2. Verr. 19. Immo vero ut quisque me viderat, narrabat. Aliis illud indignum, aliis ridiculum videbatur.

Ut & Ita, cum Superlativo, pro Tanto & quanto. Cic. 2. de Orat. 265. Ut quisque optime Græce sciret, ita esse nequissimum. Ibid. 1. 120.

Ut enim quisque optime dicit, ita maxime dicendi difficultatem, &c. Hæc Valla. [Accedente pron. Quisque nempe omnibus his locis.]

Ut in quoque erat auctoritatis plurimum. Cic. 3. Verr. 68. Pro se quisque, ut in quoque erat auctoritatis plurimum, ad populum loquebatur.

Ut, Quippe, vel Utpote, sequente Relativo. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nec ignoro quos transeo: nec utique damno, ut qui dixerim esse in omnibus utilitatis aliquid, &c. Plaut. Curc. 2. 1. 2.

Quando Æsculapi ita sentio sententiam,

Ut qui me nihili faciat, nec saluum velit.

Ut qui maxime. Tacit. de Germ. 10. Auspicia fortesque, ut qui maxime, observant. i. e. Auspicia fortesque ita observant, ut illi, qui id quam maxime faciunt.

Ut qui verissime: subaudi amat. Plin. Epist. 199. Amat, ut qui verissime: dolet ut qui impatientissime.

Ut, Quemadmodum, quomodo. Ter. And. 1. 1. 8.

Ego postquam te emi a parvulo, ut semper tibi

Apud me iusta & clemens fuerit servitus,

Scis. Idem Eun. 1. 2. 47. — tute scis, post illa quam intimum

Habeam te, & mea consilia ut tibi credam omnia. Cic. 1. Att. 13. Me vero teste producto, credo te ex acclamatione Clodii advocatorum audisse, quæ conurrectio pudicum facta sit, ut me circumteterint, ut aperte jugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarent.

Ut apparet, ut dicitur. Cic. pro Placc. 38. Neque in toto Acmonensium testimonio, siue hic confictum est, ut apparet, siue missum domo est, ut dicitur, commovebor.

Ut dixi, per parenthesis. Cic. 1. Acad. 4. Quod ista ipsa de re multum (ut dixi) & diu cogitavi.

Ut ferunt. Liv. 1. 37.

Ut fama est. Liv. 31. 32.

Ut est consuetudo. Cic. pro Cæcin. 23.

Ut sic, [*ὕτις γὰρ*, Gl. L. G. & G. L.] Cic. pro Rosc. Amer. 56. Verum (ut sit) multa sæpe imprudentibus imperatoribus vis belli, ac turba molitur.

Ut Intelligi potest. Cic. 2. de Finib. 2. Et ceteros sospitatis, ut e Platone intelligi potest, Iulos videmus a Socrate.

Ut perhibent; locutio Virgilio peculiaris, quas utitur quoties aliquid affirmare non audeat, aut fabulosum quiddam est dicturus. Virg. 8. Æn. 135.

Electra (ut Graji perhibent) Atlantide cretus,

Advehitur Teucros. [Sic Martialis. 14. 191. neuter tamen absolute.]

Ut sæpe venit. Columel. lib. 4. cap. 2. Sive vivit, & (ut sæpe venit) vel nigri est generis, vel partum fertilis. non in uno, sed in pluribus pedamentis ædificat. [An Sæpe evenit?]

Ut, pro Quantum. Plin. in totius operis præfat. Nec quicquam in te mutavit fortunæ amplitudo, nisi ut prodelle tantundem posses, ut velles.

Ut, pro Quod. Nepos in Annib. 22. r. pr. Si verum est, quod nemo dubitat, ut Poppius Romanus omnes gentes virtute superavit, non est inficiandum, &c.

Ut, pro Sicut, Quomodo. Cæs. 3. Bell. Gall. 8. Horum auctoritate finitimi adducti (ut sunt Gallorum subita & repentina consilia) eadem de causa Trebium, Terralidiumque retinent. h. e. Qui nos est Gallorum in consiliis capiendis. Ter. Phorm. 1. 2. 5. Ut nunc sunt mores

Ut, Tanquam. Cic. 5. de Finib. 64. Pueri, in quibus, ut in speculis, natura cernitur.

Ut par est, Ut decet. Cic. 11. Fam. 28. Respondebo criminibus quibus tu pro me (ut par erat) tua singulari bonitate, & amicitia nostra sæpe restitisti.

Ut potest. Cic. 1. Fam. 2. Nos in Senatu quemadmodum spero, dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia & iniquitate, retinebimus.

Ut, aliquando accipitur quasi pro Secundum. Cic. de Senect. 12. Qui sermo, quæ præcepta, quanta noticia antiquitatis? quæ scientia juris augurii? Multæ etiam (ut in homine Romano) litteræ. i. e. Secundum id, quod solent scire Rom. Hæc Valla lib. 2.

Ut temporibus illis. Cic. de Clar. Orat. 27. Posteaque Clithenem multum,

tum,

tum, ut temporibus illis, valuisse dicendo. i. e. Secundum illorum temporum eloquentiam.

Ut in tali tempore. Liv. 24. 28.

Ut numerantur Atheniensium sæcula. Cic. de Clar. Orat. 39. Ut Populi Romani ætas est, senes: ut Atheniensium sæcula numerantur, adulescentes debent videri.

Ut in tantis malis, i. e. Secundum quod in tantis malis perfici poterat. Cic. 12. Fam. 2. Nonnihil, ut in tantis malis, est profectum.

Ut in licentia hac temporum, i. e. Respectu horum temporum, in quibus magna utimur licentia. Plin. 3. Epist. 3.

Ut nunc est. Cic. 12. Att. 28. Quæ si manebunt, quærenda est excusatio ad Brutum: & ut nunc est, mansuræ videntur.

Non, ut olim solebat, Atellanum: sed, ut nunc fit, mimum introductum. Cic. 9. Fam. 16.

Ut se causa habet. Cic. 4. Acad. 10. Sed me hercule, ut quidem se nunc causa habet, etsi helterno sermone labefacta est, mihi tamen videtur esse verissima.

Ut diei tempus est. Ter. Heaut. 1. 2. 38.

Tu, ut tempus est diei, videsis ne quo hinc abeas longius. Ibid. 1. 1. 116.

— sed, ut diei tempus est,
Monere oportet me hunc vicinum Phanium.

Ut, pro eo quod barbare dicitur *Quum ita esset quod.* Plaut. Men. prol. 63. Nam rus ut ibat, ut multum forte pluerat, Ingressus fluvium rapidum ab urbe haud longule.

Ut numerabatur forte argentum: h. e. Quum numeraretur, ea hora qua numerabatur. Ter. Adel. 3. 3. 52.

Nam ut numerabatur forte argentum, intervenit Homo de improvise, &c.

Ut ego mihi itatuo. Cic. pro Muren. 32. Quò ille quum esset, ut ego mihi statuo, talis, qualem te esse video, nunquam cum Scipione esset profectus.

Ut mea memoria est. Idem 13. Att. 22.

Ut visum est illi. Cic. 4. Acad. 124. Tenemus ne quid sit animus, ubi sit, denique sit ne, aut, ut Dicaërcho visum est, ne sit quidem ullus?

Ut, pro Quomodo, interrogantis. Plaut. Pers. 1. 1. 17. Ut vales? R. ut queo. Ibid. 4. 4. 6.

Quid, id quod vidisti, ut munitum muro tibi visum est oppidum?

Ut, pro Quam admirative. Cic. 2. Att. 21. de Pompejo: Ut ille tum humilis! ut demissus erat! ut ipse etiam sibi, non iis solum, qui aderant, displicebat! Et 3. 21. Quod quum facis, ut ego tuum amorem desidero!

Ut, pro Quomodo, cum quadam admiratione: & aliquando cum interrogatione. Plaut. Capt. 1. 2. 62.

Ut sæpe summa ingenia in occulto latent? Cic. 5. de Finib. 61.

Ut illi efferuntur lætitia, quum vicerint? ut pudet victos? ut se accusari nolunt? quam cupiunt laudari? quos illi labores non ferunt, ut æqualium principes sint? Ter. Heaut. 4. 1. 51. Ut præter spem evenit? Idem Eun. 2. 2. 42. Ut falsus anioni est? Virg. 8. Æn. 155.

— ut te, fortissime Teucrum,
Accipio, agnoscoque liberos! Idem 2. Æn. 283.

— ut te, post multa tuorum
Funera, post varios hominumque, urbisque labores,
Defessi aspiciamus!

Ut pro Licet, vel Posito, vel Dato, ut nunc loquimur. Cic. 8. Att. 3. Quis autem locus erit tutus, ut placatis utamur fluctibus? Idem ad Brut. 9. Nos te tuumque exercitum expectamus, sine quo ut reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmur fore. Idem 2. de Orat. 221. Ut enim quæras omnia, quomodo Græci ineptum appellent non reperies. i. e. Quamvis, ut vult Budæus. Idem 1. de Lege Agr. 23. Etenim, ut circumspiciamus omnia, quæ populo grata atque jucunda sunt: nihil tam populare, quam pacem, quam concordiam, quam otium reperiemus. Hor. 2. Epist. 2. 71.

Plures sunt plateæ, nihil ut meditantibus obstat. al. Puræ. Liv. Ex Brutio agro, qui, ut omnis coleretur, exiguus tamen tanto alendo exercitui erat. [Apud Horat. est Ita ut.

Ut, pro Utinam, exsecrantis, vel optantis particula. Ter. Heaut. 4. 6. 6.

Ut te omnes equidem di, deæque quantum est, Syre,
Cum istoc invento, cumque incepto perduint. Idem Adel. 4. 6. 2.

Quod plerique omnes faciunt, ut. Ter. And. 1. 1. 29.

Ut, Ita ut. Ter. And. 1. 1. 108.

Tum illa, ut consuetum facile amorem cernebas,
Rejecit se in eum flens, quam familiariter? Idem Phorm. 1. 2. 57.

Ut, pro Utqueadeo ut. Cic. in Orat. 56. Ut non jam sine causa Demolthenes tribueret primas, secundas, & tertias actioni. Idem 15. Att. 17. Est autem oratio scripta elegantissime sententiis, verbis, ut nihil possit ultra cogitari.

Ut post Adeo. Nepos 10. 9. 4. Fit strepitus, adeo ut audiri posset foris.

Ut, Modo ut. Plaut. Curc. 2. 2. 7. Cic. 5. Verr. 112. In jugere Leontini agri medimum fere tritici feritur, perpetua atque æquabili ratione ager efficit, cum octavo bene ut agatur: verum, ut omnes dii adjuvent, cum decimo.

Ut maxime. Columel. de Arboribus, cap. 7. Diversæ autem, quæ supra terram exstare debent, ne passus fueris plus quam duas, aut, ut maxime, tres gemmas habere. [Ut pro Si maxime.

Ut quum maxime. Cic. 2. Q. frat. 5. Domus celebratur ita, ut quum maxime. h. e. Ut si nunquam alias. Budæus.

Ut multum, i. e. Ad summum. Martial. lib. 10. 11.

Donavi tamen, inquis, amico millia quinque,
Et loram, ut multum, terque quaterque rogam.

Ut plurimum. Plin. lib. 15. cap. 3. ad finem, Nec tam numerosa differentia, tribus, ut plurimum, bonitatibus distat.

Ut plurimum valet. Cic. 2. de Legib. 24. Sequitur enim de jure belli: in quo, & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, jus, ut plurimum, valet. & fides.

Utputa, [ut. Gl. L. G. & G. L.] V. PUTO, Ære.

Ut ut, significat Utcunque, sive quoquo modo, ut ait Donatus. Ter. Phorm. 3. 1. 4.

Nam ut ut erant alia, illi certe, quæ nunc domi tuæ est, consuleres. Idem Adel. 2. 2. 40.

— immo hercle hoc quæso, Syre,
Ut ut hæc sunt facta, potius, quam lites sequar,
Meum mihi reddat. Ibid. 4. 4. 21.

Uti, [ut, uterque] particula idem significat atque Ut. Plaut. Amph. Cic. 4. Acad. 22. Eos consuetudine adhibita tam facile internosceremus, uti minimum quidem similes viderentur.

Putat fore uti, si paulatim hæc consuetudo serpere, ac prodire cœperit. Cic. 1. Verr. 68.

Uti eorum, qui audirent, sic afficerentur animi, ut, &c. Cic. 1. de Orat. 87.

Nihil aliud, nisi uti ne quid per vim agi posset. Cic. pro Domo 54.

Neque uti satis firmo præsidio defensus Sex. Roscius, verum uti ne omnino desertus esset. Cic. pro Rosc. Amer. 5.

Cervus uti, pro Uti cervus. Hor. 1. Carm. 15. 29.

Uti rogas. V. Rogare legem, in ROGO.

Uti, pro Atque id, vel tanquam id, aut Nempe quod. Cic. 9. Philipp. 17. Quod sepulcrum ipsius, liberorum posterorumque ejus sit, uti quod optimo jure sepulcrum publice datum est.

UTCUNQUE, Adv. [ὅπου ἂν, ὅπου δὴποτε] i. e. Quomodocunque. Plaut. Amph. 1. 1. 187.

Servos es ne, an liber? s. utcunque animo collibitum est meo.

Utcunque, Secundum quod. Plaut. Fœn. 3. 5. 9.

Utcunque est ventus, exin velum vortitur. Cic. 5. Finib. 11.

Quibus esset moderandum, utcunque res postularet.

Utcunque, Quoquomodo, omnibus modis. Ter. And. 4. 3. 21.

— tu ut subservias

Orationi, utcunque opus sit verbis, vide. Cic. in Orat. 55.

Itaque ille perfectus, quemadmodum jam dudum nostra judicat oratio. Utcunque se affectum videri, & animum ardentius moveri volet, ita certum vocis admovebit sonum.

Utcunque, pro Quodocunque, seu ubicunque. Nam, Ut quidem apud bonos scriptores valet interdum Ubi, qua parte, quo tempore, cum simulatque. Catullus ad Fur. & Aur. 11. 3.

Litus ut longe resonante Eoa
Tunditur unda. V. plura apud Lambinum in illud Hor. 1. Carm. 17. 10.

Utcunque dulci, Tyndari, fistula, &c.

Utcunque, Prout. Liv. 2. 12. Mea prima fors fuit: ceteri, utcunque ceciderit, primi, quoad te opportunum fortuna dederit, suo quisque tempore aderunt. Alii legunt Ut cuique. Virg. 6. Æn. 822.

— utcunque ferent ea facta minores,
Vincet amor patriæ, laudumque immensa cupido.

Sed utcunque aderunt res. Cic. 1. Off. 53.

Utcunque, pro Aliquantum, aliquo modo. Plin. lib. 8. cap. 18. Utcunque rabiem & ipsi sentiunt.

UTPOTER, Adv. [καθ' ἵναρ, Gl. L. G. ὅσον, ὡσεύς, G. L.] confirmantis; i. e. Quoniam, quandoquidem, nempe. Cic. 2. Att. 24. Ea nos, utpote qui nihil contemnere solemus, non pertimescebamus. Eidem 5. Att. 8. Me & incommoda valetudo, qua jam emerferam, utpote cum sine febris laborassem, &c.

U T E

UTENSILE, V. UTOR.

UTER, utra, trum, pr. c. [ὅτις, Gl. L. G. & G. L. ὅτις, G. L.] Quis unus ex duobus: poniturque interrogative, & aliquando infinite. Plaut. Truc. 1. 2. 51. Sed utriscum rem esse mavis? Idem Men. 5. 2. 29.

Uter meruisti culpam?

Utrum. [ὅτις ποτὶ, Gl. L. G.] Cic. pro Font. 25. Videte igitur, utrum sit æquius, hominem honestissimum, virum fortissimum, civem optimum, dedi inimicissimis atque immanissimis nationibus, an reddi amicis. Potest omino hoc esse falsum, potest verum: sed utrum sit, non est mirabile. Cic. 2. de Divin. 141. [Pro Utrumlibet.

Utrum igitur eorum accidisset, verum oraculum fuisset. Cic. 2. de Divin. 115.

Uter repeti solet. ut Cic. 1. de Invent. 146. Utra permittat, utra lex jubeat aliquid.

Uter, pro Alteruter. Cic. 5. Verr. 112. Omnium controversiarum, quæ essent inter aratorem & decumanum, si uter velit, edicit se recuperatorem daturum.

Uter alteri dixerit, nescio. Plin.

Uter utri. Cic. pro Milton. 23. Uter utri infidias fecerit.

Neuter utri invidet. Plaut. Stich. 5. 4. 51.

Quem, pro Utrum, de duobus Seneca, Thebaide Act. 4.

Sollicita nunc cui mater alterna prece
Verba admovebo? misera, quem amplectar prius? H. St. v. 459.

UTRUCUNQUE, utrâcunque, utrumcunque. Adj. [ὅτις ἂν δὴποτε] pro UTRISVIL UTRILIBET. Cic. 6. Fam. 4. Magnæ utrinque copiae, ita paratæ ad pugnandum esse dicuntur, ut utrcunque vicerit, non sit mirum futurum. Gell. lib. 5. cap. 10. Ne sententia sua, utramcunque in partem dicta esset, ipsa sese rescinderet.

Utrumcunque. Quintil. in præem. 5. Utrumcunque est (neque enim hoc loco meam interpono sententiam) hic liber erit illorum opinione maxime necessarius, quo toto hæc sola tractantur. i. e. Utrumvis. Utrum tandem horum sit, &c.

UTRULIBET, utrâlibet, utrumlibet. Adj. [ὅτις ἂν, ὅτις ἂν βέλει] Alter ex duobus: h. e. Uter quem tibi capere libet. Plin. lib. 24. cap. 4. Suberis cortex tritus, ex aqua calida potus, sanguinem fluentem ex utralibet parte sistit. Cic. pro Quint. 81. Utrumlibet elige: alterum incredibile est, alterum nefarium, & ante hoc tempus utrumque inauditum.

UTERNAM, [ὅτις ἂν] Hor. 2. Serm. 2. 107.

— uternam

Ad casus dubios fides tibi certius, hic, qui
Pluribus assuerit, &c.
An qui, &c. Cuningam. legit Uterne.

UTERQUE, utrâque, utrumque. [εὐτερος, Gl. L. G. & G. L.] Alter & alter, vel unus & alter: de duobus dicitur. Plaut. Amph. 1. Arg. 7.

Uterque deluduntur dolis mirum in modum. Ter. Phorm. 3. 2. 16.

Uterque est similis tui. Idem Eun. 5. 2. 1.

Apud Antiphonem uterque, mater & pater,
 Quasi dedita opera domi erant.
 Utrique, *ἑκάτεροι*. Gloss. Latinogræc. *ἑκατέρωθεν ἐκπολλῶν*. Idem Gloss.
 Utrumque, *παροπίτερον*. Idem Gloss.
 Eorum controversiam non incommodum videtur cum utrorumque ratione
 exponere. Cic. 1. de Invent. 57.
 Horum uterque cecidit victus. Cic. de Arusp. Resp. 54.
 Domus utriusque nostrum ædificator strenue. Cic. 2. Q. frat. 4.
 Lingua utraque, Græca & Latina. Plin. lib. 12. cap. 1. Est platanus una
 insignis utriusque linguæ monumentis.
 Manu utraque pulsare aliquem. Virg. 5. Æn. 460.
 Palmas utraque tetendit. Virg. 5. Æn. 685.
 Parte in utraque multa dicuntur. Cic. 4. Acad. 124.
 Partem in utramque. V. IN præpositionem.
 Studii quoniam utriusque nostra possessio est, hodie utro frui malis, optio
 tua sit. Cic. de Fato 3.
 Tempora utraque, dixit Virg. 5. Æn. 855.
 Utrique; de pluribus dicitur duo genera facientibus. Cic. 2. in Catil. 20.
 Quos ego utroque, Quiritis, in eodem genere prædatorum, direpto-
 rumque pono. i. n. Quæ duo genera civium. Budæus.
 Uterque utriusque est cordi. Ter. Phorm. 5. 3. 17.
 Uterque alterum verberavit, i. e. Hic illum, & ille hunc verberavit.
 Cic. 1. Off. 28. Quorum uterque suo studio delectatus, contempfit
 alterum.
 Utrumque invicem adjumento esse, pro Utrumque alteri. Plin. 4. Epist.
 20. ad Nonium Maximum.
 Utrique ab utrisque. Ter. Heaut. 2. 4. 14.
 Hoc beneficio utriusque ab utrisque vero devincimini. Hic in
 plurali Duo significat, sed sic ut in singulis multi sint.
 UTRUVIS, utravis, utrumvis. pr. c. Adj. [*ὑποτέρω βέβαι*] Uter, quem tu vis.
 Cic. de Senect. 33. At minus habeo virum quam vestrum utervis.
 Utrumvis. Cic. 9. Att. 7. Proquæstor ego unus, cui utrumvis liceret.
 Utrumvis, salvo officio se facere posse arbitrantur. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
 Quod certum est non facere dum utrumvis licebit. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
 UTRIMQUE, vel UTRINQUE, Adv. [*ἐκατέρωθεν*, Gl. G. L.] Ab utro-
 que latere. Plaut. Amph. 1. 1. 65.
 Postquam utrimque exitum est maxima copia. Cic. 6. Fam. 4. Tum
 hoc tempore ira magnæ utriusque copie. Hor. 1. Epist. 18. 9.
 Virtus est medium vitiorum utrimque reductum.
 Utrimque, pro Ab utroque. Plaut. Amphit. prol. 111.
 Utrimque est gravis, & ex viro, & ex summo Jove.
 UTRINQUESECUS, pro Undique, ex omni parte. Lucret. lib. 4. 937.
 Quare utrinquesecus quum corpus vapulet, &c. V. Solin.
 cap. 65.
 UTRO, Adv. [*ὑποτέρω*, Gl. G. L.] Versus quam partem. Plin. lib. 18. cap.
 19. Id demum recte subactum erit, ubi non intelligitur utro vomer ierit.
 UTROBI, V. paulo post UTUBI.
 UTROBIDEM, Adv. Plaut. Truc. 1. 2. 50.
 Utrisque percognovi utrobidem.
 UTROBIQUE, Adv. [*ἐκατέρωθεν, ἐκατέρωθεν*] Idem quod Utrimque. Liv. 27.
 40. Ut eodem tempore utrobique Resp. prospere gereretur, adversa se-
 cundis pensando. Cic. 10. Fam. 31. Quum vero non liceret mihi nullius
 partis esse, quia utrobique magnos inimicos habebam.
 Eadem veritas utrobique est. Cic. 2. de Nat. Deor. 78.
 UTROQUE, Adv. loci. [*ἐκατέρωθεν*, Gl. G. L.] Ad utrumque locum. Plaut.
 Stich. 3. 1. 44.
 Ea ibo obsonatum, eadem referam obsonium
 Per hortum: utroque commeatu continet.
 Utroque versum. Plaut. Capt. 2. 3. 7. Gell. lib. 5. cap. 12. Ambigua sint,
 & utroque versum dicantur.
 UTREBI, [*πυροπίτερον*, Gl. L. G. *πυροπίτερον*, G. L.] Utro in loco.
 Ulpian. in l. Officium. D. de rei vindicat. Idem in l. unica.
 D. Utrubi. Utrubi hic homo, de quo agitur, majore parte hujusce anni
 fuerit, quo minus is eum ducat, vim fieri veto. Verba sunt Prætoris.
 Alii legunt Utrobi. Significat autem, In utrovis loco e duobus; vel,
 Apud utrum e duobus. *Anguel des deux lieux: ou en la possession duquel des
 deux personnes.*
 UTRUM, [*πότερον ποτέ*, Gl. L. G.] Interrogandi adverbium, idem quod
 Num significans, & sequentem fere semper habet particulam An, ut in
 sequentibus exemplis vides. Cic. 4. Acad. 95. Quid quod eadem illa ars,
 quasi Penelope, telam retexens tollit ad extremum superiora, utrum ea
 vestra, an nostra culpa est? Idem pro Rosc. Com. 43. Utrum dimidia
 parte, an pro tota societate? planius dicam; utrum pro me? an & pro
 me & pro te?
 Multum interest utrum laus imminuatur, an salus deferatur. Cic. 1.
 Fam. 7.
 Quid tu malum curas, utrum crudum, an coctum edam? Plaut. Aul.
 3. 2. 16.
 Utrum, etiam sine particula An interrogat. Plaut. Stich. 5. 5. 9.
 Utrum tibi accumbo? s. a. utrum, ubi tu vis? In codd. emen.
 datis est Utrubi.
 Utrum gravius aliquid in quempiam dici potest? Cic. pro Cæcin. 29.
 Utrum, dubitantis. Ter. Phorm. 4. 2. 54.
 Utrum stultitia facere ego hunc, an malitia
 Dicam, scientem an imprudentem, incertus sum.
 Utrum etiam locum habet, quum ex duabus rebus utra sit, incerti sumus.
 V. AN, pro Aut, &c. in An genus est loquendi a veteribus usurpatum,
 quum de duabus rebus utram redderent, ignorabant.
 UTRUMNE, Adv. [*πότερον ἕνα, πότες ἕνα*, Gl. L. G.] Hor. Epod. 1. 7.
 Utrumne iusti persequemur otium;
 Non dulce, ni tecum simul?
 An hunc laborem, &c.
 Utrumne, an. Pomponius in l. Si indebitum. D. Rem ratam haberi. ut
 possit discerni, utrumne domino condici debeat id quod indebitum so-
 lutum sit, si is ratum habeat: an vero procuratori condicendum sit, si
 dominus ratum non habeat. Idem in l. 1. D. de rescindenda venditione.
 Sed quaeritur, utrumne nihil agatur ex ea pactione: an vero ego quidem
 liberer, filius maneat obligatus?
 UTRUMNAM, Adv. Idem Liv. 37. 17. Rhodius cum percunctatus esset,
 utrumnam Pataris universa clavis in portu itare posset.

UTER, Æri. vel UTÉRUS, i. m. [*μήτρα, δελφός, υδός*] Qui continet,
 & tanquam uter est ad fetum continentem proprie enim de mulieribus
 & reliquis hujusmodi sexus dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Feminis eadem
 omnia, præterquam vesicæ junctus utriculus: unde dicitur uterus, quod
 alio nomine locos appellant. Plin. lib. 8. cap. 43. de asina, Sed inconti-
 nens uterus urinam gentilem reddit, nisi cogatur in cursum verberibus
 a coitu.
 Uter, [*ὑδός*, Gl. G. L.] pro Utero. Cæcil. Umbris, Nunc uter crescit,
 non potest cædari. Nonius 2. 915.
 Felicis uteri femina. Patere. lib. 2. 93. Feminam neque sibi, neque Rei-
 pub. felicis uteri.
 Gravis utero. Plin. lib. 9. cap. 6.
 Potens uteri diva, Lucina. Ovid. 9. Met. 315.
 Cælare manibus uterum. Ovid. 2. Met. 461.
 Fert diro utero impia femina. Ovid. 10. Met. 470.
 Ignoratus uterus. V. IGNORO.
 Implerat uterum generoso femine. Ovid. 9. Met. 280.
 Notavit Lucina rugis uterum. Ovid. 3. de Arte Am. 785.
 Tendebat gravitas mihi uterum. Ovid. 9. Met. 287. Verba sunt Alcmenæ.
 Tumens uterus. Stat. 12. Theb. 637.
 Uti faciliore utero. Plin. lib. 8. cap. 32.
 Uterus, interdum pro Fetu. Tacit. 1. Ann. 59. Subjectus servitio uxoris
 uterus ventrem agebat. Intelligit autem filium, quem utero adhuc gesta-
 bat uxer Arminii.
 Parere uno utero marem & feminam. Ulpian. in l. Si fuerit legatum. §.
 Plane D. de reb. dubiis. *D'une ventrée.* [i. e. Una prægnatione, uno
 partu.
 Uterus, pro Ventre. Virg. 2. Æn. 20.
 — uterumque armato milite complent. Plaut. Truc. 1. 2. 97.
 Nam equidem uterum illi, quod sciam, nunquam extumere fensi.
 Uterum, neutro genere dici auctor est Nonius 3. 258. Plaut. Aul. 4. 7
 10. Perit, mea nutrix, obsecro, uterum dolet. Al. Doleo. Afran.
 Vopisc. Sedit uterum, non ut omnino tamen.
 UTÉRINUS, a, um. [*ὑποτέρωθεν*] Qui ex eodem utero prodit. Institut.
 lib. 3. titulo De bon. possess. Frater, sorore, consanguinei vel uterini.
 UTER, vel UTRIS, is. m. fec. c. [*ὑδός*, Gl. G. & G. L.] Pellis qua
 vinum aut oleum deferri solet. Plin. lib. 12. cap. 7. Indi in utribus came-
 lorum, aut rhinocerotum lycion mittunt. Virg. 2. Georg. 384.
 Mollibus in pratis unctos salere per utres. Ovid. 3. Amor. 12. 29.
 Æolios Ithacis inclusimus utribus Euros.
 Uter vinarius. Plin. lib. 8. cap. 18.
 Nare super utres. Curt. 7. 8. 6.
 Metaph. pro homine ventoso. Hor. 2. Serm. 5. 98.
 Crescentem tumidis infla sermonibus utrem.
 UTÉRARIUS, i. m. Utrarios videtur vocare Liv. 44. 33. Qui utribus aquam
 ferunt; Postremo sequi se utrarios ad mare, quod minus trecentos passus
 aberat, iussit.
 UTÉRĪCŪLUS, sive UTÉRĪCŪLUS, i. m. dimin. [*ὑδός*] Plin. lib.
 11. cap. 12. Præterea e fronde ac pabulis potus in utriculis congestus
 apum, ore enim eum vomunt, & ad hæc succo florum, &c. Idem lib.
 11. cap. 37. V. paulo supra in UTÉRUS.
 Utriculos Plinius vocat, lib. 18. cap. 11. non procul a fine, quæ Græci
 ἑλυθός, id est feminin in frugibus involucri & operimenta, quæ trita
 & cribro excussa, glumæ sive acus dicuntur. Quin etiam prima illa flo-
 rum germina, quæ veluti quidam utriculi tument priusquam flos arbo-
 rum aperiat, utriculos vocat, lib. 16. cap. 26. de arboribus loquens,
 Pariunt vero quum flurent: flosque ille ruptis consistit utriculis.
 Uterculus, i. m. dimin. Apul. 1. Miles. Sanguinis eruptionem utriculo
 admoto excipit diligenter, ut nulla stilla compararet usquam. Elmenh.
 p. 108. exhibet Vtuculo admoto.
 UTÉRĪCLĀRIUS, i. m. [*ὑδός*] Qui inflat ex utre fistulam. Suet.
 Neron. cap. 54. Voverat se proditurum hydraulam, & choraulam, &
 utricularium.
 Utricularii etiam dicuntur, Qui pontes vel naves ex utribus faciunt.
 Infcript. Vet. apud. Spon. Miscell. Erud. Antiq. p. 61. COLLEGIO
 VTRICVLAR. & p. 171. INTER VTRICVLAR. LVG. Vide Schwart.
 Altorsin. præf. in Miscell. Polit. humanit. p. 27. fqq.
 UTÉRĪCŪNQUE, UTÉRĪBET, UTÉRĪNAM, UTÉRĪQUE, UTÉRĪVIS.
 V. UTER, adj.
 UTÉRUS, V. UTER, Æri.

U T I

UTĪCĀ, æ. f. [*Ἰτικα*] urbs Africae minoris in litore Carthaginiensi, & magnitu-
 dine & auctoritate secunda post Carthaginem: quæ illa excisa, ut metropo-
 lis erat, & receptaculum Romanorum ad res in Libya gerendas. Hæc
 Strabo lib. ult. Apud hanc Cato fe interemit: unde & Uticensis dicitur est.
 Nunc vulgo *Bisarthia* dicitur. Olivarius in Melam.
 Beroald. apud App. in Iber. p. 196. in 8. vocat Itycam. H. St.
 UTĪCĒNSIS, e. Adj. [*Ἰτικα*] ut, Ager Uticensis. Liv. 27. 5.
 UTĪLIS, UTĪLITAS, UTĪLITER, V. UTOR.
 UTĪNAM, [*ἕνα*, Gl. L. G. & G. L. *ἕνα*, G. L.] Adv. optantis Ovid. 1. Ep. 5.
 O utinam tunc, quum Lacedæmona classe petebat, &c.
 Atque utinam ipse Varro incubat in causam. Cic. 3. Att. 15.
 Utinam ne. Cic. 5. Fam. 27. Illud utinam, ne vere scriberem. V. Ter.
 Phorm. 1. 3. 5. Cic. 3. de Nat. Deor. 75. Utinam igitur, ut illa anus optat,
 — ne in nemore Pello securibus &c.
 Quod utinam, ut Quod si. Cic. 14. Fam. 4. Quod utinam minus vitæ
 cupidus fuisset, certe nihil, aut non multum in vita mali vidissemus.
 i. e. Quod si modo minus vitæ cupidus fuisset, certe, &c.
 Utinam geminatum. Cic. 13. Fam. 45. Hæc nescio quid in Itreputi videor
 exaudisse, quum diceres te in Tusculanum venturum, quod utinam!
 iterum utinam! tuo tamen commodo.
 UTĪNĀM, i. n. [*ὄντιον*] Italiae oppidum juxta Aquilejam, principum
 Aultriae opus insignè admodum, & arce in medio urbis edito colliculo
 conspicuum, ut scribit Vadianus.
 UTĪQUE, Adv. affirmandi. [*πάντως*, Gl. L. G. & G. L. *ὅτι μὲν*, L. G.]
 Certe. Cic. 5. Att. 9. Id unis diligenter litteris, quæ ad me utique per-
 ferantur, conseqnerer. Eidem 12. Att. 40. Nam & Piliæ satisfaciendum
 est, & utique Atticæ.

Utique, pro Etiam, vel igitur. Quintil. lib. 5. cap. 10. Itaque non quia est arbor, platanus est: at quod non est arbor, utique platanus non est. Nec quod non est virtus, utique potest esse iustitia. Ibid. Sol colorat: non utique qui est coloratus, a sole est. Vulgus barbarorum dicit, *Non sequitur propterea quod qui coloratus est, a sole fit coloratus.*
Utique, sive hinc abiero, sive ero hic oppressus, ea maneat opinio. Cic. Anteq. irer. in exil. 23. [Hic est Et uti, ut saepe apud Livium.]
Mittas utique ad me tabellarios. Cic. 6. Att. 1.
Scire illud vero utique cupio. Cic. 13. Att. 13.
Scribito utique quod censeas mihi faciendum. Cic. 10. Att. 1.
Sis utique cum tuis apud me quo die venies. Cic. 4. Att. 4.
Teneto utique annum quidem. Cic. 1. Att. 9.

U T O

UTOR, usus sum, [*χρησμαι, ὄμαι*, Gl. L. G. & G. L.] uti. Commodum, ex re capere. De omnibus rebus dicitur: ut, Utor domo, diligentia, consuetudine, studio, & huiusmodi. Ablativo jungitur. Cic. 1. Verr. 21. Sunt hæc & alia in te falsi accusatoris signa permulta, quibus ego nunc non utor.
Utor, Accusativo junctum. Plaut. Epid. 2. 2. 79.
— immo si placebit utimur
Consilium: si non placebit, repetitote rectius. Al. Utor.
Nisi forte sic exponendum: Si placebit consilium, utimur; subaudi Eo. Idem Afin. 1. 3. 47.
Cetera, quæ volumus uti, Græca mercamur fide. Cic. in Acad.
Et quæ a superioribus acceperant, utebantur. V. Gell. lib. 13. cap. 2.
Nihil te utor, Nolo mihi quicquam negotii esse tecum. Plaut. Trin. 2. 1. 26.
Utor cum Ablativo & Dativo, ut, Uti aliqua arbore carboni, h. e. Ad carbonem faciendum. Plin. lib. 16. cap. 6. Ab hac proxime latifoliæ proceritas, sed minus utilis ædificiis: atque carbone dotata, vitii obnoxia est. Quamobrem solida utuntur carboni.
Alariis uti ad speciem. Cæf. 1. Bell. Gall. 51. Omnes alarios in conspectu hostium pro castris minoribus constituit, quod minus multitudine militum legionariorum, pro hostium numero, valebat, ut ad speciem alariis uteretur.
Amicitia familiariter alicujus uti. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Amicitia alicujus uti bene vel male. Plaut. Cistell. 1. 1. 25. Idem Pers. 1. 1. 19. Nimis stulte amicis utere. Ter. Hec. 5. 1. 37.
Fac eadem sis porro, nostra utere amicitia, ut voles.
Amoribus dementer usa Clytie. Ovid. 4. Met. 259.
Amore uti surreptitio, pro Clam amare. Plaut. Curc. 1. 3. 49.
Aquis frigidis uti. Cæf. lib. 1. cap. 1.
Aura nocturna uti dicuntur naves. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 8.
Auribus alicujus uti. V. AURIS.
Balneo uti. Cæf. lib. 1. cap. 1.
Commodis uti. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Commoda, quibus utimur, lucemque qua fruimur, spiritumque, quem ducimus, ab eo nobis dari atque impertiri videmus.
Consilio uti. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 8.
Criminatione in aliquem uti. Cic. 3. de Lege Agr. 3.
Disciplina uti. Plaut. Afin. 1. 3. 49.
Equo uti. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 12.
Exemplis grandibus uti in parvis. Ovid. 1. Trist. 3. 25.
Fide & præsidio alicujus uti. Cic. 1. Verr. 13.
Fide lenonia uti. Plaut. Rud. 5. 3. 30.
Foro uti. V. FORUM.
Fortuna uti. Virg. 9. Æn. 240.
Honoribus vir amplissimis usus, Functus. Cic. pro Flacc. 52. V. HONOR.
Horis suis uti, Consumere bonas horas & tempus in re aliqua. Cic. 3. Verr. 30. Menses mihi tres cum eripuissetis, ad agendum maxime appolitos, reliquum omne tempus hujus anni me vobis remissurum putastis, ut cum horis nostris nos essemus usi, tu, binis ludis interpositis, quadragesimo post die responderes.
Hortamine longo non est utendum. Ovid. 1. Met. 277.
Hortatione uti. Cic. 11. Fam. 5. Quanquam cum hortatione non egeas: ut supra scripsi, non utar ea pluribus verbis: faciam illud quod meum est.
Humanitate utor abs te. Cic. 2. Q. frat. Mihi docere videbaris istius generis humanitatem, qua quidem nihil utor abs te.
Illis utar ut meis. Plin. Epist. 132.
Ingenio alicujus uti, i. e. Ingenio obsequi & morem gerere. Treb. Pollio in Trigin. Tyrann. cap. 16.
Iudicio suo uti de. Cic. 1. Off. 22. De rebus ipsis utere tuo iudicio.
Oculis uti. Plaut. Epid. 1. 1. 4.
Officio improbi viri uti. Plaut. Stich. 1. 1. 14.
Opera alterius uti. Plaut. Aul. 2. 1. 22.
Da mihi operam, amabo. m. tua est, utere, Atque impera, si quid vis.
Oraculo uti, h. e. Apollinem consulere. Tacit. 2. Ann. 54.
Parvo uti. Hor. 1. Epist. 10. 41.
Patientia incredibili uti. Cic. 10. Philipp. 9. Nam quoad vos omnia pati vidit, usus est ipse incredibili patientia.
Perfugio uti. V. PERFUGIUM.
Permissio uti. Hor. 2. Epist. 1. 45.
Porta uti, Effugere. Cic. 7. Att. 2. Itaque si hoc imperium mihi molestum erit, utar ea porta, quam primum videro.
Progressionibus uti. Cic. 5. de Finib. 29. Omnium enim rerum principia parva sunt: sed suis progressionibus usa augentur.
Potestate uti ad quæstum, i. e. Quæstus causa. Cic. 1. Q. frat. 1. 8. Non ut ea potestate, quam tu ad dignitatem permittis, ad quæstum uteretur.
Ratione uti. Plaut. Casin. prol. 25.
Re aliqua ad aliquid faciendum uti. Cic. de Clar. Orat. 277.
Re aliqua contra se. Senec. de Benef. 2. 14.
Re aliqua certatim uti. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Sensibus uti. Lucret. lib. 3. 561.
Sermonibus morologis uti. Plaut. Pseud. 5. 1. 20.
Simulatione itineris uti. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 7.
Solatio aliquo uti. Cic. 11. Fam. 26.
Sorte sua uti. Virg. 12. Æn. 932.
Spe duplici uti. Ter. Phorm. 4. 2. 13. Gallico proverbio dicitur, *Habere*

duas chorilas in suo arcu extensas.

Ustatis uti. Quintil. lib. 1. cap. 5. Ustatis tutius utimur.
Valitudine uti hirma, Bene habere. Plin. Epist. 25.
Verbis mollibus uti ad aliquem. Ovid. 6. Fast. 120.
Via populi uti. Cic. 2. Att. 15. Ego autem neque pugno cum illa causa propter illam amicitiam, neque approbo, ne omnia improbem, quæ antea gessi. Via populi utor.
Via uti ab aliquo. Ulpian. in l. 3. in princ. D. de itinere actuque privato. Si cum a me recte via utebaris, fundum vendidero, per quem utebaris: Deinde emptor te prohibuerit, licet clam videaris ab eo uti (nam qui prohibetur utitur, clam utitur) tamen interdictum tibi competere intra annum, Labeo scribit. Paulo post, Si quis ab auctore meo vi, aut clam, aut precario usus est: recte a me via uti prohibetur, & interdum ei inutile est: quia a me videri vi, aut clam, vel precario possidere, qui ab auctore meo vitiose possidet. V. A, vel AB, præpositiones.
Vino uti modice. Cæf. lib. 8. cap. 11. ad fin. [Modico malim, ut solet Cæf. Viribus uti. Hor. 1. Epist. 13. 10.
Viribus utendum est. Lucan. lib. 1. 347.
Voce uti, Loqui. Cic. 1. Verr. 72. Si universa, ut dixi, provincia loqui posset, hac voce uteretur.
Vocibus uti ad aliquem, Alloqui aliquem. Virg. 1. Æn. 68.
Ad quem tum Juno supplex his vocibus usa est.
Benignis uti aliquibus. Cic. 6. Verr. 6. Ut illis benignis usus est ad comendandum, sic ipse diligens fuit ad reportandum.
Bonis eloquentiæ male uti. Quintil. in proem. lib. 1.
Ingenio uti juveniliter. Ovid. 2. Trist. 118.
Libertate modice uti. V. MODUS.
Muneribus deorum sapienter uti. Hor. 4. Carm. 9. 48.
Oculo minus uti. Plaut. Mil. 4. 7. 25.
Maris causa hercle hoc ego oculo utor minime. h. e. Ademptus omnino est mihi hujus oculi usus.
Re aliqua bene uti. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Re aliqua honeste uti. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Uti, cum de amicis aut familiaribus sermo est, accipitur pro Conversari. Cic. pro Rosc. Amer. 62. Et sese ad Cæciliam nepotis filiam, quam honoris causa nomino, contulit, qua pater usus erat plurimum. Idem pro Cluent. 46. His Fabricis semper usus est Oppianicus familiarissime.
Aliquo uti multum. V. MULTUS.
Majoribus uti. Hor. 1. Epist. 17. pr.
Quamvis, Scæva, fatis per te tibi consulis, & scis Quot tandem pacto deceat majoribus uti. i. e. Cum majoribus vivere.
Regibus uti. Hor. 1. Epist. 17. 13. i. e. Cum regibus vivere.
Vicinis, aliisque mulieribus quam minimum utatur. Cato R. R. 143.
Amico aliquo uti. Plaut. Afin. 1. 1. 51.
Quippe qui mage amico utantur gnato, & benevolo. h. e. Plus gnatus eos amaret. Ter. Heaut. 2. 1. 5.
Mihi si unquam filius erit, næ ille facili me utetur patre. h. e. Facilis illi & placabilis pater ero.
Amico uti, Vide in meis Schediasmasin. H. St.
Defensore aliquo uti. Cic. pro Cluent. 56. Sed ipse his neque defensoribus uti postea, neque laudatoribus potuit.
Homine æquo uti. Cic. 7. Verr. 154. Hic vide quam me sis usurus æquo. In interprete aliquo ad linguam aliquam uti. Cic. 5. Verr. 84. Quo iste interprete, non ad linguam Græcam, sed ad furta & flagitia uti solebat. Teste aliquo uti. Cic. pro Rosc. Amer. 104. Neque enim accusatore mutato, neque teste quisquam utitur eo, qui de accusatoris subsellio surgit. Utimur etiam malis, & contrariis, ut Bestiis uti immanioribus. Cic. pro Rosc. Amer. 71. Noluerunt feris corpus obicere, ne bestiis quoque, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur. h. e. Immaniores essent erga nos.
Invidia minore uti. Plaut. Aul. 3. 5. 8.
Necessitate uti. Tacit. 16. Ann. 11.
Odio civiliter usus est. Ovid. 3. Trist. 8. 41.
Valitudine uti minus commoda. Ægrotare. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 62.
Ventis adversis uti. Cic. 14. Fam. 5. Quam sane adversis ventis usi essemus, tardeque & incommode navigassemus.
Vitio uti æratis. Cic. 2. Fam. 15. Eos ego fortasse nunc imitor, & utor ætatis vitio.
Opera uti alterius ad rem aliquam, Interponere eam. Cic. 4. Acad. 86. Negat opera deorum se uti ad fabricandum mundum.
Uti, frui, V. FRUOR.
Bonis suis utatur oportet, fruatur, qui beatus futurus est. Cic. 1. de Nat. Deor. 104.
UTENS, entis. Partic. [*χρησίου*] ut
Ratione utens, & Rationis experts, contraria. Cic. in Topic. 69. Specie autem comparantur, ut anteponantur, quæ propter se expetenda sunt, iis, quæ propter aliud, &c. perfecta, inchoatis: tota, partibus: ratione utentia, rationis expertibus: voluntaria, necessariis, &c.
Vectigalibus utens ad liberalitatem. Cic. 2. de Finib. 84. Ad eas enim res ab Epicuro præcepta dantur, & tamen non tantis vectigalibus ad liberalitatem utens.
Compar. Cic. 2. Off. 71. Sed fac juvare, utentior sane sit, honestior vero quo modo? Hodie per exemplaria profeminatum est Potentior: credo hominibus semidoctis illud Utentior parum placuisse, quo tamen cur sint offensi, certe non video. Illud constat potius hic Ciceronem de usu divitiarum, quam de potentia verba facere debuisse. Hæc Turnebus. 19. 1. [Utentior, Instructior. Miror tamen, nihil de eo verbo Grammaticos monuisse.]
URBANDUS, a, um. Adj. [*χρησίου*] Ter. Heaut. 1. 1. 81.
Quod illa ætas magis ad hæc utenda idonea est.
Utendum accipere. Cic. 3. Tusc. 36. Et graviter feras te, quod utendum acceperis, reddidisse.
Utenda & possidenda tradere bona alicui. Cic. 4. Verr. 46. Huic Heraclio antequam est mortuus, omnia utenda ac possidenda tradiderat.
USUS, [*χρησίου*] Partic. Depon.
USURUS, a, um. Partic. [*χρησίου*] ut, Male usurus donis. Ovid. 11. Met. 103.
USIO, ðnis. f. antiquis idem quod Usus. Varr. τὴν Μνήμην, Diogenem litteras scisse, dum usioni quod fatis esset. Meminit Nonius, 322. Longæ

Longæ usionis gratia. Vide in PBNUS, locum Phavorini ex Gell. 4. 1. H. St.

USUS, ūs. m. [*χρησις*, Gl. L. G. & G. L.] Virg. 3. Georg. 559. Nani neque erat coriis usus. Hor. 2. Epist. 1. 92.

— aut quid haberet

Quod legeret, teneretque viritim publicus usus?

Ufus & Abusus, contraria. Cic. in Topic. 17. Ufus enim, non abusus legatus est.

Laborum usus. Lucan. lib. 1. 123.

Medicinæ usus. Plin. lib. 12. cap. 8.

Oculorum usus cessat. Curt. lib. 10. 5. 16.

Sermonis usus. Plin. lib. 10. cap. 96.

Veneris usus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Virtutis usus. Cic. 1. Acad. 37. Vitæ autem adjuncta esse dicebant, quæ ad virtutis usum valerent.

Vocis tractatio atque usus. Cic. in Orat. 59.

Apertus in usum aliquem. Ovid. 3. de Arte Am. 526.

Ad usus. Cic. 2. de Nat. Deor. 87. Quod si omnes mundi partes ita constitutæ sunt, ut neque ad usum meliores potuerint esse, neque ad speciem pulchriores.

Communis & vulgaris usus. Cic. 3. de Finib. 3.

Humanis usibus apta Ceres. Ovid. 2. Fast. 666.

Medicus usus. Plin. lib. 22. cap. 8. Sed in medico usu præter supra dicta auxiliatur inflationibus, torminibus, &c.

Mirificus usus in re aliqua. Cic. pro Sext. 12.

Nudus usus alicujus rei. V. paulo post, USUARIUS.

Operarius usus. V. OPERRA.

Pervius usus tectorum. h. e. Transitus. Per quæ media est via, quæ usui cedit. Virg. 2. Æn. 453. Verbum juris; via, actus, usus. Servius.

Quotidianus usus. Cic. 1. de Orat. 192. Omnia enim sunt posita ante oculos, collocata in usu quotidiano, &c.

Quotidianus usus, pro Utensilibus quotidiani usus. Sall. Catil. cap. 48. Quippe cui omnes copiæ in usu quotidiano & cultu corporis erant. Loquitur de infima plebe Romana.

Rarissimus usus. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Temperatus usus. Hor. 2. Carm. 2. 4.

Convertere pecuniam publicam in suos usus. Papinian. l. 1. D. de usur. & fructib. &c.

Descendit usus in nostram usque ætatem. Quintilian. lib. 1. cap. 11.

Disponere usum divitiarum. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Dare nominis usum. Ovid. 2. Met. 36.

— ð lux immensis publica mundi,

Phœbe pater, si das usum mihi nominis hujus, &c. i. e. Si mihi licet te vocare patrem, si uti possim hoc nomine erga te.

Ediscere usum rei alicujus. Ovid. 7. Met. 99.

Formare vitulos ad usum agrestem. Virg. 3. Georg. 163.

Habere aliquid usui. Tacit. 3. Ann. 31.

Indiget horum usus, Hæc serviunt usui, pertinent ad usum. Virg. 2. Ecl. 71.

Perdere usum. Quintil. lib. 7. cap. 1. Et artus etiam leniter loco moti perdunt, quo vixerunt, usum.

Ufu possessum, Vide in REFRERT ex Varrone Grammatico. H. St.

Præbere usum aliquem. Hor. 1. Serm. 1. 73.

Præcludere alicui usum vocis. Ovid. 2. Met. 658.

Promovere membrum a luxatione curatum ad suos usus. Cels. 8. 11.

Reducere ad antiquos usus. Cels. lib. 8. cap. 10. §. 7.

Sum. ut, In usu esse. Plin. lib. 12. cap. 13.

Temperare usum. Ovid. 7. Epist. 179.

Venit usum, vel usu, i. e. Accidit. Cic. 4. Verr. 14. Quod ego in paucis tamen usu venisse eo moleste fero. Ter. Phorm. 3. 2. 20.

Nec cum hujusmodi unquam usus venit, ut conflictares malo.

Veniat si usus tibi, i. e. Si res ita ferat, si ita opus sit tibi. Catull. ad Vectium, 95. 3.

Venit non idem usu mihi, quod tu tibi scribis. Cic. 7. Att. 26.

Venit quod in illo mihi sæpe usu, idem modo quum te audirem acciderat. Cic. 1. de Nat. Deor. 59.

Venire usu, Accidere, vel evenire. Cic. pro Quint. 49. Nam quid homini potest turpius, quid vero miserius, aut acerbius usu venire? quod tantum evenire dedecus? Idem de Senect. 7. Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usu venirent omnia, reliquisque omnibus majoribus natu.

Venit usu ut. Cic. 4. Acad. 56. At non videmus hoc usu venire, ut quos nunquam putassemus a nobis internosci posse, &c.

Vigent artus usu. V. Perdere usum supra.

Ufus, pro Utilitate & fructu aliquando accipitur, tam in singulari, quam in plurali, quod soleamus aliqua re ideo uti, ut ex ea fructum percipiamus.

Vilis usus. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Esse usui. Plaut. Pseud. 1. 2. 49. Cic. 1. Att. 1. Fuit & mihi & Q. frat. magno usui in nostris petitionibus.

Est usu. Plaut. Mil. 3. 1. 6.

Nam bene consultum, inconsultum si sit, inimicis usu esse potest.

Esse sine usu. Tacit. 4. Ann. 32. extr. Non tamen sine usu fuerit, &c.

Esse ex usu, pro Utile esse, & juvare. Ter. Hec. 4. 1. 34. Si ex usu esset nostro hoc matrimonium?

Ex suo usu. Tacit. 6. Ann. 42.

Ex usu temporis. Tacit. 4. Ann. 5. Quando tempus exigebat.

Ufus est, Opus est. Virg. 8. Æn. 441.

Arma acri facienda viro: nuoc viribus usus,

Nunc manibus rapidis. Cic. 1. Off. 92. Non eam quidem omniratione exaggerantes, neque excludentes ab ejus usu suos, potiusque & amicis impertientes & Reipub. si quando usus esset.

Non usus factus est mihi. Ter. Hec. 3. 1. 47.

De ceteris studiis alio loco dicemus si usus fuerit. Cic. 4. Tusc. 5.

Ufus est hominem ad eam rem. Plaut. Pseud. 1. 3. 151. i. e. Opus est homine, &c.

Ufus venit, pro Opus est. Plaut. Cist. 1. 2. 28. Ter. Heaut. 3. 2. 42. Non usus veniet, spero. h. e. Non opus erit & necesse.

Τι χρησιμὸν ἀνθρώπων ἀφ' ἑωυτοῦ; Plato Alcib. primo p. 303. Ald. in fine.

Verti, Quis usus? H. St. p. 223. edit. Gr. Basil. apud Valder. ad fin.

Est sic mihi usus: h. e. Sic mos meus est. Ita consuevi. Ter. Herut. 1. 1. 28.

Mihi sic est usus, tibi ut opus est facto, face. Cic. 5. de Fin. 29.

Sed alii dolore moventur, alii cupiditate: iracundia etiam multi efferruntur, & quum in mala scientes irruunt, tamen se optime sibi consulere arbitrantur. Itaque dicunt, nec dubitant,

Mihi sic usus est, tibi ut opus est facto, face. Velut qui ipsi sibi bellum indixissent, cruciari, dies noctesque torqueri, vellent: nec vero sese ipsi accusarent ob eam causam, quod se male suis rebus consuluisse dicerent. [Nisi melius exponas, Est mihi usus, Opus est mihi, Expedit mihi, ut in exemplis superioribus. Porro Efferantur apud Cic. lego.]

Est omnino Capitoni in usu, claros viros colere. Plin. 1. Epist. 17.

Ufus, pro Consuetudine, id est conversatione. Cic. 9. Fam. 1. Scito enim me, posteaquam in Urbem venerim, rediisse cum veteribus amicis, id est cum libris nostris in gratiam: etsi non idcirco eorum usum dimiseram, quod iis succenserem. Ita de librorum, quasi amicorum consuetudine & familiaritate loquitur.

Domesticus usus & consuetudo. Cic. pro Rosc. Amer. 15. Verum etiam domesticus usus & consuetudo.

Magnus usus mihi cum eo. Cic. 7. Fam. 33. Quod sine prænomine familiariter, ut debebas, ad me epistolam misisti, primum addubitavi, num a Volumnio senatore esset, quocum mihi est magnus usus.

Mutui usus. Curt. lib. 7. 3. 5. Nullo commercio volentem mutuos usus, Summus usus cum aliquo. Cic. 9. Fam. 25. Cum M. Fabio (quod scire te arbitror) mihi summus est usus.

Cognitus longo usu. Ovid. 3. Trist. 5. 9.

Conjungi usu. V. CONJUNGO.

Junctissimus longo nobis usu. Ovid. 3. Trist. 6. 19.

Insinuare se in quam maxime familiarem usum. V. INSINUO.

Intercedit usus vetus inter ipsos. Cic. 13. Fam. 24. Inter nosmet ipsos vetus usus intercedit, & Atticus noster majorem etiam mihi cum Cossinio consuetudinem fecit.

Ufus, Frequens exercitatio. Cic. 1. de Orat. 15. Adjungatur usus frequens: qui omnium magistrorum præcepta superat. V. infra.

Ufus & Habitus. Cic. 1. Acad. 37. Nec virtutis usum modo, ut superiores, sed ipsum habitum per se esse præclarum, &c.

Dicendi usus. Quintil. lib. 3. cap. 11. ut Loquendi infra.

Ufus est magister optimus. Cic. pro Rabir. post. 9.

Bellorum usu exercitus, Qui multa & diuturna bellorum exercitatione præditus est. Cic. pro Font. 32. Tum vero usu quoque bellorum gerendorum in primis eorum hominum, qui nunc sunt, exercitus.

Affiduus usus. Cic. pro Corn. Balb. 45. Affiduus usus uni rei deditus, & ingenium & artem sæpe vincit.

Peritus usu. V. PERITUS.

Adhibere usum. V. ADHIBEO.

Antecedere usu rerum. Cic. 6. Verr. 138. Incipit is loqui, qui & auctoritate & ætate, & ut mihi visum est, usu rerum antecedebat, Diodorus Tirmarchides.

Colligere usum patiendi. Ovid. 1. Amor. 8. 77.

Doceri usu. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Explorare usu. Cels. in præfat. lib. 1.

Facere usum alicujus rei. Lucan. lib. 2. 97.

Habere usum. Cic. 13. Fam. 16. extr. Valet ingenio, habet usum.

Genitor vocabulorum usus. Hor. 2. Epist. 2. 119.

In usu plerique libros chartas appellant. Ulpian. in l. Librorum. §. Quod tamen. D. de leg. 3.

Acceptus usus. Quintilian. lib. 1. cap. 4. Atque etiam in ipsis vocalibus, grammatici est videre, an aliqui pro consonantibus usus acceperit.

Concedere alicui usum loquendi. Cic. in Orat. 170. Usum loquendi populo concessi: scientiam mihi reservavi.

Confirmatum usu. Quintilian. lib. 3. cap. 2. Hæc confirmata sunt usu.

Mancipat quædam usus. Ufus possessionem facit, ut in præscriptione. Hor. 2. Epist. 2. 159.

Molliri usu. Quintil. lib. 1. cap. 5.

USUALIS, e. Adj. [*χρησις*] ab Usu; Quod usui nostro servit. Marcianus in l. Interdum. D. De publicanis. Quotiens quis mancipia in vecta professe non fuerit sive venalia, sive usualia, in pœna commissi est.

Sermo usualis, i. e. Qui in usu quotidiano est. Sidon. 4. Epist. 10.

USUARIUS, a, um. Adj. Idem. Gell. lib. 4. cap. 1. Ex iis autem, quæ promercalia & usuaria in locis iisdem essent, ea sola esse penoris putat quæ sint usu annuo.

Res usuaria. Paulus in l. Neratius. D. de usu & habit.

USUARIUS, i. m. Qui nudum usum alicujus rei habet, non etiam fructum, nec proprietatem. Cajus. D. de usu & habitat. l. 1. Constituitur enim & nudus usus, id est sine fructu. Ibidem Ulpianus l. per servum usuarium. Poterit autem apud alium esse usus, apud alium fructum sine usu, apud alium proprietatem.

USUFRUCTUS, ūs. m. [*χρησις κατ'επισημειωσιν*, Gl. L. G. & G. L. *νομή*, L. G.] dicitur, quum res aliqua, non nostra est, sed perinde ex ea fructum atque utilitatem capimus, ac si nostra esset: dehoiturque ab Ulpiano l. 1. De usufructu: quod sit jus alienis rebus utendi, fruendique, salva rerum substantia. Cic. pro Cæcin. 11. Usufructum omnium bonorum suorum Cæcennæ legat, ut frueretur una cum filio.

Amittere usufructum. Cic. in Topic. 14. Si paterfamilias uxori ancillarum usufructum legavit, a filio, neque a secundo herede legavit, mortuo filio mulier usufructum non amittet. [Solet & divise scribi, quod voluit forte Gloss. Latino-græc. quum reddit *νομή*, *χρησις*, *κατ'επισημειωσιν*. Nisi ex Græcolat. emendandum est, ut posui.]

USUFRUCTUARIUS, i. m. Qui usufructum ex aliqua re capit. l. 3. Dig. Si ex noxali: Si cum usufructuario noxali judicio agetur.

USUCAPIO, cēpi, captum, ēre. Verbum Utorum. Paul. l. 33. De mort. c. Qui alienam rem mortis causa traditam usufrucit, non ab eo videtur accepisse, cujus res fuisset, sed ab eo, qui occasionem usufructuonis præstitisset. Cic. 1. Att. 4. De Tadiana re, necum Tadius locutus est, te ita scripsisse, nihil jam quod laboraretur, quoniam hæreditas usufructu esset. Id mirabamur te ignorare, te tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil usufructu posse.

Nihil mortales a diis immortalibus usufructu possunt. Cic. de Arusp. Resp. 32.

Ufu etiam capere dicitur citra compositionem. Pomponius in l. Cum solus. D. de ufucapionibus. Propius est, ut usu eas capere non posses: quia nec pro herede ufucapi potest, quod ab herede vero possessum est. Neratius, in l. Si rem, eodem titulo, Nihil magis eam in potestatem meam rediisse, usque capi posse existimandum est. Papinianus ibidem in l. Hæres ejus, Hæres ejus, qui bona fide rem emit, usu non capiet sciens alienum. Paulus in l. 2. D. Pro emptore, Quum Stichum emissem, Dama mihi per ignorantiam pro eo traditus est, Priscus ait usu me eum non capturum: quia id, quod emptum non sit, pro emptore ufucapi non possit. [Ex hac observatione & his, quæ sequuntur, perspicuum est divise veteres perpetuo scripserunt.]

Capere usu, idem quod Ufucapere. Papinianus in l. Iusto errore. D. de ufucapionibus. Non enim ideo minus capietur usu puer, quod alienam matrem, &c. Paulo post, Cur non capiat usu, quum bona fides initio possessionis adfit? Paulus in l. 2. D. Pro emptore, Non capies usu, quia juris error nulli prodest. Paulo post, Si eam rem, quam pro emptore ufucapiebas, scienti mihi alienam esse vendideris, non capiam usu.

Capere utilitatis causa. Idem. Paulus in l. 2. D. Pro emptore, Si a furioso, quem putem sanæ mentis, emerit: constitutum est, capere utilitatis causa me posse.

Facere suum usu. Idem. Pomponius in l. Non solum. D. de ufucapionibus, Non solum bonæ fidei emptores, sed & omnes, qui possident ex ea causa, quam ufucapio sequi solet, partum ancillæ futivæ usu suum faciunt. [conf. USUFACIO.]

Longo tempore capere. Idem quod Ufucapere. Ulpian. in l. Si aliena. D. de ufucapionibus. Hoc jure utimur, ut servitutes per se nunquam longo tempore capi possint, cum ædificiis possint. Marcellus eod. tit. l. Si per errorem de alienis fundis quasi de communibus iudicio Communi dividendo accepto, ex adjudicatione possidere cœperim: longo tempore capere possum. Ulpian. eod. tit. l. Nunquam superficies sine solo capi longo tempore potest. Pomponius eod. tit. l. Non solum, fundum longo tempore capiam. Sic Paulus in l. 2. D. Pro emptore. Et Julianus eod. tit. l. Qui fundum.

Diutius possidendo capere. Idem. Jabolenus in l. Ei a quo. D. de ufucapionibus, Ei a quo fundum pro herede diutius possidendo capturus eram, locavi eum.

Diutina possessione capere. Idem. Paulus in l. Pignori. D. de ufucapionibus, Si mandavero tibi, ut fundum emas, & ex ea causa traditum est tibi: diutina possessione capis. Modestinus in l. Quamvis, eo tit. Si ex bonis vacantibus, nondum tamen nunciatis, emptor prædii ex iisdem bonis existerit: recte diutina possessione capiet. Sic Julianus in l. Qui fundum. D. Pro emptore.

Longa possessione capere. Idem. Pomponius in l. Non solum. D. de ufucapionibus, Lex Julia & Plautia ea demum vetuit longa possessione capi, quæ vi possessa fuissent. Jabolenus in l. Emptor. D. Pro emptore, Responsum est, nihil eum ex eo fundo longa possessione capturum. Ibidem. Reliquas partes longa possessione capi posse, non dubito.

Per longum tempus capere. Idem. Scævola l. ultima. D. Pro emptore, Intestatae fororis hereditas obvenit duobus fratribus, quorum alter absens erat, alter præsens. Præsens etiam absentis causam agebat: Ex qua hereditate suo & fratris sui nomine fundum in solidum vendidit, Lucio Titio bona fide ementi. Quæsitum est, quum sciret partem fundi absentis esse, an totum fundum longa possessione cepit? Respondit, si credidisset mandatu fratris venisse, per longum tempus cepisse.

USUCAPIO, ðnis. f. [ὀρθὴ χρῆσις, Gl. G. L.] ab Ufu, dicitur Aquisitio, sive (ut definit Modestinus in l. 3. D. ufucapionibus) Adjectio domini per continuationem possessionis temporis lege definiti, ut puta triginta aut quadraginta annorum, si res immobilis quam possidemus item trium annorum, si res mobilis sit. Recentiores primam illam, Præscriptionem vocant: hanc vero Ufucapionem. Cic. pro Cæcin. 74. Fundus a patre relinqui potest: at ufucapio fundi, hoc est finis sollicitudinis ac periculi litium, non a patre relinquitur, sed a legibus. [In Gloss. scribitur Ufurpacio, sed puto Ufucapio scribendum, aut confudit utrumque vocabulum Glossularius.]

Ufucapio, Translate. Cic. 1. de Legib. 55. In qua quoniam ufucapionem duodecim tabulæ intra quinque pedes esse noluerunt, depasci veterem possessionem Academicæ ab hoc acuto homine non sinemus.

Currit ufucapio. Ulpianus in l. Si aliena. D. de ufucapionibus, Si aliena res bona fide empta sit: quæritur, ut ufucapio corrat, utrum emptio nis initium, ut bonam fidem habeat, exigimus, an traditionis.

Implere ufucapionem. Papinian. in l. Iusto. D. de ufucapionibus.

Impleta ufucapio. Paulus in l. 2. D. Pro herede vel possessore.

In pendenti est ufucapio. Paulus in l. Si is qui. D. de ufucapionibus.

Interpellare ufucapionem. Paulus in l. 2. D. Pro emptore, Non interpellari ufucapionem meam litis contestatione. Pomponius in l. Non solum. D. de ufucapionibus, Interpellabitur ufucapio. Paulo post, Non interpellabitur ufucapio debitoris.

Interrumpere ufucapionem. Pomponius in l. Rerum. D. de ufucapionibus, Rerum mixtura facta an ufucapionem cujuscunque rei præcedentem interrumpat, quæritur.

Interrumpitur ufucapio. Paulus in l. Si is qui. D. de ufucapionibus. Sic Scævola in l. Qui pro Donato. D. Pro donato.

Procedit ufucapio. Paulus in l. Si is qui. D. de ufucapionibus, Videndum est, an heredi ejus procedat ufucapio. Modestinus in l. Quamvis. eod. tit. Quamvis advertus fiscum ufucapio procedat, si tamen, &c. Paulus in l. Nunquam. eod. tit. Vacuum tempus, quod ante aditam hereditatem, vel post aditam intercessit, ad ufucapionem heredi procedit.

Capio, ðnis. f. Idem quod Ufucapio. Jabolenus in l. Ei a quo. D. de ufucapionibus, Ei a quo fundum pro herede diutius possidendo capturus eram, locavi eum. An nullius momenti eam locationem exiltimes, quæro? Quod si nullius momenti existimas: an durare nihilominus capionem ejus fundi putes? Paulo post appellat Longi temporis præscriptionem, Ideoque (ait) longi temporis præscriptio non durabit. Ulpianus l. 1. D. Pro dote, Si sponsa sponso ea mente tradiderit res, ut non ante ejus fieri veller, quam nuptiæ fecutæ sint: usu quoque capio cessabit.

Longa possessione capio, Idem quod Ufucapio. Jabolenus in l. Emptor. D. Pro emptore, Idem juris est, si is qui totum fundum emerit, pro indiviso partem aliquam alienam esse scit. Eam enim duntaxat non capiet: ceterarum partium non impediatur longa possessione capio.

USUFACIO, ðre. Idem, quod Vindicare, Ufucapere. Plaut. Amph. 1. 1. 219.

Vol. IV.

Quojus nunc es? s. o. tuus: nam pugnis ufufecisti tuum. V. USUCAPIO, ðre.

USUPERDO, ðre. Plaut. Amph. 2. 2. 215. Cavetis ne tu te usuperduis.

USURA, æ. f. [ὑπερβολή] Ufus vel Utio dicitur. Cic. 1. Fusc. 77. Stoici autem usuram nobis largiuntur, tanquam cornicibus, diu mansuros ajunt animos: semper, negant.

Gaudii usura. Cic. 6. Fam. 12. Gratulor tibi, mi Balbe, vereque gratulor: nec sum tam stultus, ut te usura falsi gaudii frui velim.

Lucis usura. Cic. pro Rabir. Post. 48. Et usuram hujus lucis & vestrum conspectum ne eripiatis.

Temporis usura. Cic. 3. Fam. 1. Perficiam profecto, ut longi temporis usuram, qua caruimus, intermissa nostra consuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine officiorum meorum faciam. Idem 3. de Lege Agr. 2. A vobis autem, quos leviter immutatos esse sentio, parvam exigui temporis usuram bonæ de me opinionis postulo.

Dare alicui diurnam lucis usuram. Cic. 7. Verr. 74. Cur, inquam, civibus Romanis, quos piratæ cœperant, securi statim percussis, ipsis piratis lucis usuram tam diurnam dedisti? V. LUX.

Dare alicui usuram unius horæ ad vivendum. Cic. 1. in Catil. 29.

Eripere usuram lucis. Cic. pro Sull. 90. Lucine usuram eripere vis, plenam lacrimarum atque mæroris, in qua cum maximo cruciatu atque dolore retinetur?

Frui usura. Quintil. lib. 6. cap. 3. de Ironia, Quaque Cicero usus est, quum Vatini morte nuntiata, cujus parum certus dicebatur auctor, Interim, inquit, usura fruar.

Usura, [ὑπερβολή, Gl. L. G. & G. L.] Pecunia, quæ in fenore forti accedit. Cic. 5. Verr. 168. Ut quum Senatus publicanos usura sæpe juvisset, magistratus a publicanis pecuniam pro usuris auferat. Pomponius l. Usura, De verb. signific. Usura pecuniæ quam percipimus, in fructu non est: quia non ex ipso corpore, sed ex alia causa est, id est nova obligatione.

Mos fuit apud veteres, ut Idibus usuræ solverentur. Cic. 1. in Catil. 14. Prætermitto ruinas fortunarum tuarum, quas omnes impendere tibi proximis Idibus senties. Quod dixit, quia Idibusolvere feneratoribus usuras cogebatur. V. Manut. not.

Pensio usurarum. Paulus in l. Seja. D. de usuris.

Prælatio usurarum. Modestinus in l. Tutor. D. de usuris.

Usurarum usura. Marcianus l. Placuit. D. de usuris.

Centesimæ usura. V. Centesimus, in CENNUM.

Illicitæ usura. Paulus in l. Usuras illicitas. D. de usur.

Legitimæ usura. Papinianus l. Pecuniæ fenebris. D. de usur.

Leviore usura. Paulus in l. Seja. D. de usuris, &c.

Maritimæ usura. Paulus in l. Fenerator. D. de nautico fenore.

Menstrua usura. V. Menstruus in MENSTRIS.

Quincunces usuras præstare. Scævola in l. Cum quidam. D. de usur. &c.

V. Unciæ usura in UNCIA.

Quincunces usuras spondere. Scævola l. Creditor oblatam. D. de solut. & liberar.

Semilles usura, & Semissales. Scævola in l. Qui semilles. D. de usur. &c.

Qui semilles usuras promiserat, per multos annos minores præstitit. heres creditoris semilles petit, quum per debitorem non steterit, quo minus minores solvat, &c. V. SEMISSIS.

Vorax usura. Lucan lib. 1. 181.

Accipere usuram. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Accipere, & Dare usuras. Scævola in l. Cum quidam. D. de usuris, &c.

Fiscus ex suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit.

Certare cum usuris, & fructibus prædiorum. Cic. 2. in Catil. 18.

Crescunt usura. Scævola l. Cum quidam. D. de usuris, &c. Sic temperanda res est, ut in futurum duntaxat ex die cessationis crescant usura.

Exigere usuras ab aliquo. Paulus in l. liberalitatis. D. de usuris, &c.

Exsolvere usuras. Scævola in l. Qui semilles. D. de usuris, &c. Ibidem, Paulus in l. Seja.

Inferre usuras. Paulus in l. Cajus Sejus. D. de usuris, &c. Cajus Sejus, qui rempublicam gerebat, fenerator pecuniarum publicam sub usuris solitis. Fuit autem consuetudo, ut intra certa tempora non illatis usuris, graviores infligerentur. Quidam debitorum cessaverunt in solvendis usuris: quidam plus intulerunt.

Infligere usuras. Scævola in l. Cum quidam. D. de usuris, &c. Usuræ, non propter lucrum potentium, sed propter moram non solventium infliguntur.

Infligere graviore usuras. Paulus in l. Cajus Sejus. D. de usuris

Multiplicare usuram. Plin. lib. 14. cap. 4.

Parere usuras. Ulpian. in l. Si bene. D. de usuris. Si bene collocatæ sunt pecuniæ publicæ in fortem, inquietari debitorum non debent, & maxime si parient usuras. Si non parient, prospicere reipublicæ securitati debet præfes provincie.

Pendere usuram. V. PENDO.

Placitæ inter nos usura. Modestinus in l. Tutor. D. de usuris. Modus usurarum. Modestinus in l. Pœnam. D. de usuris, Pœnam pro usuris stipulari nemo supra licitum modum usurarum potest

Præstare usuras. Scævola in l. Cum quidam. D. de usuris, &c. Si debitorum, qui minores semilibus usuras præstabant, fisci esse cœperunt: postquam ad fiscum transierunt, semilles cogendi sunt præstare

Reddere cum usura, vel sine usura. Cic. de Senect. 51. Terra nunquam recusat imperium, nec unquam sine usura reddit quod accepit, sed alias minore, plerumque majore cum fenore.

Reddere per aliquot annos usuras. Scævola in l. Cum quidam. D. de usuris.

Remittere alicui usuram. Scævola in l. Cum quidam. D. de usuris.

Solvere usuras. Paulus in l. Seja. D. de usuris, &c.

Teneri in majores usuras. Paulus in l. Seja. D. de usuris, &c.

USURARIUS, a, um. Adj. Ex quo capitur usus. Plaut. Amphit. Argum. 1. 3.

Alcmenam uxorem cepit usurariam. Et Curc. 3. 12. Usurarius puer.

Pecunia usuraria. V. PECUNIA. Plaut. Truc. 1. 1. 54.

Ubi ara perscribantur usuraria.

UTENSILE, is. n. Quod est ad usus nostros necessarium. Columel. lib. 12. in præf. Utenilia ex quibus aut aliter hominum genus, aut etiam excollitur. Idem lib. 8. cap. 4. vocat utenilia quæ apes in alvearia conferunt. Varro de R. R. cap. 2. Contra quod in Italia utensile modo non nascitur, sed etiam non egregium fit? Liv. 26. 33. Quæque una tecum dederunt, agrum urbemque, d. vina, humanaque, uteniliaque live

H h n h

quid

quid aliud dederunt, de iis rebus quid fieri velitis, vos rogo, Quirites. Callistratus in l. 2. D. de nundinis. Si quis ipsos cultores agrorum vel piscatores deferre utensilia in civitatem iusserit, ut ea ipsi distrahant: desituetur annonæ præbitio, quum avocentur ab opere rustico. Quare confestim, ubi detulerint mercem, tradere eam, & ad opera sua reverti debent. Utensilia, inquit Budæus, hic Edulia, annonamque intelliguntur.

UTENSILITAS, ætis. f. ut, Ferri & æris utensilitas. Tertull. de Habit. mulier. cap. 5.

UTILIS, e. Adj. [χρήσιμος, Gl. L. G. & G. L. χρήσιμος, L. G.] Quo utimur, quod nobis confert. Ter. And. 5. 1. 16.

Quibus id maxime utile est, illum esse quam deterrimum.

Utilis ad. Plaut. Epid. 2. 2. 106.

Quem hominem invenimus ad eam rem utilem? e. hic erit optimus. Neutro pede satis utilis. Cujus neque unus pes, neque alter satis suum officium facit. Plin. lib. 7. cap. 28.

Arbos bis utilis pomis. Virg. 2. Georg. 150. i. e. Biferæ sunt arbores. Servius.

Cibus utilis ægro. Ovid. 3. Trist. 3. 9.

Res utiles & salutare. Cic. 1. de Nat. Deor. 38. Perseus eos dicit esse habitos Deos, a quibus magna utilitas ad vitæ cultum esset inventa, ipsasque res utiles & salutare Deorum esse vocabulis nuncupatas.

Ventis utilibus intra urbem, Secundis. Ovid. 13. Met. 630.

Magnifice utile. V. MAGNUS.

Maxime utile. V. MAGIS.

Modice utile. V. MODUS.

Nunquam est utile peccare, quia semper est turpe, Cic. 3. Off. 64.

Utile, n. Absol. Hor. de Arte Poet. 343.

Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci.

Compar. Claud. 4. Consul. Honor. v. 221.

Major & utilior fato conjuncta potenti.

Superl. Ulpian. in l. Judicem. D. Communi divid. Cic. 9. Fam. 9.

Sic enim facillime, quod tibi utilissimum erit, consilii capies.

UTIBILIS, e. Adj. [χρήσιμος] Idem. Plaut. Men. 5. 6. 23. li solent heris esse utibiles. Ter. Phorm. 4. 4. 9.

Quid minus utibile fuit, quam hoc ulcus tangere? Al. Utile.

Utibile illi. Plaut. Merc. 5. 4. 45.

Utibile ad rem aliquam. Plaut. Mil. 3. 1. 19.

UTILITAS, ætis. f. [χρησιμότης, ἰσχυροδότης, Gl. L. G.] notæ significationis, pro Commodo. Ter. Eun. 2. 3. 17. In ea re utilitatem ego faciam ut cognoscas meam. Hor. 1. Serm. 3. 98.

Atque ipsa utilitas, justî prope mater & æqui.

Utilitas & Opportunitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Ne hic quidem vos movet, considerantes quæ sit utilitas, quæque opportunitas in homine membrorum, ut judicetis membris humanis deos non egere. Idem 2. de Nat. Deor. 58. de Natura, Consultrix & provida utilitatum opportunitatumque omnium.

Utilitas ex. Cic. 1. de Finib. 69. Ut etiam si nulla sit utilitas ex amicitia, tamen ipsi amici propter se ipsos amentur.

Communis utilitas. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Mediocris non utilitas. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Multæ utilitates & magnæ. V. MULTUS.

Publicæ utilitates. Tacit. 1. Ann. 10.

Aberrare a communi utilitate. V. ABERRO.

Abhorret oratio ab utilitate auditorum. Cic. pro Sext. 96. Et ut arbitrator, nec ab utilitate eorum, qui audient, nec ab officio nostro, nec ab ipsa causa P. Sextii abhorrebit oratio mea.

Adducere ad utilitatem. V. ADDUCO.

Afferre utilitatem. V. AFFERO.

Capere utilitates. V. CAPIO.

Convellere justitiam utilitate aliqua. V. CONVELLO.

Duci utilitate. Quintil. lib. 3. cap. 18.

Finitus sola utilitate. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Fugit hæc utilitas neminem. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Habere utilitatem dicitur res aliqua. Cic. pro Muren. 23. Omnes enim artes, quæ nobis Pop. Roman. studia conciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam utilitatem debent habere.

Omittere suas utilitates, cui opponitur Servire suis utilitatibus. Cic. 3. Off. 42. Nec tamen nostræ nobis utilitates omittendæ sunt aliisque tradendæ, quum his ipsis egæmus: sed suæ cuique utilitati, quod sine alterius injuria fiat, serviendum est.

Parere utilitatibus alicujus. Cic. pro Dejot. 13. Teque Alexandrinum bellum gerente utilitatibus suis paruit. i. e. Commodis inservire. Budæus.

Præbet æquor utilitatem sitientibus nautis. Lucret. lib. 6. 893.

Præbere mirabiles utilitates alicui. Cic. 7. Att. 7. Quem quidem ego, etsi mirabiles utilitates mihi præbet, quum valet, in omni genere vel negotiorum vel studiorum meorum: tamen propter humanitatem & modestiam malo saluum, quam propter usum meum.

Quærere utilitatem in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 118. Itaque in iis artibus, in quibus non utilitas quæritur necessaria, sed animi libera quædam oblectatio, quam diligenter & quam prope fastidioso judicamus?

Servire utilitati alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1. 19. Est autem, non modo ejus, qui focis & civibus, sed etiam ejus, qui servis, qui mutis pecudibus præsit, eorum, quibus præsit, commodis utilitatique servire.

Utilitates, in plurali, pro Usu. Cic. 16. Fam. 5. Utilitatibus tuis possum carere. Plura supra exempla sunt.

UTILITER, Adv. [χρησίμως, χρησίμως, Gl. G. L.] Commode. Cic. 4. Acad. 135. Atque illi quidem etiam a natura utiliter dicebant permotiones istas animis nostris datas.

Facere aliquid utiliter. Ovid. 13. Met. 206.

Servire utiliter. Hor. 1. Epist. 17. 70.

Compar. Ovid. 1. Epist. 67.

Utilius starent etiam nunc mœnia Phœbi.

Superl. Columel. lib. 11. cap. 2. Ficulnea cacumina jam tumentia utilissime ponuntur.

USITOR, vel USITO, [χρησίζω, Gl. G. L.] æri. frequent. ab Utor. Gell. lib. 17. cap. 1. Tamen aliquoties verbo ipso alio quoque modo usitati sunt.

USITATUS, a. um. Adj. ex Partic. [χρησιστάτος, Gl. L. G.] significat, Quod in usu est. Cic. 5. Verr. 16. Cur in re tam veteri, tam usitata quicquam novi feceris.

Non solum enim usitatum, sed & quotidianum est. Cic. 2d Brut. 16.

Consuetudo usitata, Vulgaris & recepta ac communis. Cic. pro Quint. 67. Jacet res in controversiis isto calumniante biennium: usque dum inveniretur qua ratione res ab usitata consuetudine recederet.

Exceptio vetus atque usitata. Cic. 1. de Orat. 168.

Genus litterarum usitatum. Cic. 4. Fam. 13.

Honos usitatus. Cic. 15. Fam. 6. Spero autem illum ordinem pro meis ob Kemp. susceptis laboribus, me non indignum honore, usitato præsertim, existimaturum.

Honos usitatus & pervulgatus. Cic. 14. Philipp. 11.

Judicium usitatum. Cic. pro Quint. 71. Cui neque magistratus adhuc æquus inventus est: neque judicium redditum est usitatum.

Mos usitatus. Cic. 4. Verr. 9. Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si usitato more, si denique in aliquo ingenue peccasset.

Potiones non usitate. Hor. Epod. 5. 73.

Scelus leve aut usitatum. Senec. Theb. 2.

Tempus usitatum & quasi legitimum ad aliquid faciendum. Cic. 10. Fam. 25.

Vocabula usitata. Cic. 3. de Finib. 4. Ne opifices quidem tueri sua artificia possent, nisi vocabulis uterentur nobis incognitis, usitatis sibi.

Usitatum est. Cic. 7. Verr. 117. Alius ne condemnaretur, pecuniam dedit: usitatum est. Ibid. 126. Non est usitatum, non senatorium.

Usitatum in multis rebus. Cic. pro Cæcin. 45. At vero hoc quidem jam vetus est, & majorum exemplo multis in rebus usitatum.

Usitatum malitia. Cic. pro Cæcin. 2. Nam id quidem, tametsi improbe sit, in aperta re, tamen malitia est jam usitatum.

Usitatum fere est sic legare. Africanus in l. Si servus legatus. §. Si ita scriptum erit. D. de legat. primo.

Compar. Gell. lib. 15. cap. 13. Pars usitator.

Superl. Ulpianus in l. Illud usitatissimum est. D. de excusat. tutor.

Mos usitatissimus. Quintil. lib. 1. cap. 7.

USITATE, Adv. [νομιοσύνη] Cic. 4. de Finib. 72. Cur igitur quum de re conveniat, non malumus usitate loqui? Ibid. 5. 89.

Compar. Gell. lib. 13. cap. 9. Dicere usitatus manente numero possit.

USURPO, [χρῆμαι, ἰδοπιέριαι, Gl. L. G. & G. L.] ære. In frequenti usu habere, sive uti, tum verbis tum factis; ut ait Valla lib. 5. Columel. lib. 2. 2. Nam illud, quod in quibusdam provinciis usurpatur, ut cornibus illigetur jugum, fere repudiatum est ab omnibus. h. e. Fit. Cic. in Orat. 73. Quod semper usurpamus in omnibus dictis & factis, minimis & maximis, quum hoc decere dicimus, illud non decere.

Usurpare aliquid & Dicere, pro eodem. Cic. in Parad. 5. Præclare enim est hoc usurpatum a doctissimis, quorum ego auctoritate non uter, si mihi apud aliquos agrestes hæc habenda esset oratio.

Usurpare ac retinere. Cic. 7. Verr. 50. Id nunc, nullo novo officio suo, tot annis post, jure imperii nostri quotannis usurpato, ac semper retento, summa in difficultate navium a C. Verre pretio affecturi sunt.

Usurpare, sæpe nomen aliquid in ore habere, & sæpe nominare. Cic. pro Milon. 28. Quæ cruentata antea cæde honelli atque innocentis viri filebatur, eadem nunc crebro usurpatur, posteaquam latronis & paricidæ sanguine imbuta est. Idem de Univers. 35. Fratres inter se agnatosque usurpare atque appellare videmus. Budæus.

Usurpare aliquid vocabulum, vide ex Plinio in MENTAGRA. H. St.

Usurpare barathrum. Plaut. Bacch. 1. 2. 41.

Sermonibus crebris usurpare. Cic. pro Marcel. 5. Soleo sæpe ante oculos ponere, idque libenter crebris usurpare sermonibus.

Dictum usurpare alterius. Cic. 3. de Finib. 33. Bonum autem, quod in hoc sermone toties usurpatum est, id etiam definitione explicetur. Et ad Brut. 15. Neque solum, ut Solonis dictum usurpem, qui & sapientissimus fuit ex septem, &c.

Jus usurpare, pro eo quod vulgo dicunt Capere possessionem. Liv. 5. 12. Non tamen ultra processum est, quam ut unus ex plebe, usurpandi juris causa, P. Licinius Trib. militum crearetur. Idem 27. 8. Nec patrum, nec avorum memoria Dialectem quemquam id jus usurpavisse. i. e. Eo jure usum esse ut possessione. Budæus.

Memoriam usurpare alicujus, h. e. Mentionem facere. Cic. de Amicit. 28. Quis est, qui C. Fabricii, M. Curii non cum caritate aliqua & benevolentia memoriam usurpet, quos nunquam viderit?

Nomen civitatis usurpare, i. e. Dicere se civem & agere. Cic. 7. Verr. 161. Sed cum imploraret sæpius usurparetque nomen civitatis, crux, crux inquam, infelici & ærumoso, qui nunquam istam potestatem viderat, comparabatur. Budæus.

Nomen virtutis usurpare. Cic. in Parad. 2. Nomen tantum virtutis usurpas: quid ipsa valeat, ignoras.

Nomen falsum beneficii usurpare. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 5.

Officium aliquid usurpare. V. OFFICIUM.

Oratio usurpata apud Platonem. Cic. 5. Tusc. 34. Apud Platonem hæc oratio usurpata est, ut nihil præter virtutem diceretur bonum.

Otium usurpare. Tacit. 14. Ann. 55.

Pœnam aliquam usurpare in improbos. Cic. 4. in Catil. 7. Atque hoc genus pœnæ sæpe in improbos cives in hac Rep. esse usurpatum recordatur.

Usurpare oculis, pro Cernere: quemadmodum Usurpare sermone dicimus pro Commemorare, & referre. Lucret. lib. 1. 302.

— nec frigora quimus Usurpare oculis, &c.

Ratione usurpatum. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Sensibus usurpare rem aliquam, Imaginari animo rem aliquam. Lucret. lib. 4. 972.

Et, quicumque dies multos ex ordine ludis, Alliduas dederint operas, plerumque videmus, Quum jam destiterint, ea sensibus usurpare.

Regionem usurpare pedibus. Plaut. Trin. 4. 2. 4.

Advenio ex Seleucia, Macedonia atque Arabia, Quas ego, neque oculis, neque pedibus unquam usurpavi meis.

h. e. Quas nunquam adii, nec ingressus sum.

Sonitum usurpant aures meæ. Translatio. Plaut. Caf. 3. 59.

Usurpare aliquid ex alterius bonis. Cic. 7. Verr. 7. Non ut aliquid ex hujus bonis usurparet, sed ut quibus oculis cruentas cervices filii sui viderat, iisdem te condemnatum videret.

Usurpare, [σπαρτασθῆμαι, σφραγίσθαι, δόχεσθαι, ὅτι ἐχρηματισμένη κλοπή,

ελοπῆ, Gl. L. G. ὑφερπάζω, G. L.] Ufucapionem interrumpere. Gell. lib. 3. cap. 2. Q quoque Mucium Jurisconsultum dicere solitum legi, non esse usurpatam mulierem, quæ quom Calend. Januariis apud virum causa matrimonii esse cœpisset, ante diem 1111 Calend. Januarias sequentes usurpatum isset. Non posse impleri trinocitium, quod abesse a viro usurpandi causa ex XII Tab. debet, quoniam tertie noctis posterioris sex horæ alterius anni essent, qui inciperet ex Calend.

USURPANS, antis. Partic. Suet. Claud. cap. 25. Civitatem Romanam usurpantes securi percussit. Usurpantes, i. e. Utendo invadentes Romanorum civium nomen, qui non erant. Tacit. Agric. 7. Vinolentiam ac libidines usurpans. Tacit 11. Ann. 16.

USURPATUS, a, um. aliud Partic. Cic. 7. Verr. 125. Quid vero illa Segestanorum non solum litteris tradita, necque commemorata verbis, sed multis officiis illorum usurpata & comprobata cognitio?

Consolationes a viris sapientissimis usurpatæ. Cic. 5. Fam. 16. Mulier una usurpata duplex cubile. Idem 9. Fam. 22. ex poeta.

USURPATIO, ōnis. f. [ιδιοποίημα, παλαίμα, ἐξιδιοποίησις, ὑφερπάσις, Gl. L. G. σφιππελαμός, G. L.] Frequens usus. Cic. de Clar. Orat. 250. Qui hoc tempore ipso, quom liceat, in hoc communi nostro & quasi fatali malo, consoletur se, cum conscientia optima mentis, tum etiam usurpatione & renovatione doctrinæ.

Civitatis mentio & usurpatione. Cic. 7. Verr. 165. Apud te Prætorem, si non effugium, ne moram quidem mortis mentione atque usurpatione civitatis assequi potuit?

Vetustatis usurpatione. Cic. 2. de Lege Agr. 31. Sint igitur Decemviri, neque veris comitiis, hoc est populi suffragiis, neque illis ad speciem, atque ad usurpationem vetustatis, per triginta lictores, auspiciorum causa, adumbratis, constituti.

Vocis usurpatione abstinere. Liv. 27. 19. Superba usurpatione nominum. Plin. lib. 33. cap. 2. Et divisus hic quoque ordo erat superba usurpatione nominum, quom alius se Nongentum, alius Selectum, alius Tribunum appellaret.

Usurpatione, apud Jurisconsultos, est Ufucapionis interruptio. Oratores autem frequentem usum vocant. Hæc Paulus de usurpationibus seu ufucapionibus, l. 2.

USURPATOR, ōris. m. [σφιππελαστής, Gl. L. G.] Ammian. 26. 7. Usurpator indebitæ potestatis.

USURPATRIX, icis. f. Salvian. de Gubern. Dei, 4. p. 133. Usurpatrix innocentie arrogantia.

USURPATORIUS, a, um. Adj. Imp. l. 8. Cod. de Excusat. Mun. Si quis usurpatoria temeritate amplius aliquid fuerit conatus exigere.

USURPABILIS, e. Adj. ut, Ufurpabilis futurus. Tercull. adv. Marc. 2.6.

U T P

ΥΤΡΟΤΕ, ΤΡΩΤΑ, V. UT, & PUTO.

U T R

VTRIC. CORP. ARELAT. Utricularius corporis Atelatenfium.

UTRICULARIUS, UTRICULUS. V. UTRE, utris.

UTRINQUE, UTRO, UTROBI, UTROBIQUE, UTROQUE, UTRUBI, UTRUM. V. UTRE, adj.

UTUT, V. UT.

U V A

VV. Viri. [vivi] VV. F. Videntes fecerunt.

UVA, ūvæ. f. [σφυλή, Gl. L. G. & G. L. βόπυ, G. L.] Fructus vitis: dicta ab Uvore, ut vult Varro L. L. 4. 21. extr. Columel. lib. 3. cap. 6. Nec tamen eam vitem feracem dixerim, cujus singula uvæ in singulis famentis conspiciuntur. Cic. 1. de Divin. 31. Quomque in quatuor partes vineam dividisset, tresque partes aves abdixissent; quarta parte, quæ erat reliqua in regione distributa, mirabili magnitudine uvam, ut scriptum videmus, invenit.

Terraferax uvæ. Ovid. 2. Amor. 16. 7.

Commentor uvæ Bacchus. Ovid. 3. Fast. 785.

Acerba uva. [ἄμφαξ, Gl. L. G. ἄμφαξ βόπυς, G. L.] Cic. de Senect. 53. Agigartos [ἀγιγάρτω] uva, Quæ sine interioribus vinaceis arte nascitur.

Bumastos uva. V. BUMASTOS.

Cibaria uva. Plin. lib. 14. cap. 3.

Coloratæ uvæ. V. COLOR.

Cultæ uvæ. Ovid. 3. de Arte Am. 101.

Dactylides uva. V. DACTYLUS.

Duracina uva. V. DURACINI.

Escaria uva. Plin. lib. 14. cap. 3.

Flava uva. Stat. 5. Theb. 269.

Generosæ uvæ fertilis vinea. Ovid. Rem. Amor. 567.

Genialis confitor uvæ. Ovid. 4. Met. 14.

Gravidæ uvæ. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 466.

Helvolæ uvæ. V. HELVOLUS.

Immatura uva, [ἄμφαξ βόπυς, Gl. L. G.] Quæ & Uva acerba.

Immitis uva, Immatura. Hor. 2. Carm. 5. 12.

Lageos uva. Virg. 2. Georg. 93.

Lanata uva. V. LANATUS.

Madentes uvæ. Claud. Conf. prob. & Olyb. 274.

Maturæ uvæ. Virg. 2. Georg. 419.

Miscellana uva, vel Miscella. V. Miscellus, in MISCRO.

Mitis uva, Matura. Virg. 1. Georg. 449.

Nigerrimæ uvæ. Catull. ad Colun. 18. 16.

Nitentibus uvis speciosa ulmus. 14. Met. 661.

Ollaris uva. V. Ollaris, in OLLA.

Passa uva. [σφαιε, Gl. L. G. & G. L.] Plin. lib. 23. cap. 12. quæ & Passa in Gloss. Græcolat. absoluit.

Penilis uva. Plaut. Pœn. 1. 2. 99.

Siquidem tu es mecum futurus pro uva passa pensilis. Uvæ sæpe numero suspenduntur ut passæ fiant: etsi alia ratio earum faciendarum est, unde illud Varronis R. R. 1. 68. pr. Penilia, uvæ, forba, ipsa ostendunt quando ad usum oporteat promi. Turneb. 15. 6. Hor. 2. Serm. 2. 121. V. Pensilis in PENDRO.

Peracerba gustatu uva. Cic. de Senect. 53.

Præcoquæ uvæ. V. PRÆCOQUUS.

Pubescens uva. Plin. lib. 17. cap. 12.

Purpureæ uvæ. Ovid. 13. Met. 814.

Racemifera uvæ. Ovid. 3. Met. 666.

VOL. LV.

Semiveta uva. Columel. lib. 10. cap. 13.

Serotina uva. V. SEROTINUS.

Similes auro uvæ. Ovid 13. Met. 813.

Taminia uva. V. TAMINIA.

Varianæ uvæ. Columel. lib. 3. cap. 2.

Venucula, vel Venuncula uva. V. VENUNCULUS.

Augescunt uvæ. V. Augesco, in AUGEO.

Calcere uvas. V. CALCO.

Decerpere uvam. V. DECERPO.

Defecare uvam a vite. Columel. lib. 12. cap. 43.

Ducit colorem uva. Virg. 9. Ecl. 29.

Pendentes uvæ plenis vitibus. Ovid. 1. Amor. 10. 55.

Percoquit teneras mora uvas. Ovid. Rem. Amor. 83.

Proterit ulmus labens uvas. Stat. 8. Theb. 547.

Rubens uva incultis pendet sentibus. Virg. 4. Ecl. 29.

Variari incipit uva. Columel. lib. de Arbor. cap. 12.

Varians se uva. Plin. lib. 17. cap. 22.

Varia fieri incipit uva. Plin. lib. 17. cap. 22.

Veniunt illic uvæ feliciter. Virg. 1. Georg. 54. i. e. Melius proveniunt.

Vestitæ frondibus uvæ. Propert. lib. 3. 13. 31.

Uva, pro Vite aliquando ponitur. Virg. 2. Georg. 60.

Et turpes avibus prædam fert uva racemos. Servius.

Uva, etiam aliarum rerum. Plin. lib. 12. cap. 13. Atomi uva in usu est.

Uva, dicitur in apibus, quando examen congregatum ad similitudinem botri dependet. Columel. lib. 9. cap. 9. Quom agmen glomeratum in proximo frondentis arbusculæ ramo confederit, animadvertito antotum examen in speciem unius uvæ dependeat. Virg. 4. Georg. 558.

— & lentis uvam demittere ramis. Servius, Uvam demittere, in morem uvæ, id est botryonis desuere.

Uva, [σφυλή ἀφράπυς, κίους, Gl. L. G. & G. L. γαστραρέων, L. G.] appellatur in homine, Caruncula, quæ inter tonsillas ultimo palato dependet, sub qua est minor lingua, quæ dicitur epiglottis: ita dicta quod aliquando ad similitudinem uvæ intumescat, cum vehementi inflammatione ac dolore. Dicitur eadem & Columella. Plin. lib. 11. cap. 37. Tonsillæ in homine, in sue glandulæ: Quod inter eas uvæ nomine ultimo dependet palato, homini tantum est. Sub eo minor lingua epiglottis appellatur. V. Celf. lib. 8. cap. 4.

Uva, est etiam Piscis in mari vivens. Plin. lib. 32. cap. 11.

UVIFERE, æra, ærum. Adj. [σφυλοφόρος] Uvas producens: ut, Gledæ uviferæ. Sil. lib. 7. 263.

Massicus uvifer. Stat. 4. Silv. 3. 64.

U V E

UVRO, ère. Madefacere. Unde

UVRENS, entis. Partic. quod idem ac Uvidus significat. ut, Uventibus oculis, Petron. cap. 115. Et Sil. lib. 7. 651.

Uventi ferrum admovit tepesacta palato. V. Drakenb. ad Sil. 3. 522.

UVIDUS, ūvida, um. Adj. [θέρεις] Humidum significat. Virg. 10. Ecl. 20.

Uvidus hiberna venit de glande Menalcas. Ubi Servius, Uvidus, pinguis. Et Humidum est quod extrinsecus habet aliquid humoris: Uvidum vero quod intrinsecus, unde & uvæ dictæ sunt, quod tamen plerumque confundunt poetæ. Columel. lib. 3. cap. 2. Nisi præpingui & uvida terra. Idem lib. 7. cap. 3. Ubi cæli status uvidus ventosusque est.

Bacchus uvidus. Hor. 3. Carm. 19. 17.

Gemma uvida in tenero palmitate. Ovid. 3. Fast. 238.

Vestis uvida, Humore madens. Plaut. Rud. 1. 4. 31.

UVIDULUS, a, um. Adj. dimin. Catul. 64. 63.

Uvidulum a fluctu cedentem ad templa Deum, me

Sidus in antiquis Diva novum posuit.

UVESCO, ère. Uvidum fieri. V. SERESCO.

UVOR, ōris. m. usus est Varro 4. de L. L. 21. extr. ubi ait, Uvæ ab uvore.

V U L

VULCANUS, i. m. [Ἡφαιστος, Gl. L. G. & G. L.] Deus antiquis putatus est, quo significatur ignis, quod canus per aëra volat. Volat enim flamma, & candida est. Hic & Mulciber appellatur, quod ferrum mulceat. Fingunt enim poetæ hunc fuisse deum, & Jovis ex Junone filium, qui faber Jovi fulmina contra Gigantes fabricavit.

Vulcani (inquit Cic. 3. de Nat. Deor. 55.) fuere complures. Primus Cælo natus, ex quo & Minerva Apollinem eum, cujus in tutela Athenas antiqui historici esse voluerunt. Secundus in Nilo natus Opas, ut Ægyptii appellant, quem custodem esse Ægypti volunt. Tertius et tertio Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuisse. Quartus Mænalio natus, qui tenuit insulas propter Siciliam, quæ Vulcaniæ nominabantur.

Ardens Vulcanus. Hor. 1. Carm. 4. 8.

Avidus Vulcanus. Hor. 3. Carm. 4. 59.

Luteus Vulcanus. Juven. 10. Sat. 132.

Vulcanus, pro ipso Igne aliquando ponitur, quemadmodum Pallas pro Litteris. Plaut. Amph. 1. 1. 185.

Quo ambulas tu, qui Vulcanum in cornu conclusum geris? i. e.

Ignem in laterna.

Furit immillis Vulcanus habenis. Virg. 5. Æn. 562.

Spargere Vulcanum tectis. Virg. 7. Æn. 77.

Superante Vulcano, ruinam dedit domus. Virg. 2. Æn. 312.

VULCANIUS, a, um. Adj. [Ἡφαιστῆος] Virg. 10. Æn. 408.

Correptis subito mediis, extenditur una

Horrida per latos acies Vulcaniæ campos. V. ACIES.

Ardor vulcanius. Valer. 4. Argon. 686.

Arma Vulcania, a Vulcano fabricata. Virg. 8. Æn. 535. Cic. 2. Tusc. 33.

Pungit dolor, vel fodiat sane: si nudus es, da jugulum: si tectus Vulcanis armis, id est fortitudine, resiste.

Insulæ Vulcaniæ. V. VULCANUS.

Pestis Vulcania. Incendium. Sil. lib. 14. 423.

VULCANIA, um. n. pl. [Ἡφαιστῆα, Gl. L. G.] Idem quod Vulcanalia.

VULCANĀLIS, e. Adj. ut, Flamen Vulcanalis. Varro de L. L. 4. 15.

VULCANALIA, um. n. pl. [Ἡφαιστῆα] Festa Vulcano dedicata. Columel. lib. 11. cap. 3. Ceterum Augusto, circa Vulcanalia, tertia ratio est.

VULGA, æ. f. Capacitas, vel sinus cum laxitate. Lucil. lib. 2. In vulgæ penetrare pilosam. Varr. Sexages. Eo ut viaticum ex arcula adderem in vulgam. Nonius 2. 908. V. VULGA.

H h h h a

VULGĀ-

VULGĀGO, inis. f. Herba, Afatum dicta. Macer. 2. 24.

VULGUS, Antiquè VOIGVUS, i. m. & n [δῆμος, πλῆθος, Gl. G. L.] significat Multitudinem ignobiliorem. Cic. pro Milon. 28. Quam hic infidiator, qui iter illud ad eadem faciendam apparasset, cum uxore veheretur in rheda penulatus, vulgi magno impedimento, &c.

Vulgum Accuf. Hor. 2. Serm. 3. 63. — huic ego vulgum

Errori similem cunctum infanire docebo.

Confilium non est in vulgo. Cic. pro Planc. 9. Non est enim confilium in vulgo, non ratio, non discrimen, non diligentia, &c.

Imperatorum vulgus. Cic. 3. de Orat. 196. Illud autem ne quis admiretur, quoniam modo hæc vulgus imperitorum in audiendo notet.

Servorum vulgus. Ter. And. 3. 4. 4.

Nihil est incertius vulgo. Cic. pro Muren. 36.

Femineum vulgus, Vulgus feminarum. Lucan. lib. 7. 39.

Humile vulgus. Plin. in præfat.

Ignobile vulgus. Virg. 1. Æn. 153.

Imperitum quibus vulgus bubalorum nomen imponit. Plin. lib. 8. cap. 15.

Incertum vulgus scinditur in contraria ludiâ. Virg. 2. Æn. 39.

Indoctum vulgus. Ovid. 5. Met. 308.

Iners vulgus. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 21.

Infidum vulgus. Hor. 1. Carm. 35. 25.

Inutile vulgus. Juven. 15. Sat. 126.

Leve vulgus. Ovid. 12. Met. 53.

Miserabile vulgus. Virg. 2. Æn. 798.

Mobile. Stat. 2. Silv. 2. 123.

Mutabile. Valer. 1. Argon. 762.

Profanum vulgus. Hor. 3. Carm. 1. 1.

Rude vulgus & expers artis. Ovid. 2. Fast. 292.

Segne vulgus. Lucan. lib. 3. 58.

Attonitum pavet vulgus. Ovid. 14. Met. 412.

Designari digitis vulgi. Ovid. 3. Amor. 6. 77.

Indicare aliquid in vulgus. Cic. de Univerf. 4.

Mutatur mobile semper cum principe vulgus. Claud. 4. Conf. Hon. 301.

Spernere malignum vulgus. Hor. 2. Carm. 16. 39.

Venit vox ad aures vulgi. Virg. 2. Æn. 119.

Vulgus esse. Sallust. in Catil. Ceteri omnes strenui, boni, nobiles atque ignobiles, vulgus fuimus, sine gratia, sine auctoritate.

In vulgus, crebro usurpant veteres, pro Vulgo, Vulgariter, Promiscue, In quosvis, ut

Commendatio in vulgus. Cic. 5. Tusc. 103. Vide ne plus commendatio in vulgus, & hæc, quæ expetitur, gloria, molestiæ habeat, quam voluptatis.

Fames in vulgus inopia quæstus, & penuria alimentorum. Tacit. 1. Hist. 86.

Gratus in vulgus. Tacit. 1. Ann. 28.

Retinere nomen in vulgus. Cic. 2. de Divin. 87. Fani pulchritudo & vetustas Prænestinarum etiam nunc retinet fortium nomen, atque id in vulgus.

Acceptum in vulgus. V. ACCIPIO.

Cedebant spolia in vulgus. Tacit. 3. Hist. 83.

Celebrata in vulgus Celsi laus. Tacit. 1. Hist. 71.

Exire hoc atque in vulgus emanare non poterit. Cic. pro Rosc. Amer. 3.

Probari in vulgus. V. PROBO.

Spargere voces in vulgum. Virg. 2. Æn. 99.

Fuit in vulgus adverso rumore. Tacit. 2. Hist. 52.

Tribuere in vulgus. Cic. 13. Fam. 71. pr. Quia non est obscura tua in me benevolentia, sic fit ut multi per me tibi commendari velint. Ego autem tribuo nonnunquam in vulgus.

Vulgus, de Oribus dixit Virg. 3. Georg. 469.

Continuo ferro culpam campesce, priusquam

Dira per incautum serpant contagia vulgus.

VULGO, [πῶδες] Adverbialiter positum, significat Passim, Caterbatim, ut ait Servtvs. Virg. 4. Ecl. 25.

— Alliyrium vulgo nascetur amomum.

Vulgo, Passim. Liv. 31. 34. Adversus quæ tela, quosque viros pugnantium esset, pavidum vulgo cernebant.

Vulgo & Passim. Cic. pro Muren. 73. Num locum ad spectandum dare, aut ad prandium invitare? minime: sed vulgo, passim. Quid est vulgo? Univerfos. [Subaudi Invitare. conf. 72.]

Appellare vulgo aliquem superbum. Liv. 1. 50.

Ascribit vulgum hominum opinio focium me tuis laudibus. Cic. 14. Att. 19.

Audieram vulgo. Cic. 5. Verr. 62. Non mehercule, qui loquor crederem.

Judices, tamenti vulgo audieram.

Colunt Saturnum vulgo maxime ad Occidentem. Cic. 3. de Nat. Deor. 114.

Dicitur vulgo, vel dici solet. Ter. And. 2. 5. 15. Plin. Epist. 168.

Exaudita vox vulgo per lucos. Virg. 1. Georg. 477.

Loquuntur vulgo. Cic. 7. Verr. 78. Cum vulgo loquerentur suppositum in ejus locum, quem pro illo probare velles.

Occidi vulgo, Publice, Passim. Cic. pro Rosc. Amer. 80. Ejusmodi tempus erat, inquit, ut homines vulgo impune occiderentur.

Occupare vulgo regnum. Cæf. 2. Bell. Gall. 1.

Ostendere vulgo. Cic. 6. Verr. 64. Neque ponere, neque vulgo ostendere ac proferre voluerunt.

Requirunt vulgo id homines. Liv. 1. 31.

Quæsit vulgo, pro Spurio. Ulpianus l. ad Tertull. Sed & vulgo quæstiti admittuntur ad matris legitimam successionem. Et l. 2. Sive iuste sint procreati, sive vulgo quæstiti. Budæus.

Quæstiti vulgo dicuntur, Qui patrem demonstrare non possunt, vel qui possunt quidem, sed eum habent, quem habere non licet: qui & Spurii appellantur *παρὰ τὴν ὁμολογίαν*. Hæc Modestinus l. 23. D. de Stat. homin.

VULGĀRIS, e. Adj. [κοινός, λειώδης, χυδαίος, Gl. L. G. δημέτης, G. L.] Quod est vulgi, hoc est vile accommune. Cic. 2. de Invent. 112. Magna an parva; facilia, an difficilia; singularia sint, an vulgaria. Hor. 2. Serm. 12. 38.

Jejunus Itomachus raro vulgaris temnit.

Vulgare, Tritum & consuetum. Quintil. in proœm. lib. 1. Simul ne vulgare viam ingressus, alienis demum vestigiis infisterem.

Obsoletum & vulgare, cui Novum & inauditum opponitur. Cic. pro Quint. 56. Vulgaria & obsoleta sunt, res autem nova & inaudita.

Vile & vulgare. Cic. pro Rosc. Amer. 71. Denique nihil tam vile, neque tani vulgare est, cujus partem ullam reliquerint.

Vulgare est, Tritum. Plin. lib. 8. cap. 2.

Artes vulgares, quæ vulgo *mechanica* dicuntur. Cic. pro Rosc. Amer. 134.

Mitto hæc artes vulgares, coquos, pistores, lecticarios.

Consuetudo vulgaris. Cic. 1. de Orat. 248.

Declamatio vulgaris & pervagata. Cic. pro Planc. 48.

Fabula vulgaris. Ovid. 4. Met. 53.

Forma vulgaris, Quæ vulgo videri solet. Plin. lib. 10. cap. 42.

Generatio vulgaris. Plin. lib. 7. cap. 14.

Intelligentia a vulgari hæc remotiora sunt. Cic. 2. de Invent. 67.

Notitia vulgaris. Plin. lib. 20. cap. 5.

Opinio vulgaris. Cic. 1. de Orat. 109.

Oratio ad vulgarem popularemque sensum accommodata. Cic. 1. de Orat. 108.

Orator vulgaris & Excellens, contraria. Cic. in Orat. 45.

Prudentia communis & vulgaris. Cic. 2. de Orat. 299.

Sermo vulgaris. Cic. 1. Acad. 5. Qui nulla arte adhibita, de rebus ante oculos positis; vulgari sermone disputant.

Via vulgaris. Quintil. in proœm. lib. 1.

Commendatio non vulgaris, h. e. Non levis, non modica. Cic. 13. Fam. 15. extr. Genere novo sum litterarum ad te usus, ut intelligeres non vulgarem esse commendationem.

Genus dicendi minime vulgare. Cic. de Clar. Orat. 302.

Mulier vulgaris, Quæ vulgo sui copiam facit. Suet. Vitell. cap. 2. V. ibi Torrent. p. 503. Vide quæ notavi in marg. Torr. de loco Ovidii, ubi pro Vulgares lego Vulgaris,

Numina vulgares Veneris celebrate puellæ. Ut sit *τῆς πειρημίας* **Ἀφροδίτης*. H. St. Locus Ovidii infra notatur, ubi forsitan v. seq. pro Multa, Nuda legendum est. Ceterum nil mutant docti, neque MSS. versu priore, quia nominatim Erycinam Venerem designat poeta.

Puellæ vulgares, Quæ prostant. Ovid. 4. Fast. 865.

Simplicitas vulgaris, pro Vulgi simplicitas. Ammian. Marcell. lib. 16. Sed ex tapete & sisyra, quam vulgaris simplicitas Sufurnam appellat. p. 332. Francf. principio. H. St. Extant cap. 5. Valef.

Compar. Liv. 25. 17. Et ea vulgario fama est. [Immo Vulgator.

VULGARIUS, a, um. Adj. Gell. lib. 12. 10. In libris vulgaris scriptum est. Significatio vulgaris. Idem 3. 16. Sic & in aliis Gellii locis. H. St. Defuit in Lugd. hæc dict.

Temeritas vulgaris. Afranius apud Nonium 8. 41.

Venus vulgaris. Apul. Apol. p. 281. Elmenh.

VULGARITAS, atis f. Vulgus. Arnob. lib. 3. adverb. Gent. Palem, sed non feminam illam, quam vulgaritas accipit, sed masculini nescio quem generis ministrum Jovis.

VULGARITER, Adv. [πῶδες] Idem quod Vulgo. Plin. lib. 28. cap. 14. Vituli quoque jus vulgariter datum, inter auxilia caliacorum & disentericorum tradunt.

Vulgariter & ambitiose. Cic. 13. Fam. 69. Hæc ad te eo pluribus scripsi, ut intelligeres me non vulgariter, nec ambitiose, sed ut pro homine intimo, ac mihi pernecessario scribere. Sed in MSS. legitur Vulgare.

VULGIVĀGUS, Adj. [ἐκασιπλάνης] pro Plebejo. Lucret. lib. 4. 1065.

Vulgivagaque vagus venerem. i. e. Sectatus popularem venerem: non certæ mulieris amore captus. Budæus. Idem lib. 5. 930.

Vulgivago vitam trachabam more ferarum.

VULGO, [Φημίζω, θρυλάω, Gl. G. L.] āre. In vulgus emittere, & quasi multis audientibus ac non taciturnis dicere, commune omnibus facere. Virg. 10. Æn. 64.

— quid me alta silentia cogis

Rumpere, & obductum verbis vulgare dolorem?

Vulgare aliquid per. Liv. 28. 27. Non quod ego vulgati facinus per omnes velim. [i. e. Ad omnes pertinere.]

In majus aliquid vulgare. Tacit. 3. Ann. 12.

Famam vulgare. Liv. 27. 34.

Laudem vulgare. Liv. 1. 10.

Librum vulgare. Quintil. in proœm. lib. 1.

Rumor deinde vulgatur duas deesse tabulas. Liv. 3. 44.

Voce vulgari. Cic. pro Flacc. 65. Nonne hoc vestra voce legatum est?

Concubitus plebis & Patrum vulgare, pro Permiscere connubia plebejorum & Patriciorum. Liv. 4. 2. Quam enim aliam vim connubia promiscua habere, nisi ut ferarum prope ritu vulgentur concubitus plebis Patrumque? ut qui natus sit, ignoret cujus sanguinis, quorum sacrorum sit: dimidius Patrum sit, dimidius plebis.

Corpus suum vulgare dicitur meretrix. Plaut. Amph. Cui me absente corpus vulgavit suum. [In suppo. puto.]

Morbos vulgare. Morborum in vulgus & passim causam adferre. Liv. 3. 6. Rem non vulgabat P. Virginius. Liv. 2. 29. i. e. Non ad omnes referebat.

Vulgari cum privatis dicitur Magistratus, quum ad ejus humilitatem se admittit. Liv. 3. 25. Nimium in ordinem se ipsum cogere, & vulgari cum privatis, non tam properantis abire Magistratu, quam viam ad continuandum Magistratum quærentis esse.

VULGANS, antis. Partic. Tacit. 4. Ann. 58. Properum finem vitæ coniectantes vulgantesque.

Talia vulgantes. Idem 12. 7.

VULGĀTUS, a, um. [διάπρυλαίμεν, δεδμευμέν, διαπρημισμέ, Gl. L. G.] Partic. ut,

Bella vulgata per orbem fama. Virg. 1. Æn. 461.

Verba vulgata. Plaut. Epid. 3. 2. 14.

Cibus vulgatus, Quo quotidie & passim utuntur. Plin. lib. 13. cap. 22.

Corpus vulgatum. i. e. Prostratum. Liv. 1. 4. Sunt, qui Laurentiam, vulgato corpore, Lupam inter pastores vocatam putant.

Navis vulgata omnibus. Cic. de Arusp. Resp. 59. Quæ navis unquam in homine publico tam vulgata omnibus, quam ipsa ætas fuit?

Fama vulgator. Liv. 1. 7.

Sensus vulgatissimi. Quintil. lib. 2. cap. 4.

VULGĀTUS, a, um. Partic. [Φημιστων] ut, Littera vulgatura nefas. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 296.

VULGĀTE, Adv. Compar. Ammian. 15. 3. Hæc augente vulgatus fama.

VULGĀTUS, us. m. Sidon. 8. 1. Sufficere suspicabamur, si quid superiore vulgata protulissetem.

VULGĀTOR, oris. m. [Φημιστός] ut, Taciti vulgator. Ovid. 3. Amor. 7. 51.

VULNUS, us. n. [πῶμα, Gl. L. G. & G. L. ελκός, L. G.] est Hiens patensque apertura corporis, ictu aliquo inflicta.

Color vulneris si lividus, aut pallidus, aut varius, aut niger est, scire licet malum vulnus esse. Cels. lib. 5. cap. 26. De ratione victus & notis vulnerum.

Glutinatio vulneris. Cels. lib. 5. cap. 26. De glutinatione vulnerum.

Impetus vulnerum. Plin. lib. 20. cap. 21.

Impetus vulnerum recentium lenire. Plin. lib. 22. cap. 22.

Inflamatio vulneris. Cels. lib. 5. cap. 26. De curatione adversus vulnerum inflammationem.

Oræ vulneris. Cels. lib. 5. cap. 26. De glutinatione vulnerum.

Oras vulneris leviter diducere manibus. Cels. lib. 7. cap. 19.

Clauda vulnere pars corporis. Virg. 5. Æn. 278.

Invalidus vulnere. Tacit. 1. Ann. 46.

Onustus vulneribus. Tacit. 2. Ann. 15.

Saucius vulneribus. Ovid. 12. Met. 207.

Tardus vulnere. Virg. 2. Æn. 436.

Acerbum vulnus. V. ACERBUS.

Altum vulnus. Cels. lib. 5. cap. 29. De curatione gangrænæ.

Calidum vulnus. Ovid. 5. Met. 137.

Cruda vulnera. Juven. 2. Sat. 73.

Vulneribus crudis populus modo victor.

Cruenta vulnera. Cels. lib. 5. cap. 19. in initio.

Fatale vulnus. Valer. 6. Argon. 652.

Grande vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26. De ratione victus & notis vulnerum.

Gravia vulnera. Cels. lib. 5. cap. 29. De Leucis emplastris.

Immania vulnera. Stat. 5. Theb. 29.

Immitia vulnera. Ovid. de Nucce, 69.

Ingenti vulnere ingens quoque vulnus adjicere. Cels. lib. 7. cap. 5.

Inhonesto vulnere truncæ nares. Virg. 6. Æn. 497.

Latum vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26. De glutinatione vulnerum.

Laxum vulnus. Cels. lib. 7. cap. 5.

Letale vulnus. Virg. 11. Æn. 749.

Letiferum vulnus. Sil. lib. 10. 295.

Leve vulnus. Ovid. 3. Met. 87.

Magnum. Cels. lib. 5. cap. 26.

Malum vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26.

Mortiferum vulnus. V. MORBUS.

Nigra vulnera. Ovid. 1. Met. 444.

Pejus est vulnus quod etiam collisum, quam quod tantum discissum est. Cels. lib. 5. cap. 26.

Periculosa vulnera. Cels. lib. 5. cap. 26. Quæ vulnera difficilem curationem habeant.

Purum vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26. De curationibus proprie articulorum, Balneum quoque dum parum vulnus purum est, inter res infestissimas est. Nam id & humidum & fordidum reddit, ex quibus ad cancerum transitus esse consuevit.

Recentia vulnera. Plin. lib. 20. cap. 9. Cels. lib. 5. cap. 26. Pastilli ad recentia vulnera glutinanda apti.

Sanabile vulnus. Juven. 15. Sat. 34.

Senilia vulnera. Cels. lib. 5. cap. 19.

Subiecta oculis vulnera. Cels. lib. 5. cap. 26.

Tenue vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26. De curatione gangrænæ.

Tolerabilis vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26.

Tristia vulnera. Ovid. 3. Met. 57.

Trunca vulnera dejectis membris. Ovid. 3. Met. 725.

Tutissimum omnium vulnus quod in carne est: & hæcquidem loco vel pejora, vel meliora sunt. Cels. lib. 5. cap. 26.

Vehemens vulnus. Cels. lib. 5. cap. 27.

Vetusta vulnera. Ovid. 4. Trist. 1. 97.

Abdidit alto nefandum ferrum vulnere. Senec. Troad. 1.

Albuere vulnera lymphis. Virg. 4. Æn. 683.

Accenditur vulnus, si parum bibitur. Cels. lib. 7. cap. 27.

Accipere vulnera. V. ACCIPIO.

Accipere vulnera tergo. Virg. 3. Æn. 242.

Arcebat exiguum stimulando vulnus. Claud. 1. in Ruff. 182.

Adfusum venenum vulnere. Tacit. 1. Ann. 10.

Adhibere medicas manus ad vulnera. Virg. 3. Georg. 455.

Adigere vulnus. V. ADIGO.

Adactum vulnus alte. Virg. 10. Æn. 850.

Adurere vulnus. Cels. lib. 5. cap. 27. De curatione adversus rabiosi canis morsum.

Aggravantur vulnera introitu eorum, qui unquam fuerint serpentium canisve dente læsi. Plin. lib. 28. cap. 3.

Agere humorem in vulnus. Cels. lib. 7. cap. 27.

Ali vulnus non potest. Cels. lib. 7. cap. 27.

Allevantia fomenta malum vulnus. Hor. Epod. 11. 25.

Alligare vulnus. V. ALLIGO.

Ambesum corpus multo vulnere. Sen. Hippol. 12.

Ampliare vulnus. Cels. lib. 7. cap. 5. *Agrandir.*

Ancisa recenti vulnere membra. Lucret. lib. 3. 661.

Aperire vulnus. Cels. lib. 5. cap. 29. De ratione victus & notis vulnerum. Idem. lib. 7. cap. 5.

Astrinxit sicca rigens vulnera sanguis. Lucan. lib. 4. 291.

Astringit & cohibet vulnera Polium, prohibetque serpere. Plin. lib. 21. cap. 20.

Cadere per mutua vulnera. Ovid. 3. Met. 123.

Circumactus in vulnus. V. CIRCUMAGO.

Claudicare ex vulnere accepto ob aliquem. Cic. 2. de Orat. 249.

Colligat vulnera bitumen cum farina hordeacea. Plin. lib. 35. cap. 15.

Concidere mutuis vulneribus. V. MUTUUM.

Confectus vulneribus. Liv. 24. 26. Tandem vulneribus confectæ virgines, quum omnia replessent sanguine, exanimis corruerunt.

Confodere aliquem vulneribus. V. CONFODIO.

Conglutinantur vulnera decocto graminis. Plin. lib. 24. cap. 19.

Conglutinat vulnera holosteon. Plin. lib. 27. cap. 10.

Consumptus vulneribus. Sil. lib. 10. 286.

Conturbare prima vulnera novis plagis. Lucret. lib. 4. 1064.

Crepitant duro sub vulnere malle. Virg. 5. Æn. 436.

Curare vulnus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Dehgare vulnus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Descendit vulnus magno hiatu. Stat. 12. Theb. 349.

Detegere vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26. §. 27. Detecto vulnere, considerandus color est.

Dirigere vulnera. Virg. 10. Æn. 140.

Divellere vulnus. Cels. de Bell. Afric. 88.

Dare cæcum vulnus cuspidi. Virg. 10. Æn. 140.

Dare certa vulnera. Ovid. 1. Met. 458.

Dare inania vulnera. Ovid. 3. Met. 83.

Durare ad vulnera. Virg. 3. Georg. 257.

Edere vulnera & conferere dextras. Stat. 1. Silv. 6. 60.

Elusa vulnera. Ovid. 12. Met. 104.

Emendantur vulnera capitis lacte muliebri. Plin. lib. 28. cap. 7.

Exanimari gravi vulnere. Cic. 2. de Finib. 97.

Excipere vulnera. V. EXCIPIO.

Exhalans crudeli vulnere vitam. Virg. 2. Æn. 561.

Exfugere vulnus. Cels. lib. 5. cap. 27. titulo 3. Homo adhibendus est, qui vulnus exfugat.

Explet vulnera creta Eretria. Plin. lib. 35. cap. 6.

Exinctus miserando vulnere. Stat. 5. Theb. 717.

Facere vulnera. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Fecit vulnus in vulnere. Ovid. 12. Met. 49.

Facere vulnera alicui in tergo. Ovid. 3. Met. 232.

Fervens vulnus. Ovid. 4. Met. 120.

Figere iterata vulnera. Stat. 1. Silv. 2. 84.

Fiunt vulnera morfu serpentis. Cels. lib. 5. cap. 27. in principio.

Fovere vulnus aqua calida. Cels. lib. 7. cap. 26. tit. 5.

Glutiuntur vulnera candido ovi. Plin. lib. 29. cap. 3.

Halzre grave vulnus. Ovid. 4. Met. 207.

Hiat vulnus abruptis venis. Stat. 2. Silv. 1. 4.

Ictus mortifero vulnere Alexander. Liv. 9. 19.

Illinunt vulneribus Polium. Plin. lib. 21. cap. 20.

Illinitur ad vulnus Teucia. Plin. lib. 26. cap. 8.

Inflamantur vulnera superventu eorum, qui pedibus iter confecerint. Plin. lib. 35. cap. 6.

Immolare aliquem vulnere. Virg. 12. Æn. 943.

Impingere vulnus. V. IMPINGO.

Implere vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26. Quomodo vulnus implendum sit.

Imponere iterum caprinum super vulnus. Cels. lib. 5. cap. 27. tit. 5. & tit. 8.

Imponitur vulneribus amurca in linteolis. Plin. lib. 23. cap. 3.

Imponuntur vulneribus folia lilii. Plin. lib. 21. cap. 19.

Imprimere vulnus. V. IMPRIMO.

Incidere circa vulnus scalpello. Cels. lib. 5. cap. 27. tit. 3. & lib. 7. cap. 16.

Inducere cicatricem vulneribus. Cels. lib. 5. cap. 19. in princ. & cap. 26. ad finem.

Inferre vulnera alicui. V. INFERO.

Inferuntur vulnera quæ per tela. Cels. lib. 5. cap. 27. in principio.

Infestant vulnera & nimius calor, & nimium frigus. Cels. lib. 5. cap. 26.

Infigere vulnus. V. INFLIGO.

Infigere alicui vulnus. Cic. 2. Philipp. 101.

Infossa cerebro vulnera. Stat. 8. Theb. 534.

Infundere vulnere acetum. Cels. lib. 5. cap. 26. in curatione adversus profusionem sanguinis, &c.

Intumescit vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26. De ratione victus & notis vulnerum.

Ingestis vulneribus concidit. Tacit. 3. Hist. 85. pro Infictis.

Insequi aliquem infesto vulnere. Virg. 2. Æn. 529.

Integrare vulnera, Renovare dolorem. Stat. 5. Theb. 29.

Inurere vulnus. Cic. pro Sext.

Lædunt vulnere dracones. Ovid. 4. Met. 601.

Læsum parvo cor vulnere. Ovid. 12. Met. 421.

Lenire vulnera. Sil. lib. 17. 112.

Mederi vulneribus. V. MEDRO.

Minitans vulnera curvata cuspidi. Ovid. 2. Met. 199.

Miscet crebris vulneribus prælia. Virg. 3. Georg. 221.

Misit eum geminato vulnere ad umbras Tartareas. Ovid. 12. Met. 227.

Movere aliquem in vulnera alicujus, i. e. Infigere ut vulnus infingat alicui. Claud. 2. in Eutrop. 482. — & Perfus in regia vulnera movit.

Mulcere vulnera. Sil. lib. 13. 455.

Novat reperitum vulnus stipite. Ovid. 12. Met. 287.

Obligare vulnus. V. OBLIGO.

Occidi vulnere. Quintil. lib. 6. cap. 1. Occisus est, utrum ferro, an igne, an veneno, uno vulnere, an pluribus.

Occidit minimo vulnere. Ovid. 6. Met. 265.

Pater vulnus. Cels. lib. 7. cap. 16.

Patens vulnus in pectore. Virg. 11. Æn. 40.

Patiens mille vulnera. Ovid. 12. Met. 171.

Passi alterna vulnera. Lucan. lib. 5. 1.

Passi Martia vulnera pugnando. Virg. 7. Æn. 182.

Penetravit vulnus. Cels. lib. 5. cap. 26.

Perire vulnere. Hor. 1. Carm. 27. 12.

Petere mortem per vulnera. Virg. 4. Georg. 218.

Poscunt medicinam vulnera. Sil. lib. 11. 166.

Pulsus pudendis vulneribus. Virg. 11. Æn. 56.

Recidendum est ense immedicabile vulnus. Ovid. 1. Met. 190.

Recrudescit vulnus. H. St.

Refricare vulnus. V. REFRICO.

Reperitum vulnus. Quintil. in Procem. lib. 6.

Resolvere vulnera. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Resolvere cæca vulnera. Stat. 5. Silv. 5. 82.

Sanare vulnera. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Satiatur largo vulnere cornus. Claud. 1. in Ruff. 355.

Scinditur novatum vulnus. Ovid. Rem. Amor. 729.

Serebant vasta vulnera. Lucret. lib. 5. 1289.

Siccare vulnera. Ovid. 10. Met. 187.

Stridet inhxum sub pectore vulnus. Virg. 4. Æn. 689.

Est vulnus quod in summa parte. Cels. lib. 5. cap. 26.

Tardatus vulnere. Ovid. 13. Met. 81.

Valet mel in eo vulnere quod Cerastes fecit. Cels. lib. 5. cap. 27. tit. 8.

Victus ingenti vulnere. Virg. 10. Æn. 842.

Ulcisci sævo vulnere aliquem. Sen. Herc. fur. 12.

Urere vulnus, & Ustum vulnus. Cels. lib. 5. cap. 27. De curatione adversus rabiosi canis morsum. Et ibidem, Vulnus quod expertum ignem non est.

FleBILE VENIS VULNUS HIAT. Stat. 2. Silv. 1. 4. de morte alumni.
 Evicta vulneribus ornus. Virg. 2. Æn. 630.
 Scinditur odoro vulnere pinus. Stat. 6. Theb. 104.
 Ferre aratri rastrorumque vulnera dicitur Tellus. Ovid. 2. Met. 286.
 Vulnus per translationem accipitur & pro Angore animi, & Damno. Liv. 12. 54. Non vulnus super vulnus, sed multiplex clades, cum duobus Consulibus Consulatus exercitus amissi annuntiabantur.
 Sanare vulnus injuriæ. Cic. 15. Fam. 4. Huic meæ voluntati, in qua inest aliqua vis desiderii, ad sanandum vulnus injuriæ, ut faveas, fautorque sis. h. e. Injuriam vindicare. [Immo Ad solatium injuriæ.
 Sanare vulnus Reip. V. Sano, in SANUS.
 Sedare vulnera. Stat. 2. Silv. 1. 208.
 Turbatus tristi vulnere mentis. Virg. 12. Æn. 160.
 Orbitatis vulnus. Quintil. in præm. lib. 6.
 Vulnus pro Amore, & dolore. Virg. 4. Æn. 2.
 At regina, gravi jamdudum faucia cura,
 Vulnus alit venis, & cæco carpitur igni. i. e. Amoris dolorem ac molestantiam fovet intra venas. Lucret. lib. 1. 35.
 Inconfolabile vulnus mente gerit tacita, Dolorem maximum. Ovid. 5. Met. 426.
 Mutua vulnera, Mutuus amor. Ovid. 14. Met. 771.
 Servans æternum sub pectore vulnus. Virg. 1. Æn. 40. De præterito, dolorem dixit: de futuro, metum. Ad utrumque vulnus.
 Tabescere cæco vulnere. Lucret. lib. 4. 1114.
 Vivit tacitum sub pectore vulnus. Virg. 4. Æn. 67.
 Tabularum vulnera recentia, pro Lituris. Cic. 4. Verr. 104. Repente aspiciamus lituras ejusmodi, quasi quædam vulnera tabularum recentia.
 VULNUSCULUM, i. n. dimin. Ulpian. in l. j. D. de ædilit. edi. Vulnusculum modicum.
 VULNERARIUS, a, um. Adj. [τραυματικός] Quod ad vulnus pertinet. Plin. lib. 23. cap. 4. Vulnerariis emplastris utile.
 VULNERARIUS, i. m. [χρηστικός] Qui vulnera sanat & curat. Plin. lib. 29. cap. 1. Ob id publice vulnerarium eum tradunt fuisse vocatum, mireque gratum adventum ejus initio.
 VULNIFER, vel VULNIFERUS, a, um. Adj. [τραυματοποιός, Gl. G. L.] Prudent. Psychom. v. 173.
 — vulniferos gradiens intacta per imbres.
 VULNIFICUS, a, um. Adj. [τραυματοποιός] Quod vulnus infert. Virg. 8. Æn. 446.
 Vulnificusque chalybs vasta fornace liquefcit.
 Dentes vulnifici. Sen. Hippol. 3.
 Ensis vulnificus. Stat. 4. Theb. 87.
 Plumbum vulnificum. Valer. 1. Argon. 420.
 Sus vulnificus. Ovid. 8. Met. 359.
 VULNIFICO, Ære. ut, Aliquem vulnificare. Fortunat. Carm. 8.
 VULNERO, [τραυματίζω, πηδάσκω, Gl. G. L.] Ære. Vulnus infligere, Sauciare. Cæf. 1. Bell. Civil. 46. Vulnerantur amplius sexcenti.
 Servi nonnulli vulnerantur, ipse Rubrius in turba fauciatur. Cic. 3. Verr. 67.
 Caput ense sævo vulnerat. Ovid. in Ibin, 298.
 Corpus vulnerare ferro. Cæf. Post red. in Senat. 6. Sanctissimum corpus, non solum tactum ac violatum manu, sed vulneratum ferro, confectumque vidistis.
 Ferri viribus vulnerari. Cic. pro Sext. 24. Sin ad nudum vel fortissimi viri corpus accesserit, possit acie ipsa & ferri viribus vulnerari.
 Bono proprio vulnerari. Ovid. 21. Epist. 38.
 Fortunæ continuo ictu vulneror. Ovid. 2. de Pont. 7. 41.
 Translate. ut, Vulnerare aliquem voce, Lædere, & offendere verbis.
 Cic. 1. in Catil. 9. Et quos ferro trucidari oportebat, eos nondum voce vulnero.
 Aures gravior nuntius vulnerat. Virg. 8. Æn. 583.
 VULNERATUS, a, um. Partic. [τραυματομένος, Gl. G. L.] ut, Vulneratus humerum. Plin. lib. 7. cap. 28.
 Mortifere vulneratus. V. Mortifere, in MORS.
 Multitudine sagittarum vulneratus. Cæf. 7. Bell. Gall. 41.
 Translate. ut, Naves vulneratæ. Liv. 37. 24.
 VULNERATUS, i. m. [τραυματικός, Gl. G. L. & G. L.] Saucius.
 VULNERATIO, ðnis. f. [πῦσις] Cic. pro Cæcin. 47. Sin autem vim sine cæde, sine vulneratione, sine sanguine nullam intelligetis.
 Translate Cic. in Pison. 47. Major hæc est vitæ, famæ, salutis suæ vulneratione.
 VULNERABILIS, e. Adj. Vulnerans. Cæf. Aurel. Acut. 3. 17. Materia acerrima & vulnerabilis.
 VULPES, & antique VOLPES, is. f. [ἀλώπηξ, Gl. G. L.] Animal quadrupes maxime astutum: cujus naturam vide apud Plinium. Pers. 5. Sat. 117.
 Astutam vapidò servas sub pectore vulpem.
 Cauta vulpes. Hor. 1. Epist. 1. 73.
 Feta vulpes. Hor. 3. Carm. 27. 4.
 Quam facile vulpes pirus comest. Proverbium apud Plaut. Most. 3. 1. 21.
 De re factu proclivi: quod nihil negotii sit vulpi dentatissimæ pirus edere. Ex Erasmo.
 Animi sub vulpe latentes. Hor. in Arte Poet. 437. h. e. Sub dolo & imposturis adulantium. Acron.
 Jungere vulpes; dicitur de re absurda. Virg. 3. Ecl. 91. [Ἀδύνατον.
 Mutat pilum vulpes, non mores. Suet. Vesp. cap. 16.
 VULPËCÛLA, æ. f. [ἀλώπηξ, Gl. G. L.] dimin. Hor. 1. Epist. 7. 29.
 Forte per angustam tenuis vulpecula rimam, &c. Bentleyus legit Nitedula. Cic. 1. de Nat. Deor. 89. Nec unquam egressus ex insula, in qua lepulos vulpeculæque sæpe vidisses.
 VULPINUS, a, um. Adj. [ἀλωπίκειος] Quod ad vulpem pertinet. Suetonius, Ubi leonis pellis deficit, vulpina infuenda est. [Non videntur Tranquilli
 Lingua vulpina. Plin. lib. 28. cap. 11. Vulpinam linguam habentes in armilla, lippituros negat.
 Vulpinus, [αλωπίος] Altutus. Plaut. Vulpinus animus ne quid molliatur mali. [Forfan ex Plauti suppositis.
 VULFINARIUS, e. Adj. ut, Amalio vulpinaris, i. e. fraudulentus. Apul. 3. Met. p. 386. Elmenh.
 VULPINOR, [ἀλωπίκιστρο] Æri. Mendaciis ac fraudibus vera pervertere,

five effugere. Tractum ab intorto vulpium cursu. Varro Mysteriis, Vulpinare modo, & concursa, qualibet erras. Ex Nonio 1. 226.
 VULPIO, ðnis. m. Homo vulpina indole præditus. Apul. Apul. p. 328. Elmenh. Si ex litteris tuis noceretur, te etiam prius, quam ad eum mi-graffes, etiam cum matri blandirere, tamen jam tum vulpionem & impium fuisset.
 VULSILLA, V. VELLO.
 VULSINIUM, otum. m. [Ὀυλοσίνιον] Tusciæ oppidum opulentissimum, totum fulmine concrematum. Plin. lib. 2. cap. 52. Hujus meminit & Strabo lib. 5.
 Vulsinenses [Ὀυλοσίνιοι] inde dicti sunt Incolæ.
 VULSINIENSIS, vel VOLSINIENSIS, e. Adj. [Ὀυλοσίνιόσιος] ut, Vulsinienfis lacus. Columel. lib. 8. cap. 16.
 VULSURA, VULSUS. V. VELLO.
 VULTUR, ðris. & VULTÛRIS, is. & VULTURIUS, i. m. [ῥῶψ, Gl. G. L. & G. L.] Avis rapax, carnivora. A volatu tardo dicta, quod propter magnitudinem corporis tarde volet. Plaut. Truc. 2. 3. 16.
 Illud est: vide jam, quasi vulturii, triduo Prius prædivinabant, quo die esuriturii fient. Ennius, Vulturis in filvis miserum mandebat hominem. V. Plin. lib. 10. cap. 6.
 Dirus vultur. Valer. 4. Argon. 69.
 Edax vultur. Ovid. 2. Amor. 6. 33.
 Immanis vultur obunco rostro. Virg. 6. Æn. 597.
 Obscænus vultur exanima consumit corpora. Sil. lib. 13. 472.
 Vulturinus, per translationem, pro homine Rapace. Cic. in Pison. 38. Appellatus est hic Vulturinus, illius provincie (si diis placet) Imperator. Togati vulturii, i. e. Forenses rabulæ. Apul. 6. Met. V. Cic. pro Sext. 71.
 Vulturinus, Latus unum talorum dicebatur: aliqui enim interdum fiebant, qui pro numeris effigies animalium habebant, ut vulturum aut regulorum. De vulture in talis, Plaut. Curc. 2. 3. 78. Jacit vulturios quatuor. V. ibi Taubm. p. 335. & Turneb. Adverf. 5. 6.
 VULTURINUS, a, um. Adj. [ῥωπίος] Quod est vulturis. Plin. lib. 30. cap. 4. Vulturinus sanguis. Sic lib. 29. cap. 6. Vulturinum fel. Et lib. 10. cap. 3. Vulturina species.
 VULTUR, ðris. m. [Ὀυλότρως] Mons Apulie, in quo se dicit fuisse educatum Horatius, 3. Carm. 4. 9.
 Me fabulose Vulture in Apulo, &c.
 VULTURNUS, & antique VOLTURNUS, i. m. [Ἐυρῶ, Gl. G. L.] Ventus ab Oriente hiberno spirans, inquit Gellius lib. 2. cap. 22. Eum plerique Græci misto nomine, quod inter Notum & Eurum sit, Ἐυρόνοτον appellant. Hi sunt igitur tres venti Orientales, Aquilo, Vulturinus, Eurus: quorum medius Eurus est. Hæcenus Gell. Columel. lib. 11. 2. Interdum Eurus, quem quidam Vulturinum appellant. [Cum quo facit Glossographus. V. & lib. 5. cap. 5.
 Celer vulturinus. Lucan. lib. 2. 423.
 Est & Vulturinus, seu Volturnum, Campanie oppidum, cum fluvio ejusdem nominis, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Liv. 4. 37. Vulturinum Hætruscorum urbem, quæ nunc Capua est, ab Samnitibus captam. Pomponius Mela lib. 2. 4. Vulturinus: amnis: Vulturinum oppidum. Sil. lib. 8. 530. — fluctuque lonorum
 Vulturinum. Nunc vulgo dicitur Voltorno.
 Trahens multam arenam sub gurgite Vulturinus. Ovid. 15. Met. 715.
 Volturnus, Deus Tiberinus. Varr. de L. L. 4. 5.
 VOLTURNALIS, e. Adj. ut, Flamen Volturnalus. Varro de L. L. 6. 3. Volturnalia Voltorno Deo sua facra faciebant. Paulus.
 VULTUS, antique VOLTUS, ðs. m. [ἔδῶ, ὄψις, Gl. G. L. ἔδῶ, ὄψις, Gl. G. L.] dicitur, Indicatio ipsa in homine, quæ pro motu animi in facie ostenditur ac colligitur. Plin. lib. 7. cap. 19. Socratem clarum sapientia eodem semper vitum vultu, nec aut hilari magis, aut turbato. Cic. in Pison. 1. Vultus denique totus, qui sermo quidam tacitus mentis est. Interdum etiam significat, Ipsius corporis faciem. Martial. lib. 1. 32.
 Dum nulla teneri sordent lanugine vultus.
 Vultus, a volendo dicitur, sicut a colendo cultus, teste Valla lib. 4. cap. 13. Hinc antiquis Vultus scribebatur.
 Immo, puto, aliter Valla. Verba Vallæ sunt, Facies magis ad corpus, Vultus magis ad animum refertur, atque voluntatem unde descendit. Nam Volo Supinum habet Vultum. Inde dicimus irato & mæsto vultu, potius, quam facie: & contra Lata aut longa facie, non Vultu. &c. H. St. Ergo non aliter, puto, Valla.
 Vultus & Facies hoc distant: Vultus est voluntas, quæ pro motu animi in facie ostenditur. Facies, ipsa oris species. Sallust. in Catil. cap. 15. extr. Prorsus in facie, vultuque recordia inerat. V. plura apud Nonium 5. 21.
 Vultus qui sensus animi plerumque indicant. Cic. 2. de Orat. 148.
 Vultus plurimum potest. Cic. in Orat. 60. Vultus, qui secundum vocem plurimum potest, quantum afferit tum dignitatem, tum venustatem? in quo cum effeceris ne quid ineptum aut vultuosum sit, tum oculorum est quædam magna moderatio.
 Imago animi vultus est, indices oculi. Cic. 3. de Orat. 219.
 Quidam vultu motuque corporis vasti atque agrestes. Cic. 1. de Orat. 115.
 Mutabilis vultu. Hor. 2. Epist. 2. 189.
 Simulacra vultus. Tacit. in vita Agric. 46.
 Violentia vultus. Ovid. 1. Met. 238.
 Acer vultus in hostem. Hor. 1. Carm. 2. 40.
 Agrestes vultus. Ovid. 9. Met. 96.
 Ambiguus vultus, Quem nescias puerine sit, an puellæ. Hor. 2. Carm. 5. 24.
 Benignus vultus. V. BENIGNUS.
 Bonus vultus. Ovid. 8. Met. 677. in Philemonis fabula, — super omnia vultus
 Accessere boni. i. e. Hilares.
 Gall. Bon visage on montre, il fait bon visage a quelcun. Vultus plurali numero, pro singulari, ex Cicer. Lamb. in Lucretium p. 16. H. St. Ad lib. 1. v. 93. Ubi duo Cic. loca adducit, alterum ex 12. ad Fam. 30. ubi Cortium V. alterum ex 2. de Orat. 148. Apud poetas tamen frequens est hæc heretosis numeri.
 Compti vultus. Claud. 2. in Eutrop. 317.
 Confusi vultus. Lucan. lib. 3. 753.
 Conjux sæpe ful, confusi vultibus unda,
 Credit ora viri, Romanum amplexa cadaver.

- Consceleratus vultus.** V. **CONSCLEERO.**
Coruscus vultus. Claud. 6. Conf. Hon. 359.
Decorus vultus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 431.
Dilecti vultus. Stat. 11. Theb. 374.
Distortus vultus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Durus vultus, Tristis, severus. Ovid. 16. Epist. 10.
Parce precor fasso, nec duro cetera vultu
Perlege.
Erectior vultus. Quintil. lib. 21. cap. ult.
Exanimis vultus. Lucan. lib. 2. 26. *Rictum lupi intelligit.*
Ferini vultus. Ovid. 7. Met. 271.
Ferox vultus. Sen. Hippol. 10.
Fornosi vultus. Ovid. 2. Amor. 1. 37.
Gravis, Juven. 9. Sat. 12.
Hilaris. Ovid. 5. Trist. 1. 40.
Igneus vultus. Sen. Herc. fur. 11.
Importunus vultus. Cic. Post red. in Senat. 14. *Si modo vultum importu-*
num in forum detulisset.
Infectus vultus. Lucan. lib. 5. 296.
Ingenui vultus puer. Juven. 11. Sat. 154.
Inimicus. V. **INIMICUS.**
Iratus. Claud. 4. Conf. Hon. 426.
Juveniles vultus. Ovid. 3. Fast. 437.
Junior vultus. Plin. lib. 20. cap. 17.
Læti vultus. Ovid. 10. Met. 5.
Loquax vultus. Ovid. 1. Amor. 4. 17.
Lubricus vultus aspici. Hor. 1. Carm. 19. 8.
Urit me Glyceræ nitor,
Splendentis Pario marmore purius:
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aspici. h. e. **Qui quum aspicitur**
lubricus in amorem sui facit juvenes. Porphyr.
Lucidi vultus Lunæ. Sen. Hippol. 4.
Lugubres vultus. Ovid. 1. Trist. 7. 23.
Mærens. Ovid. 11. Epist. 93.
Mæstus. Senec. Thyett. 6.
Minaci vultu gravis. Valer. 5. Argon. 519.
Modestus. Juven. 10. Sat. 300.
Nitidus. Ovid. 4. Trist. 3. 9.
Praclarus vultus. Lucret. lib. 4. 1027.
Projectus & degener vultus. Tacit. 3. Hist. 65.
Ridiculus vultus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Rigidus & trux vultus. Ovid. 4. Epist. 73.
Serenus vultus, Non perturbatus. Hor. 1. Carm. 37. 26.
Severus & tristis vultus. Cic. 2. de Orat. 289.
Sidereus. Sen. OEdip. 5.
Supinus. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Terribilis. Ovid. 1. Met. 265.
Torvus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Torvo vultu ferus. Hor. 1. Epist. 19. 12.
Trepidi vultus. Ovid. ad Liv. 275.
Tristis vultus. Ovid. 17. Epist. 15.
Trux vultus. Tacit. 4. Ann. 34. *Et Cæsar truci vultu defensionem ac-*
ciens.
Tumidi & truces vultus. Senec. Octav. 4.
Virinei vultus. Virg. 3. Æn. 216.
Virgineus vultus in ore puerili. Ovid. 10. Met. 631.
Virilis vultus. Hor. 3. Carm. 5. 44.
Vitalis vultus. Lucret. lib. 3. 655.
Abdere vultus suos tenebris. Ovid. de Rem. Amor. 588.
Addere vultum verbis. Ovid. 5. Fast. 503.
Adhibere aliquo vultum. V. **ADHIBEO.**
Advertere vultus suos facris. Ovid. 8. Met. 482.
Affulsit vultus tuus populo. Hor. 4. Carm. 5. 6.
Appellare vultu. V. **APPELLO.**
Arat ruga fenilis jam meos vultus. Ovid. 1. de Pont. 4. 2.
Aspiciens alterno vultu & hunc & illum. Ovid. 5. Met. 30.
Aspice vultus meos. Ovid. 2. Met. 92.
Aspicere aliquem molli vultu. Ovid. 10. Met. 609.
Avertere vultus ab aliquo. Ovid. 14. Met. 750.
Componere feros vultus. Ovid. 13. Met. 767.
Compositus vultus. Tacit. 1. Ann. 7.
Condere vultus. Ovid. 2. Met. 330.
Confundere vultum alicujus. Ovid. 14. Met. 367.
Conjectare aliquid vultu. Tacit. 1. Ann. 12.
Consentit vultus cum oratione. V. **CONSENTIO.**
Convertere vultus suos in aliquem. Ovid. 4. Trist. 3. 9.
Defixus silenti vultu. Valer. 7. Argon. 407.
Defixus mæsto lumina vultu. Virg. 6. Æn. 156.
Deformat vultum macies. Virg. 4. Georg. 255.
Dejecit vultum, & demissa voce locuta est. Virg. 3. Æn. 320.
Dejectus vultus. Virg. 6. Æn. 862.
Dejectus in humum vultus, Vultus humum aspiciens. Ovid. 6. Met. 707.
Demissa vultum Dido. Virg. 1. Æn. 565.
Deposuit vultum suum in gremio. Ovid. 2. Fast. 756.
Detinere vultus alicujus. Ovid. 13. Epist. 20.
Discere vultum alicujus. Virg. 1. Æn. 755.
Disimulare vultum. Stat. 9. Theb. 203.
Ducere vultus. V. **DUCO.**
Exfatiare. Stat. 8. Theb. 650.
Aspicit, & vultu non exfatiatur amato. i. e. **Vultum illius**
semper aspicit.
Excidit illi vultus. Ovid. 2. Met. 601.
Excipere pacato vultu aliquid. Ovid. 1. Fast. 3.
Expressi vultus per ahenea signa. Hor. 2. Epist. 1. 249.
Fecere taciti vultus convicia. Ovid. 1. Amor. 7. 21.
Ferre vultu. Tacit. 4. Hist. 85.
Figere vultus in aliquo. Virg. 12. Æn. 70.
Fingere vultum. Ovid. 4. Met. 319. V. **FINGO.**
Fictus & simulatus vultus. Cic. pro Cluent. 72. *Recordamini faciem at-*

- que illos ejus fictos simulatosque vultus.*
Flagrantes dei vultus. Virg. 1. Æn. 714.
Flectere vultum ad aliquem. Ovid. 10. Met. 235.
Fœdare serenos vultus. Virg. 2. Æn. 285.
Fœdati vultus. Ovid. 5. Met. 59. al. *Laudatos.*
Fufus prono super oscula vultu. Stat. 2. Silv. 3. 177.
Gerit dejectos vultus pudore. Senec. Troad. 12.
Gerere incertos vultus. Senec. Agamem. 7.
Habet pacem vultus, i. e. *Præ se fert animum pacatum.* Ovid. 2. Met. 858.
Hærent inhihi pectore vultus. Virg. 4. Æn. 4.
Humectare vultum largo flumine. Virg. 1. Æn. 469.
Immutare vultum. V. **IMMUTO.**
Induere vultus severos. V. **INDUO.**
Infecit niveos purpura vultus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 270.
Ire modesto vultu. Ovid. 1. Amor. 4. 15.
Lacrimare durus vultus malis nescit. Sen. Herc. fur. 13.
Lavare vulvum profusis lacrimis. Ovid. 9. Met. 679.
Madentes sudore vultus. Sil. lib. 12. 642.
Mutare vultum. V. **MUTO.**
Notare vultus. Tacit. 3. Hist. 65.
Obducti vultus agro luctu. Ovid. 2. Met. 329.
At pater obductos luctu miserabilis ægro
Condiderat vultus.
Pertulit intrepidus vultus ad fata novissima. Ovid. 13. Met. 478.
Prætendere vultum. Quintil. in proem. lib. 1.
Procumbere toto vultu in terram. Ovid. 14. Met. 281.
Promittere aliquid vultu. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Promittere amico vultu aliquid. Ovid. 3. Met. 257.
Referre vultum alicujus. Ovid. 13. Met. 443.
Regia alicujus vultu. Senec. de Benef. 6. 7.
Rejicere alto vultu dona alicujus. Hor. 4. Carm. 9. 42.
Renidens falsum vultu. Tacit. 4. Ann. 60.
Reidenti cohibens suspiria vultu. Valer. 4. Argon. 359.
Respice placido vultu mea munera. Ovid. 2. Fast. 17.
Ridere ficto vultu. Stat. 1. Achil. 194.
Ridere invito vultu. Hor. 3. Carm. 11. 21.
Rigabat vultum atque ora lacrimis. Virg. 9. Æn. 251.
Rogare supplice vultu aliquid. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 212.
Servat benignum vultum Fortuna. Hor. 1. Epist. 11. 20.
Solutu vultu galeas intrare. Stat. 5. Theb. 355.
Solvere vultum risu. Valerius Maximus lib. 4. cap. 3. de Marco Curio.
Sparsi vultus sanguine. Ovid. 13. Met. 532.
Spectare iniquo vultu aliquem. Ovid. 1. de Arte Am. 313.
Esse boni vultus. Ovid. 5. Met. 501.
— quum tu, curaque levata,
Et vultus melicris eris. V. **Bonus vultus supra.**
Tegere castos vultus. Ovid. 4. Met. 799.
Tegit consilium vultu. Virg. 4. Æn. 477.
Tendens ad sidera vultus. Ovid. 1. Met. 733.
Tenere immotos vultus. Ovid. 14. Met. 592.
Tenere rectos vultus in aliquem. Stat. 10. Theb. 536.
Tenuare vultum macie. Propert. lib. 4. 3. 27.
Terrere aliquem vultu. Hor. 2. Serm. 7. 44.
Territa pavido vultu. Sen. Herc. OEd. 5.
Trahere vultum & rugas cogere. Ovid. 2. Amor. 2. 33.
Velare demissos vultus. Lucan. lib. 2. 361.
Vertit vir formosus mulieres in suos vultus. Ovid. 14. Met. 327. in Pici
fabula.
Salis placidi vultus. Virg. 5. Æn. 848. i. e. *Maris facies.*
Omniferi vultus Telluris. Ovid. 2. Met. 275.
Purpureus vultus Lunæ. Ovid. 1. Amor. 8. 12.
Vultu, neutro genere protulit Lucret. lib. 4. 1205.
— sed quos utriusque figuræ
Esse vides mistim referentes vultu parentum. V. **Non. 3. 260.**
VULTICŪLUS, i. m. dimin. quo usus est Cic. 14. Att. 23. *Non te Bru-*
tii nostri vulticulus ab ista oratione deterret? i. e. *Vultus macie atte-*
nuatus.
VULTUŌSUS, a, um. Adj. [*αὐτοπαθής*] Quintil. lib. 11. cap. ult.
Quare non immerito reprehenditur pronuntiatio vultuosa, & gesticula-
tionibus molesta, & vocis mutationibus resultans. Cic. in Orat. 60. *In*
quo quum effeceris ne quid ineptum aut vultuosum sit, tum oculorum est
quædam magna moderatio. Ineptum, h. e. Alienum a re, a persona,
a causa, a loco, a tempore, a modo: sunt enim hæc diligenter oratori
consideranda. Vultuosum, h. e. Vultu ipso nimis affectatum ut si quis
in tristitia plus, quam deceat, vultum contrahat: quod quidam efficere so-
lent, ut tristiores videantur: aut in læticia frontem nimis exporrigat.
In summa Vultuosum dicitur, Quicquid est nimium & præter decorum
in vultu. V. **Nonius 2. 917.**
VULTUOSE, Adv. Donat. in Ter. Phorm. Act. 1. *Scena 1. circa finem,*
Hoc vultuose pronuntiandum. H. St.
VULTIVŌLUS, i. m. Saresb. 1. 12. *Vultivoli sunt, qui ad affectus ho-*
minum immutandos, in molliori materia eorum, quos pervertere ni-
tuntur, effigies expriment.
VULVA, antique **VOLVA,** æ. f. [*μήτρα*, Gl. L. G. & C. L.] dicitur
in animalibus quod Uterus in mulieribus. Plin. lib. 11. cap. 37. *Feminis*
eadem omnia, præterque vesicæ junctus utriculus, unde dicitur uterus:
quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus vulvam.
[Ipse tamen Plinius & Celsus nominibus hæc, de feminis loquentes,
promiscue utuntur.
Articuli vulvarum. Plin. lib. 20. cap. 23.
Os vulvæ. Celf. lib. 6. cap. ult. *Si anus vel os vulvæ procidit.*
Sinus vulvæ gemini in muliere. Plin. lib. 11. cap. 37.
Callum vulvarum emollit fel capræ. Plin. lib. 20. cap. 19.
Contractio vulvæ. Plin. lib. 24. cap. ult.
Conversione vulvarum suffocatas excitat odore sinapi. Plin. lib. 20. cap. 22.
Cruciatu vulvæ. Plin. lib. 24. cap. ult.
Doloribus vulvarum imponitur sac muliebri. Plin. lib. 28. cap. 7.
Dolores vulvarum tollit Melitites lapis. Plin. lib. 36. cap. 19.
Dolores vulvæ fedat Chamæfycæ. Plin. lib. 24. cap. 15.
Duritas & conversiones vulvæ emendat pix. Plin. lib. 24. cap. 72.
Duritiem

Duritiem vulvarum emollit serum asininum. Plin. lib. 28. cap. 19.
 Examinationes vulvarum. Plin. lib. 32. cap. 3.
 Exulcerationes vulvarum sanat serum asininum. Plin. lib. 28. cap. 19.
 Exulcerationibus vulvarum prodest medulla vituli. Plin. 28. 12.
 Fluxionem vulvæ sistit decoctum Palmæ. Plin. lib. 23. cap. 5.
 Inflammationes vulvæ. Cels. lib. 5. cap. 21. Plin. lib. 26. cap. 15.
 Inflationem vulvæ, fimum aprinum cum oleo illini prodest. Plin. lib. 28. cap. 19.
 Morbo vulvæ strangulatas ajunt respirare capillorum muliebrum odore si crementur. Plin. lib. 28. cap. 7.
 Onera vulvæ extrahit resina. Plin. lib. 24. cap. 6.
 Procidencia vulvæ. Plin. lib. 23. cap. 1. & 9.
 Strangulationes vulvæ Cuminum potum in vino aperit. Plin. lib. 20. cap. 15.
 Strangulationes vulvæ sedat Anisum. Plin. lib. 20. cap. 17.
 Strangulationibus vulvæ succurrit Crethmos. Plin. lib. 26. cap. 15.
 Strangulationes vulvarum discutit Bitumen olfactum. Plin. lib. 35. cap. 15.
 Strangulationes vulvæ recreat Gagates. Plin. lib. 36. cap. 19.
 Strangulatus vulvæ. Plin. lib. 20. cap. 18.
 Strangulatus vulvæ Peucedanum utrum recreat nidore. Plin. lib. 26. cap. 15.
 Strangulatus vulvarum discutit Crocum. Plin. lib. 21. cap. 20.
 Strangulatum a vulvis emendat Agaricum. Plin. lib. 26. cap. 15.
 Tormenta vulvæ. Plin. lib. 20. cap. 4.
 Vitia vulvæ emendat Ampelos agria. Plin. lib. 27. cap. 7.
 Adjuvat vulvam pulmo leporis aridus potus. Plin. lib. 28. cap. 19.
 Aperit vulvas contractas Porri succus. Plin. lib. 20. cap. 6.
 Apponitur vulvæ concirata succus foliorum cyprî. Plin. lib. 23. cap. 4.
 Contineri vulvas adalligato Samio lapide tradunt. Plin. lib. 36. cap. 21.
 Corrigit converfas vulvas Ruta illita in melle toto ventre & pectore. Plin. lib. 20. cap. 13. & 14.
 Diluitur in vino Circea, bibiturque ad dolorem vulvæ & vitia. Plin. lib. 27. cap. 8.
 Emollire vulvas. Plin. lib. 21. cap. 19. Idem lib. 24. cap. 8.
 Expurgare vulvas. Plin. lib. 22. cap. 23.
 Exulceratæ vulvæ medetur oleum myrteum. Plin. lib. 23. cap. 4.
 Indurata vulvam aperit fel bubulum. Plin. lib. 28. cap. 19.
 Inflammatis contractisque vulvis admoventur strigmenta athletarum. Plin. lib. 28. cap. 4.
 Juvantur vulvæ lacte equino collutæ. Plin. lib. 28. cap. 19.
 Laborans vulva duritie. Plin. lib. 24. cap. 6.
 Laborantes vulva suffiri felle Crocodili salutare tradunt. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Mollire vulvam. Cels. lib. 5. cap. 21. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Præclusa vulva. Plin. lib. 24. cap. 6.
 Procidentes vulvas inhibet Aristolochia. Plin. lib. 26. cap. 15.
 Procidentes vulvæ reprimuntur suffitu fimi e mare bove. Plin. lib. 28. cap. 19.
 Procidentes vulvas reslire cogit Urtica. Plin. lib. 22. cap. 13.
 Procidentes vulvas sistere. Plin. lib. 24. cap. 4. & 12. ad finem.
 Prodest vulvis oleum Cycinum. Plin. lib. 23. cap. 4.
 Subvenit strangulante vulva Cedridis odor. Plin. lib. 24. cap. 5.
 Suffire vulvas pilo cervino. Plin. lib. 18. cap. 19.
 Versa vulva, spiritum si inclusit, funebris est. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Vulvam ex porca in deliciis habuere aliquando Romani. Plin. lib. 11. cap. 37. Vulva ejecto partu melior, quam edito. Ejectitia vocatur illa, hæc Porcaria, primiparæ suis optima; contra effetis. A partu, præterquam eodem die suis occisæ, livida ac macra. V. STERILIS.
 Ampla vulva nil pulchrius. Hor. 1. Epist. 15. 41. V. ibi Torrent.
 Volva, Antiqui usurpant. Plin. lib. 22. cap. 22. Vulvam enim terra ob hoc prius gignit, ipsum postea in volva, ceu in ovo est luteum. Varro 2. de R. R. cap. 1. Dicuntur agni chordi, qui post tempus nascuntur, & remanserunt in vulvis intimis.

VULVŪLA, æ. f. Farciminis genus. Apic. 2. 3.

U X A

VX. UXOR.

UXAMA, æ. f. Oppidum Hispaniæ citerioris, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 3.

U X E

UXELA, æ. f. [Oύζιλα] Insulæ Britanniæ urbs, ut scribit Ptolem. lib. 2. cap. 3.

UXOR, ðris. f. [γαμήνη, Gl. L. G. & G. L. ἄλοχος, γυνή, L. G.] Quæ viro tradita est. Ter. Adel. 4. 7. 41. Uxor sine dote veniet? Cic. 15. Fam. 9. Quare gratum mihi feceris si uxori tuæ Juniæ, gravissimæ atque optimæ feminæ, meis verbis eris gratulatus. [In Gloss. Græcolat. Γαμήνη, Uxor nupta, Uxor marita. Quæ si videlicet Epitheto opus esset. An delendum posterius uxor, ut sint toridem: synonyma? An vero Justæ uxoris periphrasis, quæ opponitur Concubinæ?

Uxor, quasi Unxor dicitur, inquit Servius in Virg. 4. Æn. 458. Mos fuerat, ut nubentes puellæ, simul quum venissent ad limen mariti, postes antequam ingrederentur, ornarent lanceis vittis, & oleo ungerent. Et inde uxores dictæ sunt, quasi unxores. Plinius quoque scribit lib. 18. cap. 9. Novas nuptas lupino adipe postes inungere solitas, ne quid mali medicamenti inferretur. [V. Voss. Etym. An pro Unifors, i. e. Confors? Duæ formæ uxoris. Cic. in Topic. 14. Genus est uxor: ejus duæ formæ, una matrumfamilias, earum, quæ in manu convenerunt: altera, earum, quæ tantummodo uxores habentur.

Beata uxor creandis pueris. Hor. 1. Epist. 2. 45.

Capacissima uxor secreti. V. CAPAX.

Fera uxor. Juven. 14. Sat. 167.

Formosa uxor. Juven. 13. Sat. 43.

Incommoda uxor & importuna. V. INCOMMODOUS.

Justa uxor. i. e. Legitima, opponiturque Concubinæ. Sueton. in Vespas. cap. 3. Post uxoris excessum Cænidem, Antonia libertam, & a manu, dilectam quondam sibi, revocavit in contubernium: habuitque etiam Imperator pane justæ uxoris loco.

Justa uxore nati. V. JUSTUS & NASCOR.

Legitima uxor. V. LEX.

Liberalis uxor. V. LIBER adjektivum.

Optima uxor. Lucret. lib. 3. 907.

Placens uxor. Hor. 2. Carm. 14. 22.

Abducere uxorem a viro. V. ABDUCO.

Abhorre a ducenda uxore. Cic. 14. Att. 12. A ducenda uxore sic abhorret, ut libero lectulo neget esse quicquam jucundius.

Adjungere sibi uxorem. V. ADJUNGO.

Arceffere uxorem. V. ARCESSO.

Assumere uxorem. V. ASSUMO.

Commutare uxorem. V. COMMUTO.

Ducere uxorem. [γαμήν, Gl. G. L.] Cic. pro Sext. 6. Duxit uxorem, patre vivo, optimi & calamitosissimi viri filiam. [An Sed calamitosissimi? Ducitur tibi uxor. Virg. 8. Ecl. 29.

Facere missam uxorem. V. MITTO.

Habere uxorem. Cic. 2. de Orat. 260. Ex tui animi sententia tu uxorem habes.

Permolere alienas uxores. Hor. 1. Serm. 2. 35.

Prægnans uxor. Cic. 1. de Orat. 183. Cum paterfamilias uxorem prægnantem in provincia reliquisset, Romæque alteram duxisset, neque nuntium priori remisisset, mortuusque esset intestato, & ex utraque filius natus esset, mediocrisne res in controversiam adducta est?

Recusare uxorem grandi cum dote. Hor. 1. Serm. 4. 50.

Reddere gravidas uxores. Lucret. lib. 4. 1232.

Devix uxores olentis mariti, Capræ. Hor. 1. Carm. 17. 7.

UXORCŪLA, æ. f. dimin. [γαμήτιον] Plaut. Caf. 4. 4. 19.

Eja uxorcūla. V. Apul. Met. lib. 9. p. 219. Elmenh.

UXORCŪLO, Ære. Plaut. in Sitelitergo apud Varron. de L. L. 6. 3. Mulieres uxorcūlavit, ego novi scio actiosas.

UXORIDS, a, um. Adj. [γαμεπιδς] Quod est uxoris, vel quod ad uxorem pertinet. Cic. 3. Off. 61. In arbitrio rei uxoriæ, melius æquius. Dos est uxoria lites. Ovid. 2. de Arte Am. 155.

Jus uxorium. Jabolenus in l. Qui concubinam. in princip. D. de legat. 3.

Levamentum uxorium. Tacit. 3. Ann. 34. Quod honestius, quam uxorium levamentum?

Bibere uxoria. Quintil. Declam. 15. de eo, cui meretrix potionem odii dederat, Felix profecto qui non nisi facultates in lupanari effudit. Tu perdis animum, ille æs: tu bibis uxoria, tu lacrimis rogas, &c.

Pependisse uxorium dicitur, qui, quod uxorem non habuerit, æs populo dedit. Festus. [Hic videtur Subst. subaudito æs.

Uxorius, [γυναϊκομακς, γυναικοκρατέιδιον, Gl. L. G. γυναιμανς, G. L.] Qui uxori nimis infervit. Virg. 4. Æn. 266.

— tu nunc Carthaginis altæ
 Fundamenta locas, pulchramque uxorius urbem
 Extruis?

Annis uxorius. Hor. 1. Carm. 2. 20.

Imber uxorius, Lacrimæ ob mortem uxoris. Stat. 5. Silv. 1. 31.

UXORIOSUS, a, um. Adj. Gloss. Lat. Gr. Uxoriosus, ὁ τῆς ἰδίας γυναικὸς φίλῳτ.

X

X **L**ATINARUM litterarum ultima. Quintil. 1. 4. Nostrarum ultima X, qua tamen carere potuimus, si non quaesivimus. Græcis Ξ, ξ, & Hebræorum Samech, ordine tam litterario, quam numerali exadvorsum respondet. Nam apud utroque populos 60 Ξ 60 etiam repræsentat. Vasti esse soni innuit Cic. in Orat. 153. Quomodo enim vester Axilla Ala factus est,

nisi fuga litteræ vastioris? Quam litteram etiam e maxillis & taxillis & vexillo & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis evellit. [V. in his vocabulis, & paulo infra.

Liquefit X littera ab hodiernis Italis, qui pro Alexandro *Alessandro* proferunt. [Quod miror non & Gallos secutos, qui eam in multis vocabulis finalem habent, ubi vel plane non efferunt, vel instar s.

E Consonis duplicibus X, nam vel CS vel GS (vel etiam CHS) exprimit, uti liquet ex flexione Pax, pacis, Grex, gregis. Immo olim scribebatur Pæcs, Gregs, idque usque ad Augusti tempora si Isidoro fides. Attamen in Columna Duilliana, quicquid de ea statuitur, legimus Exfociont pro Effugiunt. [Nisi forte ex Petri Ciaccionii supplemento hæc sunt. Illud certe constat antiquiores sæpius vim & potestatem ejus usurpasse, ut in Faxo, Faxim, &c. apparet exoletis.

X transit in S, ut ξυλικη Siliqua, uti videmus SS in X mutari, ut πιασα Pix, Ulixes idem qui Ulysses.

Transit in SC, ut ξςος Viscus.

Q mutatur in X, ut Coquo, coxi.

V in X, ut Vivo: vixi. Item, H in X, ut Veho, vexi.

X perinde fit Q, ut a Lax, Laquens: item V, ut Nix, nivis. Videtur etiam aliquando ex φs fieri, ut ξπος Nix: quod & Latine fit, ut Proximus pro Propissimus; q. d. Propissimus.

S post X omitti debere contendit Priscianus, quod Græce Ξ non ξ ante scribatur, & X sit loco CS: ergo Exequor scribendum esse non Exsequor. At hinc sequeretur potius scribi debere Ecsequor, quo pacto etiam antiquitus scribebatur Ecclerre. In veterum monumentis inferi S videmus etiam ubi non erat opus, ut Dixferit, Uxfor. [Sane v. g. Expolio & Exspolio etiam significatione distant. Adde nec t litteram Græcos ξ subjungere, cum apud Latinos id perpetuum lit, ut Extendo, ξκείνω, & similia Valeat igitur Prisciani ratio.

In numeris valet 10, unde in antiquis Codd. etiam pro Denario Romano ponitur. Plin. 12. 12. Mesosphærum emitur x. l. x. i. e. Denariis 60. Unde fit ut numerum exprimat denarium. Vide quæ diximus in V numerus. Errat Priscianus, qui hanc causam adfert, quia ξ est decima Græcorum consona.

X. Decima, Decimus X E. Decimæ erogator. X. K. OCT. Decimo Kalendas Octobres. X. P. Decem pondo. X. PS. Decem passus. X V. Decem vir.

X A

XANION, i. n. [ξάνιον] inter Instrumenta muliebria positum a Polluce lib. 10. cap. 26. [Puto a ξαίω, Carmino.

XANTHI, ðrum. m. [Ξάνθιοι] Populi sunt in Asia: qui quum eorum urbs ab Harpago, Cyri regis præfecto, oblideretur, uxores suas ac servos una cum suppellectili in arce posuerunt, eamque igni succenderunt, deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti sunt, ut scribit Herodotus lib. 1.

XANTIPPE, es. f. [Ξαντίππη] Uxor Socratis philosophi. Morosa admodum fuisse fertur & jurgiosa: iratumque & molestiarum muliebrium per diem, perque noctem scatebat, & reliqua. V. Gell. 17. 1. & Diog. Laert. in Socrate.

XANTHIPPIUS, i. m. [Ξαντίππιος] Lacedæmoniorum dux, arcessitus a Carthaginensibus, contra Luciatium Consulæm pugnavit. Volaterranus.

XANTHIUM, i. n. [Ξάνθιον] Herba elapparum genere, qua tulantur capilli. V. Plin. 24. 19. Diosc. 4. 133.

XANTHO, ðs. f. [Ξάνθη] Una fuit ex Nymphis, Oceani & Tethios filia. Virg. 4. Georg. 336.

XANTHOS, i. m. [Ξάνθος] Gemma e fulvo candicans. Plin. 37. 10. Alii legunt Xanthenes.

XANTHUS, i. m. [Ξάνθος] Latine Flavus dicitur, quo nomine dictus fluvius Trojanus, qui & Scamander dicitur. Nam quod in campis Trojanis proxime flumen armenta rufa & pecora leucophæa nascuntur, ideo flumen id Elienses Xanthum appellavisse dicuntur. De quo Virg. 1. Æn. 477.

Pabula gustassent Trojæ, Xanthumque bibissent.

Fluenta Xanthi. Virg. 4. Æn. 143.

Amnis Xanthus. Hor. 4. Carm. 6. 26.

Est præterea Xanthus, Flumen & Oppidum Lyciæ, cujus quoque meminit Homerus lib. Iliad. 6. & Pompon. lib. 1. 15.

Xanthus Achillis equus nominatus fuit. Claud. 4. Conf. Hon. v. 556.

Xanthus, Antiquus rerum Lydorum scriptor. Lydusne an Sardinianus fuerit, Strabo se dicit incertum habere. Suidas Lydum eum dicit e Sardibus civitate fuisse, scripsisseque historiam Lydorum libris quatuor.

Xanthus alter, Poeta melicus ponitur ab Æliano.

Xanthus ridiculus philosophus in commentitiâ Æsopi vita.

X E

XENARCHUS, i. m. [Ξενάρχος] Poeta comicus, cujus fabulas commemorat Athenæus

Xenarchus alter, e Seleucia Ciliciæ, Peripateticus, docuit Alexandriæ primum, deinde Romæ, Arii philosophi, deinde Cæsaratis Augusti usus

VOL. IV.

amicitia, usque in honore habitus. Denique paulo ante mortem visu orbatus diem obiit. Strabo lib. 14.

Xenarchus alius Rhodius, tantæ homo bibacitatis, ut ex ea re Metreta cognominatus fuerit. Athenæus lib. 10. At Æliano. Xenagoram vocat.

XENIADRS, is. m. [Ξενιάδης] Corinthius, qui cum emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificii novisset, percontatus foret, Novi, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Quod responsum demiratus Xeniaades emit & manumisit, filiosque suos ei tradens: Accipe, inquit, liberos meos quibus imperes. Meminit Gellius lib. 2. cap. 18. & plenius Diog. Laert. in Cynici vita.

XENION, [Ξένιον] Auratum capitis ornamentum, ex Polluce 5. 16.

XENIUM, i. n. [Ξένιον] dici potest Munus hospitalitatis, i. e. munus ab hospite seu amico missum: ξένιον enim hospitem significat. Unde Martial. lib. 13. in quo ejusmodi munera distichis describit, Xenia inscripsit, quod versus ipsos pro xeniiis mitteret. Inquit enim, epigr. 3.

Omnis in hoc gracili xeniorum turba libello
Constabit nummis quatuor empta tibi. &c.

Xenia dicebantur Dona, quæ post mensam hospitem effundebantur in amicos non peregrinos. Plin 6. Epist. 31. Summo die abeuntibus nobis (quam diligens in Cæsare humanitas!) xenia sunt missa V. Rader. ad l. c. Martial. & Dempst. ad Rosin. Antiq. 1. 12. p. 65. [Gloss. Græcolat. Ξένιον, Hospitalis, Ξένιον, τὸ δῶρον, τὸ περιπέμμενον ξένω, Hospitale.

XENIOLUM, i. n. dimin. Apul. 2. Met. p. 119. Elmenh. Commodum meridies accesserat, & mittit mihi Byrrhæna xeniola, &c.

XENIUS, a, um. Adj. Xenias balneas apud Ciceronem quidam Bajas esse suspicantur: sic ab hospitibus, qui ibidem recipiebantur, Xenias, id est, hospitales fuisse cognominatas. Locus Ciceronis pro Cæl. 62. Sed ut venenum, quum a Licinio traderetur, manifesto comprehendi posset, constitui locum iussit balneas xenias, ut eo mitteret amicos, qui delitescerent. Gruter. ex Mss. leg. Senias.

Xenius [Ξένιος Ξένιος] Juppiter, Deus erat hospitalis, quem hospites invocabant siquando jura hospitalia violarentur, eum quippe vindicem sperabant. Budæus.

XENOCLES, is. m. [Ξενόκλης] Spartanus, dux contra Persas in expeditione Agesilai. Diodorus lib. 14.

Xenocles, Ciceroni filius, Poeta tragicus. V. Aristoph. Ran. Schol. 86.

Xenocles, Adramyteneus, princeps Rhetorum in Asia. Cic. de Clar. Orat. 416.

XENOCRATES, is. m. [Ξενόκρατης] nomen philosophi Chalcedonii auditoris Platonis, & Polemonis præceptoris, qui in Academia Speusippo successit, & vigintiquinque annis docuit. Fuit tardus ingenio, adeo ut quum eum Plato Aristoteli compararet, hunc freno, illum calcaribus indigere diceret. Hic philosophorum severissimus existit. Ejus verbis tanta fides adhibebatur, ut quum injurati nullius testimonium admitteretur, huic soli injurato crederetur. Auctor Suidas, & Laert. in ejus vita. Hunc Athenienses aliquando vendiderunt, ut ita in exilio degens frangeretur. Obiit secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu forte in fartagine offendisset. Cic. 1. Att. 13. Quæ mihi res multo honorificentior visa est, quam aut illa, quum jurare tui civis Xenocratem testimonium dicentem prohibuerunt.

Xenocrates, alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit οἰκονομικόν, id est domesticum auspicium: quando videlicet, aut mustela, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid portendere soleant. Suidas.

XENODOCHÏUM, vel **X**ENODOCHËUM, i. n. Item, XENON, ðnis. m. [Ξενόδοχος, ἢ Ξένων] Leg. 33. §. 7. & Leg. 35. Cod. de episc. & clericis, &c. Gloss. Ξενόδοχος, Hospitalium.

XENODOCHUS, i. m. [Ξενόδοχος] Qui advenas inopes & debiles hospitio excipit. Leg. 33. §. 7. & Leg. 40. §. 3. Cod. Gloss. Ξενόδοχος, Hospita.

XENODORUS, i. m. [Ξενόδορος] Statuarius, scientia fingendi, cælandique nulli veterum postponendus. Cujus meminit Plin. 34. 7.

XENOPARÓCHUS, i. m. [Ξενόπαροχος] Qui hospitibus res ad victum necessarias præbet. Dig. lib. 50. t. 4. leg. 18. §. 10.

XENOPHĀNES, is. m. [Ξενοφάνης] Philosophus Colophonius Archelai auditor, scripsit elegias & iambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de diis dixerat improbens. Auctor Laertius. Hujus meminit etiam Strabo lib. 4. de Colophone scribens. Cic. 4. Acad. 118. Xenophanes paulo etiam antiquior, unum esse omnia, neque id esse mutabile, & id esse deum. Xenophanes, alter poeta, item iambicus, patria Lesbias. Suidas.

XENOPHĀNTUS, i. m. [Ξενοφάντης] Tubicen, de quo Seneca de Ira 2. 2. extr. Militaris viri in media pace togati aures tuba excirat, equosque castrenses erigit crepitus armorum. Alexandrum aiunt, Xenophanto canente, manum ad arma misisse.

XENOPHĪLUS, i. m. [Ξενοφίλος] Musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor quam Gorgias, qui CVII vixit annis, sed felicitate non inferior, siquidem. ut Aristoxenus ait, omnis incommodi humani expertus in summo perfectissimæ doctrinæ splendore exinctus est. Auctor Valer. Max. 8. 13. 3. ext. Felicitatis hujus Xenophili meminit & Plin. lib. 7. cap. 50.

XENOPHON, ðntis. m. [Ξενοφών] Grylli filius, Atheniensis, Socratis discipulus, ob eloquentiam Musa Attica vocatus: equorum, venationis, & rei familiaris in primis studiosus, ut ex ejus monumentis deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militavit, ac παυδίας ejus scripsit, non tam historiciæ serviens veritati, quam ut perfectum institueret ducem, ut Cic. 2. de Orat. testatur. Quintilianus Xenophontis jucunditatem in affectatam dixit, quam nulla affectatio consequi possit. Cum Platone similitates gessit, ut scribit Gell. lib. 14. cap. 5. & qui pluribus persequitur hujus vitam, Laertius.

Multas ad res peritiles Xenophontis libri sunt. Cic. de Senect. 58.

Sermo dulcis Xenophontis. Cic. in Orat. 32. Ibid. 62. Xenophontis voce Mus. quasi locutus ferunt.

Xenophontes, præter hunc alii tres fuere: unus Antiochenus, qui scripsit Barytonica, opus scilicet de amore. Alter Ephesius historicus. Tertius Cyprius, qui scripsit Ephesiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Auctor Suidas.

XENOPHONTHĒUS, vel **XENOPHONTIUS**, a, um. Adj. [Ξενοφώντιος] Cic. 5. Fam. 12. Gratiam illam, de qua suavissime quodam in proœmio scripsisti, a qua te flecti non magis potuisse demonstras, quam Herculem Xenophontium illum a voluptate. Cic. in Brut. 132. Molli & Xenophonteo genere sermonis. i. e. Tali, quali Xenophon est usus.

XERAMPĒLINUS, a, um. Adj. [Ξερμπελίτιος] ut, Xerampelinæ vestes, matronales dictæ, ab aridæ vitis colore, qui medius est inter coccum & muricem. Merula scribit Atrebatias fuisse appellatas apud Juven. 6. 517. Et xerampelinas veteres donaverit ipsi.

XERANTĪCUS, a, um. Adj. [Ξεραντικός] Exsiccans. Macer. 1. 88. 3. Xerantica decoctio.

XEROCOLLYRIUM, i. n. [Ξεροκόλλυριον] Collyrium ex aridis compositum. Marcell. Emp. cap. 8.

XEROLIBYA, æ. f. Africa pars inter Ægyptum & Cyrenaicam. V. Serv. ad Virg. 4. Æn. 42. & 196.

XERŌLŌPHUS, i. m. [Ξερόλοφος] significat Tumulum aridum & siccum, ex congestis nempe lapidibus. Ξερός, aridus, siccus. λόφος, tumulus. Talem fuisse Byzantii constat, ubi erecta erat columna, & tripodes, quibus multa epigrammata erant inscripta. Dicunturque adhuc ejus rei non obicura supervesse vestigia. Socrates auctor ecclesiasticæ historiæ lib. 7. cap. 5. sicuti & Nicephorus lib. 14. cap. 13. significat celebrem Constantinopoleos locum fuisse, quem Xerolophon appellabant, ubi & forum Arcadii erat. Meminit & Suidas. Sed optimus testis est Priscianus. Is lib. 1. cap. de Accidentibus litteræ, Et epigrammata, inquit, quæ egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta, &c. Rufus lib. 6. Et quod hoc verum est, ostendunt epigrammata vetustissima, quæ litteris antiquissimis scripta in multis tripodibus legi, & maxime in tripode Apollinis, qui est Constantinopoli in loco, quem Ξερόλοφοι vocant.

XEROMYRRHA, æ. f. [Ξερόμυρρα] Unguentum siccum quasi manibus confectum. Sedul. Hymn. 2. 81. Xeromyrrham post sabbatum Quædam vehebant corpori. Alii leg. Xeromyrum: al. Christo myrrham. Sed ita Mff. [Alioqui commode legi posset Sero myrrham &c.]

XERON, vel **XERUM**, i. n. [Ξηρόν] Xera sunt Arida medicamenta, quæ pulveris in modum insperguntur. Plin. Valer. 3. 22. Alii legunt Xeria.

XERŌPHĀGIA, æ. f. [Ξεροφαγία] Tertull. adverb. Pŷch. cap. 1. Arguunt nos quod jejunia propria custodiamus, quod stationes plerumque in vesperam producamus, quod etiam Xerophagias observemus, siccantes cibum ab omni carne, & omni jurulentia & uvidioribus quibusque pomis, ne quid vinoſitatis, veledamus, vel potemus. V. Voff. Etym. fol. 573. & de Vit. Serm. 3. 4.

XEROPHTHALMIA, æ. f. [Ξεροφθαλμία] Arida lippitudo. Celf. lib. 6. Est etiam genus aridæ lippitudinis, Ξεροφθαλμίαν Græci appellant: neque tument, neque fluunt oculi, sed rubent tantum, & cum dolore quodam graveſcunt, & noctu prægravi pituita inarescunt: quantoque minor generis hujus impetus, tanto finis minus expeditus est. Ξηρός, siccus, aridus, φθαλμία, lippitudo.

XERXES, is. m. [Ξέρξης] Darii filius, maximus omnium regum Perfarum fuit. Ægyptum, quæ a patre deciverat, recepit. Expeditionem etiam, quam Darius in Athenienses paraverat, quinque annorum apparatu prosequens, decies centena hominum millia traduxisse dicitur. Quem numerum, ut Valerius 9. 13. ext. itemque Herodotus testantur, de alta prospectans specula, fleuisse fertur, quod post centum annos nullus superesset futurus. Hac igitur multitudine accinctus, ut omnes referunt auctores, & maria pontibus conjunxit, Athon montem continenti abſcidit, vel Plinio teste lib. 4. cap. 10. victus demum a quatuor millibus apud Thermopylas, navale certamen cum Themistocle tentavit: a quo item apud Salamina superatus, turpiter cum paucis parva cymba aufugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse proſtigatus in Bœotia fuit. Demum quum se otio focordiæque relicta militia, tradidisset, præmium genus luxuriæ novum inventibus proposuit, ut scribit Valerius 9. 1. ext. 3. Quamobrem a suis spretus, paucis post annis ab Artabano præfecto suo in regia interficitur, quum regnasset annis octo. V. Justin. 2. 10. &c. Lucan. 2. 672. Xerxes præmium proposuit qui novam invenisset voluptatem. Cic. 5. Tusc. 20. Xerxes templa Græciæ inflammavit. Cic. 2. de Legib. 20. V. loc. Xerxes idem sonat, quod Victor ac triumphator, Beroso teste. Proinde Valer. Max. 9. 5. Jam Xerxes, inquit, cujus in nomine superbia & impotentia habitat, suo jure quam insolenter usus est. &c.

X I

XIPHIA, vel **XIPHIAS**, æ. m. [Ξιφίας χιφίος, Gl. G. L.] Nomen piscis, de quo Plin. 32. 2. Xiphiam, id est gladium, rostro mucronato esse, ab hoc naves perſoſas mergi in Oceano ad locum Mauritanicæ, qui Cotta vo-

etur, non procul a Lixo flumine, Trebius Niger auctor est. Xiphias etiam Cometarum genus. V. Plin. 2. 25.

XIPHION, i. n. [Ξιφίον] Herba quæ Romanis Gladiolus, vel ut Gloss. Gladiolum, dicitur, aut Segetalis. Videtur id nominis nacta, quoniam gladii speciem foliis præbeat, iridi similia erant, nisi minora & angustiora viderentur, & gladii modo mucronata nervosaque. In caulem exit cubitalem in quo purpurei flores in ordinem digesti inter se distant, semine rotundo, radice duplicis ordinis, quarum una infidet alteri, ceu puſillis bulbis, inferiore gracili, superna hanc habitiore, adultiorique, in arvis maxime nascitur. Plinio 25. 11. in humidis quum primum exit, gladii præbet speciem, caule duum cubitorum, radice ad nucis avellanæ figuram hmbriata. Folium xiphio, ut Theophrastus scribit, latum ad ensis effigiem exit, unde nomen herbæ inditum.

XIPHŌIDĒS [Ξιφειδής] Græcis Enſiforme dicitur, quod ensis vel gladii speciem habet. Ita proprie χιφίος Ξιφειδής vocatur ab Anatomicis cartilago imæ parti Sterni ad nata, quam & Mucronatam juniores vocant. Galen. lib. de ossib. cap. 12. toti Sterni hanc appellationem tribuit, cartilagineam vero, quam diximus, Triangulam, τριγωνίου χιφίον, vocat.

X U

XŪTHUS, i. m. [Ξυθός] Hellenis filius, qui cum Theſſalia pulſus eſſet a fratribus, Athenas confugit, dignusque habitus est ab Erechtheo rege, cui filiam desponderet Creuſam. Pausan. Achaic. pr. & Herodot. lib. 7. Alius hoc nomine Philoſophus. Arillot. Phys. 4. 9. Xuthus Choraules, apud Plutarch. in Antonio.

X Y

XYLEOS, vel **XYLBĒCHIOS**, i. f. Herba Symphoniaca. Apul. de Herb. cap. 4.

XYLINÆ, ærum. f. [Ξύλινα] Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Ponti Cappadociæ urbs, vulgo *Sentina*.

XYLOBALSĀMUM, i. n. [Ξυλόβαλαμνον] Arboris balsami materia, hoc est balsami lignum, ut inquit Dioſcor. 1. 18. Columel. 12. 51.

XYLŌCINNĀMŌMUM, i. n. [Ξυλοκιννάμωμον] Lignum cinnamomi. Plin. lib. 12. cap. 19. de cinnamomo, Ipsum vero lignum in fastidio est propter origanii acrimoniam: xylocinnamomum vocatur.

XYLON, i. n. [Ξύλον] Frutex est exiguus laniger. Plin. lib. 19. cap. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui goſſipion vocant, plures xylon. V. Ruell. 2. 150.

XYLINUS, a, um. Adj. [Ξύλινος] ut, Lina xylyna. Plin. 19. 1.

XYLOTHON, i. n. Herba eadem quæ Pentaphyllum. Apul. de Herb. cap. 2.

XYLOPHŪTON, i. n. Herba, quæ Latine Conſolida. Idem c. 59.

XYRIS, idis. f. [Ξυρίς] Herbæ nomen, quam Romani Gladiolum appellant, quidam Irim silvestrem. Folia iridi similia habet, latiora tamen & in summo acuminata: caulem ex mediis foliis exeuntem, cubitalem, fatisque crassum, in quo triquetra sunt veluti filiquæ, & in triquetris illis purpureus flos: & in floribus medio puniceus color. Semen in folliculis fabarum modo, rotundum, rubens, acreque. Radix illi est crebris geniculis dissecta, longa, colore ruffo. Sic Dioſcorid. lib. 4. cap. 24. V. Plin. 21. 20.

XYSTĪLIS, is. f. Meretriculæ nomen. Plaut. Pſeud. 1. 2. 76.

XYSTIOS, i. f. Gemma. Plin. 37. 9.

XYSTIS, is. f. [Ξυστίς] Talaris tunica & muliebris, Cælio lib. 21. cap. 18. Hanc autem ponit Pollux inter vestimenta communia virorum & mulierum lib. 7. cap. 13. Clemens vero Alexandrinus Pædagog. 2. 10. inter vestes mulieribus proprias. Nec desunt, qui dicant esse vestem subtilem, a Ξύω, quod pulverem radat: aut ut alii malunt, ἄπτι Ξύωθαι, quod sit veluti rasum propter tenuitatem. V. RASUS & BALLUS. conf. Suid.

XYSTUS, i. m. & **XYSTUM**, i. n. [Ξυστός] Vitruv. lib. 6. de Græcicis ædificiis, Xyſtos Græca appellatione, porticus ampla latitudine dicitur, in qua athletæ per hiberna tempora exercentur. Noſtri autem hypæthras ambulationes xyſta appellant, quas Græci παγεθρομίδας, dicunt. Idem lib. de palæſtrarum ædificatione. Cic. 4. Acad. 9. Quum igitur pauca in xyſto locuti eſſemus, tum eodem in ſpatio conſedimus. Idem 1. Att. 8. Xyſtus igitur & Xyſtum ſignificatione differunt, quum tamen ambo Græce ſint idem: ſed aliter Latine uſurpata ſunt. Plin. meminit in epitolis. Cic. de Clar. Orat. 10. Quum ambularem in xyſto, & eſſem otioſus domi. Budeus. Xyſtus violis odoratus. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum. Xyſtus concifus in plurimas ſpecies, diſtinctus buxo. Plin. 5. Epist. 6. Præcurrere in alium xyſtum. Phædr. 2. 5. 18.

XYSTRĪCUS, a, um. Adj. [Ξυστρίκος] Ad xyſtum pertinens. Tertull. de Pudicit. cap. 7. Spectaculum quadrigarii furoris, & gladiatorii cruoris, & ſcænicæ fœditatis, & xyſticæ vanitatis.

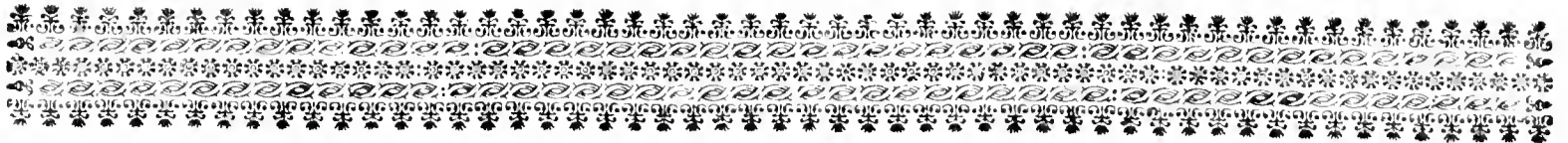
XYSTĪCUS, i. m. [Ξυστίκος] Qui per hiemem ſub tecto exercebatur. Suet. in Auguſt. cap. 45. Nec tamen eo minus xyſticorum concertationes aut gladiatorum pugnas feverillime ſemper exegit.

XYSTARCHES, æ. m. [Ξυſτάρχης] Qui præerat certamini & xyſto. Ammian. 21. 1. Xyſtarchæ ſimilis purpurato. conf. Tertull. ad Martyr. cap. 3. [Suid. Ξυſτάρχης, Γυμναſτίος ἀρχηγός.

Y

Y GRÆCORUM ψιλλός, Vocalis, noſtris in iis duntaxat vocibus uſurpata, quæ a Græcia in Civitatem receptæ ſunt. Inventa eſſe dicitur a Palamede cum grues acie inſtructa volare, & inter volandum mutatis ſubinde ordinibus obſervaffet eſſingere Y. Latini veteres ab hac Græcorum vocali abſtinebant, uti notat Velſus Longus. Dixerunt enim vel cum I, ut Silva, Silvanus; vel cum U, ut Pyrrhum, Fruges, i. e. Pyrrhum, Phryges. Quemadmodum quoque poſteriores Latini ſæpe U retinebant in iis vocabulis, quæ Græco fonte cecidere, neque in Y mutabant, uti Mus, Fuga, Cubus, Purpura, &c. Uti aliquando per O exprimebant, ſicut Ancora, Mola, Nox.

Y apud Anglos ſolos Conſonantis vice ſungitur in vocabulo ineunte. Y Littera Pythagorica. Lactant. 6. 3. Dicunt enim humana vitæ curſum Y littera ſimilem, quod unusquique hominum, cum primæ adoleſcentiæ limen atigerit, & in eum locum venerit, partes ubi ſe via ſindit in ambas, hæreat mutabundus, ac neſciat in quam ſe partem potius inclinet. Adde Auſon. in Monofyll. de Litteris, Pythagoræ bivium ramis patet ambiguus Y. Et Perſ. 3. Sat. 56. Et tibi, quæ Samios deduxit littera ramos Surgentem dextro monſtravit limite calleſ. Nulla vocabula habet littera Y quæ a ſe incipiant, quod a Græcis in initio vocis ſemper aſpiretur. Quærendum ergo ſub I.

Z

Z GRÆCORUM ζῆμα, Hebræorum זַיִין, Consona duplex, valetque DS. Vide Dionys. Halic. π. συνθεσ. ἰσομέτρων. Unde Æoles in originem eam resolvebant; & pro Ζῆς dixere Δοῦς. Dores tamen inverso ordine litterarum per σδ exprimebant, ut σδῆσδω pro σδῆζω. Ita vulgo Efdras scribitur pro Ἐζδρας.

De ejus varia pronuntiatione vide Alciat. Parerg. §. 14. Græca est & repudiata Latinis, Veliō auctore. Usus illius tamen in iis tantum vocibus est, quas a Græcis in Romanas litteras convertimus, ut Zephyrus, Zona, Zelus. Unde antiqui, qui nullam peregrinam litteram adhibebant, pro ζ usurpabant simplex S. Z tamen est ubi convertebant Latini in duplex SS., ut Massa, Patrissō, Pitissō. Aliquando in D. ut ab ἄζω fit Odor. Quas liquet cognatas esse litteras, cum aliter, tum ex eo, quod in compositionem τῆ ζ, istud D, uti diximus, ingrediatur. Ita olim, teste Prisciano, pro Mezentius dicebatur Medentius. Atque hinc etiam in Laconum dialecto duplex δδ pro ζ familiare erat, ut pro μάζα μάδδω. In J consonam sæpiuscule mutatur, ut ζυδν, Jugum.

Cum G aliquam cognationem obtinet, ut liquet ex Ionum dialecto, qui φῶζα pro φῶζα scribebant, neque id immerito, cum ζ commutetur in γ & δ in futuris secundis verborum quartæ.

Z A

ZABA, [ζάβα] Armatura nescio quæ loricarum prope talarium, qua armatos scribit Mauricius fuisse equites Buccellarios vocatos, qui in agmine ante Imperatorem exercitus equitabant, & post sequebantur. Annotavit Turnebus. V. Cang. Gloss. inf. Græc.

ZABIT, orum, m. pl. Chaldæorum Idololatrarum quoddam quasi corpus fuerunt. V. Reines. Var. Lect. 3. 2. p. 515.

ZABŪLUS, i. m. [ζάβουλος] pro Diabolus, pro ζαβ enim Æoles ζα dixere. Paulin. Carm. ad Cyther. v. 597.

Quibus peremptis interibit zabolus. V. Ambros. de fide contra Arian. cap. 6. [V. Lactant. de Mortib. persec. cap. 16. & ibi Cellar.

ZABŪLOS, [ζάβουλος] Idem. V. Voss. de Vit. Serm. 3. 56. p. 643. & Suid.

ZACHALUS, i. m. Plin. lib. 31. cap. 10. Zachalius Babylonius in his libris, quos scripsit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit fata.

ZACHLAS, æ. m. Ægyptius Propheta. Apul. 2. Met. p. 127. Elmenb. Sed variant codices.

ZACYNTHUS, i. f. [ζάκυνθος] Græciæ insula est, Ætoliæ Propinqua, unicam habens urbem ejusdem nominis, teste Liv. lib. 26. 24. Plin. lib. 4. cap. 12. scribit sitam esse inter Samem & Achajam, oppido magnificam, & fertilitate præcipuam, & Hyrie aliquando dictam. Nunc ab incolis Zant vocatur. Virg. 3. Æn. 270.

Jam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos, Alta Zacynthos. Ovid. 1. Epist. 87.

ZACYNTHINUS, vel **ZACYNTHIUS**, a. um. Adj. [ζακύνθιος] Neptos in Dione cap. 3. Suorum autem numero Zacynthinos adolescentes quosdam elegit. Conf. Plaut. Merc. 5. 2. 104.

ZALATES, æ. m. Juven. 2. Sat. 164. Armenius Zalates cunctis narratur ephebis Mollior.

ZALUCUS, i. m. [ζάλλυκος] Legislator & Philosophus Locrensis, vinum ægris prohibuit injussu medici, pœna capitis indita. Auctor Ælianus Var. Hist. 2. 37. Apud Valerium Seleucus male scribebatur, de quo ab eodem narratur: quod quum ejus filius adulterii crimine damnatus secundum jus ab ipso constitutum, utroque oculo carere deberet, ac tota civitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipse sibi non pepercit: sed suo prius, deinde filii oculo eruto, usum utriusque videndi reliquit. Ex Valer. lib. 6. cap. 5. V. Vitam ejus apud Laert. Diog.

ZAMA, æ. f. [ζάμα] Urbs Africae, apud quam Annibal magno prælio a Scipione victus fuit. Hanc Strabo lib. 17. Zagnam appellat. Sil. lib. 3. 261. Et Zama & uberior Rutulorum sanguine Tapfus.

ZAMIA, æ. f. [ζαμία] Damnum, pœna. Plaut. Aul. 2. 2. 20. Ubi manum injicit benigne, ibi onerat aliquam zamiam. V. Salmaf. not.

Zamiæ, sunt etiam Nuces pineæ. Plin. lib. 16. cap. 26.

ZAMOLIS, vel **ZAMOLIS**, idis, m. [ζάμολις] Vir inter Getas natus, Pythagoræ discipulus ac fervus, ad Ægyptios una cum eo penetravit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, a suisque post mortem habitus deus, ut scribit Herodot. lib. 4. V. Suid. & Laert. in Pythag. 2.

ZANCHIA, five **ZANGA**, æ. f. Calceamenti genus ex pelle Parthica, quo Imp. Divus Claudius usus. V. Treb. Poll. in vita ejus 17.

ZANCLĒ, es, f. [ζάγκλη] Oppidum Achaiae, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 5. Est & Sicilia civitas eodem auctore lib. 3. cap. 8. condita a Messeniis, quam de suo nomine Messanam dixerunt. Zancle Siciliae inditum nomen ajunt, quod f. lecis formam referat. Siculi enim Zancle, falcem dicunt, ut meminit Thucydides lib. 6. Silius autem lib. 14. 48. nomen accepisse ait, quod Saturni falx ibi reperta fuerit. Id autem a poetis idcirco fictum tradunt, quod solum Siculum fertilissimum habeatur. Ovid. 15. Met. 296. — Zancle quoque nota fuisse

Legitur Italiae, &c.

ZANCLĒUS, a, um. Adj. [ζαγκλαῖος] ut, Arena Zancleæ. Ovid. 13. Met. 729

Charybdis Zancleæ. Ovid. 4. Fast. 499.

Saxum Zancleum in freto Siculo, dictum a Zancle propinquo Siciliae oppido.

ZANTHĒNES, is, m. [ζανθῆνης] Gemmæ species, quæ in Media nascitur. Plin. lib. 37. cap. 10.

ZAPLŪTUS, [ζάπλυτος] pro Διάπλυτος, ut ζάπυα, pro διαπυα. Valde Vol. IV.

dives. Petron. cap. 37. Ipse nescit quid habeat, adeo zaplutus est. Al. Saplutus.

ZARĀTUS, i. m. Magus quidam apud Medos. Plin. lib. 30. cap. 1.

ZARMIZEGTŪSA, æ. f. [Ζαρμιζεγίτσα] Regia Daciae urbs, auctore Ptolemæo lib. 1. cap. 8. Ulpia Trajana deinde dicta.

Z E

ZĒA, æ. f. [ζῆα] Frumenti genus, quod Latini Semen a præstantia frugis appellarunt. Duo ejus genera reddidit Dioscorides lib. 2. cap. 80. alterum simplex & unius tantum grani: alterum quod dicoccon, id est gemini & duplicis grani appellant, duobus utriculis conjunctum semen habens. Plin. lib. 18. cap. 8. Qui zea utuntur, non habent far. Est & hæc Italiae, in Campania maxime, Semenque appellatur. Hoc habet nomen res præclara: propter quam Homerus ζῆδωρ ἄρρα dixit: non, ut aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret. Ibidem cap. 24. Serere in jugero temperati foli justum est tritici aut filiginis modios quinque, farris aut seminis (quod frumenti genus ita appellamus) decem, hordei sex.

Zea, Rosmarini species. Apul. de Herb. cap. 79.

ZĒLO, ære. & Zelor, [ζηλεύω] æri. significat Æmulari, Cupide aliquid imitari. Vehementer amare, adeo ut nullam in partem amoris admitti patiamur: significat etiam Invidere. Usus est Tertull. contra Marc. 4. & Vulg. Interp. Psalm. 73. 3.

ZĒLĀTOR, ōris, m. Zelotes. Ambros. in Psalm. 51. 15. Ille magnus fidei zelator, qui iniquos docet.

ZĒLĒTES, æ. m. [ζηλωτής] Æmulus, Æmulator, in Gloss. Græcolat. dicitur: Amator, qui nullum in amore fert rivalem. Vulg. Interp. Exod. cap. 20. 5. Dominus Deus tuus, fortis, zelotes. V. Tertull. adv. Marc. 1. 28.

ZĒLŌTŪPUS, i. m. [ζηλότυπος] Zelator, five æmulator formæ dicitur. In Gloss. Græcolat. Pellicator, Pellex. Nam ζῆλος æmulatio est, τύπος forma. Qui igitur ita amat ut sollicitus sit ne quis amore suo perfruat, Zelotypus est. Juven. 5. Sat. 45. — quas in vaginæ fronte solebat

Ponere zelotypo juvenis prælatus Hi arbæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nam quid exponet, quæ zelotypum malæ tractationis accusat?

Ex Perotto hæc omnia p. 98. sed male. Nam τύπος, non est Forma in ea significatione, qua Formam vocamus pulchritudinis. H. St. V. Voss. Etymol.

ZĒLŌTYPA, æ. f. Idem de sexu fequiore. Petron. cap. 6. Noli zelotypa esse. Et Juven. 6. Sat. 277.

Si tibi zelotypæ retentantur scrinia mœchæ.

ZĒLŌTYPIA, æ. f. [ζηλοτυπία] V. ZELUS. Plin. lib. 25. cap. 7. Nymphæa nata traditur, Nymphæa zelotypia erga Herculem mortua. Cic. 4. Luc. 18. Obtractatio autem est ea, quam intelligi zelotypiam volo, ægritudo ex eo, quod alter quoque potiat eo quod, ipse concupiveris. [Sic lego, pro Concupiverit.

Offensio nata a zelotypia. Cic. 10. Att. 8. Judicabam duriores partes mihi impositas esse ab offensione nostra, quæ magis a ζηλοτυπία mea, quam ab injuria tua nata est.

Pro Zelotypia Propert. videtur Invidiam dicere. H. St. V. lib. 1. Eleg. 12. v. 9. & Eleg. 16. extr. & 2. 13. 67. & 19. 74. & 20. 15.

ZĒLŪIRA, æ. f. Idem quod Zelotypa. Tertull. Exhort. ad Castit. cap. 9. Omnis mulier zelivira est, quamdiu aliena.

ZĒLUS, i. m. [ζῆλος] Gl. G. L.] Æmulatio, Pellicatus, Pellicatio in Gloss. Græcolat. Ζηλοτυπία, Pellicatus, Pellicatio. Vulg. Interp. Joh. cap. 2. 7. Zelus domus tuæ comedit me. V. Vitruv. præf. lib. 7.

ZĒMA, æ. f. Vas coquinarium. Apic. 8. 1. Sed Humelbergius Zyma legendum putat.

ZĒNO, ōnis, m. [Ζήνων] Philosophus, ex Cittio oppido Cypri, unde Citteus dictus, Stoicorum sectæ conditor, ut inquit Cic. pro Muren. 61. tanto in honore apud Athenienses habitus, ut apud eum claves urbis deponerent, ornarentque ipsum aurea corona & imagine ærea. Decessit nonagesimo ætatis suæ anno, sine morbo. Nam (ut ferunt) quum abiret ex schola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu vero terram feriens, illud ait, Ex Niobe

Ἐρχομαι, πῖ μ' αὖτις; i. e. Venio, quid me vocas? Et continuo se strangulans interit. [Laert. ἀποπειλοῦσθαι ἑωυτοῦ. i. e. Intercluso, vel potius Retento spiritu, suffocatus obiit. Quo genere mortis & Cynicorum coryphaemo obiisse docet lib. 6. Segm. 77.

Zeno inventor & princeps Stoicorum fuit. Cic. 4. Acad. 131.

Zeno in una virtute positam beatam vitam putat. Cic. 4. Acad. 131.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor, (simul cum Perdica) & in philosophia & in administranda Republica clarissimus, teste Suida. Hunc inventorem dialectices fuisse, sicut Empedoclem rhetorices, Aristoteles est auctor. Hujus celebratissima fuit in perferendis cruciatibus patientia. Qui cum adolescentem nobilissimum cupiditate liberandæ patriæ inflammasset contra Nearchum tyrannum, facto indicio, comprehensus traditusque est tortoribus torquendus. Qui cum laceraretur, ut conficiis conjurationis nominaret, neminem illorum nominavit, sed amicos intimosque tyranni participes conjurationis esse dixit. Deinde quum quidpiam se in aures tyranni loqui velle significasset, eam mordicus correptam non ante dimisit, quam rapta aure populatum caput reliquisset. Sed quum complices conjurationis proferre cogere, concisam dentibus linguam in os tyranni exspuit. Quo facto cives tyrannum lapidaverunt. Fuit & alius Zeno philosophus Epicureus, Ciceronis synchronus, id est contemporaneus, de quo idem Cic. 2. de Finib. 17. meminit, & eum cum Attico frequenter audivisse Epicuri sententias explicantem.

Plures apud Laert. & Suid. V.

ZENOBI, æ. f. [*Ζηνοβία*] ut ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyrenorum: post Odenati viri mortem, in Syria Romanum rexit imperium: poniturque inter xxx tyrannos qui tempore Gallieni orbem usurpaverunt. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumpho ducta fuit, ejusque principis clementia Tibure honelle degens mortem obiit. Hæc ea castitate dicitur fuisse, ut ne cum viro suo nisi prolis gratia congregaretur. Regali alioquin pompa, Persarum fere modo adorabatur: ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo gemmis dependentibus, voce clara, moribus severis. Græci Ægyptiique sermonis peritissima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinamque historiam in epitomen redegit. Herennianum & Timolaum filios litteris erudiit. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti. Ex Treb. Poll.

ZENODOTUS, i. m. [*Ζηνοδοτος*] Grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cujus etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas.

Zenodotus alter, Alexandrinus, grammaticus & ipse, teste Suida. Scripsit adversus Platonem, de Diis, de Homericâ consuetudine, solutiones Homericarum dubitationum, item in Hesiodi Theogoniam, & alia. V. Voss. de Hist. Græc. 1. 11. p. 71.

Zenodotus alter Sophista, sub Adriano principe docuit Romæ, scripsitque Epitomen proverbiorum Didymi: convertit in Græcum sermonem historiam Sallustii, præterea Genethliacon in Adrianum & alia. Suidas. Alii Zenobium vocant.

ZEPHYRIUM, i. n. [*Ζεφύριον*] Locrorum promontorium in Italia, a quo Locri Epizephyrii dicti, in extimo ejus agri jugo siti, juxta Heraclæam & Crotonem. Plin. lib. 3. cap. 5. Strabo lib. 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens ventibus ab Occasu ventis commodum, qua ex causa & nomen assequitur. Deinceps Locri Epizephyrii urbs insignis.

ZEPHYRUS, i. m. [*Ζεφύρος*] Græcis dicitur ventus, quem Latini, teste etiam Gloss Græcolat. Favonium nominant. Is adversus Eurum flat, ut scribit Gell. lib. 2. cap. 25. Plin. lib. 18. cap. 34. Ipse leniter pluvius, tamen est siccor Favonius, ex adverso ejus ab Æquinoctiali occasu, Zephyrus a Græcis nominatus. Hæc ille. Zephyrus ineunte vere flare incipit: & ut auctor Varro lib. 1. de R. R. 7. Idibus Febr. Hor. 1. Carm. 4. 1. Solvitur acris hiems grata vice veris & Favoni. Virg. 1. Georg. 44.

Vere novo, gelidus canis quum montibus humor
Liquitur, & Zephyro putris se gleba resolvit. *Ζωὴν* vita, *Φερόμενος* ferens. Hinc Zephyrus dictus, quasi vitam ferens. V. Voss. Etymol. Vernum enim tempus flante Zephyro incipit, quando herbarum est creatio. Lucret. lib. 1. 11.

— genitabilis aura Favoni. V. FAVONIUS.
Auræ tepentes Zephyri. Virg. 2. Georg. 339.
Flamina nova Zephyri. Sil. lib. 16. 365.
Felices Zephyri. Virg. 3. Æn. 120.
Levis Zephyrus. Ovid. 1. Amor. 7. 55.
Modici Zephyri, Modice spirantes. Ovid. 15. Met. 700.
Placidi Zephyri. Ovid. 1. Met. 107.
Secundi spirant Zephyri. Virg. 4. Æn. 562.
Surgens Zephyrus. Virg. 3. Georg. 273.
Tepente Zephyro victa nix. Ovid. 2. Fast. 220.
Minuent frigora Zephyri. Ovid. 3. Trist. 12. 1.
Mulent flores Zephyri. Ovid. 1. Met. 108.
Posuere Zephyri, i. e. Deliere spirare. Virg. 10. Æn. 103.
Venit aura mitior a Zephyris. Ovid. 2. Fast. 148.

ZEPHYRIUS, a, um. Adj. [*Ζεφύριος*] ut, Zephyria ova, Quæ sunt sterilia. Plin. lib. 10. cap. 60. Quidam & vento putant ea generari: quæ de causa etiam Zephyria appellantur, quæ alii cynofura dixerunt. V. URBANUM OVUM.

ZEPHYRIAS, idis. f. [*Ζεφύριας*] patronym. quo nomine dicta est Chloris, seu Flora dea Zephyri filia, a Catullo, de Coma Berenice 64. 57.

ZERCON, ðnis. m. [*Ζέρκων*] Scythia, Maurusius genere, brevis, gibbosus, distortis pedibus, naribus ita depressis, ut nasus vix appareret. V. Suidam.

ZERRA, æ. f. Impetigo. ut, Zernas tollere. Priscian. de Diata cap. 14.

ZERROS, i. m. Gemma similis iridi aspectu. Plin. lib. 37. cap. 9.

ZERYNTHUS, i. f. [*Ζήρυνθος*] Urbs & antrum Hecate sacrum in Thracia.

ZERYNTHIUS, a, um. Adj. [*Ζηρυνθίος*] ut, Litora Zerynthia. Ovid. 1. Trist. 10. 19.

ZETA, æ. f. [*Ζήτα*] pro Nomine loci, vel Bibliotheca quidam legunt apud Plin. Ep. 2. 17. Hinc turris, sub qua zeta duæ. Quum ex veterum exemplarium fide legi debeat Diata. Tamen apud Lampridium in Heliogabalo Zeta legatur, teste Budæo, in hæc verba, (cap. 31.) Odores Indicos sine carbonibus ad vaporandas zetas jubebat incendi. V. DIATA. Hermolaus Barbarus, Zeta & Zetecula, inquit, Plinio Cæcilii in epistolis, erat locus capax unius lecti, cum sellis duabus: qui velis obductis & reductis modo adjicitur cubiculo, modo aufertur. Nomen, quoniam tribus e partibus fenestras & prospectus habeat, atque solem multipliciter accipiat, quasi *ζητα* & *ζευ*, quod est, fervere, quando & heliocaminus in ipsa zeta ponitur, hoc est, vaporarium quoddam solare, non ad ignis usum, sed ad solis. Vel *ζητα* & *ζην*, quod in ea commodissime vivatur, ut quam delicias & amores suos vocet idem Cæcil. lib. 2. ad Gallum, epist. 17. & lib. 5. ad Apollinarem, epistola sexta, sicut a conversatione victuque diata. Hactenus Hermolaus: cujus sententiam fortiter tueretur adversus calumniatores Cælius Rhodiginus lib. 12. cap. 18. Vide Beroald. in Sueton. fol. 186. qui putat legi Zeta, pro Diata apud Plin. H. St. V. & not. Varior.

ZETARIUS, i. m. Minister diætæ serviens. Paul. lib. 3. Sentent. tit. 6.

ZETHUS, æ. m. [*Ζήθος*] & Calais, Boreæ Thraciæ regis filii & Orithyæ, alati juvenes, cum Argonautis profecti a quibus ad pellendas Harpyias missi sunt, ut scribit Servius. Ovid. 6. Met. 716.

Inplures Calaisque puer, Zerthesque fuerunt. In quem locum sic Lactantius. Zethes legendum est, non Zethus: ut fere in exemplaribus est depravatum. Alii Zetes legunt. V. CALAIS.

ZETHUS, i. m. [*Ζήθος*] Jovis filius ex Antiopa: Amphionis frater. De quo Cic. 2. de Orat. 155. Miror cur philosophiæ, sicut Zethus ille Pæcuvianus, prope bellum indixeris. Hor. 1. Epist. 19. 42.

Durus Zethus. Propert. lib. 3. 15. (Al. 15.) 29.

ZETUS, i. m. Mathematicus, de quo Sidon. Apollin. 4. Epist. 3. Nunquam investigare destituit cum Thalete tempora, cum Atlante sidera, cum Zeto pondera, &c.

ZRUGITES, æ. m. Zeugitæ pl. Calamorum genus. Plin. lib. 11. cap. 12. & lib. 16. cap. 36.

ZRUGMA, ætis. n. [*Ζεύγμα*] Latine Connexio, sive adjunctio dicitur. Figura Grammatica, quum plures sensus uno connectuntur verbo. Quod tribus modis fit. Aut præposito verbo, ad quod reliqua respiciant: ut, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Aut verbo postposito: ut, Neque ises, Catilina, ut te aut pudor a turpitudine, aut metus a periculo, aut ratio a furore revocari. Aut in medio sensuum posito verbo: ut, Trojuga interpres divum.

ZRUGMA, [*Ζεύγμα*] Daciæ urbs. Ptolemæo lib. 3. cap. 8. Vulgo *Claußenburg*.

Alia ejusdem nominis urbs Cœlesyriæ ad Euphratem. Stat. 3. Silv. 2. 137.

Antiquæ Babylonis opes, & Zeugma Latine Facis iter. V. Flor. 3. 11. 4. & Geogr.

ZÆUS, i. m. [*Ζεύς*] Piscis, qui & Faber Gadibus appellatus est. Plin. lib. 9. cap. 18. Et lib. 32. cap. 11. Columel. lib. 8. cap. 16. Ut Atlantico faber, qui & in nostro Gadum municipio generosissimis piscibus adnumeratur, eumque prisca consuetudine zeum appellamus.

ZÆXIPPUS, i. m. [*Ζεύξιππος*] Sicyoniorum rex, successor Pelasgi. Zeuxippus etiam Macedoniæ ac Thraciæ præfectus.

ZÆXIS, is. m. [*Ζεύξις*] Heracleotes pictor sua ætate maximus. Hic teste Plin. lib. 35. cap. 9. opes tantas acquisivit, ut in ostentatione earum Olympiæ aureis litteris in palliorum tesseriis intextum nomen suum ostentaret. Postea donare opera sua instituit, quod ea nullo satis digno pretio permutari posse diceret. Æquales ejus & æmuli fuerunt Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhasius, cum quo descendisse in certamen traditur, ut in ea dictione legere potes. Idem eodem teste, cap. 10. supradicti libri, fertur pinxisse puerum uvas ferentem, ad quas quum advolarent aves, eadem ingenuitate processit iratus operi: & dixit, Uvas melius pinxi quam puerum: nam si hoc consummassem, aves timere debebant. Hujus meminit Cic. 2. de Invent. 3.

Zeuxis Helenam adeo pulchram pinxit, ut ex ea quæstum magnum faceret, pretio accepto ab his, qui eam visere cupiebant. Itaque Græci lepido cavillo eam Helenam meretricem vocitabant, quod ex ejus lenocinio quæstum faceret. Auctor Ælianus de Varia hiltoria 4. 12.

Z I

ZIGER, Iris. n. [*Ζίγηρ*] Casiæ genus. Diosc. 1. 2.

ZIMPIBERTI, Idem quod Zingiberi, apud Plin. lib. 12. cap. 7.

ZINGIBER, æris. n. vel ZINGIBERI vel ZINGIBERIS, eos. f. [*Ζιγγίβερ*] Genus aromatis. Dioscorides lib. 2. cap. 149. Zingiberis diversa a pipere & sui generis planta est. Plurimum in Troglodytia, & Arabia nascitur: fronde ejus ad multa, & in quibus nos ruta, utuntur, pulmentis potionibusque eam miscentes. Habet zingiber, parvas radices quadrati odorati junci forma, albescentes, odoratas, sapore pipere. Suid. *Ζιγγίβερ*.

ZINZIBULO, ære. Auctor Philomela v. 43. Regulus atque Merops & rubro pectore Progne Consimili modulo zinzibulare sciunt.

ZIRBUS, i. m. vel ZIRBUM, i. n. Omentum. Apic. 8. 6. Intestina super hædum componis in zirbo.

ZIZANIA, ðrum. n. pl. [*Ζιζάνια*] vel ZIZANIUM, i. n. [*Ζιζάνιον*, Gl. G. L.] V. LOLIUM, & Vulg. Interpr. Matth. cap. 13. 38.

ZIZYPHA, vel potius, ZIZYPHA, ðrum. n. pl. [*Ζιζύφα*] Sex. Papinius (teste Plin. 15. 14.) ex Africa novissimis Augusti temporibus primus inexit, in caltris sata, & aggeribus præcipue decura: baccis similiora quam malis, & in tecta jam silvæ ascendunt, flore oleæ, sed odorato magis: baccis cornis simile pomum, quo amplius & maturius, eo innocentius. Duplex zizyphi genus, ut Columellæ 9. 4. placet, rutilum & candidum: nam & rutilam & albam zizyphum probatissimum ad apum pastiones tradit, arbor malorum generis. Officinis omnibus *Jujuba* dicta. Zizypha grano feruntur. Ruell. ex Plin. l. c.

ZIZYPHUS, i. f. [*Ζιζύφος*] ipsa arbor Zizypha proferens. V. dict. super.

ZMILAMPIS, is Gemma, quæ in Euphrate nascitur. Plin. lib. 37. cap. 10. Zmilantis dicitur a Solin. cap. 37.

ZMILUS, i. m. Architectus Lemni Labyrinthi. Plin. 36. 13.

Z O

ZODIACUS, i. m. [*Ζωδιακός*] dici potest Animalis, ab effigie animalium. Nam Ipharæ circulus est major, obliquus æquinoctiali in partes æquales secans: cujus una medietas ad Septentrionem, reliqua ad Austrum declinat, in quo duodecim signa sunt in formam animalium figurata, ut Aries, Taurus, &c. Græce enim *ζωια*, animalia dicuntur.

Vim quandam esse ajunt signifero in orbe, qui Græce *ζωδιακός* dicitur. Cic. 2. de Divin. 89. [Nomen habet a Signis caelestibus, quæ Græci *ζωδια* appellant. Gloss. Græcolat. *ζωδιον*, Sigillum, Signum, *ζωδιακός*, Sigillatum, *ζωδιοφόρος*, Signifer. Quod ejusdem circuli apud Latinos nomen. V. suo loco.

ZODIACTUS, a, um. Ad Zodiacum pertinens. Mart. Capell. lib. 1. p. 3. Anna peragratio zodiactæ.

ZOILUS, i. m. [*Ζώϊλος*] Poeta Ptolemæi temporibus, sophista quispiam fuit, hoc facinore potissimum nobilitatus, quod Homerum poetarum omnium principem ausus est, libris aliquot in eum scripris, incellere, unde *Ουμρομολήτης*, cognomen meruit: quod ipsum etiam abiit in proverbium: sic enim appellari cæpti nobilium auctorum calligatores, vel Plinio teste in præfatione historiæ naturalis. Hæc Erasmus. Ovid. de Rem. Amor. 866.

Ingenium magni livor detrectat Homeri: Quisquis es, ex illo, Zoile, nomen habes. Hic quum sua in Homerum scripta Ptolemæo regi recitasset, rex indignatus nullum ei verbum fecit. Quumque Zoilus inopia pressus regem rogaret, ut sibi aliquid, quo viveret, daret; Homerus, rex ait, multos passit: quare tu, qui illo doctior es, saltem te ipsum pascet. Tandem Zoilus parricidii damnatus, jussu regis cruci affixus est. Zoili mors, inquit Vitruvius in præfatione lib. 7. varie memoratur. Alii eum scripserunt a Philadelpho esse

esse in cruce fixum, nonnulli in eum lapides esse coniectos: alii Smyrnae vivum in pyram esse coniectum. V. locum Vitruvii.

ZONA, æ. f. [*ζώνη*] est. Id quo cingimur: unde quidam Cingulum appellant. Gloss. *ζώνη*, Baltheum, Cingulum. Martial. lib. 14. 151.

Longa faris nunc sum: dulci sed pondere venter

Si tumeat, fiam tum tibi zona brevis.

Constringit zona brevis sinus. Senec. Hippol. 4.

Retinens vellem zona. Senec. OEdip. 5.

Teres zona. Ovid. 2. Fast. 320.

Recingere. Ovid. Epist. 2.

Castaque fallaci zona recincta manu. H. St. v. est. 116.

Solvere zonam, i. e. Virginitatem perdere, vel Nubere. Catull. 2. 11.

Tam gratum mihi, quam ferunt puellæ

Pernici aureolum fuisse malum,

Quod zonam solvit diu ligatam.

In zonis pecuniam deferebant veteres. C. Gracchus apud Gell. lib. 25. cap.

12. Zonas, quas plenas argenti extuli, eas ex provincia inanes retuli.

Perdidit zonam, Proverbium castrense, in eos, qui nihil habent num-

morum: quod quicquid habent milites, in zona secum portant, ut in-

quit Porphyrion. Hor. 2. Epist. 2. 40.

Ibit eo, quo vis, qui zonam perdidit, &c. Plaut. Pœn. 5. 2. 48.

— tu, qui zonam non habes,

Quid in hanc venisti urbem, aut quidnam quæritis? In quibus

Plauti verbis duplex est allusio, & ad vellem Pœnorum more distinctam:

& ad pecuniam, quæ in zona gestatur, citra quam in urbe sumptuosa,

non fat commode vivitur. Erasmi.

Zona, [*ζώνη*] Morbi genus. Scribon. Larg. Facit hoc medicamentum ad

carbunculos, & ad ignem sacrum, & ad zonam, quam Græci *επιστά*

dicunt. conf. ZOSTER.

Zonæ cæli. [*ζώνη ἐν τῷ ἔρειπῳ*] Plaga. Gloss. Græcolat. Plin. lib. 2. cap.

68. Nam quum sint cæli quinque partes, quas vocant zonas, infesto ri-

gore & æterno gelu premitur omne, quicquid est subjectum duabus ex-

tremis utriusque circa vertices, hunc qui Septemtrio vocatur, eumque

qui adversus illi Austrinus appellatur. Virg. 1. Georg. 233.

Quinque tenent cælum zonæ, &c. Ubi Servius, Circuli qui

cælum ac terram veluti zonæ cingunt, translativè: nam proprie zonæ

in terris, sed pro parallelis, id est circulis posuit, Septemtrionalis, Æ-

stivalis, Æquinoctialis, Brumalis, Australis. Ovid. 1. Met. 46

Lucentes zonæ. Stat. 10. Theb. 214.

Nivalis zona, Plaga Septemtrionalis. Lucan. lib. 4. 106.

Ruhens zona, Torrida plaga cæli. Claud. de Bell. Gild. 148.

Trita zona flammea rota Phœbi. Senec. Herc. Oeth. 11.

ZONŪLA, æ. f. [*ζώνυλα*] dimin. Catul. in Epithal. Jul. 59. 53.

— tibi virgines Zonula solvunt sinus.

ZONĀLIS, e. Adj. Macrob. Somn. Scip. 2. 5. Eadem est in ejusdem zo-

nalibus ambitus continuatione temperies.

ZONĀRIUS, a, um. Adj. Quod ad zonam pertinet, ut Sector zonarius,

quem Crumenifecam alias appellare possumus. Plaut. Trin. 4. 2. 20.

Ni illic homo est, aut dormitator, aut sector zonarius.

ZONĀRIUS, i. m. [*ζωνοπαιός*] Qui zonas facit. Cic. pro Flacc. 17.

Quod Mithridates, qui multitudinem illam, non auctoritate, sed sagina

tenebat, se velle dixit; id futores & zonarii conclamarunt.

ZONĀTIM, Per gyrum. Lucil. lib. 6. Zonatum circum impluvium come-

ram is cludebat. Nonius 2. 928.

ZONĪTIS, is. f. [*ζωνίτης*] Cingularis, Cadmiæ species, quæ maculas

lineas similes habet. Diosc. 5. 42.

ZONĀRĀS, æ. m. [*ζωνάρας*] Historicus sua ætate clarissimus in regno

Constantinopolitano. Volumen triplex Historiarum, quas conscripsit,

opus modis omnibus commendandum, tum ob amplitudinem rerumque

varietatem, tum ob brevitatem. Definit ubi Nicetas incipit. V. Fabric.

Bibl. Græc. Vol. 10. p. 241.

ZONĪCHON, i. n. [*ζώνυχον*] Herba eadem cum Leontopodio, Diosc. 4. 126.

ZOPHTHALMUS, i. m. [*ζωφθαλμός*] Herba sic dicta, quod oculum

animalis refert. Plin. lib. 25. cap. 15.

ZOPHTĀTA, orum. n. [*ζωφύτα*] dicuntur, quæ sunt medium quiddam

inter animal & plantam. Cujusmodi sunt, quæ mediam naturam inter

sensibilia & vegetabilia habent. ob hoc zoophyta dicta (nos forte Planta-

nimantes dicere possumus, vel Plantanimalia) ut ostrea, spongix, &

similia inter animalia & stirpes ambigua. Budæus.

ZOPHŌRUS, i. m. [*ζωφορός*] est Vitruvio & architectis, quam vulgo

Frizam appellant: hoc est, *Une platte bande entre l'architrave & la corniche,*

en la quelle s'ent aillent aucunes fois des feuillages, ou autres belles fantaisies de demi

bosse, afin d'enrichir la besogne. Vitruv. lib. 3. cap. ult. Et lib. 4. cap. 1. &

cap. 7. Rursum lib. 5. cap. 1.

ZOPĪSSA, æ. f. [*ζωπίσσα*] Derafam navigiis cum cera resinam, zopissam

aliqui vocant, inquit Dioscorides (a plerisque eadem hypochyma appel-

latur, quod marino sale maduerit) discutiendi vires habentem. Sunt eti-

am qui collectam ex picea arbore resinam, zopissæ appellatione indicent.

Plin. 24. 7. Zopissam eradi navibus diximus, cera marino sale macerata:

Optima hæc a tirocinio navium.

ZOPÛRUS, i. m. [*ζωπούρος*] Physiognomus dictus est, quod profiteretur

hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte se posse

pernoscere. Qui cum turpia quædam, & a virtute aliena de Socrate dixit.

set, ac a multis idcirco derideretur. Non errat (Socrates respondit) Zopyrus. Hujusmodi enim natura essem, nisi naturam philosophi hæc supe-

rallem. V. Cic. de Fat. 10.

Zopyrus alius, ut testatur Herodotus circa finem libri quarti, nobilis Per-

sa, qui, quum Darius rex Persarum Babyloniam diu & frustra oppugna-

ret, ipse sibi nasum, aures, & labia amputavit, & ita ad Babylonios

quasi transfuga se contulit, conquerens de crudelitate sui regis. Recep-

tus igitur a Babylonis, & dux belli constitutus, urbem Dario tradidit,

de quo dicere solebat Darius, se Zopyrum malle integrum, quam viginti

capere Babylonas. Zopyri enim astu Babylone potitus erat Darius. V.

Justin. lib. 1. cap. 10.

Est & alter Zopyrus, qui, ut auctor est Plin. lib. 34. cap. 12. sculpsit A-

reopagitas, & judicium Orestis in duobus scyphis pondus duodecim æ-

stimatis.

Zopyrus Clazomenius, Orator. Quintil. lib. 3. cap. 6.

ZOPÛRON, i. n. [*ζώπυρον*] Herba similis Serpyllo. Plin. 24. 15.

ZORŌASTRES, æ. m. [*Ζωροάστρης*] Bactrianorum rex, qui primus, ut

auctor est Plin. lib. 30. cap. 1. artes magicas in Perside invenit. Emicuit

Nini regis temporibus, cum quo bella gessit. Fuit ante bellum Trojanum

annis 6000. Absumptus est igne cælesti, prædixitque Alysii, si ejus ci-

neres fervarent, regnum eorum non defuturum. Feruntur ejus de Natu-

ra libri 1111. De lapidibus item pretiosis unus. Præterea Astronomica,

& alia. Auctor Suidas. Plinius quoque lib. 7. cap. 16. unum eodem die

quo genitus est risisse testatur. Eidemque cerebrum ita palpasse, ut im-

positam repelleret manum, futuræ præfatio scientiæ. V. Differt. Joh.

Henr. Ursin. Cluver. Antiq. Germ. 1. 23. f. 191. & cap. 24. f. 206. & Ju-

stin. 1. pr.

ZOROASTRÆUS, a, um. Adj. Magicus. Prudent. primam temere corr.

Apotheof. v. 562.

Qui Zoroastræos turbasset fronte furros.

ZORĪBĀBEL, elis. m. [*Ζωροβάβελ*] Princeps gentis Judææ. V. Isidor. 7. 6.

ZOSĪMUS, i. m. [*Ζωσίμος*] Libertus Plinii Junioris. V. ejus Epist. lib. 5. 19.

Zosimus etiam Historicus Græcus, qui exstat.

Zosimus alius V. apud Suid.

ZOSTER, æris. m. [*ζωστής*] Cingula, Baltheum, Cingulum, in Gloss.

Unde Zoster, genus ignis sacri, medium hominem ambientis, & encantis

si cinxerit. Plin. lib. 26. cap. 11. Zoster, Frutex maris. Plin. lib. 13. cap. 25.

Zoster, Oppidum & Promontorium Atticæ inter Piræum portum & Ceam

insulam. Cic. 5. Att. 12.

Est & Zoster, Italiæ Promontorium, & Sibyllæ Cumanæ domicilium. V.

Lycophon.

ZŌTHĒCA, æ. f. [*Ζωθήκη*] videtur dictus locus, in quo adservabantur

animalia ad immolandum. Vet. Inscript apud Gruter. p. 4. 9. n. 3. HER-

CVLII. SAXANO. SACRVM. SER. SVLPICIVS. TROPHIMVS. AEDM.

ZOTHECAM. CVLINAM. PECVNIA. SVA. Δ. SOLO. RESTITVIT.

ZŌTHĒCŪLA, æ. f. dimin. pro Bibliotheca legitur apud Sidon. Apollin.

8. Epist. 16. Per armariola & zotheculas nostras non remanserunt digna

prolatu.

Z U

ZURA, æ. f. Afrorum lingua semen Paliuri, contra scorpiones efficacissi-

mum. Plin. 24. 13.

Z Y

ZYGANTES, um. m. pl. [*ζύγαντες*] Populi sunt Pœnis vicini, ubi, ut

auctor est Herodotus lib. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, sed multo

plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac simiis

vescutur: quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt.

ZYGIVS, a, um. Adj. [*ζύγιος*] Jugalis, connubialis. Apul. 4. Met. p. 157.

Elmenh. Sonus tibix zygix. [i. e. Paris. Gloss. Græc. Lat. ζύγιον, Junctio, Par.

ZYGIA, æ. f. Carpinus, ex qua fiunt juga jumentis. Vitruv. 2. 9. & Plin.

lib. 16. cap. 15.

ZYGIS, idis. f. [*ζυγίς*] Serpyllum agreste. V. Apul. de Herb. cap. 99.

& Diosc. 3. 4.

ZYGOSTĀTA, æ. m. [*ζυγοστάτης*] Libripens, in Gloss. Græcolat. Leg.

2. Cod. Theod. de Ponderat. & auri illatione, Imp. Julianus: Per sin-

gulas civitates constitui zygotatem.

ZYGOSTĀSIUM, i. n. [*ζυγοστάσιον*] Librarium in Gloss. Græcolat. Mu-

nus libratoris. Leg. 1. Cod. Theod. de frumento Alexandrino: Quicquid

de Crithologia & Zygotasii munere Eminentia tua disposuit, roboramus.

ZYMA, æ. f. Olla, a ζέω, ferveo. Apic. 8. 1. Mittitur in zymam. Alii

legunt Zemam. V. Salmast. Hist. Aug. p. 334.

ZYTHUM, i. n. [*ζύθηον*] Potus ex hordeo aqua resoluta qui in Ægypto ple-

rumque fieri solet, ideoque poetis quandoque Pelusiacus potus dicitur.

Madescit aqua hordeum, donec resolvatur in liquorem vino similem: ine-

bruiat hoc, & acre gustu est, quoniam ex putrilagine acescente constat:

hinc vulgus Græcum phocadion appellat. Hæc Ruellius. Plin. lib. 22.

cap. ult. ad finem, & frugum quidem hæc sunt in usu medico. Ex istdem

sunt & potus, zythum in Ægypto, cælia & ceria in Hispania, cervisia

& plura genera in Gallia, aliisque provinciis. V. ibi Harduin. Gloss. Græ-

colat. ζύθηον, Fermentum.

Soli DEO Gloria.

